Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΑΠΑΝΤΑ.

LVCIANI SAMOSATENSIS

OPERA.

TOMVS II.

EX VERSIONE

IOANNIS BENEDICTI.

Cum NOTIS *integris*

Ioannis Bourdelotii, Iacobi Palmerii a Grentemeſnil, Tanaquilli Fabri, Aegidii Menagii, Franciſci Guieti, Ioannis Georgii Graevii, Iacobi Gronovii, Lamberti Barlaei, Iacobi Tollii, & ſelectis aliorum.

Accedunt inedita Scholia in Lucianum, ex Bibliotheca ISAACI VOSSII.

AMSTELODAMI,
Ex Typographia P. & I. BLAEV,
Proſtant apud WOLFGANG, IANSSONIO-WAESBERGIOS, BOOM, à SOMEREN, & GOETHALS.
M DC LXXXVII.

Index eorum quæ ſecundo Tomo continentur.

Imagines.	pag. 1
Pro Imaginibus.	16
Toxaris, ſive Amicitia.	31
Lucius, ſive Aſinus.	76
Iupiter Confutatus.	117
Iupiter Tragœdus.	127
Somnium, ſeu Gallus.	157
Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	188
Bis Accuſatus, ſeu Fora.	211
De Paraſito, ſive quòd Ars ſit Paraſitica.	238
Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	269
De Luctu.	299
Rhetorum præceptor.	308
Philopſeudes, ſive Incredulus.	326
Hippias, ſeu Balneum.	354
Præfatio, ſeu Bacchus.	359
Præfatio, ſeu Hercules Gallicus.	365
De Electro, ſeu Cygnis.	369
Muſcæ Encomium.	372
Adverſus indoctum, & multos libros ementem.	378
De non temerè credendo Calumniæ.	395
Pſeudologiſta, ſeu de Apophrade.	431
De Domo.	450
Macrobii.	465
Patriæ encomium.	478
De Dipſadibus.	481
Diſſertatio cum Heſiodo.	486
Navigium, ſeu Vota.	490

Dialogi Meretricii.

Glycera & Thais.	515
Myrtium, Pamphilus, & Doris.	517
Mater, & Philinna.	519
Meliſſa, & Bacchis.	522

Clonarium, & Leæna. 525
Crobyle, & Corinna. 528
Matey, & Musarium. 533
Ampelis, & Chrysis. 534
Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon. 536
Chelidonium, & Drose. 539
Tryphæna, & Charmides. 542
Iocasta, Pythias, & Lysias. 545
Leontichus, Chenidas, & Hymnis. 549
Cochlis, & Parthenis, 556
De morte Peregrini. 558
Fugitivi. 591
Saturnalia. 606
Cronosolon. 613
Epistolæ Saturnales. 623
Symposium, vel Lapithæ. 633
De Syria Dea. 655
Demosthenis encomium. 685
Deorum concilium. 708
Cynicus. 717
Pseudosophista, seu Solœcista. 728
Philopatris, seu Qui docetur. 763
Charidemus, seu de Pulchritudine. 780
Nero, sive de Fossione Isthmi. 798
Tragopodagra. 804
Ocypus. 822
Epigrammata. 834

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LVCIANI

SAMOSATENSIS

DIALOGI.

ΕΙΚΟΝΕΣ. | IMAGINES.

ΑΡGVMENTVM.

Hic Lucianus formosæ & pudicæ mulieris absolutissimam imaginem tradit. Quam cùm non ab uno archetypo perficere possit: ab Euphranore comam, à Polygnoto supercilia, ruborem malarum, & amictum, ab Aëtione labia, ab Apelle reliquum corpus mutuatur. Addit quoque ea qua diversis excellentissima tribuit Homerus, & collationibus exemplorum tum historicorum, tum poëticorum rem illustrat. Interim Pantheam quandam forma & ingenio præstantissimam laudibus extollit.

ΛΥΚΙΝΟΣ. | LVCIANVS.

Ἀλλ' ἦ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαθον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐμὲ ἐναγχος ἔπαθον ὦ Πολύστρατε, παγκάλλους τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ μύθωδες ἐκεῖνο, μικρᾷ δεῖν λίθος ἐξ ἀνθρώπου σε μεγάνειαν, ἐπηγάγετό τινα καὶ ἐμέ. Πο. Ἠ ῥᾳδίως. ὑπερφυές τι τὸ θέαμα φῂς, καὶ δικαίως βίαιον, οὐκ ἐμὲ μόνον Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις ἰδοῦσα. σὺ γὰρ τάχα τὸ μειρακιῶδες

Ἀt profecto tale quippiam conspecta Gorgone accidebat spectantibus, quale mihi nuper, Polystrate, visa muliere summè formosa, accidit. Nam quod ea fertur fabula, parum abfuit, quin ex homine saxum factus sim, & spectaculi admiratione diriguerim. *Pol.* Mirum, hercle, admodumque violentum dicis spectaculum, siquidem etiam Lucianum mulier in stuporem induxit. Tu enim adoles-

1 Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatæ uxorem describit, doctissimi sunt. *Bourdelotius.*

καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ ποιήσεις. ὥστε θᾶττον ἄν τις ὅλον Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῆς κολῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστῶσαι αὐτῇς κεχηνότες, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδιμεν. ἐγὼ οἶμαι φθονήσεις ἡμῖν τὴν θέαν, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον πως αὐτοῖ προσπεπηλύκασι εἰδόντες. Λυ. καὶ μάλα οὐ εἰκὸς ἦν χρῆσθαι, ὡς κἂν σὺ προσωπὸς μόνον ἀπίδῃς εἰς αὐτὴν, ἀχαρῆ σε, καὶ τὸν ἀνδριάντων ἀκίνητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως, εἰρωνικώτερόν ἐστι. καὶ τὸ τῷ ὄντι, ἥκιστα καιρίως, εἰ αὐτὸς ἴδοις. εἰ δὲ κἀκείνη προσβλέψειέ σε, πῖς ἔσῃ μηχανὴ ἀποσῆναι αὐτῆς ἀπάξῃ γάρ σε ἀναδησαμένη ἕνεκα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ ὁ Ἡρακλέα δρᾷ τὸν σίδηρον. Πο. πούᾳ ὦ Λυκῖνε, προσῖόν πρόσωπον ἀναπλάττων. ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν. Λυ. οἶδ γάρ μοι ὑποβαλεῖς τὸ λόγῳ. ὃς δεδιὰ μὴ σοι ἰδοῦσα, ἀσθενὴς τις ἐπαινέσῃ δόξω. Πο. τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται; πολλῷ, ἀλλὰ ἤ τις μοῖρ, σὺκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θεραπεία γ' ποθὴ, καὶ ἄλλην τοιαύτην ἐπιδεικνύμενος λαμπρὰν, καὶ δύσχρων τ πλήθῳ, καὶ ἄφθονα πάνυ πολλά, ὡς ὅλως, μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιώτην τύχην ἐδικὸ τὸ πρόσωπον εἶναι. Πο. οὐδὲ τοῦτο μοι ἐπίθῃ σύγε, ἥτις καλεῖται; Λυ. οὐδαμῶς. ἤτοι μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν ἄλλων γάρ τις ἀποδῶν ἐς τὸ πρόσωπον, fortuna, ampliora. *Pol.* Ergo ne nomen quidem es fcifcitarus, quo modo vocaretur. *Luc.* Nequaquam. Hoc ſolum ſcio illam eſſe ex Ionia oriundam. Nam quidam ex ſpectatoribus, proximum in-

leſcentum forma fecillimè afficeris: ita ut Sipylum totum loco citius moverit quiſpiam, quam te à formoſis dimoverit, ne hianti ore illis aſtes, & ſæpe illachrymeris, ut illam Tantali filiam Nioben perhibent. At dic mihi quænam eſt ſaxifica illa Meduſa, & cuias? ut & nos illam videamus. Non enim ſpectaculum illud nobis invidebis, neque zelotypia laborabis, ſi futurum eſt ut ea viſa prope te dirigeamus. *Luc.* Atqui probè ſcias oportet, fore ut etiamſi ſolùm è ſpecula illam intuearis, mutum te, & ſtatuis immobiliorem reddat. Et hoc fortè magis ad pacem facit, minuſque lethale erit vulnus ſi conſpicias ipſe. Sed ſi te illa conſpexerit, qua ratione ab illa abſcedes: ſiquidem te vinctum abducet quocunque volet, quemadmodum lapis heracleus ferrum? *Pol.* Deſine Luciane, prodigioſam pulchritudinem effingere: ſed mihi dicito quænam ſit illa mulier. *Luc.* An me rem verbis auxiſſe putas, qui vereor, ne quum eam videris, ingenii culpa non ſatis laudaſſe videar: tantò apparebit excellentior? Verùm, quænam illa ſit, dicere non poſſim. Magnus circa illam cultus, & ſplendidus apparatus, eunuchorum multitudo, ancillæ permultæ cernebantur, denique omnia videbantur, quam pro vulgari

1 Λίθος ἡ Ἡ Ἐχκλείτη] Plin. Ariſtot. Sic apud Piſid. Coſmurg.
Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἡ καλλιεῖ πῖν Ἡ Ἐχκλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν ἔχ' αὐτὴ ἀλκτικωτέραν ἔχ'. Bourd.

2 Ve-

ἐπὶ παρῆλθε, τι εἰοῦσα μόνοι ἴφη τὰ σμυρναίκα κάλλη. καὶ ἡ μυμφὴ ἀλλὰ, εἰ μὴ κάλλιον ἦν τῶν Ἰωνικῶν πόλεων, τῶν κάλλιστον γυναῖκα ἤνεγκεν. ἰδικὴ δὲ μοι σμυρναία ἐστὶν αὐτὸς ὀλίγον εἶναι. ὅτως ἐσημάνετο ἐπ' αὐτῇ. Πο. Οὐκοῦν ἐπὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐπέπεισας, ὅτι ὁ Πραξιτέλης, ὅτι τὸ σμυρναῖον εἰκόνιον ἐμέμφετο, ὅτις ἦν, κἂν τὸ εἶδος ὡς οἷον τε μάλιστα δείξειν τῷ λόγῳ. πάνυ γὰρ ἂν ἄτοπον γνοίην μαι. Λυ. ὁρᾶς ἡλίκον τοῦτο ἤτησας; ὃ κατὰ λόγον διώκαμεν, καὶ μάλιστά γε ἡμῶν, ἐμφανίσαι ὅτι μυμήσεται εἰκόνα, ὡσεὶ ἐν μάλιστα ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δ', λυμαινόμενος τὸ δὴ χαπτὸν ἀδυνεία τῇ τέχνης. Πο. ὅμως ὦ Λυκῖνε, ποία τις ἦν τὴν ὄψιν; ὡ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τὸ λεγόμενον, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξεις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τὸ χρεμμὲς ἔχει. Λυ. καὶ μὴν ἀσφαλίσεται αὐτὸς ποιήσεσι μοι δοκῶ, τὸ παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν ἀναμαλόσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀνεπλασίαν μοι τὴν γυναῖκα. Πο. πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιτό σοι ὡδὶ τοιοῦτον ἐτῶν λεληθότως; Λυ. ῥᾴδιως, ἤν-περ οὖ μὴ ἐκνήσῃς λέγειν εἰκαζῇ τί μοι. Πο. ἐρώτα μόνον. Λυ. ἐπεδεήμησάς ποτε ὦ Πολύστρατε τῆ Κνιδίων; Πο. Ἔ μάλα. Λυ. οὐκοῦν ἐς τὴν Ἀφροδίτην ἐδὲς πάντως αὐτῶν; Πο. νὴ Δία τὴν Περξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. Λυ. ἀλλὰ ἐς τὸν μῦθον, ὃν λέ-

intuitus, cùm transisset, Tales, inquit, Smyrneæ sunt pulchritudines. Nec mirum est, si Ionicarum urbium pulcherrima, mulierem tulit pulcherrimam. Qui verò hæc dicebat, mihi videbatur esse Smyrneus, adeò illa gloriabatur. *Pol.* Proinde hoc revera prout lapis feciſti, qui neque illam secutus es, neque Smyrneum illum, quænam esset, interrogasti. Atqui speciem illius, quoad fieri potest, oratione mihi demonstra: sic enim fortè cognovero. *Luc.* Vides quantam rem à me exigas? Nulla oratione, præcipuè verò mea, tam admirabilis imago declarari possit, ad quam delineandam vix Apelles, vel Zeuxis, vel Parrhasius viderentur idonei: aut siquis Phidias, aut Alcamenes. Ego verò archetypum artis imbecillitate labefactarem. *Pol.* Attamen Luciane, quali erat vultu? Neque enim periculosa fuerit audacia, si familiari tuo hujus imaginis lineamenta demonstraveris. *Luc.* At me hoc tutiùs facturum puto, siquos priscorum artificum ad hoc opus ascivero, ut mihi mulierem hanc efforment. *Pol.* Quomodo hoc dicis? aut quî tot antè annis vita functi veniant ad te? *Luc.* Facilè, dummodo te non pigeat ad interrogata respondere. *Pol.* Interroges licet. *Luc.* Nunquamne. Polystrate ad Cnidios es profectus? *Pol.* Maximè. *Luc.* Nunquid [1] Venerem illorum prorsus vidisti? *Pol.* Pulcherrimum per Iovem Praxitelis operum. *Luc.* Nunquid & quod de ipsa dicunt indigenæ,

1 *Venerem*] Venerem Gnidiam marmoream, Euploiam à Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucianus in Amorib. Nec me fugit id Sami contigisse, ab Athenæo id esse proditum, qui volumine 13. Gnidiæ Veneris simulacro effingendo Phyrnes amicæ corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. *Cogn.*

χθισὶν ἤκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθείη τις Ἀφροδίτης. καὶ λαθὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιο ὡς δυνατὸν ἀγάλματι. τοῦτο μέν σοι ἄλλως ἱστορείσθω. σὺ δέ, πότερον δὴ ὡς φῂς εἶδες, ἴδε μοι, καὶ τὸ δὴ λοιπὸν εἰπέ, εἰ ἐν τοῖς ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὸν Ἀλκαμένους ἑώρακας. Πο. ἦ πάντων γ' ἂν ὦ Λυκῖνε ὁ ἁβυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. Λυ. ἐκεῖνο μέν γε ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθών, καὶ τὴν Καλαμίδος Σωσάνδραν πρὸς ἐσθένη. Πο. εἶδον καὶ λίαν πολλάκις. Λυ. ἀλλὰ καὶ τοῦτο μέν, ἱκανῶς. τὸν δὲ Φειδίου ἔργον, τί μάλιστα ἐπῄνεσας; Πο. τί δ' ἄλλο, ἢ τὴν λημνίαν, ἣν δὲ ἐπιγράψας τὸνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ νὴ Δία τὴν ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ. Λυ. τὰ κάλλιστα ὦ ἑταῖρε. ὥστε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεήσει. φέρε δὴ ἐξ ἁπάντων ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε σωφρονέστερος, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσαν. Πο. καὶ πῶς ἂν τοῦτον τὸν τρόπον γένοιτο; Λυ. ὁ καλὸς οὗτος Πολύστρατε, εἰ τοῦτο μὲν τοῖς ἐπιδεδωκόσι τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτοῖς μεταθεῖναι, καὶ συνδῆσαι, καὶ ἁρμόσαι, ὡς ἂν εὐρυθμότατα δύναιντο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. Πο. εὖ λέγεις. καὶ δὴ καὶ ποιήσαι

genæ, audiviſti, ut quidam hanc ſtatuam amavit, & clam in templo relictus, ſtatuam quoad potuit, compreſſit. Sed hoc alias à te commemoretur. Age verò, ſiquidem, ut ais hanc vidiſti, Dic mihi num illam Alcamenis [1] Hortenſem Athenis videris. *Pol.* Omnium ſanè hominum, Luciane eſſem inertiſſimus, ſi pulcherrimum Alcamenis figmentum contempſiſſem. *Luc.* Illud te non interrogabo Polyſtrate, num in arcem ſæpe aſcendens, Calamidis Soſandram contemplatus ſis. *Pol.* Illam etiam ſæpe vidi. *Luc.* Hæc quidem ſufficiunt. Quodnam verò Phidiæ operum in primis laudaſti? *Pol.* Quodnam aliud, quam [2] Lemniam, cui etiam ſuum nomen inſcribere eſt dignatus? Quinetiam per Iovem, Amazonem illam quæ haſtæ innititur. *Luc.* Pulcherrima ſunt iſta, ô amice. Itaque non ampliùs aliis artificibus indigebis. Age verò jam ex omnibus his, quoad ejus fieri poterit, unicam imaginem compoſitam tibi oſtendam, quæ quod in quaque eſt eximium, habeat. *Pol.* Sed qui hoc fieri poteſt? *Luc.* Haud difficile, Polyſtrate, ſi hinc imaginibus orationi traditis, illi permiſerimus ut ornatum transferat, & quam maximè concinnè componat, & aptet, obſervata ſimul commixtura, & varietate. *Pol.* Rectè dicis. proinde aſſum-

1 *Quæ in hortis*] De Venere hortenſi vel potiùs in hortis poſita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucianus in Dial. Meretr. *Cogn.*

2 *Lemniam*] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen ſuum, ad eam ſcriptiſſe Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt. nomen ſortitam credit in Atticis Pauſan. nonnulli à loco qui eſt in arce Athenienſium λίμνη nuncupato, unde & Dionyſ. Λιμναῖα. Idem.

3 Ἐξ ἁπάντων ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, Achil. Tat. lib. 2. *Bourd.*

λεβὼν, δεικνύτω. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι ἐκ χρήσεται αὐτοῖς, ἢ ὅπως σὺ ποιήσεις μίαν τινὰ συνθεῖς, σὺκ ἀπιθάνως ἀπεργάσεται. Λυ. καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶς παρεσκευασμένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων τὴν σὺν Κνίδῳ ἡκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβὼν, ὧδε γὰρ ἅλλως σύμμετρον ὄντα, δεήσεται, τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ ὑγρὸν ἅμα τῆς φαιδρᾶς, καὶ κεχαρισμένου, καὶ τοῦτο διαφυλάξει τὸ Πραξιτέλους ἦθος ὠῖ. τὰ μῆλα δ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀστεῖα, παρ' Ἀλκαμένους, καὶ τὰ σὺ κήπους λήψεται. καὶ τὰς σφυρὰ, χεῖρας ἄκρα, καὶ καρπὸν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν λαπλῆξον, ὧδε γὰρ σὺ κήπους ἐκ τοιῶδε. τὴν δὲ παντὸς ἀσθενείας ἐξεχαφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡλικίαν παρίξει, καὶ Φειδίας ἴδοι. καὶ σύμμετρον ἁρμόσαιτο αὐτὸς, καὶ τὰ αὐχένος ὧδε τὰ ἀμφίζυγα λαβὼν. ἡ Σωσάνδρα δ, καὶ ὁ Κάλαμις, αἰδὼ κοσμήσουσιν αὐτῇ. καὶ τὸ μειδίαμα, [1] λεπτὸν, καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐμείνης ἔχει, καὶ τὸ ἀγελὲς δ, καὶ κόσμιον τὰ ἀπαθολῆς, ὧδε γὰρ [2] Σωσάνδρας. ἥλιν ὅτι ἀφείλυτον αὐτὴ ἴσει τὴν κεφαλήν. τὰ ἡλικίας δ· τὸ μέτρον, ἡλίκην ἂν ἡθέσητο, τὴν τῶν ἐν Κνίδῳ ἐμείνη μάλιστα. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο τῆς Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι ὦ Πολύστρατε [3] δοκεῖ, καλὴ γλυφεῖσα ἡ εἰκὼν, καὶ μάλιστα ἐπιδεὴς ἐς τὸ ἀκριβέστατον λαπλεχθῆ; Πο. ἔτι γὰρ ὦ γλυκυτάτη, sumptis illis demonstret. Velim enim scire quid hisce sit factura, aut quomodo ex iis unam non dissonantem absolutura. *Luc.* Atqui videndam tibi jam præbet hanc imaginem, ita componens. Veneris è Cnido adductæ si tantùm caput sumpserit (non enim reliquo corpore nudo opus habebit) quoad comam & frontem, scitèque ducta superciliorum lineamenta, ea se habere fines, ut à Praxitele facta sunt. Quinetiam oculorum mobilitatem, cum hilaritate, & gratia conjunctam, prout visum est Praxiteli retinebit. Genas autem, & quæcunque priores sunt vultus partes, ab Alcamenis hortensi venere mutuabitur: præterea manus extremas, concinnos carpos, ductiles digitos, in tenue desinentes, ab eadem. Totius verò faciei ambitum, & genarum mollitiem, & nasi justam magnitudinem præbebit Lemnia, & Phidias. Idem quoque dabit oris commissuram, & cervicem ab Amazone desumptam. Sosandra verò & Calamis eam verecundia ornabunt. Risus tenuis latitansque erit, ut illius. Vestitus expeditus, & mundus à Sosandra petetur: nisi quòd aperto erit capite. Ætatis verò modum ab illa Cnidia potissimùm metiatur: prout à Praxitele est expressus. Quid tibi videtur Polystrate, num pulchra futura est hæc imago, ac in primis quum accuratissimè absoluta fuerit? *Pol.* Adhuc ô generosissime ali-

1 Λεπτὸν καὶ λελη θὸς] Angl. σεμνὸν καὶ λελ. Bourd.
2 Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. Idem.
3 Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. σολὺ. Idem.

ἔπτ, καὶ λείποι πάς τι καὶ λλο ἔξω τῆ ἀγάλματος, ὅτι πάντα εἰς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; Lu. τοῦτο μικρόν ἐστιν ὦ φίλότης, εἰ μή σοι δοκεῖ ὁλίγα πρὸς σύμμετρον σωτηρίαν συντελεῖν, χρῶμα; καὶ τὸ ἐκτὸς πρέπον. ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀνελεύθερος, ὅπόσα μέλανα. λευκὰ δ, ὅσα τοιαῦτα χρή. καὶ τὸ εὑρῆμα ἐπαινῶ. καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύομεν ἡμῖν ἐνδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα προσλαμεθ' ὧν, ἢ ἐζηλέσαμεν δηλαδὴ τοὺς γραφέας, καὶ μάλιστα ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐνομίσθησαν, περάσαντας τὸ χρώμασιν, καὶ ὄγκασιν ποιεῖσθαι τὴν ἐπιζολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ ἐζηκείκληθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνορ ὁ Ἰσθμιος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀέτιων. ἔστω δ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ, χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν ἡ Ἥρας ἔγραψεν. ὁ Πολύγνωτος δ ὀφρύων τὸ ἐπισπερές, καὶ παρειῶν τὸ ὑπέρυθες, οἷον τὴν Κασσάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς. καὶ ἐσθήτα δ ἥτις ποιησάτω, ἐς τὸ λεπτότατον ἐξειργασμένην, ὡς σωτεύεσθαι μὲν ὅσα χρή, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δ ἄλλο σῶμα, ὁ Ἀπελλῆς δεξάτω, καὶ τὴν Πανάτην, μάλιστα μὴ ἄγαν λευκὴν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς. τὰ χείλη δ, οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀέτιων ποιησάτω. μᾶλλον δ, τὸ ἄριστον τῆ χραφίσι Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος, καὶ Ἀπελλοῦ, διδάξομεν. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐπέθηκεν ἐπιβαλλὸν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ σῶμα. ὁ δὲ αὐτὸς ἔστω, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. σωεπιλήψεται δ ἔργῳ αὐτῆ καὶ ὁ ἡθοποιὸς ποιητής, ὡς τὸ βλέφαρον ἐξεργάσεται. καὶ φιλομειδῆ δ Ὅμηρον ποιήσῃ, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον. καὶ ὅλως, aliquam formam omisisti extra ſtatuam, quum ſic omnia in unum contuliſti. *Luc.* Hoc minimum eſt, amice, niſi pauca tibi videbuntur ad formæ decus conferre, videlicet color, & cujuſque partis decorum: ut nigra ſint exquiſitè, quæ nigra: alba, quæ hujuſmodi eſſe oportet: atque rubor efflorescat. Ac jam de his periclitamur, quum adhuc quod maximum eſt, deſideramus. Vnde igitur nobis hæc parabimus? an accerſemus videlicet pictores, in primis verò eos qui fuerunt præſtantiſſimi miſcendis, & accommodandis coloribus? Accerſatur ſanè Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtion, qui diviſo opere, pingant. Euphranor colorem comæ illinat qualem Iunonis. Polygnotus ſuperciliorum decus, genarum ruborem inducat, qualem Delphis in cœnaculo Caſſandram fecit. Idem quoque veſtem referat tenuiſſimè elaboratam, ut quæ par eſt ſuccingantur, multa verò ventis diffundantur. Porrò corpus reliquum exprimat Apelles ſecundum ſuam Pacaten, ne nimium albedinis habeat, ſed modicè rubeſcat. Labia faciat, qualia Roxanes Aëtion. Quin potiùs præſtantiſſimum pictorum Homerum, præſente Euphranore, & Apelle ſuſcipimus. Nam cujuſmodi colorem Menelai femoribus illevit, aſſimilatis ebori leniter purpura intincto: ejuſmodi ſit totum corpus. Hic ipſe oculos pingat, amplitudine decoros. Partem operis ſuſcipiat Thebanus ille poëta, ut palpebram elaboret. Illam verò faciat Homerus riſus amantem, candidis lacertis, & roſeis digitis decoram. Denique multò

τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσῃ πολὺ δικαιότερον, ἢ τῷ Βρισέως. πεῖται μὲν πλασῶν, καὶ χαράξων, καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὴ πᾶσιν ἐπαινητὸν, τούτοις ἡ χάρις, μᾶλλον δ' ἅπασιν ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσαι Ἔρωτες συνεχορεύσασι, πᾶς ἂν μιμήσαιτο δυνατός; Πο. Ἀληθέστατα ἡ χρῆμα ὦ Λυκῖνε φῄς, καὶ διὰπαντὸς ὡς ἀληθῶς, οἷον τὸ ἐξ ὑπαρχῆς θεοειδές. τί δ' παρέστηκας εἰδὸς αὐτῷ; Λυ. βιβλίον τὸ παῖ χερσὶν ἔχει, εἰς δύο σπασθὲν μέρη. καὶ ἐμοὶ τὸ μὲν τοῦτο, ἀναγνώσεσθαι αὐτὸ. τὸ δ', ἤδη ἀπιόντα. μέσῃ δ' ὡσὶν ἅμα, διελέσθαι τὰ παρόμοια τοῦτον τὸν τρόπον εἶδε, ἢ μὲν δὴ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγξατο. πολὺ μειδιάσας ὁ γοῦν Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε, πῶς ἂν ἔτι μεῖναι σοι, ὅπως μὴ, λάθρᾳ. ὅπως δ', συμμίξεις, καὶ ὡς ἀλλήλοις συνηρμοσμένοις, εἴ τις καλλίων ἅμα εἶδες ἐπὶ τὸ γελᾶν ἕτοιμον, καὶ ἰσομεγέθη μαργαρίταις, ἔτι ἐπὶ τῷ χεῖλει ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτοῦ δὴ τοῦ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πρώτῳ, ὅμοιοι. οὐχ οἷμαι, πλατύτεροι αὐτῶν, οἶδα, ὡδίζοντες, ἢ διεσπασμένοι, οἷοι τοῖς πολλοῖς, ἀλλά τις πάντων ἰσομοιρία, καὶ ὁμόχροια, ἐ μέγεθος ἦν, καὶ ὡσὶ χεῖς ὁμοίως. καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα, καὶ δῆλωμα, πᾶσιν τοῖς ἀνθρωπίνοις σώμασιν ὑπερτεταμένος. Πο. ἴσχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς πάνυ ὧν τινα ἐ λέγεις τῷ γυναικὶ, τούτοις τι αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι. καὶ δύσχρις δέ τινας ἔπαθε αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία ἐ φαιδρώτης τινάς. τῷ βασιλεῖ συνοῦσα ὦ μακάρια, τῷ ἀοίδιμον πάντων λέγεις. Λυ. τί δ' ἴσον. αὐ-

multò justiùs illam cum aurea Venere comparabit, quàm Brisei filiam. Hæc igitur fictores, pictores, & poëtæ elaborabunt. Quod autem in omnibus nitet, quibus hoc est Gratia, imò potiùs omnes simul, quotquot Gratiæ, quotquot Cupidines chorum circumducunt, quis imitari possit? *Pol.* Divinum quoddam dicis opus Luciane, & revera cœlitus delapsum, quale apud superos extat. Quid autem vidisti eam facientem? *Luc.* Librum habebat præ manibus, in duas partes complicatum, quarum alteram legere, alteram legisse jam videbatur. Inter progrediendum autem nescio qua de re cum quodam ex comitantibus differebat: non enim tam clara voce loquebatur, ut exaudiri posset. At ridendo, Polystrate, dentes ostendebat, Dii boni, quàm albos, quàm justæ magnitudinis, & inter se coaptatos. Sicubi monile pulcherrimum vidisti ex nitidissimis, & magnitudine paribus margaritis compositum, adeò concinna serie erant nati. Plurimum verò decoris ex rubore labiorum illis accedebat. Itaque serrato illi Homerico ebori similes apparebant. Neque ex illis alii latiores erant, alii eminentiores, alii distantiores, quales plerisque sunt: sed erat una omnibus æqualitas, idem color, eadem magnitudo, similis continuitas. Denique magnam hoc spectaculum pariebat admirationem, quòd omnem humanam speciem superaret. *Pol.* Quiesce. Iam enim planè intelligo quam mulierem dicas, cùm eam ab his, & à patria cognoscendam præbueris: quódque eunuchos, ac per Iovem milites aliquos eam comitari dixeris. Regis uxorem, ô beate, celebrem illam dicis. *Luc.* Quodnam illi est no-

τῇ τῦνομα; Πο. πάνυ γε τοῦτο γλαφυρῶς ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπίφθονον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ Ἀβραδάτᾳ συνοίκῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντος τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; Λυ. νὴ Δία γε ὥσπερ νῦν ὁρῶν αὐτὴν ὅτε ἀφικόμην, ὑπότερον κατὰ ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων χρύσιμος. καὶ μοιονυχὶ γε ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ περιπίπτει λέγουσα, καὶ ὡς ἄπαλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα δὴ ἐδιδασκήσατο αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην. Πο. ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ἄσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραφθαμένου ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἴσως τὰ πρόσχειρα ταῦτα, λέγω δὴ τὸ σῶμα, καὶ τὴν μορφὴν ἐπαινεῖν. τὴν δὲ ψυχῆς ἀρετὴν, ἀγνοεῖς. οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς, μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρᾳ τῇ σώματος. ἐγὼ γὰρ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων κοινωνήσας πολλάκις, ὁμοεθὴς ὤν. καὶ οἶδα ὡς εἴσθα τοῦτο, τὸ ἥμερον, καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, ἃ δὴ καλλίστη ἐπαινῶ. ἄξια γὰρ τούτων περιβλήματα τοῦτα δὴ σώματος. ἐπεὶ ἄλλην ἔνεστιν, καὶ μᾶλλον, ὥσπερ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἄγαλμα δὴ σώματος ἀναμένουσι. τὸ δὲ σύνταλες καλλοῦ οἶμαι τοῦτ' ἔστιν, ὑπότερον ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἐμὲ γὰρ πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν, εὖ ἠκόσμας, τὰς δὲ ἄλλας αἰσχυνούσας, τὸ καλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων, ἀποβεβληκὸς αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεεινόν τε, καὶ ἀχθηρὸν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν, πονηράν τινα διάνοιαν τῇ ψυχῇ. καὶ γὰρ αὖ τοιαύτῃ, ὁμοίαν μοι δοκοῦσι τοῖς ἀγυπτίοις ἱεροῖς. κἀκεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς, καλλιστός τε, καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτε-

nomen? *Pol.* Planè elegans, Luciane, & amabile. Etenim cognominis est formosæ illi Abradatæ conjugi: quam sæpe audito Xenophonte nosti, qui modestam & formosam quandam mulierem laudat. *Luc.* Per Iovem afficior, perinde ac si viderem ipsam, quoties Xenophontis locum lego; ac loquentem propemodum audio, quæ fecit dicendo, & ut maritum armabat, & qualis erat quum ipsum ad pugnam deducebat. *Pol.* At optime vir, ipsam ceu prætercurrens fulgur semel vidisti, & vulgaria illa, corpus, & formam dico, laudare videris. Sed animi dotes cernere non potes: neque nosti quanta sit illa ejus pulchritudo longè quàm forma corporis præstantior & divinior. At ego novi, qui ejus sum familiaris, ac popularis, atque adeò cum ea sermonis commercium habui. Vt enim probè scis ipse, mansuetudinem, humanitatem, magnanimitatem, modestiam, eruditionem formæ anteponere soleo: siquidem digna sunt quæ corporis dotibus præferantur. Siquidem absurdum & ridiculum foret, ut siquis vestem præ corpore admiraretur. Porrò absoluta mihi videtur esse hæc pulchritudo, quanto & animæ virtus, & corporis venustas in idem concurrunt. Nimirum multas tibi possum ostendere, forma quidem præstantes, cæterùm pulchritudinem fœdantes: adeò ut illis tantùm loquentibus ea moriatur, & flaccescat, reprehensioni, & turpitudini obnoxia, cúmque anima, prava nimirum hera, immeritò conversans. Et sanè tales templis Ægyptiis, meo judicio sunt similes. Ibi enim, templum quidem est pulcherrimum, & maximum, sumptuosis lapidibus ex-

λίσπ᾽ ἀναμίν, καὶ χρυσοῦ, καὶ χρωμάτων διαπεπαμένον. ἔνδον δέ, ἢν ζητῇς τὸν θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ὄνος, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαῦται πολλαὶ ἰδεῖν ἔνεισι, οἷ τούτου δεῖ χρῆναι τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ σοι ἐγὼ ἀλαζονείαν, καὶ ὕβριν, καὶ ἀλλοκοτίαν, καὶ σωφροσύνην, καὶ ἐπιείκειαν, καὶ φιλανθρωπίαν, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις τοιοῦτος ἐστίν. Λυ. Σὺν ἐμοὶ ὦ Πολύστρατε, μὴν ἀπὸ μιᾶς ἀμέμψας αὐτὸν τοῦ μίτρου φασὶν, ἢ ἐλαίου, δοκιμάσαι γὰρ, καί τινα εἰκόνα γράψαιμεν τῆς ψυχῆς, ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτόν. Πο. ἀ μικρὸν ἐπαίρει τὸ ἀγώνισμα ἐφεστῶτες. ἀ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι φανεῖς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καίμοι δοκῶ σπουδὴν ἐπ᾽ αὐτὸν διῆσθαι ἐφ᾽ τὴν εἰκόνα, ἀ πλατῶν ἀδὲ γραφίσι μόνον, ἀλλὰ ἐ φιλοσόφοις, ὡς ἐφ᾽ τὸν ἀνεῖσαν κανόνας ἀποδῶναι τὸ ἄγαλμα. καὶ δεῖξαι τὸν ἀρχαῖον πλάσιμον κατεσκευασμένον. καὶ δὴ πειρώμεθα. αὐδήεσσα μοῦσα τὸ ἐφ᾽ῶν, καὶ λίγεια. καὶ τὸ, γλυκὺν μέλι ἐπ᾽ῶν λαλοῦσα γλώττης ἐξ αὐτῆς ῥεῖθρον, ἢ ἐξ οὗ Πυλίου γέροντος ἀνέντα, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς γὰρ ὁ τόνος ἐκ φθέγματος, οἷος ἁπαλότατος, ὅτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνθηρὸν ἁρμόσαι, ὅτε πάνυ λεπτὸς, ὡς γλυκύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἁπαλὸς, ἀλλ᾽ οἷος χρῆναι ἂν παιδὶ μήπω ἡβάσκοντι, ἁδὺς, καὶ φωνῆς, καὶ πρᾴως ἀναβυθμιζόμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, ὡς ἐ παντελῶς, ἵνα μὴ τελείως τὴν βοὴν, καὶ τελείως extructum, auro & picturis distinctum. Intus verò, si Deum quæras, est vel simia, vel ciconia, vel hircus, vel felis. Cujusmodi multas mulieres formosas videre est. Proinde corporis forma non sufficit, nisi justis exornetur ornamentis. Non autem dico purpura & monilibus, sed iis quæ priùs dixi, virtute, temperantia, æquitate, humanitate, atque aliis, quæcunque his terminis comprehenduntur. *Luc.* Proinde Polystrate, eadem, quod ajunt, mensura sermonem rependas, vel cùm possis, etiam cumulatiùs. Et à te depictam animæ imaginem, commonstra, ne illam ex dimidio tantùm admirer. *Pol.* Non leve nobis amice negocium injungis. Non enim perinde facile est id quod patet oculis, laudare, atque quod vitam fugit oratione declarare. Atquè existimo ad hanc imaginem exprimendam, opus mihi fore opera, non fictorum, non pictorum tantùm, sed etiam philosophorum, ad quorum regulam Simulachrum dirigam, & ad antiquam plasticen formatum edam. Sed rem aggrediamur. Primùm vocalis est, & facunda. Illudque, dulciorem melle orationem ex ejus ore manare, de ipsa potiùs quàm de Pylio sene, dixisset Homerus. Omnis autem vocis tonus, qualis est mollissimus: neque gravis ita ut viro conveniat: neque prorsus tenuis, ita ut sit effœminatus & solutus: sed qualis esset puero nondum pubescenti, jucundus, & blandus, inque aurem sese leniter insinuans, ut ea desinente, verba adhuc insonent, & aliquæ

1 Ἄμεμψαι αὐτῷ τῷ μίτρῳ] Vide Paræmiogr. *Bourd.*

νου ἀσθματεῖσθαι, καὶ ἀφεθομένων τὰ ὦτα, καθάπερ ἡμῖν τινα ἀθροίσαντα τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἴχνη τῶν λόγων μελιττικὰ ἀπόντα, καὶ πειθοῦς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμπάνοντα. ὁ πόθεν ἂν ἐκεῖνο ἄδῃ, καὶ μᾶλλον ἀφεὶς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲ σιωπᾶν τοῖς ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐκείνων ἅπαντα. κἂν τὴν Πανδίονος ἔτι πῆς, ἰδιῶτις καὶ ἐκείνη, καὶ ἄπειρος, εἰ δὲ πολυηχία τὴν φωνὴν ἀφίησιν. Ὀρφεῖς δέ, καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγοὺς εἶχον τοὺς ἀκροατὰς, ὡς δὲ τὰ ἄψυχα ἐπικηλίσειεν ἀφ' ὧν τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν οἶμαι εἶχε πάσχειν, καὶ ἀλιπότητος ἂν τοῖς κιθάρᾳ, παρεσκεύασαν σιωπᾶν, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον ἀφυλάττειν, ὡς μὴ διαβαίνειν τὸν ῥυθμὸν, ἀλλ' ὑγιαίνῃ τῇ ἁρσει, καὶ θέσει ἁρμοττούσῃ τὸ ἆσμα, καὶ σιωπᾶν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμογλωττεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὔκαμπτες τῶν μελῶν, πόθεν ἂν τοῖς ἱππηλάταις τοῖς Θρᾳκὶ ἐκείνῳ, καὶ τῇ ἀπὸ τῆς Κιθαιρῶνος μελιττούσῃ βουκολίσαι, καὶ κιθαρίζειν μελιττούσῃ; ὥστε ἴσως ποτὲ ὦ Λυκῖνε, καὶ ἀδάμας αὐτὸς ἀκούσῃ, σὺ δὲ τὸ τῆς Γοργόνων μόνον ἴσῃ πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γεγονώς, ἀλλὰ δὲ τῶν σειρήνων ἔσῃ. οἱοῖόν τι λέγω. παρεσκήξῃ γὰρ οἶδ' ὅτι, κεκηληθὼς, πατρίδος, καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος. καὶ ἴσως κηρῷ ἐπιφέ-

quæ immorentur reliquiæ, quæ aures circunsonent, auscultationem echûs instar producendo, mellitaque verborum vestigia, ac persuasionis plena in animis relinquendo. Quum verò eximium illud canet, in primis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis, & oloribus. Præ illa enim hæc omnia cantus sunt rudia. Quinetiam si lusciniam [1] Pandione natam dicas, rudis etiam illa & imperita, quanquam vocem multisonam emittit. [2] Orpheus quoque & Amphion qui ad demulcendos auditores fuerunt usque adeò accommodati, ut ad melos res inanimas invitarent, illi me judice si hanc audissent, taciti derelictis citharis, ad auscultandum astitissent. Etenim harmoniæ rationes accuratissimas observare, ut nequid peccet rhythmus, sed ablatione & positione tempestiva modulorum mensuræ serventur, & cithara consonet, eodemque tempore lingua exerceatur, & plectrum, & decens digitorum tactus, & agilis membrorum motus, undenam hæc suppetissent Thraci illi, & huic in Cithærone boves pascenti, & citharæ pulsationem curanti? Itaque Luciane, siquando canentem illam audieris non amplius ut Gorgonum visu solum obstupescas, ex homine in lapidem conversus, sed etiam quàm esset efficax Sirenum modulatio, cognosces. Astabis enim, sat scio, delinitus, patriæ & domesticorum oblitus. Quinetiam au-

1 *Pandionis natam*] Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus de quibus Ovid. in Metam. *Cogn.*

2 *Orpheus quoque & Amphion*] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in art. poet. extatque illius simulacrum apud Plin. lib. 36. c. 5. *Idem.*

ξη πάντα, καὶ ἀφ' ὧν περὶ ἀφροδίσια σοι τὸ μέλος, τοιοῦτον πάκυρος ἦσα, Τερψιχόρης πάνυ, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παιδόκομος, μυρία τὰ θελγητρα, καὶ παντοῖα τὰ ἑαυτῆ ἔχον. εἰ τι λόγῳ σαγηνεῦσαι, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι τὸ ᾠδῆς ἀκοῦσαι νόμισαι, οἷον εἰκὸς εἶναι τὴν ἀφ' ὑακίνθων χειλῶν, δι' ἐλεφάντων ἢ τι ὀδόντων ἐξιέναι. ἰσφοιτᾷ γὰρ ἐς αὐτὸς διὰ φαμί. ὥστε ἐ ἀκριβείας νόμιζε. τὸ μὲ γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τῆς φωνῆς, καὶ καθαρῶς ἰωνικὸν, καὶ ὃπ ὁμιλήσαι σαφῶς, καὶ πολὺ τῆς ἀττικῶν χαρίεντος ἔχουσα, ἀλλ' ἡσυχάζειν ἄξιον. πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ ἐγχώριον. εἰ δὲ ἅπασι ἐχρῆν, μετέχειν τῆς Ἀθηναίων καὶ τὴν ἀποικίαν. εἰ δὲ σοὶ ἐκεῖνο ἀναμάσσεται ἄν, εἰ ἐ ποιητοῦ χαίρῃ, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, ἔ Ὁμήρου πολίτης ἦσα. μία μὲ δὴ σοι ὦ Λυκῖνε, καθαιρέσεως αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκών, ὡς ἂν τις ἐπὶ τὸ ἴλαττον εἰκάσειε. σκόπει γὰρ ἐ πᾶς ἅπας. εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ σὺ πολλῶν σαφῶς, ἐπιδείξαι διέγνωκα. ἦτον μὰς τοῦτο, καὶ χαριέντως σαγηνεῦσαι καὶ τοσοῦτα, καὶ πολυειδὲς πᾶν ἀπὸ πολλῶν λαβεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀναμεμιγμένον. ἀλλ' αὐ πᾶσαν τῆς ψυχῆς ὁρᾶσαι, καθ' ἑκάστην, εἰκόνα μίαν ἀκριβῆ ἐπιτεῦξαι ἀφ' ὧν ἀρχέτυπον μεμιμημένην. Λυ. ἰσχυρῶς ὦ Πολύστρατε, καὶ παιδιᾶσαι ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λέγειν ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μίτρον. ἐπιμίτρης δ' ἔσ, ὡς σὺ ἔσιν ὁ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαριεῖ μοι. Πο. σὺ δ' ἐπειδὴ πάντων χαλῶν παιδείαν ἡμῖν ἀπάσκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε δ' ἐκ τούτων ἤδη συγκείμεθα, ποικίλλωμεν

auribus cera obturatis, per ceram etiam melos penetrabit, hujusmodi est id quod auditur, Terpsichores alicujus, aut Melpomenes, aut Calliopes ipsius documentum, quod infinitas, omnigenasque illecebras habeat. Vt uno verbo complexus dicam, puta quæso, te hujusmodi cantionem audire, cujusmodi per talia labia, perque illos dentes emanare par est. Vidisti autem ipse quam dico: itaque & audisse existima. Nam hæc accurata vocis elegantia, & merè Ionica, quodque in colloquiis blanda est, multumque Atticæ gratiæ habet, admirationem non meretur. Nam hoc ipsi est hæreditarium, & à majoribus contractum. Neque id secus esse conveniebat, cùm ratione coloniæ, Athenienſium sit particeps. Neque enim vel illud mirari velim, si poëſi gaudet, & cum ea sæpe versatur, quando est Homeri civis. Vna hæc, Luciane, vocis præclaræ, & modulationis imago, ut quis tenuiter exprimere possit. Iam verò & alias considera. Non enim unam, sicut tu, ex multis compositam, referre decrevi. Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere. Sed omnium animæ virtutum, sigillatim, una imago ad archetypum expressa depingetur. *Luc.* Diem festum, Polystrate, publicumque convivium mihi denuntias: & mihi videris mensuram cumulatiorem remetiturus. Proinde auctarium adjice: nam nulla res est qua perinde possis mihi gratificari. *Pol.* Ergo quandoquidem necesse est, omnibus eximiis rebus liberales disciplinas præire, ac istis in primis quæ meditatione constant: age jam etiam hanc construamus, variam utique & multifor-

ρῶτοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μὴ ἓν τοῦτο ἁπλῶς ἐπιμεῖναι τῆς τέχνης. καὶ δὴ καὶ γραφέσθω πάντα συλλήβδην τὰ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οἷα οὐκ ἔστιν ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἵν' ἡ ἑκάστη ἐπιστήμη, ἀλλὰ πασῶν. καὶ σφόδρα, τὰ Ἑρμοῦ, καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἡ ποιητικὴ μέτροις ἀληθέσιν ἐκόσμησεν, ἐξεικάζομεν; ἢ συγγραφεῖς ἱστόρησαν, ἢ φιλόσοφοι παρῄνεσαν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. οὐκ ἄχρι οὗ ἐπὶ χρῶτος μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δύσεκποιήτοις τοῖς φαρμάκοις ἐς τέλος κεκαθάφθω. καὶ συγχώρησον, εἰ μηδὲν δεῖ χύπου ἐπιδείξαι τοῦτο δυναμένου τὰ γραφῆς. οἶμαι γὰρ ἐν οἷς τοιοῦτοι ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας οὐδεμιᾶς μνημονεύεται. πάλιν ἀλλ' εἰκὼ δεῖ ἀνακεῖσθαι ἐν αὐτῇ. ἐμέμνητο γάρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. *Lu.* κομιδῇ μὲν ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη. *Po.* μὴ τοίνυν, ἀλλὰ σοφίας, καὶ σωφροσύνης εἰκὼν γραπτέα. δεῖσθαι γὰρ ἡμῶν σοφοῦ τοῦ δεδειγμένου, δεχείρων τε πλείστων, ἵνος μὲν ἐν αὐτῇ ἐπιτηδεῖ. γραφεὺς γὰρ, καὶ δημιουργὸς αὐτῆς, Αἰσχίνης, Σωκρατικὸς ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλόγλωττος τυχὸν ἀπάντων, ὅτῳ ἐν μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τοῦτ' οὖν τὸ Μιλήτου σωφρόνισμα Ἀσπασίαν, ἣ ἐν ὁ Ὀλύμπιος γυμνασιοῦχος ἐν αὐτὸς, σωφρονῶν, ὁ φαῦλον σωφρόνισμα παρῄνεσεν ἐπιδεῖξαι, ὁπόσον ἐμπειρίας πεφορήτων, ὁ ἐξυπτιος ἐς τὰ πολιτικὰ, ἐν ἀγχινοίας, καὶ δεξιότητος σκεύη ἐστὶν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταχομισθῆναι ἀκριβεῖ τῇ σταθμῇ. πάλιν ὅσον σκεύη μὲν ὂν μικρᾷ

tiformem, ne & hac in parte tua fingendi arte ſimus inferiores. Et ſanè pingatur, quæ omnia ſimul Heliconis bona poſſideat, non ut Clio, & Polymnia, & Calliope, atque aliæ, quarum unaquæque unicam ſcientiam callet, ſed omnium ſcientia muniatur: præterea Mercurii, & Apollinis dotibus ſit prædita. Quæcunque enim poëtæ verſibus exornata prodiderunt, aut hiſtorici ſcriptis mandarunt, aut philoſophi monuerunt, hiſce omnibus Imago exornetur: ita ut non leviter color illinatur, ſed indelebilibus pigmentis in imum uſque ad ſatietatem imbuatur. Et ignoſcendum eſt ſi nullum hujus picturæ archetypum queam oſtendere. Neque enim uſpiam in veteribus de hujusmodi abſoluta diſciplinarum cognitione fit mentio. Verumtamen ſi tibi videtur, iſta reponatur, non enim uti mihi videtur, eſt mala. *Luc.* Elegantiſſima profectò, Polyſtrate, & lineamentis omnibus abſoluta. *Pol.* Porrò poſt iſtam Sapientiæ, & Intelligentiæ imago eſt depingenda: ad quam multis nobis opus erit exemplaribus, maxima parte veteribus, atque uno quidem, & Ionico illo. Cæterùm ejus pictores & artifices erunt Æſchines Socratis ſocius, & ipſe Socrates, imitandi dexteritate omnium artificum præſtantiſſimi, quatenus cum amore pingebant. Porrò Mileſiam illam Aſpaſiam, cùm qua Olympius, ipſe quoque maximè admirandus converſabatur, non ignobile prudentiæ exemplum proponentes quanta rerum peritia, quanto in adminiſtranda repub. acumine, ſolertia & prudentia polleret, hoc omne ad noſtram hanc imaginem accurata amuſſi transferamus: præter quàm quòd illa, quamvis,

Co-

παιδιὰ ἐμέχραπθ, αὐτὴ ἡ κολοσσικὴ τὸ μέγεθός ἐστι. Luc. πῶς τοῦτο φὴς; Pol. ὅτι ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ὄσας. ὁ γὰρ ἴσος, οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ ἐν τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τοῦ μεγέθους μεμένηκεν αὕτη, ὡς ἂν ἐπὶ πολὺ παντὸς πίναξ κεχαραγμένη. διὸ τὴν μὲν Θεανὼ τί οἴεσθαι, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, ἐν Διοτίμᾳ ἐπὶ τούτοις. ἡ μὲν, τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν. ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῶν ἀφορμῶν. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, ὅχ ἁ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτὴν, οἰκεῖόν ἔσῃ μόνον, ἀλλὰ ἐν τὴν ἄλλων σωφροσύνην τε, καὶ συμβολαίων. τοιαύτη σοι ἐν αὐτὴ Λυκῖνε, ἀναπεφάνθω εἰκών. Lu. τὴν Δία ὦ Πολύστρατε, θαυμασίαν ὄντα. σὺ δὲ, ἄλλας γράφε, τὰς δὲ χρηστότητος ὧν ἐπιεικείας, καὶ φιλανθρωπίας, ἡ τὸ ἡμερον ἐμφανίσει ἐν τρόπῳ, καὶ ἀφ' ὧν τὰς ἀνομβρίας ἀφορμὰς. Po. εἰκότως οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τὸ σωφρονεῖν τῇ Ἀντηνόρος, καὶ Ἀρέτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικᾷ, καὶ εἴ τις ἄλλη τὸ μεγέθει πεφιλοκάλητον ἐσωφρόνησεν ἀφ' ὧν τὴν τύχην. ἐξῆς δὲ μοὶ ταύτῃ, ἡ δὲ συμφρονοῦσα αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τὸ ἀφ' ὧν τὸ σωφρονεῖν ἀνοίας, ὡς καὶ τῇ Ἰκαρέᾳ μέλεσι δόναι τῇ σωφροσύνῃ, καὶ τῇ περιφρονήσει τῇ Ὀδυσσέως γεγραμμένῃ. τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα σοὶ ἔγραψεν, ἣν καὶ τὴν Δία καὶ τὴν ὁμόνοιαν αὐτῆς, τὴν δὲ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. Lu. πανυκαλλὲς καὶ ταύτην ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω. καὶ χαίδην ἤδη πάλιν σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες. ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν

Colossæa esset magnitudine, parva in tabella depicta erat. *Luc.* Quorsum hoc dicis? *Pol.* Quoniam Luciane, non æquè magnas dico imagines, quæ sunt similes. Non enim æqualis nec propè, vetus Athenienſium Reſpub. & præſens Romanorum potentia. Itaque quanvis illa ſimilitudine reſpondeat, hæc tamen potior eſt magnitudine, veluti depicta in latiſſima tabula. Secundum autem & tertium exemplar, Theano illa, & poëtria Lesbia, & præter eas Diotima. Hæc quidem Theano, animi magnitudinem ad picturam conferat: Sappho inſtitutæ vitæ jucunditatem. Diotimæ verò ſimilis erit non in iis tantùm ob quæ Socrates ipſam laudavit, ſed etiam reliqua mentis acie, & conſilio. Talis & illa Luciane, tibi reponatur Imago. *Luc.* Per Iovem, Polyſtrate, admiranda. Tu verò, amice, alias depinge: benignitatis nimirum, & humanitatis, quæ morum manſuetudinem, & in egenos clementiam commonſtrabit. *Pol.* Proinde & illa aſſimiletur Theanoni Antenoris conjugi, & Arete, & filiæ ejus Nauſicaæ, & ſi qua alia in negociorum & fœlicitatis magnitudine erga fortunam modeſtè ſe geſſit. Deinde poſt hanc Caſtitatis imago depingatur, & erga familiarem Benevolentiæ, ut juxta illam Icari filiam, quam Homerus pudicam ſcribit, maximè ſit continens. Talem enim ille Penelopes imaginem deſcripſit. Vel etiam per Iovem, juxta illi cognominem Abradatæ conjugem, cujus paulò antè meminimus. *Luc.* Hanc etiam modis omnibus pulchram effeciſti, Polyſtrate, jamque ferme finem habent Imagines: omnem enim animam, & partes laudando percurriſti.

Pol.

νῶν. Πο. ὄχ ἅπασιν. ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων ἀπολείπεται. λέγω δὲ τὸ ὡς ηλικιώτῃ ὄγκῳ χρωμένῳ αὐτῇ, μήτε τύφου ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ ἀπολαύειν, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαίρεσθαι, πιστεύσαντα τῇ τύχῃ. φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῖς ἐπιοῦσιν ἑαυτὸν μηδὲν ἀπειρόκαλον, ἢ φορτικὸν φρονοῦντα, καὶ τοῖς πρωσιῶσι δημοτικῶς τι, καὶ σὺν τῷ ὁμοίῳ προσφέρεσθαι, καὶ δεξιώσεις, καὶ φιλοφρονήσεις φιλοφρονεῖσθαι. τοσούτῳ ἡδίοις τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσῳ καὶ πολλῷ μείζονες ὁμως ἐμοὶ μὲν ὑπάρχουσιν, ὑδὲ πρακτικὸν ἐμφαίνουσιν, ὡς ὀπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ καθ' ὑπερηφανίαν, ἀλλὰ καὶ καθ' εὐποιΐαν, ἐχρήσαντο, ὅτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν παρὰ τῆς τύχης δεήσεων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἂν ὅτοι δικαίως τὸ ἐπίφθονον ἀφεύγοιεν. ὅτοις γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετεραίζοντα ἐπὶ τοῖς δυτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ τῷ Ὁ μήρου ἄτῃ συνεῖναι ἐπ' ἀνδρῶν κεφαλαῖς βεβηκυίᾳ, καὶ τὸ ὑποδιέστραπται ποσὶν ἰδεῖν. ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνάμας, πάσχουσιν ἀπειρόκαλίᾳ τῆς τύχης, ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πλοῦτόν τι, καὶ μεγάρσιον ὄγκημα, ἢ μάλιστα ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, ὡσεὶ ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνωστὸ βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ταχεῖς αὐτοῖς τάχιστα κηροὶ, καὶ τὰ πλεῖστα ῥεύσαντα, γλίσχρα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πλάγιον, καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ τὰ Δαιδάλου ἐχρήσαντο τοῖς πλοίοις, καὶ μὴ πάνυ ἐπῆρθησαν, εἰδότες ὅτι οὐ κηροῖ ἦν

Pol. Non omnem. Nam maximæ laudis caput reliquum eſt. Dico verò cùm in tantam rerum magnitudinem provecta ſit, ut neque faſtum in ſecundis induat, neque ſupra ſortis humanæ modum efferatur, fortunæ confidens. Sed ſe in plano contineat animo non inſolenti, nec arroganti moleſta: & populariter erga eos ſe gerat cum quibus commercium habebit, & ſalutet, & comiter excipiat. Quæ eo ſunt colloquentibus jucundiora, quo, cùm à majore procedant, nihil tragicæ granditatis præ ſe ferunt, ut qui magnitudine potentiæ non ad ſuperbiam, ſed ad beneficentiam utantur. Atque hi bonis à fortuna datis maximè digni viſi ſunt: ſoli etiam effugere invidiam queant. Nemo enim præſtanti inviderit quem proſperis rebus moderatè utentem videat: nec inſtar illius [1] Homericæ Ates ſuper hominum capita incedentem & inferiora calcantem. Quod iis accidere ſolet qui abjecto ſunt animo, cùm fortuna neſciant uti: poſtquam fortuna nihil tale ſperantes, repente in volucrem & ſublimem currum evexit, intra præſentes facultates non manent, neque deorſum deſpiciunt, ſed in arduum ſemper nituntur. Quare quemadmodum Icarus, liquefacta ipſis quàm celerrimè cera, & defluentibus alis, præcipites in mare, & fluctus devoluti deridentur. Sed qui Dædali in morem alis utuntur, neque nimium efferuntur gnari cereas ſibi eſſe illas, ſed

1 *Aten Homericam*] Ate dea fingitur ab Homero Iliad. 9. quam interpretantur noxam: de qua Eraſm. in proverb. *ira omnium tardiſſimi ſeneſcit.* Bud. lib. 5. de Aſſe. Ogn.

αὐτοῖς πτερυγίοις, ἵνα μὴ δύνωνται ἓν ὅσῳ τὸ ἀνθρώπινον τῶν φορτίων, καὶ ἀγαπήσωσιν ὑψηλότερα μόνον τῶν κυμάτων εἰσχέοντες, ὥστε μόνοις νοΐζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πλεῖστα, καὶ μὴ παρίχειν αὐτῷ μόνῳ τῷ ἁλίῳ, ὅτι ἓν ἀσφαλῶς τε ἅμα, καὶ συμφόρως διίπτασται. ὅπερ καὶ ταῦτ' ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν ἄξιον ἅπασιν ἀπολαμβάνειν τὸ κέρδος, ὁ χρήσιμον τοῖς τε αὐτῇ παρεμένειν τὰ πλεῖστα, καὶ ἐπικαλλίονι ἐπιρρεῖν τὰ χαλεπά. Λυ. καὶ ὕστις ὦ Πολύστρατε, χαρίεν. ἄξια γὰρ ἀτὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ ὄντα, καλλίονι ἓν καὶ ἐφαρμοττέρα αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπεται ἓν τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τὸ μὴ τ' ἄλλων ἀγαθῶν, ὁ πόσα ἐστὶν αὐτῷ, ἀδιαμιγῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῷ καὶ φιλίαν γυναῖκα τοιαύτην, καὶ σωφρονοῦσαν αὐτῷ, ποθεῖν αὐτόν. ἃ γὰρ μικρὸν τὸ ἀδιαμίμητον γυνή, ὃν εἴ τις ἄν τις ἀλόγως τὸ ὁμηρικὸν εἰπὼν εἴποι, χρυσείῃ μιν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα ἓ, αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ σωφρόνως ὅσα ἂν τις ἀβλαβείᾳ αὐτῇ, ἃ δῆμος, ἃ δὲ φυλὴ φησιν Ὅμηρος, ἢ ἄρ φρένας, ἢ τι ἔργα. Πο. ἀληθῆ φῄς ὦ Λυκῖνε. ὥστ' εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἃ σὺ ἔπλασας, τὴν μὲν σύμπλοκον, καὶ ἃς ἐγὼ τὴν ψυχὴς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον κατασήμηνωμεν, παρέχωμεν ἅπασι γελᾶν, τοῖς μὲν νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ὀψέρου ἐσομένοις. κρίνειε γὰρ τὸν Ἀπελλῆν, καὶ Παρράσιον, καὶ Πολύγνωτον ἴσως ἄν, καὶ αὐτὴ σοφίη πολὺ τὸ τοιοῦτον κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλῳ, καὶ κηρῷ, καὶ

sed humanæ facultati impetum accommodant, & contenti sunt si undis paulò altiores ferantur, ita ut alas semper madefaciant, nec Soli tantùm liquandas exhibeant, hi tutò simul & prudenter pervolant. Quod & in ista Imagine maximè laudaveris. Quocirca meritum ab omnibus fructum percipit, qui precantur ut hæ alæ ipsi permaneant, & bona magis magisque affluant. *Luc.* Sic quidem fiat ô Polystrate. Neque enim solùm corporis venustate conspicua est, prout Helena, sed pulchrior & amabilior, cùm his præfidiis animam muniat. Conveniebat autem magno regi, bonq manſuetóque viro, hoc etiam bonum simul cum aliis quotquot possidet, ad fœlicitatem: ut & ipsius tempore mulier hujusmodi nasceretur, & ejus consuetudinis desiderio flagraret. Non enim hæc fœlicitas est exigua, mulier de qua Homericum illud aliquis meritò dicere possit, eam cum aurea Venere de forma contendere, & operibus, Minervæ parem esse. Neque ulla ex omni mulierum numero cum ipsa comparetur, non corpore, non indole, inquit Homerus, non ingenio, nec operibus. *Pol.* Vera dicis Luciane. Quare si tibi videtur, commixtis Imaginibus, Corporis, quam tu finxisti, Animæ quas ego delineavi, unam ex omnibus compositam libro mandemus, quem omnibus admirandum exhibeamus, tum hujus ætatis hominibus, tum etiam posteris. Itaque hæc erit longè diuturnior, quàm Aimagines, eaque illis multò cera-ve aut coloribus constat,

pellis, Parrhasii & Polygnori gratior, quatenus non ligno, sed

λεωμένων ἁπαλύπτει, ἀλλὰ τοῖς ἀπὸ μουσῶν ἐπινοίαις εἴκασεν, ἥτις ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἄν, σύμμετρόν τε κάλλος, καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

sed ſuggeſto à Muſis commento expreſſa eſt, quæ cùm corporis pulchritudinem, & animæ virtutes una commonſtret, abſolutiſſima Imago futura eſt.

ΤΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ. | PRO IMAGINIBVS.

ARGVMENTVM.

Panthea ſuperiori Dialogo laudata Lucianum accuſat, primùm immodica laudis: Deinde quod ab eo Diis fuerit comparata. Quas laudum hyperbolas pra modeſtia & pietate agnoſcere non vult: cùm ſint aſſentatoris potiùs quàm laudatoris. Ad qua reſpondet Lucianus, primùm ſe non ſatis illam laudaſſe, nedum nimium. Idque ſe ex libertate laudatorum feciſſe, quos exemplis oſtendit ab adulatoribus differre. Deinde ſe illam non cum Deabus, ſed cum earum Imaginibus comparaſſe. Quod etſi feciſſet, id ſe rectè facturum fuiſſe exemplis probat.

Ἐγώ σοι ὦ Λυκῖνε φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλῶν σοῦ δέον τὴν εὔνοιαν ὡς ἐμοὶ, καὶ τιμῶν σε ἕνεκα συγγράμματος. εἰ γὰρ ἄν ἄτοπον ὑπερεπῄνεί τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας σωφρονοῖ. τὸ γὰρ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόνδε ἐστιν. ἐγὼ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸ τρέπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι, γόητες εἶναι, ἃ ἤκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. σὺ δὲ τοῖς ἐπαίνοις μέλιτος, ὅταν τις ἐπαινῇ με φορτικῶς, καὶ ὑπερμέτρως ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφέρεσθαι μὴ τὰ ὦτα. καὶ τὸ παράλογα χλοῦν μᾶλλον, ἢ ἐπαίνου ἐοικέναι μοι δοκεῖ. μέχρι γὰρ τοῦδε, οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἑαυτὸν. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦθ', ἀλλότριον ἤδη,

Ego Luciane, inquit mulier, alias quidem magnam erga me perſpexi tuam benevolentiam, & honorem ex libro à te conſcripto. Non enim me tantis laudibus eveheres, niſi cum benevolentia hoc ſcriberes. Ego verò, ne non ſcias, hoc ſum animo. Non temerè aſſentatoribus delector, atqui ſunt hujuſmodi, mihi videntur eſſe præſtigiatores, & minimè libero ingenio. Cæterùm inter laudes, maximè quando quis moleſtis, & immoderatis amplificationibus me extollit, erubeſco, & ferè aures obtuto: idque ſubſannationi potiùs, quàm laudi ſimile exiſtimo. Nam tolerabiles eatenus ſunt laudes, quatenus is qui laudatur, ſingula quæ dicuntur, ineſſe ſibi cognoſcit. Sed quicquid præter hoc additur, alienum eſt,

&

ἥδη, καὶ καλλεῖα σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα ἔφη χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν, καὶ ἃ μὴ ἔχουσι σοφίσηται τῷ λόγῳ. οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐθυμηθείσι τ' ἀκμῆς. ἢ ἀμύρφοις ἅπ, τὸ Νιρέως κάλλος, ἢ τὸ Φάωνος εὐχλεία. οἴονται γὰρ ὑπὸ τ' ἐπαίνου ἀλλαχόσε σφίσι ἐ τὰς μορφὰς, καὶ αὖθις ἀνήθησειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο. τὸ ᾧ ὑχ ἥκιστα ἥδι. πολλῶ χαίρ ἂν ὁ ἔπαινος ὢν τιμῶ, εἴ τι ἐ ἔρχον αὐτῶ λάπλαῦσαι δυνατὸν ἦν ἀπ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς, νῦν ᾧ, ὁμοίοι μοι δοκοῦσιν ἐρῆ, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ, σοφιστὴν σύμορφον ἐπιθεῖτις φέρων. ὁ δὲ, μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονῶν. καὶ τοῦτο, θέσπερ τῷ ὄντι, καὶ ὑπὸ ᾧ τυχόντος σωτελοῦνται δυνάμενον. ὅπ ἐ γελοιότερον ἂν γένοιθ, αὐτοσχεδιαστὸν φαίνεις, οἷον ἂν, ὑφ' οἵῳ κέκρυπθ; ἢ ἐ νὴ Δί' εἴ τις ὑποδηματοποιὸν κρίνοιτο, μικρὸς αὐτὸς ὤν, ἐρίζοι τοῖς μεγίσθις τῆς ἀσπίδος ὅλῳ πήχ ὑπερέχουσιν. ἐμέμνηθ γάρ καὶ τοιούτου τινός. ἔφη γυναικός τινα τ' ἐπιφανῆν, τὰ μ' ἄλλα, καλὴν, καὶ κόσμιον, μικρὰν ᾧ, καὶ πολὺ ᾧ συμμέτρ ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖας ποτ' αὐτὸν ποιητὴς τὸ ἄσμενος, τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅπ καλή τε, καὶ μεγάλη ἦν. αὐξήσω δ' αὐτῆς εἴκοσι πήχεις ἐκεῖνον τὸ δύμηκες τε, καὶ ὄρθιον, τῶν μὲν, δὴ γόνυας τ' ἐπαίνῳ, καθαπτόμενος αὐξανομένῳ ποτ' τὸ μέλον, καὶ τῶν χεῖρα ἐπισείειν. τ' ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδέως ἐπαινούμενη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων, τινὰ ποσπαύσασθαι, πρὸς τὸ ὦς, εἰπεῖν αὐτῷ, πέπαυσο ὦ ἑτον, μὴ ἐ ἀναζήσας ποιήσῃς τῶν γυναῖκα. διὰ πλείονος ᾧ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην

& manifesta assentatio. Atqui permultos novi, inquit, qui gaudent, siquis eos laudando, etiam quæ non habent, orationi adjecerit: pura, si senes ob ætatis vigorem beatos prædicarit: aut deformibus, Nirei vel Phaonis formam tribuerit. Putant enim suas formas à laudibus immutatum iri, & fore ut denuo repubescant, ut de se Pelias putavit. Sed non ita se res habet. Laus enim magni æstimaretur, si re ipsa, hujusmodi hyperboles beneficio, frui possemus. Nunc verò mihi videntur illi hoc modo affecti, quo deformis aliquis qui appositæ sibi formosæ larvæ, pulchritudine superbiret, quam quivis tollere, & atterere potest: unde magis deridiculo esset, nativa facie detecta, quam ascititia forma occultaverat. Aut per Iovem, quo pusillus aliquis, qui cothurnis indutis, de proceritate contenderet cùm iis qui ex planitie toto cubito essent proceriores. Nam & hujusmodi cujuspiam mentionem faciebat. Ajebat virî illustris uxorem, aliàs quidem pulchram & honestam, sed pusillam, & cui multum de justa statura deesset, à quodam poëta carmine laudari, quòd inter cætera, cùm formosa, tum procera esset: cujus longitudinem & rectitudinem populo comparabat. Illam verò laude ista lætari, quasi ad modulos cresceret, & manum concutere. Poëtam autem idem sæpe canere, cùm hac laude delectari videret. Donec aliquis ex præsentibus ad aurem admotus ipsi dixit, Heus tu desine, ne mulierem surgere facias. Dicebat etiam Stratonicen

τοιήσω τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς μὲν ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτῷ περὶ ταλάντου, ὃς τις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσῃ αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα. καὶ ὅμως ὅτῳ διακειμένῃ τὴν κεφαλήν, ἀπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦτο ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν κωμῳδούντων ποιητῶν ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἄλυς τινὰς πλοκάμους ἀνατεθλεκότων, καὶ σελίνοις τοὺς μὴ ὄλους ὄντως εἰκαζόντων. ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων καταγέλα, τῶν παρεχόντων αὐτὰς τοῖς κόλαξι. καὶ ἐθουπτᾶτο ὁπότε μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύειν τε, καὶ ἐξαπατᾶν θέλουσι. χαίρουσι γὰρ ἔφη τῶν γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν αὐτὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτὰς εἰκάσωσιν. εἶναι δὲ πάνυ, οἳ καὶ ἐθουσιάζουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῶν ῥινῶν, ἢ μελάντερα γράψαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν, αὐτοῖς ἐθουσίαν. εἶτα λανθάνειν αὐτὰς ἀλλοίας εἰκόνας ἐπιφανοῦσι, καὶ ἡδὺ αὐτοῖς ἐοικυίας. ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα καὶ συγχαίρουσα, ἓν δὲ τοῦτο ἀφίεσθαι, ὅτι θεαῖς αὐτὴν, Ἥρᾳ, καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαις. ὑπὲρ ἐμὲ γὰρ φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε οὐδ' οὕτω ἐπαινεῖν ἀξιῶ, ταῖς ἡρωίναις ἀνταγωνίζεσθαί με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, μὴ χεῖρον τῶν Καασσιέπειαν εἶναι δόξω, τὸ τοιοῦτον ἅπασιν ἐπισφαλές. καίτοι ὑπείκειν ἐκείνῃ Seleuci uxorem, assimile quiddam, sed longè magis ridiculum feciſſe. Eam poëtis pro talento certamen propoſuiſſe, quicunque ſuam comam meliùs laudaret, quanquàm calva erat, & ne paucos quidem crines habebat. Attamen ſic affecto capite, cui ex longo morbo id accidiſſe omnes norant, execrandos illos poëtas audiebat, qui capillos ejus Hyacinthinos dicebant, & criſpos quoſdam cincinnos nectebant, & apio, quamvis nulli prorſus eſſent, comparabant. Tales igitur omnes deridebant, qui ſe aſſentatoribus traderent. Addebat etiam non ſolùm in laudibus, ſed etiam in picturis pleroſque aſſentationem captare, & decipi velle: qui illis potiſſimùm, inquit, pictoribus gaudent, à quibus formoſiores effingantur. Eſſe quoque nonnullos qui artificibus injungunt, ut aliquid nari detrahant, aut nigriores oculos pingant, aut aliquid aliud, quod ineſſe ſibi cupiverint. Deinde eos neſcire ſe alienas imagines coronare, & ſibi nullatenus ſimiles. Hæc & ejuſmodi dicebat, alia quidem quæ tuo libro mandaras collaudans, ſed hoc unum non ferens quod eam cum Deabus Iunone & Venere comparaveris. Nam hæc me, inquit, imò humanam omnem naturam ſuperant. Cæterùm ne illud quidem optavi, ut Heroinis illis, Penelope, Arete, & Theanoni, nedum præſtantiſſimis Deabus comparares. Etenim Deos metuo vehementer & expaveſco. Quare vereor ne ut Caſſiopea laudem illam expetiviſſe videar: quanquam illa cum Nereidibus contendebat, Iu-

ἀντεξεῖάζῃς. Ἤ φησι, καὶ Ἀφροδίτην ἴσθι. ὅτι ὁ Λυκῖνος, μεσοχρόψας τι τὰ τοιαῦτα ἐπιλάθου. ἢ αὐτὴ μὲ μαρτύρασθαι τὰς θεάς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γράφω. τὸ δὲ εἰδέναι ὅτι σοὶ ἀπὸ αὐτοῦ τὸ βιβλίον, ὅτῳ ἐμπίπτω, ἀπειρωῦ σοι ἀλλ' ἔστιν, ὁ μάλα δύσκολος, καὶ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἰδικῇ τι ἀσέβημα ἐαυτῆς, καὶ παραμύθημα τῇ δόξῃ, εἰ ὑπολάβοι τῇ σὺ Κνίδῳ, καὶ τῇ σὺ κήποις ὁμοία λέγοιτο. καί σε ὑπεμίμνησκε τὸ πλάτασμα τὸ βιβλίου περὶ αὐτῆς εἰρημένον, ὅτι μετρίως, καὶ ἄλυπον ἴφης αὐτῷ, σὺ ἀπατεωνόμενον ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσχαιον τῷ θεῷ ποιούμενον. ὁδὲ, τοιαῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸ ὄρος ἀναβιβάζοις τὴν γυναῖκα, ὡς δὲ θεᾶς αὐτῷ ἀπεικάζειν. ἠξίου δέ σε μὴ ἧττον ἀξιοπιστότερον αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου. [1] ὃς δὲ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω ὅλον μεταρρυθμίσειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα ἡμίεργὸν βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, ὑ θαυμάσαντος τὸν πραγματίαν τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησαμένου τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, ὑ πλουσίως Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα. καὶ τὸν Ἄθω καὶ χοῖρον ἴσθι ἐπιλάθου, μὴ ὅτι μεγαλοφρονούμενον ὄρος οὕτω μέγα πρὸς μικρὸν τοῦ μέλλοντος ὁμοιότητα. ἐπῄνεσε δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τὸ μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρείας μείζω τοῦτο δὲ Ἄθω ἐλογίζετο αὐτῷ ἀντίστασιν, ὃν τοῖς τὸ ἀεὶ μεμνησομένοις ἀγαθοῖς. ὑ δὲ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπεριδεῖν ὅτου δόξαν τιμῆς. καὶ ἑαυτῷ οἰκεῖ

Iunonem autem & Venerem venerabatur. Quocirca Luciane, jussit ut ista corrigas, alioqui se testaturam Deas, hæc à te se invita scripta esse: scias verò tu, molestum sibi esse libellum illum qui sic obambulat, ut à te non admodum piè, nec sanctè de Diis est compositus. Existimabat etiam fore ut impium facinus commisisse videretur, si pateretur se similem dici Cnidiæ & Hortensi Veneri. Præterea tibi in memoriam revocabat ea quæ sub libri finem de ipsa dixisti, modestam vocans, & fastus expertem, quæ supra modum humanum sese non efferat, sed terræ proxima volet. At tu his dictis, mulierem supra cœlum ipsum extollis, ita ut cum Deabus compares. A te etiam postulabat, ne Alexandro imprudentiorem se putares, qui architecto pollicente se totum Atho transformaturum, & ad ejus simulachrum accommodaturum, ita ut totus mons Regis imago fieret, duas urbes manibus tenentis, prodigiosam pollicitationem non admisit, sed ausum illud majus ipso ratus, compescuit hominem non credibiles Colossos effingentem: jussitque ut suo loco intactum Atho relinqueret, neque montem adeò magnum ad corporis exigui similitudinem imminueret. Alexandrum autem magnanimitatis nomine laudabat, eumque sibi hoc facto statuam Atho majorem dicebat erexisse in animis hominum, qui ejus rei semper memores essent futuri. Non enim abjecti esse animi honorem adeò incredibilem contemnere. Quare se tuum figmentum lau-

1 Ὃς τὸν ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω,] Idem supra positum lib. De historia scribenda. *Mar.*

τὸ μὲ πλάσμα σε ἐπαινεῖν, καὶ τῶν ἐπίνοιαν τῆ εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν ἢ τὴν ὁμοιότητα. μὴ γὰ εἶναι τῆ τηλικαύτην ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλω τινὰ γυναῖκὸ γε ἔσαι. ὥστε ἀρίνησι σοι ταύτῳ τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σε τὰ δεικτύπα ἀσπαζόμενα. σὺ ἢ, τὰ ἀνθρώπινα ταύτης ἐπαίνῳ αὐτῶν, μὴ ἢ ὑπὲρ τὸ πόδα ἦναι τὸ ὑποδήμα, μὴ καὶ ἐπισκώπτη μέ φησιν ἐμπεπλατύσθαι αὐτῷ. κἀκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἀνελείλακεν. ἀκούω ἔφη ποικῶν λεγόντων. εἰδὲ ἀληθὲς ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε, μήσ' ὀλυμπιάδων ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μείζους τὰ σωμάτων ἀνιστάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι τὰς Ἐλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἷς ὑπερβάλληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τὰ ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίνεσθαι ἢ τὰ ἀθλητῶν ἀγωνείσματος. ὥστε ὁρᾷς ἔφη μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι σὲ τῷ μέτρῳ. καθὰ ἡμῶν ἀναπτέψωσιν οἱ Ἐλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα. τοῦτο μὲ ἔλεγεν ἐκεῖνος· σὺ ἢ σκόπει ὦ Λυκῖνε, ὅπως μεταχωρήσης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσης τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκεῖνη πάνυ γε αὐτῷ εὐλυχίσαινε, καὶ ὑπέφερεπε μεταξὺ ἀναλογισκομένων, καὶ παρηπεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ. καὶ συγγνώμην, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲ γὰρ πρῶτον ἀκούειν, ἤδειν ἐπλημμέλησα, σὺν ὀργῇ τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ ἢ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὁμοῖα γινώσκειν περὶ αὐτῶν. καὶ ἀσπλησίον τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τὰ ὀφθαλμῶν πάσχομεν. ἰὼ μὲ πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, ἤδειν ἀκριβὲς ἀφαγνώσκομεν. ἰὼ ἢ ἀπόντες, ὅτι δὲ συμμέτρως ἀφεστηκότες sub oculis constitutum comtemplemur, id nequaquam exquisitè dignoscimus. At si justo intervallo distantes intueamur,

laudare, & Imaginum commentum: sed similitudinem non agnoscere: non enim tantis ac talibus esse dignam, ne propè quidem: ac neque mulierem ullam, quamcunque tandem aliam. Itaque tibi honorem hunc remittit, tuaque archetypa adorat. Tu verò, humanis laudibus ipsam decora: nec pede major sit calceus, ne illo, inquit, mihi inambulanti os obturet. Illud etiam tibi dicendum dedit in mandatis. Multos, inquit, dicentes audio: quod verum-ne sit vos viri scitis, Ne Olympicis quidem victoribus licere statuas corporibus majores erigere, sed Hellanodicis curæ esse, ut ne unus quidem veritatem excedat, & statuarum examen, athletarum admissione fieri accuratius. Itaque vide, ne mentitæ mensuræ accusemur: ac deinde nostram imaginem subvertant Hellanodicæ. Hæc quidem illa dicebat. Tu verò perspice Luciane, quomodo librum hunc transformes, atque talia demas, nec in numen pecces, velut illa gravissimè hæc ferebat, interque legendum subhorrescebat, ac Deas ut sibi essent propitiæ, rogabat. At certè illi ignoscendum, quòd animo fuit muliebri. Atqui, ut verùm dicam, etiam mihi ipsi tale quid dicere visa est. Ac primùm quidem audiens, dum scripta intueor, delictum non animadverti: sed postquam illa mihi indicavit, ipse etiam similia de iis sentire cœpi. Ac mihi simile quid accidit, quod in iis quæ intuemur usuvenit. Siquid proxime

omnia

τῷ ἰδιώτῃ, ἄπαντα σαφῶς καθορᾶσθαι τὰ δέ, ἢ τὰ μὴ ὄντως ἔχοντα. τὸ δὴ ἀνθρωπινώτατον, Ἀφροδίτῃ, καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ αὐλακρύς ἐστιν ὑπολίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις, οὐχ ὅτῳ τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ συγκρίσει, ὡς τὸ μεῖζον ἐπισμικρύνεται, πρὸς τὸ παπινόπρον καθαιρούμενον. οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁμοῦ, μέγεθος, ὁ δὲ, πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, εἶτα διὰσταίη ἀπιστάσας αὐτούς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρῳ τὸ ἕτερον, ἑαυτὸν δὲ βραχυτέρᾳ ὑπεραναπινομένῃ τῶν γόνων ἄν, καὶ οὐκ μάλιστα ἀκροποδὶ ἐπαγείρῃ ἑαυτόν, ἀλλ' οἱ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκείνου ἐπεύψεται, καὶ παπινόπρον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὴ καὶ σὺ πρὸς τοιαύτας εἰκόνα, οὐχ ὅτως ἄνθρωπος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀναγκαῖον ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ σὸν ἐπικλώμενον. καὶ εἰ μὴ ὑπὸ δυσερίας τῆς ἐπιχειρίας, ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἐκπεσοῦσά τις τὸν λόγον, ἤθελεν ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχειν ὑπ' ἀσυθείας αὐτὸ ὁρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ, καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὸν ἐθέλησας, ὑδὲν δέον. οὕτω τὸ ἄγαν τοῦτο, καὶ ἐπίφθονον, ἀφαιρεῖ ὦ Λυκῖνε. ἐγὼ γὰρ πρὸς σὲ σπεύσας τὸ τοιοῦτον. ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τὰς ἐπαίνους, καὶ σκληρὸς ὢν, εὐτύχεις. ἀλλὰ νῦν σου οἶδ' ὅπως ἀθρόον μεταπέπτωκεν τὸν μειδιολόγον, ἐπιδαψιλεύμενος. καὶ ἐκ τοῦ πάνυ φειδομένου, ἀσυλος εἰς τοὺς ἐπαίνους ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη ἀφεδεδμένον. ἐπὶ δὲ Φειδίου φασὶν ὅτι ποιήσας, ὑπεπιξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία.

omnia liquidiùs apparent, quæ bene, quæque secus se habent. Ergo hanc, cùm sit homo, Veneri & Iunoni assimilare, quid aliud est quàm Deas ex professo extenuare? siquidem in ejusmodi comparationibus, non tam quod parvum est collatione crescit, quàm quod majus, imminuitur, dum ad id quod humilius est, pertrahitur. Exempli gratia, si duo simul incederent, alter prægrandis, alter pumilio, deinde ipsos adæquare oporteret, ne alter alterum statura superaret, nequaquam breviore semet quantumvis extendente hoc fieret, etiamsi sese in summos pedes maximè erigeret. At si statura pares videri debeant, major ille caput demittet, ac se humiliorem redder. Similiter & in id genus imaginibus, non tam major sit homo, si cum Deo comparetur, quam necesse est imminui Deum, ad id quod est inferius, reflexum. Et siquidem terrestrium penuria, orationem ad cœlestia extenderes, minùs vitio verteretur, quod per impietatem hoc feciss es. At tu quamvis tam eximias mulierum formas haberes, cum Venere, & Iunone ausus es ipsam comparare, cùm nihil opus esset. Quare hoc nimium atque invidiosum demas Luciane. Neque enim hoc tui est moris, qui ad laudandum alioqui non eras facilis ac promptus. At nunc nescio quo pacto derepente mutatus es, hoc abundè faciens: & qui laudum hactenus fuisti parcissimus, earundem evasisti prodigus. At ne te pudeat jam editam orationem retractare: quandoquidem & à Phidia sic factum fuisse dicunt: quum apud Eleos Iovem construxit,

στάζα γὰρ αὐτὸν κρέμπτον τ θυρῶν, ὁπότε τὸ πρόσωπον ἀναπτύξας ἐπιδείκνυι τὸ ἔργον, ἐπακούειν τ αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων. ἦπαρ ἦ, ὁ μέν, τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν. ὁ δέ, ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον. ὁ δὲ ἄλλο, ἄλλό τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ αὐτὸς τ Φειδίαν ἐγκλείσας ἐμαυτὸν, ἐπανορθῶν, καὶ ῥυθμίζων τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πολίταις δοκοῦν. ὁ γὰρ ἦν μικρὰν εἶναι συμβαλὼν δῆμον τοσοῦτο, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τὰς πολλὰς ἀληθεστέρας ὁρᾶν ἕνος, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς προσκαλῶ, ἐπεῖρός τι, καὶ σύνοιδα ὤν. Λυ. Πολύστρατε, εἰσὶν ὃν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥητορικὴν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενηνοχὼς καὶ συγκεκομμένην, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνο γε δικαίως ἐποίησας, καὶ κάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικάσας τὴν βιβλίον, μὴ παρόντ αὐτῷ συνηγόρου. ῥᾴδιον δὲ οἶμαι τοῦτό ἐστι, καὶ τὴν παροιμίαν, μόνον θέοντα κρατεῖν. ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ ἡμεῖς ἐάλωμεν, ὅτε ὕδατ ἡμῖν ἐκκεκένται, ὅτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀποπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι, καὶ δικασταί ὄντε. πόθεν οὖν ἐμέλετε, ἀγαπήσας τοῖς ἀγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγων, ἢ καὶ τ Ἱμεραίων ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφων; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τοῦ δίκου; Πο. νὴ Δί' ὥσπερ ἔχεις τι δίκαιον εἰπεῖν. ὁ γὰρ ἀνωδίκητος ὡς σὺ φῂς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δέ, καὶ συνεξεταζέσθαί σοι ἑτοιμος ἐπὶ

Stabat enim ille poſt fores, ubi primùm opus expanſum oſtendit, unde eos qui vel reprehenderent, vel laudarent quippiam exaudiebat. Cæterùm alius naſum, utpote craſſiorem, alius faciem, utpote longiorem, alius aliud reprehendebat. Deinde cùm diſceſſiſſent ſpectatores, intus incluſus Phidias denuo effigiem corrigebat, & ad vulgi ſententiam accommodabat: ſiquidem populi tam numeroſi conſilium non leve cenſebat, imò neceſſe eſſe ut plus viderent multi quàm unus, etſi Phidias foret. Hæc ab illa tibi affero, eademque ipſe te moneo, qui tui amicus ſum & ſtudioſus. *Luc.* Hactenus Polyſtrate te tantum rhetorem eſſe ignoraveram. Itaque orationem ita prolixam, accuſationem ita gravem adverſus meum libellum protuliſti, ut mihi nulla ſpes defenſionis ampliùs ſuperſit. Verumenimvero non ex judiciario more feciſtis, in primis verò tu, quum indicta cauſa librum condemnaſti, cui deerat patronus. Facillimum autem illud eſt, ut opinor, juxta paræmiam, Solum currentem vincere. Itaque nihil mirum, ſi victi fuimus, neque effuſa nobis aqua, neque reſpondendi facultate conceſſa. Quin potiùs illud eſt omnium abſurdiſſimum, quod ipſi & accuſatores, & judices eratis. Vtrum ergo vis, ſileam decretis acquieſcens, an juxta Himeræum illum poëtam, retractationem conſcribam? aut mihi copiam facietis provocandi ad aliud judicium? *Pol.* Sanè per Iovem, ſiquid juſti habes quod dicas. Non enim contra adverſarios, ut dicis, ſed apud amicos defenſionem ſuſcipies. Ego verò in hac cauſa tuis à partibus ſtare ſum paratus.

Luc.

φ δίκης. Λυ. ἀλλ' ἐκεῖνο ἀναγκαῖον ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης, ποιήσομαι τοὺς λόγους. μακρὰ γὰρ ἂν ὅπως ἄμεινον λῶ. νυνὶ δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐκτολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο ἐκείνης οἵους ἐμὲ γεγένησθαι, τολμήσω ἀναρρίψας τὸν κύβον. Πο. θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖνε τοῦτο γε ἔνεκα, ὡς ἐὰν φαύλου μὲ ὑποκριτοῦ ἔχων τὴν ἀπολογίαν, πειρώμενόν σε βραχέα εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσωμι. Λυ. καὶ μὴν πάνυ μὲ ἐδέησε μακρῶν τῶν λόγων, ὡς ὅτου σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ σοὶ ἕνεκα ἐπιτιμήσω τῇ ἀπολογίᾳ. κεῖ παρ' ἐμοῦ τοῦτο αὐτῇ ἀπάγγελλε. Πο. μηδαμῶς ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' ὥσπερ αὐτὸς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον. εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. Λυ. σὺκοῦν ἐπειδήπερ ὅτου σοι δοκεῖ ὦ Πολύστρατε, ἡ μέν, πάρεστι, κεῖ προείρηκε δηλαδὴ ἐκείνα, ὁπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγελας. ἡμᾶς δὲ χρὴ τὸν δυσπρονόητον ἀναρχέσθαι. καίτοι, ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν πρὸς σὲ εἴπην, ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας. κεῖ ὡς ὁρᾷς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ διδύσκω, καὶ μεγαλοχρῶ. ὁρᾷς αὐτὴν οἵαν μοι, κεῖ τὸ πρᾶγμα πολλῷ μοι τοῦ παραχρῆμ πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι ἀναβαλοῦμαι, ἢν παρῇς. Πο. καὶ νὴ Δία πολλοῦ τὴν ῥᾳθυμίαν ἐπιφανῆ τῷ σοφιστῇ. φαίδρα γὰρ ὡς ὁρᾷς, καὶ σοφιστής· ὥστε θαῤῥῶν λέγε τὸν λόγον. Λυ. ἐγὼ σε ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα ὡς φῂς, καὶ πάνυ δὴ μίτρᾳ ἐπαινέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπῄνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σαυτῆς ἐξεπολύσω, τοῦ πρὸς τὸ ζῆλον τιμῶν

Luc. At moleſtum illud Polyſtrate, quòd ea non præſente verba faciam. Id enim longè foret ſatius. Nunc verò mihi juſſo reſpondere neceſſe eſt. Sed ſi talis apud illam internuncius mihi fueris, qualis illius apud me fuiſti, aleam jacere audebo. *Pol.* Quod ad hoc attinet, confide Luciane, fore ut me tuæ defenſionis actorem non malum habeas, ſi paucis dicere coneris, quò faciliùs omnia recorder. *Luc.* Atqui longiſſima oratione mihi opus erat, adverſus accuſationem adeò vehementem; tamen in tui gratiam, defenſionem præſecabo. Itaque hæc illi meo nomine renuncia. *Pol.* Nequaquam Luciane; ſed tanquam illa præſente orationem habeto. Deinde apud ipſam te imitabor. *Luc.* Proinde, quando ita tibi videtur Polyſtrate: illa quidem præſto eſt, eaque dixit videlicet, quæ tu ipſius nomine mihi renunciaſti. Nobis autem exordienda eſt ſecunda oratio. Atqui, non verebor enim tibi dicere quod mihi accidit, neſcio quomodo rem hanc mihi magis metuendam reddidiſti: & ut vides, jam ſudo, & metuo, eamque tantùm non videre puto, quæ res multum me perturbavit. Incipiam tamen: cùm ea jam præſente nulla ſit fugiendi facultas. *Pol.* At, per Jovem, magnam vultu præ ſe fert benevolentiam, viden' ut eſt hilaris, & manſueta. Quare orationem confidenter aggredere. *Luc.* Ego te fœminarum præſtantiſſima, magna immodicaque laude proſequutus, non video factum eſſe ut te tantum laudaverim, quantum ipſa hoc de te encomium protuliſti, dum honorem qui numini tribuitur ma-

σὺ μεγάλῳ πηλικῷδε. χαίδην δ' ἁπάντων τοῦτο μέγιστον, ὧν εἴρηκα σοὶ σύ. καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ ἐπαύσω σοι προσέχοντα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με λαθοῦσαν. εἰ γὰρ ἄν ἄλλως πρὸς αὐτὴν ἐχρησάμην. ὥστε τοῦτο μὲν οὐχ ὅπως ὑπερβάλλεσθαί τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν ἦλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπον χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς, ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ σὺν παρέργῳ σέβουσιν, ὅτοι ἐπὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μεταθεσθαι δεῖ τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθοῦσθαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ, προσθείην δ' ἐπὶ τοῦτο, ὡς πᾶσι κεφαλαίῳ καὶ παντὸς ἔργου, καὶ πορφυροῦν. ἐπ' ἐκείνοις μέντοι ἐπαινῶ πολλοῦ σοι εἰδέναι χάριν ὁμολογῶ. ἐμοὶ γὰρ ἐπαινέσαντι τὸ μέγιστον δοκεῖ σοὶ πρᾶξαι, καὶ ὃ μηδεὶς ὑπερβαίη, μὴ δῆτα τύφῳ μεγάλῳ ἐπεποιηκέναι σοι ὁ παρὼν ἀγὼν τὸ προσῆκον. σὺ δὲ τοιαῦτα ἀπασσαμένη λόγῳ, ἐπισάσῃ δ' ἐπαίνῳ τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ θαυμάζειν τὰ τοιαῦτα τῆς ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μέγα δὴ σὺ εἶναι λέγειν, μετρίας δημοτικῆς πρὸς ἀληθείας δεῖγμά ἐστι. πάλιν ἀλλ' ὅσῳ πρὸ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ ὕστερον ἀφικνεῖσθαι τυγχάνῃς, τοσούτῳ ἀξιοπίστους ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις σαυτόν. καὶ χαίδην ἐς τὸ δ' Διογένους λόγου τοιεῖλήλυθέ σοι τὸ πρόσχημα. ὃς ἐρωτῶν τινὸς ὅπως ἂν τις ἐνδοξότατος γένοιτο, εἰ δόξης ἔρη καταφρονήσειε. φαίην γὰρ ἂν ἐγὼ αὐτός, εἴ τις ἔροιτό με, τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι, ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσι. ἀλλὰ ταῦτα

gni facis. Istud enim, omnium quæ de te dixi, ferme est maximum. Ac veniam deprecor, quòd etiam hanc imaginem tibi non ascripsi, quæ me per ignorantiam latebat: non enim aliam ante ipsam delineassem. Itaque ista ratione quidem, nedum laudando nimius fui, sed longè inferiora quàm pro dignitate dixisse mihi videor. Igitur considera quantum sit illud quod prætermisi, quàm insigniter magnum ad demonstrationem bonorum morum, & recti judicii: quòd quicunque numen non perfunctoriè colunt, etiam humanis in rebus optimi sint. Quocirca si omnis oratio esset retexenda, & emendandum simulachrum, ex ea nihil auferre auderem, imò & hoc adderem tanquam totius operis caput & verticem. Quo nomine me tibi magnam gratiam debere confiteor. Cùm enim animi tui moderationem laudarim, & quod nihil sublime, nihil fastu plenum tibi indidit præsens rerum amplitudo, tu his in oratione mea reprehensis, laudum veritati fidem attulisti. Nam quòd laudes istiusmodi non præripis, sed earum te pudet, majoresque dicis quàm ut tibi conveniant, modesti & popularis animi est argumentum. At quanto magis erga laudes ita affecto es animo, tantò summis laudibus digniorem te reddis. Eaque res in Diogenis sententiam ferme tibi cecidit. Qui interrogante quopiam quo pacto quis gloriam consequi posset: si gloriam inquit contempserit. Ipse etiam dicerem, siquis me interrogaret, quinam potissimum laudi digni sint, quicunque laudari nolunt. At hæc aliena fortè sunt,

ξις ἐξαγώνια, καὶ πόῤῥω ϑ πρόσωπα. ὑπὲρ ϑ ἐγὼ ἀπολογήσομαι, τοῦτ' ἐστι, ὅτι τῇ σὺ Κνιδίᾳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων, ἐκόσμεις. [1] ταῦτά σοι ἴσως ἐμετεωρὰ ἐδόκει, [2] καὶ ὑπὲρ τὸ πρέπον; ὡδὲ αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ὅτος ὁ λόγος, ἀκόλουθους εἶναι ποιητὰς, καὶ γραφέας. τοὺς ϑ ἐπαινοῦντας, καὶ μᾶλλον οἶμαι, εἰ ἐ χαμαὶ, καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μίτρων φέροιντο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος. ὅϑεν ἔστι αὐτῷ μέτρον οὐσ μέγεϑος, ἢ ϑεραπόντης νενομοθετημένον. ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξέστηκεν ὁρᾶν, ὅπως ὑπερβαλοῦσι τὴν, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸ ἐπαινούμενον. ὃ μὲν τοίνυν ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ ἐ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν. ἐκεῖνο δέ σοι φημὶ [3] τοιούτοις ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸ ἐπαινεῖσθαι, καὶ εἰκότα, καὶ ὁμοιώσεσι πρέπουσας. καὶ χειδὼν ἐν τούτῳ τὸ μέγεϑος ἔστι εὖ εἰκάσαι. τὸ ϑ ὅλον, ὥδε μάλιστα κρίνοις. ἐάν τις τοῖς ὁμοίοις ἀγαθοῖς ἄλλα, ὑπὲρ ὃν ἔρος τὸ ὑποδεέστερον ποιῆται τῷ παραβάλλειν, ἀλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἷον, ἤν τις κυνὶ ἐπαινῶν, εἶπει ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ λέοντος, ἆρά σοι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; ἐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν ὑπό γε λύκου φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, ὑ ϑ ὅταν μειζόνως τι ἐπαινῇ. ἀλλὰ πῶς τὸ

sunt, & extra rem. Verùm de quo instituenda mihi defensio, illud est, quod te cum Cnidia, & hortensi Venere, cum Iunone, & Minerva, formam tuam effingendo, comparavi. Ea-ne modum excedere, & pede latiora tibi visa sunt? De his ipsis igitur dicam: quanquam vetus est hoc verbum, rationibus reddendis non esse obnoxios poëtas & pictores: puto etiam laudatores, eoque magis, si humi & gressim, ut nos, at non præter modum ferantur. Laus enim res est libera. Neque modum ullum ad magnitudinem, aut brevitatem, ipsi leges præscripsêre. Sed illud tantùm ex omnibus respicit, quomodo summè admirabitur, & insignem faciet eum quem laudat. At ego viam hanc non ingrediar, ne id inopia consilii facere tibi videar. Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat. Et ferme in hoc sita est bene effingendi summa. Illud vero recte effictum, sic potissimum judicabitur, Non si quis cum similibus comparaverit, neque si cum eo quod vilius est composuerit, sed si quod laudatur, ad excellentioris archetypum, quoad fieri potest, extulerit. Exempli gratia, siquis canem laudando, diceret esse vulpe aut fele majorem, nunquid ille laudandi rationem tibi videtur nosse? Non utique dixeris. Sed neque si lupo parem esse diceret, neque sic magnificè laudaret. Sed ubi tandem

1 Ταῦτά σοι ἴσως ἐμετεωρὰ ἐδόκει] Ταῦτά σοι ἄμετρα ἐδ. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τὸ πρέπον. Marcil.

2 Καὶ ὑπὲρ τὸ πρέπον.] Vide Paræmiogr. Bourd.

3 Τοιούτοις ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παρεχομένας τὰς ἀφορμάς. Marc.

ἔδιον ⸗ ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἢ ὁ κύων τῷ λέοντι ὁμοιότατος λέγηται ⸗ μέγεθος, καὶ ἀλκήν. ὡς τὸν Ὠρίωνος κυνᾶ ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς, λεοντοδαμάσιον αὐτόν. ἔστω γὰρ δὴ κυνὸς ἀτελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος, ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἅπαντων γυναικὸς ἕκαστον, οὐκ ἂν οἶμαι μαλακίαν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ ⸗ ἐπαινεῖν, ὅπως εἰ ⸗ ἑνὸς ἀνδρὸς ἥλιττον ἀμείνων εἶναι αὐτὸν, ἀδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον. ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς δύδυμον τὸν Γλαῦκον; ἀδὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείναντα ἂν αὐτοῦ σιαπτὰς τὰς χεῖρας. ἀδὲ σιδαρέου Ἀλκμήνας τέκνου. ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον ⸗ δὲ αὐτῶν σφόδρα ἀπίθανον. καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, ὅτι σφίσιν ἐμείωσε τὴν τοῦ Γλαύκου, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβῶς περὶ τὸ ἔπαινον, ἀλλὰ δόξαντα ἄμφω, καὶ ἐπιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. ὁ μὲν, ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος. ὁ δὲ ποιητὴς, ἐπί τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς εἰ ⸗ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος ἀφ' ἧν τὴν ἐπαινετὴν ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ χρησάμενον τῷ διαδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντα ⸗ λόγῳ. ἐπεὶ δὲ ⸗ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲ ⸗ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ σὸν ἔχειν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διαλέξαι, καὶ ὁρίσαι τό, τε ⸗ ἐπαινητικὸν ⸗ ἔργον, καὶ τὸν ⸗ κόλακα ⸗

dem quod laudis est proprium, absolvitur? Si canis dicatur magnitudine & robore, leoni esse similis, ut Orionis canem laudans poëta, leonis domitorem appellat. Nam hæc utique canis perfecta laus est. Rursus siquis Milonem Grotoniaten, aut Glaucum Carystium, aut Polydamantem laudare volens, eorum unumquemque muliere robustiorem esse diceret, nonne deridendum putares ob insulsam laudationem, siquidem etsi eum viro aliquo præstantiorem dixisset, neque hoc ad laudem sufficisset? At quomodo celebris poëta Glaucum laudavit? non dixit Pollucem manus adversarias cum ipso conseruisse: neque ferreum Alcmenæ filium. Vides qualibus Diis ipsum assimilarit? quin potiùs ipsis imaginibus expressit. Et neque Glaucus indignatus est quòd cum inspectoribus athletarum Diis col atus laudaretur, neque illi ulti sunt vel Glaucum, vel poëtam, prout in laude impium: sed ambo celebres, & in honore apud Græcos fuerunt: ille roboris nomine Glaucus: poëta verò & rerum aliarum, in primis verò carminis hujus ratione. Nec verò mireris, si & ipse cùm effigiem fingere vellem: altiori, quod laudanti erat necessarium, usus sum exemplari, ratione id subjiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem feci̇sti, quòd assentatores odisti, laudo te, nec aliter fieri conveniebat. Sed enim volo tibi laudatoris opus, & adulatoris nimietatem discernere, & definire. Ita-

2 Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῆς ἐκείνου] Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῆς ἐκείνου. *Mars.*

1 Τὴν

ὑπερβολήν. ὁ μὲν δὴ κόλαξ, ἅτε τὰ χρήματα ἴσως ἀπὸ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀλλ' ἥκιστα ὑπὲρ ὀλίγου ποιούμενος τὸν πρόσοδον, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν ἕτοιμος ἦν· ἐπιψευδόμενος δὲ καὶ προσθεὶς παρ' αὐτὸ τὸ πλέον, ὡς μὴ ἂν ἐκπέσοι δὲ τὸ Θερσίτου ἐμμορφότερον ἀποφῆναι καὶ Ἀχιλλέως. καὶ τὸν Νέστορα φῶτα τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸ νεώτατον εἶναι. δολομανὲς δ' ἂν δὲ καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυτέρων εἶναι καὶ Μελάμποδος. καὶ τὸν Ἰφίκλου ὀξύτερον διδοκέναι καὶ Λυγκέως, ἄνωθεν μόνον κερδῶναι τι ἐλπίσας ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως ἑαυτὸν ψεύστην τινα, ἢ ἀσοφίᾳ τοῦ μὴ ὅλως ἀσόντων. τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, δοκοῦντα, ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε. καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσας ἥλου, φύσει κοῦφον ὄντα ἴσμεν ζῶον, καὶ δρομικὸν, ὅτι ἄκρον ἐπ' ἀκρεῖλαν καρπὸν ἦλθεν, καὶ ἁπαλὰ κατέκλα. καὶ πάλιν οὐκ ἂν ἐκπέσοις φῶτα ἀλλοπόδην δρόμῳ ἵππων. κἂν ἡνίκα ἐπαινεῖ κύνα, καὶ ἄριστα κυνηγετικὸν ἀσμένιζε, εἴποι ἄν, Ζεὺς τοι τοιήδε γ' ὀλυμπίᾳ ἔνδοθεν αὐλή. ὁ δὲ κόλαξ, τοῦτο τὸ ἴσον, κἂν ἄρα τὸ συβώτου κεκλῦσθαι εἴποι, εἰ μόνον τι ἀδικῇ δὲ συβώτου λαθεῖν ἐπίσταιτο. ὅπου Κυίαμβον ὁ Δημήτριος δὲ πολιορκητὴν κόλαξ, ἀπάντων αὐτῷ τῶν ἀσθενῶν τὸν κολακείαν κατακεκλημένων, ἐπήνει τὸν βυρσὸν σοσχλέμμονα τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο. ὁ μόνον δὴ τοῦτο ἐκ-

Itaque assentator utpote propriî compendii causâ laudans, nulla veritatis ratione habita, omnia supra modum laudanda putat: multa mentiens, deque suo addens, adeò ut Thersiten Achille formosiorem facere, & Nestorem eorum qui ad Ilium militarunt natu minimum dicere non vereatur. Quinetiam jurare ausit Crœsi filium auditus acumine Melampodem antecellere, Iphnea verò visu Lynceum, dummodo lucri aliquid ex mendacio se capturum speret. Porrò laudator, mentiri nolit, aut aliquid ex iis quæ neutiquam insunt, addere: sed quæ bona habet à natura, quamvis non sint admodum magna, per comparationem auget, & majora ostendit. Et dicere ausit, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia, & cursu velocem, Ille per intactæ segetis, vel summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas. Rursus non dubitaret dicere, Procellipedum cursum equorum. Quinetiam si domum eximiam, & optimè extructam laudet, dixerit. Talis & intus erat magni Iovis aula suprema. At hunc versiculum assentator, etiam de subulci tugurio id diceret, si modò aliquid à subulco acceptorum se speraret. Veluti Cynæthus Demetrii illius Poliocetæ assentator, absumptis omnibus assentandi rationibus, Demetrium tussi vexatum laudabat quòd scitè spueret & excrearet. Non solum autem

1 Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυτέρων εἶναι τῷ Μελάμποδι] Atqui Herodotus lib. 1. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος. videtur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillavisse. Nam & infrà in Gallo sive somnio, λυπεῖ δὲ, inquit, ἡμᾶς λανθὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi posse λελίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Marc.*

πέρι αὐτῶν γνώσεσθε ἐκ, τὸ τὰς μὴ κόλακας σὺν ὀκνεῖν, καὶ ψόγοις δὲ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῦ ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν ἢ τὰς ἐπαινετὰς τὰ ὑπάρχοντα περιεῖναι, ἀλλὰ καὶκείνῳ ἢ σμικρὰ διαλλάττουσιν. ἢ οἱ μὲ κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς. εἰ ἐπαινοῦντες ἢ, καὶ σὺ αὐτοῖς πιθάνοις συμφοιτᾶσι, καὶ σὺ τὸς ὅρους μένοις. πολλὰ σοι δεῖ πολλῶν ὀλίγα κολακείας, καὶ ἐπαινε ἀληθεῖς διείλεγμα, ὡς μὴ πάνυ ὑποπτεύσης τὰς ἐπαινετὰς, ἀλλὰ ἀμφικρίνῃς, καὶ ἀδεμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον. φέρ' οὖν εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις, τὰς καινότας ἀμφοτέρας, ὡς μάθοις εἴ τι τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοίκασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μέν τινα ἀμορφον ὄντα ἔφλων τῷ σὺ Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν ἔγνης ἄν, καὶ δ' Κνιδαίοις κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ὁρῶσιν, ἐ πάνυ σὺ πολλοῦ ἀξιοῖς μοι τὸ τόλμημα. τάχα ὁ νῦν φαίης, μᾶλλον ἢ ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοὶ τὸ κάλλος ἐφείδω. ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσεις τὸ ἔπαινον ἐκ ἐμοῦ, ἀλλὰ μὴ θεᾶς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον ὄντα. ἐγὼ ἢ, ἤδη γάρ με προέρρησε τάληθὲς εἰπεῖν, ἐ θεᾶς γε ὡ βελτίονα εἰκάσω, πυκνιτῶν ἢ ἀγαλμάτων δημιουργήμασι, λίθῳ, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντι πεποιημένοις. τὰ ἢ ὑπ' ἀνθρώπων γεγονότα, σὺν ἀσεβὲς οἶμαι ἀνθρώποις εἰκάζειν. ὁκοῦν εἰ μὴ σὺ τοῦτο ἔνεκα τῶν Ἀθηναίων ὑπέλαβες, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ αὖτο τὸν ὑράνιον Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ὁ Κνίδιος, ἐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσημον ἢ, τὰ τοιαῦτα δεῖ τῶν θεῶν δεδάζειν. ὧν τάς τε ἀληθεῖς εἰκόνας

autem hac nota à se invicem discernuntur ambo, quòd non dubitent assentatores mentiri in eorum qui laudantur, gratiam. Laudatores verò dotes quæ insunt, extollere conantur. Sed hac re etiam non exigua à se invicem differunt, quòd assentatores, quoad fieri potest, Hyperbolis utuntur: laudatores in iis sibi temperant, & intra terminos manent. En tibi ex multis pauca assentationis, & veræ laudis indicia: ne laudatores omnes suspiceris, sed utrumque discernas, & propria mensura metiaris. Age itaque si videtur, ea quæ à me dicta sunt ad utriusque canonem expende, ut intelligas huic-ne an illi sint similia. Nam si deformem aliquam Cnidio simulachro similem dixissem, revera præstigiator, & Cynætho adulantior existimarer. Sed si dixi eam, quæ talis est, qualem norunt omnes, non admodum longo intervallo distabat ausum. At dices fortasse, aut potiùs jam dixisti: pulchritudinem quidem laudare tibi liceat. Sed enim immunem ab invidia laudem tribuere conveniebat: non autem Deabus hominem me comparare. Ego verò, jam enim adducar ut verum eloquar, te ô præstantissima, nequaquam cum Deabus comparavi, sed cum eximiorum artificum operibus, ex lapide, ære, aut ebore confectis. At quæ ab hominibus sunt facta, cum hominibus comparare non puto impium, nisi Minervam illud esse existimasti, quod Phidias effinxit, aut cœlestem Venerem illud, quod non multis abhinc annis Praxiteles Cnidi fecit. At vide ne inquorum imagines veras nulla humana

decorum sit talia de Diis sentire:

ἀπιφλίξας εἶναι ἀνθρωπίνη μιμήσει ἴσως παλαιώσειεν. εἰδὶ σὺ, πρὸς λισσά γε αὐτὰς ἐκείνας εἴκασον, σὺν ἐμοὶ τάττε, μὴδὲ ἐγὼ ἀφῶ τῶν ἐπαμύνων τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί. καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν ἐγὼ ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά μοι. ἢ ἁδμία μηχανὴ, μὴ ἄρα ἐγὼ σὺ ἐμοὶ ἀλῶναι. ἐρήσομαι τίνων αὐτὸν, μᾶλλον ἢ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ γὰρ ἀμφιμηνιάσεις, ὦ ποιῶσα τὰ χαριέστατα τῶν ἐρραψῳδημένων αὐτῷ, τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν τὴν τ αἰχμαλώτην λέγῃ τὴ Βρισηΐδα, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἦεν, εἶτα δ' ἄρα φησὶ κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα ἧσται. ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐπὶ τῇ ἐπαίνῳ. ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ δῷς, ὅμα τοσοῦτον ἐὰν δίδωσιν, οὐδ' ἔστιν ὅς τις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἡτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαχέσας τολμήσας αὐτὸ τοῦτο τὸ εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόμα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ διδαχραφῇ τὸ ὀβελόν. εἶτα ἐκείνου μὲν ἀφιεῖσιτε βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταύτας, κλαίουσαν τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσας. ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ πολλὸν εἶπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, σὺν ἂν διαβάλλοιμι εἰκότι θεὰν γυναῖκα φαυλοῦν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά. ὅσῳ θεοῖς ὁμοίοι ἄνθρωποι ἴσχυσιν ἐπὶ μόρῳ τῷ Ἀγαμέμνονι, ὁρᾷ ὅστις αὐτὸς φεύδῃ ἐποιήσατο τὸ θεῖον, καὶ ὡς ἐπαμιλλᾶσθαι τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον. ὡς ὅμηρός μὲν φησι, καὶ κεφαλὴν ἄριστον αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ Ἄρει ζ', τὸν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἀμφοῖν τ' ἀγχίστον χθὼ μίλα ἐοῖς τοσοῦτον θεῶν εἰκόνας.

mana industria imitatione assequi potest, ut sentio. Quod si etiam te illis assimilassem, meum hoc non esset: neque primus hanc viam aperui, sed multi, & eximii poëtæ, cum primis verò Homerus civis tuus, quem mihi patrocinaturum proferam: aut fieri non potest, quin mecum vincatur. Quare ipsum interrogabo, aut te potiùs illius loco. Etenim memoriæ mandas, quod præclarè facis, elegantissima carminum ejus, quid tibi videtur illud ubi de captiva Briseide sic loquitur, aureæ Veneri similis Patroclum lugebat. Deinde paulò pòst, ac si non sufficeret, si soli Veneri similis esset, addit, Sic itaque est mulier lachrymans effata Deabus Consimilis. Ergo cùm talia dicat, illumne odisti, & librum projicis, an illi libertatem in laudando permittis? At non des, tamen tanta sæculorum series ipsi concessit. Ac nemo inventus est qui hujus rei illum arguerit, neque qui Imaginem ejus flagris cædere ausus sit, neque qui obeliscis adscriptis nothos versus notarit. An licebit illi mulierem barbaram, idque plorantem, aureæ Veneri comparare? Ego verò, ut pulchritudinem taceam, quoniam audire non sustines, Dearum imaginibus non comparaverim mulierem hilarem, & sæpe ridentem? Quod homines Diis simile habent. In laudando autem Agamemnone, vide quantum Diis pepercerit, & quàm accommodatè Imagines deprompserit, ut illum oculis & capite Iovi similem esse dicit, balteo Marti, pectore Neptuno, membratim dividens hominem ad tantorum Deorum imagines collatum.

Rura

καὶ αὖ πάλιν, βουτολοιγὸς Ἄρει φησὶν ὅμοιον εἶναι. καὶ ἄλλον ἄλλῳ. Ἡσιόδῳ τὴ Φρύγα τὸν Ἕ Πελάμιν. Ἡσείκελον, πολλάκις τὸ Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν θεοδεικνύντων. ἀκούεις γὰρ δήπου αὐτὰ λέγοντος, Ἀρτέμιδι ἐκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ οἵη σὴ Ἄρτεμις εἶσι καὶ ἔρις. ὁ μέγιστος ὃ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ ἓ τῷ Εὐφόρβου κόμῃ, παῖς χαίεσιν ἀπείκασε. καὶ πάλιν, αἵματι δεδευμένῳ. καὶ ὅλως τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῶν ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι λελεκάσμηται. ὥστε ἢ κἀκεῖνα ἐξαλαλίφθω, ἢ ἓ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ἔστω γὰρ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας, καὶ τὰς ὁμοιώσεις, ἀνάθεμα ἐστι, ὡς Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς σὺν ὤκνησιν λέγειν τὸν ἐλαφρότατον ἐπαινέσας. τὰς γοῦν τῆ Ἥρας ὀφθαλμὰς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰσοπλέφαρον τῇ Ἀφροδίτῃ ἔφη. τῇ μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τὴν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ὁμιλητότατον, κἀίτοι τὸ μὲν τῆς μορφῆς, ἔπι μετριώτερον, εἴ τις θεᾷ ἐοικέναι λέγοιτο. ἀλλὰ τὰς θεογενεῖς αὐτὰς, πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι θεοσεβέστατοι. Λητὼ γοῦν, γυνή τις ἐγχωρίᾳ Εὐαγόρᾳ τῷ Κυπρέων βασιλεῖ. καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὸν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐᾶν γὰρ τὰς Αἰγυπτίας, οἷς ἔξεστι θεοποιεῖσθαι εἰσὶ πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν, εἰς πόρρω ἐπιχρωμένους. χεδὸν γοῦν τὰ πλείστα αὐτοῖς, ἐξ ἀρχῆς ἐστιν. ὅστις δ' ποθ' ὁ γε σὺ τοιοῦτον, ψόφος Rursus hunc homicidæ Marti similem esse ait, & alium alii. Deiformem Phrygem illum Priami filium, Deo similem sæpe Achillem. At rursus ad muliebria exempla redeo. Ipsum enim audis dicentem, Dianæ similis, vel aureæ Veneri, Item, qualis Diana it per montem. Nec solùm homines Diis assimilat, sed etiam Euphorbi comam Gratiis assimilavit, idque sanguine imbutam. Denique tam multa sunt id genus, ut nulla poëseos ejus pars non sit divinis Imaginibus exornata. Quocirca aut illa deleantur, aut similia audere nobis liceat. Adeò verò liberum est quod Imaginibus, & similitudinibus illustratur, ut Dearum etiam laudes à rebus inferioribus promere Homerus non dubitarit. Itaque Iunonis oculos bovinis assimilavit: alius quispiam Veneris palpebras violis similes dixit. Ecquis, etiam eorum qui in Homerica poësi minimum sunt versati, roseis digitis Auroram ignorat? Atqui mediocria sunt quæ ad formam pertinent, siquis Deo similis dicatur. Verum quo sunt numero, qui Deorum appellationes imitati sunt, Dionysii, Hephestiones, Zenones, Posidonii, Hermæi agnominati. Latona quoque fuit quædam Euagoræ Cypriorum regis uxor. Nec tamen indignata est Dea, quæ non secus ac Nioben, poterat eam in lapidem convertere. Omitto Ægyptios, qui quamvis mortalium omnium sint superstitiosissimi: divinis tamen nominibus ad satietatem utuntur. Itaque penè omnia è cœlo illis desumpta sunt. Quare nihil est quod ob laudem hanc per-

διὸς ἀφεθεὶς ἐκεῖθεν τὸ ἔπαινον. εἰ γάρ τι καὶ τῷ συγγράμματι παλαμιᾶται εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνάδοτος αὐτῷ, ὅστις εἰμί τινα νομίζεις ἀκροάσεως ἀξιόλων εἶναι. ἐμὲ δὲ ἀμυνεῖσθαι οἱ θεοί, ἐπειδὴ καὶ ἐμοῦ τὸ Ὅμηρον, καὶ τὰς ἄλλας ποιητὰς ἀμείνονται. ἀλλ' ὑδὶ πω, ὑδὶ τὸ ἄριστον φιλοσόφων ἀμωμότατον, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. πολλὰ ἔτι ἔχων καὶ σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τοῦτα παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα. Πο. σὺν οἰδὰ εἴ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι ὦ Λυκῖνε. μακρὰ γὰρ εἴρηται σοι ὁ παῦλα, καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ σκηνόμβριον. πλεῖστα μὲν ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτῶν, ἐπιβύσασθαι τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἰ ἄρα μοι συμβήσεται πρὸς τῶν θεατῶν. Λυ. αὐτὸ σοι μελήσει ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ. ἐγὼ γὰρ, ἐπειπὴρ ἅπαξ σοι τὸ δεῖγμα ἐξεδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ μέσων ἀποχωρήσομαι. ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀναφηνύσωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη ἐκ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος ἔσται.

pertimescas. Nam siquid in Deum hoc libello est peccatum, à culpa es immunis, nisi & in audiendo culpam esse putes. At me ulciscentur Dii, quandoquidem Homerum, aliosque poëtas ante me ulti sunt. At Philosophorum præstantissimum, qui hominem Dei imaginem esse dixit, necdum puniverunt. Quanquam autem multa adhuc habeo tibi dicenda, hujus tamen Polystrati gratia finem faciam, ut dicta recordari possit. *Pol.* Haud scio, Luciane, num id adhuc possim. Nam longa fuit tua oratio, & effusam aquam prætergressa. Eorum tamen conabor meminisse. Et ut vides, hæc ad ipsam obturatis auribus jam deferre propero, nequid interlabatur quod eorum ordinem confundat, deinde mihi à spectatoribus exibilari contingat. *Luc.* Istud sanè tibi curæ erit Polystrate, ut personam optimè agas. Cæterùm ego quandoquidem fabulam tibi semel tradidi, nunc è medio discedam. Postea verò pronunciatis judicum suffragiis, iterum adero, visurus quem finem hoc certamen habiturum sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

TOXARIS, SIVE AMICITIA.

ARGVMENTVM.

Videtur hoc dialogo Lucianus, amicitiæ dignitatem, atque effectam commendare voluisse, dum Toxarim & Mnesippum introducit, alterum Scytharum, alterum Græcorum, in amicitiis colendis fidem, prædicantem, utrumque autem pro patria sua, contendentem, connumeratis aliquot suæ ætatis hominum exemplis, qui

mutua

mutua inter se amicitia devincti, extrema etiam pericula interim alii pro aliis obiere. Occasio contentionis à solemni sacrificio & cultu Pyladis & Oresti, quibus illos Scythæ venerantur, sumpta est, altero videlicet mirante, & causſam sciscitante, ob quam homines externos, & etiam hostes suos, divinis honoribus Scythæ prosequerentur, altero autem, fidem & amicitiam illorum exponente, ob quam tantos honores prosequuti essent. Neque enim quicquam sanctius, aut religiosius à Scythis observari, & custodiri, quàm amicitiam, eáque magis illos jactare sese, quàm ullis aliis operibus ac rebus. Interim tamen & illa memorabilia sunt, quæ de ritu jungendi fœderis & amicitiæ, cujus etiam Herodotus meminit in Melpomene, & de consuetudine contrahendi auxilia atque exercitus obiter addit.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ.

Ἰφῆς ὦ Τόξαρι, θύετε Ὀρέστῃ, καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεὸς εἶναι νομίζετε αὐτούς; Το. θύομεν ὦ Μνήσιππε, θύομεν, ὑμεῖς δὲ μὴ θεοὺς γε οἰόμεθα εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. Μνη. νόμῳ δέ τινι ὑμῖν ἐς ἀνδράσιν ἀγαθοῖς τελευτήσασι θύειν, ὥσπερ θεοῖς; Το. οὐ μέντοι, ἀλλὰ ἐς ἑορτὰς, καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. Μνη. τί δὲ θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' ὠφελείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄντι. Το. οὐ χείροσι μέν ἴσως, εἰ δὲ οἱ νεκροὶ ἡμῖν ὠφελεῖς εἶεν. οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ ὧνπερ τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων. καὶ τιμῶμεν ἀποδεικνύοντες. ἡγούμεθα γὰρ ὅτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι. Μνη. ἀλλὰ τοῦτο μὲ ὀρθῶς γινώσκετε. Ὀρέστην δὲ, καὶ Πυλάδην, τίνα μάλιστα θαυμάσαντες, ἰσοθέους

MNESIPPVS.

Quid ais Toxari? sacrificatis Oresti, & Pyladi [1] vos Scythæ, Deosque esse illos creditis? *Tox.* Sacrificamus Mnesippe, sacrificamus inquam: haud tamen esse Deos arbitrati, sed viros bonos. *Mne.* An verò mos apud vos, etiam bonis viris vita functis sacra facere perinde ac Diis? *Tox.* Non istuc modò, verùm illos festis diebus & celebritatibus honoramus. *Mne.* Quid ab illis captantes? non enim illis, mortui cùm sint, ad captandam benevolentiam sacra facitis. *Tox.* Nihil obsit forte, si mortuos quoque benevolos habeamus. Quinetiam existimamus nos rem iis, quæ in vita sunt, magis conducibilem esse facturos, si præstantium virorum memoriam celebremus. Et defunctos honore prosequimur: siquidem hac ratione futurum arbitramur, ut multi apud nos illorum similes evadere cupiant. *Mne.* Hæc quidem rectè judicatis. At Orestem, & Pyladem quo nomine potissimùm suspexistis, ut Diis eos æquaveritis,

1 *Vos Scythæ.*] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Circassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *Cogn.*

ἐπεκόσμει, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδες ὑμῖν ὄντες; ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἷμαι, ἐπὶ σφᾶς ναυαγίᾳ ξενισσόντας, οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες, ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καθιερεύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι. καὶ τὸ φρούριον ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα κτείνασι, καὶ τὴν ἱέρειαν ἀφαλόντες. αὐτοὶ δὲ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ἔχοντες ἀπεπλέοντες, καθαγιάσαντες δὲ κατὰ τὰ Σκυθῶν νόμιμα. ὥστε εἰ ἀφ' ταῦτα πράττει τοὺς ἄνδρας, ὅσα ἂν φαίνοιτο πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐξεργασόμενοι. καὶ τοῦτο δὴ αὐτοὶ ἤδη ὡς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας, καὶ Πυλάδας καθείρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε πάσχειν ἂν ὅτιος ἀσεβές αὐτοὶ, καὶ ἄθεοι ἡμῖν, τὰ θεραλοιπὸν θεῶν τὰ αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ὁπὸ χώρας ἀποξενωθέντων. εἰτ' οἶμαι ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τὰς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας καθεσάσατε ἐν ἱεροσύλοις ὑμῶν ὄσι, ὥστε ὡς θεοῖς. εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην, καὶ Πυλάδην πρᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμῖν εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτε πάλαι ἐν θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτούς, νῦν τὸ ἔμπαλιν ὑστερεῖτε αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγοις δὴν τότε χαιρόντες, ἱερεῖα νῦν σώσαντα. γιλοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δέξειε, καὶ ὑπέναντία τοῖς πάλαι. Το. καὶ τοῦτα μὲν ὦ Μνήσιππε, γνώσεται τὰ ἀνδρῶν ἐκεῖνον, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ δύο ὄντας, ὅτι μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον λαὸ τῶν αὐτῶν ἀπάρασθαι, ἐκπλῆσαι εἰς τὸ πέλαγος, ἀπίστου ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλοῦν μέγιστον

veritis, idque cùm vobis essent hospites, aut quod maximum est, hostes? Qui quidem, cùm ipsos naufragio dejectos, illius temporis Scythæ comprehendissent, & abducerent ut Dianæ immolarentur: adorti carceris custodes, oppressisque excubiis, & regem trucidarunt, & assumpta sacerdote, quin ipsa quoque Diana sublata, in navi abiverunt, irrisa communi Scytharum lege. Quare si ob istiusmodi facinora viros istos in honore habetis: facilè assecuti fueritis, ut multos illorum similes reddatis. Iamque ipsi ab hoc die usque ad prisca illa respicite, num vobis expedierit multos Orestes ac Pylades in Scythiam appellere. Nam mihi quidem isto pacto religionis & Deorum expertes mox fore videmini, Diis reliquis eodem modo è vestra regione in alienam delatis. Postea, opinor Deorum omnium vice, viros qui eos eductum venerint, divinitate donabitis, & qui sacrilegi in vos fuerint, iis tanquam Diis sacrificabitis. Quod si nequaquam horum gratia, Orestem ac Pyladem colitis, sed aliud quippiam, ô Toxari, in vos beneficii contulerunt: qua gratia, quanquam olim non judicastis ipsos esse Deos, nunc contra sacrificantes ipsis, Deos esse decrevistis: & iis qui tunc propemodum victimæ fuerant, nunc victimas offertis? Enimvero ridicula videantur ista, cumque his quæ quondam statueratis, pugnantia. *Tox.* Et ista, quidem, Mnesippe, generosa sunt virorum illorum facinora, quæ commemorasti: quòd duo cum essent, tam ingens ausum sint ausi, tamque procul à sua patria profecti, in Pontum navigarint, Græcis ad id usque temporis intactum, nisi

τ ἐπὶ τ Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγῆῖς, μήτε τὰς μύθους τὰς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν ἐπωνυμίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενον ἐκαλεῖτο, οἷα οἶμαι ἀγρίων ἐθνῶν ἐφοικούντων, καὶ ἐπειδὴ ἐπλωσαν, ὅπως ἀνδρείως χρήσοιντο τῇ στρατιᾷ, καὶ μὴ ἀγαπήσαι εἰ Δηφυλάξοντα μόνον, ἀλλὰ περιφρονήσαντες τ βασιλέα τ Ὑλλέως, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀναλαβόντες, ἀπέπλωσαν, πῶς ταῦτα ὑ γενόμενα; καὶ θείας πρὸς τιμῆς ἄξια πᾶσι πέντων, ὁπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν, ἀπὸ τ πεύκης ἡμεῖς Ὀρέστῃ, καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἤρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα. Μνη. λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σημαίνει, καὶ θεῖον ἄλλο ἐξευρήσομεν. ἐπὶ ὅσον δὲ τῇ πλοῇ, καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλὰς ἂν σοι θειοτέρας ἐνείκαμι τὰς ἐμπόρους. καὶ μάλιστα τὰς Φοινίκας αὐτῶν. σὺν ἐς τ πόντον, ὑδὲ ἄχρι τ Μαιώτιδος, καὶ ὃ Βοσπόρου μόνον ἐπαλείουσιν, ἀλλὰ πᾶσαν τ Ἑλλάδα καὶ τ βαρβαρικὴν θαλάττης ναυπλανοῦσιν. ἅπασαν γὰρ ἤδη ἀνέπλω, καὶ πάντα αἰσχαλόνως εἰπεῖν, διερράγησαν μὴ ἔκρυσεν ἔτος, ὀψὲ δὲ μεθ' ὥρας, εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανέκαμψαν. ὡς κἀγὼ τ αὐτὸν λόγον, θεὸς νόμιζε. καὶ ταῦτα, κἀπήλυς, καὶ ταλαιπώλους, εἰ τύχοι, τὰς πολλὰς αὐτῶν ὄιζε. Το. ἄκουε δὴ ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει, καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι; σύγκρισιν ἔσεσθαι ὁμῶν πρὸς τ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κελεύομεν, εἶτα σὺ Ἀργῷ ᾖς, καὶ Μυκήναις, ἐνδὺς πέπλον ἔνδοξον ἔστι ἑδῶν Ὀρέστῃ, ἢ Πυλάδῃ. παρ' ἡμῖν δ', καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ὧν ἑταίροις γε ὄντ. καὶ θυσίαι πρόσεισιν δ',

solis his qui Argo in Colchidem trajecerunt exercitum: nihil expavefacti, neque fabulas quæ de illo feruntur, neque appellationem veriti, quòd inhospitum vocaretur, videlicet, opinor, quòd feræ undique gentes accolerent: deinde cùm jam capti essent, adeò strenuè se gesserint, nec sat habuerint, si tantùm incolumes evaderent: nisi & à rege contumeliam acceptam ulti, & Diana sublata abnavigassent. Quid? annon hæc admiranda, & digna quæ divino quodam honore excipiantur in omnibus qui virtutem laudant? Sed nos hæc in Oreste & Pylade non spectantes, pro Heroibus illos habemus. *Mne.* Dicito jam quidnam aliud splendidum ac divinum patrarint. Nam quantum ad navigationem, & peregrinationem attinet, multos istis diviniores ostendero negociatores: atque inter hos potissimùm Phœnices, qui non in Pontum, neque ad Mæotidem usque, aut Bosphorum tantùm enavigant, verùm quaqua versus, Græcum ac Barbarum mare permetiuntur. Hi siquidem omnem oram, & omne littus, ut ita dixerim, quotannis scrutati, extremo tandem autumno in suam patriam revertuntur: quos ad eandem rationem pro Diis habeto, idque quanquam illorum multi fortè sunt caupones, & salsamentarii. *Tox.* Audi nunc, & considera, vir admirande, quanto nos qui barbari sumus: rectiùs vobis de bonis viris sentiamus. Siquidem in Argo, & Mycenis, ne sepulchrum quidem ullum insigne videre est Orestis ac Pyladis: apud nos verò & templum ostenditur simul utrique sacrum, ita ut par erat amicis, & hostiæ offeruntur, reliquusque omnis

καὶ ἡ ἄλλη πομπὴ ἅπασα. καλύπτει δὲ οὐδεὶς, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίκασι. ἃ γὰρ ἐξετάζομεν ὅτι οἱ καλοὶ, καὶ ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰμὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο. ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ γὰρ μάλιστα κρίνεται τῶν ἀνδρῶν ἐπαινοῦμεν, τοῦτο ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι εἶναι δι' ἀρετὴν ἀπάντων μεγίστην, καὶ τοῖς ἄλλοις, νομίζειν κρατίστοις, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι. καὶ ἃ μὲν ἀλλήλοις, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπραξαν ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποιήσαντο, μηδὲν τούτων μηδέποτε, καὶ παιδὶ δόμῳ τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τῆς στήλης ταύτης, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα ἀμαυροῦν. θαυμάσιον γάρ τόσον ὅσον ἐκείνων ἐπιλάθοιτο ὁ πατρὸς, ἢ τοὺς Ὀρέστας, καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν. ἀλλὰ ἐν τῷ πρόσθεν ὁ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμέναις δείκνυται, τὸν Ὀρέστου ἅμα τῷ φίλῳ. εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς ἀμφιθορείσης αὐτῶν τῆς νεὼς, [1] συναλλαμμένω, καὶ περὶ τῷ θυσίᾳ περισκεδασμένω. καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κρεῖττον χαίτης αὐτῶν. κατατετρωμένου γὰρ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ Φοινίσσῃ τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν. καὶ πίλῳ, ἀποπαλίοντες, ἴχνος τῶν Ἰφιγένειαν, καὶ τῷ θεῷ. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλοι

omnis honos. Porrò quòd hospites erant, non Scythæ, nihil obstat quominus viri boni judicentur. Neque enim inquirimus cujates sint viri honesti ac probi, neque invidemus, si quanquam amici non sunt, res egregias gesserunt: quin magis ea quæ patrarunt, probantes, illos ab ipsis factis nostrates ducimus. Quod autem potissimùm stupentes in illis viris efferimus, illud est, quod hi nobis visi sunt amici inter se omnium longè optimi extitisse, atque aliis ceu legem statuisse, quemadmodum oportet amicos omnem inter se communicare fortunam: & promeruisse ut à præstantissimis Scytharum colerentur. Itaque quæcunque alter cum altero, vel alter pro altero tulit, ea majores nostri descripta in ærea columna Orestis in templo reposuerunt, legemque tulerunt, ut ea columna suis liberis prima esset institutio & disciplina, & quæ in illa essent adscripta recordarentur. Itaque patris quisque sui nomen citius oblivisceretur, quàm res gestas Orestis ac Pyladis ignoraret. Quin & in ambitu templi, quæcunque in columna notantur, eadem priscorum picturis adumbrata visuntur: Nempe Orestes una cum amico navigans, deinde fracta inter abruptas cautes ipsorum nave comprehensus, & ad victimam adornatus. Iamque Iphigenia initiat eos. Ex adverso verò in altero pariete, idem jam vinculis exutus depictus est, ac Thoantem occidens, multosque ex Scythis alios: postremò solventes, & Iphigeniam ac Deam habentes. Porrò Scythæ frustra scapham ado-

1 Συναλλαμμένω, καὶ περὶ τῷ θυσίᾳ περισκεδασμένω] Συναλλαμμένους, κ. πρ. τ. θυ. περισκεδασμένους. Mars.

λως ἐπιλαμβάνοντας τῶν σκάφων ἤδη πλέοντος, σκαρεμαστύμενοι τὸ πηδάλιον, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι. εἶτ' οὐδὲν ἀνύσαντες. οἱ μὲν αὐτῶν, τραυματίαι. οἱ δ', καὶ δεδ τούτῳ, ἀποπηδῶντες πρὸς τὸν γλῶ, ἔνθα δὴ & μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπιδείκνυσθε οὐ τῇ πρὸς τὰς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους ἑατέρῳ, καὶ πρὸ ὑμείων ἀπαντᾶν, πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδὲν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὸν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένου πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτῷ σώματι. τὴν δὲ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὸν οὐ τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον & πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, ὅτι ἀνθρώπινα πρὸ θεῶν ἡμεῖν εἶναι, ἀλλὰ πάνυ γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους. οἳ μέχρι μὲν καλοῦ ἔργου ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰμὴ ἐπίσης κοινωνήσωσι τῶν ἡδέων. εἰ δέ τι & μικρὸν ἀνίκανοὶ σύσειεν αὐτοῖς, οἰχόμενοι, μόνοις τοῖς κινδυνίοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὐ τόδε ὄπως εἰδῆς, οὐδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι. οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπεπῆσθαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν, ὥσπερ οὐδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, & τοῦδε τὸν φιλίας μεγέθους δεκτέον. λέγω τοῦτο Ὀρέστην, καὶ Πυλάδην ἡμῶν, ἄριστος ἡμῖν τὰ Σκυθῶν ἄγαλμα, καὶ οὐ φιλίᾳ διενεγκόντας. ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν. καὶ τῶνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, κοραξοὺς καλέσαντες.

adoriuntur jam navigantem, hærentes gubernaculis ac conscendere conâtes. Deinde re nequicquam tentata, alii quidem ex iis saucii, alii verò ejus rei metu compulsi, natatu semet in solum recipiunt, ubi vel maximè liceat perspicere, quantam in conflictu cum Scythis alter in alterum benevolentiam præstiterit. Fecit enim pictor utrumque de suis hostibus securum, sed propellentem eos qui in alterum feruntur, & ante illum jaculis occurrere conantem, ac pro nihilo ducentem si intereat ipse, modò amicum servet, vel suo ipsius corpore in illum intentos ictus præripiens. Iam verò tantam illorum benevolentiam, atque in rebus tristibus communionem, fidem, humanitatem, veritatem: denique alterius in alterum amoris constantiam, hæc haudquaquam humana putavimus esse, verùm animi cujusdam præstantioris, quàm pro hominum vulgo: qui donec secundis ventis navigatur, amicis indignantur, nisi ex æquo participes fiant rerum lætarum: quod si vel paululum iis reflare venti cœperint, aufugiunt solos in periculis deserentes. Enimvero & illud noveris, nihil amicitia melius arbitrantur Scythæ, nec ulla re magis gloriatur Scytha, quàm adjuvandis amicis, & communicandis rebus acerbis: quemadmodum neque probrum apud nos majus ullum, quàm amicitiæ proditorem videri. Has ob res Orestem & Pyladem veneramur, quòd præstantissimi exiterint in Scytharum virtutibus; atque in amicitia præcellentes: quod nos primum omnium admiramur. Appellationem quoque ex his illorum factis imposuimus, ut Coraci vocen-

τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ, ὅσαφ' ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι θεοὶ μνησθῆτε. Μνη. ὦ Τόξαρι, ἢ μήτοι ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥᾴστην εἰπεῖν, ἀπάντων πεπαιδεύσθαι. ἐμοὶ γοῦν τίνος ἄλλως μεγαίσκοιτ' ἂν, ἢ εἰ αὐτοὶ δίκαια ποιεῖν ἐκέλευον, ὥσπερ Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐκελεύσατε. ἐλελήθεις δέ με ὦ γλυκεῖς, καὶ λαφυρώσας ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γοῦν σαφῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πάλαι μὲν οὖν οὐκ ἐφήθην ἂν ὅτου ποτὲ ἕνεκα ἐπαινέσαιμεν εἶναι φιλίους τοὺς Σκύθας. ἅτε γὰρ ξένους, καὶ ἀγελαίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρας μὲν οὐκ ἐπαινῶ, καὶ ὀργῆ, καὶ θυμῷ, φιλίαν δ', μὴ ὄντας τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι, παραμυθούμενόν τοῖς τε ἄλλοις, ἃ τοῦτ' αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι καταδίκοις τοὺς πατέρας ἀπολλύουσι. Το. εἰ μὲν δὴ τἄλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων, καὶ διαφόρως τὰ θεῖα τοῖς γονεῦσι, καὶ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, σὺκ ἂν τοῦ παρόντος φιλοτιμησίλεως πρὸς σέ. ὅτι δ' οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλοι εἰσὶ, καὶ ὅτι φιλίας λόγου πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι. καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μὲ ἀκούσῃς, ὡς εἴπω τι, ἀν κομψεύσασθαι, πολλὰ ἤδη χρόνου ὑμῖν συζῶντι. ὑμεῖς γὰρ μοι δοκεῖτε τὰς μὲν θεῖ φιλίας λόγους, ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι. τὰ ἔργα δ' αὐτῆς, ἢ μήτοι δ' καλ' ἀξίαν τῶν λόγων ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τι αὐτῶν, καὶ δεῖξαι ἡλίκην ἀγαθὸν ἐστι. σὺ δ' ταῖς χρείαις ἐκδιδοῦσι τὰς λόγους, ἁπλῶς δὲ

centur. Quod quidem noſtra in lingua perinde ſonat, ac ſiquis dicat, Dii amicitiæ præſides. *Mne.* Profectò Toxari, non arcu modò valuerunt Scythæ, bellicíſque in rebus cæteris antecelluerunt: ſed etiam ad dicendum & perſuadendum aptiſſimi omnium fuerunt: unde mihi cùm dudum ſecus videretur, nunc eidem meritò feciſſe videmini, qui ſic Oreſtem ac Pyladem in Deorum numerum retuleritis. Neſciebam & illud, vir optime, quòd pictor quoque bonus eſſes: qui admodum evidenter oſtendiſti nobis, quæ ſunt in Oreſtis templo, picturas, pugnamque virorum, alterique pro altero ſuſcepta vulnera. Atqui non putabam olim apud Scythas, tanto ſtudio cultam fuiſſe amicitiam: ſed ipſos ut pote peregrinos, agreſtes, odio perpetuo, ira, & excandeſcentia committi, amicitiam verò ne in familariſſimos quidem exercere, idque conjiciens, cum ex aliis quæ de illis audivimus, tum ex hoc quòd patres vita functos devorant. *Tox.* At nos Græcis cùm aliis in rebus, tum in cultu parentum juſtiores & ſanctiores ſimus, in præſentia rum haudquaquam contenderim tecum. Verùm amicos noſtrates Græcis amicis longè eſſe fideliores, & majorem apud nos, quàm apud vos amicitiæ rationem haberi, facile fuerit docere. Ac per Deos Græcorum, ne tibi ſit moleſtum audire, ſi quæ perſpexi, dixero, multum jam temporis apud vos verſatus. Vos enim mihi videmini præclariùs cæteris de amicitia verba facere poſſe: vim verò factúque illius, adeò non ſolùm pro ſermonum dignitate non exercere, ut ſat vobis ſit prædicare eam, & quantum ſit bonum, oſtendere. At in uſu deficientes à

σὺν οἶδ' ὅπως ἐν μέσῳ τῷ ἔργῳ. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τῶν σκηνῶν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε. καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοί. καὶ ἐπιδακρύετε. αὐτοὶ δ', οἶδα ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχοντα τολμῶτε. ἀλλ' ἰὼ πρὸς φίλων δεηθείς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα οἰχήσεται ὑμῖν ἐκποδὼν ἀποπλέοντα αἱ πολλαὶ ἐκείναι τραγῳδίαι, τοῖς πιστοῖς τούτοις, καὶ κωφοῖς θεωμένοις ἐοικόσιν ὑμῖν ἀπολιπόσαι. ἃ δὴ πρῶτα τὸ σῶμα, καὶ παμμιγῆ τε κἀχνότα, καὶ δὴ τὸ σμικρότατον φθέγξεται. ἡμεῖς δ' ὑμπαλιν, ὅταν δὴ λειπόμεθα τῶν τοῖς τοιοῖδε φιλίας λόγοις, τοσοῦτον τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν. εἰγ' οὖν δοκεῖ, ὅπως νῦν ποιῶμεν. τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους, ἀφέμενοι ἐάσωμεν, εἴ τινας ἢ ὑμεῖς ἢ ἡμεῖς τῶν πάλαι κεκτήμεθα ἔχομεν. ἐπὶ κεφαλαίῳ γε τοῦτο, πλεονεκτήσωμεν, πολλοὺς, καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιήσαντας παρεχόμενοι, τὸν Ἀχιλλέως, καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως, καὶ Πειρίθου, καὶ τὰν ἄλλων ὑπερείδαν, οὐ κακλείσεις ἐπῶν, καὶ μέτρων ἐκπεφυφδωκότας. ὀλίγους δέ τινας ἀποχρησαμένους τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτούς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησαμένους. ἄγε δή, τὰ σκυθικὰ σὺ λέγε, τὰ ἑλληνικὰ, καὶ ὁπότερος αὖ σὺν τούτοις κρατεῖ, καὶ ἡμῖν παρέχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νεικηκὼς ἔσῃ, καὶ τὸν αὖ τὸν ἀνακηρύξῃ, κἀκλείσει ἀγῶνα, καὶ συμποτικὴν ἀγωνιούμενος, ὡς ἐγὼγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μεθέμαι χαλκηπηλεῖν, ἢ τὴν δεξιὰν, ὥσπερ τὴν σκυθικὴς ἐπάθλιον ἔσῃ, ἢ χεῖρα ἀλλὰ καὶ φιλίαν κεκρᾶσθαι. καὶ τοῦτ' ἐγὼ

sermonibus, nescio quomodo è medio opere aufugitis. Cæterùm quum Tragœdi in scenam progressi, istiusmodi amicitias vobis repræsentant, approbatis, applauditis, illisque pro se mutuo periclitantibus illachrymamini plerique: ipsi verò nihil dignum laude pro amicis præstare audetis. Quin si egeat amicus re aliqua protinus ut insomnia, procul avolantes evanescunt multæ illæ tragœdiæ, vosque similes relinquunt inanibus istis, ac mutis personis, quæ diducto rictu, atque immane hiantes, ne minimum quidem loquuntur. At nos è diverso, quo sumus in dicendo de amicitia posteriores, hoc in ea præstanda præcedimus. Itaque si videtur, nunc ita faciamus: priscos illos amicos silentio prætereamus, siquos vel nos, vel vos, ex his qui olim fuerunt, recensere valemus, postquam ista quidem parte superaveritis, compluribus, ac gravibus adductis testibus, nempe poëtis qui Achillis, & Patrocli amicitiam, tum Thesei, Pirithoique, neque non aliorum necessitudinem, pulcherrimis versibus, carminibusque decinerunt. Quin paucos quosdam in medium afferamus ex his qui nostra memoria fuerunt, eorumque res gestas exponamus: ego quidem Scythicas, tu verò Græcanicas. Et in his uter superarit, meliores que amicos produxerit, is & victor esto, & suam ipsius victoriam promulgato, tanquam qui pulcherrimum atque honestissimum certamen decertarit: adeò ut ego quidem malim mihi devicto in singulari certamine, dextram amputari (quæ apud Scythas victo est pœna) quàm in amicitia quopiam inferior judicari,

præ-

Ἑλλην, σκύθης αὐτὸς ὤν. Μνη. ἴσι μὰ Δί Τόξαρι ὁ φαῦλος τὸ ἔργον ἀνὴρ οἷος σοί, πολεμιστῇ μὲν μαχητὴν, πάνυ δ' εὐστόχως, καὶ πάγχαρμος παρεσκευασμένος τοὺς λόγους. ὁ μὲν ἀληθῶς γε ὅτι πεζοπορεῖς ἐν βραχεῖ τοι ἐλλήνικον ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἷς πάντως, τοὺς δυοῖν μὲν ἐκείνοιν τριηκοσίους τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁποσους οἱ τὰ μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αὐ ὑμέτερα πάλαισμα χαράξαι, ἀμικρᾷ σχολῇ δὲ μάλα ἐξεπαγῴδησας. Ἑλλήνων δὲ πάντως, τοσοῦτα ἔθνη, καὶ τοσοῦτοι πόλεις ἐρήμους ἂν σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο ἠβούλου, ὁ τῶν δεξιῶν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τῶν γλωττίσων ἀπολωβήσιμος ἦλθες. πότερον δ' ἀρίστῃ χρῇ τῇ ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πρᾶξιν, ἢ ὁποσοιπερ ἂν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ δικαιότερον δίκαιον ἂν σοὶ τῶν νικᾶν; Το. ὑδαμῶς. ἀλλ' ἀριθμῷ μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτερα φαίνοιτο αὐτοῖς ἐμῶν. ἴσως τοι ἀριθμὸν ὕσσα, ἡμιερόπρῳ δηλονότι ἐρεσσόντοιν μοι τὼ τριήρεε, καὶ ῥᾴτιον εἰσόψει σοὺς τοὺς πλησίας. Μνη. ὧ λέγεις. καὶ ἀριθμῶσο ὁπόσοι ἐκεῖνοι. Το. πέντε ἔμοιγε δοκῶσιν ἐκείνοιν ἱκανοὶ εἶναι. Μνη. κἀμοὶ δοκεῖ. ὥσπερ γὰρ λέγω, ἀλλὰ ἐπομοσάμενοι ἢ μὲν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττοιεν τὰ τοιαῦτα, ἢ πάνυ χαλεπόν. καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δ' ὀμόσειας, οὐκ ὄκνον ἀπιστεῖν. Το. ὀμόσομαι, εἴ τι ἐ ὄρκια δεῖν νομίζεις. Μνη. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ φίλιος; Το. καὶ μάλα. ἐγὼ γὰρ τὸν ἐπιχώριον ὀμόσομί σοι ἐν τῇ ἐμαυτοῦ λόγῳ. Μνη. ἴσθι τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος, jurando opus esse censes. *Mne.* At quis tibi è Diis nostratibus? num idoneus Iupiter Philius? *Tox.* Maximè. Ego quoque nostratem meapte in lingua jurabo. *Mne.* Testis igitur, esto Iupiter Philius.

præsertim Græco, ipse Scytha cum sim. *Mne.* Equidem haud mediocris est negotii, cum viro, ut tu es, bellatore, singulari certamine congredi, singularis solertiæ & acuminis orationibus instructo. Haud tamen usque adeò ignaviter, tam citò universam deserens Græciam, tibi cessero. Etenim hoc esset gravissimum, ut à duobus illis tot Scythæ victi fuissent, quot fabulæ declarant, & vetustæ picturæ vestræ, quas paulò antè scitè admodum repræsentasti: Græci verò, tot gentes, tot civitates, nullo defendente abs te vincerentur. Nam istud si fiat, non vestro more dextram, sed linguam execari conveniat. Vtrum verò nobis definiendus est numerus rerum ab amicis actarum, an quanto quis plures dicendas habuerit, tanto ad victoriam consequendam locupletior videbitur. *Tox.* Nequaquam. Imò non multitudine vis harum definiatur, sed præstantia, ut si tuæ meis acutiores appareant, quamvis numero sint pares, magis lethalia vulnera mihi infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo. *Mne.* Probè loqueris. Statuamus ergo quot erunt satis. *Tox.* Quinque utrique fore satis mihi videntur. *Mne.* Itidem mihi videtur. At prior dicito: Verùm juratus te vera dicturum: alioqui fingere ejusmodi, non admodum fuerit difficile: nec palàm refelli queant. Porrò si juraris, nefas sit non habere fidem. *Tox.* Iurabimus, siquid etiam jure-

ἢ μᾶλλον ὁπόσα ἂν λέγω σοὶ τὰ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε μάλιστα δι' ἀκριβείας ἐπιτηδεύσαντος ἐμοῦ, μηδὲν παρ' ἐμαυτῷ ἐπιτραγῳδῶν. καὶ πρώτιστά σοι τὰ Ἀγαθοκλέους, καὶ Δεινίου φιλίαν διηγήσομαι, οἱ δόξαντες εὐ τοῖς Ἴωσι γνωρίμω. Ἀγαθοκλῆς μὲν ὅτου ὁ σάμιος, ἢ πρὸ πολλοῦ ἐγνώσθη, ἄριστος μὲν εἰς φιλίαν ὡς ἔδειξε, τἄλλα ἢ, εἴπερ ἄλλος ἡμεῖνων Σαμίων τὸ πολλῶν, ἤτε εἰς τὸ γένος, ἤτε εἰς τὰ ἄλλα περιουσίαν. Δεινίας δὲ ὁ Λυσίου τοῦ ἐφεσίου, φίλου ἐκ παίδων ἐμοῦ. ὁ δὲ Δεινίας, ἐπλούτει ἄρτι εἰς ὑπερβολήν. καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς μὲν ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐκπεπωκότας μὲν συμπείν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλείστου ὅσου ἀπεδέοντας. τοίνυν μὲν οὖν οὕτως, καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξηπάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, ἀπάντων χαίρων τῇ τοιαύτῃ ἀφελείᾳ. καὶ ὁ Δεινίας, ἀδὲν αὐτὸν ὑπεμίμνησκεν εἶχε τὸ κολάκων. πολυτάλαντος δὲ, καὶ ἀφυσίκρυος, τὰ πολλὰ ἐπιλήσμων. καὶ φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων ἑαυτὸν ἀφιγμένον, καὶ φυλάττειν ἀγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν κεκμώτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενος, κατέλιπεν. ὥστε ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀδὲ ἐπὶ τὰς κώμας ἐπῆγεν ἐπ' αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον μεθ' ἑαυτῶν συνώμοζε, λανθάνειν πειρώμενον τὸν Ἀγαθοκλέα. καὶ δή ποτε ὑπὸ τὸ κολάκων σκείνων ὁ ἄθλιος ἀναπέπεται, ὡς ἐρᾷη αὐτῷ Χαρίκλεια Δημάνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά. καὶ γράμματά τε εἰσφοίτα ἀφ' ἑ γυναικὸς αὐ-

quæcunque tibi sum dicturus, vel quæ viderim ipse, vel quæ ab aliis quoad fieri potuit, diligentissimè perceperim, narraturum, nihil ex me ipso exaggerantem. Ac primo quidem loco, Agathoclis & Diniæ amicitiam tibi referam, quæ celebris est apud Ionas. Nam Samius hic Agathocles, non ita pridem vixit, vir in amicitia præstantissimus, ut re declaravit. Cæterùm reliquis in rebus vulgo Samiorum nihilo præstantior, neque genere, neque opibus aliis. Huic cum Dinia Ephesio, Lylionis filio, amicitia à puero interceſſerat. Porrò Dinias supra modum ditatus est, utque solent ii qui nuper opes nacti sunt, complures & alios secum habebat, idoneos illos ad compotationem, & ad voluptariam consuetudinem: ab amicitia verò longè alieniſſimos. Atque inter hos interim habebatur Agathocles, cumque illis versabatur, & compotabat, non admodum approbans eam convivendi rationem. Ac Dinias hunc nihilo majori in pretio habebat quàm adulatores. Tandem etiam offendere cœpit, crebriùs objurgans: moleſtusque videbatur, quippe qui majores ipsi commemoraret, præciperetque ut servaret, quæ multo labore parta, pater illi reliquiſſet: adeò ut ob hæc ne ad comeſſationes quidem deinceps adhiberetur, sed solus cum illis comeſſaretur, celare cupiens Agathoclem. Demum ab assentatoribus illi miſero persuasum est, quòd amaretur [1] à Chariclea Demonactis uxore, viri illuſtris atque inter Ephesios in honoribus civilibus primarii. Iam & literulæ à muliere ad illum

1 *A Chariclea*] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in Plut. & apud Cic. pro M. Cœlio. *Cogn.*

1 Ὀνῆσι-

καὶ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλά τινα ὑποδεδηγμένα. καὶ ἄλλα, ἐπεὶ αἱ μαστροπαὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται, καὶ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιπνεύμονα τὰς ἥρωας, καὶ ἀναφλέγουσι τὸ σῶστον ἐρᾶσθαι νομίζοντες. ἐπιχωρήσειε γὰρ τοῦτό γε μάλιστα τοῖς κηλοῦσι εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἡ Χαρίκλεια δέ, ἢν ἀστεῖον μὲν γυναῖον, ἐπιμελὴς δὲ καθάπαξ, καὶ ἐς σωφρονεῖν ἀεί, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐξελήσειέ τις. καὶ εἰ σωσίδοι τις μόνον, δίδωσι ἑαυτόν. καὶ δὴ καὶ τότε ἦν, μή τοι ἀντίποιε Χαρίκλεια. διὰ δὲ τάλλα πρόχειρος, παρ' ἣν τινα βούλοιτο ἐπιμανῆναι ἐρωτήν. καὶ ἀμφίβολον ἦν ὅτῳ, ὅλον ὑποπιπτούσῃ, καὶ εὐχρήμονα ἤδη ἐπιτήδειαν, καὶ σωφρονοῦσαν ἄρα μὲ ἐρωτῇ, ἄρα δὲ κηλουμένη. καὶ μὴ μακρὰν, ἑτεροῦσθαι, καὶ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δυοῖν καὶ ὅλη συγκινεῖσθαι ἀπανίσχεσθαι τὸ γνώμη, καὶ πολλὰ μηχανήματα περισκέψασθαι καὶ τὰ ἐρῶντι. τοιγαροῦν οὕτω τότε οἱ Δεινίᾳ κόλακες προσλαμβάνονται ἐπὶ τὸ μειρακίσιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑποκομῳδοῦσιν, συναγωνιῶντες αὐτὸν εἰς τὰ ἐρῶντα τῆς Χαρικλείας. ἡ δὲ, πολλὰς ἤδη νίκας ἑαυτῇ καλλίστας, καὶ μυρίους ἐρῶντας ὑποκεκλικυίας, καὶ οἴκους πολυτελεῖς ἀναῤῥίψασαν, ποικίλον τι, καὶ πολυγύμναστον κακὸν, προσλαμβάνεται εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν, καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων τεθηρίσκον, οὐκ ἀπεικὸς οὐδὲ τοῦτο συμβῆναι. ἀλλὰ προέσχετο πανταχόθεν, καὶ ἀφορείσασα, ὅτι ἤδη παγίοις ἐπιτεθήρευται, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄχρας, καὶ τῷ κηρυθείσῃ Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν illum ventitabant, & serta semimarcida, & admorsa poma: denique quicquid ad hæc lenæ machinantur in adolescentes, quòd paulatim illis amorem artibus quibusdam inferant, primumque hac incendant opinione, quòd sese credant amari. Nam & hoc plurimum illicit, præsertim eos qui sibi formosi videntur, donec imprudentes in casses inciderint. Erat autem Chariclea urbana mulier, mirum in modum meretricia: & quivis obvius, etiamsi vel minimum concupiviſſet, & si duntaxat aspexisset, protinus annuebat, nec erat metuendum, ne recusaret Chariclea: potens alioqui artifex: & quavis meretrice doctior amatorem allicere, & ambiguus cùm adhuc esset, totum subigere: ac quum jam teneretur, incitare, & accendere, nunc ira, nunc blandimentis, mox fastidio, & quod ad alterum inclinare videretur: & tota erat undique comparata mulier, artibusque omnigenis in amantes instructa. Tunc igitur Diniæ adulatores hanc ad adolescentulum adducunt, multaque assimulabant, quò eum in amorem Charicleæ impellerent. Hæc autem quæ jam complures adolescentes jugularat, & innumerabiles amores mentita fuerat, domosque opulentas everterat: varium quoddam & inexpugnabile malum: ubi manibus prehendit simplicem hunc adolescentulum, & hujusmodi artium imperitum, ex unguibus non dimisit. Verùm ubi undique complexa fuisset & confixisset ipsum, cùm jam omnino teneret, tum ipsa à captura est perdita, tum infœlici Diniæ sexcentorum malorum fuit causa. Nam primùm

γὸ πρῶτον εὐθὺς ἐκείνα ἐπ' αὐτὸν κρὸς τὰ γραμμάτια. καὶ σωιεχῶς πεμπομένη τὴν ἄρραν, ὡς ἐδιάκρυσε, καὶ ἐπηρύπνησε. καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξοι ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, ἐ παῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ θερπόμενος. καὶ πω συνιόντι μολλὰ ἐκλελύθει. καὶ τὸ ἐκλῦσαι ἦδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς ἀλώσαντι ἐμελλεν ὑπὸ γυναικὸς κρατῆς, ἐ πρὸς ἡδονήν τι ὁμιλήσαι ἐπισταμένης, ἐ ὃν καιρὸν δακρύσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων, ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι. καὶ ἀπιόντος ἤδη, λαβέσθαι. καὶ εἰστρέχειν, ἀσπάζεσθαι, καὶ κολλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε. καὶ πω ἐ ἄσαι; καὶ κιθαρίσαι. οἷς ἅπασι κῦ ἔτι Δενίης ἐκέχρητο. ἐ ἐπὶ ἤδιστον ποιήσας ἔργον, καὶ διηγόμενον ἤδη τὸν ἔρωτα, καὶ πικρὸν γεγονότα, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόησε, ἐ τὸν ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτῦ σκηπτεται. ἐκεῖνον δ' ἐ τοῦτο, βλάκα ἐφασκεν ἀποκυρῶσαι. καὶ δὴ κεῖται ἱκέτις πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λίγυσα, πυνθανόμενον τ' ἔρωτα. ὁ δ' ἐκεῖθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, ὑδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τὰς κόλακας ἐσέπεμπε, ἐ τέκνωμα τ' Χαριτλείας ἐπεβόα. καὶ τὴν εἰκόνα ἀπεβάλλεν αὐτῆς, ἐπεπόιητο δ' λίθου λαβοῦσα, σκώπτε ἐ γέλα, καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὸ δάφος, σκυλίσθη. καὶ λύπα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν δῶρα, ὑ κῦ μᾶλα, ἐ στέφανος ἀπεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ σωοικίαλαι, καὶ ἀχροί, ἐ ἱματίωναι, ἐ ἐσθῆτες δύωθεῖς, ἐ χρυσὸν ὁπόσον ἐζητήσατε. καί τι δεῖ, σὺ βραχεῖ ὁ Λυσίου οἶκος ἀπομαστὸς τῶν τῦ Γνίδι χρημάτων, ἐξηντλητο ἤδη, ἐ

quidem ſtatim literulas illas ad eum dat, ancillam ſubinde miſſitando quibus renuntiaret, ut fleret, ut vigilaret, utque tandem miſera ſe ipſam præ amore eſſet ſtrangulatura: donec jam beatus ille perſuaſus, ſibi formoſus eſſe videretur, & Epheſiorum uxoribus amabilis. At tandem multum exoratus in congreſſum eſt adductus. Et ex eo tempore facilis erat conjectura fore ut caperetur à muliere formoſa, ad voluptatem congredi docta, & in occaſione flere, & inter loquendum miſerabiliter ſuſpirare,. & jam abeuntem amplecti, & adeunti occurrere, & formam, ut quàm maximè placeret, colere, interdum vel voce, vel cithara canere: quibus omnibus in Diniam uſa eſt. Poſtquam verò ſenſit excruciari, jamque amore illaqueatum, & colliquatum eſſe, adhæc aliud excogitat, quo miſerum perdat. Gravidam ſe ex eo ſimulat (& hoc quoque eſt efficax ad magis inflammandum ſtultum amantem) neque poſtea illum adibat, affirmans à viro ſeſe obſervari, qui hunc amorem perſenſiſſet. Hic verò rem ampliùs ferre non poterat, nec durare quum illam non videret: ſed flebat, adulatores accerſebat, Charicleæ nomen inclamabat, imaginemque illius amplexus (albo autem lapide facta erat) ejulabat. Demum in ſolum ſeſe projiciens, volutabatur, idque perfecta rabies erat. Siquidem mulieri reddita ſunt dona, non pro pomorum aut ſertorum pretio: ſed ſolidæ domus, agri, famulæ, veſtes floridæ, auri quantum optaret. Quid multa? brevi Lyſiotis domus, antea inter lones nobiliſſima exhauſta eſt atque exinanita.

ἐξεκύμβη. εἶτα ὡς ἤδη αὖθις λοῦ, ἀπολιπόσα αὐτὸν, ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν νεοχρύσων, εὗρεν, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον. καὶ ἤδη ἤδη αὐτῆς. κἀκεῖνον ἐπίστευεν. ἀμελεῖτο δὲ οὐδὲ ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἑταίρων. κἀκεῖνος γὰρ ἐπὶ τὴν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεπεπλεύκησαν, ἐρασθεὶς δὲ καὶ τῆς Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδὼς ὡς ἔχει πρὸς τὰ αἰσχίστα αὐτὸν, καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως ἀνῄρητο πάντα. τὴν ἐρωτα. τὴν ἀπορίαν. τὴν ἀκρασίαν τῆς γυναικός. τὴν ἀσπορίαν τῆς Κρῆτα. καὶ τέλος, ὡς οὐδὲν ἔστιν μὴ οὐχὶ συνῶν τῇ Χαρικλείᾳ. οὐδὲ, ἄμεινον εἶναι νομίσας τὸ τότε ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τὰς κόλακας αὐτῶν προεῖτο τότε, ἢ μόνῳ οἷς πατρῴαν οἰκίαν τὸ Σάμῳ ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων, τρία τάλαντα. λαβὼν ὁ Δεινίας, οὐκ ἀφανὴς δὴ ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, κολὸς πρὶν αὖθις γεγενημένῳ. καὶ αὖθις ὁ ἄνεμος, καὶ τὰ χαμαιπέτα. καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλὰ χρόνια ἀφικοῖτο. καὶ αἱ κόλακες σοφοί τινες, ἐπιπελαμησόμενοι, [1] ὀρῶντες ἐσιδήμην ἤδη ὄντα τὸν Δεινίαν. ὡς ὁ ὑπάρχοι ἄξειν παρ' αὐτῷ, καὶ ἦκε πρὸ τοῦ ὕστερον, ἐν ἔσεσθαι ἐν ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε ἐν ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε ἐν λόγῳ συμβεβηκὼς τῇ γυναικὶ, ἄμφω δὲ λέγεται, ἐπιτηδὲς, ὥσπερ οὐκ ἐρῶν, τὴν τε αὐλείαν ἀπέκλεισεν

nanita. Deinde ubi jam exsuccus esset, eo relicto, alium quempiam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est, atque ad illum desciscit. Iam videlicet illum adamabat, atque is quidem credebat. Itaque Dinias neglectus non à Charicleæ modò, sed etiam ab assentatoribus (nam isti quoque ad Cretensem amatorem jam desciverant) abit ad Agathoclem jam pridem non inscium, quàm illi res miserè haberent: & quanquam primùm pudebat, omnia tamen exposuit, amorem, egestatem, arrogantiam mulieris, rivalem Cretensem, denique se non victurum nisi cum Charicleæ consuescat. Ille verò intempestivum esse ratus exprobrare Diniæ, quòd ex amicis unum sese non admisisset, sed tunc sibi assentatores antepositisset: divendita, quam unam in Samo habebat, domo paterna, pretium illi attulit, talenta tria. Quibus acceptis Dinias, ilico Charicleæ formosus denuo factus apparuit. Rursus ancilla, literulæ, & expostulatio, quòd jamdiu sese non adisset, concurrerunt: item adulatores correpturi suis dolis Diniam, quem adhuc arrodi posse cernerent. Cùm autem se illam aditurum promisisset, venissetque primo ferè somno, essetque intus Demonax Charicleæ maritus, seu alioqui senserat, sive ex compacto uxoris (nam utrunque ajunt) exiliens velut ex insidiis, & atrium occludi, & Di-

1 Ὀ μῶντες ἐσιδήμην] Erasmus hujus Dialogi Interpres lectorem sæpe decipit. Vene igitur hunc locum ut Godofredus Malvinus Senator Clarissimus monuit, *machinantes, ut viderentur in Dinia adhuc esse quod eli posset.* Sic Terent. *Eunuch.* *hunc commendandum & deridendum vobis propino.* Idem Malvinus *delibendam* legebat. *Benrd.*

ἐπέλθοι, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ, καὶ φλόγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος· ὡς ἐπὶ μοιχὸν ἀπασάμενος. ὁ δὲ, συνιδὼν ὃ κακὸν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνῃ τὸν Δημώνακτα, παίξας εἰς τὸν κρόταφον, ἐς τὴν Χαρίκλειαν, ἐ μιᾷ πληγῇ τοιαύτῃ, ἀλλὰ ἐ τοῦ μοχλοῦ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται, τὰς μὲν ἐπιχειροῦσαν ἄφοβοι τῷ ὀφθαλμῷ ἐ πτώματος ἀπλήμμυροι, εἴπερ πειράσμοι συλλαμβάνειν, ὡς ἐ αὐτοὺς ἐπῇ μὴ ἐ ξίφος, ἐκεῖνοι μὲ ὑπέφυγον. ὁ Δεινίας δ', ὑπεξέρχεται, πλείστου ἔργου ἐργασάμενος. καὶ τὸ μέχρι τοῦ ἕω ἐφ' ὅτῳ τοῦ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ ἅτε τὸ μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοπούμενοι. ἐωθεν δ' οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν. ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβέβλητο. καὶ συλλαβόντες Δεινίαν, ὡς αὐτὸν ἕξαγον ὅπως μὴ μὴ πυθόμενοι, ἀπάγουσι φόνου τὸν ἀρμοδίῳ, ὃς ἦρμοζε τῆς Ἀσίας τότε. ὁ δὲ [1] βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν. καὶ μετ' ὀλίγον κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν τούτῃ φεύγων εἰς ἀεὶ πεφυγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς, ἐ τἄλλα μὲν συνῆν, καὶ συμπαρῆν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν φίλων, καὶ ὡς ἐδὲν ὠφέλησεν. ἐπεὶ δ' ἤδη ἐφεύγειν ὁ Δεινίας, ἐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου. κατεδικάσας δ' αὐτὸς ἑαυτὸν

& Diniam comprehendi jubet, ignem & flagra minitans, & enſem prout in mœchum educens. Hic verò cognoſcens ubi malorum eſſet, vecte, qui propè jacebat, arrepto, & Demonactem ipſum in tempora percuſſum & Charicleam occidit, non uno quidem ictu hanc, verùm & vecte ſæpius, poſtremò Demonactis gladio. At famuli interea muti ſtabant rei novitate attoniti, deinde comprehendere conati, cùm in hos quoque ferro inſiliret, ipſi aufugerunt. At Dinias clam ſeſe ſubduxit tanto facinore perpetrato. Et ad auroram uſque apud Agathoclem eſt commoratus, ubi quæ facta eſſent reputabant, & quid in poſterum eſſet eventurum, diſpiciebant. Vt autem diluxit, milites aderant (jam enim res erat divulgata) illi comprehenſum Diniam, nec inficiantem homicidium, adducunt ad præfectum qui tunc Aſiam moderabatur. Hic verò ad Perſarum regem eum remittit. Nec ita multo pòſt relegatus eſt Dinias in Gyarum Inſulam ex Cycladibus unam, damnatus à rege ut ibi in perpetuum exularet. Agathocles autem cùm reliquis in rebus nunquam abfluerat, tum pariter ſolvit in Italiam, & amicorum ſolus, una in judicium eſt comitatus, neque uſquam defuit officio. Porrò ubi jam in exilium profectus eſt Dinias, ne tum quidem deſertus eſt ab amico: ſed ipſe ſua ſponte

[1] Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ.] Eraſmus *ad Perſarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim præſides Provinciarum, ubi in honeſtos homines pœna ſtatuenda erat, principem conſulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de pœnis. At mentio Gyari Eraſmum ſaltem admoniſſet, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincentius Obſopeus argumento εἰκώτων. *Beurd.*

τῶ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφθινεν αὐτῷ. καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρησεν τῶν ἀναγκαίων, ἐθεράπευεν ἑαυτὸν τοῖς Πορφυρόπωλαις, συγκατεύων. καὶ τὸ χαιρόμενον ἀπ' αὐτῶν ἀποφέρων, ἔτριφε τὴν Δενίαν. καὶ νοσήσασα ἡ ἀπαλλαγὴν, ἐθεράπευεν. καὶ ἀποθανόντος ἐκείνου ἐπανελθεῖν εἰς τὸν ἑαυτῆ βίον, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος τὴν πατρίδα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔρχεται φίλος Ἕλλην, ὃν ἀντὶ πολλῶν χρυσῶν. ἴσως γὰρ σὺ οἶδα εἰ πώποτε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ὁ Γυάρῳ ἀπέθανε. *Tox.* καὶ εἴθε γε ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτον ὄντα πείθειν ἔλεγες, ἵνα μὴ ἐπίστευσεν ἂν ἰδιώτῃ τινὶ τοιαῦτα φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω. πλὴν δίδαξόν με τίνα ἦν ἄλλον ὁμοῖον εἶπας αὐτῷ. *Mνη.* ἄκουε τοίνυν ἕτερον ἄλλον ἢ Τέλεμον, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι ὁδὶ αὐτῷ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μιζαιεικὸς, ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν αὐτὸς ἐνεγκεῖν τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε ὁδὶ δύσι πλειάδος, συλλογιζόμενος πᾶς ἀνθρώπων κομίζοιτο. ἐν ᾧ τούτοις, εἶναι τὸν Εὐθύδικον. καὶ μετ' αὐτοῦ, Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα. καὶ τοῦτον ἐπιέσθην αὐτῷ πλοιάριον ἓν εἶναι, τὸ μὲν Εὐθύδικον, ἐρρωμένον, καὶ χαρτερόν. τὸν δὲ Δάμωνα, ὕπνυχρον, ἐκ ἀσθενικὸν, ἄρτι δὲ τότε μόλις ἐκ ἰδίας ἀναστάντα. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς ἀφικόμενοι ἔφη ὁ Σίμυλος πρᾶος. ἐπεὶ δὲ τὸ πορθμὸν ἀφικόμενοι, ἐν αὐτῇ δὴ τῇ Ἰονίῳ ἦσαν, χαλεπὰς μάλιστα ἐπέπεσεν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι; ſponte damnatus ſimul in Gyaro verſabatur, & cum illo exulem agebat. At quum jam rerum omnino neceſſariam inopia laborarent, locans ſe ipſum purpurariis, urinabat, natumque hinc lucrum referens, Diniam alebat. Quin & ægrotanti diutiſſimè inſervivit: & ubi vita defunctus eſt, noluit unquam in patriam reverti, ſed ibi in Inſula permanſit, cùm amicum vel mortuum deſerere puderet. Hoc non ita pridem Græcus amicus præſtitit: neque enim ſcio an quinque anni præterierint, ex quo Agathocles in Gyaro mortem obiit. *Tox.* Vtinam Mneſippe, injuratus hæc dixiſſes, ut iis fidem non habere poſſem: adeò Scythicum quendam amicum Agathoclem iſtum deſcripſiſti. Quin vereor ne quem etiam alium huic ſimilem narres. *Mne.* Audi etiam alium Toxari, ſcilicet Euthydicum Chalcidenſem: de quo mihi retulit Simylus Chalcidenſis nauclerus, adjurans ſe teſte rem factam eſſe. Ajebat enim navigaſſe ſeſe ex Italia Athenas, circiter Pleiadum occaſum, collectitios quoſdam homines vehentem, inter quos fuiſſet Euthydicus, & cum ipſo Damon Chalcidenſis ejus amicus, coæquales illi, Euthydicus quidem validus & robuſtus. Damon contrà ſuppallidus, & valetudinarius: qui nuper ex diuturno morbo convaluiſſe videretur. Ergo ad Siciliam uſque ipſos fœliciter navigaſſe ajebat Simylus: ſed ubi trajecto freto, in ipſo mari Ionio jam navigarent, tempeſtatem maximam eis incubuiſſe. Quid autem attinet multa referre? nimi-

1 Πορφυρόπωλαις] Vette ut idem Senator *purpuraram piſtatoribus*. Alibi de quibuſdam hujus Dialogi narrationibus fuſius. *Bourd.*

τερπνότητας τινας, καὶ φροτίδας, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακά. ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὸν Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τῆς περαίας πλέοντας, ἔπι δὲ ἀσπάρτου τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τὸ ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον εἰκὸς τοσούτῳ σάλῳ ναυλάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὸν θάλασσαν. ἔπειτα οἶμαι τὸ νεὼς βιαιότερον ἐς τὸ κεκυφὸς μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναποσπάσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὸν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, ὑδὶ γυμνὸν τὸ ἄβλιον, ὡς ἂν ἐκ ῥᾴδιον διώσασθαι νεῖν. δύσας οὖν βοᾶν πυγμάχου, ἐκ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος. τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ δύῃ ὄντα, ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὸν θάλασσαν. καὶ καλαλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα, φαίνεσθαι γὰρ ἐπικολπὸν πάντα, τῆ σελήνης καλαλαμπούσης, συμπαραφήχεσθαι, καὶ συγκομίζειν. σφᾶς δὲ, ἐπιθυμεῖν μὲ αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὸν συμφοραὶ τῶν ἀνδρῶν. μὴ διώσασθαι δὲ, μεγάλοι τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους. πάλιν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι. φέλλους τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, ἐκ τῶν τινας, ὡς ἐπὶ τούτων ἀποπηξασθαι, εἴ τινι αὐτῶν περιτύχοιεν. καὶ τέλος, καὶ τὸν ἀποβάθρων αὐτὸν, ἐ μικρὸν ὄντα. ἐπόησαν πάντων θεὸς θεῶν, ἢν τινα ἄντις ἄλλον ἐπίδειξιν ἐπιδείξασθαι ἑαυτοῦ βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐ νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ὕπνου κεχρημένον, ἢ κολυμήσαντα ἐ μακρὰ. καὶ μὴ ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβειν τὸν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων. τὸ ἦχον ἐ ὕδατος ἐπικλυσθέν. τὸ ἀφρὸν περιζέσαι. τὸν νύκτα, καὶ τὸν ἀπόγνωσιν. εἶπα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, ἐ μόγις

nimirum immanes procellas ac sinuosas, grandines, & siquæ alia tempestatis mala. Cùm autem jam essent juxta Zacynthum, nuda navigantes antenna, præterea funes quosdam trahentes, quo nimirum fluctus impetum exciperent, circiter noctem mediam, Damonem qui in tanta jactatione nausearet in mare propendentem vomuisse. Deinde, ut conjicio, nave vehementius in eam partem in quam ille propendebat, inclinata, simulque propellente fluctu, eum prono capite in pelagus excidisse, neque nudum tamen, ut misero vel commodè natare liceret, mox exclamasse cùm præfocaretur, vixque sese ab undis extolleret. Quod simul atque Euthydicus audivisset, cum nudus in strato jaceret, eum semet in mare abjecisse, arreptoque Damone qui jam deficiebat(nam hæc refulgente Luna diutius cerni poterant) illi adnasse, ac sublevasse. Ac voluisse quidem illis opitulari sese miseratos virorum calamitatem, verùm nequisse, cùm vento prævalido agitarentur. Illud tamen feciisse, subera complura illis immisisse, & contos aliquos, quibus innixi enatarent, siquos ex illis nancisceretur: postremò scansoria quoque tabulata, eaque non exigua. Ergo per Deos perpende, quod aliud gravius benevolentiæ documentum quispiam edere queat in hominem amicum, qui in mare usque adeò sæviens, noctu decidisset, quàm communicata morte? Iamque mihi ante oculos pone surgentes procellas, fragorem aquæ sese frangentis, spumam undique efferveſcentem, noctem ac desperationem. Ad hæc illum præfocari incipientem, vixque undis ex-

ἀνεκύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ἐρείδοντα τῷ ἑταίρῳ. Τὸν δ', ἐπισπεύδοντα ἄδην, καὶ σαινόντα, καὶ δεδιότα μὴ σφαπόληται αὐτὸν ὁ Δάμων. ὅπως γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγνοῶ σε Ἐὰν τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμενον. Το. πότερον δ', ἀπολοῦντα ὦ Μνήσιππε οἱ ἄνδρες, ἢ τις αὐτοῖς ἐκ θεῶν λόγῳ σωτηρία ἐγένετο, ὡς ἐμοὶ ὑμιτέρους δέδικα ὑπὲρ αὐτῶν. Μν. χαίρω ὦ Τόξαρι. ἐσώθησαν. καὶ ἔτι νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος, ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ πρὸ εἰδὼς τυγχάνεις. τὸν δὲ, ἐκπίπτοντα. τὸν δὴ, ἐπισπεύδοντα. καὶ νηχόμενος, ἐς ὅσον σύνυκτα κατεῖδον ἐώμενον. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγήσονται. τὸν μὲν γὰρ σῶστον, φίλοις τισὶ σφετέροις ἀναπεπτωκότας, αὐτοῦ μένειν ἐν τούτῳ ἐωυτὸν, καὶ ἀπονήχεσθαι πονήρως. ὕστερον δὲ τὸν ἀποσωθῆναι ἰδίως, ἤδη πρὸς ἕω, σφᾶς συνεξαφεῖναι τε αὐτῷ. καὶ τὸ λοιπὸν ἐπισπάσασθαι, ἀμφοῖν σφᾶς συνεχθῆναι τῇ Ζακυνθίᾳ. μὴ δὲ τούτους ἃ φαύλως εἴρηκα, ὡς ἐγὼ ἂν εἴποιμι, ἄκυρον ἤδη τελέσαι ἄλλον ἀλλά τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος, Ἀρεταίᾳ τῷ Κορινθίῳ, καὶ Χαρεξένῳ τῷ Σικυωνίῳ, φίλοις ἐμοὶ χρῆτο ἀπόροις ὄσι, πενίσι δ' αὐτὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, ἀφῆκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις, ἴσως γελοῖος, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιοῦτον δόξειεν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ ὃς τὸν αὐτὸν σφετέραν ἀμιλλωμένῳ. ἐγράψατο γὰρ ἐν αὐτοῖς, ἀπολείπειν Ἀρεταίῳ μὲν τὸν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν. Χαρεξένῳ δὲ, τὸν θυγατέρα μου ἐκδώσειν μὲν σφισὶ, ἀπὸ σφῶν ἂν πλείστῳ ἐπιδεῖσθαι πατρὸς αὐτῇ δώσοντι. ὧν δὲ αὐτὴ ἐν μητὴρ πρεσβύτις, καὶ θυ-

extantem, manusque porrigentem amico: Hunc autem incontanter insilientem, simulque nantem, ac metuentem ne se prior Damon interiret. Sic enim profectò cognoscres, quod generosum hunc quoque amicum Euthydicum retulerim. *Tox.* Vtrum perierunt viri Mnesippe, an illis ex inspersato salus obtigit? adeò illis non mediocriter timui. *Mne.* Bono sis animo, Toxari, servati sunt: quinetiam nunc Athenis ambo philosophantes degunt. Nam Simylus hæc sola habebat dicenda, quæ olim noctu vidit, hunc delapsum illum desilientem, simulque nantes, quatenus per noctem aspicere dabatur. Porrò quæ post hæc acciderint Euthydicus ipse narrat. Primùm quidem subera quædam fortè nactos, his sese sustinuisse, & incommodè enatasse. Deinde conspectis jam sub auroram tabulatis annasse, quibus postremò conscensis, facilè Zacynthum appulissent. Post hos autem qui neutiquam mali sunt, ut ego quidem autumo, accipe jam tertium nihilo illis inferiorem. Eudamidas Corinthius Aretæo Corinthio, & Charixeno Sicyonio amicis utebatur, iis quidem opulentis, ipse cùm esset pauperrimus. Hic moriens testamentum reliquit, aliis quidem fortasse ridiculum, quod haud scio an tale tibi videbitur, viro probo, & apud quem amicitia in pretio sit, quique de primis in ea partibus contendas. Sic enim in eo scriptum erat, Lego Aretæo matrem meam alendam: & in senectute curandam: Charixeno filiam meam elocandam cum dote, quanta ab illo maxima dari poterit. Erat autem illi mater anus, & filiola

nuptiis

γάτερον ὡρῶσι ἤδη γάμου. Ἐὰν δέ τι ἄπορος αὐτῶν ὢν τοσούτῳ παίδῃ, καὶ τὴν οἰκίαν μερίδα φησὶν ἐᾶσθαι ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ μὲν πενίαν μὲν εἰδότες ἦσαν Εὐδαμίδου, τὸν φίλιον δέ, καὶ ὡς ἐς τὰς ἄνδρας ἐν αὐτῷ ἀγνοοῦντες, οὐ παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο. ἡ δὲ εἰς γέλωτα ἀπηλλάττετο. οἷον Ἀρέσθων, καὶ Χαρίξενος οἱ δύο δαίμονες, κληρονομεῖν διαδέξοντες, λέγοντες, εἰκὸς ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδαι, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομήσουσιν ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. οἱ κληρονόμοι δέ, οἷς ταῦτα κατελείποντο, ὡς ἤκουσαν, ἦλθον δύο ἀφιστῶντες τὸν ὑπὲρ τῶν ἀφῃκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαρίξενος, πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβιούς, ἀπέθανεν. ὁδὲ Ἀρεταῖος, ἄρσεσι κληρονόμοις γηρύμῳ, τῷ τε ἐκείνου, καὶ τῶν αὐτοῦ μερίδα ἀφῃλαβών, τρέφει τε δὴ Εὐδαμίδα τὸν μητέρα, καὶ τὸν θυγατέρα ἐκ πρὸ πολλοῦ ἐκδίδωκεν, δύο πάλαντων πέντε, ὧν εἶχε. δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρί, δύο δὲ τῇ δὲ φίλῃ ἐπιδώς. καὶ τὰ γάμου γε αὐτοῖν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γηύσαι. τί σοι δοκεῖ ὦ Τόξαρι ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας παρεσχῆται, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ ὡσαύτως τὰς ἀφῃκὰς δὲ φίλας; ἢ πῆμμι δὲ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις, μίαν τὰ πέντε εἶναι; Το. καὶ σφόδρα μοι καλός. ἐγὼ δέ, τὸν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα δὲ θάρσους, ὃ εἶχε πρὸς τὰς φίλας. ἐδήλου γὰρ ὡς ἐκ αὐτὸς ἂν τὸ ὅμοιον ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ ἐκ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐκεχάρατο, ἀλλὰ ὡς τὰ ἄλλων ἦκεν ἂν ἄρρατον κληρονόμος τὰ τοιούτων. Μνη. οὐ λέγεις πίταρον δέ σοι διηγήσομαι. Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω Μασσαλιήτην, nuptiis jam matura. Siquid autem interim acciderit alterutri, hujus quoque partem, inquit, habeto alter. Hujusmodi lecto testamento, qui tenuitatem quidem Eudamidæ noverant: at amicitiam quæ illi cum hisce viris intercesserat, ignorabant, rem pro joco ducebant: & nemo non ridens discedebat, dicendo, cujusmodi hæreditatem Aretæus, & Charixenus sunt accepturi, fœlices videlicet, siquidem persolvent Eudamidæ, superstitis etiam ipsi hæreditatem tradent mortuo. At hæredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illicò venerunt, agnoscentes ea quæ testamento erant mandata. Itaque Charixenus, quinque duntaxat dies superstes, diem obiit. Aretæus verò factus hæredum optimus, tum illius, tum sua ipsius susceptà parte, & Eudamidæ matrem alit, & filiam non ita pridem datis quinque talentis, quæ habebat, elocavit, duobus quidem propriæ filiæ, duobus in amici filiæ dotem: ac nuptias ambarum eodem die fieri voluit. Quid tibi Toxari, Aretæus iste videtur? num leve amicitiæ argumentum exhibuisse, adita hujusmodi hæreditate, neque deserto amici sui testamento? An hunc quoque perfectis in calculis ponemus, ut è quinque sit unus? *Tox.* Et iste quidem egregius: quanquam equidem Eudamidam multò magis ob fiduciam, qua fuit erga amicos, admiratus sum. Declaravit enim se eadem facturum fuisse erga illos, tametsi ea non essent in testamento scripta: verùm ante alios venturum, talium hæredem non scriptum. *Mne.* Probè dicis, Sed quartum tibi jam narrabo, Zenothemim Massilienſem Charmolei filium,

ἐδείχθη δέ μοι ὁ Ἰταλίᾳ πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει. παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ἐπὶ ζυγοῦ ὀδηγοῦσα, τὰ μὲν ἄλλα εἰδεχθής, καὶ ξηρὸν τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸ ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη, παλλάδιόν τι, καὶ ἀποτρόπαιον μορμολύκειον. εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ἦν, καὶ ἀρχῆθεν ὤν, οὐκ ἔλαγε παρὰ γυναικὸς τοιαύτης αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δεξιὸς μοι αὐτὸν, διεξιὼν τὸν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς εἰδὼς ἐκάστα. μασσαλιώτης δὲ καὶ οὗτος ἦν. Μενεκράτει γὰρ ἦν τοῦ παιδὸς τοῦ δυσμόρφου τούτου, φίλος ὢν ὁ Ζηνόθεμις, πλούσιος, καὶ τιμιώτερος ἢ μόνος ἂν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ὑπὸ κριτῶν, ὅτε καὶ ἐζημιώθη ἀπὸ ἀλμου ἑξήκοντα καὶ τετρακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παρανόμων. ὅτου δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζουσιν ἕνα, εἴ τις παρανομεῖν γράψειεν. ἐλυπεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης ἐπὶ τῇ κρίσει. καὶ ἐπὶ τοῖς πλουσίοις, πένης, καὶ ἐξ εὐδόξων, ἄδοξος τὸ ὀλίγου ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐλύα θυγάτηρ αὐτῶν, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτωκαιδεκέτης οὖσα, ὧν οὐδὲ μιᾶς τῶν οὐσιῶν ἔτι παρούσης, ὧν γε πρὸ τῆς κρίσεως ἐκέκτητο, ἐξέσεσθαι ἂν τις τῶν γε ζυγῶν, καὶ πάντων, ῥᾳδίως ὑπολαμβάνων, ὅτου κακοδαίμονα ὄντα τὸν ὄψιν. ἐλάγχανε δὲ ἐκ πατρὸς τῆς ἐπιπλήξεως τοῦ ἐπιλήπτου αὐξανομένου. ὡς δὲ παῦσε πρὸς τὰ Ζηνόθεμιν ἀπολύεται, ἅμα ἔφη ὦ Μενέκρατες, ὅτι γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον ἢ ἡλικίας ἀνδρὸς νυμφίου πενήσῃ τοῦτο ἅμα δείξαν, λαβόμενον αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, ἤγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ τὴν τε οὐσίαν ἀπέδωκε ὅσην, σὺν τόκοις. filium, qui mihi legationem pro patria obeunti in Italia monstratus est, virformosus, procerus, & dives, ut apparebat. Huic iter facienti uxor assidebat in rheda, aliàs deformis, manca dimidia corporis parte dextra, alteroque oculo capta, teterrimum quoddam & refugiendum terriculum. Deinde cùm demirarer, si decorus ille & venustus cùm esset, mulierem ejusmodi secum vehi sustineret: is qui mihi eum commonstrarat, necessitatem nuptiarum exponit, singulis diligenter cognitis. Eratque ipse Massiliensis. Menecrati, inquit, deformis istius patri amicus erat Zenothemis, vìro diviti, ac honorato, rebus iisdem par ipse. Aliquando autem suis facultatibus est mulctatus Menecrates, quo tempore etiam declaratus est infamis à viris sexcentis, ut qui sententiam iniquam pronunciasset. Ad hunc autem modum, inquit, nos Massilienses punimus, siquis corruptè judicet. Graviter itaque ferebat Menecrates, & quòd fuisset condemnatus, & quòd ex divite pauper, ex nobili infamis repente evasisset. In primis verò discruciabat ipsum hæc filia, jam nubilis, & annos octodecim nata, quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante mulctam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facilè accipere, quæ forma esset tam infœlici, imò etiam crescente Luna cadere diceretur. Hæc ubi apud Zenothemim declararet, bono, inquit, es animo Menecrates. Neque enim ipse egebis necessariis, & filia tua dignum aliquem suo genere sponsum inveniet. Quæ simul ac dixit, apprehensa illius dextra, domum deduxit, suaque facultates, quæ illi multæ erant, cum

μοῖ πρὸς αὐτόν. καὶ δεῖπνον ἀθρόον παρασκευάσας, εἰσία τοὺς φίλους, καὶ τὸ Μενεκράτην, ὡς δή που τὸ ἐπιεικὲς παρακαλῶν ὑποσῆναι τὸ γάμου. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηκτο αὐτοῖς, ἐπεὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, σὺν τούτοις δὴ μετὰ αὐτοῦ τοῦ φιάλου τὸν τετείνας, δίδωσι τῷ Μενεκράτει λαβὲ τὸν γαμβρὸν φιλοτησίαν. ἄξομέν γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν θυγατέρα Κυδιμάχου. τοῦτον τὸν ἔγημα πάλαι εἴληφα, πάλαι πάντα, καὶ ἔκπαι. σὺ δέ, ἄπαγε λέγοντα, μὴ σύρα ὦ Ζηνόθεμι, μὴ ὕβριν μανείλου, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν σε, νέον ἐκ καλὸν ὄντα, κόρην αἰσχρᾶ, καὶ λελωβημένην συγκαθαζόμενον. ὁ δὲ, παῖζα διεξιόντα, δράμων τοῦ νύμφιον, ἀπῆρε ἐς τὸν θάλαμον. καὶ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε, ἀφηρημένος αὐτοῦ καὶ παρακείνα σανίσιν ὑποφαινομένην, καὶ πάντα ὡς ὁρᾷς ἐξεσκευασμένα αὐτόν. καὶ οὐχ ὅπως ἐπ' αἰσχύνῃ τῷ γάμῳ, ἀλλὰ ἐπ' εὐημερίᾳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος, ὡς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐκ σωμάτων καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης. ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην. ὁ δὲ οἶσθα χείρων πρὸς φιλίαν ὑπὸ τοῦ ψήφου τῆς ἐξαισίου γενόμενος. πάλιν ἤδη μετὰ τούτων ὅπως αὐτὸν ἠμείψατο ἐκ ἡ τύχη. παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο. καὶ προῖόν γε, ἐπεὶ δράμων αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βαλανεῖον, ἀλλοῖον ἐστιμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανεῖν ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος, ἀνεκάλασε πρὸς τοὺς βαλανέας, καὶ σωκρατικὸν τὸν χαῖρε. ἡ βαλὴ δὲ ἐπικλαθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίκετο τοῦ Μενεκράτη τὴν καταδίκην. καὶ ἤδη ἐπιθυμῶν ἦν, τηλικοῦτον σωκρᾶτον χρηστόμενον πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα

ipso est partitus, & convivio quod apparari jusserat, amicos excepit, & in his Menecratem, quasi cuipiam è necessariis jam persuasisset, ut puellam in matrimonium acciperet. Posteaquam autem cœnassent, libassentque Diis, tum porrecto illi pleno poculo, accipe, inquit, Menecrates, à genero amicitiæ poculum: nam hodie ducturus sum ego filiam tuam Cydimacham: dotem autem jam olim accepi, talenta quinque & viginti. Cui cùm responderet, apage, ne feceris ô Zenothemis, neve ipse usque adeo insaniam ut te juvenem & formosum cum deformi & mutilata puella conjugatum conspiciam. Hæc illo loquente, hic sponsam tollens, in thalamum abiit, & paulo pòst ea devirginata prodiit, cum qua ex eo tempore consuescit, eam summopere amans, & quemadmodum vides, circumferens. Nec solùm non pudet matrimonii, sed etiam perinde atque de eo glorians, ostentat, ut contemnit corporis formam, aut fœditatem, & divitias, & gloriam: sed amici tantum Me necratis rationem habet, neque arbitratur cum sexcentorum virorum sententia deteriorem ad amicitiam factum. Verùm pro his jam illi gratiam sic retulit fortuna. Puerulus enim formosissimus ex illa deformissima susceptus est. Quem cùm pridie pater in curiam intulisset, oleagina fronde coronatum, ac pulla veste amictum, quò plus commiserationis avo conciliaret, infans judicibus arridebat, & manus complodebat: ad quem commota curia, Menecrati mulctam remittit. Iamque hic isto apud judices patrono usus, rei famæque restitutus est. Hæc affirmabat

ὁ μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθημον αἰτιᾶσθαι χάριν ἢ φίλον, ὡς ὀρθῶς, εἰ μικρόν, οὐδὲ πάνυ πολλῶν ἀν Σκυθῶν ἄξιον. οἵγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς ταῖς καλλίστας αἱρεῖσθαι λέγουσιν. λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος. καί μοι δοκῶ σὲ μὴ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρέα τὸν σουνιέως ἐπιλαθόμενον. συνεπλεύσατε γὰρ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος Ἀντιφίλᾳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ὢν παιδὸς ὄντι, καὶ συνεφήβῳ, συσκήνῳ, καὶ συσκιαμαχοῦντι. αὐτὼ μὲν, τὴν κωμικὴν ἄσκησιν ἀσκοῦμεν ὑπὸ τῷ ῥοδίῳ ἰατρίνῳ σοφιστῇ. ὁδὶ Ἀντιφίλος, ἰατρεῖναι ἄρχων ἐμελέτα. καὶ δή ποτε ὁ μὲν Δημήτριος, ἔτυχεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν καὶ ἡμᾶς τὸ πυραμίδων, καὶ τὸν Μέμνονος. ἦμεν γὰρ πλοῦς ὑψηλὰς ἔσας, μὴ παρέχειν σκιάν. τὸ δὲ Μέμνονα, βοᾶν ἀφ' ἑσπέρας ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, τοῦτον ἐπιθυμοῦντες Δημήτριος, ἦμας μὲν τὸ πυραμίδων, ἀκροάσεως ἕνεκα· τὸν δὲ Μέμνονος, ἀναπεπλευκὼς καὶ τὸν Νεῖλον ἔχων ἤδη μῆνα, ὀπίσσω ἀφ' ἑσπέρας τὸν ὁδὸν, καὶ τὸ ἡλίκης, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον. ὁδὶ, ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μέλλοντι ἡνιόχῳ τινὸς φίλου διορμεῖν. οἰκίτης γάρ αὐτῷ Σύρος, καὶ τροφεύς, καὶ τῶν παιδείας, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεσπᾶλή τι αὐτοῖς εἰς τὸ Ἀνουβείδιον. καὶ ἀπεσυλήσαντες τὸν θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς. καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατὰ

mabat Massilienſis Zenothemin amici gratia feciſſe, haud exigua; ſicuti vides, neque qualia paſſim Scythæ factitant, qui formoſiſſimas pellices diligenter eligere dicuntur. Reſtat nobis quintus. Neque verò mihi videor alium quempiam debere dicere, omiſſo Demetrio Sunienſi. Navigarat in Ægyptum Demetrius, unà cum illo jam inde à teneris annis amicitiam contraxerat, & ephebus ephebo convivebat, & erudiebatur, alter quidem Cynicam diſciplinam ex Rhodio ſophiſta diſcens, alter nimirum Antiphilus medicinæ operam dans. Aliquando etiam Demetrius in Ægyptum eſt profectus, ut [1] Pyramidas, & Memnonem viſeret: ſiquidem audiverat, eas quanquam excelſæ erant, umbram non præbere; Memnonem autem oriente ſolé clamare. Harum igitur rerum cupiditate adductus Demetrius, cùm ut Pyramidas videret, tum ut Memnonem audiret: ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat, relicto Antiphilo, quòd is itinere, atque æſtu fatiſceret. Hic verò interea in calamitatem incidit, quæ generoſo quopiam amico indigeret. Etenim famulus ejus nomine & patria Syrus, inita ſocietate cum ſacrilegis quibuſdam, unà cum illis in Anubis templum irrupit: ſublatoque Deo, auferſiſque phialis duabus, aureoque caduceo, & cynocephalis argenteis, atque id genus aliis, omnia apud

1 *Pyramidas, & Memnonem*] Pyramides ſtructuræ ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplæ, in ſummo acutæ, atque in aliam molem evectæ, ad nihil quam ad effundendum opes inventæ. Memnonis autem hujus cineres in aves tranſmutati feruntur, quæ magnis gregibus & diverſis locis, ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare atque ibi primùm querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. Ovid. lib. 13. Met. Lucianus in Philoph. *Cogn.*

ἠνέῳ πάντα ἀφῆκε τῷ Σύρῳ. εἶτ' ἐμπεσόντες, ἐάλωσαν γάρ τι ἀπειμπολᾶντες, ἅπαντα δύδυς ἔλεγον φρεσὶν ἐπὶ ἔτ πτοχῶ. καὶ ἀχθόμενοι, ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τ Ἀντιφίλε. καὶ τὰ φώρεια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνη τινί, ὡς σκοτεινῷ κείμενα. ὅτε οὖν Σύρ@ ἐδίδυ δύδυς, καὶ ὁ διώκτης αὐτῷ Ἀντιφίλος. ἕπος μὲ μεζξὺ ἀκροώμενο@ τ διδασκάλε, ἀναπαυσθεὶς, ἐσοήθη ὑδεὶς, ἀλλὰ οἱ πάνυ ἐπιτήδειοι, ἀπειρέφοντο ὡς τὸ Ἀνυβείδιον στυλήσοντα. καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι, εἰ σωσίπολίν ποτε, ἢ σωσισάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ ὁ τ οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τ οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες. ἐδίδυ οὖν ὁ Ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακῶς ἔχοντες τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν αἰχμήτιος δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ὡς τὰ χαλεπώτατα, καὶ πωμᾶσθαι τὴν τοῦ θεοῦ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' ἀπολογοῖτό ποτε λέγων, ὡς μηδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ τοῦτο ἐμισεῖτο. ὑπενόουν τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα ἐ τ νυκτὸς, μὴδὲ ἀπτοίνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ὑπὸ τοῦ ξύλου κατακεκλεισμένα. τ μὲν χαλεπὸν ἡμέρας, ὁ κλοιὸς ἦρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη. εἰς ὃ τὴν νύκτα, ἐδεῖτο ὅλον κατατεθῆναι. καὶ μὴν ἐ τ οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ στίγος, ὑπὸ πυκνοῦ πολλῶν διακλυσία. Nam per diem [1] cataſta ſtringebatur, altera manu vincta ferro: ac noctu totus eſſe in vinculis cogebatur. Quin etiam domicilii pædor & præfocatio, multis ibidem vinctis, &

apud Syrum depoſuerant. Deinde fortè comprehenſi (capti enim fuerant divendentes neſcio quid) rem omnem in rota diſtricti protinus confeſſi ſunt, & in ædes Antiphili adducti venerunt. Hic furta ſub lectulo, in obſcuro loco poſita promebant. Syrus itaque ilico vinctus eſt, heruſque ejus Antiphilus, atque is quidem interea dum præceptorem audit, avulſus. Nec opitulabatur quiſquam: quin magis hi qui fuerant hactenus amici, averſabantur hominem, tanquam qui templum Anubis ſacrilegio compilaſſet: ſeque impie feciſſe putabant, ſiquando cum ipſo bibiſſent vel ediſſent. Tum reliqui duo famuli, convaſatis iis, quæ domi erant, aufugerunt. Ergo miſer Antiphilus jamdiu in vinculis detinebatur, & omnium qui erant in carcere ſontium ſceleſtiſſimus eſſe putabatur. Porrò præfectus carceris Ægyptius homo ſuperſtitioſus, ratus ſe rem gratam facere Deo, atque illius ulciſci vices, gravis Antiphilo imminebat. Quod ſi quando culpam à ſe amoveret, affirmans ſe nihil ejuſmodi patraſſe, impudens habebatur, atque hoc nomine multo magis erat inviſus. Itaque jam ſubægrotabat, & malè ſe habebat: nec mirum: quippe qui humi cubaret, idque etiam noctu, neque crura protendere ſineretur, ligno inſtringebatur, altera manu vincta ferro: ac noctu totus eſſe in vinculis cogebatur. Quinetiam domicilii pædor & præfocatio, multis ibidem vinctis, &

[1] *Cataſta ſtringebatur*] Hæc inſtrumenta intellexiſſe arbitror Prudent. in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. Cataſta autem inter alia, machinam ſignificat longæ & magnæ compedis formæ, qua ſervi vincti tenebantur, qualis à Prudentio deſcribitur in Vincent. *Cogn.*

[2] *In-*

ἀνθρώπων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ δυσπνοίας ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, πᾶσι παρῆν χαλεπὰ ἦν, καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ καὶ ἀπαλευθέρῳ ἐπιτήδεια ἔτυχε συμπεσεῖν τῷ δεσπότῃ. ἀπηγορεύοντος δὲ αὐτῷ, καὶ μηδὲν ἔτι αἱρεῖσθαι βιοῦντος, ἀφικνεῖται ποτε ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγονότων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν ὡς εἶχεν, οὕτως ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον, ὁρμώμενος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσῆλθε. ἑσπέρα γὰρ ἦν. καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φυλάττειν τοῖς εἰκότως ἀφειλομένοις. ἔωθεν δὲ εἰσῆλθε, πολλὰ ἐπιτάξας. καὶ περιελθὼν, ἐπὶ πολὺ μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγονότα. καὶ περιὼν, ἀπεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἰδόντες ὄντας, ἀναζητοῦντες τὸ πᾶν ἀφανίζειν. καὶ εἰ γε μὴ τὸν ὄμμα ἔσχεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, κἂν ἐπὶ πολὺ ἠγνόησεν ἂν ὃς ἦν. τοσοῦτον ἄλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν εἰσήκουσε, καὶ ἀνέβλεψε, καὶ ἀνέστη, ἀφιστέλας τὸν κόμην, καὶ ἀπὸ γῆν δὲ ἀνασπάσας αὐχμηρὰν, καὶ συμπεπλεγμένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ὑλιγιάσαντες ὑπὸ τῇ ἀνοσιουργήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἔμαθεν ὡς εἶχεν, ἐπυθόμενος παρ' αὐτῶν, ῥᾳδίως τε ἀφειλατο. καὶ δειλὸν τὸ πρόσωπον, τὸ μὲν ἥμισυ, αὐτὸς ἀπεδάλετο. τὸ λοιπὸν δὲ, ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πινακίῳ, καὶ ἐκτετυχωμένα ῥάκη ἀπεσπάσας. καὶ τὸ λοιπὸν τούτῳ, πάντα πρόσωπον συνῆν, ἐπιμελόμενος αὐτῷ, καὶ θεραπεύων. ἀφειδὴς γὰρ

& in anguſtum coactis, vixque reſpirantibus: tum ferri ſtridor, & ſomnus exiguus, hæc omnia moleſta erant atque intoleranda, ut pote homini iis non aſſueto, nec ad tam durum vitæ genus exercitato. Cùm verò jam deficeret, ac ne cibum quidem capere vellet, tandem advenit Demetrius, nihil dum ſciens eorum quæ acciderant. Et cùm reſciviſſet, ut ſe habebat, & curriculo ad carcerem veniſſet, tunc quidem non eſt admiſſus, quoniam erat veſpera, & carceris cuſtos jamdudum occluſis foribus dormiebat, miniſtris excubias agere juſſis. Mane verò multum precatus ingreditur, ingreſſus diu quærit Antiphilum malis ita immutatum ut cognoſci non poſſet. Circumiens igitur è vinctis unumquemque contemplabatur, eorum more qui familiarium cadavera facta jam marcida, in ſtragibus quærunt. Quòd niſi nomen fuiſſet eloquutus, Antiphilum Dinomenis filium, ne longo quidem tempore potuiſſet agnoſci quiſnam eſſet, uſque adeò malis erat immutatus. Vt verò ad vocem agnitam reſpondiſſet, atque adeunte illo comam diduxiſſet, eam à vultu abigens ſqualidam atque impexam, oſtendit ſeſe quis eſſet. Hic ambo collapſi ſunt oculis oborta caligine, in tam inopinato ſpectaculo. Verùm aliquanto poſt, cùm ſe, & Antiphilum recreaſſet Demetrius, & ſingula ut ſe habebant, ex eo planè accepiſſet, bono animo eſſe jubet. Tum diviſo pallio ipſe quidem dimidiato induitur, illi verò reliquum dat, detractis putribus & detritis panniculis, quibus erat opertus: ac deinceps modis omnibus illi aderat curam ejus gerens, & inſerviens. Nam ſeſe locans

ἑαυτὸν τοῖς ὠνητῆς λιμένι ἐμπόροις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, σὺν ὀλίγοις ἀποφέρειν ἀχθοφόρων. εἶτ' ἐπανελθὼν οὐ μόνον ἔργα, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταλαλῶν, πλησιόν αὐτῷ, καὶ εἰρωνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν. τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὸν φίλον θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει. καὶ τὰς μὲν ἡμέρας, συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ, παραμυθούμενος. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατελάβοι, ὀλίγον πρὸ τοῦ ἥλιος δὲ δεσμωτηρίῳ, κιβώδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα καταβαλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνου μὲν οὖν τινα ἄτυ διῆγον. εἰσὸν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾷον δὲ φέρειν τὸν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος, ὕστερον δὲ λοιδοινότερος· οὐ τοῦ δεσμωτηρίου λῃστὴ τινος καὶ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, φυλακή τι ἀκριβὴς ἐγίνετο, καὶ σπάνιος παρῆν τις εἰς τὸ οἴκημα τοῦ λειτουργοῦντος. ἐφ' οἷς λόγοις, καὶ ἀναίρουν, σὺν ἔχων ἄμως παραίνεσιν τοῦ ἑτοίμου, προσαγγέλλει σαυτὸν, προσελθὼν τοῦ σωφρονιστῇ, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τῶν ἐπὶ τὸν Ἄνυβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ ταῦτ' εἶπεν, ἀπήγετο δεῦρο εἰς τὸ δεσμωτήριον. καὶ ἀφικόμενος δεῦρο τὸν Ἀντίφιλον, τοῦτο γοῦν μόλις παρὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα, ἐξεργάσατο δεῦρο αὐτῷ πλησίον τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τοῦ τοῦ αὐτοῦ κλοιῷ δεδῆσθαι. ἔνθα δὴ ἐμάλιστα ἔδειξε τὴν οἴκοθεν, ὅτι οὐκ ἀμελῶν μὲν τῶν κατ' ἑαυτὸν δεινῶν, καίτοι σώσασι αὐτούς. ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος ἐμάλιστα ἐν καθεύδοι, καὶ ἧττον ἀνιῷτο. ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. χρόνῳ δὲ τοιόνδε τι συμπεσὸν, ἐπανῆσαν ἐπιπλέον αὐτοῖς ὀνυχίζοντες. εἷς γὰρ τῶν δεδεμένων, σὺν οἷσι ἦσαν ῥίνης ἀπορρήσας, καὶ συμμιγὴς πολλοῖς

cans mercatoribus, qui versabantur in portu à mane ad meridiem, oneribus gestandis non parum lucri faciebat. Tum ab opere reversus, mercedis partem carceris custodi impertiendo, mansuefaciebat & pacabat illum: at reliquum ipsi in amici curam sufficiebat. Atque interdiu quidem aderat Antiphilo, quò illum consolaretur. Vbi verò nox illum occupassèt, pro carceris foribus facto ex herbis torulo, substratisque frondibus quiescebat. Quem in modum aliquandiu vixerunt, ut nullo prohibente Demetrius ingrederetur, & calamitatem faciliùs ferret Antiphilus: donec extincto in carcere latrone quopiam, idque ut putabatur, veneno, facta est sedulò custodia, nec ampliùs ex liberis quisquam in carcerem ingrediebatur. Quas ob res dubius atque anxius, cùm nulla alia via amico adesse posset, adito præfecti collega, se ipsum defert tanquam cum aliis in templum Anubis irrupissèt. Quod ut confessus est, protinus in carcerem est adductus, & ductus ad Antiphilum. Nam hoc multis precibus à custode carceris vix obtinuerat, ut proximè Antiphilo, eademque in trabe vinciretur. Hic igitur vel maximè declaravit, quanto in illum fuerit amore, cùm sua ipsius incommoda negligeret: cùm & ipse interim ægrotaret, id curans quo pacto ille & plurimum dormiret, & minus angeretur. Itaque calamitatem inter se ferentes faciliùs tolerabant, donec tale quippiam accidit, quod ferme eorum calamitati finem imponeret: scilicet è vinctis quispiam, haud scio unde nactus limam, adjunctis conjuratis captivorum plerisque

τῶν δεσμῶν ἀπολαβεῖν, ἀποτρίψαντα τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδυτο ἑξῆς, τῶν ἄλλων τοῖς αὐτῷ δεσμουμένων. τὸν μὲν δὴ ἄλλον ἅπαντες. οἱ δὲ, ἀποκτείναντες ἀμφοῖν ὀλίγους ὕστερον τοὺς φύλακας, ἐκπλέουσιν ἀφρόνως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα ἴσως ἐδυσωπήθησαν ἔκπλους ἀφιστάμενοι. ὕστερον συνελήφθησαν οἱ πλεῖστοι. ὁ Δημήτριος δὲ, καὶ ὁ Ἀντίφιλος, οὐ μόνον ἔμειναν, καὶ ἔτι Σύρον λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντα. ἐπεὶ δὲ ἡ μέθη ἐχώρει, μεθῆκαν ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἔπαρχος ἀμφοῖν τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' οἰκτίσεις μᾶλλον ἐπιφέρων τοὺς διεξιόντας. μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας οὐ μόνον οὐκ ἀπιδόντας, ἀλλ' οὐκ οἰκτίραντας μόνον, ὅπως ἀφίεμένοι. ἐνθα δὴ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐπιφέρειν ἀδικεῖσθαι φὰς εἰ σμικρὰ, εἰ δίκαια κακοῦργοι ὄντες, ἔλεον, ἢ ἔπαινον δὲ μᾶλλον ἀφεῖσαν. καὶ τὸν, ἀναγκάσαι τὸ δικαστὴν ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. οὐδὲ, ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ παύσας μηνίσεως, ἀφῆκε, καὶ δεσμωτηρίου ἐπὶ τῇ κελεύσῃ, ἵνα τοιούτου ἀδίκως δίκης, καὶ ἐκέκτητο δωρησάμενον, παρ' αὐτοῦ δραχμῶν μυρίας τὸν Ἀντίφιλον, δὶς τοσούτοις τὸν Δημήτριον. ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος, ἔτι δὲ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁδὶ Δημήτριος, καὶ πῶς αὐτὸν δισμυρίας οἰκεῖον κατέλιπεν, ὕστερον ἐκ τῶν Ἰνδικῶν, καὶ τοὺς Βραχμᾶνας, προσθὲν εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸν ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν. ὅτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τοῦ χρημάτων, ἵν' ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅτου ἐστὶν ἔρημος, ὀλίγοις δυνάμενος, ὅτε οἰκείου ἔτι δεῖν φίλου, quæ catenam insecuit, qua ordine astringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes, qui facilè trucidatis custodibus quippe paucis, simul exiliunt. Atqui hi quidem ilico quò quisque poterat, dissipati, postea plerique sunt comprehensi. Porrò Demetrius, & Antiphilus inibi remanserunt. Syro quoque retento, qui jam aufugere parabat. Vt autem diluxisset, Ægypti præses cognito quod acciderat, emisit quidem qui illos insequeren. tur. Accersitum verò Demetrium, ejusque socios à vinculis liberavit, laudatos quòd soli non aufugissent. At his haud sat erat, quòd sic dimitterentur. Sed clamabat Demetrius, sibique non mediocrem injuriam fieri contendebat, si pro maleficis habiti, viderentur per commiserationem, vel ob id laudis, quòd non aufugissent, dimitti. Tandem compulêre judicem, ut rem diligenter excuteret: qui cognita illorum innocentia, ipsos laudatos dimisit, & Demetrium miratus super pœna quam præter jus in vincula conjecti tulerant, est consolatus: quinetiam utrumque munere cohonestavit, de suo datis Antiphilo drachmarum decem millibus, duplo autem Demetrio. Atque etiamnum in Ægypto est Antiphilus. Demetrius autem sua quoque viginti millia relinquens amico, concessit in Indiam profectus ad Brachmanas, tantùm hoc loquutus Antiphilo, meritò sibi jam ignoscendum videri, quòd tum ab eo discederet. Neque enim sibi opus fore pecunia, quandiu esse pergeret, qui erat, videlicet qui posset paucis esse contentus: neque ampliùs illi amico esse opus,

δύμφερᾶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγενημένων. τοιοῦτοι δ' Τόξαρις, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰδὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, κ' αὐτὸς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλούς, καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δ', κ' δακρύων προσέπιπτε, καὶ ἱκέτευεν, κ' τὸν πάνυ ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος, ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς. ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πολλῶν, οὓς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε διηγησάμενός σοι, ἀγαθοὺς, κ' βεβαίους φίλους. κ' τὸ λοιπὸν ἤδη καιρὸς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥῆσιν παραδιδόμι. σὺ δ' ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ θᾶττον ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ σε δεξιᾶς περφύκηκας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτὴν, ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι, ἐπὶ δ' γαλοίαις ἂν πάθοις, Ὀρέσθα μὲν, κ' Πυλάδῃ πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῶν Σκυθῶν, φαῦλος ῥήτωρ φανούμενος. *Το.* Οὔκ ὦ Μνήσιππε, ὅπι δ' παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ ὑ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης φὴν γλῶτταν, κρατηθεὶς ἐν τοῖς λόγοις. πλὴν ἀρξομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησόμενος. τὸ γὰρ σκυθικὸν τοῦτο. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερθρήσηται τοὺς λόγους. εὐσταλὴς δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, φίλε σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἀπαθὴς ἔγημεν αἰχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις δραχμὰς ἐπέδωκε γαμβρῷ ἄγγατρὶ, φίλανδρος, δύο πάλαντα. κ' εἰ Δί' εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδήλοις μικροῖς ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐπαθὴ τὰ τοιαῦτα, καὶ μεγαλοψυχίᾳ σὺ

quippe cui res jam commodè se habebant. Hujusmodi sunt Toxaris amici Græci. Quod ni initio notasses nos, tanquam qui verbis superbiremus, ego multas orationes tibi recitassem, easque egregias, quas in judicio Demetrius habuit, cùm interim propriam causam non ageret: sed pro Antiphilo fieret, & supplicaret: totamque culpam in se reciperet, donec Syrus flagris cæsus, ambos eos liberavit. Hos igitur paucos è plurimis, quos mihi primùm memoria suggessit, præclaros, firmosque amicos tibi narravi. Quod reliquum, jam ab oratione decedens, dicendi partes tibi trado. Porrò tibi ipsi curæ fuerit uti non deteriores, sed his longè præstantiores Scythas referas, siquid de dextra solicitus es, ne ea tibi præcidatur. Verùm oportet strenuum te præstes virum, etenim ridiculus fueris, si cùm Orestem ac Pyladem admodum sophisticè laudaris, pro Scythia dicens, ignavus orator appareas. *Tox.* Rectè quidem Mnesippe, qui me ad dicendum hortaris, ac si non cures, tibi in narrationibus victo lingua præcidatur. Sed jam exordiar, nullis perinde ac tu verborum phaleris utens (neque enim is Scytharum mos) præsertim cùm res ipsæ altiùs loquantur quàm verba. Nihil autem ejusmodi expectaveris à nobis, cujusmodi laudando disseruisti, puta siquis sine dote deformem uxorem duxerit: aut siquis amici filiæ nubenti pecuniam dederit, talenta duo: aut per Iovem, siquis in vincula sponte iverit, cùm certò sciret se paulo pòst esse solvendum: Admodum enim levia ista, quibus nihil ineſt, vel magni negocii,

vel

αὐτοῖς, ἢ ἀνδρεῖον ἦν ἰδεῖν. ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων ἐν οἷς ἂν ἐξ ἀρχῆς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ἐπὶ τοῖς Σκυθικοῖς ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀληθῶς αὐτὰ πεπράγατε, ἀλλὰ σμικρὰ τὰ μικρῶν ἄξια ἐπαινεῖτε. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑποφαίνεσθαι, ἐν οἷς ἐπιδείξει φίλους, ἐν εἰρηνικῷ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδὲ τὸ γαληνὸν μηνύοις, εἰ κυβερνήτης εἶ. χαιμῶνος γὰρ ἂν εἰδείης σοι πρὸς τὸν διάγνωσιν. παρ' ἡμῖν δ', οὓς χαῖρε οἱ πόλεμοι. ἢ ἐπιπλέομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιοῦσιν, ἢ συμπεσόντες, ὑπὲρ νομῆς, ἢ λείας, μαχόμεθα. ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν. ἐν ᾧ δὲ τοῦτο, ὡς βεβαιότατα συνθήκεσθαι τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον, ἐν δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες. ὥσπερ οὖν σοι εἰπεῖν βέλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τὰς φίλας, οὐκ οἶδ' εἰ τὸν αὐτὸν, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλ' εἰ σωφρονοῦντας, ἢ γοῦν ἐμοί, ἀλλ' ἐπειδὰν τινα ἐδόκιμον ἀγαθὸν ἄνδρα, ἐν μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες ὁρμῶμεν. ἐν ὅταν ὑμεῖς ὦσι τοῖς χαίροις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶν φίλων ποιεῖν αἱρούμεθα, ἐπιπολὺ μηνὸς δύομεν, ἐν πάντα ὁμῶς περιστέντες, ὡς μὴ ἀμφιφρονοῦμεν τῶν φιλίας, μὴ ἢ ἀσθενεῖς δόξωμεν εἶναι. κἀπειδὰν σφαγιάσῃς τις ἢ δὴ φίλων ἢ, συνθήκας τὰς ἀπὸ τούτου, ἐν ὅρκος ὁ μέγιστος, ἢ μιᾷ ἓ βιάσασθαι μετ' ἀλλήλων, ἐν ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ ὑπὲρ ἓ ἑτέρου τοῦ ἑτέρου. καὶ ὅταν ποιῶμεν. αἱρ' ἢ γὰρ εὐπρόσιτος ἅπασι τὰς δεκτόλυς, ὑσταλάζω-

vel fortitudinis. Verùm ego tibi referam multas cædes, bellaque & mortes amicorum causa susceptas, ut intelligas vestra ista lusum esse, si cum Scythicis conferantur. Neque tamen istud fine causa facitis, sed meritò parva ista laudatis: propterea quòd non sunt vobis graves admodum declarandæ amicitiæ occasiones, quippe in alta pace viventibus: quemadmodum nec in tranquillitate queas scire, bonus sit gubernator nec-ne. Vt enim hoc dignoscas tibi opus fuerit tempestate. At apud nos bella perpetua, & aut invadimus alios, aut cedimus invadentibus, aut concurrentes, pro præda & pascuis pugnamus. Hic potissimùm opus est bonis amicis, eoque quàm firmissimè constituimus amicitias, sola hæc arma invicta, & inexpugnabilia esse judicantes. Priùs autem volo tibi commemorare quo pacto amicos faciamus, non ex poculis quemadmodum vos, neque siquis æqualis sit, aut vicinus: verùm ubi strenuum quempiam virum conspexerimus, quique res magnas præstare possit, in hunc omnes studiò incumbimus. Quodque vos in conjugiis, id nos in ambiendis amicis facere non gravamur, diu quasi procos agentes, nihilque non facientes, ne amicitia frustremur, ne-ve rejecti videamur. At ubi jam delectus quispiam in amicitiam venerit, exinde fœdus initur, magnoque juramento se obstringunt, se unà victuros, alterumque pro altero, si sit opus, mortem oppeturum. Atque ita facimus. Ex quo semel [1] incisis digitis sanguinem in calicem destillaverimus:

1 *Incisis digitis*] Scytharum amicitiæ ut concilientur, morem tradit, cui conforme est jusjurandum Catilinæ de quo Sallust. & Flor. *vegn.*

μεν τὸ ἄκρον εἰς κύλικα, καὶ τὸ ξίφος ἀκροβαθίσαντες, ἄμφω ἀμφότερα ἐπαχθόμενοι, πίωμεν, εἴ τι ἔστιν ὅ, τι τὸ μὴ τοῦθ' ἡμᾶς λῦσαι δύσεται ἄν. καὶ ἐφ' ἅπασι δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς πάσας συνθήκας εἰσίναι, ὡς ἅπας ἂν πολύφιλος ἦ, ὁμοίως ἡμῖν δικαίᾳ ταῖς κοιναῖς παύταις, καὶ μοιχοδομήσας γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἐκεῖθ' ὁμοίως ἰσχυρὸν τὸν φιλίαν αὐτὴν εἶναι, ἐπὶ πολλὰς ἱερείας ἀμφιρηθῆσαι. ἄρξομαι δ' ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πραγμάτων ἡγούμενος. ὁ γὰρ Δάνδαμις, ὅτε τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ, μᾶλλον ἢ ἀφ' ἑτέρου ὀμοῦμαί σοι τὰ ἡμέτερα ὅρκια, ἐπεὶ ἐκ τούτου σὺ δεχῇ διαμολογησόμενος, ὃ μὰ γὰ τὸν Ἄρεμον, καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σὲ ὦ Μήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν Σκυθικῶν. Μνη. ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σοι ὀμύοντος ἐβούλομαι. σὺ δ' ὅμως δοκεῖ ποιεῖν, οὐδὲν θεῶν ἐπομόσας. Το. τί σὺ λέγεις; οὐ σοὶ δοκοῦσιν, ὁ Ἄρεμος, καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; ἅπαντας ἄρα ἠγνόηκας, ὅτι ἀνθρώπους μεῖζον οὐδὲν ἐπὶ ζωῇ τι, καὶ θανάτῳ; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄρεμον, καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, παῦται ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄρεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δέ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. Μνη. καὶ μὴν εἰ λέγεται τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς

rimus: ſummiſque intinctis gladiis, ambo pariter admoventes biberimus, non eſt quicquam quod deinde queat nos dirimere. Licet autem tres ad ſummum ad hujuſmodi fœdera admittere. [1] Nam qui multis ſit amicus, eodem loco apud nos habetur, quo communes iſtæ, atque adulteræ uxores, ejuſque amicitiam, cùm multas in partes diſſecta ſit, non æquè firmam eſſe arbitramur. Exordiar autem ab his quæ nuper Dandamis fecit. Dandamis enim hic in conflictu cum Sauromatis, cùm abductus eſſet captivus amicus ejus Amizocas. Quin potiùs antè tibi jurabo noſtrum jusjurandum, ſiquidem iſtud initio tibi ſum pollicitus. Non enim [2] per Ventum & Acinacem, quicquam mentiturus ſum de Scythicis amicis. *Mne.* Mihi equidem non admodum opus erat tuo juramento: rectè tamen feciſti, quòd nullum Deorum juraris. *Tox.* Quid tu dicis? Annon tibi videntur eſſe Dii, Ventus & Acinacis? Ita-ne ignoras nihil hominibus vita & morte eſſe majus? Per hæc utique juramus, quoties per Ventum & Acinacem juramus: videlicet per Ventum, tanquam qui ſit vitæ cauſa per Acinacem verò, ut qui ſit mortis author. *Mne.* Atqui ſi iſta eſt cauſa: profectò multos alios quoque eſtis habituri tales Deos,

1 *Nam qui multis*] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quàm apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris conſuetudo. Sed diverſa ſentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. Cogn.

2 *Per ventum & Acinacem*] Iusjurandum Scytharum τὰ τὸ Ἀκινάκου & γῆ τὸ Ἄρεως. tametſi Acinaces vocabulum ſit Perſicum enſem ſignificans ut tradit Herod. in Polymnia. Græci tamen etiam pro gladio Scythico uſurpare ſolent, quem ſicut Deum quendam gens illa obſervaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σκυθογραφήσαντες φασὶν Ἀθηνᾶν τὸ ἀπὸ μηρίων, Ἀκινάκην σέβεσθαι. Ammia. lib. 23. Lucianus in Tragœdo. *Idem.*

λὼς θεὸς, οἷος ὁ ἀκόνακης ἐστί. τὸ δίσκον, καὶ τὸν λόγχην, καὶ κόντον, καὶ βόθρον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ αὐτός ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγωγὰς ὁδούς. Το. ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικὸν, παπαιάσας μεταξύ, καὶ διαφθείρασμὲ τὸν λόγον. ἐγὼ δ', εἰ σοὶ φίλον ἦν, σιωπῶν ἂν ἤκουον σοῦ λέγοντος. Μνη. ἀλλ' οὐκ αὖθις γε ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο. πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπεπίμφεσας. ὥστε θαῤῥῶν, τό γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μὴ ὢν παρὼν ἐμοὶ τοῖς λόγοις, ὅτῳ σοι συμφορά σοι. Το. πυθέσθω μὲν δὴ ἡμέρᾳ τῇ φιλίας Δανδαμίδι, καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπιπόσιτε. ἦκον δ' ἡμῶν ἐπὶ τοὺς χείρους Σαυρομάτας, μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν. οἱ πλείους δ', τρὶς τοσοῦτοι ἐπληλυθότες ἐλέγοντο. οἷς δ' ἀσυνδιμίοις τῷ ἴφοδον φύσιν, ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν πτείνουσι, πολλοὺς δὲ καὶ μεγίστων κτείνουσι. τοὺς δ', ἐς ζῶντας, ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἴφθη ἀλισκόμενος εἰς τὸ πέρην τοῦ πορθμοῦ, ἵνδα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τῆς στρατιᾶς, καὶ μέρος τῶν ἀμφὶ Ἀμιζώκῃ ἦν. ἔστι γὰρ ἐκπλώσιμος τότε, ὅτε οἶδα ὅ, τι δέξαι τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρους τοὺς ἴχθυς τοῦ Ταναΐδος. εἴθ' ὅτι τοῦ λοιποῦ ἐξεπλαύσειεν, καὶ τὰ αἰχμάλωτα σωσείχθη, καὶ τοὺς σκηνὰς διήρπαζον, καὶ τοὺς ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αἰκίζοντες τὰς πολίτιδας ἀλισκομένας, καὶ ἐφ' ἡμῶν ὑβρίζοντες τοὺς παῖδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δ', ἠτιώμεθα τῷ πράγματι. ὁδὶ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἑαλώκει γὰρ, ἐβόα τὸν φίλον ὀνομάζει, κἀκεῖνος δὴ δεδεμένος. καὶ ὑπεμίμνησκε τὸ κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὁ δὲ ἀκούσας

Deos, qualis est Acinacis, puta jaculum, lanceam, cicutam, laqueum, & similia. Nam hic interitus varius est Deus, & vias aperit innumerabiles, quibus ad illum fit aditus. *Tox.* Vides quàm contentiosè & litigiosè istud facis, dum me interpellas, meamque orationem interturbas: at ego te loquente tacui. *Mne.* At istud, Toxari, denuo non faciam, nam rectè objurgasti. Quare quod supereſt, dicito confidenter, ac si te loquente absim, adeò tibi filebo. *Tox.* Quartus igitur agebatur dies Dandamidi & Amizocæ, ex quo amicitiam inierant cùm sanguinem mutuum bibissent. Venerant interea in regionem nostram Sauromatæ, cum equitum decem millibus: peditum verò triplum advenisse ferebatur. Ii cùm in nos ex improviso irruissent, omnes quidem in fugam convertunt, pleroſque autem pugnantes occidunt: nonnullos quoque vivos abducunt, nisi siquis in fluminis ripam ulteriorem tranarat, ubi nobis dimidium copiarum, & pars curruum erat. Sic enim id temporis castra fueramus metati, haud scio quo consilio Archiplanorum ducum nostrorum, ad utramque Tanaidis ripam. Protinus itaque & prædas abigebant, & captiva abducebant, & tentoria diripiebant, & curribus potiebantur, captis simul cum viris, noſtroſque ob oculos pellices, uxoreſque noſtras conſtuprabant. Quam rem ægrè ferebamus. Sed cùm captus Amizocas duceretur, miserè vinctus amicum nominatim incommonefecit. Quibus auditis

clamavit, & sanguinis caliciſque

Dan-

ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἐπιμείνας, ἅπαντων ὁρώντων, ἀφικνεῖται εἰς τοὺς πολεμίους. καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διαρραγέντες τὰς ἄκυρας, ἅρμησαν ἐπ' αὐτὸν, ὡς κατακεντήσοντες. ὁ δὲ, ἰδὼν τὸν Ζίριν. τοῦτο γάρ μοι τις εἶπε, σῶσαι φοιδύσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἥκοντα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸν φίλον. ὁ δὲ, λύτρα ἤτει, μὴ γὰρ ἀφήσειν, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβοι. ὁ Δάνδαμις γὰρ, ἃ μὲ ἔσχον φησὶν, ἅπαντα διήρπασεν ὑφ' ὑμῶν. εἰ δέ τι δυνάμην γυμνὸς ἀποπλέσαι, ἑτοιμος ὑποσχεῖν ὑμῖν. καὶ πρόσωπόν, τί ἂν θέλῃς. εἰ βούλει γὰρ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου λαβὼν, κατάχρησαι πρός με, τί σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, οὐδὲν ἔφη δεῖ ὅλως κατακρύπτειν σε, καὶ τοῦτο, Ζίριν ἥκοντα. σὺ γὰρ, ἂν ἔχῃς μέρος κατάσκοπον, ἄγε τὸν φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις, τί ἐθέλοιτε λαβεῖν. οὐδὲ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτουν. ὁ δὲ, αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόψειν αὐτούς. καπηλὴν ἐξεκίνησε, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, ἀπολαβὼν τὸν Ἀμιζόκην, ἐπανῆλθε, ἐστρεβλωμένον αὐτὸν, καὶ ἅμα ἀφικνούμενοι, ἀπεσώσαμεν πρὸς ἡμᾶς. τοῦτο γὰρ ὁμόσαντες, παρεμυθήσαντο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἠπάτων ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν, οὐκ ἀπῆγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ, τὸ αὐτὸ ἡμετέρους ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἵους ἄνδρας οὐκ ἀσθενοῦς μαχεῖσθαι, εἰ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τότε ὑπέρειχον. ὥστε νυκτὸς ἐπιγιγνομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἁμάξας, ἐμπεπηρακότες.

Dandamis, nihil cunctatus, ſpectantibus omnibus tranavit ad hoſtes. Tum Sauromatæ denſatis telis irruerunt in ipſum, jam confixuri niſi ſuccamaſſet Zirim. Quod ubi quis dixerit, eum non occidunt: ſed tanquam cum redemptionis pretio venientem accipiunt. Mox ad illorum ducem adductus, repoſcebat amicum: Ille verò redemptionis pretium poſtulabat: quod niſi magnum accepiſſet, dimiſſurum ſeſe negabat. Tum Dandamis: quæ poſſidebam, inquit, ea omnia direpta ſunt à vobis. Si quid autem nudus poſſim facere, id ſum paratus polliceri vobis: ac quicquid voles imperato. Et ſi ita vis, ejus in locum accipe me, & ad quidvis abutere. Ad hæc Sauromata, nihil, inquit, omnino eſt opus retinere te: idque quum temet dedideris. Quin tu parte eorum quæ poſſides tradita, amicum abducito. Rogat ilico Dandamis quidnam vellet accipere. Ille oculos poſtulat, atque hic protinus exhibuit eruendos. Quibus erutis, & perſoluto Sauromatis pretio, recepto Amizoca reverſus eſt, innitens illi: unaque tranantes, ad nos redierunt incolumes. Hoc factum Scythis omnibus fuit ſolatio: neque jam victos eſſe rebantur ſeſe, cum viderent, quod apud nos bonorum eſſet maximum, ab hoſtibus non eſſe abductum, verùm ſupereſſe egregiam mentem, & in amicos fidem. Atque id ipſum Sauromatas non mediocriter terruit, reputantes cum quibus viris eſſent pugnaturi, ſi ſe præparaſſent: etſi tum ex improviſo ſuperaſſent. Proinde ſub noctem relicta pecoris parte maxima, cur-

αυτης, ὤχοντο φεύγοντες. ὁ μὲν τοι Ἀμιζώκης, οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι. ἀλλὰ τυφλώσας ἑ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνται νῦν ἔ τιμὴν τῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ μὴ πάσης τιμῆς τυγχάνοντες. τί τοίνυν ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἴσχειν ἂν εἴποιεν, εἰ ἑ ἄλλος σοι δέκα δέκα τις ἐπὶ τοῖς πέντε καταριθμήσαιτο, ἀναμίστους εἰ βαλεῖ, ὡς ἑ πολλὰ ἐπιψεύδεσθαι αὐτοῖς. καίτοι ἔγωγε μέν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην. εἰ ἔ σὺ τινὰ τοιαύτην ἔλιγμον, οἶδα ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἐκέτευεν ὁ Δανδάμις. καὶ ὡς ἐτυφλώθη, καὶ ἃ εἶπε. καὶ ὡς ἐπαινεῖ, καὶ ὡς ὑπεδέξατο αὐτὸν ἐκδρομῶντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα, ὁποῖα ὑμεῖς μαχαιρᾶς εἰώθατε ἐς τὴν ἀκρόασιν. ἄλλος γὰρ ἑ ἄλλου ἐστὶ μᾶλλον, Βελίττα, Ἀμιζώκης τοῦτο ἀνέψιον. ὃς ἐπεὶ κατεπεδέχθη ὑπὸ λέοντος εἰδὼς Βάσθην τὸν φίλον, ἅμα ἔ ἔτυχον ἡμιθνῆτες, καὶ ἤδη ὁ λέων ἀπεπλακεῖς αὐτῷ, ἐπιπροφὺς τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐπαίροντος, κἀζωπηδήσας ἑ αὐτὸς, ἐπιπίτνει καθ' ὑπερβολὴν, καὶ ἀδέκαστα ἐς ἑαυτὸν παρεξαίνων, καὶ μιζόμενος, καὶ ἅμα τοῖς ὀδοῦσι μιζεῖν διείρων τὰς δακτύλους. καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν παρώρμων ἔ δάγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἑαυτὸν ἡμιθνῆτα ἤδη, ἐπὶ τὴν Βελίτταν ἀπεστράφη. καὶ συμπλακεὶς, ἀπέκτεινε κἀκεῖνον. ὁ δ', λαθὼν τοῦτο, τὸ γὰρ τοσοῦτον ἐφθη πεζεύξας τῷ ἀχιλλέᾳ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥσπερ ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐτάφημεν αὐτούς, δύο τάφους ἀνεχώσαντες πλησίον, ἵνα μὲν τῷ φίλῳ, ἵνα δὲ καὶ ἀλκυρῷ ἔ λέοντος. τρίτην δέ σοι διηγήσομαι ὦ

curribusque incensis fugerunt. Porrò Amizocas non tulit diutius, ut videret ipse, cæco Dandamide amico: sed semet ipse excæcavit: atque ita sedent ambo, omnique honore à populo Scytharum publicitus aluntur. Quid tale vos Mnesippe referre possetis? etsi quis tibi concedat ut his quinque decem alios addas, etiam citra jusjurandum, si ita vis, ut & multa liceat affingere. At ego tibi rem nudam expolui. Tu verò si quem hujusmodi proposuisses, non sum nescius quàm multa ornamenta tuæ orationi inservisses: quemadmodum supplicasset Dandamis, quomodo fuisset excæcatus, quæque dixisset, & quomodo rediisset, ipsumque Scythæ bene ominantes excepissent: atque id genus alia, cujusmodi vos ad parandam attentionem excogitare soletis. Audi igitur & alium huic parem Belittam, hujus Amizocæ consobrinum. Is ut detractum ex equo à leone Basthen amicum conspexisset, cùm simul venarentur, jamque leo circumplexus illum, jugulo admotus esset, atque unguibus laniaret, desiliens & ipse, involavit in tergum beluæ, reflexitque in sese provocans, & avertens, atque inter dentes digitos inferens, conatus quoad licuit, Basthen è rictu leonis eximere: donec leo omisso illo jam semimortuo, ad Belittam sese convertit, atque ipsum quoque circumplexus occidit. At ille moriens (nam tantò antevertit) acinacem in leonis pectus defixit. Itaque pariter exanimati sunt omnes. Nos autem sepelivimus eos, duobus aggestis tumulis inter se vicinis, altero amicorum, altero è regione, leonis. Tertiò jam Mne-

Μνήσιππε, τῷ Μακίντα φιλίαν, καὶ Λογχάτα, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ἐτῶ, πρόσθη Μαζαίας τ Λευκάνορος, ⁊ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ ⁊ δασμῶ, ὃν οἱ Βοσποριανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν, τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμερον ἐγεγόνεσαν. ἐν τῷ δείπνῳ γὰρ ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μειράκιον, καὶ παρθένον ὄντα, ἤρα, καὶ πυνθανόμενος ἔμαθε. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῶν φέρων, διεπράξατο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεύς, καὶ εἰπὼν, ἤδη αὐτὸν ἀπέπεμπεν. ἦν δὲ ἐν τῷ Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ δείπνῳ αἰτῶν τὰς κόρας, καὶ λίαν οἴνῳ ὄντας, ἀξιώσει κεχρῆσθαι ἐπὶ τ γάμῳ. καὶ δὴ ⊖ τότε ἔτυχεν ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, ⁊ βασιλέων παῖδες. καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδόρμαχος, ὁ Μαχλυΐτης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ ⁊ μνηστῆρα ἑαυτὸν ἐπιδεῖξαι τοῖς παροῦσι, καὶ παραστῆσαι ⁊ τ πεπίζης, καὶ μνηστεύσασθαι τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινέσαντα ἑαυτόν, ὅσα ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἦν. πολλῶν δὲ καὶ τοῦδε τ νόμου παρεσόντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας, καὶ πλούτους κεκαλεσθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν φιάλην, ἔσπεισεν. ὑ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκ χαῖν τ οἶνον, ἀλλὰ ὕδατος εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τ θεόν. πιὼν ⁊ ἀμυστὶ, δὸς μοι ὦ βασιλεῦ ἔφη τὴν θυγατέρα σε Μαζαίαν, γυναῖκα

Mneſippe, tibi referam, Macenitæ, Lonchatæ, & Arſacomæ amicitiam. Hic enim Arſacomas deperibat Mazæam Leucanoris filiam, qui regnabat in Boſporo: tum quum legatione fungeretur ſuper tributo, quod Boſporani ſemper nobis pendere ſoliti, id temporis tertium jam menſem ultra diem legitimum diſtulerant. Cùm igitur in convivio vidiſſet Mazæam proceram ac formoſam virginem, amore captus eſt, eoque diſcruciatus. Iam itaque quæ de tributis agebantur, erant tranſacta: reſponderatque illi Rex, & mox dimittendum convivio excipiebat. Eſt autem mos in Boſporo uti proci in convivio petant puellas, narrantes quinam ſint, quibuſque rebus freti, decreverint eas in matrimonium accipere. At tum fortè multi aderant in convivio proci, reges, regumque filii. In his erat & Tigrapates Lazorum princeps, & Adyrmachus Machlynæ dux, aliique cum his permulti. Oportet autem unumquemque procum, poſteaquam expoſuit quis ſit, & qua fiducia, ad ambiendas nuptias venerit, convivari cum reliquis, tacitumque accumbere. Deinde peracto convivio, poſtulata phiala, vinum in menſam effundere, atque interea ſponſam ambire, multum interea collaudantem ſeſe quo genere, quibus opibus, qua ſit potentia. Cùm multi juxta legem iſtam libaſſent, & poſtulaſſent, regna & opes commemorando: tandem Arſacomas poſtulata phiala, non libavit (neque enim mos apud nos vinum effundere. quin magis contumelioſum hoc judicatur in Deum) ſed tractim bibens, Colloca mihi rex, inquit, filiam tuam Mazæam, qui

multò

ἔχειν, πολὺ ἐπιπολυτέρᾳ τύπτοιτο, ὁπόσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ, καὶ τοῖς κτήμασι. Ὁ δὲ Λευκάνωρ θαυμάσαντος, ἠπίστατο γὰρ πένητα τὸν Ἀρσακόμαν ὄντα Σκυθῶν τῶν πολλῶν, καὶ ἰσομοίρου, πόσα δὴ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχοις ὦ Ἀρσακόμα, τοιοῦτος γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε. ἀλλ' οὐκ ἀμάξας ἔφη ἔχω, οὐδὲ ἁμίλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλοι Σκυθῶν. τότε μὲν δὴ ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἐωθὼς δὲ ὁ Λευκάνωρ τὸν Ἄδυρμαχον, ἔμελλεν ἀποπέμπειν τὸν νύμφην ἐς τοὺς Μαιώτας, ἐπὶ τοὺς Μάχλυας. ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μετὰ τῶν φίλων, ὡς ἀπημφιεσμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθεὶς ὑπὸ τοῦ συμποσίου, πάντα εἶπε δῆλα. καίτοι ἔφη ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸ πλοῦτον, ὁπόσος ἐστὶ μοι, ὑμεῖς ὦ Δογχάτη, καὶ Μακύνη, καὶ τὸν οἰνοπλοῦν τὸν ὑμετέρων πολὺ ἀμείνω, καὶ βυθοστόρων δ' Βοσπορηνῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοὶ πᾶσι διεξιόντος, ὑμῶν μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει. Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ μάχλυϊ, παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσοῦς τε φιάλας ἐλάχιστα ἔχειν δόκοι, καὶ ἁμάξας τετρακλίνους οὐ δέκοντα, καὶ σφόδρα, καὶ βῶς πολλάς. ὅπως δὲ σφισὶ πέμψειν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ σκεπάσματα περίεργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι. καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις οὐ τοσαύτοις ἀνθρώποις ἐμετρίως μοι προσῆκεν. οἶμαι δ' ἐγὼ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τοιοῦτον μετὰ ἐκείνου ὑμῶν τὰ ἁμίλαις, εἴτε ὕτα βιῶμεν, ὡς ἀφ' ἑνὸς ἐπωλήθημεν, ἐς ἄνθρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ

multò sum potior istis, quantum ad opes & possessiones attinet. Leucanore verò admirante (sciebat enim Rex pauperem Arsacomam, ac de plebe Scytharum esse) percontanteque quantum pecorum, aut quantum habes plaustrorum, Arsacoma, nam iis rebus vos divites estis. Imo, nec plaustra, inquit, possideo, nec armenta: verùm sunt mihi duo amici: honesti, probique, quales alii Scytharum nemini. quibus dictis derisus est, contemptus, visusque temulentus. Mane verò reliquis prælatus est Adyrmachus: jamque sponsam abducturus erat in Mæotidem ad Machlyenses. At Arsacomas domum reversus: amicis indicat quemadmodum rejectus esset à rege, derisusque in convivio, cùm pauper esse putaretur. Atqui dixeram, inquit, illi quantas haberem opes, nempe vos ô Lonchata, atque Macenta, vestramque benevolentiam longè præstare, multoque firmiorem esse Bosporanis opibus. Verùm hæc dicentem me subsannavit, contempsitque, & Adyrmacho Maclyensi sponsam abducendam tradidit, quòd aureas phialas se diceret habere decem, præterea currus quaternis sedilibus octoginta: ad hæc ovium boumque multam copiam. Sic videlicet antepositi fortibus viris poculorum multitudinem, operosa pocula, gravesque currus. Proinde ô amici, duplici nomine discrucior. Etenim Mazæam amo, & injuria mihi tot inter homines illata, non mediocriter me angit. Arbitror autem vos quoque ex æquo injuria esse affectos, si modò ita vivimus, ut cœpimus cùm conjungeremur: nimirum ut unus homo simus, iisdem dolentes, iisdem-

τὰ αὐτὰ χαίροντες, ὑμῶν, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ ἓ ἕκαστος ἡμῶν ὅλῳ ὕβρεισται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. πῶς οὖν ὁ Μακέντης ἔφη χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα ἔφη ὁ Λογχάτης τὸ ἔργον. κἀγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμῃ τὴν κεφαλὴν ἡμιεῖν τῶν Λαυκάνορος. σὺ δὲ ἔφη γενέσθω ἔφη. σὺ δὲ ὦ Ἀρσακόμα, ὡς τοσοῦτον, εἰκὸς γὰρ ἓ τραπείας, κἀγὼ πολέμιν τὸ μὴ τοῦτο διήσειν ἡμᾶς, αὐτὸς σεαυτὸν σκεμμύων, σαυτὸν αἴρει, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους ἓ τὴν ἄλλην διώκμιν ὡς τελείαν. ῥᾷστα δ' ἂν πολλὰς παρασκαίοις αὐτὸς τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν σὺν ὀλίγων ὄντων οἰκείων. μάλιστα δὲ εἰ καθίζοιο ἐπὶ τὰ βύρσης ἓ βοός. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ὁ μὲν, ἐχώρει, ὡς εἶχεν δύθις ἐπὶ ἓ Βοστόρου ὁ Λογχάτης. ὁ Μακέντης δὲ, ἐπὶ τὰς Μάχλυας. ἵππότης ἐκόσμησε. ὁ ἓ Ἀρσακόμας, οἴκοι μέρων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέχθη, καὶ ἁπλῶς δύναμιν παρῆν ἓ οἰκείαν. τέλος ἓ, καὶ ἐπὶ τὰ βύρσης ἐκαθέζετο. τὸ ἓ ἔθος ἡμῖν τὸ ἐπὶ τῶν βύρσαν, ὅταν ἔχῃ. ἐπειδὴν ἀδικηθείς τις ἐπέρῃ, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν σὺν ἀξιόμαχος ὢν, βῶν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καθακόψας, ἕψησεν. αὐτὸς ἓ, ὑπεπίσσας χαμαὶ τὸν βύρσαν, καθήσται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ πίσω παραγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ὑπ' ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτο ἔστι ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων ἓ τῶν κρεῶν ἓ βοός,

demque gaudentes. Imò, inquit Lonchates, unusquilibet è nobis injuria afficiebatur tum quum in te ista fierent. Quomodo igitur, inquit Macentes, hac in re nos geremus? Per partes, inquit, Lonchates negocium suscipiamus. Atque ego quidem Arsacomæ promitto me caput Leucanoris allaturum. Tu verò sponsam ipsi adducas oportet. Ita fiat, inquit. At tu, Arsacoma interim, Nam his peractis verisimile est exercitu ac bello fore opus, hìc mane quò contrahas, & appares arma, equos aliarumque rerum vim quam maximam. Facillimè autem plurimos adjunxeris: partim quòd ipse strenuus, partim quòd nobis non pauci sint familiares: maximè verò si desederis[1] in tergore bovis. His decretis, Lonchates quidem quantum potuit, rectà in Bosporum contendit: Macentes verò ad Machlyenses, in equo uterque. At Arsacomas domi manens, & cum æqualibus contulit, & ex familiaribus vim hominum armavit: demum & in tergore bovis desedit. Consuetudo autem desedendi in tergore bubulo apud nos est istiusmodi. Vbi quis ab alio læsus est, cupitque ulcisci, neque par esse pugnæ videtur: tum bove immolato, carnes frustulatim concisas, igni torret. Deinde ipse porrecto humi corio, sedet in eo, in tergum reductis manibus, more eorum qui à cubitis vincti sunt. Et hoc quidem apud nos maximum est supplicandi genus. Appositis vero bovis carnibus, ad-

1 *In tergore bovis*] Id est, supplex implorat auxilia: natum adagium à consuetudine sedendi in tergore bubulo: Scythæ enim dissecto in minimas partes bove, fœdus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse testatur Zenodotus. *Cogn.*

ἐξοίσουσι οἱ αἰχμάζοι, καὶ τὸ ἄλλον ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἑκάστος λαβών, ἐπιβὰς τῷ βύρσῃ τὸ δεξιὸν πόδα, ὑπερίσταται καὶ διώμοσεν, ὁ μὲν, πεντε ἱππέας παρέξειν ἀστοὺς, καὶ ἀναίδους. ὁ δὲ, δέκα. ὁ δὲ, πλείους. ὁ δὲ, ὁπλίζας πέζους, ὁπόσους ἂν δύνηται. ὁ δὲ, μόνον ἑαυτὸν, ὁ πένεσθαι. ἀθροίζεται γὰρ ἐπὶ τὸ βύρσης πολὺ πλῆθος ἀοίητον. καὶ τὸ τοιοῦτον σωμάτιον, βεβαιότατόν τι ἐστὶ συμμετίαν, καὶ ἀσφαλέσμενον τοῖς ἔχθροῖς, ὥστε ἐπορκοῦν. τὸ γὰρ ἐπιβαίνειν τὸ βύρσης, ὅρκος ἐστὶν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας, τὸν τρόπον τοῦτον ἐπιτίθεται μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλίται δ', καὶ πεζοὶ, σπανιαμφότεροι διεμύριοι. ὁ δὲ Λονχάτης, ἀγνοούμενος, παραγενόμενος τὸ Βόσπορον, διαπέρασε τὸ βασιλεῖ διοικημένον τὸ ἤπειρον, καὶ φησὶν, ἥκειν μὲν ἐπὶ δὲ τοιαῦτα τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δ' αὐτὸ μεγάλα πράγματα νομίζων. ἔφη, λέγειν τελοῦντας, οἱ μὲν Σκύθαι φησὶ τὰ τοιαῦτα τοῦτο, καὶ τὰ καθήμενον ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τὰς νομὰς ὁμῶν εἰς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι ἔφ' Τραχῶνος νέμειν. τὰς δ' λῃστὰς, ὃς αἰτιῶνται ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, ἃ φασιν ἐπὶ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπειν, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τοῦ πέριξ κλοπάδειν. εἰδέναι τε ἀλίσκοντάς σφῶν, εἰ κύριον εἶναι κολάζειν. τοῦτο μὲν σπάνιον ἐπιτάλλεσθαι. ἐγὼ δ' μᾶλλον σοι μεγάλων ἔφοδον ἐσπεμπόμενον ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα φ' Μαριάντος. ὃς ἐπέστειλε τοῦτον σοὶ ἀγγέλλειν. καὶ οἴομαι διὸτι αἰτήσεως τὴν θυγατέρα, οὐκ ἔτυχε τοῦτο σοῦ, ἀγανακτεῖ, ἐπὶ τῇ βύρσῃ ἑβδόμων ἡμέραν ἤδη καθήμενον, καὶ σπάνιοι τρεῖς ἢ ὀλίγοι αὐτῷ.

adeuntes illi, aliusque quisquis vult, quisque partem sibi sumit, & corium dextro pede calcans, pro facultate pollicetur, alius se præbiturum quinque equites suo cibo, suoque stipendio: alius decem, alius plures, alius pedites armatos quotquot poterit: alius se duntaxat, qui pauperrimus. Colligitur itaque in tergore bovis, ingens nonnunquam multitudo. Qui exercitus, & certissima fide cohæret, & hostibus est inexpugnabilis, tanquam jurejurando devinctus. Nam tergus calcasse, est jurasse. Arsacomas igitur his agendis incumbebat. Atque illi coacti sunt equitum quidem circiter quingenta millia: armatorum verò & peditum, utrorumque simul vicena. At Lonchates ubi ignotus in Bosporum pervenit, Regem adit, de regni negociis quiddam tractantem, aitque venire se publico Scytharum nomine, sed privatim res maximas apportare. De publicis, inquit, negociis, hæc in præsentiarum denuntiant Scythæ, ne vestri pastores in planitiem usque transgrediantur: sed intra Trachonem pascant. Cæterùm latrones de quibus expostulatis, quòd regionem vestram incursent, negant eos publico consilio emitti, sed privatim quemque lucri causa prædari: quorum siquis deprehendatur, tui sit arbitrii, ut in eos animadvertas. Hæc quidem illi denuntiant. At ego certiorem te facio, gravem in vos insultum futurum ab Arsacoma Mariante filio, qui nuper legatum egit apud te, idque opinor, cùm filiam tuam postularit, neque abs te impetrarit: ob id indignatur, sedetque in tergore taurino septimum jam diem, contractusque ipsi est exercitus haud exiguus.

ἤκουσε ἔφη ὁ Λεύκανορ & αὐτὸς ἀθροίζας δυώδεκα ἀπὸ βύρσης. ὅπ σὺ ἐφ' ἡμᾶς συνίστασαι, καὶ ὅπ Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, ἠγνόεν. ἀλλ' ἐπὶ σὲ ἔφη ὁ Λογχάτης ἡ ἀθροσκόπη. ἐμοὶ γ' ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστί. καὶ ἄχθεται διὸπ φθονῶμαι αὐτῷ ὑπὸ τῆ γαμετέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι. εἰ δὲ μοι ὑπόχοιὸ τὸν ἑτέραν σε θυγατέρα Βαρκέτην, ὅπε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, σὺν εἰς μακρὰν σοι ἥξω, τὸν πεφαλὴν αὐτᾶ κρεμίζων. ὑπολαβὼν ἔφη ὁ βασιλεὺς, μᾶλλα φοβερὸς γ' εἶ μὴ. ἴσως γὰρ τὴν αἰτίαν τῆ ὀργῆς τῆ Ἀρσακόμα, τὸν ἐπὶ τῷ γάμῳ. καὶ ἄλλως, ὑπίσταται ἀεὶ τὰς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, ὄμοσον ἔφη, ἢ μὰν φυλάξαι τὰς σπονδάς, μὴ δὲ ἀπατῆσαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸ οὐρανὸν, ἤλελεν ὀμύειν, μὴ σύ γε οὕτω φαίπε, μὴ καί πις ὑπίδηται τῆ ὁρκωτῶν ἐφ' ὅτῳ ὁρκωμοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν & Ἄρεος τὸν εἰσελθόντες, ἁπτόμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν. ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δεδιὰ μὴ φθονήσηται μὲ τὸ πολέμε. χεῖρον δὲ μικρῷ ἤδη φοβεροὶ ἐσόμεθα. εἰσίωμεν ἔφη ὁ βασιλεύς. ὑμεῖς δὲ, λάθητε ὅπ παρέπεπε. μηδεὶς δὲ παρέτω εἰς τὸ νεὼ, ὄφρα μὴ ἐγὼ κωλύσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν, εἰσῆλθον. οἱ δὲ ῥυφόροι δὲ ἀπίσησαν, ἀπασσάμενοι τὸ ἀκινάκεα ἐπιχῶν, τῇ ἑτέρᾳ τὸ σῶμα, ὡς μὴ βοήσειε, παιὶ φοβερὸ τὸ μορσόν. εἶπε δὲπεπεμὼν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων ἐξῆῖ, μειδιῶν ἀφελεγόμενος δῆθεν αὐτῷ. καὶ ἀφειδῶς χέων ἤρετο λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθείς ὑπ' ἐκείνε. καὶ

Audivi, inquit Leucanor, & ipse cogi copias in tergus bovis, sed eas adversus nos contrahi, idque duce Arsacoma, nesciebam. Atqui interim, inquit Lonchates, hic apparatus constituitur. Mihi autem inimicus est Arsacomas, graviterque fert quòd ipsi præferar à natu majoribus: & quòd in omnibus videar illo esse præstantior. Quòd si mihi spoponderis alteram filiam tuam Barcetim, alioqui nec indigno vestra affinitate, brevi reversus tibi caput ejus afferam. Spondeo, inquit rex, metu valdè perculsus, siquidem norat quam ob causam iratus esset Arsacomas, nempe ob nuptias, cùm alioqui Scythas etiam formidaret. At Lonchates, jurato, inquit, te præstiturum pacta, neque inficiaturum. Id cùm fieret, manusque ad cœlum tendens jurare vellet: Absit, inquit, ut hîc: ne quis spectantium conjiciat qua gratia juremus. Quin potiùs hoc Martis templum ingressi, foribus occlusis juramentum concipiamus: ac nemo nos exaudiat. Nam siquid horum inaudierit Arsacomas, vereor ne me ante bellum immolet, manu jam nunc non parva cinctus. Ingrediamur, inquit rex, vos autem absistite quam longissimè: neque quisquam ad templum veniat, quem non accersivero. Posteaquam igitur ingressi sunt isti, & procul abstitere satellites, stricto gladio, alteraque manu ore occluso, ne vociferaretur, ictum in pectus adegit. Deinde caput desectum sub chlamyde tenens prodibat, quasi confabulans interim cum illo, brevique sese dicens affuturum, quasi ab ipso ad negocii quippiam mitteretur. Atque

ita

ἵππους ἐπὶ τὸ πίπτον ἀφικόμενος, ἵνα δὴ διδόντος κρεμαλείσκῃ τὸν ἵππον, ἀπαλλάξας, ἀφικνεῖται εἰς τὴν Σκυθίαν. λύκος δὲ οὗτος ἐμπίπτει αὐτῷ, ἐπιπολὺ ἀγνοοῦντι τὸ χρῆμα τῶν Βοσπορανῶν. καὶ ὅτι ἔγνωσαν ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιάζοντας. τοῦτο μὲν ὁ Λογχάτης ἐπύθετο, καὶ τὴν παρουσίαν ἀπεκλήρωσε, τῇ Ἀδυρμάχῃ παρόδιος τὴν κεφαλὴν τοῦ Λεύκωνος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ περὶ Βοσπόρου γεγόμενα, ἦλθεν εἰς τοὺς Μάχλυας. καὶ ὡς τὸν ἀρχηγὸν αὐτοῖς τῆς φόνου τοῦ βασιλέως, ἡ πόλις δὲ ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ. ἄγε, σὺ μὲν ἀπελάσας, ὑπολάμβανε τὴν ἀρχήν, παρεσκευασμένους τοῖς ἀρίστοις ἐπιφανῆς. ἡ κόρη δὲ, κρύβδην σοι ἐπὶ τὰ ἁμάξῃ ἐπίσθω. ῥᾴων γὰρ ὕτω συμπίπτοις Βοσπορανῶν τοῖς πολλοῖς, ἰδόντας τὴν Λεύκωνος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ, ἀλανὸς τὸ αἷμα, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν. πρὸ ἡμῶν γὰρ ὕστερον τὴν Μάστεραν, ἄγαμβος ὁ Λεύκωνος. καὶ νῦν σοι ἥκω ὑπὸ τῆς Μαστέρας ἀδελφῶν, τῆς οὐ Ἀλανίας, ὑπαπειλούμενον ὅτι τάχιστα ἐλαυνόντα ἐπὶ τὰ Βόσπορον, μὴ προϊδεῖν εἰς Εὐβιότου μεταβάντα τὴν ἀρχήν. ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λεύκωνος, Σκύθαις μὲν, ἀεὶ φίλος ἦν. Ἀλανοῖς δὲ, ἀπέχθετος. τοῦτο δὲ ἤκουσε ὁ Μακέντης, ὁ μόσπολος, καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν. κρυπτὸς δὲ τοῦτο Ἀλανοῖς, καὶ Σκύθαις. ὅθεν ὅτι νῦν κρωσσοῖσι οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι. ἀλλὰ ὁ Μακέντης, τὸ τῶν εἴκασεν αὐτοῖς, καὶ λασιοκόμας ἦν κόμας, ὑπόσον οἷός τε ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν ἢ σκύθην. ὅθεν ita eò reversus, ubi vinctum equum reliquerat, quo conscenso in Scythiam se proripuit. Cùm autem rem gestam diu ignorassent Bosporani, eaque cognita, factiosè de regno decertarent, nemo est eum insequutus. Hæc itaque gessit Lonchates, promissumque præstitit, Arsacomæ dato Leucanoris capite. Porrò Macentes de his in via certior factus, quæ in Bosporo acciderant, pervenit ad Machlyenses, primusque illis nuntium attulit de rege trucidato. At populus, inquit, te Adyrmache, gener cùm sis, ad regnum vocat. Proinde fac ut ipse prior occupans, imperium arripias, in rebus perturbatis obortus: puella verò te sequatur à tergo in curribus. Nam ita facilius populum Bosporanum tibi conciliaveris, ubi Leucanoris filiam conspexerint. Porrò & sum Alanus ego, & tuæ sponsæ cognatus maternus: siquidem nostra è gente Masteram Leucanor ascivit uxorem. Et nunc tibi adsum missus à Masteræ fratribus qui sunt in Alania, denunciantibus ut quàm ocyssimè in Bosporum venias, neque patiaris ut imperium ad Eubiotum deveniat, qui tametsi frater nothus est Leucanoris, tamen à Scythis amatur, & Alanis est invisus. Hæc quidem dicebat Macentes, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Hæc enim communia sunt Alanis & Scythis: nisi quòd quemadmodum Scythæ, comati non sunt Alani. At Macentes in hoc quoque illis erat assimilis, videlicet detonsa coma: quatenus conveniebat Alanum minùs esse comatum quàm Scytham. Itaque ob

ἐπιστώσετο ἀμφοτέρους, καὶ ἐδόκει Μασσίρας, καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι. καὶ νῦν ἔφη ὦ Ἀδύρμαχε, ἑλαύνειν ἕτοιμος ἄμφω σοὶ ἐπὶ τὸ Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο ἔφη ἐμοῦ μᾶλλον ὁ Ἀδύρμαχος ἐθελῆσαι· ἂν ἀφ' ἁμάξης ὄντα σε, Μαζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἰὼν ἐπὶ τὸ Βόσπορον, ἱππείῃ πλείους ἂν χρεί- μεσθα. εἰ δὲ μὴ τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. παῦσαι ἰόν- τες. καὶ ὁ μὲ, ἀπέλαυνε, προσέδρας τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρε- σπόμενον ἐπ ὄσον. ὁδὲ, ἡμέρας μὲ ἐπὶ τῇ ἁμάξῃ ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναζεύξαντα ἐπὶ τὸ ἵππον, ἐπήρετο δόκιμά τι ἄλλο ἵνα σφίσιν ἱππία ἔπαζε; ἀναπηδήσας ἐς αὐτὸς, ἐδίκει πρὸς τὴν Μαιῶτιν ἥλαυνεν. ἀλλ' ἀποστὰς μικρὸν εἰς τὴν μεσόγειαν, ὡς δεξιᾷ λαβὼν τὰς Μιτραίων ὄρη, ἀναπαύσας με- ταξὺ τὴν παῖδα, τελευταίῳ ἐπέλεσεν ὡς Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο δρόμου, μικρὸν ἐπιστὰς, ἀπε- στήκει. ὁδὲ Μακέντης, ἐγχειρέσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, διδόξε εἶπε ἐς παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπό- σχεσιν. καὶ ὃς, ὡσὺς τὸ ἀνέλπιστον καὶ θεάματος καλλιπλοκώτατος, καὶ χάριν ὁμολογῶν ὑμῖν, παῦε ἔφη ὁ Μακέν- της, ἄλλον με ποιῶν σαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπρα- ξα τοιούτοις, τοιόνδε ἐστὶν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δε- ξιᾷ. διὸ προθυμήσασά ποτε αὐτὴν, ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπε- μελήθη, κἀμοῦ σύης. γελοῖα τοίνυν ἂν ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἓν σωελθόντες, ἔτι μέγα νομί-

hæc ei fides habebatur, & Maſſe- ræ & Mazææ cognatus eſſe puta- batur. Et nunc, inquit, ô Adyr- mache ad utrumque ſum paratus: vel proficiſci tecum in Boſporum ſi velis, vel manere, ſi ſit opus, & ſponſam adducere. Iſtud equi- dem, inquit Adyrmachus, longè malim, quandoquidem cognatus es, te puellam adducere. Nam ſi nobiſcum unà proficiſcaris in Bo- ſporum, unum duntaxat equitem numero addideris. Quòd ſi mihi uxorem advexeris, multorum in- ſtar fueris. Atque ita factum eſt. Et hic quidem iter ingreſſus eſt, Macentæ tradens ducendam Ma- zæam, quæ virgo etiamdum erat. At ille per diem quidem illam in curru ducebat, verùm cum nox occupaſſet, equo impoſita (cura- rat autem ut alius quidam eques ſeſe ſequeretur) tum inſiliens, & ipſe non ampliùs ad Mœotin ten- debat. Sed deflectens ad media- terraneam, relictis ad dextram Mi- træorum montibus, virginem interea quiete recreando, tertio die à Machlyenſibus ad Scythas iter confecit: ſtatimque ejus equus, ubi deſtitiſſet à curſu, paulumque conſtitiſſet, extinctus eſt. Porrò Macentas Arſacomæ Mazæam in manus tradens, Accipe, inquit, à me quoque quod promiſi. Tum illo ad inſperatum ſpectaculum ſtupefacto, gratiaſque agente, Deſine, inquit, Macentas, me alium à te ipſo facere. Nam quod mihi gratias agis pro his quæ feci, perinde eſt ac ſi ſiniſtra mea dex- træ gratias agat, quòd vulnerata remedium adhibuit, & ægro- tantem benignè curavit. Ergo ridicula fecerimus etiam nos, ſi jamdudum commixti, & quatenus licet in unum conflati, magnum adhuc eſſe credamus, ſiqua

ξοιμεν ἂν, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλης τῆς συμμοίρης. ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραξε, μέρος ὢν τῆς ὅλης εὐπαρκούσης. οὕτω μὲν ὁ Μακίντης ἔφη τὴν Ἀρσακόμαν χάριν ὁμολογήσαι. ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὸν ἐπιβουλὸν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν. ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχε, ἐπικληθεὶς ὁπὸ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν. εἰς ἣν τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ φανὰν πολὺν συναγαγὼν, ἅμα τῷ ὄρει τῆς ἐσβολῆς ἐς τὴν Σκυθίαν. καὶ ὁ Εὐβίοτος, ὃς μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ, καὶ Σαυρομάτας, ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους. ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος, καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, σὺν μυριάσιν ἅπασιν ἐβόων. καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱππόβοτοι ἦσαν. ἡμεῖς δὲ, καὶ γὰρ ἐς αὐτὸς μετέσχομεν ἐξόδου, αὐτοῖς ἱππεῦσι σὺν τῇ βύρσῃ τοῦ ἵππου αὐτοπαλεῖς ἑκατὸν, καὶ πολλῷ ἔλαττον τῶν συμμοιρίων σὺν τοῖς ἵππαρσι συναρθροισθέντες. ὑπερμόρφῳ τὴν ἴδεαν. ἐφαπτὴς δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἱππεῖς μὲν ἐσόπιν ἐδέδρομεν αὐτούς, ἀντιπαίροντες, ἐσβιαζόμενοι τὸ ἵππικον. ἠναγκάσθη δὲ ἱππόλυτὸ μέχρις ἡμέρας ἐσπερινῆς, ἐπεὶ δὲ ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρεῤῥήγνυτο ἡ φάλαγξ. καὶ τέλος, εἰς δύο διηρῆσθαι τὸ συνδικὸν ἅπαν. καὶ τὸ μὲν, ὑπέφυγεν, ἐπὶ πολὺ σαφῶς ἠπειλημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν. τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ ἦν ἔλαττον, ἐδιέκοπτον οἱ Ἀλανοὶ, καὶ Μάχλυες, ἐκπλέον πανταχόθεν, ἀφόβους ἀφιέντες τοὺς ἰοὺς, καὶ ἀκρίτως. ὥστε πολὺν ἐπόνουν ἡμῶν οἱ ἐξεκαμόντες. καὶ

siqua pars noſtri aliquid in totius corporis utilitatem fecerit. Etenim pro ſe ipſo fecit, cùm ſit pars totius beneficio adjuti. Atque ad hunc quidem modum Arſacomæ gratias agenti, Macentas reſpondit. Cæterùm Adyrmachus auditis inſidiis, non perrexit ire in Boſporum. Iam enim Eubiotus rerum potiebatur, accerſitus à Sauromatis apud quos verſabatur. Is in patriam reverſus, contractis ingentibus copiis, per montuoſa in Scythiam irrupit: pauloque pòſt irruit & Eubiotus, Græcos undecunque poterat ſecum ducens, Alanos quoque & Sauromatas, accerſitos utrinque vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus nonaginta millia confecerunt: quorum tertia pars erant equites ſagittarii. Nos autem (nam & ipſe ad hanc expeditionem contuleram, addens iis qui ad tergus convenerant, equites ad plenum inſtructos centum) contractis haud multò minùs triginta millibus unà cum equitibus operiebamur inſultum, duce Arſacoma. Vt autem adventantes illos conſpeximus, contra duximus agmen, præmiſſis in hoſtem equitibus. Atque ubi jam diu acriter eſſet pugnatum, noſtri jam terga dabant, & perrumpebatur phalanx: ac tandem totum agmen Scythicum duas in partes eſt diſſectum: quarum altera non omninò palam victa ſe ſubduxit: ſed hæc fuga refugium videbatur. Neque enim Alani diu inſequi audebant. Partem autem alteram, eamque minorem, cinctam Alani & Machlyenſes undequaque cædebant, jaculis ac ſagittis confertim emiſſis: ita ut noſtri obſeſſi vehementer laborarent, & pleri-

ἤδη σφίσιν οἱ πολλοὶ τῶν ὅπλων. ἐν τούτοις γ᾽, ὁ Λογχάτης, καὶ ὁ Μακέντης, ἤτυχηκότες, καὶ ἐπέτριπτο ἤδη, ὡς κινδυνεύοντες. ὁ μὲν, πυρακτωθεὶς τὸ μηρὸν, ὁ Λογχάτης. ὁ Μακέντης γ᾽, πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν. καὶ κρυπτῇ εἰς τὸ ὦμον. ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπιστι καταλιπὼν τοὺς φίλους, ἀφοπλίσας τοὺς μύκητας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας, ἤλασεν ἀμφὶ τὸ πολεμίων, καπίδα διηρμένος. ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴ γ᾽ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ διαφυγόντες, ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. οὗτοι, ἀναπτησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀθροίσαντες, ὥρμησεν ἐπὶ τὸ Ἀδύρμαχον. καὶ παίξας τῇ καπίδι ἀμφὶ τὸ αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος γ᾽ ἐκείνου, διελύθη τὸ μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ ἀλανικὸν ὑπ᾽ μεγ᾽ ὑπὸ πολύ. καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις. ὥστε σκοτοῦμεν ἐξ ὑστεραίας ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπὶ πολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς γ᾽ τὴν ἐπιοῦσαν, ἱκέται ἀφίκοντο τῶν πολεμίων ἥκοντες, ἐβίοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. βοσπορανοὶ μὲν, ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸ δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες γ᾽, ὁμήρους δώσειν ἔφασαν. οἱ Ἀλανοὶ γ᾽, ἀντὶ τοῦ ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανοὺς ἡμῖν χαρίσασθαι ὑπέσχοντο, ὡς πολλὰ διεπόντες. ἐπὶ τούτοις ἐπείθοντο, δέξασθαι τὸν Ἀρσακόμαν, καὶ Λογχάτην. καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυσβευσάντων ἵκεσθαι τοιαῦτα ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων. Μνη. πάνυ τραγικὰ ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὁμοια. καὶ ἵλεως μὲν ὁ ἀκινάκης, καὶ ὁ ἄνεμος

que arma abjicerent. Inter quos fortè erant Lonchates & Macentes, jamque vulnus acceperant, dum ante alios sese periculis objiciunt: hic quidem nimirum Lonchates adusto femore: porrò Macentes securi sauciato capite, & conto in humerum impacto. Quòd simul atque sensit Arsacomas, cùm in altero agmine esset, nobiscum, turpe ratus si relictis amicis abiret, subditis equo calcaribus cum clamore per hostes equitabat, sublato gladio: adeò ut Machlyenses animi impetum non sustinuerint, sed diducta acie, transeundi copiam ipsi fecerint. At ille receptis amicis, & excitatis omnibus aliis, impetum fecit in Adyrmachum, impactoque in cervicem gladio, ad zonam usque dissecuit: quo fuso dissipata est omnis Machlyensium, nec multò post, Alanorum acies: præter eos etiam Græci. Atque ita redintegrato prælio superiores fuimus, diuque trucidantes insequuti fuissemus, nisi nox operi finem imposuisset. Postero die ab hostibus venerunt legati, qui supplices amicitiam orarent. Bosporani duplicatum tributum pensuros sese pollicebantur: Machlyenses datum iri à se obsides confirmabant. Alani eam invasionem ita compensaturos sese spondebant, cùm nimirum Sindianos, quibus cum jamdiu nobis erat simultas, nobis subigerent. His conditionibus adducti sumus, cùm ita multò priùs Arsacomæ, & Lonchatæ visum esset: quibus singula moderantibus pax inita est. Talia Mnesippe, audent Scythæ amicorum gratia facere. *Mne.* Omnino tragica, Toxari, fabulisque similia. Et propitius sit Acinacis & Ventus, per quos ju-

ἄν, ὡς ἄμεινον. εἰ γὰρ τις ἀπιστοῖ αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. *To.* ἀλλ' ὄψει, ἦν δ' ἐγώ, ἴσως, μὴ φθόνῳ ὑμῶν ἡ ἀπιστία ᾖ. πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστεῖν ἃ ἄλλα τοιαῦτα ἀκούσω εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὄντα Σκυθῶν μεγάλα. *Mne.* μὴ μακρὰ μόνον ᾖ ἄλλα, μὴ ᾖ ἅπερ ἀφίστοις λόγοις, ὡς νῦν μὲν ἐπὶ τὴν Σκυθίαν, καὶ τὴν Μαχλυανὴν ἐλθόντα, καὶ εἰς τὸ Βόσπορον ἀφικόμενον. εἶτ' ἐπαινῶν, πάνυ μοι κατὰ χρῆσον τῇ σιωπῇ. *To.* πείσῃ δ' ἴσως σοι νομίζοντι, ἢ ἐλὰ βραχέα λεκτέον, μὴ δ' ἡμᾶς ἡμῖν τῇ ἀκρῃ συμπεριγενῶν. μᾶλλον ᾖ ἄκουσον ἐμοῦ αὐτοῦ, οἷα φίλῳ Σισίννῃ τῶν ἐμῶν, ὑπαρίστημι. ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀφικόμην οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἄμαστριν τὴν Ποντικήν. ἐν ᾧ δὲ ἐγὼ ἐσκόλαζον δὲ ἐν τοῖς λόγοις Σκυθίας ὡς ἀπαλλάξων, ἐν πολὺ τὸ Καραμβικὸν ἀφίκετο ἡ πόλις. ἔνθα δὴ ὁ Σισίννης, ἐμὸς ἐκ παιδὸς ὤν, ἡμᾶς μὲν ἐν περιωγῇ τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκοπούμενοι, καὶ ἅ πλοῖα εἰς αὐτὸν μεμακρύσμεθα, ὑπερεφέρομεν, εἴδεν πονηρὸν ὑποφαίνοντα. ἐν τοσούτῳ δ', κλῶπες τινες ἀναπεπταμένης τὸ κλεῖθρον, ἐπιφέρονται ἅπαντα, ὡς μὴ δ' τὰ ἐς σπείρα τῶν ἡμέρας ἐλαχίστου κατάλιπεῖν. ἐπανελθόντες δ' οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζονται μὲν τοῖς μίσθοις ὄσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδικαιοῦμεν, δεδίότες μὴ συκοφάνται δέξωμον τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφειλοῖτο ἡμῶν τις δωρεὰς πεντακοσίας, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ παῖδας τινὰς, καὶ τἄλλα, ὁπόσα ἔχομεν. ἐσκοπούμεθα δ' οὖν τί παρόντι ὁ, τι πράξοιμεν

juraſti: ſiquis iſta non credat, non admodum reprehendendus videatur. *Tox.* At vide, vir egregie, ne incredulitas iſta, ab invidia veſtra proficiſcatur. Quanquam me non deterrebis fidem non habendo, quominus & alia his conſimilia referam, quæ noverim à Scythis eſſe geſta. *Mne.* Tantùm ne longum facias, vir optime, neque adeò ſolutis utare ſermonibus, ut nunc ſurſum ac deorſum Scythiam, & Machlyanam percurrens, deinde in Boſporum diſcedens: poſtremò rediens, ſilentio meo prorſus abuſus es. *Tox.* Parendum tibi & hanc præſcribenti legem, dicendumque paucis, ne audiendo fatigeris nobiſcum circumiens. Quin potiùs audi quæ mihi Siſinnes nomine, amicus præſtiterit. Cùm enim domo Athenas proficiſcerer, idque cupiditate literarum Græcarum, in Amaſtrin Ponticam appuli: quæ urbs non procul à Carambe diſſita, iis eſt obvia qui à Scythia navigant. Comitabatur Siſinnes à puero amicus. Nos igitur ubi res quaſdam importatas in portu ſpectaſſemus, in eumque è navi ſubduxiſſemus, eminus nihil ſuſpicantes mali. Interea fures quidam effracta ſera, efferunt omnia, ita ut non reliquerint quod vel in eum diem ſufficeret. Cùm igitur domum reverſi, id quod acciderat cognoviſſemus, non viſum eſt in jus vocare, vel vicinos qui plures erant: vel hoſpitem, veriti ne vulgo ſycophantæ videremur, ſi

dixiſſemus nobis ab aliquo ſublatos eſſe Daricos quadringentos, multaſque veſtes, & ſtragula quædam, atque alia quæcunque habebamus. Quare conſultabamus quid in præſentia eſſet facto opus,

ρμ, ἄπορος παντάπασιν ὢν τῇ ἀλλοδαπῇ γηρόρμοι. κἀμοὶ μὲ ἰδίᾳ ὡς εἶχεν, αὐτὸν τοξότην ἐς τὸν πλούσιον τ' ἀκινάκην, ἀπελθεῖν βίᾳ, πρὶν ἀγχόνης τι ὑπομεῖναι, λιμῷ, ἢ δίψῃ πιεσθέντα. ὁ δὲ Σισίννης, παρεμυθεῖτο, καὶ ἐκέλευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν. αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν ὅθεν ἐξομαι ἱκανῶς τὰς τροφάς, καὶ τότε μὲν ξύλα ὠνησάμενος ἀπῆλθε, τῇ δὲ μιᾷ τῶν ἀλλαντοπωλῶν ἐπυνθάνετο. ἔωθεν δὲ τῶν νέων τὸν ἀγῶνα, εἶδε πομπήν τινα ὡς ἔφη, γυναικῶν, καὶ μελῶν ἀκούσιον. μετὰ μικρὸν δὲ ἦτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, εἰς τέλος ἡμέραν ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτοῖς τυθόμην, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μικρὰ ὦ Τόξαρι ἔφη, σαυτὸν πένησα λίαν, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν, πολύσιον σε ἀνηφάνω. πῶσον εἶπε. καὶ ποσήρους τὸ μικρὸν ἀπαιτήσαντος, ἐνεδίσαμεν ἤδη τῇ θέᾳ, ἱστάμεθα γὰρ ἐν αὐλῇ. προσλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ τρίτον τι, καὶ παρεδέξατο θέαμα τῷ Ἐλλησπόντῳ, ἀγαγὼν εἰς τὸ θέατρον. καὶ καθίσαντες, ἐωρῶμεν. τὸ μὲ πρῶτον, θηρία κρεμαννύμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους διδόμενα ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν, ἐπὶ τοῦ εἰρῆσθαι αἱ μονομαχίαι. καί τινα προαγαγὼν ὁ κῆρυξ δίμεσσον ἀνδρα νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, θαλαμήσας ληψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης. ἐκεῖνος ἐξανίστατο ὁ Σισίννης, καὶ προσαπῄδησας, ναίφη μαχοῦμαι, καὶ τὰ ὅπλα ᾔτει. καὶ μέσον λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισεν. καὶ οἱ μὲ κρατήσαντες ὦ Τόξαρι εἶπεν, ἅμα ἀμφὶ, ἔχοντες τὰ ὅπλα. rerum omnium in peregrina regione egenis. Ac mihi quidem ita visum est tum temporis, statim demersio in latus Acinace, vita migrare, priusquam vel fame, vel siti oppressus quippiam indignum sustinerem. Verùm Sisinnes me consolabatur, obsecrans ne quid tale facerem. Ajebat enim excogitasse sese unde nobis victus suppeteret. Et eo quidem die bajulandis è porta lignis mercedem attulit, qua victum suppeditavit. Mane autem obambulans in foro pompam vidit, ut ajebat, juvenum nobiliorum, & honestorum qui viritim lecti, ut proposita mercede singulare certamen inirent, in tertium diem erant decertaturi. Ex quibus cùm intellexisset quomodo res omnis apud ipsos se haberet, accedens ad me, ne ampliùs Toxari, inquit, dicas te pauperem: nam te intra triduum divitem reddam. Hæc ait, atque interea ægrè parato victu, spectaculo jam instituto spectabamus & ipsi. Etenim me assumptum duxit in theatrum, tanquam ad jucundum aliquod, & novum Græcorum spectaculum. Ergo ubi consedissemus, spectabamus: primùm quidem feras jaculis confixas, & à canibus agitatas, & in homines vinctos emissas, nocentes quospiam, ut conjiciebamus. Postquam autem prodierunt gladiatores, & producto prægrandi quodam juvene, dixit præco, Quicunque voluerit cum hoc singulari certamine congredi, prodeat in medium, præmium pugnæ accepturus, decem millia drachmarum. Hic surgit Sisinnes desiliens, & se dimicaturum pollicitus arma poscit. Tum acceptam mercedem, decem millia mihi deferens, in manum dat. Si vicero, inquit, Toxari, unà proficiscemur, suppetet.

δὲ ἡ πόσις, ἀφίψας με, ὑποχώρησε ὀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκώκυον. ὁ δὲ, λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα, ἀβλαβῆ ἐφύλαξε, τὸ κράνος δὲ, ὃ κατέῤῥηξεν, ἀλλ' ὅλον γαμψῇ τῇ κεφαλῇ κρίσας, ἐμφέρει. καὶ τὸ μὲν σῶμα, πεπωκὸς ἤδη αὐτὸς, κομπύλῃ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὸν ἰγνύων. ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολύ. ἐγὼ δὲ, ὡς ἐπιθήκατο ἤδη τῷ δεῖ. ἡσύχιος ἦν ἐπιφερόμενον παρῆσαι τὸ ἀνάπαλον, πεσὼν εἰς τὸ στέρνον, καὶ ἀνέλαβεν. ὥστε αὐτίκα ἐπιπηδήσας ἀπὸ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ. ὁ δὲ, κάμνων ἐν αὐτὸς ὑπὸ τῷ τραύματος, ἐπιπαθὴς τῷ νεκρῷ. καὶ μικρὸν δὴν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή. ἀλλ' ἐγὼ ἀσθραμὼν, ἀνίστασα, καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφῆκε ἤδη νεκρὸς, ἐφάμιλλον αὐτὸν, ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ ἐπιπολὺ ἠσχαλθεὶς, ἐπίζησε μὲ, καὶ ἕν μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γάμος τὴν ἐμὴν ἀδελφήν. χωλὸς δὲ εἰμι ἄχρι τοῦ τραύματος. τοῦτο ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμφίρυτον εἶναι, καὶ ἀπιστίαν δυνάσθαι, ἀλλὰ πολλοὶ παρέσαν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην ἐν Σισίννῃ, πάμπολλοι ἔτι καὶ τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενοι, παύσασθαι. ἡνίκα ποτ' ἔστ' ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμασίδιον, ἄῤῥεν. τὸ δ' ἕτερον, κόρη ἐπλέτης ἔτ. συμπαιδάμα δ' ἐν ἐπαίρων αὐτῇ Γωνδάνης, ἔστ' μὲν ἐν νοσῶν καὶ ἐν τραύματος, ὁ ἐπέρχων κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι. ἀμφιχαμὼν δὲ αὐτὸς αὐτὸς, ἐλαυνίτην εἰς τὸ μηρὸν, ὥστε δὴ ἐσάνην ἐδυνάσθη ὑπὸ

petetque commeatus: sin ecciderо, redi in Scythiam me sepulto. Quibus auditis ejulabam. At ille sumptis armis, reliquum quidem corpus munivit: verùm galeam non imposuit: sed nudo consistens capite pugnabat. Ac primùm quidem vulneratur ipse, retorto gladio in poplite cæsus: ita ut multus sanguis effluerеt. Ego interim metu jam eram præmortuus. At ille confidentiùs invadentem adversarium observans, ferit in pectore, & transfigit: ita ut protinus ad pedes ejus procubuerit. Atque hic vulnere fatiscens, mortuo incumbebat: parumque aberat quin & ipse quoque efflaret animam. Ego verò accurrens erexi, animumque reddidi. Qui postquam victoria parta dimissus est, sublatum illum domum deportavi: multumque temporis curatus à medicis, supervixit, atque hodie apud Scythas degit, ducta in matrimonium sorore mea: claudus tamen adhuc est ex vulnere. Hæc res Mnesippe, non apud Machlyenses, neque in Alania gesta est, ut testibus careat, & ficta credi queat: sed multi adsunt Amastriani, qui Sisinnæ pugnæ meminerunt. Quum quintum præterea factum Abauchæ tibi narravero, finem faciam. Venit aliquando hic Abauchas in Borysthenensium urbem, secum uxorem ducens, quam summopere diligebat, duosque liberos, alterum quidem lactentem, masculum, alterum, quæ puella erat quinque annos nata. Erat autem peregrinationis comes amicus ejus Gyndanes, atque is quidem vulnere laborans, quod in via acceperat à latronibus, qui eos fuerant aggressi: cum quibus dum pugnaret, ictus est in femore, ita ut præ dolore ne stare

τ' ἐδυώμης. νύκτωρ γ' ηθ' ἀδόντων, ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ κοιμώντες. πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστησιν, ἡ πάντα περιελάβετο, καὶ περιῆν ἡ φλὸξ ἀπανταχόθεν τὴν οἰκίαν. ἐσπᾶται δὴ ἀπερχόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα συμπεφυρμένην ἀποσπάσαντος, καὶ σύζυγα αὐτὴν ἀναπηδήσαντος, δραμόντος τ' ἐπὶ θύρας, καὶ τάλλ'. καὶ ἔφη διεκπεσοῦσα, καὶ δὸ μηδέπω πάλαι ἀπεικάσθη νῦν ἐκ πυρός. ἡ γυνὴ γ', φέρουσα τὸ βρέφος, ἔπειθε, ἀναλαβεῖν κελεύσασα ἐκ τῆς κόρης. ἠδὲ, ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις διεκπήδησε τὴν φλόγα. καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, ἀναβὰν μικρὸν ἐλαθοῦσα κακεῖνη ἀπηλλάγη. καὶ ἐπειδὴ ἀνείδιστος ἦν ὕστερον ὁ Ἀβαύχας, διότι καταδὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ γ', Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, ἀλλὰ παῖδας μὲ ἔφη ἐκ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀμείνους ἔσονται ὕστερ. φίλον γ', ὃν ἂν εὕρωμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστί, πεῖρά μοι πολλὴ δ' εὐνοίας παρεσκεύασε. εἴρηκα ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν νῦν τούτους προχειρισάμενος. ἤδη γ' ἡμῖν ἐστὶ κινεῖσθαι ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν, ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτμηθῆναι δεῖ. τίς ἂν ὁ δικάσων εἴη; Μνη. οὐδὲ εἷς. ἐ γὰρ ἐκκλησιαστήν τινα δικαστὴν ἐν λόγοις. ἀλλ' οἶσθα ὃ ῥᾴστον ἐστί; ἐπειδὴ νῦν ἀσκοπα προβεβούλευμεθα, αὖθις ἐλόμενοι ἀμφιτητὴν, ἄλλως ἐπ' ἐκείνῳ σκοπῶμεν φίλης. εἶτα ὃς ἂν ἥττων ᾖ λέγειν, ἀποτμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτό μ' ἄμεινον. ἐπεὶ γ' ἐν σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν γ' ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο

quidem posset. Noctu autem dormientibus illis (nam in cœnaculo quodam diversabantur) ingens ortum est incendium, omniaque circunclusit, jamque flamma undique domum circundedit. Tum expergefactus Abauchas, relictis liberis plorantibus, uxore quæ inhærebat, repulsa, jussaque ut ipsa se servaret, amico in humeros sublato descendit, ac pertrumpens evasit, ita ut nequaquam incendio læderetur. Secuta est uxor, infantem gestans, & puellam jubens ut sequeretur. Ea verò semiusta, abjecto ex ulnis infante, vix exiliit è flamma: cum qua veniens puella, penè & ipsa extincta est. Post hæc cùm exprobraretur Abauchæ, quòd desertis liberis, & uxore, Gyndanen extulisset, Liberos quidem, inquit, facile mihi fuerit denuo procreare, qui incertum est sint-ne futuri boni: at amicum multo tempore talem non invenerim, qualis est Gyndanes, qui multis in rebus suam erga me benevolentiam probavit. Dixi Mnesippe, è pluribus his quinque propositis. Iam tempus est pronuntiari, utri nostrûm, aut lingua, aut manus sit amputanda. Quis igitur futurus est judex? *Mne.* Nemo: non enim narrationis arbitrum quenquam constituimus. Sed scis quid agemus? Quandoquidem in præsentia, nullo proposito scopo jaculati sumus, electo arbitro, alios denuo amicos apud ipsum referamus. Tum ei qui succubuerit, mihi quidem lingua, tibi verò dextra amputabitur. At hoc quidem crudele. Quando autem tu amicitiam laudare visus es, ego verò existimo nullam aliam ho-

ὦ γάμοι ἀνθρώποις οἷον τοῦτο κτῆμα ἄμεινον, ἢ κάλλιον, τί γὰρ ἐξ ἡμῶν συνήρμοσται αὐτὸς ἡμῖν αὐτὸς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ οἰκεῖοι ἔσεσθαι ἀγαπητόν μὲν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα συλλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερον ἐπικτησάμενοι. καὶ πρόσωπα γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. τοιοῦτόν τι γάρ ἐστι συνελθόντες δύο, ἢ τρεῖς φίλοι, οἵοπερ ἐ Γηρυόνῃ οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἐξ ἁπάντων, καὶ τριπρόσωπον. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, τρεῖς οὗτοι ἦσαν, ἅμα πρέσβεσι πᾶσι, ἅπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας. Το. οὕτω γε λέγεις. καὶ ἔστω ποιῶμεν. Μνη. ἀλλὰ μήτε αἵματος ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκων δεώμεθα, τὼν φιλίαν ἡμῖν βεβαιούντων. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ἁμίλλων ἐρίζεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἀποίσεται, ἢν πίωσι. ἐπεὶ πάντα ταῦτα, οὐκ ἀνάγκης, ἀλλὰ γάμου δεῖσθαί μοι δοκεῖ. Το. ἐπαινῶ ταῦτα. καὶ ἤδη ὦ ἄνδρε φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐστὸν ἐπὶ Ἑλλάδι, ἐγὼ δέ σοι, ὅ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. Μνη. καὶ μὴν αὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ἀκήκοιμι ἔτι πορρωτέρω ἰέναι, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵοις σοὶ Τόξαρε, διεφάνης ἡμῖν λόγῳ τε λόγων.

hominibus esse possessionem ista præstantiorem ac pulchriorem, quin ipsi quoque ex compacto hinc & in posterum amici futuri, nos invicem amplectimur, ambo victores, maximis præmiis potiti: pro unica lingua, unicaque dextera, binas uterque habituri? præterea quatuor oculos, quatuor pedes, denique dupla omnia. Ejusmodi enim quiddam est, quum duo, tresve copulantur amici, qualem [1] Geryonem scriptores depingunt, senis manibus, terniſque capitibus hominem. Nam illi meo judicio, tres erant, qui simul omnia gererent, ut amicos decet. *Tox.* Probe dicis, atque ita faciamus. *Mne.* Verum neque sanguine opus est, Toxari, neque Acinace, qui nobis amicitiam confirmet. Nam hæc confabulatio, & quod eadem expetimus, longè sunt certiora illo calice quem bibitis: quoniam talia non obligationem, sed animum postulare mihi videntur. *Tox.* Placent ista. Quare jam amici, & hospites simus: tu mihi hîc in Græcia: ego tibi siquando in Scythiam veneris. *Mne.* Atquí scire te velim, non grave futurum mihi, vel longius etiam proficiscí, si tales amicos nanciscí liceat, qualem ex oratione Toxari, te esse constat.

1 *Geryonem*] Geryon Erithea insulæ in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam, sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum scilicet duarum & Ebusi. *Cogn.*

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

LVCIVS, SIVE ASINVS.

ARGVMENTVM.

Iocosa quædam & ficta narratio est, quo pacto videlicet in Thessaliam profectus studio discendæ artis Magicæ, ibi à puella quadam, dum in avem converti, eoque periculum artis facere cupit, in asinum mutatur, ac deinde varia fortuna, atque locorum vicissitudine, rusticis, urbanis, sacris, profanis divenditus, ad postremum cum in theatrum quoque, spectaculi de se prabendi caussa, introductus esset, devoratis, quas ibi tum fortè conspexerat, rosis in pristinam hominis figuram iterum redierit. Præcipuè autem admiratione digna est, mira casuum atque periculorum varietas, quibus sursum atque deorsum jactatum sese, interim etiam bene acceptum fingit. Vt non immeritò prorsus putarint quidam, voluisse Lucianum, totius humanæ vitæ speciem atque imaginem quandam sub hoc lusu proponere, videlicet quàm varii casus, quàm fallax, & inconstans fortuna, quàm incerti consiliorum, etiam bene ac sapienter captorum, exitus, quamque insperati quandoque earum rerum, quas nunquam cogitaris, eventus esse soleant, asini hujus exemplo, qui corporis quidem permutatione facta, ex homine transformatus fuerit, animum tamen & mentem hominis retinuerit, adumbrando. Hanc fabulam Apuleius undecim libris imitatus est, affictis etiam aliis compluribus ad idem argumentum, quorum quadam mythologicè Fulgentius interpretatus est, is qui in cæteras quoque poëtarum fabulas, mythologias scripsit.

Ἀπήειν ποτὲ εἰς Θετ[τ]αλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον. ἵππῳ δέ μοι κατῆγα, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς. ἐπορεύόμην δὲ τὴν προκειμένην ὁδόν. καί πως ἔτυχον ἐν ἄλλοις ἀπιόντες εἰς Ὑπα-

CVm in [1] Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negocium cum ejus gentis viro, proficiscerer: equus autem me, measque sarcinas vectaret, unusque famulus sequeretur, & susceptam viam irem, atque Hypatenses alii essent, qui Hypatam Thes-

1 *Thessaliam*] Græciæ regionem cujus montes sunt 24. nobilissimi, flumina quoque insignioa aliquot, & inter celebres urbes, Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa hyemalibus mensibus, & Larissa à qua Achilles Lariss*æ*us dictus. *Pogu.*

1 *Ma-*

πω, πάλιν τ Θετταλίας, ἐκεῖθεν ὄντες. κἀγὼ ἀλλὰ συνεπόμην. κἀγὼ ὕπνῳ ἐκείνῳ τῷ δρομάδι ὁδὸν ἀνύοντες, πλησίον ἤδη τ πόλεως ἦμεν. καὶ ἐγὼ ἠρόμην τὸν Θετταλὸν, ἐπ' ἐπίσταται ἄνδρα οἰκεῖν ἐς τὰ Ἵππαρχον, Ἵππαρχον τοῦτο. γράμμα ᾗ αὐτῷ ἐκόμιζον οἰκεῖον, ὥστ οἰκεῖσθαι παρ' αὐτῷ. οἱ δὲ εἰδέναι τ Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, ὃς ὅπου τ πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι χρήματα ἱκανὰ ἔχει, καὶ ὅτι μίαν θυγάτηρα τρίφε, καὶ τῷ αὐτῷ γαμέτῃ, μισεῖ. ἔτι γὰρ φιλαργυρώτατος ἀνθρώπων. ἐπεὶ ᾗ πλησίον τ πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἦν ἐν, καὶ οἰκίδιον ὠκεῖτον, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ἦν. οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με, ᾤχοντο. ἐγὼ ᾗ, κρούσας τὴν θύραν. καὶ μάλα ἔπειτα τὴν θύραν, καὶ βραδέως, ἀνέῳξεν δ' οὖν ἡ γυνή. εἶπε δ' ὅτι ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος. ἐνταῦθα ἔφην. σὺ ᾗ, τίς, ἢ τί βαλόμενος, πυνθάνῃ; γράμματα εἶπον κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκρειανοῦ ᾧ παρείμι σοφιστοῦ. μεῖνόν με ἔφη αὐτοῦ. καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα, ᾤχετο εἴσω πάλιν. καὶ ποτε ἐξελθοῦσα, καλοῦσά ἡμᾶς εἰσελθεῖν. κἀγὼ ᾗ παρελθὼν εἶσω, ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπίδωμι. ἔτυχε ᾗ δὲ δεῖπνα ὤν. καὶ κατακείσθαι ἐπὶ κλινιδίου σμικροῦ. γυνὴ ᾗ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τραπέζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ, ἐπιδὼν τοῖς γράμμασιν εἰσέτι χαίρων, ἀλλ' ὁ μὲ φιλάνθρωπος ἐμοὶ ἔφη, καὶ τ Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκρειανός, ὃν ποιεῖ, καὶ χαρᾶν πέμπει παρ' ἐμοὶ τὰς ἐπιστολὰς τὰς ἑαυτοῦ. τὸ ᾗ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς ὦ Λύκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὔσκιόν τ οἰκεῖν ἐστιν. ποιήσεις ᾗ αὐτὸ σὺ μεγάλου οἰκίαν, ἀνοίξας αὐτοῦ τὰς θύρας. καὶ πολεῖ τὸν

Theſſaliæ urbem repetebant, quorum utebar convictu. Sic viam illam difficilem emenſi, jam urbi appropinquabamus, quum Theſſalos illos interrogavi num virum quendam Hipparchum nomine, Hypatæ incolam noſſent: ad quem literas domo ferebam, ut ipſius hoſpitio exciperer. Illi verò reſponderunt ſibi notum eſſe hunc Hipparchum, & quo urbis in loco habitaret. Illum eſſe pecunioſum, unicam tamen ancillam, & uxorem domi alere, quòd eſſet ſummopere avarus. Ac poſtquam propiùs acceſſimus ad urbem, intus hortus erat, & domuncula commoda in qua habitabat Hipparchus. Tum illi data ſalute abierunt. At ego pergens oſtium pulſavi. Ægrè quidem & cunctanter, tandem tamen reſponſavit uxor: deinde me eſt adorta: quam rogavi eſſetne domi Hipparchus: eſt, inquit: tu verò quiſnam es, aut quid volens, ſciſcitaris? Literas, inquam, à Decriano ſophiſta Pataræo ipſi affero. Expecta me, inquit, ibi. Tum occluſis foribus, intrò ſe recepit, paulòque pòſt rediens, jubet nos introire. Ingreſſus hominem ſaluto, literaſque trado. Incipiebat ille cœnare, & in anguſto lectulo, aſſidente uxore, vacuæ menſæ accumbebat. Lectis literis, amiciſſimus mihi, inquit, & Græcorum excellentiſſimus Decrianus, rectè quidem & fidenter ſuos amicos ad me mittit. Vides autem Luci, meam hanc domunculam, quàm ſit parva, ſed ei qui inhabitat ferendo, æqua. Verùm reddes tua præſentia domum, ſi æquo animo tuleris, ampliorem. Vocata deinde ancilla,

παιδίσκην. ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ τουτῳῦνι, καὶ ἢν τι κομίζῃ σκεῦος. εἶπε πέμπειν αὐτὸν εἰς βαλανεῖον. ἐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν. ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα, ἄγε μοι, φησὶ, δίκτυσι μοι κάλλιστον οἰκημάτιον. κἀγὼ σὺ μὲν ἴφθι ἐπὶ τούτης τῆς κλίνης κοιμησομένη. τῷ δὲ παιδὶ σὺ, στιμπόδιον αὐτῷ παρεχέτω, καὶ σφυρίδιον ἐπιθέτω. ταῦτα εἰπούσης, ἡμεῖς ἀπηέμεθα λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κεφάδιον τιμὴν εἰς τὸ ἵππιον. ἡδὺ, πάντα ἔφερε λαβοῦσα ἔσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, ἦσαν δῦνος παρήλθομεν. καὶ ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος, συνέλυσε συναναπλίνεσθαι μεθ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον, ἦν σφόδρα λιτόν. ὁ δὲ οἶνος, ἡδὺς, καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκεμεν, ποτὸς ἦν, καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνου ξένου. καὶ ὕστερον τοῦ ἑταίρου οἰκέτου ποτὲ δόντος, ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, ὁ Ἵππαρχος ἤρετό με, τίς μοι εἴη τοῦ μοι ὁδὸς, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ συμενοῦ. ἄπειμι μοι ἔφην εἰς Λάρισσαν. ἔοικε δὲ αὐτοῦθι διατρίψειν, τριῶν, ἢ πέντε ἡμερῶν. ἀλλὰ τοῦτο μὲ ἦν σκέψις. ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείναι αὐτοῦθι, ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπιστεμένων γυναικῶν, καὶ θιάσειν ἢ παρέδεξεν, ἢ πεποιθόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθόμενον. καὶ τῇ ἔρωτι τῆς τούτης ὁδὸς ἐμαυτὸν, πιεζόμενον τοῦ πόλιν, λαθραῖον μὲ τῆς ἀρχῆς ἐζήτημαι. ὅμως δὲ, πιεζόμενον. καὶ τότε γυναῖκά τινα ὁρῶ σεσιῶσαν, ἤπιάν, εὐπρεπεστάτην, ὅσον γε ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἐμοὶ γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον πολύ. ὡς δὲ πλησιαίτερον ἐγενόμην, προσαγορεύει με

cilla, Des, inquit, Palæstra, huic hospiti nostro cubiculum, & siquas sarcinas secum attulit, conde: postea ipsum ad balneum mitte, siquidem longam viam exegit. Cùm hæc dixisset, ducit me ancilla Palæstra, ostensaque domo pulcherrima, tu, inquit, hoc in lecto cubabis: tuoque puero lectum ibi substernam, & addam pulvinar. Cùm hæc dixisset, lotum ivimus, dato hordei equo apponendi pretio: atque illa omnia accepta intus tulit, & deposuit. Nos autem è balneo reversi, statim ingressi sumus: ubi Hipparchus me benignè exceptum, secum accumbere jussit. Cœna splendida fuit, vinum suave & vetus. Post cœnam potus, & sermo qualis in convivio hospitis, interessit: & sic vespera illa potationi data, dormivimus. Postridie rogat me Hipparchus quò pergerem, & an ibi perpetuò mansurus essem. Larissam, inquam, proficiscor, ubi ferè tres vel quinque dies commorabor. Sed hæc erat simulatio: siquidem optabam ibi aliquandiu esse, quoad aliqua maga à me esset reperta, cujus veneficiis aliquod monstrum conspicerem, aut hominem volantem, aut in lapidem conversum. Huic curæ deditus cœpi urbem obambulare, quamvis nescirem quo pacto inquirendi initium ducerem. At nihilominus obambulo. Interim video mulierem accedentem, adhuc juvenem, opulentam, ut ex via conjici poterat: vestis enim erat florida, crebri pueri, copiosum aurum. Cùm propiùs accessissem, compellat me mulier:

ἡ γυνή. κἀμοὶ δοκεῖ αὐτῇ ὁμοίως. καὶ φησίν, ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις. καὶ ὑμᾶς ἦ τὰς ἐξ ἐκείνης γεννωμένας φιλῶ, ὥσπερ ὑὸς ἴσπερ αὐτῆς. τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καθεύδεις ὦ τέκνον; ἀλλὰ σοὶ μὲν ἔφην πολλὴ χάρις. αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀληθὲς φίλῳ ἐγκαλῶν, ἐπεὶ δὲ φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν. ἀλλὰ τῇ γυναικὶ φιλοπαίτῃ, καθ' ἑσπέραν ἔρχομαι σοί. ποῦ γὰρ ἔφη ἐκαθεύδησας; ἔρχου παρὰ τὸν φιλάργυρον ἔφη; μηδαμῶς εἶπον ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς λαμπρὸς γὰρ, καὶ πολυτελὴς φαίνεται εἰς ἐμὲ, ὥστε ἐν ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡδὺ, μειδιάσασα, καὶ με τῶν χαρᾶς λαβομένη, ἄγε περίιωτέρω, καὶ λέγε σὺ εἰς ἐμέ. φυλάττου μοι ἔφη τὸν Ἵππαρχον γυναικὸς παντὸς μαχητήν. μέγα γὰρ ἐστὶ δεινὸν, καὶ μάχιμον, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβουλεύειν τὸ ὀφθαλμῷ. καὶ εἰ μή τις ὑπακούσεται αὐτῷ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμαυροῖ τὸν. καὶ πολλοὺς μεταμορφώσειν εἰς ζῶα. τοὺς δὲ, πάλιν ἀπώλεσε. σὺ δὲ, καὶ νέος εἶ τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε δοῦλος ἁρίσαι γυναικί. καὶ ξένος, πρὸς μᾶλλον εὐπρόσωπος. ἐγὼ δὲ, πυνθάνομαι ὅτι τὰ πάλαι μοι ζητούμενον, ἔκεισε παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ νοῦν ἔτι. ὡς δὲ ποτε ἀφειδῶν, ἀπῆειν οἴκαδε, λαλοῦσα ὡς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ. ἄγε δὴ σὺ ὃ φάσκων ἐπιζητεῖν παύσῃ τὴν δεξιὰν ἵεις, ἔγωγε μοι σαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρεσιν σοφὴν, ἣ τύχῃ τινὸν, ἂν

lier: ego verò similiter ipsi respondeo. Ego, inquit, Abroea sum; amica siqua unquam fuit tuæ matris, cujus filios, non secus ac meos diligo. Cur igitur fili apud me non divertis? Magnas, inquam, gratias tibi ago. Pudetque me cùm nihil amico possim objicere, cujus causa ex ejus domo discedam: animo autem, ô dilectissima, apud te diverto. At, inquit, ubi hospitaris? nunquid apud Hipparchum illum avarum? Ne id, inquam, dixeris mater. Nam splendidus erga me & sumptuosus fuit, adeò ut in lautitiæ culpam venire possit. Illa subridens, apprehensaque manu seorsum ducens, Caveas mihi, ait, omni cura Hipparchi uxorem, [1]maga enim est peritissima, libidinosa, & oculum in juvenes omnes conjicit, cui siquis morem non gesserit, illum arte sua vlciscitur: [2]multosque in belluas transformavit: alios prorsus interemit. Tu verò, fili, adolescens es formosus, ut facilè placeas mulieri, præterea peregrinus, qui facilè contemnaris. Ego autem animadvertens, me quod jamdiu quærito, domi habere, mulieri aures non ampliùs præbui: à qua tandem dimissus, domum repeto mecum in via differens. Age, inquam, tu qui tantopere hanc mirandam artem appetere te profiteris, excita te ipsum, eamque artem adinveni, qua rebus

1 *Maga*] Non erant olim magi plebeiæ sortis homines, sed apud Persas, Æthiopes, Chaldæos & Indos, ex regia stirpe proceres, in secessioribus Philosophiæ & artis Mathematicæ arcanis educati, sagaciissimi sympathiæ rerum naturalium & divinarum exploratores. *Cogn.*

2 *Multosque in bellua*] De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Arist. de Mirabil. aud. Ovid. lib. 14. Met. Plin. lib. 8. c. 22. Arist. lib. 9. c. 36. lib. 8. c. 5. Solin. lib. 9. Aug. lib. 18. de Civit. Dei. c. 16. Virg. Eccl. 8. *Idem.*

1 *Sor-*

ἐρᾷς, καὶ ἐπὶ τοῦ θεράπαινα τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀπόδυσ. τὸ γὰρ γυναικὸς ἔξιτε, καὶ φίλαι, πόρρω ἵστασθε. κἀπὶ πύσης κυλιόμενος, ἐν γυμναζομένοις, ἐ πύσῃ συλλεγόμενος, οὕτω ἂν ἐμοὶ γνώσῃ. δᾶλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ἐπίπονοι ὄντες καὶ κακά, καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων ὡς ἐμαυτὸν, εἰσήειν οἴκαδε. τ ἐν μὲ Ἵππαρχον, ὐ καπήλευον τὸ τῆ οἰκίᾳ, ὐδὲ τὴν ἐκείνης γυναῖκα. ἡ δ Παλαίστρα, τῆ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν σύντριβόμενον. καίτοι αὐτὸς ἔνδον ὀξύθυμος ὢν, ὡς σύρριπτος ἔφλεγε καὶ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ἐμοὶ συμπιεζομένῃ, καὶ κλίνεις. ἡδὺ ὅσον ἡμῖν, ὑπερῴᾳ ἐκκεκλιμένῃ. μαγειρεῖον ὅπως τὸ παῦλα ἐσεβάψατο. ἡδὺ, σφόδρα δ ἦν ἐπιμῦσαι, καὶ χαλέπτοντα μεσὸν τὸ ὀψάριον, φεύγεις ἂν εἶπεν ὦ νεανίσκε, εἶτα νὴν ἔχεις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλῶ πυρὸς, καὶ κνίσης μεστά. ἢν γὰρ αὐτῶ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυστον, αὐτῶ μοι παρίδρύσεις. θεραπεύσει δέ σε ὐδεὶς ἄλλος, ὐδὲ θεὸς ἰατρός. ἀλλὰ καταικάσουσί σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ τὸ δεξιόπλευρον, ἐγὼ μ σε ποιήσω τᾶλον πονεῖν. καὶ τ ἀπὸ τ θεραπείας ὀδυνῆς ἀρδίμενος, ἀεὶ ἀνίξῃ. καὶ ὐδὲ λίθεις βαλόμενος τὸν γλυκείαν ὀδυνῶν φεύξῃ. τί γελᾷς. ἀκριβῶς βλέπεις ἀνθρωποκόμον. ὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα καταισκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο, ἐ καλὸν, τ ἄνθρωπον οἶδα ἐγὼ ἐ σφάττειν, καὶ δέρειν, ἐ καταικίζειν. ἡδέως

rebus optatis potiêre. Iamque Palæstram ancillam illam aggredere: ab uxore autem hospitis & amici abstineto. Ac probè scias, te si in illa voluteris, exercearis, & congrediaris, rem facilè cogniturum. Nam omnia dominorum honesta, ac turpia, [1] servis nota esse consueverunt. Hæc mecum loquens domum ingredior: ubi neque Hipparchum, neque uxorem offendo, sed [2] Palæstra penes focum sedebat, cœnam nobis parans. Protinus ego hinc exorsus, quàm venustè, inquam, ô pulchra Palæstra, nates unà cum olla circunfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur, beatus qui se in eos immersit. Illa impudens, & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens, si sapis, & vivere cupis, hæc loca igni & nidore referta. Nam si me tantùm tetigeris, accepto vulnere ambusto, mihi assidebis: nec te medicus quisquam, non Deus curaverit. Sed ego sola te urens, quod fidem omnem superet, te dolore magis afficiam, cujus curationem haud facilè sustinebis, neque lapidibus pulsatus dulcem vitabis dolorem. Quid rides? cernis diligentem hominum coquum. Non enim solos hosce viles cibos apparo: sed magnum etiam & præclarum istud novi, videlicet hominem jugulare, excoriare, & in frustra scindere, viscera quoque ipso-

1 *Servis nota*] Quibus in domibus, aut paterf. aut materf. nequiter libidinoseque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberiùs & licentiùs vivere, quotidiana docet experientia, Cic. pro Cœl. *Cogn.*

2 *Palæstra*] Iocosè inditum ancillæ nomen ut apud Plaut. in Cistel. cuidam Gymnasium. *Idem.*

ἢ τὴν πολύχνιον αὐτῶν, καὶ τὰ καρδίας ἄπτομαι. τοῦτο μὲν, ὀρθῶς ἔφθην λέγειν. καὶ γὰρ ἐμὲ πόῤῥωθεν, καὶ μὴ ὄντα ἐγγὺς ὄντα, ἡ κεραυνώσασα μὴ Δί, ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ ἐπίηται. καὶ δὴ τὰ ὀμμάτιον τὸ ἐμὸν, τὸ σὸν μὴ φανὸν ὂν πῦρ, κρύπτεις τὰ πολύχνια τὰ ἐμὰ ῥίψασα, φρόνιμε. καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦσα. ὥσπερ οὖν ἡδέσι, ἔασαί με τραχέσι, αὖ λίχνοις αὖτε, τοῖς πικροῖς, καὶ ἡδίοσι ἡσθῆναι. καί με ἤδη ἀπεφλέγμαινε λαβέσθαι, δίῤῥ' ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡδὺ, μέγα, καὶ ἥδιστον ἂν τούτου ἀνακλάσαιτο. ἐμὴ τὸ λοιπὸν λᾶϊ. καὶ συνίκεσθ' ἡμῖν, ὅπως ἐπειδὴ κραιπαλιμίοις τοῖς δηρόμοις, ἔλθῃ εἴσω παρ' ἐμὲ, καὶ καθεύδῃσι. παίπειδη ἀφίκεθ' ὅπου ὁ Ἵππαρχος, λυσιμβροι, ἐδειπνοῦμεν. καὶ πολὺς λᾶϊ συχνὸς, ἡμῶν ὁμιλούντων. εἶτα ὕστερα κραιψυσιμβρος, ἀνίσταμαι. καὶ ἔγωγε ἀπῆειν, ἔνθα ᾤκουν. παῖδα δὲ τὰ ἔνδον δὴ παρεσκεύασο. τῷ μὲ παιδὶ, ἔξω ὑπεστρώθη. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεκέκλιτο, ποτήριον ἔχουσα. καὶ οἶνος αὐτῇ παρέκειθ', καὶ ὕδωρ ἕτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ λᾶϊ οὕτω τὰ Παλαίστρας διεσκεύαστο. τὰ δὲ θρυπτόμενα, ῥᾴδια πολλὰ κρυπτόμενα. τὰ μὲ, ὅτι γυμνὰ καθ' αὑτά. τὰ δὲ, λελυμένα. τὰ δὲ, στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καγὼ τὸ συμπόσιον δὴ ὧν ἕτοιμον, ἔμενον τὸ συμπόσιον. ἡδὲ, ἐπειδὴ κρατίκλινε τὸν δέσποινον, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ λᾶϊ δὴ φερόσιτον ἡμῖν, τὸ οἶνον, καὶ τὰ φιλήματα ἀπόπινον ἄλληλοις. ὡς δὲ τὰ πολλὰ παρεσκεύασμεν ἑαυτοὺς δὲ ὡς τὸν νύκτα, λέγει ὡς μὲ ἡ Παλαίστρα, τοῦτο μὲ, πάντως δεῖ σε μνημονεύειν ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπλωκας. καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι

ipsorum, & cor suavissimè tento. Hoc, inquam, rectè dicis: nam me quanvis procul à te remotum, non incendio per Iovem, sed plenæ conflagrationi addixisti: & immisso per meos oculos igni tuo occulto, ima torres præcordia, idque nulla injuria affecta. Itaque te oro ut mihi salutem afferas his asperis & suavibus, quas dixisti, medelis, meque jam jugulatum, ut lubet, excoria. Tum illa emisso vehementi, & suavissimo cachinno, deinceps mea fuit. Convenitque mecum, se ad me concubitum venturam, postquam heros in lecto composuisset. Reverso Hipparcho, loti cœnavimus: & confabulantes crebro potui indulsimus. Deinde simulato somno surrexi, & revera eò me contuli, ubi mansionem habebam: erantque intus omnia bene præparata. Puero quidem stratus erat extra lectus: mensa verò juxtà lectum posita, & in ea calix, ibique appositum vinum, & parata aqua, cùm frigida, tum calida, quæ omnia disposuerat Palæstra. Per lectum autem sparsæ erant rosæ multæ: aliæ suis peculis exutæ, aliæ solutæ, aliæ in serta complicatæ. Ego nactus paratum symposium, compotricem expectabam. Illa ut heram in lecto collocavit, è vestigio ad me venit. Et mutuo lætabamur, vinum & oscula invicem propinantes. Ac postquam nos ad noctem potu bene comparavimus, dicit mihi Palæstra, oportet, adolescens, hoc omnino memineris, te in Palæstram incidisse. Nunc ostendas licet, an factus sis inter adoles-

εἰ μέγιστος σὺ τοῖς ἐφήβοις γεγονὼς; καὶ παλαίσομαί σοι πολλὰ ἐμοῦ γε ποτε. ἀλλ' σὺν ἂν ἴδοις, ἦφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τοῦτον. ὥστε λάμβανε. καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἠδέ, ὅστις ἦφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παρέχε μοι τὴν ἐπίδειξιν. ἐγὼ μέν, νόμου διδασκάλου, καὶ ἐπιστάτου τῶν ἀγώνων, ἂν ἐθέλω δρᾶσαι, ἐρῶ. σὺ δέ, ἕτοιμος γίγνου εἰς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. ἀλλ' ἐπίσπευδε ἔφλω, καὶ σκόπει, ὅπως δύχρῳς, καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ διὰτόνως ἔχῃ. ἠδέ, ἀπόδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ στᾶσα ὅλη γυμνή, ἔνθεν ἤρξαθ' ἐπιτάττειν. ὦ μειράκιον, ἐκδύσομαι. καὶ ἀλείψαμεν ἔνθεν ἐν δὲ μέσῳ, συμπλέκει τῇ ἀντεγωνιεῖ. δύο μηρῶν ἀπάσας, κλίνει ὑπαλίαν. ἔπειθ' ὑπερθεν ὑποβάλλων ἀμφὶ μηροῖν, καὶ ἀμφοτέραις, αἰώρει, καὶ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη. καὶ χαλάσας, καὶ ἧσας, κἀκκῶ αὐτῷ. καὶ παρεισελθὼν, βάλε. καὶ πρώσας, νύσσε ἤδη παντᾳχῇ, ἕως ποιεῖσῃ. καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχύετω. εἶτα ἐξελκύσας καὶ πλάτυνε ἀμφιβαλὼν, δῆξον. καὶ πάλιν σωώσῃ εἰς τὸ τοῖχος. εἶτα τύπτε. ἐπειδὰν ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπισὰς, ἄμφω κατ' ἰξύν δήσας, σωίσχε, καὶ πειρῶ μὴ ἀπόδιδεῖν. ἀλλ' ὀλίγον ἀμφαπερήσας, σωίσχε ἤδη ἀπολείπουσαν. κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάνυ ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἦλθε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν ἄμφω ἐπιμελάσεις, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως δύχρῳς, καὶ ἀνηκόως περιπλάκησάν μοι, σκόπει δή, μὴ σὸν σὺ κόσμῳ τὰ παλαίσματα ὑποβάλλῃς. ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἢ δὲ, ἐπὶ κόρρης πλήξασά με, ὡς φλύαρον ἔφη παρέλαβον τὸν μαθητήν. σκόπει δὲ μὴ σκεντες agilis, multaſque luctas didiceris. Ego verò, haud me videas, inquam, horum probationem fugientem. Itaque nuderis, & jam luctemur. Tum illa, prout volo, inquit, ede mihi ſpecimen: ego doctoris & præſidis more, certaminum nomina, quæ volo, tibi præſcribam: tu paratus eſto ad obtemperandum, & quicquid juſſero, præſtandum. Manda, inquam, & adverte ut noſtra certamina promptè, agiliter, & acriter fiant. Illa exuta veſte, & ſtans nuda, hinc mandata dare cœpit. Exue te, adoleſcens, & illitus unguento, congredere cum antagoniſta, & tracto utroque femore, reſupinam me proſterne, deinde ſuperior femoribus ſubſternens, diviſa crura erige, & in altum tende. Poſtea demiſſis, & firmatis iis, ipſi adhære, & inſinuatus, feri, & inflicto vulnere quaquaverſus jam percute, quoad fueris defeſſus. Et valeant lumbi: deinde quum eduxeris telum, rurſus per inguen fodica, & in parietem impelle: poſtea verbera. Poſteaquam laxari videris, jam tum inſcendens, & ad ilia alligans conſtringe, & da operam ne feſtines, quum verò paulum expectaveris, concurre. Iam es liberatus. Ac poſtquam ego facilè omnia audivi, & finis factus eſt noſtris certaminibus, ridens Palæſtram alloquor. Vides magiſtra, ut facilè & promptè luctatus ſum: at diſpice ne non rectè luctas haſce mihi impoſueris: alias enim ex aliis injungis. Illa me in faciem percutiens, quem nugatorem diſcipulum accepi? inquit. videſis ne plures accipias pla-

πλαγὰς ἐπὶ πλεῖον λάβῃς. ἀλλὰ καίε, τὰ ἐπιτιθέμενα παλαίειν. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίστατο. καὶ ἀναπαύσασα ἑαυτὴν, ταῦτ' ἔφη δύξεις, εἶτα νέος εἶ, καὶ εὔπνους παλαίσεις, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεισθεῖσα ἐπὶ δ' λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα. ὥστε πάξας ὀξεῖαν, ἐπίστρεψον, καὶ βάθυνον. ψιλὸν ὁρᾷς αὐτὸ ἀλειπτήμενον. τύπτε χρῆσαι. στρόφον τοῦ κῶλου, ὡς ἄμμα σφίγγα. εἶτα ἀναπλάσας, ἐμβαλλε, καὶ σωίζε, καὶ μὴ δίδυ λάθρα. ἐὰν δ' χαλάσῃ, βαθέως ἐπάξας, ἀνάπαυε μετάξυ. καὶ κρύσας, κρύψον. καὶ σκόπει, ὅπως μὴ ἀναστάσῃς βαθέως, ἢ κιλδωδεῖς. ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὄφιλε. καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὐδις τὸν παρεμβολὴν, σωίζε, καὶ κίνει. εἶτα ἄφις αὐτὸν. πίπλωκε δ', καὶ λίλυται, καὶ ὕδωρ ὅλον ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἰγὼ δ', ἤδη μέγα ἀναζαλῶν, ἐβόων ἤφιν ἐς αὐτὸς ὦ διδάσκαλε, παλαίσμασιν ἐλεύθερα ἄττα ἐπιδείξαι. σὺ δ' κατάκυσον, ἐπαυσάμην, καὶ κρίνησον. εἶτα δῦσα κρὸς χιτῶς, παύσῃ τὸ λοιπὸν, καὶ καταμάθῃς. καίμε σφὸς δ' Ἡράκλεις σβεννύεσθαι, ἤδη κρίμισον. ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς, καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας, ἐστεφανούμεθα. καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφή. ὥστε τὸ εἰς τὸν Λάρισσαν οὐδὲ παυόμενοι ἐπιλελήσμην. καί ποτε ἐπὶ νῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον. καὶ φημὶ σφὸς αὐτήν. ὦ φιλτάτη. δεῖξόν μοι

plagas. At urere demandatam luctam obiens. Quibus dictis, surgit: & postquam se curasset, nunc ostendes, inquit, siquidem es juvenis, & luctator vehemens, num sis in eo luctandi genere exercitatus, quod genicularium appellant. Tum super lecto in genua procumbens: age tu luctator, mediam corporis partem valenter aggressus percute, vulnusque adige profundius: nudam præstò vides: utere. Primùm in nodi modum, quod ajunt, constringe: deinde reverberans immitte, & comprime: nec quidquam intervalli concede. Sed si laxatur, ocyus inflatum penitius immitte, & impulsum absconde. Cave autem ne citiùs quàm jussero, extrahas: sed inflexum, paulatim exime, infraque subdens rursus castra constringe, & subagitare. Postea remitte ipsum, cecidit enim, & solutum est, totusque luctator sudore diffluit. At ego ingenti risu effuso, Velim etiam ipse, inquam, magistra, pauca quædam certamina imperare. Obtempera tu, surge, & sede: deinde immissa manu, quod reliquum est, me demulce & absterge, meque per Herculem circumplexa, sopi jam demum. In hujusmodi voluptatibus, & lusibus luctationum nocturna certamina decertantes, coronati sumus. Ac tantæ in eo fuerunt deliciæ ut itineris ad Lariss̃am prorsum sim oblitus. Et cùm venisset in mentem, ut ea discerem, quorum gratia veneram, illi dico, ostende ô dulcissima, dominam tuam suis

1 Ὡς ἄμμα σφίγγε] Scaliger ad Euseb. Incertus Interpres hujus Dialogi ad incertum sæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum qui scripserunt ad Milesias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum dum alia de suo convectit Interpretis fungitur officio. *Bourd.*

μηχανώμενον, ἢ μεθαρμοττόμενον τὴν διάνοιαν. πάλαι γὰρ τοιοῦτόν τι θαυμάσιον ἐπιθυμῶ. μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶσθας, αὐτὴ μαγγανεύουσα, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. εἰμὴ γὰρ σὲ σὴν ἀπίρως τῆς δὲ τῆς τέχνης ἔχειν. τοῦτο γὰρ ἐπὶ ἑτέρῳ μαθὼν, ἀλλὰ σοφὸν ἐμαυτῷ ψυχῆς λαβών, οἶδα. ἐπεί με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα τοῦτα ἐρωτικῶς ποτε κατενεγκεῖν, συναβεῖσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμαλωτὸν ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, παῦσαι φησὶ σκώπτουσα. τίς γὰρ οἷόν τε δυνατὰ μαγεύσαι τὰ ἔρωτος, ὅταν τὰ τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδὲν· μὰ τὸν σὸν κεφαλὸν τὸν σὸν, καὶ τήνδε τὴν μανίαν σὸν. οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον. καὶ ἡ διάνοια βέβαιον ὅτι τυγχάνει εἰς τὸν αὐτῆς τέχνην. εἰ δὲ καιρός ἐπιτρέψει, πειράσομαί σοι εἰδέναι μεθαρμοττομένην τὴν κεκτημένην. καὶ τότε μὲ ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήσημεν. ἡμέραις δὲ ὕστερον ὀλίγαις, ἀγγέλλει μοι ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ διάνοια αὐτῆς μέλλοι ὄρνις γενομένη, πτήσεσθαι εἰς τὸν ἐρώμενον. κἀγὼ τῷ ἔφην ὁ καιρός ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣ νῦν ἔχεις, τὸ σωτῆς ἐπίτεινον ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. χαίρει ἔφη. κἀπειδὴ ἐσπέρα λῇ, ἄγε με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν ἵν' δύνασθε, ἵνα σκέπτοι ἐκείνους. καὶ κελεύσῃ με προσέχειν ὁπῇ τι τὴν θύραν λεπτῇ, καὶ διασκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ δὴ τὴν μὲν γυναῖκα, ἀποδυομένην. εἶτα γυμνὴν τὸ λύχνον προσελθοῦσα, καὶ χάνδρας δύο λαβοῦσα, τὸ μὲν λιβανωτὸν, τῷ πυρὶ δὲ λύχνου ἐπίθηκε. καὶ στᾶσα, πολλοῖς γρανοῖς, θυς igni lucernæ imposuit, & stans multa in lucernam

suis præstigiis se transformantem. Iamdudum enim aliquod hujusmodi mirandum spectaculum videre exopto: sed tu præcipuè, siquid nosti, ipsa præstigieris, ut alia ex alia visio mihi appareat: nam puto te hujus artis minimè ignaram. Illud autem non ab alio acceptum: sed à mea ipsius anima perceptum novi: postquam me, quem mulieres appellabant adamantinum, quòd in nullam mulierem hos oculos amoris causa unquam conjecissem, hac arte prehensum, & amatorio bello delinitum, servum effecisti. Tum Palæstra, desine jocari, inquit. Quis enim hujus artis magistrum Amorem carmine incantare potest? Ego dilectissime, per tuum caput, perque beatum hunc lectum testor, me cùm sim literarum expers, horum nihil nosse. Sed hera mea fascinandi artem callet: quam si occasio dabitur, dabo operam, ut videre queas in aliam formam transmutatam. His dictis dormivimus. Paucis autem post diebus nuntiat mihi Palæstra dominam in avem conversam, ad suum amatorem esse devolaturam. Nunc, inquam tempus est Palæstra, pro tuo erga me studio, ut diutino nostro desiderio, prout supplicavi, satisfacias. Bono sis animo, inquit. Et cum adveperasset, me prehensum ducit ad domus ostium, in qua illi dormiebant: méque jubet ut ad rimulam ostii accedam, & quæ fierent animadvertam. Video nudam mulierem, ad lucernam accedentem, quæ acceptis duo-

λὰ δ' λόχνε κατελάλησεν. εἶτα κιβώτιον ἀφὼν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἴσχυν πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἴσχεν ἀναῤῥῆγμα, καὶ ἀφορφὴ μέγα. ἡδὲ, ἐκ τοῦ ἐμβεβληκότος, ὅ, τι μὲν ἐστὶν οἶδα, τὸ δ' ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα, ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα, χρίστη ὅλη, δὲ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν ποδῶν. καὶ ἄφνω πτερὰ ἀνεφύστη αὐτῇ. καὶ ἡ μὲν πτέρνη, καὶ χροιὴ ἐμόσθη. καὶ ἄλλα δὲ, ὅσα ὀρνίθων κτήματα. καὶ σύμβολα πάντα εἶχε. καὶ ὦ ἄλλο ἐδόκει, ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ ἐαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, καὶ οἷον σαῖνον οἱ κόρακες, ἀνεπήδησε, ὥχετο πτόθεν ἔξω τῆ θυρίδος. ἐγὼ δ' ὅπως σαῖνον οἰόμενος ὁμοῖον, τοῖς δακτύλοις τὰ ἐμαυτοῦ βλέφαρα ἁπτόμενος, ὡς πιστεύσων τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, ὡς ὄπτα βλέποιμι, ὡς ὄπτα ἐγρηγόροιμι. ὡς δ' μόλις ἐβραδέως ἐπεισθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆ Παλαίστρας πλεκῶσαι κἀμοὶ, καὶ χρίσασαι ἐξ σαίνου δ' φαρμάκου, ἵππον πτερωθήναι μοι. ἐθελόμην γὰρ πεῖραν λαβεῖν, εἰ μεταμορφωθείς σὺν δ' ἀνθρώπε, εἶτα ἐ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡδὲ, τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα. ἐγὼ δ' ἀναδύσας ἄνω, ἀπαδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν. καὶ ὄρνις μὲν ἐ γέγονα ὁ δυστυχής. ἀλλὰ μυῖα μέγα ὑπερπετὴς ἐξέπλαστο, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὠχρότης σὺν εἰσί. ὄπισθεν. ὄνυχας δ' τὰς πάντας τέσσαρας εἶχον. καὶ τούτου ἐδόκουν ἄλλο, ἢ ὀπίσω. καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτῆνος πόδες ἐγένοντο. καὶ τὰ ὦτα δ', μακρά. καὶ τὸ εἰσωπεῖον, μέγα. ἐπεὶ δ' κύκλῳ ἐβλεπόμην, αὐτὸν ἐμαυτὸν. φο-

cernam est locuta. Tum resarata majuscula arca, quæ pyxides multas continebat, unam hinc effert: in qua quid contineretur, nescio: sed quantum oculi conjicere poterant, oleo plena videbatur. Ex hoc sumens, tota inungitur, ab imis unguibus inchoans: statimque ipsi enascuntur alæ, nasus corneus & aduncus, omnesque avis notas, quotquot sunt, habebat, nihilque aliud erat nisi nocturnus corvus. Vt verò se alatam vidit, edito gravi crocitu surrexit, perque januam foras avolavit. At ego ratus me id per insomnium videre, palpebras meas digitis tango, propriis oculis non fidens, tanquam nec cernerent, nec vigilarent. Verùm postquam vix & tardè credidi me non dormire: tunc Palæstram rogavi ut mihi alas accommodaret, eoque illitum unguento volare me sineret. Cupiebam enim experimento discere, an ex homine transformatus anima quoque avis essem. Illa aperto domus ostio, pyxidem affert. Iamque properans, depositis vestibus totum me ungo: & avis quidem non fio miser. Sed mihi retro exivit cauda: digitique iverunt nescio quò: habebamque ungues quatuor tantùm, qui nihil aliud erant quam ungulæ. Quinetiam meæ manus, pedesque in jumenti pedes evasere: longæ factæ sunt aures, magna facies, quæ circunspiciens [1] asinum esse me vidi. Vox homi-

1 *Asinum esse*] Vitia quidem non tam corpus, quàm animam, verùm hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obsceni in porcos, asinos sive jumenta, tyranni in

γῆν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ᾐτιώμην αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος. ἡ δὲ, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, τάλαινα, εἶπεν ἐγὼ, μέγα εἴργασμαι κακόν. σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων. καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι ὦ φίλτατε, ῥᾴστη γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, τὸν δὲ ἐραστὴν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις. ἀλλά μοι φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ. ὄρθρου δὲ δραμοῦσα, οἴσω σοι ῥόδα. καὶ φαγὼν, ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε, καταψήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα, ἐγὼ δὲ, τὰ μὲν ἄλλα, ὄνος ἤμην. τὰς δὲ φρένας, καὶ τὸν νοῦν, ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ οὖν κατ᾽ ἐμαυτὸν μεμψάμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῄειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ, αἰσθόμενοι με εἴσω παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα κατακλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί. κἀγὼ συνεὶς, πορρωτέρω ποι τῆς φάτνης ὑποχωρήσας, ἑστὼς, ἐγέλων. ὁ δέ μοι γέλως, ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτόν. ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κιν-

hominis defecerat, ut de Palæstra conquereret. Labia verò demittens, eademque specie qua asinus despiciens, culpabam ipsam quoad poteram, quòd non avis, sed asinus factus essem. Illa faciem manibus ambabus percutiens: me miseram, inquit, magnum perpetravi malum. Nam properando in similitudine pyxidum erravi: aliamque accepi, non eam quæ producit alas. At tu dilectissime, bono sis animo. Nam facilis erit hujusce mali curatio. Nam si rosas comedes, illico jumenti formam exues, meumque amatorem mihi reddes. At una nocte asini formam æquo feras animo: ego diluculo currens, tibi rosas afferam, quibus esis, sanaberis. Hæc dixit, aures mihi, reliquamque cutim demulcendo. Ego autem, cætera quidem eram asinus: mente verò & sensu homo ille Lucius, excepta voce. Multum itaque de errore Palæstræ conquestus, labia mordens, abii ubi sciebam equum meum, aliumque verum Hipparchi asinum esse. Qui ut me ingressum conspexêre, [1] veriti ne fœni sui particeps futurus accederem, demissis auribus, parati erant adversus me calcibus pro ventre pugnare. Quòd cùm intelligerem, procul à præsepe recessi, ubi stans, ridebam. Sed mihi risus, erat rugitus. Nam hæc apud me cogitabam. O intempestivam hanc curiositatem! Quid autem si lupus ingrederetur, aut alia quæpiam belua? periculum est ne

lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civit. Dei. lib. 18. c. 17. & seq. *Cogn.*

1 *Veriti ne fœni*] Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & æmulatione. Arist. lib. 2. Rhet. *Idem.*

1 Ma-

δεισιδαίμων μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, ἀμφιθαμβῶν. ταῦτα σὺ σὺ οὖν, ἡγούμην ὁ δυσχὴς τὸ μέλλον κακόν. ἐπὶ γὰρ ἰσὸν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διορυττόμενος. καὶ διωρύττετό γε. καὶ ἐπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπος διέβασε διωρυχθέν. καὶ δύο ἄνδρες ἄνθρωπος ταύτῃ πυρρή, καὶ ἄλλος ὁμοίως. καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν. καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καθαδήσαντες ἐνδεῖ σὺ τοῖς δημοσίοις τὸ Ἵππαρχον, καὶ τὸν Παλαίστραν, καὶ τὸ ἐμὸν οἰκέτην, ἀδέως ἤδη τὸν οἰκίαν σκεύην, τὰ π χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δ' ἤδεν ἔνδον ἄλλο καταλείπεται, λαβόντες ἐ τὸ ἄλλον ὄνον, καὶ τὸ ἵππον, ἐπέσαξαν. ἔπεισα ὅσα ἐδύναντο, ἐπικατέθηκαν ἡμῖν. καὶ ὕτω μέγα ἄχθος φέροντες ἡμῶν, ξύλοις παίοντες, ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀπέκλιμον ὁδῷ φύσιγγι πειρώμενοι. τὰ μὲν ἄλλα κτῆνη, σὺν ἴχνι εἰπεῖν ὅ, τι ἵππειον. ἐγὼ δ', ἀνυπόδητος ἀσυνήθης ἀκιὼν, πέτρας ὀξείας ἐπιβαίνων, τοσοῦτον σκεῦν φέρων, ἀπολλύμην. καὶ πολλάκις ἀποσκίρτησον, καὶ σὺν τὸν ἐξὸν κεντρίσιν. καὶ δύο ἄλλος ὄπισθε κ' τ' μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δ' πολλάκις ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, ἠδὲν ἄλλο, ἢ ἀγκάμπτω, καὶ τὸ μὲ ὦ, μίγνυν, καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ Καῖσαρ, σὺν ἐπεκαλούμην, ἀλλὰ μὲν ἐ δ' αὐτὸ τοῦτο ἐντρέπομαι, ὡς ἀποδιδὺς αὐτὸς τῷ ἀγκάθεμαι, [1] μεθὼν δ' ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ ἀποίησαι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ πταίειν. ἐπὶ τούτῳ, ἡμέρας τι ἰσὸν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ διαβεβηκόμεθα. καὶ τόμενα δὲ ἡμῶν ἤτεμεν ἐπεκρύβη, ὡς μὴ ἀβιβασθέντες

ne ego nullius mali conscius peream. Quæ cùm mente volverem, infœlix ego futurum malum ignorabam. Nam profunda jam erat nox, multumque silentium: ac dulcis somnus, quum extrinsecus strepit paries, ac si effoderetur: ac revera effodiebatur, jamque hominis capax foramen factum erat: quâ unus atque alter ingressus est: & multi intus erant, omnes gladiis instructi: qui ligatis intus, Hipparcho, & Palæstra, meoque famulo, domum jam exinanibant, pecunias, vestes, ac supellectilem exportantes. Cumque nihil relictum esset intus, mihi, alterique asino & equo clitellas imposuerunt, nostroque dorso alligarunt, quod asportaverant. Et sic nos grave onus gestantes, baculi ictibus abigebant, ut in montem via non trita fugere conantes. Quid alia jumenta paterentur, dicere non possum. At ego sine soleis insuetus incedens, & super saxis præacutis gradiens, tanto sub onere suppellectilis, peribam, ac sæpe cæspitabam: nec tamen licebat cadere, cùm protinus alius ponè sequens crura mea baculo demulceret. Et cùm sæpe, ô Cæsar, exclamare cuperem, tantummodo rugiebam, maxima voce illud ô solum proferens: sed hoc vocabulum Cæsar, non sequebatur: imò propter hoc ipsum verberabar, ut qui ipsos rugitu proderem. Postquam igitur intellexi me aliud clamare, decrevi tacendo progredi, ne verberarer. Iam dies illuxerat, multosque montes conscenderamus, religati ora,

1 Μεθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄνευ μεγαλοφ. Marcil.

μῶμοι, τὸν οὖν εἰς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν. ὡς τι ἔφην τότε, καὶ ἔμενε ὁ Μ. ἐπεὶ δὲ λοιπὸν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, κατακλύομαι εἰς τινα ἔπαυλιν σωνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γινομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμασιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, καὶ κατακλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς εἰς τὴν ἔπαυλιν. καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν, παρέβαλον κριθίδια. καὶ ἐγὼ, ἠρίστων, ἐγὼ δ', ἐπείνων μὲν κακῶς. ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπό ποτε κριθὰς ἡμᾶς ἠρίστηκεν, ἐσκοπούμην ὅ, τι ἂν καταφάγοιμι. ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῷ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, ἐν εἶχε λάχανα πολλὰ, καὶ κραμβὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο. κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀκολουθήσας ἀφῆκα τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν, ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ, τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δεῖ με φαγεῖν τὸ ἀνθέων, πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, ῥιζώσαν με, καὶ ῥαφανίδων, καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐδιδάσκετο ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην. τὰ δὲ ῥόδα σκέπτομαι, οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά. τάσδε ἦν ἐκ τῆς ἀγελαίας δάφνης φυόμενα ῥόδα σκέπτομαι. δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, καὶκὸν ἄριστον ὄνου τοῦτο παντὶ, ἐ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. σὺ τοίνυν ὁ κηπουρὸς ἀποδόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσπλήσει εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλίνῃ λαβὼν, ὅτω μοι σωίκησε ξύλῳ, μήτε πλήσιον φησόμενος, μήτε μηρῶν. καὶ μὴν ἐκ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν. ἐγὼ δ', οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπλακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ἐπὶ τὰ λαχάνα,

ne paſcendo viam in prandium abſumeremus. Itaque tunc ſteti, aſinuſque manſi. Meridie divertimus in villam hominum illis familiarium, quantum ex iis quæ fiebant, perſpicere erat. Nam ſe invicem oſculis ſalutabant, eoſque in villa divertere jubebant. Tum prandium appoſuerunt: nobiſque jumentis hordeum objecerunt. Illi prandebant: at ego malè eſuriebam. Verùm quandoquidem hordeo veſci non poteram, diſpiciebam quid comederem: retro ſtabulum conſpicio hortum, qui olera multa & bona habebat, ſuper quibus apparebant roſæ: ego nemine eorum qui intus prandio erant intenti, animadvertente, in hortum ingredior: tum ut cruda olera comederem, tum propter roſas: quoniam apud me reputabam, fore ut eſis hiſce floribus, rurſus homo fierem. Hortum ingreſſus, lactucis, raphanis, & apio quæ ab homine cruda comeduntur, ventrem implevi. Sed roſæ illæ non erant veræ roſæ: ſed quæ ex lauro ſylveſtri naſcuntur: Laurum ipſam vocant homines: qui malus eſt cibus aſino omni & equo: nam eum qui ex eo comederit, è veſtigio emori dicunt. Interim re cognita hortulanus, arreptoque baculo in hortum ingreſſus, tanquam malorum oſor dominus, me quem vidit hoſtem, olerumque exitium, furemque prehendit, ita fuſte contudit, ut neque lateribus, neque cruribus pepercerit: quinetiam aures torſit, faciemque contrivit. Ego jam verberum impatiens, cùm ambobus calcibus reſupinum ſuper olera ſtraviſſem,

ἔφλησεν ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁδὶ, ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κυνὰς ἐπ' ἐμέ. εἰδὶ κύνες, πολλοί τε ἦσαν, καὶ μεγάλοι, καὶ ἅρπαξι μὰ Δία ἱκανοὶ, ἵνα ὅτι δὴ διασπάσονταί με ὧν τοι λαβόντες. καὶ ὀλίγου ἐπιεμελήθην, ἵνα μὴ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, πολλὰ δρασάσης μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὅπισω δὴ ἀπῆειν. καὶ ἤδιμαι αὖθις εἰς τὸν ἵππυλον. εἰδὶ, τοὺς μὲ κακῶς δρόμῳ ἐπιφερομένους, ἐδεξάμην, ἐκ κατιδόντος. ἐμὲ δ' ταῖσιν, ὑ ὥσπερ ἀφῆκαν, αὖθις ἂ ὑπὸ τ ὀδόντας πάντα τὰ λάχανα κόπτειν ἐξεμάσησι. καὶ μὴν ὅτι ὀδυπορεῖν ἄρα ἦν, τὰ βαρύτατα τῶν κλιμμάτων, καὶ τὰ πλεῖστα, ἐμοὶ ἐπέθηκαν. κἀκεῖθεν τότε ὅπως ἐξελαυνόμην. ἐπεὶ δ' ἀπηγόρευον ἤδη, πεινώμενός τε, καὶ τῇ φορτίᾳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς ὡς τ ὁδὸν ἀπτερίμονος, ἵνα μὴ κατακλιθείην, καὶ μάλ' ἂν ἀποφάπτωσί με τοῖς πλησίον, ἀναστῆναί ποτε. τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ὡς δ' βυλόμενος, φεύδομαι ὅτι πάντως ἠπόρουν, τὰ μὲν ἐμὰ σώδια λέγοντες τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ἡμιόνῳ, ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐᾶσαι κεῖσθαι τοῖς λύκοις, ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, σωσὰς τῶν ἐμῶν βυλευμάτων, ἐς τἀναντίον ἐξέτρεψεν. ὁ γὰρ ἵππος ὄνος, ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας, πίπλῃ τὸ τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ, τιμωρησόμενοι, ξύλα πλείστης ἀναστήσαι τ ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δ' ἤδη ὑπέπνεε πᾶς πλαγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, εἱρῷ, τῶν ὤτων, οἱδὲ, τ οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' ἤδη ἦν νυν, ἵνεκ' δ' ἄστερ λίθος τὸ τῇ ὁδῷ ἀπηρρόκως, λογισάμενοι τὸ ἀλλήλοις ὑπ δὴ μάτην πονῆσαι, ἐ τ χρόνον τ φυγῆς

vissem, aufugi ad montem. Ille ubi vidit me cursim abeuntem, clamavit ut adversum me solverent canes, qui multi magnique erant, & ad pugnandum cum ursis idonei. Cognovi me ab his dilaniatum iri, si caperer. Quare cùm me paulum huc illuc circuntulissem, decrevi quod vulgò dicitur, recurrere potiùs quàm malè currere. Itaque relegi vestigia, & in stabulum denuo sum ingressus. Hi verò currentes canes exceperunt & vinxerunt. Me verò non priùs destiterunt percutere, quàm præ dolore olera comesta egererem. Et cùm abeundi tempus jam advenisset, gravissimam & maximam furti partem mihi imposuerunt: indeque hunc in modum discedimus. Postquam autem ictibus, & oneris gravitate, & ungularum ex via attritu fatiscerem, decrevi ibi cadere, neque quamvis verberibus me necarent, unquam surgere, sperans me multum emolumenti ex hoc consilio percepturum, nempe illos necessitate compulsos, sarcinam qua pressus eram, inter equum mulumque partituros, meque lupis ibi relicturos. Sed nescio quis dæmon invidus mea consilia in contrarium vertit. Nam alter asinus forsan iisdem mihi excogitatis in via cadit. Quem hi quidem primùm fuste demulcentes, miserum surgere jubebant: quem plagis non parentem, alii auribus, alii cauda prehensum, erigere conabantur. Verùm ut nihil proficiebant, & lapidis instar, animo concidens in via jacebat, hi reputantes inter se, sese frustra laborare, & fugiendi tempus

ἀναλίσκουσιν, ὅπως περὶ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα συμμιζεν ἐκεῖνος, ἀφαίρουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ. τὸ δὲ ἄθλιον κτῆνος ἐς τὴν αἰχμαλωσίας, καὶ τὴν ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει κατατέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. καὶ παίοντα ἔτι, ὠθοῦσιν ἐς τὸ κρήνιον. ὁ δὲ, ἀπηφάνη κάτω, τὸν βάραθρον ὀρχούμενος. ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συμβουλίῳ τῶν ἐμῶν βλαυμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγνώμως τὰ ἐνεστῶτα, καὶ εὐθύμως εὐπαθεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ βάδια. κἀκ τούτου, εἰς ἐμαυτὸν ἀναθαρρήσας. καὶ τὸ λιτὸν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι πολὺ τὸ ὀδὸν, ἐπεὶ ὅτι καλάμυσιν. λοιπὸν, ἔνθα καλαμῶσιν. ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκημίζομεν, ἐπὶ πολὺ τὸ ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πολὺ ἐκάετο, οἰδὲ, πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκεν. εἶτα ἤρετο τὴν γραῦν ἀφ' ὅτου καθίζη, καὶ ὁ δημοσκοινίζεις ἄριστον. ἀλλὰ πάντα εἶπεν ἡ γραῦς ὑπερεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι. καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκυδάσασα ἔχω. οἰδὲ, τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀπεδυσάμενοι, ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ. καὶ λέβητος ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντος, ἀρυσάμενοι ἔνδην, ἐλαλαχάμενοι, αὐτοχειρὶ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ, κομίζοντες σκύβη πλεῖστα, ὅσα λευσᾶ, ἐλαγεῖα, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον, ἐπ' ἀνδρεῖον πολύν. ἐκπινάνυσι δὲ ἅτοι ἀλλήλοις. ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο ἐπ' ἄτοι. λοιπὸν μὲν τοῦτο, ἦν ἄριστον δαιτυλὶς, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων. ἡ δὲ γραῦς,

pus abſumere, aſino demortuo adſtantes, ſarcinas omnes quas ille geſtabat, inter me equumque partiti ſunt. Miſerum verò aſellum captivitatis, & oneris ferendi ſocium, ex cruribus ſuccidunt enſe, & ſpiritum adhuc efflantem, è loco præcipiti dejiciunt. Ille verò infra delabebatur moriendo ſubſultans. Ego videns in comite meorum conſiliorum exitum, ſtatui æquo animo ferre præſentem fortunam, & prompte iter conficere, ſperans roſis tandem repertis me priſtinam formam recuperaturum. Atque ex latronibus accipiebam, parum itineris ſupereſſe ad diverſorium in quo habitant. Itaque omnia hæc curſim ferebamus: domumque ante veſperam venimus. Intus ad luculentum ignem ſedebat anus. Hîc illi ea omnia depoſuerunt, quæ afferebamus. Poſtea vetulam rogant quorſum ita ſederet, nec prandium pararet. At omnia, inquit anus, parata ſunt vobis, panes multi, dolia veteris vini: habeo quoque ſylveſtres carnes quas ego vobis paravi. Collaudata vetula, veſtibuſque depoſitis, ad ignem ſe ungebant. Intus erat lebes aquæ calidæ, qua hauſta & in labrum effuſa, extemporali balneo ſunt uſi. Paulò pòſt venerunt adoleſcentes multi plurimam ſuppellectilem portantes, auream, & argenteam, veſtes, & muliebrem ornatum, virilemque multum, communem omnibus prædam: quibus rebus intus depoſitis, ſimiliter & hi laverunt. Cæterùm poſtea, lautum erat prandium, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus verò mihi & equo

ἐμοὶ, καὶ τῷ ὄνῳ κριθὰς παρέθηκεν. ἐκεῖνός μὲν, ἀνειδῆ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς οἶμαι τὸν ἀνθρωπον, ἐγὼ δὲ, ἐπιδὼν ἐμαυτὸν τῶν χαμαὶ ἐξωθοῦμαι τὸ ἔνδον, ἅμα ἡδόμην. τῇ δ' ὑστεραίᾳ κωλαλούσης τῆς γραὸς, καὶ νεανίσκου ἑνὸς, οἱ λοιποὶ πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπῄεσαν. ἐγὼ δ' ἐσπουδάζον, καὶ τὴν ἀκριβῆ φύλαξιν. τὸ μὲν γὰρ γραῶδες καταφρονητὸν ἐμοὶ μὴ, καὶ φυλαῖν οὐκ ἂν εὐκόπως ἐμαυτὸν δυναίτην. ὁ δὲ νεανίσκος, μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἰδεῖν, καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆγε. τρισὶ δ' ὑστερον ἡμέραις, μεσούσης νυκτὸς ἀναρίθμητοι λησταὶ, λύχνον μὲν οὐδὲν ἐκμένοντες, μόνον δὲ παρθένον ὡραίαν, εὐειδῆ καλὴν, κλαίουσαν, καὶ κεκαυκορυγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν κόμην. καὶ καθίζουσιν αὐτὴν ἐπὶ τῶν σανίδων, διδόασιν ἐσθίειν. καὶ τὴν γραῦν ἐσθίουσαν ἔνδον ἐῶσι, καὶ τὸν παῖδα σὺν φορυτῷ ἔχει. ἐδόκει πᾶσι, ὅτε ἐμφαγεῖν τι δῶσιν, ὅτι πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκλαι, καὶ τὸν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπαράττεν. ὥστε ἐ αὐτὸς πλησίον ἐὼν ἔδυ τῇ φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τὴν καλὴν παρθένον. ἐν δ' τούτῳ, οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ σκοτόμῳ ἐθέοντο. ἅμα ἡμέραν δ', πῶν σκηνῶν τις, ἔτι τὰς ὁδοὺς φεύγειν εἰλικρίνει, ἔρχεται ἀπαγγέλων ὅτι ξένοι τινὲς παρείναι μέλλοι, καὶ πολὺ πλῆθος κομίζοι. οἱδὲ, ὥσπερ οἱ ἠρκὼς ἀκούσαντες, ἐ ὁπλισάμενοι, καὶ, ἐ τ' ἵππον ἐπισκέψασθαι, ἦλασαν. ἐγὼ δ' ὁ δυσκρὶς ἐπιζεμβῶ ἐπὶ μόχθοι, καὶ πολλὰ μοι τὰ ἐλαπτόμενα, ἀκηρᾶς ἐσθίειν. ἔδοξε ἐπικόπλῳ τῷ ξύλῳ, ἐπιζεμβῶσι αὐτῶν. ἐπεὶ δ' ἤκουσε οἱς τὸν ὄδον,

equo hordeum appoſuit. At ille hordeum avidè vorabat, me convivam, ut par erat, veritus: ego verò cùm abiiſſet anus, panem comedebam. Poſtridie relicto cum vetula adoleſcente uno, ad opus ſuum abiverunt. Ego autem me, accuratamque cuſtodiam ingemiſcebam. Licebat enim mihi anum contemnere, & ex ejus conſpectu aufugere poteram. Verùm adoleſcens, & procerus erat, & horrendum intuebatur, & gladium ſemper geſtabat, & januam ſemper impingebat. Triduo pòſt, nocte propemodum media, revertuntur latrones, non aurum, non argentum, non aliud quidpiam afferentes, ſed maturæ ætatis virginem valdè formoſam, flentem, laceratis veſtibus, & coma: quam in ſtraminibus collocatam bono animo eſſe jubent, ac vetulæ injungunt ut domi maneat, & puellam cuſtodiat. At puella nec comedere, nec bibere volebat, ſed ſolùm flebat, & capillos dilacerabat: adeò ut ipſe præſepi aſtans cum illa virgine formoſa plorarem. Interim latrones foris in veſtibulo cœnabant. Cùm autem dies illuxiſſet, exploratorum quiſpiam, eorum qui in viis excubabant, nuntiatum venit peregrinum multas vehentem opes hac tranſiturum. Hi ut ſe habebant, armati ſurrexerunt, & me equumque impoſitis clitellis abigebant. Ego infœlix exploratum habens me ad pugnam, & bellum duci, tarde ibam. Inde properantibus illis, baculo percutiebar. Et poſtquam ad viam pervenimus quà tranſiturus

ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν, αὐτόν τε, καὶ τοὺς σκεύους ἡρέσποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ. καμοὶ ἐπῆκαν. τὰ δ' ἕτερα τῶν σκευῶν, αὐτοῦ σὺν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ὅπως ὀπίσω. κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, πρὸς τὸν ὀπλὴν τοῦ πέτρου ὀξέος. καί μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς, γέγονεν τραῦμα ἀλγεινόν. καὶ χωλεύων, ἦλθον τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβασίζον. οἱδὲ, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ κρημνοῦ, οἰανὸν οὐκ ἀγαθόν. ναί φασι ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαιρεσιμον γὰρ φαγεῖν ἐσόμενον. καὶ εἰμὴ, σωσιπίτονται ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δ' ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ, ἐπέβαινον. ὁ δὲ ἐμὲ δυνάτως μοι φόβος, ἀναίσθητον τὸν ὀδυνῆς ἔμποιεῖ. ἐπεὶ δ' ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα κατελύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμιτίβαν ὤμων ἀφελόντες, οὗ κατέθηκαν. αὐτοὶ δ' ἀναπεσόντες, ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπήεσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀναισώσων. τὸ δ' ἄβλιον τοῦτον ὄνον ἕλκη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ὦν τῆς ὁπλῆς; τῶν δ' σκευῶν, ἃ μὲν, ἡμεῖς οἴσομεν. ἃ δ', καὶ ὁ ἵππος. καὶ ἀπήεσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον. ἄβλιε, τί ἔτι μόρους σύρεσθαι; χώρει σὺ, καὶ γυναῖκα τίκτει διακήσουσιν. οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ πεσεῖσθαι; νὺξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἰδὲ, οἴχονται ἀπιόντες. φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν διανοούμενος, ὁρῶ ὅπως

rus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ejusque famulos occiderunt. Hi delectis rebus pretiosissimis, eas mihi, equoque imposuerunt: ibi verò in sylva reliquam suppellectilem absconderunt. Postea nos à tergo impellebant: atque ego dum urgeor, & fuste verberor, ungula in lapidem acutum offendo: ex offensione fit acerbum vulnus: quo factum est, ut reliquam viæ claudicando confecerim. Tum inter se dicebant illi, Quid opus est hunc asinum sæpe cæspitantem nutrire? præcipitem eum demus inominatum: imò inquiunt, ipsum nostri exercitus futuram expiationem projiciamus: & adversus me sese instruebant. Quæ cùm audirem, quod itineris supererat, ut alieno vulneri insistens, peregi. Fecit enim mortis metus, ut dolorem non sentirem. Vt verò ad diversorium perventum est, sublatam ex humeris nostris suppellectilem, composuerunt, & discumbentes cœnarunt. Per noctem verò reliquas sarcinas petitum iverunt. Sed miserum hunc asinum, ex illis quidam inquit, quid propter ungulæ vulnus inutilem deducimus? Sarcinas autem partim nos feremus, partim equus. Tunc deducentes equum, abiverunt. Nocte autem clarissima Lunæ splendore, apud me dicebam, Quid ampliùs hîc expectas miser: esca vulturibus & vulturum pullis es futurus? Non audis quidnam isti de te statuerint? vis-ne ex præcipiti dejici? Nox Luna refulget, atque isti abeunt: tuæ saluti fuga ab homicidis hisce dominis consule. Hæc apud me cogitans, quod video me solutum,

ὠδὶ ἀσπαδιόμενον ὠδινί, ἁπλᾶ μοι ὁ σύριγξ ὁ παῖς ὀδῶν ἐμοῖς παρεμπίπτει. τοῦτό με ἐς παράξιον ὡς μάλιστα πρὸς τὴν φυγήν. καὶ δρόμῳ ἐξιόν, ἀπῆν. ἡ δ' γραῦς ἐπεὶ εἶδεν διαδιδράσκον ἤπιμον, λαμβάνεταί μου τῆς ἀγορᾶς, καὶ εἴρετ. ἐγὼ δ' ἄξιον κρυμνῶ, καὶ θνητὸν ἄλλον εἶναι τὸ τοῦ γραὸς ἀλᾶναι, ἔσυρον αὐτήν. ὠδὶ, μᾶλ' ἀσίκρυφθη ἔνδυτον τὴν παρθένον τὴν αἰχμαλώτην. ἡ δ' ἀσπαδιόμενα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκλω κίρκι ἐξ ἄντα ἠμμένῳ, τολμᾷ τόλμαμα ἱκετεῦον, καὶ ἄξιον ἀπιτυχημάτι νεανίσκου. ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ. κἀγὼ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλασσον. καίγω τοῦ πτέρνα τῇ φυγῆς ἐν τῇ κέρας ἀνυσθῇ, ἔφυγον ἵππου δρόμῳ. ἡ δ' γραῦς, ὀπίσω ἀπολείπετ. ἡ δ' παρθένος, τοῖς μὲ θεοῖς εὐχᾶτο, σῶσαι αὐτὴν τὴν φυγᾶς. πρὸς δ' ἐμὲ, ἄν με ἔφη κομίσῃς πρὸς τὸ πατέρα ὁ καλὸς σύ, ἀλλάξεσθαι ῥᾳδίως σε παντὸς ἔργου ἀφέσει, κριθῶν δ' μέδιμνον ἕξαι σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δ', καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτοῦ φοβούμενος, καὶ πολλὴν ἐπιμέλειαν, καὶ θεραπείαν ὡς τὴν ἀσπασιωτάτης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον, δεδιὼς τὸ τραύματος ἀμέλησιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν, ἀναιρέοντες, καὶ πόρρωθεν δύο πρὸς τὴν στελλίδα ἔγνωσαν τοὺς δυσχεῖς αἰχμαλώτους. καὶ ἀσπασάμενοί μου, καὶ λέγουσιν, ὦ κακὴ, κἀζαθῆ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀνεῖα πλαίσιος; ὠδὶ τί ἐμιμήσω δίδυμος; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς. ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, παρθένιον χαλῶντες ἴλιγγον. κἀμὲ λαβόντες, ἤλκυσι ὀπίσω. κἀγὼ ἐς δ' ποδὸς, καὶ δ' τραύματος ἀναμνησθεὶς, ἐχώλευον. εἰδὲ, νῦν ἔφασαν χωλὸς,

tum, & lorum quo trahebar in via pendens, hoc me ad fugam capessendam maximè incitat: ac cursim egressus abeo. Vbi me ad fugam paratum conspexit anus, cauda prehensum retinebat. Ego rem dignam præcipitio, & alia quavis morte putans, si à vetula retinerer, mulierem trahebam, quæ captivæ virginis opem implorabat. Virgo cùm prodiisset, & conspexisset anum instar caudæ ex asino pendentem, nobile, & vesano adolescente dignum facinus est ausa. Nam in me insilit, insidensque abigit. Ego tum fugiendi studio, tum puellæ gratia, equi cursu fugi, anicula post nos relicta. Virgo pro salute orabat Deos: ac mihi dicebat: si me, ô egregie, ad patrem vectaveris, ab omni utique opere te liberum faciam: tibique quotidie medimnum hordei in prandium præbebo. Tum ego meos interfectores fugiens, magnamque opem, curamque ex servata puella mihi sperans, neglecto vulnere currebam. Vbi verò ad bivium quoddam pervenimus, hostes nostros redeuntes offendimus, qui è longinquo protinus ad lunam infœlices captivos cognoverunt, ac me corripiunt accurrentes, dicuntque, O formosa virgo & bona, quonam is nocte intempesta, misera? nonne dæmones pertimescis? At huc ad nos veni: te tuis reddemus. Quod Sardonio cum risu dicebant: meque aversum retrahebant: ego verò pedis, vulnerisque recordatus claudicabam. Illi verò dicebant,

ὅτε ἀποδιδράσκων ἁλίσκῃς; ἀλλ' ἴδε φύζαν εἶδες σε, ὑκαίνων, ἅτε ἀκύτερος, καὶ πλέως ἦθα. τοῖς δ' λόγοις τύπτεις τὸ ξύλον ἔκτε-νω. κ' ἤδη ἔλκω τοῦ μηροῦ εἶχον, τυθιτόμενον. ἐπεὶ δ' εἶδον πάλιν ἀνε-ρέψαμεν, τὴν μὲ χραιῶ, εὐθυμῶ ὅτι τῇ πέτρας κρεμάμενόν σε κωλα-δήσω; βύσσου γὰρ οἷον εἰκὸς τὸν δε-σπότην ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου φυγῇ, κρεμαμένην ἑαυτὴν, σφίγξασαν ὑπὸ τῆς τρα-χήλου. οἰδεῖ, τὴν χραιῶ δυνηθέντες τῆς δίκης ἀπολύσωσιν, εἰς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆ-κεν. ὡς δὴ τὸ τοῦ δεσμοῦ. τὴν δ' παρ-θένον, ἔνδον κατέδησαν. εἶτα ἐδεί-πνουν. καὶ πότος ἦν μακρός. καὶ τούτων ὄντων ὧδε τῶν κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους. τί ποιεῖμεν ἔφη τις αὐτῶν τὸν δραπέτην; τί δ' ἄλλο ἢ ἐκεῖ ἔτερον, ὃ τῇ χρεὶ τοιαύτῃ κάκει ἐπιβρίψωμεν αὐτὸν, ἀφιλομέ-νου. ἐν ἡμῖν χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ ἀπώλεσεν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον. ὥστε ἴσθι γάρ ὦ φίλοι, ὅτι αὐτὴ οἱ τὸ οἶκοι ἐβράξαι, καὶ δὴ εἰς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο. πάντες δ' ἂν ἁλώμεθ, τὸ ἐχθρῶν ὑπ' ἀφρο-σκάδης ἡμῖν ἐπιπεσόντων. ὥστε ἀμυ-νώμεθα μὴν τὸν πόλεμον. ἀλλὰ μὴ ὅτου ῥᾳδίως ἀποθνησκέτω, πε-σεῖσθαι ἐπὶ τὸ λίθου. δικάζειν δὲ αὐ-τὴν τὸ ἀλγεινότατον, καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν. καὶ ὅστις αὐτὸν χρόνῳ, καρτερώσειν, φυλάξας, ὕστερον ἀπο-λεῖ. εἶπε ἐζήτει θάνατον. καί τις εἶπεν, οἶδα ὅπ ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρ-χιτεκτόνημα. τὸ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὁπηνίκ' ἂν ζῶ, νεῶ δ' ἐκ χωλὸν εἶναι ψιλόμυον, καὶ μὲν ἐκ τῆς φυγῆς τὴν παρθένον ἠνυόμην ὑπηρέτην, καὶ λέγοντο. τοῦτον μὲν ἔωθεν ἀπο-σφάξαντες, ἀναπλώμεθ ἐκ τῆς γα-στρὸς, καὶ τὰ μὲ ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τὴν μὲ δ' ἀγαθὴν ταύτην

bant, claudus es quum aufugien-do captus es? Verùm quando tibi visum est fugere, sanus, equo velocior, & volucer eras. Quæ verba sequebantur verbera, & dum increpabar, vulnus in crure jam habebam. Domum regres-si, vetulam invenimus laqueo è petra suspensam, quæ ut verisi-mile est, dominos ob virginis fu-gam verita, constricto collo se suspenderat. Illi bonam vetulæ fi-dem admirati, solutam ut erat in laqueo, præcipitem in imum de-dêre. Intus vincta virgine cœna-runt, & potum produxerunt, dum interim de virgine colloque-rentur. Quid, ait ex iis quispiam hac fugitiva faciemus? Quid a-liud, alter inquit, nisi eodem il-lam loco, quo vetulam nostram præcipitem agamus? Nam & pe-cuniam multam nobis, quan-tum in ipsa fuit, abstulit, no-stramque tabernam prodidit. At-que ut probè scitis, amici, si hæc domum suam aufugisset, ne unus quidem nostrûm in vivis relin-queretur. Etenim inimicis in nos ex composito irruentibus, omnes caperemur. Quare ad-versariam hanc ulciscamur: sed non ita ut in saxum projecta per-eat facilè: imò acerbissimam & longissimam mortem commini-scamur: quæ ipsam tempori, & cruciatui servatam, postera die perimat. Deinde genus mortis quæsiverunt. Tum dixit aliquis, Teneo commentum quod proba-bitis. Interimendus est tardus hic asinus, qui se claudicare mentitur, quanquam virginis hu-jus fugæ assecla fuit, & mini-ster. Itaque hunc diluculo ju-gulatum, abscisso ventre aperiamus: & intestinis abjectis præcla-

ram

παρθένον, τῇ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν, ἔξω δὲ ὅπως θέλοιμι, ὡς ἂν μὴ δύνῃς ἀποπνιγῆναι. τὸ δ' ἄλλο σῶμα πᾶν, ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτὴν κρύπτεσθαι μόνα συβρώσεως, ῥίψωμεν ἔξω ἀμφω ταῦτα τοῖς γυψὶ κρυπτὸν τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δ' ὦ φίλοι, τὴν βασάνιν τὸ δεινόν. ἔστιν μὲν, τὸ, νεκρὰ ὄνῳ, σωθεῖσαν. εἶπε, τὸ, θέρους ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ὑπὸ κτηνῶν κρυφθεῖσαν, καὶ λιμοῦ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μόνῃ ἑαυτὴν ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ὅσα πρόσεστιν, ἀποφεύγω δ' ὅπως τὴν ὀσμὴν, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένην, ἐῶ λέγειν. πλὴν οἱ γύπες διὰ δ' ὅπως παρεισόντες εἶεν, ἐς τὸν τοῦτον ὡς ἐκεῖνον ἴοιεν, καὶ ζῶσαν ἔτι, ἁλισκομένην πάντες αἰσθοίατο, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῇ προσιόντες τούτῳ θρήνῳ. ἐγὼ δ', αἰσχρὸν αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενον, καὶ μὴ δ' νεκρὸς δύστυχος κεισόμενον, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ἐπιδεξόμενον, καὶ ἥκειν, εἰδὼς ἀδικίας κρίσεως, ἐσόμενον. ἔρρω δ' ἦν ἔτι. καὶ ἐξαίφνης ἐφίστησι τοῦτος φρουρῶν, ἐπὶ τοὺς μιαροὺς τούτους ἀφιγμένον. καὶ δύ' ἡμᾶς πάντας εἰδόσμεν, καὶ ἐπὶ τὰ δ' χεῖρας ἠγμένους ἀπῆγον. ἔτυχε δ' ἐν ὁ τῶν κόρῃ μεμνηστευμένος, σὺν αὐτοῖς ἐλθών. αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ ἐν τὸ κρυπτόμενον τῶν λῃστῶν μηνύσας. ἐγνώσθη δὲ ὑπ' ἐμοῦ, ὕστερος ἦλθε οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἐπ' πόρρωθεν; ἐγνωσαν δύστυχοι, ἀνιαρὸν αὐτοῖς ἐμοὶ συμπεπτωκότος. καὶ ἀσπασάμενοι, ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω. ἡ δὲ παρθένος, πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, ὅτι συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸ κρεῖττον ἐκεῖνον αὐτῇ ἡγεμόνα τῆς ἀποδράσεως. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν, καὶ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον ἐπαινῶν, ὅτι τὴν παρθένον ἐσώσατο, καὶ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον ἐπαινῶν, ὅτι τὴν παρθένον ἐσώσατο, καὶ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον ἐπαινῶν, ὅτι τὴν παρθένον ἐσώσατο.

ram hanc virginem, intus asinum includamus: ita ut solum superextet caput, ne è vestigio suffocetur: reliquum verò corpus totum in ventre occultatum lateat, ut in eo consuto bene repositam cum altero projiciamus vulturibus, novo more præparatum cibum. Considerate autem amici hujus tormenti sævitiam. Primùm, quòd asino cohærebit: deinde verno tempore, sole ferventissimo in jumento decoquetur, & fame semper necante peribit, neque qua se suffocet, habebit. Cætera verò quæcunque patietur, putrefacti asini odore, & scaturientibus vermibus, prætermitto. Denique vultures in ventrem asini penetrantes, hanc cum illo pariter, adhuc viventem dilaniabunt. Vociferati sunt omnes, tanquam prodigiosum hoc commentum comprobantes. Ego me ipsum deplorabam tanquam jam moriturus, nec fœlici morte occubiturus, sed miseram virginem susceptury, & virginis insontis sepulchrum futurus. Diluculo statim adventat militum manus in scelestos illos latrones: eosque repentè omnes vinciunt: & ad regionis præsidem ducunt. Cum illis etiam venerat virginis procus. Ipse enim latronum diversorium indicarat. Hic virginem assumptam, mihique impositam, hoc modo domum deduxit. Vicini ut nos è longinquo viderunt, rem prosperè gestam agnoverunt: me rugitu bonum ipsis nuntium significante: & accurrentes salutarunt eam, domumque deduxerunt. Virgo autem magnam mei rationem habebat, idque meritò, cùm captivitatis, & fugæ socius fuissem, itaque

ναυον συγκαθωδύσαντος. καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος ἐς καμήλου ἱκανός. ἐγὼ ὁ τότε μάλιστα κατηρώμην τὸν Παλαίστρεα, ὡς ὄνον με, καὶ ἐς κυνὰ τὴν τίχνην μεταβεβλῆσθαι. ἐώρων δὲ τοὺς κυνὰς εἰς τὰ πλανέσια παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίοις νυμφίοι. ἡμέρας δ' ὕστερον μὴ τὸ γάμου ἐκ πολλοῦ, ἐπειδὴ χαρίεν μοι ἔφη ἡ δίκαιοσύνη ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ ἤθελεν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι· ὑπαίθριον, καὶ σὺν τοῖς ἀγελαίοις ἵππους νέμειν. καὶ χαίρων ὡς ἐλεύθερος ἔφη, ζήσεσθαι σὺν ἡδονῇ, καὶ τοῖς ἵπποις ἐπιβήσεσθαι. καὶ αὖθις δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ μὴ τὰ σχοίνισμα σὺν ὄνῳ δικαιῇ. καλέσας δ' ὁ ἱπποφορβὸς πάντα, τοῦτο μοι παρέδωκεν. ἐγὼ δ' ἔχαιρον, ὡς σὺν ἐπ' ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὸ ἄγρον, τοῖς ἵπποις μὲν ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἤλθομεν ἐπὶ ἀριστον, εἰς νομόν. ἔχρῆν δ' ἐμὲ καὶ ταῦτα, ὥσπερ Κανδαύλῃ, καμοὶ γυναῖκα. ὁ γὰρ ἐπιστάτης τὸ ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἔνδον με καταλιπὼν. ἤδη, τῇ μὰλη με ὑπαξεύγνυσι, ὥσπ ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρὸς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν οὐ μέτριον κακὸν εὐχερέστερον ἦν ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπιστάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ πολὺ τὰ ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς, πολλοὶ δὲ πόνῳ ἦσαν, ἄλφιτα τὰ μιαρὰ αἰτοῦσα, ἐξεμίσθω τὸ ἐμὸν ἄβλιον τρώγλον. καὶ τὰς μὲ κριθὰς, τοὺμὸν ἄρισον φορύσασα, καμοὶ ὥσπ ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν. ἐμοὶ δ', πίτυρα ἄρισον

que in mortis periculum venisſiem. Et mihi, dominorum juſſu, hordei medimnus in prandium apponebatur, fœnumque quantum ſufficeret camelo. Ego tunc, potiſſimùm Palæſtram execrabar, ut quæ me in aſinum, non in canem arte tranſmutaſſet. Videbam enim canes in culinam introëuntes, multaque vorantes, quàm multa in divitum nuptiis. Paucis autem poſt nuptias diebus, quoniam hèra gratiam apud patrem promiſerat, & juſtam beneficii penſationem reddere volebat, juſſit ejus pater me liberum dimitti, ut ſub dio agerem, & cum armentariis equabus paſcerer. Nam ut libertate fruens, inquit, cum voluptate vivet, & equas inſcendet. Atque hæc retributio juſtiſſima mihi tum videbatur, ſi penes aſinum eſſet judicandi provincia. Quare accerſito equorum paſtore, ei me tradit: ego autem gaudebam, ut qui futurus eſſem à ferendis oneribus in poſterum immunis. Poſtquam ad agrum pervenimus, equabus permiſcuit me paſtor, ſimulque ad paſcendum duxit. Oportebat autem ut hîc, idem mihi ac Candauli accideret. Nam equorum præfectus, uxori ſuæ Megalopolæ intus me reliquit: quæ me molæ illigatum ſibi frumentum, & hordeum totum molere cogebat. Mediocris hic erat labor, grato præſertim aſino molere dominis. Atque optima hæc mulier, etiam farina in mercedem petita à ruſticis aliis, qui erant multi, miſerum meum collum mercede locabat. Inſuper hordeum cibum meum torrefaciens, mihique ut molerem, imponens, integras quas faciebat, mazas devorabat: ego in prandium furfur habebam.

ἦν. εἰ δέ ποτε ἐ συνελάσειέ με παῖς ἵππος ὀνομοῦς, παιόμενός τε, καὶ δακνόμενος ὑπὸ τ' ὀργίνων, λαπλαλύμην. ἀεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τ' αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέρωθεν εἰς ἐμὲ ὀπλακπίζοντες. ὥστε φέρειν οὐκ ἐδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λειπόμενος δ', καὶ ἀμορφος ἐν ἀποφαλῷ χοίρῳ ἐγιγνόμην, ὅτε ἔνδεν δύφερνόμενος πρὸς τὴν μύλην, ὅτε ὑπαύριος νεμόμενος, ὑπὸ τ' συνόμων πολεμούμενος. καὶ μὴν ἐ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ἀμφοῖς ἐφόρτιζον. τοῦτο δ' ἦν τὸ κεφάλαιον τ' ἐμῶν κακῶν. ὠφείλετον μὲν, ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδόν. εἶτα ἐ ἀνυπόδητος ὀρθ' ἐν λιθίῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ἐπολάτιν, παιδάριον ἀκόλαστον. τοῦτό με καινῶς ἐφόρτου ἀπώλλυε. ὠφείλετον μὲν ἔπαιέ με, καὶ πρέχοντα λίαν, ἀ ξύλων ἀπλῶ; ἀλλὰ τῇ οὐρᾷ πυκνὰς ἐφέλκε, καὶ ὀξείας. καὶ ἀεὶ ἔπαιεν τὸ αὐτὸ ἓ μηρῷ. ὥστε ἀνίωκτόν μοι καὶ σκληρὸν ὁ μηρὸς τῇ ῥάδῳ. ὁ δὲ, ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἰ τά μοι ἐπιπόθ' φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι ἐ ἐλέφαντι σκυγκεῖν. καὶ ἀνώγει ἡ κνῆσις ὀξεῖα ἦν. ὁδὶ, καὶ σκυτώδη ἔπαιεν. εἰ δέ μοι ἐπιπόθ' ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἔπειγε ἐπικλίνον, δίον τ' ξύλων ἀφωτεῖν, ἐ τῷ κυφοτέρῳ ἐφεστῶσαλεῖν, καὶ τὸ ἴστε ποιεῖν, τοῦτο μὲ, ἀ δέ ποτε εἰςγάσθ. λίθους μεγάλους σκ ὄρους ἀναιρούμενον, εἰς τὸ κυφότερον, καὶ ἄνω νεῦον φορτία ἐφεστῶτες, καὶ κατῆειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις, ὁμοῦ ἐ λίθους ἀχρείους ἐπιφέρων. καὶ παλαιὸς ἦν ἀεὶ ἐν τῇ ὁδῷ. ὁδὶ, τ' ὑποδημάτων φευδόμενον, ὀπίσω τ' ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέχε τ' ποδαμόν.

bebam. Quòd si quando me cum equabus abigeret pastor, ictibus & morsibus à maribus perimebar; qui me cum fœminis suis mœchari suspicabantur, ideoque utroque pede calcitrantes, me insequebantur. Quare zelotypiam equorum ferre non poteram. Quo factum est ut macilentus ac deformis brevi evaserim: cùm neque domi ad molam exhilarer, neque sub dio pascerer, consortium bello oppressus. Quinetiam in montem sæpe mittebar, & ligna vectabam humeris. Quod erat malorum meorum caput. Primùm quidem ascendendus erat mons excelsus via graviter ardua: deinde soleis carebam in saxoso monte. Mecumque mittebatur agaso, nefarius puerulus, qui me nova ratione quavis à parte perdebat: ac primùm quidem me etiam intensiùs currentem pereutiebat, non simplici fuste, sed nodis crebris, acutisque scatente: eandemque femoris partem semper petebat, adeò ut ea ex parte femur verberibus apertum fuerit: nec tamen vulneratum ferire destitit. Deinde onus imponebat, quantum vix etiam elephas tulisset. Ac quanquam acutus erat descensus, hic tamen verberabar. Quòd si videret mihi incumbens onus in alterum latus inclinare: quanquam graviori detrahenda erant ligna: & leviori adjicienda, ut paria fierent: nunquam tamen istud fecit. Imò lapides magnos ex monte acceptos, leviori seque attollenti oneri addebat: ego verò descendebam lapides inutiles cum lignis circunferendo. Porrò in via erat perennis fluvius, quem ut calceis parceret, post ligna mihi insidens trajicie-

εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων, καὶ ἀχθοφορῶν, καθιστάμην, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. ὁ γὰρ ἦν καθεὼς ἐκ χείρος μοι ἐπιδύναι, καὶ μὲ χαμαὶ ἐπιμένειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε δέοι. ὁδὲ, ὅτε κατῆλθεν, ὅτε χεῖρον ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπιμένωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὲν ἕλκος κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνεγκὰν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ ἐκ τῆς φίγξας, ἀπικρέμε ὄπισθεν ἐκ τῆς ἀρχῆς. αἰδὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπαίνθις τῶν ὁδῶν, ἀπικρεμάμεναι, ἐνεσείπτουν μοι, καὶ πανταχῆ μοι τὰ ὄπισθε νύττουσαι, ἐπέτρωσκον. καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν πτερωσκόντων ἀεί μοι ἐπομένων, κἀμὲ ἡρτημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα ἐνεσείμην φυλαττόμενος τὴν ἀκανθῶν τῶν ἐνεσούσην, ὑπὸ τῆς ξύλων ἀπωλλύμην. εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τοῦ ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὀξὺ ἐνεσείπτει. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτεῖναί με. ἐπεὶ δέ ποτε ἅπαξ κακὸν πάχνη πολλὴ, ὅσον ἐπὶ φέρων, ἐνεσείσθη αὐτὸν λαξ κίνησαι, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λαξ ἐν μνήμῃ. καί ποτε κελεύει συμπτῶον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας δή με, καὶ τὸ συμπτῶον τὸ πολὺ σωενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ. καὶ δεσμῷ ἀχαλκέῳ ἐῢ μάλα ἐνεσέδησέ με τῷ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. ἐπὶ δὲ ἐνεσείναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆς ἐπάκης, κλίνας ὀλίγον ἐπὶ θερμὸν, ἐπιδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐληλύθειμεν, τὸ δεινὸν ἐνέκουψεν εἰς τὸ συμπτῶον. τὸ δὲ, τί γὰρ ἄλλο ἐδυνάσθη, δᾷδος ἀνάπτεται. καὶ λοιπὸν ἤδειν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀσβεστον. μαλῶν δὲ ὡς

bat. Quinetiam si quando tanquam fessus, oneri succumberem, tunc intolerabilis erat ejus molestia: nunquam enim descendebat ut manum mihi porrigeret, atque humo excitaret, & onus allevaret, si quando esset opus, sed à summo capite, auriculisque incipiens, fuste me tundebat, dum me excitarent plagæ. Alio quoque intolerabili malo me lacessebat. Etenim acutissimarum spinarum fascem, vinculo circumligatum à cauda ponè suspendebat. Quibus, ut parerat, cùm in via progrederer, pendentibus & illudentibus, totamque posteriorem partem lancinantibus, vulnerabar: neque eas arcere poteram, siquidem vulnerando me semper sequebantur, & à me pendebant. Etenim si lento gradu procederem ut spinarum ictus devitarem, baculo conficiebar: si baculum devitarem, tunc acutum illud malum à tergo mihi incumbebat. Denique erat agasoni meo istud opus, ut me occideret. Sed postquam tandem aliquando malorum impatiens calces in eum movi: calces illos memoria semper tenebat. Iussus aliquando stupam de una regione in aliam transferre: allatam illam dorso meo alligavit, & me arcto admodum vinculo cum onere vinxit, magnum mihi moliens malum. Nam cùm esset prodeundum domo: surreptum ex igne torrem adhuc fervidum, ubi procul à stabulo processissemus, intus stupam abscondit. Quæ (quid enim aliud poterat?) protinus flammam concipit: atque ego nihil aliud quàm multum ignem ferebam. Sed cùm me

in

αὐτῷ ἐπῆτορμαι ἐν τῇ ὁδῷ, πίλημά βαθὺ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐς πίλημβος ἐς τὸ ὑγρότατον. εἶτα σκύλιον ἐστοῦδα τὸ τυπτεῖον. κἀγὼ δινῶν, κἀγὼ τρίφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ καταθέσεσα τὸ θέρμον ἐκεῖνο, καὶ τὸν ἐμὸν φορτίον. κἀγὼ ὕστερον λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τὴν ὁδὸν τὸ ὑπόλοιπον. ὕδη γὰρ ἦν ἀνάγκη μὲ τοῦ παιδὶ δῶσαι τὸν ἐν τυπτεῖν, πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένον. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς ἐποίησεν, ἐμὲ κατεψεύσατο εἶναι, ὡς πλείονι, ἐκεῖνον ἑαυτὸν ἐκτίσαιμι τῇ ἑστίᾳ. κἀγὼ τότε μὲν, ὅτι ἐν τυπτείᾳ μὴ ἦ ἐλπίζων, ὑπῆχθην. ἀλλ' ὕστερον ὁ ἀνὴρ ὁ τοῦ παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρὰ κρίνον. κομίσας γάρ με εἰς τὸ ὄρος, καί μοι φορτίον ἄδρον ἐπιθεὶς ἐκ τῆς ὕλης, τοῦτο μὲ πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι. ἐμὲ δὲ γυμνὸν, καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, κατέψυδέτει με πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον δίκαιόν τ' ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅπῃ βόσκομεν, δεινῶς ὀργὴ ὄντα, καὶ βοᾶδυσὶ. ἀλλὰ μὲν νῦν ἐκπεδύσῃ ἐ ἄλλο ἔργον. ἐπὰν γυναῖκα, ἢ παρθένον καλὴν, καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας, ἵστησι δρόμον ἐπ' αὐτὰς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ὕβριος ἀβρῶς. ἐπὶ ἐμοὶ μὴν γυναικὶ κινέμενος. καὶ δάκνῃ ἐν φιλήμασιν χρῶτα, καὶ πλησιάζειν βιάζεται. ὅτε δὲ τύπτω, σοὶ δίκας, καὶ πράγματα παρίζει, πάντων ὀδεζομένων, πάντων ἀπατρεπομένων. κἀγὼ δὲ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐκτέρησεν, ἀποστὰς μόνος. τὴν δὲ γυναῖκα ἐς τὸν ὀδὸν ἀπατρίψας, ζημιῶν ἐβούλετο, ἵνα ἄλλος ἄλλοθεν συμπαμίπτῃς ἡμιόνῳ τῇ γυναικὶ, ἐς τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ἐμὲ καλῶς τύπτειν. ὁ δὲ, τοῦτο τυ-

in via protinus affatum iri sentirem, profundum ſtagnum nactus, in partem ejus humidiſſimam me injeci: deinde ſtupam hîc volutavi, & me ſimul volvendo, verſando, calidum, acerbumque illud onus luto extinxi: eoque pacto reliquum iter minori cum diſcrimine confeci. Non ampliùs enim poterat puer ſtupam humido luto ſubactam incendere. At ſceleſtus ille puer domum reverſus, falſò me accuſavit, aſſerens me in ignem ſponte inſiliiſſe, & præter ſpem ſtupis ſubduxiſſe. Verùm alteram deteriorem in me accuſationem puer ille ſceleſtus excogitavit. Nam cùm me ad montem deduxiſſet, grandi lignorum impoſito onere, illud agricolæ vicino vendidit: me verò nudum, & ligno vacuum ad ædes reduxit: & apud dominum rei atrocis accuſavit. Hunc aſinum domine cur nutriamus neſcio, impenſè pigrum ac tardum. Atqui alius rei ipſi eſt cura. Si mulierem, aut virginem formoſam, jamque viro maturam, puerum-ve conſpicit, calcibus laſciviens, curſu in ipſos fertur, ut maſculus homo quiſpiam amator ad mulierem dilectam permotus: ac ſpecie oſculi mordet, & congredi nititur. Atque hinc tibi lites & negotia faceſſet, dum omnes contumelioſe pulſat, omnes humi fundit. Nunc enim cùm ligna ferret, viſa muliere in agrum proficiſcente, ligna humi projecta diſperſit, & mulierem in via ſubverſam comprimere voluit, donec aliis aliunde accurrentibus, mulierem à formoſi

hujus amatoris laceratione vindicavi mus. His auditis herus, quan-

ὄνῳ, ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν ἔφη ἐθέλοι, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ἐπὶ γυναῖκας, καὶ παῖδας οἰστρᾷ, ἀποσφάξατε αὐτόν. καὶ τὰ μὲν ἔγκατα, τοῖς κυσὶ δότε, τὰ κρέα, τοῖς ἐργάταις φυλάξατε. καὶ ἢν ἐρωτᾷ τις ὅπως ἔθανε, λύκῳ τοῦτο καθυποβύσιοθε. ὁ μὲν οὖν ἀνοσιώτατος παῖς οὑτωσὶ ἐλάλει, χαίρων, καὶ με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε μία τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ὑπὲρ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βεβουσιάμενος. μηχανῶς ἔφη ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν, καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον. καὶ ἐμοὶ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους, ἐρωτὶ ὑπὸ οἴστρου φέρεται, λαθὼν, αὐτὸν, ἔκτεμε. τῇ γὰρ ἀποφοροδίτῃ ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθείς, ἥμερός τε ἔσται, καὶ πίων ἔσται, καὶ οἷός φορτίον μέγα, ἄδην ἀχθόμενον. εἰ δ' αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις τούτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν. καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον ἀποδώσω παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες, ἐπῄνουν τὸν σύμβουλον; ὡς εὖ λέγει. ἐγὼ δ' ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολεῖσαν αὐτίκα τὸν τοῦ ὄνου ἄνδρα. καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γνοίμην δύστηνος. ὥστε ὅλως ἀποστῆσαι δὲ λοιπὸν ἐγνώκειν, ἢ ῥίψαι ἐμαυτὸν ἐκ δρυός, ἵνα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκείῳ ὁλόκληρον ἔτι, καὶ ἀκέραιον νεκρὸς πεδυηξόμην. ἐπεὶ δ' ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τοῦ κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τῷ ἑπαύλει, τοῦτῳ λέγων τῷ νεόνυμφον κόλῳ, τῷ ὑπὸ τοῖς ληστῇ γνομένῳ, καὶ τὸν τούτης νυμφίον, ἐκ δείλης ὀψίας ἀμφοτέρους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς αἰγιαλοῦ ἀφεπατῆσαι, ἐπιπολάσαντα ἄφνω τῷ

doquidem neque ire vult, inquit, neque onus bajulare, & amores humanos imitatur in mulieres & pueros ruens, jugulate ipsum: ejusque intestina canibus date, & carnes operariis servate. Et si quæratur quomodo sit mortuus, à lupo interemptum fingite. Ille igitur puer nefarius, agaso meus, lætabatur, meque ilico jugulare volebat. Nisi fortè quispiam ex vicinis colonis præsens fuisset, qui me ab interitu vindicavit excogitato adversum me gravi malo. Naquaquam hunc asinum occidas, inquit, pistrino, & oneri ferendo aptum. Neque hoc magni est laboris: siquidem in homines amoris œstro percitus fertur, acceptum ipsum castra. Nam sublata veneris cupiditate, ilico mansuetus, & pinguis erit, neque magnum onus gestare gravabitur. Si tu artis istius es imperitus, intra triduum aut quatriduum adveniam: & tibi illum ove moderatiorem castratione reddam. Omnes qui aderant, consultorem hunc, ut cujus proba esset sententia, collaudarunt. At ego jam lachrymabar, ut pote qui virilitatem asini eram amissurus: & me nolle amplius vivere dicebam, si fierem eunuchus. Itaque omnino à cibo in posterum abstinere decreveram, aut me ipsum ex monte præcipitem dare, unde delapsus, morte miserrima integer & intactus interirem. Nox erat intempesta, quum quidam nuntius è pago in agrum, villamque venit, qui diceret puellam hanc recens nuptam, anteaque à latronibus raptam, ejusque sponsum, circa vesperam in littore deambulantes ambos, à repentina maris inundatione raptos,

βαλόσαν, ἁρπάσαν, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι. καὶ τέλος, αὐτοῖς τῆς τ' συμφορᾶς, ὃ θανάτε χρείαν. οἱδὲ, οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ἀλλὰ πάντα ἁρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐτράποντο. ὁ δ' νομεὺς τῶν ἵππων, καμὲ προβαλεῖν, καὶ πάνθ' ὅσα ἐνεᾶς ἦν συλλαβεῖν, ἐπικρεμάσῃ μοι ἐν τοῖς ἵπποις. ἐγὼ δ', ἠχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνος ἀληθινὸς. ἀλλ' ὦν ἀσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τ' ἐμῆς ἐξελαύνειν ἐκτομῆς. καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέαν, ἐν τρισὶν ἄλλαις ἡμέραις τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τ' Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον. ἐνταῦθα ἐγνωσαν οἱ ἄγοντες, ἡμᾶς ἐξρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν. καὶ κῆρυξ εὔφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν. οἱ δ' ὠνούμενοι, ἰδίᾳ ἤθελον, τὰ σώματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἐκ πρώτου ἔσκεπτον. καὶ τὰς μὲν, ἀνήσαντο, ἄλλος ἄλλον. ἐμὲ δ' ὕστατον ἀπολελειμμένον, ὁ κῆρυξ ἐκάλεσεν αὖθις ἐπαναγαγεῖν εἰς οἶκον, ὁρᾷς λέγων, ὅτος μόνος οὐχ εὑρηκε κύριον. ἡ δ', πολλὰ πολλάκις δυνηθεῖσα, καὶ μεταπεπεισαμένη σις, ἤγαγε καμοὶ τ' δεσπότην, οἷον οὐκ ἂν ὤξιόν με. κίναιδος γὰρ, καὶ γέρων ἦν, τούτων εἷς τ' τῶν θεὸν συρίσαν εἰς τὰς κώμας, καὶ τὰς ἀγορὰς περιφερόντων, καὶ τῶν ἱερῶν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τούτῳ πεπρᾶσθαι μὲν ἦν πολλῆς πάνυ τιμῆς, τελέσαντι δ' ὀλίγων. καὶ γέρων ἤδη, τῇ δεσπότῃ εὐπρόσωπον ἄγειν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν ἔνθα φίλητός, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ ἀνησαμένῳ με, μέγα ἀνέκραγον, ὦ κορίσια, δοῦλον ὑμῖν ἐωνημένον (hoc enim erat emptori meo nomen) pervenimus, ilico magna voce ante fores clamavit, O puellæ, servum emi vobis pulchrum,

raptos, & ab hominum conſpectu ablatos fuiſſe: atque hunc illius calamitatis, & mortis finem obtigiſſe. Servi autem domo novis dominis vacua decreverunt ſervitutem non ampliùs ſuſtinere, & ſurreptis omnibus quæ domi erant, arrepta fuga ſibi conſulunt. Equorum paſtor, aſſumptis mecum & equabus, & quicquid poterat, id mihi illiſque impoſitum illigat. Equidem ego ægrè ferebam quòd veri aſini onus ferrem: lubens tamen iſtud meæ exectionis impedimentum ſuſcepi. Et cùm tota nocte difficilem viam iviſſemus, exacto trium aliorum dierum itinere, Beroeam Macedoniæ urbem, magnam & populoſam venimus: in qua noſtri ductores, & nos, & ſe ipſos ſiſtere ſtatuerunt. Tunc autem venum expoſiti ſumus: ac medio in foro præco vocalis ſtans proclamabat: Mercatores autem nos videre volebant aperto ore, & ex dentibus ætatem conjectabant: atque illos emerunt, alius alium. Me ultimum relictum præco juſſit reduci domum, inquiens, vides ut hic ſolus dominum non reperit. At ſors quæ ſæpe revolvitur & mutatur, mihi quoque dominum adduxit, qualem non optaſſem. Cinædus enim & ſenex erat, unus ex iis qui per pagos & villas Deam Syriam circunferentes, eam mendicare cogunt. Huic vendor magno admodum pretio, ſcilicet drachmis triginta. Iamque ingemiſcens, præeuntem dominum ſequebar. Vbi domum Philebi

μην καλὸν, ὦ ἀδρὸν, καὶ καπτηδέλιν τὸ χρῶς. ἦσαν δὲ τὴ κηροβότια παῦται, ὄχλος παιδίων συνεργῶν τῷ Φιληβοῦ. καὶ πάντες ὡς ἐς τὸν βοῦν ἀνεκρότησαν. ὥστε δὴ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον. ὡς δὲ εἶδον ὅτι ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη παῦται ἐς τὸ Φιληβοῦ ἔσκωπτον, τὸν μὲν δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῷ πόθεν ἄρας λαβοῦσα; ὅτι δὲ τοῦτον τὸν καλὸν γάμον, καὶ πήχεις παχέως ἡμῖν πῶλος τοιοῦτος. καὶ οἱ μὲν, ἐγέλων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, σωπεπόνητο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον. καὶ τὸν μὲν ὄνον ὠσκιάσαμενοι, ἐμοὶ ἐπῆλθον. εἶτα τὰ πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὸν χόρτον ἐλείπομεν. ἐπειδὴ δὲ εἰς κώμην τινὰ ὡρμήσαμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος, ἱστάμην· ὁ δ' αὐλητὴς ὑμίλει, ἐφύσα ἔνθεον· οἱδὲ, τὰς μίτρας ἀποβαλόντες, τῷ κεφαλῷ κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις· καὶ τῷ γλώττῃ τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε τὸ παύτῳ. ὥστε τὸν ἀκμαῖον πένητα πεπλῆσθαι μαλακῆς αἵματος. ἐγὼ δὲ τοῦτο ὁρῶν, πεφοβημένος ἔτερμον ἐγὼς, μή ποτε χρεία τῇ θεῷ ἐνείη αἵματος ἡμέτερου. ἐπειδὴ δὲ κατεκόψαντο ἱκανῶς ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν παρεστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς, καὶ δραχμάς. ἄλλος ἐκάδας. καὶ οἶνον, καὶ τυρὸν κἀδὸν ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον, καὶ κριθῶν τοσοῦτον. οἱ δὲ, ἐκ τούτων ἐτρέφοντο. καὶ τὸν ἐπ' ἐμοὶ κομιζόμενον ὄνον, ἐλεᾷσθον. καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀναζώσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἵνα καθεύδοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαιζον ἐκ τοῦ κωμήτου ὅσα σωθῇ, καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ, ὑπεραλ-

adultum, & genere Cappadocem. Erant eæ puellæ, cinædorum Philebi coadjutorum turba, qui omnes ad illius vocem applauſerunt. Nam revera hominem emptum putabant. Sed ut ſervum illum viderunt eſſe aſinum, hujuſmodi cavillis Philebum petunt, hunc non ſervum, ſed ſponſum unde tibi adducis? Macte eſto præclaris hiſce nuptiis: taleſque pullos quamprimum nobis parito. Atque illi quidem ridebant. Poſtridie ad opus componebantur, ut ajebant. Deamque inſtructam mihi impoſuerunt. Deinde ex urbe egreſſi, regionem luſtrabamus. Et poſtquam ad villam quandam pervenimus, ego ille Dei bajulus conſtiti, tibicen autem Deo afflatus cecinit, alii mitris projectis, depreſſa cervice caput torquentes, lacertos gladiis ſcindebant, & linguam ex dentibus exertam quiſque incidebat, ita ut brevi tempore omnia molli ſanguine plena fuerint. Quæ cùm viderem, ſtans intremiſcebam, veritus ne aliquando Dea aſinino ſanguine indigeret. Poſtquam eo pacto ſeſe inciderant, obolos & drachmas à circumſtantibus ſpectatoribus colligebant: alius caricas, & vinum, caſeique fiſcellas dedit, atque frumenti hordeique modium aſino. Atque hi victum ex his parabant: Deamque meis humeris impoſitam colebant. Et cùm aliquando villam quandam ingrederemur, illi adoleſcentem quemdam procerum ex ruſticis, domum in quam diverterant, prædati deducunt: quo vitiato, muliebria, pro more & conſuetudine, nefarii cinædi illi perpeſſi ſunt. Ego autem meæ mutationis vi-

cem

χήσας ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι ὦ Ζεῦ χρίτλιε ἠβούλησα. ἀλλ' ἡ μὲ φωνὴ, σὺν ἀυτῷ μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ ᾠδὴ ὅτι ἐκ βάθους ἐφάνησαν. καὶ μέχρι ἀγκησάμην. τῶν γὰρ κωμητῶν τινες, ἔτυχον γὰρ τότε ὄνου ἀπολωλεκότες, καὶ τὴν ἀπολωλεκυῖαν ζητοῦντες, ἀκούσαντες μου μέχρι βοησάσθης, παρέρχονται εἴσω, ἔδειν ἔδειν εἰπόντες ὡς ἐμοῦ βοῶντος ὄνου. καὶ κατελαμβάνουσι τοὺς κινναίδους, ἀρίεντα ἔνδον ἐργαζομένους. καὶ χάλως σὺν τῇ ἐπιστελλούσῃ πολὺς χίγνεται ἔξω. καὶ σκεδαμένης, ὅλῃ τῇ κώμῃ τὸ λόγῳ διέδωκαν τὰ ἱερεῖα τῆς ἀσελγείας. οἶδα, αἰδέμμοι δεινῶς ταῦτα ἐλεγχόμενα, τὴν ἐπιοῦσαν νυκτὸς ἀνέντες ἐξέλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο σὺν τῇ ἐρήμῳ τὴν ὁδὸν ἐχαλέπαινον, καὶ ἀρχίζουσί μοι τὰ μεμύσεμα. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τὸ λόγῳ ἀκούειν. ἀλλὰ τὸ μὴ τοῦτο, σκέτ' ἀνεκτόν. τῆς γὰρ θεοῦ ἀφελόντες μου, καὶ χαμαὶ καθελόμενοι, καὶ τὰ φράγελά μου πάντα ὥσπερ ἀσάσαντες, γυμνὸν ἤδη κατασδήσαί με δένδρῳ μεγάλῳ. εἶτα σκείνῃ τῇ σκυτῶν ἀπραγάλεσι μάστιγι παίοντες, ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με ἦν λοιπὸν ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον. καὶ μοὶ καὶ ἀποφάξαι μὴ τοῖς μάστιξι ἐβούλοντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς βαλόντα τοσοῦτο, καὶ τὴν κώμης σὺν ἐργασαμένοις, σκεδαλόντα. ἀλλ' ὅστε μοι μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ σὺν ἔχουσα ὅπως ὀδόντας. σὺ τοίγε ὧν μὴ τοῖς μάστιξι, λαβὼν τὸν δέσποτον, ἐφέλκεται. καὶ κατὼς ἐπὶ ἐργον ἤδη καλούμεθα εἰς ἄγρὸν πλησίον ἀπῴκει. καὶ μοὶ ἦν τοῦτο ἔνδον. καὶ τοῦτον μάλα ἄσμενον τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ κατεσκεύαζεν. ἐνταῦθα δὲ οἰ-

cem ſummopere dolens, unde hactenus mala tolero, exclamare volui, ô ſæve Iupiter. Verùm non mea: ſed aſini vox è gutture aſcendit, magnumque rugitum edidi. Ex paganis quidam, qui aſinum amiſerant, & amiſſum quærebant, audito ingenti rugitu meo introeunt, nemini quidquam dicentes, ac ſi illorum eſſem, & infanda patrantes cinædos deprehendunt. Atque ab iis qui fuerant ingreſſi multus riſus foris excitatur. Nam curſim egreſſi ſacerdotum iſtorum laſciviam per totum pagum divulgarunt. Quos cùm flagitii deprenſi magnopere puderet, proxima nocte ſtatim abeunt. Cumque in via ſolitaria eſſent, ſuccenſebant & iraſcebantur mihi qui ipſorum myſteria patefeceram. Erat hoc malum tolerabile, quòd verbo malè audirem: at intolerabile quod ſequutum eſt. Nam ſublata Dea, depoſitaque humi, & mihi detractis omnibus ſtragulis, nudum jam arbori ingenti alligant: cæſumque flagro ex talis facto, propemodum interfecerunt, jubentes in poſterum me eſſe taciturnum Deæ vectorem. Quin etiam poſt flagra me jugulare ſtatuunt, ut qui ipſos in magnum dedecus conjeciſſem, & ex vico re non facta ejeciſſem. Sed Dea jacens humi, & vectore deſtituta ſi perirem adeò terribili vultu conſpexit eos, ut me non occiderint. Hinc igitur poſt verbera, ſuſcepta domina, progrediebar: & veſperi in hominis opulenti prædium divertimus. Qui cùm domi eſſet, lubentiſſimè Deam hoſpitio excipit, ipſique ſacra facit. Hìc ego cognovi me in

δὲ μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑφεστάς. ἦ φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνον ἀγρίᾳ μηδέν. τοῦτον ὁ μάγειρος σκυθρωπάσας λαθών, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρειληφότων. ὃς διδοὺς πληγὰς πολλὰς, & βάσανον ὑπὲρ τῆς ἀπωλείας & μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ὑπὲρ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμοὶ, ἀλλὰ μήτε ἀποθάνοις εἶπεν ὦ φίλτατε, μήτε ἀξυμία τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν. πειθόμενός γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τὸν κιναίδιον τὸν ὄνον λαβὼν ἄξεις εἰς ἔρημον χωρίον, κἄπειτα σφάξας αὐτόν. τὸ μὲν γὰρ ἐκεῖνο, τὸ μηροῦ ἀποτεμών, κόμιζε δεῦρο. κἀγὼ σκευάσασα, τῷ δεσπότῃ ἀποδώσω. καὶ τὸ ἄλλο δὲ ὄνου, κἀκεῖνα ὡς ἐς τὸ κρεμνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρᾶναι, οἱ λύκοι φασὶ, καὶ εἶναι ἀφανής. ὁρᾷς ὡς ἔστιν εὐσαρκος; & δὲ ἀγρίᾳ ὀκείνῳ πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τὸ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, ἄριστα ἔφη σοι ὦ γύναι, ταῦτα. καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ πρὸς μάτην πεπράξεται. ὁ μὲν ἀνόσιος ὑπὸ μάγειρος, ἐμοῦ πλησίον ἐὼν τῇ γυναικὶ τοῦτο συνεβούλευε. ἐγὼ δὲ, τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κἀκεῖνον ἔγνων τὸν σώζειν ἐμαυτὸν ὑπὸ τοῦ κνιπόδος. καὶ ἅπτας τὸν ἐμαυτῷ, ὦ ὑπηρέται, & ἀπασκιρτήσας, ἐκεῖσε δρόμῳ εἶσω, ἔνθα ἐδέδεκτο οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν. ὑποπτήξας εἰσφρεμῶν, ἁπλῶς πάντα τῷ σκιρτήματι, & λυχνίαν, & τραπέζας. κἀγὼ μὲν ὠμὸν κρέας τι τοῦτο ὑπὸ σπουδῆς ἐμαυτῷ εὑρηκέναι, & τὸ δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀρέσαντα ὅλον ἐμὲ καθαπερεὶ ἐνὸς φυσητῆρος ἐκσκυλᾶν. ἀλλὰ μετὰ τοῦτο τὸ κρέας, εἰς ἓξ κύνες ἦλθον κινδύνου.

magno periculo versari. Nam quidam ex amicis, donum ruris domino miserat, agrestis asini femur: quod cùm coquus condiendum cepisset, negligentia amisit, clam ingressis canibus multis. Qui plagas multas, & femoris illius amissi pœnam veritus, ex collo sese suspendere statuit. Sed ejus uxor, ingens mihi malum. At nolito mori, inquit, ô dilectissime: neque te dedas hujusmodi animi consternationi. Nam si mihi credideris, omnia rectè geres. Cinædorum illorum asinum in desertum locum deducito: deinde eo jugulato, partem illam, nempe femur, recisam huc affer, quam paratam domino apponas, reliquum verò corpus in præcipitium alicubi detrudito. Nam aliquò aufugisse, & latere videbitur: vides autem quàm sit obesus, illoque sylvestri per omnia melior? Coquus approbato uxoris consilio, hæc optimè, inquit, consuluisti uxor: hocque solo facto plagas vitare possum: jamque hoc faciam. Itaque nefarius iste meus coquus, mihi astans, hoc cum uxore consilium inibat. At ego, quod futurum erat prævidens, optimum factu duxi, si cæde illa me liberarem. Itaque facto quo ducebar, loro, prosiliens feror intus cursu, ubi cum ruris domino cinædi cœnabant: quò cursim ingressus, saliendo lumen & mensas subverto. Quod inventum elegans mihi fore saluti arbitrabar, ruriscque dominum illico jussurum ut petulans hic asinus tuto in loco concluſus servaretur. Verùm illud me in extremum adduxit periculum. Nam

λυπᾶν λίξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη, ϵ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, ϵ ξύλα μακρά. κἀγὼ εἶχον ὕπνος, ὥστε ἀποκτεῖναί με. ἐγὼ ὁρῶν δ διὰ τὸ μέγαθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἵνα οἱ ἐμοὶ διατόται κοιμηθήσονται ἔμελλον. οἱδὲ, θεασάμενοί τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν. ἐπεὶ δ' ἤδη ὄρθρος ἦν, ἁμάμῳ τῷ θεῷ αὖθις, ἀπήειμεν ἅμα τοῖς ἀγύρταις. κ' ἀφικόμεθα εἰς κώμην ἔρημον μεγάλην, κ' πολυάνθρωπον. ἐν δὲ ϵ καινότροπόν τι ἐπραττόμεθα, τῷ θεῷ μὴ μείναν ἐν ἀνθρώπου οἰκίαις. ἀ δ' παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένη ἐπιχωρίῳ δαίμονι, τ' ναὸν οἰκοῦσαν. οἱδὲ, ϵ μάλα ἀσμενοι τῷ ξένῳ θεῷ ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεᾷ συνοικίσαντες. ἡμῖν δ' οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ διατόται διατρίψαντες, ἀπίεναι ἤθελον εἰς τὸν πλησίον πόλιν. κἀγὼ τῷ θεῷ ἀπῆλθον τὰς ἐπιχωρίας ϵ αὐτοῖς τὸ πρῶτον παρελθόντες, ἐκομίζοντο αὐτῷ. κἀγὼ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δ' οἱ δυστεβεῖς εἰς τὸ πρῶτον ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ὡ ὑπὸ τῇ θεᾷ ἐφερον. οἱ δ' κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, δύο ἐδίωκον. εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, κατεπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἵππων, ἔσχον αὐτῶν τὸ τῇ ὁδῷ, κ' δυστεβεῖς, ϵ ἱερόσυλος ἐκάλουν, κ' ἀπῆγον τὸ κλαπὲν ἀνάθημα, κἀγὼ ἐρύκοντες πάντα, ἐῦρον αὐτὸ ϵ τῷ κάλπῳ ϵ θᾶ. ἐπαυσάμεθα δὲ τῆς γωμαλίας, ἦσθον ὀπίσω. κἀγὼ τὸν μ', εἰς τὸν ἱερὸν τῷ ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένῳ ἀράμῳ, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν. τὸ δ' χρυσίον, τῇ πολίτιδι θεᾷ πάλιν ἀπέδωκαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τά τε

Nam furiosum me opinati, strictis in me jam multis gladiis, lanceisque & longis baculis, ad mè occidendum erant comparati. Ego periculi magnitudine perspecta, intro curro, ubi erant dormituri mei domini: qui hoc viso, fores diligenter extrinsecus claudunt. Postea diluculo, iterum suppositio Deæ dorso, ibam una cum hisce circulatoribus: & ad villam magnam & populosam devenimus, ubi novum prodigium finxerunt, ut Dea non maneret in hominis ædibus: sed habitaret in illius loci Deæ templo, quæ apud ipsos potissimùm coleretur. Illi lubenti animo peregrinam Deam receptant, cumque sua Dea collocant. Verùm nobis pauperum hominum ædes designant: in quibus domini multos dies commorati, in proximam urbem proficisci voluerunt, & repetitam ab indigenis Deam, atque è delubro allatam mihi imposuerunt, méque abegerunt. Verùm impii illi qui delubrum ingressi erant, donarium nempe phialam auream furati, sub Dea ferebant. Qua re cognita pagani nos insequuti sunt. Deinde quum appropinquarunt, desilientes ex equis, ipsos in via retinuerunt, impios, & sacrilegos vocarunt, & surreptum donarium repetiverunt: illudque, scrutati omnia, in sinu Deæ invenerunt. Itaque effœminatos istos à tergo ducebant vinctos: quos quidem in carcerem conjiciunt: quamque gestabam Deam sustulerunt, aliique fano dederunt: aurum autem suæ Deæ reddiderunt. Postera die, & sarcinas, & me vendere decreverunt:

καὶὴ, καὶμὲ πιπράσκειν διέγνωσαν. καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τῷ πλησίον κώμῃ οἰκοῦντι, πτωχῷ ἔχοντι ἄρτως πίπλειν. οὗτός με ἐπαλαβὼν, ἐς πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιστὰς μοι τῷ πυρῷ, ὡς ἐωυτὸν ἤλασεν οὐδὲν ἧσσαλέως. ὡς δ' ἤκομεν, εἰσαγαγὼν με εἰς τὸ μυλῶνα. καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ἐμβεβλημένων κτηνῶν. καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν. καὶ πᾶσαι τούτοις ἐφέροντο. καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μὴν μέ, οἷα ξένον ὄντα, καὶ φορτίον βαρύτατον ἐρέαμενον, καὶ οὐδὲν ἧσσαλέως ἀφιγμένον, ἀναπαύσας ἔνδον ἀφῆκεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, ὀδοῦσι τοῖς ὄπισθεν ἐπιπαύσαντες, ὑπεζεύγνυσί με τῇ κάπῃ τὸ μύλης. εἶπε ἠλαυνον. ἐγὼ δ' ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθών. ἐσκοπούμην δ' ἀγνοεῖν. ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαθόντος γὰρ πολλοὶ τὸ ἔνδεν βακτηρίας, ἐπέστησάν με. καὶ μὴ προσδεκήσαντά με ἐς ἐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἅπαντες τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τὸ πληγῆς, ὥσπερ τρόμβον ἐξαπίνης τρέφεσθαι. καὶ πείρᾳ ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸ ὄνειον εἰς τὸ τὰ ἐντολὰ ποιεῖν, μὴ προσμένειν τὴν χεῖρα τὸ δεσπότου. λειπόμενος δὲ πάνυ μηνυμάτων, καὶ ἀδεὴς τῷ σώματι, ὥστ' ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι. καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τῷ πτωχῷ. οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαχάνων γεωργίν. καὶ τοῦτο εἴχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης δὲ ἑωθεν ἐπιθεὶς μοι τὰ λάχανα, ἐκέμιζεν εἰς τὴν ἀγορὰν. καὶ παραδοὺς τοῖς τῶνδε πιπρασκουσιν, ἦγέ με πάλιν εἰς τὸ κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲ ἐσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγε. ἐγὼ δ', ἐν τούτῳ εἰσήκειν ἀργός. ὠδὲ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος ἦν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ὠ-

verunt: & me pistori, peregrino homini, vicinum pagum incolenti vendiderunt. Qui decem frumenti modiis quos emerat, dorso meo impositis, per viam asperam ad suas ædes ducebat: quò quum advenimus, in pistrinum me introducit: ubi magnam conservorum jumentorum copiam cerno, ubi & multæ erant molæ, quæ omnes à jumentis hisce versabantur: quæ omnia farinis erant plena. Tunc quidem me, ut pote novum servum, & qui gravissimum onus tulit, iterque difficile confecit, intus quiescere siverunt. Postridie, oculis linteo velatis, molæ jugo me alligant. Tum incitabant: sed noram quomodo esset molendum, id usu edoctus, me tamen non nosse simulabam: at mea spes fuit inanis. Nam multi ex domesticis, muniti baculis me circunstant, ac de improviso, me nihil tale expectantem tota manu percutiunt: adeò ut plaga compulsus, molam turbinis instar volverem. Ex quo edoctus sum experientia, servum non debere domini manum expectare, ut ea præstet quæ sui sunt officii. Interim macresco, & corpore fio debili, ita ut statuat herus me vendere. Vendidit igitur olitori, qui colendum hortum acceperat: idque negotii habebamus. Itaque dominus olera mihi imponebat, quæ in forum ferebam: & posteaquam ea venditoribus tradidisset, me rursus in hortum ducebat: ubi dum fodiebat, dum plantabat, dum aqua plantas irrigabat, ego interim otiabar: sed admodum molesta erat mihi temporis illius vita: quia jam vigebat hyems, nec

κακκᾶν· οὐδὲ αὐτὸς πρόμος ἔχει ὑπογράσσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί. καὶ ἀνυπόδητον, πηλοῦ γεμῶν ἐ πάνυ σκληροῦ, καὶ ὀξεῖ ἐκάτιον. καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, ἡδύσμης πικρᾶς, ἐ σκληρᾶς. καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν ἐς τ κῆπον, συντυχόντι ἀνὴρ γεωπόνῳ, στρατιώτῃ τολμηρῷ ἀμφιέσμενος. καὶ τὰ μὲ πρῶτα, λακτεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ καὶ ἤρετο τ κηπουρὸν ὅστις ἀπάγοι τ ὄνον ἐμοί. ὁ δ, οὐκ ἔφη τ φωνᾶς αἰσθόμενος, ἀδύνατος ἦν. ὀδὲ, ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερορώμενος, πατεῖ τῇ μάσῃ τ κηπουρόν. κακεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ. καὶ ὁ μὲ τ ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὸν ὀδὸν ἐκτείνει. καὶ κείμενον ἔπαιεν ἄνω, ἐ χαμαὶ, ἐ ποδί, καὶ λίθῳ τῷ ὁπὸ τ ὁδῷ. καὶ ὃς τὸ πρῶτα ἐ ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀναστείη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ. ὀδὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτῷ φαίνει διδαχθεὶς τὸ ἀκίνδυνόν τε εἶναι, καὶ τὴν μάχαιραν αὐτῷ, καὶ ῥιπτεῖ πόρρω. εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον, ὁ δὲ, τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀφόρητον, ψεύδεται, ὡς ποθεν ἀκὼς ὑπὸ τῆς πληγῆς. ὁ δ, δείσας ἐπὶ τούτῳ τὸν μ, αὐτὸς ὡς εἶχε κείμενον, ἀπολείπει. τὸν δ μάχαιραν βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνεν ἐς τὴν πόλιν. ὡς δ ἤλθομεν, τ μ κῆπον αὐτῷ, συνεργός τις ἐπίδηλος γενόμενος. αὐτὸς δ, τ κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδῶ δείσας, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, ἐπεὶ ς τύχοι ὢν τῆς στρατίας, δέξων αὐτὸν, ὅπως ποιήσει. τ μ ἐμοὶ διαστόλην, κιβωτῷ ἐνέκρυψαν. ἐμὲ δ, ἀρόμενοι ἐκ τ ποδῶν, κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον. κἀκεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δ τραυμάτης, ἐκ τ ὁδῶ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, κεφαλῆς τῆς πληγῆς, nec ille habebat unde sibi strangulum emeret, tantùm abest ut mihi, atque ego sine calceis lutum humidum, durum, & acutum calcabam. Nihilque habebamus ambo, quod comederemus, nisi amaras, durasque lactucas. Cùm aliquando in hortum prodiremus, convenit nos vir generosus, militari stola amictus: ac primùm Italica lingua compellat, interrogatque quonam me asinum deduceret: sed is puto voce non intellecta, nihil respondit. Ille autem irascens, ac si contemneretur, flagro percutit hortulanum, hortulanus cum eo congreditur, & pedibus subter tractis in via prosternit: jacentem impetit manu, pede, & lapide de via capto. Et qui primus aggressus erat, se tutabatur, & minabatur, si exurgeret, se illum ense interfecturum. Ille autem, ut quod erat tutissimum, ab eo ipso edoctus, vagina gladium educit, & procul abjicit. Deinde jacentem iterum cædit. Tandem verò miles malum videns intolerabile, se verberibus simulat enecatum. Id veritus hortulanus ibi, ut se habebat, jacentem relinquit: & impositò mihi ense, ad urbem pergit. Quo cùm perveniſſemus, hortum suum consorti cuidam colendum dedit. Ipse autem viæ periculum veritus, penes aliquem ex familiaribus in urbe mecum delitescit. Postridie communi consilio meum dominum in arca occultant: & me, pedes attollendo per gradus in summas ædes vectant, ibique me concludunt. Porrò miles cùm vix, ut ajebant, surrexisset, capite plagis gravato in urbem

ἧκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ συντυχὼν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τῦ κηπουροῦ. οἰδὲ, σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα ἦμεν κεκρυμμένοι. καὶ ἀθρόα λαμβάνουσι τὰς τῆ πόλεως ἀρχούσας. οἰδὲ, εἴσω πρὸ τῦ ὑπηρετῶν πέμπουσι. καὶ τὰς ἔνδον ἅπαντας ἀθρόους ἐξελθεῖν ἔξω κελεύουσιν. ὡς δ' ἐξῆλθον, ὁ κηπουρὸς ἠδαμοῦ φάνετο. οἱ μὲν ἐν στρατιώτης, ἔνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρόν. κἀμὲ τὰ ἐκείνων ὄνου. οἰδὲ, ἠδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι ἔλεγον, ὅτι ἄνθρωπον, ὅτε ὄνον. θορύβῳ δ' ἐν τῇ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτε γινομένης, ὁ ἀλέκτωρ ὦν, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀφικόμην ἄνωθεν κάτω ἀφ' ὑψηλοῦ. οἱ δέ με ἰδόντες, δύο ὄντες ἀνέκραγον. οἰδὲ, ἐαλάκεσαν ψευδῆ λέγοντες. καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὑρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην ἐν κιβωτῷ ἐγκείμενον. καὶ λαβόντες, τὸν μὲν, εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμπουσι, λόγον τὸν τετολμημένον ὑφέξοντα. ἐμὲ δ', κάτω βαστάσαντες, τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν. πάντες δ' ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῇ μιαιφονίᾳ ἐκ τῦ ὑπερῴου, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος δεσπότην. κἀκτοῦτε ἐξ ἐμῦ πρῶτον ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος ὅτε, ἐξ ὄνου ἀφικνύμενος. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἰδα. ὁ δ' στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω. καὶ παρέσκεύασε με πέντε καὶ εἴκοσιν ἀττικῶν. ὁ δ' ἀνητάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῦ μακεδονίας τῆς μείζους Θεσσαλονίκης, ὅτε πέζευε ἐκ τῶνδε. τὰ ὄψα τῇ δεσπότῃ ἐσκεύαζε, καὶ εἶχε τὸν ἀδελφὸν σιτοδύλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα χειρῶν ἐπιστήμονα. ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ, συσκηνοί τε

bem venit: ubi nactus commilitones, iis hortulani injuriam narrat: qui cum ipso congregati, ubi deliteſceremus, comperiunt, & magiſtratus urbis ſecum ducunt. Hi lictorem intro mittunt, omneſque qui intus erant, foras prodire jubent. Cùm prodiiſſent non apparebat hortulanus: ſed illum, méque ipſius aſinum intus eſſe dicebant milites. Illi verò nihil intus relictum eſſe, neque hominem neque aſinum, affirmabant. Hinc orto tumultu, & clamore multo in vico, ego petulans, & omnium curioſus, quinam clamarent diſcendi cupidus, per feneſtram deſpicio. Illi me viſo exclamant: alii in mendacio deprehenduntur. Tum ingreſſi magiſtratus, omnia ſcrutando, dominum meum in arca jacentem inveniunt: quem in carcerem mittunt, redditurum auſorum rationem: me inferius portatum dant militibus. Et in riſum effuſi omnes irridebant me, qui è ſummis ædibus dominum prodidiſſem. Exinde à me primo id verbum in vulgus prodiit, Ex aſino conſpecto. Quid autem hortulano meo domino poſtridie acciderit, neſcio. Me verò vendere decrevit miles, & vendidit quinque & viginti drachmis Atticis. Emptor, ſervus erat viri ditiſſimi, Theſſalonices Macedoniæ civitatis maximæ. Hic artem hanc callebat, domino videlicet epulas parabat: fratrem habebat conſervum, panes coquendi, & liba melle conficiendi peritum. Hi fratres eodem contubernio, eodem-

ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν πτωχῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα. καὶ μὴν ταῦτα, καίπερ ἐστεγνὰ ὄντα κατήλυον. καὶ ὅτι μὲν τὸ δεῖπνον ἦν διαφόρως, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἶναι συνόμιζον. ὁ μὲν, κρεῶν, καὶ ἰχθύων. ὁ δὲ ἄρτων, καὶ πλακούντων. εἰ δὲ, καθαπερεισάντες ἔνδον ἐμὲ μὴν τούτων, καὶ φυλακὴν ἡμῖν γλυκυπάτην ἐφεστήσαντες, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολύσασθαι. κἀγὼ τοῖς ἐνδεκεμβρίοις κεχυδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις, καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἐμαυτόν. καὶ δὴ μακρᾷ πάνυ ἐχαμιζόμην ἀνθρωπείᾳ τροφῇ. οἱ δὲ, ἀναστρέψαντες εἶσαν, τὰ μὲν ἐφ' ὅτε ἐδέδει ἠθροίσθη τὸ ὀψοφαγίας τὸ ἐμὸν, ἐκ τῶν πλησίον τῶν ἐνδεκεμβρίων, κἀμοῦ ἔτι σὺν φόβῳ, καὶ φειδοῖ κλεπτίστου τὸ ἄρεσκον. ἐπεὶ δὲ ἐφ' πλέον ἤμελλ αὐτῶν καθαγνὰς ἄνοιαν, τὰς κρεάτας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἠθροίσθη ἤδη τὸ ζημίας, παμφανῶς τε, ἄμφω ὑποπτον ἐφ' ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτειν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τῶν κρεῶν, καὶ ἀναισχυντίαν ἐλεγον. καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω. καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐκινεῖτο. ἐγὼ δὲ τὸ βίον εἶχον εὐ ἡδεῖῃ, καὶ τρυφῇ τὸ σῶμά μου ἐκ τῶν σωμάτων τροφῆς παλιν καλὸν ἐμαγνὶ, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσῃ τῇ τριχὶ ἀπεστίλβειν. οἱ δὲ γνησιώτατοι, μέγα τί με, καὶ πίονα ὁρῶντες, καὶ τὰ κερδέα μὴ δεπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταὐτῷ μετρούντα, εἰς ὑποψίαν ἔρχονται τῶν ἁλμυρίδων τῶν ἐμῶν. καὶ φοβερὸν ἐστε, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπίοντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, φοβερὸν ἀλλήλοις ὀπῇ που τὰ ὄμματα τῶν θύρας, ἐσκοποῦντο τάνδον. κἀγὼ τότε δὴ δὲ μηδὲν εἰδὼς, ἠείσην, φοβερὸν. οἱ δὲ, παμφανῶς ἐμέλλον,

eodemque diversorio semper utebantur: & permixta habebant suarum artium instrumenta. Et postea me quoque collocabant, ubi divertebant: tum à domini cœna multas reliquias ambo importabant: alius carnium, & pilicium: alius panum & placentarum. Atque hi me intus cum his incluso: istaque dulcissima custodia obsesso, lotum iverunt. Ego autem longum vale hordeo dicens, artibus, & lucris dominorum me dedi, diuque humano cibo ventrem refarsi. Cùm rediissent primùm non animadverterunt cibos à me comestos, eo quòd ferculorum erat copia, & meticulosus adhuc parcè prandium furatus eram. Quod cùm ab ipsis minimè perceptum cognovissem, optimas partes, aliaque multa comedebam. Tandem ut damnum cognovêre: ambo se invicem suspicioſè intuebantur, alterque alterum furem, & communium raptorem, atque impudentem appellabat. Accuratiùs deinde servarunt ambo, & portiones numerarunt. Interim ego in voluptate & deliciis vivebam, unde ex consueto cibo factus pinguior, pulchris nitidisque pilis mea cutis refulgebat. Tum illi cùm observarent me factum pinguiorem, nec hordeum insumi, sed eadem mensura esse, in suspicionem rerum à me ausarum veniunt. Itaque simulant se ad balneum ire, clausoque ostio, oculos per rimulas immittentes, observant ea quæ intus fiunt. Ego doli nescius ad prandium proficiscor.

ὁρῶντες ἄρξασθαι ἄπισω. εἶτα ὁ τὰς ὀμφθάλμους ἐκάλυπτεν ἐπὶ τῷ ἐμῷ δείπνῳ. καὶ γέλως πολὺς ἦν. ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτοι οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπὶ ὁ ἤκουσε, καὶ ἐξανίστατο τοῦ συμποσίου, καὶ ἀφικνούμενος εὗρε με τοὺς ἀγελεῖς μεθύοντα καταπίνοντα, καὶ μέγα ὑπὸ γέλωτος ἀναξήσαντα, εἰς τρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἄρα, καὶ λίχνος ἐλαυνόμενος. ὁ δὲ, πολὺ εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ παρωρώμενόν με εὗρε, κελεύει με εἴσω ἀγαθαγεῖς τὸ ἐκείνου συμπόσιον. ἔπειτα, τραπεζάριόν μοι ἐνθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς. τοῦτο μὲν χαρῳ, ἐλαίῳ καὶ ἁλμυρίδι μεμιγμένους. τοῦτο δ', νάπυϊ ἐπικεχυμένους. κἀγὼ τῷ τύχῃ ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι ὠσμιδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἤδη ἐμπλησμένον, ὅμως ἠρέσατο, τῇ τραπέζῃ προσεῖχε τὸ συμπόσιον ἐκλογιζόμενος τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, πῖνε τοῦτον οἶνον ὄντος ὀνικοῦ, ἢν τις αὐτῷ ἐγκεράσῃ μύρῳ ἐπιδεῖ. καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε. κἀγὼ τὸ ὠσμιζόμενον ἔπινον. ὁ δ' οἷον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παραδεξόμενον, τῷ τιμὴν τῷ ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν, τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον. ἐμὲ δὲ παρίδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα πτωῶν μάλιστα, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾳδίᾳ ἦν πάντα. ὑπήκουον γὰρ οὗτοι, εἰς ἅπαν ἐμὲ διδασκόμενον. καὶ ὡσθ' ὅτου μὲ καταλιπεῖν μὲ ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον ἐπ' ἀγκώνων ἐποίησεν. εἶτα ὡσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μικρὸν

ciscor. Illi primo ridere incipiunt, conspicati novum asini cibum: deinde conservis ad idem spectaculum vocatis denuo multum rident: ita ut risum ipsorum herus audiret, tumultu foris excitato, & interrogaret quorsum foris adeò riderent. Audita risus causa, surgit à convivio, & introspiciens, videt me apri fructum devorantem, magnoque cum risu exclamans, intrò se corripit. Ego ægerrimè tuli me in furto & gula fuisse deprehensum apud herum: qui multo risu me excipiebat. Atque is primùm jubet me in convivium deduci: deinde mensam mihi apponi cum ferculis adeò multis, ut nullus asinus tot posset comedere, carnes, patinas, jura esculenta, pisces, partim garo & oleo conditos, partim sinapi inspersos. Equidem ego fortunam videns mihi molliter arridentem, & sentiens fore ut hic jocus saluti me redderet: etsi jam essem refertus, nihilominus mensæ accumbens, prandebam: convivium autem risu movebatur. Et dixit aliquis, bibet vinum hic asinus, siquis infusum ipsi præbeat. Tum jussu heri oblatum bibi. Qui, ut verisimile est, me admirabilem videns possessionem, unum ex ministris jubet ut duplum mei pretium emptori numeret. Quo facto tradidit me cuidam adolescenti, suo liberto, à quo discerem quæcunque ipsum delectare possent. Cui facile fuit me docere, cùm ipsi statim parerem in omnibus. Primùm in cubitum reclinari supra lectum tanquam hominem docuit, deinde secum colluctari, & in duos pedes erectum sal-

ἐρχεῖσθαι, ἐπὶ τὰς δύο ἱππικὰς μύρον ὀρθὸν, καὶ κρεμαννύειν, καὶ ἀναπνεῖν τοῖς τὰς φρένας, καὶ παντὸς ὅτι ἐδυνάμην μᾶλλον μᾶ, καὶ δίκα δ' μαινόμενον ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον ἦν, ὅτε ὁ δεσπότης, παλαίειν, ἐρχόμενον. τὸ μὲν πρῶτον, ὅπ τοῖς τὰς φρένας ἀνεπνέον ἐκ κειρᾶ, καὶ κατέκυον. καὶ ἐγὼ μὲν ὁπότε θελήσαιμι ἤτων, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ οἰνοχόον κινήσας. καὶ οἱ μὲ, ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παραδόξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον. ἐγὼ δ', πυθόμην ἐποιούμην τῶν ἐκείνου ἄγνοιαν. καὶ μὴν ἐ βαδίζειν ἐμοὶ ἔδοκουν, καὶ κρεμίζειν τ διαστολὴν ἐπὶ δ' νότα, καὶ τρέχειν δ' ὄνῳ ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναπαύεσθαι. καὶ σκοὺν μοι ἦν πολυτελὴς. καὶ φοινικᾶ περφυρᾶ ἐπιβαλλόμενος. καὶ χαλινὸς εἰσεδεχόμην, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ πεποικιλμένος. καὶ κώδωνες ἐξήπλουτόμην, μιλτῳ μυσικώτατοι σκφωνοῦντες. ὁ δ' Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τ Θεσσαλονίκης δοῦφ ἐλαλύθη ἐπ' αὐτὰ τοιαῦτα. ὑπεσχέτο τῇ πατρίδι θέαν παρέξειν ἀνδρῶν, ὁπλοις ὡς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲ ἄνδρες, τ μάχης ἤδη ἦσαν ἐν ᾠδῇ σκῇ. καὶ ἀρίκλη ἡ πορεία. ἐξελαυνόμην δ' ἐώθην. καὶ ἐγὼ τ δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τ ὁδὸν τραχὺ, ἐ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπὸν. ὡς δ' κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, ἐκ ἐν ὅστις ἐπὶ θέαν ἐκ ἐπείγετο, καὶ τῶν ὄψεν τῶν ἐμῶν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα, ἐξελήλυθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον, καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀχημάτων, καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲ δεσπότης, τοῖς ἐκλεκτοτάτοις τῶν αὐτῆ πολιτῶν, ἐδείκνυέ τ πότον ἐκεῖνον μι, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρεστήκει. ὁ δ' ἐμὸς ἐπίσκοπος, ἐδόκουν κύριος ἐμοὶ πολ-

saltare: & ad voces annuere, & abnuere, & quæcunque citra institutionem facere poteram. Atque per urbem vulgatum hoc erat meo domino esse asinum, qui vinum biberet, luctaretur, & saltaret: quodque maximum erat: qui ad voces annueret, & abnueret. Ego autem cùm vellem bibere, oculorum motu à pincerna petebam. Hoc ut insolitum mirabantur, ignorantes hominem in asino esse: illorum autem ignorationem in deliciis habebam. Tum etiam ambulare discebam, & dorso herum vectare, cursumque nullatenus molestum sessori currere. Erat mihi sumptuosus ornatus, purpurea stragula ferebam, frænos argento, & auro variegatos in os recipiebam: pendebant insuper tintinabula suavissimum sonum præbentia. Menecles autem herus noster, ut dicebam, Thessalonica huc venerat hac de causa. Promiserat patriæ se præbiturum spectaculum virorum qui armis inter se singulari certamine pugnare scirent. Iamque erant parati gladiatores: veneratque abeundi tempus. Mane igitur proficiscimur: & herum siquando aspera via occurrebat, & vehiculis difficilis, vectabam. Vbi Thessalonicam pervenimus, nemo erat qui non ad spectaculum, & ad me videndum properaret. Iam enim fama longiùs diffusa vulgaverat me in modum hominis multas personas agentis, saltare, & luctari. Herus clarissimis civibus in comporatione me ostendebat, illósque meos admirabiles jocos in cœna apponebat. Libertus mihi præfectus, plurimarum drach-

marum

λῶν πάνυ θραχμῶν. καλακλείσας γάρ με ἔνδον, εἰ χανέσθαι. καὶ τοῖς βυλομένοις ἰδεῖν ἐμέ, ἐπαμᾷ παρέδοξα ἔργα, μισθὸν τὴν θύραν ἤνοιγεν. οἱσὶ εἰσεκόμιζον, ἄλλο καὶ ἄλλό τι τῶν ἐδωδίμων. μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνῳ χαρὶ δοκεῖν ἐγὼ ἤθιον. ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συμπαίκτων, μέγας τε, καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐφαίνην. καὶ ποτε γυνὴ ξένη, ἡ μέτρια κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἠξιώσατο, εἰς ἔρωτά μου θερμὸν ἐμπίπτει, τοῦτο μέν, τὸ καλὸν ἰδοῦσα ἦν ὄνον. τοῦτο δὲ, τῇ δοκούσῃ τῶν ἐμῶν ἐπιθυμιῶν, εἰς ἐπιθυμίαν συμμοῖρας ἀφελθοῦσα. καὶ ἁμαλέστατα πρὸς τὸν ἐπίσκοπον τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀργὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσασθαι. κἀκεῖνον ὑδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ αὐτό τι σκεῦος ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μή, λαμβάνει τὸν μισθόν. καὶ πιδὴ ἐσπέρας ἤδη ἦν, κἀκ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν. καὶ τὴν γυναῖκα εὑρομεν πύλας ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. σκευοφόρησα ἦ αὐτῇ τὰ σκευοφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώσασα εἶτα κατέθευδον, καὶ χαμαύνιον ἡμῖν δύπεπες ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον τοῦ δὲ δεσπότου ἐκαθεύδομεν. ἡ ἦ, λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τὸ πυρὶ λαμπόμενον. ἔπειτα ἀπεδυσαμένη, παρέσχε τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη. καὶ μύρου ἔκπιον ἀλαβάστρου προχαμένη, τοῦτο ἀλείφεται. κἀμὲ ἦ μυελίζει. ἔνθεν μάλιστα τὴν ῥῖνά μου μύρων ἐνέπλησεν. εἶτά με καταφίλησε. καὶ οἷα τοῖς αὐτῆς ἐρῶσιν, ἐς ἄνθρωπον, διελέγετο. καί με ἐπὶ τὴν φορβαίας ἐπιλαβομένη, ἐπὶ τὸ χαμαύνιον εἵλκε. κἀγὼ ὑδὲν τρίτου προκαλίσεντος, εἰς τοῦτο

marum quæſtum ex me fecit. Nam me intus incluſum, ſtantem tenebat, & iis qui me meoſque ludos aſpicere volebant, januam accepta mercede aperiebat. Quorum alii aliud eſculentum afferebant, idque in primis quod aſini ventri videtur inimicum: illudque comedebam: adeò ut intra paucos dies, cum hero, aliiſque civibus epulando, craſſus ac pinguis evaderem. Tandem peregrina mulier, opulenta, facie impudenti, ingreſſa ut me prandentem videret, è veſtigio mei amore exarſit: partim aſini ſpecie adducta, partim ludorum meorum novitate impulſa, in mei congreſſus cupiditatem illapſa, eum alloquitur qui mihi erat præfectus, & mercedem amplam pollicetur, ſi concederet ut in noctem mecum quieſceret. Qui non curans, ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret, mercedem accipit. Cùm jam adveſperaſſet à domino dimiſſi ex convivio, revertimur ubi dormire ſolebamus: & mulierem invenimus lectum meum ingreſſam, cui pulvinaria mollia importata erant, & ſtragula intus depoſita, ſtratumque decens humi poſitum habebamus. Mulieris ſervi in propinquo veſtibulo cubabant. Magnam lucernam igne lucentem intus accenderat, ad quam depoſitis veſtibus nuda ſtabat. Tum ex alabaſtro quodam unguentum profundens, eo ſeſe ungit: deinde me, meaſque potiſſimùm nares implet. Poſtea me oſculata, prout amatum hominem alloquitur, & me capiſtro in ſtratum trahit. Ego ad id tertii hortatoris nequaquam indigus vino veteri multo

δεόμενον, καὶ οἴνῳ ἡδεῖ πολλῷ ὑποβεβρεγμένον, ἐπὶ τῷ χρωτὶ δὲ μύρου ὀσφρηθέντα, καὶ τῶν παιδίσκων ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι. καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὸν ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξότε ἐμαζόνευον ὄνον, σωφροσύνας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις σωφρόνως ἐτύγχανον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὅπω. καὶ μὴν ἐπὶ τοῦτό μ' εἰς δέος ἦγε μὴ τολμηρότερα, μὴ δ' ἐπιχειρήσασα ἡ γυνὴ, ἀμαυρωθείη, καὶ ὥσπερ ἀνδροφόνον, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν γὰρ οὐκ εἰς δέον δειλίας. ἡ μὲν γυνὴ, πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, ἐπὶ τούτοις ἐρωλήσας, προσπαλαμᾶται, ὡς ἤδη δὲ κατέχουσα ὥσπερ ἀνδρὶ παρακειμένη, ἀμφιβάλλεταί με. καὶ ἅμα εἶσα, ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲν ὁ δειλὸς, ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ, τῷ τε ὀσφύϊ τὸ ἐμὸν εἰσχάθε, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν. καὶ αὐτὴ εἰσῆθε τὸ φόβητρον. ἐπεὶ δὲ ἀκεραίως ἐπείσθη ἔτι μοι ἐς ἀρρωδεῖν πρὸς τὸ γυναικὸς ἡδονήν τι, ἐς πῦρ, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, σινομένῳ, ὡς ἤδειν εἶναι κρείσσων ἐς τὰ Πασιφάης μοιχᾷ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅπως ἦν ἄρα ἐς τὰ ἀφροδίσια ἐτοίμη, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς σωφροσύνης ἡδονῆς ἀνῆρες, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα σὺν ἐμοὶ ἐδιαπόνησεν. ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν, ἀνεστάτου, ἀπῄει, σωφρονίσασα πρὸς τὸ ἐπισύστιον τὸ ἐμὸν οἷόπερ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸ μισθὸν τὸ αὐτὸν τῆς νυκτός. ἐγὼ δὲ, ἅμα τῷ πλησιάσαι σὺν τῶν ἐμῶν χρυμάτων, καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον σὺν ἐμοὶ ἐπιδειξάμενος, συγκατακλείσας με τῇ γυναικί. ἡ δὲ, κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καί πως ἐλλιπὴς ὁ ἐπισάτης, ἀπεγγείλας τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἐμὲ αὐτὸς διώξας. καὶ ἐμὲ μὲ εἰδότες, ἄχθ

multo prolutus, & unguenti odore incitatus, puellæ quoque formam conspicatus, decumbo. Sed quo pacto mulierem inscenderem, dubius eram. Etenim ex quo in asinum fueram conversus, coitus etiam asinis consueti expers vixeram, neque cum asina consuetudinem habueram. Itaque haud parvus timor incessebat ne congressui impar mulier à me dilaceraretur: ac postmodum tanquam homicida meritam subirem pœnam. At nesciebam nihil opus esse ut timerem. Mulier autem multis amatoriis osculis me provocans, ut vidit non occupantem amplexu, ipsa me, tanquam homini adjacens, amplectitur, méque intrò tractum, totum excepit. Verùm meticulosus ego, adhuc metuebam, & sensim retro cedebam: sed mulier ita meos amplectebatur lumbos, ut elabi non possem: & fugientem sequebatur. Postquam autem plenè persuasus sum, adhuc mihi aliquid deesse ad mulieris plenam voluptatem & delectationem, citra metum postea ejus libidini servivi, cogitans me nihilo Pasiphaës adultero esse deteriorem. Porrò erat mulier ad rem veneream adeò prompta, & voluptate coitus inexplebilis, ut in mei amplexibus totam noctem insumpserit. Simul atque illuxit dies: mulier surrexit, meumque custodem convenit, aliamque noctem eodem pretio redimit. Ille ditior meo opere factus, & re nova domino indicata, cum muliere me includit, quæ multum me abusa est. Meus ille præfectus, rem domino renunciat, eúmque me inscio, vesperi ad-

αὐτὸν εἰσέρας ἤδη, ἵνα συναδύδημι. καὶ ἅμα ὅπως τὸ ὑπερῷον δείκνυσί με, ἐνδον τῇ μείρακι συνδυαζόμενον. οὐδὲ, ἠδεῖς τῇ θεᾷ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦσα ἐπεθύμησε. καὶ κελεύσαντος μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα ἔφη σὺν τῇ ἡμέρᾳ τὸ θέας ἀγαγώμεν τοῦτον εἰς τὸ θέατρον σὺν τινὶ τῶν καθεδηκατημένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τῷ γυναίῳ ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἅτις κατεκέκλειτο θηρίοις ὀφλανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμέ. καὶ παρεῖναί τε κελεύει, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. εἶτα τὸ πλοῦσιον τῆς ἡμέρας ἐκείνης συσσεισθὲν, ὡς ἦ πᾶς φιλοτιμίας ἦλθ' ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἐγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον. καὶ εἰσῆλθον ἔτυ. κλίνη ὑψηλὴ μεγάλη, ἀπὸ ἐλέφαντος ἐνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφυρωμένη. ἐπὶ ταύτης με ἀνεκλίνησαν. κἀκεῖ μοι τὸν γυναῖκα παρεκάθισαν. εἶτα ὥτως ἡμῖν ἐπέθηκαν ἐπὶ τὸν μηχανήματον. καὶ εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρεισῆλθεν, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ. καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεθόησαν. καὶ κρέατος πόσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί. καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο. καὶ παῖδες ἐμοὶ μὲν παρεστήκεισαν οἰνοχόοι καλοὶ, τὸ οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ ἀφιστάμενοι. ὁ μὲν ἐπιστάτης ἐπὶς ὄπισθεν, κελεύει με ἀρίστειν. ἐγὼ δ', ἅμα μὲν ἡδόμενος ἐν τῷ θεάτρῳ καθεκείμην, ἅμα δ' ἐδεδίειν μή πως ἀρκέσῃς, ἢ λέων ἀναπηδήσεται. ἐν τούτῳ δὲ τὸν ἄνθη φέροντα, παραδράμοντα, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, ὁρῶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα. καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας ἔλεγχος, συνέπλων. καὶ οἱ μὲν, ὡσεὶ τὸ με ἀνίστασθαι ὀρχηστὸν μόνον. ἐγὼ δ', ἐν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἁπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῶν τὰ ἄνθεα τὰ ῥόδα,

ducit ad cubiculum, & per ostii foramen, me cum puella concumbentem ostendit. Spectaculo delectatus herus, optavit me in publicum producere, & hæc facientem ostendere, rémque non efferri jubet, ut ludorum, inquit, tempore, hunc cum aliqua damnatarum mulierum in theatrum adducamus, inque omnium conspectu mulierem inscendat. Tum aliquam ex iis quæ ad bestias erant damnatæ ad me introducunt: & accedere méque demulcere jubent. Tandem cùm ille dies instaret, quo suas res dominus ostentabat, decreverunt me in theatrum deducere. In quod ita sum ingressus. Lectus erat magnus ex Indica factus testudine, auróque infertus, in quo me reclinant, mihique mulierem admovent. Deinde lectum machinæ impositum ferunt, in theatrum medium, magna cum acclamatione, plausuque populi. Et apposita nobis erat mensa multis cum ferculis quæ homines deliciis in cibo indulgentes habent. Adstabant nobis formosi pueri pincernæ, vinum nobis in auro ministrantes. Custos meus à tergo stans jubet me prandere. At me pudebat in theatro jacere, simulque metuebam ne ursus, leo-ve aliquis in me prosiliret. Interea neicio quem qui flores ferebat, transeuntem animadverto, inter quos rosas recentes observo: nec mora, à lecto prosilio. Arbitrabantur illi me ad saltandum surrexisse. Sed ego sigillatim omnes percurrens, decerptas ab ipsis rosas devoro.

Tum

κατέπινον. τῶν δ', ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀπεπήδησέ μου ἐκείνη ἡ τῆς κτήνους ὄψις, καὶ ἀπέμυττεν. καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ παλαιὸς ὄνος. ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς, ἔνδον μοι γενόμενος εἰσήκει. τῇ δὲ ἀθαλλῷ ταύτῃ, καὶ μηδὲ ποτὲ ἐλπισθείσῃ θέᾳ, πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν. καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν, ὡς ἄφρονα φάρμακα δεινὰ ἐπισταμένου, καὶ κακὸν τὸν πολυμόρφου, ἀξίως ἔνδον πυρὶ με διαθανεῖν. οἱ δὲ, σεμνείας καὶ τὰς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον ἀκροᾶσθαι, εἴθ' ὅτῳ δικάσειν περὶ τούτων. κἀγὼ θαρραλέως τὴν ἀρχικὴν τὴν ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κρατοῦσιν ὅτι γυνή με θετταλὴ, γυναικὸς θετταλῆς θεράπαινα, χρίσματί μεμαγμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσει. καὶ ἐκέτευον αὐτὸν λαβόντα ἔχειν με ἐν φρουρᾷ, ἕως ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς ἀληθῆ δίδομαι ὅτου μαρτυρίας. καὶ ὁ ἄρχων, λέγε φησὶν ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γένεσιν τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φῂς ἔχειν τῇ γῇ σοφιστικῆς, καὶ πόλιν. κἀγὼ, πατὴρ μέν ἐστί μοι Λούκιος. τὸν δὲ ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν, Γάϊος. ἄμφω δέ, τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν. κἀγὼ μέν, ἱστορίων, καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς. ὁ δὲ, ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μούσης ἀγαθός. πατρὶς δὲ ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. ὀρθῶς δικάσῃς, ἐπεὶ ταῦτα ἴσασι, φιλαίτατον ἐμοὶ ἔφη λέγειν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων. οἰκίᾳ τε μοι ὑπεδέξαμεν, καὶ δώροις τιμησάντων. καὶ ἐπίσταμαι ὅτι κρεῖσσον ψεύδη, παῖς οἰκείων ὤν. καὶ δῶρα ἀναπεδήσας, ἀδελφός τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει. καί με εἰς οἶκαδε ἦγε ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ ὁ

Tum ſingulis rem admirantibus, excidit mihi jumenti illa facies: qua ſublata non ampliùs apparet vetus ille aſinus: ſed Lucius ipſe ſtat nudus. Quo inſperato ſpectaculo, atque inopinato, ſtupefacti omnes tumultum concitarunt: duaſque in ſententias ſciſſum eſt theatrum. Etenim alii me veluti veneficiorum peritiſſimum, malúmque quoddam multiforme, æquum cenſebant, ut igni perirem protinus: alii dicebant expectandum dum loquerer, priuſque cauſam cognoſcendam, deinde ferendam de his ſententiam. Tum ego ad provinciæ præfectum curro, interat autem huic ſpectaculo, & dixi me à Theſſala Theſſalæ matronæ ancilla, ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum: ſuppléxque rogavi ut me in cuſtodia detineret, donec certiorem ipſum facerem, me vera loqui. Dic, inquit, Præſes, tuum, tuorum parentum, & cognatorum, ſi quos habes, & civitatis nomen. Patrem eſſe mihi Lucium reſpondi, fratrem, Caium: ambo autem alia duo nomina habemus communia: me hiſtoriarum aliarumque rerum ſcriptorem, illum poëtam elegiacum, & vatem bonum: patriam noſtram, Patras Achaiæ urbem. His auditis Iudex, Dilectiſſimorum mihi, inquit, & hoſpitum virorum es filius, qui domo me exceperunt, & donis proſequuti ſunt: ſcio te talibus parentibus natum nihil mentiri. Tum de ſella deſiliens me complexus multum oſculatur, propriamque domum deducit. Interim advenit meus frater pecunias

ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, χρήσιμον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων. καὶ τότε με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπέλυσε. καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν, ναῦν εὐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεβάλομεθα. ἐγὼ δὲ, κρεῖττον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν ἔχοντα τὴν γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσάν μου καὶ ὄνον, καλλίων αὐτῇ φανεῖσαν λέγων, νῦν ὑπ' ἀνθρώπου ὤν. ἡ δὲ μᾶλλόν με εἰσεδέξατο τοῦ παραδόξου οἶμαι καὶ πράγματος ἐπιτερπομένη. καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἐκέλευε. κἀγὼ ἐπειδόμην ἀεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον ἀμπεχόμενος, νῦν χιλίων ἀνθρώπων, ὑπερηφανεύσασθαι, καὶ τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν. καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ οὐκ ἐμύρῃ ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τοῖς φίλτροις καὶ εἰς ἀνθρώπους με ἀναπαύσασθαι ῥόδων. ἐπεὶ δὲ λύχνοι βαθεῖαι, ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει. κἀγὼ δὲ ἐπανίστημι, καὶ ὥσπερ εἰ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀναπηδῶμαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς ὡς δῆθεν ἐπὶ μᾶλλον ἀρέσων, οὐκ τὸν ὄνον συγκελέσας. ἡ δὲ, ἐπειδὴ εἶδέ με πάνυ ἀνθρώπινα ἔχοντα, στεφανώσασά μοι, ἡ φιλίη ὑπ' ἐμοῦ ἔφη, καὶ τὰ ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοὶ δὲ ἐρωμένῳ, τί γὰρ οὐ καὶ μάρτυρά μοι τοῦτον. ἐγὼ δὲ ἔφη μὰ Δία οὐχὶ σέ, ἀλλὰ δὲ ὄνον σὲ ἐρῶσα τοῦτο, ἐκεῖνον, καὶ οὐχὶ σοὶ συνεκάθευδον. καὶ ὤμοσά σε οὐ νῦν κἀν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα δὲ ὄνον σύμβολον λαφυσσόμενον, καὶ σύρειν. σὺ δὲ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου δὲ καλὸς οὐ χρησίμως ζῶν ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη δούλους τοὺς οἰκείους, καὶ κελεύει με τῶν νέων μετέωρον κομιθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωθεῖς ἔξω δὲ δυμαλίου ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, afferens, aliaque multa, quum publicè omnibus audientibus solvit me Præses. Tum ad mare progressi, navim animadvertimus, cui sarcinas imposuimus. Ego autem optimum factu duxi, si mulierem illam convenirem quæ me amavit, cùm essem asinus, dicens me ipsi nunc humana forma redintegrata visum iri pulchriorem. Illa, opinor, rei novitate delectata me lubenter excepit, supplexque rogavit ut secum cœnarem & dormirem. Cui equidem morem gessi: reprehensione dignum ratus, si qui sub asini forma fueram amatus, nunc humanæ speciei redditus, efferrem me, & eam quæ me amarat, contemnerem. Cùm ipsa cœnatus, unguento ungor, & rosa mihi dilectissima, quæque me inter homines denuo retulisset, coronor. Cùm jam alta nox esset & concubia, exurgo, utque boni quippiam facturus, vestes exuo, & isto nudus, ut qui magis essem placiturus, quàm illa cum asino commixtione. At illa ut me aspexit omnibus humanis partibus instructum, me conspicens, Non à me, inquit, malam in rem facesses, & procul à meis ædibus digressus cubabis? Cùm interrogarem, quidnam hujusmodi peccassem. Ego, inquit, per Iovem non te, sed asinum amavi, quocum non tecum concubui. Equidem putabam te etiam nunc solum illud asini insigne magnum servasse. Verùm tu ad me venisti ex pulchro illo, utilique animanti in simiam transformatus. Tum protinus famulos vocat, & me dorso sublatum efferri domo mandat. Ejectus ante domum nudus, pulcher, coronatus, & un-

καὶ μεμυελισμένῳ τῷ γλῶ γυμνὸν ἀθελαδῶν, ταύτᾳ σωιεκφδλδεν. ἅμα ἦ τῇ ὁρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔδησεν ἐπὶ ναυῦ, καὶ λίγω ὡδὶς τ ἀδελφὸν, τῷ ἐμαυτὸ σὺ γάλωλα συμφορᾶν. ἔπειδὴ ἐκ τ πόλεως δξιὸν πλόσωθος ἀνέμυ, πλέομαι ἵνδην. καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τῶν ἐμῶν πατρίδα. σὺ ταῦτα, θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήμασι ἐδήκα. μὰ Δί' σὸν ἐκ κυνὸς ὡφελητὸ, τοῦτο δὴ τὸ τῦ λόγυ, ἀλλ' ἐξ ὄνυ ὡδειρήκας. πολὺ μακρᾶ πάνυ, καὶ ὕτω ἦ μόλις, οἴκαδε ἀπασωθείς.

& unctus in nudo ſolo cubui. Diluculo nudus ad navim curro, meúmque infortunium non ſine riſu fratri narro. Poſtea ſecundo vento ſpirante, ab urbe diſcedimus, pauciſque diebus in patriam venio, ubi Diis ſoſpitalibus ſacra feci, & donaria ſuſpendi: per Iovem, non ex canis podice (ut ajunt) ſed ex aſini anxietate, ſerò, ac vix tandem in patriam incolumis reverſus.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

IVPITER CONFVTATVS.

ARGVMENTVM.

Summa Dialogi hujus eſt. Quando fato ac neceſſitate quadam omnia in hoc mundo geruntur, eique etiam Dii obnoxii ſunt, ſupervacaneam eſſe omnem religionem, ac cultum divinum. Ideoque neque Diis ſacrificandum eſſe, neque ab illis quicquam ſperandum. Immò ipſos illos non meliores, aut etiam feliciores hominibus eſſe, ſed ſolum fati, ac neceſſitudinis iſtius ſempiterna miniſtros, qui per ſe neque prodeſſe nobis, neque nocere poſſint. Nam ſi ulla illorum providentia, aut rerum humanarum adminiſtratio foret, neque malos ac ſceleratos inultos manere, & pios bonoſque beneficiis ac munere illorum provehi debere. Nam quæ de ſuppliciis inferorum ac pœnis nocentum feruntur, ea, ſi quæ ſint, ejuſmodi certò eſſe, ut immerito & injuſtè illis eveniant, qui ea patiuntur, cùm nemo ſua voluntate, ſed ex prædeſtinato, fatoque impellente peccet.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ.

Γὼ ἦ ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα, σὺκ ἀνοχλήσω σε, πλοῦτον, ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αὐτῶν, ἄπιρ ἐνπαιόπαις τοῖς πολλοῖς.

CYNISCVS.

Quidem ego Iupiter, tibi non ero moleſtus, in rebus hujuſmodi petendis, divitiis, auro, regno-ve, quæ vulgo ſunt in votis,

σοι δ' ὑ πάνυ ῥᾴδια δόξειν. ὁρῶ γάρ σε τὰ πολλὰ δυσκόλως, δύχρωμέναν αὐτῶν. ἓν γ' ἐκ τοῦτο ῥᾷστον ἐδυνάμην δῶρά σοι γνώσθαι. Z. τί τοῦτό ἐστιν ὦ Κυνίσκε. ὑ γὰρ ἀτυχήσεις, ἢν μάλιστα μετρίων ὡς ἔφης δεόμενος. Κυ. ἀπόκρινας δή μοι πρὸς ἅπερ ἂν ἐρωτήσω. Z. μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ δύχρη, καὶ πρὸς χάριτος. ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. Κυ. ἰδοὺ ταῦτα ὦ Ζεῦ. ἀνάγκαιος γὰρ δηλονότι εἶ σὺ τὰ Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου ποιήματα. εἰπὲ δὴν μοι εἰ ἀληθῆ ἐστιν ἃ περὶ τῆς εἱμαρμένης καὶ τῶν μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐῤῥαψῳδήκασιν, ἀφυκτα εἶναι, ὁπόσα ἂν αὐτοῖς ἐπικήσωσι γενομένων ἐκείνων. Z. καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. ὑδὲν γὰρ ἐστιν ὅ, τι μὴ αἱ μοῖραι διαπεπλήκασιν. ἀλλὰ πάντα ὁπόσα γίγνεται ὑπὸ τῆς τῶν ἀτράκτων τροφόμβα, ἐξ ὧν ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένων ἐχεῖ τὴν ἀπόβασιν, καὶ ὑ θέμις ἄλλως γίνεσθαι. Κυ. ὅσκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆ ποιήσεως λέγῃ, μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; Z. καὶ μάλα. ὑδὲν γὰρ ἂν τῶν ἡμετέρων ἔξω τοῦ νόμου τῆς μοιρῶν, ὑδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ, ὁπόσα μὲ ἂν ἐκ τῆς μούσης κατεχόμενοι ᾄδωσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δ' ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρὸ τοῦ διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἀνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθῆ, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρῆν, ἐῤῥαψῴδει δ' αὐτῶν. Κυ. ἀλλὰ τοῦτο μὲ ὅτι φήσομεν. ἔτι δ' κἀκεῖνό μοι ἀπόκρινας. ὑ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, κλωθὼ, λάχεσις οἴμοι, καὶ

nec tu facilè præbere potes, unde video te ipsorum precibus aurem non præbere. Atqui ego vellem hoc unum à te facillimum impetrare. *Iup.* Quid hoc est Cynisce? non enim nihil impetrabis, præsertim cùm modica petas. *Cyn.* At responde mihi ad quæstionem non difficilem. *Iup.* Exigua revera, faciliſque precatio. Quare quicquid voles interroga. *Cyn.* En ista Iupiter. Legisti enim aliquando Homeri, & Hesiodi poëmata. Dic ergo mihi num vera sint ea quæ illi de fato & Parcis cecinerunt: Inevitabilia nimirum esse quæcunque cuique nascenti neverint. *Iup.* Et sanè vera hæc sunt: nihil enim est quod Parcæ non ordinent: sed quæcunque ab illarum fuso versantur, statim ab initio singula destinatum habent eventum, neque aliter fieri fas est. *Cyn.* Nunquid quum ipse Homerus in altera parte poëseos dicit, *Infernè Parcis invitis regna subintres*, & id genus alia, ipsum videlicet tum nugari dicemus? *Iup.* Maximè. Nihil enim extra Parcarum legem, nihil præter linum fieri queat. Cæterùm poëtæ quæcunque Musarum afflatu cecinerint, vera sunt: sed quum ab hisce Deabus deseruntur, ac per se carmina componunt, tunc utique errant, & cum prioribus pugnantia differunt. Idque venia dignum, si homines cùm sint, Veritatem ignorant, quando numen illud abiit, quod quum præsens erat, per ipsos carmina componebat. *Cyn.* At hoc quidem ita se habere dicemus. Illud præterea mihi responde. Nonne tres sunt Parcæ? nempe Clotho, Lachesis, & Atro-

ἄτροπος; Z. πάνυ μὲν οὖν. Κυ. ἡ εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ τύχη πολυθρύλλητοί γε καὶ αὗται, τίνες εἰσὶν, ἢ τί δύνανται αὐτῶν ἑκάτερα; πότερον, τὰ ἴσα ταῖς μοίραις, ἢ τι ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γὰρ ἁπάντων λεγόντων μηδὲν εἶναι τύχης, καὶ εἱμαρμένης δυνατώτερον. Z. ὑπὲρμις ἁπάντα σε εἰδέναι ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' ἕνεκα ἠρώτησάς ποτε περὶ τῶν μοιρῶν; Κυ. ὦ πατερ, μοι ὦ Ζεῦ, ἐκεῖνο εἰπὲ, εἰ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἄρχουσι, καὶ ἀπείληφεν ὑμῖν ἡ πᾶσα ἐξ ἀεὶ ὑπ' ἐξ αὐτῶν. Z. ἀναγκαῖον ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἂν ἐμεδίασας; Κυ. ἀνεμνήσθην ὑπείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, ἃ οἷς ποιήσας αὐτὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἀναρτήσειν μέλλων τε πάντα. ἔφης γὰρ αὐτοὺς, τόν μὲ σειρὰν, καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ. τὰς γοῦν ἄπαντας, εἰ βιάσοισθε, συναρπάσειν μαινομένους, καθαπάξειν βιάζεσθαι, ὑμῶν καθαπάσειν γε. σὺ δ' ὁπόταν ἐθέλοις, ῥᾳδίως ἅπαντας αὐτὴ κινήσαις ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ. τότε μὲν οὖν θαυμάσιόν ἰδέσθαι μοι τὸν βίον, καὶ ὑπερφέρεσθαι μεθ' ὑμῶν ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δ', αὐτὸν σε ἤδη ὁρῶ μὴ σειρᾶς, καὶ τε ἀπιλοῦν, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος ὡς φῆς κρεμάμενον. δέκεῖ δ' ἂν μοι δικαιότερον εἶναι κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐ αὐτόν σε ἐνέπασσεν θεραπεῦσαι ἐν ἐ ἀτρέκτῳ, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς σὺν ἐ κάλαμῳ τὰ ἰχθύδια. Z. σὺν οἷσθ' ὅ, τι σοι τωὶ βέλεται τὰ ἐρωτήματα. Κυ. ἐκεῖνο ὦ Ζεῦ, καὶ σφῶϊν τε μοιρῶν, καὶ τε εἱμαρμένης, μὴ τραχέως, μηδὲ σφῶϊν ὀργῇ ἀκούσῃς μου, παλαιᾷ μὲν παῤῥησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει ταῦτα, ἐ πάντα αἱ μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν εἴη οὐδενὸς

Atropos. *Iup.* Maximè. *Cyn.* Fatum ergo & Fortuna, nam & hæc celebria ſunt Numina, quænam ſunt, aut quid ipſorum utrumque poteſt? Vtrum paria ſunt Parcis, an ſuperiora? Omnes enim affirmantes audio, Fortuna & Fato nihil eſſe potentius. *Iup.* Haud fas eſt omnia te ſcire Cyniſce. Quorſum igitur hæc de Parcis interrogaſti? *Cyn.* Si priùs mihi Iupiter & illud expoſueris, num & in vos illæ imperium obtineant, & neceſſum ſit vos ex illarum lino pendere. *Iup.* Neceſſum omnino Cyniſce. Quid ergo riſiſti? *Cyn.* Memini illorum Homeri carminum, quibus te in Deorum cœtu concionantem introducit, quum minaberis te catena quadam aurea ſurſum omnia ſubducturum. Etenim dicebas te catenam cœlitus demiſſurum, quam ſi detrahere conarentur Dii omnes ex illa pendentes, detrahere non poſſent: tu verò quum velles, facilè omnes cum ipſa terra, & mari trahere poſſes. Quare tunc pollere mihi videbaris admirando robore, & audiendo carmina perhorreſcebam. Nunc autem te video cum catena, miniſque à tenui, ut ais, filo pendentem. Videtur itaque mihi multo juſtiùs Clotho gloriari poſſe, ut quæ te ipſum ex fuſo videat pendulum, quemadmodum piſcatores vident pendentes à calamo piſciculos. *Iup.* Neſcio quid tibi velis hiſce quæſtionibus. *Cyn.* Illud nimirum Iupiter, & per Parcas, & per fatum te obſecro ne aſperè, ne acerbè audias me veritatem liberè proferentem. Nam ſi hæc ita ſe habent, & Parcæ rerum omnium potiuntur, nihilque à quoquam

ἔτι ἀλλαχεῖν τῶν ἅπαξ δεδόκτων αὐτοῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας προσάγομεν, ἀγαθῶν μέλλοντες ἡμῖν παρ' ὑμῶν τυχεῖν; ἔστι γὰρ ὃ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν ἡμεῖς τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς σύριγξ δυνατὸν ἡμῖν ἐστὶν ἢ σὺριγξ, μήτε ἀγαθῶν τινος προσδόκιμα ἐπιτυχεῖν. Ζ. οἶδα ὅτι σοι τὰ τοιαῦτα ἐρωτήματα ἐστὶ, καὶ τῶν κατηγόρων σοφιστῶν. οἱ μὴ ἡγοῦνται ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπὸ ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκῇ ὄν. ἡμᾶς δὲ, ὅτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, ὅθ' ὅλως τι δύνασθαι τοὺς ἐν τῇ γῇ πραττομένους. πάλιν δὲ χαιρήσασί με, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. Κυ. ἀμὼ τὸ κλωθὸς ἄτρακτον ὦ Ζεῦ ἐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπιθεὶς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὃ δὲ λόγος αὐτὸς, σὺκ οἶσθ' ὅπως εἰσπεῖν προθύειν ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπίδη. προσπίας εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, μικρὰ βραχέων ἐρήσομαί σε. σὺ δ', μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. Ζ. ἐρώτα, εἰ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν. Κυ. πάνυ φῄς σὺ τῆ μοιρῶν γίγνεσθ. Ζ. φημὶ γάρ. Κυ. ὑμῖν δ' δύναιθ' ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλαύειν; Ζ. οὐδαμῶς. Κυ. βάλε γὰρ ἐπιγράφω ἓ τὸ μὴ τοῦτο, ἢ ὅλον καὶ μὴ εἶπο αὐτό; Ζ. ὅλον μέ. οἱ δέ γε θύοντες, ἃ τῆ χρείας ἕνεκα θυσιῶν, ἀνάδεσιν δὲ τινα ποιέμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. Κυ. ἱκανὸν ἓ τοῦτο, εἰ ἓ σὺ φῄς ἐπὶ μηδὲν

immutari potest, eorum quæ semel decreverunt, quorsum vobis nos homines sacrificamus, & hecatombas offerimus, à vobis bonorum largitionem precantes? Non enim video, quem ex hac cura fructum percipiamus, si neque malorum aversiones precibus obtinere possumus, neque divinitus boni quicquam consequi. *Iup.* Novi unde tibi suppetant argutæ istæ interrogationes: nempe ab execrandis illis sophistis, qui nos rebus humanis providere negant. Itaque illi quæstiones hujusmodi, præ impietate proponunt: alios homines à sacrificando, & votis nuncupandis avertentes, quasi inane sit illud: quandoquidem neque curamus ea quæ facitis, neque in his quicquam possumus quæ in terra geruntur. Verumtamen hæc dixisse dolebunt. *Cyn.* Non per colum Parcarum, Iupiter, ab illis persuasus, hæc te interrogavi. Disputatio verò nostra, nescio quomodo eò progressa in hoc ipsum incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat. Rursus verò, si videtur, paucis te interrogabo: tu verò ne graveris respondere, ac vide ut quàm cautissimè respondeas. *Iup.* Interroga, si tibi vacat talia nugari. *Cyn.* Ais-ne omnia fieri nutu Parcarum? *Iup.* Aio. *Cyn.* Vis verò posse hæc mutare, & revovere? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Vis ergo, ut quod sequitur, inducam? sive planum, sive secus illud dixero. *Iup.* Planum itique est. Nam qui Diis sacra faciunt, necessitatis causa non faciunt, sed beneficium compensint, & veluti bona mercantur à nobis, aut alioqui, quod est præstantius, honore prosequuntur. *Cyn.* Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis

δὴ χρησίμως γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστῇ δέ τινι, τῷ ἀνθρώπων πεμώτων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρεῖη, ἤρετο ἂν σε καθ' ὅτι βελτίους φῂς τοὺς θεούς, καὶ ταῦτα, ὁ μοδέλως τῶν ἀνθρώπων ὄντως, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς μοίραις πεπομένους. ἢ γὰρ ἀπρεπὲς αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δὲ αὐτὸ ἀμείνους δεικεῖν. ἐπὶ τοῦτό γε μακρὰ χαίρειν ἐστίν, εἶγε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θνητοὺς γοῦν εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο. ὑμῖν δ', εἰς ἄπειρον ἐκπέπτωκε τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδιόν τε δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ φερομένη. Ζ. ἀλλ' ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαίμονι ἡμῖν ἐστι, καὶ σὺ ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιώμεν. Κυ. οὐχ ἅπαντες ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διάφορος ἡ παρ' ὑμῖν τοῦ πρέπειν, καὶ πολὺ περαιτέρω ἐστίν. σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δυνάσαι ἀναπαῦσαι τῷ γλῶ, καὶ τῷ θαλάττῃ, ὥσπερ ἡνιοχῶν κρίνεις. ὁ δὲ Ἥφαιστος, χωλός ἐστι, βάναυσός τις ἡ πυρίτης τῷ τέχνῃ. ὁ Προμηθεὺς δ', καὶ ἀνεσκολοπίσθη ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι πεδήτῳ ὄντα τὸ τῷ περιέρρωνται; καὶ ἐρᾶν δέ φασιν ὑμᾶς, ἡ πατρώσιος, καὶ ὀχλεῖν σύνοικοι ὄντες τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἀμέλει ἡ τὸν ἀδελφὸν πάρεστι τῷ Λαομέδοντι, καὶ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι τὸ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὴ πονηροὶ, δυστυχεῖς τε, καὶ εὐμοιροι εἶναι. οἶδα, ἐμοὶ πάλιν. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι ἡ λησταὶ ἐσθ', litatis gratia sacra fieri: verùm bonitate quadam hominum quod præstantius est, colentium. At si quis ex Sophistis illis adesset, ex te quæreret quo nomine Deos præstantiores esse dicas, cum sint hominum conservi, earundemque dominarum, Parcarum scilicet imperio obnoxii. Non enim sufficiet ipsis ut sint immortales, quò videantur meliores. Siquidem hoc multo est deterius: quoniam hos quidem, si nihil aliud, mors saltem in libertatem asserit. At res vobis in immensum exit, æternaque est vestra servitus, dum longo filo volvitur. *Iup.* At ô Cynisce, hæc temporis perpetuitas, & immensitas, fœliciter nobis cedit, ac vitam bonis omnibus affluentem agimus. *Cyn.* Non omnes, Iupiter. Nam discrimen inter vos extat, multaque ineſt perturbatio. Nam tu beatus es: regnas enim, & terram ac mare potes tanquam demisso fune attolere. Vulcanus autem, est claudus, mechanicus, & ignipotens. Olim verò cruci affixus est Prometheus. Quid patrem tuum commemorem, quem adhuc in tartaro vinctum esse constat. Quinetiam vos amare, vulnerari, interdum apud homines servire dicunt, quemadmodum fratrem tuum apud Laomedontem, & apud [1] Admetum, Apollinem. Hæc quidem non plena mihi videtur fœlicitas: sed vestrûm alii videntur fortunati & fœlices, alii contrà. Omit-

1 *Admetum*] Apollo inter pastorum numina numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur. Virg.

& te memorande canemus
Pastor ab Amphryso. Cogn.

ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ σὺ συσυλᾶσθαι ὑπὸ τῆς ἱεροσύλων, καὶ οὐκ ἀλυσιτελῶς πονήσεσθαι τοῦ ἀνδρεῖα χρόνῳ γίγνεσθαι. πολλοὶ γὰρ καὶ καταχωνεύσαντες ἤδη, χρυσοῖ, ἢ ἀργυροῖ ὄντες. οἷς τοῦτο εἰμφοβῶ δηλαδή. Ζ. ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑφέρπουσά ὦ Κυπρία φῆς. καὶ σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν. Κυ. φείδου ὦ Ζεῦ τῆς ἀπιλῶν, εἰδὼς ὑδέν με πιστεύσον, ὃ, τι μὴ ἐκ τῆς μοίρας τοῦ σοῦ ἐδίξιν. ἐπὶ δὴ αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους. ἀλλ' εἶμα τελεῖσαι, ἀφοδύγουσιν ὑμᾶς. ἐγὼ γὰρ ἐμαυτῷ οἶμαι ἀλῶναι αὐτούς. Ζ. οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τὰ ἀναιρήτων τῶν θεσπίσεων τοῦ λόγου; Κυ. παύου ὦ Ζεῦ, δήλους αὐτοὺς οὐκ οἶσθ' ὅτι ἕνεκα. παίζω γὰρ ὁπόσα ἂν εἴπω, οἷς ἐκείνων παιδεύματα εἶναι. ἐγὼ γὰρ, ὅσα πάντα ἂν ἄλλα πάλαι, ἢ ὅσα σοῦ μάθοιμι; ἡδέως δ' ἂν τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῶν αὕτη ἐστὶ, μοῖρα τίς, ἢ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἀρχουσα τῶν ἐκείνη; Ζ. ἤδη σοι τὸ πρότερον ἔφην ἀ ἡμῖν εἶναι πάντα σε εἰδέναι. σὺ δ' οὐ τι ὧν ἐρωτήσειν φήσας, ἀ παύη πρός με τοιαῦτα λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδεῖξαι ἡδονὴς ἡμᾶς πονοῦντας τῆς ἀνθρωπίνων. Κυ. οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς μοίρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, εἰ μὴ μεταμέλοι σοι ἐκείνων, καὶ μεταλήψεσθαι αὖθις τὰ εἰρημένα. καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὸν εἱμαρμένην. Ζ. ἀδαμῶς. ἀλλ' ἡ μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. Κυ. μανθάνω. ὑπηρέται, καὶ ἀφήκοοί τινες τῶν μοιρῶν εἶναι φατε. τἀλλὰ ἀλλὰ ὅπως ἐκείνας ἂν εἶεν αἱ τοῦ-

Omitto vos perinde atque nos latrociniis & sacrilegiis compilari à sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimos momento temporis evadere. Multi etiam vestrum ex auro argento-ve conflati sunt: quibus erat hoc à fato præstitutum. *Iup.* Vides ut contumeliis nos petis Cynisce, forsan olim tibi pœnitendis. *Cyn.* Parce minis Iupiter, cum scias me nihil passurum quin id ante te mihi fuerit à Parca destinatum: quoniam neque illos ipsos sacrilegos puniri video: sed plurimi manus vestras effugiunt, cùm in fatis non esset ut caperentur. *Iup.* Nonne dicebam te ex eorum esse numero qui verbo providentiam tollunt? *Cyn.* Omnino Iupiter, metuis ipsos nescio quorsum: proinde quæcunque dixero, illorum doctrinam esse arbitraris. Verum ego unde veritatem, nisi ex te didicero? Cæterùm lubenter ex te quærerem, quænam vobis sit hæc Providentia, Num Parca aliqua, an verò superior his quæpiam Dea, tanquam illarum domina. *Iup.* Iam ante dixi tibi, fas non esse ut omnia scias. At tu cùm initio dixisses te unum quid interrogaturum, non desinis hujusmodi nugas mihi proponere. Et jam quò tuæ disputationis tendat summa, perspicio, ut nimirum ostendas in rebus humanis nihil fieri nostra providentia. *Cyn.* Hoc meum non est: sed tu paulò antè dixisti Parcas esse quæ omnia faciunt: nisi illorum te pœnitet, tuaque dicta revocas, expulsoque fato de suscipienda cura deliberatis. *Iup.* Nequaquam: sed Parca per nos facit singula. *Cyn.* Intelligo. Ergo Parcarum famulos & ministros vos esse perhibetis.

Sic

βοῦσιν. ὑμεῖς δ', ὥσπερ σκαλὴν τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. Ζ. πῶς λέγεις; Κυ. ὥσπερ οἶμαι ἐ τὸ σκέπαρνον τοῦ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὸν τέκτονα, ἀδεὶς δ' ἂν εἴποι ὡς ταῦτα, τεκτόνες ἐσιν, ἢ δι' ἃ ταῦς ἔργον ἐ σκεπάρνε, ἢ ἐ τρυπάνε, ἀλλὰ ἐ ναυπηγε. ὅτως ἀνάλογον ἡ μὲν ναυπηγικὴ ἔκασα, ἢ εἱμαρμένη ἐσίν. ὑμεῖς δ', ἅρα τρύπανα, καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τ μοιρῶν. καὶ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνες αἰτῖν τἀγαθά. οἱ δ', ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, καθεσθέντες, καὶ πικρῶς λοιδοροῦντες. οἱ δ' ἐδὲ τὴν εἱμαρμένην μεμῶντες ἂν, εἰς δίνον αὐτὸ ἀπεκάλουν. ἐ γὰ οἶμαι δυνατὸν εἶναι ἐδὲ αὐτοῖς ἐπ ταῖς μοίραις ἀλλάξαι, καὶ μεταστρέψαι τι τ ἐξ ἀρχῆς δεδόντων θεῶν ἐκάστε. ἡ γοῦν Ἄτροπος, οὐκ ἀνάκοιτο ἂν, εἴ τις εἰς τοὐναντίον τρέψειε τ ἄτρακτον ἀναλύων τ κλωθὸς τὸ ἔργον. Ζ. σὺ ἤδη ὦ Κυνίσκε, ἐδὲ τὰς μοίρας πρόδηλος τ ἀνθρώποις ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἄπαντα συγχεῖν ἀσφαρεῖας. ἡμεῖς δ', εἰ ἐ μηδὲν ἄλλο ἴσμεν, ἐ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκασα τῶν ἐκ τοῦ μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως ἂν ἐπαινοίμεθα ἄν. Κυ. τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ, παντελῶς ἀδύνατον, [1] εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φῄς, ὡς προμαθόντι, ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς πεπνιξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τ θάνατον, καθηλίσκεσθαι ἐαυτόν. ἀλλ' ἀδύνατον. ἐξάγει γὰ αὐτὸν ἡ μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ προδιδοῦσα τῇ αἰχμῇ. καὶ ὁ Ἄδραστος, [2] ἐπὶ τ σὸν ἀφεὶς τὸν λόγχην, ἐκείνῃ μὲν ἀμφοτέρως

Sic illæ ſunt quæ provident, vos veluti illorum fabrilia inſtrumenta eſtis. *Iup.* Quid dicis? *Cyn.* Nempe ceu aſcia fabro lignario, & terebrum ad perficiendam artem eſt adminiculo, nemo dixerit hæc eſſe artificem: neque navim eſſe aſciæ, aut terebri, ſed naupagi opus. Pari ratione Fatum eſt quod omnia facit: vos terebra, & aſciæ Parcarum eſtis. Atque ut par eſt, homines qui ſacra facere Fato, ab eoque bona petere deberent, vos ſupplicationibus, & honoribus venerantur. Ac neque ſi Fatum ſacrificiis & votis colerent, id rectè facerent. Non enim puto Parcas ampliùs mutare & vertere poſſe quicquam eorum quæ de quovis ab initio decreta ſunt. Proinde æquo animo non tulerit Atropos, ſiquis Clothûs laborem diſſolvens, fuſum torqueat in contrarium. *Iup.* Tu jam Cyniſce, neque Parcas ab hominibus colendas eſſe cenſes, ſed videris malle omnia confundere. Nos verò, etſi nullam aliam ob cauſam, ſaltem quia divinamus, & quæcunque à fato ſancita ſunt, prænonemus, merito colamur. *Cyn.* Omnino inutile eſt, Iupiter, futura præſcire, iis qui neutiquam ea devitare poſſunt, niſi contrà dicas, eum qui præſciverit ſe ferrea cuſpide interemptum iri, mortem ſe includendo vitare poſſe. At fieri non poteſt, nam ad venationem educit illum Parca, & haſtæ objiciet. Ac [2] Adraſtus emiſſa in ſuem cuſpide, ab eo quidem aberrabit,

1 Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φῄς] εἰ μὴ ἄρα τ. φ. *Mancil.*

2 *Adraſtus*] Arginorum rex, unus ex ſeptem ducibus qui profecti ſunt Thebas, ut reſtituerent in regnum Polynicem. *Cogn.*

πω, φονεύσει ἢ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν δὴ ἰσχυρὸν ὑποτίμησιν τῶν μοιρῶν φερομένην ἐπὶ τὸ νεανίσκου. τὸ μὲν γὰρ Λαΐῳ ἐκ χαλοῦν, τὸ, Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχε, δαιμόνων βίᾳ. εἰ γὰρ πεκνώσεις φησὶ παῖδα, ἀποκτενεῖ σε ὁ φύς. ὥστε τὴν γὰρ οἴησιν ἡ ὑπόληψις ὑμῶν τὰ πάντως ὕπως γένηται. τοιγάρτοι μὴ τὸν χρησμὸν, φησὶν ἔσπειρε, καὶ ὁ φὺς, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε ἔγωγε ὁρῶ ἀνὸ ὅτου ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς λοξὰ, καὶ ἀμφοτεροζόνως τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, ἃ πάνυ λάθρα ἔστω, εἰ ὁ τὸν Ἅλυν διαβὰς, τὴν αὐτοῦ δύναμιν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἀμφὼ γὰρ ἐνῴκατον ὁ χρησμός. Ζ. ἰοὺ τις ὦ Κυνίσκε, τοῦ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αὐτίκα κατὰ τοῦ Κροίσου, διότι ἐπειρᾶτο σκώπτειν αὐτὸν ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. Κυ. ἐχθὲς μὲν ἢ ὀργίζεσθαι, νῦν ὄνθα. πάλαι δὲ τὸ ἐξαπατηθῆναι τοῦ λυδοῦ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ, ἐπίστασθε οἱμαι. καὶ ἅλλως, τὸ μὲν σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα, ἢ εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥσπερ δὲ ἡ μαντικὴ ὑμῶν, οἰκείης μέρος ἐστίν. Ζ. ἡμῖν ἢ, οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μᾶλλον θεοὶ ἐσμὲν, ὅτι τοιγάρτοι πνα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πρόσωπα, ὅτι τοῦ θυσιῶν ἄξιοι, καὶ ἀπόβλητα τύφασια ὡς ἀληθῶς, ἠσκέπαρνα; καί μοι δεκεῖς εἰκότως με καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν ὡς ὁρᾷς διεσκυλμένον, ἀνέχομαί σε τοσοῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντα. Κυ. βάλλε ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνὸν πλήττων

rabit, Crœsi verò filium necabit, quasi violento quodam Parcarum decreto feratur in juvenem. Quinetiam ridiculum est istud quod Laio dixerunt, Cave diis nolentibus prolem seras. Nam sobole susceptâ occidet te filius. Etenim supervacaneam esse puto earum rerum admonitionem, quæ non possunt non fieri. Atqui accepto responso & prolem suscepit, & à filio interemptus est. Quare non video quam ob rem & mercedem exigatis propter vaticinium. Vt interim silentio præteream, quòd obliqua, quæque in utramque partem referri possunt, vulgo respondere soletis, non admodum clarè explicantes, num ille trajecto [1]Hale suum ipsius imperium eversurus esset, an Cyri, utrumque enim potest oraculum. *Iup.* Erat ô Cynisce, quædam Apollini in Crœsum iræ causa: quia illum tentaverat, carnes ovillas ac testitudinem unà elixando. *Cyn.* Atqui Deo conveniebat non irasci. Attamen ut puto, in fatis erat ut Lydus ille ab oraculo deciperetur. Atque alias, ne futura perspicuè audiret, fatum præstituerat. Itaque & vestra divinatio, pars est illius. *Iup.* At nobis nihil relinquis: verùm frustra Dii sumus, qui neque providentiam in res humanas inferimus, neque sacrificiis digni sumus, haud aliter revera quàm terebra, aut asciæ. Ac sanè videris meritò me contemnere, quòd cùm fulmine armatus sim, sustineo te talia in nos differentem. *Cyn.* Feri ô Iupiter, si mihi fatale est fulmine feriri. Ne-

1 *Hale*] Halys Paphlagoniæ fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & à Meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc. lib. 3. Ovid. 4. de Pont. *Cogn.*

ἐμμαρτεῖν. καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆ πληγῆς, ἀλλὰ τῷ κλωθοῦ, τῷ ἀφ' σοῦ πεφύκασιν. οὐδὲ γὰρ τὸ κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν ἀπὸν μοι ῥῦναι δ' πεφυκέναι. τοῦτο σκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὺ, καὶ τῷ εἱμαρμένῃ. σὺ δέ μοι ὦ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκρινον. ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας. τί δήποτε τὰς ἱεροσύλους, καὶ λῃστὰς ἀφῆντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς, καὶ βιαίους, καὶ ἐπίορκους, ὁρῶ πολλάκις κεραυνωθέντα, ἢ λίθον, ἢ νεὼς ἱστίον, οὐκ ἀδικήσας; εἰπὲ δή, χρησόν τινα, καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ δ' τὸ μὲ θέμις εἰδέναι; Ζ. ἐγὼ δ' ὦ Κυνίσκε. σὺ δ' πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ εἰσῆλθον τούτου ἥκεις μοι συμπεροπνκώς. Κυ. οὐκοῦν μὴ δ' ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, εἴ τι, καὶ τῷ σφάγιον, καὶ τῷ εἱμαρμένῃ, τί δήποτε Φωκίων μὲ ὁ χρηστὸς, ὁ τοσαύτη πενίᾳ, καὶ ἀκαιρίᾳ τ' ἀναγκαίων, ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης ὁσαύτως Καλλίας δ', καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεγαλεῖα, ὑπερπλούτων, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτονώς. καὶ πάλιν, Σωκράτης μὲ, παρεδόθη τοῖς ἐνδεκα, Μέλητος δ', ὁ παρεδόθη καὶ Σαρδανάπαλος μὲ, ἐβασίλευσε, θῆλυς ὤν. Περσῶν δ' τοσοῦτοι καλοὶ, κἀγαθοὶ ἄνδρες, ἀνεσκολοπίζοντο ὑφ' αὐτοῦ, διότι μὴ ἐρίσκοντο τοῖς γεγονόσιν. ἵνα δ' ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπιξιόν, τοὺς μὲ πονηροὺς, δυσαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλουτοῦντας, ἀγαθοὺς δ', καὶ φερομένους τοῖς χρήμασι, εὐ πίπτει, καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. Ζ. ἐγὼ δ' οἶδα ὦ Κυνίσκε, ἡλίκης

Neque te ictus accusabo, sed Clothonem tua opera vulnus infligentem. Neque enim fulmen ipsum dicam mihi vulneris causam extitisse. Verùm illud vos interrogabo, te & Fatum: tu verò mihi ipsius nomine respondе. Etenim hoc minis tuis in memoriam revocasti: quî fit tandem, ut omissis tot sacrilegis, latronibus, flagitiosis, violentis, perjuris, quercum aliquam plerumque, aut lapidem, aut navis insontis velum fulmine petatis? Interdum etiam frugi & sanctum viatorem. Quid taces Iupiter, aut fortasse ne hoc quidem me nosse fas est? *Iup.* Nefas est Cynisce. Tu verò curiosus es, neque scio unde his mihi comportatis venias. *Cyn.* Proinde neque illud vos rogem, te nimirum, & Providentiam, & Fatum, cur Phocion ille bonus, in tanta paupertate, & rerum necessariarum penuria diem obierit: & ante ipsum Aristides: Callias verò & Alcibiades juvenes intemperantes, ditissimi fuerint, & sceleratus Midias, & Charops Æginеta, homo cinædus, qui matrem fame peremit. Contrà Socrates undecim viris traditus est, Meletus verò non item: & Sardanapalus effœminatus regnavit, Persarum verò tot viri præclari ab ipso crucifixi sunt, quia factis ipsius non delectabantur. At ne vobis figillatim edisseram quæ nunc geruntur, ut pravi & facinorosi fœlices sunt: boni verò rapiuntur & feruntur, paupertate, morbis, & malis iexcentis pressi. *Iup.* Nescis enim, Cynisce, quanta supplicia post

1 Δρῦν πια πολλάκις] Lucretius lib. 6. *Marcil.*

2 Si-

μῦ τ βίου οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ οὐ ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ ἀφεῖσθαι. Κυ. ἄδηλα μοι λέγεις, καὶ τιτυὸς, καὶ ταντάλους. ἐγὼ γ, εἰ μὴ πῃ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω. τὸ γ νῦν ἔχον, ἐξελίμβω τ ὀπτεινῶν τῶτον χρόνον εὐδαιμόνως ἀφαβιώσας, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν πίεραζ τὸ ἧπαρ ἀποθανών, ἀλλὰ μὴ σὺ ταῦθα δίψησας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος; οὐ μακάριον νήσεις πίνειν μῦ τ ἡρώων, οὐ τῦ Ἠλυσίῳ λειμῶνι καὶ ἀνακείμενον. Ζ. πῶς; ἀπίστεις εἶναί τινας κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ διαφορὰν, ἔνθα δὴ ἑκάστου βίου; Κυ. ἀκούω πού Μίνω κρῆτα δικάζειν κατὰ τὰ τοιαῦτα. καί μοι δοκεῖ εἶναί π ὑπὲρ σκείνου. σὺ γὰρ ὡς εἶναι λέγεται. Ζ. τί γ ἐστὶ σὺ αὐτὸν ἐρωτᾷς ὦ Κυνίσκε; Κυ. ἵνας κολάζῃ μάλιστα. Ζ. τὺς πονηρὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. Κυ. τίνας γ δῆτα τὺς ἥρωας ἀποπέμπει. Ζ. τὺς ἀγαθύς τε, καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. Κυ. τίνος ἕνεκα ὦ Ζεῦ; Ζ. διότι οἱ μέν, τιμῆς, οἱδὲ, κολάσεως ἄξιοι. Κυ. εἰ δέ τις ἀκουσίου τι δίκην ἐργάσαιτο, κολάζοιτ ἐκεῖνον δικαίως; Ζ. ἥδιστα μὲν οὖν. Κυ. ἢν δέ τις ἄκων τι ἁμαρτὸν ἔδρασεν, ἆρα τῶτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; Ζ. ἔγωγ' ὅν. Κυ. ἀλλὰ τοιαῦτ' ἄρα ὦ Ζεῦ, ἔστι τιμᾶν, ἔστι κολάζειν αὐτῷ προσήκει. Ζ. πῶς λέγεις; Κυ. ὅτι ἀνὴρ ἐκὼν εἰς ἄνθρωπον πεσὼν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένος, ἔγχος ἀλλῃ σκεινέ ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὁμολογημένα, ὡς ἡ μοῖρα, πάντων αἴτια. καὶ ὦ φονεύσῃ τις, σκεινη

post hanc vitam ferant scelesti, aut in quanta felicitate versentur boni. *Cyn.* Inferos mihi dicis, Tityos, & Tantalos. Ego verò liquid est istiusmodi, perspicue cognoscam ubi vita defunctus fuero. Quantum ad præsens attinet, velim ut quantumcunque hoc temporis in vivis exigendum est, beatè exigam, & à sedecim vulturibus hepar meum à morte depascatur: sed non in hac vita siti laborans, ut Tantalus, in beatorum insulis cum Heroibus, in Elysio campo constitutus bibam. *Iup.* Quid ais? Annon credis esse supplicia, honores, & forum judiciale ubi uniuscujusque vita examinatur? *Cyn.* Audio Minoem quendam Cretensem infra talibus rebus cognoscendis operam dare: de quo mihi aliquid responde num tuus sit filius, ut ajunt. *Iup.* Quamobrem verò ista de illo quæris Cynisce? *Cyn.* Quos potissimum afficit supplicio? *Iup.* Pravos nimirum, veluti homicidas, & sacrilegos. *Cyn.* Quosnam verò ad heroas mittit? *Iup.* Nempe bonos, sanctos, quique secundum virtutem vixerunt. *Cyn.* Quorsum Iupiter? *Iup.* Quoniam alii honore, alii supplicio sunt digni. *Cyn.* Quòd siquis invitus mali quidpiam commiserit, num & hunc supplicio affici justum censet? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Proinde, neque siquis invitus boni aliquid fecerit, eum honore dignabitur? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Itaque haud convenit illi ô Iupiter ullum neque honore ornare, neque supplicio afficere. *Iup.* Quomodo nullum? *Cyn.* Quoniam nihil nos homines sponte facimus, sed necessitate quadam inevitabili compulsi: siquidem vera sunt illa quæ antè confessus es, nempe Parcam esse rerum omnium causam. Iam siquis alterum interemerit, Parca in culpa est.

ἐστὶ ἡ φονεύσασα. καὶ λῷ ἱερουλῆ, ὥστε ζεγμένον αὐτῷ δρᾶ. ὥστε εἰ μὲ τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάσειν μέλλοι, τῷ εἱμαρμένῳ, ἀντὶ δὲ Σισύφῳ κολάσεται. καὶ τῷ μοίρᾳ, ἀντὶ δὲ Ταντάλῳ. τί γὰρ σφεῖσιν ἠδίκησαν, πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν; Ζ. οὐκ ἔτι σὺ ἂν ἀποκρίνεσθαι σοι ἄξιον, τοιαῦτα ἐρωτῶντι. θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής. καί σε ἀπεῖμι ἤδη κομψεύεσθαι. Κυ. ἐβουλόμην μὲν κἂν ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, πῶς αἱ μοῖραι διατείθουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῆς ἐπιμελείας τοσούτων εἰς τὸ λεπτότατον. καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄσας. ἐπίπονον γάρ τινα, καὶ οὐκ εὐμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα. καὶ ὡς ἔοικεν, ἐμὲ πάνυ ἐδὲ αὐτὰς τοῦτο χρηστὴ εἱμαρμένη ἐβουλήθησαν. ἐγὼ γὰρ εἰ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον ἀφειδῶναι, ἢ ὧδε καθ' ἑκάστην κλώθων ἀπαχθῆ, τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὸν περὶ τῆς εἱμαρμένης, καὶ προνοίας λόγον. τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐκ εἰμαρτὸν ἀκοῦσαί μοι.

est. Siquis sacrilegium perpetret, facinus à Parca sibi injunctum admisit. Itaque si Minos rectè uti velit judicio, fatum, non [1] Sisyphum, Parcam, non Tantalum puniet. Quid enim injustè illi egerunt, quum mandatis obtemperarunt? *Iup.* Non ampliùs ne respondere quidem convenit tibi talia interroganti: audax enim es, & sophista, jamque abeo te relicto. *Cyn.* Optabam equidem hoc etiam ex te quærere, ubi Parcæ degant, aut quomodo res tantas exacta cura assequantur: idque tres cùm sint. Etenim laboriosam, & minimè fœlicem vitam vivere mihi videntur, tot negotia habentes. Vtque verisimile est, hæ fato non admodum bono natæ sunt. Itaque ego si mihi daretur optio, nequaquam cum illarum vita meam commutarem: sed pauperior ævum exigere mallem, quàm sedere singula observando dum contorquerem fusum tot negotiis refertum. Cæterùm si tibi non est facile Iupiter, ad hæc respondere, etiam his ad quæ respondisti, contenti erimus. Sufficiunt enim ad sermonem de Fato & Providentia declarandum. Reliqua fortasse in fatis non est ut audiam.

1 *Sisyphum*] De Sisypho ob latrocinia à Theseo interfecto leg. Virg. 6. Æn. Ovid. 16. Metam. vide Proverb. *saxum volvere.* Cogn.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. | IVPITER TRAGOEDVS.

ARGVMENTVM.

Ejusdem propè argumenti & hic Dialogus est, nisi quòd hic Epicureum etiam quendam introducit, qui deos omnino negat ullos esse,

esse, nedum providentia sua mundum gubernare, fortuitóque ne temerè omnia geri contendit. Deinde & ipsa tractatio in plures personas spargitur ac tota dramatica est.

ΕΡΜΗΣ.

Ω Ζεῦ, τί σιγᾷς, καὶ καθαμένας σαυτὸν λαλεῖς, ὠχρὸς φαινόμενος, φιλοσόφου τὸ χρῶμα ἔχων, ἐμοὶ προσπαίθων. λάβε με σύμβουλον πόνων. μὴ καταφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας. Αθη. ναὶ πάτερ ἡμέτερε κραταιὲ, ὕπατε κρειόντων. γινῶσκέ σε γὰρ γλαυκῶπις, πεῖθώ γε, ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδέμεν ἦδη, τίς μῆτις δάκνει σε κῆρ φρένα, καὶ κῆρ δυμόν. ἢ τί βαρὺ στενάχεις. ὠχρὸς τί σε εἶλε παρειάς. Ζ. σὸν ἔπος ἐστὶν εὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδική, ἧς σὸν ἂν ἄρειτ' ἄχθος ἡ ἡμῶν φύσις. Αθη. Ἄπολλον, οἵοις φερομένοις ἄρχῃ λόγων. Ζ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα, σύτ' ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' ἐλοιδόρησε καχά. Αθη. τί δ' ἐστί; πῶς χρὴ γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Ζ. ὦ μεγαλοσμάραγε τερπᾶς ῥοίζημα, τί μοι ῥέξεις; Αθη. κοίμισον ὀργὰν, εἰ μὴ κωμῳδεῖν ἄσπερ ὅτοι δυνάμεθα, μὴ ἢ τὸ Εὐριπίδου ὅλον καταπόνημα, ὥσπερ σοι ὑποδραμοῦμαι τάχα. Ηρα. ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὼ αὐτέω τὰ λύπης, ἥτις ἐστὶ σοι; Ζ. σὸν οἶδ', ἐπίτοι καὶ σκώκυος μέγα. Η. οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστι. κἀμοὶ κακῶν μὲν ἔθος ἤδη πολλάκις ὑφεῖται ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα.

MERCVRIVS.

O Iupiter, quid cogitabundus, & solus apud te loqueris, pallidus ambulans, & Philosophi colorem præ-te ferens? Id mihi communica, & accipe me tuis in molestiis consiliarium. Ne tui famuli nugas contemnas. *Min.* Sanè ita magne parens hominum rex, atque Deorum, Te precor en glaucis oculis Tritonia Pallas, Fare age, ne celes, quò sint hæc cognita nobis, Quod te consilium dubio sub pectore versat? Cur gemis? & tacito pallor subsurgit in ore? *Iup.* Nunquam gravis res ulla sic dici potest, Non passio, non ulla tragica calamitas Natura divûm cujus haud onus ferat. *Min.* O Phœbe qualibus incipit procœmiis. *Iup.* O pessimum genus mortalium, Tuque ô Prometheu, me quibus afflixti malis. *Min.* Quid est? nec enim celabis hæc domesticos. *Iup.* O murmur ingens fulminis magnicrepi, quid mihi facies? *Min.* Compesce iram, si non comicè loqui quemadmodum hi possumus, neque totum Euripidem devoravimus, ita ut dramaticè tecum loquamur. *Iuno.* An nescire nos putas causam mœroris, quænam sit? *Iup.* Tu nescis nam ejulares magnoperè. *Iun.* Novi dolorum tuorum summam, te nimirum amore percelli. Nec tamen ejulo, ut quæ sim assuefacta crebris hujusmodi contumeliis à te peti.

1 *O Iupiter*] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *Cogn.*

1 *Pa-*

εἰκὸς γᾶν ἤτοι Δανάλν τινὰ, ἢ Σεμέλλν, ἢ Εὐρώπην αὖθις ἐρᾶν ἐστι, ἀνιᾶσαι τὸν Δία ἔρωτες. εἶτα βελτίονας τῶν ἐστιν, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν ἡνιόμενον, ῥυῆναι λέγε δ' ἐρᾶν εἰς τὸ κάλλιστον τὰ ἀγαπωμένης. τὰ σημεῖα γὰρ τοῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, ἐστὶ ἄδηλα τὰ, ἢ ἔρωτός ἐστιν. Z. ὦ μακαρία, ἦτις ὁ ἔρως, καὶ παῖς τοιαύτης παιδιᾶς, εἰ μὴ τὰ ἡμέτερα σπουδάγματα εἶναι. H. ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰμὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα; Z. τὸ ἰχθύσιος ὦ Ἥρα τὰ δεῖν σπουδάσματα. καὶ τοῦτο δὴ τὸ δ' λόγω, ἐπὶ ξυρᾶ ἕστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς παρεῖναι ἔτι, καὶ τὰ γένη ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε ἐμελλάν παυσάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι ἐκεῖν. H. μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ ἔφυσεν; ἢ οἱ τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαῤῥήξαντες, καὶ τὰ φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν συνάλλα σπεύδουσι τὰ ὅπλα; Z. δήπουθεν. τὰ νῦν δὲ ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. H. τί δ' ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; ἔχ ὁρᾶ γὰρ ὅτι μὴ τὰ τοιαῦτα παρεγκλυποῦ, ὑφ' ὅτου Παλλὰς, Ἀριστόδημος, ἀλλὰ Διὸς ἡμῖν ἀνεπίφθονος. Z. Τιμοκλῆς ὦ Ἥρα ὁ στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ ἐπικούρειος, χθὲς ἔτι εἶδε ὄχλον σφίσιν ξυλλαμβάνοντα δ' λόγω, περὶ τῆς προνοίας διαλεγόμενα, παρόντων μάλα συχνῶν, καὶ δοκίμων ἀνδρῶν. ὅσον μάλιστα ἐμὲ ἠπίασέ με. καὶ ὁ μὲν Δάμις, ὅτ' εἶναι θεὸς ἔφασκεν, ἅθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ λέγειν. ὁ Τιμοκλῆς δ' ὁ βέλτιστος, ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν. εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, ἐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθημεν γὰρ εἰσπορευόμενοι.

peti. Igitur verisimile est te vel Danaen aliquam, vel Semelen, vel Europam nactum, amore angi. Deinde statuere assumpta forma vel tauri, vel satyri, vel auri, per tectum in amatæ sinum influere. Etenim hæc signa sunt, suspiria, lachrymæ, & pallor, non alius rei, quàm amoris. *Iup.* O beata, quæ negotia nostra in amore, talibusque ludicris sita esse putas. *Iun.* Ecquid aliud, nisi hoc solicitat te, Iupiter cùm sis? *Iup.* Deorum res, ô Iuno, in extremo discrimine versantur: & quod ajunt, in acie novaculæ constitutæ sunt: utrum adhuc simus colendi, & quæ in terris offeruntur dona habituri: an verò prorsus negligendi, & pro nihilo ducendi. *Iun.* Num Gigantes aliquos terra produxit? aut Titanes disruptis vinculis, devictaque custodia rursum in nos arma parant? *Iup.* Confide, nam res inferæ bene Diis habent. *Iun.* Quid ergo aliud acerbum esse possit? Neque enim video, quando talia nihil te conturbant, quam ob rem nobis [1] Polus, aut Aristodemus pro Iove apparueris. *Iup.* Timocles ille Stoicus, ô Iuno, & Damis Epicureus, heri nescio unde ducto orationis initio [2] de Providentia disputabant in magna probatorum hominum frequentia: quod potissimùm animum meum perturbavit. Ac Damis quidem affirmabat, neque Deos esse, neque ea quæ geruntur observare, aut digerere. Verùm optimus ille Timocles nostras partes omni studio tuebatur. Deinde cùm affluueret multa turba, nullum finem sortita est disputatio. Etenim discesserunt

1 *Polus, aut Aristodemus*] Sunt histrionum nomina, ut infra. *Cogn.*

2 *De Providentia*] Res & cardo totius negotii. *Idem.*

δης, ἐπισπέψασθαι τὰ λοιπὰ συμβήμεναι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξῃ λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς οὐ σμικρὰ πάσχομεν τὰ ἡμέτερα, οὐ ἵνα ἀνδρὶ κινδυνοδούλῳμα; καὶ δυοῖν θατέρου, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ἀνόμασι μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ ἔστιν, ὦ Τιμοκλῆς ὑπέροχη λέγων. Ἑρμ. δεινόν γε ὡς ἀληθῶς, καὶ ἃ μέχρι νῦν ὦ Ζεῦ ἐπιτεχνώμενοι αὐτοῖς. Ζ. σὺ δέ, ὦ Δαναΐς τινος, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον οὐ παρέχω τοσοῦτον. τί σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥφαι, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττοιμεν ἄν; συμβάσκεσθε γὰρ ἐκ αὐτοῖς τὸ μέρος. Ἑρ. ἐγὼ μὲ ἐπὶ τὸ κοινὸν φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. Ἥφα. κἀμοὶ ταῦτα συμβουλεύει, ἄνωθεν ἐκ τούτου. Ἀθη. ἀλλ' ἐμοὶ ταναντία δοκεῖ ὦ πάτερ. καὶ μὴ συνταράττειν τὸ ἐράνιον, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβήμονα τοῦ πράγματος, πράττειν δ' ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ ἐμοὶ ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δ' ἡσυχαλαοδείς, ἀπίοι ἐκ τὸ συνεδρίου. Ἑρ. ἀλλ' ἔτι ἀγνοήσατε ταῦτα ὦ Ζεῦ, ὡς φανερὸν ἔσεσθαι τὸν ἔριδα τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δέξει τυραννικὸς εἶναι, μὴ νομίζεσθαι δεῖ τὸ ὕστερον μεγάλων, καὶ κοινῶν ἅπασιν. Ζ. σκοπεῖτε ἤδη κήρυττε, καὶ παρίσασιν ἅπαντες. Ἑρ. ὀρθῶς γὰρ λέγεις. ἰδὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνίλθετε οἱ θεοί. μὴ μέλλετε, ξυνίλθετε πάντες. ἥκετε. δεῖ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. Ζ. ἄγε ψιλαὶ ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοϊκαὶ, καὶ πεζὰ κηρύττειν, καὶ ταῦτα, ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; Ἑρ. ἀλλὰ

ferunt hoc pacti ut cætera denuo dispicerentur. Et nunc omnes suspenso sunt ad audiendum animo, uter vincet, & veriora dicere videbitur. Videtis periculum ut res nostræ in uno periclitantes, ad angustias omnino sunt redactæ? Et ex duobus alterum evenire necesse est, ut aut nostræ res flocci fiant, & inania nomina videamur: aut quemadmodum antea, colamur, si Timocles dicendo superaverit. *Iun.* Gravissima profectò sunt illa, nec temerè Iupiter in hos tragicis verbis invehebare. *Iup.* Tu verò putabas me vel Danaës, vel Antiopes habere rationem, in tanta perturbatione. Quid igitur ô Mercuri, & Iuno, & Minerva nobis faciendum est? Quin vos consilii partem communicimini. *Merc.* Equidem ego in communem utilitatem coacto concilio, dico rem adducendam in deliberationem. *Iun.* Ego idem cum hoc sentio. *Min.* Mihi verò aliter videtur, Pater, ut neque cœlum conturbes, neque palam fiat te hanc ob rem tumultuari: sed privato consilio facias ut Timocles disputatione vincat: Damis verò ex congressu, derisus abeat. *Merc.* Atqui ista non ignorabuntur, Iupiter, cum Philosophis in propatulo futura sit disceptatio. At tu quidem tyrannum agere videberis, si de tantis rebus & ad omnes communiter pertinentibus, cum reliquis non communicaveris. *Iup.* Ergo jam proclama, & præstò sint omnes. *Merc.* Rectè dicis. En vos Dei in concionem venite, ne cunctemini: convenite omnes: venite: magnis de rebus consilium inibimus. *Iup.* Ita nudis, ô Mercuri, simplicibusque verbis, ac pedestribus pronuncias, præsertim cùm maximis de rebus Deos convoces? *Merc.* At quomodo vis faciam

Iu-

τὸς γὰρ ὦ Ζεῦ ἀξιοῖς; Z. ὅπως ἀξιῶ; ἀποπεμπέα φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποικίλῃ, ὡς μᾶλλον σπουδῆτε. Ερ. ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα, ἐγὼ δ', ἥκιστα ποιητικός εἰμι. ὥστε λῦσόν τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα, ἢ σόλοικα ξυνείρων. καὶ γέλως ἔσῃ παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν Ἀπόλλω χολώμενον ἐπὶ σόλοις τοῖς χρησμοῖς. καίτοι ἐπικρυπτόμενος τὰ πολλὰ τῆς ἀσφαλείας, ὡς μὴ πάνυ χολῶ ἄγαν τοὺς ἀκούοντας ἐξελέγχειν τὰ μέτρα. Z. σὺ δὲ Ἑρμῆ, τὸν Ὁμηρον ἐπῶν ἐγκωμιάζοντα τὰ πολλὰ τῆς κηρύγμακος, ὡς εὐεπῆ καὶ εὐσκελῆ. μεμνῆσθαι δέ σε εἰκὸς. Ερ. ἀ πάνυ μὲν οὖν σοφῶς, καὶ ἀοχείρως. πειρώμεθα γοῦν ὅμως. Μήτε τις ὧν ἡλικα θεὸς, μήτε τις ἄρσην, μήθ' αὐτῶν πυζομάχων ῥῴτω, νόῳ Ὠκεανοῖο, μήδε τε νυμφάων, ἀλλ' εἰς Διὸς ἶλθε πάντες, εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς διὰ νυθ' ἑκατόμβας, ὅσοι τ' ἀῦ μέσσῃ, ἢ ὕστῃ, ἢ μᾶλα πάγχυ νέκυσσι, βαμοῖσι δ' ἐφ' κίδνησι κόνιθε. Z. εὖγε ὦ Ἑρμῆ. ἄρεσκε κεκήρυκταί σοι. καὶ σαφῶς γ' ἤδη. ὥστε δοκαμδέκατον κάθιζε αὐτὸς, καὶ τὸν ἀξίαν ἔκφερε, ὡς ἂν ὕλης, ἢ τέχνης ἔχῃ. τὸ σοφοῦ μὲν, τοὺς χρυσοῦς. εἶτα ἐπὶ τούτοις, τοὺς ἀργυροῦς. εἶτα ἑξῆς, ὁπόσοι ἐλεφάντινοι. εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ τοὺς λιθίνους. καὶ τὸ αὖ τοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος,

Iupiter? *Iup.* Quomodo velim? Dico tuum præconium versibus esse magnificè efferendum, & grandiloquentia poëtica, qua impulsi diligentiùs conveniant. *Merc.* Sanè verum hoc poëtarum & rhapsodorum est officium. At ego poëticen non calleo: adeò ut præconium fim corrupturus, si hypermetros aut defectivos versus connectam. Et risum ipsis movebo mea carminum imperitia. Itaque video Apollinem ob oracula nonnulla derideri: quanquam cautionis causa multa obscurent, ne omnino audientes otio indulgeant sed expendant versus. *Iup.* Proinde Mercuri, Homericos versus plerosque admisce præconio, ut ille solebat nos convocare. Eorum autem te meminisse est credibile. *Merc.* Certè non admodum certò, neque promptè, attamen tentabo. Ergo Deûm nemo, nec mas, nec fœmina defit, Nullúsque Oceani fluviorum, nullaque Nympha: Ast in consilium Iovis heus properate frequentes: Quique editis celebres hecatombas, quique sedetis Ararum ad fumos, medio vel in ordine divûm, vel ferè postremo, vel nullo nomine noti. *Iup.* Euge Mercuri: optimè præconio functus es. Etenim jam conveniunt. Quapropter singulos excipiendo, ipsos ordine colloca, pro materiæ artis-ve dignitate: In prima sede aureos, in secunda argenteos, in tertia eburneos, in quarta æneos, aut lapideos. Inter hos etiam primas illi teneant quos Phidias, aut Alcamenes, aut Myron, aut

1 Μήτε τις ἦν Ἡλικα θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νύμφαι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paulò superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Marsil.*

ἢ Εὐφρόνορες, ἢ τῶ ὁμοίων τεχνιτῶν, καθεδήσονται. οἱ σφετερίδιοι ἢ ἴδιοι, καὶ ἄτεχνοι, πόρρω που σωφρονοῦντες, καθεδοῦνται σιωπῇ, ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. Ερ. ἔστω ταῦτα. καὶ καθεδοῦνται, ὡς βουλήσει. ἀλλ' ἐκεῖνο μοι βούλομαι εἰδέναι, ἵν τις αὐτῶν χρυσοῦς ᾖ, καὶ πολυτέλανθος ἢ τὴν ὀλκήν, οὐκ ἀκριβὴς ἢ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, οἷος τῶ χαλκῶν τῶ Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶ Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶ λιθίνων, καθεδεῖται. ἢ οὐδεμηχανᾶσθε χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην. Ζ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἔτως. ἀλλ' ὁ χρυσοῦς ὅμως βουλήσεται. Ερ. μανθάνω, ὅτι πλουσίοις κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίππου καθῆσθαι, καὶ λίθου πεποιημένου. ἤκιστα ἂν εἰς τὴν βουλὴν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. ἐοίκασι δ' ἄν ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ, βουλεύσειν μόνοι. ὡς τάς γε Ἑλλήνων ὁρᾶς ὁποῖοί εἰσι. χαλκεῖοντες μὲν, καὶ ὑπερόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐγκεκαλυμμένοι. λίθινοι δ', ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες. ἢ οἵ γε πολυτελίσασθαι αὐτῶν, ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον ὕστερον χρυσοῦ ἐπισίλλον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρωσμένοι, καὶ ἐπιμελόμενοι μόνον. τὰ δ' ἔνδον, ξύλινοι, καὶ ἔτοι μυῶν ἀγάλματα ὅλως ἐκπολιτευομένων σκέπουσι. ἡ Βενδὶς δ' αὖτη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν, ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης. καὶ μὲν ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. Πο. καὶ πῶς τοῦτο ὦ Ἑρμῆ δίκαιον, τὸ κυνοπρόσωπον τοῦτον βουλεύειν μᾶλλον τοῦ αἰγύπτιον, καὶ τοῦτα, Ποσειδῶνος ὄντος; Ερ. ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν ὦ ἐπιστήμων, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος, καὶ πλουσιον ἐποίησεν ὅτε ἐχόντων τότε Κορίνθιων χρυσόν. ἔτος δ', ὅλοις

aut Euphranor, similes-ve artifices effinxerunt. Cæterùm hi vulgares, nulla arte nobiles, procul amoti sedeant cum silentio, in solum concionis complementum. *Merc.* Hæc fient, & ordine sedebunt. At non facile est scire, an eorum aliquis sit aureus, multisque talentis præponderet, nec accurato, sed vulgari admodum, & inconcinno opere comparatus, ante æneos illos Myronis, & lapideos Polycleti, Phidiæ & Alcamenis, sedebit: an existimandum artem esse præferendam. *Iup.* Ita quidem fieri oportebat: attamen aurum est anteponendum. *Merc.* Intelligo: rationem divitiarum, non præstantiæ, & census haberi jubes in dandis sedibus. Venite igitur occupatum primas sedes, vos aurei. Videntur autem, Iupiter, soli barbari primas occupaturi: nam Græcos vides quales sint: venusti quidem, & pulchri, & secundum artem compositi: lapidei tamen, aut ænei omnes, vel, qui omnium sumptuosissimi sunt, eburnei, pauculo auro renidentes, ut qui eo tantùm intincti, refulgeant. Cæterùm intus lignei in quibus manentes muscarum toti greges conteguntur. Bendis autem hæc, & Anubis ille, & prope ipsum Attis, & Mithres ex solido auro sunt conflati, graves & magni revera pretii. *Nept.* Ecquid justum est Mercuri, primum collocare hunc canina facie Ægyptium, me qui sum Neptunus, priorem? *Merc.* Maximè. At te quidem ô Neptune Lysippus æneum & pauperem fecit, cùm tunc auro carerent Corinthii. Hic autem metallis univer-

μιζόμοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνίχ-
θαι δὲν χρὴ παρεσκευάμενον, κἠγὼ μὴ
ἀγανακτῶ, εἴ τις ῥᾴδιά τηλικαύτην
χρυσῆν ἔχων, καθυμήσεταί σε. Α'φρ. σὺκῶν ὦ Ἑρμῆ, καὶμὲ λα-
βὲ, ὡς τοῖς πρωτοθρόνοις πᾶς κρόταζε.
χρυσῆ γάρ εἰμι. Ερ. ὡς ὅσον μὲ
ὦ Α'φροδίτη καὶμὲ ὁρᾶν. ἀλλ' εἰ μὴ
παίνω λαμβ', λίθε ἐκ λευκῆς πεπτί-
λημαι οἰμαι λιθοτομηθεῖσα. εἶπε δὲ-
ξαι ὅπως προσχετλάβῃ, Α'φροδίτη γε-
νομένη Κνιδίοις παρεδόθης. Α'φρο. κἀμὲ μὲν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν
Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω ἔ κἀτω τὴν
ῥαψῳδῶν χρυσῆν με τὴν Α'φροδί-
τὴν εἶναι λέγοντα. Ερ. κἀγὼ δ' ἔ τὸν
Α'πόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη
εἶναι, κ' πλούσιον. ἀλλὰ τωῦ ὄψῃ
κἀκεῖνον ὑπὸ τοῖς ζυγάπαις πᾶς κρε-
μάμενον, ἁπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν
λῃστῶν, κ' τὰς κόμπους τῆς κιθάρας
ἀφῃρεσυλημένον. ὥστ ἀγαπᾶ ἔ σὺ,
μὴ πάνυ σὺ [1] τῷ ὄχλῳ ἐκκλησιά-
ζουσα. Κολακ. ἐμοὶ δ' τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὅτῳ, κἠγὼ
τηλικοῦτος τὸ μέγεθος; εἰ δ' ὀλίγῳ ὑστερῶν, μήδ' ὑπὲρ μετρίους Ρόδιοι καὶ ἐκατὸν δυάσπασθαί με ἠξίωσαν, δὶς
δ' ἴσως πλείοσιν, ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐποίησαν. ὥστ ἀναλογῶν πολυτελίστερος ἂν νομιζοίμην.
κἀγὼ σιωπῶ ἡ τέχνη, κἀγὼ τὴ ἐργασίας τὸ ἀκριβὲς ὁ μεγάθη ποιοῦμαι. Ερ. τί ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν;
δύσκριτον δὴ ἐμοὶ γῆν ἔ τοῦτο. εἰ
μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστι. εἰ δ' λογιζοίμην ἀφ'
ὁ πόσου πολλοῦ ἐστι καὶ λεπτοῦ, ὑπὲρ
τοὺς πενταχοσιομεδίμνους ὑπάρξας, ζυγάπας κἀγὼ ἀπο-
πάνδυ ἂν εἴην. Ζ. τί γὰρ ἐδεῖ παμείνῃ ἔ τοῦτον ἐλέγξοντα τὴν τ ἄλ-

versis est ditior. Quare te removeri patiaris oportet, neque indigneris si naso iste aureus tibi anteponetur. *Ven.* Ergo Mercuri, accipe me, & in primis consessibus colloca: nam sum aurea. *Merc.* Minimè Venus, quantum ego video. Sed nisi hallucinor, ex albo lapide ex monte Penteli excisa, ut Praxiteli placuit, facta Venus, Gnidiis tradita es. *Ven.* Atqui fide dignum testem tibi producam Homerum, qui sursum ac deorsum suis in rhapsodiis, auream me esse dicit. *Merc.* Sed enim ille ipse auri multi, & opum possessorem Apollinem dixit: quem tamen in extremis sedentem videbis, direpta ipsi à latronibus corona, & surreptis citharæ verticillis. Quare contenta esto cùm servili planè in loco non collocata concioni interfis. *Colossus.* Quis verò contendere mecum ausit Sol cùm sim, tantæque magnitudinis? Et nisi me immensum & immodicum struere voluissent Rhodii, ex paribus sumptibus, sedecim Deos aureos fecissent: ad quorum proportionem sumptuosior existimarer. Præter tam ingentem magnitudinem inest etiam ars, & opificii exquisita ratio. *Merc.* Quid facto opus Iupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, æneus est. Verùm si supputem quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quàm quingentos modios, & censum equestrem inveniam. *Iup.* Quid opus erat, ut hic etiam interesset, qui alio-

1 Θητικῷ] Infimæ classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes divisrat in πεντακοσιομεδίμνους ἱππάδας, ζευγίτας καὶ Θητικούς. Scholiast. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. *Bourd.*

ἢ Εὐφρόνορος, ἢ τὸ ὁμοίων τεχνιτῶν, προτιμήσων. οἱ συμφιτύδιοι ἴστε, καὶ ἄτεχνοι, πόρρω που σωσωθέντες, καθεδοῦνται σιωπῇ, ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. Ερ. ἔστω ταῦτα. καὶ καθεδοῦνται, ὡς προεῖπεν. ἀλλ' ἐκεῖνο ἤδη χαίρων εἰδείην, ἢν τις αὐτῶν χρυσᾶς μὲ, καὶ πολυτέλανθος ἢ τὴν ὀλκὴν, οὐκ ἀκριβὴς ἴ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ καμιδῇ ἰδιώτικος, καὶ ἀσύμμετρος, ὡς τὸ χαλκοῦν τὸ Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τὸ Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τὸ λιθινον, καθεδοῦται. ἢ προσήκειν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην. Ζ. ἐχρῆν μὲν ἔτως. ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προσήκει. Ερ. μανθάνω, ὅτι Πλαξίνδου κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀρεσίνδου κρίνειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων. ἤκειν ἂν εἰς τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. ἐοίκασι δὴ ἂν ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ, προεδρεύειν μόνοι. ὡς τάς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖοί εἰσι. χαλκοῦντες μὲ, καὶ σὺ πρόσωποι, καὶ κῆ τέχνην ἐκημάλισμένοι. λίθινοι ἴ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες. ἢ οἵ γε πολυτελέστατοι αὐτῶν, ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον ἔχοντες χρυσὸν ἐπισίλδον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι, καὶ ἐπυγχάσθαι μόνον. τὰ ἴ ἔνδον, ξύλοι, καὶ ὅτου μὴν ἀγάλας ὅλας ἐμπολιτεύομένας σκέπουσι. ἡ Βενδὶς ἴ αὕτη. καὶ ὁ Ἄνυβις οὑτοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν, ὁ Ἄπις, καὶ ὁ Μίμρης. καὶ μὴν ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. Πο. καὶ πῶς τοῦτο ὦ Ἑρμῆ δίκαιον, τὸ κινοπρόσωπον τοῦτον προκρίνειν μου τὸ αἰγύπλιον, καὶ τοῦτο, Ποσειδῶνος ὄντος; Ερ. ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν ὦ σοφοί ζαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος, καὶ πλουσιώτερον ἐποίησεν οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ἔτος ἴ, ὅλοις

aut Euphra
fices effinx
vulgares,
procul am
tio, in fol
mentum.
ordine sed
est scire,
aureus, n
ponderet
vulgari ad
no opere
neos illos
Polycleti
nis, sede
artem esse
quidem fi
aurum est
Intelligo
non præst
jubes in
igitur o
vos aur
lupiter,
cupaturi
quales
pulchri
compo
omne
ptuos
culo
tant
teri
nen
co
&
A
ro
g

cit, cùm tunc auro carerent Co

:, Mercuri, tibi cum
us, dicere non pige-
am confidenti animo,
iloquio fuerim in con-
Merc. Scio: & te con-
audiens timui: ac præ-
do minabaris te demis-
lla aurea, terram a ma-
, & mare cum ipsis Dis
ractorum. *Inp.* At nunc
ficio utrum impenden-
lorum magnitudine, an
rzsentium multitudine
e Deorum conventus est
issimus ut vides; animo
or, & intremisco, & vin-
lingua videtur. Quod-
nium est absurdissimum,
mihi totius orationis pro-
n, quod præparaveram,
issimo apud ipsos exordio
. *Merc.* Perdidisti omnia
er. His suspectum est tam
tium, & prægrande aliquod
um sese audituros expectant,
a tu cunctaris. *Inp.* Vis igi-
r Mercuri, Homericum illud
oemnium ipsis occinam? *Merc.*
ualenam? *Inp. Dignæ Deæque*
mnes dicenti adverte mentes.
Merc. Apage. Nam satis in prin-
cipio advertus nos es deba[illegible]ba-
Verum si videtur, molestos illos
versus omittito: & quam volue-
ris ex orationibus Demosthenis
contra Philippum, paucis immu-
tatis declamato: quod multi ora-
tores nunc faciunt. *Inp.* Recte
dicis compendiosum hanc orandi
rationem, & astutiam opportu-
nam hæsitantibus. Tandem igi-
tur incipiam. Multis pecuniis, ô
viri Dii vos ante posituros puto, si
vobis interrogem, quid tandem sit
illud, cujus gratia hunc in cœ-
cum ita sit, conveniat ut me dicentem ala-

λων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ' ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἶ τῶν χρυσῶν πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθίζοιο, τὴν πύκνα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ἐπιλαβών. ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ. Ερ. ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκὼ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος οὑτοσὶ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; φιλονεικοῦσι γὰρ ὡς ὁρᾷς. Ζ. Διατρίβομεν ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν. ὥστε νῦν μὲν ἀναμὶξ καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ. εἰσαῦθις δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία. κἀγὼ εἴσομαι τότε ἥν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς. Ερ. ἀλλ' Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι τὰ κοινὰ, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες διανομάς. ποῦ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. Ζ. κατασιώπησον αὐτοὺς ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. Ερ. οὐχ ἅπαντες ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ, οὐ πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θρᾳξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν οἶμαι τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾶν. Ζ. οὕτω ποίει. Ερ. εὖγε. ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν. ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. Ζ. ἀλλ'

aliorum parvitatem argueret, & sessioni obstaret? Verumenimvero Rhodiorum optime, si quàm maximè aureis es præferendus, quomodo prima subsellia tenere possis, nisi omnibus sit surgendum, ut solus sedeas, omni Pnycis spacio alteris natibus occupato? Quocirca rectiùs facies, si prono in concilium capite, rectus concioni intersis. *Merc*. Ecce rursus alius hic est modus. Ænei enim ambo estis, & ejusdem artificii, utrumque Lysippi opus: & quod maximum est, generis nobilitate pares, ut qui sunt Iovis filii, Bacchus iste, & Hercules. Vter ergo illorum primas tenebit? contendunt enim ut vides. *Iup*. Tempus terimus Mercuri, cùm jamdudum habenda esset concio. Quare nunc promiscuè sedeant, ubi quisque voluerit. Deinceps verò hisce de rebus cogetur de integro concilium: tuncque sciam quis hac in re ordo sit constituendus. *Merc*. At Hercules, ut tumultuantur, communem & quotidianam istam distributionem clamantes, ubi est nectar? ubi relicta ambrosia? ubi Hecatombæ? communia sacrificia. *Iup*. Illis impone silentium Mercuri, ut nugis hisce relictis intelligant cujus rei gratia coacti sint in concilium. *Merc*. Non omnes, Iupiter, Græcam linguam capiunt. At ego multas linguas non calleo, ut Scythis, Persis, Thracibus, & Celtis, quæ intelligant, pronunciem. Satius itaque puto manu significare & imperare silentium. *Iup*. Ita fac. *Merc*. Euge, Pythagoricis taciturniores facti sunt: ita ut concionandi sit tempus. Vides, ut jamdudum conjectis in te oculis, expectant quid sis dicturus. *Iup*. At quod

mihi

ὄγε πίπτωκα ὦ Ἑρμῆ, σὲκ ἂν ἀσχήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν ἡδὺ ὅτι. οἶσθα ὅπως θαῤῥαλέος αὖ, καὶ μεγαλήγορος τὸ ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; Ερ. οἶδα. καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγορῶντος. καὶ μάλιστα ὁπόταν ἀπειλῇς ἀναστάσιν ἐκ βάθρων τὴν γλῶ, καὶ τὴν ἁλυσσωτὸν αὐτῆς θεσῖς, τὴν σιγὴν σκαιὸν τὴν χρυσῆν καθεῖς. Ζ. ἀλλὰ νεῦ ὦ πάτερ, σὲκ οἶδα εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων, πολυθρυλήτου γε ὡς ἐμοὶ τὴν σκληρίαν, ἀθροῶ μοι τὴν γνώμην, καὶ ὑποτρομῶς εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε. τὸ γὰρ ἀθρωπίσθαι ἅπαντας, ἐπιλέλησμαι τὸ θεοῖσιν ἅπασιν τῶν λόγων, ὃ πάρασκευασάμην, ὡς δι' ὀλίγου ποθ' ἡμῖν ἡ ἀρχὴ ἡδοῖτο θεὸς αὐτούς. Ερ. ἀπολώλεκας ὦ Ζεῦ πάτερ. οἱ δ', ὑποπτεύουσι τὴν σιωπὴν, καί τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι προσδοκῶσι, ἐφ' ὅτῳ σὺ ἀφθέλλεις. Ζ. βούλῃ γὰρ ὦ Ἑρμῆ, τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο θεοῖσιν ἀναῤῥάψωδήσω πρὸς αὐτούς; Ερ. τὸ ποῖον; Ζ. κέλευτί μοι πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι. Ερ. ἄπαγε. ἐγὼ δὲ πρὸς ὑμᾶς παπαιρώντευσι τὸ πρῶτα. πολλοὶ εἰ δικεῖ, τὸ μὲ φορικὸν τῶν μίτρων, ἄφες. σὺ δ', τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κατ' Φιλίππου, ἥδιστα ἂν ἐθέλοις, σιωπᾶρε, ὀλίγα σκαπάττων. ὅτω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν. Ζ. εὖ λέγεις, σιωπησόμην τοι ῥητορείαν, καὶ ῥᾳδιουργίαν τινὰ τὴν εὐκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις. Ερ. ἄρξομαι δ' ἐκ ποτε. Ἀνὰ πολλῶν ἐν ἄνδρες θεοὶ χρημάτων, ὑμᾶς ἐλεύθαι νομίζω, εἰ φανερὸν θεοῖς ὑμῖν, ὁ, τι δὴ ποτε ἄρα τοῦτό ἐστι, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε, ὅτι τοῖνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, ὡσπερεὶ προθύμως mihi accidit, Mercuri, tibi cùm sis meus filius, dicere non pigebit. Scis quàm confidenti animo, & ore grandiloquo fuerim in concionibus? *Merc.* Scio: & te concionantem audiens timui: ac præcipuè quando minabaris te demissa catena illa aurea, terram à fundamentis, & mare cùm ipsis Diis sursum tracturum. *Iup.* At nunc ô fili, nescio utrum impendentium malorum magnitudine, an verò præsentium multitudine (nam hic Deorum conventus est frequentissimus ut vides) animo conturbor, & intremisco, & vincta mihi lingua videtur. Quodque omnium est absurdissimum, excidit mihi totius orationis procœmium, quod præparaveram, ut bellissimo apud ipsos exordio uterer. *Merc.* Perdidisti omnia Iupiter. His suspectum est tuum silentium, & prægrande aliquod malum sese audituros expectant, quia tu cunctaris. *Iup.* Vis igitur Mercuri, Homericum illud procœmium ipsis occinam? *Merc.* Qualenam? *Iup. Diique Deaque omnes dicenti advertite mentes.* *Merc.* Apage. Nam satis in principio adversus nos es debacchatus. Verùm si videtur, molestos illos versus omittito: & quam volueris ex orationibus Demosthenis contra Philippum, paucis immutatis declamato: quod multi oratores nunc faciunt. *Iup.* Rectè dicis compendiosam hanc orandi rationem, & astutiam opportunam hæsitantibus. Tandem igitur incipiam. Multis pecuniis, ô viri Dii vos ante posituros puto, si vobis innotescat, quid tandem sit illud, cujus gratia hunc in cœtum accersiti estis. Quod cùm ita sit, convenit ut me dicentem alacriter

ἀπεῤῥᾳθυμεῖν μοι λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς ὦ θεοί, μᾶλλον δὲ λέγω φανλῶς ἀφιεὶς, ὅτι τὰ παρόντα ἐῤῥωμένως ἀναλημπτέον ἡμῖν ἐστιν, ἡμεῖς δὲ, πάνυ ὀλιγώρως ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀναστατωθεὶς συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθὲς γὰρ ὡς ἴστε, Μνησίθεος ὁ ναυκλήρου ὑποσχὼν τὰ σωθέντα ἐπὶ τῆς γῆς ὀλίγα δεῖν ἀπολωλυῖα περὶ τὸν Καφηρέα, εἰσώμεθα εἰς Πειραιᾶ, ἀπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τὴν ὑποδοχὴν ἐκάλεσεν. εἶτα μὲν τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν, ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν, ἀπῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, ὡς ἀριστήσομαι τὸ δεῖλινον εἰς κεραμεικὸν, σπουδῇ ἅμα τῷ Μνησιθέῳ τὴν μιαρολογίαν. ὃς ἑκκαίδεκα θεοῖς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, χόρτου τινὸς κακίστου, καὶ ὀλίγου λιβανωτοῦ κόκκους τινὰς παρὰ τῶν ἀρτοπωλῶν ἀγοράσας, οὐ μάλα ἀφθόνως, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τὸν ἄνθρακα, μὴ δὲ ὅσον ἄκρας τὴν ῥῖνα ὀσφραίνεσθαι καπνοῦ δυνηθέντος. καὶ ταῦτα, ἐκκλέψας ὅλας ὑποκρούμενος, ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσπλέοι τῷ σκοπήλῳ, καὶ σὺν τῇ ἁρμάτῃ. ἐπὶ δὲ ταῦτα σπουδῇ, γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πολὺν ἀνθρώπων πάμπολυ συνειλεγμένος, σύριος μὲν, ἔνδον δὲ αὐτῇ τῇ στοᾷ. πολλοὺς δὲ, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ. καί τινας βοῶντας, καὶ ἀμφισβητοῦντας, ἐπὶ τῷ δοκεῖν καθημένους. εἰκάσας δὲ ὅστις ἦν, φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τινάς. ἐβουλήθην ἐπιστὰς, ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι λέγοιεν. καὶ ἔτυχον γὰρ μεθέλων τῆς παχείας ἀναβολῆς, κατασταλεὶς ἐμαυτὸν εἰς τὸ ἐκείνων τρόπον, καὶ τὸ πώγωνα ἐπισπασάμενος,

criter audiatis. Præsens utique tempus, ô Dii, emissa propemodum voce dicit, nobis fortiter susciendam rerum præsentium curam, quas tamen negligere videmur. Iam autem volo deficiente mihi Demosthene, ea vobis apertè declarare, quibus perturbatus concionem convocavi. Heri enim, ut scitis, cùm Mnesitheus nauclerus observatam ex undis navem, quæ ad Capharei scopulos illisa ferme periit, nos in Piræo epulis excepisset, quotquot nostrûm ad sacrificium vocaverat: peractis libationibus, vos quidem alii alia via discessistis, ut cuique visum est. Ego verò, quia nondum erat vespera, in urbem redivi, ut tempore pomeridiano in Ceramico deambularem, animo volvens Mnesithei sordes, qui sedecim Diis epulum præbens, gallum unicum immolavit, eumque senem, & gravedine jam laborantem: præterea quatuor thuris grana, carie obsita, ita ut prunis extinguerentur, neque fumis tantillum naribus odorem præberet fumus: idque cùm solidas hecatombas promisisset, tum quum navis in scopulum impellebatur, eratque inter saxa. Postquam hæc mente agitans, ad Poecilen venio, congestam hominum multitudinem inusitatam video: nonnullos in ipsa quidem Stoa: pleroscque verò sub dio: quosdam etiam vociferantes, qui in concione sedentes, obnixè contendebant. Igitur conjectura assequutus quod erat, Philosophos esse ex contentiosis illis, volvi admoto gressu, audire quid dicerent. Etenim nube crassissima me involvi, assumpto illorum habitu, & attracta prolixa barba,

valdè

σθ μάλα ἰόντων φιλοσόφων. καὶ δὴ καὶ ἐγγυπατοσάμενος τὰς πόλεις εἰσέρχομαι ἀγνοούμενος ὅπως εἶχεν. ἀντέκυρω γὰρ τῷ ἐπιχειρήσει Δάμιδι, τῷ ἐπιτυχόντι, καὶ Τιμοκλέα τὸν σοφὸν, ἀνθρώπων βέλτιστον, ἐκ θυμίας πάντων ἐριζόντας, ὁ γὰρ Τιμοκλῆς, ἅτε ἤδη καὶ φωνὴν ἤδη ἐκπεπλεγμένος τοῦ βοᾶν τὰ βοᾶς. ὁ Δάμις δὲ, τὸ σαρδόνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα. ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος οὗτος ὃν μὲν ἐγὼ κατέμαθον Δάμις, ὅτι φασκοίη ἡμᾶς ἐφιέναι τὰ ἀνθρώπινα, ὅτι ἐπισκοποῖμεν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, οὐδὲν ἄλλο, ἢ μὴ εἶναι ἡμᾶς εἶναι λέγειν. τοῦτο γὰρ αὐτοῦ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο. καὶ ἦσαν τινες, οἳ ἐπῄνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος, τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόντιζε καὶ ὑπερεμάχετο, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τῷ ἐπιμέλεσθαι ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν τάξει τινὶ, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἑκάστοις ἐμέμνητο, καὶ διεκοσμοῦμεν ἐκάστους. καὶ εἴχε μέν πως ἐκ αὐτοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν ἐπεκέκμηκει γὰρ ἤδη, καὶ πόνηρος ἐφάνη, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. σωθεὶς δ' ἐγὼ τὸν κινδυνώδη μόλις, πλὴν ὑπὲρ ἐπίλυσιν ἐφεχρήσατο, διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὸν ὑστεραῖον συνελθόμενοι εἰς τὸν ἐπιχειλύσαντα τὸ σκέμμα. κατὰ παρθμοφορεῖον τοῖς ποσὶ, ἐπήνουν μάλιστα ἀπόντων οἰκεῖα παρ' αὐτοῖς, ἐπαινοῦντων τὸν Δάμιδος, καὶ ἤδη πολὺ ἐμεμφόμην τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ οἱ μὴ ἀξιοῦντες συγκατατίθεσθαι τῷ σοφίσματι, ἀλλὰ ἐμέμφοντο, εἰ τι ὁ Τιμοκλῆς αὔ-

valdè similis eram Philoſopho. Tum multos cubito protrudens ignotus ingredior: & verberonem illum Damin Epicureum nanciſcor, & omnium hominum optimum Timoclem Stoicum acerrimè contendentes. Vnde jam ſudabat Timocles, eique vox intercipiebatur præ clamore. Damis verò [1] ſardonium ridens Timoclem magis exaſperabat: eratque omnis illorum de nobis diſputatio. Etenim execrandus ille Damis affirmabat nos neque rebus humanis providere, neque ea quæ fiunt apud ipſos ſpeculari: nihil aliud quàm nos non eſſe dicens. Nam hæc vis erat ejus orationis, quam nonnulli probabant. Alter verò, nempe Timocles ſtabat à noſtris partibus, & pro nobis pugnabat, indignaturque & modis omnibus defendebat, diligentiam noſtram laudans, & narrans ut recta ratione & ordine ſingula moderamur, & digerimus: atque ipſe etiam laudatores habebat. Verum jam feſſus erat, & ægrè loquebatur: turba autem oculos ad Damin convertebat. Tum ego cognito rei periculo, juſſi noctem circunfuſam diſſolvere conventum. Quare abierunt ex compoſito, ut die poſtero diſceptationem ad finem deducerent. Ego verò vulgo comitem me præbens, interim dum domum repetebant, audiebam Damidis orationem probantes, ejuſque ſententiam præoptantes. Erant verò qui cenſebant contrariam opinionem præjudicio non damnandam; ſed expectandum an Timocles cras aliquid dicturus

1 *Sardonium*] Ridere riſum Sardonium dicuntur, qui riſum tollunt & vix edunt ὑγιῆ ſic in Aſin. Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. i. *Sardonici ridentes ajebant.* Comm.

.ειον ἰρεῖ. ταῦτ' ἐστιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκαλεσα. ὦ μικρὰ ὦ θεοὶ εἰ λογίσαισθε ὡς ἡ παῦσις μὲν ὑμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ σεβασθῆναι, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰ δ' ὅτι πιθήσεται ἢ μὴ δὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας, ἀσθενεῖς εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄψυχα; καὶ ἀλόητα, καὶ ἄπρακτα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν ὑφαιμῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐκκάμνοι, ἑορτῶν στέρησιν, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὡς δὲ ἐπὶ τοιούτοις ἡμῖν ἔδοξεν ἄπασιν ἐπιτρέψαι τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσομεν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δεξιὰ ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις ᾖ, καταγελασθήσεται ὑπὸ τῶν ἀκουόντων. ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πείθομαι, ὡς κρατήσομεν καθ' ἑαυτόν, ἐὰν μὴ ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν αὐτῷ σφαλήσεται. κήρυττε οὖν Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ Διὸς νόμου, ὡς ἀνισταμένοις, συμβουλεύσειν. Ερ. ἄκουε. σιγα. μὴ πάρεστε. τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν πλείστων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, εὐθὺς ἀνίστασθε, ἀλλ' ἡσυχάζετε, ὡς τὸ μέγεθος τῶν ἠγερμένων ἐκπεπληγμένοι; Μω. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἅπαντες, ὑόωρ, καὶ χαῖα γνοίσθε. ἐγὼ δ', εἰ μοι μὴ παῤῥησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν ἔχων Ζεῦ, ἔχειμι εἰπεῖν. Ζ. λέγε ὦ Μῶμε, πάνυ παῤῥῶν. δῆλον γὰρ εἰ ἐπὶ τὸ συμφέρον παῤῥησιάζοιο. Μω. σὺν ἀκούετε ὦ θεοὶ πάντες, τά γε [2] ἀπὸ κραδίας φασίν. ἐγὼ γὰρ οὐ πάνυ ὑποπτεύω ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσας τὰ ἡμέτερα οὐ πολλοὺς τοιούτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὖ-

cturus esset. Hæc sunt ob quæ vos convocavi, non exigua ô Dii, si perpenderitis omnem nobis honorem, gloriam & proventum ab hominibus esse petendum. Qui si crediderint nullos omninò esse Deos, aut si sint, res tamen humanas nulla eorum providentia gubernari, nec sacra, nec dona, nec honores ex terra sunt expectanda: & frustra in cælo sedebimus, fame laborantes, festis illis diebus, celebritatibus, certaminibus, sacrificiis, nocturnis ludis, pompisque privati. Super sanctis itaque rebus, aio oportere nos omnes consilium comminisci, quo à præsentibus periculis liberemur, & Timocles veriora dicere visus, vincat: at Damis ab auditoribus derideatur. Non enim prorsus confido fore ut vincat per se Timocles, nisi à nobis illi subsidium accedat. Pronuncia Mercuri præconium illud, quod lex edicit, ut surgentes consulent. *Merc.* Audi, tace, ne turbes. Quis summorum Deorum, quibus licet, verba vult facere? Quid rei est? nemo surgit: sed cuncti quiescitis rerum propositarum magnitudine obstupefacti? *Mom.* At vos sic muti tellus fiatis & unda. Verùm ego si mihi verba facere cum libertate concederetur, multa Iupiter, haberem dicenda. *Iup.* Confidenter dic ô Mome. Nam aliquid in communem utilitatem videris propositurus. *Mom.* Proinde audite, Dii omnes, ex animo, quod ajunt. Ego enim omnino expectabam res nostras in eam difficultatem delapsuras, multosque hujusmodi Sophistas nobis suppul-

1 Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν] Ἀλλ' ὑμᾶς μὲν. *Marcil.*

2 Ἀπὸ κραδίας] Proverbium de quo dixi ad Petron. *Bourd.*

3 Τιμο-

τῶν τὴν αὐτὴν ἢ τόλμης λαμβάνοντας. καὶ μὰ τὴν ἡμῖν, ὅτι τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, ὅτι τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ ἀληθέστερος ἢ δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις ἂν φρονεῖν, ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν παραχὴν, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν, ἀμελημένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καθεστηκότας. πάμπονηροι δ', καὶ μιαροὶ ἀνθρώπους, φορτικωτάτους, καὶ ὑπερηλαζονεύοντας, καὶ ὑπερτάτοις τοῖς κρείττοσι, καὶ τοὺς ἱερουργοῦντας ὑπολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας. ἀναστρεφομένους δ', καὶ [1] τυμπανιζομένους οἷον τοὺς ἄδην ἀδικοῦντας. εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες, ὅτι ἀληθεύεται περὶ ἡμῶν, ὡς ἄδην ὄλως ὄντων. καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούσωσι τῶν χρησμῶν λεγόντων, ὡς ἀφοβὰς τὸ Κλῶν, μεγάλων ἀρχὴν καταλύσει. ὑμῖν δὲ μόνοις δηλόντων αὐτὸ τὸ αὐτῷ, ὅτι τὴν τῶν πολεμίων. καὶ πάλιν, ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δ' σὺ τέκνα γυναικῶν. καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτι μὲν γὰρ πάλιν τὸ ψευδόδιν ἀκούσειν ὅτι ἐρῶμεν, καὶ πεπονθόμεθα, καὶ δεδιώμεθα, καὶ σπαζόμεθα, καὶ μυρία ὅσα πεπόμφασιν ἔχομεν, καὶ ταῦτα, μακάριοι, καὶ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ εἰδῆσι λόγῳ πίστιν τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δ' ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ὑπὲρ σφῶν ἀσθενοῦσι, διελέγχουσι ταῦτα, ἐν τοῖς ἐχθροῖσιν ἡμῶν παροινοῦντα, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῶν ὅτι ζῶσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

pullulaturos, à nobis ipsis suæ audaciæ causam sumpturos. Nec sanè per æquitatem, æquum est irasci Epicuro, nec ejus discipulis, & disciplinæ successoribus, si talia de nobis senserunt. Quid enim de nobis sentire ipsos quispiam putet, quum tantam in vita perturbationem cernunt? Bonos quidem, negligi, in paupertate, morbis, & servitute consumi: verùm homines omni scelere contaminatos, honore & & divitiis priores esse, & melioribus imperare: sacrilegos autem non puniri, sed delitescere: Insontes autem interdum cruci affigi, & fustibus cædi. Quæ cùm videant, jure de nobis ita sentiunt, ac si nihil omnino simus. In primis verò quum oraculorum effata audierint, Vt magnum imperium trajecto destruet Hale, quibus non declaratur sit-ne hoc ipsius, an hostium. Rursus, Vxorum Salamis charissima pignora perdet. Nam Persæ puto, & Græci, uxorum proles erant. Rursus quum ex poëtis audiunt nos amare vulnerari, servire, vinculis obstringi, seditionibus turbari, innumeris molestiis implicari; præsertim cùm beati & immortales esse contendamus: quid aliud quam nos jure deriderent, & flocci facerent? Porrò nos indignè ferimus, siqui homines non prorsus væcordes hæc arguunt: nostramque providentiam rejiciunt, cùm potiùs nos contentos esse oporteat siqui adhuc sacra faciunt nobis hunc in modum errantibus. Hic

[1] Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad supplicium, dixi alibi. *Beurd.*

καὶ μοι σὺ ταῦτα ὦ Ζεῦ, μόνοι γὰρ ἐσμὲν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγεγραμμένων τούτων, ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτε σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν τῇδε, ὡς ἐξετάσαι εἴ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γὰρ μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῷ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοί, καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν σύτυφῶνάς τινας τοῖς ὁδοῦ βαδιζόντων σφαγεῖς, καὶ Σκείρωνα καὶ Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶχε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀνεπιτηδείου μᾶλλον τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τυφλὸν τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐρημικὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀσθμαίνοντα εἰς τοὺς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγου ἐφορήσας ἂν τὴν Ὕδραν, καὶ τῶν περὶ Στυμφάλῳ ὀρνίθων, καὶ ἵππων τῶν θρᾳκικῶν, καὶ τὰ κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας. ἀλλ' εἰ χρὴ τἀληθῆ λέγειν, καθήμεθα, τοῦτο μόνον ἐπιτηρῶντες, εἴ τις θύοι, καὶ κνισσᾷ ἐπὶ τοὺς βωμούς. τὰ δὲ ἄλλα, καὶ ὅλως φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον ἀπὸ συνόδου. τοιγαροῦν, εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἐπ πείσμεθα. ἐπειδὴ καὶ ὀλίγοι οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, αἰσθήσονται οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν. εἶτ' εὐθέως καὶ ὄψῃ καθαγιζομένας μὲ τὰς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδους, κρατουμένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. ὥστε ἡμέτερον ἂν εἴη παθεῖν, καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, τὸ δὲ εἰς τόδε

Hic verò mihi Iupiter, soli enim sumus, nec homo quisquam in cœtu adest, præter Herculem, Bacchum, Ganymedem, Æsculapium, ascriptitios istos, cum veritate responde, Num aliquando tantam hominum curam susceperis, ut expenderis quinam illorum mali, qui boni sint? hoc non ausis dicere. Ergo nisi Theseus Trœzene Athenas profectus, maleficos in itinere excidisset, quantum ad te, tuamque providentiam attinet, nihil obstaret quominus viverent viatorum cædibus insolescentes Sciron, Pityocamptes, Cercyon, aliique innumeri. Aut nisi Eurystheus homo cùm justus, tum providus, singulari humanitate impulsus, singulis apud quosque diligenter exploratis, hunc famulum suum emisisset, hominem manu promptum, factisque strenuum, & ad labores obeundos alacrem, ô Iupiter, tu Hydram, Stymphalidas aves, Thracios equos, & Centaurorum contumeliam, ac petulantiam parum curasses. At si vera profiteri oportet, sedemus, hoc tantùm observantes, an aliquis sacrificet, & aras adoleat. Porrò res cæteræ secundo flumine feruntur, ut unaquæque fortuitò distrahitur. Itaque meriti hæc patimur, & patiemur ampliùs: quum homines paulatim emergentes, animadverterint sibi nihil prodesse quòd sacra offerant, & libamina nobis mittant. Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas: victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros. Quare nostrarum esset partium talia cœpta compescere, & medicari, cùm ea isti in tantum provexerint.

αὐτὰ πρασαγόντων. Μάμῳ ἢ μείζας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσῃ. οὐδὲ γὰρ πάλαι τῷ τιμώμενον ἦν, ὑμῶν ἐτ' εὐτυχούντων, ἢ τὰς θυσίας κομιζομένων. Z. τῦτον μὲν ὦ θεοί, λαμπρὸν ἀεὶ τὸν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιλυπητικόν. ἔστι μὲν γὰρ ὡς ὁ Θεμιστοκλῆς Δημοδόκης ἦφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, ἢ μέμψασθαι, καὶ ἐπιλυπῆσαι, ῥᾴδιον ἢ δ' βουλομένῳ παντὶ. τὸ δ' ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται συμβουλεῦσαι, τῦτ' ἔμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου. ὥσπερ οἱ ἄλλοι εὖ οἶδ' ὅτι ποιήσετε, καὶ τῦτο σκοπῶν. Ne. ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα, ὑποβρύχιός εἰμι ὡς ἔστ, καὶ εὐβύθῳ πολιτεύομαι, καὶ ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων τὰς πλοίους, καὶ ἀναπείμπων τὰ πλοῖα καὶ τὰς ἀνέμους κοιμίζων τῶν. ὅμως δ' ὦν, μέλει γάρ μοι ἢ τῆ σοπῶμι, φημὶ δεῖν τὸν Δαμιν τῦτον, ἐκποδὼν ποιήσασθαι τῆν ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἦκον, ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ· μὴ ἢ ὑπέρχῃ λέγων. φῄς γὰρ ὦ Ζεῦ, πᾶσιν τοῖς ἐπὶ σοὶ αὐτόν. ἄμεμφ γὰρ ἢ δίκῃ ὁμῖν αὐτοῖς, ὡς μετεχόμενοι τὰς τοιαύτας κακῶν ἡμῶν διεξιόντες. Z. παίζεις ὦ Πόσειδον, ἢ πάλαι ἐπιλέλησαι; ἀδεὲς ἐφ' ἡμῖν τὸ τοιοῦτον ἐστ, ἀλλ' αἱ μοῖραι ἐγείρω ἐπικλώθουσι, τὸ μὲν, κεραυνῷ, τὸ δ', ξίφει, τὸ δ', πυρετῷ, ἢ φθόῃ, λαθραίως. ἐπεὶ εἴμ μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἰδεῖν, εἰάσαι ἂν οἷ τὰς ἱεροσύλους πρόθυμοι ἀπολῆται ἀκεραιωθέντες ἐξ ὀλυμπίας, δύο μὲν τῷ πλοκάμω λαπεκόμους, ἐξ μιᾶς ἡμέρας ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς ἐπεῖδες ἂν τὸ Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ Ὠρεοῦ, ὑφαιρεθέμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως πῃ, καὶ δίκαιον ἀγανακτῆσαι.

rint. Momo autem non magnum impendet periculum, si non honoretur. Neque enim olim in eorum censebar numero quibus honos habebatur, rebus vestris adhuc florentibus, vobisque sacrificiorum fructum percipientibus. *Iup.* Hunc quidem, ô Dii, nugari sinamus, qui semper asperum, & objurgatorem se præbet. Est enim, uti dixit admirandus ille Demosthenes, perfacile criminari, insectari, & reprehendere cuivis volenti. Sed consilium dare quo rebus præsentibus succurratur, prudentis revera consultoris esse. Quod vos alii, probè scio, etiam hoc tacente facietis. *Nept.* Ego quidem præter alia, ut scitis, sub undis versor, & in profundo marinam Remp. administro, solus pro virili parte navigantes servans, naves deducens, & ventos demulcens. Attamen, quia eos etiam curo qui hîc adsunt, dico hunc Damin esse è medio tollendum, priùs quàm ad contentionem veniant, aut fulmine, aut alia quapiam machina, ne disputando vincat: quandoquidem, ut ais Iupiter, est disertus. Quo facto ipsis ostendemus, nos de illis sumere supplicium, qui hæc in nos loquuntur. *Iup.* Ludis Neptune, an prorsus es oblitus? Nihil enim tale in nostra potestate est situm. Verùm Parcæ fatum unicuique decernunt, alii ut fulmine, alii gladio, alii febre, alii tabe occidat. Etenim si id meæ facultatis fuisset, scilicet sacrilegos illos sivissem fulmine non ictos ex Olympia digredi nuper, detonsis mihi duobus cincinnis, utroque sex pinarum pondo? Aut tu ipse neglexisses in Geræsto Oreensem illum piscatorem, qui tibi tridentem surripiebat? Præterea indignari

κατῶ, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιότες τὸν Δία καὶ Δαμιδοῦ λόγους, καὶ δι' αὐτὸ διασκεδάζειαν, καὶ ἄνδρα ἐκ τοιαύτης ἀντιξιωθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ. ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἡττης κρατῆσαι δόξομεν; Πο. καὶ μὲν σιώτομόν γε τὸν τρόπον τοῦτον ὑμῖν ἐπινενοήκειν ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. Ζ. ἄπαγε, μυιαῶδες τὸ ἐνθύμημα ὦ Ποσειδῶν, καὶ κομιδῇ παχύ, σοφωτάτης εἶν ἀντιζηλωτὴν, ὡς ἀποθάνῃ ἀηδῶς, ἀμφίλεγον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον. Πο. σὺν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τάχα ἄντως ὑμῖν ἀποτρύνεσθαι. Ἀπολ. εἰ δὲ τοῖς νέοις, ἔτι δὲ ἀγχιστίοις, ἡμῖν ἐφεῖτο καὶ βουλὴν δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον εἰς τὸν λοιπὸν σκέψιν. Μω. ἦ μὰ σκέψις ὦ Ἄπολλον, ἄντα τοσαῦτα μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κρείττονα ἅπασι πρόκειται τὸν λόγον. χαλεπὸν γὰρ εἰ δὲ τοσοῦτον τῶν ἐσχάτων κινδυνεύοντες, τοσοῦτον ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογήσεσθαι. σὺ γὰρ δὲ πάνυ ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρων, καὶ πάλαι μὲν ἐξ ἐφήβων χαρίεις, ἐγλεγεσμένος δὲ εἰς τὸν δωδέκα λεξιαρχικὸν. καὶ ὀλίγου δεῖν, ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν. ὥστε μὴ μειρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λίαν ῥαῤῥῶν ἤδη τὰ δικαστικά. μὴ αἰδεσθεὶς, εἰ ἀγένειος ὢν, δημηγορήσεις. καὶ τοῦτο βαδιστέον, καὶ σώφρονον ἄντως ἡγοῦμαι ἔχειν τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα σκοπεῖν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μόνον ἐν τῷ Ἑλικῶνι καθήσῃ, τοῖς μούσαις συμφιλοσοφῶν. Ἀπολ. ἀλλ' ἐπὶ σοὶ ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι, τὸν Δία δὲ, καὶ ὃν ἂν οὗτος κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι σὺν ἄμουσον εἰπούμι,

dignari videbimur hoc facto perturbati, & Damidis pertimescere sermones, eamque ob rem hominem summovere, non expectata ejus cum Timocle disputatione. Itaque quid aliud quam indicta causa vincere sic videbimur? *Nep.* Atqui viæ compendium ad parandam victoriam ego à me excogitatum arbitrabar. *Iup.* Apage ineptum hoc consilium, Neptune, & magnopere crassum, ut adversarium ante pugnam tollamus, quò invictus moriatur, relicta in ambiguo disputatione. *Nep.* Proinde aliud præstantius excogitate, si mea consilia sic repudiatis. *Apol.* Si nobis quoque juvenibus atque adhuc imberbibus per legem liceret concionari, forsan aliquid ad hanc consultationem utile dicerem. *Mom.* Certè Apollo, de rebus adeò magnis instituitur consultatio, ut in ea non ætatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur. Lepidum enim esset, si in extremum periculum adducti, de legum potestate anxiè disputaremus. Cæterùm tu jam omnino legitimus es concionator, cùm jam olim ex ephebis sis egressus, & in duodecim Deorum tabulam relatus, & ferè Saturni tempore in consilio fueris. Quare noli te erga nos juveniliter gerere: sed tum sententiam animo confidenti pronuntia. Neque te pudeat quòd imberbis concionabere: præsertim cùm filium habeas Æsculapium tam promissa barba insignem. Quinetiam te decebit, nunc maximè, quod in te est sapientiæ exhibere, nisi frustra cum Musis philosophando in Helicone sedes. *Apol.* At ô Mome, tuum non est, sed Iovis hæc mandata dare. Qui si jusserit, fortè aliquid eloquar non ineruditum, sed

ἀλλὰ σ' ὁ πρὸ Ἑλικῶνι μελίπης ἄξιον. Ζ. λέγε ὦ πάτερ. ἐφίημι χάρε. Ἀπολ. ὁ Τιμοκλῆς ἀγαθός, ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ φιλόθεος, καὶ τὰς λόγους πάνυ περίβαλλε τὰς Στωϊκάς. ὥστε ἐὰν σωφρονῇ ἐπὶ φιλοσοφίαν πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθὸς σὺν ὀλίγοις ἐπὶ τούτῳ συλλήψῃ, σφόδρα πιθανὸς ἂν, ἀπόδοιο ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς ἢ δημοσίᾳ. ὁ μὲν γὰρ ἰδίᾳ ἐστὶ πολυπράγμων, καὶ τῶν φαυλοτέρων ἰδιώτης, καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν ἐν τούτῳ τοῖς πεπαιδευμένοις, ἐὰν σωφρονῇ, ἀλλὰ βατταρίζων, καὶ παραπλόμενος. καὶ μάλιστα ὁπόταν ὄχλος ἔχῃ, καὶ κελλιβρημοσυνίαν ἐπιδείκνυται βάλλων, σωφρονῶν μὲν γὰρ εἰς ὑστεροβολὴν ἔξις ἐστὶ, καὶ λεπτολογώμενος, ὡς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δ', καὶ ἐμπλοκίαν, ὑπ' ἀσθενείας ἐμφύτου αὐτὰ, καὶ συγχεῖ. οὐκ ἀποσαφῶν δὲ, πρόβλητον. ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα φθέγγεται, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα τοῖς ἐρωτήσεσι ἀποκρίνεται. οἷδε, ἐὰν σωφρονῇς, κωλύσουσιν αὐτὸν. δεῖ δ' οἶμαι σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μάλιστα ποιεῖσθαι πολλῷ τῷ φόβῳ, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες. Μω. τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τὸν σαφῶς λέγοντα, σὺ δὲ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦτο τὸ τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὤν, καὶ χρυσόδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας, ἄλλα δεῖσθαι Πυθίου τοῦ ἐξηγήσοντος αὐτῶν. ἀπορῶ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλεύσεις; πόσα ἔσται ποιήσασθαι τὸν Τιμοκλέα ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις; Ἀπολ. σωφρόνησον ὦ Μῶμε, ἐᾶ πως διυπηρέτημόν αὐτῷ ἄλλον τῶν δεινῶν τινὰ

sed quod cum mea in Helicone exercitatione conveniat. *Imp.* Dic ô fili, nam injungo. *Apol.* Timocles ille, vir bonus, & pius videtur, & Stoicorum doctrinam exquisitè callet: quò fit ut ad docendam philosophiam cum juvenibus conversetur, nec mercedem exiguam inde colligat, adeò est disertus quum privatim apud discipulos disserit. Cæterum quum apud multitudinem dicendum est timidissimum animum, vulgarem, barbaramque linguam profert, unde in cœtibus irridetur, cùm non eloquatur, sed balbutiat, & perturbetur. Quo modo se habet, in primis quando specimen facundiæ edere gestit. Etenim est intellectu acutissimo, & subtilissimo ingenio, ut ajunt qui Stoicorum doctrinam meliùs callent. Quæ autem dicit & exponit, ea præ imbecillitate corrumpit, & confundit, quid sibi velit non declarans, sed ænigmatibus similia proponens, rursus etiam multò obscuriora ad interrogationes respondens. Porrò auditores cùm non intelligant, eum irrident. Dicendum autem est perspicuè, & hoc in primis providendum diligenter, ut auditores dicta intelligant. *Mom.* Rectè quidem hoc dixisti Apollo, quòd eos laudasti qui perspicuè loquuntur: quanquam id non admodum in oraculis tuis observare soles, quæ tu obliqua & intricata reddis, & in mediam intercapedinem tutò projicis plerumque, ut ad eorum expositionem auditores alio egeant Pythio. Sed quid ad hoc affers consilii? quo remedio Timoclis in dicendo impotentiæ succurrendum? *Apol.* Si possemus, ô Mome, patronum aliquem alium præbere, ex iis qui prodire

πων ἐρώτα κρίσ' ἀξίων, ἅπερ ἂν σκεῦος σύμμετρος ὑποβάλῃ. Μω. ἀγθόμενον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἰρήκας, ἔτι παιδαγωγῷ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ φιλοσόφων παρασκευάζῃ, ἑρμηνεύσοντα πρὸς τὰς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ. κρῖνε τὰ μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγων. τὰ δὲ, ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς σκεῖνον ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα, τὰ ὑποκριτοῦ δέ, ῥηθρεύειν, ἐᾶν αὐτὸν ἴσως συνιέναι ὅ, τι ἀκούσιε. τοῦτο πῶς ἂν γέλως ἂν εἴη τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἄλλως ἐπινοήσομεν. σὺ δὲ θαυμάσιε, φῂς γὰρ εἶναι, καὶ μισθοῦ σοῦ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄγε τὸ πολύθρυλλητον χρυσοῦς ποτε εἰληφέναι, τί σοι ἐπιδείξω ἡμῖν κρῖναι τὸν τέχνῳ, πρεσβύτου ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶδα γάρ που τὸ ἀποδησόμενον, μάλιστ' ἄν. Ἀπολ. πῶς ὦ Μῶμε, δύνατον ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος; μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστί; Μω. ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸ ἔλεγχον, οὐ τοῦ ψεύδους ἐχόμενος. Ζ. ὅμως ὦ τέκνον, εἰπέ, καὶ μὴ παρέχῃς τῷ συκοφάντῃ τοῦτο ἀφορμὰς, διαβάλλειν, καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτοῦ κατάπλασμα, ὡς εἰμὴ ἔχοις ταῦτα, σεσωσμένον σε τὸ τέχνης. Ἀπολ. ἄμεινον μὲν ἴσως ὦ πάτερ, οὐ Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς εἴθος. ὅμως δ', καὶ ὅτῳ γυμνὸς σκεῖνον, καὶ ἀσκοῦ περισωμα σφενδόνην ὁποτέρᾳ τὸ κράτος ἴσαμ. ἀναδέξεσθε δ', εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι. Μω. λέγε, μόνον σαφῆ δ' Ἀπολλον, καὶ μὴ σωκηγόρα ἐμοὶ αὐτὰ,

rei dignitate dicendi facultatem habent, & exprimere possunt quæ apud se meditatus suggesserit. *Mom.* Hoc dictum est, revera imberbis juvenis, cui sit adhuc pædagogo opus, patronum in conventu Philosophorum sistere, præsentibus interpretaturum, quæ Timocli visa fuerint. Damin autem præsentem, & per se loqui. Hunc verò actore utentem, in aurem illi privatim susurrare quæ placet: actorem verò perorare, qui quod audit, fortasse non intelligat. Quomodo hæc non viderentur ridicula multitudini? At hoc aliter constituamus. Tu verò admirande (Nam te vatem quoque ais esse nec mediocrem mercedem hac arte collegisti, quinetiam lateres aureos olim accepisti) cur non in tempore nobis specimen edis tuæ artis, prædicens uter philosophorum disputatione vincet? Nam tu qui vates es, eventum nosti. *Apol.* Quî hæc facere possim, ô Mome, cum nec tripodem in præsentia habeam, nec thymiamata, aut divinum fontem, qualis est Castalius? *Mom.* Vides-ne? refutationem aufugis quum jam in angusto constringeris. *Iup.* Dic tamen ô fili, nec sycophantæ huic ansas præbeas calumniandi, résque tuas subsannandi, tanquam in tripode, aqua, & thure sitas, quas nisi habeas, arte priveris. *Apol.* Satius erat, ô pater hæc Delphis, & Colophone facere, ubi omnia pro more sunt parata, quæ ad vaticinandum sunt commoda. Attamen illis destitutus instrumentis conabor prædicere utrius futura sit victoria. Quod caperetis, nisi carmine responsum darem. *Mom.* Dic, sed perspicua tantùm Apollo, quæ neque pa-

καὶ ἐρμαίους δέρμα, καὶ γὰρ σὰς ἄρνειαι κρίαι, ἢ χελώνη νιν ὁ Λυδία ἴψεται. ἀλλὰ οἶσθα σὺ ὅτου ἕνεκα σκώπτεις. Ζ. τί ποτ' ἐρεῖς ὦ πάτερ; ὡς τί γε σοὶ δοκεῖ χρησμῷ, ταῦτα ἤδη φοβερά. Ἰ. χρόα, τετραμμένη οἱ ὀφθαλμοί, ἀδιφερεῖς. κόμη, ἀνασεσειρμένη. κίνημα, κορυσσωτῶδες. καὶ ὅλως, καθ' ἅπερ πάντα, καὶ φρενώδη, καὶ μυστικά. Ἀπολ.

Κίκλυτε μαιμήλου τόδε γήσφατον Ἀπόλλωνος.

Ἀμφ' ἐλαφηβολίης, τὴν ἀνέρες ἐφέπουσι

Ὀξυδόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.

[1] Πολλὰ γὰρ ἔνθα ἐνθάδε μόθοι ἐπερχαλεῖ κλωσμῷ.

Ταρφεῖαι ἄκρῳ κορυμβάδα κελαπλήσουσιν ἰχάτλης.

Ἀλλ' ὅταν αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκέλλῃ μήρυηι,

Δὴ τότε λοίδιον ὀμβροφόροις κλάγξουσι κορῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων. ὁ δ' ὄλος, ἰοὺ τέκνα κορύψ.

Ζ. τί τοῦτο ἀνεκρίξασας ὦ Μῶμε. καὶ μὰν οὐ γελοῖα τὰ σὰ πάσχει. παῦσαι κακόδαιμον. ἀπαυτομόλησον τοῦ γέλωτος. Μω. καὶ πῶς δύναιτ' ἂν ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σκοπεῖ, καὶ σοφὸν λῷστε τῷ χρησμῷ; Ζ. ἁπλοῦν ἤδη ἡμῖν ἑρμηνεύσοις ἂν αὐτὸν ὁ, τι δὲ λέγει. Μω. πάνυ σοφόν γε. ὥστ' οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλείας δεήσει. φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ὑπεῖναι Δημήτηρ, γήπτε μὲ εἶναι τῶν, ἡμᾶς ἢ ὄνους καθηλίους καὶ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πρόσθους αὐτῷ, ἐπεὶ ὅσον αἱ ἀκέλλαι τοῦτ' ἔχουσι. Ἡρακλῆς. ἐμοὶ μὲν πάτερ, εἰ δὲ μέτοικός εἰμι, σὺν οἰκήτορι, patrono, neque interprete indigeant. Etenim non ovillæ carnes, aut testudo in Lydia coquitur: verùm scis qua de re sit consultatio. *Iup.* Quid tandem dices, fili? Nam hæc præcedunt oraculum, & jam sunt formidanda, color est immutatus, oculi mobiles, crispata coma, motus corporis furibundus. Denique numinis afflatu, terriculo, & mysteriis plena sunt omnia. *Apol.*

Percipe faticani gens divûm oracula Phœbi,

Lite super dura, quam constituere Sophistæ

Clamosi, solidis tuti sermonibus ambo.

Hinc atque hinc multa alterno clamore tumultus,

Summa quidem spissa terrent aplustria sæva,

Locustam at curvo vultur quum prenderit ungue,

Imbrifera clangent cornices ultima: vincent

Muli: asinus feriet velocia pignora cornu.

Iup. Cur hoc, Mome, excepisti cachinno: atqui ridicula non sunt quæ nobis impendent. Define infœlix: risu suffocaberis. *Mom.* Quî non moveat mihi risum, Iupiter, tam clarum & apertum oraculum? *Iup.* Quin igitur & nobis interpretaris, quidnam sibi velit. *Mom.* Adeò liquida hæc sunt, ita ut nihil nobis Themistocle sit opus. Siquidem adeò perspicuè dicit hoc oraculum, hunc quidem esse præstigiatorem: Nos verò clitellarios asinos & mulos, qui credamus ipsi non tantum habentes prudentiæ, quantum locustæ. *Herc.* Ego verò pater, quanquam sum inquilinus, non tamen meam

1 Πολλὰ γὰρ ἔνθα ἐνθάδε μόθοι] Πολλὰ γὰρ ἔνθα ἐνθάδε μόθοι. *Marcil.*

σω ὅμως τὸ δεκτὸν μοι εἰπεῖν. ὁ πότνι' ἡδὴ σωιελθόντες ἀφλέγωσιν, τίνι κοῦφα, ἢν μὴ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρχηι, ἐάσωμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν. ἢν δὲ πίπτοιον λάβηται, τότε ἤδη τῶι σοὶ αὐτῶι ἔγωγε εἰ δοκεῖ, ἀφιστάσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ κεκράγατον ὦσι, ὑβρίζηι ἐς ἡμᾶς. Μο. Ἡράκλεις. ἰὼ Ἡράκλεις. ἀρχοίκου τὸ εἴρηκας, καὶ δεινῶς βουκόπου, ξυναπολέσαι ἐπὶ πονηροῖς τοσούτοις. καὶ προσέτι τῶι σοὶ, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδηι, καὶ Κυναιγείρωι. καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τῶν μειζόνων εἰς τοὺς λόγους ὑπάρξιν ἀφηρημένοι; ἄλλως τε, ζώντι μέν σοι, δυνατὸν ἴσως πρᾶξαι τοιοῦτο. ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γέγονας, μεμάθηκας οἶμαι ὡς οὐ μείζονι μοίραι πεπίστευσαι δυνάστην. ἡμεῖς δ', αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν. Ηρα. οὐκοῦν ὁπότε τὴν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν ἐφόνευον, οὐ μείζονι δίκῃ ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; Ζ. καὶ μάλα. Ηρα. κἀμοῦ ἴσως τις ὑβρίζηι εἰς ἐμὲ, ἢ θεσμοὺς μὲν τοὺς νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ πᾶς μοίρας πάλαι δεδογμένον ἦι, σὸν ἐπιτρέψω αὐτόν; Ζ. ἀδαμῶς. Ηρα. οὐκοῦν ἄκυρόν ἐστιν ὃ Ζεῦ μὴ παρίησίας. ἐγὼ γὰρ ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἀρχοίκος εἰμι, τὴν σκαφίδα, σκαφίδα λέγων. εἰ πιστοῖς ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὸν χαίρειν φράσας πᾶσι σοὶ καὶ σοῖς, καὶ κνίσηι, καὶ ἱερείων αἵματι, κατείμι εἰς τὸ ᾅδου, ὅπως μὴ ζημιοῦν ἔχοιμι τὸ τέλος, κἂν τοὺς εἰδώλοις φοβοῦμενοι θεοῖς τὸ ὑπ' ἐμοῦ πεφονεύμενον θηρίον. Ζ. εὖγε. Οἰκοθὲν ὁ μάρτυς.

meam sententiam exponere verebor. Cùm jam ad disputandum convenerint, tunc si superet Timocles, disputationem procedere sinamus. Sin res secus cesserit, tunc ego si videtur concussam porticum in Damidem immittam, ne homo execrandus in nos insolescat. *Mom.* Hercules, eheu Hercules! quàm immane & Bœoticum consilium proposuisti, ut tot boni cum malo pereant: præterea porticus cum Marathone, Miltiade & Cynægiro! Et quomodo tot collapsis rhetores ampliùs declamarent, maximo ad orationes argumento privati? Præterea quum vivebas tale quid facere poteras. Sed ex quo factus es Deus, puto te didicisse, res hujusmodi duntaxat in potestate Parcarum esse sitas: earum esse nos expertes. *Herc.* Nunquid quùm leonem, aut Hydram interfeci, Parcæ illud per me fecerunt? *Iup.* Maxime. *Herc.* Et nunc siquis injuriam mihi inferat, aut templum meum compilando, aut statuam subvertendo, nisi id olim decreverint Parcæ, ipsum non comminuam? *Imp.* Nequaquam. *Herc.* Ergo me cum libertate quæ sentio, dicentem audî Iupiter. Ego enim, ut ait Comicus, rusticus sum qui ligonem, ligonem voco. Si res vestræ sic se habent: honoribus, nidore, & sacrificiorum sanguine longum valere jussis, in orcum descendam, ubi me nudum arcum habentem: saltem mortuorum umbræ pertimescent, propter feras à me trucidatas. *Iup.* Euge, testem, quod

1 Οἰκοθὲν ὁ μάρτυς] *Testis domesticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi sunt centones Homerici & Euripidei. *Bourd.*

1 Ar-

δ μάντις φασίν. ἀπίστως γὰρ τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν. ἀλλὰ τίς ὁ στυγνὸς οὗτος ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐχρωμος, ὁ ἀμφιεσμένος καλῶς, ὁ δεξιὸς τοῦ Κωμικοῦ; ἢ οὐχὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ ἀδελφὸς ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ τοῦ Ποικίλου πάτης γάρ ἀναπέπλησται, ὁ σημέραι ἀναπλατιόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἦπου τι ἐκ γῆς νεώτερον ἀπαγγέλεις; Ἑρμαγ. ὑπέρμεγα ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τοῦ πράγματος διόμενον. Ζ. λέγε ἤδη, εἴ τι δὲ ἄλλο ἡμῶν ἐπανιστάμενον λέληθεν. Ἑρμαγ. ἐπίσταμαι μὲν ἄρα χαλκουργῶν ὑποπιπτόμενον πέρυσι τι, καὶ μεθέφειναι. ἥκουσε δέ μοι χάλκεος ἀμφὶ σώματι πλασθείς, παρηώρητο μιμηλῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκῆν πᾶσιν ἐντυπούμενον. ὁρῶ δ' ὄχλον πίσσης, καὶ πῦρ δύο ὠχρὼς κιρνάντας, πυγμάχους σοφιστάς, Δάμιν τε, καὶ. Ζ. παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, πεπαυμένων. οἶδα γὰρ ὃς τινας λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτοῦσι σφᾶς ἐν ἔριδι. Ἑρμαγ. ἠδήπου, ἀλλ' ὀλιγοστολισμοῖς ἔπεσιν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθεν σοφὴν λοιδορούμενοι. Ζ. τί δ' ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν ὦ ἡμεῖς, ἢ ἀκροᾶσθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρεῖσθαι καὶ ὥραν τοῦ μοχλοῦ ἤδη. καὶ ἀπάγωμεν τὰ νέφη, ἀναπεπταμένους τὰς πύλας δὲ ἐρανοῦ. Ἡ. ἐφίκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τῶν ἀκροάσεων ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς οὗτος, ὁ παχύς μοι δοκῶ κατεῖδεν, καὶ ταραττόμενος. ἀπόλει παῖ ἄπος τὴν ἡμέραν. δῆλος γὰρ ἐστι νῦν τὸν Δάμιδι ἀνταράξων καὶ ἡμῖν δυσπρόσμαχος. ἀλλ' ὅπως ἡμῖν δυσπαθήσεις, σύχνυμβα

quod ajunt, domo adductum? Conservasti igitur ista Damidi ad dicendum subjiciens. Sed quisnam est iste qui tam properè accedit, æneus, pulchris literis ornatus, scitè circumscriptus, cui prisco more religata est coma? Tuus potiùs frater est Mercuri. Agoræus ille qui stat ad Pœcilen. Proindè pice refertus est, cùm à statuariis quotidie refingatur. Quid, ô puer, cursu ad nos contendisti? num aliquid novi è terris renuntias? *Hermagoras.* Ingens quiddam, ô Iupiter, & quod summam requirit diligentiam. *Iup.* Dicito jam si quid aliud ortum sit quod nescimus. *Herm.* Cum ad porticum jam fabricaret æneus, Ac perquè dorsum, perque pectus ungerer, Factusque ineptè corpori thorax meo Adpenderet, nec arte dispari foret, Ex ære totus additus mihi baltheus, Turbam video tumultuantem accurrere, Quacum duo sophistici certaminis Ibant periti fronte tristi ac pallida Pugiles, Damis &. *Iup.* Desine, Hermagora optime, tragicis versibus loqui. Novi enim quos dicis. Sed mihi dic, an jam diu contentionem commiserint. *Herm.* Nondum, Nam in velitatione adhuc versabantur, funda jaculantes & eminus sese mutuis convitiis impetentes. *Iup.* Quid ergo nobis faciendum restat, ô Dii? annon inclinato in ipsos capite auscultandum? Itaque horæ pessulum jam adimant, & abactis nubibus cœli portas aperiant. Hercle quanta multitudo ad audiendum contendit! At non valdè mihi placet quòd Timocles iste trepidat & turbatur. Omnia hodie perdet: & manifestum est ipsum ut cum Damide pugnet non surrecturum. Sed quod nobis est facillimum, vota tacitè

ὑπὲρ αὐτῆς σιγῇ, ἐφ' ἡμῖν ἵνα μὴ Δάμις γε πύθηται. Τιμο. τί φῂς ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεὸς μὴ εἶναι, μὴ δ' ἀνθρώπων; Δα. ἔκ. ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινά μοι, ὥ πῃ λόγῳ ἐπίσθης εἶναι αὐτούς. Τιμθ. ἔμοιγε, ἀλλὰ σὺ ὦ μιαρὲ ἀπόκριναι. Δα. ἄμεινον, ἀλλὰ σύ. Ζ. παυλὰ μὲ παρῆπολὺ ὁ ἡμέτερος, ἄμεινον, καὶ διφωνότερον τραχύτερον. εὖγε ὦ Τιμόκλεις, ἐπῄρθ' ὑπὸ βλασφημιῶν. ὃν γὰρ τύπτουσι, τὸν κρύπτουσιν. ὡς τἄλλα, ἴσθι σε δῆθεν, ἐπισκοπίζων. Τιμθ. ἀλλὰ μὰ τὴν Ἀθηναν, σὺν ἂν ἀποκρινοίμην σοι πρότερον. Δα. σὺν δὴ ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα. ἐρωτήσεις γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκώς. ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ. Τιμθ. εὖ λέγεις. εἰπὲ δή μοι, ἃ δοκοῦσί σοι ὦ κραδάραπτε, πρόνοιοι οἱ θεοί; Δα. ὑδαμῶς. Τιμθ. τί φῄς; ἀπρονόητα ἂρ ταῦτα πάντα; Δα. ναί. Τιμθ. ὑπ' ὑπό τινι δὴ θεᾷ τάττεται ἢ τὸ ὅλον ἐπιμέλεια; Δα. ὄ. Τιμθ. πάντα γ' εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; Δα. ναί. Τιμθ. εἶτ' ἄνθρωποι ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ κατα[illegible]λόσιτε τὸ ἀλιτήριον; Δα. τί τὰς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις ὦ Τιμόκλεις, ἢ τί ὤν, ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν, καὶ ταῦτα, οἷς ἐκείνων αὐτῶν σὺν ἀγανακτούντων; οἵ γε δὴ δεινὸν λελαθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. Τιμθ. ἀκούουσι γὰρ ὦ Δάμι, ἀκούουσι. καί σε μέλλουσι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον. Δα. καὶ πότε ἂν οἱ θεοὶ χαλεπαίνειν ἐπ' ἐμὲ τοσοῦτοι ὡς φῂς πεφύκασι ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἅπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε δῆτά σ' ἔπωμύναν ἂν ἐποιοῦντο ἀεί. καὶ τἄλλα, ἵνα μὴ βλασφημεῖν ἐς αὐτοὺς pro ipso faciamus nobiscum, nè Damis inaudiat. *Timocl.* Quid ais Dami sacrilege, Deos non esse, nec hominibus providere? *Dam.* Minimè. Verum dic mihi priùs qua ratione ipsos esse persuasus es. *Tim.* Non dicam. Sed tu scelerate responde. *Dam.* Non: sed tu. *Iup.* Hoc multò meliùs agit noster, quòd vocaliùs exasperatur. Euge Timocles obstrepe convitiis. Nam in hoc sita est victoria. Nam alioqui obturato ore te piscem reddet. *Tim.* At per Minervam, non respondebo tibi prior. *Dam.* Ergo Timocles interroga. Hoc enim saltem obtinuisti, cùm juraveris: sed sine convitiis, si placet. *Tim.* Rectè dicis. Ergo dic mihi. Annon ô scelerate, Dii tibi videntur providere? *Dam.* Nequaquam. *Tim.* Quid ais? Hæc igitur omnia nulla providentia reguntur? *Dam.* Nulla. *Tim.* Neque Vniversitatis cura penes ullum Deum est? *Dam.* Non. *Tim.* Cuncta igitur impetu fortuito feruntur? *Dam.* Maximè. *Tim.* Hæcne fertis auditores, & scelestum hunc lapidibus non obruitis? *Dam.* Cur homines in me incitas Timocles? aut quis es, ut pro Diis indigneris, idque cùm non indignentur ipsi? qui olim audientes, saltem si audiunt, nullo malo me affecerunt. *Tim.* Audiunt, Dami, audiunt: & te aliquando postea ulciscentur. *Dam.* Ecquando ipsis contra me vacaret, cùm tot, ut ais, sustineant negotia, & rerum quæ sunt in mundo infinitam multitudinem regant? Itaque nec te, quòd semper peieras, punierunt. Nec propter alia: ne præter pa-

ἀναγκάζομαι τοῦτο τὸ συγκείμενον. καίτοι ἔχ ὁρῶ ἥντινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῶν ἑαυτῶν θεοῖς μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ εἰ κακὸν, κακῶς ἐπιτρέψαντες. ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸ Ὠκεανοῦ ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔνθ' γὰρ αὐτοῖς σωφρόνως εἶναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα, καὶ οὐ πανγείλαντος εἶσιν. *Tim.* τί δῆτα τοσοῦτον ἀναισχυντίας εἶπεῖν ὦ Δάμι; *Dam.* σκέψαι ὦ Τιμόκλεις, ὁ πάλαι ἐγὼ ἐπύθην ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπίδηις οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. *Tim.* ἡ τάξις με ἀρέσκει τῶν γιγνομένων ἕκαστον, ὁ ἥλιος ἀεὶ τὸν αὐτὸν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη ὡσαύτως, καὶ ἄστρων περιφοραὶ, καὶ φυτῶν φύσεις, καὶ ζώων γενέσεις, καὶ αὐτὰ ταῦτα ἄτινα δυμηχάνως κατεσκεύασται, ὡς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ σοφεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ πετασίνεσθαι, καὶ σκυβτομεῖν. καὶ τἄλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ. *Dam.* αὐτὸ τοῦτο τὸ ζητούμενον ὦ Τιμόκλεις, σπουδάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τάττουσιν ἕκαστα ἐπιτελεῖται. ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτα ἐστὶ τὰ γιγνόμενα, φαίην ἂν ἐγὼ καὶ σύ. ὅτι μὲν αὐτῶν πεπαίσθαι ἀνάγκη, καὶ τοῦ προμηθείας αὐτὰ γίνεσθαι. ἴσως γὰρ ἕκαστα ἄλλως δρᾶσθαι, νῦν ὁμοίως, καὶ ἀεὶ ταυτὰ συνίστασθαι. σὺ δ', τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὸν ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὴ, οἱοπερ ἐστὶ, καθεστάμενα, καὶ ἐπαινοῖτο, οἰομένῳ δεῖν ἀποδείκνυσθαι ταῦτα εἶναι, ἃ ἕκαστα προνοίᾳ ἀφελιμώτατα αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε εἴ τι παρεκτὸς τούτων γένοιτο, τοῦτο μὴ, ἀπορεῖσθαι. ἄλλο δέ μοι λέγε. Τιμόκλεις. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι ἕκαστα ἄλλως ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείκνυσθαι. ὅμως

pactum maledicere cogar. Nam non video quonam alio argumento majore suam providentiam demonstrare possent, quàm si te malum malè perderent. At certum est eos peregrè esse profectos, ultra Oceanum fortasse, & inculpatos Æthiopas. Solent enim ad eos crebrò ire commessatum: interdum etiam non vocati. *Tim.* Quid ad tantam impudentiam tibi dicerem Dami? *Dam.* Nimirum illud quod jamdudum ex te audire cupio, qua persuasione credideris Deos providere. *Tim.* Id mihi rerum primus ordo persuasit. Sol qui idem iter semper conficit, eodémque modo Luna, & tempestatum mutatio, & plantarum procreatio, & animalium generatio, horúmque ipsorum tam elegans compositio, ut alantur, moveantur, cogitent, incedant, fabrilem artem & sutoriam exerceant. Atque id genus alia, mihi Providentiæ videntur esse opera. *Dam.* Tu quidem Timocles, quæstionem corripis. Nondum enim liquet an horum unumquodque Providentia perficiatur. Cæterùm quod hæc fiunt, nec ipse negaverim. Non tamen ilico necesse est credere, ea aliquo consilio fieri. Contingit enim ut hæc incepta sint, nuncque similiter, eodemque modo constituantur. At tu ordinem eorum, necessitatem appellas. Deinde scilicet indignaberis, siquis te non sequetur, cùm ea quæ fiunt, qualia sunt enumeres, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari Providentia. Itaque juxta Comicum, hoc subfrivolum est: aliud mihi dicito. *Tim.* Equidem existimo alia præterea demonstratione non esse opus. Verumtamen di-

σὶ ὃν ἐρᾷ. Δάκρυσον γάρ μοι. Ὁ Μενελεὼς σοι δοκεῖ ἄμεινον ποιητὴς φῦναι; Δα. Καὶ μάλα. Τι. Οὐκοῦν ἐκεῖνον ἐπιδείκνυμι, τῇ προνοίᾳ τῶν θεῶν ἐμφανίζοντα. Δα. Ἀλλ' ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον φήσας, πάντες σοι συνομολογήσουσι. μάρτυρα γὰρ ἡ ἀλήθεια τοῦτον τῶν ποιητῶν, ὅτι ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. ὅτι γὰρ ἀληθείας μέλειν αὐτοῖς οἴομαι, ἀλλὰ τὸ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας. καὶ διὰ τοῦτο, μέτροις τε καταδῦσι. καὶ μύθοις κατηχῆσι. καὶ ὅλως, ὑπανδρα ὑπὲρ τοῦ πρωτεῖα μηχανῶνται. ἀτὰρ ἡδέως μὲν ἀκούσιμι, οἷς περὶ μάλιστα ἐπείθου τῷ Ὁμήρῳ. ἔρομαι οἷς δοκεῖ Διὸς λέχη, ὡς ἐπιβάλλουσι συνθῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἰγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸν γαμόμενον, ἐπαιδεύθη ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν ἐκ δέους μνησθέντων τῆ Θέτιδι τῶν σφετέρων εἰργεσίαν, ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἄνεσιν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθανοῦσιν. ὁρᾷς; ἀδυνάτων γὰρ ὦ αὐτῷ κεραυνὸν ἐμβαλόντα, καταφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δεκεῖν. ἢ οὐκοῦν σε μάλιστα εἰς τοῦτ' ἔπεισεν ἐπαισθέσθαι ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν, ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρεα αὐτὸν, Ἀθηνᾶς παρακελεύσει. μετὰ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ, ἐμονομάχουν ἀναμὶξ ἀρρένες τε, καὶ θήλειαι. καὶ Ἀθηνᾶ μὲν, Ἄρεα καταγωνίζεται, ἅτε δὲ πεπονηκότα οἰόμενον δὲ τραύματος, ὁ Διομήδης εἴληφε. Λητοῖ δ' ἀντίη σὺν Ἰοχεαίρῃ Ἑρμῆς. ἢ τὰ δεῖ

dicam, ac respondè. Homerus videtur tibi fuisse poëta præstantissimus? *Dam.* Maximè. *Tim.* Proinde ipsi credidi, Deorum providentiam declaranti. *Dam.* Certè vir admirande, Homerum bonum quidem fuisse poëtam omnes tibi confitebuntur: sed veracem rerum hujusmodi testem, neque illum, neque alium ullum poëtam concedent. Neque enim veritatem ut puto, curant: sed demulcere auditores intendunt. Propterea versibus occinunt, fabulis personant, omnia denique delectandi causa moliuntur. Libenter autem ex te audirem, quibusnam Homeri dictis potissimùm ad hoc credendum sis adductus. Num iis quæ dicit de Iove, ut per insidias ipsum vincire voluerint filia, & frater, & uxor ejus? Ac nisi Briareum accersivisset Thetis, facinus miserata, nobis correptus ille Iupiter optimus fuisset vinculis obstrictus. Pro quibus, beneficii memor, ludit Agamemnonem immisso fallaci somnio, quòd multi morerentur Græci. Videsne? Non enim poterat immisso fulmine Agamemnonem ipsum comburere, nisi deceptor videretur. An illa te potissimum adduxerunt ut crederes, quum audiebas à Diomede vulneratam Venerem, deinde Minervæ jussu Martem. Aliquanto verò pòst congressi Dii singulari certamine promiscuè cùm masculi, tum fœminæ pugnarunt: in quo Pallas Martem, ut accepto à Diomede vulnere infirmiorem superat. Contra Latonam stabat Cyllenia proles. An quæ

ι Λητοῖ δ' ἀντίη] Iliad. xx. *Marsil.*

ι Sem-

τ' Ἀρτέμιδός σοι πίστιν ἔδεξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιρήσει, ἢ κακάκτησιν, ἢ κληθῆσα ἐφ' ἑστιάσει ὑπὸ τῦ Οἰνέως. ἢ Δηΐτῦτο, σοῦ πατρὸς ἀδελφῆς, ἢ ἀνυπόζυγον τῷ ἀλκῷ ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὸν χῶρον αὐτῦ. ἆρα δὴ τὰ τοιαῦτα λέγει σοι Ὅμηρος πίστεις; Z. βαβαί. ἠλίκην ὦ Ζεῦ ἀνιδόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινέσαντες τ Δάμιν. ὁ δ' ἡμέτερος, λιποψυχῶν ἔοικε. δίδιε γᾶν, ἢ ὑποτρέμει, ἢ δῆλός ἐστι ἀμφιβάλλων τὸν ἀσπίδα. ἢ ἤδη περιβλέπει οἱ παρεκδύς, ἀποδράσεται. Τιμ. οὐδ' Εὐριπίδης ἆρα σοι δοκεῖ λέγειν τ ὑγιές, ὁπόταν αὐτὸς ἀναβιβάσηται μηχανὰς θεὰς ἐπὶ τὸν σκηνὸν, δείκνυσι σώζοντας μὲ τὰς χρησὰς τ ἡρώων, τὰς πονηρὸς δ, ἢ τὸν ἀσέβειαν κ' ὅτι, ἐπιτρέποντας; Δα. ἀλλ' ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιῆντες οἱ τραγῳδοὶ πιθανοί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἢ τοὺς Πῶλον, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεὸς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τ θεῶν αὐτὰ, ἢ τὰς ἐμβάδας, ἢ τὰς ποδήρεις χιτῶνας, ἢ χλαμύδας, ἢ χειρίδας, ἢ περισκελίδια, ἢ σωμάτια, ἢ τἄλλ', οἷς οἱ νῦν σεμνύνονται τὴν τραγῳδίαν, ὥσθ' ὁ γελοιότατος οἰόμενος ἐπεὶ κἀγὼ ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπιζυγὸς τ χρείας, τ δραμάτων τὰ δυσχερῆ οἷς λέγῃ αὐτῦ ποτε παῤῥησιάζωμαι,

Ὁρᾷς τ ὑψὸ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα,

quæ de Diana dicuntur visa tibi sunt fide digna? ut cum querimonia indignata est, quòd ad convivium Oenei non fuisset vocata: quam ob causam aprum ingentem, & invicti roboris in regionem ipsius immisit. Nunquid Homerus hæc dicendo tibi persuasit? *Iup.* Papæ! quanta ô Dii turba Damin collaudans exclamavit! Noster verò manet hæsitabundus. Quare metuit, & subtrepidat, & manifestum est fore ut [1]scutum abjiciat. Iamque circunspicit qua elapsus aufugiat. *Tim.* Num neque Euripides tibi videtur sani quicquam dicere, quum introductis in scenam Diis, indicat bonos heroas ab ipsis servari, malos verò propter impietatem, qualis tu es, puniri? *Dam.* At ô generosissime philosophorum Timocles, si tibi hæc persuaserunt Tragici poëtæ: necessum est ex his duobus alterum consequi, ut aut Polum & Aristodemum, & Satyrum tunc putes esse Deos, aut Deorum personas ipsas, & cothurnos, & vestes ad pedes usque demissas, chlamydes, manicas, ventralia, corpuscula, aliaquè quibus illi tragœdiam exornant: quòd ego maximè ridiculum arbitror. Nam quum per se, nulla necessitate adactus, suam in fabulis sententiam dicit, liberè loquentem audies:

Vides supernum, simul & immensum æthera,

Ter-

1 *Scutum abjiciat*] Clypeum abjicere dixit pro eo quod est causæ diffidere & contentionem relinquere. Desperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam spectat, aut mortem exspectat. Græci simplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demosthenes in prælio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristophan. in suc. ἀσπιδαποβλὴς appellatur. Plat. lib. de leg. 12. declarat ῥιψάσπιδ@ nomen multo probrosissimum esse. *Cogn.*

Καὶ γλῶ πίελξ ἔχοισ' ὑγρῶς ὸε ἀγκάλας,

Terram humidis circumtenentem in brachiis.

Τῶτον νόμιζε Ζλῶα. τόνδ' ἡγῶ θεόν.

Illum Iovem arbitrare, necnon hunc Deum.

καὶ πάλιν.

Et rursus.

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς. ὃ γὰρ οἶδα, πολλὼ λόγῳ κλύων. καὶ τὰ τοιαῦτα. Τιμῳ. σὺκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεὸς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες. Δα. εὖγε ὦ Τιμόκλες, ὅτι μὲ ὑπέμνησας τῶ κῆ τὰ ἔθνη νομιζομένων. ἀφ' ὧν μάλιστα σωίδοιτις ἂν, ὡς γε νῦν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγῳ πῶς ἔχῃ. πολλὴ γὰρ ἡ παραχὴ, καὶ ἄλλοι, ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲ, ἀκινάκη θύοντες, καὶ Θρᾷκες, Ζαμόλξιδι, φυγάδι ἀνθρώπῳ ὃν Σάμον ἐς αὐτοὺς ἥκοντι. Φρύγες δὲ, μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες, ἡμέρᾳ. κῆ Κυλλήνιοι, Φάλητι. κῆ Ἀσσύριοι, περιστερᾷ. κῆ Πέρσαι, πυρί. κῆ Αἰγύπτιοι, ὕδατι, καίτοι μὲ ἅπασι κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ. ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίτιος μὲ, ὁ βοῦς θεός. Πηλουσιώτιος δὲ, κρόμμυον. κῆ ἄλλοις, ἴβις, ἢ κεφαλίδι. καὶ ἄλλοις, κυνοκέφαλῳ, ἢ αἴλουρῳ, ἢ πίθηκῳ. καὶ ἐπ κώμας, τοῖς μὲ, ὁ δεξιὸς ὦμος θεός. τοῖς δὲ κῆ ἀνταπέρας οἰκοῦσιν, ἀπερος. καὶ ἄλλοις, κεφαλῆς ἡμίθραυστον. κῆ ἄλλοις, ποτήριον κεραμεοῦν, ἢ τρύβλιον. τοῦτο πῶς ἀγέλαστος ἐστὶν ὦ καλὲ Τιμόκλες; Μω. οὐκ ἔλεγον ὦ θεοί, τοῦτο παίζειν ἤξειν εἰς τοὐμφανές, καὶ ἀκριβῶς ἐξεταθήσεσθαι; Ζ. ἔλεγες ὦ Μῶμε, καὶ ἐπεχείρεις ὀρθῶς. κῆ ἔγωγε περάσομαι ἐπανορθώσεσθαι αὐτὰ, ἐὰν τὸν ποσὶ κίνδυνον ἀμφύγωμεν. Τιμῳ. ἀλλ' ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τὰς λεσχηνίας, καὶ προμηθοσύνης τῆς ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν,

Iupiter, is qui Iupiter est: non enim ni ex fama noui.

Et id genus.

Tim. Proinde omnes homines gentesque decipiuntur, quum Deos esse putant, eorúmque dies festos celebrant. *Dam.* Bene Timocles, in memoriam mihi revocasti gentium opinionem: unde potissimùm intelligi possit, nihil habere certi ea quæ de Diis perhibentur. Nam multa est dissensio, & alii aliud opinantur: Scythæ Acinaci sacrificant, Thraces Zamolxidi fugitivo homini, qui Samo ad ipsos venit: Phryges Lunæ, Æthiopes diei, Cyllenii Phaleti, Assyrii columbæ, Persæ igni, Ægyptii aquæ. Nam omnibus Ægyptiis communis est aqua. Privatim autem, Memphitis bos est Deus, Pelusiotis cepa, aliis Ibis, aut crocodilus, aliis cynocephalus, aut felis, aut simia. Præterea vicatim, aliis Deus est dexter humerus, aliis qui regionem adversam incolunt, sinister: aliis dimidium caput, aliis fictile poculum, aut catinus. Quomodo hæc, ô bone Timocles non sint ridicula? *Mom.* Nonne dicebam, ô Dii, hæc omnia in propatulum ventura, & fore ut accuratè examinarentur? *Iup.* Dicebas, ô Mome, & rectè objurgabas, atque hæc corrigere conabor, si præsens periculum evitarimus. *Tim.* At tu, ô Deorum inimice, oracula, & rerum futurarum prædictiones, cujus opus esse dices? nonne Deorum, corun-

καὶ τὰ θεοπρόπια τὰ ἐκείνου; Δα. σύ πησον ὦ ἄριστε, ὅτου τὸ χρηστηρίου, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μᾶλλον μεμνῆσθαι ἀξιοῖς. ἆρ' ἐκείνης, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφήκης ὢν, καὶ διπρόσωπος, οἷοι εἰσὶ τῶν ἱππικῶν ἵπποι, διττοὶ, καὶ ἀμφοτέρωθεν ὁμοῖοι, καὶ ὅποτερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφήσῃ. ἢ τί μᾶλλον, ὁ Κροῖσος ἁλοὺς τὸν Ἅλυν, τὴν αὑτοῦ ἔχλυε, τὴν Κύρου καταλύσας. καίτοι σὺκ ὀλίγων τελάντων ὁ σαρδιανὸς ἐκεῖνος ἄλλος, τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἅπας ἐπισύρει. Μο. αὐτὰ ταῦτ' ἐγὼ ἀκριβῶς διεξέρχεται, λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδίειν μᾶλλον. τί νυνὶ ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδὸς; διὰ τί λόγους αὐτοῦ κατηλθὼν ἐποιοῦ τούτους. Ζ. σὺ ἡμᾶς ἐπισκώπτεις ὦ Μῶμε, σὺκ ἐν καιρῷ νυνὶ ἐπιμέμφων. Τιμ. ἔφερε εἰ τί ποιεῖς ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τοῖς θεοῖς ἀναπτέρωσις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. Δα. ὦ πάντες ἴσμεν τοὺς βωμοὺς ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ ἐξ οὐκ ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων, καὶ ὀσμῆς μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ σὺ τοὺς τῆς Ἀρτέμιδος, ἡδέως ἂν ἐπίδοι, σὺ βάρβαρ' ἐπὶ κεφαλῆς ἀναστρεπτόμενος, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος διαχαλᾷ ἴχαιρε. Ζ. τοῦ πρὸς ἡμᾶς τὸ ἄμφιον κρηνῶν ἐπισχεῖ ὡς ὀσμήσεται ἡδέως ἀπὸ φοίδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμφίξης παῤῥησιάζεται, καὶ μόρτις ἐκείνης, ὅστ' ἄπορ, ὃς τε ἐξ ἀκί. Μο. καὶ μὴν ὀλίγως ἂν ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναύδους εὐρεῖς σὺ ἡμῖν. καὶ τὰ τάχα σοῦσιν ὁ ἄθρωπος, ἄψεται ἐξ τῆς κορυφαίας πρός. Τι. ἠδὲ βροντῶντος αὐτοῦ Διὸς ἀκούεις ὦ θεομάχε Δάμι; Δα. καὶ πῶς ἂ μέλλω βροντῆς ἀκούειν ὦ Τιμόκλεις; εἰ ὁ, Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι. σὺ δὲ eorundemque providentiæ? *Da.* Nihil dicas, vir optime, de oraculis, siquidem ex te quæram, cujusnam illorum mentionem facere velis potissimùm. Num illius quod Lydo Pythius reddidit? quod quidem prorsus anceps erat & biceps: quales sunt quædam Mercurii imagines, duplices, & utrinque similes, ad utramlibet illarum partem te verteris. An potiùs, Crœsus trajecto Hale, suum quam Cyri imperium evertet. Atqui non paucis talentis perditus ille Sardianus, ambiguum hoc dictum emit. *Mom.* Hæc ipsa, ô Dii, vir iste commemorat, quæ maximè pertimescebam. Vbi nunc est festivus ille noster citharœdus? ad hæc refellenda descende. *Iup.* Tu nos mactas, ô Mome, cùm nunc intempestivè nos reprehendas. *Tim.* Vide quid facias sceleratè Dami, ipsa Deorum templa & aras oratione tua propemodum subvertis. *Dam.* Non omnes saltem aras Timocles. Quid enim ex ipsis mali accidit, si suffitibus, & suavibus odoribus sint plenæ? Verùm Dianæ aras quæ sunt in Tauris, libenter viderem funditus eversas, in quibus virgo tam suavibus epulis gaudet. *Iup.* Hoc unde nobis insuperabile malum obstrepit, quam nulli Deo parcit hic vir: sed ex plaustro liberè loquitur, Ordine corripiens sontem, insontemque perinde. *Mom.* Atqui paucos Iupiter à culpa immunes inter nos invenies. Et forsitan progressus ille ex supremis aliquem offendet. *Tim.* Neque, ô Deorum impugnator Dami, Iovem ipsum audis tonantem? *Dam.* Quomodo tonitru non audirem Timocles? Verùm an tonet Iupiter, meliùs scire possis,

ἄμεινον εἰδέναι, ἐκεῖθεν πόθεν ἐπὶ τὸ θεῶν ἀφίγμεθα. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες, ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, τάφον τινὰ κεῖσθαι δείκνυσθαι, καὶ φήλλον ἑστάναι, δηλοῦσθαι ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεύς, πεθνεῶτα πάλαι. Μω. τοῦτ' ἐγὼ καὶ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐρῶντα τὸν ἄνθρωπον. τί δ' ἂν ὦ Ζεῦ, ὑγρίσκης ἡμῖν, καὶ συγκροπεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ τὸ τοιοῦτον ἀνθρωπίσκιον καταφρονεῖν. Ζ. τί λέγεις ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς ὅσοι ἀκούσῃ σὲ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἁπαγαὶ αὐτοὺς ἀναδησάμενοι τὸν ὦτων ὁ Δαμεύς; Μω. ἀλλὰ σὺ ὁπόταν ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὴν χρυσείαν καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς αὐτῇ κεν χαλὰ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ. Τι. εἰπέ μοι ὦ καθάρσιε, πάλαι ὤκεις ἤδη ποτέ; Δα. καὶ πολλάκις ὦ Τιμόκλεις. Τι. σκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπλαν τὴν ὀθόνην, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτιοντες; οὐθέρνα ἦ εἷς τις ἐφεστὼς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν; Δα. καὶ μάλα. Τι. εἶτα ἡ ναῦς μὲν, οὐκ ἂν ἔταλε, μὴ κυβερνωμένη, τὸ δ' ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οὖσα, καὶ ἀνηλεμόνδην φέρεσθαι; Δα. εὖγε, σωστῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἐχυρῶς τῇ ἀποδείξει. ἀλλ' ὦ προφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸ μὲ κυβερνήτην οἰκεῖον εἶδες ἂν, ἀεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ τῷ δ' ἀμφὶ δαπανᾶν ὁρμῶντα, καὶ τοῦτο τοῦτον τοῖς ναύταις. ἀλυσιτελὲς δ', ἀδὲ ἄλογον ἀδὲν τι ἔχειν ἡ ναῦς ὁ μὴ χρειώδες ἦν αὐτοῖς. ὁ δ' σὸς ἕτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηὶ ἐφεστάναι ἄξιοις, καὶ οἱ σωναῦται αὐτῷ, ἀδὲν σύλογος, ἀδὲ κατὰ τὴν ἀξίαν διαθέτησιν. ἀλλ' ὁ μὲν τοῦτον,

cùm pro Diis inde adveneris. Nam qui ex Creta veniunt, nobis alia narrant, nempe ibi sepulchrum ostendi, & columnam stare, quæ indicet Iovem non ampliùs tonare posse, cùm jampridem sit mortuus. *Mom.* Equidem hoc ego ab homine dictum iri jamdudum sciebam. Cur igitur palluisti Iupiter, & præ tremore dentes concutis? Confidendum est, & contemnendi tales homunculi. *Iup.* Quid dicis, Mome, esse contemnendos? Non vides quàm multi audiant, & ut in sententiam contra nos adducti sunt, & in aures revincti à Damide abducuntur? *Mom.* At tu Iupiter, quum volueris ipsos omnes demissa catena aurea ipsa cum terra sustolles Oceanoque. *Tim.* Dic mihi sceleste, nunquam ne navigasti? *Dam.* Imò sæpe, ô Timocles. *Tim.* Nunquid ventus id temporis incidens in carbasa, & implens navigia, vos ferebat, an verò remiges? cæterùm unus ad gubernaculum sedendo, navim servavit? *Dam.* Maximè. *Tim.* Nonne navis progredi non posset non gubernata, & universitatem hanc sine gubernatore, sine duce ferri putas? *Dam.* Euge Timocles, prudenter & potenter exemplo hæc demonstrasti. At ô Deorum amantissime Timocles, gubernatorem illum vidisti, nunquam non utilia excogitantem, eaque ante tempus parantem, & nautis imperantem. Navis autem nihil inutile, nec ad rem non pertinens habebat, quod usui non esset ipsis. Hic verò tuus gubernator, quem magnæ huic navi præsidere vis, ejusque connautæ, nihil cum ratione, nihil ex dignitate ordinant. Sed fortè rudens in pup-

αὶ τύχαι εἰς τὴν πρύμνην ἀποτείνεται. οἱ πόδες δ', εἰς τὴν πρῷραν ἀμφότεροι. καὶ χρυσᾶ μὲν αἱ ἄγκυραι ἰδίᾳ. ὁ χαλκὸς δ', μολιβδᾶς. καὶ τὰ μὲν ὕφαλα, καταγεγραφα. τὰ δ' ἔξαλα τῆς νεὼς, ἄμορφα. καὶ αὐτῶν δ' τῶν ναυτῶν ἰδοις ἂν τὸν μὲν, ἀεργὸν, καὶ ἄπτυχον, καὶ ἀτολμον πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην, ἢ τεμαχιτὴν. τὸν δ', καταλυμβῆσαί τε, ἄσκοπον, καὶ ἐπὶ τὴν κερκίδα ἀναπηδῆσαι, ῥᾴδιον, καὶ εἰδότα τὸ χρυσίον ἐκφυγεῖν, μόνον τῶν ἀντλεῖν σοφιζόμενον. τὰ δ' αὐτὰ, καὶ ἐν τοῖς ἐπιβάταις. μαστιγίαν μὲν πινα, ἐν πρωτοκλισίᾳ, πρῷρᾳ τὸν κυβερνήτην καθήμενον, καὶ λοιδορούμενον. καὶ ἄλλον κίναδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερλιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεὼς κατειληφότα. χαλίττας δ' πολλὰς ἐν μυκρᾷ δ' σκάφῃ στενοχωρουμένας, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χαιρόντων πατουμένας. ἐνόησεν γὰρ ὅπως Σωκράτης μὲν, καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσεν, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα μόγις ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτείνειν τὰς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γομιῶν τῶν σανίδων πρὸς τὸ ἄντλειν. ἐν ὅσοις δ' ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδαναπαλοκίνητρυφῶντες, καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὸν καθαπτόμενοι, τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ συνέγνωσαν ἂν σοφώτατα Τιμόκλεις. μόνον τοῦτο, αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς, ἐῶν, καὶ διέπτυε ἔκφυσα, πρῶτον μὲν σὺν ἂν ἐγνόησεν οἵ πινες οἱ χρηστοὶ, καὶ οἵπινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων. ἔπειτα, ἐκφύσῃ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ φορτοσηκώσα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω. τὴν κάτω δ', τοῖς χείροσι. καὶ συσσίτους ἔσχεν ἂν τοὺς ἀμείνους, καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἄν. καὶ τῶν ναυτῶν

puppim protenditur, & pedes ambo in proram. Interdum aureæ ſunt anchoræ, cheniſcus plumbeus: & navis inferius eſt picta, ſuperius deformis. Ex ipſis etiam nautis cernere eſt hunc pigrum, inertem, & ad opera meticuloſum, dupliciarium aut tripliciarium: illum ad natandum impigrum, & ad inſiliendum in antennas facilem, ac rei cujuſque utilis gnarum: hunc exhauriendæ duntaxat ſentinæ deſtinatum. Eadem etiam in vectoribus videre licet: verberonem aliquem in prima ſede ſedentem ad gubernatorem, & honoratum: & alium cinædum, aut parricidam, aut ſacrilegum ſummis honoribus potientem, & ſumma navis occupantem: multos verò ſpectatæ gratiæ in anguſtum ſcaphæ locum in imo compreſſos, qui à revera deterioribus calcantur. Ergo cogita quomodo navigarit Socrates, Ariſtides, & Phocion, quibus non ſatis opum erat ad victum: neque ſuper nudis tabulis ad ſentinam pedes extendere poterant. Contrà quantis bonis Callias, Midias, & Sardanapalus molliter uſi ſint, & ſibi ſuperiores conſpuerint. Talia in hac tua navi accidunt. Timocles ſapientiſſime. Idcirco infinita naufragia. Verùm ſiquis ei præfectus gubernator, videret & ordinaret ſingula primùm quidem non ignorarent quinam ex navigantibus boni ſint, quinam mali. Deinde cuique pro meritis convenientia diſtribueret: locum meliorem melioribus juxta ſe ſurſum, & deterioribus deteriorem deorſum. Et convivas meliores, & conſiliarios feciſſet. Atque alacri quidem nautæ, aut

ὁ μὴ ἀσθμικὸς, ἢ ἀσθενὴς ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχῳ ἄρχειν, ἢ πάντως ἀντὶ τοῦ ἄλλου. ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἅπαξ ἀν τοῦ καλωδίου περικόπτοις τὸ ἡμίσεως τὴν κεφαλήν. ὥστε σοι ὦ θαυμάσιε, τὸ τοῦ νεὼς τοῦτο παράδειγμα, κινδυνεύῃ ἀσθενεστέρῳ, καὶ ἀνοήτῳ κυβερνήτῃ πεπτωκέναι. Μω. παυλὰ μὲν ἤδη καὶ ῥᾳδίως ἀνέχοντι τὸν Δάμιδι, καὶ πλησίον ἐπὶ τὸν λιμένα φέροντα. Ζ. ὀρθῶς ἂν Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δὲ δὴ ἐχυρὸς ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἀνασείσειε πάντα ἐπαντλεῖ. Τι. σὺν ὑμῖν ἐκεῖ τὸ νεὼς τὸ παράδειγμα ἀ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄγκυραν δὴ τὸν ἱερὸν φασιν ἄγκυραν, καὶ ὧν ἐδεμιᾶς μηχανῆ λυπήσεις. Ζ. τί ποτε ἄρα ἐστὶ ἐρεῖ; Τι. ἴδιος γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίσομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυναίμην σοι ἀνατρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί φῂς τοῦτα Δα. ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκλείσθητί σοι. Τι. ἀλλ' ἔοικας ἡδὺ παύσασθαι γελῶν. εἰπὲ γὰρ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. Δα. ὅτι σὺ καὶ δύνῃ λέπτης κρόκης ἑκατὸν ἀμμάδος στὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα, ἱερὸν ὄντα. τὸ γὰρ εἶναι Θεὸς, τῷ βωμὸς εἶναι σωθήσεσθαι, ἰσχυρὸν εἰς ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὅρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φῂς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη. Τι. ὁμολογεῖς πῖναι ἡτῆσθαι σοφωτέρων; Δα. ναὶ ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπό τινων βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφυγας. ὥστε νῦν τῷ ἀγκύρᾳ τῷ ἱερῷ, ἐξέλω σε ἱκέσασθαι ἤδη πρός σε, ἐπ' αὐτῶν τε τῶν

aut curanda prora, aut muri defensio demanderetur: aut omnino aliis præponeretur. Ignavi autem & segnis caput quotidie quinquies funè cæderetur. Quare ô admirande, tuum istud navis exemplum periclitatur corruere, quippe quod malum gubernatorem nactum est. *Mom.* Res certè Damidi secundo flumine procedit, pleniſque velis fertur ad victoriam. *Iup.* Rectè ô Mome, judicas. Nihil enim validi Timocles comminiscitur: sed communia hæc, & quotidiana quæ omnia facilè refelluntur, alia aliis infundit. *Tim.* Proinde, quoniam navis exemplum tibi visum est non admodum validum, audi sacram, quod dicunt, anchoram & quam nulla machina rumpes. *Iup.* Quidnam dicturus est? *Tim.* Videas an consentanea hæc colligam, & an ea evertere possis aliqua ratione. Si sunt aræ, sunt etiam Dii. Atqui sunt aræ, Ergo & Dii. Quid ad hæc dicis? *Dam.* Si priùs ad satietatem risero, tibi respondebo. *Tim.* At videris nunquam ridendi finem facturus: attamen effare quo pacto ridiculum tibi videatur quod dixi. *Dam.* Quòd non sentias, tuam anchoram quantumvis sacram à tenui filo pendere. Nam conjunctis his duobus, Deos esse eò quòd sunt aræ, existimas te nodum firmum feciſſe. Itaque cùm dicas te nihil firmius habere quod proponas, jam abeamus. *Tim.* Ergo te victum confiteris, qui prior abis? *Dam.* Maximè Timocles. Tu enim ut ii quibus vis infertur, ad aras confugisti. Itaque per sacram illam anchoram, tecum, etiam super aris, pacisci volo,

βαμῶν, ὡς μηκέτι τὴν τύχην ἐρίζοιμεν. Τι. εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμὲ τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κακόπλυτε, καὶ μαστιγία, καὶ καθάρμα. ἐγὼ γὰρ ἴσμεν ὃ πρὸς μὲ πατρὸς εἶ, πῶς ἢ μήτηρ σε ἐπορνεύθη, ὡς δὲ τὴν ἀδελφὴν ἀπίκτισας, καὶ μοιχεύεις δὲ τὰς μεσογείας διαφθείρεις λιχνόστομε, καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ φεῦγε σὺ δ' ὧν ἴσως δὲ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς. ἤδη γάρ σε τούτῳ τῷ ὀράκῳ ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα. Ζ. ὦ μῆ, γελᾶν ὦ θεοί, ἄπεισιν. ὦ σὺ ἀκόλαστε λοιδορούμενον, ὦ φέρων καταγνυφῶντα τὰ Δάμιν, καὶ ἔοικε κατάξειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὸ κεφαλήν. ἡμεῖς δή, τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις; Ερ. ὀρθῶς σκοπεῖν μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, οὐδὲν πάσχοντες δεινὸν, ἂν μὴ ὠφεληθῶμεν. τί γὰρ ἐν ὑπέρμεγα κακὸν; εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πιθανοὶ ἐσμὲν παῦσαι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ ταναντία χρηνάσκοντες, πλείους Ἑλλήνων. ὁ πολὺς λεὼς, καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες. Ζ. ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ δὲ Δαρεῖον πάνυ καλῶς ἔχον ἐστὶν, ὃ εἶπεν ἐπὶ δὲ Ζωπύρου. ὥστε ἐγὼ αὐτὸς ἐθελήσαιμι ἂν ἵνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

volo, nos hac de re non ampliùs disputaturos. *Tim.* Hæc in me cavillaris, tumulorum effossor, scelerate, execrande, verbero, flagitiose. Nescimus enim quo patre sis natus: sed ut tua mater meretricem agebat, & ut fratrem occidisti, mœcharis, & adolescentes corrumpis gulosissime & impudentissime. At ne arrepta fuga priùs discedas, quàm à me plagas acceperis. Nam te quovis scelere contaminatum, jam hac testa frangam. *Iup.* Alter, ô Dii ridens abit: alter sequitur affatim ingerendo convitia, Damidem deridentem non ferens, & videtur ipsi testam in caput impacturus. Verùm nos quid hoc in negotio faciemus? *Merc.* Illud mihi rectè dixisse videtur Comicus, Nihil passus es mali, si tibi non attribuas. Etenim quàm ingens est malum, si pauci homines in hanc sententiam adducti abeunt? Sunt enim multi, & plures quàm Græci, qui in contrariam eunt, vulgus, plebs, barbarique omnes. *Iup.* At, O Mercuri, præclarum est illud, quod de Zopyro dixit Darius. Quare & ipse mallem, unum, hujusmodi, qualis est Damis, auxiliatorem habere, quàm sexcentis Babylonibus imperare.

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

SOMNIVM, SEV GALLVS.

ARGVMENTVM.

Hoc dialogo, divitiarum, atque Potentiæ incommoda, molestiasque persequitur, ostendens, quàm contra tranquilla res paupertas sit, si modo sit sorte sua contenta. Facit autem hoc veluti collatione qua-

quadam. Nam in priore quidem parte dialogi, Micyllus, ſomnium exponendo ſuum, Eucratis cujuſdam opulenti, cœnas, divitias, luxum, & quæcunque vulgo ſpecioſa, & expetenda videntur extollit, adjecto etiam encomio auri, tum exemplis, tum ab effectu & uſu & cæteris amplificato. In poſteriore autem parte Gallus, qui ex Pythagora, in avem transformatus, cum hero ſuo Micyllo colloquens introducitur, divitum, cum privatorum ac civium, tum regum atque potentum moleſtias, curas & pericula recenſet, quæ illis & belli & pacis temporibus, præterea etiam circa valetudinem, quam luxus & crapula iſta labefactant, accidere ſolent, additis etiam exemplis ejus rei, & hypotypoſi quadam, dum fingitur idem vi pennarum ſuarum reſeratis adium foribus, ad ipſas divitum cellas, Micyllum perducere, & coràm illa, quæ verbis narraverat, ſpectanda exhiberi. Interim Lucianus abſurdas Pythagoræ transformationes ſugillat, & Stoicorum faſtum carpit, qui quanquam nec publicis, nec privatis hominum converſationibus ſunt idonei, frivolis in rebus ſapientiam affectant, & officiorum obſervantes videri volunt.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ.

Ἀλλά σε ὦ κάκιστε ἁλιτρύων, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψειε, φθονερὸν ὄντα, καὶ ὀξύφωνον ὄντα. ὃς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, λαφυροῦντί τε, καὶ γεγωνὸς ἀναβοῶντας, ἐπηγειρας, ὡς μὴ ἔχ νύκτωρ γε τὴν πολυ σὰ μαρωτέραν πενίαν ἀφυζήσομαι. καίτοι εἴγε χρὴ πεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλὴ ἔτι ἔσῃ, καὶ τῷ κρύῳ, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὲν ἀποκναίοντα. γνώμων γὰρ ὅτοσὶ ἀψοῦδιστός μοι, προπελαυωὺσης ἡμέρας. ἐδέπω μέση νύκτης εἰσίν. οὐδὲ, αὔπνος ὅτος, ὥσπερ τὸ χρυσᾶν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων ἐφ' ἑσπέρας οὖθις ἤδη κέκραγμι, ἀλλ' ἔτι χαίρωνγε. ἀμυνάμην γὰρ οὖθίς σε, ἢν μήτιον ἡμέρα γλύπτῃ, σωτελέσων τῇ βακτηρίᾳ.

MICYLLVS.

At te ſceleſtiſſime Galle, cum iſta tanta invidentia, vocéque tam acuta ipſe perdat Iupiter: qui quidem opibus affluentem me, & dulciſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili fœlicitate fruentem, penetrabile quiddam & clamoſum reſonans expergefeceris, adeò ut ne noctu quidem effugere liceat paupertatem, vel te ipſo nequiorem. Atqui ſi conjectandum eſt, tum è ſilentio: quod etiamdum ingens eſt, tum è frigore, à quo nondum, ut aſſolet antelucano mordeor (nam hic mihi certiſſimus gnomon adventantis diei) nec dum eſt media nox. Sed iſte pervigil, quaſi vellus illud aureum ſervet, ab ipſa protinus veſpera vociferari cœpit: verùm non impunè laturus. Nam de te mox pœmas ſumam, & fuſte comminuam, ſimodo dies illuxerit:

νυῶ γάρ [1] μοι πρᾴγματα παρίξεις, ἀναπηδῶν ἐκ τῆ σκότου. Αλε. Μίκυλλε δίκαιός ἐμοὶ δοκῶ τι χαριεῖσθαί σοι, φράσον τύχῃς, ὁπόσου διωνήμιλλω, ὡς ἔχοις ὀρθρόβρυχος ἀφανίσαι τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἐγὼ γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπῖδα [2] ἐργάσωμαι, ὥσθ' οὕτω τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα πεπονηκὼς. εἰ δέ σοι κατὰ σπόδιν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσω σοι, καὶ πολὺ ἀφανέστερον ἔσομαί σοι τὴν ἐχθύων. σὺ δ' ὅπως μὴ ὀναρ πλησθῶν, λιμώττῃς ἀνεχόμενος. Μι. ὦ Ζεῦ πρόμαι, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστι; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. Αλε. εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὀμόφωνος ὑμῖν εἰμι; Μι. πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεται ὦ θεοὶ τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. Αλε. σύ μοι δοκεῖς ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μὴ γὰρ ἀναγινώσκειν τὰ Ὁμήρου ποιήματα. ἐν οἷς ὁ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ ξάνθος μακρὸν χαίτην φύσας τῷ χρεμετίζειν, ἔφησεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεχθῆναι, ἅπερ ὅλα μαθεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν ἐγὼ νυῶ, ἄνδρ

rit: siquidem nunc in tenebris subsiliens, negotium mihi facessseres. *Cal.* Here Micylle equidem arbitrabar, me tibi rem gratam facturum, si quoad possem alta nocte lucem antevertissem, quò posses ante diluculum surgens, multum operis conficere. Etenim si priusquam sol exoriatur, vel unicam feceris crepidam, isthuc laboris lucro tibi accesserit ad parandum victum. Quod si tibi magis libet dormire, equidem tuo arbitratu quiescam, & longè magis quàm [3] pisces mutus ero. Cæterùm tute videto, ne [4] per somnium dives, esurias experrectus. *Mic.* [5] O prodigiorum averfor Iupiter! ô malorum depulsor Hercules! quid hoc mali est? vocem humanam sonuit Gallus. *Gal.* Hoccine prodigium tibi videtur, si eadem qua vos lingua loquar? *Mic.* Quid? annon hoc portentum? sed avertite Dii malum à nobis. *Gal.* Tu mihi admodum indoctus videris Micylle, nec Homeri poëmata legisse, in quibus Xanthus [6] Achillis equus, cum hinnitui longum vale dixisset, medio in prœlio constitit differens, totosque versus recitans: non ut ego nunc prosa ora-

1 *Mal πράγματα παρίξεις*] Casau. ad Suet. Sic de Luctu. *Bourd.*

2 *Ἐργάσωμαι, ὥσθ' οὕτω τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα*] Aliter in Flor. Cod. *ἐργ. ἵν' ἀθῆτε τὰ ἄλφιτα.* Idem.

3 *Pisces mutus*] Arist. 2. de anima adimit omnibus piscibus vocem, excepto Scaphro & Porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλλοπα, quod vocem edere non posset. Vnde Plutarc. in Sympos. & Athen. existimant Pythagoricos à piscibus abstinuisse ob *ἀφωνίαν.* Cogn.

4 *Per somnium dives*] Simile protulit Cic. in Salust. Pastor quidam apud Theocr. in Eclog. 9.

Ἐγὼ δὲ τοῦτ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνομαι πολλὰς μὲν ὄϊς πολλὰς δὲ κριαίνας.
Possideo quascunque solent sub nocte videri
In somnis, vim magnam ovium multasque capellas. Idem.

5 *O prodigiorum*] Τερατοσκόπε Ζεῦ Sophocl. in Oedip. Epicolon. Ζεῦ ἀλέξητερ πάσης ἀποτροπαίου. Hesychius ait τερατοσκόπους Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. *Idem.*

6 *Achillis equus*] Iliad. τ. in fine. *Idem.*

ἢ μίτραν, ἀλλὰ ἐμαντεύθη ἑαυτῷ, καὶ τὰ μέλοντα προεῖπαι ἔμελλεν, καὶ οὐδὲν ἂν ἐπιτρέψαι ἑτέρῳ ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπιμελεῖτο, ὥσπερ σὺ τὰ ἀληθίζοντα, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκυρμα. κρίνει τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τῶν ἀργῶν τεράτων ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνον ἐμαντεύετο; ἢ [2] εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα, καὶ ἐφθὰ, προσπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ γὰρ Ἑρμοῦ παράδρομος ὢν, λαλίστατος, καὶ λογιωτάτοις θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν, καὶ σιτοτροφῶν, ὁ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ γὰρ ἐμεμαθήκειν ὑπάρχον μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τοῦ τοὺς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅτου ὑπάρχει μοι ὅτου λαλεῖν. *Mi.* ἀλλὰ μὴ ὄνειρος ἦν ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυὼν ὅτου τοῦς ἐμὲ προσελεγόμενος; εἰπὲ σὺ ἔντεχνος ὢν Ἑρμοῦ ὦ βέλτιστε, ὅ, τι ἐστὶν ἄλλο σοι τὸ φωνῆς αἴτιον. ὡς γὰρ σωπήσομαι, καὶ τοῖς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἰ τῳ διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος

oratione loquens. Quinetiam vaticinabatur ille, déque futuris edebat oracula, & nihil incredibile facere videbatur. Neque is qui tum audiebat, malorum averſorem, ut tu, implorabat, ratus ſe rem averſandam audiviſſe. At quid feciſſes, ſi tibi navis [1] Argoæ carina locuta fuiſſet, uti olim in Dodonæa ſylva fagus per ſe loquens oracula edebat? aut ſi tergora direpta ſerpere vidiſſes: ſi carnes boum mugire ſemiaſſas, coctáſque verubus transfixas? Ego verò cùm Mercurii ſim aſſeſſor loquaciſſimi, Deorúmque omnium facundiſſimi, præterea veſter contubernalis & convictor, non difficile mihi fuit linguam humanam addiſcere. Quòd ſi mihi pollicearis ſilentium, non pigebit me veriorem tibi cauſam aperire, cur eadem qua vos lingua loquar, & unde mihi ſuppetat hæc loquendi facultas. *Mic.* Sed nunquid ſomnium iſta ſunt, quòd me ſic alloquitur Gallus? Sed dicito per Mercurium ô præclare, quænam alia tibi ſit cauſa cur loquaris. Nam ut taceam, neque cuiquam proferam, quid attinet te ſolicitum eſſe? Quis enim fidem mihi ſit habiturus, ſi cui narrem me Gallum hæc loquen-

1 *Argoæ*] Dicitur fuiſſe prima navis in qua Iaſon cum 54. Heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejuſdem nominis artifice, alii ab ἄργος quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonæ ſylvæ Epyri Iovi ſacræ quibus olim oracula reddebantur: unde poëtæ finxerunt hanc navem fuiſſe vocalem Apoll. lib. 4. Argon. *Cogn.*

2 Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα, καὶ ἐφθὰ, προσπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς] Nihil ad hunc locum Gilbertus Cognatus commentator, qui tamen de Argus navis carina & Dodonæ quercuſatis multa, quæ omnibus nota ſunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco alluſit Lucianus Odyſſ. μ.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεὸς τέρας, πρόφρασιν ὦρσε,
Εἶρπον μὲν ῥῖνοὶ, κρέα δ' ἐμπὰρ ὀβελοῖσιν ἐμύκη
Ὠπταλέα τε καὶ ὠμὰ, βοῶν δ' ὡς γίγνετο φωνή.

Id portentum nempe factum eſt, quando Vlyſſis ſocii fame coacti ſolis boves mactavere. *Palm.*

1 Πα-

αὐτὰ ἐπύθῃς ἀκηκοάς; Αλε. ἄκουε τοίνυν. [1] Παραδεξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω ὦ Μίκυλλε. ὑποσὶ γὰρ ὁ πρὶν σοι ἀλεκτρυὼν φασιόμβροος, οὐ πάνυ πολλοῦ ἄνδρωπος ἦν. Μι. ἤκουσά τι ἐκ παλαιοῦ τοιοῦτον ἀμιλλᾶ τοῦδε ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυόνα τινὰ νεανίσκου, φίλου γλίσχρῳ τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοντα τοῦτῳ, καὶ συγκωμάζοντα, καὶ χειμαινοίη τὰ ἐρωτικά. ὁπότε γὰρ ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπαγόμενος ἐκ τῆς ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπιδήπερ μάλιστα τὴν ἡλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ κρύβδην, ἐξεκήρυττε πρὸς τὴν Ἠῶ φασιν, ἔξω πρὸς παῖς θύρας ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μιμούσενα ὁπότε φαίνοι ὁ ἥλιος. εἶτα ποτὲ κρύβακιμηδὲν ὧν μὲν τὴν ἀλεκτρυόνα, καὶ περιδραμοῦσα τὴν φρουρὸν ἄκουσε. τὸν δ' ἥλιον λαθόντα, ἐπιζήσαι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τοῦ Ἄρεος ἀφροδίτιδι ἀναπαυομένῳ, λαβεῖν τὸ πιεσθέσιν τὴν ἀλεκτρυόνα μιμοῦσαν ἀεί, εἴ τις ἐπίοι. καὶ ὅπου τὴν Ἠῶ φασιν παρ' ἡλίῳ μοιχόντα, συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα, καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς. ἀφεθέντα δ', ὡς ἀφείθη, τὸν Ἄρεα ἀγανακτῆσαι καὶ δ' ἀλεκτρυόνα, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὑπνώττουσι, ὡς ἀπὸ δ' κρανίου, τὸ λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ἀφ' οὗπερ ἡμᾶς ἀπολογουμένους τοῦ Ἄρεος ὅτ' οὐδὲν ὠφελᾷ. ἐπιδὼν αὖθηδὲ ἀναπτάμενον τὸν ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾷν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνάβλησιν αὐτοῦ. Αλε. φασὶ μὲν ἐκ παίπαλα ὦ Μίκυλλε. τὸ δ' ἡμὸν, ἐπερρῖόν τι ἐγχύσῃ, καὶ πάνυ ἴσασχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβεβηκα. Μι. πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

loquentem audiviſſe? *Gal.* Audi igitur Micylle, rem tibi ſat ſcio incredibilem dicturum. Hic enim qui tibi gallus nunc videor, non ita pridem fui homo. *Mic.* Profectò & olim neſcio quid de vobis inaudieram, Adoleſcentulum quendam fuiſſe Gallum Marti adamatum, atque hunc Deo compotaſſe, colluſitaſſeque, & in voluptatibus geſſiſſe morem. Itaque cùm Venerem adiret Mars cum ea concubiturus, hunc quoque gallum unà ſecum adduxiſſe. Quoniam autem ſolem potiſſimùm metueret, ne ſi id è ſublimi conſpexiſſet, Vulcano ſe proderet, foris ad oſtium adoleſcentem relinquere ſolitum, qui ſolis ortum indicaret: deinde Gallum aliquando ſomno correptum, excubias deſeruiſſe neſcientem: ſolemque nullo præſentiente, imminuiſſe Veneri & Marti ſecurè dormienti, propterea quòd conſideret Gallum, ſiquis interveniret, indicaturum. Itaque Vulcanum à Sole edoctum, eos comprehendiſſe, implicitos & irretitos vinculis, quæ jam olim in illos fuerat fabricatus. Porrò Martem ſimul atque dimiſſus eſt, indignatum adverſus Gallum fuiſſe, eumque in avem hanc mutaſſe, iiſdem armis, ut in capite pro galea criſtam haberet. Ideo ut Marti vos purgetis, quum jam nihil opus, ſimul atque ſolem exorientem ſenſiſtis, multò antè vociferari, atque illius exortum prænunciare. *Gal.* Hæc quidem aiunt, Micylle: verùm mei diverſa eſt ratio, atque adeò nuperrime in avem tranſivi. *Mic.* Quonam modo? Nam iſthuc maximopere cupio cognoſcere. *Gal.*

1 Παραδεξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. *Bourd.*

Αλ. οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; Μι. τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα; ὃς οὐδενὸς ἥτε μᾶλλον ἢ κυάμους ἐδίετο, ἥδιστον ἐμοὶ γᾶν ὄψον, σκατοφάγον, ἄπονον ἀποφαίνων. ἔτι δὲ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ ἀφροδισιάζεσθαι. Αλ. οἶδα δῆτα κἀκεῖνον, ὃς πρὸ ὀλίγου Πυθαγόρᾳ, Εὐφορβῶν ἡμῖν. Μι. γάπα φασὶ, καὶ περιτυρρηνὸν τὸν ἄνδρα ὄντα ἀλεκτρυόνι. Αλ. ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας. ὥστε παῦε ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι. καὶ τοῦτο, οὐκ οἰδὰς οἵας τις ἦν τὴν τροφήν. Μι. τοῦτ' αὖ μακρῷ σκαιότερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος; εἰπὲ δ' ὅμως ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν, αὐτὶ μὲν ἀνθρώπου, ὄρνις, αὖτις δὲ σαμίου, πανταχοῦ ἀποπτόμενος. ὡς πείθομαί γε τοῦτο, ῥᾳδίως πάνυ πιστεύσω ῥᾴδια. ἐπεὶ δὲ δύο ἤδη μοι τετρηνίκειν δεῖπνα πάνυ ἀλλότρια σοῦ Πυθαγόρου. Αλ. τί ποιᾶ; Μι. ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κορακώδης. ὁ δὲ, σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη οἷμαι παρήνεις. ἕτερον δὲ, καὶ παντελῶς παράνομον, ὃ γὰρ ἔχων ἦλθες, τί σοι ὀψοφαγοῦντι, κυάμους χθὲς ὡς οἶδα ἔχων, ἤκων. καὶ σὺ ὑδὲν μεμνήσας, ἀνίλεξας αὐτούς. ὥστε ἢ

Gal. Audistin' de Pythagora quodam [1] Mnesarchida Samio. *Mic.* Sophistam illum dicis? superbum? [2] qui instituit nequis vel [3] carnes gustaret, vel fabas ederet, suavissimum mihi edulium, salubre & & parabile à mensa submovens. Præterea qui mortalibus suasit, ne per quinquennium loquerentur. *Gal.* Id scias etiam, hunc priusquam Pythagoras esset, [4] Euphorbum fuisse. *Mic.* Præstigiatorem & prodigiorum artificem hominem aiunt fuisse ô Galle. *Gal.* Ille ipse ego sum, Pythagoras. Quare desine quæso mihi convitiari, præsertim cùm ignores quibus sim moribus. *Mic.* At hoc rursum, multò quàm illud portentosius, Gallus philosophus? Attamen expone Mnesarchi gnate, qui factum sit ut ex homine avis, ex Samio [7] Tanagræus repente nobis apparueris. Neque enim ista verisimilia, neque omnino creditu facilia: quandoquidem duas quasdam res jam in te mihi videor animadvertisse, à Pythagora prorsus alienas. *Gal.* Quas? *Mic.* Alteram, quòd garrulus es, & clamosus, cùm ille silere in quinque annos integros, puto præceperit. Alteram, quæ cum ejus legibus planè pugnat. Equidem cùm non haberem, quod tibi objicerem, fabas heri, ut scis, tibi attuli, quas tu nihil cunctatus collegisti. Quo fit ne-

1 *Mnesarchida*] Samii Mnesarchii annulorum sculptoris, de quo Laert. *Cogn.*

2 *Qui instituit*] De disciplina Pythagorica Gell. lib. 1. c. 9. lib. 4. c. 11. Ovid. lib. 15. Met. *Idem.*

3 *Carnes gustaret*] Senec. Epist. 19. *Idem.*

4 *Euphorbum*] Nobilis Trojanus Iliaco in bello, à Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. lib. 15. Met. *Idem.*

5 Ἐκεῖνος αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus:

Ἐκεῖνος ἄτος εἰμὶ λοιδορεῖ ἢ μὲ. Bourd.

6 Τοῦτ' αὖ μ. ε. πεπαιδίστερον] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ε. πεπαιδίστερα. Idem.

7 *Tanagræus*] A Tanagra Bœotiæ mediterraneæ urbe de qua Ptolom. lib. 3. c. 5. Plin. lib. 10. c. 2. *Cogn.*

ἐψιῶδαί σοι ἀνάγκη ἐ ἄλλο εἶναι, ἢ Πυθαγόραν ὄντα παραβαινομένην, καὶ τὸ ἴσον ἠσθηνίαν, κυάμους φαγόντα, ὡς ἔοικε, εἰ πλὴν κεφαλὴν ἔ πατρὸς ἐδηδόκεις. *Alc.* Ἀλλ' ἔγωγε εἰδέναι ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, ἐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστῳ βίῳ. ἐγὼ γάρ, ὅτε μὲν οὖν ἤθελον ἔ κυάμους. ἐφιλοσόφουν γάρ. νυνὶ δ', φάγομαι ἄν. ἀρτιδαὴς γάρ, καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἰ σοι φίλον, ἄκουε, πῶς οὐ Πυθαγόρᾳ τοῦτο νυνὶ εἰμι, καὶ ἐ πρόσθεν ἐβιωτεύσας βίοις, καὶ ἅτινα ἔ μεταβολῆς ἐκπλέωσιν ἐκφῆς. *Mic.* λέγεις ἄν, ὡς ἥμισυ ὑπερήδιον ἂν τὸ ἄκουσμα ἡδέως. ἔστι εἴ τις ἄριστα ἀνθρώπων, πότερα μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸ παιδιᾶς ἕνεκεν ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἐμοὶ ὀφθέν, οὐκ οἶδα ὁπότερον ἂν ἐλαίμιλλον. ἔτος ἀδελφὰ ἡγεῖσθαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίοσι φασέοις. καὶ σὺ ἴσα τιμᾷ ὑμᾶς ἄγω, εἴ τι, καὶ τὸ πολυλίμενον εὐπνοον. *Alc.* ἵνα γ' δὴ σὺ ἀναπαύσῃ τὸ ἕτερον, ἴσως ποτὲ φανεῖς σοι ἐμοὶ, καί τινα ἐνδιάλεκτον μέτοικον ἀφυλάτους, κἀγὼ, καθ' ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμφιλαφῆ τινα δύσμορίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων; *Mic.* ἀλλ' ὑδέ ἐπιλήσομαί ποτε ὦ ἀλεκτρυὼν, οὗ ἤδει τὸ ὄψιον ἐκεῖνος. ὅτῳ μοι μᾶλλον τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ἀνεφθὸν κηλαίτων, ἢ χθὲς, ὡς μήτις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κηλαστὰ ῥέμβα. οἷον ἂν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐρεθίζεται τριφόμενα, τοιοῦτον χαίρειλον παρέχθ μοι τὰ ὀνείρατα. *Alc.* Ἡδέως, δῖνόν τινα φῆς τὰ ῥαπτὰ ἔ ἐννοίας, noceſſario, vel ut mentiaris & alius ſis, vel ſi ſis Pythagoras, legem violaveris, & æquè impiè te geſſeris, comedendo fabas, ac ſi patris caput comediſſes. *Gal.* Neſcis Micylle quænam ſit hujuſce rei cauſa: neque quæ ad unumquodque vitæ genus conducant. Ego tum quidem non eſitabam fabas, quum eram philoſophus. At nunc edo: avi enim convenit; neque prohibitum eſt nobis hoc edulium. Verum niſi moleſtum eſt, audi quemadmodum in hoc quod nunc ſum, ex Pythagora tranſivi, quamque multis in vitæ generibus vixerim: & quid ex unaquaque tranſformatione ſim conſecutus. *Mic.* Narra quæſo; nam id mihi fuerit auditu jucundiſſimum. Adeó ut ſiquis mihi deferat optionem, utrum te iſta narrantem audire malim, an fœliciſſimum illud ſomnium, quod paulò ante vidi, denuo videre, haud ſciam utrum electurus ſim; uſque adeò cognata germanaque puto eſſe iſta tua cum ſuaviſſimis illis viſis, & ex æquo vos æſtimo, te pariter & pretioſum illud inſomnium. *Gal.* Etiamnum tu ſomnium illud, quod dudum tibi viſum eſt, in animum revocas, & inania quædam obſervans ſimulachra, atque (uti loquuntur poëtæ) evanidam quandam fœlicitatem memoria conſectaris? *Mic.* Imò illud ſcias Galle, me illius viſi nûſquam oblitum: tantum mellis in oculis ſomnium aufugiens mihi reliquit, unde vix queam palpebras attollere, rurſus in ſomnum coëuntes. Itaque qualem voluptatem movent pennæ in auribus verſatæ, talem titillationem mihi præbent ea quæ vidi. *Gal.* Novum hercle mihi narras inſomnii amorem,

1 εἶγα πλιὼς ἂν, ὡς φασι, καὶ ὅσον ἔχει τὸ πλήσιον τὸ ὕπνου ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ εὐδιαστρεφὴς τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ὥστε, καὶ ὑπερχῆς φαινόμενος. ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἵός τίς ἐστιν, ὅτου σοι τοσοῦτος ὢν. Mi. ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πρῶτα ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τι περὶ τῶν μεταβολῶν; Αλε. ἐπιδὴ σὺ ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τοῦ βλεφάρου τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ, ὥσπερ εἰπὲ, ὡς μόλις εἶπε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἶπε διὰ τῶν κεραττίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πρῶτον. Mi. ἀλλὰ δι' ἐτέρας τινὸς ὦ Πυθαγόρα. Αλε. καὶ μὰ Ὄμηρον δύο ταύτας μόνας λέγει. Mi. ἴσα χαίρειν τὸ λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, ἀλλὰ εἰδότα ὀνείρων φύσιν. οἱ πίνητες ἴσως ὄνειροι, διὰ τοῦτο τοιοῦτον σκοτοποιοῦσιν, οἷος ἐκεῖνος ἐφάνη, ἀλλὰ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινῶν πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς ἐξ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺν ἐπαγόμενος χρυσίον. Αλε. παῦε ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀπεχθῆς γὰρ ἐκ τοῦ ἐκείνῳ σοι δόξῃς τὸ ἐναντίον. καὶ μέτακλα ὅλα χρυσίῳ κεκομιδῇ μοι δοκεῖς. Mi. πολὺ ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ. πῶς οἰ, καλὸν, οἷον τὴν αὐχὴν ἀπαστράπτον. τί ποτε ὁ Πίνδαρος

siquidem alatum cùm sit, ut ajunt, metasque volandi præscriptas habeat somnium, jam septa transilit, in apertis etiam oculis obversans, adeò mellitum & evidens apparet. Quare pervelim audire cujusmodi sit istud, quod te supra modum delectat. *Mic.* Gestio narrare: nam dulce est hoc ipsum meminisse, & commemorare de illo quippiam. Tu verò Pythagora quando narrabis tuas transformationes? *Gal.* Vbi tu Micylle desieris somniare, melque illud ab oculis absterseris. Interim prior dicito, ut intelligam, utrum per portam eburneam, an per corneam tibi somnium advolarit. *Mic.* Per neutram Pythagora. *Gal.* 2 Atqui has duas tantùm nominat Homerus. *Mic.* Valere finas nugatorem illum poëtam, qui nihil de somniis intellexit. Inopia forsan somnia per istas commeant portas, qualia videbat ille, neque id admodum perspicuè quippe qui captus oculis. Mihi verò per aureas quasdam portas jucundissimum hoc advenit insomnium, & ipsum aureum, & aureis undique circumamictum, aurique multum adducens. *Gal.* Desine Mida optime de auro fabulari. Nam procul dubio, ex illius voto, istud tibi accidit insomnium, & solidas auri venas mihi videris adduxisse. *Mic.* Multam auri vim vidi Pythagora, multam, quàm putas pulchri? quo fulgore coruscantis? Quid tandem Pindarus in illius

1 Εἶγα πλιὼς ἂν] Τποσόλοιπον, ut etiam mox illa μελιχρὸς ἔπω καὶ ὑπερχὴς φαινόμενος, &c. Neque dixeris hæc referri ad vocem ἴρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quàm dictione cogitantis, παρεσχημα. *Marcil.*

2 *Atqui has duas*] Homer. Odyss. τ.

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

Virg. 6. Æn. *Sunt geminæ somni portæ*, &c. *Cogn.*

2 Ὄμηρ[ος]

φησι καὶ αὐτὸς ἐπαινῶν, ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα ὁπόθεν ὕδωρ ἄριστον εἶπεν, εἶπε τὸ χρυσίον ἡνεμμένον, τῷ ποιῶν τὸ δεχθὲν ὕδωρ ἔτι καλλίστου τε καὶ ἀσμένιστον ἀπάντων. Αλε. μῶν σκεῖνο ζητεῖς, Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαφερόντως νυκτὶ, μεγάνορος ἐξοχα πλούτου; Μι. νὴ Δία αὐτὸ τοῦτο. Ἅτε γὰρ τιμὴν σύνεσιν ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ὅτι ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μοῦσάς οἶσθα τι ἦν, ἄκουσον ὡ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲ σὺν αἰκάσθης ἦν χθὲς, οἶσθα. Εὐκρατὴς γάρ με ὁ πλούσιος συντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λεσυμβρινὸν ἐκέλευσε τὸν ὦρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Αλε. οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινῶσας παρ' ἄλλῳ τινὶ ἡκούσας, ἄχρι μοι βαλίας ἤδη ἱματίοις ἦσθ' ὑποδεδρυγμένος, τὰς πίτνα σκείνας κυάμους κομίζων, ἃ πάνυ φιλεῖς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι· ἀθλητῇ· ποτ' ἀμφορεῖ, καὶ ἀλφιτα σὺν ἀφανῶς ἀμπισμένα. Μι. ἐπεὶ δὲ δεῖπνόσας ἐπανῆλθον, εὐθὺ δύδεκ' ὄψεις, τὰς κυάμους σοι προσεβαλόν. εἶπε μοι τὸν Ὀμηρον, ἀμβροσίῳ λαβὼν νυκτὶ δεῖπνος ἀνὴρ ὡς ἀληθῶς ὄντως ἱκνεῖτο. Αλε. τὸ δεῖπνον τοῦ Εὐκρατοῦς σοφώτερον ᾧ Μίκυλλε, δόκησον, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγλόσθη, καὶ τὸ σὺ τοῦ συμποσίου πάνυ. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δεῖπνον, ὥσπερ ὄνειρον πᾶν τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο ἀναθρῆσαι, καὶ ἀναμεμυκώμενον τῇ μνήμῃ τὸ βεβρωμένον. Μι. ὤμην ἐκλάσσειν, καὶ παῦσαι διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ τὰ σοῦμαι, καὶ δὴ λέγω. ἐ

illius laudem dicit? Nam in memoriam redige, siquidem meministi, quum aquam præstantissimam dicens, aurum deinde admiratur, idque jure statim ab initio carminis omnium bellissimi. *Gal.* Num illud quæris? Aqua est illa quidem optima, Cæterùm aurum, uti candens Ignis, ita enitens, noctibus eminet eximiè unum, Cæteras supra opes: quæ Gloriam ac decus addunt. *Mic.* Per Iovem isthuc ipsum. Etenim Pindarus aurum perinde laudat ac si meum insomnium vidisset. Sed ut tandem cognoscas quale fuerit, ausculta jam sapientissime Galle. Scis ut heri nullum domi cibum acceperim: siquidem dives ille Eucrates in foro mihi factus obviam, lotum me in tempore ad cœnam venire jusserat. *Gal.* Hoc probè scio. Nam totum esuriebam diem, donec profunda tandem vesperà domum reversus, subuvidus vinoque madens, quinque illas fabas proferres, non admodum opiparam cœnam Gallo, qui quondam fuerit atleta, quique Olympia non segniter olim desertarit. *Mic.* Ast ubi reversus à cœnâ fabas tibi objecissem, obdormivi protinus. Tum mihi, juxta Homerum, ambrosia sub nocte divinum haud dubiè somnium superveniens. *Gal.* Sed priùs quæ tibi apud Eucratem acciderint, narra: & cujusmodi fuerit cœna quæque in cœna acta sunt omnia. Nihil enim prohibet quominus denuo cœnes, si veluti cœnæ illius somnium reducas, & quæ tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines. *Mic.* Putabam molestum me futurum, si hæc quoque retulissem: Verum quia tu desideras, en id quoque narrabo. Cum nunquam antehac in vita cœnassem apud ullum di-

1 Πάσαι γὰ τιμαὶ] Πάσαι δὲ τιμαὶ. *Marcil.*

χρήσιμον ὁ Πυθαγόρα, τῶν τινα τύχην ἐπὶ δειπνήσαι σε ἀπαντήσασαν τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ὁντυγχάνων χθὲς τῷ Εὐκράτει. κἀγὼ ἴν' ἀσπασιούμην αὐτὸν ὥσπερ εἰώθειν διακόσμιον, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ κρυπτόμενόν μοι μᾶλλον ἢ παρόντα τὸν τελοῦντα συμπαρομοῦντα. ὁ δὲ, Μικυλλίων, ἔφη, θυγατρὸς ἡμέραν ἄγει γαμίσκων ἐς παρεκάλεσεν τοὺς φίλους πολλοὺς. ἔστι δέ τινας φασὶν αὐτῶν κομψοτέρους ἔχειν, οὐκ οἶόν τε οὖν ξυμφιλεῖν μετ' ἀνδρῶν, σὺ οὖν αὐτοῦ μένε λουσόμενος, ἵν' μὴ ὄχλος πληθὺς αὐτοὺς, εἶτα ἀφίξεαι. ὡς νικᾷ με κωμῳδοποιὸς ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, ὑποκαταμείνας, ἀπῆειν σύχ ὁμοίως ἅπασι θεοῖς ἡπαλόν τινα, ἢ πλευρέτιν, ἢ ποδάγρας ἐπιπεμψαι τῷ μοχλικιζομένῳ ἐκείνῳ, ἢ ὑφεψῷο ἐγὼ, ἢ ἀνιπόδισλον, ἢ ἀλφόδακτος ῥικελλίωμι. κἀγὼ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μήνισιν ἐτιθέμην, σμικρὸς ἐπισκεψιν τὸ χρήσιμον ἔσα, ἢ πάντα ἤδη λελοῦσθαι δόκει. μέτριδή ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς ταχὺς ἐμαυτὸν ἀπορρίψας, ἀπήρχομην, κοσμίως μᾶλλον ἐσκημενόμενος, αὐλισάμενος τὸ τεθρύπτον, ὡς ἐπὶ δεῖπνα ἀριστίνην γλίσχρα ἢ ἀναβολή. κατελαμβάνον δὲ ἤδη πάσας θύρας ἄλλας τε πολλὰς, ἢ δὴ καὶ κείνου, φορεῖόν τε πρὸ πύλαιον κεκομισμένον, ὃ μὲ ὑποδεικνὺν ἔδει, τὸ νοσοῦν λεγόμενον. κἀγὼ ἰδὼν ἤ ποιήσεως ἔχων. ὑπέστην γὰρ, ἢ ὑπέβαλλε, ἢ συγχρέμπτεσθαι μοχθόν τι, κἀγὼ ἀκροάσεσθαι, ἀχθὸς ὢν ὅλῳ, κἀμοὶ διωθήκειν, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη χεδόν. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφός τις

divitem, ô Pythagora, heri bona quapiam fortuna in Eucratem incidi atque ego quidem simul atque dominum illum salutassem, uti consueveram, recedebam, ne pudori illi esset, si lacera in veste fuissem assectatus. At ille, Micylle, inquit, hodie natalitia filiæ celebro plurimosque ad convivium amicos invitavi. Verum quoniam ajunt ex his quemdam incommoda esse valetudine, neque posse pariter ad convivium nostrum accedere: tu ejus loco venito lotus, ni fortè ipse qui vocatus est, semet adfuturum renuntiarit. Nam nunc quidem ambigit. Hoc ubi audissem, adorato divite discedebam, omnes obsecrans Deos, ut algidam febrem aliquam, aut laterum dolorem, aut podagram morbi auctarium immitterent valetudinario illi, cujus ego sellæ occupator, cæteroquin vicarius, & succedaneus eram invitatus. Idque spatii quod usque ad balnei tempus interesset, sæculum esse judicabam, dum subinde respicio quot pedum esset solarii umbra, & quando jam lavisse oporteret. Hic ubi tandem tempus advenisset, ocyus me corripio, atque abeo nitidè admodum cultus: sic obverso palliolo & ut qua esset parte purissimum, ea videretur. Offendo autem ad fores & alios complures, quinetiam illum, gestabatur autem à viris quatuor, cujus eram subconviva futurus, qui malè habere dicebatur: atque id etiam præ se ferebat quòd afflicta esset valetudine. Nam ex alto gemebat, tussiebatque ac screabat, velut ex abdito, quodque ægrè egrederetur, totus pallidus, tumiduisque circiter sexagenarius. Ferebatur autem Philosophus quispiam esse,

1 Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest συγκυνήσας. Reiskius.

3 Τὸ

ὄνομ᾽ ἔχει πρὸς τὰ μειρακίια φλυαρεῖν τινι. ὁ γὰρ παῖς μόλις τραχηλὸς ἦν, ἐς ὑπερῴαν κυρῶν. καὶ αὐτίκα μάλα ὁ Ἀρχβίου ἰατρὸς, δόξαν ἔχων ἀφικέσθαι, τὰ κροτάφια ἔφη δεῖν χρῆναι ἀποξυρῆναι καὶ πάντα, φιλόσοφον ἄνδρα. καὶ μυρίας νόσους ἐμποδὼν ἱστάντων. ἀγνώσαντα γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶτο πρὸς ἡμῶν. ὅμοιον οὖτον ἐμοὶ, ἀμὸ ἐπαισθέσθαι σε, ἢν εἶχε δόξαν σεαυτοῦ μᾶλλον λανθάνειν ἐθέλοις, ἤπερ σὺ τῇ συμποσίῳ σπουδαιοχρεμψάμῳ τῷ ψυχὴν μὴ δ᾽ φλέγμασι. σαίνοις μὲν δὴ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ὑ πεποιησθαι ἀκαιρίαν δ᾽ σκώμμασι. ἐφίστατο δ᾽ μὴ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελυμένος. καὶ ἰδὼν τ᾽ ἱεροποιὸν, τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο, διδάσκαλέ φησιν, εὖ μὲ ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς. ὑ μέτον δ᾽ ἂν τι σοι ἐλλεῖπ. καὶ λάθρᾳ γὰρ, ἅπαντα ἐξῆς ἐπέστελλε ἄν. καὶ ἅμα λέγων, εἰσῄει χεῖρας ἐρίζων αὐτῷ, ἐπιρριπτούμενος καὶ τοῖς οἰκέταις. ἐγὼ μὲν δὴ ἀπιέναι περισκοπαζόμην. ὁ δ᾽ ἐπισταμένως, καὶ ἐπιτολὺ σοβιάσας, ἐπεί με πάνυ συνῆκεν εἰδὼς, πάρεδρ᾽ ἔφη ἐσὺ δ᾽ ὦ Μίκυλλε, καὶ σκωδίσας μεθ᾽ ἡμῶν. τὸ γὰρ ἐγὼ κελεύω τὸ τῇ γυναικωνίτιδι μὴ τ᾽ μητρὸς ἐπαφῆναι, ὡς σὺ χαίρων ἔχῃς. εἰσῄει δ᾽ μετὰ λύκης χαίνων δ᾽ μικρὸν. αἰσχυνόμενος, ὅτι ἐδόκει ἐξελελακέναι δ᾽ συμποσίου τὸ παιδίον δ᾽ Εὐκράτους. καὶ πάνυ καλλί-

esse, ex iis qui apud adoleſcentes nugas deblaterant. At barba mirè erat hircina, ſupra quàm credi poteſt tonſoris egens. Porrò increpante Archibio medico, quòd ita affectus veniſſet, Non oportet inquit, officio deeſſe præſertim hominem philoſophum, etiamſi obſtent ſexcenti morbi. Nam ſe à nobis contemni putaret Eucrates. Haudquaquam, inquam ego, imò te collaudaret, ſi domi apud te, quàm excreata in convivio cum phlegmate anima mori malles. At ille, præ arrogantia diſſimulabat ſeſe dicterium audiſſe. Paulò pòſt acceſſit & Eucrates lotus: qui viſo Theſmopolide (nam id erat Philoſopho nomen) Præceptor, inquit, probè quidem factum abs te, qui ipſe ad nos veneris: tametſi nihilo deterius tibi fuerat futurum: ſiquidem etiam abſenti omnia ordine miſſa fuiſſent. Dumque hæc dicebat, ingreditur, manus ei porrigens, etiam famulis innitenti. Ego igitur jam abire parabam: verum ille converſus, ubi diu ſecum hæſitaſſet, quoniam me admodum triſtem videbat: ades, inquit, tu quoque Micylle, ac nobiſcum cœna. Nam filium in mulierum conclavi unà cum matre convivari jubebo, quò tibi ſit locus. Ingrediebar itaque cùm parum abfuerit, quin lupus inhians

fruſtra, diſcederem. Verùm me pudebat, quòd Eucratis filiolum è convivio mihi viderer expuliſſe. Aſt ubi jam eſſet diſcumbendi

1 Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & ſic rectè idem Interpres in Convivio ſeu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδότων, *qui officia norunt*. Bourd.

2 Πρὸς ἡμᾶς] Flor. ἐφ᾽ ἡμᾶς. Idem.

3 Χεῖρας ἐρίζων αὐτῷ] Hanc ſcripturam ſequutus eſt Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειρογωνῶν τ᾽ Θεσμόπολιν ἐπιρριπτούμενος τ. εἰσ. Idem.

4 Καλέσω] Flor. καλέσω. Idem.

5 Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι ἐστάθμῃ.] Angl. *in cella*. De hoc loco Cliriſſ. Heyn. ad Heſiod. *Idem*.

νεαζ κωμῳδὸς ὧν, ἐπῆσαν μὲ ἀράμενοι, ἀνέῤῥησαν τ' Θεσμόπολιν, σὺν ἀπραγμόνως γὰ Δία. πέντε εἶμεν νεανίσκοι ἐμμελεῖς, ὑπαυχένια ἐπενδύσαντες αὐτῷ πάνθ' ὅσα, ὡς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπὶ πολὺ κατέχειν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀντιχρῶν παρόντος κατακεῖσθαι αὐτὸν, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτραπέζοι εἴημεν. τότ' οὖν ἐδειπνοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, πολύοψόν τι, καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσῆ πολλῇ, καὶ ἀργύρῳ. καὶ σκάφαι μὲν ἦσαν χρυσαῖ, καὶ ἀμφίπολοι ὡραῖοι, καὶ μυστυλλοὶ, καὶ γαλαθηνοί. καὶ ὅλως, τρυφή τις ἦν ἡ ἀφθονία. πλὴν ἀλλά ἔν με ἐλύπει, ὁ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀριστεῖόν τινα ἔως με διεξιὼν, καὶ διδύσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις, μίαν καταφάσιν ἀπαιτοῦσι. καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστι, σὺ δὲ τὸ ἔμπαλιν ἐφάσκειν εἶναί μοι. καὶ τοιαῦτα πολλὰ, ἅδην διεμόρφα σοφιλοσοφῶν σαυτοῦ, καὶ ὑπετίμα τὴν σύφροσύνην, σὸν ἐὰν ἀκούειν τ' κιθαριζόντων, ἢ ᾄδόντων. τοῦτο μὲν σοι ὦ ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον. *Alc.* οὐχ ἥδιον ὦ Μίκυλλε, καὶ μᾶλλον ἐπὶ σωκλησῶντος τοῦ λήρου ἐκείνου γέροντος. *Mi.* ἄκουε δὴ ὃ τὸ σύμπνιον. ὥμην γὰρ τ' Εὐκρατῆν αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, σὺν οἴσῃ ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶπε προσκαλέσασθαί με, καὶ ἀφθόνως διῴκησε μὲν ἀφ' ὧν κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὰ ἐπιχώρια, ἀποθανεῖν. ἐμαυτὸν δ' παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, ἐξαντλεῖν, σκάφας ποτὲ μεγάλας, εἴκοσί τι ἢ πολὺ ἐπέρῥεον. τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ σκεύη, καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ ὡς τὸ εἰκὸς εἶναι.

bendi tempus, primùm tollentes Thesmopolin composuerunt, sanè non sine negotio, quinque utique proceri juvenes, cervicalia illi supponentes undiquaque, quò nimirum in eodem habitu permanere, diuque durare posset. Deinde cùm nemo sustineret ei accumbere, me adductum reclinant, ut eadem in mensa essemus. Deinceps cœnabamus, ô Pythagora, opiparam, variamque cœnam, multo in auro, multoque in argento. Pocula erant aurea, formosi ministri, cantores, scurræ: denique jucundissimus quidam erat convivarum congressus. Nisi quod unum quiddam me molestia afficiebat vehementer, Thesmopolis obturbans, mihi virtutem nescio quam commemorans, docensque duas negationes efficere unicam affirmationem: & si dies sit, noctem non esse. Nonnunquam etiam cornua mihi esse dictitabat, atque id genus multa continuato sermone apud me, cui nihil opus erat, philosophabatur, ac succidebat voluptatem, cùm sineret eos exaudiri, qui cithara, & voce canebant. Habes Galle de cœna. *Gal.* Non admodum jucunda, Micylle, maximè quia cum illo deliro sene accubitum sortitus eras. *Mic.* Audi nunc insomnium. Putabam Eucratem ipsum liberis orbum nescio quomodo è vita decedere. Dehinc ubi me accersisset, ac testamentum condidisset, quo me in solidum hæredem omnium scripserat, paulùm superstitem obliisse. Me verò, cùm adiissem facultates, aurum & argentum ingentibus scaphis haurire perpetuò scaturiens, & affatim affluens. Cætera verò nempe vestes, mensas, pocula, ministros, omnia mea, ut par erat, esse.

Vnde

ὥστε ἐξήλασον ἐπὶ λόφους ζώνης, ἐξυπτιάζων, ἀδείλιπτον ἅπασι τοῖς ὁρῶσι ἐπίφθονον. καὶ σοὶ θέοντι πολλοὶ, καὶ περίεπαδοι; καὶ εὐπορεῖ πλείους. ἐγὼ γ, τὴν ἑαυτοῦ τὴν σαυτοῦ ἔχων, καὶ [1] δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον σκαιδέκα ἐγκεμβόμενος τοὺς δακτύλους, σπίλους τισὶ λαμπρὰν ὑπεστιλβούσας ἐς ὑποδοχὴν τοῦ φίλου. εἶδε, ὡς σὺ ἀνέῳγε κώδων, ἤδη παρῆσαν. καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι σωτικὸν ἐζήτει, καὶ [2] ὁ πότος σωτικώτατος. σὺ τοῦτο ὅπως μὴ, καὶ φιλοτησίας ἐκπίνειν σὺ χρυσοῖς φιάλαις ἐκ τοῦ παρόντος, ἤδη δὲ πλακοῦντος εἰσκομιζομένου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνεῖρξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας. τὴν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον ἀφανισάμενος, ὑπολείμιον φέρειν παρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῶμεν καὶ σοῦ δικῶ, ὡς τετύφωται ἂν ἡδέως ὅτι εἶδον τὸ ὀνειρον μοι βούλεσθαι; Αλε. ὅτῳ φιλόχρυσος, καὶ φιλόπλουτος ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμονα εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; Μι. σὺ γὰρ μόνον ὦ Πυθαγόρα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὐφορβον ἤδεσθα, χρυσοῦν δ' ἄρχοντα ἐγκεμβόμενον βοτρύχων, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς. καὶ σὺ τοῦ πολέμου ἕνεκα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν. σὺ γ δὲ τότε ἠξίεις χρυσοῦ ἀφαιδρύνεσθαι τὰς πλοκάμους ἔχων, ἀφαιδρυνόμενον, καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος ἀφ' οὗ χαρίεσσαι ὁμῖλος εἰκῆν σοι τὰς κόμας, ὅτι χρυσοῦ τι, καὶ ἠγόρεον

Vnde postea bigis albis vectarer resupinus, cunctis qui intuebantur, conspiciendus & admirandus: accurrerent multi, & circumequitarent, plures sequerentur. Me interim illius veste amictum, annulósque graves, circiter sexdecim digitis insertos, gerentem, jubere splendidum adornari epulum, quo amicos exciperem. Qui jam, ut par erat in somnio, aderant, quibus epulæ jam erant comportatæ, jam potus ex animi sententia ministratus. In his cùm versarer, & aureis phialis præbiberem omnibus qui aderant amicis, cùm jam afferrentur bellaria, intempestivo tuo clamore perturbasti nobis convivium, mensasque subvertisti: ac divitias illas ita dissipasti, ut in auras evanuerint. Num tibi videor injuria in te stomachatus, qui obortum illud mihi somnium, vel tres noctes perpetuas libenter viderem? *Gal.* Adeo-ne es auri cupidus, & opum avidus, Micylle: idque ex omnibus unum admiraris, unamque fœlicitatem esse judicas, si plurimum possideas auri? *Mic.* Equidem haud solus ita cogito Pythagora: quin ipse quoque tum cùm Euphorbus esses, auro atque argento comis intexto, prodibas pugnaturus cum Achivis, idque in bello, ubi ferrum quàm aurum gestare satius erat. At tu etiam tum intertextis capillis in periculum descendere voluisti. Eamque, ut opinor, ob causam, Homerus comas tuas Gratiis similes dixit: quòd auro argentóque revin-

1 Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον σκαιδέκα ἐγκεμβόντος τοὺς δακτύλους] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Anuli enim plerumque octo in digitis, ut inferiùs Icaromenippo. *Marcil.*

2 Ὁ σότος σωτικώτατος] Vt in Nigrin. *Beard.*

ἰσοφήκοιτο. μικρὰ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ, καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο, συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ᾽ αὐτοῦ. καίτοι σὺ μὲν σὺ ὦ χρυσοκόμη μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου, καὶ Ῥέας, ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρειε τοῦ Ἀκρισίου τὴν φρουρὰν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεὶς διὰ τοῦ τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσός. ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν προσάπτων. καὶ ἐξ ἀφανῶν, καὶ ἀδόξων, ἐνίοτε περιβλέπτους, καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι. τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ δειπνήσαντα παρ᾽ ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτνος ἧψον τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλάντος ἐμβαλών. Ἀλ. οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχὺν, ὃς τὸ [1] κεραμεοῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς ὦ Μίκυλλε. Μι. οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους. ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε ὦ ἀλεκτρυὼν, λῃζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; Ἀλ. ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ᾽ οὖν ὁ Σίμων; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. Μι. ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ, πλούσιος ἐς ὑπερ-

vincirentur. Longè enim meliores scilicet & amabiliores videbantur, quòd essent auro religatæ, unaque cum eo relucerent. Verùm Auricome moderatè te gerebas, qui cùm Panthi esses filius, aurum in pretio habebas. Quin & ipse Deorum omnium, hominúmque pater ille, Saturno Rheáque progenitus, quum Argolicam illam puellam adamaret, nihilque haberet amabilius in quod sese transformaret neque quo Acrisii custodias corrumperet, audisti ut aurum sit factus, & per tegulas illapsus, potitus est ea quam deperibat. Iam verò quid tibi præterea commemorem? Quàm multos usus præbeat aurum: & ut eos quibus adfuerit, formosos, & sapientes, & potentes reddat, decus & gloriam illis concilians, utque nonnunquam ex obscuris & ingloriis, claros & celebres repentè efficiat. Nam mihi vicinum, ejusdemque artis Simonem nosti, qui paucis antè diebus apud me cœnavit, quum injectis duobus extorum frustis, legumen coquerem Saturnalibus. *Gal.* Novi simum illum & brevem: qui fictilem ollulam quæ nobis erat unica, suffuratus, peracta cœna abiit sub ala gestans. Nam ipse vidi Micylle. *Mic.* At quanvis sustulisset, tam multos Deos jurabat. Sed cur non prodebas, ac vociferabare tum, ô Galle, cùm nos furto spoliari conspiceres? *Gal.* Coccyzabam, quod solum poteram id temporis. Verùm quid Simon ille? Nam videbare aliquid de illo dicturus. *Mic.* Ei consobrinus erat vir admodum dives, no-

1 Κεραμεῦν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus qualia Numæ fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, Hesych. ποτήριον μυστηρίου. Bourd.

1 Καλ-

βολὴν, Δριμύλος τὔνομα. ὄντος ζῶντος μοῦ, οὐδὶ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι. πῶς γὰρ, ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥψατο τῶν χρημάτων; ἐπὶ δὲ ἀπέθανε τελευτήσαντα, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πορφυρᾶ, καὶ τὸ τρύβλιον ἐξελαυνόμενος, ἀναιρεῖται, καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκίδιος, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνεῖται νῦν, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἐναγὴς γάρ ἐγὼ μοῦ ἰδὼν προσιόντα, χαίρει ἔφην ὦ Σίμων. ὁ δὲ, ἀγανακτήσας, ἔπαιε ἔφη τῷ πλουτῷ, μὴ καθυβρικέναι με τὸνομα, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐρῶσιν αὐτοῦ αἱ γυναῖκες. ὁ δὲ, ἡδύτατος πρὸς ταύτας, καὶ ὑποβορᾷ. καὶ πῶς μοῦ, προσέστηκε, καὶ ἱλεώς ἐστιν. αἰεὶ, ἀπιλᾶσιν ἀνελεῖν αὐτὸς, ἀμελήσαντα. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἶτα ἐκ μεταπιπτει τὰς ἀμφοτέρας, καὶ ἐφευμένας ἀφῳρέζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὦ χρυσὲ δεξίμηδε [1] κρείσσων πτέρυξ. καὶ, χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη. ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐλάλησας ὦ ἀλεκτρυών; Αλε. ὅτι νῦν ἀγοντος ὦ Μίκυλε, καὶ σὺ τὸ ὄμμα τῆς πομπῆς ἐξηπατήσω τοῦτο τὸ πλουσίον. οἶδ' ἐῦ ὅτι πολὺ αἰθλιώτερον ὑμῶν ἡ βίον βιῶσι. λέγω δὲ σοι, καὶ πάνυ, καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἄπειρος βίου πικρίας μεμαθηκώς. μὴ μικρὸν δὲ αὐτὸς ἴσως ἴσασι. Μι. τί Δία, καιρὸς γάρ ἤδη ἐστὶ σὲ ἀπὸ ὅπως ἠλ-

nomine Drimylus. Is dum vivebat, ne obolum quidem Simoni donaverat, nam qui dedisset, cùm ne ipse quidem pecunias attingeret? Postquam verò pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea, hysginóque tincta veste indutus, famulóisque & currus, aurea pocula, mensasque pedibus eburneis innixas possidet, ab omnibus adoratur, jamque nos ne aspicit quidem. Etenim nuper cum illum procedentem conspexissem, Salve, inquam, Simon. At ille indignatus, edicite, inquit, illi mendico, ne meum nomen diminuat: neque enim Simon, sed Simonides appellor. Porrò, quòd maximum est: mulieres etiam illius amore capiuntur: quas is quidem ludos facit, ac fastidit: & has admittit, comémque sese præbet, illæ verò quæ negliguntur, necem sibi illaturas minitantur. Vides quantas commoditates pariat aurum, siquidem deformissimos transfigurat, redditque amabiles, non secus atque cestus ille poëticus. Audis insuper & à poëtis dictum, O aurum res auspicata, & possessio pulcherrima. Item, Aurum est quod opibus imperat mortalium. Sed quid interim risisti Galle? *Gal.* Quia præ inscitia similimodo cum vulgo, tua te fallit opinio de *divitibus*. At velim te scire, eos vitam vivere longè quam vos ærum nostrorum. Quod dico, qui & ipse pauper, & dives aliquando fuerim, atque omne vitæ genus sim expertus. Porrò paulò pòst & ipse omnia scies. *Mic.* Per Iovem tempestivum jam est, ut & tu referas quomodo sis transformatus:

1 Κάλλιον πτέρυξ] In Euripide ἀ. βροτῶν. Bourd.

λάγης, καὶ ἃ συμβουλεύσεται τῷ βίῳ ἐκέσθω. Αλε. ἄκουε. σοῦτόν γε σωφρονέστερον, μηδένα με σὲ δύσδαιμονέστερον βιῶναι ἐωρακέναι. Μι. ἐμοὶ μὲν ἀλεκτρυὼν, ὅτι σοι χθιζὸν. σοφάγαις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ δὴ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης. εἶτα ἐξῆς ἄχεα δ' ἀλεκτρυόνων. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα ἐν ἰδεῖν, καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις. Αλε. ὡς μὲ ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ σῶμα ἡ ψυχὴ μοι καταπλαμένη εἰς τὸν γλῶ σύδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, λύ πια τὸν καταδίκλω ἐκπλᾶσαι, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἄλλως τε, ὅτι ὅσιον ὅτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ὅτι σοὶ ἀκοῦσαι τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δ' Εὔφορβος ἐγῴμην. Μι. ἐγὼ δ' πρό γε τούτου ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καὶ σὺ ποτ' ἠλέγχου ἄπερ σύ. Αλε. καὶ μάλα. Μι. τίς δ' ἦν, εἴπ' ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Αλε. σὺ μύρμηξ ἐνδικὸς, ἢ τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. Μι. εἶτα ἄκνων ὁ καταδαίμων ὀλίγον ἢ ψυχρώτερον ἤκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐποιήσω μύρμηξ; ἀλλὰ ἐς τί μοι τοῦτο ἔσοφον εἰπέ. εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγγελμα ἂν ἀπασῶν δὴ τοῦ πατάλου, ἐφ' ᾧ σὺ ἥσθης. Αλε. σὲν ἂν μάθοις τοῦτο ὑδύμιᾶ μηχανῇ. πολὺν ἀλλὰ ἐπείσθη Εὔφορβος ἐγῴμην, ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα, ἐμαχόμην ἐν Ἰλίῳ. καὶ δεδηλωκὼς τὸν Μενελάου χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δ' πεσείμην ἄοικος ἐώς, ἄχεα δὴ ὁ Μνησαρχος ἐξεργάσατό μοι τ' οἶκον. Μι. ἄσιτος ὢν ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; Αλε. καὶ μάλα. ὑδὲ γὰρ ἐδέ τοῦ-

matus: & quid in unoquoque vitæ genere perſpexeris. *Gal.* Auſculta, hoc tantùm præmonitus, me neminem fœliciorem in vita, quàm tu ſis, unquam vidiſſe. *Mic.* Quàm ego ſim ô Galle? hanc fœlicitatem tibi ipſi imprecor, qui me ad tibi convitiandum impellis. Verùm age, narra exordiens ab Euphorbo, quo pacto fueris in Pythagoram transformatus: deinceps ordine ad Gallum uſque: conſentaneum enim eſt te varias res tùm vidiſſe, tum tuliſſe, nimirum in tam diverſis vitæ formis. *Gal.* Quemadmodum initio ab Apolline profecta anima in terram devolarit, & corpus humanum induerit, quam pœnam dependens, longum dictu foret: præterea neque mihi referre, neque tibi talia audire fas eſt. Verùm ubi Euphorbus factus fuiſſem. *Mic.* Sed ego priuſquam eſſem is qui nunc ſum, ô preclare, quiſnam eram? Hoc mihi priùs dicito, nunquid & ego verſus fuerim itidem ut tu. *Gal.* Maximè. *Mic.* Quis igitur eram? ſiquo modo potes dicere, pervelim enim iſthuc cognoſcere. *Gal.* Tu formica eras Indica, ex illis quæ aurum effodiunt. *Mic.* Itane neglexi infœlix vel paucula fruſta in vitam importare, cùm illo eſſem alitus? Sed age, quid poſt hæc futurus ſim dicito, nam conſentaneum eſt id ſcire te. Etenim ſiquid bonæ eſſet rei, me jam ab hac pertica, in qua nunc ſtas, ſuſpenderem. *Gal.* Id arte nulla ſcire poſſis. Cæterùm cùm Euphorbus eſſem (nam ad illa redeo) in Troia pugnabam: atque à Menelao necatus, in Pythagoram poſtea veni, ac tandiu ſine tecto perduravi, donec Mneſarchus domum mihi ædificaſſet. *Mic.* Num quæſo ſine cibo, potúque? *Gal.* Maximè. Nihil enim his rebus

σιν, ἢ μόνον τὸ σῶμα. *Mi.* οὐκοῦν τὰ ϗ Ἰλίῳ ϖρότερον μοι εἰπέ. τοιαῦτα λῷ οἷα φησιν Ὅμηρος γεγενῆσθαι αὐτά; Αλε. πόθεν εἰκάσῃς ὦ Μίκυλλε; ὃς γεγονόσιν ἐκείνοις, κόμιλλον ϗ Βάκτρις ἦν. ἐγὼ γὰρ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲ γεγενῆσθαι τότε, μήτε τὴν Αἴακος ὄτου μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὖτ' ὄτου καλήν, ὡς οἴονται εἶδον γὰρ λευκὴν μάν τινα, καὶ ἐπιμήκη τὸ τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου γενεπόρῳ εἶναι. τἄλλα δ', πολὺ πρεσβύτην, ἡλικιώτην χρὸς τὸ Ἑκάβης. ἦλθε Θησεὺς ϖρῶτον ἀφικόμενος, ϗ Ἀφίδνας εἶλε, καὶ τὴν Ἡρακλέα γεγενῆσθαι μάλιστα. ὁ δ' Ἡρακλῆς, ὥσπερ εἶλε Τροίαν καὶ τὰς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε μάλιστα. διημάρτηκε γάρ μοι ὁ Πάνθους παῖς, καμισθὴν μειράκιον ὤν, ἱστορικὸν λέγων τὸν Ἡρακλέα. *Mi.* τί δ', ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄρρεσιν τὰ ϖαῖς, ἢ μῦθος ἄλλως ἐστὶ ταῦτα; Αλε. ἐκείνῳ μὲν ἐγὼ συμπεπαίχθαι ὦ Μίκυλλε. ὑφ' ὧν ἔχοιμί σοι εἰπεῖν ἀκριβῶς τὰ ϖερὶ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν. ϖόθεν γάρ, πολέμιον ὤν; τὰ μέντοι ἐπαῖρον αὐτὸν τὸ Πάτροκλον, ὑπ' ἀλκῆς ἀπίκτηνα, διελάσας τὸ δόρατι. *Mi.* εἶτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ οὐχρίστρον. ἀλλὰ ταῦτα μέν, ἐκανῶς. τὰ Πυθαγόρου δ', ἤδη λέγε. Αλε. τὸ μὲν ὅλον ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν. χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δ', οὐκ ἀπαιδεύσῃς, ὑφ' ἡμετέρης τῆς ἡλικίσεων μαθημάτων. ἀπεδήμησε δ' εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς ἐκεῖ σοφῆς ἐπὶ σοφίᾳ. κἀγὼ εἰς τὰ ἄδυτα κατιδὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου, καὶ Ἴσιδος. καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἀπαλθόντας, ὅτου διέπλευ-

rebus opus, nisi corpori duntaxat. *Mic.* Illud igitur priùs mihi dicito, num res ad Troiam gestæ, fuerunt quales Homerus fuisse dixit? *Gal.* Vnde is resciviſſet Micylle? qui quidem dum ista gerebantur, erat in Bactris camelus. At ego tibi affirmo nihil tam eximium tunc factum fuisse: neque Ajacem usque adeò magnum, neque adeò formosam, ut putant, Helenam: siquidem vidi quandam candida & procera cervice, ut cycno prognatam illam hinc conjicerent: cæterùm anum, Hecubæ propemodum æquævam. Quam in Aphidnis, primùm raptam possedit Theseus, qui Herculis ætate vixit. Porrò Hercules priùs Troiam ceperat, patrum nostrorum memoria, qui per id temporis maximè florebant. Nam hæc mihi Pánthus narravit, se cùm esset adolescentulus, vidisse Herculem. *Mic.* Quid autem Achilles? Num talis erat, nempe quavis in re præstantissimus? an & ista sunt fabulosa? *Gal.* Cum illo quidem non sum congressus, neque res quæ apud Achivos gestæ sunt, ita accuratè possem referre. Etenim quî scire potui, cùm hostis essem? Certè Patroclum illius socium, non magno negotio hasta transverberatum peremi. *Gal.* Deinde te Menelaus multò minore negotio. Verùm istis de rebus satis. Nunc res Pythagoricas refer. In summa Micylle, sophista eram (oportet enim verum fateri) alioqui non imperitus, nec in disciplinis præclaris inexercitatus. Profectus sum autem in Ægyptum, quò cum prophetis congrederer de sapientia communicaturus. Ibi adyta ingressus, Ori & Isidis libros perdidici. Et cùm in Italiam rursùs vela feciſſem, eo affec-

ta

τὰς πρὸ ἐκείνας Ἑλλάδας, [1] ὥστε θεὸν ἡδύ με. Mi. ἤκουσα ταῦτα ἐγὼ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι λελησμένον, ἢ ὡς χρυσοῦν τὸ μηρὸν ἐπιδείξειό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπέ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; Alc. μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα ὦ Μίκυλλε. Mi. Λέγε δ' ἁλιτηριών; Alc. ὅτι αἰσχυνόμενος λέγειν πρὸς σὲ τἀληθῆ ὑπὲρ αὐτῶν. Mi. ἢ μὴν ἐδεῖν ἐκεῖνο ἐμὲ λέγειν πρὸς ἄνδρα συνοικήσαντα, καὶ φίλον. διατοίνυν χαίρειν ἐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. Alc. ἐδεῖν ὑμᾶς, ἐδὲ σοφὸν ἦν. ἀλλ' ἴσθι ὅτι εἰ μὲ τὰ σιωπῇν, καὶ πιθανὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐπαισχύνομαι σὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θεῖον. ὅσον γ' ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ κομιδῇ ἧττον αὐτοῖς ἔσομαι. Λέγε τοῦτο κομιδοποιεῖν εἰλόμην, ἀπορρήτων ποιημάτων τὴν αἰτίαν. ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλαγήσεσθε, καθάπερ οἱ τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. Mi. ὁρᾷς; καταγελᾷς μὲ ὁ σὺ οὐ τοῦ μέρους τούτου, ὅσοι Κροτωνιάται ὃ Μεταποντῖνοι, καὶ Ταραντῖνοι, καὶ τὰ ἄλλων ἀφάνια σοι ἐπομένων, καὶ κατανενυγμένοι τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πάντων ἀπολιμπάνεις. ἀπορούμενος ἢ τὸ Πυθαγόρου τίνα μεταμφιάσῃ μεθ' αὑτόν; Alc. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. Mi. φεῦ τοῦ λόγου. καὶ γυνὴ γάρ ἐγένετο ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε ὃ σὺ οὐτῶσι ὠδῖνας ἀλιτηρίους ἐδυσώπεις, καὶ σωτῆρα Περικλέα, Ἀσπασίᾳ ὄντα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔλανα ἔκλωθες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ

ctu Græcos ejus temporis imbui, ut me Deum prædicarent. *Mic.* Equidem hæc inaudivi, utque creditus est post mortem revixisse: aureúmque ipsis femur aliquando monstrasse. Verùm illud mihi dicite: quid tibi venit in mentem ut legem statueres, ne carnibus, neque fabis vescerentur homines? *Gal.* Ne perquiras ista Micylle. *Mic.* Quam ob rem ô Galle? *Gal.* Nam pudet hisce de rebus verum apud te fateri. *Mic.* Atqui nihil verendum est dicere viro contubernali & amico. Nam herum posthac abfit ut dixerim. *Gal.* Nihil sani, neque præclari erat. Verum animadvertebam, si consueta, atque eadem quæ vulgò traduntur, præcepissem, mortales in admirationem minimè pertracturum: sed quo peregriniora proposuissem, futurum ut hoc magis novus atque admirandus viderer. Proinde novi comminisci statueram: eorumque causam silentio comprimere: quò videlicet aliis aliud conjectantibus, omnes attoniti redderentur ut in obscuris oraculis solet usuvenire. *Mic.* Viden'? irrides me tu quoque non minùs atque Crotoniatas, Metapontinos, & Tarentinos, cæteroſque qui te muti sequuntur, & quæ calcata reliquisti vestigia adorant. Verùm exuto Pythagora, quemnam induisti? *Gal.* Aspasiam meretricem illam Milesiam. *Mic.* Papæ quid dicis? Etiam inter alia, mulier quoque fuit Pythagoras? Itane fuit aliquando tempus, quo tu Galle generosissime ova pariebas, cumque Pericle rem habebas, Aspasia cùm esses, ex eoque gravida facta es: præterea lanam carpebas, tramamque deducebas, & meretricum in morem

[1] Ὥστε θεὸν ἡδύν με] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἡδῆν με. Palm.

[1] Λαῶν

ἐγωπαιδίῳ ἐς τὴ ἐπιμελητήν; Αλε. παίζῃ πωῖα ἐπαίνη. ἐ μὴν ⊕, ἀλλὰ ἐ Τηρεσίας ⊕ ἐμοῦ, κὴ ὁ Ἐλάτε παῖς ὁ Καινεύς. ὥστ ὁπόσα ἂν λοιδορήσῃς εἰς ἐμὲ, κὴ εἰς ἐκείνους λοιδορήσεσθε. Mic. Ἀλλ' ἄγε, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι δοκῶ, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σὺ ὁ Περικλῆς ἔπινες; Αλε. οἶσθ' οὖν τοῦτο ἁμαρτών, ὅτι τῷ Τηρεσίᾳ ἐπιτιμᾷς τὴν λοιδορίαν; Mi. ἀλλὰ καὶν τὸ μὴ ἄκρον, ἰκανῶς ὁ Εὐριπίδης δίδαξεν τὸ πρᾶγμα, εἰπὼν, ὡς τρὶς ἂν ἥλιος περὶ αὐτὸν φέρηται, ἢ ἅπαξ πεσῇ. Αλε. κὴ μὴν ἀναμένων σε ὁ Μίκυλλε, ἵνα εἰς μακρὸν ἀδῖνων. ἴσῃ γὰρ ποτὲ γυνὴ ⊕ σὺ ὁ πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. Mi. ἐκ ἀπαγξῇ ὁ ἀλιτήριος, ἅπαξ ἐμοῦ ⊕ Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; ἢ ὃν φασι, κὴ Πυθαγόραν ὄντα τὸν ἄνδρα λαμπρὸν πολλάκις, Ἀσπασίαν ἡδεῖαν πρὸ τυράννου. τίς δὲ μὴ τὸν Ἀσπασίαν ἄνδρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνθρώπος; Αλε. ὁ κυνικὸς Κράνης. Mi. ὦ Διοσκόρω τῶ ἀνομοιοτάτω. ἐξ ἑταίρας, φιλόσοφος; Αλε. ὦπε βασιλεῦ. οἷον πίνης. κὴ μὴ ὀλίγον, σατράπης. οἷον ἵππος, κὴ κολαὶς, κὴ βάτραχος, κὴ ἄλλα μυρία. μικρὸν δ' ἂν ἡδέως κολακεύσασθ ἔφην. τὰ πλούσια ἡ, ἀλιτήριον πολλάκις. ἔᾠδω γὰ τὸ βίῳ, κὴ ἀδῶ πολλοῖς ἄλλοις ἀλλόκοτος βασιλεῦσι, κὴ πένησι, κὴ πλουσίοις. τὰ πλούσια, κὴ σοὶ τῶ σώματι, κρεαγρίδων ὀπωρίαν τὸ πονηρόν, κὴ αἱματοῦσθαι ἐπὶ τῇ πλίᾳ, κὴ τὸς πλουσίους ζηλοῦσιν ὑπ' ἀγροίας τ ἀνοήτους ὄντας ἡμᾶν. εἰ γὰρ ἠδεῖς τὰς θρυλλὰς αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, ἐβάλασσες rem te componebas. *Gal.* Ista quidem omnia feci, tametsi non ego solus, verùm & ante me, tum Tiresias, tum Elati proles Caeneus. Proinde quicquid in me convitii dixeris, id ipsum & in illos dixeris. *Mic.* Age igitur, utra tibi vita erat suavior, quum vir eras, an quum Pericles tecum habebat consuetudinem? *Gal.* Vides cujusmodi sit istud quod percontaris: cui ne Tiresiae quidem expedierit respondere? *Mic.* Atqui si minùs fateare: tamen istud Euripides sat explicuit, quum ait, se malle ter sub clypeo consistere, quàm parere semel. *Gal.* Imò præmoneo te paulò pòst puerperam fore: siquidem & tu mulier es olim futurus, idque sæpius longo sæculorum orbe & recursu. *Mic.* Non tu pendebis, ô Galle, qui putas omnes homines esse Milesios, aut Samios? Nam ajunt te etiam tum quum Pythagoras esses, venusta forma decorum, sæpius Aspasiam fuisse tyranno. Verum age post Aspasiam in quem virum aut mulierem denuo renatus es? *Gal.* In Cratem Cynicum. *Mic.* O Castor! ô Pollux! quam dissimile! ex scorto Philosophus? *Gal.* Deinde rex: deinde pauper: paulò pòst satrapes: dehinc equus, graculus, rana, aliaque innumerabilia: quæ sigillatim recensere longum esset. Postremò Gallus plerumque: quo vitæ genere delectatus sum & servivi apud multos alios & reges, & pauperes, divitesque: postremò nunc tecum vivo, rideóque quotidie, quum video te paupertatis tædio complorantem, ejulantémque ac divitum admirantem fortunas, propterea quòd ignores quantum illis adsit malorum. Alioqui si curas noris quibus illi distringuntur, te ipsum profectò riseris, qui antea cre-

ἀν ἐπὶ σαυτῷ ὄφελον οἰηθῆναι ὑπερευδαιμονεῖν ἀεὶ τὸ πλούσιον. Mi. σὺκῶν ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπισυγχέω τοὺς λόγους, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. Alle. διοίσει μὲν οὐδὲν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα. πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι. πλὴν τὸ γοῦν ὀρθῶς τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζειν, ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀπημφίοις δύπλεις εἶναι δοκῶν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας σὺ αὐτοῦ ψυχὰς ἔχον. Mi. σὺκοῦν ὦ ἀλεκτρυὼν, ἐπειδὴ ἀπάντων χρείαν ἤδη τὸ βίον ἐπιφέρῃς, καὶ πάνυ οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ, τὰ τὸ πλουσίου, ὅπως βιῶσιν. ἰδίᾳ δ', τὰ τὸ πλουτεῖν, ὡς μοῦνος εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, δύδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τὸ πλουσίου. Alle. ἰδοὺ δὴ ὕστις ἐπίσκεψαι ὦ Μίκυλλε. σοὶ μὲν ὔτι πολέμιοι πολὺς λόγος, ἢν λίγηται ὡς οἱ πολέμιοι ἐπιλαμῶσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ τὰ ἀγρὼ τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὰ παρόδιον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλας διώσωσιν, ἀλλὰ τὸ σάλπιγγος ἀκούσας μόνον, εἴσῳ ἄφοβος, ὥσπερ ἐλέπεις τὸ κῦ σαυτὸν οἱ τεμπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὰ κίνδυνον ἀφυγεῖν. οἱ δ' ὁλκεῦντες μὲ ἐ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶντες ὦ, ὁρῶντες λαὶ τὰ τειχῶν ἀγόμματα ἐ φερόμματα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦντες. ἤν τε ἐπιξύσαι, ὥσπερ ἀνδιωδύσοι γραπτοὶ ὄντες, ἢ ἐπαρχοῦντες. σὺ ὦ οἰσυΐνῳ ἀσπίδα ἔχων, δύσκολος, καὶ κόρος, εἰς σωτηρίαν ἔτιμος ἐσιὰς τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ γραπτὸς νενικηκώς. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲ ᾧ

credideris eum qui sit opulentus; semper esse fœliciſſimum omnium. *Mic.* Ergo Pythagora, aut quod maximè gaudes appellari, ne confundam orationem, aliàs alio nomine compellans. *Gal.* Nihil intererit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam, ſive Cratem vocaris. Nam hæc omnia ſum ego unus. Verumtamen rectiùs feceris, ſi (quòd in præſentia eſſe videor Gallum me voces, ne avem hanc parvi duccere, contemneréque videaris, præſertim cùm tot tantaſque animas in ſe contineat. *Mic.* Ergo Galle, quandoquidem omnia penè vivendi genera jam expertus es, omniáque noſti: velim dilucidè mihi narres, quæ ſit divitum, quæ pauperum vitæ conditio, ut cognoſcam vere-ne iſtud affirmes, me divitibus eſſe fœliciorem. *Gal.* En hunc ad modum perpende Micylle. Te quidem non admodum tangit belli cura, ſiquando rumor ſit adventare hoſtes, neque ſolicitus es, ne in agros incurſantes populentur, neve hortum proculcent, aut vineas vaſtent: ſed ſimul atque tubam audieris, ſi tamen audieris, circunſpicis quò deflexus ſervari queas, ac diſcrimen effugere. Contrà illi ſibi timent, & animo cruciantur, quum de mœnibus quicquid opum poſſidebant in agris, id omne tolli, deportarique conſpiciunt. Ac ſive inferendum eſt aliquid in ærarium, ſoli accerſuntur: ſive in prælium exeundum, periclitantur, peditum equitum-ve turmis præfecti. Tu interim vimineum gerens clypeum, expeditus ac levis, ad ſaluti conſulendum, paratus epulum victoriæ celebrare, ſiquando victoria potitus imperator ſacra fecerit. Rurſum pacis tempore,

cu

δήμε ἂν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τ πλουσίων. οἰδὶ, φείδονται, καὶ ὑποπτήσσουσι, καὶ ἀργυρίοις ἱλάσκονταί σε. λυπρὸς μὲ γὰρ ὡς ἔχεις, καὶ ἀγῶνας, καὶ θεάματα, καὶ τἄλλα ἁβρυνῇ, ἅπαντα σοὶ πονοῦσι. σὺ δ' ἐξετάσεις ἐ δοκιμασεῖς πικρὸς ὥσπερ διαστόλης. ὑδὲ λόγε μεταδιδεῖς ἐνίοτε. κἂν σοι δοκῇ, καταχαλάσεις αὐτῶν ἀφύλακτες τὰς λίθες, ἢ τὰς οἰκίας αὐτῶν ἐδάφυσες. ὅτε δ' συκοφάντλι δίδας αὐτὸς, ὅτε λοιδορεῖν, μὴ ὀφείλοντα τὸ χρυσίον, ὑποτερβᾶς τὸ θηρίκλιον, ἢ ὀρύξας τ τοῖχον. ὅτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καλοκάγαθοις οἰκονόμοις ἀφυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φρονίδας λογιζόμενος. ἀλλὰ κρηπῖδα σωπαλίσας, ἱπλᾶ ὀβολὸς τ μισθοῦχον, ἐπειγόμενος ἐπὶ δίλλυ ὀψίου λουσόμενος ἦν δοκῇ, σαπέρδλυ πνὰ, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, δύφεμίεις σαυτὸν, ἄδλυ τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ σοφίᾳ φιλοσοφῶν. ὥστε ἀφ' ταύτας, ὑγιαίνεις τι, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸ κρύος. οἱ πένητες δὲ σε παραφθέγγονται ἀνταγωνιστὴν λαπφαίνεσθαι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμεινα εἶναι. ὥστε ὑδὲν σοι τ χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβλάβῃ. ἀλλ' ἢν ποτε κῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ, ἀναπηδήσας δρόμος, ἀποστισόμενος τῇ αἰτίᾳ. ὁδὶ, φοῦγε αὐτίκα φοβηθείς σε, ψυχρόν τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ μακρὸν οἰμώζειν λίγοντα ταῖς ἰατρικαῖς προόδοις. οἱ δὲ, ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τ κακῶν ὐκ ἔχουσι, tu plebeius in concionem ingressus, tyrannidem in divites obtines. Illi verò trepidant, pavitantque, & largitionibus te placant. Etenim ut balnea, ludi, spectacula, aliáque omnia tibi abunde suppetant, illi operam dant. At tu censor, & acerbus expensor, tanquam dominus, ne alloquio quidem interdum dignaris illos. Quòd si lubet, frequentibus saxis in illos degrandinas, aut ipsorum bona proscribis. Ipse neque calumniatorem metuis, neque latronem, ne conscensio ædium fastigio, vel pariete perfosso, tollat aurum: neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus conflictaris, neque curis distraheris. Verùm simul atque crepidam unam perfeceris, mercedemque retuleris, septem obolos, sero surgis crepusculo: & si libuerit, lavaris: tum empto vel saperda, vel mœnide, vel paucis ceparum capitulis, temet ipse oblectas, canens plerumque, optimaque cum pauertate philosophans: adeò ut eas ob res salubri sis, valentique corpore, & contra frigus obdurueris. Nam labores qui te exacuunt, certatorem non contemnendum reddunt adversum eas res, quæ compluribus inexpugnabiles videntur. Atque hinc fit ut nullus ex gravioribus hisce morbis insidias tibi moliatur. Quin siquando levis febricula invaserit, modico negotio eam medicatus, & inedia excutiens, protinus exilis. Illa porrò fugit ilico, metuens te, quem videat frigido victu impleri, & medicorum illis recursibus longum plorare renuntiantem. At illi ex adverso propter intemperantiam, quid tandem mali non habent infœlices?

ποδάγρας, καὶ φθίσας, καὶ ὑδέρους; τοῦτο γὰρ τὸ πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιχαρῆν οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ἐπιπολὺ ἄρασιν αὐτὰς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, ὅτε εἶδότες ὅτι κηρὸς ἥρμοσο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέχαι σφίσι τὸ πάσχειν ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες. ὅσοι δὲ τὸ Δαιδάλου μὴ πάνυ μετέῤῥεα, μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ σεσόφισται, ὡς νοΐζεσθαι σφίσι τῇ ἄλμῃ τὸ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ὄντες ἀσφαλῶς διέπλησαν. Μι. ἐπιεικεῖς πινες, καὶ σωστικὰ λέγεις. Αλε. τῶν μὴ τοιαῦτα ἄλλων ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς εἶδις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος σεσιτιλλωμένῳ τὸ πλευρὸ γάλατα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν. ἢ Διονύσιος κρεβληθεὶς ὑπὸ τυραννίδος, ἢ Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικούτοις ἄρχειν, παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Μι. εἰπὲ μοι ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ ἦ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα, φὴς γὰρ ἐβασίλευσας, ποίᾳ τινὸς ἐπιτροφῇ ἐκεῖνα ἔβιε; ἦπου παιδαλέμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὄν, τι πέρ ἐστι τὰ ἀγαθὰ ἀπάντων ἔχων. Αλε. μὴ ἦ ἀναμνήσῃς με ὦ Μίκυλλε, ὕπνῳ τερασθέλι ἴσῳ τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὥσπερ ἔφησθα, παιδαλέμων εἶναι δοκῶν. ἔνδον δὲ, μυρίας ἀνίας σιωπῶν. Μι. πῶς τοῦτο; παράδοξα γὰρ, καὶ πάνυ πιστὰ φῄς. Αλε. ἦρχον μὲν ὅτι ὀλίγης χώρας ὦ Μίκυλλε, πεμφόρου τινὸς, καὶ πολλοὶ ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τὸ πόλεων ὑπὸ τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις κεκαρῥεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ὑπὸ πολλὴ, καὶ ἵππῳ συγκεκροτημένη, καὶ δορυ-

podagras, tabes, pulmonis inflammationes, aquas intercutes. Hæc enim à sumptuosis illis cœnis nascuntur. Proinde quicunque ex his Icari in morem, sese attollunt, propiusque soli admovent, nescii alas sibi esse cera adglutinatas, ingentem nonnunquam strepitum movent, prono capite in mare delapsi. Sed qui Dædali exemplo, non admodum sublimia, neque excelsa sapiunt, sed humilia terræque vicina, adeò ut cera nonnunquam salis aspergine madescat, ii tuto plerumque transvolant. *Mic.* Moderatos istos, & prudentes narras. *Gal.* Verùm aliorum Micylle, naufragia fœdissima conspicias: nempe quando Crœsus revulsis alis risum exhibet Persis, consenso rogo: aut quum Dionysius tyrannide abdicatus, Corinthi literas docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens. *Mic.* Dic mihi Galle, tu quum rex esses (nam ais etiam regem te fuisse) cujusmodi expertus es illud vitæ genus? Sanè tum fœlix eras, siquidem id quod est bonorum omnium caput possidebas. *Gal.* Ne mihi in memoriam regeras, ô Micylle: usque adeò miserrimus, tunc eram, & quanquam quoad res externas planè fœlix videbar, ut dixisti: tamen intus, innumeris curis distringebar. *Mic.* Quibus curis? Nam absurda prorsus & incredibilia narras. *Gal.* Equidem Micylle, imperabam regioni non exiguæ, quarumvis rerum feraci, cùm incolarum multitudine, tum urbium pulchritudine cum primis admirandæ: præterea fluviis navigabilibus, ac mari portuoso commodæ. Ad hæc exercitus ingens, equitatus instructus, satellitium non exi-

φορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τελῶναι, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀναρίθμητον, καὶ χρυσὸς ὁ κατὰ πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, εἰς ὑπερβολὴν ἐξηγκωμμένη. ὥστε ὁπότε ἐσιοίμι, οἰμῳζον μοὶ, ἐσορῶντι, καὶ δεῖν πάντα ὁρᾶν ἐφοντ. καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις σκοπεῖσθον ὑψόροφοί μοι. οἱ δὲ, καὶ ὑπὸ τὸ τέγος ἀνιόντες, ὡς μεγάλων ἐλαφρὸν ἀκριβῶς ἐπεσκεύαν τὸ ζεῦγος. τὸν ἡφαιστεύδαν. τὸ ἀμάθημα. τοὺς ἐσπείσπους. τοὺς ἐπορθμίους. ἐγὼ δ' οἰδὰς ὁπόσα μοι ἦν ἐν ἔρεφεν, ἐκείνοις μὲν τὸ ἀγνοίας συνεχώρησκον, ἐμεωτὸν δ' ἤλεον, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἵους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἔσικεν τὰ ἐμοῖς ὁ μὲν, Ποσειδῶν, ἢ Ζεύς ἐσι πάγκαλος, χρυσῷ, καὶ ἐλέφαντος ξυνηρμοσμένος, περφυκὼς, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ. ἢν δ' ὑπανύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλοὺς πάσας ἐν γόμφοις, καὶ ἥλους ἀδαμαντίνους πεπερονημένους, καὶ κρεμὰς ἐν σφῶσας, καὶ πίτυας ὑπόπλεον, καὶ τοιαῦτα πολλὰ πολλὴν ἀμφορέα ὑπεισερύσαι. ἐὰν λέγειν [1] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτεύόμενον αὐτοῖς ἐνίοις. τοιοῦτόν τι ἐν βασιλείᾳ ἐσίν. Μι. οὐδέπω ἔφησθα τὴν πηλὸν, καὶ τὰς γόμφους, καὶ μοχλούς, οἵ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τοῦ ἀμορφίαν ἐκείνων τῶν πολλῶν, ἥτις ἐσίν. ὡς τάχα ἐξελαύνειν λακκοπόρθμον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ σεσκιωμένον δαιμονίως, ἔοικεν ὥσπερ Κολοσσιαῖον περιδεῖ-

exiguum, triremes, vis pecuniæ innumerabilis, vasorum aureorum plurima copia, reliquaque omnis tragœdia principatus, supra quàm credi queat, ingens. Itaque cùm prodirem, plerique adorabant, Deum quempiam intueri sese rati: aliique alios trudentes concurrebant, quò me conspicerent: nonnulli, conscensis tectis, magni æstimabant, si plenè contemplari licuisset quadrigam, pallium, diadema, anteambulones, & à tergo comitantes. Ego inter hæc mihi conscius quantæ me res discruciarent, versarentque, illis quidem propter insciti am ignoscebam, at mei ipsius misereſcebat, quòd similis essem magnis illis Colossis, quos aut Phidias, aut Myron, aut Praxiteles fecit. Quorum quisque extrinsecus est Neptunus, aut Iupiter, omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus, & aut fulmen, aut fulgur, aut tridentem dextra tenens. At si immisso capite, quæ sunt intus inspicias, videbis vectes, paxillos, & clavos, per universum infixos, stipitesque & cuneos, picémque sublitam: item aliam id genus deformitatem intus inhabitantem. Omitto dicere muscarum, mustelarúmque vim, quæ nonnunquam in iis mansitant. Hujusmodi videtur esse regia dignitas. *Mic.* Nondum explicuisti lutum, & clavos, & vectes imperii, quinam sint, neque magnam illam deformitatem quænam sit. Nam cum admiratione vectari, & tam multis imperare, numinisque instar adorari, cum Colossi exem-

1 Μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id est, *soricum & muranearum aranearum copia.* Nam Sorices & mures aranei melius conveniunt quam muscæ. *Palm.*

γμάλλ. ἅπαντα γάρ τι ἐστὶν. σὺ δὲ κ τὰ ἔνδον ἤδη δ Κολοσσὸν λέγε. Αλε. τί πρῶτον εἴπω σοι ὦ Μίκυλλε, τὰς φόβους, καὶ τὰ δήγματα, κ ὑποψίας, καὶ μίσος τὸ πρὸς τ συνόντων, κ ἐπιβουλάς. καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνον τι ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κἀκεῖνον, καὶ παραχῆς μετὰ ὀνείρατα, κ συνοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρημάτισμὸς, κ δίκας κ ἐκστρατείας, καὶ πρόσταγματα, κ συνήγματα, καὶ λογισμὸς; ὑφ' ὧν ἁδὲ ὅταρ ἁπλαῦσαί τιν ἡδὺν ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων, μόνον ἀφοσοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα. ὁδὲ γ ἀτρεϊδὴν Ἀγαμέμνονα ὑπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα. κ ταῦτα, μεγκόντων Ἀχαιῶν ἁπάντων. λυπεῖ γ τ μὲ λυδὸν, [1] ὡς κωφὸς ὤν. τ Πέρσην γ, Κλέαρχος, Κύρῳ ξενολογῶν. ἄλλον γ, Δίων, ὡσὸς δὲ τοι τ Συρακουσίων κοινολογήμων, κ ἄλλον Παρμένιον ἐπαινήμων. κ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος. ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ ὁ ἐρώμενος, ὡσὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα. καὶ ἀποκεκαθάρθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δύ, ἢ τέτταρες τ δεξυφόρων ὡσὸς ἀλλήλους ἀφυβριζόντες. τὸ γ μέγιστον. ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, κἀξ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἤξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γὰρ, ὑπὸ δ παιδὸς ἀπεθανεν ἐκ φαρμάκων. ὁ γ, καὶ αὐτὸς ὑπὸ δ ἐρωμένου. τ γ ἄλλον, ὅτως ὁμοίοτροπ ζηνας κατλαβεν. Μι. ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῄς exemplo quadrat: siquidem hoc divinum quiddam est. Nunc autem quæ sunt intra Colossum exponito. *Gal.* Quid primum tibi referam Micylle? utrum metus, curas mordaces, suspiciones, familiarium odium, & insidias: easque ob res, somnum rarum, eumque levem, ac plena tumultus insomnia, cogitationes perplexas, spes semper improbas: an verò otii penuriam, postulationes, judicia, expeditiones, edicta, fœdera, consultationes? Quibus rebus fit, ut ne per somnium quidem, aliqua re jucunda frui liceat: verùm ut omnibus de rebus solus dispiciat necesse est, milleque negotia sustineat. Quippe nec Atridem Agamemnona dulcis habebat, Somnus, multigenas versantem pectore curas. Idque cùm reliqui omnes Achivi sterterent. Adde quòd Lydum illum discruciat filius mutus: Persam Clearchus Cyro milites peregrinos conscribens: alium Dion cum Syracusanis nonnullis ad aurem communicans: alium Parmenion collaudatus. Item Perdiccam Ptolemæus, Ptolemæum Seleucus. Quin illa quoque molestiam afferunt, amasius non sponte consuescens, concubina alio gaudens: tum siqui defectionem parare dicantur: aut duo quatuorve satellites inter sese susurrantes. Quódque gravissimum est, amicissimi quique vel maximè suspecti sunt habendi, semperque metuendum, nequid magni mali ab illis oriatur. Nam alium filius, alium amasius veneno necavit: alium similis mors forsan eripuit. *Mic.* Apagesis, atrocia sunt Gal-

1 Τὸν κωφὸν ὄν] Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive apologiam pro imaginibus. *Marcil.*

ὦ Ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κανείῳ, καὶ ἀκονίτῳ συμμεμιγμένῳ φιλοτησίαν. ὁ δὲ κίνδυνος, ἐμοὶ μέν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμαρτοῖ τῆς τομῆς τὸ ἐπ' ὀλίγον τι αἱμάξαι δὲ δακτύλιον σπουδαῖον. οἱ δὲ, ὡς φῄς, ἀναπίμπλασι δώσοντες, καὶ ταῦτα, μυελοῖς κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπιδὰν πίσωσιν, ὁμοίοις μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, πάνυ μέν, Κέκροπας δέ τινας ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματα ἔχοντας, καὶ [1] ξίφη ἐλαφρὰ ξυρητὰ, καὶ ἐπίσεσιν ἠμελημένην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἐγὼ δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται ἀποσπάσας τις αὐτῶν, ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κεφαλήν, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς· δι' ἀσθένειαν μὲν σωτηρίου αὐτῷ διαδήματος, ἡμιφθόρου δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς· ὑποκριτῇ, καὶ τὰ σκηνῶν ἐπιπολὺ μιμουμένῳ, ὡς τὰ πολλὰ τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι [2] ῥάκια, δύσλυα ὄντα, καὶ τὰ ἐμβάδια τοῖς ὑποδήσιν ἀμορφοῦντα, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον δὲ ποδός. ὁρᾷς ὅπως μὲ ἐν εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη ὃ βέλτιον ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μέν, τοιοῦτόν τι ὄφλημα ἔσται. ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς, ἢ βάτραχος ὁπότε χθιζὸς, πῶς ἂν φέρες ἐκείνῳ τῷ Δημοσθένει; Ἀλε. μακρὰν τοιοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον,

Galle, hæc quæ narras. Quare mihi tutius fuerit cerdonicæ operæ pronum incumbere, quàm ex aurea phiala propinatum poculum haurire cicuta & aconito temperatum. Nam mihi quidem hoc unum est periculi, ut si paulum aberret ſmilion, deflectatque à recta incisione, ſummum ſecantis digitum exiguo tingat ſanguine. At hi, ut ais, lethifera agunt convivia, idque innumeris in malis constituti: qui ubi conciderint, perſimiles esſe videntur tragicis hiſtrionibus. Nam multi ut videre est, quoad Cecropes ſunt, aut Siſyphi, aut Telephi, diademata geſtant, eburneiſque capulis gladios, comamque ventilatam, & chlamydem auro intertextam. Quòd ſiquis, qualia plerumque accidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat, riſum profectò movet ſpectatoribus: videlicet perſona unà cum ipſo diademate contrita, vero autem actoris capite cruentato, cruribusque magna ex parte renudatis, ut jam interioris amictus panni quàm ſint miſeri fiat perſpicuum: ac cothurnorum quos pedibus induxerunt appareat deformitas, cùm pedis modo non reſpondeant. Vides ut me jam ſimilitudines conferre docueris optime Galle? Cæterùm tyrannis, talis quædam res esſe tibi viſa est. Sed cùm equus esſes, aut canis, aut piſcis, aut rana, quomodo eam vitæ rationem ferebas? *Gal.* Quem nunc moves ſermonem

1 Ξίφη ἐλαφρὰ ξυρητὰ] Heliod. lib. 2. *Bourd.*

2 Ῥάκια δύσλυα] Tangit ſcenicas veſtes ſervorum. Duplex veſtis in ſcena, liberorum & ſervorum, ut patet apud I. Polluc. c. 13. l. 7. Eorum qui ſervos fingebant veſtes centuculi ex parvulis pannis. Sic in Epiſt. Saturn. *αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ δύσλυτα συγκεκαμμέναι.* Hinc *centunculum mimi*, apud Apul. Apol. 1. Hinc jocus ille Plautinus. *Conſutus tunicis hunc advenio non dolis.* Idem.

καὶ ὁ Γ παρόντος κομιεῖ. πλὴν τόγε κεφάλαιον, ἁδὺς ὅσις σὺν ἀπραγμοσύνῃ τ βίον ἔδεξέ μοι Γ ἀνθρωπείαν, μόνας ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένον. πλὴν εἰ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτερχον, ἢ σοφιστὴν καλοῖον, ἢ ὀψοποιὸν κάνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιποθεῖτε, σὺν ἂν ἴδοις σὺ ἐκείνοις. Μι. ἀληθῆ ταῦτα ἴσως ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ γ ὅτε πέπονθα, σὺκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. ἀδύνατον δυνάμενον ἀπαμβλῦναι τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλήσιος γλυκάζ. ἀλλά μοι ἐ τηνύπνιον ἔπεσε τ ὀφθαλμῶν ἔσηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον. καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ κολαφρότῳ Σίμωνι ἀπονένευκα, τηνυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. Αλε. ἐγὼ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλλε. καὶ ἐπείπερ ἔτι νὺξ ἐστιν, ἔξανασὰς, ἵνα μοι. ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τ Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τ ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι. Μι. πῶς τοῦτο; κεκλεισμένων τ θυρῶν, [1] καὶ μὲν τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις; Αλε. ἀδαμῶς. ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ᾧπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ὧν τις τὸ ἀραῖον πλεργὸν τὸ μήκιστον, ὃ δ' ἀπαλόπτατα ἐπικομπίς ἐστι. Μι. δύο δ' ἔστι τοιαῦτα. Αλε. τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποπατάσας παρέχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βάλωμαι, ἀνοίγειν τι ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, αὐτὸς ἀόρατος ὤν. Μι. ἐλελήθεις με ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γοῆς ὤν. ἐμοὶ δ' ἂν ἐν ἓν τοῦτο ἀπαξ παρέχῃς, nem & longior sit, neque hujus temporis. Illud autem unum in genere dixerim, nullam ex omnibus vitam mihi non visam tranquilliorem humana, naturalibus duntaxat cupiditatibus, & usibus circunscriptam. Si quidem aut publicanum equum, aut sycophantam ranam, aut sophistam graculum, aut cinædum gallum atque id genus alia quæ studio prosequimini, inter illos non videas. *Mic.* Hæc quæ dicis Galle vera fortè sunt. Verùm non pudebit me tibi fateri id quod mihi accidit. Nondum dediscere possum cupiditatem illam à puero mihi insitam, videlicet ut dives evadam. Quin nunc quoque somnium illud ob oculos versatur, aurum ostentans: potissimùm autem sceleſtus ille Simon excruciat, qui tantas inter opes delicietur. *Gal.* Ego te hoc morbo levabo Micylle. Et siquidem etiamdum nox est, surge & sequere me: siquidem te ad Simonem ipsum adducam, & in aliorum divitum ædes, ut videas quomodo res habeant apud illos. *Mic.* Istud quo pacto? Num me clausis foribus parietes effodere compelles? *Gal.* Nequaquam: verùm Mercurius cui sum sacer, eximium hoc mihi concessit, si quis longissimam caudæ plumam avulserit, quæ ob mollitiem inflectitur. *Mic.* Atqui duas habes ejusmodi. *Gal.* At dextram cuicunque avulsam dedero gestandam, is quoad volvero, poterit fores omnes aperire, & cuncta videre, ipse invisibilis. *Mic.* Equidem ignorabam Galle te præstigiarum quoque peritum esse. Itaque si plumam hanc mihi semel præbueris,

[1] Καὶ μὲν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. *Mercil.*

ὄψε τὸ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ διῆλθεν μιτυληναῖος ἀμίς. μείζων γὰρ αὐτὰ παρελήλυθεν. ὁ δ', ὥσπερ ἐξετράχηλον, ἀποπίνων τὰ κατόμματα. Αλε. ἐμοὶ δῆτα ἡδοίας τοῦτο. παρέγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς λύειν τοιοῦτόν τι ἐργάσεσθαι ὁ ἔχων τὸ πλεῦρον, ἀναβοήσομαί με, κλέπτοντα αὐτόν. Μι. ἀπίθανον λέγεις. κλέπτω τὸν Ἑρμοῦν αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπώμοσμ' ἔγωγε. ἀφίξομαι γὰρ τῷ χρυσίῳ, ἢν δυνώμεθα. Αλε. ἀπόπλου ὦ Μίκυλλε σοῦτερον τὸ πλοῖον. τί τοῦτο ἄμφω ἀπέτιλας; Μι. ἀσφαλέστερον ὕστως ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἦττον ἄμφω τὸ πτέρυγε ὦσι εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις λῷον θατέρου τὸ ὑμέτερον μέρος. Αλε. εἶεν. ἐπὶ τὸν Σίμωνα σοῦτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; Μι. οὐδαμοῦ, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν Σίμωνα. ὃς ἀντὶ δισυλλάβου, πλουσύλλαβος ἤδη πλουτήσας εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί δῆτα ποιῶ τὸ μὴ τύπτω; Αλε. ἐπίθες τὸ πλεῦρον ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. Μι. ἰδοὺ δή, ὦ Ἡράκλεις, ἀναπεπίτασμαι ὥσπερ κλειδί· ἡ θύρα. Αλε. ἐγὼ εἰς τὸ σοῦθεν. ὁρᾷς αὐτὸν ἀχρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον. Μι. ὁρῶ τὴν Δίκη, ὡς ἀμφυεφῶντα ἐν διῆσται τὴν θυαλλίδα. καὶ ὀχεῖς δ' ἔστιν. ἐσκοίδει ὁπόθεν ὁ ἀλεκτρυών. καὶ κατέσκλυκεν ὑλῶν ἐπιτηκὼς τὸν φρυγίλον δηλαδή. ὁ γὰρ νοσεῖν ἄμεινον ἐλέγετο. Αλε. ἄκουσον ὁ φησιν. εἶεν γὰρ ὅπως ἔχει. Σι. ἐσκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκείνα, πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κεκρύφθαι, καὶ

bueris, videbis ilico Simonis univerſas opes huc deportatas: etenim eas huc rediens transferam. At ille rurſum coria calceis aſſuenda obrodet, ebibetque. *Gal.* Atqui nefas ſit ictum facere. Nam mandavit Mercurius, ut ſi, qui pennam habuerit iſtiuſmodi quippiam patret, vociferando furem prodam. *Mic.* Rem narras neutiquam veriſimilem, nempe Mercurium cùm ipſe ſit fur, non ſinere alios, ut idem faciant. Abeamus tamen: nam à capiendo auro mihi, ſi poſſim, temperabo. *Gal.* Pennam prius revellito. Quid hoc rei eſt? ambas revulſiſti. *Mic.* Hoc tutius, minuſque tibi deforme futurum eſt, ne altera caudæ parte mutilatus claudices. *Gal.* Eſto. Sed utrum Simonem primum adibimus, an alium quempiam divitum. *Mic.* Non alium: ſed Simonem, qui pro diſſyllabo tetraſyllabus eſſe affectat poſteaquam dives evaſit. Iámque ad foras acceſſimus. Quid igitur faciam deinceps? *Gal.* Pennam ſeræ admove. *Mic.* En Dii boni, oſtium perinde atque clave patefactum eſt. *Gal.* Præcedens in adverſum progredere. Vides illum vigilantem ac ſupputantem? *Mic.* Video per Iovem, & quidem ad obſcuram, ſiticuloſamque lucernam. Præterea pallet, haud ſcio unde, Galle, totúſque exaruit, & eſt extenuatus, nimirum à curis. Nam alioqui malè habere non dicebatur. *Gal.* Auſculta quid dicat. Intelliges enim unde ita ſe habeat. *Simon.* Nimirum ſeptuaginta illa talenta tutò admodum ſub lectica defoſſa ſunt, & nemo

1 Ἐπὶ τὸν Σίμωνα] Floren. ἐκεῖ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Clariſſimus Caſaubonus ad Athen. c. 14. lib. 5. Mercer. ad Ariſt. pag. 241. *Bourd.*

οὐδεὶς ὅλως εἶδε. πὰ ἦ ἐκκαίδεκα, εἶδε Σωσύλ. ὁ ἱππονόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κρυπτόμενόν με. ὅλως γὰρ ὡς τ Ἱππωνά ἐστιν ὁ πάνυ ἐπιμελής. ἄλλως τ᾽ οὐδὲ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς ἦ ὀλιγοπαθῆ πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γ᾽ ὁ Τίβιος πάρεχον αὐτῷ ὅτου μέχρι ὠψώνησεν ἔχθες; ἐλέγετο ἦ τῇ γυναικὶ ἐκκόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τάμοὶ ὅτι σταθῶσι ἕ κεκτημένοι. ἀλλ᾽ οὐδὲ τὰ σκεύη σὺν ἀσφαλεῖ μοι δάκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ μή τις ὑπερύξας τ τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσι, κἀμὶ ἐπιβουλεύουσί μοι. κ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. Μι. μὴ Δία, σὶ γὰ ὄμοιος ἐγὼ ἑ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω. Αλε. σώπησον ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. Σι. ἄρισον γὰρ ἄρυπνον αὐτὸν φυλάττειν. ἄπισω περίειμι λαθραίως σὺν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. τίς ἦτ; ὁρᾶ σέ γε ὦ τοιχωρύχε μὰ Δία. ἐπὶ κίονα ἦν τυγχάνεις, εὖ ἴσθι. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή πως παρῷλον διέλαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐψοφηκέ τις ἐπ᾽ ἐμέ. δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, κἀμὶ ἐπιβαλλόμεθα ὡς ἁπάντων. πῶ μοι τὸ ξιφίδιον; ἀν λαθὼν τινά. ἁπλῶμαι αὖθις τὸ χρυσίον. Αλε. τοιαῦτα μὴ στι ὦ Μίκυλλε τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν ἦ ἑ παρ᾽ ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τ νυκτὸς λοιπόν ἐστιν. Μι. ὁ κεκτημένων, οἷον βιοῖ τ βίον. ἐχθροῖς ὅτου πλησίον ζῶντι. κ᾽ κόρης γὰρ παίζεις αὖθις, ἁπλᾶν βάλομαι. Σι. τίς ἐπάταξέ με; λῃστεύομαι ὁ δυστυχής. Μι. οἴμωζε, κ ἀρύπνῳ, κ ὄμοιος γίγνῃ τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ πεφυκὼς αὐτῷ. ἡμεῖς ἦ, εἰ δοκεῖ, nemo prorſus vidit. At ſedecimi illa Soſylus equiſo vidit me ſub præſepi occultantem. Itaque de curando ſtabulo non eſt admodum ſolicitus, præſertim cùm laboris non ſit amans. Ac veriſimile eſt illum his multò plura ſuſtuliſſe. Nam unde Tibius heri tam ingens ſalſamentum ipſi opſonaſſet? Ajunt etiam illum monile uxori emiſſe drachmis quinque. Hei mihi miſero, hi omnia diſſipabunt bona. At neque pocula, quæ tot mihi ſunt, in tuto loco ſunt poſita: quæ vereor, nequis ſuffoſſo pariete mihi tollat. Complures mihi invident, atque inſidias moliuntur: ac in primis vicinus Micyllus. *Mic.* Ita per Iovem: nam tibi ſum ſimilis: ac patellas ſub ala geſto. *Gal.* Tace Micylle, ne nos præſentes prodas in furto. *Sim.* Optimum igitur fuerit ut ipſe inſomnis ſervem. Omnem obibo domum in orbem obambulans. Quis iſte? te video per Iovem, ô parietum perfoſſor. Bene ſe res habet, ſiquidem es columna. Refoſſum aurum numerabo rurſus, nunquid pridie me latuerit. En iterum aliquis me pulſavit: obſideor nimirum, & ab omnibus inſidiis appetor. Vbi mihi gladius? ſi quemquam deprehendero. Rurſum aurum defodiamus. *Gal.* Hujuſmodi Micylle, ſunt res Simonis. Sed abeamus ad alium quempiam, donec noctis adhuc aliquantulum ſupereſt. *Mic.* O miſer cujuſmodi vivit vitam! hoſtibus eveniat eſſe ad hunc modum divitibus. Itaque pugno illi in maxillam illiſo, volo diſcedere. *Sim.* Quis me percuſſit? latrocinio diſpolior miſer. *Mic.* Plora, ac vigila, auróque attabeſcens illi fias colore ſimilis. Nos autem, ſi videtur,

Gni-

Γνίφωνα τ δανειστὴν ἰδωμεν. ὁ μακρὸν ἡμῖν ἐστὶν οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὐτῷ ἡμῶν ἡ θύρα. Αλε. ὁρᾷς ἐπαχθυσῦσα ἐς τὸν ἐπὶ φρυλίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκους, καὶ τὰς δακτύλους κατασκληκόσα, ὃν δεήσῃ μεῖ' ὀλίγον πάντα τοῦτα λιπόντα, σίλφιον, ἢ ἰμπίδα, ἢ μῦιαν γενέσθαι; Μι. ὁρῶ κἀγὼ δαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ὡς νῦν πολὺ τ σίλφης, ἢ ἰμπίδος ἄμεινον βιοῦντα. ὡς ἢ ἐστὶν ὁκπέπηκεν ὅλως ὑπὸ τ λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν. Αλε. ἀλλὰ τ σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ. καὶ ἰδὲ γὰ ἀνέῳκται ἐς αὐτὸν ἡ θύρα. ὥστε ἰσίωμεν. Μι. ἅπαντα τοῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. Αλε. ἦ γὰ σὺ ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον; ὁρᾷς γὰρ τ Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τ οἰκέτου πρισοβύτου ἄνδρωπον. Μι. ὁρῶ νὴ Δία κατακυλισμένον τινὰ, καὶ παχηλασμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνδρώδη. τὴν γυναῖκα δ ἐπέρωθι ὑπὸ τ μαγείρου μοιχευομένην ἐς αὐτόν. Αλε. τί δῆτ ἐθέλοις ἂν ἐς τύπον κληρονομεῖν ἅ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; Μι. μηδαμῶς ὦ ἀλεκτρυών. λιμᾷ ἀσθενέστερον ἀπολοίμαν, ἢ τοιοῦτόν τι πεισόμενον. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα. δύο ὀβολοὶ ἔμοιγε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχίαν ἀσὰς τ οἰκετῶν. Αλε. ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς. τὰ λειπὰ δ, εἰσεῦθις ὄψῃ ἅ Μίκυλλε.

Gniphonem fœneratorem visamus. Neque hic procul habitat, ostium nobis sponte patuit. *Gal.* Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem, cui propediem relictis hisce omnibus, fit in silpham aut culicem, aut muscam abeundum? *Mic.* Video miserum & vecordem hominem, neque nunc silpha, aut culice meliùs viventem. Vt verò etiam iste totus rationibus intabuit! Ad alium eamus. *Gal.* Ad tuum, si videtur Eucratem. En tibi fores per se patuêre. Itaque introeamus. *Mic.* Paulò antè hæc omnia mea erant. *Gal.* At etiam nunc tu divitias somnias? Vides Eucratem ipsum à famulo, natu grandem. *Mic.* Video per Iovem obscœnitatem quandam, & lasciviam non virilem. Quinetiam altera ex parte ipsius uxorem à coquo constuprari. *Gal.* Quid ergo? num optaris Micylle, horum hæres esse, cunctaque possidere quæ sunt Eucratis? *Mic.* Nequaquam Galle. Fame priùs peream, quàm mihi accidat hujusmodi quippiam. Valeat aurum & convivia. Duo oboli mihi sunt divitiæ potiores, quàm si à domesticis mihi domus perfodiatur. *Gal.* Sed jam nunc quandoquidem dies ferme diluxit, domum nostram repetamus. Reliqua, Micylle, aliàs videbis.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ICAROMENIPPVS, SIVE HYPERNEPHELVS.

ΑRGVMENTVM.

Quod suprà in specie, idem hic in genere tractat. Reprehendit enim in universum omnium hominum tum privatorum, etiam regum ac principum, omnia facta ac studia: sive ea privata sint, sive etiam ad cultum, ac religionem deorum pertineant, præcipuè autem philosophos, ut semper aliàs, insectatur, quos indicat non modo circa res humanas incerta ac stulta docere, verum etiam de rebus sublimibus, de mundo, de Deo, de providentia divina, & id genus aliis, absurda, atque impia quadam tradere, quæ neque viderant ipsi, neque aliunde cognoverint. Atque hac omnia sub Menippi nomine, quem aliàs quoque, ut philosophis infestum atque inimicum exhibet.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Οὐκοῦν τετρακίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι μέχρι τοῦ τὴν σελήνην, ὁ δὲ ἐνθένδε ἡμῖν σταθμός. τοσοῦτος ἴσως, ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι πως πενταχόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, εἰς αὐτὸν ἤδη τὸν ἀραιὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς ἄποθεν, καὶ τοῦτο ἡλίῳ δύζωνῳ αἰτῷ μιᾶς ἡμέρας. Ετα. τί ταῦτα πρὸς χαρίεσσαν ὦ Μένιππε ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς. πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου περιελαλοῦντος, ἡλίους τε καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορλενὰ ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. Με. μὴ θαυμάσῃς ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρος, καὶ ἀβέβηλα δοκῶ σοι λέγειν. τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὰ ἔναισχρα ἀποδημίας. Ετα. εἶπε ὦ ἑταῖρε, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄρρητα ἐπεμαίρου τὴν

MENIPPVS.

TEr mille igitur erant stadia à terra usque ad lunam, ubi prima nobis fuit mansio. Hinc sursum ad solem parasangæ ferme quingentæ: à quo rursum ad cœlum ipsum arcemque Iovis arduam, tantum ferè spatii fuerit, quantum aquila possit uno die expeditè conficere. *Amicus.* Dic mihi per Gratias Menippe, quænam ista sint quæ de astris apud te loqueris, ac tacitus tecum metiris. Etenim jamdudum te affectans, audio soles & lunas, quinetiam fastuosas & peregrinas istas voces, stadia, & parasangas commemorantem. *Men.* Ne mireris amice, si sublimia aëriaque tibi videor loqui: nam apud me summam reputo nuper actæ peregrinationis. *Amic.* Num ô bone, Phœnicum in morem, viam stellis notabas?

ὀδόν; Με. ἆ μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐπεπήμην τῷ λόφῳ. Ετα. Η ἐγκλεις. μακρόν γε τὸ ὄνειρον λέγεις, εἰ γε σὺ μὲν ἔλαθες κεχαυκημένος πολυσπόγγους ὅλας. Με. Ὄνειρον γὰρ ὦ τὸν δοκῶ σοι λέγειν, ὃς ἐξ ἴσου ἀφῖγμαι καὶ ἐγὼ τῷ Διΐ; Ετα. πῶς ἔφησθα. Μενιππον ἡμῖν διοπτὴς πάρεσιν ἐξ ὑγροῦ; Με. καὶ μὲν ἐγώ σοι παρ' αὐτὸ ἐκεῖνο ἥκω πάνυ Διὸς ὄντα τῆμερον, θαυμάσια, καὶ ἀκούσας, καὶ ἰδών. εἰ δ' ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερδέδοικμι, τὸ περὶ πίστεως εἰπεῖν. Ετα. πῶς ἔγωγε ὦ θαυμάσιε, καὶ ὁλύμπιε Μένιππε ἡδονῆς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὤν, ἀπιστῶν δυναίμην ὑπερφίλου ἀνδρός. καίτοι πρὸ Ὄμηρον εἶπεν, ἢ ὑφηνάντο ἐνί. ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, πόθεν ἦρθης ἄνω, καὶ ὑπόθες ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος. τὸ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν ὄψιν, ὡς πάνυ ἴσασθε ἐκεῖνα τὴν φρυγὶ, ὥστε ἐμοῖς εἰκάζειν ἐστὶ σὲ οἰνοχοήσειν ἐοικέναι, ἀπάρασιν χαλκίνην καὶ ἐξ αὐτῆς. Με. σὺ μὲ πάλαι σκώπτειν δῆλον εἶ. καὶ θαυμάσῃ ἀδὴν, εἰ σοι τὸ παρεμβεβλημένον ἐν λόγῳ, μῦθον δοκεῖ ὡσπερεῖς. ἀπὸ γὰρ ἀδὴν ἰδιωτοῦ μοι καὶ ὡς τῷ ἀοιδοῦ, ὅτι ἡ κλίμακος, ὅτι πειδικὴ χρείας ἐστὶν. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ περί. Ετα. τοῦτο μὲν ἤδη ἐν ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἐφησθα, ἐγὼ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰσοπτής τις, ἢ κηλοῖος ἐξ ἀηδόνος χρυσόμβρου. Με. ὀρθῶς ὦ ἐπαίρεις, καὶ σοι δὸς σκοπεῖν εἴκασας. τὸ δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα ἐν περιῶν ἐν αὐτὸς ἐμηχανησάμην. Ετα. εἶτα ὦ τολμηρότατε πάντων,

tabas? *Men.* Non per Iovem: ſed in ipſis aſtris peregrinabar. *Amic.* Papæ! longum profectò refers ſomnium: ſiquidem totas paraſangas neſcius dormiviſti. *Men.* An ſomnium tibi videor referre: ego qui à Iove modò reverſus adſum. *Amic.* Quid dixiſti? Ita-ne Menippus nobis à Iove adeſt è cœlo delapſus? *Men.* Ita ſanè: ego tibi à ſummo illo Iove hodie venio, apud quem mira audivi, & vidi. Quòd ſi non credis: equidem hoc ipſo nomine ſupra modum gaudeo, quòd ſupra fidem ſum fœlix. *Amic.* Et quo pacto, ego divine & Olympie Menippe, mortalis cum ſim ac terreſtris, queam non credere viro qui nubes ſuperarit, quique, ut Homericis dicam verbis, jam ſit cœlitum unus? At illud, ſi videtur, mihi dicito, quo modo ſurſum ſubvectus fueris, atque unde ſcalas tanta magnitudine tibi paraveris. Nam quantum ad faciem attinet, non es admodum ſimilis illi Phrygio, ut conjiciamus te quoque ab aquila raptum fuiſſe, quò pocillatoris alicubi munere fungereris. *Men.* Iamdudum apertè cavillaris. Nec mirum ſi narrationis novitas fabulæ videtur adſimilis. Cæterùm ad conſcenſum pihil mihi fuit opus ſcalis, neque ut pullus aquilæ fierem, cùm proprias alas haberem. *Amic.* Hoc quod dicis vel ipſum Dædali factum ſuperat: ſiquidem præter alia, nobis neſciis milvius, aut graculus ex homine factus es. *Men.* Rectè amice: neque procul à ſcopo conjeciſti. Nam & illud Dædali alarum arti-

ficium ipſe etiam ſum molitus. *Amic.* At omnium audaciſſime, non

x Ὄνειρον γὰρ ὦ τὸν δοκῶ σοι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. *Marcil.*

x Οὐ-

σὺ ἰδιδοίκεις μὴ & σὺ ϖω τ ϑαλάττης κῳζαπισῶν, ϐρίπτιόν τι πέλαγος ἡμῖν ἄφιεν τὸ Ἰκάριον δηδείξης ἐπὶ τῷ σεωτῷ ὀνόμαλι; Με. ἀδαμῶς. ὁ μὲ γὰ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὼ πλέρωσιν ἠρμοσμένω, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τ ἥλιον ἐκείνῳ ἐτάκη, πλεροῤῥύησας, εἰκότως κατέπεσεν. ἡμῖν ὄ, ἀκήρατοι ἦν τὰ ἀκύπλερα. Ετα. πῶς λέγεις; ἤδη γὰ σοι εἰσὶ ὅπως ἠρέμα με ϖροσάγεις πρὸς τὼ ἀληθειαν τ διηγήσιως. Με. ὡδί πως. ἐστὶν ἀμυχλὴ συλλαϐὼν, ἔτι ὄ γύπα τ κῳρτερῶν, λοπτμὸν ϖάντως ὠλίαις τὰ ϖλερά, μᾶλλον ὄ & ϖᾶσιν ἐξαρχῆς τὼ ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίειμι. Ετα. ϖάνυ μὲ ὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τ λόγων, κἀμὶ πρὸς τὸ τέλω ἤδη πέχηνα τ ἀκροάσεως. μηδὲ πρὸς φιλίαν με ϖροϊδὴς, ἄνω ϖω τ διηγήσως ὀφ τ ὦτων ἀπηρτημένον. Με. ἄκουε τοίνυν. ὁ γὰ ἀστεῖόν γε τὸ ϑέαμα, κεχηνότα φίλον, ἐγκαταλιπεῖν. καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῂς ὀφ τ ὦτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξεζώγουν τὰ καθ ἑ βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀϐέϐαια τὰ ἀνθρώπινα ϖάντα εὕρισκον, ϖλὴν τῆς λέγω, καὶ ἀφροσύνης, καὶ δουλοπρεπείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τῷ ϖερὶ ταῦτα σπουδῇ, σχολὴν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαϐὼν, ἀνακύπλειν τε, καὶ πρὸς τὸ ϖᾶν ἀναϐλέπειν ἐπιῤῥώμως. καί μοι οὕτω ϖως, πολλὴν ποιᾶ ϖαρεῖχε τῷ ἀπορίαν, ϖρῶτόν μὲ αὐτὸς ὅτος ὁ ὑπὸ τ σοφῶν καλλύνῳ κόσμος. ὁ γὰ εἶχον εὑρεῖν ὅθ' ὅπως ἐγένετο, ὅτε τ δημιεργὸν, ὅτε ἀρχὴν, ὅθ' ὅ, τι τὸ τέλω ἐστὶν αὐτῷ. ἐπειδὴ ὄ κ μὴ non veritus es ne tu quoque alicubi in mare delapsus, Menippeum aliquod pelagus tibi cognomine redderes, quemadmodum ille Icarium? *Men.* Nequaquam: siquidem Icarus cùm alas haberet cera adglutinatas, eáque ad solem ocyssimè esset liquefacta, dilapsis alis, non mirum si decidit. At nobis celeres erant sine cera pennæ. *Amic.* Istud quì fieri potuit? Iam enim haud scio quo pacto paulatim me adducis, ut vera videantur quæ narras. *Men.* Ad hunc ferme modum. Aquilam egregiè magnam, præterea validum vulturem arripui. His cùm alas unà cum ipsis brachiis præsecuissem. Quin potiùs, si vacat, totius commenti rationem ordine tibi percensebo. *Amic.* Mihi quidem vel maximè vacat: adeò sublimis à sermone tuo pendeo: jámque ad narrationis finem inhio. Ne verò per Iovem amicitiæ præsidem me negligas, auribus in aëre suspensum, ob tuam narrationem. *Men.* Auscúlta igitur, Neque enim urbanum fuerit, si spectem amicum ore hiante relictum, præsertim, ab auribus ut ais, suspensum. Ego igitur, cùm expendens ea quæ sunt in vita mortalium, protinus omnes res humanas comperissem ridículas, humiles, & instabiles: nempe opes; imperia, magistratus: contemptis his, atque horum studio: adjectóque animo ad ea quæ sunt verè bona, hinc emicare, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Atque hic multam mihi hæsitationem attulit, primùm hic ipse qui à sapientibus appellatur mundus. Neque enim invenire poteram, neque quo pacto, neque quo opifice factus fuisset, neque quod esset illius vel initium, vel finis. Deinde cùm particulatim

ρῶ ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην. τὰς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε διεσπαρμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τὸ ποτὲ μὲν ἀφ' ὑπερθεν εἰδέναι. μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα καὶ τερατώδη ἐφαίνετο. καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τὸ σχῆμα τότε ἀπόρρητον ἦν τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἐκ μὲν γὰρ τῶν ἀστρων ἀλλαττομένη, καὶ βροντὴ κατερράγη τότε, καὶ ὗς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατεπεχθεῖσα, καὶ ταῦτα ὀυσείκαστα πάντα ἦν. ὅθεν ἐπειδὴ ὧδε ἔτυχε διακείμενα, ἄμεινον εἶναι ὑπελάμβανον πρὸς τὸν φιλόσοφον τοῦτον ταῦτα ἐκμαθεῖν. ὡμολόγει γὰρ ἐκείνης πάσης γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. ὅτε δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς οὐκ ὀλίγους παρῆσαν, σοφίᾳ τε συμφοιτήσει, καὶ χρόνου μήκει, καὶ γήρει βαθυτάτῃ, μάλα γὰρ ὑψαύχενας τινὰς, καὶ ἐρασμονώμενος οἱ ἄνδρες αὐτόθεν μοι κατεφάνησαν, τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν, αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ, ἐσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῇ σοφίᾳ διομολογησάμενος, ἤξιον μεταφοιτήσεως τῆς διδασκαλίας, καὶ τὸν ὅλον διακόσμησιν καταμαθεῖν οἱ δὲ, τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες συνέβαλον ἀρχὰς πάσας, καὶ πέρατα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνήμερα μὲ καταχέοντες. ὃ δὴ πάντων ἥκιστα ἐδοκεῖ χαλεπὸν εἶναι, ὅπερ μηδὲν ἄτοπον ἀπῆλθον, ἀλλὰ μᾶλλον πάντα, καὶ

tim contemplarer, multò etiam magis ambigere ſum coactus: quippe qui viderem ſtellas temerè per cœlum disjectas. Tum Solem ipſum, quid tandem eſſet, ſcire geſtiebam. Maximè verò, ea quæ lunæ accidunt, mihi videbantur abſurda, ac planè mira: putabamque inexplicabilem eſſe cauſam, cur illa ſubinde formam mutaret. Quinetiam fulgur emicans, tonitru erumpens, tum pluvia, nix, grando è ſublimi demiſſa: videbantur hæc quoque conjectu difficilia omnia, quæque nullis notis deprehendi poſſent. Itaque cùm ad eum modum eſſem affectus, optimum factu ratus ſum, ut horum unumquodque à philoſophis iſtis perdiſcerem: quos veritatem omnem dicere poſſe exiſtimabam. Quare cum ex illis præſtantiſſimos delegiſſem, quantum mihi conjectare licebat, è vultus auſteritate, è coloris pallore, ac barbæ profunditate (nam hi protinus viſi mihi ſunt ſublimiloqui, rerúmque cœleſtium periti) his ubi memet docendum tradidiſſem magna pecunia, quam partim è veſtigio præſentem numeravi, partim tum me perſoluturum promiſi, quum ad philoſophiæ ſummam eſſet perventum, volui ea quæ de cœleſtibus rebus nugantur doceri, & Vniverſi diſpoſitionem diſcere. At illi tantum aberat ut me priſtina liberarent inſcitia: ut in majores etiam dubitationes conjecerint: principia neſcio quæ, ac fines, inſecabilia, inania, materias, ideas, & id genus alia mihi quotidie offundentes. Verùm illud mihi omnium utique videbatur eſſe graviſſimum, quòd cùm nihil inter illos conveniret: verùm pugnantia, diverſaque inter ſe omnia loquerentur: tamen poſtulabant

ut

ὑπενοησα, ἵμως πειθεσθαί τί μοι ἐξίων, καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ λόγον ἐκφέρων ὑπάγειν ἐπειρῶντο. Ετα. ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐμαίνοντο πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἃ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον. Με. καὶ μὴν ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῖς λόγοις παρατυχίαν. εἶγε ἀσθενῆ μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμηλὰ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ὑδὲ ὀξύτεροι τῶν πλησίον ὁδοιπόρων, ἔνιοι δὲ καὶ νωθέστεροι, ἢ δρόμου ἀμελυώτεροι, ὅμως ἁπανθ' ὅσα πέρατα δυοραῖν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρειν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον. καὶ ὥσπερ ἐκ τῆς ἀέρων κολαπεσύντες, μεγάλη τις αὐτῶν, καὶ χαμηλὰ διεξήεσαν. καὶ πολλάκις εἰ τύχοι, μὴ δὲ ὁπόσοι σταδίοι μεσαρόγειοι ἀθλωαζέ εἰσιν ἀκριβῶς ἐπισταμένοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, εἴλλαν λέγειν. εἰρῶν τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετρῶντες. ἔπ δὲ κύκλους κολαχράφοντες, καὶ τρίγωνα, ἐπὶ τετραγώνοις διαχημαζίζοντες. καὶ σφαίρας πινὰς ποικίλας, τὸ μέγιστον δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετρῶντες. ἔπειτα δὲ καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ἄστρων αὐθάλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερθατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονοὺ δὲ καὶ δομενυμένους, μύθους μὲ εἶναι τὸν ἥλιον, καθοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδαποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, καὶ δὴ ἡλίου καλάκην ἱμονιᾷ τινι τὴν ἐκμοίδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναπαντῶντος,

ut ſibi fidem haberem: ac ad ſuam quiſque rationem me conabatur adducere. *Amic.* Rem abſurdam narras: ſi viri cùm eſſent ſapientes, inter ſe de rebus factioſè diſſiderent, nec de iiſdem eadem ſentirent. *Men.* Atqui riſeris, amice, ſi audieris illorum arrogantiam, & in diſſerendo prodigioſam confidentiam: qui quidem quanquam in terra gradiuntur, nihilóque præſtantiores ſunt nobis, qui humi ambulamus: nec cernunt acutiùs quàm quivis alius aſtans, imò nonnulli præ ſenio & inertia cæcutiunt: tamen & cœli terminos perſpicere ſeſe profitentur, & ſolem metiuntur, & ea quæ ſupra lunam ſunt, aggrediuntur. Ac perinde quaſi delapſi è ſtellis, ipſarum & magnitudinem, & figuram exponunt. Ac ſæpenumero cùm fortè neque illud certò ſciant: quot ſtadiis à Megara diſtent Athenæ, tamen ſpatium quod intereſt inter lunam & ſolem, quot ſit cubitorum audent pronuntiare: aëris altitudinem, maris profunditatem, terræ ambitum dimetientes: ad hæc circulos depingentes, ac triangulorum figuras ſuper quadrangulos inducentes, & varias quaſdam ſphæras, cœlum ſcilicet ipſum metientes. Iam verò annon illud inſulſum, & inſignis arrogantiæ: quòd cùm de rebus uſque adeò incertis loquantur, nihil tamen ità proponunt, quaſi conjecturis ducantur: verùm ſupra modum contendunt, neque ullum vincendi locum aliis relinquunt: tantùm non jurejurando confirmantes, Solem eſſe maſſam candentem, incoli lunam, ſtellas aquam potare: idque ſole veluti ſitula quadam per funem demiſſa, vaporem è mari

καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. τὴν μὲν γὰρ εὐσεβείαν, ὑπόπεπτον τῷ λόγῳ, ῥᾴδιον κατανοῆσαι. καὶ σκόπει ὡς Διὸς εἷς ὢν τὸ πλῆθος ἐστὶ τὸ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολλὰ διεστηκότα ἀλλήλων μᾶλλον γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ ἕκαστα γνώμη διαφορὰν εἶναι δοκεῖ. οἶδε, καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸ κατασκευῆς τὸν τρόπον, ἀπὸν ἐπόλμησεν. ὃς δὲ μάλιστα ἐθαύμαζον, ἦσαν μέν τινα πρόχειρα τοῦ ὅλου ἐφιστάντες, ἀσαφῆ δέ τινα ὄντα ἦν, ἅττα ὅπου ἐστὶν, ἔκρυπτε ἐπικαιρίως. καίτοι ἀλλὰ γὰρ τὸ μὲν παντὸς γένεσις, ἀδιαίρετον δὲ χρόνου, καὶ τόπου ἐπιποθεῖν. Ετερα. μάλα πάσῃ Μίνιππε, τολμηρὰς, καὶ θαυμαστοποιὸς ἄνδρας λέγεις. Με. τί δ' εἰ ἀκούσειας ὧν θαυμάσει, οἷοί τε ἰδεῖν, καὶ ἀσυμφώνους, ἃ διεξέρχονται, ἢ τὰς οἷοί τε δέρεσθαί τε, καὶ ἀπείρους λόγους; καὶ γὰρ αὖ δὲ αὖτη γεωμετρία αὐτοῖς ἡ μάχη. τοῖς μὲν, πλὴ τὸ πᾶν περιχαράξαι. τοῖς δὲ, ἀπλῶς τοῦτο εἶναι καταλαμβάνειν. ὁ μὲν ἀλλὰ δὲ πλαμπόλλας πάσας εἶναι τὰς κόσμους ἀπεφαίνετο, καὶ τὸν ὡς οἷοί ἐνὸς αὐτῶν ἀφελεσθαι μόνον κατεπίχθονιον. ἕτερος δέ τις οὐκ εἰρωνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τὸν ὅλον πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. οἷοί μὲν γὰρ τὸν θεῶν, τί χρὴ δὲ λέγειν, ὅπου τοῖς μὲν, ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ, κυνῶν, καὶ χλωῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενον. καὶ οἱ μὲν, τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τῷ τοῦ ὅλου ἀρχὴν ἀπένεμον. ὥστε ἄρρητα δὲ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδυψιλούμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον. καὶ διειλόμενοι, τὸ μὲν πᾶν, πρὸς ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. τὴν μὲν γὰρ εὐσεβείαν, ὑπόπεπτον τῷ λόγῳ, ῥᾴδιον κατανοῆσαι. καὶ σκόπει ὡς Διὸς εἷς ὢν τὸ πλῆθος ἐστὶ τὸ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολλὰ διεστηκότα ἀλλήλων μᾶλλον γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ ἕκαστα γνώμη διαφορὰν εἶναι δοκεῖ. οἶδε, καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν κατασκευῆς τὸν τρόπον, ἀπὸν ἐπόλμησεν. ὃς δὲ μάλιστα ἐθαύμαζον, ἦσαν μέν τινα πρόχειρα τοῦ ὅλου ἐφιστάντες, ἀσαφῆ δέ τινα ὄντα ἦν, ἅττα ὅπου ἐστὶν, ἔκρυπτε ἐπικαιρίως. καίτοι ἀλλὰ γὰρ τὸ μὲν παντὸς γένεσις, ἀδιαίρετον δὲ χρόνου, καὶ τόπου ἐπιποθεῖν. Ετερα. μάλα πάσῃ Μίνιππε, τολμηρὰς, καὶ θαυμαστοποιὸς ἄνδρας λέγεις. Με. τί δ' εἰ ἀκούσειας ὧν θαυμάσει, οἷοί τε ἰδεῖν, καὶ ἀσυμφώνους, ἃ διεξέρχονται, ἢ τὰς οἷοί τε δέρεσθαί τε, καὶ ἀπείρους λόγους; καὶ γὰρ αὖ δὲ αὖτη γεωμετρία αὐτοῖς ἡ μάχη. τοῖς μὲν, πλὴ τὸ πᾶν περιχαράξαι. τοῖς δὲ, ἀπλῶς τοῦτο εἶναι καταλαμβάνειν. ὁ μὲν ἀλλὰ δὲ πλαμπόλλας πάσας εἶναι τὰς κόσμους ἀπεφαίνετο, καὶ τὸν ὡς οἷοί ἐνὸς αὐτῶν ἀφελεσθαι μόνον κατεπίχθονιον. ἕτερος δέ τις οὐκ εἰρωνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τὸν ὅλον πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. οἷοί μὲν γὰρ τὸν θεῶν, τί χρὴ δὲ λέγειν, ὅπου τοῖς μὲν, ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ, κυνῶν, καὶ χλωῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενον. καὶ οἱ μὲν, τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τῷ τοῦ ὅλου ἀρχὴν ἀπένεμον. ὥστε ἄρρητα δὲ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδυψιλούμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον. καὶ διειλόμενοι, τὸ μὲν πᾶν,

mari attrahente, atque illis omnibus ordine potum distribuente. Nam quanta sit in dictis pugnantia, cognitu facile est. Ac per Iovem quæso considera, num illorum decreta sint contermina, nec longo à se invicem intervallo distent. Primùm enim varia est de mundo sententia: siquidem aliis non genitus, nec interiturus esse videtur: alii & ejus opificem, & fabricandi modum ausi sunt dicere. Quos equidem cum primis admirabar: quòd cùm Deum quendam rerum omnium opificem constituissent: non etiam illud adderent, vel unde is esset profectus, neque ubi consisteret, cùm singula fabricaretur. Nam ante Vniversi ortum, non possis vel tempus, vel locum imaginari. *Amic.* Valdè audaces, Menippe, & prodigiorum authores homines mihi narras. *Men.* Quid si jam audias ô præclare: quæ differunt, & de ideis, & de incorporeis, tum quæ de finito & infinito loquuntur? Nam & his de rebus acriter inter se digladiantur: dum alii fine circunscribunt Vniversum: alii contrà infinitum rentur. Quinetiam ex his complures esse mundos demonstrabant, eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent. Rursum quidam alius, pacis nequaquam amans, bellum rerum omnium parens esse censebat. Nam de Diis, quid jam attinet loqui? Cùm his Deus esset numerus: illi rursus per canes, anseres, platanósque dejerarent. Alii reliquis omnibus Diis expulsis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant: ita ut grave mihi esset auditu, tantam esse Deorum inopiam. E diverso alii liberaliores, multos Deos faciebant: quibus divisis, hunc quidem pri-

ωρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν. τοῖς δ', τὰ δεύτερα, καὶ τελέα ἐνέμουν τῆ θεότητος. ἔλθ δ', οἱ μὲ, ἀσώματόν τι, καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον. οἱ δὲ, ὡς ὡδὲ σώματος αὐτῶ διενοοῦντο. εἶτα δ' ὡς οἰόν τε καθ' ἡμᾶς πρᾶγμάτων ἐπὶ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοὶ, ἀλλ' ἦσάν τινες, οἱ τὰ συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τὰ λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας. [1] ἠδεῖν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν. εἰσήγαγον αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δ', παῦσα πάντα ὑπερβάντες, ἀδέσποτον εἶναι θεὸς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὰ κόσμου ἀπελίμπανον. τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστῶν μὲ σὺν ἐτόλμων ὑψιφρονεῖσθαι τε. καὶ ὑψηλοῖς ἀνδράσιν ἐμὴν εἶχόν γε ὅπη τὰ λόγων τραπόμην, ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὑρεῖν, καὶ ὑπὸ ψελῆρ μηδαμῆ θεατρικόν. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον. πολλάκις μὲ γὰρ ἀνώρμησε πιστεύειν τινὶ αὐτῶν ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν ἐπιγῆς μὲ, ἀκόσθαί τι ὡδὲ τούτων ἀληθὲς, ἀπεῖχον.

primum Deum nuncupabant: illis secundas aut tertias divinitatis partes tribuebant. Ad hæc alii incorporeum quiddam atque informe putabant esse numen. Alii corpus esse imaginabantur. Deinde non omnes existimabant, res mortalium curæ Diis esse: verùm erant nonnulli, qui ipsos omni cura liberantes (ut nos senio confectos à ministeriis dimittere consuevimus) nihilo aliusmodi eos inducerent, quàm cujusmodi satellitia in comœdiis induci solent. Alii verò hæc omnia prætergressi, ne esse quidem ullos omninò Deos credebant: sed mundum nullo domino, nulloque duce temerè ferri sinebant. Quæ cùm audirem, non audebam fidem non habere altifremis istis, & probè barbatis viris: neque tamen inveniebam ad cujus verba me verterem, ut aliquam illorum sententiam nanciscerer irreprehensam, ac nequaquam ab alio subversam. Quare Homericum illud mihi revera usu veniebat. Nam sæpenumero animus incitabat, ut alicui illorum crederem: sed me mens diversa vetabat. Ob hæc omnia consilii inops, in terra quidem de his veri quippiam audire desperabam:

1 Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσι] Sic etiam infra: πῶς δεῖ ἰσχυρίζεσθαι συγγράφειν. μὴδ' ὅπερ κωμικὸν δορυφόρημα σοφῇ παραφερόμενον. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comœdia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunæ viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium inducit sic dicentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comœdia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet
Faciam ut commixta sit tragicomœdia.

Vtitur igitur vel potius abutitur comœdiæ nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragœdia, in qua sæpe inducebatur Satellitium regis vel Tyranni mutum solo rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus *je viens de la comedie*, licet tragœdia fuerit in scenam inducta. *Palm.*

1 Τὸν

σκον. μίαν γ' οὖν συμπάσης ἀπορείας ἀπαλλαγὴν ἔμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸ ὑπερῶον. τοῦτο δή μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λεγόμενος Αἴσωπος, ἀετοῖς, καὶ κανθάροις οὖσιν, καὶ κεμάλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸ ὑπερῶον. αὐτὸς μὲν ὧν πτερωφυῆσαί ποτε ἠδυνάμην μηχανῇ θεωθεὶς αὐτὴ μοι κρεῖττον. εἰ δὲ γυπὸς, ἢ αἰετοῦ ἐφικόμενον πτερὰ, πάνυ γὰρ μόνα ἀφαρκέσειν πρὸς μέγεθος αὐχενίου σώματος, πάντα ἂν μοι τὰ πτερὰ ἐπεχωρήσαν. καὶ δὴ συμβαῖνε πεῖραν ἔρυσα, ἡνίκα μὲ τὴν δεξιὰν πτέρυγα. ἦν γυπὸς ἦ, τὴν ἑτέραν ἀπέπεμψον εὐθέως. εἶτα ἀριθμήσας, ἐς τρεῖς ὅμως πλανᾶσθαι κατέγνωσα, καὶ πρὸς ἀρετὴν τὴν ἀνυπόπτως λαβεῖν πᾶς μοι χρὴ ἀφορμὴν ἐπιτηδείαν, ἐπιρρώμην ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι, καὶ τοῖς χερσὶν ὑπερπτῆναι, καὶ ὥσπερ οἱ χηνες ἐπὶ καρκινοπτώσει ἐπιρρώμην, καὶ ἀπροσδόκητον ἅμα μὴ τὸ πλήσιον. ἐπεὶ δὲ ὑπῆκέ μοι τὸ σφῆνος, πολυπραγμονέστερον ἤδη τὸ πτερὸν ἐπλόμιλον. καὶ ἀνέλαβον ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν καὶ δι' ὅλης ἐφερόμην, φέρων ἐς αὐτὸ τὸ ἄκρατον. ἀεὶ δὲ ἀκινδυνότερα κατεπλόμιλον, ὑψηλότερα, καὶ μετέωρα ἐφερόμην. καὶ ἄχρις μὲν Πάρνηθος, ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπλόμιλον. εἶτ' ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὸ Ἀκροκόρινθον ἄνω. εἶτα ὑπὲρ Φολόης, καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρις αὖθις τὸ Ταΰγετον. ἤδη δ' ὧν μοι ἦν τολμήματος μελετήματα, πλείω τε, καὶ ὑψικτύπα ἠνύομεν, ὅτε ἐπί τι καὶ νεανικὸν ἐφερόμην, καὶ ἐπὶ τὸ ὄλυμπον ἀναβάς, καὶ ὡς οἷόν τε μάλιστα κύκλῳ ἐπισκοπούμενος, τὸ λοιπὸν ἤδη ἐνεθυμούμην, εἰ καὶ ὑπὲρ τοὺς θεοὺς ἐπιβαίην, καὶ ἐπιστὰς τῷ οὐρανῷ ἐπιβλέποιμι τοῖς ἔνδον.

bam: sed unica via, me universa dubitatione liberari posse arbitrabar, si ipse alis aliqua ratione additis, in cœlum ascenderem. Hujus rei conficiendæ spem mihi præbuit, primùm ipsa cupiditas, deinde scriptor fabularum Æsopus: qui aquilis interdum & scarabeis, cameliſque accessum cœlum demonstrat. Verùm ut mihi unquam provenirent alæ, id nulla ratione fieri posse videbatur: si autem vulturis aut aquilæ alis me cinxissem (quæ solæ ad corporis humani modum sufficerent) futurum forsitan ut mihi succederet experientia. Itaque correptis avibus, alteri dextram alam, vulturi sinistram scitè amputavi. Quas quum obligassem, humeriſque valida lora accommodassem, summisque pennis ansas inserendas manibus addidissem, mei ipsius periculum faciebam, primùm subsiliendo, & manibus serviendo, anserumque in morem adhuc humili ad terram volatu me sustollendo, summisque pedibus inter volandum ingrediendo. Postea cùm res ex animi sententia mihi succederet, jam audacius etiam experimentum aggrediebar: confensaque arce demissi me ipsum per præceps in theatrum ipsum. Quò cùm absque periculo devolassem, sublimia jam & ardua cogitare cœpi, méque tollens à Parnethe, vel Hymetto, Geraniam usque volabam: inde verò sursum ad Acrocorinthum: deinde supra Pholoën, & Erymanthum, ad Taygetum usque. Cum ergo jam audax facinus exercuissem: perfectusque & altivolus evasissem: non ampliùs de pullis imitandis cogitabam: verùm conscenso Olympo, cibo quàm leviſſimo pastus, inde rectà in cœlum ten-

πὸν ὕπνον ἀζῳ δ' ὀρθρου. τὸ μὲν ἀρχὸν, ἰλιγγιῶν ὑπὸ δ' βάθυς. μὴ δ', ἔφερον δ' τῦτο ἀμαρᾶς. ἐπεὶ δ' κατ' αὐτὸν ἤδη τὸν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ δ' νεφῶν ἀπεστάσεις, ἡδόμην κάμνοντες ἐμαυτῦ. καὶ μάλιστα μὲν τὸν ἀριστερὸν πλέυρα τὸν ἀριστον. ἀποπλάσας ἐν, καὶ καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἀνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ἅσπερ ὁ τῦ Ὁμήρε Ζεὺς οἰκεῖον, ἄρτι μὲν, [1] τὸν τῶν ἱππομόλων Θρήκων καθορώμενος, ἄρτι δ', τὸν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δ', εἰ δοξειέ μοι, τὸν Ἑλλάδα, τὸν Πέρσειδα δ' τὸν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. Ἔπειτ. ἆρα ἔμοιγε δ' ταῦτα λέγεις ὦ Μένιππε, ἵνα μὴ δ' καθ' ἓν ἀπολειπόμεθα τ' ἀκαδημίας. ἀλλ' εἴ τι σοι δ' ὁδὸς ἀπέρρηγεν ἱστορῆσαι, καὶ τῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε σὺν ὀλίγα πάσχω ἀκυέτως, ἡμέρας τρεῖς γῆς πᾶσι, καὶ τ' ἐπ' ἐμοὶ ἀπάντων, οἷά σοι ἄρτι ἐπεσκεπτόμην κατέφαινετο. Μεν. καὶ ὀρθῶς γε ἃ ἐπαΐρει εἰκάζεις. διὸ δ' ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὸν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει τε, καὶ συνεπιπόνει τὸν ὅλην δ' ἐπὶ γῆς ἀφ' ἥκοντι. καὶ πάντων γέ μοι φαίνεται μικρὸν δέκα τινὰ τὸν γῆν ὁρᾶν, πολὺ δ' ἐγὼ δ' σελήνης βραχυτέραν. ὥστε ἐγὼ ἄφνω καταπτύσας, ἐπὶ πολὺ ἀπάρην, ἅστ' εἶν τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸ Ῥ'οδίων Κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ δ' ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι σαντηλῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δ', τοῦτο ὑψηλὰ ὄντα, καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς

tendere cœpi: initio quidem obortâ oculorum caligine ob profunditatem: sed hoc postea facilè ferebam. Verùm ubi jam ipsi lunæ vicinus essem, plurimum nubium emensus, sentiebam me defatigatum, ala maximè sinistra, nempe vulturina. Huc igitur diverti, eique insidens requievi, è sublimi terram inspectans: non secus ac Homericus ille Iupiter, nunc equitum Thracum, nunc Mysorum regionem despectans: mox etiam, si liberet, Græciam, Persidem, Indiamque: ex quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. *Amic.* Ergo ista quoque narres velim Menippe, ne ulla prorsus peregrinationis parte fraudemur: quinetiam siquid in itinere cognovisti, fac ut hoc quoque sciamus. Nam non pauca sanè à me auditum iri expecto, cùm de terra, tum de omnibus quæ in ea sunt, cujusmodi tibi vita sint ex alto contemplanti. *Men.* At tu quidem rectè conjectas, Amice. Quamobrem quatenus licet, conscensa luna inter narrandum peregrinanti comes esto, simulque mecum contemplare totam terræ speciem, habitumque: ac primùm quidem pusillam terram cernere puta, luna, inquam, multo minorem: ita ut repentè cùm despicerem, diu dubitarem ubinam essent tanti illi montes, ac tantum mare. Quod ni Rhodiorum Colossum, tum Phariam turrim vidissem, sine dubio ubinam esset terra, prorsus nescivissem. Verum ista quòd sint sublimia, præque cæteris eminentia, & Oceanus paulum ad

[1] Τὸν Ἱππομόλων] Hic Dialogus est Homericus cento. τὸν τῶν ἱππομόλων. Ex Iliad. v. *Bourd.*

ὁ Ὠκεα-

τὸ ἥλιον ὑποσίλβειν, δεισήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ ὄψεως ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος, ἤδη μοι κατεφαίνετο. καὶ οὐκ ἔθνη μόνον, καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς σαφῶς οἱ πλέοντες. οἱ πολεμοῦντες. οἱ γεωργοῦντες. οἱ δικαζόμενοι. τὰ γυμνάσια. τὰ θηρία. καὶ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα περιφερόμενα ἄρουσι. Ετα. πανοπτικῶς ἀπίθανα φῄς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως ὢν Μένιππε τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ βραχείᾳ μεταξὺ διαφήματος εἰς βραχὺ συνεσταλμένην. καὶ εἰγε μὴ ὁ Κόλοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλό τι φῄης ὁρᾶν, πᾶς νῦν κεκλιμένῳ λυγκούς τις ἄφνω ἠλόησε, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς. τοὺς ἀνθρώπους. τὰ θηρία. μικρὰ δῆτα, καὶ ἐμπίδων νεοττιάς. Με. εὖ μοι ὑπάμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν ἀπεῖν, τοῦτο σὺ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτοῦ μ' ἐγνώρισε τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐκ οἶδ' ὅπως παρῆλθον. ἐπεὶ δὲ βάθος, ἅτε δ' ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἦλθε τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τοῦ ἀποράσαι. κατηφεῖ δ' ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμμένῳ, ἐφίσταται κεβρίων ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακιᾶς τις ἰδίᾳ, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατακεκονιμμένος. καί με ὡς εἶδον, εἰρήσεται χαίρ, ὑπεπτοήχθην, καί τινα σκληναῖον δαίμονα φόβῳ ὁρᾶν. ὁ δὲ, διαῤῥᾳθυμήσας φησὶν ὦ Μένιππε, [1] Οὐτις τοι θεός εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις. ὁ φυσικὸς δ' ἐγώ εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ad ſolem reſplendeſcat, indicabant terram eſſe id quod videbam. Mox ubi fixius intenderem oculos, jam mihi omnis mortalium vita patuit: nòn ſolùm ſingulas nationes atque urbes videbam: ſed & planè navigantes, bellantes, agricolantes, litigantes, mulieres, feras: & ut ſummatim dicam, quicquid tellus educat alma. *Amic.* Hæc quæ dicis incredibilia ſunt, & inter ſe pugnantia. Etenim cùm paulò antè Menippe, terram quæreres, propter ingens in medio intervallum, in arctum contractam: adeò ut niſi Coloſſus tibi feciſſet indicium, forſitan aliud quiddam videre te credidiſſes: quî repentè factus lynceus, cuncta quæ ſunt in terra dignoſcis: homines, feras, ac propemodum etiam culicum nidos. *Men.* Rectè me admones: nam quod maximè dictum oportuit, id neſcio quomodo præterii. Poſtquam enim conſpectam à me terram agnovi, nec poteram alia propter altitudinem perſpicere, quia non pertingebat oculorum acies, graviter ea res me cruciabat: ac vehementer perplexum habebat. Mœſto mihi, ac propemodum lachrymanti, ſupervenit ſapiens ille Empedocles, carbonario ſimilis: cinere oppletus, atque exuſtus. Quo viſo, dicendum enim eſt, fui paulùm turbatus, ratus lunarem aliquem dæmonem à me videri. At ille, bono, inquit, es animo Menippe, Nullum ego ſum numen, quid me immortalibus æquas? Sum Empedocles ille phyſicus. Etenim ubi me præcipitem in crateras injeciſſem, fumus ab Ætna

1 Ὁπόσα περιφ. ζ. ἀρ.] Paſſim Homerus. *Bourd.*
2 Οὔτις] Homer. Odyſſ. π. *Idem.*

λὰ τ' Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀπήγαγε, καὶ νῦν οἰκῶ τὴν σελήνην κατοικῶ δ' ἱεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ στεῦμα ὁρῶσιν. ἦκω τοίνυν σε [1]ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε οἶμαι, κὴ γρίφῳ, τὸ μὴ σαφῶς πε ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας ὦ σ' ἐγὼ βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. καπιδὼν τάχιστα κἀζαπτώμην πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαί σοι ἀπόνδειν τί σοι ἐπὶ τῷ καπνοδόχῃ. καὶ ταῖς ἡμιλλίαις ἀφῆς τὴν σελήνην τῇς ἐγχανὼν ἀφοσιώσαιο. ἀλλὰ μὰ τὸ Ἐνδυμίωνα ἥδ' ὅς, οὐχὶ τῆς μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι. πάσχω δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδοκῆς ἠμύσῃ; μὰ Δί' ὦ σ' ἐγὼ ὦ μὴ σὺ μοι [2]τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημᾶν ὑ μετρίως δοκῶ, καὶ μὴν ὑδέν γα ἦδ' ὅς, ἐμοῦ δεήσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς, αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί δ' ἐστὶ τοῦτο ἔφην; ὃ γὰρ οἶσθ' ἔφω. σὺν οἶσθα ἦδ' ὅς ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν πεπεκεμμένην; καὶ μάλα ὦ σ' ἐγώ. τί δ' ἐν πτέρυγι ὀφθαλμοῦ κοινόν ἐστιν; ὅτι ἦδ' ὅς, πολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἀετὸς ἐστὶν ὀξυωπέστερος, ὥστε μηδὲν ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ. καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεύς, καὶ γνήσιον εἶδος, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. φασὶ ταῦτα ἦν δ' ἐγώ. καί μοι ἤδη μεζαμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν, οὐχὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἕνεκα ἐστὲ συνεξέμυτες; ἐμὲ ἐξελών. ὡς νῦν γε ἡμιπλὴς ἀφῖγμαι, καὶ ὁ παῖς βασιλικῶς ἐσκόασεν. ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύττομαι.

Ætna raptum huc ſubvexit. Itaque nunc lunam incolo, aërivagus plerumque, ac rore victito. Adſum autem hac dubitatione te liberaturus. Id enim te cruciat, & torquet, ni fallor, quòd non liceat tibi terram perſpicuè cernere. Bene abs te factum, optime Empedocles: atque ubi primùm rurſus in Græciam devolaro, tui memor tibi in fumario libabo, terque noviluniis ad lunam inhians vota faciam. At per Endymionem, inquit ille, non acceſſi præmii gratia, ſed animum meum affecit, quod te vidi mœſtum. Verùm ſcis quid facies, quò perſpicax fias? Non per lovem, inquam, niſi tu mihi forſitan caliginem amoveas ab oculis: nam in præſentia non mediocriter lippire videor. Atqui me, inquit ille, nihil erit opus. Nam viſus acumen ipſe jam è terra allatum habes. Quid igitur hoc rei eſt? Non novi inquam. Neſcis, inquit ille, te dextra aquilæ ala eſſe inſtructum? Maximè, inquam ego. Sed quid alæ cum oculo commune? Aquila inquit ille, inter animantia cætera viſus eſt acutiſſimi: unde ſola ſolem adverſum obtuetur: atque ita demum eſt rex, & ingenua aquila, ſi non conniventibus oculis radios aſpiciat. Ita quidem ajunt, inquam. Quare jam me pœnitet, qui non erutis oculis meis aquilinos inſeruerim cùm huc aſcenderem. Nam nunc ſanè dimidiatus advenio, nec per omnia regaliter inſtructus: at nothis iſtis & abdicatis videor ſimilis.

Atta-

1 Ἀπολύσων τ' παρούσης ἀπορίας] Sic in Hercule Gallico. *Bourd.*

2 Τὴν ἀχλὺν] Ser. ad finem 2 Æneid. de hac nebula Æſchylus Sept. ad Theb. p. 80. Apul. lib. 1. Flor. *Idem.*

1 Τὸν

κῆρις. ἢ μὴν σοὶ ἥδε ὃς αὐτίκα μάλα τὸ ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχει βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐξελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπαρὰν δ' ὑπὸ τὸν πλέυρα, ἅπερ μόνῃ πλερύκαζ, καὶ λόγῳ τὸ πλέυρος, τὸ δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ. τὸ γὰρ ἕτερον, ἀδεμίᾳ μηχανῇ μὴ σὺν ἀμβλύτερον διδερκέναι, τὸ μεσόδον ὄντα τὸ χείρονος. ἄλις ἦν δή ἐγὼ, εἰ δὲ ὁ δεξιὸς μόνος αἰσθοῖτο βλέπει. ἥδιον γὰρ ἂν ἔλαττον ἐρίσειε. ἐπεὶ δὲ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, ἅπερ τῶν ὀφθαλμῶν, ἄμεινον αὐτοὺς τοὺς κανόνας ἀπολύοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίει ἅμα τὰ ὑπὸ δ' Ἐμπεδοκλείους παρηκολούθει. ὁ δὲ, καθ' ὀλίγον ὑπανιὼν, εἰς κνημὸν ἐνέμιμε διελύετο. καὶ παρὰ τὰ χρῶτα ἐπλεγυξάμενον, αὐτίκα μὲ φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τότε λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καθακύψας γὰρ ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα. καὶ ὅτι μὲ τὸ ὑπαίθρου μόνον, ἀλλὰ δ' ὁπόσα οἴκοι ἕκαστοι, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν, συνόντα τῇ ἀδελφῇ. Λυσιμάχου δ', τὸν ὑὸν ἐπιβουλεύοντα. τὸ Σελεύκου δ' Ἀντίοχον, Στρατονίκῃ περιπλεκόμενα λάθρα τῇ μητρυιᾷ. τὸ δ' Ἀλεξάνδρου, τὸν Θεσσαλὸν Ἀλέξανδρον, τὸν τῆς γυναικὸς ἀσελγαίνοντα. καὶ Ἀντίγονον, μοιχεύοντα δ' ἤδη τὸν

Attamen in te est, inquit, ut alterum oculum protinus regalem habeas. Si enim paulùm assurgens, velis cohibita vulturis ala, solam alteram movere, juxta proportionem alæ, dextro oculo acutè cernes: nulla enim arte potest alter non hebetiùs cernere, quòd ad partem pertineat deteriorem. Mihi, inquam, satis est, si solus dexter aquilina cernat acie. Nihilo enim fuerit deterius: siquidem etiam fabros vidisse mihi videor, oculo altero ligna meliùs ad regulam exæquantes. Hæc loquutus, simul ea faciebas quæ præceperat Empedocles: qui interim sese paulatim subducens, sensim in fumum evanuit. Et simul atque movisses alas, ingens lumen mihi circumfulsit, adeò ut conspicua fierent cuncta, quæ hactenus latuerant. Defixis igitur in terram oculis, clarè videbam urbes, homines, & quæ fiebant: nec solùm ea quæ sub dio, sed etiam quæ domi, latere se rati, faciebant. Ptolemæum vidi cum sorore rem habentem: Lysimacho struentem insidias filium: Antiochum Seleuci filium, novercæ Stratonicæ clanculum innuentem: Thessalum Alexandrum ab uxore è medio tolli: Antigonum filii uxorem adulterio vitiantem: At-

1 Τὰς κανόνας ἀπολύοντας] Verbum est translatum à tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clarissi. Theod. Marcil. ad Pers. *Rourd.*

2 Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. mendosè: historia narratur in Dial. de Syria Dea. & de imaginib. & de conscrib. hist. Galen. lib. de præcognit. Plur. Iulia. Imper. Val. Max. similem refert Aristenet. Epist. 13. lib. 1. *Idem.*

3 Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τῇ ὑῇ τὸν γυναῖκα καὶ Ἄτταλον τὸν ὑὸν ἐγχείοντα τὸ φάρμακον] Vellem nos docuisset Lucianus, quis fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, & Attalus ille à filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim quod sciam eorum, qui extant historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem con-

γυναῖκα. καὶ Ἀτταλῳ τὸ ἡδὺ ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἐπίρρωτοι δ' αὖ, Ἀρσάκιλλα φονεύοντα τὸ γνήσιον, καὶ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκιλλα, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκιλλαν. Σπαρτῖνος δ' ὁ μῆδος, ὅτε δὲ συμποσίου πρὸς τὸ δωροφορούμενον ἐλκίδιον ἔχων δὲ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὸν ὀφρῦν καταπλοκμῷ. ὁμοία δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θρῃξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, διδόντας, ὑπὸ τῶν οἰκετούντων παραδεδομένους. καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων, τοιαῦτα παρέσχε μοι τὴν θεατρικὴν. τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν, πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους ἐνῆν, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν, ἐπιορκοῦντα, τὸν στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα, περὶ μισθῶν τοῦ μαθητοῦ δικαζόμενον. Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα, ὑπὸ δὲ Ἀσκληπιάδῃ, φιάλην ὑφαιρούμενον. τὸν δὲ κυνικὸν Ἡρόφιλον, ἐν τῷ καμαρωτῷ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπιστοῦντας; ὅλως γὰρ, ποικίλη, καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα. Επει. καὶ μὴν ἐκ τούτου ὦ Μένιππε, καλῶς ἔχει λέγειν. ἔοικε γὰρ καὶ τὸν τυχόντα τοσοῦτόν σοι παρειχῆσθαι. Με. πάνυ μὲν ἐξῆν διελθεῖν ἃ φιλόσοφος, ἀδωίαζον, ὅπως ἐκ ὀρᾶν αὖθις ἔργον δυχερὲς ἦν. τὰ μὲν τοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων, τοιαῦτα

Attalo venenum porrigentem filium. Rursum ex altera parte Arsacen interficientem mulierculam: & Arbacen eunuchum gladium educentem in Arsacen. Porrò Spartinus Medus è convivio foras à satellitibus pede trahebatur, aureo calice in frontem impacto. Atque his ferè similia cùm in Libya, tum apud Scythas, & Thraces in regiis committi cernere erat, adulteria perpetrantes, occidentes, insidiantes, rapientes, pejerantes, trepidantes, à familiarissimis proditos. Et hujusmodi spectaculum nobis præbuerunt regum res. At res privatorum erant longè magis ridiculæ. Nam inter illos quidem videbam Hermodorum Epicureum, ob mille drachmas pejerantem: Agathoclem Stoicum de mercede discipulum in jus vocantem: Cliniam oratorem ex Æsculapii templo phialam suffurantem. Herophilum Cynicum in fornice dormientem. Quid enim alios commemorem, qui parietes perfodiebant, litigabant, fœnerabant, reposcebant? Nam varium quoddam, & undique mixtum erat spectaculum. *Amic.* Atqui rectè facies Menippe, si ista quoque retuleris. Consentaneum enim est te ex his non vulgarem percepisse voluptatem. *Men.* Fieri non potest, Amice, ut ordine singula recenseam, quæ vel spectare fuit difficillimum. Verùm ejusmodi ferè videbantur rerum capita, qua-

concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, numquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri auxilium laturus ivit. De Antigono Gonata dicto crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. *Valla.*

ἐφαίνετο, οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆ ἀσπίδος. ἦ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι. ἐπέρωθι δὲ, δικασφέλια, καὶ σύγκλητοι. καθ' ἕτερον δὲ μέρος, ἄγοντό τις. ὁ μὲν γαμῶν ἦν, πενθῶν δὲ ἄλλος ἐφαίνετο· καὶ ὅτε μὲ ἐς τὴν Γέλωνα ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν εἶδον τοὺς Γέτας. ὅτε δὲ μεταβαίνω ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῆ ἁμάξῃ ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπόλιπον. καὶ ὁ φοίνιξ δὲ, ἐπετηρώετο. καὶ ὁ κίλιξ, ἐλῃστεύετο. καὶ ὁ λάκων, ἐμαστιγοῦτο. καὶ ὁ Ἀθηναῖος, ἐδικάζετο. ἀπέστην τούτων ὑπὸ τὸ αὐτὸν χωρήσας χρόνον, ὥστε σοι ἤδη ἐπιτοῦ ὁποῖός τις ἑκάστη ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις θεωρήσειε πολλοὺς χορεύοντας, μᾶλλον δὲ πολλὰς χορούς, ἐπειδὰ συγκέχυται τὰ ἀδόμενα ἑκάστου τῶν συμφώνων ἀφίησι, ἴδιον ἄδειν μέλος. φιλοτιμεῖται δὲ ἑκάστη, καὶ τὸ ἴδιον περαίνουσα, καὶ τὸ πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ σπουδάζει, ὥστε σύγχυσις πρὸς Διὸς οἵα γίνοιτ' ἂν ἡ φδή; Επει. πανδαισίαν ἂν Μένιππε, πανήγυριν δὲ, καὶ πανήγυρμιν. Με. καὶ μὴν ὦ ἑταῖρε, ποιητὴς πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορεύται. κἀκ τοιαύτης ἀναρμοστίας, ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἃ μόνοι ἀπωδὰ φθεγγόμεθα, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίαν τὰ χρήματα, καὶ τὰ σώματα κινούμενα, καὶ ταῦτ' ἤδη ἐπιούντων, ἄλλης ἂν αὐτῶν ἔκστασιν ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκιωῆς, σὺν ἐπ ἀδείας λέγων. τοιοῦτοι γὰρ, ὁμοίως πάντες ἤδη σωπῶντες, σὺν ἐπ τὴν συμμιγῆ ἐκείνην, καὶ ἄτακτον φδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' οὐ αὐτῇ γε ποικίλῃ, καὶ πολυειδεῖ τῇ θεάτρῳ,

qualia refert Homerus in clypeo, ubi erant convivia & nuptiæ, altera ex parte judicia, & conciones: rursum alia ex parte sacrificabat quispiam. In vicinia verò lugens aliquis conspiciebatur. Porrò cùm in Geticam respicerem, belligerantes videbam Getas. Dein cùm ad Scythas transirem, cernebam in plaustris errantes. Paulùm autem inclinato in alteram partem oculo, spectabam agricolantes Ægyptios: Phœnix mercaturam exercebat, Cilix latrocinabatur, Lacon loris cædebatur, Athenienſis causas agebat. Quæ omnia cùm eodem tempore gererentur, cogita nunc cujusmodi rerum confusio cerneretur. Non aliter, quàm si quis producat multos saltatores, vel potiùs multas choreas: deinde præcipiat ut omisso quisque concentu propriam canat cantionem: actum unusquisque certatim canat, & peculiarem cantum absolvat, vocisque magnitudine vicinum superare contendat: cogita tecum per Iovem, cujusmodi futurus sit ejusmodi cantus. *Amic.* Modis omnibus, Menippe, ridiculus, & turbatus. *Men.* Atqui, Amice, hoc genus sunt omnes qui in terris choreas agunt: omnisque mortalium vita ex hujusmodi constat discrepantia: quippe qui non modò sonent absona, verùm & ornatu sint dissimili, diversaque moveant, neque quicquam idem cogitent, donec choragus omnes è scena exigat, negans ampliùs ipsis esse opus. Hinc autem similes sunt omnes, quum jam tacêt, nec ampliùs confusam illam & incompositam cantionem canunt. Verùm in vario ipso & multiformi theatro ridicula

πάντας μᾶλλον ἢ τὰ γενόμενα. μάλιστα δ' ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆν μοι γελᾶν, τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν, ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὸν Οἰνόην, ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τὴν γὰρ Ἑλλάδα ὅλην, ὡς τότε μοι ἀνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὕσης τὸ μέγεθος πεπάρων, καὶ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐκείνοις ἐφ' ὁπόσοις τοῖς πλησίοις τύποις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. χρεὼν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν ἐπικυρείων ἀτόμων εἶναί μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, [1] εἴπερ τὴν Κυνοσουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χωρία κατ' ὀλίγα φασὶ λιμνώδη πλατυτέρα, τοσαῦτα ἔπεσον Ἀργείων, καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὃν δακτυλίους τε εἶχεν ἑκτὸν, καὶ φιάλας πέντε καὶ εἴκοσι, πάνυ ἂν ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μεταλλοις κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος. Ἐταῖ, ὦ μακάριε Μένιππε, τὴν παρασκευὴν θεᾶς. οἱ δὲ δὴ πόλεις πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνθρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ὦν; Με. οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἐωρακέναι. τὰς μὲν, εἰλικρινεῖς, σπουδῇ ἐξιούσας. ἑτέρας δ', ἐπανιούσας αὖθις

erant quæ gerebantur omnia. Præcipuè verò mihi risum movebant ii, qui de agrorum finibus contendebant, quique sibi placebant hoc nomine, quòd Sicyonium agrum colerent: aut quòd eam Marathonis partem haberent, quæ est juxta Oenoën, aut in Acarnania mille jugera possiderent. Cùm universa Græcia, ut mihi tum è sublimi despectanti videbatur, quatuor digitorum haberet spatium, Attica, ni fallor, proportione minima pars erat. Itaque cogitabam quid esset reliquum, quod divitibus istis animos tolleret. Etenim is qui inter hos agri plurima jugera possidebat, vix unam ex Epicureis atomis colere mihi videbatur. Cæterùm ubi ad Peloponnesum flexissem oculos, deinde terram Cynosuræ subjectam conspexissem, veniebat in mentem, pro quantula regione, quæ nihilo esset latior lente Ægyptia, tot Argivi & Lacedæmonii uno die cecidissent. Quinetiam siquem viderem auro superbientem, quòd & octo haberet annulos, & quatuor phialas, hunc magnopere irridebam. Totum enim Pangæum, unà cum ipsis metallis, vix erat milii magnitudine. *Amic.* O! te fœlicem, Menippe, qui tam novum spectaris spectaculum. At per Iovem, civitates ipsique homines, quanti videbantur ex alto? *Men.* Equidem arbitror te sæpenumero formicarum concionem vidisse: aliquas coactas, nonnullas exeuntes, rursum

1 Εἴπερ τὴν Κυνοσουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χωρία * πατᾶσι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων] Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare, & legere Κυνουρίαν, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. lib. 5. καὶ τὸ μὲν φρόνημα τῶν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων ὅσον τοσοῦτον ἦν· ἐπὶ γὰρ σφίσι αὐτοῖς καὶ ἐς πόλιν πρὸς πόλιν καὶ ἐς ἰδιώτην πρὸς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ πρὸς ἀλλήλους διαφέροντας μᾶλιστα ἔσχε. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. 8. ex Herodoto lib. 1. Plutarcho in parallelis & aliis. *Palm.*

1 Δύο-

εἰς τὴν πόλιν. καὶ ὁ μύρμηξ, τὴν κώπην ἐκφέρει. ὁ δ', ἀρπάσας πρὸς ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, ἢ φέρων. εἰκὸς δ' εἶναι παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον εἶναι μυρμήκων βίᾳ, καὶ εἰκῆ δήμους πολλοὺς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ ἀγυιάτας, καὶ μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πολλὴ οὖν γε πόλις αὐτοῖς ἀνδράσι τοῖς μυρμηκιαίοις μάλιστα ἐφάνησαν, οἱ δὲ σοὶ δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους. ἐπίσκεψαι τὸ Θετταλῶν. φήμη γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἀνδρας γεγονέναι. ἐπειδὴ δ' ἐν πάνυ ἱκανὸς ἐνόμιζον, καὶ κατεγελάσαι μοι, ἀφυσείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπηδήσαμεν [1] δύμασε ἐς αἰγλήεσσα Διὸς μετὰ δειπνίσας ἄλλας. ὥσπερ εἰκὸς ἀνειληλύθειν, καὶ ἡ σελήνη, γυναικείαν φωνὴν ἀφιεμένη, Μένιππέ φησιν, ὅπως ἔσαιο. διακήκοσά μοι τὰ πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν καὶ σὺ ἐγώ. βαρὺ γὰρ ἀδῖνι, καὶ μή τι φέρειν δέῃ. ἀγαθόν ἐστι ἔφη τοὶ ἡ χολικὴ, καὶ δέησιν ἀπενεγκεῖν παρ' ἐμοῦ τοῦ Διΐ. ἀπέρχομαι γὰρ ὡς Μένιππε, πολλὰ, καὶ δεινὰ ἀκούσας τῶν φιλοσόφων ἀκούσας. οἷς ἐδόκει ἔτερόν τι εἶναι ἔργον, ἢ τὰ ἐμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη. ἢ ὃ δὴ καὶ πάνυ αἰτίαν δίκαιόν με, ἢ ἀμφίκυρτον γίγνεσθαι. καὶ οἱ μέν, κατοικεῖσθαί τέ μοι φασὶν, οἱδὲ, κατοπτρικὸν δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ σελήνῃ. οἱδὲ, ὅ, τι ἂν ἔκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτο μοι προσαπτῆναι. τὰ πλεῖστα δ', καὶ τὸ φῶς αὐτὸ, κλοπιμαῖόν τε, καὶ νόθον εἶναί [2] φασί μοι, ἐς τὸν ἀνθρωπίνον βίον ἀφικομένῳ. καὶ ὁ μύρμηξ, τὴν κώπην ἐκφέρει. ὁ δ', ἀρπάσας πρὸς ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, ἢ φέρων. εἰκὸς δ' εἶναι παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον εἶναι μυρμήκων βίᾳ, καὶ εἰκῆ δήμους πολλοὺς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ ἀγυιάτας, καὶ μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πολλὴ οὖν γε πόλις αὐτοῖς ἀνδράσι τοῖς μυρμηκιαίοις μάλιστα ἐφάνησαν, οἱ δὲ σοὶ δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους. ἐπίσκεψαι τὸ Θετταλῶν. φήμη γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἀνδρας γεγονέναι. ἐπειδὴ δ' ἐν πάνυ ἱκανὸς ἐνόμιζον, καὶ κατεγελάσαι μοι, ἀφυσείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπηδήσαμεν [1] δύμασε ἐς αἰγλήεσσα Διὸς μετὰ δειπνίσας ἄλλας. ὥσπερ εἰκὸς ἀνειληλύθειν, καὶ ἡ σελήνη, γυναικείαν φωνὴν ἀφιεμένη, Μένιππέ φησιν, ὅπως ἔσαιο. διακήκοσά μοι τὰ πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν καὶ σὺ ἐγώ. βαρὺ γὰρ ἀδῖνι, καὶ μή τι φέρειν δέῃ. ἀγαθόν ἐστι ἔφη τοὶ ἡ χολικὴ, καὶ δέησιν ἀπενεγκεῖν παρ' ἐμοῦ τοῦ Διΐ. ἀπέρχομαι γὰρ ὡς Μένιππε, πολλὰ, καὶ δεινὰ ἀκούσας τῶν φιλοσόφων ἀκούσας. οἷς ἐδόκει ἔτερόν τι εἶναι ἔργον, ἢ τὰ ἐμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη. ἢ ὃ δὴ καὶ πάνυ αἰτίαν δίκαιόν με, ἢ ἀμφίκυρτον γίγνεσθαι. καὶ οἱ μέν, κατοικεῖσθαί τέ μοι φασὶν, οἱδὲ, κατοπτρικὸν δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ σελήνῃ. οἱδὲ, ὅ, τι ἂν ἔκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτο μοι προσαπτῆναι. τὰ πλεῖστα δ', καὶ τὸ φῶς αὐτὸ, κλοπιμαῖόν τε, καὶ νόθον εἶναί [2] φασί μοι,

sum has in civitatem redeuntes. Atque hæc quidem simum exportat, hæc alicunde raptam fabæ tunicam, aut dimidiatum frumenti granum apportat. Consentaneum autem est pro ratione vitæ formicarum, esse apud illos, & ædium structores, & concionatores, & magistratus, & musicos, & philosophos. Sed ipsis cum viris urbes formicarum nidis persimiles videbantur. Quòd si tibi videtur humilius exemplum viros cum formicarum republica conferre, veteres Thessalorum fabulas specta. Reperies enim Myrmidonas, gentem bellicosissimam, viros è formicis esse natos. Posteaquam igitur omnia satis spectassem & risissem, excussi meipsum, & subvolavi. Ad reliquos divos, Iovis altitonantis ædes. Nondum stadium ascenderam, quum luna fœminea voce sonans, Menippe, inquit, ita tibi contingant quæ optas. Inservi mihi in re quapiam apud Iovem: dicas inquam, neque enim erit molestum, nisi siquid oneris sit portandum. Nuntium, inquit, haud gravem, ac petitionem meo nomine Iovi perferes. Enecor, Menippe, multa, eáque non ferenda ab istis philosophis audiens: quibus nihil est negotii, nisi ut curiosè res meas exquirant, quæ quantaque sim, & cur dimidiata fiam, & utrinque gibbosa. Tum hi me dicunt inhabitari: illi speculi instar, supra mare suspensam esse: alii rursus id mihi attribuunt, quod quisque secum excogitarit. Postremò ipsum quoque lumen ajunt mihi, & furtivum esse, &

1 Δύμασι] Hesiod. 1. Oper. *Board.*
2 Φασί μοι] In Flor. God. φασι μυ. Cætera Homerica sunt. *Idem.*

ἄνωθεν ἦκον παρὰ τὸν ἥλιον. καὶ ἅμα παύονται. καὶ ὡς τοῦτό με ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκρύψαι, καὶ στασιάσαι προαιρήμενοι. ἅ γὰρ ἐκείναις ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτῆς εἰρήκεσαν τὸν ἥλιον, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον ἀφύρευον. καίτοι πόσα ἐγὼ σωιστήμην αὐτοῖς, ἃ πρατθησι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ, καὶ καθάπλυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σεμνοπροσωποι, καὶ ἀνδράδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ τοῦ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι. καὶ μὴ τοῦτο ὁρᾶσαι, ὅμως σωπῶ. ἅ γὰρ ἡγοῦμαι σχέτιον ἀποκαλύψαι, ἐς ἀμφιλύσιμα τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σκιωῆς ἐκείνης βίον. ἀλλὰ κἂν πινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτερον, σύγχυσιν ἐπιπαστεμμένη τὸ νέφος, ἐκκαλυψάμενον, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας, βαθεῖ πώγωνι, καὶ δρεπτῇ σοφιζομενῶνας. οἱ δ', ἐδὲν ἀπιᾶσι, διαπαραττόντες με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες. ὥστε τὴν τῶν νύκτα, πολλάκις ἐβουλόμην μετοικῆσαι ὅπου πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν τὴν ἀφείρσον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο δὲ ταῦτά μοι παραγγέλλας τῷ Διΐ. καὶ σκοπεῖναί σ' ὅτι μὴ δυναῖόν ἐστί μοι καθ' ἡμέραν μένειν, ἵν μὴ τὰς φυσικὰς ἐκείνας ἐπιτρέψῃ, καὶ τὰς διαλεκτικὰς ἐπισπάσῃ ἐς τὴν στοὰν καθοσιάψῃ, ἐς τὴν ἀκαδημίαν καθαρλίξῃ, ἐς παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς. ὅτω γὰρ ἂν εἰρωνίαν ἄγοιμι, ὀσημέραι πρὸς αὐτῶν χαμαιτυπμένη. ἔστω ταῦτα ἐμοὶ σ' ἐγώ. καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄνωθεν ἔτεινον τὴν ἐπὶ θάτερα,

& nothum, quòd à sole supernè proficiscatur. Neque finè faciunt, etiam cum hoc qui meus est frater, me committere, & factionem inter nos serere conantes. Neque enim sat erat ipsis dixisse solem ipsum esse lapidem, & massam candentem. Et tamen quàm multarum rerum illis sum conscia, quas noctù patrant turpissimas, & execrandas, cùm interdiu sint tetrico & virili aspectu, habituque gravi, & ab imperitis conspiciantur. Quæ etsi videam, sileo tamen. Neque enim decorum arbitror, retegere atque in lucem efferre nocturnas illas diatribas, & quam quisque in operto vivat vitam. Quinetiam si quem videro ipsorum adulterium committentem, aut furantem, aut aliud quid quàm maximè nocturnum audentem, continuò contracta nube tegebam, ne vulgo ostenderem viros senes, ea gerentes, quæ neque barbæ prolixæ, neque virtutis professioni essent decora. At isti nihilo minùs oratione me discerpunt, modisque omnibus contumelia afficiunt. Itaque noctem testor, mihi sæpe in mentem venisse ut quàm longissimè hinc demigrarem, quòd linguam illorum curiosam effugere possem. Hæc igitur Iovi renuntiare memineris, idque addere, fieri non posse ut hoc in loco durem, nisi physicos illos comminuat: dialecticis os occludat: Stoam demoliatur: Academiam exurat: quæ in Peripato habentur, diatribis finem imponat: siquidem ita mihi parabitur quies, & me quotidie metiri desinent. Fient; inquam, quæ mandas: simulque rectà ad ipsum cœlum tendebam. Nulli ubi comparent ho-

1 Ἄνωθεν ἦκον παρὰ τὸν ἥλιον] Ἄνωθεν ἦ. παρὰ γῆν ἡ ἥλιον. *Marcil.*

1 *Vul-*

ἔνθα μὲ ὅτι βοῶν, ὅτ' ἀνδρῶν φαιτλῆ ἔργα. μετ' ὀλίγον γὰρ ἐ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καταφερὴς ἐφαίνετο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπεκρυπτε. λαβὼν ὃ τὸ ἥλιον εὐθὺ ἐξιδιῶ, λαῖφ τῷ ἀετῷ πετόμενος, τριταῖος ἐπιφοιτήσας τῇ ἑῴᾳ. καὶ τὸ μὲ ἐνθύτερον, ἐδόκει μοι ὡς εἶχον ὄντως, εἶναι παρεῖναι. ῥᾳδίως γὰρ ὤμην διαλήθειν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός. τὸ ὃ ἀετὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ σύνοικον τῷ Διΐ. ὕστερον ὃ ἐλογιζόμην ὡς πάντα καλῶς φωράσοιτό με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα ἐφεικότος. ἔδεισε γὰρ κρίνας τὸ μὴ παραφρονδυνεύειν, ἕνεκα τοῦ ἐνθυμηθῆναι τὴν ὀργήν. ὑπακούσας ὃ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸν νόμον ἐπυνθάνετο, ἀπιὼν καὶ ἀπαγγελῶν Διΐ. κἀμὲ ὀλίγον εἰσελθόντα πάνυ ἐδέησε, καὶ πτέσθαι. καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαλουμένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφροντίδας. ὑπεφόβησε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παραδόξον μου τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντες ἀθρόοι ἀφίξεσθαι ἐδόκουν, τὸ αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένοι. ὁ ὃ Ζεὺς, μάλα φοβερῶς ὀφρύσας τε ἐ πανταχόθεν εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησὶ, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; ἐγὼ ὃ, ὡς τὸ πρῶτον ἤκουσε, μικρὰ μὲ ἐξέβλιτον ὑπὸ τοῦ δέους. εἰσῆκουσε ὃ ὅμως ἀχανής, ἐ ὑπὸ τῆ μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. ἀλλ' hominum-ve, boum-ve labores. Etenim paulò pòst ipsa etiam Luna mihi pusilla videbatur: jamque terram obtegebat. Porrò relicto ad dextram sole per ipsas volans stellas, tertio die ad cœlum perveni. Ac primùm mihi ut habebam, illico videbar ingressurus: nam rebar fore ut fallerem, quòd essem dimidia parte aquila. Porrò sciebam aquilam jam olim esse Iovi familiarem. Postea apud me perpendebam illos quamprimum deprehensuros esse me, altera vulturis ala cinctum. Quapropter optimum ratus, non temerè venire in periculum, fores pulsavi. At Mercurius postquam respondisset, & nomen scisciatus esset, festinato abiit, Iovi renuntiaturus. Nec multo pòst intrò sum accersitus, magnopere pavitans ac tremens. Offendoque Deos pariter confidentes, non sine solicitudine. Nonnihil enim ipsos turbabat, novus & inopinatus adventus meus: & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines, ad eundem modum alati advenirent. Tum Iupiter admodum terribili [1] vultu, torvo & Titanico me obtuens, inquit, Quisnam es, & unde venis? ubinam urbs tibi, quive parentes? Quod cùm audivissem metu propemodum sum exanimatus. Constiti tamen obstupefactus, præque vocis magnitudine [2] attonitus. Aliquanto pòst ad me

1 *Vultu*] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Id. in Timo. *Cogn.*

2 *Attonitus*] Ἐμβεβροντημένοι, καὶ ἐμβροντηθέντες à Græcis κεραυνίας appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit, utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος ὁ ἔξω φρενῶν. Demost. de Coron. ἐμβροντητα, οὕτω νῦν λέγεις. Hos Latini attonitos dicunt. Cels. attonitos quoque rarò videmus, quorum & corpus & mens stupet.

Fit

νου δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα σκοπεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαλορρύσαιμι διαπορούμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶπα ἐξῆς τὰ ἐπίνοιαι, καὶ τὰ περὶ τὴν σελήνην ἐπιταλαίπωρα. μειδιάσας δ' ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανιὼς τῶν ὀφρύων, τί ἂν λέγοις φησὶν Ὠτυ περὶ, καὶ Ἐφιάλτου, ἔτι καὶ Μένιππον ἐπελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπιξενίας σε καλοῦμεν. αὔριον δ' ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματίσομεν, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξανέστας, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκρωτήριον ἔρημον. καιρὸς γὰρ ἦν ἤδη τοῖς θεοῖς καθέζεσθαι. μεταξὺ τε ἀκούειν, ἀνέκραγέ με περὶ τῆς σιτοῦ γῆ πλησμόνης. τὰ μὲν δὴ ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστιν ἄνω καὶ κάτω Ἑλλάδι, καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο, καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας. μὴ γὰρ, ἦρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τοῦ λιμοῦ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλίπουσιν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν, καὶ εἰ τὸ ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπιτελέσαι διανοῦνται, καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν Δωδώνην νεὼν συλληπτῆρες. ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα ἔφην διατοεῖ, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην; βασιλέα σε εἶναι

me reversus, omnia dilucidè exposui, ab ipso exordius capite: quemadmodum cupissem sublimia illa cognoscere: & philosophos adiissem, pugnantia loquentes audissem: dictis illorum distractus desperassem. Deinde meum inventum, alas, reliquaque omnia, ad ipsum usque cœlum. Quibus addidi quæ Luna mandarat. Itaque ridens Iupiter exporrectis aliquantum supercliiis: Quid dicas, inquit, de Oto, & Ephialto, cùm ausus sit & Menippus in cœlum ascendere. At te nunc quidem ad hospitium invitamus. Cras, inquit, super his quorum gratia huc advenisti, dato responso dimittemus. Simulque surgens, ibat ad eam cœli partem, unde omnia facillimè exaudiebantur. Iam enim tempus erat ut votis audiendis consideret. Atque interdum me percontabatur super his quæ in terris aguntur. Ac primùm quidem illa, quanti ematur triticum in Græcia: & num superior hyems graviter vos tetigisset: num etiam copiosiore imbre olera egeant. Postea rogabat superesset-ne aliquis ex Phidiæ genere: & quam ob causam Athenienses Iovialia tot annos intermisissent: & an in animo habeant Olympium suum perficere. & an essent comprehensi qui Dodonæum templum sacrilegio spoliarunt. Ad ea cùm

respondissem, Dic mihi, inquit, Menippe, quid de me sentiunt homines? Quid, inquam, Domine, nisi maximè pium? nimirum omnium

Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀπληξίαν hunc Græci vocant. Ovid. Trist. 1.

Non aliter stupui, quàm qui Iovis igne ictibus ictus
Vivit, & est vitæ nescius ipse suæ.

Xenoph. Anabas. γ. & ἀλλαχ. σ]. usus est his dictionibus. *Cogn.*

1 *Pyr-*

πάντων θεῶν. παίζεις ἔχων ἔφη. τὸ δὲ φιλόνεικον αὐτῶν, ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἐγὼ γάρ ποτε χρόνῳ, ὅτε ἐμάνης ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγώ. μεσοῦντος δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀσφαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε, καὶ Πίσαι, λαμπραὶ, καὶ ἀμφιδόλεκτοι πᾶσιν ἦσαν. ἐνταῦθα δὲ καπνὸς τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν. ἐξὸν δὲ ἦν τὸ Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλωνι τὸ μαντεῖον καταστήσασθαι, τὸ Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδιδεῖον ἐμοὶ τῷ Θρᾴκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον τῷ Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον τῷ Ἐφεσίῳ, ἐπὶ ταύτῃ μὲν ἅπαντες θύουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας παρασκευάζουσιν. ἐμοὶ δὲ, ὥσπερ παρεληλύθασιν ἐκείνως τετιμημένοι νομίζουσιν, ὡς μηδὲ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν οἱ ὁλυμπίαι. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μοι τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. τοιαῦτ' ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα εἰς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν κρηπίζεσθαι, διακῦσαι τὰ ὦτα. ἦν δὲ ἡσυχὴ ἐξῆς τοῖς τοιχίοις τὰ φρεάτων εἰοικότα, πώματα ἔχουσι. καὶ παρ' ἑκάστην θύρᾳ ἐκέκλιτο χρυσᾶ. καθίσαντες δὲ ἐκατὸν ἐπὶ τῶν θυρῶν ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφεὶς τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς ὠσὶν ἑαυτόν. ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς ἀφθόνως, καὶ ποικίλα. συμπεφακυῖαι γὰρ ἦσαν αἱ εὐχαὶ, ἐπήκοον ἅμα τὸν ὦτα ἔχων. ἦσαν δὲ τοιαῦται. ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι χθόνος. ὦ Ζεῦ, τὰ κρέμμυά μοι φῦσαι, καὶ τὰ σπόρδα. ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀπολέσαι. ὁ δὲ τις ἂν φαίη, ἐμὲ πληρῶσαί μοι τὸν γυναικὸς. εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ. γένοιτό μοι νικῆσαι

omnium Deorum, regem esse te. Ludis tu, inquit. Cæterum illorum contentionem probè novi, etsi nihil dicas. Fuit enim tempus quum & vates videbar ipsis, & medicus: denique unus eram omnia. Tum Iovis plenæ erant & viæ omnes, omnesque hominum conciones. Dodona etiam & Pisa splendidæ erant & celebres. Nec præ fumo sacrorum oculos mihi licebat attollere. Verùm posteaquam Apollo Delphis oraculum constituit, Æsculapius medicinæ officinam Pergami, & Bendidium in Thracia est exortum, Anubis templum in Ægypto, Dianæ apud Ephesios, ad ista concurrunt omnes, solennes conventus celebrant, hecatombas offerunt. Mihi verò tanquam ætate confecto, abundè magnum honorem habuisse se putant, si solido quinquennio sacrificarint in Olympia. Proinde aras meas frigidiores videas, quàm sint vel Platonis leges, vel Chrysippi syllogismi. Talia confabulando, pervenimus eum in locum, ubi ad audienda vota erat confessurus. Erant autem ordine fenestræ, cujusmodi sunt ora puteorum, habentes opercula. Iuxta unamquamque posita erat sella aurea: quarum in prima sedens Iupiter, detracto operculo, præbebat se precantibus. Precabantur autem ex omni undique terra, diversa variaque: quæ ipse etiam audiebam auribus pariter admotis. Eaque hujusmodi erant. O Iupiter contingat mihi regnum. O Iupiter, mihi producantur allia & cepæ. O Iupiter, utinam pater mihi brevi moriatur. Alius quoque dicit: Vtinam sim hæres uxoris. Vtinam nemo sciat me struxisse fratri insidias. Contingat mihi litem vin-

τὴν δίκην. προφῆται τὰ ὀλύμπια. ὁ πλέοντων ὁ, ὁ μέν, βορέαν ἠύκτῃ ἐπιπνεῦσαι. ὁ δ, νότον. ὁ δ γεωργὸς, ἠτεῖ ὑέειν. ὁ δ κναφεὺς, ἥλιον. ἐπακούων δ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, καὶ πάντα ὑπισχνεῖτο. ἀλλ' ἔπρασσε μὲν ἄδυκε πατὴρ, ἔπρασσε δ' ἀνένευσε. τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, ἀνίει τε ἄνω διὰ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθίδρυε φέρων. τὰς δ ἀνοσίους, ἀπρακτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀπορυσῶν πρὸς, ἵνα μὴ δ πλησίον χρίοιεν ἑορτῆς. ἐπὶ μιᾶς δὴ τῶν εὐχῶν, καὶ ἀπορεῖν αὐτὸν ἐθαυμάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν ταναῦται εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέροις μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν. ὥστε δὴ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδὲν τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν. ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπέκλινεν ἔπ' ἐξ διεσκέπτετο. ἐπὶ δ ἑκατὸν ἐχρημάτισε τοῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τ ἐξῆς μετασὰς θρόνου, καὶ τὴν δυσπέραν θυείδα, καλακύψας τοῖς ὄρυξι ἐχόλαζε δ τοῖς ὀμύδοι. χρηματίσας δ δ τούτοις, καὶ τ ἐπικάρσιον Ἑρμόδωρον ἐπιτρέψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τ ἐξῆς θρόνου, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέχων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τ θυσίαν θυείδα μετῆλθ, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνίει, ἀπεκλείσας τὸν Διὶ δ Ἥρᾳ τὸν ἑκάστου τύπημα. ἀπεστὰς δ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. τὴν μὲν Σκύθαις, ὑέτιε. παρὰ Λίβυσιν, ἀστραπήτιε. παρ' Ἕλλησιν, νιφέτιε. σὺ δ ὁ βορέας, πνεῦσον εἰς Λυδίαν. σὺ δ ὁ νότος, ἠυχίαν ἄγε. ὁ δ ζέφυρος, τὸν

vincere, Olympia coronati. Porrò navigantium hic optabat ut flaret boreas, ille ut notus. Agricola pluviam, fullo ſolem petebat. At Iupiter audiens, & ſingula vota diligenter expendens, non pollicebatur omnia. Verùm hoc conceſſit Saturnius, abnuit illud. Nam juſta vota per os feneſtræ ſurſum admittebat, admiſſa ad dextram collocabat. Verùm iniqua flatu deorſum irrita disjiciebat, ne ad cœlum accedere poſſent. At ſuper uno voto ambigentem vidi. Etenim duobus diverſa petentibus, pareſque victimas pollicentibus, neſciebat utri eorum potiùs annueret. Tum itaque Academicum illud ei accidebat, ut nihil ſtatuere poſſet. Verùm [1] Pyrrhonis in morem ſuſpenſus hærebat, & conſiderabat ampliùs. Porrò ubi precantibus ſatis reſpondiſſet, ad proximam digreſſus ſellam, & ad ſecundam feneſtram, juramentis & jurantibus audiendis vacabat. Quibus cùm reſpondiſſet, & Epicureum Hermodorum contriviſſet, ad proximam ſellam ſeſe tranſtulit, divinationibus, rumoribus, & auguriis attentionem adhibiturus. Hinc ad ſacrificiorum feneſtram tranſiit, per quam fumus aſcendens, denuntiabat Iovi nomen uniuſcujuſque qui rem divinam faceret. His relictis, ventis & horis mandabat quæ facere deberent. Hodie apud Scythas pluito, apud Libyes fulgurato, apud Græcos ningito. Tu boreas in Lydia ſpirato, tu note quieſce, zephyrus in

1 *Pyrrhonis*] Gell. lib. 11. c. 5. De Pyrrhoniis loquens ſcribit: *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his Cic. in Lucull. *Cogn.*

1 *Py-*

Ἀδρίαν ἀφανιοῦντα, καὶ τὰ χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι ἀφανισθήσεσθαι ὑπὲρ Καππαδοκίας. ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτοῖς διακεκριμένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνον γὰρ ἤδη ἦν ὥρας λύ. καὶ με ὁ Ἑρμῆς ὁ Διὸς ἄγει, κατακλίνει παρὰ τὸν Πᾶνα ἐν τοῖς Κορυβάντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους, καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον ἡ μὲν Δημήτηρ παρέχει, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἄμα δὲ ἐν τῷ ἀμβροσίας ἥρμεν, καὶ νέκταρος παρεγεύσαμεν. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἴ τι σκυθρωπὸν ἀποβλέποντά μοι τὸν Δία, κατύλλιον ἦν, ἢ, καὶ δύο ἐνέκταρον εὐθύς μοι φέρων. οἱ δὲ θεοί, ὡς Ὅμηρός φησι λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι καταμεθύων ἐκεῖ πίνειν παρεμύθει, ὡς πίνουσιν οὐδὲν εἶναι, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρεμύζοντας, καὶ ἐνέκταρον μεθύσκοντας. μάλιστα δὲ ἥδονται, σιτούμενοι τὸν τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ ἀνειλημμένον. καὶτὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες προσχέουσιν. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, ὅ, τι Ἀπόλλων ἐκίθαριζεν, καὶ ὁ Σειληνὸς, κορδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ μοῦσαι ἀνεκρούσαντο, ἔνθα τι Ἡσιόδου θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὸν πρῶτον ὕμνον Πινδάρου. κατεῖδον καὶ ἡμεῖς, ἀπεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ἀπολελειμμένοι. ἄλλοι μὲν γὰρ ἐθεοί τι, καὶ ἄνδρες ἱππονο-

in Adria tempestatem concitet: mille grandinis modii super Cappadocia dispergantur. Tandem omnibus ferme ordinatis, eum in locum ivimus ubi compotant Dii, quia cœnandi jam erat tempus. Me arreptum Mercurius jussit accumbere juxta Panem Corybantas, Attin, & Sabazium, inquilinos istos & ancipites Deos. Interea [1] panem exhibebat Ceres, Bacchus vinum, Hercules carnes, myrtum Venus, Neptunus mænidas: simul etiam ambrosiam & nectar furtim degustabam. Nam optimus ille Ganymedes, quæ ejus erat humanitas, siquando Iovem oculos aliquò convertentem conspexisset, nectaris cyathum unum, aliquando duos mihi infundebat. *Dii* autem, ut alicubi Homerus dicit, quinetiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque nigrantia vina potant, sed ambrosiam apponunt, & nectare inebriantur. Præcipuè verò gaudent vesci sacrificiorum fumo cum ipso nidore subvecto: & sanguine victimarum, quem sacrificantes aris infundunt. Cæterùm inter cœnandum Apollo cithara canebat, Silenus cordacem saltabat, stantes Musæ & Hesiodi Theogonias, & primam hymnorum Pindari odam nobis canebant. Deinde saturi requievimus, ita ut se quisque habebat, potu satis uvidi. *At reliqui noctem, divique hominesque*

1 *Panem*] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro panie, aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, *sine Cerere & Baccho friget Venus*. Cur autem ab antiquis Dea judicata sit, quæve prima reperierit, scribit Plin. lib. 7. c. 56. *Cogn.*

2 Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Marcil.*

ρυσῇ εὗδον παννύχιοι. ἐμὲ δ' οὐκ εἴχε ὑπνος. ἀπελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲ ἔλαθε, μᾶλλον δ' ἐμεῖνε, πῶς οὐ τοσοῦτον χρόνον ὁ Ἀπόλλων ἐφύλαττε μόνος, ἢ πῶς γίνεται νὺξ οὐ φαινομένη, ἥλιος παρόντος ἀεί, καὶ συνδιαιτωμένου. τότε μὲν μικρόν τι κατέδαρθον. ἔωθεν δὲ Ζεὺς ἐκκλησίαν συνεκάλεσε. καὶ πειθὼ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν. τὴν μὲν αἰτίαν οὐ ξυνῆκα μαθεῖν ὑμᾶς, ὁ ξένος οὗτος ἔνδον παρεῖχεν. πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τοῦ φιλοσόφου, μάλιστά γε νῦν ἥκει παρὰ τῆς σελήνης. καὶ ὃν οὐκοῦν μέμφεται τοῦτο μόνον, ἔγνω μηκέτ' ἐπὶ πλεῖον ἀνέχεσθαι τῶν λόγων. χαίρει γὰρ ἀνθρώπων ἐστίν, ὃς τὸν πολὺν τοῦ βίου ἐπιπολάζων, ὀργὴν, φιλονεικίαν, κενοδοξίαν, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, πτυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων. καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐπίκοτον ἄχθος ἀρούρης. ἔστι τοίνυν αἷς συνήκασι λογισάμενοι, καὶ διαφόρους [1] λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν, τοῖς ὀνομάζουσιν. οἱ δὲ, ἀκαδημαϊκούς. οἱ δὲ, ἐπικούρειους. οἱ δὲ, περιπατητικούς. καὶ ἄλλα [2] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἐπικαλοῦσι δὲ, ὅπερ ἐστὶν τοῖς δρεπτοῖς περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισταυρώσαμενοι, περίεργόν τινα ἐπιπλάττουσι σχῆμα, καθίστασι ἤδη περιστέλλοντες, ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἢν ἀφέλῃς τὰ περιπόδια, καὶ τὸν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι

que per omnem Dormivêre, unum me non ſopor altus habebat. Nam animo verſabam cùm alia permulta, tum illa præcipuè: quî fiat ut tanto tempore barba non naſcatur Apollini, aut quî ſit nox in cœlo, cùm ſol ſemper adſit, & unà convivium agitet. Ac tum quidem obdormivi paululum. Mane verò excitatus Iupiter, juſſit indici concionem. Et cùm omnes convenîſſent, ſic fari cœpit. Vti vos convocarem, in cauſa fuit hoſpes hic, qui heri advenit. Verùm cùm alioqui jam olim mihi fuerit animus vobiſcum communicandi de philophis. Maximè verò à luna, hiſque de quibus illa conqueritur commotus, ſtatui haud diutius conſultationem prorogare. Eſt enim hominum genus, quod non ita pridem in vita extare cœpit, iners, contentioſum, gloriæ avidum, iracundum, guloſum, ſtultum, faſtuoſum, contumelioſum: & ut Homeri verbis dicam, Telluris inutile pondus. Iſti igitur in ſectas diviſi, ac variis rationum labyrinthis excogitatis alii ſeſe Stoicos appellant, alii Academicos, alii Epicureos, alii Peripateticos, aliis item vocabulis, his multò magis ridiculis. Deinde cùm illud virtutis nomen venerandum induerint, tum adductis in altum ſupercilliis, promiſſaque barba, fucato habitu obambulant, deteſtandos mores ſecum circunferentes, ſimillimi iſtis tragœdiarum actoribus: quibus ſi perſonas, ſtolamque illam auro ſparſam detraxeris, reliquum eſt ridiculum,

1 Λόγων λαβυρίνθους] Sic in Sympoſio, vel Lapitha. Λόγων, λαβύρινθον ἀκλινῆ. *Fourd.*

2 Πολλῷ γελοιότ.] Flor. σπουδῇ. *Idem.*

a *Caco*

μλοῖον, ἀληθρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν εἰς τ ἀγῶνα μεμισθωμένον. τοιῦτοι ὄντες, ἀληθρώπων μὲ ἀπάντων καταφρονοῦσι. περὶ θεῶν δ, ἀδόκητα διεξέρχονται. καὶ συνάγοντες δύο παιδία ἐπιτηδεία, τῷ τε πολυθρύλλητον ἀριστίνδην τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τ λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι. καὶ ὡς μὲ τοὺς μαθητὰς, κοσμιότητα ἀεί, καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου, καὶ ἡδονῆς καταπλήττουσι. μόνοι δ ἑαυτοὺς ἡγούμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲ ἐσθίουσιν, ὅσα δ, ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δ ἐξελείχουσι τ ὀβολῶν τ ῥυπόν. τὸ δ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κρῖναι, μήτε ἰδίαι ἐπιτηδεύσαντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι, & ἐξεπτοὶ κρίνεσθαι, ἤτοι περὶ τοῦ πολίτου ἐσαεθμίοι, ἢ περὶ βουλῆς, ὅμως τ ἄλλων κατηγοροῦσι. καὶ λόγους πολὺς πικρὰς συμφορήσαντες, & λοιδορίας πολὺς ἐμμελετηκότες, ἐπιπεμῶσι, & λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον. καὶ ὅπως αὐτῶν τὸ στόμα φέρειαν δεκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, & ἐπαμύνοιεν, & ὡς πολὺς βλασφημίας θρασύτατος. καίπερ τ διαπεπτυσμένον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τ ἄλλων, ἰδὼν ἔρη. σὺ δ δή τί πεπόνθασιν συγκαίνεις; ἢ τί φῶμεν ὡς θεῶν σε ὡς τ βίον σωπλεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια, & ἀληθῆ θέλοι λέγειν. ὅτι πλεῖν μὲ, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ πᾶ πέχνῃ μεπέναι, ἄμεινον εἶναί μοι δοκεῖ. κίνδυνος δ, & αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδητος & χειμῶνος ἀπείρατος. καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τ ἄλλων γιγνόμενα, συκοφαντῶ. καὶ εἴ μέν τις ὠψώνησε τ πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἐπαίρων ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, & ἀγανακτῶ. εἰ δ τ φίλων τίς, ἢ ἐπείρων καθέκαστα νοσῶν ἐπι-

lum, nempe homunculus septem denariis ad agonem conductus. Atqui hujusmodi cùm sint, omnes quidem homines aspernantur: de Diis verò absurda prædicant: coactisque adolescentulis deceptu facilibus, nobilem illam virtutem ostentant, & verborum ambiguitates docent: atque apud discipulos temperantiam semper ac modestiam laudant, opes & voluptatem respuunt. Cæterum quum soli apud se sunt, quid attinet dicere, quantum comedant, quantum Veneri indulgeant, ut sordes obolorum oblingant: Et hoc omnium est gravissimum, quod cùm ipsi nihil agant, neque publicum, neque privatum, sed inutiles & supervacanei desideant, nusquam in consiliis nusquam numerentur in armis, alios tamen accusant? congestisque dictis amarulentis, & excogitatis convitiis, objurgant, & proximis convitiantur. Et hic inter eos primas partes ferre videtur, qui sit clamosissimus, impudentissimus, & ad maledicendum audacissimus. Quòd si hunc vehementer clamantem, alioisque incusantem roges: Tu verò quid facis? aut quid per Deos dicemus te ad vitam conferre? Respondebit, si modò recta, veraque fateri volet: Navigare, aut agros colere, aut militare, aut artem aliquam aggredi, supervacaneum mihi videtur. Verùm clamo, squaleo, frigida lavo, & sine soleis hyeme obambulo: ac veluti Momus ille, quæ ab aliis geruntur, calumnior. Aut siquis divitum sumptuosiùs obsonarit, aut amicam habeat, id exquiro, & indignor. Quòd si amicorum, aut sodalium quispiam morbo de-

κμελέμας τε, καὶ ἡφαιστίωνος δεόμεθα, ἀγνοεῖ. τοιαῦτα γὰρ ἐστιν ἡμῖν ἃ θεοὶ ταῦτα τὰ θρέμματα. οἱ δὲ δὴ ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, κάλαι δὴ ὑβρεσμένοι εἰσὶ, καὶ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τ ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ παρόμματα ἐπισκοπεῖν. ἄστε ὥρα ὑμῖν λοιπόν ἐστι. διὸ δὴ ὡς τάχιστα ἤτοι πεῖσαι τ βίαν διωκτέον, ἢ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον ἢ δὶς ἐξεῖναι ὀφθαλμῶν; ἃ μὲν γὰρ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε· ξένην δὲ χθὲς διηγεμόνα. ὡς ταῦτα, βουλεύεσθε, ἃ ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις χρήσιμ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα. εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο. καὶ οὕτως ἐδόα πάντες, κεραυνωσον, καῦσον, ἔκτεινον, ἐπίτεινον, εἰς τὸ βάραθρον, εἰς τ τάρταρον, ὡς τοὺς γίγαντας. ἡσυχίαν δ' ὁ Ζεὺς αὖθις ἐποιήσατο, ἐπεὶ ταῦτα ὡς βούλεσθε ἔφη. καὶ πάντες ἐπιτρέψουσιν αὐτῷ διαλεκτικῇ. πλὴν τό γε νῦν εἶναι, ἃ ἡμεῖς κελεύομεν τινα. ἱερομηνία γάρ ἐστιν ὡς ἴστε, μιῶν τῶν τεττάρων. καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν ἐπηγγειλάμην. εἰς ἐνιαυτὸν ἂν ἐχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ. ἢ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. ὁ δὲ Μενίππου, ταῦτα ἔφη μοι δοκεῖ. περιαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ ἐς αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, κάτω δ' ἐρμῆς ἐς τὴν γῆν κατιὼν χθιζὴν τήμερον. καὶ ὁ μὲν, ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος δεξιοῦται τε καὶ ἀποκρεμάσας, ἐκεῖ ἐπ' ἐρμοῦ χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τ Κεραμεικόν. ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ ἀρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν ἐς τοὺς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦντας τοὺς φιλοσόφους, αὐτὰ ταῦτα διαγελειόμενος.

cumbat, curaque & obsequio egeat, id ignoro. Hujusmodi alumnos habemus ô Dii. Iam verò qui ex his vocantur Epicurei, sunt & valdè contumelioſi, & nos non mediocriter lædunt, affirmantes neque curæ Diis esse res mortalium, neque omnino quæ agantur, considerari. Quapropter tempus est ut de his consultemus. Nam si semel hoc persuaserint iis qui sunt in vivis, non mediocriter esurietis. Quis enim posthac vobis rem divinam faciat, cùm nihil inde expectet emolumenti? Nam de quibus hos accuset Luna, omnes audistis heri narrantem hospitem. Super his consultate, quæ sint hominibus utilissima, vobisque tutissima. Cùm hæc dixisset Iupiter, frequens adfremebat concio: mox clamarunt omnes, effulmina, exure, comminue: in barathrum, in tartarum, ut gigantes. At Iupiter rursum indicto silentio, fient ista, inquit, ut vultis. Omnes ipsa cum dialectica comminuentur, Quanquam in præsentia fas non est punire quemquam. Est enim Hieromenia, sicuti nostis, quatuor hos menses: jamque inducias promulgavi. Quare proximo anno, ineunte vere mali malè perdentur formidando fulmine. Sic ait, atque superciliis pater annuit atris. Cæterùm de Menippo, hæc mihi videntur, inquit: ut ademptis illi alis, nequando denuo redeat, à Mercurio deferatur hodie in terram. Hæc locutus dimisit cœtum. Me verò Cyllenius dextra aure suspensum, heri sub vesperam in Ceramico deposuit. Audivisti omnia, omnia inquam amice, quæ è cœlo mecum adfero. Quocirca jam abeo eadem hæc renuntiaturus philosophis in Pœcila inambulantibus.

BIS

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

BIS ACCVSATVS, SEV FORA.

ARGVMENTVM.

Hic Dialogus contra Philosophos nominatim institutus Fora vocatur. Etenim introducitur Ebrietas litem Academiæ intendens ob dimotum à se Polemonem. Stoa Voluptati, quòd Dionysius Heracliensis à se ad Epicureos transfugisset. Virtus Molitiei, quòd Aristippus neglecta Socratis doctrina quam hauserat, à se ad Voluptatem, quam finem bonorum asserebat, transvolasset. Menaria Diogeni Cynico, quòd se relicta philosophari cæpisset. Pictoria Pyrrhoni, eadem de causa. Denique Rhetorica & Dialogus Luciano: illa, quòd ad Dialogum se à qua multum nobilitatus fuerat, deserta transiviisset. At hic, quòd relicto veteri suo charactere, jocosa argumenta contra Platonis exemplum tractaret. Cæterum videtur author duo ostendere voluisse. Vnum, quàm malis à principiis plerique ad professionem Philosophiæ prosilierint, cùm Polemon ex ebrioso Academicus. Diogenes ex impostore Cynicus evaserit: quàm viles etiam homines ad philosophandum se contulerint. Alterum suorum studiorum & institutî rationem: quod & in Promotheo fecit.

Ἀλλ' ἐπιτρέπειν ὑμῖν τὸ φιλοσόφων ἄνδρα μόνοις τοῖς δαιμονίοις φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὑμῶν τὸ ἀνθρώπινον ὄντως πάσχοντες, οὐκ ἂν ἡμᾶς ἔτι νέκταρος, ἢ τὸ ἀμβροσίας ἐμφορεῖσθαι ζῆν. Ὁμήρου πιθόμενοι ἀνδρὶ τυφλῷ, καὶ γόητι, μάντεως καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ὑποσὶ ζεύξας τὸ ἅρμα, παννυχίζων τὸ ἑῷον πεδαπολεῖ, πῦρ ἐνδιδυσκόμενος, καὶ τὴν ἀκτῖνα ἀπο-

At malè pereant quicunque philosophorum apud solos Deos fœlicitatem esse dicunt. Nam si nossent, quàm multa nos hominum causa patiamur, haudquaquam nos ob nectar, aut ambrosiam beatos prædicarent, Homero videlicet credentes homini [1] cæco & præstigiatori, beatos vocitanti nos, & ea quæ in cœlis geruntur, exponenti: cùm ipse ne illa quidem quæ in terris fiunt, aspicere potuerit. Primùm quidem Sol hic juncto curru, totam diem cœlum circumvagatur, indutus igne, & radiis resplendens, nec

1 *Cæco*] Homerum à cæcitate sic dictum scribunt. Herod. & Plutarch. Ὄμμορον enim cæcum appellant Cumani. *Cogn.*

πλέων, ἢδὲ ὅσον [1] κνήσασθαι τὸ ἓς φασι, σχολὴν ἄγων. ἰῶ γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσωσιν οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὁδὸν παραπόμποι, κατὰ φλίξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη γὰρ, ἀγρύπνῳ καὶ αὐτὴ τῷ εἰρχθεῖσα, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοὺς ἀωρὶ δὴ τοῦ δείπνου παυομένους. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ, πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα συνεκκόψειεν ὡς τοῦ συνεχλύοντος καὶ χρείαν τοῦ μαντικοῦ. καὶ ἄρτι μὲν, αὐτοῦ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι. μετ' ὀλίγον δὲ, εἰς Κολοφῶνα φησὶ, κἀκεῖθεν, εἰς Ξάνθον ἐπεῖσιν. καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον. εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας. καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ ὠκεανὶς πιθοῦσα τοῦ ἱερέως τὰ μαθοῦσα, καὶ μασησαμένη τὸ δάφνης, καὶ τὸ τρίποδα σασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεσκευάσθαι συνειρομένας τὰς χρησμὰς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τοῦ τέχνης. ἰῶ γὰρ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πτίσσῃ τὸ μαντικὸν ἐπιτεχνῶνται αὐτοῦ ἄρρενα κρέα, καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες. ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῶν ὁ λυδὸς κρεοχαλῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς, νοσοῦντων συνεχλύζων, ὀρθῶς τε δοκεῖ, καὶ ἀσφαλῶς τε ἀηδίαν, ἐπαλλοτρίωσίν τε συμφορᾶς, ἰδίαις κρεπτόμενα λύπαις. τί γὰρ ἄν, εἰ τὰ ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ ἀδαπέμπουσι τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμαίνουσι ἐπιπέμπουσι; ἢ τὸ ὕπνον ἐπὶ πᾶσι πιθόμενον; ἢ τὸ ὄνειρον μὴ δὲ ὕπνα ἀμυκτηρίζοντα,

ne tantum quidem otii habens, quantum ad ſcalpendam aurem, ceu dici ſolet, ſufficiat. Nam ſi vel paululum ceſſaret imprudens, contumaces equi, à via deflectentes, omnia incenderent. Luna autem inſomnis & ipſa circumit, lumen exhibens iis qui comeſſationibus indulgent, quique præter tempus à cœnis domum redeunt. Quinetiam Apollo negotioſam artem exercens, parum abeſt quin obſurdeſcat auribus, adeò importuni ſunt qui oracula efflagitant. Ac nunc quidem illi in Delphis eſſe neceſſe eſt: paulò poſt Colophonem curſu petit: inde & Xanthum tranſit: poſtea Clarum currendo contendit: deinde Delum: aut Branchidas. Denique quocunque vates ſacrum laticem pota, commanducata lauro, & tripode concuſſo, venire jubet, impigrum protinus aſſiſtere oportet, oracula connectentem, aut alioqui artis gloria ipſi intercideret. Omitto dicere quàm multa experiendæ artis & vaticiniorum cauſa machinentur ipſi, quum agninas carnes, teſtudineſque in eodem vaſe coquunt: adeò ut niſi acri odoratu valeret, eo deriſo Lydus ille abiiſſet. Nam & Æſculapius cùm ab ægrotantibus vexetur, & tuetur grave, & tractat injucunda, alieniſque ex malis proprias ſibi contrahit moleſtias. Quid ſi ventos dicam, qui plantas fovent, navigia dedunt, & frumenta ventilantibus afflant? [2] Aut ſomnum qui ad omnes devolat; aut inſomnium quod cum ſomno pernoctat, ejuſ-

1 Κνήσασθαι τὸ ἓς] Paræmia. *Bourd.*

2 *Aut ſomnum*] Qualis Deus ſit Somnus & ſomnium vid. 2. Iliad. & Virg. 6. Æn. De ratione ſomniorum vide Luciani Somnium ſive Gall. Homer. in Odyſſ. 19. Cogn.

1 *Tu*

ἢ ὑπερφυᾶ δίνη αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι, καὶ ὡς τὰ ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκφύσεις συντελῶσι. καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων, μέτρια. ἐμοὶ δ' αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεύς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲ ἀηδίας ἀνέχεται, ὅσα δ' πράγματα ἔχω ὡς τοσαύτας φροντίδας διῃρημένος; ᾧ σχολὴ μὲ τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τὰ ἡμῶν συνδιαπράττουσι τῇ ἀρχῇ, ὡς μὴ βλακεύουσιν ἐπ' αὐτοῖς. ἔπειτα δ' ἐκ αὐτοῦ μυρία ἄτοπα περάτειεν, καὶ χειδὼν ἀνίφικλα ὑπολειπόμενος. ἃ γὰρ μόνοι τὰ κεφάλαια τούτων τῷ διοικήσεως, ὑετὸς, καὶ χαλάζας, καὶ πνοιμάτα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ ἀστάξεις, πίπτυμμα τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος, ἀλλά με δεῖ ἐν τούτοις μὴ πεσεῖν, ἀποβλέπειν δ' καὶ τὰ αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸ ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς θύοντας. εἴ πις ἔστησεν. πόθεν ἡ κνίσσα, καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται. τίς νοσεῖ, ἢ πλέων ἐκφλεῖ. καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἐν τῇ ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ πορεύειν, καὶ τὸ Βαβυλῶνιτὰς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ τὸ Γέτας χαλαζᾶν, καὶ τὸ Αἰθίοψιν δειπνίζεσθαι. τὸ δ' μεμψίμοιρον, οὐδὲ ὕπνῳ ἀφροντίδι ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις, οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι. τὸ Δία δ' ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμον ὕπνον. εἰ γάρ πως ὀλίγον ἐπινυστάξομεν, ἀλυθὴς εἶμι ὁ Ἐπίκουρος, ἀναθησόμενος ὑμῖν ἀποφαίνων τὸ ἐπὶ γῆς πραγμάτων, καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ

ejusque velut interpretem se gerit? Omnia enim hæc, quæ ipsorum est humanitas, operantur Dii, & ad vitam in terris agendam unicuique contribuunt. At mediocria quidem sunt cæterorum negotia. Ego verò ipse, omnium ille rex, ac pater, quàm multas molestias sustineo? quàm multa negotia habeo, tot tantisque curis distractus? Cui primùm quidem necesse est, cæterorum Deorum opera inspicere, quicunque aliquid in administrando imperio nobiscum agunt, ne ad res obeundas torpescant: deinde innumerabilia mihi sunt agenda, quæ vix præ tenuitate assequi queam. Non enim solùm generalibus illis meæ administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet: sed oportet me & hæc facere, & eodem tempore undique aspicere, omniaque contemplari: non secus ac illum in Nemea bubulcum, furantes, pejerantes, sacrificantes, siquis libavit, unde nidor ac fumus ascendat: quis ægrotans, aut navigans invocarit. Quòdque omnium est operosissimum, uno eodemque tempore in Olympia hecatombæ interesse, in Babylone belligerantes intueri, apud Getas grandinare, apud Æthiopas convivari. At ne sic quidem querelas evitare facile est: sed sæpenumeo, cæterique Dii, & homines galeati, totam noctem dormiunt: me verò Iovem placidus sopor haud tenet unquam. Si enim vel paululum nictaverimus, verax ilico Epicurus iste est, qui nulla providentia, quæ in terris geruntur, prospicere nos affirmat. Atque hoc periculum haudquaquam con-

φαῦτε οἱ ἄνθρωποι πισεύσουσι αὐτῷ. ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲ ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσωθροι ἢ αἱ ἀγυιαί, ἄπαστοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί. καὶ ὅλως, ἄθυτα, καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆ πρύμνης ἕστηκα, τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν. καὶ οἱ μὲ ἄλλοι ἐπιβώσιν, μεθύουσι. καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν. ἐγὼ δ', ἄκρυπνος, ἄσιτος, ὑπὲρ ἁπάντων μεμερισμένος καὶ φρένα, καὶ καρδίαν, μόνος τοῦ δεσπότης εἶναι δοκεῖν πλημμελῶς. ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, εἰ μόνοις τοῖς θεοῖς διδιαμονίζουσι, πότε ἐν σχολάζειν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος, καὶ τῆ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρίας ὅσας ἐχούσας πραγμάτων. ἰδοὺ γὰρ ὑπ' ἀσχολίας, τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλακοῦμεν ἀποκειμένας, ὑπ' ὀρῶπος ἤδη, καὶ ὀραχνίων διεφθαρμένας. καὶ μάλιστα ὁπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις, ἐν τέχναις αὖθις ἀνθρώπων τινὰς σωιζοῦσι, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ, κεκράγασιν ἅπαντες χόλου, καὶ ἀγανακτοῦσι, ἐν τῷ δίκῃ ἐπιθοῶντες, καὶμὲ τὸ βραδυτῆτος αἰτιῶντες, ἀγνοοῦντες ὡς σὺν ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑστερημένας σωιοῦσι χρείας, ἀλλὰ τὰ δικαιοσύνης, ἢ σωιτέραν ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι. τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι. Ἐρ. καίτοι ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκοῦσαι δυσχερῆ πάντων, λέγειν οὐδὲ σὲ ὀκνήσω. ἐπεὶ δὲ σὺ τοῦτον τὸν λόγον ἐνέβαλες, ἐν δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτοῦσιν ὦ πάτερ, καὶ χετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲ ἀτολμῶσι λέγειν, ὑποβομβύζουσι δ' οὐ συσκευφότες, αὐτόμολοι τὸ χρόνου. ἃς ἐδὴ πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότες temnendum, si homines hæc dicenti credant. Sed templa coronis carebunt, sine nidore erunt plateæ, sine libamentis crateres, frigidæque passim aræ, denique sine sacrificiis, ac victimis omnia, multaque fames futura. Proinde veluti navium gubernatores, sublimis solus in puppi stare soleo, clavum præ manibus habens: vectores autem alii inebriantur, & si fors ita ferat, indormiunt. Ego verò insomnis ac jejunus pro omnibus animo & mente sum solicitus, eo nomine tantùm honoratus, quòd videor esse dominus. Quare lubenter philosophos istos interrogarim, qui solos Deos beatos prædicant: quando tandem & nectari vacare nos, & ambrosiæ putarent, adeò innumeris implicatos negotiis. Ecce enim præ continuis occupationibus tot controversias intus repositas jam olim servamus, situ, araneisque jam propè corruptas: præcipuè eas, quas scientiæ atque artes adversùs quosdam homines habent admodum antiquas illarum nonnullas. Illi verò vociferantur undique & indignantur, ac justitiam inclamant, meque tarditatis accusant: nescii non negligentia differri ultra diem legitimum hæc judicia, sed ob fœlicitatem illam in qua nos versari putant. Hoc enim nomine perpetuas occupationes vocant. *Mercurius*. Ipse etiam Iupiter, multa hujusmodi graviter ferentes audiens, dicere tibi non audebam: at siquidem de his mentionem feci sti, eloquar sanè. Valdè indignantur, pater, & animo ferunt iniquo, nec palam audent profiteri, sed apud se submurmurant inclinati, tempus accusantes: quos tamen conveniebat jam olim propriis viribus cognitis, rebus judicatis

ζας, πέρυσι ἴκασον τοῖς δεδικασμένοις. Ζ. τί δῆτα ὦ Ἑρμῆ δοκεῖ; καθίζωμεν αὐτοῖς ἀγορᾶν δικῶν, ἢ ἄλλοις εἰς ὕστερα παραγγείλωμεν; Ερ. ὄμβριον. ἀλλὰ ἤδη καθῶμεν. Ζ. ἴτω πρίν. σὺ μὲν κήρυττε κατασιώπα, ὅπ ἀγορὰ δικῶν ἐστιν ἐν τάδε. πάντας ἐπίσης τὰς γραφὰς ἀπενεγκάτωσαν, ἵνα τῇμερον εἰς Ἄρειον πάγον. ἐκεῖ γὰρ τῷ μὲν δίκαιον ἀποκληρῶσι σφίσι τὰ δικασθέντα καὶ τὸ λοιπὸν τὸ πρωτεῖον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δὲ τις ἄδικον γνῶσιν οἱσιβῶ γαμβρῷ τῷ κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφίημι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκασο. σὺ γὰρ ὦ γύναιτερ; κρίζομεν δὴ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπίσκοπε τὰς δικάζουσας. Δι. αὐτὴ ἐς τὴν γῆν, ἵν' ἐξελαυνομένη ὑφ' αὐτῶν θρασυτέρα πάλιν ἐπ' ἐμὲ βίῃ, τῇ ἀδικίᾳ ἐπιγελῶσα ἐ φέρησι; Ζ. χρηστὰ ἐλπίζειν με δεῖ. πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι σὺ δ' ἀδικίας καθήμαι, καὶ μᾶλιστα ὁ δεῦρο Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθὸν τὸ μέγιστον ἀνθρώπῳ. Δι. πάνυ γὰρ ὃν φῂς αὐτὸν ἐκεῖνον ἄνησεν οἱ ὧδε ἐμὸς λόγοι. ὃς ἀθροισθεὶς τοῖς ἐνδίκοις, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσών, ἔπιεν ἄθλιος δὲ κωκύσ, μὴ δῆτ

dicatis acquiescere. *Iup.* Quid igitur tibi videtur Mercuri? statim-ne illis forum constituemus? an mavis ut in proximum annum illis diem dicamus? *Merc.* Nequaquam sed jam agendi copiam faciamus. *Iup.* Ita fac. Tu quidem devolans proclama, quòd judiciale forum hoc pacto constituetur. Quotquot diem dixerunt, hodie in Areopagum veniant: ibi justitia sorte distribuet juris actiones pro ratione classium ex omnibus Athenienſibus. Quòd ſiquis iniquum judicium crediderit esse latum, licebit ad me provocanti denuo judicium experiri perinde ac si sententia prorsum lata non fuisset. [1] Tu verò filia [2] Deabus venerandis assidens, actiones sorte distribue, & inspice judicantes. *Iustitia.* Iterumne in terram, ut ejecta ab illis, denuo fugitiva è vita abeam, ubi injustitiam irridentem ferre non potero? *Iup.* Bene sperandum. Iam enim omnino persuaserunt ipsis Philosophi, ut te injustitiæ anteponant: præsertim filius ille Sophroniſci, qui quod justum est summopere laudavit, idque bonorum maximum declaravit. *Iust.* Scilicet ei quem dicis, valdè profuerunt habiti de me sermones, qui undecim viris traditus, & in carcerem conjectus, cicutam miser biberit, ne [1] gallo

1 *Tu verò filia*] Phurnutus Iovem Iustitiæ patrem creditum ait; ea ratione, quòd sit princeps & Imperator universorum, quodque quæcunque reges facerent, ut justa & æqua putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto Historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem justitiam feciſſe, quam interpretationem Arrian. non satis probat. *Cogn.*

2 *Deabus venerandis assidens*] Harpocration scribit Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait Semnas ac Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Heſiod. in Teogo. Erinnyes. Semnis Diis oves prægnantes immolabant & melicratum. *Idem.*

ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς. ἆρ' οὖν τοσοῦτον ὑπερέχουσιν οἱ κατήγοροι ταναυλίας περὶ τὴν ἀδικίας φιλοσοφοῦντες. Ζ. ξένα ἦν τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε. καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες. ὥστε εἰκότως εἰς τὴν Ἄνυτον καὶ Μέλητον ἔβλεπε τὰ δικαστήρια. τὸ γὰρ νῦν εἶναι οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τριῶνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῆ πώγωνες βαθεῖς, καὶ βιβλίδια ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ τοιοῦτοι κἀγὼ ἴλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντων. καὶ εἰδὴς ὅτις ὁ πρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γὰρ τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον πάνυ, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξάντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα ὡς ἥλιον εἰς τὸ αὐθαίρετον ἐπιμελήσαντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἐφοίτησαν, σὺ δὲ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε καὶ τὴν παροιμίαν, ἥτις ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ἀφικέσθω ξύλα, ἢ ἴυγξ ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπρὶξ φιλοσόφου. Δι. καὶ μὴν ὅτι μὲ ὦ Ζεῦ ἐδεδίεσαν, ὡς ἀλλήλους ἐμίζοντες, καὶ ἀγωνιῶντες ἐν αὐτοῖς, εἰς ὡς ἐμὲ διεξέρχονται. φασὶ δὲ τῶν πλείστων αὐτῶν, ἐν μὲ τοῖς λόγοις, ὡς ποιεῖσθαί με, ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων, μὴ δὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆλος εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν ὡς ἐπεξελθοῦσαν αὐτοῖς. Ζ. ἀ πάντες ὦ Διὸς παῖ, ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη; Δι. ἀλλὰ τοῦτο ὑπερέχουσιν οἱ κατήγοροι ταναυλίας περὶ τὴν ἀδικίας φιλοσοφοῦντες. Ζ. ξένα ἦν τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε. καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες. ὥστε εἰκότως εἰς τὴν Ἄνυτον καὶ Μέλητον ἔβλεπε τὰ δικαστήρια. τὸ γὰρ νῦν εἶναι οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τριῶνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῆ πώγωνες βαθεῖς, καὶ βιβλίδια ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ τοιοῦτοι κἀγὼ ἴλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντων. καὶ εἰδὴς ὅτις ὁ πρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γὰρ τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον πάνυ, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξάντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα ὡς ἥλιον εἰς τὸ αὐθαίρετον ἐπιμελήσαντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἐφοίτησαν, σὺ δὲ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε καὶ τὴν παροιμίαν, ἥτις ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ἀφικέσθω ξύλα, ἢ ἴυγξ ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπρὶξ φιλοσόφου. Δι. καὶ μὴν ὅτι μὲ ὦ Ζεῦ ἐδεδίεσαν, ὡς ἀλλήλους ἐμίζοντες, καὶ ἀγωνιῶντες ἐν αὐτοῖς, εἰς ὡς ἐμὲ διεξέρχονται. φασὶ δὲ τῶν πλείστων αὐτῶν, ἐν μὲ τοῖς λόγοις, ὡς ποιεῖσθαί με, ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων, μὴ δὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆλος εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν ὡς ἐπεξελθοῦσαν αὐτοῖς. Ζ. ἀ πάντες ὦ Διὸς παῖ, ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη; Δι. ἀλλὰ τοῦτο

gallo quidem Æsculapio persoluto: tantum prævaluerunt accusatores, contraria de justitia philosophantes. *Iup.* Nova adhuc plerisque tunc erat philosophia, paucique etiamdum philosophabantur. Quare non abs re ad Anytum & Melitum judices tum inclinabant. At nunc an non vides quantum ubique palliorum, baculorum, perarum? ut ubique promissa barba, libellus in sinistra, omnesque pro te philosophantur? Plena autem & ambulacra turmatim atque gregatim mutuo sibi obviam euntium: nemoque prorsum est qui non virtutis alumnus videri cupiat. Nam multi relictis artibus, quas antè exercebant, ad peram prosilientes, & pallium, corpusque ad solem Æthiopico colore inficientes, philosophi extemporales, ex coriariis vel fabris prodeuntes obambulant, teque ac tuam virtutem collaudant, ut juxta proverbium, Citiùs aliquis in navi cadens ligno destituatur, quàm quocunque aspexerit oculus, philosophum desideret. *Iust.* At verò, Iupiter, hi me territant, dum inter se altercantur, & improbè se gerunt in iis ipsis quæ de me commemorant. Aiunt & plurimos eorum, sermonibus quidem simulare me: at re ipsa ne in ædes quidem admittere, sed præ se ferre quod excluduri me sint, si unquam ad fores ipsorum accessero, à quibus injustitia olim hospitio est excepta. *Iup.* Non omnes, filia, sunt fla-

1 *Gallo quidem Æsculapio*] Cum dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumpto veneno, cùm puer illi detexisset, quod illi jam frigerent præcordia, gallum debemus ô Crito. *Cogn.*

1 Ἀπο-

ωστερ μοχθηρὶ εἰσιν. ἴσως ὃ κὰν ἰνίοις τισὶ χρησῖς σοτύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς κὰν ὀλίγα τήμερον σκληρυθῶσιν. Ερ. [1] ἀπίωμεν ὦ Δίκη δὴν ἐς Σουνίν, μικρὸν ὑπὸ τὸ Υμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τὸ Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο σκιάναι ἄκρραι. σὺ γὰρ ἴσως σκολιὰν τὴν ὁδὸν. ἀλλὰ τί δακρύεις, καὶ χειλιάζεις; μὴ δείδιθι. σὺν ἴδ' ὁμοῖα τὰ σὸ τῷ βίῳ. πεθνᾶσιν σκῖροι πάντες οἱ σκείρασες, καὶ πιτυοκάμπται, καὶ βυσιρίδες, καὶ φαλάριδες, ὡς ἐδεδίεις τότε. νυνὶ δ', σοφία, καὶ ἀκαδημία, καὶ στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ παζητοῦσί σε ζητοῦσι, καὶ θέλουσῖ σ' ἀφικέσθαι, κἀκεῖσε ἐς ποθεῖς ἐς αὐτὰς καθέδριον πάλιν. Δι. σὺ γὰρ μοι πάλαι ὦ Ἑρμῆ ἄν ἔπαιε μόνον, ἅτε σωὼν αὐτοὺς τὰ πολλὰ, ἐ σωδιατρίσαν, ἵν' τὸ γυμνάσιον, καὶ σὺ τῇ ἀγορᾷ. καὶ ἀγορᾷον γὰρ ἦ, καὶ σὺ τοῖς σκληροῖς ἀκροατὴς ἐπαίεις. ὁποῖοι μάλιστα, καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. Ερ. νὴ Δία ἀδικοίμην γὰρ ἄν, ὥσθ' ἀδελφοὶ σε ὄντα μὴ λέγειν. σὸν ὀλίγα γὰρ ὥσθ' ἡ φιλοσοφία ὠφέλησεν οἱ πολλοὶ αὐτῶν. καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν ἔχουσῖν, μετριώτερον ἁμαρτάνουσι. πάλιν ἀλλὰ ἐ μοχθηρὶς τισιν ὁτοῦν αὐτῶν, χρὴ γὰρ οἰμαι πάλαι λέγειν, σοφοῖς ὃ ἡμισόφοις, καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαλεν ἡ φιλοσοφία ἐξελαθῆναι, flagitiosi. Satisque est si paucos nanciscare probos. Verùm abite jam, ut vel paucæ aliquæ actiones hodie finiantur. *Merc.* Abeamus Justitia, rectà versus Sunium, paululum sub Hymetto ad sinistram Parnethis deflectentes, ubi duo illi vertices. Tu enim videris jam olim esse oblita viæ istius. Sed quid flès, & lamentaris? ne metuas. Non ampliùs ita se habent res humanæ: mortui sunt omnes illi Scirones, Pityocamptæ, Busirides, & Phalarides, quos tunc pertimescebas. Nunc Sapientia, Academia, Stoaque tenent omnia, & ubique te quærunt, & de te disputant, hiantes & expectantes ficunde ad ipsos iterum devoles. *Just.* Proinde, Mercuri, tu solus verum mihi possis dicere, (ut pote qui cum ipsis degas plerumque & converseris cùm in gymnasiis, tum in concione. Nam tu es forensis, & in concionibus præconem agis) quales sint: & num apud ipsos commorari queam. *Merc.* Agerem injustè per Iovem ni tibi quæ mea es soror, dicerem. Ipsorum enim plerique non parum utilitatis ex philosophia perceperunt. Etenim si nihil aliud, habitus saltem verecundia, minus delinquunt. Attamen & in flagitiosos aliquos incides (decet enim, opinor, verum fateri) & in semidoctos nonnullos, & semimalos. Etenim postquam acceptos eos alio colore inficiebat Philosophia: illi quidem

[1] Ἀπίωμεν, ὦ δίκη, δὴν τὸ Σουνίν, μικρὸν ὑπὸ τὸ Υμηττὸν, ἐπὶ τὰ λαιὰ τὸ Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο σκιάναι ἄκραι] Athenarum hoc loco προσπτικὸν describit, & tanquam ab oriente venienti primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duæ vero illæ summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervæ colossus à Phidia elaboratus, & Areopagus, fuerunt enim Athenæ bicipites, ut Parnassus. *Palm.*

ὁπόσοι μὴ ἐς κόρρην ἔπιον τὸ βαφῆς, χρηστὴ ἀκριβῶς ἀπεπλύθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων. καὶ σοὶ μὲν τὴν σὴν ὑποδοχήν, ὅτοι ἐπιμήσεσθαι. ὅσοι δὲ ὑπὸ τῷ πάλαι ῥύπῳ μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δύσποτοι τῷ φαρμάκῳ, τὸ ἄλλων ἀμείνους. ἀπλεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεσιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δέ οἱ ὀλίγοι ψαύσαντες ἔκποθεν τοῦ λέβητος ἄκρου τοῦ δακτύλου, καὶ ἐπιχρισάμενοι τὸ ἀσθόλης, ἰκανῶς οἵοντ' ἂν ὅτοι μελανθεσθαι. σοὶ μὲν τοὶ δῆλον ὅτι μὴ τῶν αἱρέσεων ἡ λιγυτέρα ἔσῃ. [1] ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ. ὥστε τὸ μὲν Σούνιον, ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν λοιπὸν ἤδη. καὶ ἐπειδὴ καθεδεήκαμεν, αὐτὴ μὲ σύνταξον τί χρὴ ἐπὶ τοῦ πύργου καθῆσθαι τὴν νύκτα ὁρῶσα, καὶ τοῦμβροσε ἴσ' ἂν κηρύξω τὰ τοῦ Διός. ἐγὼ δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾴδιον ἔπεσι ἀπαγγεῖλαι ὅτι τοῦ ἐπηκόου κατακαλέσομεν. Δι. μὴ πρότερον ἀπέλθῃς ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ἔστιν ὁ κεραστής. ὁ τὴν σύριγγα. ὁ λάσιος καὶ τοῖν σκελοῖν. Ερ. τί φῄς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τὸν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ἔστιν οὗτος μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον. νυνὶ δὲ τὸν Δάπιδος ἐπίταλον, καὶ τὴν Μαραθῶναδε τοῖς βαρβάροις ἀπόβασιν, ἥκει ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμ-

dem quotquot ad ſatietatem tinĉturam imbiberunt, accuratè probi effecti ſunt, nullo alieno colore permixti: & ad ſuſcipiendam te, hi ſunt paratiſſimi. Quotquot autem præ veteri illuvie, tinctorii veneni vim integram in intimas partes non receperunt, aliis quidem ſunt meliores, ſed tamen imperfecti, & ſemialbi: maculoſi, & colore pardalium. Sunt autem qui cùm foris tantùm attigerint lebetem ſummo digito, & ſibi fuliginis nonnihil illeverint, abundè putent ſibi mutatum colorem. Planum ſanè eſt fore, ut cum optimis converſeris. Sed inter loquendum, Atticæ jam appropinquamus. Quare Sunium quidem ad dextram relinquamus: ad arcem autem jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem hîc alicubi ſuper campo ſede, ad Pnycem reſpiciens, & exſpectans donec proclamavero, ea quæ ſunt à Iove imperata. Ego verò arce conſcenſa, ſic faciliùs ex loco unde exaudiri poſſim omnes advocabo. *Iuſt.* Ne priùs abieris Mercuri, quam dicas quiſnam iſte ſit, qui huc accedit, corniger fiſtulam habens, & cruribus hirſutus. *Merc.* Quid ais? non noſti Pana illum ex Bacchi miniſtris omnium maximè bacchicum? Hic antea habitabat in monte Parthenio: tempore autem quo Datis claſſe eſt advectus, & Barbari in Marathonem egreſſi, venit non vocatus opem ferens Athenienſibus. Ab

1 Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων] Lucas Holſtenius in notis ad Stephan. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *Sed dum ſic loquimur Attica jam appropinquamus.* Quare, *Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens expectanſque donec ea, quæ ſunt à Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ὅτι τῷ πάγῳ vertendum, non ut male interpretes *ſuper vicum* aut *ſuper campo.* Alm.

1 Τὴς

μαχ⊙. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγξα ταύτην ἀποκαθόμ⊙, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὲρ Β πελασγικοῦ, εἰς τὸ μυστικὸν σύμπλαν. κ) νῦν ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, ἀφίκετο δεξιούμ⊙. Παν. χαίρετε ὦ Ἑρμῆ Ϲ Δίκη. Ερ. καὶ. Δι. καὶ σύγε ὦ Παὶ μουσικώτατε, κ) πηδηλικώτατε σατύρων ἁπάντων. Ἀθλίως ἦ, καὶ πολεμικώτατε. Π. πῆ ἦ ὑμᾶς ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγε; Ερ. αὐτὴ σοι διηγήσεται τὰ πάντα. ἐγὼ Ϝ, ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. Δι. ὁ Ζεὺς ὦ Παὶ, κατέπεμψέ με, ἀποκληρώσοντα τὰς δίκας. σὺ Ϝ πῶς τὰ ϵ᾽ Ἀθήνας ἔχει; Π. τὸ μὲν ὅλον, ὡ κατ' ἀξίαν σχήσειν παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καλὰ διέστραφε τὰ ἐλπίδ⊙. καὶ ταῦτα, τηλικοῦτον ἀπασάμ⊙ κυδιμῶ, τ᾽ ϵᾶ τ᾽ βαρβάρων. ὅμως Ϝ, ὃς, ἡ τρὶς Β ἔτους ἀνίσης, ἐπαλεξάμενος τάφου ἵνεκεν, θύσαί μοι, πολλῆς τ᾽ κνίσσης ἀπίζοντα. εἶτ' ἀναχθέντα τὰ κρέα, πειθομένους μοι τ᾽ δίφροσύνης μέτρον, καὶ ψαλῷ πιμπλάντας τὴν κοιλίαν. πλὴν ἀλλὰ ἴσχε πάσι μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά. Δι. τὰ ἄλλα Ϝ ὦ Παὶ, ἀμείνους πρὸς ἡδονὴν ἐγένοντο τὸν τ᾽ φιλοσόφων. Π. τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυπάμ⊙ πολλοὺς, [1] τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἡμῖν, τοὺς λάλους; Δι. καὶ μάλα. Π. οὐκ οἶδα ὅ, τι Ϲ λέγουσιν, ἀδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρει⊙ γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ ῥημάτια ταῦτα ῥηκέτια, καὶ ἀσκῶ, ὡ μεμάθηκα ὦ Δίκη.

Ab eo tempore, accepta ista quæ est sub arce spelunca, habitat paulum infra Pelasgicum, inter inquilinos census. Et nunc ut verisimile, nos ex vicinia conspicatus, accedit salutaturus. *Pan.* Salvete Mercuri, & Iustitia *Merc.* Et tu. *Iust.* Et tu utique ô Pan, Musicorum studiosissime, omniumque saltatorum Satyrorum agillime, Athenis etiam bellicosissime. *Pan.* Quænam vos Mercuri, huc adduxit necessitas? *Merc.* Hæc tibi enarrabit omnia: ego verò in arcem hinc, & ad præconium abeo. *Iust.* Iupiter, ô Pan, misit me ut sortito distribuerem actiones forenses. At tibi quomodo se res habent Athenis? *Pan.* Haudquaquam, in universum quidem, pro dignitate apud ipsos ago sed multò quàm speraram deteriùs: idque cùm tantum depulerim tumultum illum à barbaris exortum. Sed tamen bis ter-ve quotannis ascendentes, segregato ad hoc hirco aliquo coleato, multum grave olente, mihi sacrificant. Deinde epulantur carnes illas, me lætitiæ ejus velut testem adhibentes, & tenui quodam honorantes applausu: quanquam nonnihil animum meum oblectat risus ipsorum & lusus. *Iust.* Inter cætera Pan meliores ad virtutem factisunt à philosophis. *Pan.* Quosnam istos dicis philosophos? num tetricos illos vultuque tristes simul multos, barba mihi adfimiles, & loquaces? *Iust.* Maximè. *Pan.* Nescio quid dicant: sapientiam ipsorum non intelligo. Etenim montanus ego sum, nec subtilia ista, urbanaque verba didici Iustitia. Nam unde

[1] Τὲς τὸ γένειον ὁμοίους ἡμῖν] Τὲς τὸ γένειον ὁμοίους ἡμοῖ, ut mox καὶ λαλοῦμεν ὅτι τῇ τὸ πώγων⊙ ὁμοίωται. Pan idem qui & nunc loquitur. *Marcil.*

[2] Πόρ-

πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι δ' πλαγίου καλάμου, κἀ τῆ σύριγγι, ἐγὼ σοφός. τὰ δ' ἄλλα, αὐτόλυρος, καὶ χοραύλης, καὶ πολεμικὸς ἂν δῆτα. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ, καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ σώματα μὲν, εἰρωνικῶς συνέχοντα πρὸς ἀλλήλους λόγου. ἐπειδὴς δὲ συμφυσήσας, ἐπιτείνει τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον. ὥστε ὑπερδιαπτυομένων, καὶ μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξαίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς τὸν τῶν αὐλῶν ἐμπνεῖν διάζωνται. διαπερέξαντές γε ὧν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενοι συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸ ἰσχνὸν οὐ δυνάμενοι ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπιξευσάμενοι. καὶ δόξαν κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερον αὐτῶν, καὶ θρασύτερον. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς, πεπήπασιν αὐτούς. καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἐφεληλύθει. καὶ παρεστῶσι, πρὸς τὸ θρασύτερον ἐκ τῶν βοῶν κεκληκόσι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες πᾶς ἐδόκουν ἅπαντες οὗτοι, καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ δυνάμει ὀμοιότητι. εἰ δέ γε δημωφελές τι εἶχε τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἶμα δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον, ταληθὲς διηγήσασθαι, οἷα γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς, πολλὰς αὐτῶν πολλάκις καὶ ἐπασάμην τὰς δίκλωσ ὀψίας. Δι. ἐπίσχες ὦ Πάν. οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; Π. πάνυ μὲν οὖν.

unde in Arcadia sophista vel philosophus foret? Ad obliquum usque calamum, & fistulam doctus ego sum: cæterùm pastor, saltator, & si sit opus, bellator. Audio tamen illos assiduò vociferantes, ac virtutem nescio quam & ideas, & naturam, & incorporea quædam commemorantes, ignota mihi ac peregrina nomina. Ac primùm quidem sermones inter se pacificè ordiuntur: sed procedente disputatione, intendunt vocem ad orthium usque: ita ut cùm nimium distendantur, magnaque eloqui contendant, illis facies rubescat, collum intumescat, & venæ sint extantiores, quales tibicinum, quando tibiam angustam inflare vi quadam coguntur. Conturbatis igitur sermonibus, eoque confuso quod principio instituerant, plerique sese mutuis convitiis incessentes, sudorem ex fronte, incurvo digito abstergentes, abeunt. Atque hic demum vincere visus est, qui clamosior & confidentior esset. Sed tum vulgus admiratur eos, in primis verò quibus nihil rerum necessariarum curæ est, & astant confidentia & clamore illorum excitati. Hinc fiebat ut mihi viderentur arrogantes, & barbæ similitudinem ægrè ferrem. Num autem ipsorum clamori aliquid inesset quod reipubl. conduceret, & boni aliquid ex verbis illis, nasceretur ipsis, dicere non possum. Quanquam si verum dicere convenit, nihil præ metu reticendo (etenim in specula, ut vides, habito) multos ipsorum sæpenumero jam conspicatus sum sub obscuram vesperam. *Inst.* Tace Pan, annon Mercurius tibi jam visus est proclamare? *Pan.* Maximè.

Ερ. ἀκούετε λεώς. ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καθιστησόμεθα τήμερον, ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφαὶ ἀπῄτηνται, ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἵνα ἡ δίκη ἀποκληρώσῃ τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν. οἱ δικασταί, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων, ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης. ἀριθμὸς δὲ δικαστῶν, κατὰ λόγον ἑκάστου ἐγκλήματος. ὁπόσοι δ' ἀποτίμησιν γραφῇ, πρὶν εἰσπλεῦσαι ἀπόψασιν καὶ τύπους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ὧν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιείσθω τῷ δίκῃ. ἡ δ' ἔφεσις, ἐπὶ τὸν Δία. Π. βαβαὶ τοῦ θορύβου. ἡλίκον ὦ Δίκη ἀνεβόησεν, ὡς δ' ἐν σμυρνῇ συνῳδίσιν ἴληκτος ἀθρόως πρὸς τὸ ἄναντες ὑφ' ἕν Ἀρείᾳ πάγῳ. καὶ ὁ Ἑρμῆς δ' ἤδη παίρεται. ὥστε ὑμεῖς μὲ ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διαμερίσατε, ὅπως ὑμῖν νόμος. ἐγὼ δ', ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τῷ ἠχῷ ἔωθεν ἐπειρώμεθα. ἀκροάσεσθε δ', καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τὸ τοῦ Ἀρείου πάγου δικαζομένων ἀκούσεσθε. Ερ. ἄγε δὴ Δίκη, σεσωκαλῶμεν. Δι. εὖ λέγεις. ἀθρόοι γὰρ ὡς ὁρᾷς σεσεισμένοι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες σεσεισμένοι τῷ ἄκρῳ. Ἀθηναῖοι. εἰληφά σε ὦ κατάρατε. Αλλ. δῶσις κατὰ ἤδη τῷ δίκῃ. Αλ. ἐξελέγξω σε, δίκαι' εἰρηκόμενον. Αλ. ἐμοὶ σεσῶσθαι ἀποκλήρωσον. Αλ. ἕπου μιᾷρὶ πρὸς τὸ δικαστήριον. Αλ. μὴ ἄγχαμε. Δι. οἶδα ὁ θρασύμαχε ὦ Ἑρμῆ; πῶς μ' ἄγεις δίκης, ἐς τῷ αὔριον ὑστερβαλόμενος. σημειοῦ δ', κληρῶμεν μὲ. *Merc.* Audite populus. Forum judiciale, quod fœlix faustumque sit hodierno die instituemus, qui Februarii est septimus. Quicunque igitur actiones detulêre, in Areopagum veniunto: ibi Iustitia forum sortietur, aderitque ipsa judicantibus. Iudices ex omnibus Athenienſibus dabuntur: merces pro quaque lite, trium erit obolorum: numerus judicum ſecundum accuſationis æſtimationem. Quotquot autem relictis actionibus, priuſquam judicio experiri potuerint, mortui ſunt, hos remittat Æacus. Quod ſiquis iniquè judicatum putaverit: ad alium judicem, nimirum ad Iovem provocabit. *Pan.* Papæ! qualis tumultus! quantum Iuſtitia, exclamarunt! ut undique properè concurrunt, ſeſe mutuo trahentes per acclive ſurſum verſus Areopagum! Iamque adeſt Mercurius ipſe. Quare vos actionibus operam date, ſortimini, & diſceptate, ut veſtræ ferunt leges. Ego verò ad ſpeluncam hinc digreſſus, fiſtula canam carmen aliquod amatorium, quo Echonem ſoleo probris inceſſere. Cæterùm auſcultationum & orationum judicialium ſatis ſuperque habeo, ut qui quotidie in Areopago litigantes audiam. *Merc.* Age Iuſtitia, advocemus iſtos. *Iuſt.* Rectè dicis. Nam affatim ut vides, accedunt tumultuantes, ut veſpæ quæ verticem circunſtrepunt. *Athenienſis.* Cepi te ô ſceleſte. *Alius.* Sycophantam agis. *Alius.* Pœnas jam tandem dabis. *Al.* Convincam te gravis facinoris. *Al.* Mihi primo ſortire. *Al.* Sequere, ſceleſte, ad judicem. *Al.* Ne me ſuffoca. *Iuſt.* Scis quid faciamus Mercuri? Cæteras quidem lites in craſtinum rejiciamus: hodie autem

καὶ τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιτηδεύμασις, ἀξιοὶ ἄνδρας εἶσιν ἐπηγγελμένας. καί μοι ταύτας ἀνάδος τὰς γραφάς. Ερ. μίθη καὶ ἡ ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. Δι. ἐπὶ πλήρωσιν. Ερ. ἡ γὰρ καὶ ἡ ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἔρωτα αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβιάσθη. Δι. πέντε ἱκανοί. Ερ. ἆρα Ἀριστίππου τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. Δι. πέντε ἐκ τούτων δικασάτωσαν. Ερ. ἀγοραφοβικὴ, δρασμοῦ Διογένη. Δι. τρεῖς ἀποκλήρους μόνους. Ερ. ἡ γραφικὴ καὶ [1] Πύῤῥωνος λειποταξίου. Δι. ἑνὸς κρινέτωσαν. Ερ. βούλῃ ἐκ ταύτης ἀποκληρῶμαι ὦ δίκη, τὰς δύο, τὰς τοιχωρύχους, τὰς ἀπολωλεκυίας κατὰ τὸ ῥήτορος; Δι. τὰς παλαιὰς σχόπει λαμβάνωμεν. αὗται δὲ, εἰς ὕστερον διδιηκάσονται. Ερ. καὶ μὴν ὁμοίας γε ἐκ αὐτῆς. καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ ἐκ νεωτέρου, ἀλλὰ προσπλάσιον τοῖς σωθεῖσι κεκλημένοις. ὥστε καὶ τούτοις δικαιοῦσθαι ἄξιον. Δι. ἔοικας ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τῷ δίκῃ. ἀποκληρῶμαι δ' ὅμως εἰδικεῖ. πολὺ ἀλλὰ ταύτας μέτας, ἱκανὰς γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι, δὸς τὰς γραφάς. Ερ. ῥητορικὴ, κωλύουσα τὸν Σύρον. λαμβάνοις, τῷ αὐτῷ ὕβρεως. Δι. τίς ὁ ἔτος ἐστι; ἐ γὰρ ἐγγέγραπται τοῦνομα. Ερ. ἔτους ἀποκλήρου τοῦ ῥήτορος τοῦ Σύρου, κωλύουσα γὰρ ἐδὲν ἐκ αὐτοῦ ὄνόματος. Δ. ἰδὺ ἐ τὰς ὑπαιτείας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληροῦσθαι, ὡς ὑπὲρ τὸ Εὐφράτου κακῶς εἶχε δεδικάζθαι. τὴν ἀποκλῆρον ἐνέγκω τὰς αὐτὰς ἐκπτέρας τῶν δικῶν. Ερ. εὖγε ὦ δίκη, φεῖδη, μὴ πολὺ ἀπαλίσκεσθαι τὸ δίκαιον

eas tantùm sortiamur, quæcunque ab artibus, aut vitis, aut scientiis, contra homines promulgatæ sunt. Ac mihi has profer actiones. *Merc.* Ebrietas contra Academiam, pro Polemone, plagii. *Iust.* Sortire septem. *Merc.* Stoa contra Voluptatem, injuriarum, quòd amatorem ipsius Dionysium abduxerit. *Iust.* Quinque sufficient. *Merc.* Pro Aristippo, Mollities contra Virtutem. *Iust.* Quinque etiam jus hisce dicant. *Merc.* Mensaria contra Diogenem, fugæ. *Iust.* Tres tantùm sortire. *Merc.* Pictoria contra Pyrrhonem, ut desertorem. *Iust.* Novem cognoscant. *Merc.* Vis-ne & has sortiamur, Iustitia, duas videlicet istas, paulò antè nosti contra Rhetorem institutas? *Iust.* Antiquiores illas priùs dirimamus. Hæ autem postea judicabuntur. *Merc.* Atqui similes etiam istæ superioribus sunt, quodque intenditur, quanquam recens, affine tamen est illis, de quibus modò sortiti sumus: quare æquum est ut inter ea disceptetur. *Iust.* Videris Mercuri, indulgere petitioni. Sed tamen sortiamur, si tibi videtur, verum solas hasce duas: sufficiunt enim hæ quas sortiti sumus. Cedo ipsas actiones. *Merc.* Rhetorica contra Syrum, malæ tractationis. Dialogus contra eundem, contumeliæ. *Iust.* Quis iste, cujus nomen adscriptum non est? *Merc.* Ita sortire contra Rhetorem Syrum: nihil enim vetabit, etiam absque nomine proprio. *Iust.* Ecce jam etiam peregrinas Athenis in Areopago sortiamur: quas rectiùs fuerat ultra Euphratem fuisse disceptatas. Verùm sortire undecim eosdemque utrique liti. *Merc.* Rectè Iustitia. Parce, ne multa in judices impen-

[1] Πύῤῥωνος λειποταξίου] Diogen. Laert. initio vitæ ejus. *Bourd.*

1 Ex-

πρὸν. Δι. ἀ ἀρ᾽ οὖτοι κρηνάδωσιν τῇ ἀκαδημίᾳ, κὴ τῇ μέθῃ. σὺ δ᾽, τὸ ὕδωρ ἔγχεε. ἀστεῖος δ᾽ σὺ λέγε τὴ μέλη. τί σιγᾷς, κὴ βλέπεις; μέλει ἀ Ἑρμῇ ἀστειλῶν. Ερ. ἀ δικαίως φησὶ τ ἀγῶνα εἰσεῖν ὑπὸ δ᾽ ἀνεφύτε τὴν γλῶτταν περιδημῶμεν, μὴ ἐ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. μόγις δ᾽ ἐ ἔφην ὡς ὁρᾷς. Δι. ἀλλὰ σωφρόνως ἀναβιβάσατο τ δεινῶν τύπτων τινά. πολλοὶ γὰ, οἱ κὰν ἐπὶ τριωβόλου βλαβῆναι ἕτοιμοι. Ερ. ἀλλ᾽ ὀλίγοις ἐγκλήσιμ γε τῷ φαύλῳ σωφρονεῖν μέλη. πλὴν ἀγωνιστά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. Δι. τὰ ποῖα; Ερ. ἡ ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, κὴ τἄτ᾽ ἀσκεῖ, ταὐταλία καλῶς δυνάσθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν φησὶν ὑπὲρ ἐμὲ σωφρόνως εἰπάτω. εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. Δι. καινὰ μὲν ταῦτα. εἰπὲ δ᾽ ὅμως ὦ ἀκαδημία τ λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον. Ακα. ἀκούετε. ὦ ἄνδρες δικασταὶ πρότερον τὰ ὑπὲρ τ μέλης. ἐκείνης γὰρ τό γε νῦν ῥᾴον. ἠδίκηται δ᾽ ἡ αὐλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τ ἀκαδημίας ἐμοῦ. ἀνδράποδον ὁ μάγον εἶχεν εὔνουν, κὴ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὂν ποιεῖν ἐώμενον, ἀφαιρεῖται, τ Πολέμωνα ἐκεῖνον. ὃς μεθ᾽ ἡμέραν ἐκώμαζε βλᾷ τ ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, κὴ κραδαίνων, [1] ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεί, κὴ κορακιπλάων, κὴ τῶν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διλωθισμένων. κὴ ταῦτα ὁπ᾽ ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ, μὴ ὃ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δ᾽ ὁ κραιπαλῶν pendatur pecunia. *Iust.* Primi confidento Academiæ & Ebrietati jus dicturi. Tu verò aquam infunde: & tu Ebrietas dic prior. Quid taces & nutas? Accede Mercuri, ut audias. *Merc.* Non possum, inquit, litem hanc perorare, quia mero mihi vincta est lingua, ne me in foro deridendam propinem. Ægrè autem ut vides constiti. *Iust.* Proinde patronum adducat, ex vehementibus iſtis aliquem. Sunt enim multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt. *Merc.* At nemo certè velit Ebrietati palam patrocinari. Verùm hæc æqua utique videtur postulare. *Iust.* Quænam? *Merc.* Academia hæc semper in utramque orationem est parata: in eoque se exercet, ut contraria rectè possit dicere. Ea igitur, inquit, pro me prior dicat: atque ita deinceps pro se ipsa verba faciat. *Iust.* Nova quidem hæc. Sed dic tamen Academia, orationem utramque, quandoquidem hoc tibi facile est. *Acad.* Audite, viri judices, primùm quæ pro Ebrietate dicam. Illius enim quæ nunc fluit oratio, Injuria est affecta misera illa, à me Academia: mancipio, quòd solum habebat benevolum ac fidele, quodque nihil turpe putabat, eorum quæ ipsa imperasset, privata. Polemone illo, qui per medium forum interdiu petulanter se gerebat, psaltriam secum habens, & cantu perstrepens, à summo mane ad vesperam usque ebrius semper, & crapulæ indulgens, caputque corollis florum implicatum gerens. Quæ quòd vera sint, testes sunt universi Athenienses, qui Polemonem nunquam sobrium viderunt. Infœlix

1 Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum consilio ἀκρατὴς ἕωθεν χαπτίων. *Bourd.*

μων ἐπὶ τὰς τ̃ ἀκαδημίας ἥρως ἐκώμαζεν, ὥσπερ ἐπὶ παίζας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ λαβὸν τ̃ χειρῶν τ̃ μέθης ἁρπάσασα μὴ βίας, καὶ ὡς αὑτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατέπαίσασα, καὶ νήφειν μεταδίδαξε, καὶ τὰς τροφὰς διεξιέναι. καὶ δεῖον πίνειν καθεκείμενον, ῥημάτια σκολιὰ, καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀναμίσητα παίδευσεν. ὥστε ἀνὴρ ἦν τὸν ἐπανθοῦντα αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ εἰκὸς τὸ σῶμα μαλθακὸν. καὶ τὰς ὠδὰς ἀπούσας ἀπομαθὼν, ἀστοῦ οἷόν τ̃ διψαλέος εἰς μέσην ἐπαίρειν κεφαλὴν ληρῶν, οἷα πολλὰ ἡ ἀκαδημία ἐμὲ ληρεῖν διδάσκει. τὸ δ̃ μέγιστον, ὅτι τ̃ λοιδορεῖσθαι τῇ μέθῃ πρὸς ἐμὲ ἐπαρθεὶς, τ̃ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτ̃. εἴρηται χρεὼν τὰ ὑπὲρ τ̃ μέθης. ἤδη τ̃ ὑπὲρ ἐμαυτ̃ ἐρῶ. καὶ τὰ μὲν τοσαῦτα, ἐμοὶ ῥᾴδιον ἦν. Δίκη. τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς; πλὴν ἀλλ' ἴσχε τὸ ἴσον· σὸ γὰρ μέρος. Ακρ. ὅπως μὲν ἀκούσῃ πάνυ εὔλογα ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἡ συνήγορος εἶπεν ὑπὲρ τ̃ μέθης. εἰ δ̃ κἀμοῦ μετ' ὀλίγον ἀκούσεται, εἴσεσθε ὡς εὐδὲν αὐτῶν ἠδίκηκα. τ̃ γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτ̃ οἰκεῖον εἶναι, πεφυκότα δὲ φαῦλον, οὐδὲ καθ' ὅλου μέθυ, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, ὡσαρπάσασα νέον ἔτι ἀπαλὸν ὄντα, σπουδαιοζόμενος τ̃ ἡδονῆς, ἤρξε αὐτ̃ τὰ πολλὰ ξυνυπεργεῖν, διέφθειρεν ἄθλιον, ταῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις ὑβριζόμενον ἔκδοτον, ὡς μὴ δ̃ μικρὸν αὐτῷ τ̃ αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι. καὶ ἔγε ὑπὲρ ἑαυτ̃ λέγειν μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. ἐπεὶ γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος ἐστρωμω-

fœlix ille, cùm ad Academias quoque fores, ut apud omnes solebat, petulantem ageret, illum sibi mancipatum, atque è manibus Ebrietatis vi ereptum, & ad se adductum, aquam bibere, & sobrium esse docuit, & corollas detraxit. Et quo tempore erat opportunum ad potationem accumbere, vocabula perplexa, misera, multaque solicitudine plena, illum docuit. Quare pro eo colore qui in ipso ante efflorescebat, pallidus, miser, & incurvus factus est: illisque omnibus oblivioni traditis, impastus interdum, & sitibundus ad mediam usque vesperam sedet, nugando, qualia multa ego Academia nugari doceo. Quod autem maximum est, etiam Ebrietati convitiatur à me inductus, & de ipsa innumera mala commemorat. Dicta ferme sunt quæ pro Ebrietate dici possunt. Iam verò & pro me ipsa verba faciam. Exinde peroratum à me esto. *Iust.* Quid verò ad hæc respondebit? Verùm & huic aquæ tantundem infunde vicissim. *Acad.* Hoc pacto rationi consentanea, Virijudices, patrona pro Ebrietate dixit. Quòd si attentionem cum diligentia mihi præbeatis, intelligetis sanè ut nulla injuria ipsam affeci. Nam Polemonem hunc quem servum illa suum esse ait, non malè natum, neque ita ut Ebrietatem referret: sed mihi familiarem, & indole simílem præceptum cùm esset adhuc adolescens tenellus, adjuvante Voluptate, quæ illi plerumque unà subservit, corrupit miserum comessationibus, & meretricibus in deditionem traditum: ita ut ne paululum quidem verecundiæ in eo remaneret. Et quæ illa pro se paulò antea dici putabat, pro me dicta putate, Circumibat enim miser ille à primo statim

mane

μβρῷ, πρωτοπαλῶν, ἀφ' ἑαυτοῦ μέσης κατακυμβρῷ, ὑδέποτε πάφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας. ὕβρεως τ' ἀρχήγων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γάλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦλθεν, ἐγὼ μὲν ἐπειχον ὥσπερ εἰωθα ποιεῖν, ἀναπεπλαμμένον τ' ἠυρῶν, καὶ τοὺς παρόντας τ' ἐταίρων λόγους πρὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ σωφροσύνης διεξιόντα. ὁ δ', μὴ δ' αὐλεῖ, καὶ τ' στεφάνων ἐπῆσεν, τὰ μὲ πρῶτα ἐδόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο, τὸν θορυβοῦντα ἐπιτρέψας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δ' ἐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, καὶ ὀλίγον, ὡ γὸ πλεῖον ἢ ἀφροντις τῆ μέθῃ, ἀνέπνευσε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆκέ τε τὰς στεφάνους, καὶ τὸν αὐλητρίδα κατεσώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἠχθαίνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγειρόμενος, ἑαυτὸν τε ἐώρα ὅπως διέκειτο, καὶ δ' πάλαι βίᾳ κατηγόμενος. καὶ τὸ μὲ ἐρύθημα τὸ ἀπ' μέθης, ἀπῄει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία ζ κατ' αὐτῶ τ' θρυμμάτων. καὶ πάλιν, ἀπορῆς ὥσπερ εἶχεν, ὑπομένων παρ' ἐμὲ, ἅτε ἐπικαλεσαμένης ἅτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ φησιν ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι δὴ καλῶ αὐτὸν, ὅπως καθαμάρτῃ ὁν τρόπον λέγεται τῶς ἐμοῦ. τὸν ὦ ἄνδρες δικασταί, θορυβοῦντα μάλιστα ἔγνωτε, καὶ μήτε φωνὴν ἀφίεναι, μήτε ἐσθίειν ὑπὸ δ' ἀκρασίας ὠδυάμενον, ὑποτρίψαι, καὶ ἀντιπνεῦσαι, καὶ ἀπὸ ἀνδραποδῶν, κόσμιον ἄνδρα, καὶ σώφρονα, καὶ πολλῷ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτός τι χάρις οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ συνήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἴρηκα. ὑμεῖς δ', ἤδη σκοπεῖτε πότερα ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

mane coronatus per medium forum circunſonantibus tibiis, nuſquam ſobrius, in omnes petulans: dedecus majorum, totiuſque civitatis, & peregrinorum ludibrium. Poſteaquam autem ad me venit, ego quidem ut facere conſuevi, patentibus foribus, apud amicos præſentes de virtute & temperantia fortè verba faciebam. Ille verò cum tibia, & coronis aſtans, principio quidem vociferabatur, ac perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando Poſtquam verò illius nullam rationem habebamus, paulatim (neque enim ebrietate prorſus erat perfuſus) cœpit ad ſermones reſipiſcere, coronas demere, & tibicinam compeſcere, & ob purpuram erubeſcere. Ac veluti è profundo ſomno expergrectus, cùm ſe aſpiciebat quo pacto eſſet affectus, tum vitam anteactam damnabat. Et rubor ille ex temulentia contractus defloreſcebat, evaneſcebatque: ipſe autem præ pudore eorum quæ fecerat, erubeſcebat: poſtremò aufugiens, ut erat, ad me tranſiit, neque vocatus neque coactus, perinde ut illa de me dicit, ſed ultroneus, hæc noſtra meliora eſſe ratus. Iamque huc ipſum voca, ut cognoſcatis quomodo à me ſit immutatus, & affectus. Hunc ô Iudices, à me receptum, cùm eſſet ridiculus, nec vocem emittere, nec præ mero conſiſtere poſſet, converti, ſobriumque reddidi, & ex mancipio, virum modeſtum, ac temperantem, & magni faciendum Græcis effeci. Et nunc ipſe mihi gratiam pro ea re habet, & propinqui ejus pro ipſo. Dixi. Vos autem jam diſpicite judices, cum utra noſtrûm illi ſatius fuerit converſari.

Ερ. ἄγε δὴ μὴ μέλλετε. ψηφοφορήσατε. ἀνάγκη. Κῆ. ἄλλως χρὴ δικάζειν. Δι. πάσαις ἡ ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. Ερ. παράδεξον ἄδην εἶναί τινα ἐν τῇ μίξῃ πρᾶγμενον. καθίσατε οἱ τῇ τρυφῇ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες, ὦδε δ' ἐρρωμένως δικάζειν. ἐγκέχυται, τὸ ὕδωρ. ἢ καλλιγραφῶν ἢ τὰ ποικίλα, σὺ δὴ λέγε. Στοά. σὺν ἀγνοῶ μὲν ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς διάφορόν μοι τὸν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ ἐν ὑμῶν τὰς ὀφρῦς ὁρῶ, πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέπουσας, κἀμοὶ μειδιώσας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δ' καταφρονούσας, ὅτι οὐ χρῶ κέστρῳ, καὶ ἁρπεσπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὰ δικῶ. ὅμως δ', ὦ ἐξελήσητε ἀκριβῶς μυλεγκάσης, ἥδομαι πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι ἐν τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι ὑπὸς ἐπαιρομένως ἐσκόμασμαι τῇ ἐπαγωγῇ τῆς ὄψεως, ἐρᾷ φησὶν ἐμὸν ἄνδρα τότε σωφρονεῖν Διονύσιον φιναικίσασα, πρὸς ἑαυτὴν ἐξέπασα. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ἡμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ μίξῃ, ἀδελφῇ τ' παρούσῃ δίκης ἐσίν. ἐξετάζετε γὰρ οὐ τὸ παρόν, πότερα, χοίρων δίκην νεμόμενοι κάπῃ ἡδομένως δεῖξαι, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπιοῦσαν, ἢ οὐ δουπόρῳ ὦ καλῶς ἐρρῖς ἡγησάμενος τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν, μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδώδως θεραπεύομένους, καὶ τῷ δυσαμυθίᾳ ζητοῦντας τὴν μέλιτα, καὶ ταῖς ἰκάσι. τοιοῦτα γὰρ αὖτη δελεάζει τοὺς ἀνοήτους θρέμματα, καὶ μορμολυττομένη τὸ πόνῳ, φεύγεται αὐτῶν τὰς ψυχάς. ἐν οἷς ἐν τὸ δείλαιον ἐκεῖνον ἀφλωιάσας

Merc. Agite igitur, ne cunctemini, ferte sententiam, surgite: etiam alios oportet judicare. *Imst.* Omnibus calculis superat Academia, excepto uno. *Merc.* Nihil mirum siquis sit qui pro Ebrietate ferat. Sedete vos qui Stoæ contra Voluptatem sortito electi estis, ad judicium de amatore ferendum, infusa est aqua. Heus picturata & varia, jam dicito. *Stoa.* Haud equidem ignoro judices, mihi contra formosam adversariam dicendum: etiam plerosque vestrûm video conversis ad illam oculis ipsi arridentes, me autem contemnentes, quia sum ad cutim tonsa, viriliter intueor, & tetrica videor. Attamen si me dicentem audire volueritis, confido multo justiora quàm hæc, dicturam me esse. Nam hujus illam criminis in præsentia ream ago, quòd ita meretricio modo exornata, aspectus illecebris, amatorem meum, virum tunc modestum, Dionysium videlicet fraude circunventum, ad se pertraxit. Et quam præcedentes illi causam judicaverunt inter Academiam & Ebrietatem, quasi quædam soror præsentis causæ est. Examinabitis enim in præsentia, utrum porcorum more in terram pronos vivere nos deceat, voluptati indulgentes, neque quicquam generosum molientes: an verò postposito honestati jucundo, liberos liberè philosophari: neque dolorem ut ineluctabile quidpiam pertimescentes, neque jucundum mancipiorum more sectantes, felicitatemque in melle & caricis quærentes. Hæc enim hujusmodi escas stultis prætendens, & labore, tanquam larva territans, plerosque ipsorum ad se adducit. Inter quos & misero illi quem ægrotantem observavit, ut frænos nostros

ἡμῶν παιδίᾳ, νουθέτει παρήσομεν.
εἰ γὰρ ἦν ὑγιαίνων ποτὲ σοφοκλῆς
τοὺς τῶν θεῶν τοιούτους λόγους. καίτοι τί
ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς,
ὅταν μὴ δῷ τὴν δίκην φίδιτιαι, ἀλλὰ
τοῖς ἐπιμελείαις αὐτῶν ἀλφεβάλλῃ.
ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν
δίκαιον λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἥκουν
δ' ἔγωγε ὡς ὑμᾶς αὐτὰ παρασκευάσας
ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ
τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσοντες συναγορεύσοντα. ὕστερος οὗτος ἐπὶ τὸ δικαστήριον. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτοῖν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεσθαι χρῆσθαι τὴν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα. εἰ σφοδέντες τῇ ἡδονῇ, ἵνφυγον τοὺς πόνους. ἐδεῖ γὰρ ἂν ἐκόλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, εἰκαίνειν μὴ ποιησάντων. τοῦτο οὖν, εἰ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσι. οἱ δ' ἐγὼ ἐβιαλήσειν τῷ μικρῷ ἀποκρίνασθαί μοι σωτρατομένῳ, τάχιστ' ἂν γνοῖεν τὸ μηδὲν ὄφελος. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε ἔρεσθε μνημονεύσοντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ ἐόρκια. μὴ προδόσοντες Ἐπικούρῳ λίχνῳ μηδὲν ἐπισκοποῦντι τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. Ερ. μείζονα. ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε. Ἐπικούρῳ. ὦ μακαρία ὦ ἄνδρες δικασταί πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ ἐδεῖ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' ἐμοὶ ἐπιφθονεῖν ποιεῖ, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐφεστὼν ἑαυτῷ ὁ σοφὸς ὁ Διονύσιον κατεπάσασθαι, τοιούτοις μὲ ἀπέχρῃ, πρὸς ἑαυτὸν ἢ βλέπειν ἡ ἡδονή, φαρμακὶς ἂν οὐκ ὄντως ᾠδῇ, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἐᾷ, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐφεστὼς μαίνεσθαι. εἰ δέ τις ἰλαδήποτε τὸ ἰλαδήρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορεύοντων τῶν νόμων, τοῦ δίκης τοιούτου

stros detrectaret, author fuit. Neque enim si sanus fuisset, sermones illius admisisset. Quanquam quid ego contra illam indignaret, quando ne ipsis quidem Diis parcit: sed illorum curam calumniatur? Quare si sapitis: etiam impietatis pœnas de ipsa sumetis. Porrò audivi ut neque hæc parata est ad orationem habendam: sed adductura Epicurum in patrocinium: ita illudit judicio. Verumtamen illud ab ipsa quæririte, quales putet fuisse nostrum Herculem, & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil enim prohiberet, quominus plena injustitiæ terra foret, si laborem illi non sustinuissent. Hæc dixi, ut quæ longis orationibus non gaudeam. Quòd si utique voluerit & paulum mihi respondere interrogata, eam nihil esse, celerrimè cognosceretur. At vos juramenti memores, quæ justa sunt jam decernite, nequaquam Epicuro fidem habentes, qui Deos, nihil eorum quæ apud nos geruntur, observare dicit. *Merc.* Discede. Heus tu Epicure, pro Voluptate dicito. *Epicurus.* Non longa, judices, oratione causam apud vos dicam. Neque enim multis verbis est mihi opus. Sed si incantationibus aut venenis, Voluptas eum quem Stoa suum amatorem ait, Dionysium coëgit, ab hac quidem abstinere, ad se ipsam autem respicere, venefica meritò visa fuisset, & illatæ injuriæ rea, quòd alienos amatores præstigiis caperet. At siquis liber in civitate libera, legibus non vetantibus, acerbitatem quæ ab hac proficiſci-

1 Εἰ σφοδέντες] Angl. εἰ πιεδέντες. *Bourd.*

ἀηδίαν μυσαχθεὶς ὃ ὑπ φησι κεφάλαιον τὸ πόνον τὴν δύσβιμηχίαν παραγγείλας λῆρον οἰηθεὶς, τὰς μὲ ἀγκύλας ἐκείνας λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους, ἀπέφυγε. πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν, ἅσμενος ἐφαπτόμενον, ὥσπερ δεσμά τινα ἀπορίψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνδρώπινα, καὶ ἁβλακώδη φρονήσας. καὶ τὸ μὲ πόνου, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδονὴν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπαλλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι σωτηρίου, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, σπουδῇ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ πόνον, καὶ ἐκδῦναι τὸ ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις. καὶ ταῦτα ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸ βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφύγοντα, ἵνα τὴν πολυρρήμονα δρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ. κἄπα δ' ὅλα πονήσας τὸν βίον, εὐδιμηχήσῃ μᾶλλον τὸν βίον. καίτοι τίς ἂν κρείττης διαιτήτης δέξειεν αὐτῷ ἐκείνου. ὃς δὲ τὸ ὂν καὶ τὸ φαῦλον εἰδὼς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον πῶς τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν ἐδοκιμάδευεν, ἔλεγε. ἐώρα γὰρ οἶμαι τὰς μὲ ἡδονὰς, καὶ ἁπτεσθαι, καὶ ἀντέχεσθαι πόνος, πολλὰ διεξιούσας. ἐδίδα δὲ τὴν ἡδονὴν γεγαπδόνος, καὶ μέχρι μὲ τοῦ λόγου νεανιδομένην. οἷον ἡ κῆρ τὰς περὶ τὰ ἡδονὰς νόμους βιαίους, αἰσχυνομένης μὲ εἰ φανῆναι, χαλῶντας δὲ τὴν, καὶ προδιδόντας τὸ δίκαιον. πεπονθότας δ' ἀθλίως τὸ δὲ Ταντάλου. καὶ ἔνθα ἂν λήσειν, καὶ ἀσφαλῶς ἀδικομήσειν ἐλ-

ficiscitur, perosus, & quam laborum caput, fœlicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones, & labyrinthis similes, evitavit: ad Voluptatem autem lubens transfugit, abjectis verborum laqueis tanquam vinculis, non stolida, sed humana sapiens: laboremque ipsum, id quod est, malum: Voluptatem autem suavem ducens: excludere eum oportebat, quasi ex naufragio ad portum enatantem, & tranquillitatis cupientem, præcipiti capite in laborem impellendo, & ceu deditititium, inopiæ atque egestati miserum illum tradendo: idque cum ille supplicis instar ad Voluptatem, tanquam ad Misericordiæ aram confugeret? Nimirum ut passim jactatam illam virtutem, cum multo sudore in arduum progressus, aspiciat: atque exinde per omnem ætatem laboribus exercitatus, peracta vita fiat beatus. Atqui quis quæso justior judex in hac causa fuerit, quam ipse ille, qui & ea in quibus Stoa versatur, cognovit ut quisquam alius: & cùm antea, solum illud quod honestum est, bonum putaret esse, postea, quantum malum foret labor, cognito, quodque melius ex utroque erat probato, delegit? Videbat enim, opinor, eos qui de tolerandis ac perferendis laboribus multa commemorare solent, privatim autem Voluptatem colunt, eo usque juveniliter sese jactare. Domi autem secundum Voluptatis præcepta vitam degere: erubescentes quidem si deprehendantur aliquid de firmitate remittere, suamque professionem prodere: illud autem Tantali miserè patientes: & ubi latere sese, legesque tutò transgredi posse

1 Ἀπορίψας] Angl. Ἀποκόψας. *Bourd.*
2 Δοκιμασθὲν] Editiones plurimæ δοκιμάσας. *Idem.*
3 Ταλιγυᾶ] Basil. τάντα. *Idem.*

1 Sy-

πίσωσι, χωνδὸν ἐμπτάμενοι ἐς τὴν Δῆλον. εἰ γὰρ τις αὐτοῖς τὸν Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν ὡς ἐσκιημένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὸν ἐς Ἅιδου κυνέην, ὦ οἶδε ὅτι μακρὸν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἄν, καὶ ἅμιλλαν ἅπαντες τὸν Διονύσιον. ὃς μέχρι μὲν τοῦ πάσχειν ἀλγεῖν ὠφελησίου τὰ αὐτὸν τοὺς ἐκ τῆς παρηγορίας λόγους. ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε, καὶ σύνεσιν, καὶ ὁ πόνος ἀλαθέστερον αὐτὸν κατέκλυσε, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀνομολογοῦντα τῇ ψυχῇ, καὶ πάντα δυσμαχίζοντα, αὐτὸς μᾶλλον, ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἦν ἄνθρωπος ὤν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχον. καὶ διεπάλαιον δὲ ὡς ἀνδριὰς αὐτὸ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸ δὲ νῦν σκυτίον ἔχει. εἴρηκα. ὑμεῖς δὲ ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε. *Stoa.* μηδαμῶς. ἀλλ' ἐλίγα μοι συγχωρήσατε ἐπιτρέψατε. *Epic.* Ἐπίκτητος ἐρώτησον. ἀποκρινέσθαι γὰρ. *Stoa.* πότερον λυπῇ τὸ πόνος; *Epic.* ναί. *Stoa.* τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθὸν; *Epic.* πάνυ μὲν οὖν. *Stoa.* τί δέ, οἶσθα ὅ, τι διαφέρει, καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον, καὶ ἀποπροηγμένον; *Epic.* μάλιστα. *Epi.* ὃ φασιν οἱ ἀπὸ τῆς καινῆς οἱ διδάσκαλοι τὰ διδάκτα τοῦτα ἐρωτῶμεν. ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσομαι γάρ. *Stoa.* καὶ μὴν ἐκείνησιν ἂν, εἰ σωπήσητε τὸ τέλος τὸ ἀναπόδικτον κρίνομεν. *Δίκη.* τίς ὑπεροίχει; *Epi.* πάσας ἡ ἡδονή. *Stoa.* ἐφίημι ἐπὶ τὸν *Δία*. *Δι.* τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δέ, ἄδικε κάλει. *Epi.* ἄδει Ἀρετίππου ἀρετὴ, καὶ τρυφή. καὶ Ἀρίππου δὲ αὐτὸς

posse confidunt, hiantibus faucibus Voluptatem ingurgitantes. Proinde siquis ipsis annulum Gygis daret, ut eo inducto conspici non possent: aut etiam Orci galeam: laboribus, sat scio, longum valere jussis, ad Voluptatem prosilirent, & cuncti Dionysium imitarentur. Qui quidem antea, quam morbo correptus esset, sperabat illos de tolerantia sermones, multum sibi esse profuturos. At postquam dolere, atque ægrotare cœpit, ac labor ipsum re ipsa invasit, animadvertens corpus suum diversam à Stoa philosophiam sequi, & contraria statuere, illi potiùs, quàm istis credidit, cognovitque & se hominem esse, & humanum corpus habere: vixitque eo non ut statua utens, sed hoc sciens, quòd quicunque aliter dicit, ac Voluptatem accusat, verbis quidem delectetur, animo autem illuc sit conversò. Dixi. Vos autem de his sententiam ferte. *Stoa.* Nequaquam: sed ut pauca interrogem, mihi permittite. *Epic.* Interroga: respondebo enim. *Stoa.* Malum-ne putas laborem? *Epic.* Etiam. *Stoa.* Voluptatem autem bonum? *Epic.* Maximè. *Stoa.* Quid autem? scis-ne quid sit differens, & indifferens, quid promotum, vel rejectum. *Epic.* Scio. *Merc.* Ajunt judices, ô Stoa, se non intelligere disyllabas istas interrogationes: quare silentium præbete. Iam enim sententiam ferent. *Stoa.* Atqui vicissem sanè, si interrogassem in tertia figura, eorum videlicet, quæ demonstrari non possunt. *Just.* Quis superavit? *Merc.* Voluptas calculis omnibus. *Stoa.* Provoco ad Iovem. *Just.* Bonis avibus. Tu verò alios accersè. *Merc.* De Aristippo contendentes, Virtus & Mollities: atque Aristippus iste, adesto.

παρέσω. Ἀρετή. σοὶ πρέπει μὲν χρὴ λέγειν τὴν ἀρετήν· ἐμοῦ γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος· ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. Τρυφή. ἔμβρυον, ἀλλ' ἐμὲ τὴν τρυφήν, ἐμοὶς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. Δι. μὴ φιλονεικῆτε. ὑπερκείσεται γὰρ ἡ αὐτὴ δίκη ἐς ἂν ὁ Ζεὺς διαγνῷ περὶ τοῦ Διονυσίου. Δοκεῖ πλησίον γάρ τι εἶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲ ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ τρυφή. νικήσας δ' αὖ τρυφᾶς, καὶ ὅτῳ ἔσῃ ὁ ἀριστεῖος κεκριμένος, ὥστε ἄλλοι παρέσονται. τὸ δίκαιον μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν μέτοι, τὸ δικαστικόν. ἀδίκως γὰρ ἡ δίκη μεμνήσεται αὐτοῖς. Ερ. μὰ τὸν Δι' ἀπελήλυθάς. ὥστε μέρομαι ἄνδρας ἤδη μεμνῆσθαι τῶν ἀπόντων. Δι. ἰκανὸν, εἰ τελευταῖον λάβοιεν, ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, καὶ δικαστῆτε. Ερ. Διογένη σινωπέα παρεῖναι κελεύω. καὶ σὺ τοῦτον ἡ ἀρχιμαμβωνικὴ λέγε. Διοξίππης. καὶ μὰ τὴν μὴ παύσεται σοι χολᾶσα ἡ δίκη, σὺκ ἐπὶ φοσμῷ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν, καὶ βαρέων τραυμάτων. ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα παρέξω τὰ ξύλα. Δι. τί τοῦτο; ἀπόφυγε ἡ ἀρχιμαμβωνικὴ· σὲ δὲ, διάκε, ἐπιμένω· τὸ βάκτρον. ἦ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι, τὴν Πύρρωνα κήρυττε. Ερ. ἀλλ' ἡ μὲ γραφικὴ πάρεστιν ὦ δίκη, ὁ Πύρρων ἧκε, καὶ ἐν τῷ ἀρχῇ ἀπελήλυθε, καὶ ἐφικέ τοῦτο πράξειν. Δι. Ἀλλὰ τί ὦ Ἑρμῆ; Ερ. ὅτι ἀδίκως κεκρίσθαι ἐστὶν ἐμοὶ ἀγῶνα. Δι. τοιγαροῦν ἐρήμῳ αὐτῷ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον δὲ καλεῖτε Σύρον

Virtus. Me quæ sum Virtus, priorem dicere convenit. Meus enim est Aristippus, ut sermones & opera indicant. *Mollit.* Minimè: sed me quæ sum Mollities. Meus enim est homo ille, ut videre est ex coronis, purpura, & unguentis. *Just.* Ne contendite. Differetur enim & hæc causa eò usque dum Iupiter, de Dionysio sententiam ferret. Hoc enim illi videtur assimile: adeò ut si Voluptas vicerit, Aristippum quoque Mollities habitura sit: si contra Stoa, hic Virtuti adjudicetur. Proinde alii adsunto. Illud autem, ne accipiant hi, puta judiciale præmium. Nam causa hæc ipsis manfit indiscussa. *Merc.* Frustra igitur per adeò longam, & acclinem viam ascenderint hi senes. *Just.* Sat est si tertiam partem acceperint. Abite, ne indignemini, aliàs judicabitis. *Merc.* Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Dic itaque tu Mensaria. *Diog.* At verò nisi desinat molesta esse, Iustitia, non amplius de fuga mecum apud judicem aget, sed de multis alisque vulneribus. Ego enim quamprimum ipsam fuste percutiam. *Just.* Quid hoc rei est? profugit Mensaria, ille autem fublato baculo insequitur. Nec mediocre malum misera illa videtur acceptura esse. Pyrrhonem proclama. *Merc.* Pictoria quidem jamdudum adest, Iustitia. Pyrro autem ipse, ne principio quidem huc ascendit: & videbatur hoc facturus. *Just.* Quorsum Mercuri? *Merc.* Quia nullum putat judicium esse verum. *Just.* Indicta igitur causa ipsum condemnent. Iam accersite Syrum illum

1 *Syrum*] Intellige Lucianum Rhetorem ex famota Syriæ civitate natum. Syria autem major est Asiæ regio, juxta Iudæam, quæ hodie Syria vocatur, de qua Strab. lib. 6. Plin. lib. 5. c. 12. & 22. Pompo. Mel. lib. 1. *Cogn.*

1 Τὸν

σον. καίτοι σχεδὸν ἀπηχθημαι τοῦτ' αὐτῷ ἐκ παιδός, καὶ οὐδὲν ἦττον ἥδη πεπεῖσμαι. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρότερον εἶπαι τὸ ῥητορικὸν τῶν δικῶν. βαδέα, ὅσοι συνελήλυθατε ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. τί, τὸ μὲν ἴσως εἶναι τοῦ κρίνοντος, ἀλλὰ κοινὸν, καὶ ξένον, ὄβελὸς ὥσπερ ἔφης ἐπηγμένον, καὶ τὸ ἐλαττοῦσθαι ἀκίνδυνος, ῥητορικῆς μὲν, καὶ ἀμαθοῦς, οὐ πρὸς μέρει κατηγορήσαντι, ἀπολουμένου δ' πρὸς ἀμφοτέρους δ' Σύρου, τοῦτο σχολῇ ἐπαινεῖται τῷ δικαστηρίῳ. πολὺ ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ ὦ ῥητορικὲ τοῦ λόγου. Ρη. πρῶτον μὲν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσι ἀμφοτέρῳ τῇ πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα. εἰθ' ὑπάρξει μάλιστα δίκαιον, τοῦτο πρῶτον τοὺς θεοὺς ὑμῶν. τὸ μὲν ἀνδικον, σιωπᾶν κελεύειν. ἐμὲ δ', ὡς πρόφημαι, καὶ βεβούλημαι, τῶν κατηγορίαν ἅπασαν ποιήσασθαι. ἀρχὴ γοῦν δέ μοι παρέστηκεν γεγώσκειν, ὅταν τις εἰς ἀπορίαν ἀποβλέπω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, ὡς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους, ὡς ὁμοιοζώτους τοῖς ἐμοῖς, ὅτῳ ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς. τὸ δὲ πρᾶγμα, εἰς τοῦτο πρόφημι ὄψεσθε, ὥστε ὅπως μὴ χεῖρόν τι πίσωμαι πρὸς αὐτὸ, σκέψασθε δέον. ἀλλὰ χαῖρε, ἵνα μὴ μακρὸς προοιμιάζωμαι, δ' ὑδαῖος πάλαι εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι τ' κατηγορίας. ἐγὼ γὰρ ὦ ἄνδρες δικαστὴ, τοῦτον ἡμιδὴ μειρακίσκον ὄντα, βάσταγον ἐπὶ τῶν φαντῶν, καὶ μόνον οὐχὶ κάτιδων εἰσδυνόντα εἰς τὸ ἀστυγείτον πρόπυλον, ὅτε τῶν Ἰωνίαν ἀμῦσαι πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅτι μόλις ἰαυτῆ ἔτι εἰδέναι,

illum prosæ scriptorem. Quanquam nuper ipsi dicta est dies: nihilque urget ut lis jam dirimatur. Verumtamen quia ita visum est, priorem introduc Rhetorices causam. Papæ quàm multi ad audiendum convenêre! *Merc.* Meritò lustitia. Nam hoc ipsum, quod actio hæc minimè vetus, aut obsoleta est, sed nova atque insolens, heri (quemadmodum ais) primùm intentata: quodque sperant se audituros Rhetoricam, & Dialogum vicissim accusantes: illisque Syrum respondentem, multitudinem tantam ad judicium contraxit. Verùm incipe tandem Rhetorica causam dicere. *Rhet.* Primùm quidem, viri Athenienses, Deos Deasque precor omnes, ut quanta ipse benevolentia affectus sum erga hanc civitatem, vosque omnes, tantam à vobis ad præsens certamen consequi possim. Deinde, quod est justissimum, id vobis suggerant Dii: ut adversarium tacere jubeatis: me verò quemadmodum constituì, mecumque deliberavi, accusationem proponere finatis. Cæterùm haudquaquam venit in mentem eadem statuere, quoties ea quæ mihi acciderunt, aspicio: & quoties verba, quæ audio. Nam verba quidem quàm simillima meis, iste ad vos faciet. Res autem eò jam processisse videbitis, adeò ut spectandum mihi sit, ne pejus quidpiam ab ipso mihi accidat. At enim ut ne longiore procœmio utar, aqua jamdudum fruſtrà effluente, accusationem incipiam. Ego judices hunc, cùm esset adhuc adolescentulus, & barbarè loqueretur, ac tantùm non Candyn Assyriorum more induisset, circa Ioniam inventum, errabundum adhuc, & quid de se ipso statueret,

θαλαττῶσα, ἐπαίδευσα. καὶ ἐπειδὴ ἐδόκει μοι ἀμαθὴς εἶναι, καὶ ἀπηγες ὁρᾶν εἰς ἐμέ, ὑπέπτηξά τε μὴ ἔτι τότε, καὶ ἠτεχνήσατο, καὶ μᾶλλον ἐζευμάζετο, ἀπολιπεῖσα τὰς ἄλλας, ὁπόσοι ἐμνηστεύον με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὸ σχῆμα, τῇ ἀγαθείσῃ τύχῃ ἐμαυτὴν ἐνεχύσασα πίστει, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέᾳ, πεζεῖκα δὲ μικρὰν ἐπισπειραμένη πολλὰς καὶ θαυμασίους λόγους, εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς φυλέτιδας τὰς ἐμὰς, παρενέγραψα, καὶ ἀπὸ ἀπορρήτου. ὅστε τὰς ἁμαρτούσας τῆς ἐγγύης, ἀποπίπτειν. δέξασα δ' αὐτὴ πεπυσμένη ἐπαιδιξομένην δ' ἐμὲ τὴν δύσοιαν, οὐδὲ πότε πεπειλεφύτευ. ἀλλὰ παίζουσά τε ἐπομένη, ἅπερ καὶ πάντα πεπαίζηκα, καὶ κλαίουσι αὐτὸν, καὶ ἀείδουσι ἐποίησα, καθαπτομένη, καὶ πειρωμένη. καὶ τί μὲ δεῖ τὰ Ἑλλάδα, καὶ τὴν Ἰωνίαν, μέτρια. εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐβουλήθη αὐτὴ, τὴν ἰόνιον συμπλεύσασα. καὶ τὰ πελάγεα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπέσωσα, δύσποιόν τε ἐποίησα. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ, πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ σωφρονοῦντι μοι, μὴ δὲ μίαν νύκτα ἀπῳκίζετο χωρὶς ἐμοῦ, παρ' ἡμῶν. ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεπείκει, καὶ τὰ πρὸς τὴν δύοδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτὴ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπῆρεν, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἴασεν, αὐτὸν δὲ τὸ γενέσθαι σεμνὸν, τὸ λαὸ δὲ χρήματος τὸ λαμπρὸν, φιλοσοφίας ὑὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μᾶλλα ἐρρωμένως πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ συμπέπτωκεν. καὶ δὴ καὶ ἀσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄγειν τὸ ἐν ἐμοὶ

neſcientem recepi & educavi. Et quia mihi videbatur ingenio docili, fixiſque oculis me intueri (nam & me tum adhuc verebatur, & colebat, & mirabatur ſolam) relictis cæteris quotquot me ambibant, divites & formoſi, & à majoribus clari, ingrato huic pauperi, & obſcuro, & juveni me ipſam deſpondi, allata dote non exigua, ſcilicet multis, & admiratione dignis orationibus. Poſtea eum ad contribules meos adductum in tabulas retuli, civemque è feci: adeò ut qui meo connubio exciderunt, enecentur. Porrò cùm ipſi viſum eſſet terrarum orbem circumvagari, felicitatemque conjugii oſtentare, ne tum quidem relicta ſum. Sed quoquoverſum ſequens, ſurſum ac deorſum circunducebar, clarumque & celebrem faciebam ipſum, ornando pariter & componendo. Atque ea quidem quæ in Græcia, & Ionia acciderunt, mediocria ſunt. Cùm autem in Italia proficiſci ſtatuiſſet, Ionium mare cum ipſo trajeci. Poſtremò in Galliam uſque unà progreſſa, feci ut diteſceret. Ac diu quidem mihi per omnia obtemperavit, mecumque conſuevit, ne unam quidem noctem extra lectum à nobis divertens. Sed poſtquam ſatis viatici ſibi comparavit, quantumque ad famam attinet, eam bono eſſe loco credidit, adductis ſuperciliis, elatoque animo me neglexit, imò prorſus miſſam fecit. Barbatum vero illum, ex habitu conſpicuum Dialogum, quem Philoſophiæ filium eſſe perhibent, vehementer diligendo, valdeque amatoriè proſequendo, natu, quam ipſe eſt, grandiorem, cum eo nunc conſuetudinem habet. Neque pudet ipſum hanc orationis meæ libertatem, ſolutam-

λόγων σπουδὴν, εἰς μικρὰ ἢ ἐ κομμωδίαν ἐρωτήματα καθαιρήσεις ἑαυτόν. καὶ ἀνὴρ ἢ λέγειν ὁ, πβάλλειν μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς πνας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων, ἀφ' ὧν ἀγρόῳ μ ἴπποις, ἢ κρότῳ πολὺς, σὺν ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ. μειδίαμα ἢ πρὸς τ ἀκρόασιν, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χαίτην τοῦτος τ ὄρον, καὶ μικρὰ ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπισπάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιαῦτα ἠρέσθη ὁ ἠλιθιώτης, ἐμὲ καταφρονήσας. φασὶ ἢ αὐτὸν μὴ ἢ πρὸς τ ἐρώμενον τοῦτον εἰρηνεύειν ἄρχειν, ἀλλὰ ἐ εἰς ἐκεῖνον εἰμὶ ὑβρίζειν. πῶς ἂν οὖν ἀχάριστος ἦτος, καὶ ἔνομος τοῖς ὑπὲρ κακώσεως νόμοις; ὃς τὴν μ νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εὐληφε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξός ἐστι, ἄτιμος ἀπέλιπε, καὶ καινὸν ἀρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νυὶ ὀπτὸς μήλου ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιχαίροντες ἀπαντῶσι αὐτῷ. ἀλλ' ἐγὼ μ ἀντέχω, τοσούτων μηνυόντων. καὶ κρίνουσι αὐτοῖς τὴν θύραν, ἐ τύπτομαι ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὅτι ἀποίγειν, ὅτι ὑπακούειν βούλομαι. ὁρῶ γὰρ αὐτὰς ὀδὸν πλέον τ βαῖς κομίζουσας. ἢ τ ἢ, ὑδὲ ὅπως ἐπιστρέψεται πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τ ἐρώμενον βλέπει, τί ὦ θεοὶ χρήσιον παρ' αὐτῆ λήψιαζ ᾠσόμενον, ὃν ἢ τρίτον ὑδὲν ὁρᾶ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα ὦ ἄνδρες δικασταί. ὑμεῖς ἢ, ἂν ἐς τ ἐμὸν πρόπον τ λόγων ἀπολογίαζ ἥλῃ, τοῦτο μὴ ἐπιτρέψητε. ἄχθομαι γὰρ εἰ ἐμὲ τὸν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. καὶ ἢ τ αὐτὸ ἐρώμενον τ λέγοντα, ἵνα μὴ ἀπολογίσωμαι, ἢν δυνητε. Ep. τοῦτο μ ἀπέθανεν. ὃ γὰρ οἷόν τε ὦ ἐκβλεπτὸν μόνον αὐτὸν ἀπολογίαζ καὶ χάριτα

lutamque licentiam concidere, atque in parvas, unoque commate constantes quæstiones sese concludere. Ac pro eo quod licebat magna voce eloqui, quicquid libuisset, breves quasdam sententias texere, perque syllabas numerare, unde sanè conserta laus, multusque applausus ipsi non obvenerit, sed auditorum irrisio, manusque intra terminos concussus, & longa capitis nutatio, & in dicta gemitus. Talia generosus ille, me contempta, amavit. Aiunt autem ipsum neque cum hoc amasio suo pacem colere, sed in eum contumelioſe se gerere. Quomodo igitur hic non ingratus, legibusque de vexatione sancitis obnoxius censeatur? qui legitimam conjugem, à qua res tantas accepit, & per quam est celebris, ita ignominioſe dereliquit, resque novas appetivit: idque nunc, quando solam me cuncti mirantur, suique velut præsidem scriptis testantur. At ego repugno, tot procis ambientibus me: atque ipsis ostium pulsantibus, nomenque magna voce inclamantibus, nec aperire, nec respondere volo. Video enim ipsos nihil præter clamorem afferre. Iste verò, etiam ne sic quidem ad me revertitur, sed ad amasium illum suum respicit. Ecquid tandem boni ô Dii ab eo se accepturum speranſ? quem præter pallium nihil habere videt. Dixi judices. Vos autem si meo iſte orationis modo, respondere voluerit, ne permittite. Iniquum enim foret meam contra me machæram acui. Sed si poteſt, ad Dialogi à se amati modum respondeat. *Merc.* Hoc non

persuadebis, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt ut hic solus ad

ξ ἀβλόγυε, ἀλλὰ ῥῆσιν ἐ αὐτὸς εἰπάτω. Συρ. ἐπὶ ἐ τῦτο ὦ ἄνδρες, ἡ αὐλῳδικὸς ἠγανάκτησεν, εἰ μακρᾷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἐ αὐτὸ τὸ δικαζ λέγειν παρ' ὑμίσης λαβὼν, πολλὰ μ' ἂν ἴσως ἐρᾶ αχὸς ὑμῶς. τὰ κεφάλαια ἦ αὐτὸ ἐπιλυσαμ@ ἃ κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν ἅπαντα. πάντα γὰρ ὀκνῶ διηγήσαζ περὶ ἐμέ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσαιτ. κὴ γὰρ ἐπαίδευσε, κ σωφρονίσθημεν, ἐ εἰς τὰς Ἑλλάδας ἐκέχρεψε. κὴ κρᾶ γε τῦτο, χάριν ἂν εἰδείη τῷ γάμῳ. δι' ἃς ἦ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τυβὶ ἦ ἀβλόγυ ἐτραπόμην, ἀκούσατε ὦ ἄνδρες δικασταί, καί με μηδὲν ἔ χρησίμυ ὑπενοψύδιαθαι ὑπολάβοιτε. ἐγὼ γὰρ ὁρῶν τυὐτὶ ὄντα ἔπ σωφρονίζεσαι, μὲν ἐμμένοντα ἐπὶ ἦ κατ μίαν κόμην οἷόν ποτ ἐκεκαλλωπισμένην αὐτῷ ὁ παιδαγώγ ἐκεῖν@ ἠκάλλ@, κοσμυμένην ἦ, κ τὰς τρίχας ἀνελίζοντα εἰς τὸ ἐπιφανὲς, κ φυκίον ἐστελεσμένον, κ τὰ ὀφθαλμὰ ὑπογραφομένην, ὑπνώπλιον δύο, κ παρεφύλαττον ὅπως ἦ ὀφθαλμὸν φέροι. κ τὰ μ ἄλλα, ἐᾶ. ἐπεὶ ἐκέκρικ ἦ τῷ νύκτ@, ὁ μ ἐπιτηδεις ἡμῶν, ἐπιπιμπλαζ μεθύοντων ἐρωτῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτῷ, ἐ κατλόντων τῷ θύρᾳ. ἐνίοις ἦ, ἐ εἰσβιάζεαζ σὺν ὠθεῖν κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ ἦ ἐγέλα, ἐ ἡδέ τοῖς θρασυθρίοις. κ τὰ πολλὰ ἡ παρέκυπτεν ἀπὸ ἦ πύγυ, φθέγγεσθαι ἀκούσα τραχείᾳ τῇ φωνῇ φίδας τινας ἐρωτικὰς, ἢ ἐ ἀηδονίσγουσι τὰς ἰυγέδας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἠσέλγαινε, κὴ ἐμιχόλα τοῖς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψαζ μ αὐτὴν μιχείας ἐκ ἐδοκίμαζον. ἐν γειτόνων ἦ οἰκίᾳ τῷ ἀβλόγῳ ᾠκισμένῃ, ἠξίουν κἀκεῖ-

Dialogi formam respondeat: sed perpetua oratione ipse quoque dicat. *Syrus.* Quandoquidem, Iudices, etiam hoc malè haberet adversariam, si longa oratione uterer, quanquam ab illa hanc dicendi facultatem accepi, non multa apud vos verba faciam: sed dilutis accusationum capitibus ipsis, rem totam vobis disputiendam relinquam. Vera enim sunt quæcunque de me dixit. Nam educavit me, mecum peregrè profecta est, & Græcorum civitati adscripsit: eoque nomine gratiam hujus nuptiis habuerim. Cæterùm ob quas causas relicta illa, ad Dialogum hunc diverti, audite Iudices: nec me commodi cujusquam gratia mentiri putetis. Ego cùm viderem hanc non amplius esse temperantem, neque in habitu modesto permanere, quo olim ornatam Pæanensis ille duxerat: sed comptam, & meretricio more capillos componentem, fuco etiam illitam, & genas ceruſa pingentem, ilico suspicatus sum & observavi quonam verteret oculum. Ac cætera quidem missa facio. Singulis autem noctibus angiportus noster implebatur amatoribus temulentis, petulanter in illam agentibus, & ostium pulsantibus: quinetiam nonnullis nullo ordine vi intro sese ferre audentibus. Hæc autem ridebat, & iis quæ agebantur, delectabatur: ac plerumque vel de toto prospiciebat, audiens illos cantilenas quasdam amatorias aspera voce occinentes: vel apertis clam me, ut putabat, foribus lasciviebat, & ab iis constuprabatur. Quod cùm ego ferre non possem, nec mihi probaretur tamen ipsam adulterii accusare: hunc in vicinia habitantem *Dialogum* adivi,

χήσω τὸ αὐτό. τοῦτο ἐστι, ἃ ἐγὼ τῶν ῥητόρων μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι οὐδὲ μανθάνω αὐτῆς τοῦτο ἐπιτιμῶν, κωλύει εἰ μή μοι ἀνδρὶ ἤδη πεπρεσβυκότι ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβάλλειν, δρόμου μὲ σκαίειν, ἢ δίκῶν, ἀπαλλαγῆναι, καὶ τὰς ὄψεις τὰς δικαστὰς ἀφεμένη ἐᾶν, καὶ πορρώτατω καταμένειν, καὶ δειπνεῖν ἐπιπόνως σκοτεινοῦ. ἐς γὰρ τὸν ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ λύκειον ἐλθόντε, τῷ βελτίονι τούτῳ ἀμιλλώμενοι συμπεριπατῶ, ἀρέμενοι διαλεγόμενοι. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἢ πείσεσθαι. ὑμεῖς δ', εὔφημοι τὸν ψόφον σείσατε. Δι. πῶς λέγετε; Ερ. πάντες ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. Δι. ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὸν συκοφάντην ἠμφιεσμένος. ὁ ἀλλος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, λέγε. ὑμᾶς δ', ἐξαίφνης, δικαστὰς ὄντας ἀμφοτέροις τοῖς δίκαις. Διάλογος. ἐγὼ δ' ὑμᾶς δικάσαι, μακρὰς μὲν ἀπαιτῶ τὰς λόγους σὺν ἂν ἐθελόμην ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὑμᾶς δ' ὡς νόμος τοῖς δικασταῖς, ὅτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδίωτης παντάπασι ὢν ἀπροσδοκήτοις τοιούτων ὄν. καί μοι τοῦτο ἴσως ὑμῶν τὸ εὐθύμιον. ἃ δ' ἠδίκημαι, καὶ ἐξευθενισμένος πρὸς τούτῳ, τοῦτό ἐστι. ὅτι μὲ σιμὸν πᾶς ὅτις, καὶ ἐγὼ τὸ πρέπον, ἢ φύσις, καὶ τὸ ὅλον εἰδέναι σκαπτόμενον, ὑψηλὸν ὄντα τὸν τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἵνα δὴ ὁ μέγας ὁ οὐρανὸς Ζεὺς πλοῦν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, καταπάσας αὐτῆς ἤδη κἀγὼ τὴν ἀψίδα πεδήσομαι, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπερέχειν δοκοῦντα, καὶ τὰ πλεῖστα συντελέσαι, ἐπιθαλάττιον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲ τραγικὸν σκῆπτρον, καὶ σφριγῶν σεσωκέναι, ἀφεῖλε μεν.

adivi, utque me reciperet, rogavi. Hæc est magna illa injuria quam Rhetoricæ intuli. Quanquam etiamsi nihil tale ab illa commissum esset: tamen puto, deceret me virum jam propè quadraginta annos natum, à tumultibus istis, & causis agendis desistere, ac pati judices quiescere, cùm Tyrannorum, accusationibus, tum optimatum laudibus evitatis. Ingressum verò in Academiam aut Lyceum, cum optimo isto Dialogo deambulare, cum eo placidè disputando. Quanquam multa dicenda habeo, jam tamen finem facio. Vos sanctam sententiam ferte. *Iust.* Vter vicit? *Merc.* Omnibus calculis Syrus excepto uno. *Iust.* Videtur orator aliquis esse, qui contrarium tulit. Heus Dialoge, sub iisdem judicibus dic tu quoque. Vos interim expectate, duplicem pro utraque lite mercedem accepturi. *Dial.* Ego judices, longiorem ad vos orationem habere non statuerum, sed paucis, ut consuevi, rem expedire. Verùm tamen, ut mos est in judiciis, ita peragam accusationem: quanquam planè rudis, & rerum istiusmodi imperitus. Et hoc mihi ad vos esto exordium. Illata verò mihi ab illo injuria & contumelia hæc est. Me qui antea gravis eram, & de Diis, de natura, de Vniversi ambitu pleraque considerabam, supra nubes sublimis, per aërem incedens: ubi magnus ille in cœlo Iupiter alatum currum agere fertur: abstractum inde ipse, cùm jam ad fornicem volarem, & ad summum cœlum ascenderem, confractis alis cum multitudine promiscua conditionis ejusdem fecit: ac tragicam illam, modestamque faciem mihi abstulit: comi-

κωμικὸν ἦλθε, ⸗ σατυρικὸν, ἐπίηχές μοι. καὶ μικρῶ δεῦ, γελοῖον. ἔστι μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων, συλλογιζόμενός μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, ⸗ κυνισμὸν, ⸗ τὸ Εὔπολιν, ⸗ τὸ Ἀριστοφάνη, δεινοὺς ἄνδρας ἐπικεντρισάσας τὸ σιμὸ, καὶ χλαδάσαι τὰ κριὰ ἔχοντα. προσδοκῶν ἦ, ⸗ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μέγα ὑλακτικὸν ὡς δακεῖ, καὶ κρέμασον ἀποῤῥύσας, καὶ τέτοιόν τι ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κυνᾶ. καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅταν ⸗ γελῶν ἄμοι ἴδωκεν. πῶς ὃν ⸗ δεινὰ ὑβρισμένη, μηκέτ' ἐπὶ ⸗ εἰκαίᾳ κράσει ⸗ ἀλλοιμένῳ, ἀλλὰ καμμιᾶ, ⸗ γελασοποιῶν, καὶ ὑποκρίσεις ἀποκρύπτων ὑπομενούσῃ ⸗ οὕτω; τὸ γὰρ πάντων ἀπροσδόκητον, προσέτι τινα παρόδοξον κέκραμαι. καὶ ὅτι πεζὸς εἰμι, ἄντι ἐπὶ ⸗ μετεώρου βέβηκα. ἀλλ' ἐπικεντήσω δίκην, σωθῆναί τι, ⸗ ξένον φάσκων τοῖς ἀκούσι δοκῶ. Μερ. τί δὴ πεζὸς πρῶτα ἐρεῖς ὦ Σύρε; Συν. ἀσχολουμένου ⸗ ἄνδρες δικασταὶ ⸗ ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι πρὸ ὑμῶν. πάντως γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα ⸗ ἀλλόγου, ἢ τοιοῦτα ἐρεῖν ἐμοῦ. ὃν ⸗ ἀλαζόνα ἴσως, συνθρασύνεσθαι ἐπὶ τοῖς πολλοῖς δακοῦσα, καὶ νῦν ⸗ σωφρονεῖν ἐρωτήσεσι κατεσκληκότα, καὶ τοιαύτῃ αἰδέσιμον μὴ εἶναι δοκοῦντα, ⸗ πάντῃ ⸗ ἡδὺ, οὐδὲ τοῖς πολλοῖς κεχαρισμένον, ⸗ τὸν μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς ⸗ ἀνθρώπινον εἶδος τοῦτον σχόντα. μὴ comicam verò aliam, & satyricam, ac fermè ridiculam adhibuit. Deinde in locum eundem adductum concluſit Dicterium, Iambum, Cyniſmum: præterea Eupolim & Ariſtophanem, vehementes viros ad res graves exagitandum, & ad præclaras irridendum. Poſtremò etiam Menippo ex antiquis illis canibus latratore moleſto, ut videtur, & aſpero refoſſo, hunc quoque ad me introduxit, terribilem revera canem, morſu latenter invadentem, quatenus mordet arridens. Proinde quomodo non videar gravi contumelia affectus, qui non amplius habitu proprio conſpicior: ſed comœdias agendo, riſum movendo, argumenta abſurda tractando ipſi hiſtrionem me gero. Nam quod eſt omnium abſurdiſſimum, nova quadam mixtione ſum temperatus: & neque pedeſtris, neque ſublimis incedo: ſed hippocentauri inſtar, compoſitum quiddam, novumque ſpectrum auditoribus videor. *Merc.* Quid igitur ad hæc dices Syre? *Syr.* Inexpectatum apud vos, judices, hoc certamen ſuſtineo. Quidvis enim potiùs quam hæc pro me dicturum eſſe Dialogum putabam: quem ego ſuſceptum, cùm adhuc tetricus vulgo videretur, & continuis interrogationibus præfractus, eoque nomine venerandus cenſeretur, non tamen omnino ſuavis, neque multitudini gratus: primùm quidem hunc hominum in modum per terram incedere aſſuefeci: poſtea au-

1 Τὸ δῆγμα λαθραῖον] Invehitur in malivolos *ſubtiſta lingua*, qui ut ait Plautus,

Palam blandiuntur, clam ſi occaſio uſquam eſt,
Aquam frigidam ſubdole ſuffundunt.

De quibus vide Caſaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Piſid Coſmurg.

Ποιεῖ δ' τὰς εἴρωνας ἀθλίως κύνας
Σαίνειν δακόντας ⸗ δαιμόνων ἀπιγμένους. Bourd.

1 Τὸν

ξ τ αὐχμηρὸν τ πολιὸν, ἀποπλύσας, autem multo ſqualore abſterſo,
Ϲ μειδιᾶν κελεύσασα, ἡδίω τοῖς coque ridere coacto, ſuaviorem
ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι ȝ, aſpicientibus exhibui. In primis
τὴν κωμῳδίαν αὐτῇ παρίζουσα. verò Comœdiam cum ipſo con-
κ τοῦτο, πολλὴν οἱ μηχανώμενος junxi, ac per hoc multam illi apud
τὴν εὔνοιαν ποιῶ τ ἀκουόντων. οἱ auditores benevolentiam conciliavi: qui antea ſpinas quæ ei inſunt,
πέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῇ δι- metuentes perinde ut echinum,
ϑίσι, ὥσπερ τ ἐχῖνον. λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. manibus excipere cavebant. Sed
ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅτῳ μάλιστα λυπῶ αὐτὸν, ὅτι novi ego quid illum maximè diſ-
μὴ τὰ ἰσχνὰ σκέλη, ἐλεπτολογούμενα cruciet: nempe quòd tenuia illa
ὑπ' αὐτοῦ σμικρολογίαν, εἰ & exilia cum ipſo ſedens argutari
δικαίῳ γε ἡ ψυχὴ, Ϲ πόσας κανόνας ὁ non ſoleo: nempe ſit-ne immor-
θεὸς, ὁπότε τ κόσμον ἐργάσατο, τ ἁρμονίας, Ϲ κρ τὰ αὐτὰ talis anima: & quot heminas Deus,
ἐκχύσας οὐσίας ἐνέχευε εἰς τ κρατῆρα, ἐν ᾧ παῖζα ἐκεράννυτο, quando mundum fabricavit, ſyn-
καὶ εἰ ῥητορικὴ πολιτικῆς μοῖρά ἐστιν ceræ, eodemque modo ſe haben-
ὅλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει tis ſubſtantiæ infuderit in crate-
γὰρ ἴσως οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα rem illum, in quo univerſa miſ-
λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὸν ψόφον cendo temperabat: & num Rheto-
ἡδέως κινοῦντες. καὶ τὸ φέγγος rica ſit politicæ particulæ imago,
ἡδὺ αὐτὸ δοκεῖ, καὶ μέγα adulationis pars quarta. Delectatur enim neſcio quo pacto, iſtiuſ-
φέγγος, ὦ λέγοντες ὡς ὁ πάντας modi argutias diſputando, ut qui-
ἀνθρώπους ἐστὶ συνιδεῖν ἃ χρὴ τ ἰδίων bus ſporam fricari eſt jucundum.
ἐξυδρικεῖ. ταῦτα δηλαδὴ Ϲ περ' Atque hæc ipſi videtur ſuavis cogitatio, ac ſeſe effert, ſi dicatur
ἐμοῦ ἀπιστεῖ, κ τὰ πλεῖστα non cujuſvis eſſe hominis ea intel-
ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ ἀπὸ τῶν ligere quæ de ideis ſubtiliter ſpe-
ποδῶν ἀεὶ ὁρῶν. ἐπὶ τούτῳ ἄλλων culatur. Hæc videlicet etiam à
ἕνεκα, οὗ ἂν οἶμαι μέμψασθαί μοι, me poſcit, & alas illas quærit,
ὡς δεινότατον τοῦτο τὸ ἰδιωτικὸν περι- ſurſumque aſpicit, cùm tamen,
σκευάσας αὐτῷ, βαρβαρικὸν με- quæ ſunt ante pedes, non videat.
τενέδυσα. καὶ ταῦτα, βάρβαρος Nam cæterorum certè cauſa puto
αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἄν, me non accuſaverit, quòd detra-
τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν διαβεβλημένα, cto Græco hoc pallio, barbaricum
Ϲ τὸν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ejus loco repoſui, idque cùm bar-
ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί. barus ipſe videar. Injuriam enim
ὑμεῖς ȝ, ἐμοίγε τῇ πάλαι τὸν ψῆ- feciſſem, ſi contra leges, talia in
φον οἰσόντι. Ep. βαθεῖ, δίκῃ eum commiſiſſem & patrio veſti-
ὅλως κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος tu ſpoliaſſem. Reſpondi judices,
ὁ πάλαι, ἀεὶ τὼ ὁμόψηφός ἐστιν. pro virili. Vos verò ſententiam
ἀμέλει τοῦτο ἴδῃς ἐσὶ, Ϲ πᾶσι [1] τὸν priori ſimilem ferte. *Merc.* Pa-

pæ: totis decem vincis. Nam ipſe ille prior, ne nunc quidem eadem cum cæteris ſentit. Nempe hic mos eſt illius, atque perfora-

1 Τὸν τετραπηχυν] *Calculum condemnationis.* De his calculis copiosè Scholiast.

τετρυπημένων ἄνθρ. φέρε, ἐ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ἀμεῖς μέ, ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ. αὔριον γὰρ, τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

foratum omnibus calculum ferre solet, nec facilè desierit optimis quibusque invidere. Sed vos abite prospera cum fortuna. Die crastino reliquas judicabimus.

liast. Aristophan. & Florent. Christian. ad Vesp. *Bourd.* Ἀμέλει τοῦτ' ἴδοις ἂν, εἰ καὶ πᾶσι τοῖς τετρυπημένοις ἔστι φέρε, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμέλει τοῦτ' ἴδοις ἂν εἰ καὶ πᾶσι, τοῖς τετρυπημένοις ὅτως φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi sive λίθοι τετρυπημένοι in judiciis condemnatorii. Æschines contra Timarchum, & planè pleneque Scholiastes Demosthenis Vlpianus in orationem ejus contra Timocratem. *Marcil.*

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ἤτοι ὅτι ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE QVOD ARS SIT PARASITICA.

ARGVMENTVM.

Didascalici generis Dialogus, in quo contendit ac docet Parasiticam artem esse, eamque omnium aliarum præstantissimam. Dispositio & series orationis plana est. Nam artem esse, principio ex definitione artis ostendit, singulis ejus partibus cum Parasitica comparatis, videlicet, quoniam & sua, ac certa principia habeat, exercitationeque & usu constet, & ob finem vitæ utilem, nec per voluptatem, exerceatur. Quòd autem voluptas utilis vitæ finis sit, authoritate ac testimonio Homeri defendit. Et quòd hic finis Parasitica magis proprius quàm Epicureorum philosophia sit, comparatione studiorum, ac vitæ utrorumque probat. Deinde verò hanc omnium aliarum artium præstantissimam esse, primùm in genere docet, collatis omnibus accidentibus, effectibus & caussis aliarum artium, cum iis, quæ huic arti accidunt. Postea seorsim etiam Philosophiæ & Rhetoricæ, ut pote artium ceterarum summis, & maximè laudatis, anteponit. Primùm quia illa incerta, aliis aliter de illis sentientibus atque tradentibus. Parasitica autem ubique eadem, ac certa sit. Deinde quia nusquam reperiantur parasiti affectasse philosophiam, aut rhetoricam: contrà autem parasiticam rhetores, ac Philosophi plurimi. Postremò ab usu eorum, qui artes has sectantur, & profitentur, duplici videlicet, altero in bellis, altero in pace. Vbi ad utrumque tempus philosophos, & rhetores inutiles, & ineptos esse, multis exemplis & rationibus docet: contrà autem parasitos idoneos ac paratos maximè, idque ex Homero, item ex historiis probat, ad-

addita etiam hypotypoſi, qua paraſitum ad prælium parantem & expedientem ſeſe deſcribit. Præterea & privatam, atque domeſticam utrorumque vitam inter ſe comparat, multò meliores, atque etiam beatiores eſſe paraſitos oſtendens, quàm vel rethoras, vel philoſophos. Sub finem ipſam artem ex locis finalibus commendat quoque, & ipſius nominis honeſtatem etymologia, & analogia defendit.

Τί ποτε ἄρα ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, ἐὰν ἐλεύθεροι, κἂν δοῦλοι, τέχνην ἔκαστός τινα ἐπίσταται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τί εἰσι, κἀμοὶ χρήσιμοι. σὺ δέ, ὡς ἔοικεν, ἔρρειν ἐᾷς δῆτα ἔχεις, δι' ἣν ἄν τι καὶ σὺ τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; Παρά. πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν. Τυχ. ἔστι λύρα τινὰ τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; Πα. μὰ Δία. Τυ. τί δέ, ἰατρικήν; Πα. οὐδέπω πώποτε. Τυ. ἀλλὰ γεωμετρίαν; Πα. οὐδαμῶς. Τυ. τί δέ, ῥητορικήν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον κἀμὲ ἡ ῥητορική. Πα. ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἴην, καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ δῆτα τοῦτο καθ' ὑμῶν ἀγνοοῦντά με ὀνειδίσῃς. φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, κἀγὼ χαίρων, ἢ τὸ δικεῖν. Τυ. ναί. ἀλλὰ πῶς μὲν ἔσῃ τὰς τέχνας σοι ἐξεμάθησ ἄλλῳ μίσθιος αὐτῶν, κἀν δυσκολίαι. τί δὲ δημιουργῶν τινα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδὲ τάλλα ὕπνος ἔχει σοι, ὡς μὴ

Quid tandem in cauſa eſt Simo, quòd cùm alii homines ſive ſervi ſint, ſive ingenui, quiſque artem aliquam calleat, quà cùm ſibi ipſis, [1] tum aliis ſunt utiles: tu verò, quantum ego perſpicio, nihil negotii habes, unde aut fructum capere ipſe, aut alteri impertire poſſis? *Para.* Quid hæc tua ſibi velit interrogatio Tychiade, nondum capio: proinde planiùs interrogato. *Tych.* Eſt-ne ars aliqua quam noris, veluti [2] Muſica? *Para.* Non per Iovem. *Tych.* Num medicina? *Para.* Neque iſtam novi. *Tych.* At geometria. *Para.* Nequaquam. *Tych.* Quid verò num Rhetorica? Nam à Philoſophia tantum abhorres. quantum ab ea vitium. *Para.* Imò plus etiam, ſi poſſem. Proinde ne putes hoc te mihi ignoranti exprobrare. Nam me & malum, & quàm ſentias, pejorem eſſe fateor. *Tych.* Ita ſanè. Sed has fortè artes ob ipſarum cùm magnitudinem, tum difficultatem non didiciſti. At ex popularibus illis quam tenes, num fabrilem aut ſutrinam? Neque enim ea eſt rerum tuarum conditio, ut non talis alicujus artis egeas ad-

1 *Tum aliis ſunt utiles*] Plat. in epiſt. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ καλεῖτο δεῖσι ἀνθρωποῖς, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν, οὐκ αὐτῷ μόνον χρήσιμος, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις ἡμῶν τὸ παραπλήσιον μέρος ἐστί, τὸ δὲ πᾶν οἱ λοιποὶ φίλοι. Cogn.

2 *Muſica*] Antiquitus nihil eruditum habebatur ſine muſica, unde apud Comicos, qui litteras ſe didiciſſe negant, ajunt ſe non didiciſſe muſicam. Muſica & Arithmetica primum inſtituebantur juvenes Athenis. Lucianus in Gymnaſ. *Idem.*

1 Πα.

τοιαύτης ἂν δυηθῆναι τέχνης. Πα. ὀρθῶς λέγεις ὦ Τυχιάδη. οὐδὲ γὰρ τούτων ἰδιωτικῶς ἐπιστήμων εἰμί. Τυ. πῶς ὦν ἐπέρας; Πα. πῶς; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γνησίως. ἢν εἰ μάθοις, καὶ σὺ ἐπαινέσειν οἶδα. ἔργῳ μὲν οὖν κωλυθεὶς φημι ἤδη, εἰ δὲ σοὶ λόγῳ σὺν ἔχω εἰπεῖν. Τυ. πάνυ μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐπιμεμελῆσθαι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἐπίστασθαι, ἔστιν ἤδη σοι μηνύσειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν. ἦ που ἦ, αὖθις ἀκούσῃ. Τυ. ἀλλ' σὺν ἀνέξομαι. Πα. τό γε τέχνης, παρεῖδόξον ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι. Τυ. καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μᾶλλον. Πα. εἰσαῦθις ὦ Τυχιάδη. Τυ. μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήτι ἄρα αὐχμῇ. Πα. ἡ παρασιτική. Τυ. κἄπα εἰ μὴ μαίνοιό τις ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἄν; Πα. ἴσως. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ ἢ μὴ ἧ μέσως ἄλλως ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τῶν μανιῶν δίκαι, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην, τὰ μὲν ἄλλα, χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παρασιτεῖσθαι δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτούς, ὥσπερ διδάσκαλον, ἢ παιδαγωγὸν τῶν ἀναδεχομένων εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. Τυ. σὺν οἷς ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; Πα. τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός. Τυ. καὶ σὺ ἄρα παρέσιτος; Πα. πάνυ ὠνείδισας ὦ Τυχιάδη. Τυ. ἀλλ' σὺν ἐρυθριᾷς, παρέσιτον σαυτὸν καλῶν; Πα. ἰδαμῶς. αἰσχυνοίμην

adminiculo. *Para.* Rectè dicis Tychiade, neque enim ullam illarum calleo. *Tych.* Quam igitur aliam? *Para.* Quam? ut puto generosam, quàm & te, si pernoveris, laudaturum existimo. Eam quidem re ipsa præclarè obire posse me dico, tametsi oratione explicare non valeo. *Tych.* Quænam hæc est? *Para.* Nondum mihi videor rationes quæ ad hanc artem pertinent didicisse. Quare me alicujus artis peritum esse, tuum est jam cognoscere, neque hoc nomine mihi succensere: quam autem calleam, alias audies. *Tych.* At moræ sum impatiens. *Para.* Fortasse si audires, nova ars tibi videretur. *Tych.* Atqui propter hoc ipsum discendi studio teneor. *Para.* Aliàs Tychiade. *Tych.* Nequaquam, sed jam dicito, nisi te pudeat. *Para.* Illa est Parasitica. *Tych.* Ecquis nisi insanus ô Simon, artem hanc appellet? *Para.* Ego. Si verò ob hoc ipsum, quòd aliam artem non teneam, tibi videor insanire, hujus ipsius causam mihi putato fuisse insaniam, & jam desine me criminari. Aiunt enim hanc Deam cùm aliàs difficilem esse habentibus, tum delinquentes erratorum excusare, instar magistri, & pædagogi translata in se omni culpa. *Tych.* Ergo Simo, Parasitica ars est? *Para.* Sanè ars, cujus author ego sum. *Tych.* Et tu parasitus es? *Para.* Probro me affecisti Tychiade. *Tych.* At non erubescis, quum te ipse vocas parasitum? *Para.* Nequaquam, nam me pu-

1 Πα. τό γε τέχνης, παρεῖδόξον] Πα. τόγε τέχνης ὔνομα, παρεῖδόξον. Marcil.

2 Αὐτὴν αἰτίαν δι' οἷ τῶν μανιῶν δίκαι] Αὐτὴν αἰτίαν δι' οἷ τὰ μανίας δίκαι, &c. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένων εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. Idem.

δ' ἂν, εἰ μὴ λέγομι. Τυ. νὴ τὴ Δία. ὑπόπτως σε βαλώμεθα γνωρίζειν τῷ σὺ ἐπισταμένῳ τῷ, ὅτι χρήζοι μαθητῶ, ὁ παράσιτος δηλονοτι φήσομεν. Πα. πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ ἡδίν τι ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. Τυ. νὴ μὰ οὐκοῦν μοι σκοπεῖν ἀρχαῖόν γάλως πάμπολυς. Πα. τὸ ποῖον; Τυ. εἰ τοῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. Πα. νὴ μὰ ἂν ἔμοιγε μᾶλλον χαρίζοιτο ἢ Διονι ἐπιγράφειν φιλοσόφῳ. Τυ. ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλεμένῳ, ἡδὺν, ἢ μικρόν μοι μέλει. σκοπεῖν δ' δεῖ ἐγὼ τὸν ἄλλον ἀπορίαν. Πα. πάνυ μὰν. Τυ. εἰ ἐγὼ τούτῳ τοῖς ἄλλοις τέχναις ἐγγραμμάτοιμι. ὥστε ἐπειδὴν πωποτέ τις ἐπιτὰ τέχνη ἐπὶ, λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παράσιτική. Πα. ἐγὼ μὲν ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον τούτῳ, ἢ πρὸ ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν. εἰ δὲ σε φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως ἐροίμην, λέγοιμι ἂν, καίπερ ὀλίγα πανταπασιν ὄν, ὡς ἐφθόν σοι εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος εἰμί. Τυ. εἰ ἐν σμικρᾷ γ', τοῖς ἀληθέσι δοίης. Πα. ἴσθι δὴ παρόντων περὶ τῆς τέχνης εἴ σοι δοκεῖ, ἢ πῇ ποτε ἔστι τυγχάνει τῷ ὄντι σκοπεῖν. ὡτινοῦν γὰρ ἐπικαλεσόμεθα ἂν καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸς τέχνας, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. Τυ. τί μοι ἂν εἴη τέχνη, ὡς ἐπίστασαι; Πα. πάνυ μὲν ἂν. Τυ. μὴ

puderet, ni dicerem. *Tych.* Atque per Iovem, si te cuipiam quibus ignotus es notum facere velimus, quum nomen discere volet, Parasitus est videlicet, dicemus. *Para.* Rem mihi feceritis multò gratiorem me sic nominando, quàm statuarium Phidiam. Hac enim arte delector non minùs, quàm Phidias Iove gaudebat. *Tych.* Atqui hoc mihi consideranti, excitatus est risus multus. *Para.* Qua ex re? *Tych.* Si epistolis pro more inscribamus, Simoni parasito. *Para.* Rem sanè mihi facies gratiorem, quàm si [1] Dioni Philosopho inscribas. *Tych.* Quàm gaudeas hoc nomine, mihi parum est curæ. Sed & aliud quidpiam absurdi est considerandum. *Para.* Quidnam? *Tych.* Num & hanc in aliarum artium numero recensebimus. Ita ut interrogante quopiam cujusmodi ars sit, respondeamus, veluti grammatica, medicina, sic Parasitica. *Para.* Equidem ego Tychiade, hanc quam profiteor, multò potiùs artem dicendam contendo. Quod si gratum tibi est audire, etiam quod sentio, dicam, quanquam non admodum ut antè dixi, ad hoc sim paratus. *Tych.* Tametsi sint exigua, veritate tamen præcellent. *Para.* Age jam, si tibi videtur, primùm consideremus cujus generis sit ars. Ad hunc enim modum artes etiam speciatim assequemur, si hanc rectè teneamus. *Tych.* Quid igitur est ars, uti scis? *Para.* Omnino scio. *Tych.* Ne igitur

1 *Dioni Philosopho*] Dion Alexandrinus natione, præcipuam in philosophia laudem est consequutus. Suid. Philost. & Syn. de laude Calvitii Lucianus in Peregrino. *Cogn.*

2 Tυ.] Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *Bourd.*

τοίνυν ὥκνει λέγειν αὐτὴν, εἰ ὡς οἶσθα. Πα. τέχνη ἐστὶν ὡς ἐγὼ λέγω μνήμην ἐνδύσω σοφὸν τινα ἀκούσας, σύγκριμα [1] ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων, ἕως τινὸς τέλους εὐχρηστον τοῦ κυβίου. Τυ. ὀρθῶς σὺ εἶπον ἅπερ ἐκεῖνα με ἐπόνθεις, ὅτως ἀπομνημόνευσας. Πα. εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ δοκιμαστικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ ἡ αὐτὴ τέχνη εἴη; Τυ. τέχνη γάρ, εἴπερ ὅτως ἔχοι. Πα. φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν δοκιμαστικὴν, εἰ σωφρονῇ σκοπῶμεν ἐκ τοῦ αὐτῆς λόγου, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ ποιηραὶ χύτραι ἀκριβούμεναι, [2] μὴ σαπρὸν ἀποφθέγξηται. δεῖ δίνου εἶναι ἐν τούτῳ ὥσπερ ἐν πᾶσι τέχνῃ, σύγκριμα ὂν καταλήψεων. ὥσπερ τοῦ κριτικοῦ, τὸ δοκιμάζειν, καὶ ἀφαιρεῖσθαι ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν. καὶ ὅπερ παραπλήσιόν ἐστιν ἀργυραμοιβῷ, ὃς ἂν μεταγνοίη. ἢ τὸ μὲν δοκιμασθὲν ἔχειν τέχνῃ τινὰ φήσομεν ἔχειν, [3] εἴπερ ἐπίσταιτο ἀφαιρεῖσθαι τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή. τοῦτον δ' ἂν τέχνης ἀφαιρεῖσθαι τοὺς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς

igitur pigeat te dicere, siquidem scis. *Para.* Ars, ut ex viro sapiente memini me audire, est quæ constat ex perceptionibus consentientibus, & coëxercitatis ad finem vitæ utilem. *Tych.* Rectè sanè verba ejus qui dixit, commemorasti. *Para.* Iam si horum omnium particeps est Parasitica, quid aliud sit, quàm ars? *Tych.* Ars certè, si res ita se habet. *Para.* Age verò sigillatim omnibus artis speciebus Parasiticam accommodantes, dispiciamus an quod de ipsa dicitur, consonet: sed non uti [2] malæ ollæ quum pulsantur, an resonet putridum. Oportet igitur ut hæc, quemadmodum & ars omnis, perceptionibus constet. Primùm quidem probet, & dijudicet, quis ad se alendum sit idoneus: quo parasitandi orsus initio, pœnitentia non ducatur. Aut [4] nummularium dicemus artem aliquam callere, qua nummos adulterinos à probis dignoscat: hunc autem sine arte [6] adulterinos homines à bonis non discernere,

præ-

1 Ἐγκαταλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων. ut postea. *Bourd.*

2 *Malæ olla*] Vt ærea vasa tinnitu dignoscuntur. Ita homines ex sermone, huc alluſit Pers. Sat. 3.

sonat vitium percussa malignè,
Respondet viridi non cocta fidelia limo.

Et rursus in Satyr. 5.

pulsu dignoscere cantus
Qui solidum crepet & pictæ tectoria linxæ. Cogn.

3 Μὴ σαπρὸν] Casaubon. ad illud Persii *sonat vetium*, legi vult σαθρὸν. *Bourd.*

4 *Nummularium*] Ἀργυρομοιβὸν vulgo mensor & mensarius à Græcis κολλυβιστὴς nummullarius & trapezita. *Idem.*

5 Εἴπερ ὅπως τὸ διαγινώσκειν] ἅπερ c. d. Marcil.

6 *Adulterinos homines*] Quod simplex non est neque sincerum id vulgato verbo Græci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quòd aliud præ se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ ἄλλο, vel quòd Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita littera iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς χίους, βάλλυπτειν. Sed proprie nummum subæratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. *Cogn.*

1 Καὶ

ἔχειν δόξῃς. [1] καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὰ νομισμάτια, καὶ τὰ ἀνθρώπια [2] μὴ φανερὰν οὐδὲ ὄντα. οὐκοῦν μάντι ταῦτα ἐστὶ σοφὸς Εὐριπίδης καὶ μέμφεται λέγων,

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸ κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ ἐμοὶ μείζων ἡ τοῦ παράσιτου τέχνη πέφυκεν, ἅμα τε τὰ ὄντως ἄδηλα, καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον δὲ μᾶλλον γνωρίζειν τε, καὶ οἶδε. τὸ δὲ μὲ ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πρᾶγμα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ ὑπόστεγον ἑαυτὸν τῇ τρίφοντι λαβεῖν, ἆρ' ὑ σκοίσεως, καὶ καλὴν ψῆφον ἐρεῖσθαι εἶναί σοι δικεῖ; Τυ. καὶ μάλα. Πα. τὸ δὲ μὲ ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως πάντες ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παροδοκιμῶν τὸν μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένον τέχνην, ἄνδρα πόσου λόγου, καὶ σοφίας [3] πλέπειν ἄξιον εἶναι; Τυ. ὑσμαῖς. Πα. τί δ', τὸ ἐπίστασθαι πῶς δεῖ ζῆν, καὶ κακίας τὸ δῆλον, καὶ τὸ σπουδαῖον πολυπραγμονοῦντα ἀτέχνως πῶς εἶναί σοι δικεῖ; καὶ ταῦτα, ᾧ γνωσιώτατε Πλάτων ὑπὸ τινὸς λέγεται, καὶ μέλλοντα ἑστιάσειν, μὴ μαγειρικὸν ὄντος, σκοπεῖσθαι χρὴ τὴν ψυχήν, ἀκριβεστέρᾳ τῇ κρίσει. ὅπερ μὲν οὖν οὐκ ἐν καλῇ ψήφου μέρει, ἀλλὰ συγχωνευσμένης ἐστὶ τῇ παρασιτικῇ, μᾶλλον ἂν εὑρήσεις ῥᾳδίως. αἱ μὲ γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καλαὶ ψῆφοι, καὶ ἡμέρ-

præsertim cùm statim appareat cujusmodi sint homines, quemadmodum nummi. Eadem hæc & sapiens reprehendit Euripides, dicens,

Nullus character corpori mortalium,
Inhæret ex quo tu malum dignoveris.

Qua re major est Parasiti ars, quæ res ita obscuras & abditas, magis quàm ars vaticinandi perspicit & cognoscit. Nosse verò sermones proferre accommodos, eaque facere per quæ in familiaritatem veniat, seque benevolentissimum suo altori ostendat, annon intelligentiæ & perceptionis validæ putas illud esse? *Tych.* Maximè. *Para.* Vt verò in conviviis ipsis, plus quovis habens abeat, alioſque gloria superet; qui eam artem sibi non paraverunt, an hoc citra rationem, & sapientiam comminisci putas? *Tych.* Nequaquam. *Para.* Ecquid, nosse opsoniorum, ciborumque virtutes, & vitia, cujuspiam indocti curiositatem esse existimas? Idque cùm dicat generosissimus Plato, [4] Qui convivas epulis acceptarus est, nec rei coquinariæ lit peritus, ejus in adornando convivio incertum est judicium. Parasiticam autem non solùm perceptione, sed etiam exercitatione constare, hinc facilè perdiscas. Quod aliarum artium perceptiones, & dies, & no-

1 Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὰ νομισμάτια] Καὶ ταῦτα ὥσπερ τ. ν. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Marcil.*

2 Μὴ φανερὰν] Ex Anglic. Cod. negationem, quæ ubique aberat, addidimus. *Bourd.*

3 Πλέπειν] In quibusd. πρέπειν. Idem.

4 Qui convivas] Hæc Platonis sententia extat in dialogo, qui inscribitur Gorgias, sive Rhetor. *Cogn.*

ρας, καὶ νύκτας, καὶ μῶας, καὶ συνουσίας πολλάκις ἀσυγχύτους μάθοις. καὶ ὅμως σὺν ἀπόλλυται ταῖς κεκτημέναις αἱ τέχναι. αἱ δὲ παράσιτοι καλαὶ τέχναι, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη σὺν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον οἷμαι τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην. τί γὰρ μοι φύσις τινὸς τέλους ἕνεκεν τοῦ βίου, μὴ καὶ μανίας εἶναι ξυμπεσεῖν; ἐγὼ γὰρ οὐ φαγεῖν καὶ οὐ πιεῖν οὐδὲν οὕτω χρησιμώτερον οἶμαι εἶναι τοῦ βίου ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτων ἐστί; Τυ. πάνυ μὲν οὖν. Πα. καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτική, οἱόν τὸ κάμνειν, καὶ ἡ ἰσχύς. ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ τινα τοιαύτην. Τυ. ἀληθῆ λέγεις. Πα. ἀλλὰ μήτοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. οὐ γὰρ ἀτεχνίᾳ, οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τοῦ κεκτημένου. φέρε γὰρ εἰ ἐπιτρέψας σὺ σαυτὸν ναυῒ σὺν θαλαττίῃ, καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπισταμένῳ κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; Τυ. οὐκ ἔγωγε. Πα. τί δὴ ποτε, ἢ τοῦ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἣν δυνήσεταί σώζειν ἑαυτόν; Τυ. καὶ μάλα. Πα. οὐκοῦν ὑπὸ παρασίτου γε ἂν ἡ παρασιτικῆς, οὐκ ἂν ἀτεχνίας, οὐκ ἂν ἐσώζετο; Τυ. ναί. Πα. οὐκοῦν τέχνη σώζεται. ἀτεχνίας ἄρ' ἔστιν; Τυ. πάνυ μὲν οὖν. Πα. τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. Τυ. τέχνη ὡς ἔοικε. Πα. καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίας σπάνιον εἶναι τὸ δίφρον οἶδα ἐγὼ πολλάκις. καὶ τοὺς μὲν, ξυντελοῦντας· τοὺς δὲ, καὶ παμπαν ἀμφθαρέντας. παρασίτου δὲ ναυάγιον, οὐ δὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνίᾳ ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δυνάμις, σύμημα δέ τι, καὶ οὐκ ἀκαλήψεσι γεγυμνασμένον, τέχνην δηλονότι δυναμολόγητον ἡμῖν σήμερον. Τυ. ὅσον

noctes, & menſes, & annos plerumque manent inexercitatæ, nec tamen poſſidentibus depereunt artes. At Paraſiti perceptiones, niſi quotidie exerceantur, non artem ſolùm, opinor, ſed etiam artificem perdunt. Neque foret inſaniæ quærere ad quem finem vitæ utilem tendat. Non enim puto utilius quicquam in vita eſſe quàm edere & bibere, ſine quibus neque licet vivere. *Tych.* Maximè. *Para.* Atqui ne ejuſmodi quidem res eſt Paraſitica, cujuſmodi eſt pulchritudo aut fortitudo, ut ars nulla eſſe videatur, ſed quædam vis & potentia. *Tych.* Vera dicis. *Para.* At neque nulla eſt ars. Nam quod ars non eſt, nunquam quicquam habenti præſtat præclari. Age enim ſi tibi ipſi navim in mari ac procellis, gubernandi imperito commiſiſſes, an incolumis evaderes? *Tych.* Minimè gentium. *Para.* Quid tandem, an quòd arte careat, cujus ope ſeipſum ſervare poſſit? *Tych.* Maximè. *Para.* Num ergo Paraſitus à Paraſitica, ſi ars non eſſet, ſervari non poſſet? *Tych.* Imò. *Para.* Nunquid igitur arte ſervamur, non item imperitia? *Tych.* Maximè. *Para.* Ergo Paraſitica eſt ars. *Tych.* Ars ut apparet. *Para.* Atqui gubernatores quidem præclaros, & aurigas eximios de curru plerumque delapſos comperi: contritos quidem alios, alios interemptos. At Paraſiti naufragium nullus eſt qui poſſit producere. Proinde ſi neque nulla ars eſt Paraſitica, neque potentia, ſed comprehenſio exercitatarum perceptionum, hodie inter nos convenit, eam eſſe artem. *Tych.* Quantum quidem hinc conjicio.

ἐκ τούτου, φησίν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως ἐν ὅρῳ ἡμῖν τοῦ γνωσθέντος ἀπολύσῃς τὸ παρασιτικόν. Πα. ὀρθῶς σύ γε λέγων. δοκεῖ γάρ δή μοι ἅπασῶν ἂν μάλιστα διαφέρειν, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέον, καὶ βρωτέον, καὶ τὰ ἀφ' ταῦτα λεκτέον. τέλος ἂν αὐτῆς, τοῦτο δή. Τυ. ὑπέρθου μοι δοκεῖς ὀλίγον τὴν σαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐλάττω τὴν φιλοσόφων μάχῃ σοι ἡ περὶ τέλους ᾖ. Πα. καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἴσως τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. φανεῖται δ' ἅπας. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος, καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος, ὅ γὰρ ἴσμεν φησὶ τέλος ἀειδέστερον ἔμμεναι, ἢ ὅταν φρεσὶν ᾗσι ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, δαῖτα δ' ἐπηλήσωσι πρόπιοι σίτου, καὶ κρειῶν. μέθυ δὲ κρητὴρ ἀφύσσων οἰνοχόος φορέησι, καὶ ἐγχείη δεπάεσσι. καὶ ὡς ἔοικεν ἐκεῖνος ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τοῦ αὐτοῦ γνώριμον ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων. Τοῦτο τί μοι κάλλιστον εἶναι φρεσὶν εἴδεται. εἶναι ἔοικεν ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν εὐδαίμονα νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ ἐφείθικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐξέλιθε Ὀδυσσεὺς τὸ κῦδος τῶν Στωϊκῶν ἐπαινεῖν τέλος, εὐωιάλο ταῦτ' ἂν λέξαι, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγε καὶ τὸν Λήμνιον, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας φόβῳ καθέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἐαυτὸν

jicio. Sed in id incumbe ut eximiam Parasiticæ definitionem nobis reddas. *Para.* Rectè dicis profectò. Sic igitur potissimùm mihi videtur definienda. Parasitica est ars eorum quæ bibenda sunt & comedenda, & ad hæc consequendum, dicenda: cujus finis est voluptas. *Tych.* Videris mihi tuam artem quàm optimè definiviſſe. Illud tamen considera, ne adversus philosophos aliquos de fine oriatur tibi contentio. *Para.* Atqui sufficit ut idem sit fœlicitatis & Parasitices finis. Quod sic apparebit: siquidem Homerus ille sapiens, Parasiti vitam admirans, tanquam solam beatam & fœlicem, ita inquit. Gratior haud finis, populum quàm quando per omnem, Lætantur, mensæque cibis & pane replentur, Et cratere merum in pateras pincerna refundit. Vtque hæc non satis admiratus, sententiam suam facit planiorem, rectè dicens, Hic finis nobis pulcherrimus esse videtur. Non aliud ex iis quæ dicit, quàm parasitari beatum existimans. Neque cuilibet è vulgo hæc verba attribuit, verùm omnium sapientissimo. Ac sanè si voluisset Vlysses Stoicorum finem laudare, hæc dicere potuisset, quando [4]Philocteten è Lemno eduxit, quando Ilium subvertit, quando [5]Græcos fugam capessentes detinuit, quando Troiam ingressus est, à se ipso flagris

1 Καὶ τοῦ διὰ ταῦτα λεκτέον] Λεκτέον. Marcil.
2 Οὐ μὲν ἴσμεν τι] Versus Homerici erant corruptissimi. *Bourd.*
3 Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τοῦ ὅλου. Idem.
4 *Philoctetem*] Est apud Philostratum in Heroic. & Homer. in Catal. navium. *Cogn.*
5 *Græcos fugam.*] Homer. Il. α. τοὺς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἰρητύσασκε παρέστε. Idem.

τὸν μακαρίσας, καὶ κακοὶ, καὶ σωϊνὰ ῥάκη σὺν ὑς. ἀλλὰ τότε σοι εἶπε τοῦτο τέλος χαλεπώτερον. ἀλλὰ μὴν ὁ τῆς Ἐπικουρείων βίου χρώμενος αὖθις ἐλθὼν τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ἐπῆρχεν ὁ ἔρως τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πᾶσας τὰς λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαλεπώτερον, ἀλλὰ τῆς παρασίτου βίον. ἐκαλεῖτο δὲ ὀνυμώνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγω; πάλαι γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν. ὀνύμονες γάρ εἰσί τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων. ὀνυμώνες καθήμενοι ἔξεισι, καὶ, παρατεθήσονται τραπεζαι σῖτε, καὶ κρεῶν. ὁμοῦ μὲν Ἐπικούρου σφόδρα ἀνακρούεται ὑφειλόμενον τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλους τὸ καὶ αὐτὸν ὑδυπαθείας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ ὑδὲν Ἐπικούρου μέλει τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ τοῦ παρασίτου, ὅτω μάθοις ἄν. ἔοικε γὰρ τὸ ἡδὺ πρᾶγμα τὸ τῆς σαρκὸς, ἀσχήμον. ἔπειτα, τὸ μὴ θορύβου, καὶ παραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆχθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος, ἐκαλέσαν τυγχάνει. ὁ δὲ ἐπικούρειος, ὑδὲ καλέσαν. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ διαστημάτων, καὶ φορῶν τοιχαίων, καὶ περὶ θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτῆς δὲ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ ἀμφισβήτων πρὸς πάσας, ὃ μόνον οὐκ ἀνθρωπίνας, ἀλλὰ καὶ κοσμικὰς ἔστι ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ περισκυκῶς μὴ ἄλλως πεῦσε ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μὴ πολλῆς ἀσχολίας, καὶ γαλήνης, ὑδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος ἐδίει, καὶ flagris cæsus, malisque & Stoici pannis amictus. At tunc jucundiorem hunc esse finem non dixit, Quinetiam cùm in Epicureorum vita apud Calypsonem versaretur, & liceret in otio, & molliter vivere, & filiæ Atlantis lectum conscendere, omnemque expeditæ libidinis speciem agitare, nunquam jucundioris hujus finis meminit, sed cùm apud Phæacas ageret parasitum. Tunc Temporis autem Parasiti vocabantur Dætymones. Quomodo igitur dicit? Digni enim sunt versus, quorum denuo meminerimus: quos nisi sæpe referantur, audire non possumus. Dætymones ordine sedentes, Item, mensæ carnibus, & pane impleantur. Porrò Epicurus nimium impudenter hunc finem detractum Parasiticæ, ad fœlicitatem suam detorsit. Atque hoc esse fraudulentum, neque Epicurum Voluptatis studio vacare, sed Parasitum, hinc licet colligere. Ego Voluptatem existimo, primùm quidem tranquillum corporis statum: deinde animæ ab omni tumultu, & perturbatione immunitatem. Horum utrumque Parasitus assequitur: neutrum Epicurus. Etenim quum quærit de figura terræ, de mundi infinitate, de magnitudine solis, de distantiis, primisque elementis, & de Diis an sint nec-ne, quumque de ipso fine contendit, & dissidet cùm aliquibus: non humanis solùm, sed & mundanis perturbationibus implicatur. At Parasitus omnia bene se habere ratus, credensque hæc non meliori quàm sint loco esse posse, multa cum securitate, & tranquillitate, nulla re istiusmodi molestiam inferente, com-

κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφυκὼς τὰς πόδας, καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τὸ χειδίας λιπαλίσιν εἰκάθη. καὶ μὲν δὴ οὐχὶ τοῦτο μόνον ἀδὺν ἀπεφήνατο τὸν τοῦ Ἐπικούρου, ἀλλὰ καὶ ἁπλοῦν. ὁ γὰρ Ἐπικούρος ἔφησε, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἅτοι φαγεῖν ἕξει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὖν ἕξει, οὐχ ὅπως ἡδέως ἂν ζήσεται, ἀλλ' ἥδιστα ζήσεται. εἰ δ' ἕξει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρ' ἄλλου. εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἕξει, πτωχός ἐστι, καὶ οὐχ ὡς λέγει. εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται. Tv. πῶς οὐχ ἡδέως; Πα. εἰ γὰρ ἕξει τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά τινι ὧν Τυχιάδη τῷ τοιούτῳ βίῳ περιπολλήσεται ἀνάγκη. καὶ ἅμα πόσα δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν, τὰς ἐμφυομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φῄς; Tv. καὶμοὶ δοκεῖ. Πα. οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ, ἴσως τοῦτο παρέσται· τῷ δ' ὀλίγα, καὶ μηδὲν, οὐκέτι. ὥστε πένης οὗτος ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνεῖτο ἂν τέλους. λέγω δ' ἡδέως. ἀλλ' ὁ μὲν πλούσιος, ὁ δὲ τὰς οὐσίας ἀφθόνους τοῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε, ὅτι πᾶσιν ἀνάγκη τὰ ἀναλίσκεσθαι τὰ ἑαυτοῦ, πολλαῖς ἂν ἐπιπλῆσαι ἀηδίαις. τοῦτο μὲν, τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον καχεμῆσαι, ἢ εἰ μὴ μέχρι τοῦ, φαῦλα δὴ τὰ τοῦτο ἐδέσματα τὰ ὄψα, καὶ δ' ἡδέως ὑστερεῖν· τοῦτο δ', τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατ' αὐτὸν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομεῖν μέχρι μοι; ἢ οὐχ ὅτω; Tv. νὴ Δία καὶμοὶ δοκεῖ. Πα. τῷ μὲν Ἐπικούρῳ, πάνυ ζυμβαίνει εἰκός. ὥστε ἀδύνατον τοιοῦτον [1] δ' τέλους.

comedit, & ſupinus dormit, porrectis pedibus, manibuſque, quemadmodum Vlyſſes in rate ad patriam navigans. Atqui non hoc ſolùm, ſed illo etiam modo, Voluptas convenit Epicuro. Quippe Epicurus, quiſquis eſt ille Sapiens, aut habet quod edat, aut non. Si non habet, neutiquam jucundè vivet, imò non vivet. Si autem habet, aut à ſe, aut ab alio habet. Si ab alio habet quod edat, eſt Paraſitus, ac non ut dicit. Sin à ſe ipſo, non jucundè vivet. *Tych.* Quomodo non jucundè? *Para.* Si enim habeat à ſe ipſo quod comedat, multa neceſſe eſt vitam hujuſmodi comitentur. Ac vide quænam. Oportet ut qui ſecundum Voluptatem vitam eſt acturus, omnibus quæ innaſcuntur, cupiditatibus indulgeat. Aut quid tu ais? *Tych.* Idem ſentio. *Para.* Proinde ei qui multa poſſidet, hoc fortaſſe præbet: ei verò qui pauca, nihil amplius. Itaque pauper neque ſapiens eſſe, neque finem conſequi poſſit: dico autem Voluptatis. At neque dives, qui de re ſua cupiditatibus abundè ſumptus ſuppeditat, hunc pertingere queat. Quid tandem, quòd omnino neceſſe eſt ei qui de ſuo ſumptus facit, in multa faſtidia incidere: nunc quidem cum coquo, qui cibum malè præparavit, rixando, aut niſi rixetur, inſuaves cibos comedendo, & Voluptate carendo: nunc autem cum œconomo, ni rectè rem familiarem adminiſtrarit, contendendo? An non ita ſe res habet? *Tych.* Per Iovem ita ſentio. *Para.* Hæc omnia Epicuro accidere veriſimile eſt. Itaque nunquam Voluptatis fine miſer ille potietur. At

1 Τοῦ τέλους] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic in Deorum Dialogo

τῷ ὁ παράσιτος, ὅτι μάγειρός ἐστιν, οὐ χαλεπήνη, ὅτι ἀγρὸς, ὅτι οἰκονόμος, ὅτι χρήματα, ὑπὲρ ὧν ἀπολογήσεται, ἀχθεσθείη, καὶ πάνυ ἔχοι, ὥστε καὶ φάγοι, καὶ πίοι μόνος ὅτου ὑπὸ μηδενὸς, ὧν σπᾷ· ἀνάγκη σοχλεῖσθαι. ἀλλ' ὅτι μὲ τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, πάνυ τοῦτο, καὶ τἄλλα ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν ὅτι καὶ χρήσιμη, δεικτέον. καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινὴ πασῶν ἀφαίρει τὰ τέχνων. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινὴ μὲν οὖν ἁπασῶν ὅτι ἀφαίρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη πρόσαγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πλαγὰς, ἄκρως σὺν ἔστιν ὅστις σὺν ἂν ἀποδύσαιτο. παύτων ὁ τῷ τέχνῃ ὡς ἔοικε, μόνῳ ἔξεστι μαθεῖν ἀνευ πόνου. τίς γὰρ πώποτε ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινας ὁρῶμεν τῶν διδασκάλων ὀφῶμεν; τίς οἴ ἐπὶ δεῖπνον ἀπιὼν, ἄφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παρασίτος, ἑκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς. ὥστε ἔνιοι δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δ' ἐκεῖνο συναισθάνῃ σε δεῖ, ὅτι οἱ τὰς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις σφηκώπλουσι, οἱ πατέρες οἱ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν οἱ τὰ παράσιτον; καλῶς νὴ Δία ἔγραψεν ὁ παῖς λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. ὅτω τὸ πρᾶγμα οἱ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμῷ

At verò parasito, neque coquus est ullus, cui irascatur, neque fundus, neque œconomus, neque pecuniæ, pro quibus causam dicere gravetur, & tamen habet omnia, ita ut bibere, & edere possit hic solus nulla re, earum quibus ille, necessariò turbatus. Iam quòd ars sit Parasitica, ex his, atque aliis abundè est demonstratum. Supereſt ut optimam esse ostendam: atque hoc non simpliciter. Sed primùm quia communiter omnibus artibus præstat: deinde privatim singulis. Communiter ad hunc modum præstat omnibus. Nam cuivis arti necesse est ut disciplinam adducat, laborem, timorem, & verbera, quæ nemo non deprecetur. Hanc verò artem, ut videtur, citra laborem licet solam discere. Quis enim unquam à convivio flens discesſit, ut aliquos à præceptoribus videmus? Quis ad convivium proficiscens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Verùm Parasitus sponte ad cœnam it, artis cupidissimus. Alii verò quas addiscunt artes, oderunt: ob easque nonnulli aufugiunt. Quid verò? nonne etiam illud tibi considerandum, quòd eos qui illis in artibus proficiunt, his rebus parentes, quibus quotidie parasitum, maximè cohonestant. Rectè scripsit puer dicentes, date illi quod edat malè scripsit, ne date. Sic negotium & honore & pœna videtur magnum.

logo. συμφωνία τῆς ἔριδος ἐν τῷ τέλει. Constituebat enim Epicurus philosophiæ suæ summam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Iussit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendosè faciunt qui in secundo versu reponunt *Iusit* pro *iussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *Bourd.*

μωρέα μέγα φαίνεται. καὶ μὴν αἱ ἄλλαι, τέχναι, τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι, μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τὰς χεῖρας ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ [1] καὶ ὀρθὸς οἶμος εἰς αὐτάς. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων, δύο ἀπολαύει τέχνης ἐν αὐτῇ τὸ μανθάνειν. καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῇ τέλει ἐστίν. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τέχναι, οὐ πᾶσι, ἀλλὰ πᾶσιν, ἐπὶ μόνοις τοῖς τροφὴν μηχανῶσιν. ὁ δὲ παράσιτος, δύο ἔχει τοῦ πρωφῦ ἅμα τὸ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ οὐκ οἶσθ' ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς, γεωργᾷ, οὐ δὲ γεωργεῖν ἕνεκα. καὶ ὁ τέκτων, τεκταίνεται, οὐ δὲ τεκταίνεσθαι ἕνεκα. ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον ῥᾴστου διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτό, καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτῷ, καὶ οὐ ἕνεκα γίγνεται. καὶ μὴν σαφῶς γε οἶδεν ὅτι, ὅσας οὐκ ἐπίσταται. ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι, τὸ μὲν ἄλλον χρόνον πολυπραγμονοῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο ἡμέρας καὶ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν, δι' ἔτους, τὰς δὲ, ἐμμήνους ἱερὰς ἀφηλοῦσι, καὶ διαφερόντως λέγοντα τοῦτο. ὁ δὲ παράσιτος, οὐ μόνας τὰς τριακοστὰς ἡμέρας ἱερὰς ἄγει. πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τοῦ θεοῦ. ὅτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καθεύδειν, ὀλιγοσιτίαις, καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθεύδουσι οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ, καὶ πολυσιτίαις, οὐκ ἔστι διαφερόντως μανθάνειν. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, χωρὶς ἐργαίων ὠφελιμῶν τοῦ κεκτημένου ὑπηρετοῦσι δυνάμεων. ὅτι γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, ὅτι ψάλλειν ἄνευ λύρας, ὅτι ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὐτὴ δ' ὕστερος ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ἡ βαρεῖα τῇ τέχνῃ

gnum. Atqui cæteræ artes hoc posterius habent, postquam didicerunt, & fructus suaviter percipiunt, ad quos multa & ardua est via. Sed sola inter alias Parasitica, statim ab initio inter discendum arte sua fruitur: simulque incipit, & finem obtinet. Præterea reliquæ artes, non aliquæ, sed omnes, ad victum parandum duntaxat inventæ sunt: at parasitus simul atque artem orsus est, victum habet. Aut non animadvertis agricolam agros colere non colendi gratia, nec fabrum fabricandi gratia fabricare: parasitum autem, alterum quidem non sectari, sed idem & opus ejus esse, & cujus gratia fit. Ac sanè nemo nescit, eos qui reliquas artes exercent, unum & alterum duntaxat mensis diem festum ducere, reliquum verò tempus ærumnosè vivere: atque urbes, alias quidem, annuos dies festos, alias menstruos celebrare, quo tempore lætari dicuntur: parasitum autem totos triginta mensis dies festos agitare, siquidem ipsi videntur Diis sacræ omnes. Præterea qui aliis in artibus strenuè se gerere volunt, pauco victu & potu utuntur, quemadmodum ægroti: siquidem ad discendum non est accommodus, qui cibo & potu copiosiore se oblectat. Quinetiam aliæ artes, nequaquam sine instrumentis domino inservire possunt. Nemo enim sine tibia tibicinem agere, nemo sine lyra psallere, nemo sine equo equitare queat. Verùm hæc usque adeò bona est, nec artifici onerosa, ut

[1] Καὶ ὀρθὸς οἶμος] Hesiod. 1. Oper. *Bourd.*

τη, ὥστε ἐ ὑπάρχει μηδὲν ἔχειν ὄφελος χρῆσθαι αὐτῇ. καὶ ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν, μισθὸν διδόντες. ταύτην ἦ, λαμβάνοντες. ἔτι τοίνυν ἄλλων τεχνῶν, εἰσί τινες διδάσκαλοι. τῆς ἦ παρασιτικῆς, οὐδείς. ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη πού μοίρᾳ παραγίγνεται. κἀκεῖνο ἦ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἐ δυνάμεθα ἐξεργάζεσθαι. ταύτῃ δ' ἔστι χρῆσθαι ἐ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι. Τυ. πάνυ μὲν οὖν. Πα. καὶ μήτοι ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, ὁμοίως μοι τούτης ἐπίζηλοῦσιν. αὕτη ἦ, ἀδημιᾶς ἑτέρας. Τυ. τί ἦ οὐχὶ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες, ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; Πα. πῶς γὰρ οὔ; Τυ. πῶς δ' ἂν ὁ παράσιτος τὰ [1] ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνον; Πα. οὐκ ἔχω λέγειν. [2] καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ δεξιαὶ φωνάι τινες, καὶ ἀζηλεῖς εἰσι. τῆς ἦ παρασιτικῆς ἡ δεξιὰ, πάνυ γλυκεῖά τις. τὸ γὰρ φυλλέμβολον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, ἐκ ἄλλό τι εὕροις, ἢ δεξιὰν παρασιτικήν. Τυ. πῶς λέγεις; Πα. ὅτι ἔδιός ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐδὲ σωφρόνως μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ. ἀλλὰ δεῖ ὥσπερ οἶμαι τὸν ἡδύν φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ ἀσυδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσα τινῶν λεγόντων, πολλάκις ἦ ἔστος ὁ φίλος, ὅστις ἐ βέβρωκεν, ἐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν, ὡς δηλονότι τὸ συμπίνειν, καὶ συνεσθίειν, μόνον πιστὸν ἡγεμόνα φίλου. ὅτι γε μὴν ἡ βασιλι-

ut ea uti possit etiam qui caret instrumentis. Et ut videmus, alias artes data, hanc accepta mercede discimus. Præterea aliarum artium sunt magistri: sed Parasitices, nullus est. Sed quemadmodum authore Socrate, Poëtica: sic etiam hæc fato quodam accedit. Quinetiam illud expendito, nos non posse alias artes iter faciendo, aut navigando exercere: sed hac licere uti tum iter facienti, tum naviganti. *Tych.* Omnino ita est. *Para.* Aliæ quoque artes hanc optare videntur, hæc nullam aliam. *Tych.* Ecquid? nonne qui aliena capiunt, injuriam facere videntur tibi? *Para.* Quidni? *Tych.* Quî fit igitur ut solus parasitus aliena accipiendo non faciat injuriam? *Para.* Dicere non possum. Porrò aliarum artium vilia & simplicia sunt initia: Parasitices contrà principium est generosum. Nam celebratum hoc Amicitiæ nomen, non aliud quàm Parasitices esse principium invenias. *Tych.* Quid ais? *Para.* Quoniam nemo inimicum, aut ignotum hominem, sed ne mediocriter quidem familiarem ad epulas invitat. Sed oportet utique ut hic priùs amicitiam contraxerit, ut libationum, mensæ, & artis hujus mysteriorum fiat particeps. Nam aliquos plerumque dicentes audivi, cujusmodi est hic amicus, qui nec edit, nec bibit nobiscum! videlicet quasi eum quo compotore & convictore utimur, solum putent fidum amicum. Quòd autem hæc ars omnium sit

1 Ἀλλότρια] Athen. lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *Board.*

2 Καὶ μὴν] Ante hæc verba, incipit loqui parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *Idem.*

φωζόντι ἢ τεχνῶν ἐστι αὕτη, μήθοις ἂν ἐκ τοῦδε ἔχ ἥκιστα, τὰς μὲν ἄλ λοιπὰς τέχνας, ἃ μόνοι κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ τὴ Διὶ κεφαλῇ ὅμοιοι, καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλγ δοῦλοι τ τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος, μετὰ χαρᾶς ζῆν τὴν αὑτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κεκτημένος. ἐκεῖνα μὲν δὴ τί δεῖ λέγειν ὡς ἡ ἀθυμησίας αὐτῷ, ὅτι δὴ μόνος καὶ τ σοφὸν Ὅμηρον ὄντα φυτοῦ χρυσοῦ φυτὸν, ὄντα ἀρχαῖον, ἀλλὰ τὰ ἀπόρρητα πάντα νέμεται. καὶ μὴν ῥητορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα, οἷόν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τι πονηρὸν, ἐάν τε ἐ μαθὼν ᾖ. παρασιτικὸν δ, εἰδὼς δυνάσεται ἢ μαθὼν ἄν, ἢ πονηρός. Tv. παπαῖ. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασιτικήν. ὥστε ἐ αὐτὸς ἤδη βούλομαί δοκεῖ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου, ὃς εἰμι. Πα. ὡς μὲν τοίνυν κρεῖττ πάντων ἀφορίᾳ, διδοῦχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς ἐ καθ' ἑαυτὸν ἐκάστης διαφέρᾳ, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι. καὶ μᾶλλόν πως καταιρεῖσθαι τὸ ἀξίωμα τ τέχνης. ὅτι γε μὴν τ μεγίστων ἐ κακλίστων τεχνῶν ἀφορίᾳ, δεικτέον, ὁμολογούμενα γὰρ δὴ πᾶσι πέφυκεν τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς ἀφ' ἡμιαύτου, καὶ ἐπιδήμους ἀποφαίνουσί τινες. ἐπειδὴν γὰρ ἐ τούτων ἀποδείξωμεν τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τ ἄλλων τεχνῶν δόξει κρείττων, καθάπερ ἡ Ναυσικὰα τ θεραπαινίδων. κρεῖττ μὲν δὴ ἀμφοῖν

sit maximè regalis: hinc non minùs possis cognoscere. Nam reliquas artes non modo graviter laborantes, & sudantes, sed per lovem, sedentes, & stantes exercent, nimirum ut artium servi. At parasitus artem suam aggreditur, tanquam rex accumbens. Quid enim attinet ea dicere quæ ad ejus fœlicitatem pertinent, quòd solus juxta sapientem Homerum, neque plantam manibus plantat, neque arat, sed citra arationem & sementem omnia consequitur? Quinimo nihil rhetorem, geometram, ærarium fabrum impedit, quominus suam artem exerceat, sive sit pravus, sive stultus. Nemo autem, qui sit stultus, aut pravus, potest parasitari. *Tych.* Papæ! cujusmodi rem ostendisti Parasiticam esse! Itaque velim, pro eo qui jam sum, parasitus esse. *Para.* Igitur quantum communiter præstet omnibus, videor mihi demonstrasse. Age jam quantum privatim singulis præstet, consideremus. Certè eam cum mechanicis artibus comparare, inceptum esset: aut potiùs ejus qui hujus artis dignitatem tollere vellet. Sed ostendendum est hanc maximas, & pulcherrimas artes præstantia superare. Apud omnes in confesso est, cùm Rhetoricam, tum Philosophiam esse maximas & pulcherrimas, quas propter nobilitatem, nonnulli etiam scientias faciunt. Proinde posteaquam ostendero, & his longè potiorem esse Parasiticam, satis nimirum constabit eandem & aliis artibus esse præstantiorem, quemadmodum Nausicaa præstet famulis. Communiter

1 Τὴν τε ῥητορικὴν ἐ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ ἡμιαύτου τε] Τὴν τε ῥητορικὴν ἐ * φιλοσοφίαν μεγίστας τε ἐ κακλίστας τῆ), ἃς διὰ γ. Sic paulo ante ὅτι γε μὴν τὴν μεγίστων ἐ κακλίστων τεχνῶν διαφέρᾳ, &c. *Marcil.*

1 Νὴ

διαφέρει, καὶ τὰ ῥητορικῆς, καὶ τὰ φιλοσοφίας, πρότερον καὶ τῆς ὑποστάσεως. τὰ μὲν γὰρ ὑφίστηκεν. οἶδα, ὅτι γὰρ ἡ τῆς ῥητορικῆς ἴν τι, καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν. ἀλλ' οἱ μὲν, τέχνην. οἱδὲ, τριβὴν, ἀτεχνίαν. ἄλλοι δὲ, κακοτεχνίαν. ἄλλοι δὲ, ἄλλό τι. ὁμοίως δὲ καὶ τῆς φιλοσοφίας καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ἀσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν. ἑτέρως δὲ, τοῖς ἀπὸ τῆς στοᾶς. ἑτέρως δὲ, τοῖς ἀπὸ τῆς ἀκαδημίας. ἑτέρως δὲ, τοῖς ἀπὸ τοῦ περιπάτου. καὶ ἁπλῶς, ἄλλῳ ἄλλου ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νυνὶ, ὅτι οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, ὅτι αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι πεπαίρεσθαι καὶ ἐπαίρεται. ἐγὼ γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεί τι ἦν ἀριθμητικὴ μία, μία ἐστὶ καὶ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο παρ' ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέτταρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ πᾶσι καὶ παρὰ Ἕλλησι, καὶ βαρβάροις. φιλοσοφίας δὲ, πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν. καὶ ὅτι τὰς δόξας, ὅτι τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. Τυ. ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν καὶ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν. αὐτοὶ δὲ, αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς. Πα. καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατ' αὐτὰς ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπὶ μέσῃ τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμεταπτωτοι, ὡς ἂν εἴη. φιλοσοφίαν δὲ τις ὡς ἀναγκαίαν, ἀνάσχοιθ' μὴ μίαν εἶναι, καὶ μὴ δὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀρῶντων. μία μὲν οὖν ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ δυνάμενοι εἶναι, ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία. ὁμοίως δὲ καὶ

niter igitur Rhetoricam & Philosophiam antecellit. Primùm quantum attinet ad artis substantiam. Hæc enim subsistit: illæ verò minimè. Neque enim de Rhetorica unum idemque sentimus: sed alii artem: alii contrà, non artem: alii malam artem: alii aliud esse dicunt. Neque Philosophiam simili ratione, eodemque modo se habere putamus. Aliter enim Epicuro res videntur se habere: aliter Stoicis: aliter Academicis: aliter Peripateticis, Quid multa? alius aliam Philosophiam esse contendit. Et hactenus neque iidem sententia potiuntur, neque eorum ars una esse videtur. Ex quibus reliquum est ut argumenta ducam. Principio artem esse nego, cujus nulla est substantia. Nam & Arithmetica una eademque est, & bis duo apud nos & Persas, sunt quatuor, & hac de re convenit inter Græcos & Barbaros. Sed Philosophias multas & diversas videmus, quarum omnium neque principia, neque fines inter se consentiunt. *Tych.* Vera dicis. Vnam enim Philosophiam omnes esse dicunt: attamen ipsi multarum sunt authores. *Para.* Certè in reliquis artibus, quanquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam præteriret: siquidem mediæ videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus tamen esset. Philosophiam autem aliquis tanquam necessariam, sustineret non unam esse, nec secum magis convenire, quam instrumenta. Vna quidem non est Philosophia, siquidem innumeras esse video. Nec multæ tamen esse possunt, siquidem una est Philosophia. Similia etiam

dicat

φ ὑποφάσεως ἡ ῥητορικῆς τοῦτο φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς πρᾶγμα πειρᾶσθαι ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀνιδέξη, διαφωνίας μεγίστης ἔ μὴ ὂν τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, ἐ μία καταλήψεως ἐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, κ τὸ μὴ δέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ ἔ ζητουμένην τὴν οὐσίαν. ἡ μὲν τοι ῥητορικὴ οὐκ ἄτιμος ἔχει, ἀλλὰ ἐ ὑπὸ Ἑλλήνων, κ ὑπὸ βαρβάρων μία ἐστὶ, κ κατὰ ταὐτὰ, κ ὡσαύτως. κ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲ τὸν δὲ, ἑτέρως ἢ τὸν, παρασιτεῖν. νῦν δὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν οἱ παρασιτεῖν φάσκοντες, οἱ στωϊκοὶ, ἢ ἐπικούρειοι, δόγμασι ἔχοντες διαφόροις, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς ἅπαξ ὁμολογία τίς ἐστι, κ συμφωνία τῶν ἔργων, κ ἔ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν κ γε τοῦτο, κ σοφία εἶναι. Τυ. πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς περὶ αὐτῆς εἰρηκέναι. ὡς ἢ ἐ τὰ ἄλλα χαίρειν ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τ ἐκ τέχνης, πῶς ἀποδείκνυες; Πα. οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲ οὐδεὶς πώποτε ἠρᾠδὴν παρασιτικὴν, παρασιτικῆς ἢ, πάμπολλοι ἐπεθύμησαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, κ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. Τυ. καὶ πάνυ ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν ἀπροφασίστως; Πα. ὃς πᾶς μάρτυς ὦ Τυχιάδη ἐ σὺ γιγνώσκων, ὑπολείπῃ ἀγνοεῖν καὶ μὲ, ὡς κ τοῦτο αὐτοῖς αἰσχύνης ὀφείλειν γιγνομένης, οὐχὶ ἡμῖν. Τυ. ἀ μὰ τὸν Δία ὦ Σίμων. ἀλλὰ ἐ σφόδρα ἀπορῶ ὅς ποτε ἐ εὑρήσεις εἰπεῖν. Πα. ὦ ἡνιαῖε, σὺ μοι δοκεῖς οἰήσῃ εἶναι ἐ τὸ ἀναγραψάντων τὰς σεαυτοῦ βίβλους, ἐπὶ πάντως ἂν ἐ ἐπιγνῶναι ὅς τινας λέγω διώκειν.

dicat aliquis de Rhetoricæ substantia. Nam quòd de una quæstione non eadem dicunt omnes, sed diversis inter se pugnant sententiis, certissimum est documentum, ne hoc quidem esse principium, cujus una perceptio non est. Nam quærere quid potissimùm ex illis sit Rhetorica, nec fateri unam esse, hoc ipsam, ejus quod quæritur, essentiam tollit. Porrò Parasitica non ita se habet: sed & apud Græcos, & apud Barbaros secundum eadem, eodemque modo una est: neque dicat quisquam aliter hos, aliter illos parasitari. Neque sunt inter Parasitos, ut liquet, quales Stoici, aut Epicurei, diversorum præceptorum authores: sed omnibus apud omnes una est professio, & operum, finisque concentus. Itaque parum abesse videtur quin Parasitica, ex his quæ adduxi, etiam sit Sapientia. *Tych.* Hæc mihi videris satis superque dixisse. Sed quomodo demonstras Philosophiam esse tua arte deteriorem? *Para.* Ergo necesse est ut primùm dicam, philosophiæ amatorem parasitum nunquam fuisse: & memoriæ proditum esse complures philosophos Parasiticæ desiderio arsisse, quam ad hoc etiam usque tempus amant. *Tych.* Et quosnam Philosophos nominare possis, qui Parasiticæ operam dederint? *Para.* Quos ô Tychiade, tu cùm noris, non nosse simulas, & me, ac si ex ea re dedecus non honor ad ipsos redundet. *Tych.* Non simulo per Iovem ô Simon. Imò nescio quos nominandos invenire possis. *Para.* O generose mihi videris eos ignorare à quibus illorum vitæ conscriptæ sunt: alioqui quos dico prorsus nosse posses. *Tych.*

Τυ. καὶ μὰ τοὺς [1] Νὴ τὴν Ἡρακλέα πολὺ δὲ ἀκοῦσαι τίνες εἰσίν. Πα. ἐγώ σοι δείξω, καὶ κατάλιξω αὐτοὺς ὀνόματος ἀρξάμενος τοὺς φαύλους, ἀλλ' οὓς ἐγὼ δικαίως ἀφίσης, καὶ ὡς ἥκιστα οἴει. Αἰσχίνης μὲν γὰρ ὁ Σωκρατικὸς ἦν, ὁ τοὺς μακροὺς ἐκείνους λόγους γράψας, ἡνίκα ποτὲ εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως εἰ δύναιτο δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. καὶ τὸ Μιλτιάδου ἀναγνούς, καὶ δόξας εὐδοκιμήσειν, λοιπὸν ἐκπλεῖ ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διαλεχθαῖς ἐρρῶσθαι φράσας. τί δ', καὶ Ἀρίσιππον ὁ κυνιδιῶν ἀρ' οὐκ ἐν δοκίμοις φαίνεται σοι φιλοσόφοις; Τυ. καὶ πάνυ. Πα. καὶ ἐτόλμησε μέντοι καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον διατρῖψαι ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἐμέλλε τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκιμεῖ παρ' αὐτῷ ἐκ πολλοῦ πολὺ τῶν ἄλλων σοφὸς τὴν τέχνην εἶναι. ὥστε τὸν ἐψοποιὸν σημέραι ἔπεμπε πρὸς τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησόμενος. ἔτυχε μέντοι δεκτὸς ἐκ τοσούτου τὴν τέχνην ἀξίως. ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γλυκαίνων, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τοῦτο. καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, ἐπαρασιτεῖν ὑπὸ ἀφυΐας ἐξέπεσε. καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δεύτερον στόλον ἐπέστειλε τῇ Σικελίᾳ. καὶ διαπλεύσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας

Tych. At certè per Herculem, quinam sint illi audire exopto. *Para.* Ostendam tibi & recenſebo illos, non levis momenti viros, ſed quos judico præſtantiſſimos: quoſque minimè putes. Socraticus ille Æſchines qui longos illos, urbanoſque dialogos conſcripſit, eos in Siciliam aliquando detulit, per quos, ſi poſſet, Dionyſio tyranno innoteſceret. Ex quibus cum Miltiadem legiſſet, & placuiſſe viſus eſſet, reliquum tempus in Sicilia conſedit paraſitans Dionyſio, & Socraticis diſputationibus vale dixit. Quid autem? nonne & [2] Ariſtippus ille Cyrenæus tibi ex præſtantibus Philoſophis videtur fuiſſe? *Tych.* Maximè. *Para.* Et ille per id ætatis Syracuſis verſatus eſt, paraſitando apud Dionyſium apud quem paraſitorum omnium maximè probabatur, ut qui ad hanc artem præ cæteris ſingulari præditus eſſet induſtria: adeò ut quotidie coquos ad eum mitteret Dionyſius, ut ex ipſo diſcerent. Hic videtur artis dignitatem excoluiſſe. Veſter quoque generoſiſſimus ille Plato, in Siciliam hac de cauſa venit. Vbi cùm paucos dies apud regem eſſet paraſitatus, à paraſitatione, quia ad eam erat inhabilis, excidit. Rurſum repetitis Athenis poſtquam vehemens ſtudium adhibuiſſet, ſeque adornaſſet, ſecunda navigatione Siciliam petivit: ubi paucos dies cœnatus, iterum præ imperitia excidit. Et

1 Νὴ τὴν Ἡρακλέα] De hoc Paraſitico ſacramento vir Clariſſimus Io. Meurſius; jurabant etiam Paraſiti νὴ τοὺς ἅλας Liban. Paraſ. *Bourd.*

2 *Ariſtippus*] Genere Cyrenaicus maximè voluptarius fuit, canis regius à Diogene nominatus, quòd aſſentaretur Dionyſio, ad hunc Stratonem, vel ut alii, Platonem dixiſſe tradunt. Tibi ſoli & chlamydem & veſtem rejiculam ferre datum eſt leg. Diog. Laert. lib. 2. Horat. epiſt. lib. 1. *Cogn.*

Ἰσως ἐξέπεσεν. καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι μὲν Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γοῦν τῇ Νικίᾳ. Tv. καὶ τίς ὁ Σίμων, καὶ τούτου λέγεις; Πα. πολλοὶ μὲν ἄλλοι. Ἀριστόξενος δ' ὁ μουσικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς ὢν παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ τελευτᾶν παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάνυ ἐπίστασαι. καὶ Ἀριστοτέλης ὢν τὸ παρασιτικὸν ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τὴν ἄλλην τέχνην. [5] φιλοσόφους μὲν ἴσως ὥσπερ λέγω, παρασιτικὰ σπουδάσαντας, ἐδείξαμεν. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι, φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα. καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαίμων τὸ μὴ πεινᾶν, μὴ δὲ διψᾶν. μὴ δὲ ῥιγοῦν, τοῦτο γὰρ οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς εὖ ῥιγοῦντας, καὶ πεινῶντας εὕροι. παράσιτον δέ, οὐ. ἢ μὰ Δία οὐδὲ ἂν εἷς παράσιτος, ἀλλὰ δυσγνής τις, ἢ πλωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφου

Et hæc Platonis fortuna Niciæ fortunæ similis videtur. *Tych.* Ecquis Simo ea de Platone dicit? *Para.* Complures etiam alii. Porrò [1] Aristoxenus Musicus, plurimi æstimandus, [2] Nelei fuit [3] parasitus. Quòd autem Euripides apud Archelaum ad mortem usque, [4] Anaxarchus apud Alexandrum egit parasitum, planè compertum habes. Cæterùm Aristoteles Parasiticam orsus est solùm, ut reliquas artes. Philosophos quemadmodum Parasiticæ operam dederint, ostendi. Nemo autem Parasitum producat, qui philosopharis voluerit. Ac sanè si neque esurire, neque sitire, neque algere beatum est, hæc alii nulli quàm parasito suppetunt. Itaque Philosophos multos invenias qui frigore, & fame capiantur: Parasitum autem, nullum: alioqui Parasitus non esset, sed infœlix quispiam, aut mendicus, aut Philosopho similis.

1 *Aristoxenus*] Musicus dictus fuit à patre, musicæ præcipuo magistro, auctore Suid. Stephanus de urbibus, in dictione Tarentum, scribit hunc fuisse patria Tarentinum. de hoc Cic. & Gellius. *Cogn.* Ἀριστόξενος ὁ ὁ Μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος· καὶ αὐτὸς γὰρ παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone lib. 13. ὁ τῶν Καρίσσης υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου——φράτωρ ἦν Ἰσμηνοῦ σωαγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας ἐν τῇ Λιγύπῃ βασιλέας βιβλιοθήκας συνιστάναι. Non est mirum, si parasitum habuerit Aristoxenum. Nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, & Aristoxenus eandem cum Neleo Philosophiæ sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μυησίου τοῦ ἐκ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Ταραντίνου δὲ Γαπελίας, διατρίψας ὁ ὑπὸ Μαντινίαν, φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ὑπεδείκνυτο ἐκ πλείονος ἀκούσας τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quæ videbis, & tandem addit συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα: ex his patet eundem esse, de quo hic Lucianus. *Palm.*

2 *Nelei*] De hoc Athen. lib. 1. *Cogn.*

3 *Parasitus Euripid.*] Hoc abundè Suid. & Gell. lib. 15. *Idem.*

4 *Anaxarchus*] Legend. Laërt. *Idem.*

5 Φιλοσόφους μὲν ἴσως ὥσπερ λέγω, παρασιτικὰ σπουδάσαντας] Fortean φιλοσόφους μὲν ἴσως ὥσπερ λέγω ὑπολαβών, παρασιτικὰ σπουδάσαντας. Nisi accipi Lucianus voluit, ἴσως ὥσπερ, ut erat, pro, ut est, sive ἴσως ὥσπερ ἐστὶ, sive, ut res se habet. Marcil.

ὁμοίως. Τυ. ἐκεινῶς ταῦτά γε. ὅτι ἢ ἐς τὴν πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥήθεσκῆς ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἐπιδείκνυσις; Πα. εἰσὶν ὦ βέλτιστε, καιροὶ ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων βίου. ὁ μέν τις, εἰρήνης οὔσης. ὅτε δ' αὖ, πολέμου, ἐν δὲ τούτοις, πᾶσιν ἀνάγκη φανερὰς γενέσθαι τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἴσχυρὰς τούτου ὁποῖοί τινές εἰσι. σκεπτέον ἢ εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεθα τὸν δὲ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδόντι ἔκεινον αὐτοῖς, καὶ κρίνῃ τῇ πόλει. Τυ. ὡς δ' μέτεστιν ἀγῶνα καθεστάλλεις τὸν ἀνδρῶν. καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ καὶ ἐμαυτὸν, σκοπῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος. Πα. ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μὴ ἢ τὸ πρᾶγμα σοι δοκῇ χλιδῆς ἄξιον, φέρε σοὶ τυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. ἡγεμὼν μὲ αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἴτε ἢ ἀπάγκλων ἐπεξέλευσιν, καὶ μὴ σφεῖς ἐξω διημένους τὴν γῆν. τὸ γὰρ τηνῶν ἢ παραχέλλειν ἅπασιν εἰς τὸ καθοπλίζειν τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, ἐν δὲ χωρεῖν τοὺς ἄλλους. ἐν ἢ δὴ τούτοις, φιλοστόργους τινὰς, καὶ ῥήτορας, ἐν παρασίτους. σκεπτέον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς. ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοὺς σκοπεῖσθαι. ἴθι δὴ τοὺς ἄνδρας ὦ ἡγεμὼν καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν, ὑπὸ εὐδίας ἴδοις ἂν λεπτοὺς, ἐν ὠχροὺς περιφανῶς, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, ἐν μάχην στειδίαν, ἐν ὠθισμὸν, ἐν κόνιν, ἐν τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύναται. φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ σκιάς τινος ἐρημίνης ἀναλήψεως; ἄλλο δὲ πάλιν μιξάτω, τὸ παράσιτον ὁποῖός τις φαίνεται.

milis. *Tych.* Hæc sufficiunt. Sed Parasiticam Philosophia & Rhetorica esse potiorem, quomodo comprobabis? *Para.* Vitæ humanæ sunt tempora, vir optime, alterum pacis, alterum belli, in quibus utique omnino est necessarium artes patefieri, & cujusmodi sint ii à quibus exercentur. Priùs autem, si tibi videtur, consideremus belli tempus, quinam potissimùm utilissimi esse possint, cùm privatim quisque sibi, tum in genere reip. *Tych.* Quàm non mediocre virorum certamen denuntias: ac jamdudum apud me rideo, cogitans qualis esse possit Philosophus cum Parasito comparatus. *Para.* Ergo ut non mireris nimium, neque hoc subitanatione dignum putes, age typis expressis ob oculos nostros ponamus. Annuntiatum est hostes in regionem ex improviso irrupisse, necesse autem esse in eos irruere, neque permittendum ut agros populentur. Esse etiam operæ pretium ut belli dux conscribat exercitum ex juvenibus, & alii discedant. Inter hos esse Philosophos aliqu , Rhetores, & Parasitos. Primùm igitur eis vestimenta detrahamus: necesse enim est ut priùs denudentur, qui arma sunt induturi Tum ô generose viros illos sigillatim contemplare, & corpora explora. Certè alios præ indigentia tenues, & horrore pallidos videbis, tanquam vulneribus confectos. Annon ridiculum esset dicere ejusmodi homines, qui curatione aliqua sunt refocillandi, statariam pugnam, & conflictum, & pulverem, & vulnera ferre posse? Iterum ab iis ad Parasitum transiens, aspice qualis appareat. Non-

ἆρ' οὐχ ὅδε; τὸ σῶμα σφόδρα πολλῆς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, οὐ μέλας γε. [1] οὐδὲ λάβρος; τὸ μὲν, γὰρ γυναικί, τὸ δὲ, θύλακι προσήκειν. ἔπειτα δυμενὴς, δεινὸν βλέπων, ὀπτεύων ἡμᾶς μέγα, καὶ ὕφαιμος. οὐ γὰρ καλὸν δεδιέναι γε ἢ θηλυ ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος κρείττων ἂν, καὶ ζῶν ἀπέλθοι, καλὸς δὲ εἰ λοχήσειν καλῶς; ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν ἐξετάζειν; ἀτελῶς γὰρ εἰπεῖν, οὐ πολέμῳ γε πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν, οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἕξιν ἢ πίσυνος ὠφελῆσαι. εἰ δέ τις ἐξαναστὰς παρέδραμε, φημὶ τοῦτον λείψανα τῆς πόλεως, ὑποφέρειν. *Tv.* ὡς θαυμαστὰ πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπερβολῇ μέτρου. *Pa.* λέγω γὰρ ὅμως. τὸν μὲν πολιὸν ῥήτορα, Ἰσοκράτη δὲ οὐκ ἄν ποτε εἰς πόλεμον ἐξαναστῆναι ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον αὐτὸν ἀφ' ἡλίου. ἔμοιγε οὐδὲ τῷ φωτὶ ἀφ' οὗ ἔκρα. τί δῆτα; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης ὑπὸ δέους δείσαντες τὴν καθ' ἡσυχίαν δ' Φιλίππου πολέμιν, τὴν πόλιν σχεδὸν, καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διεπράξαντο Ἀθήνησιν εἶναι τὰ ἐκείνου πολιτεύόμενοι. ὃς εἴγε τις ἦν ἄλλος Ἀθηναῖος, καὶ αὐτὸς ἐπολέμει, καὶ κατεῖχεν ὑπ' αὐτοῖς ὢν φίλος. οἱ δ' ἀπελάδης γε; καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκοῦργος, οἷα δειλοῦντες ἀνδριάντας, καὶ πᾶν πλῆθος ἐκπλήττοντες ἀεὶ θορυβοῦντες, καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, εἴ ποτε ἀπειρήκοιεν ἡσυχάζοντες ὑπ' τῷ

Nonne hic primùm córpore est magno, colore jucundo, non nigro quidem, sed neque peralbo: nam hic mulieri, ille servo convenit. Deinde animosus, horrendum obtuens: magnis quemadmodum nos, & cruentis oculis. Bonum enim non est meticulosum & fœmineum oculum in aciem afferre. Annon qui sit istiusmodi, egregius fiat, sive quum vivit armatus, sive quum honestè est mortuus? Sed quorsum istis collationibus utimur, siquidem eorum exempla habemus? Vt uno verbo dicam, Rhetorum, aut Philosophorum priorum nullus unquam ausus est belli tempore extra mœnia prodire. Quòd siquis coactus id susceperit, hunc deserta acie abscessisse dico. *Tych.* Quam admiranda omnia, quamque nihil exiguum polliceris! *Part.* Dicam tamen. Equidem ex Rhetoribus [2] Isocrates tantùm abest ut aliquando in bellum prodierit, cùm ne in judiciali quidem foro præ timiditate suggestum unquam conscenderit. Opinor & hoc ipsum, illi vocem defuisse. Præterea nonne Demades, Æschines, & Philocrates timore statim consternati, Philippo bellum indicente, civitatem & se ipsos prodiderunt, & Philippi res Athenis semper gesserunt? Quorum bellandi rationem siquis alius Athenienfium sequeretur, eum in amicitiam ascisceebant. Hyperides quoque, & Demosthenes, & Lycurgus qui videbantur animosiores, & in concionibus tumultuabantur, & Philippo convitiabantur, quid præclari in

1 Οὐδὲ λάβρος; τὸ μὲν, γὰρ γυναικί] Vide Isaacum Casaubonum ad hæc verba Theocriti Idyll. 16. ἃ δ' ἄλλων ἔσσ' ἔχεσθε Κύκνοι ἴσον. Bourd.

2 *Isocrates*] Et alii, quos postea nominat ætate eadem vivebant Athen. leg. Cic. de clar. orat. Quintil. lib. 1. Plut. in Phocio. *Cogn.*

πρὸς αὐτὸν πολέμαι; καὶ Υπερείδης μὲν, καὶ Λυκοῦργος, οὐδ' ἐξῆλθον. ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθηντο, παρ' αὐτοῖς ἦδη πολιορκήμενοι, γνωμίδια, καὶ ψηφισμάτια συνθέντες. ὁ γὰρ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταῦτα λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς. Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ἄλεθρος, ὄζει οὗτοι ἀνδράποδον πρίασθαί τις ποτε, τολμήσας ἐπελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ τράπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα, ἔφυγεν. ἢ οὐδέπω τοῦτο ἐπύθετο δηλώσας ὑμῖν, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐκ ὄντας Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θρᾳξὶ, καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κράνεμα ἦν. Τυ. ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔστι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες. ἀρετὴν δ', ὦ τί ἐστὶ τὸ φιλοσόφων λέγεις; ἢ γὰρ δὴ τοῦτο ὥσπερ ἐκείνης ἔχεις αἰτιᾶσθαι. Πα. ἔστι πάλιν ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τὰ ἀνδρεῖα ὀσημέραι ἀληλιμμένοι, καὶ κεκαπεικότες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τὸ ῥητόρων φαυλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ὅτου. πρῶτον μὲν, τὸν ἐσπουδακότα εἰπεῖν ἔχει φιλόσοφον ἐν πολέμῳ πεπαιδοτριβηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσατο, ἢ εἰ καὶ ἐστρατεύσατο, πάντες ἔφυγον. Ἀνυσθένης μὲν ὧν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὅστις ὁ ὅμιλος, ὅτε εἶδον παρατα-

in bello adversus eum gesto præstiterunt? Equidem Hyperides & Lycurgus nunquam egressi sunt, sed neque vel modicum exerto è portis capite ausi sunt prospicere. Verùm intra mœnia sedebant, apud se ipsos obsessi, sententiolas & senatusconsulta componentes. Sed enim coryphæus illorum Demosthenes, qui hæc subinde in concionibus dicebat: Pestifer ille Philippus Macedo, unde ne mancipium quidem quisquam emeret, ausus in Bœotiam venire: priusquam commixti exercitus ad manus venirent, [1] abjecto clypeo aufugit. Aut hæc priùs nondum ex quoquam audivisti, quæ innotuerunt non Athenientibus modò, sed Thracibus & Scythis, unde erat scelestus ille. *Tych.* Hæc scio. Sed hi sunt Rhetores orationibus habendis, non virtute bellica exercitati. Quid autem de Philosophis dicis? Non enim hos quemadmodum illos accusare potes ignaviæ. *Para.* Hi equidem Tychiade, qui quotidie de fortitudine disputant, & virtutis nomen in ore habent, multò ignaviores & molliores Rhetoribus apparebunt. Ad hunc verò modum rem considera. Primùm nemo dicere possit Philosophum in bello mortem oppetiviſſe. Aut enim non omnino militarunt, aut ſi militarunt, omnes terga dederunt. Equidem Antiſthenes, Diogenes, Crates, Xeno, Plato, Æſchines, Ariſtoteles, & illa Philoſophorum univerſa turba nunquam viderunt aciem.

1 *Abjecto clypeo*] Demosthenes clypeo suo litteris aureis scripserat ἀγαθῇ τύχῃ attamen cum ad pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quòd cum illi probro daretur, eluit hoc versiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσομαι.

Cætera hujus dialogi decumpta sunt ex Iliad. & Odyss. *Cogn.*

2 Κατατρέχοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud Diog. Laert. in Stilpo. *Bourd.*

ξιν. [1] μόνος δὲ πολεμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φόβῳ ἐκείθεν λάθρᾳ τὸ Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν κρυπτόμενος. πόλλῳ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ τὸ μεθυσκυλίειν, καθίζεσθαι, ὡραΐζεσθαι, καὶ σοφιστεύειν ἀθύρμασι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ στρατιώτῃ μάχεσθαι. *Tych.* ὦ γλυκεῖε, ταῦτα μὲν ἤδη ἐγὼ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, καὶ μὴ Δία σκώπτειν αὐτὸς, καὶ ἀναιδίζεσθαι βλακεύων. ἴδοι δ' ἄν τι μοι δοκεῖς χαριεζόμενος τῇ σαυτοῦ τέχνῃ κατασκόπτειν τὸ ἀνδρεῖον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸ παρασίτου ὀνείδος εἴπε τίς ἐστι· πολλάκις, καὶ λέγε. καὶ μὲ ὅλως λάθῃ τὴν παρασίτου τῆς γλυκείας τὸ παλαιόν. *Par.* καὶ μὴν ὦ φιλότης, [2] ἁπλοῦς ἀνήρ. Ὁμήρου, ἀφ' ὧν πάντων ἰδιώτης τύχῃ, ὅστις οὐκ ἐπίσταται παρ' αὐτοῦ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων

aciem. Solus autem ex illorum numero sapiens Socrates, in bellum quod civitati fuit adversus Lacedæmonios, exire ausus, arrepta inde fuga, ex Parnethe in Taurei palæstram divertit. Ipsi enim multo urbanius esse videbatur: cum adolescentulis sedendo, sese ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quàm cum Spartano viro pugnare. *Tych.* Hæc ego, ô generose, ab aliis jam accepi, quibus per Iovem non erat cavillandi, & convitiandi animus. Itaque parum gratiæ arti tuæ conciliare videris, contra viros hoste mentiendo. At si videtur, age jam dic mihi cujusmodi sit in bello Parasitus: & num omnino veterum aliquis parasitus fuisse dicatur. *Para.* Atqui ô amice, nemini usque adeò inauditus est Homerus, nemo tam idiota, ut nesciat præstantissimos heroas

1 Μόνος δὲ πολεμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φόβῳ ἐκείθεν λάθρᾳ τὸ Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν] Mirum est neque interpretem neque commentatorem hunc locum emendasse, at mendum fœdum est, & manifestum: emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην? quænam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis deorum Parnethen montem à Bœotiæ finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἔξω Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἀρίστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit *adversus Lacedæmonios*. At ea pugna contra Bœotos facta fuit, & quod dicit inferius αἰδοῖ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostræ confirmationem Plutarchus in Alcibiade: ἐν ᾗ τὸ ἔξω Δηλίῳ μάχῃ γνωμένης ἐφ' ὁμολόγοντι Ἀθηναίων ἴχνη ἵππου ἀλκιβιάδης, τὸν δὲ Σωκράτην πεζὸν μετ' ὀλίγων ὑπαναχωροῦντα ἰδὼν παρέλασεν ἰδίων, &c. Vide & Laertium in Socrate. Cæterum ex hoc loco credo Onelius in suo lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum nomine Ταυρέως Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de chorago contra eum immodestius contendenti, ut sit idem Plutarchus in Alcibiade. Palæstræ erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocritum Idyll. 2. Simætha Delphin Myndium suum amasium arcessit è palæstra Timageti:

— ἀλλ' ἀπὸ παλαίστρας
Τίμωνος ποτὶ τὰν Τιμαγήτιο παλαίστραν.
Τίμωνι δ' ἐστὶν, τύνιν ἐγὼ καθορῶσα. Palm.

2 Οὐδὲν ἀνήκοος Ὁμήρου] Οὐδεὶς μὲν ἀνήκοος Ὁμήρου. Marcil.

ϖαρασίτους ὄντας. ὃ, τι γὰρ Νέστωρ ἐκείνῳ, ἢ λίπ τ γλῶτταν ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέῤῥει, αὐτῷ τ βασιλέως παρασίτῳ ἦν. καὶ ὔπ τ Ἀχιλλέα, [1] ὅσπερ ἐδόκει τε, καὶ ἦν τὸ σῶμα γυναικοπρεπὴς, καὶ δικαιότατος, ὔπ τ Διομήδη, ὔτε τ Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων ὔπως ἐπαινεῖ τε, καὶ θαυμάζῃ, ὥσπερ τ Νέστορα. οἶδι γὰρ δίκῃ Αἴαντας εὐχῇ γενέσθαι αὐτῷ, ὔπ δίκῃ Ἀχιλλέως. πάλαι δ' ἂν ἐαλωκυίαν τὴν Τροίαν, εἰ τοιοῦτος ὁπῖος ἦν ὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, τραλιῶσι ἶχε δίκῃ. καὶ τ Ἰδομέα τ τ Διὸς ἔγνων, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγῃ. Τυ. ταῦτα μὲν ἐ αὐτὸς ἐπίσταμαι. ὅπως γε μὴν δικῶ μοι γιγνώσκειν πῶς δὴ τὼ ἀνδρε, τὸ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. Πα. ἀναμνήσθητι ὦ γενναῖε τ ἐπῶν ἐκείνων, ὧνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων ᾠδὸς τ Ἰδομέα λέγῃ. Τυ. ποίων; Πα. Σὸν ᾗ πλέον δέπας αἰεὶ ἔχῃ ὥσπερ ἐμοὶ πίειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. σὺ ταῦτα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἰρηκεν, οὐχ' ὅπ τὸ ποτήριον ἀμφανῶς πλῆρες ἐφῆκε τ Ἰδομέι, ἐ μαχομένῳ, ᾗ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅπ αὐτὸ δίολε ἓ βίᾳ μόνῳ συνδιαπονεῖν, ὑπῆρχε τ βασιλεῖ. ἀλλ' οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς τραλιῶται ὡς ἡμέρας πάσας ὡσκαλυμμένοις. τ μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπὶ καλῶς ἐμονομάχησε τ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δεῖν ἄγειν φησὶν, ᾗ τιμὴν ἀξιοῦσθαι ὀψὲ ἓ δόξῃ τ βασιλεῖ δεῖπνου. ὀδὲ Ἰδομεύς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδίπνουν τ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ ᾗ παράσιτός μοι δοκεῖ τ βασιλέων μάλιστα τεχνίτης, καὶ ἀγαθὸς ἰητρός. ὁ γὰρ ἐπὶ ἓ

roas apud ipſum eſſe paraſitos. Nam Neſtor ille, à cujus lingua perinde ut mel fluebat oratio, regis fuit paraſitus. Et neque Achillem, qui & videbatur, & erat forma corporis præſtantiſſimus, & juſtiſſimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon tantis laudibus extulit, & admiratus eſt, quantum Neſtorem. Neque enim decem Aiaces, neque decem Achilles ſibi eſſe optat. Quippe jam olim Troiam cepiſſet, ſi tales, qualis erat hic paraſitus, quamvis ſenex, decem milites habuiſſet. Quinetiam Idomeneum Iovis filium, ſimiliter Agamemnonis paraſitum eſſe dicit. *Tych.* Hæc quoque ſcio. Nondum tamen mihi videor intelligere, quomodo hi duo viri fuerint Agamemnonis paraſiti. *Para.* Memento illorum Homeri verſuum, quibus Idomeneum alloquitur Agamemnon. *Tych.* Quoſnam dicis? *Para.* Semper tibi plenior ut mi Stat cyathus, quum fert animus potare benignè. Hoc loco ſemper plenum dixit cyathum: non quòd poculum perpetuò plenum adſtaret Idomeneo tum pugnanti, tum dormienti: ſed quia ipſi ſoli, quandiu vixit, cum rege convivari obtigit: ſiquidem certis diebus: ut cæteri milites, non invitabatur. Etenim Aiacem, poſtquam in ſingulari certamine cum Hectore, ſtrenuè ſe geſſiſſet, ad divinum Agamemnonem ductum fuiſſe ait, & veſperi apud regem honoris cauſa cœnatum. At verò Idomeneus & Neſtor, fere quotidie cum rege, ut ipſe inquit, convivabantur. Porrò Neſtor regum Paraſitus mihi fuiſſe videtur arte multa induſtrius: qui non apud

1 Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. Marcil.

ſ Πεῖσ

Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τὴν τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἀπὸ Καπέως, καὶ Ἐξαδίου. δοκεῖ δέ μοι ἀποπαύσασθαι παροιμιῶν, εἰ μὴ ὁ Ἀγαμέμνων ἀπόθοιτο. *Tv.* ἀτὰρ μὴν γενναῖός γε ὁ παράσιτος. εἰ δὲ ἄλλους πάσχει οἶδα, πιρᾶ λέγων. *Πα.* τί δ' ἂν ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ ὁ Πάτροκλος ὁ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, ὁ τοῦτο, οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτὸς μοι δοκῶ ὁ Ἀχιλλεὺς τεταρταίαζ τοῖς ἔργοις αὐτὸς χείρων εἶναι. τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ ἐμβάντα τοῖς ναυσὶν εἶσω μαχόμενον, ὥστε ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην, ἔσβεσεν. καίτοι ἐπιβάντα αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι. ἀλλ' οἱ ὁ Τελαμῶνος, Αἴας τε, καὶ Τεῦκρος. ὁ μὲν, ὁπλίτης ἀγαθὸς. οἶδα, τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲ ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων. οὐ δὲ τάττεις, καὶ Σαρπηδόνα τὸν ὁ Διὸς ἦν, ὁ παράσιτος ὁ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲ Ἕκτορ, Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς, ἕνα. καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα, Πάρις. τὸν δὲ παράσιτον, γὰρ, καὶ δύο ἄνδρες. καὶ πλάστιγγι, φασὶν ἀφεῖναι, οὐχ οἷος ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ, σφαττόμενον τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύσαι ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἷος οὐκὸς ἀφεῖναι παροιμιῶν. τίνας δὲ τούτους; τοιούτους δ' ὄντας μοι εἰκάσαι ἀντιβόλαιον, πάντας κρυπτὸ' ὅλους, ἐμφ' ὑπὸ δορὶ δεδμῆτας. *Tv.* τοῦτο μὲ ἐκμά. ἐπεὶ δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος ὁ Ἀχιλλέως, πιστὸν λέγεις. *Πα.* αὐτὸν δ' Τυχιάδη τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοις σοι παρέξομαι. *Tv.* ἡνυκάκεσε λέγεις. *Πα.* ἀκουε τοίνυν αὐτοῦ τὸν ἔπαινον. Μὴ ἐμοὶ

apud Agamemnonem, sed priùs apud Cæneum & Exadium artem hanc inchoavit. Nec parasitandi finem priùs videtur feciſſe, quàm diem obiit Agamemnon. *Tych.* Equidem præclarus hic fuit parasitus. At siquos alios nosti, conare dicere. *Para.* Quid igitur Tychiade, nonne & Patroclus Achillis fuit parasitus, idque cùm nullo alio Græcorum fuerit deterior, neque animi, neque corporis dotibus, etsi erat juvenis? Mihi equidem nulla in re ipso Achille videtur fuisse deterior, ex ejus factis conjecturam facienti. Etenim Hectorem ruptis portis, ac intra munitionem juxta naves pugnantem expulit: & Protesilai navim incensam, extinxit: quanquam in ea militabant, non ignaviſſimi, verùm Aiax & Teucer Telamone nati, cataphractus alter, alter sagittarius. Quinetiam multos ex barbaris neci dedit Achillis ille parasitus, atque inter hos Sarpedonem Iovis filium. Nec ut alii cecubuit: sed Hectorem Achilles, unus unum, Achillem Paris occidit: hunc parasitum Deus, duoque homines. Et moriens voces emisit, non quales Hector ille generoſiſſimus, Achillem suppliciter precatus, ut cadaver suis redderet: sed quales parasitum emittere par est. Quænam autem sunt? Si mihi viginti duro in certamine tales Ante occurriſſent, straviſſem cuspide cunctos. *Tych.* Sufficiunt ista. Cæterùm Patroclum non amicum: sed parasitum Achillis fuisse, proba. *Para.* Ipsum ô Tychiade Patroclum se parasitum dicentem exhibebo. *Tych.* Miranda dicis. *Para.* Audi igitur ipsos versus. Ne mea Peliae

φῶν ἀπαίδευτε πεπήμμαι ἐστὶ Ἀχιλλεῖ, ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροις δόμοισι. καὶ πάλιν ἀποβὰς, καὶ νῦν μὲ δεξάμενός φησιν, ὁ Πηλεὺς ἔπεφνεν συβώτας, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. τοιγαροῦν παράσιτον εἶχεν. εἰμὶ τοίνυν φίλος ἐθέλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, σὺκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα. ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς ἐλευθέρους, μήτε τοὺς φίλους; τοὺς παρασίτους δηλονότι, ἢ ἐς τὸν Μηριόνην ἦν Ἰδομενεὺς ἐς αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζῃ. ὅτως οἶμαι καλλιμμάων τότε τὸ παράσιτον. σκόπει γὰρ ὅτι ἐς σὺταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα ἥρωα, σὺκ ἀξιοῖ λέγειν ἀπάλαστον Ἄρεος, Μηριόνην δὲ τὸ παράσιτον αὐτοῦ. τί δῆτα, οὐχὶ ἐς Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ἅπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν ἐκείνου Ἁρμοδίου; εἰ δὲ, οὐχὶ ἐς ἐρωμένης; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι ἐς ἐρωμένους τὸ τρυφόντων εἰσίν. ὥστε τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννημένην, εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο. καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. ἕτοιμον δὴ τοιοῦτος ὢν τῆς μάχης ἀγαθὸς, παράσιτος ἦσθα. σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἶναι ζητεῖς ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἡδυσπουδασμένος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἦ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἑτοῖμος, καὶ δεῖπνος ἅμα ἐν μάχῃ δύοι. καὶ ὃν ἄλλοι σπανίως ἐν μάχῃ χρόνον τινὰ δύας. ὁ μὲν, τὴν ἀκριβῶς ἁρμόζῃ τὸ κράνος. ὁδὲ, θωράκιον σύδυσεται. ὁδὲ, αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων ἐν πολέμῳ, τρέμει. ὅτος δὲ, ἐσθίει τότε μάλα φαιδρῶς τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τῶν ἡδονῶν δύης ἐν προτοίοις ἀριστοποιεῖται. ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν, ὅπως ἐν ὑπο-

tu condas ossa seorsim, Sed simul, ut tecto nutriti viximus uno. Et rursum eodem in loco. Nam me susceptum Peleus studiosus alebat: Nomine meque tuum noto Theraponta vocavit. Hoc est, parasitum esse voluit. Etenim si Patroclum appellare voluisset amicum, haud illum theraponta nominasset. Liber enim erat Patroclus. Quos igitur dicit esse therapontas, si neque servos, neque amicos intelligit? parasitos nimirum. Quo nomine & Merionem Idomenei theraponta compellat. Sic puto vocabantur tunc parasiti. Considera etiam eum non dignari Idomeneum Iovis filium Marti æqualem dicere: sed ejus parasitum Merionem. Quid? nonne & Aristogiton vir popularis, & pauper, ut inquit Thucydides, parasitus fuit Armodii? nonne & amator? Parasiti enim admodum amantes eorum sunt à quibus aluntur. Rursum hic parasitus Athenienſium remp. tyrannide laborantem, in libertatem vindicavit, & nunc in foro stat æneus cum amasio. Illi itaque cùm tales essent virtute clari, parasiti tamen fuerunt. Tu verò qualem in bello parasitum esse putas? Nonne hic primum pransus prodit in aciem: quemadmodum & Vlysses vult? Enimvero cui statim sub auroræ exortum pugnandum erit, ille cibum sumet. Et quo tempore alii milites præ metu, hic galeam diligenter adornat, ille thoracem induit, alius belli sævitiam suspicans trepidat: tunc parasitus vultu valdè hilari comedit: mox in aciem progressus inter primos dimicat. Qui verò alit ipsum, ordine pòst

sequi-

σύμπαντα τὸ σῶμα τοῦτο. καὶ οὗτος οὗτόν ἄσπερ ὁ Αἴας ὁ Τεῦκρος ὑπὸ τῆς σάκης κρύπτει. καὶ τὰ βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σώζει. βέλτιστον γὰρ οἰκέτην μᾶλλον σῴζει, ἢ ἀπολλύει. εἰδὼς δὲ ὁ πίνων παρόντα τὸν πολέμιον, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δύνοι ὅτι λοιμὸς, ὅτι φαιδρότης μίγνυται, μεγάλην τὴν ὄπτησιν. καὶ ἄσπερ τὸ συμπόσιον κοινὸν κατέκειτο. ὡς ἄξιον γὰ φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτον παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πώγωνα ἔχοντα, σφοδρὸν μάχην, ἀδύνητον ἄνδρωπον, τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε τοιούτου τὸν πόλεως, τὰς ὑπερασπιστὰς αὐτῆς ὅτι κακοδαίμονας ὁρᾷ; τίς ἢ οὐκ ἂν εἰκάσειε χλωρὰς τὰ κομίζοντα ὁρᾷν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὸν πόλεμον ῥώσαι συμμάχων, τὰς τῆ εἱρκτῆ κακέργους ἀπολῦσαι τῆ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν τὸ πολέμῳ ὡς ῥᾴτοφας τὰ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παρασῖτοι. τὸ εἰρήνη ἢ, τοσοῦτόν μοι δοκεῖ τὰ ἀμφοῖν παρασίτοιν φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ σκοπῶμεν εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τὴ εἰρήνης χωρία. Τυ. ἔσω ξυνίημι ὅτι τοῦτο τοὺς βέλτιστα σκοπῶμεν ἢ ὅμως. Πα. σὺκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κωμῳδίας, καὶ συμπόσια ἴσμεν φαίην ἂν, πόλεως χωρία; Τυ. πάνυ μὲν οὖν. Πα. ὁ τοίνυν παράσιτος, εἰς ἀγορὰν μὲν, καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι οὐμὴ τοῖς συκοφάνταις πόλις τὰ χωρία τούτοις μᾶλλον σοφική, καὶ ὅτι ἀδίκων μέτριόν ἐστι τὸ τούτοις χαίρειν. τὰς ἢ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια, δόκει, καὶ κομᾷ μόνος οὗτος. ἐπὶ τίς τὸ παλαίστρα φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀπλοῦς, ἄξιος συγκρίσεως

sequitur parasitum, illumque hic, ut Aiax Teucrum sub clypeo, tegit: relictisque telis, neque nudato, defendit. Eum enim mavult incolumem tueri quàm se ipsum. Quòd si parasitus in bello ceciderit, neque præfectum agminis, neque militum quenquam ejus pudebit, cujus magnum sit cadaver, eoque decore jacens quo in convivio. Adeò ut indignum esset philosophi cadaver huic adjacens conspici, aridum, sordidum, promissa barba, ante pugnam mortuum, imbellem hominem. Quis eam civitatem non contempserit, qui tam miseros ejus propugnatores videat? Imò quis pallidos illos, & comatos homunciones conspicatus jacentes, non conjecerit, huic civitati auxiliatores deesse, adeò ut sceleſtos qui detinebantur in carcere, ad bellum vinculis solverint? Tales in bello sunt Parasiti, cum Rhetoribus & Philosophis comparati. Cæterùm in pace tantum præcellit Philosophiam Parasitica, quantum ipsa pax bello præstat. Ac primùm si tibi videtur, consideremus pacis loca. *Tych.* Quid hoc sibi velit non intelligo. Consideremus tamen. *Para.* Nunquid forum, judicia, palæstras, gymnasia, venationes, convivia, ego dicere possim civitatis loca? *Tych.* Rectè sanè. *Para.* Parasitus autem ad forum, & causas agendas non se confert, puto quia sycophantis omnia hæc loca potiùs conveniunt: & quia nihil moderatè in his geritur. Verùm palæstras, gymnasia, & convivia sectatur, ornatque hic solus. Quis enim Philosophus aut Rhetor nudatus, corpore cum

παρασίτῳ τῷ σώματι; ἢ τίς ὁ γυμνασίῳ τῶν ὀφθείς, ὅτι αἰσχύνη ἧττον ἢ χοιρίῳ μᾶλλον ἐστι, καὶ μὴν οὐ ἐρημίαι τῶν ὑβρίζειν ἂν τοσοῦτον ἥκειν ὁμόσε ἰόντι, ὁ δὲ παράσιτος, φωτά τε ἐπόντα μένει, καὶ δίχα τῆς φιλίας, μεμελετηκὼς αὐτῶν τὸ τοῖς δήκτοις προσφέρεσθαι. καὶ οὐ ἔλαφος, ὅτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήξει πρεμικώς. ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς ἴῃ ὀδόντα θήγων, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸ σκῶ ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς, διώκει μᾶλλον ἢ κυνῶν. τὸ δὲ συμπάσιον, τίς ἂν ἐμμελλήσειεν παρασίτου, ἢ τοι παίζοντα, ἢ ἐαδίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον ἀφέλοιτο τὰς συμπόσεις; πότερόν ποτε ἧττον ἂν ἔδοι ἢ σκόπλοι, ἢ ἄνθρωπος, μὴ γελῶν, ἐν τελεβαντίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ἄσπερ ἐπὶ πένθος ἥκων συμπόσιον ἦκεν. καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων, φέρε δὲ πεῖσαι ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον καὶ τὰ ἀσκήσεις, σκοπῶμεν ἅμα, καὶ ἀντιπαραλλάττωμεν ἀλλήλοις. πρῶτον τοίνυν ἴδωμεν τὸν ἀεὶ τὸν παράσιτον, ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ ἡδονῆς μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. ὡς ῥητορικὸς ἦ, καὶ φιλοσόφους εὕροις τοὺς ἂν, οὐ πολὺς, ἀλλὰ πάνυ, ὡς τύφου, καὶ δόξης τερπομένους, καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀψοφαγίας ἕνεκα τοῦ λυσιτελοῦντος. καὶ ὁ μὲν παράσιτος, ἅπαξ ἐλθὼν πρὸς δεῖπνον, ὡς ἂν ἄν τις εἴδει [1] πρὸς τὰς ὦτα τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχει. καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον ἢ πυρός. οἵγε μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ διαπρεπὴς ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφίαν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ἅπερ διαφέρειν

Parasito dignè comparetur? aut quis eorum in gymnasio conspectus, loci non sit potiùs dedecus? Atqui ne in deserto quidem illorum quispiam cum bellua congredi sustineret. At Parasitus eas irruentes expectat, & facilè excipit, quas in conviviis contemnere didicit. Sed neque cervus, neque aper setis inhorrescens ipsum deterret. Imò si aper dentem adversus ipsum acuat, Parasitus vicissim in aprum acuit. Lepores autem magis insectatur quàm canis. Porrò in convivio quis cum Parasito aut ludente, aut comedente certet? Ecquis convivas magis exhilaret? Vtrum hic qui canit, & cavillatur, an homo qui non ridet, in lacerna jacet, in terram intuetur, ut pote ad luctum non ad convivium veniens? Ac ut mihi videtur, hujusmodi est Philosophus in convivio cujusmodi canis in balneo. Age verò his missis, ad ipsam Parasiti vitam nos conferamus, quam simul consideremus, & comparemus. Primùm igitur videat quivis, Parasitum quidem semper gloriam contemnere, neque quid sentiant homines, curare. Rhetores autem & Philosophos non aliquos sed omnes comperiat, fastu, & studio gloriæ detritos: nec gloriæ modò, sed quod est hac re turpius, etiam pecuniæ. Contrà Parasitus animo erga pecuniam sic est affecto, ut nemo lapillos qui sunt in littoribus magis negligat. Nec putat aurum esse igni præstantius. Rhetores autem, & quod absurdius est, etiam illi qui se philosophari profitentur, ita miserè sunt

1 Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic tom. 1. pagin. 164. ἀδιάφορον τὸ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis Long. lib. 4. σοφισ. Liban. Paras. Bourd.

τὴν ἐγκαθειμένους, ἢτε δ' μάλιστα νῦν δίδεται πάντων φιλοσόφων. οὐδὲ γὰρ τὸ ῥᾴθυμον, τί δὴ λέγει; ὁ μὲν, δικάζων δίκαιον, δύσεις ἐν αὐτῇ ἑάλω. ἄλλ' ὦ, μισθὸν σοφιστῶν, οἱ παρεγκλίνειν τὰς μισθοῦντας. ὁ δὲ, ῥήτωρ δ' βασιλέως ὑπὲρ δ' σωφρόνων ὁμίλους μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. ἐπὶ πρεσβύτης ἀνὴρ ἀφῖκται δεόμενος, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ ἰνδὸς, ἢ σκύθης αἰχμάλωτος. καὶ ἀδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθὸς ὁ λαμβάνων. εὔφυεις δ' ἂν μόνον τοῦτο οὐκ τύτες, ἀλλὰ ἓ ἄλλα πάθη. οἷον, λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παιδείας. ἐπιθυμίας ὁ γε μὲν παρέσιτος, ἔξω τύτων ἐστὶν ἁπάντων, ἅτε δ' ὀργιζόμενος δ' ἀνιᾶται, καὶ ὅτι ἔστι αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν, καὶ εἰ ἀρεσκόμενος δ' τύχοι, ἡ ἀρχὴ αὐτὸ χαλεπὸν μὲν, ἀδὲ σκυθρωπὸν ἀδὲν ἀποφαίζεται μᾶλλον δ', γέλωτα, καὶ εὐφροσύνη τὸν ξυνόντα. λυπεῖται γε μὲν ἥκιστα πάντων, τῆτο δ' πόνους ἀφαιρεῖται αὐτῷ, καὶ χαιρόμενος, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτε λυπηθείη. ὅτι γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, ἢτε οἰκος, ἢτε οἰκέτης, ἢτε γυνὴ, ἢτε παῖδες, ὧν ἀφαιρεθῆναι δύνατον, πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸ ἔχοντα αὐτὰ, ἐπεὶ τοῦτο ἀπόβαινει. ἐπιθυμεῖ δ' ἢτε λέξις, ἢτε χρημάτων, ἀλλ' ἀδὲ ὡραίᾳ τινός. *Tych.* ἀλλ' ὦ Σίμων, οὐκός γε εὐθέως πρόφῃς λυπηθήναι αὐτόν. *Par.* ἀγνοεῖς ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἀδὲ παρέσιτός ἐστιν ἥτις, ἥτις ἔσεται πρόφῃς. ἀδὲ γὰρ ἀσθενεῖ, ἀπορίᾳ ἀσθενεῖ, ἀδὲ φρόνιμος, ἀπορίᾳ φρενῶν ἐστὶ φρόνιμος, ἄλλως γε, ἢτε παρέσιτος ἂν εἴη, σύνεστιν δ' ἡμῖν ὅτι παρ-

sunt erga hæc affecti, quasi hac ratione potissimùm laudem & gloriam sibi comparárent. Quid verò de Rhetoribus dicam? hic causam agens, largitionibus est corruptus: ille dicendi artem profitens, à discentibus mercedem exigit: alius pro sua opera mercedem à rege pariter flagitat, nec pudore suffunditur. Præterea vir senex ob id peregrè proficiscitur, & quæstum facit, non aliter atque Indus, aut Scytha captivus, Nec eum pudet nominis, quòd sit merces id quod accipit. Nec solùm his vitiis, sed etiam aliis animi perturbationibus obnoxios eos invenies, puta mœrori, iræ, invidiæ omnisque generis cupiditati. Sed Parasitus omnibus his affectibus vacat. Neque enim irascitur ob malorum tolerantiam, & quia non habet quod irascatur. Quòd siquando indignetur: nihil molesti & tetrici designat ejus ira: sed risum potius: estque conversantibus oblectamento: atque omnium minimè tristitia capitur, præbente hoc & largiente ipsi arte, ut nihil suppetat cujus causa tristitiam contrahat. Caret enim pecuniis, domo, famulo, uxore, liberis, quibus pereuntibus omnino necesse est ut mœrore afficiatur qui ipsa possidebat. At neque gloriam, neque pecunias, neque formosum quenquam expetit. *Tych.* At ô Simo, consentaneum est illum ob victus inopiam mœstum reddi. *Par.* Ignoras ô Tychiade, statim ab initio, hunc qui victu indiget, non esse parasitum. Non enim fortis fortitudinis inopia fortis est: neque prudens, inopia mentis est prudens: alioqui parasitus esse non posset. Proposita enim est nobis quæstio, non de eo qui non est, sed de eo qui

ρασίτου ζητῶ ὄντος, ἀχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως, ἢ παρασίτου ἀνδρειότερος, καὶ ὁ φρόνιμος, παρασίτου φρονιμώτερος, καὶ ὁ παράσιτος ὢν, παρασίτου δ' παρασιτικῶν, παράσιτος ἔσται. ὡς οὖν τοῦτο μὴ ὑπάρχῃ αὐτῷ, τοῦ ἄλλου πάνυ, καὶ ἀχὶ τοῦ παρασίτου ζητήσομεν. Τυ. εἰκῶν ἀδύνατον ἀπορίᾳ παράσιτος ἔσεσθαι. Πα. ἴσικεν. ὅστις δ' ἐπὶ τούτῳ, ὅτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν, ὅταν λυπηθείη ὦν. καὶ μὲν δὴ καὶ πάντες ὁμῶς φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες, φοβοῦνται μάλιστα. τοὺς γὰρ τοιχωρύχους αὐτῶν, εὔροι τις ἂν μᾶλλον ἀσείστους. κἂν ἀν δή πως εἰρωὶ ἐφοβοῦντο ἀσφαλισμένους, καὶ τὰς θύρας ὁ μάλα ἐρημικὰς ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς δεδοτας. ἀδὲ, τὴν θύραν. Ἢ δυσκόλως ὠσθήσεται, εἰκῇ δ' τοῦτο, ὡς μὴ νυκτὸς ἀνοιχθείη. θορυβῶν ὁ ψόφος νύκτωρ, οὐδὲν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενόμενος. καὶ δ' ἐρημίας ὁ ἀπὼν, ἀνὰ ξίφος ἀδάμ. φοβεῖται γὰρ οὐδεὶ ἀδικεῖ. φιλοσόφους ὁ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τέχα συνεσπασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. παρασίτου μὴν τοι οὐδεὶς ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείας, ἢ βίας, ἢ ἁρπαγὴν, ἢ ἄλλό τι ἀδίκημα ἀπλῶς. ἐπεὶ ὅγε τοιοῦτος, οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν σκώπτων ἀδικεῖ. ὡς εἰ μοιχεύσεις τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι ὁ τύραννος μισθαμοβὴν ἢ ἀδικήματος. ὥσπερ ὁ κακὸς ἐ τὸ ἀγαθὸς, ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, ὅταν οἷμαι ὁ παράσιτος ἐάν τι ἀδικῇ. αὐτὸ μὲ τοῦτο, ὅπερ ἐστὶ, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει ὁ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα ὁ τοιαῦτα ῥήτορων ὁ φιλοσόφων ἄφθονα, ἐ μόνον revera est Parasitus. Quòd si fortis non aliter quàm fortitudine, prudens non aliter quàm prudentia præsente: sic neque Parasitus nisi parasitandi præsenti facultate parasitus erit. Nam si hoc illi non suppetit, de aliquo alio, non de parasito erit quæstio. *Tych.* Proinde parasitus nunquam alimenti laborabit inopia. *Para.* Sic sanè. Itaque neque hujus, neque alius rei gratia dolere possit. Verùm omnes Philosophi simul & Rhetores maximè timent: quorum plurimos cum baculo prodeuntes invenias: quod non facerent nisi armatos metuerent: præterea validè claudentes januas, veriti ne noctu petantur insidiis. At Parasitus ostium suæ domunculæ negligenter admovet, ne videlicet à vento aperiatur. Noctu autem orto strepitu, non magis quam non orto, turbatur. Præterea per sola loca iter faciens, sine gladio ambulat, nihil enim prorsùs uspiam gentium metuit. At ego sæpe vidi Philosophos, cùm nihil adversi esset, arcus adparantes. Nam quando & ad balneum, & ad prandium se conferunt, baculos habent. Nemo autem Parasitum adulterii, aut violentiæ, aut rapinæ, aut alterius sceleris accusare possit. Nam qui esset hujusmodi, Parasitus non foret amplius, sed in seipsum injuriosus. Adeò ut si mœcharetur, simul atque scelus committeret, sceleris nomen acciperet. Et quemadmodum improbus non boni sed mali appellationem sumit: sic utique Parasitus si quid mali perpetrarit. Nam hoc ipsum quod est, abjicit, & assumit quod delinquit. Cæterùm istiusmodi flagitia permulta, non solùm nostra ætate ab iis perpe-

ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα κακὸν ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἡδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν ῥητόρων, καὶ σοφῶν. Δημοσθ. ἦ, σὺ γὰρ ἴσως ἀπολογίαν, ἢν ἐγὼ τοῖς εἰπεῖν δίκαιον ὡς παράσιτόν τινι γεγραμμένην. Τυ. ἀλλὰ νὴ Δία, ὁ μὲν βίος ὁ παρασίτου, κρείττων ἐστὶ τοῦ ῥήτορος, καὶ τοῦ φιλοσόφου. ὁ γὰρ ἰατρὸς, φαυλότατος. Πα. πάνυ μὲν οὖν τελευταῖον Δημοσθένους δεδιωγμένος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας. τοὺς μὲν, ὑπὸ κρεμμύων ἰαλεμόπας ἐπὶ τοῖς μιαιφόνοις ἀδικήμασι φαρμάκῳ. τοὺς δὲ, κατὰ πηδήσεως τὸ σῶμα ἅπαν. τοὺς δὲ, ὑπὸ δυσεντερίας φθινήσαντας. τοὺς δὲ, φυγόντας. Δημοσθ. ἦ γὰρ οὖν, οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν δεδιωγμένον, φαγόντα, καὶ πόντα. εἰ δέ τις ὑπὸ δικῆς βιαίᾳ πλαδυπνίαν ἀνάτου, ἀκριβῶς ἀπέθανε. Τυ. τοῦτο μὲν ἴσως διημίλληταί σοι τὰ ὑπὲρ τῶν φιλοσόφων ὑπὸ σοῦ Δημοσθένους. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν ἡ λυσιτελὲς ἐστὶ τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, σκεπτέον λέγω. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ διηρτῆσθαι, καὶ χαλεπαίνουσι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχρὸν τῷ τρεφομένῳ. Πα. ὡς ἠλιθιά γέ σοι ὦ Τυχιάδη ταῦτα, εἰ μὴ δύνασθαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ὢν ἐξ, εἰ καὶ τὸν Γύγου χρυσίον ἔχοι, μόνος ἰδιώτης, πένης ἐστί. καὶ σοφὸν ἄνδρα παρασίτου, πλουτοῦντα δοκεῖ. καὶ ὥσπερ τραγῳδοῦντα χρεὼν ὅπλων, ἀτιμότερον, καὶ ἐσθῆτος ἄνδρα πορφύρας, καὶ ἵππου ἄνδρα φαλάρων, οὕτω δὲ πλουσίου ἄνδρα παρασίτου, ταπεινὸς τις, καὶ ἄπολις φαίνεται. καὶ μὴν ἐμὲ μὲν πλούσιον, κατηγορεῖτε ὑπ' αὐτῶν

petrata scimus: sed scelerum quæ admiserunt relicta in libris monumenta habemus. Extat apologia Socratis, extat Æschinis, & Hyperidæ, neque non Demosthenis, rhetorumque & philosophorum complurium. Sed nulla extat Parasiti apologia: nec possit quisquam dicere Parasitum fuisse in jus vocatum. *Tych.* At per Iovem melior est Parasiti vita, quàm Rhetorum aut Philosophorum: mors verò deterior. *Para.* Imò contrà longè fœlicior. Nam Philosophos omnes, aut quamplurimos malos malè diem obiisse scimus: alios veneno de maximis criminibus damnatos: alios toto corpore crematos: alios urinæ difficultate consumptos: alios in exilio mortuos. At nemo possit dicere Parasitum hujusmodi morte sublatum: sed fœliciſſima, ut pote bibentis, & comedentis. Quòd siquis violenta morte defunctus videtur, non cocto cibo periit. *Tych.* Hæc satis superque tibi pro Parasito contra Philosophos decertata sunt. Superest ut & illud explices, num honesta sit & utilis alenti hæc possessio. Mihi namque videntur divites, tanquam beneficium & gratiam conferentes, Parasitos alere, atque hoc ei qui alitur esse dedecori. *Para.* Quàm stolida hæc sunt, nisi possis intelligere, locupletem virum, tametsi Gygis aurum habeat, esse pauperem, si solus edit: & mendicum videri, si solus sine parasito prodit. Et quemadmodum miles sine armis, vestis sine purpurâ, & equus sine phaleris minoris est pretii: sic dives sine parasito, humilis vilisque videtur. Quinetiam dives à parasito non parum ca-

τῦ. τ̀ δ̀ παράσιτον, πλούσιῳ· ἀδύνατον κρεμεῖ. ἄλλως τε, εἰδὶ ὄνειδος αὐτῷ ἐστ ἀς σὺ φῄς, τὸ παρασιτεῖν ἑαυτῷ δηλονότι, ἀς κρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελὲς ἔσ, τὸ τρέφειν τ̀ παράσιτον, ὄψει τ̀ παρ' ἐμοῦ· ἐγὼ μὲν τὸ κρεμεῖσθαι ὑπ' αὐτῦ, καὶ ἀσφάλειαν πολλὴν ἐν τ̀ τοῦτο δορυφορίας ὑπάρχειν. ὅτε γὰρ μάχη ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσειε τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ ἁδρῷ, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινὶ, τοῦτο προειδόσης, καὶ συμπίνοντος; ὥσπερ ὁ πλούσιος οὐχὶ κρεμεῖται μόνον, ἀλλὰ & ἐν τ̀ μεγίστῳ κινδύνῳ ὢν ἔτ παρασίτῳ σώζεται. ὅτε μὲν ὁ παράσιτος ἀφ' φιλοτιμίαν, πάντα κίνδυνον ὑπομένει. καὶ σὺ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ & ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών. Tυ. πάντα μοι δοκεῖς ὦ Σίμων διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τ σαυτῦ τέχνης. οὐχ ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες ἀμελήτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τ̀ μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰμὴ αἴσχιον αὐτῷ τὸ ὄνομά ἐστ τ παρασιτικῆς, εἰπέλω μοῦσαν. Πα. ὄρα δὴ τῶν ἀποκεκρισθαι, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγειν δοκῇ, καὶ πειρᾶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τ̀ ἐρωτώμενον ἢ ἄφελε σεαυτόν. φέρε γάρ, τ̀ σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; Tυ. τροφήν. Πα. τί δ', τὸ σιτίζεσθαι, ἀχὶ τὸ ἐσθίειν; Tυ. ναί. Πα. σὺκοῦν καθομολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι σὺκ ἄλλο ἐστὶ. Tυ. τοῦτο γὰρ ὦ Σίμων ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται. Πα. φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίνασθαί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ ἀφέλειν, καὶ προσκεισθαι ἀμφοῖν; πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἁρά γε τ πλεῖν, ἢ τ παραπλεῖν; Tυ. τ παραπλεῖν ἔγωγε. Πα. τί δὲ, τ τρέχειν, ἢ τ παραθρέχειν;

capit ornamenti: parasitum nunquam ornat dives. Præterea neque probrum est ipsi, ut parasitetur illi, tanquam meliori deterior. Quinimo diviti hoc utile est, quod parasitum alit, à quo non solùm ornatur, sed ex cujus satellitio securitatem magnam consequitur. Neque enim facilè quisquam pugna divitem aggredietur quem videat ab hoc stipatum: imò neque veneno tolletur, qui parasitum habebit. Quis enim hoc prægustante, & præbibente quenquam ausit insidiis petere? Itaque dives non tantùm à parasito ornatur, sed etiam à maximis periculis servatur. Ita tantus est parasiti amor, ut omne periculum perferat. Nec diviti tantùm concedat cibum sumere, sed unà comedendo commori exoptet. *Tych.* Omnia, Simo, mihi videris disseruisse, ut cui nihil in arte tua desit: non ut aiebas, tanquam inexercitatus, sed tanquam à maximis institutus. Quod reliquum est, scire velim num turpe sit Parasitices nomen. *Para.* Vide meum responsum: an tibi de his sat dictum videatur. Tu verò ad quæstionem respondeto quod quàm optimum censes. Age enim, quid veteres vocant σῖτον? *Tych.* Alimentum. *Para.* Quid autem σιτεῖσθαι, nonne comedere? *Tych.* Maximè. *Para.* Proinde hoc in confesso est Parasitari aliud nihil esse. *Tych.* At illud est, Simo, quod videtur turpe. *Para.* Age, iterum mihi responde, utrum præstare tibi videtur, & proposito utroque utrum eligeres, Navigare, an Adnavigare? *Tych.* Adnavigare. *Para.* Quid verò, Currere, an Adcurrere? *Tych.*

Τυ. τὸ παραστρέχειν. Πα. τί δ', τὸ ἐπεδίειν, ἢ τὸ παρεπεδίειν; Τυ. τὸ παρεπεδίειν. Πα. τί δ', τὸ ἀκροπάλιζειν, ἢ τὸ παρακροπαλίζειν; Τυ. τὸ παρακροπαλίζειν. Πα. ἀλλὰ ὁμοίως ἔθ' ἅλοιο ἂν ἐφ' ἱππίοιν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. Τυ. ὁμολογῶ ἀναγκη. καί σοι λοιπὸν ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι ἐς ἰῶσ, καὶ μετ' ἄρσεν, μαθησόμενος τὴν τέχνην. σὺ δέ μοι αὐτὴν δίκαιος δεδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ἐξ ἀρχῆς μαθητής σοι γίγνομαι. [1] φασὶ δὲ πᾶς μητέρας μᾶλλον τὰ ἄρρενα φιλεῖν ἢ τίκτειν.

Tych. Adcurrere. *Para.* Quid verò, Equitare? an Adequitare? *Tych.* Adequitare. *Para.* Quid, laculari, an Adiaculari? *Tych.* Adiaculari. *Para.* Proinde malis pariter parasitari quàm edere. *Tych.* Fateri cogor. Cæterùm mane & à prandio ut pueri, arti tuæ operam daturus, te adibo. Æquum autem est ut eam me doceas citra invidiam, siquidem primus tibi fio discipulus. Perhibent autem primos liberos à matribus diligi impensiùs.

1 φασὶ δὲ] Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre quæ non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homerici versus quos ex Odyss. profert Stobæus Serm. 192. vide D. Ambros. 6. Hexamer. *Bourd.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS, SEV DE GYMNASIIS.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Anacharsis & Solon introducuntur inter se disputantes de Gymnasiis, quorum vanitatem ille barbarus perstringit, hic verò Græcus utilitatem & usum defendit. Eadem etiam opera occasionem arripit dicendi quibus disciplinis, quibusque exemplis animos juvenum Athenienses instituere, & quibus corporum exercitiis quemque in finem informare soliti fuerint. Nimirum ut Iuventus animis & corporibus bene comparata remp. augere & tueri posset.

[1] Ταῦτα ἦ ὑμῖν ὦ Σόλων, τί ποτε ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν, αὐτῶν ἐξεπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν. οἱ δὲ, ἄγχουσι, καὶ λυμαίνονται, καὶ ὁπόταν πληγὰς ἀναπαφέ-

Hæc verò, Solon, cur faciunt, vestri juvenes? quorum alii sese mutuò supplantant amplexi: alii alios præfocant & verberant, seque cœno immiscent,

1 Ταῦτα] Hanc paginam interpretor ad lib. 10. Heliodor. *Bourd.*

2 Καὶ

ρονται, καλαβδόμενοι, ὥσπερ σύες. πάντες κυβερχὰς δύο ἀποδυσάμενοι, ἤρεν χαὶ, λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κονίψασι μάλα εἰρωνικῶς ἄτερος τὸ ἕτερον· ἐν τῷ μέσῳ γ', ὦ οἶδ' ὅ, τι παλαίστης, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους σφυροκόπτοντες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ λὼ ἰδὼ δράμοντε σκαπτουσι τὸ ἕτερον ὑπὸ τοῖς σκέλεσιν, ἀφεῖναι εἰς τὸ ἔδαφος. εἶτ' ἐπικαθίσασιν, ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω εἰς τὸ πηλόν. τέλος γ' ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη χατὰ τῶν γαστέρα, τὸ πῆχυ ὑποβαλὼν τοῦ λαιμοῦ, ἄγχει ἄθλιον. ὁ δὲ, παρακροτεῖ εἰς τὸ ὦμον, ἱκετεύων εἶναι ὡς μὴ πάλιον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ ἔ ἐλαίῳ ἔτεκα φείδεται, μὴ μολυνῶσι. ἀλλ' ἀφαιρησάμενος τὸ χέρσμα, καὶ ἔ βορβόρου ἀναπλήσας, ὡς ἰδοῦσι ἅμα πολλοῦ γέλωτα ἡμῖν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἰγχέλυες ὑπ' ἀχαρῶν διολισθάνοντες. ἕτεροι γ' ὑπὸ τοῦ αἰσθέσθαι τὸ αὐλὸς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν. ἐκ δὲ πηλοῦ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμου παχείαν βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ὑπὸ τὸ ὀρύγμα, παράπλησί τε ἀλλήλοις, καὶ αὐτοὶ ἐκτείνοντες πάντῃ τὴν κόνιν ἐλεκτρύοσιν ὅμοιοι, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ὑπὸ ταῖς συμπλοκαῖς ἡμῖν, ἔ ψάμμῳ τὸ ὀλισθηρὸν ἀφαιρούμενοι, καὶ βεβαιοτέραν ὑπὸ χεῖρα παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. οἱ δὲ, ὀρθοστάδην κεκονιμένοι, καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους ὠθοπατοῦντες, καὶ λακτίζουσιν. οὕτως γὰρ ἔ τὰς ὀδόντας ἴσμεν ἀποπτύειν ὁ κακοδαίμων. οὕτως αἵματος αὐτῷ ἔ ψάμμος ἀνακίπλησι τὸ στόμα,

cent, perindeque ac ſues volutantur. Nam initio ſtatim depoſitis veſtibus (quod videbam) oleo ſeſe unxerunt, & placidè admodum alter alterum raſit vicisſim. Deinde neſcio qua de cauſa, depreſſo vultu alii alios pulſant, & frontes arietum inſtar collidunt. En autem ille ſublatis cruribus alterum humi proſtravit, in eumque incumbens caput erigere non ſinit, in cœnum deorſum adigens: tandem verò ventre cruribus circundato, & ſubjecto gutturi cubito, miſerum præfocat. Hic verò planſu ad humerum facto, ſupplicat opinor ne penitus præfocetur. Sed neque olei cauſa parcunt ſibi, ne inquinentur. Verùm deleta unctione, obductoque cœno, mihi riſum pariunt quòd ſudore multo perfuſi, velut anguillæ è manibus elabuntur. Rurſus alii in atrio hoc ipſum faciunt: atque hi quidem non in luto: ſed profundam arenam in foſſa ſubjicientes, alii alios conturbant: ipſique ultro gallorum inſtar pulverem aſpergunt, quominus ut puto, in complexibus effugiant, arena dementè lubricitatem, & firmiorem in arido præbente comprehenſionem. Atque [2] hi ſtantes erecto corpore pulverulenti, ſe invicem irruentes percutiunt, & calcitrant. Hic igitur dentes videtur expuere infœlix, adeò illi os totum & arena & ſanguine oppletum eſt, pugno ut vides in maxi-

mam

1 Καὶ λὼ ἰδὼ] Καὶ νυ ἰδὼ. Marcil.

2 *Hi ſtantes*] Tria erant apud Græcos certamina, pancratium, palæſtra, & curſus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Græci antiqui & Romani uſi ſunt, lege Bud. annot. ad l. Athletas. De his qui notantur infam. & ad l. qui auctione ad l. Aquiliam. Gell. lib. 13. cap. 26. Propert. lib. 3. Cogn.

1 Ne-

πὺξ ὡς ὁρᾷς παλαιχθέντ' ἐς τὸν γυάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτος διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὸν μάχλον. πικρόχρωμον γὰρ τὴν πορφυρίδα τὸν ἕτερον τῶν ἀθλητῶν εἶναι. ὁ δὲ καὶ ἐπτερωμένος καὶ τὰ παλαίσματα ἐπαίει. ἄλλοι δὲ ἄλλαχόθι ψαίρουσι ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ ἥττονες, ἐπὶ τῷ αὐτὰ ῥιπτοῦντες. καὶ ἐφ' τὸ ἄνω σκαλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. πῶπο δὴ ἐμοὶ εἰδέναι πρὸς ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν, ὦ ξένοι, μανίαν μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειε με ὡς τὰ παραπαίουσιν οἱ τοῦτο ῥῴττες. Σο. καὶ εἰκότως ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτα σοὶ τὰ γιγνόμενα φαίνεται, ξένα γὰρ ὄντα, καὶ παμπόλυ τῶν σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα. καίτοι ἐ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα ἄν, εἴ τις ὑμῶν ἐσαφίκοιτο ἐπὶ ξυνουσίαν αὐτοῖς, οὐκ ἀλλὰ ἥδιστ' ἂν χαίρειν. ὁ γὰρ μανίαι τε γιγνόμεναι εἰσι, καὶ ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίονται ἐν τῷ πηλῷ, ἃ ἐπικτῶνται τὴν κόνιν, οὐκ ἔχει τινὰ χρείαν ἐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν ἔ μικρὰν ἐπιφέρει τοῖς σώμασιν. ὧν γὰρ εὐδιαπέλαστος ὥσπερ σίμβλῳ σὶ ποιησιν τὸ ἐλαίῳ, μὴ ἂν μανθάνειν μὲ ἐν αὐτοῖς ὅστις τὸ ἀπαλαίστρημα, ἀκέα χρὴ μάλα ἐ λιπαρὸν εἶναι δεῖ. Ἀνα. ἀπαγε δὴ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα ῥᾴδιον τὰ ἀφέλιμα, καὶ τερπνὰ ἡμῖν ἔ ἂν εἴη τοῖς γυμνασίοις ἐ τὰ ἀφέλιμα, καὶ τερπνὰ ἐστιν ὡς ἐ μάτην δι' ἐζόμεθα ἀκόνη ἀκόνην μοι τὴν ἐν ἥδεσθαι τοῖς γυμνασίοις, ἢ τὰ ῥᾴδιον ποιεῖν αὐτοῖς. Σο. ὁ μὲν χαίρων αὐτὸς ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ἐφ'

nàm illiso. Sed neque hic præses ipsos sejungit, & pugnam dirimit (Etenim ex purpura conjicio hunc esse ex præsidibus quempiam) sed & incitat, & laudat eum qui percussit. Potrò alii passim pulvere implentur, ac veluti currentes, subsiliunt eodem in loco manentes; & in altum unà salientes, aërem calcibus lacessunt. Quocirca scire velim cui bono hæc faciant. Nam hæc actio mihi potiùs videtur esse insania: neque me quisquam ab hac sententia dimoveat, hos qui ista faciunt, desipere. *Solon.* Nec immeritò Anacharsi, quæ fiunt, tibi videntur hujusmodi, peregrina cùm sint, multumque à moribus Scythicis abhorreant. Quemadmodum & vobis verisimile est esse multas disciplinas, & studia, quæ nobis Græcis aliena esse viderentur, si quis noſtrûm, ut tu, iis superveniret. Verum ô bone bono sis animo. Neque enim insaniæ sunt hæc quæ fiunt: neque per contumeliam hi se mutuo percutiunt, & in luto volutant, aut pulverem aspergunt. Sed hæc res quendam habet usum non injucundum, neque exiguum vigorem corporibus affert. Quare si in Græcia, quod te facturum puto, commoreris, brevi tu quoque unus ex iis eris qui lutum, aut pulverem colligunt: hoc usque adeò volupe & utile tibi videbitur. *Ana.* Apage Solon. Hæc sint vobis utilia & jucunda. Quod ad me attinet, si quis vestrum talo quid mihi proponat, intelliget me non frustra aciuace accinctum esse. Verùm dic mihi quod nomen huic rei indidistis, aut quid ipsos facere dicimus? *Sol.* Locus ille, Anacharsi, à nobis vocatur Gymnasium,

ἡμῶν ἀνομάζεται, ᾗ ἐστὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐφ' ὑψηλοῦ. καὶ τὸ ἄγαλμα ᾗ αὐτῷ ὁρᾷς, τὸ ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ βᾷ, τὸ τόξον ἔχοντα. ἡ δεξιὰ ᾗ, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ὑπὸ μακρᾶ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν. τὰ γυμνάσματα ᾗ τούτων, τὸ μὲν ὑπὸ τῷ πηλῷ σκιᾷ, πάλη καλεῖται. οἷσι δὲ τῇ κόνει, παλαίουσι δ' αὐτοῖς. τὸ ᾗ παίειν ἀλλήλους ἐρρωτικῶς, πυγμοκοπίαν ζῆν λέγομεν. καὶ ἄλλα ᾗ ἡμῖν ἐν γυμνασίοις τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δρόμου, καὶ ᾗ ὑπερᾴλεως. ὧν ἐπάσῃσιν ἀγῶνας θεσπίζομεν. καὶ ὁ κρατήσας, ἄεθλος εἶναι δοκεῖ ᾧ καὶ αὐτὸν, καὶ ἀναρρῆσαι τὰ ἆθλα. *Ana.* τὰ ᾗ ἆθλα ἔστι ὑμῖν ποῖά ἐστι; *So.* Ὁλυμπιάσι μὲν, στέφανος ἐκ κοτίνου. ἐν Πυθοῖ ᾗ, ἐκ πίτυος. ἐν Ἰσθμοῖ ᾗ, ἐκ πίτυος. ἐν Νεμέᾳ ᾗ, μῆλα ᾗ ἱερὰ ᾗ θεῷ. παρ' ἡμῖν ᾗ τοῖς

sium, & est Lucii Apollinis templum: Cujus vides simulachrum, eum qui est super columna reclinatus, qui quidem manu sinistra tenet arcum: cujus verò dextra, super capite reflexa, Deum tanquam ex longo labore quiescentem ostendit. Cæterùm horum exercitiorum: aliud quod illo in luto fit, Lucta vocatur. Illi verò in pulvere quoque luctantur. Quod verò se invicem erecto corpore percutiunt, Pancratio decertare dicimus. Sunt præterea & alia nobis ejusmodi gymnasia, pugilatus, disci, & saltus: quorum omnium certamina proponere solemus: quorum qui palmam adeptus fuerit, judicatur omnium præstantissimus, & reportat præmia. *Ana.* Quænam verò sunt ista præmia? *Sol.* In Olympiis corona oleaginea, in Isthmiis pinea, in Nemeis ex apio concinnata, in Pythiis poma Deo sacra. Cæterum apud nos

2 Πυθοῖ δὲ μῆλα θεῷ ἱερά] Hæc sic vertit Vincentius Opsopœus, nescio quam bene: nam in Græco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερὸν inclinatur à recto ἱερός, id est, *sacer*, non à ἱερεύς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere non poma, sed oves, ut & apud Maximum Tyrium sermone 37. & in Anthologia primi lib. primo epigrammate: eo quod campus Crissæus vel Cirrhæus, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ ᾗ πεδίον τὸ ἀπὸ Κίρρας ἐλαιῶν ἐστιν ἄνευ καὶ φυτείων ἡμέρων ἐπ' ἀδήλοις, ἃ ἐς νόμον ἱερᾶς ἀγρείου τῷ γηλῷ εἰς δένδρων τροφὴν εἰσίδυσε. Oves igitur, quæ pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacræ, à quibus, ut putabam, quædam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione palmæ & pomi arboris, ubi hæc leguntur: φοινιξὶ μὲν γὰρ πάντες ἀγῶνες γίνεται στέφανος, καὶ τὸ θαλλοῦ ἔχειν νίκης ὑπόμνημα, μηλέᾳ ᾗ αὖθις στέφανοι τὰ ἀγῶνα τὰ Πύθια. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse à temporibus Paulaniæ: nam à secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι ἐκ τοῦ ἀθλοῦ ἐπαθλεῦσιν ἐν ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτιδι ᾗ ἀγῶνα ὄντι τότε κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ὅτι τῇ Πυθίᾳ τιμὴ καθ' ἕλλησι μάλιστα ἐστὶν ἱδρῦσθαι, ἔτι ᾗ τὰ ἀδεῖα στεφανοῦσι Δελφοὶ ἀπὸ τοῦ ἐκ Θεσσαλίας κατήγειν ἐς φήμην. Aliam vero ejus rei causam refert Ælianus Var. lib.

πανθηναϊκοῖς; τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρὰ σοι τὰ πῶμα δοκεῖ δικεῖ; *Ana.* Οὐκ· ἀλλὰ πάντα μὲν ὦ Σόλων κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε δεξαμένοις αὐτὰ φιλοτιμίας ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρίᾳ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερασπιδιστὴν ἐδὲ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων. ὥστε μᾶλλον ἔστιν, ὅτε σέλινον, πομῶνα ἀσπαστὸν εἶναι, καὶ κινδυνεύειν, ἀγχόμφοιν ἀσὶ ἀλλήλαν, καὶ περιελκομένους, ὡς οὐκ οἶδ' ἀπαξαπάντων διαπορῆσαι μᾶλλον ὅτῳ ἐπιθυμεῖ, ἢ σέλινῳ ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ περιχριόμενον τὸ σῶμα, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν. Σο. ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺ ἐς ψιλὰ τὰ διδύμα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. τοῦτο μὲν γὰρ ἐν σημεῖόν ἐστι νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἷσπερ οἱ κρατήσαντες. ἡδὺ πάντως ἀθλεῖν τοῦτο τοῖς δίκαια, ἢ πάνυ ἄξιον τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ δὲ τοῦ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς ἡμιμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. ἡδὺ δέπουθ' ὑποσοβόεσθαι ἀν αὖτη. ἀλλὰ χρὴ τὸ ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τὸ τέ nos in Panathenæis oleum ex oliva Minervæ sacra. Quid risisti Anacharsi? an quia hæc tibi visa sunt exigua? *Ana.* Non: sed omnibus modis præclara præmia percensuisti, digna ob quæ, qui ea instituerunt, munificentia glorientur, & quibus consequendis certatores gnaviter operam dent: adeò ut pomorum, & apii causa tantum laborem perferant, & periclitentur, dum alii ab aliis præfocantur, & distorquentur, cùm non liceat sine negotio potiri malis, siquis cupiat, aut apio coronari, aut pinu, quin ipsi luto illita facies, & venter calcibus ab adversariis percussus fuerit. *Sol.* Atqui ô optime, non ad tenuia dona respicimus. Etenim hæc signa sunt victoriæ, & indicia quibus victores cognoscuntur. Cæterùm quæ hæc comitatur gloria, quavis re digna est victoribus: pro qua iis honestum est calcibus percuti, qui claritatem ex laboribus venantur quoniam citra laborem non obtingit: sed oportet ejus appetentem, multas molestias initio

lib. 2. cap. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei flavii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim præmium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto laurea manente pro præmio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodorus in Æthiopicis armatis cursoribus palmæ ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse asserit Pausanias in Arcadicis pag. 276. & Plutarchus Sympos. 8. cap. 4. Heliodorus tamen nullum aliud præmium pro victoria suo Theageni adjudicat præter ramum illum palmæ arboris. Sed non est dissimulanda viri summi sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Ausonium etiam reprehendit enumerantem diversa bravia sic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui μηλέα habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Ausonium, qui dum Græcum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *Palm.*

ἤδη τὸ λυσιπλὲς, καὶ ἡδὺ πάλιν ὠφελῆσαι τὸν καμόντων ἀθλοφόρων. Ανα. τοῦτο φὴς ὦ Σόλων τὸ πάλαι ἡδὺ, καὶ λυσιπλὲς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ ἀφ' ἑτέρου οἰκτίραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς. οἱ δ', δύσμοιροί σφισιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σίλινα ἔχοντες. Σο. ἄπειρός εἰ φημὶ τῶν ἡμετέρων ὑπ. μὴ μικρὸν ᾖ, ἀλλὰ σοὶ δοξῇ τοῖς αὐτοῖς, ἐπιδεῖν ἐς τὰς πανηγύρεις ἅπαν, ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συνειλεγμένον ἐπὶ τῶν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίανδρα συμπεπληρωμένα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους. τὸ δὲ νικῆσαι αὐτῶν, ἰσοθέον νομιζόμενον. Ανα. αὐτὸ τοῦτο ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτρὸν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς, καὶ μάρτυσι τοῖς ὕστερον. οἱ δηλαδὴ δύσμοιροί σφισιν αὐτοὶς, αἱμάτων ῥαινομένοις ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένοις ὑπὸς τοῦ ἀνίπαλον. ταῦτα γὰρ τὰ δύσμοιρα ἐπίστασθαι ἐπόντες τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν γὰρ τοῖς Σκύθαις, ὦ τις ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀναπηδήσῃ ἐπαίσιον, ἢ δι μᾶλλον ἐξαρπάξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύτας τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τοῦ μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις. ὅπου γε καὶ τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ, τὸ ἐξαμαρτεῖν, καὶ τὸ ἐν ὀλυμπίᾳ. ἐμοὶ μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισι, ὧν πάσχουσι. τοὺς δὲ θεατὰς, ὃς φὴς ἀπαναλίσκειν τὰς δίκας ἐξαγγέλλειν ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ γε μεμφόμην, εἰ τὰναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. ἐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταγνῶναι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν πασομένους γε, καὶ ἀλληλοκλζομένους ἀνθρώπους ἐ πρὸς

tio perpeſſum, utilem & jucundum finem ex laboribus expectare. *Ana.* Hunc finem ais, ô Solon, utilem & jucundum, quòd ab omnibus coronati conſpicientur, atque ob victoriam laudabuntur, quorum nemo non antè, ob plagas quas accipiebant, eſt miſertus: quodque fœlicitate perfruentur, pomis & a pio pro labore acceptis. *Sol.* Rerum noſtrarum adhuc es imperitus. Verùm paulò pòſt aliter de iis ſenties: quum ad celebritates profectus, videbis collectam hominum tantam multitudinem ad horum ſpectaculum, multiſque virorum millibus theatra plena: & certatores laudari: eumque qui vicerit, Deo parem exiſtimari. *Ana.* Hoc ipſum, ô Solon, eſt longè miſerrimum, quòd non paucis præſentibus, ſed tanta ſpectantium, & teſtium contumeliæ corona hæc patiuntur: qui videlicet fœlices eos prædicabunt, quos viderint ſanguine conſperſos, aut ab adverſariis ferè præfocatos. Sunt enim hæc fœliciſſima illa, quæ victoriam ipſorum comitantur. Sed enim Solon, apud nos Scythas, ſiquis civem aut percuſſerit, aut impetu facto humi fuderit, aut veſtem diſciderit, gravem mulctam ſenes ipſi irrogant, quanvis id in paucorum teſtium præſentia acciderit: non autem in tam amplis theatris, qualia tu narras, in Iſtmo, & Olympia. Enimvero certatores miſerari mihi ſubit, eorum quæ patiuntur nomine. Spectatores autem, quos dicis undiquaque præſtantiſſimos ad hoſce conventus venire, omnino miror quòd omiſſis rebus neceſſariis, hiſce vacant. Neque enim illud poſſum comprehendere, jucundum eſſe ipſis, conſpicari homines qui ſe mutuis ictibus

γλώ γῆν δηϊπολμένους, καὶ σύντεμνομένους ὑπ' ἀλλήλων. Σο. εἰ καιρὸς ἦν ὦ Ἀνάχαρσι ὀλυμπίων, ἢ ἰσθμίων, ἢ πενταετηρίδων, αὐτὸ ἂν σε τὸ πρᾶγμα ἐδίδαξεν, ὡς ἡμεῖς τῶν τοιούτων ἐπιτηδεύομεν ἕνεκα. οὐ γὰρ ἄν τις λέγων ἂν πείσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ θεωμένων, ὡς εἰ προσέχοις αὐτὸς τοῖς ἀγῶσι, βλέπουσι δρόμους ἀνδρῶν, καὶ πάλας συμπίπτοντας, καὶ δύσεις γυμνασίας, καὶ ἰσχνότητας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σωμάτων ἀλκὴν ὑπὲρ τοῦ νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς σὺν ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιθοῶν, καὶ ἐπικροτῶν. Ανα. νὴ Δί' ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν ἂν σοι εἰκότως, καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ, ὁπόσα κατελθόντα σε εἶπον, τὰς ῥώμας, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὑφ' ὧν ὑβρίσθης μεγάλα ἕνεκα τῆς πολυτελείας ὑμῶν, ὅτε πατρίδος κινδυνευούσης, ἄτε χώρας τεθρυμμένης, ὅτι φίλων, ἢ οἰκείων οὐδὲν ὄφελος ἀπεργάζεται. ὥστε τοσούτῳ μᾶλλον σοι εἶναι, ἄξιος μὲ ὡς φῂς ὄντες, μᾶλλον ἢ τοσοῦτα πάσχοντες, καὶ πολεμουμένοι, καὶ αἱρωνίζοντες τὰ κάλλη, καὶ τὰ μεγέθη τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μάλα, καὶ κρίνειν ἐγκρατῶς ἡμῖν ἱκανοὺς γενέσθαι. νῦν γάρ μοι καὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; Σο. οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. Ανα. εἶτ' ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ, καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης, τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲ νικῶν, εἷς ἔσται πάντων, οἱ δὲ ἡττώμενοι, πάμ-

bus cædant pugnentque, & humi tundant, comminuantque. *Sol.* Si jam tempus esset Anacharsi, aut Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Quinquatrium, res ipsa te docuisset, quam non frustra harum rerum studiosi simus. Nemo enim oratione sic te impulerit ad voluptatem ex iis quæ ibi geruntur percipiendam, ut si ipse in mediis spectatoribus videas virorum virtutes, & corporum formas, & firmitates habitus admirandas, & præclaram experientiam, & robur inexpugnabile, & audaciam, & æmulationem, & animos invictos, & indefessum victoriæ consequendæ studium. Sat enim scio, te ista spectantem, nullum laudandi, acclamandi, & applaudendi finem facturum. *Ana.* Et per Iovem, ô Solon, etiam ridendi, & subsannandi. Nam quæcunque enumerasti, virtutes, corporum bonas habitudines, & pulchritudines, audaciam, nullius magnæ rei gratia vobis perire video, cùm neque periclitetur patria, neque regio devastetur, neque amici, aut domestici ad injuriam rapiantur. Itaque hoc magis risu digni videntur, quod viri illi, cum sint optimi, ut ais, mala tanta nequicquam patiantur, & labores ferendo, formamque & proceritatem corporis arena fœdando, & sugillationibus: ut parta victoria, pomo vel pinu potiantur. Semper enim erit mihi jucunda talium certaminum recordatio. Verùm dic mihi, omnesne certatores accipiunt ea præmia? *Sol.* Nequaquam: sed unus ex

omnibus, qui cæteros vicerit. *Ana.* Ergo-ne Solon pro obscura, & ambigua victoria tam multi laborem suscipiunt, præsertim cùm sciant, fore ut unus ex omnibus victor declaretur, victique sint

πολλοι, μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ, ἢ τραύματα λαμβάνοντες; Σο. ἔοικας ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέποτε σπουδάσαι πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν. εἰ γὰρ ἦν τὰ κάλλιστα τῶν ἰδίων οὐ ψόγου ἐλάμβανον. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκοίη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτὴν, ἐπαινέσῃ τότε τὰς αἰτήσεις ταύτας, καὶ τὸν φιλοκινδυνεύσοντα, ἢ φιλοκινδυνεύσαντας αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκεκαμμένοι τοῖς πόνοις, εἰ δὲ νῦν μάτην ἀπαιδαγωγήτως δοκοῦσι. *Ana.* καὶ μὴν ὦ Σόλων, καὶ ἐδόκουν ἄλλο τι τῆς Σκυθίας ἥκειν παρ' ὑμᾶς, τοσούτων μὲν χρόνων διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον περαιωθεὶς, ἵν' ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων σκέψωμαι, καὶ ἴδω παρ' ὑμῖν καινοποιοῦσιν, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην σκεψάμενος. διὸ καί σε μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων, καὶ ξένον, ἀπειλόμην καὶ κλεινὸν, ἐπεὶπερ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἴδῶν τὸν ἄριστον εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητήν. καὶ ὅλως, πολιτείας τινὸς σωφρονιστήν. ὥστε σὺ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἀκοίμην σοι, καὶ ἀποδεξάμενος ὑπακούσαιμι περὶ πολιτείας τε, καὶ νόμων ἀκριβοῦς. Σο. τὰ μὲ παίζεις, ἢ ῥᾴδιον ὦ ἑταῖρε διελθεῖν οὐ βραχεῖ. ἀλλὰ καὶ μέρη ἐστὶν, εἴσῃ ἐπειτα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δικεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τὰ νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπιδεὰν ἀφῶμεν ἀρξωνται συνιέναι τε βελτίους, καὶ τὰ

complures, quorum alii verbera, alii vulnera miseri acceperint? *Sol.* Videris Anacharsi, nihil unquam de republ. bene instituta intellexisse. Non enim pulcherrimos mores vituperares. Sed si quando tibi curæ erit nosse, tum qua ratione optimè sit administranda respub. tum qua ratione cives ejus evadere possint optimi, tunc has exercitationes, nostramque in his æmulationem laudabis: quinetiam intelliges eas multum utilitatis habere cum laboribus permixtum, quanquam nunc iis inanem operam dare videntur. *Ana.* Atqui Solon, ego non alia de causa veni ad vos ex Scythia, tantum emensus itineris, magno & tempestuoso Euxino trajecto, quàm ut Græcorum leges perdiscam, moresque vestros cognoscam, & optimam reipub. institutionem calleam. Quapropter te potissimùm ex omnibus, Athenienfibus, & peregrinis, amicum clegi famam sequutus: siquidem audivi te legum optimarum esse scriptorem, morumque præstantissimorum inventorem, & institutorum utilium authorem: denique reip. cujusdam concinnatorem. Itaque non tam sis diligens me docendo, tuumque discipulum faciendo: quàm ego libenter, impastus & impotus tibi assidendo, quoad tu dicendo par eris, inhians inaudiam te de repub. & legibus differentem. *Sol.* Omnia quidem, amice, non sit facile paucis persequi. Sed singula particulatim ingressus, cognosces: quid de Diis, quid de parentibus, aut de nuptiis, aliis-ve rebus præcipiamus, quid etiam de juvenibus decernamus, & quo pacto illis utamur, ubi primùm cœperint sentire quid sit melius, cor-

σώματα ἐνδείξεως, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους, ταῦτα ἤδη σοι διεξέρχομαι, ὡς μάθοις ὑπὲρ ποίου τοὺς ἀσκήσεις ταύτας προτιθέμεθα αὐτοῖς, καὶ ἀσκοῦμεν τὸ σῶμα πολλαχοῦ συγκινδυνεύοντα. ἐπὶ μέγιστον γὰρ τοῦτο τὸ ἀγώνισμα, ὅπως τὰ ἄθλα δυνάσονται ἀπολαβεῖν, ἐπ' ὀλίγοις πάνυ ἐξ ἁπάντων χαρίσονται, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἀποβήσεται τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου ἢ αὐτοῖς ὀλυμπιονίκαις προκειμένοις. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις προκείσεται, καὶ στέφανος ἐλαίνου, ἀλλ' ὃς ἐκ αὐτοῦ συμβαίνει ἔχειν τὸν ἄνθρωπον εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτὸν τε ἑκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τὴν πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων εὐπαθείαν. καὶ σωφρόνως, τὰ πρόσφορα, ἂν ἐν τοῖς εὐξασθαι χρείη οἱ θεοὶ δοῖεν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συμπεπλεκται, καὶ ἐν ᾧ ἀγῶνι ἐκείνοις προκείμενοι. ἐφ' οἷς αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσι. Ανα. εἶπε δ' ἡμῖν σόλων, ποταπὰ μοι, καὶ πλείονα ἔχων ἄθλα διεξίοιμι, μῆλα, καὶ στέλπα διηγοῦ, καὶ γλαυκὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; Σο. καὶ μάλα ὦ Ἀνάχαρσι, δοκεῖ ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω καταλαμβάνῃς ἀπὸ χαίροντι τῷ αὐτῷ γνώμῃ γίγνεται, καὶ μέρη πᾶσα ταῦτα ἐστι μικρὰ δὲ μείζονος ἐκείνης ἀγῶνος, καὶ δὲ στέφανος, ὃν κατέλιξα δὲ παναθηναίοις. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως χαίρουσάς τῇ τάξει, ἐκείνων ἐπέρων ἐπεμνήσθη, τῶν ἐν Ἰσθμοῖ γενομένων, καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πολὺ δὲ ἀμείνων, χολὴν γὰρ ἄρμῃ, καὶ σὺ ὡς φῄς ἐπιθυμεῖ ἀκούειν, ἀναβαλώμεθα ῥᾳδίως

corpore roborari, & labores sustinere: hæc ego jam narrabo tibi: ut intelligas quorsum has exercitationes ipsis proponamus, & corpora laboribus durare cogamus: non solùm propter certamina, ut præmia queant consequi, quæ paucis ex omnibus contingunt: sed quia majus quoddam bonum universæ reip. atque ipsis hinc comparamus. Siquidem aliud quoddam commune omnibus bonis civibus certamen est propositum, & corona non ex pino, non ex oleastro, aut apio contexta, sed quæ in se hominum fœlicitatem complectitur: nimirum libertatem privatim uniuscujusque, patriæque communiter: præterea divitias, gloriam, & festorum patriorum fruitionem, & necessariorum salutem. Denique pulcherrima quæque quæ quivis sibi à Diis dari optaret. Hæc omnia cum corona quam dico contexuntur, & ex illo certamine accedunt, ad quod istæ exercitationes, & labores ducunt. *Ana.* At tu, Solon admirande, cùm tot tantaque præmia mihi percensenda habeas, poma, apiumque commemoras, ac virentem sylvestris oleæ ramum, & pinum. *Sol.* Atqui, ô Anacharsi, ne illa quidem tibi videbuntur exigua, ubi quæ dicturus sum, intellexeris. Eodem enim consilio fiunt illa, suntque planè partes quædam exiguæ majoris illius certaminis, atque coronæ per omnia fœlicis, quam describi. Nescio verò quo pacto nostra oratio transgressa ordinem, horum priùs meminit, quæ in Isthmo, Olympia, & Nemea fieri consueverunt. Verumtamen nos, siquidem vacat, & tu, ut ais, audiendi es cupidus, ad princi-

πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημὶ πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. Ανα. ἄμεινον ὦ Σόλων, οὕτω. καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη. καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μηδ' ἐκείνων ἔτι καταγελᾶν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθιζώμεθα ἐπὶ τῶν θάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν οἱ ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν. ἄλλως τε, εἰρήσεται γὰρ, οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν, καὶ φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δ' ὥρα τοῦ ἔτους, ὅπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος, ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ, πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν, καὶ διακαῆ τιθέντος, ὅτε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σοῦ θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. Σο. οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὕπαιθροι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσ-

pium facilè recurremus, ac commune illud certamen, cujus causa hæc omnia instituta esse dico. *Ana*. Ita præstat Solon. Nam oratio recta via nobis magis progredietur: & his fortè persuadebor, nequem posthac amplius subsannem eorum quos aut oleastro se efferentem, aut apio coronatum conspexero. Sed si videtur, ad locum illum umbrosum profecti, in sedibus consideamus, ne nos interpellent, qui luctantibus acclamant. Quinetiam, ne quid dissimilem, neque solem facilè fero, eumque acutum & ferventem, nudo capiti imminentem. Etenim pileum è domo demere visum est, ne solus apud vos uterer habitu peregrino. Et jam anni tempus est, quo [1] sidus illud ferventissimum, Canis à vobis dictum, omnia perurit, & siccum calidumque aërem reddit, quando sol meridie capiti impendens, intolerabilem ejusmodi fervorem corporibus inducit. Itaque demiror qui fiat ut tu homo jam annosus, ad æstum non sudes quemadmodum ego, neque ab eo infestari videaris, neque locum umbrosum exploras, quem subeas, sed solem facilè toleras. *Sol*. Inanes illi labores, ô Anacharsi, assiduæque in cœno volutationes, & quos sub dio in arena sustinemus labores nobis hoc præstant præsidium adversus radios solis, neque amplius egemus pileo, qui ipsos caput ferire prohibeat. Abeamus igitur. Noli verò iis quæ dicturus sum

1 *Sidus illud ferventissimum*] Canis sydus quæ & canicula, ardentissimo æstatis tempore exoritur, sole primam partem leonis exoriente qui dies 15. ante Augusti Calend. est Plin. lib. 2. c. 47. lib. 18. c. 28. Cogn.

φίξεις οἷς ἂν λέγω σοι τι, ὡς ἐξάπαντος πεισθῇς μοι περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ἵνα ἄν σοι μὴ ἀρθῶς τι λέγωμαι δοκῇ, ἀνελέγχειν δίδως, καὶ διδάσκειν τὸ λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως σοι ἔσται ἀμφίβολον, ἢ εἰ βεβαίως περιδώσεις σοι χάριν ὅπερ ἂν ἀνελεγχθῆναι δέῃ, ἢ ἐμοὶ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ τοῦτο πᾶσαν ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθόνοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅστις γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, σαυτῷ τε μέγιστα ἴσῃ ὠφεληκώς. διὸ γὰρ ἂν ἀπαγγείλαιμι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα εἰς τὸ μέσον καταθῶμαι φέρων. καὶ καταστὰς ἐπὶ τῇ πυκνὶ ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷς ἂν ἅμιλλα ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει. ὁ δ' ξένος μέτοικος, δείξας σι ὢν Ἀνάχαρσις, σκύθης μὲν ἦν, σοφὸς δ' ὤν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μεθήμασι, καὶ ἐπιτηδεύμασι ἐδιδάξατο· ὥστε δικαίως ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω. καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστήσατε ἔνδοξ' ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις ἐν πόλει τῶν Ἀθηναίων. καὶ εἰ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχυνεῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, ἔνδοξ' βαρβάρῳ, καὶ ξένῳ, τὰ συμφέροντα συμμαθήσουσης. Ανα. τοῦτο σκόπει μὴ ἄρα, ὦ ἐγὼ φίλε ὑμῶν ἄκουσον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶσιν ἴδιαι τὰ τοῖς λόγοις. ἐπὶ πόλει ἂν ἐγὼ νομοῖς, καὶ πλήσης ἀνθρώπων, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλῃ

sum tanquam legibus mentem adhibere, ut illis per omnia fidem habeas, sed ubicunque aliquid non rectè dici videbitur, statim contradicito, meaque verba corrigito. Etenim ab horum alterutro non prorsus aberrabimus: aut constanter tibi persuasero, quum ea quibus est contradicendum effuderis · aut ego de novo discam me non rectè de his statuere. Quo nomine omnis Athenienſium civitas, non satis magnas gratias agere possit. Nam quum me docueris, & ad meliorem sententiam transtuleris, illi maximæ utilitatis author fueris. Neque hoc eam celabo, sed statim in medium proferam: & stans in Pnyce, omnibus dicam, Ego vobis, Athenienses leges conscripsi, quas civitati fore utilissimas putabam. Sed hospes iste, te digito commonstrans Anacharsi, quanquam est Scytha, sapit tamen, & me aliter docuit, aliaque præcepta, & instituta præstantiora [1] ob sua in Rempubl. merita, civitate donetur, tradidit. Itaque *hunc de vobis esse bene meritum literis prodatur*, æneamque statuam illi erigite prope civitatis proceres apud Minervam. Probè verò scias fore ut nequaquam cives Athenienses pudeat, ea quæ sunt ex reip. usu, ex barbaro, peregrinoque viro discere. *Ana.* Hoc erat sanè quod de vobis Athenienſibus inaudieram, vos esse in sermonibus irrisores. Vnde enim ego agrestis & erro, qui vitam in plaustris egi, subinde solum solo permutans, qui in nulla un-

1 *Ob sua in Remp.*] Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, à quibus Atticæ tribus sua cognomina acceperunt, his magni honores ab Athenienſibus collati, statuæque in arce ejus urbis collocatæ. Horum nomina si quis desideret, Pausaniam in Atticis, & Demosthen. *in Timocr.* consulat. *Cogn.*

γῆν ἀμείβων, πόλιν ἢ ἔτι οἰκήσας πρόσθεν, ἔτι ἄλλοσε, ἢ νῦν ἐωρακώς, περὶ πολιτείας διαλέγομαι, καὶ διδάσκομαι [1] αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν τοσαύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις εὖ διοικεῖσθαι κατανενοηκώς; Ἆρ' ἐμέλησε σοὶ ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς ἐμέλησε, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς ποτε νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσειε. πάλιν, ἄλλα καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ πιστέον σοι. καὶ ἀντιλέγειν ἢν τι μοι δοκῇ μὴ ἀληθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἐδὲ γὰρ ἤδη σκιφυήσεις τὸν ἥλιον, σὺ τῇ συμπαρεῖναι ἑσμὸν, καὶ καθέδρα μάλα ἁβδέλλα, καὶ εὐκαιρία, ἐπὶ ψυχρὸν τὸν λίθον. λέγε δὴ τὸ λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παρελάβοιτε, σὺ παίδων ὄντως ἀφιππεύειν, καὶ ἅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνοιεν σὺ μὲν πάλαι, καὶ τὰ ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κῶμις, καὶ τὰ κυβιστήματα, συμπλέκει πρὸς ἕρπιν αὐτοῖς. τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξαρχῆς ὄντως ἐπόθουν ἀκοῦσαι. τὰ δ' ἄλλα, εἰς ὕστερον διδάξῃ με καὶ ἡμέραν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνα μόνα σοι ὦ Σόλων, μέμνησό μοι ἐξ ἀρχῆς τοῦτο ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγε δή, ὡς μὴ περιπλέκῃς μηδὲ ἀπεμπικύσῃς τοὺς λόγους. δέδια γάρ μὴ ἐπιλαθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μὲν τοῦτο πολλὰ ἐπιῤῥεῖ. Σο. σὺ τοῦτο ὦ Ἀνάχαρσι, πεμεύσῃ ἄμεινον, ἵνα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πορεύσῃ μοι ἀπλανῶς εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ ἀφικνῇ σαφῶς τὸ μέτρον. ἢν μὲν οὖν ἀμείνων ἡ ἐμὴ δόξα, ἐγὼ ἐρήσομαι· ἢν δὲ σὺ, ἐρώτα.

unquam civitate habitavi, neque alias ullam nisi nunc primùm vidi, de administranda repub. verba facerem, atque adeò indigenas homines docerem, qui urbem hanc antiquissimam bonis legibus instructam tanto jam tempore incoluerunt? potissimùm verò te, Solon, cui hoc, ut perhibent, ab initio fuit institutum ut nosses quo pacto posset respub. optimè administrari, quibus etiam legibus utens, felicitate frueretur. Verum & in hoc tibi ut pote legum latori est credendum. Contradicam autem siquid minùs recte dicere videberis, ut firmiùs addiscam. Et ecce jam declinato sole in umbra sumus: sedesque perjucunda, & opportuna super frigido lapide præsto est. Dic igitur ab initio exorsus, quamobrem statim à pueris juvenes exerceatis laboribus, & quomodo viri præstantissimi vobis ex cœno illo evadant, & his exercitationibus, & quid pulvis, quid saltationes in caput ipsis ad virtutem conferant. Nam hoc in primis ab initio audire cupiebam. At reliqua in posterum, suo tempore singula me docebis. Hoc autem inter dicendum memineris Solon, te apud barbarum hominem verba facturum. Id dico ne orationem implices, & producas. Vereor enim ne prima mihi excidant, si multa post hæc affluant. *Sol.* Tu hoc, Anacharsi, longè melius constitues, ubicunque parum perspicua tibi videbitur oratio, aut procul vagari temerè fluendo. Interim enim quicquid voles, interrogabis, & prolixitatem ejus recides. Quanquam ubi

1 Αὐτόχθονας ἀνδρας] Thucydides in procœm. histor. Aristid. in Panathen. Aristoph. ἱππέυ. Tzetz. ad Lycoph. vide virum Clarissim. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epistol. 6. lib. 8. *Benrd.*

ἐπι-

τοι μὴ ἐξαγόντα, μηδὲ πόρρω ἔ-
σεσθαι τοῦ λεγομένου ἢ, κωλύσει οὐδὲν
οἶμαι, οἱ δὲ μακρὰ λέγειν. ἐπὶ γὰρ
τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἅπαξ
τοῖς φονικοῖς ἡμῶν δίκαις δικάζῃ, πάρε-
στιν ἅπαν ποιεῖν. ὁπόταν μὲν ἀκου-
σθῶσιν αἱ τοῦ πράγματος συγκροῦσαι φό-
νου, ἢ τραύμασιν ἢ ἀσεβείας, ἢ
πυρκαϊᾶς δικάσοντες, λαμβάνουσι λό-
γους ἑκατέρου τῶν κεκινδυνευκότων, καὶ λέ-
γουσιν οἱ μὲν, ἀδίκως, οἱ δὲ, δικαίως,
οἱ δὲ, φεύγει, ἢ οὐτοσὶ, ἢ ἑκάτερος
ἀναβιβάζοντες τοὺς ἑαυτῶν ὑπὲρ αὐ-
τῶν. οἷσὶ, ἐὰν μὲν οἷς ἔ πρά-
γμασιν λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βου-
λὴ, πολὺ ἡσυχίαν ἄγουσιν. ἐὰν δέ τις ἢ
προοίμιον εἴπῃ ἔξω τοῦ λόγου, ὡς δύ-
νωνται μάλιστα ἐπαγαγέσθαι αὐτοὺς, ἢ οἰκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τοῦ
πράγματος, οἷα πολλὰ ῥητόρων παι-
δεύεις ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανᾶσθαι,
παρελθὼν ὁ κῆρυξ, κατασιώπησον
αὐτοὺς, ἵνα ἐὰν λαβεῖν ἔξω τῶν βου-
λῶν, καὶ ἐκκαθίσει τὸ πρᾶγμα ὑπὸ
τοῦ λόγου, ὡς γυμνὰ τὰ ληθησο-
μένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέπουσιν. ἔστι
δ' οἷς ἂν Ἀνάχαρσι, ἀρεοπαγίτην
εἶναι τοῦ παρόντος ποιήσομαι ὕμνου. καὶ
γὰρ τὸ βουλῆς μοι νόμιμον, ἄκουε, καὶ
σιωπᾶν κέλευε, ἵνα αὐθημερὸν καταβρυ-
φόμενοι. ἄχρι οὗ ἂν οἰκεῖα τοῦ
πράγματος λέγηται, ἐξέσται λοιδορεῖν. ἐὰν δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἐπι ποιη-
σόμενοι τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι
οἱ λοιπόν ἡ ῥῆσις. ἀλλὰ ἤ τινα σκιὰν
πυκνὴν, καὶ ἡμᾶς σχολὴν ἄγοντας. *Ana.* εὐγνώμονά σε ταῦτα ὦ Σόλ-

ubi non erunt extra rem, nec à scopo distabunt quæ dicam, nihil obstabit orationem longiùs progredi. Siquidem etiam Areopagitico Senatui, qui capitales causas judicat, in more est ita facere. Quum enim in Areopagum ascenderunt, & cædis, aut vulneris ex destinato inflicti, aut incendii causam cogniturі consederunt, utrique disceptantium dicendi datur copia, & dicunt sigillatim, nempe accusator, & reus: aut ipsi per se, aut causidicos pro ipsis dicturos conducunt. Illi ergo, quandiu ea quæ ad rem attinent dixerint, à Senatu auscultante cum silentio perferuntur. Sed [1] si quis procœmio exordiatur, ut Senatorum animos erga se propensiores reddat, aut miserationem, aut exaggerationem extrinsecus rei inducat, qualia permulta oratores in judices moliuntur, prodiens præco, protinus imponit silentium, non permittens ut apud Senatum nugetur, & rem verbis involvat, quominus Areopagitæ rem uti gesta est, nudam videant. Itaque te, Anacharsi, Areopagitam in præsens constituo: ac juxta Senatus legem à me conditam, attende, mihique silentium impera, si te orationis dulcedine mulceri senseris, ita ut non habeas liberum judicium. Quandiu verò quæ ad causam attinent, dicentur, orationem extendere licebit. Neque enim amplius sub sole colloquemur, ut longiorem orationem graviter feras: sed & umbra est densa, & otio abundamus. *Ana.* Æqua sunt quæ dicis, Solon.

1 *Siquis proœmio*] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi à veritatis luce in falsitatis caliginem sæpe abduuntur, autor est Quintil. lib. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat præco dicturis in concione, ne vel præfatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent *ἄνευ προοιμίου καὶ παθῶν*. Cogn.

λαν. καὶ ἴσως ἤδη χάριν σοι μικρὸν εἰδέναι σε ἐπὶ τούτοις, ὅτι παρῆλθον ἓν λόγῳ, καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ χαριέμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, ὥστε ἀληθείαν εἰσάντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις δὴ ἤδη λέγε. καὶ ὁ Δρωπαλίτης ἐγώ, τοῦτο γὰρ ἔδοξε μοι, καὶ χρὴ σε τῆς βουλῆς ἀκούσασθαί σου. Σο. σὺν δίκῃ βούλεσθαί σε ἀκοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως, καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ, πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερά, καὶ νεωσοίκους· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σώματός ἐστιν ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον, καὶ ἀσφάλειαν τοῦ πολιτεύματος. τὸ δὲ πᾶν κύριον, οἱ τοῖς πολίταις πεφήμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς οἰκοδομοῦντας, καὶ διαθέτοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας οἷόν τι οὖν ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν κοσμοῦντες, ἐπιμελώμεθα μὲν ὡς ὁρᾷς ἓν σώματος τῆς πόλεως, κοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καταπεπυσαμένον, καὶ τοῖς ἔκτοθεν τοιούτοις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιφραξάμενον. μάλιστα δὲ ἐξασκοῦντες τοῦτο φανερὸν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους, φύσει τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι τῇ εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐν πολέμῳ σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν, καὶ δίκαιόν ἐστι φυλάττειν. τοῦτο μὲν δὴ πρῶτον ἀναγκαῖον αὐτῶν, μητράσι, καὶ πατράσι, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν παιδείας ἐλευθερίους ἄρξαι τε, καὶ περῖφεν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ σωφρονοῦντες ἤδη καλῶς ἔχοντες, καὶ αἰδοῦς, καὶ ἐρύθρας, καὶ φόβου, καὶ ἐπιθυμίας τῶν ἀρίστων ἀναπλεον. Atque ob hæc tibi magnam habeo gratiam, quòd hac digressiuncula, me docueris ea quæ fiunt in Areopago, miranda certè, & bonorum Senatorum, veritati suffragantium recta ratio. Iam ergo de his dissere. Ego verò quem constituisti Areopagitam, pro hujus consilii more, te audiam. *Sol.* Proinde paucis tibi priùs est audiendum, quid de civitate, civibusque sentiam. Nos civitatem non ædificia putamus esse, cujusmodi sunt muri, & fana, & porticus ad mare ædificatæ: sed tanquam firmum atque immobile quoddam corpus, in quod incolæ urbis ad securitatem recipiuntur. Sed omne arbitrium in civibus ponimus: quoniam hi sunt qui implent, ordinant, & perficiunt singula, servantque, quali in nobis singulis gubernandi officio anima fungitur. Quod cùm intelligamus, corpus civitatis, ut vides, curamus, ipsum ornando, ut pulcherrimum habeamus, sitque intrinsecus ædificiis instructum, atque extrinsecus his mœnibus firmissimis circunseptum. Cumprimis verò hoc providemus, ut cives mente boni & corporibus robusti evadant. Quoniam qui sunt ita comparati, in conversatione civili pacis tempore rectè se gerunt, à bello verò civitatem liberant, liberamque & fœlicem conservant. Itaque primam illorum educationem, matribus, nutricibus, & pædagogis committimus, ut disciplinis liberalibus eos imbuant, atque educent. Quum autem res præclaras intelligere cœperint, & pudor, verecundia, metus, rerumque optimarum cupiditas ipsis innata fue-

φύσιν παῖδας, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δυνηθῆναι πρὸς τοὺς πόνους, παρασκευάζομεν, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον ἀναπαύματα, τιμῶμεν ἤδη καὶ διδάσκομεν αὐτοὺς διδασκόμενα, ἄλλα μὲν ἐκ ψυχῆς μεθήμασι καὶ ἀμελείαις ἀποδύοντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐπιζεύγνυμεν, εἰ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φύσεως ὡς ἔφυ ἕκαστος, πότερος καὶ τὸ σῶμα, καὶ καὶ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως, καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοῖς δόμεθα. ἀφ' ὧν τὰ τε δύφωὰς λαμπρύνεται, βελτίω καὶ δυνατὰ γίνοιτο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μεταπαιδευόμενα πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παραδείσημα ἡμῖν καὶ τὰ γαμετῶν, οἱ τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσω, καὶ πάπα ἐᾷ, σκέπουσι, καὶ διαφράττουσι, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ξύλον, τηνικαῦτα ἀφιστᾶσι τε τὰ φρακτὰ, καὶ καὶ διδόασι αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν, καὶ γυμνάζειν, καρποποιοῦντα ἐξεργάζονται. τὴν δὲ τοιαύτην ψυχὴν, μουσικῇ τε καὶ ῥυθμικῇ ἀναβιβάζομεν, καὶ γράμματα γράφειν, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπὶ λέξεσθαι διδάσκομεν. ἐπειδὴ δὲ ἤδη σοφῶν ἀνδρῶν γράμματα, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ἀφελίμους ἐν μέτροις κατακεκοσμημένους, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, μεταφέρομεν αὐτοῖς. οἷόν καὶ ἀκόντων ἐρωτήσεις τινὰς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὁρίζοντες καὶ μικρῷ, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπιτήδειον τὴν, ὡς καὶ αὐτοὶ ἄδοντα, καὶ διαμαρτύρονται τὰ ὕστερον, οἷα πολλὰ Ἡσιόδου τε ἡμῖν, καὶ Ὁμήρου ἐστίν. ἐπειδὰν δὲ πλησιάσωσι πρὸς

fuerit, ipsaque corpora laboribus obeundis idonea vila fuerint, firmiora facta, & majori robore constantia, tunc jam illos assumptos docemus, propositis quidem aliis animi documentis & exercitiis, aliter autem ad labores corpora assuefacientes. Neque enim existimamus satis esse ut tantùm ita se habeat quisque prout à natura est comparatus, sive corporis, sive animi ratione: sed etiam eruditione, & præceptis ad eos informandos opus habemus: quorum adminiculo bona indoles adaugeatur, mala verò in bonam transformetur. Cujus rei petendum est ab agricolis exemplum, qui quandiu plantæ sunt humiles & teneræ, eas tegunt & circunsepiunt, ne à ventis lædantur. Postquam verò auctus est ramus, tum superflua circuncidunt, easque ventis movendas, & agitandas permittentes, fructuosiores efficiunt. Itaque morem [1] Musica primùm, & Arithmetica excitamus, literasque pingere, & eas exactè pronuntiare docemus. Deinde jam adultioribus, sapientum virorum sententias, factaque priscorum, utilesque sermones versibus exornatos, quò tenaciùs memoria teneant, ipsis occinimus. Tum illi auditis fortium virorum factis & actionibus memorabilibus, paulatim istiusmodi appetunt, & ad imitationem excitantur: ut & ipsi celebrentur, & posteris sint admirationi. Cujusmodi multa nobis ab Hesiodo & Homero scripta sunt. Postquam verò se ad

rem-

1 *Musica*] Inter reliquas Cyclicas disciplinas primo loco musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consectati sunt, ut admonet interpres Aristoph. in Equit. & Athen. lib. 14. *Cogn.*

2 *Se-*

τὴν πολιτείαν, ἢ δὴ αὐτοῖς ἤδη μετα χειρίζεσθαι τὰ πρῶτα, καίτοι ἔξω γε ἀγῶνος ἴσως ταῦτα, εἰ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκήσομεν, ἔξω τῆς πραγματείας εἶναι, ἀλλὰ διὰ τοῦτο τοιούτοις πόνοις προσφυμνάζομεν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν, ὥστε αὐτοὺς ἐμφυτον σωφρονεῖν, εἰ ἐθέλομεν τὴν πάντων, εὖδε τὸ δρασπρέπειν σε, ὃς ὑπ' αἰδοῦς οὐδὲν ἀνέχῃ λαρυγίζων ἤδη τοσοῦτον ἔξω τῆς πράγματος. *Ana.* εἰπέ μοι ὦ Σόλων, πρὸς τί δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας εἰς Ἄρειον πάγον, ἀλλὰ παρεσιωπῶντας, ἐδὲν τῇ βουλῇ πρόσθεν ἐπιτετράφθαι; *Sol.* τί τοῦτο ἦρε με. οὐδὲ πω δῆλον. *Ana.* ὅτι τὰ κάλλιστα, ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεῖς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἧττον ἀναγκαῖα λέγειν ἀφῆνες, γυμνάσιά, ἐπανορθώσεις τῶν ἁμαρτιῶν. *Sol.* μέμνημαι γὰρ ὦ ξένε τὰ ἀπ' ἀρχῆς προβλήθεν, ἐπανελθεῖν εἰ βούλομαι τὸν λόγον, μή σε ἐπιτροχάζῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέον. ἀλλὰ ἐπανέλθω τοῦτο ἐμοὶ βραχέα, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς ἐπὶ πᾶσι αὐτῶν ἀφαιρήσεως, ἐπὶ μὴ ἂν εἴη λόγος. ῥυθμίζομεν δὲ τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοῖς πολίταις ἐπιδιδόντες, οἳ δημόσια πᾶσι προκείσονται ἀναγνώσεσι μεγάλοις γράμμασιν ἔμπροσθεν ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅττα χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι, ἐπ' ἀγαθῶν ἀνδρῶν σωτηρίας, παρ' ὧν λέγειν τὰ δίκαια ἐπιμεληθήσεσθαι, ἐπ' πράττειν τὰ δίκαια, ἐπ' οὐκ ἔξ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, ἐπ' ὁρίζεσθαι τὰ καλῶν. βέλτιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δ' ἄνδρες ἦσαν, σοφισταί, καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομαζόμενοι, ἐπειδὴ τὴν πολιτείαν ἤδη μετα χειρίζεσθαι τὰ πρῶτα, quamquam fortè hæc sunt extra rem, non enim qua ratione illorum animos exerceamus, ab initio dicendum proposuimus: sed cur hujusmodi laboribus eos exercendos arbitremur. Itaque ipse mihi silentium impero, non expectato præcone, neque te Areopagita, qui præ verecundia, ut puto, me tanta extra rem toleras nugantem. *Ana.* Dic mihi Solon, cur in eos qui ad rem pertinentia non dicunt in Areopago, sed silentio prætereunt, nulla mulcta à Senatu est destinata? *Sol.* Cur hoc ex me quæsivisti? Nondum liquet. *Ana.* Quia rebus pulcherrimis, & mihi auditu jucundissimis, quibus exornatur animus, omissis, minùs necessaria, nempe exercitia, & corporis labores percensere cogitas. *Sol.* Eorum, ô generose, meminì, quæ ab initio sum prætatus, nec à via sermonem avocare volo, ne dilabens tuam memoriam conturbet. Verùm hæc quàm pauciſſimis perſtringam: ſiquidem harum rerum accurata diſputatio, ad alium pertinet ſermonem. Ergo mentes eorum componimus; communes leges perdocendo: quæ majuſculis elementis ſcriptæ omnibus publice legendæ proponuntur, quæ facienda, quæ fugienda, præcipientes. Tum etiam proborum virorum convictu utendum, à quibus opportunè loqui perdiſcunt, tum juſta facere, tum ex æquo inter ſe converſari, neque turpe quicquam appetere, ſed rebus honeſtis ſe addicere: nihil per vim facere. Atque hi viri probi, Sophiſtæ & Philoſophi à nobis appel-

1 *Sophiſta*] Cum tam crebro fiat ſophiſtarum Philoſophorumque mentio, non in-

μᾶζοντας. καὶ μάτην ἐς τὸ θέατρον εἰσάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, ἐ τραγῳδίαις, δρᾶμά τι ἀνδρῶν παλαιῶν, ἐ πάλαι ἡνιμένους. ὡς ἢ μὴ, ἀποτρέπωμεν, ἵν' ἐκεῖνα ᾖ σπουδαῖα. τοῖς δὲ γε κωμῳδοῖς, καὶ ἀποσκώπτειν, ἐ λοιδορεῖσθαι ἐφιέμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὡς ἂν αἱρῇ, ἐ ἁπλῶς ἢ πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθώμεθα. αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἁμείνους γὰρ ἔτι γίγνονται ἐνειδιζόμενοι, ἐ τῶν πολλῶν ὡς φεύγοιεν τὰ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἁλίσκου. Ανα. εἶδον ὦ Σόλων ὡς φῂς, τοὺς τραγῳδοὺς, ἐ κωμῳδοὺς, οἷα ἐκεῖνοι εἶσιν. ὑποδήμασί μὲ βαρέα, ἐ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσοῦς ᾖ ποικίλους τοὺς ἐπὶ τῷ κεφαλῷ πεποικιλμένοι, προσώπῳ ᾖ ἐπικειμένοις παμμεγάλοις, καχρώτα παμμίσχης, αὐτοὶ ᾖ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐπιφθέγγεσθε, καὶ διέξιεν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ὑπὸ τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ ᾖ οἴμοι τότε ἡ πόλις ἐσῄξειν. οἱ ᾖ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲ ἐκείνων ἐ μείζοι, καὶ ἀνθρωπινώτεροι, ἐ ἥδιον ἐθέαν. προσώπῳ ᾖ, πολὺ μαλακώτερον. καὶ τὸ ἱμάτιον γοῦν ἅπαν ἰσάλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων ᾖ τῶν ὑψηλῶν, σπουθαρνοὶ ἅπαντες ἦσαν, οἰκλάζοντες οἴμοι αὐτὼς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρόμενοι. Σο. σὺν ἐκείνοις ὦ ξαῆ φύγοιεν, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως δραματοποιὸς τινὰ συμφορὰν ἐπιδείκνυθ' τοῖς ἀνθρώποις, ἐ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐπαγαγόντ' πρὸς τὸ θέατρον. ὑφ' ὧν εἰς δάκρυα καθίστανθ' οἱ ἀκούοντες. appellantur. Præterea productos ipsos in theatrum publicè docemus Comœdiarum, & tragœdiarum actionibus, priscorum hominum virtutes & vitia spectantes, ut ab his avertantur, ad illa verò properè contendant. Porrò Comœdis cavillandi, & probris infectandi permittimus potestatem, eos cives, quos turpia & civitate indigna studia sectari cognoverint: cum ipsorum in gratiam, quia fic objurgati meliores evadunt: tum multorum causâ, ut similium facinorum reprehenfionem evitent. *Ana.* Vidi Solon; quos dicis Tragœdos, & Comœdos: siquidem illi sunt, qui graves, altoſque calceos induunt, vestemque gerunt aureis tæniis variegatam, & prorsus ridículas magnumque hiantes larvas habent. Ipſi verò intus magnum clamorem edunt, & nescio quomodo tutò in his calceamentis incedunt. Et nisi fallor, tunc civitas Dionyſia celebrabat. Porro Comœdi cæteris erant breviores, & pedestres, atque humaniores, minusque vociferabantur, sed larvas multò magis ridículas habebant, quos universum theatrum risu excipiebat. Altos verò illos nemo non mœstus audiebat, commiseratione prosequens, quòd tantas pedicas traherent. *Sol.* Non illos ô bone, miserabantur, sed fortè poëta priscam aliquam calamitatem spectatoribus repræsentabat, & miserabiles orationes in theatro tragice pronunciandas tradebat, quibus ad lachrymas pertrahebantur auditores.

inutile fuerit discrimen eorum explicare, idque ex Platone potissimum, qui sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus. Contra philosophus, summum ac propè unicum virtutis & veritatis studium habet, cætera omnia vel leviora ducit, vel contemnit, probitatis & sapientiæ magister & exemplum. *Cogn.*

ἀκροὺς δὲ καὶ ἐν αὐλήσεσι ἐνεργεῖναι τινὰς τόνους, καὶ ἄλλως σπουδῆσαι, ἐν κύκλῳ συνιοῦσι, ἅμα αὐτοῖς ὑπ' Ἀνάχαρσι, ἀγχέσια ἄσμασι, καὶ αὐλήμασι. τούτοις δ' ἐν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις ἐγκαθηρμόσθαι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνεσθαι. τὰ γὰρ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε προεγυμνάζομεν, ἀποδύσαντες αὐτὰ ὡς ἔφην, σκιᾷ ἀσκοῦντες, καὶ τέλειον ἀσυμπαγῆ ὄντα, ὥσπερ μὴ ἰθίζειν ἀξιοῦμεν ὡς τὰ ἱμάτια, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὕλαις ἐκάστοις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε ὡς κρύος ἀπαγορεύειν. ἔπειτα γὰρ, χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ προεμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοιτο. ἀσπερ γὰρ, οἶμαι τὰ μὲν σώματα νομίζομεν ὑπὸ τοῦ ἐλαίου μαλακώτερα, εὐσαρκέστερα, καὶ πολλῷ ἀφορμέστερα γίγνεσθαι, νεκρὰ γὰρ ἤδη ὄντα, τὸ δ' ἐπὶ ζωῆς μετέχειν σώματος, καὶ ἂν ἄμεινον ἡγούμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου ἀφθονήσαι. τοιούτοις παισὶ τὰ γυμνάσια ἐπιτηδεύσαντες, καὶ διδασκάλους ἐφ' ὧν ἐπιστήσαντες, τὰ μὲν πνα, πυκτεύειν, τὰ δὲ, παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τὰς τῶν πόνων καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μὴ δ' ἀποτρέπεσθαι δέος τὸ παραμένειν. τοῦτο δ' ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, ψυχαγωγίας τε ἐφ' ἑκάστοις διδάσκει εἰς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸ σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ ῥωστικὰ, καὶ καρτερικὰ εἶναι. ὅσοι δ' αὐτῶν κρότου σπουδάζουσι παλαίειν, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνειν, καὶ ἀνίστασθαι ἄμφω, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δυνάσθαι, καὶ εἰς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον. ταῦτα ἀγχέσια δέ ἐστι σπουδαῖα τῶν ἐν

res. Verisimile etiam est te tunc audisse tibicines aliquos, alioſque simul canentes, qui circunstabant. Qui carminum, Anacharsi, & tibiarum cantus non sunt inutiles: sed istis omnibus, atque ejusmodi rebus juvenum mentes exacuuntur, unde illi meliores fiunt. Cæterùm corpora (quod potissimum audire cupiebas) ad hunc modum exercemus, exutis, ut dixi vestimentis, quum non amplius sunt mollia, prorsusque imbecilla, primùm ad aërem assuefacimus, ea singulis tempestatibus accommodantes, ne vel æstum molestè ferant, vel ad frigus deficiant. Ea deinde oleo perungimus, & emollimus, ut habiliora reddantur. Absurdum enim esset, si quum putamus emollita oleo coria ruptioni minùs esse obnoxia, & diutiùs duratura, quæ jam sunt emortua, corpus quod etiamnum vitæ est particeps, non melius olei unctione reddi, existimaremus. Hinc excogitatis variis exercitiis, & singulorum magistris constitutis, hunc pugillatu, illum pancratio certare docemus, ut laboribus tolerandis assuefiant, plagisque non cedant, nec metu vulnerum terga dent. Atque hæc exercitatio duo in ipsis utilissima præstat. Nam & animosos ipsos reddit ad subeunda pericula, facitque ut corporibus non parcant, præterea ut bene valeant & sint robusti. Quorquot autem illorum dejecto in terram vultu luctantur, & securè excidere, & promptè exurgere eadem opera discunt, præterea propellere, tenaciter amplecti, & contorquere, & præfocare posse, & in altum sustollere adversarium. Quæ sanè non sunt inutilia exercitia, sed quibus unum illud primum maxi-

mum-

μάζεται, ἀσαφεῖς δὲ λόγοι καὶ ἄμορφοι. δεσπαθίσεως γὰρ, καὶ προλειρότερα τὰ σώματα γίγνεται αὐτοῖς ἀφαυαίνεσθαι. ἕτερον δ'; οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἐμπείρους γὰρ δὴ ἂν τούτων ποιήσαντας, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χεῖρας τῶν ἐναντίων. δῆλον γὰρ ὅτι ἐν πολέμῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεὶς, ῥᾳδίως ἐκβάλλοι τὸν ἀντίπαλον ἀποσκιλίσας. καὶ κρατήσειεν, εἴ ποτε ἐθέλοι ἐπιμελῶς ἐκείνου ἐπιβαίνειν. πάντα γὰρ ταῦτα ὁ Ἀνάχαρσις, ἐπ' ἐκείνοις τὰ ἀγῶνα ποιεῖσθαι τὰ ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγεῖσθαι πολὺ ἀμείνοσι χρήσεσθαι τοῖς ὕστερον ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα κραταιώσαντες, ἐν ἀσκονήσεσι, ἁβρωμύστεροι, καὶ ἀλκιμώτεροι ἐξεργασώμεθα, καὶ κῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρία τοῖς ἀνταγωνισαῖς. ἐκείνοις φαῖεν εἶναι τὸ μὴ τοῦτο, οἵους εἰκὸς σκιὼ ὅπλοις ἐσεσθαι τοὺς ἐν γυμνοῖς ὄν, φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμπαιήσοντας, ἃ πολυσαρκίαν ἄρρητον, καὶ λιπαρὸν, ἢ ἀσαρκίαν μὴ ἀχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιαῖς μεμορφωσμένα, πρέμνοις, ἰδρῶτί τε δύσις πολλῷ ῥεόμενα, καὶ ἀθυμαίνοντα ὑπὸ τῆς κρύης, καὶ μᾶλλον ὦ καὶ ὁ ἥλιος ὥσπερ νιφὸς τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τὰ μὲν τῆς χρήσεως ὄψωσι, καὶ τὰ κρειττόνων ἐσκ αὐτοῖς ἐμφανῆ. καὶ εἰ ἄμμον ἴδοιεν δύνοις περιπεπλεγμένοις, καὶ σφαπασθήσεσθαι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις; ὅτοι γ' ἡμῖν ὑπέρυθροι εἰς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ ἐμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρᾶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης δυνάμεως ἀπολαύοντες, ὥστε ῥικνοὶ, καὶ πρεσκληκότες, ὥστε ῥᾳδιπλῆξις εἰς βάσος, ἀλλὰ εἰς τὸ σύμμετρον

mumque citra controversiam comparant. Nam magis inoffensa, & robustiora fiunt ipsis corpora quum laboribus durantur. Alterum verò, non est exiguum: cùm hinc peritiam consequantur, siquando hæc præcepta in armis ad usum sint revocanda. Manifestum enim est, fore ut vir hujusmodi hostem complexus, supplantando citiùs dejiciat: & prolapsus ipse, quàm facillimè exurgere sciat. Hæc enim omnia, Anacharsi, ad illud certamen quod in armis peragitur, comparamus, nosque ita exercitatis, melioribus usuros putamus, postquam priùs illorum nuda corpora emollita, & exercitata effecerimus validiora, & robustiora, præterea levia, & habilia, eademque adversariis gravia. Intelligis enim, ni fallor quod hinc sequitur, quales eos in armis esse par sit, qui nudi terrorem hostibus incutient, non segnem & albam obesitatem, aut pallidam gracilitatem præ se ferentes: qualia ferè sunt mulierum corpora sub umbra tabefacta, trepidantia, statimque multo sudore manantia, & sub galea anhelantia, maximè si sol, sub meridiem, ut nunc, ferveat. Quem enim præberent usum hi qui neque sitim, neque pulverem ferrent, quique si sanguinem viderent, statim turbarentur, priusque exanimarentur, quàm intra teli jactum, atque ad manus cum hostibus veniissent? Sed hi nostri juvenes subrubri à sole nigriores redditi, vultu masculo, multum animi, coloris, viriliſque vigoris præ se ferentes, tamquè bene habito corpore fruentes, neque sunt rugosi, & aridi, neque granditate graves, verùm justo modo

ἀδιαμαχαιρήτους. τὸ μὲ ἀχρεῖον τ σαρκῶν, ἐ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξωκαλοῦσιν. ἰσχὺν δ ἰσχυὸ, ἡ τὸν παρεῖχον, ἀμιγὴς δ φαύλης ἀπολελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τ πυρὸν, τῦτο ἡμῖν ἐ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται τὰ τοῖς σώμασι, τὸν μὲ ἄχυρον, ἡγὶ τὰς ἀθέρας, ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δ τ καρπὸν διακρίνοντα, ἐ περισωρεύοντα. ἡγὶ διατῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, ἐ ἐπιμένειν ἀβρεκῶν τὰ τοῖς καμάτοις. ὀψί τε ἂν ἰδεῖν ὁ τοιῦτο ἄρξασθαι, ἡγὶ ὀλιγάκις ἂν ἀοδινῶν φανείη. ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, ἡγὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτὴν, ἐ ἐς τὴν ἄχνην. αὖθις γὰρ ἐπὶ τ λικμῶντα ἐπάνειμι. θᾶττον ἂν οἴμαι διαπολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη, ἡ δ πυρὸς καθ' ὀλίγον, ὥστε φλογὸς μεγάλης ἀπισταμένης, ὥστι νεῦ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ καθαμικρὸν νεοτοφομένου, χρόνῳ ὕστερον ἐ αὐτὸς ἂν καταπαυθείη. ὃ τοίνυν οὐδὲ νόσου, οὐδὲ κάματον ἐς τοιῦτο σῶμα ἐμπεσεῖν, ῥᾳδίως ἐλίγξειεν ἂν, οὐδ' ἐπικρατήσειεν ὑμῶν. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, ἡγὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παρείσιν ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ διαδιδράσκειν μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύον ἐπὶ λύμῃ τ σώματος. σφόδρα τε τὸ ἐνδοθεν σὺν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιῤῥέον, ὅτε ἐκ πολλῆ περιεσκεδασμένον, ἡγὶ ἐς τὴν ἀναπαλαιστρεύσιμον ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ δύνῃ ἐπέρδειν τῇ ἀκμῇ, ἐ ἀκαμάτους ἐπιπλέον παρίσχειν. τὸ γὰρ περιττὸν πολλὰ, ἐ περιαμένει, σὺν αὐτάλλοντι τ ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. ἡγὶ ἀναῤῥιπιζόμενον, πλείων γίγνεται. ἡγὶ μᾶλλον καὶ δρομικὸς εἶναι ἀσκεῖται αὐτὸς ἐς μῆ-

modo formati: dum inutilem ac ſuperfluam carnium molem ſudoribus abſumunt: illud autem quod robur præſtat & vigorem, citra mali mixtionem relictum, fortiter conſervant. Nam quod qui triticum ventilant, hoc in corporibus exercitia nobis præſtant, quæ paleas, inaneſque ſpicas flatu diſpellunt, purum verò fructum ſeparant, & accumulant. Quò fit ut bene valeant, & diutiſſimè in laboribus perdurent. Quinetiam talis ſerò ſudare incipit, & rarò ægrotare videtur. Quemadmodum ſiquis allatum ignem injiceret ſimul in triticum, ejuſque ſtipulas, & paleam (nam ad ventilantem regredior) citiùs, ut opinor, conflagrarent ſtipulæ, triticum verò paulatim, neque magna flamma exurgente, neque uno impetu, ſed ſenſim ſuccenſum, poſtea longo tempore ipſum quoque combureretur. Ita neque morbus, neque defatigatio corpus hujuſmodi correptum, facilè preſſerit, nec ſuperarit. Nam internæ partes ipſi bene ſunt comparatæ, ad eaſque externæ validè admodum ſunt munitæ, ut nihil noxæ intus penetret, neque ſolem ipſum, neque frigus in detrimentum corporis admittat. Ad perdurandum autem in laboribus, multus calor intus influens, veluti multò antè præparatus, atque in uſum neceſſarium poſitus, præſtat ilico tolerantiam vigore irrigans, redditque ut plurimum infatigabiles. Nam præmiſſi labores & laſſitudines, non abſumunt, ſed augent vires, quæ excitatæ, fiunt majores. Quinetiameos curſu exercemus, & ut longo ſint pares,

aſſue-

καὶ τὸ ἀλλομένῳ ἐνδίζοντες, καὶ ἐς τὸ εὐ βαστάζειν ἀνύτοντα ἐπικυφίζοντες. καὶ ὁ σφόμος ἀπὸ τοῦ τέρμα, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἵνα ὅτι βεβαίως ἀπερεῖσαι τὸν βάσιν, ὅτι ἐπιφερέσθαι ῥᾴδιον, ὑποσυρόμενος ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου ὁ ποδός. ἀλλὰ ἐν [1]ὑπερκόλπῳ πάσσοντι οἱ δίσκοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον. καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦντας ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίναις χειροπληθέσι ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας. εἶτα ἐκ ἀκροκίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλᾶσθαι. εἶδες ὃ ἐν ἄλλό τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, ἀφαιρεῖς, ἀστίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχημα ἐκ ἔχουσα, ἀλλὰ πλατυμῶνας. καὶ ἐπιφέρῃς γε αὐτῷ, κεκμηκὸς ἐν τῷ μέσῳ. καὶ ἐδικῇ σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκεῖνο τοίνυν ὅταν τε ἀναῤῥιπτῶσιν εἰς τὸ ἄερα, καὶ ἐς τὸ πόῤῥω φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τὰς ἄλλας ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος ἐντεῦθεν, ὅμως τε αὐτῶν κρατιστεύῃ, καὶ τόνοι τοῖς ἄκροις ἐνίησιν. ὁ πηλὸς δέ, καὶ ἡ κόνις, ἄσμενοί σοι γελοιότερα ἐξ ὀχῆς ἕδρᾳ, ἄκυρον ὦ θαυμάσιε, ὅτι ἐνίκα ὑποδεδόληται, σφαλῇ δὲ, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κρατῆσαι ἡ πλῆξις αὐτοῖς γένοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸ ὀλισθον ἀνάγκη πηλοῦ γενέσθαι, ἰδόντων σε τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἰγχέλυσιν εἰκάζεις, σὺν ἀχρείῳ, ἀεὶ γελοῖον ὄν, ἀλλὰ ἐν τούτῳ ἐς ἰσχνὸ, καὶ τόνου σὺν ὀλίγα σωπτηλῷ, ὁπότων ἄνευ ἔχόντων, ἀλλήλων ἀναγκάζοντας ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ σωίζειν διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἐθισκόμενοι μετ' ἐλαίου σπάσαντες, καὶ ἀλεῖφόμενοι δ' χειρῶν ἀσυδύζοντα μὴ μικρὸν ἔτος νόμιζε. καὶ πάντα πάντα

assuefaciendo, & ut eum quàm celerrimè brevi exigant, leviores reddendo. Nec cursus instituitur in solido, duroque loco, sed in profunda arena, ubi neque firmiter infigere, neque fulcire plantam facile est, cùm ea cedente pes subtus trahatur. Fossam quoque transilire, si opus sit, aut siquod aliud objicitur impedimentum: qua in re exercentur, plumbea pondera plenis manibus tenentes. Deinde hasta in longum projicienda decertant. Vidisti quoque alium quendam globum æneum, & teretem, quale scutum parvum, ansa carens, & loro: quem in medio jacentem expertus es: isque tibi visus est gravis, & propter lævitatem prehensu difficilis. Eum in aërem sursum projiciunt, inque longum contendentes, quis quàm longissimè emittat, aliosque superet. Qui labor illorum humeros roborat, & lacertis rigiditatem indit. Cæterùm lutum, & pulvis, quæ initio tibi perquam ridicula visa sunt, audi ô præclare, quorsum luctantibus substernantur. Primùm ne in duro loco labantur, sed in molli tutò cadant. Deinde sudantes sæpius in luto lubrico lapsu cadere coguntur, quod tu anguillis comparabas. Neque id inutile est, & ridiculum: sed ad robur & firmitatem non parum confert, quando ad hunc modum luctantes, alii alios fortiter apprehendere coguntur, & elabentes retinere. Nam rapere sublimem in luto sudantem, cumque oleo excidere, & è manibus effluere conantem, ne parvi momenti esse putes. Et hæc omnia,

1 Ὑπερκόλπῳ πάσσοντι οἱ δίσκοι] Τάφρον fossatum, Gemma. Marcil.

ὥσπερ ἵππους ἐμπροσθεν, εἰς τὰς πολέμους ἢ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τι μεταγενέσθαι, ῥᾳδίως ὑφαρμοσαι ὑπεξελκύσαι, ἢ ἐς πολέμιον σωματοπάσσαι, ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἀφ' τοῦτο εἰς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα ἀσκήσαντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέρειν. τὸν μὲν κόνιν, τὸν ἀνωφελῆ χρησιμὸν οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διαλειφθέντων συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν δὲ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι σωμάτων, τὸ ἀφ' ἑλκόμενον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζοντες ἐκφεύγειν αὐτὸ λαφύσσοντες ἐκ τῶν χειρῶν. καὶ τοῦτο, ὑπὸ ἀφύκτου ἐχόμενοι. καὶ μὲν ἢ τὸν ἱδρῶτα σωμάτων δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατοῦσα. καὶ ἐπιπολὺ ἀφαιρεῖν ποιεῖ τὸν δυνάμεως, καὶ κώλυμα γίνεσθαι μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀφορίους τότε, καὶ ἀνεωγότας τοὺς πόρους ἐμπίπτοντων. ἄλλως τε, καὶ τὸ ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ πλπότερον ποιεῖ τὸ ἄνθρωπον. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν ἀσπασαίμην πλησίον τι τῶν λευκῶν τινα σκεινῶν, καὶ ὑπὸ σκιᾷ διατριβόμενον, καὶ ὃν ἂν ἴδω τὸν τῷ λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλώσας πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸν πηλὸν, ἐφίμενος ἂν σε πολέμου ἂν ὄμμασιν εὐξασθαι γένεσθαι. εἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλαιον ἂν ἐκ ἀφθόνης ὠθούσης, εἰ δὲ μὴ ἐπὶ τὸν ἔμπροσθεν πειρασθείης ἐκπατεῖν συνεχῶς, καὶ συγκεκοπτημένον εἶναι μᾶλλον, ἢ ῥυπᾶσθαι, καὶ διαφθεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι λαπάρας δὲ φυγῇ ἀπὸ τὰ εἴσω δ' ὄμμασιν. ταῦτ' ἔξει ἃ Ἀνάχαρσι, ἃ ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τὸ πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ εὐδαιμονέστερον βιώσασθαι δ' αὐτοὺς, κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν ἐν ἐπιόντων, φοβεροὶ ἢ τοῖς ἐχθροῖσιν ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τι, καὶ ὑποπτεύειν ἡμῖν ἡμᾶς ἀνδρείους αὐτῶν. εὐ εἰρήνη τε αὖ

omnia, ut antè dixi, ad bellum conferunt, si opus sit sauciumamicum, nullo negotio sublatum subducere, aut surreptum hostem sublimem efferre. Eam ob rem summopere ipsos difficilioribus propositis exercemus, ut minùs difficilia multò faciliùs ferant. Verùm arenam diversa ratione utilem esse putamus, ne manum conferentes elabantur. Postquam enim in luto exercitati fuerint id quod præ lentore elabitur, retinere: ipsi etiam capti è manibus effugere assuescunt: idque quum inevitabili vinculo tenentur. Quinetiam sudorem videntur cohibere pulvis, quum affatim manantia aspergitur, & efficere ut diu terendo labori pares sint vires, atque impedimento esse ne à ventis offendantur, in rarefacta & aperta corpora irruentibus. Præterea sordes abstergit, & virum nitidiorem reddit. Atque ego lubenter unum ex albis illis qui sub umbra semper est versatus, & quemcunque ex iis eligeres qui in Lyceo exercentur, huc sisterem, qui pulverem & lutum elueret, ac te interrogarem utri similis, esse optares. Sat scio te primo statim obtutu, tametsi neutrius vitæ periculum feceris, electurum potiùs ut compactus & accinctus esses, quam deliciis frangereris, & difflueres, atque albesceres penuria sanguinis intrò fugientis. Hæc sunt Anacharsi, quibus juvenes exercemus, rati eos nobis custodes optimos civitatis evasuros, nosque eorum opera in libertate victuros, vincendo hostes, si nos adoriantur, & vicinis terribiles nos præstando, adeò ut nos pertimescant, & plerique ipsorum tributum nobis pendant. Porrò in pace

me-

πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, οὐδὲ μηδὲν τ' αἰσχρῶν φιλοπαιμμόνοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας εἰς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις ἅπιν ὁ αὐτοῖς. καὶ ἅπερ ἔφην, τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ὅλην πόλεως εὐδαιμονίαν, σχεδὸν ἐν λέγειν, ὁπόταν εἰς τὸ εἰρήνην, καὶ εἰς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιθ' ἡ νεότης, οὐδὲ τὰ καλλιστα ἡμῖν ἀπειδάζοντας. Ανα. ὁπόταν ὦ Σόλων, ἤν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τὸ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε ἐς αὐτοὶ, πυξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι. κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δειλίστες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὸν ψάμμον εἰς τὸ στόμα, ἢ ὑπεκπηδήσαντες ὄπ κῦ νότα γένησθε, ὑπερπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη ὑπὸ τὸν γαστέρα, καὶ ἀμφίσχητε, ὑπὸ τὸ κρᾶνος ὑποβαλόντες τ' πῆχυν. καὶ νὴ Δί' οἰμαι, τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν. ὑμῶν ὅ ὥσπερ ἀνδριάντων, ἃ κατιζέτην τὰ βέλη, κεχρισμένων πρὸς τ' ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα περιερυσμένων. ἃ γὰρ καλάμη καὶ ἀθηρὶς ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδώσειν πρὸς τὰς πληγάς. ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἄν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξητε. τοιαῦτα γὰρ φῆς, εἶμαι πάνυ πυνθάνεσθαι Σόλωνος. ἢ τὰς παντοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τ' κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτιθῇ ὑμῖν ἐξοδον, ἐκεῖνα τὰ κράνη ἐπιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ. φεύγειν τε χαὶ ὧν δεῖ, κοῦφα. καὶ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσῃ, ὑμῶν ὅπου μεγάλα διαβαί-

melioribus illis utimur, de nulla re turpi contendentibus, neque se præ inertia ad contumeliam inferendam convertentibus, sed circa ista versantibus, iisque perpetuò vacantibus. Et quod dixi, commune bonum, summamque civitatis fœlicitatem hoc est dicere quum juventus rebus pulcherrimis studio incumbens, cùm ad pacem, tum ad bellum optimè præparata videtur. *Ana.* Proinde Solon, si quando hostes vos invadant, oleo peruncti, & pulverulenti prodite ipsi pugnis adversus eos muniri. Et illi videlicet vos pertimescunt, ac metuentes fugiunt, ne ipsis hiantibus pulverem ori inspergatis: aut circunsilientes à tergo adorti, ipsorum crura circum ventrem implicetis, & subjecto galeæ cubito suffocetis. At per Iovem, hi sagittas, & jacula contorquebunt. At vos, quemadmodum statuas, non attingent tela, quippe ad Solem denigratos, & multo sanguine abundantes. Neque enim vos aut stipula, aut spicæ estis, ut quamprimum plagis succumbatis: sed admodum serò, vixque profundis confecti vulneribus, paululum sanguinis submonstrabitis. Talia enim dicis, nisi exemplum perperam audivi. Aut universam illam Comœdorum, & Tragœdorum armaturam assumetis. Et si vobis constitutum fuerit in aciem prodire, galeas illas hiantes imponetis, ut sitis formidabiliores adversariis, illos larvis territantes: altos etiam illos calceos induetis, qui si fugiendum sit, sunt leves, si contrà insequamini, hostibus erunt inevitabiles, cùm eos adeò magnis gressibus adeatis.

ρόντων ἐπ' αὐτάς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ γυμνάσια λῆρος ᾖ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι, καὶ ῥᾳθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως εὐδαίμονες, καὶ ἀδειμάντους εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῶν τοιῶνδε ὅπλοις. καὶ οὐ ἄμιλλα ὑπὲρ ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσῃ, μὴ παιδιῶν μελετῶσι τὴν ἀρετήν. ὥστε ἀφέντες τὴν κόνιν, καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν, καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρειν πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἴσα λόγχη βαρεῖα, μὴ συείσμῳ ἐλαττουμένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρρον σὺν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ἀγκὼν, καὶ κράνος. οὓς γὰρ νῦν ἔχετε, χοῦν τινα ὄμμασιν σώζεσθαι μοι δοκεῖτε, οἳ μηδὲ πω λαπαλώλαστε σὺν πονοῦντες ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἐγὼ ἀσασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος, ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοσχοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέψαντος τῷ σιδήρῳ τολμῶντος. ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν ὑποτρέμοντας, καὶ ὑπὸ τοὺς κίονας καθακρυπτομένους, γέλωτα ἂν μοι παρέχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τοῦ ἂν ἴδοις οὕτω ἐπ' ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοισ' ἄν, ὑπὸ δείους μεταβαφέντες. ὅπως ὑμῖν ἡ εἰρήνη διατήξεται βαθεῖα ὅσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναπείσαι λόφοι ἵππιοι πολεμίοις ἰδοῦσιν. Σο. ἃ πρώην ἔφασαν οἱ Ἀνάχαρσι, Θρᾷκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι

At vide ne ista quibus industriam ineſſe putatis, ſint potiùs nugæ, & ludicrum etiam, & inertium, ignaviæque deditorum juvenum exercitia. Sed ſi omninò liberi & fœlices eſſe vultis, aliis gymnaſiis veraque in armis exercitatione vobis erit opus. Et tunc non ludicrum alii cum aliis certamen inibitis, ſed periculoſum bellum adverſus hoſtes ſuſcipietis virtutem exercentes. Quapropter pulvere & oleo relictis, docete ipſos ſagittas, & jacula contorquere. Nec levia detis jacula, quæ venti flatu ferri queant: ſed eſto gravis haſta, quæ cum fibilo torqueatur, & lapis prægrandis, gladiuſque, & ſcutum in ſiniſtra, lorica, & galea. Nam quales nunc eſtis, mihi videmini Dei cujuſpiam benignitate ſervari, qui nondum à paucis levis armaturæ militibus vos aggreſſis, perditi eſtis. Ecce verò ſi ſtricto gladio quo ſum accinctus, omnes in veſtros juvenes ſolus irruam, ipſo clamore gymnaſium capiam, fugientibus illis, ac nullo ferrum obtueri audente. Sed circum ſtatuas ſtantes, aut circum columnas latitantes, riſum moverent mihi lachrymantes, & trementes permulti. Tunc verò videres illos corpore non amplius rubeſcentes, cujuſmodi nunc ſunt: ſed protinus omnes palleſcerent, mutato præ metu colore. Eo vos animo profunda pax reddidit, ut non facilè, vel hoſtilis galeæ criſtam intueri ſuſtineretis. *Sol.* Non hæc dixerunt, Anacharſi, Thraces, quotquot Eumolpum ſequuti bello nos laceſſiverunt: neque mulieres veſtræ, quæ duce Hyppolyta adverſus hanc civitatem equitarunt: neque

ὅσοι ὑμῶν τὸ ὅπλοις ἐπιτρέψουσιν. ἡμεῖς γὰρ ὦ μακάριε, τὸν ἐπιδήμιον ὄντων γυμνὰ τὰ σώματα καταγυμνοῦμεν τῶν νέων, ἀφ' οὗτον δὲ ὅπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τὰς κινδύνους. ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄρξωσι γίγνεσθαι, ἀσκοῦντας τὸ μὴ τῶν ξυὸν τοῖς ὅπλοις. καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσασθαι ἂν αὐτοῖς, ὅταν ἀφικνῶνται. *Ana.* καὶ σοὶ τοῦτο ὑμῖν ἐστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ὦ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασιν αὐτοῖς ἐν κόπλῳ σεσιληθώς. *So.* ἀλλὰ ἴσως ἂν ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῶν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐνίοτε μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ἢ ἡ λόφος, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας ἰδὼν τὸ πλεῖστον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὁπλοφορεῖν αὖ, καὶ ἀκινάκην σεσιζῶσθαι, σεσιτίον τὸ εἰρήνην οἰόμεθα εἶναι. καὶ σεσημεῖόν γ' ἐστι, [1] ὅστις τὸν ἄστυ σιδηροφορεῖν μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκῃ εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγχωρεῖτε, τὸν ὅπλοις αὖ βιάζεσθαι. τότε γὰρ τὸν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλάς. καὶ οἱ πόλεμοι, μάλα πολλοί. καὶ ἄλλον ὁπόθεν τις ἐπιὼν, κἀμὲ μάλιστα καταπάσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, φονεύσειν. ἤ τι ὡς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτους, καὶ μὴ τὸν νόμον ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦσθαι, εἴ τις βιάζοιτο. *Ana.* εἶτα ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲ ἐδέησε ἀναγκάσαι ἔνεκα σεσιτίου ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τὸ ὅπλων φείδεσθαι, ὡς μὴ ἀφ' ἡμῶν ὅπλα φθείροιτο. ἀλλὰ φυλάττεσθαι

alii quotquot nos armatos sunt experti. Nos autem, ô beate, quanquam ita nuda juvenum corpora exercemus, non ideo etiam inermia in periculum producimus. Sed ubi in his ludicris optimi evaserint, deinceps cum armis exercentur, quibus melius utuntur ad hunc modum antè instituti. *Ana.* Et ubi est vestrum illud, quod est in armis gymnasium? Nullum enim hujusmodi vidi in urbe, quanquam universam obambulavi. *Sol.* At videbis, Anacharsi, ubi diutius nobiscum fueris versatus, & permulta unicuique arma, quibus utimur quum opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam ferme civium partem. Sed arma semper gestare, & acinace accinctum esse, id in pace supervacaneum putamus. Atque ei qui in urbe ferrum gestat, ubi nihil opus, aut arma in publicum effert, mulcta irrogatur. Vobis autem condonandum, quòd semper armati vivitis. Nam in loco immunito habitare, insidiis est obnoxium: multaque ibi bella vigent. Incertum etiam quando superveniens quispiam dormientem è plaustro pertractum, jugulet. Quod etiam alii aliis ultro diffidunt, nec ullis legibus obstrictam civitatem unà incolunt, facit ut ferrum semper sit necessarium, ut siquis vim inferret, ad propulsandam injuriam. præstò esset. *Ana.* Ergo Solon, ferrum gestare nulla necessitate adigente, supervacaneum vobis videtur esse: armisque parcendum putatis, ne manibus attrectata corrumpantur: sed reposita con-

1 Ὅστις τὸ ἄστυ σιδηροφορεῖν] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend. Synes. Epistol. 107. *Bourd.*

σι ἀπικείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἢ χρείας ἐπισάσης. τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ὑδενὸς δεινῦ ἐπεγερθέντος, καθαπερεῖτε παίοντες. καὶ ἱδρῶτι τῶν ἱδρώτων καθαναλίσκοντες, ἢ πεπιεσμένοι ὡς τὸ ἀναγκαῖον τὰς φλεγμὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῆ ἐν τῷ πηλῷ, καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. Σο. ἔοικας ὦ Ἀνάχαρσι, τοιοῦδέ τι δυνάμενος πίεσι σώματος, ὡς οἶνον, ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν ἴσαν. δέδιας δὲν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμέως λάθῃ διαρρυεῖσα σὺ τοῖς πόνοις, καὶ σε ἡμῖν κενὸν, καὶ ξηρὸν οἴχεται τὸ σῶμα καθαλιπόντα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ γὰρ, οὐχ ὕπως ἔχει σοι. ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, καὶ τὸ τῆς Ὑδρας μῦθον, εἴ ποτε ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἰὼ γὰρ ἀχθόμενος ἐξ ὀλιγῆς, καὶ ἄτονος ἦν, μὴ δὲ διαρκὴ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην; τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἄν, καὶ καθαμαρτάνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς, καὶ λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τοῦ αὐτοῦ φυσήματος, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαίεται ἄν, καὶ μεῖζον ποιήσειας σὺ βουλόμενος, ὑποθάλπων τῷ φυσήματι. καὶ τὸ δὲ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, σὺκ ἔχον ἐπαρκοῦσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκὴ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. ἢ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς αἰμαγμὰ τῆς ῥίζης ἀνεφύετο. Ανα. παῦε γὰρ ὦ Σόλων, ἢ πάνυ συνίημι. λεπτῶ τέχνῃ γὰρ ἡ καθ' ἡμὲ εἴρηκας ἀκριβείᾳ τινὶ φρονήσει, καὶ φιλοπονίας ὀξὺ διεδρακυίας διόρθωμα. ἐκεῖνο δὲ μοι πάντως εἰπὲ, τίνεκα οὐχὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς ὁλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖσι, καὶ πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁπότε πολλοὶ ὡς φῆς συνίασιν ἐθέλοντες τοὺς νέους ἀγωνισομένους, ἐξέπεστε σὺ ὅπλοις conſervatis, quibus urgente neceſſitate utamini. Iuvenum autem corpora, nullo urgente periculo, verberibus conficitis, ac ſudoribus conficiendo, vires ipſorum ad neceſſitatem non expromitis, ſed temerè in cœno & pulvere effunditis. *Sol.* Videris Anacharſi, de corporis robore ita ſentire, ac ſi vino, aut aquæ, aut alii cuipiam rei humidæ ſit ſimile. Itaque vereris, ne tanquam ex vaſe fictili clanculum in laboribus effluat: deinde nobis corpus inane & aridum relinquat diſcedendo, cùm nulla re intus denuo impleatur. Atqui non ita res ſe habet: ſed quanto plus laboribus exhauſeris, tanto copioſius influit, juxta Hydræ fabulam, ſi unquam audiviſti, ei pro uno capite præciſo, alia duo ſemper renaſci ſolita. Cæterùm ſi ab initio inexercitatum, ignavumque fuerit, nec ſatis ſubjectæ materiæ habuerit, tunc laboribus læditur, & marceſcit, ut in igne & ligno uſuvenit. Etenim eodem flatu, & ignem accendere, & brevi majorem facere potes, ſpiritu inflammans. Ac lychni lumen extingues, cui non ſatis materiæ ſuppeditetur, quæ adverſo flatui par eſſe poſſit. Neque enim ab altiùs acta radice productum fuerat. *Ana.* Hæc equidem, Solon, non planè intelligo. Argutiùs enim iſta tibi dicta ſunt, quàm ut aſſequi queam quæ accurata commentatione, & perſpicaci mente indigent. Porrò id mihi dic omnino, quorſum non etiam in certaminibus Olympicis, & Iſthmiacis, & Pythiacis, aliiſque, quando multi, ut dicis, certaturos juvenes ſpectaturi conveniunt, in armis

ποιεῖσθε τῷ ἅμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον προαγόντες, λακτιζομένους, καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι, μῆλα, καὶ κότινον δίδοτε. ἄξιον γὰρ εἰδέναι καὶ τοῦτο. ὁ πρόεδρος τοῦτο ποιεῖτε. Σο. ἡμεῖς γὰρ ὦ Ἀνάχαρσι, τῷ ἐς τὰ γυμνάσια σπουδαίαν ὄντως ἂν τελείαν ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀρίστους ἐν τούτοις ἴδοιεν πεμπομένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι. καὶ ἀφιστῶτο ὡς ἐς τούτους ἀποδυσόμενοι, ἀξίας τε ἐπιμελεῖσθαι, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνούμενοι, καὶ ἀξιονικότατοι ἔκαστον αὐτὸν ἀπεργάζεσθαι. καὶ τὰ ἆθλα ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ὀλίγα, ὁ παῖ, ὁ δὲ ἀπὸ τῶν θεατῶν, ἐν τῷ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δίκτυόν τι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τὸ καθ' ἑαυτὸν δεικνύειν. πειράσθω πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἡ ἄσκησις ἀπίασιν ὁ μετρίως ἐν τῷ τοιούτων, δρομῆς, καὶ πόνων ἐμπεφοιτηκότες. ὡς εἴ τις ὦ Ἀνάχαρσι, τὸ δρόμαιος ἔρωτα ἐνέβαλοι ἐν ἡμῖν βίᾳ, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο, ἢ τίς ἂν πλάμωνα ἐργάσεται ἐπιμήκιστος; νῦν δὲ ἐκ τούτων εἰκὸς ἔστιν παρέχοιεν ἂν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν χρυσῶν ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοῦφοι πόδες, καὶ μέλανες γυμνοί, τοσούτῳ σπουδαίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. κρίνει τι ἂν πάθοις, εἰ θρασὺν ἐν ὀρτύγων, καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν,

mis certamen ineundum proponitis, sed nudos in medium productos, calcibus, & verberibus se mutuo cædentes ostenditis: & victoribus mala, & oleastrum datis. Æquum enim est me scire, cujus rei gratia id faciatis. *Sol.* Quoniam opinamur, Anacharsi, majorem ad exercitia alacritatem ita juvenum animis innasci, si eos qui re bene gesta excelluerint in iis, honorari viderint & in Græcorum medio præconis voce proclamari. Ideoque tanquam in eorum conspectu vestes deposituri, bonam habitudinem curant, ne denudati pudore afficiantur: & se quisque victoria dignissimum efficit. Ac præmia, ut antè dixi, exigua non sunt, nempe spectatorum laudatio, & clarissimum esse, & ostendi digito, eum qui sit virtus æqualium præstantissimus. Itaque multi ex spectatoribus, quorum ætati convenit exercitatio, hinc abeunt virtutis & laborum amore non mediocriter inflammati. Etenim, Anacharsi, siquis gloriæ amorem è vita expelleret, quid boni amplius nobis obveniret? aut quid præclari facere quisquam expeteret? Ex his nunc possis conjicere, quales in bello pro defensione patriæ, liberorum, uxorum, & sacrorum sint futuri, quum arma præ manibus habebunt, qui pro oleastro, & pomis tanta alacritate ad victoriam consequendam nudi feruntur. Ecquid sentires, si coturnicum: & [1] gallorum gallinaceorum certamina videres apud nos, qui-

1 *Gallorum gallinaceorum*] Plinius scribit Pergamis, omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solenniter ac publicitus edi solitum, seu gladiatorum. Id & Athenis factitari cœptum est. Æliano referente, à Themistocle superatis Persis. *Cogn.*

καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις ὑμῖν ἐνεργὸν ἢ γελάσῃ δηλονότι. καὶ μάλιστα ὦ μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ θρῶμεν, καὶ ὡσπερεὶ πᾶσι τοῖς εὐηλικίαις παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ἄριστα λεγόμενα μέχρι τῆς ἐχάτης ἀπαγορεύσεως. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς ὀρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀθρυπτέρους, καὶ ἀπολιμπέρους φαίνεσθαι τῶν ἀλεκτρυόνων, μὴ ὑπὸ ἀσθενεστέρους ὑπὸ τραυμάτων, ἢ κεκμηκότων, ἢ τι ἄλλο δυχερὲς. τὸ δὲ δὴ εὐ ἔσθλοις πιεῖσθαι αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν πεπεσόμβους, ἄπαγε. θηριώδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ ὡσεί τι καὶ ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς θρίσους, καὶ οἷς ἄν τις ἀμείνοσι χρήσαιτο κατὰ δυσμενῶν. ἐπεὶ δὲ φῄς ὦ Ἀνάχαρσι, ἐ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπιδύσεσθαι, μέμνησο ὦ ποτὲ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσῃς μὴ δὲ ἐκείνων, μὴ δὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαῖρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωμάτιον ἐπιλθόντες, ὕδωρ περιχαραμβόν, ἐς φάλαγγα διῃρημένοι, τὸ πολεμίων ἀλλήλοις ἐναίζωσιν, γυμνοὶ ἐ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι θατέρους τὸ ἕτερον σωμάτιον οἱ ἕτεροι. τοὺς δὲ Λυκοῦργον, οἱ καὶ Ἡρακλέα. ἢ ἔμπαλιν σωφθέντες ἐς τὸ ὕδωρ. τὸ γὰρ λοιπὸν τοῦτο. εἰρήνη λοιπὸν, καὶ ὑδὲν ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ὦ ἐρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἱμάτων ῥεόντων, παστρὰς δὲ, ἐ μητέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γινομένοις, ἀλλὰ ἐ ἀπιλλύσας, ὦ μὴ ἀντέχειν ὡσὶ τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετεύσας ἐπιμήκι-

quibus non mediocre ſtudium impertimus? Rideres videlicet: ac potiſſimùm, ſi intelligeres nos legis juſſu id facere, omnibuſque juvenibus, ut interſint, imperatum eſſe, quò videant aves uſque ad extremam animi defectionem pugnantes. At neque hoc eſt ridiculum. Subit enim ſenſim animos incitatio ad pericula, ne gallis ignaviores, minuſque audaces videantur, ne-ve vulnerati, aut feſſi, aut alia moleſtia affecti deficiant. Sed eos in armis experiri, & videre ſaucios, apage. Nam ferinum eſt illud, atque admodum crudele, præterea inutile præſtantiſſimos jugulare, quorum opera meliùs adverſus hoſtes uteremur. Quia verò ais, Anacharſi, te reliquam quoque Græciam eſſe peragraturum, memineris ſiquando Lacedæmonem veneris, ne illos quoque irrideas, ne-ve putes eos inutilibus laboribus vacare, quum pro pila in theatro congreſſi, ſe mutuò percutiunt: aut locum ingreſſi aqua circunſeptum, in phalangem diſtributi, hoſtiliter alii in alios ſe gerunt, nudi & ipſi, donec acies altera alteram circunſepto loco expulerit, videlicet Lycurgi milites Herculis ſocii: aut contrà in aquam compulerit. Nam exinde pax ſequitur, nec ullus amplius ferire auſit. Maximè verò ſi videas ipſos [1] flagris cædi ad aras, & ſanguine manare, patribus matribuſque præſentibus, non ut his quæ fiunt, affligantur, ſed ut minentur, niſi verbera perferant, atque ut orent quàm diuti-ſſi-

1 *Flagris*] Ad Dianæ Orthiæ aram pueri Lacedemonii flagellabantur, ut patet apud Pauſan. in Lacon. Cic. 2. Tuſcul. Plut. in Lycurg. Tertul. in Apologet. *Cogn.*

1 *Ve-*

φὴν ἀμυχείσιν τοὺς τ πόνους, ἐ ἰγ-
κρατεῖς εἶναι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γὰρ
ἐ σωπίζοντες τῷ ἀγῶνι, μὴ αἰσχύ-
νωνται ἀπαγορεύοντες ζῶντες ὑπ' τῶν
ὀφθαλμῶν τ οἰκείων, μὴ ἢ ἐξεῖναι
τοῖς σώμασιν, ὧν ἐ τῆς ἀνδρείας
ὄψιν παμμίσους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς
Σπάρτης ἀνατεθείσας. ὅπως τοίνυν
ὁρᾶς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπο-
λάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, ὡς ἀδί-
κως ἕνεκα αἰτίας ἀναιτίου πολεμι-
κοῦσι, μήτε τυράννῳ βιαζομένῳ,
μήτε πολιτῶν διαθέντων. εἴποι
γὰρ ἂν σοι ἐ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος
ὁ νομοθέτης αὐτῶν, πολλὰ τὲ σύλ-
λογα, ἐ ἃ συνοίδων ἑαυτῷ αὐτὸς,
οὐκ ἐχθρὸς ἂν, ἀδίκως μίσους αὐ-
τὸ ἀφῶν, ἀδίκως τῶν πολεμίων τ πό-
λεως εἰκῇ διαπολίσειεν, ἀλλὰ κρατι-
στεύειν τοὺς, ἢ παῖδας δικαίως κρείτ-
τονας ἀξιῶν εἶναι τῶν σύζην μέλλον-
τας τῶν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ
Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐνοεῖς οἶμαι ἐ
αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ
τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀποβλήτῳ τ
ἐξεῖπεν τ Σπάρτης, αἰκιζομένων τ
ἐχθρῶν. ἀλλὰ κρατηθέντων αὐτῶν,
μαστιγοῖτο ἄν, ἀμελλόμενος τοῦτ τ
παίοντα, ὡς σώφρονος ἀπαγορεύσειεν. Ana. ὁ Λυκοῦργος ἦ ἐ αὐ-
τὸς ὢ Σόλων, ἐμαστίγου τὸ ἡλι-
κίας, ἢ ἐν σώφρονος ἂν ἤδη τ ἀ-
γῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνανι-
κήσειν; So. σχεδόν γέ ἂν,
ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς, Κρήτ-
γεν ἀφικόμενος. ἀποδεδημηκὼς ἦ
ἐν τῇ Κρήτῃ, ὅτι ἥκιστα ἀνε-
μαλάκτους εἶναι, Μίνως τ Διὸς νο-
μοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς. Ana. τί
οὖν σὺ ἐ σὺ ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυ-
κοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστι.

tissimè labori tolerando sufficiant, & dolorem æquo animo ferant. Quare multi in certamine mortui sunt, indecorum rati ob oculos necessariorum animum despondere dum vivunt, aut corporibus cedere: quos etiam statuis publicè à Spartanis cohonestatos videbis. Quum ergo hæc intueberis, ipsos nec putes nec dicas furere, quia nulla necessaria de causa malis conflictantur, neque opprimente tyranno, neque imminentibus hostibus: Diceret enim tibi Lycurgus pro horum quæ ipse legibus præscripsit, defensione, multa rationi consentanea, quibus causis impulsus eos verberibus affligat, quanquam non est inimicus, neque id per invidiam facit, neque civitatis juventutem temerè consumit: sed optat fortissimos, omnique malo potiores esse eos qui patriam sunt defensuri. Etsi verò nihil dixerit Lycurgus, ipse tamen animadvertis, hominem hujusmodi, qui in bello fuerit captus, nunquam Sparta indignum quicquam dicturum quum ab hostibus cædetur flagris: sed ipsos dum cædetur, irrisurum, certando cum cedente: qui prior animo deficiat. *Ana.* Num Lycurgus quoque, Solon, in juventute loris cædebatur? an verò jam intempestiva ad hoc certamen ætate, tutò & confidenter talia commentus est? *Sol.* Cùm jam esset provectæ ætatis, leges ipsis condidit è Creta reversus, cùm apud Cretenses hospes vixisset, quoniam ipsos, quibus leges tulisset Minos, optimis legibus instructos audiverat. *Ana.* Cur ergo non etiam tu, Solon, imitatus es Lycurgum, juvenesque flagris cædis? Nam hæc instituta sunt pulchra, vobisque digna.

Σο. ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ ἂν Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα ζηλῶν ἢ τὰ ξενικά, ἃ πάνυ ἀξιῶμεν. Ανα. ἔκ. ἀλλὰ σωφρὸς οἶμαι οἷόν τι ἐστὶ μανιγγᾶς γυμνὸν, ἀνωφελὲς χεῖρας ἐπαίρειν, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἐκείνῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἐμοὶ ποτε ἐπιδημήσαντι τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκεῖ μοι τάχιστα καταλαθόμενοι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιμελῶν ἐκείνοις, ὑπὸ τῶν ὁρμᾷ τυπτομένους καθάπερ κλίβους, ἢ λικμωμένους, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτον ἐργαζομένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὅτου καταγέλασται ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα. Σο. μὴ ἐρήμῳ ὦ ἡγεμόνε, μὴ ἢ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνῳ σοὶ τὸ λέγειν, οἷα κρωτεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντιρρῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ' ἐπίσχες ἐμοὶ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ πάνυ χρεσκόμβῳ ἐν τούτοις ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα δοκῶ σοῦ, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς ὅσα με, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἵοισι γυμνασίοις ἀναστρέφεται, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. Ανα. δικαιότατόν μ' ἂν ὦ Σόλων. καὶ ἐγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἃ σμικὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἶμαι οὐδὲ κατ' ἠρέμα παρακινήσαντα τολμήσαιμ' ἂν μίαν τιλησίν. δεινοὶ γάρ ἐσμεν. ἀλλὰ εἰ σὺ πεπίστευκας ὁπόταν εἴη. ἐς αὖριον μέντοι εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὸν συνουσίαν, ὡς ἄν, τι αὐτὸς ἔφης, ὑπομνῆσαι μᾶλλον ἐπιόντες καθ' ἡσυχίαν, ἄν, τι λεχθὲν εἰπεῖν, σωφρονίζοιμι τῇ μνήμῃ ἐπαλλήλων. τὸ γὰρ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις. ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Sol. Quoniam nobis Anacharsi, sufficere videntur hæc gymnasia, quæ sunt domestica: neque æquum admodum sentimus æmulari peregrina. *Ana.* Nequaquam: sed intelligis opinor quidnam sit nudum flagris cædi, manus sursum attollentem, nullius aut privatæ, aut publicæ utilitatis causa. Itaque siquando Spartam venero, quo tempore ista factitant, existimo me ab ipsis publicè lapidibus obrutum iri, quòd irridebo singulos, quos videbo verberari tanquam fures, aut grassatores, alius-ve facinoris reos. Nam certè helleboro mihi videtur indigere eorum civitas, quæ in se ipsam res agit adeò ridiculas. *Sol.* Ne dicta causa, ô generose, neque viris absentibus, te quum solus dices, superaturum putes. Neque enim deerit, qui pro illis verisimilia Spartæ respondeat. Verum enimvero siquidem ego tibi nostra recensui, quæ tibi non admodum placuisse videntur: videor mihi non iniqua postulaturus à te, ut vicissim mihi narres, quo pacto vos Scythæ vestros juvenes exerceatis, quibus gymnasiis educetis, & quomodo viri fortes evadant. *Ana.* Æquissima sunt, ô Solon, quæ postulas. Atque ego Scytharum instituta narrabo, fortè non admodum gravia, nec quæ vestris respondeant. Nos enim ne in maxillam quidem alicui plagam illidere auderemus, meticulosi cùm simus. Verùm qualiacunque sunt ego dicam. Quanquam si videtur, ea de re colloquium in crastinum differemus: ut & quæ dixisti quietiùs apud me revolvam: & quæ sunt dicenda, memoria percurrens colligam. In præsentia verò his dictis abeamus. Iam enim advesperascit.

DE

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ. | DE LVCTV.

ARGVMENTVM.

Sub prosopopœa patris filium lugentis, & filii ad illius querelas respondantis, reprehendit earum rerum vanitatem, quæ à superstitibus in sui solatium fiunt pro defunctis: quales sunt curiosa sepultura, lamentationes, inferia, ludi funebres, & cœna exequiales. Quarum rerum nulla sensus ipsorum pertingit.

Ἄξιόν μοι δοκεῖ διαπραξῆναι τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δρᾶν αὐτοὺς αὐθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις, ὡς ὀδυρονται, ἢ μὴ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην κατ' ἀξίαν ἐπιτετράφθαι σοφῶς, ἢ τοὐναντίον ταῦτα, καὶ λύπης ἄξια, ἢ εἰ τύχοι κρεῖττον ἡδέα, καὶ βελτίω τοῖς πεπραγόσι, νόμῳ δέ, καὶ συνηθείᾳ τῇ λυπούσῃ ἐπιτρέπουσιν. ἐπειδάν τινων ἀποθάνῃ τις, ὅτι ποιοῦσι. μᾶλλον δ' ἐθέλω εἰπεῖν βούλομαι ἅπασιν ὑμῖν αὐτὰ ἃ γινόμενα δρᾶς ἔχω εἰπεῖν. ὅτι γὰρ ἔξεστι φανερὸν, ὅτου ἕνεκα τὰ περιττὰ σκεύη ἐπιτηδεύουσιν. ὁ μὲν πολὺς ὅμιλος, ὡς ἰδιώτης οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς ὑμῖν τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμῳ χρώμενοι, τῷ ποιοῦσιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τὴν γῆν βαθὺν, ἅδην ὑπολαμβάνουσι. μέγαν

Dignum mihi videtur, ut explicem quæ in luctu vulgo cùm dicuntur, tum fiunt. Item quæ dicuntur ab iis qui eos consolantur: & ut non ferenda putant lugentes ea quæ sibi ipsis acciderunt, & iis quos flent. Cùm haud quaquam per Plutonem & Proserpinam pernoverint mala-ne sint ista, & dolenda, an contrà jucundiora, melioraque iis quibus accidunt. Sed ex more & consuetudine dolorem accersunt. Itaque cùm mortuus fuerit aliquis, ad hunc modum faciunt. Quin potiùs volo tibi narrare, quas de morte opiniones habeant. Sic enim palam fiet quorsum supervacanea illa moliantur. Hominum quidem multitudo, quos sapientes isti [1] vocant idiotas, [2] Homero, Hesiodo, reliquisque fabularum authoribus, super his fidem habentes, & illorum poësim pro lege ducentes, locum quendam sub terra profundum esse putant, quem [3] Tartarum vocant. Eum existi-

1 *Vocant Idiotas*] Ἰδιώτης ὁ ἀπαίδευτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. leg. Cic. 7. Verr. *Cogn.*

2 *Homero*] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci dialogum. *Idem.*

3 *Tartarum*] Tartarus Hesiodo is locus est in quo Saturnus & ejus comites continen-

ἦ, καὶ πολύχρυσον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν, καὶ ἀηλιον, ὥστε οἴσθ' ὅπως αὐτοῖς φαίνεσθαι δεινὸν τὸ ἐς κροκοδείλου τὸ σύνταγμα ἐκφοιτᾶν. βασιλεύει δὲ τούτου χαίρωνος ἀδελφὸς Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένος, ὡς μοι τὸ τοιοῦτο θεσπίσαι τις ἔλεγε, διὰ τὸ πλουτεῖν τοὺς νεκροὺς τῇ ἀθανασίᾳ τετιμημένους. τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα, τὸν παρ' αὐτοῦ πολιτεύσαντα, καὶ τὸν κρότον βίον κατασησάσθαι τὸν τοιοῦτον. κεκλῆσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων. κατάδεσμους δὲ αὐτοῖς, καὶ ἀποδιοπομπήσεις, καὶ τελετὰς διαφόρους ἀφύκτους, ὁπόσοι τὸ παράπαν ἐπὶ γῆς ἀνόδου ὑφίενται, πλὴν ἐξ ἅπαντος δὲ αὖθις πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. ἀφεῖσθαι δὲ τὸν χρόνον αὐτοῖς πολλοῖς μεγάλοις τισὶ, καὶ φοβεροῖς, καὶ οὐκ μόνον τοῖς ἀνομήσασιν. Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη περιέκειται, ὥστε μὴ διαπορεύεσθαι τοὺς ἀπαντῶντας, μὴ οὐκ ἐν πλοίῳ διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνδυ δὲ βαθυμέως. βαθεῖά τε γὰρ πεφύκασι τοῖς ποσὶ, καὶ διηνεκὴς πολλή, καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτοῖς διαπλεύσαι ἢ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνίων. ὥστε δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς δὲ βασιλέως

existimant magnum & spatiosum esse, atque opacum & caligionosum: qui tamen istis illustrari nescio quomodo videtur, quòd singula quæ illic sunt, introspiciant. Tum regnare in hoc specu Iovis fratrem, cui nomen Plutoni, ut mihi retulit, quidam harum rerum peritus, eò quòd mortuorum copia sit dives, hoc nomine cohonestatum. Porrò Plutonem hunc inferorum remp. & manium vitam hunc in modum constituisse. Nam sorte obtigisse huic, ut vita defunctis imperaret. Quos ubi receperit, & assumpserit, vinculis inenodabilibus coërcet, *nulli* prorsus permittens ut ad superos redeat, præterquam admodum paucis ex universo ævo, idque gravissimis de causis. Circumluitur autem regio illius, fluviis & magnis, & horrendis, vel solo nomine: siquidem [1] Cocyti, Pyriphlegethontes, atque hujusmodi vocabulis appellantur. Quòdque est gravissimum, præjacet [2] Acherontica palus, quæ prima excipit obvios, quam non possis transmittere, neque transire sine vectore. Nam & profundior est quàm ut pedibus transiri possit, & spatiosior, quam ut tranari queat. In summa hujusmodi est, ut nec avium manes possint eam transvolare. In ipso descensu, portaque quæ est adamantina;

Æa-

tinentur: sæpè tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & Campis Elysiis scripsit accuratè Virg. ex Gobria Mago. apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum pœnis Cœl. lib. 6. c. 9. Dicitur autem Tartarus à ταράττω vel à ταρταρίζειν. *Cogn.*

1 *Cocyti*] Κωκυτὸς à luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri Odyss. κ. ex Styge manat, de quo Senec. Hercul. fur. & Virg. 6. Æn. *Idem.*

2 *Acherontica*] Inferorum fluvius à nomine Acheron, carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio, Virg. 2. Georg. & 6. Æneid. *Idem.*

1 Æa-

Αἰακὸς ἐστι, τῶν φρουρῶν ἐπιτεταγμένος. καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μέλας καὶ χαρωπός, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους, φίλιόν τι, καὶ εἰρηνικὸν θεασάμενος. τοὺς δὲ πειρωμένους ἀποδιδράσκειν, ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι διεπτόμενος. παρεσκευάσθη δὲ τῷ λίμνῃ εἰς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑπὸ δεχάτην μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ καταφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. λήθης γὰρ ἄμφω τοῦτο ὀνόματα. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσασθαι τοῖς πάλαι, σαφῆ ἀφικομένοις, Ἀλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ Αἰγέως, καὶ ὁ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, μέλα σεμνοὶ, καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οἱ πάντες τὰ πηγῆς. εἰ γὰρ ἦν ἐμεμνήσθη αὐτῶν. ὁ μὲν Πλούτων, ὡς σαφῶς ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, διοικοῦσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διατροπὴν ἔχουσιν. ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τῷ ὄχλῳ συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, ἐρινύες τε, καὶ ποιναὶ, καὶ φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς. ἀεὶ μένει δὲ αὐτοῖς συμπαρών. ὕπαρχοι δ', ἑπτὰ σατράπαι, ἑπτὰ δικασταὶ, κήρυκες δύο, Μίνως τε, καὶ Ῥαδάμανθος, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. ἄνοι δὲ, τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους ἐκ παντὸς τρόπου βεβιωκότας, ἐπιποθοῦν συναλισθῆναι πολλοὶ, καθαροὺς ἐς ἀπειρίαν πᾶσαν, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τὸν ἀρίστῳ βίῳ σπουδ-

[1] Æacus est, regis patruelis, cui mandata est custodia: juxtaque ipsum [2] canis triceps, sævus admodum qui advenientes amicè, pacateque intuetur: sed siquis aufugere conetur, allatrat, territosque in specum redigit. Iam eos qui transmissa palude sunt ingressi, pratum amplum excipit, [3] asphodelo consitum: atque infensus memoriæ fluvius, ideoque [4] Lethes nomen ei inditum. Nam hæc priscis illis mortalibus narrarunt, qui illinc redierant: nempe Alcestis, & Protesilaus Thessali, & Theseus Ægeo prognatus, & Homericus Vlysses, graves admodum, & fide digni testes, qui ex fonte illo mihi videntur non bibisse, alioqui eorum non meminissent, Itaque Pluto, & Proserpina, ut aiebant illi, remp. administrant, rerumque omnium dominatum obtinent. Quibus inserviunt, & in administrando principatu adjuvant, ingens turba, furiæ, pœnæ, terrores, ac Mercurius, quanquam his sanè non adest perpetuò. Præfecti autem, & Satrapæ, judicesque sedent duo, Minos, & Rhadamanthus, uterque Cretensis, uterque Iovis filius. Atque hi quidem bonos ac justos viros, qui cum virtute vitam exegerunt, ubi jam multi collecti fuerint, velut in coloniam quandam emittunt in Elysium campum vitam optimam ibi vi-

1 *Æacus*] Tres sunt inferorum judices, de quib. Virg. 6. Æn. Ovid. in Ibin. Iovis filii fuere, Æacus ex Ægina Asopi filia, Minos & Rhadamantus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciæ rex, ille Cretæ. *Cogn.*

2 *Canis triceps*] Cerberus à poëtis fingitur esse canis triceps inferorum custos. *Idem.*

3 *Asphodelo*] Asphodeli mentionem & Homerus fecit, traditique manes eo vesci. Hesiod. lib. 1. oper. *Idem.*

4 *Lethes*] Lethæi amnis à Ptolemæo & aliis fit mentio, dicitur ἀπὸ τῆς λήθης ab oblivione. *Idem.*

μένες. ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς ἐρινύσι παραδόντες, εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι, κολάζονται δικαίως πολλὰ πασχόμενοι. ἔνθα δὴ τί τῶν ἡκόντων ἐστὶ πάσχειν, τρεβλωμένοι τε, καὶ κυλιόμενοι, καὶ πρὸ γονάτων ἐδιόμενοι, καὶ τροχοῖ συμφερόμενοι, καὶ λίθοις ἀνακυλίοντες, ὁ μὲν δὴ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀπολωλεκέναι. οἱ δὲ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες ὕστοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνθη τὰ σωμάτων σκιαὶ γιγνόμενοι, καὶ κατὰ τὴν ἀφὴν καπνοῦ δίκην ἀφανιζόμενοι. τρίφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαιρομένοις ἐπὶ τοῖς τάφοις. ὡς εἴτις μὴ ἦν καταλελειμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς, ἢ τῶν νεκρῶν, καὶ λιμώττων, ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. τοῦτο ὕστις ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλούς, ὥστε ἐπιδοῦναί τις ἀποθανὼν τῶν οἰκείων, τοῦτο μὲν φέροντες ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα κατόβημα αὐτῷ, μισθὸν τῆς πορθμείας τὴν παυλιλίας γιγνόμενον, ἐκ τοσούτου ἐξεπίστασθε ἀποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχαρεῖ ἐνδοῦ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δωίατιν παρ' ἐκείνοις ἀτέλειάς, ἢ μακεδονικὸς, ἢ αἰγινατῖος ὀβολὸς, ἴσμεν ὅτι πολὺ κάλλιον ὧν μὴ ἔχειν τὸ πορθμεῖα καταβαλεῖν. ὥστε γὰρ ἂν, ἐὰν ἐνδεξάμενος ὁ πορθμεὺς, ἀναπόμπιμος πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνῆται. μὴ τοῦτο δὲ, λάβητε αὐτὸν, ὡς οὐκ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἀνθ', καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα, πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, περιάγητε, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶντι δηλονότι

victuros. Quòd si malos aliquos ceperint, hos furiis traditos, in impiorum locum ejiciunt, pro ratione malefactorum puniendos. Quo in loco quid tandem mali non patiuntur? torti, exusti, à vulturibus arrosi, rota circumacti, saxa sursum volventes. Nam Tantalus in ipsa palude stat, in periculum adductus, ne siti moriatur infelix. Alii verò mediæ vitæ, qui sunt complures, vagantur in prato sine corporibus, facti umbræ, & ad tactum ceu fumus evanescentes. Aluntur autem nostris libationibus, inferiisque, quæ sepulchris inferuntur. Adeò ut sicui nullus sit in terra reliquus amicus, aut cognatus, hic mortuus jejunus ac famelicus inter illos versetur. Hæc adeò validè vulgi animos pervaserunt, ut simulatque familiaris quispiam mortuus fuerit, primùm obolum illi in os indant, ut sit portitori, trajectionis merces, nec illud priùs expendant, cujusmodi numisma legitimum sit, ambuletque apud inferos, & apud illos valeat, Atticus-ne, an Macedonicus, & Æginensis obolus, neque multò satiùs esse non posse naulum solvere: cùm sic futurum sit, ut non recipiente portitore, postliminio redeant in vitam. Post hæc [1]lotos eos, ac si tartarea palus non satis sit idonea lavandis iis, qui ibi degunt, optimisque unguentis uncto corpore, quod jàm fœtore vincitur, tum coronatos pulcherrimis floribus, proponunt splendide vestitos, ne videlicet per

1 *Lotos*] Lavabant Ethnici olim sepulturæ danda corpora, Eurip. in *Hecab.* ὡς παῖδα λατρεῖς τοῖς πανυστάτοις λόσω. Cogn.

καὶ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιεν τὸν Κερβέρον. οἰμωγαὶ δ' ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυθὸς γυναικῶν, καὶ δηλοῦ πάντων, δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ διαφθειρομένη κόμη, καὶ φοινισσομένων παρειαί. καί που καὶ ἐσθῆτας καταῤῥήγνυνται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσῃ. καὶ οἱ ζῶντες, οἰκτρότεροι δὴ νεκρῶν. οἱ μὲν, γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς δασύνουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁδὶ, εὐρήμων, καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς προκεῖται, καὶ μεστὸς, ὥσπερ εἰς πομπὴν κεκοσμημένος. εἶτ' ἡ μήτηρ, καὶ τὰ Διὸ ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ δεικνύουσι αὐτὸ, προκοσμοῦσι γὰρ τοὺς νεκρὸς, καὶ καλὸς, ἵνα ἐκμελεστέρου ἐπ' αὐτῷ τοῦ δράματος ᾖ, φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ μυθείας ἀφίησι. τοιοῦτος ὡς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, [1] εἰ λάβοι φωνήν. φησὶ γὰρ ὁ πατὴρ, χρόνον τινὰ φθεγγόμενος, καὶ δηλαδὴ τὸν ἑκάστου τῶν ὀνομάτων, τέκνον ἡδύτατον, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ σὺ ὥρας ἀνηνυσάθης, μόνον ἐμὲ ὑπὲρ τὸ ἄθλιον καταλιπὼν, ἀγαμέστας, ἀπαιδοποιησάμενος, ἀγεωργήτους, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών. ἀκωμάστους πάλιν, ἀδὴ ἐφεωθήσῃ τέκνον, ἀδὴ σὺ συμποσίῳ μὴ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ. ταῦτα γὰρ, καὶ τοιαῦτα φησὶ, οἰόμενος τὸν ἥττονα βίον ἐπὶ τούτων, καὶ ἐπηυμενῆ ἐμοὶ τοῦ τελοῦντος, ἀδυνάτως γὰρ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί τοῦτο φρονεῖ; πόσοι γὰρ ἔπασχον, καὶ πολλαπλάσιοι, οἱδὲ, καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συνέκαιον

per viam algeant, ne-ve à Cerbero nudi conſpiciantur. Accedunt ad hæc mulierum ejulatus, omniumque lachrymæ, pectorum planctus, comæ dilaniatio, genarum cruentatio. Alii veſtem diſcerpunt, & pulverem capiti inſpergunt, adeò ut viventes, ſint mortuo miſerabiles. Nam illi ſæpenumero humi volutantur, capita ſolo allidunt: hic verò decorus ac formoſus, & eximiè coronatus, ſublimis propoſitus eſt, & excelſus, velut ad pompam adornatus. Deinde mater, atque adeò pater, ex mediis cognatis progreſſus, & mortuo circunfuſus (nam finge juvenem aliquem, ac formoſum eſſe propoſitum, quò magis in hunc competat actio fabulæ) abſurdas ac ſtultas voces emittit: ad quas reſponderet mortuus, ſi vocem reciperet. Ait enim pater, flebili quadam voce verbum unumquodque in longum producens, fili jucundiſſime, periiſti mihi, mortuus es, & ante diem præreptus, miſero me relicto ſolo. Non duxiſti uxorem, non genuiſti liberos, non militaſti, non coluiſti agros, ad ſenectam non perveniſti. Non comeſſaberis poſthac, non amabis fili, neque cum æqualibus in compotatione inebriaberis. Hæc atque id genus alia dicit, ratus filium rebus his etiam poſt obitum egere, ac deſiderare quidem, verùm potiri non poſſe. Sed quid hæc loquor? Quot enim ſunt, qui equos ac concubinas, quique pincernas in funere mactarunt, qui veſtem reliquumque mundum concremarunt,

[1] Εἰ λάβοι φωνήν] Suſpenſa oratio uſque in paginam ſequentem ubi ait εἶπεν ἂν ἂν φησὶ αὐτὸν ὁ παῖς. Marcil.

τὸφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησιμοίς οἰκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κἀκεῖ; ὁδὶ δὲ πρεσβύτης ὁ πενθῶν, ὥσπερ πάντα τοῦτο ἐποίησε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, ὅτε δὲ παιδὸς οὐτιχὰ τραγῳδεῖν δοκεῖν, εἰδὲ γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, ὁδὶ ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ δὲ τοῦ Στέντορος, ἔτι μὰν αὐτῷ. φροντεῖν γὰρ ὅτου, καὶ μεγάσσειν ἐκείνου ἢ ἐς ἄνδρα τρυφᾶς. ἀδὶς γὰρ δὴ ὡς ἑαυτῷ δεῖται βοᾶς. λοιπὸν δὲ ἐστιν αὐτὸν τὸ παρόντα ἕνεκα τούτου λαβεῖν, ἵνα ὅτι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδῇ, ἵνα ὅπως κεχόλωται. μᾶλλον δ' ὅπως τὸ βίου αὐτοῦ ἐξεζέσασα ὁποῖός ἐστιν. ἐ γὰρ ἂν τῷ ἐξ αὐτοῦ με πάσασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέρανεν. εἰπεῖ δ' ἂν ὡς ὡς αὐτὸν ὁ παῖς, Προϊσπερ μὲν τὸν Αἰακὸν, καὶ τὸ Ἀϊδωνέα ὡς ὀλίγον δεῖν ἐκ τοῦ ὑπερκύψαι, καὶ τὸ πατέρα παύσαι μαζιάζοντα, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δὲ μοι παρέχεις πτάλμενα; παῦσαι πλάζων τῷ κώμῳ, καὶ τὸ ὡς ὄσπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσας. τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀπεκάλεσας, καὶ δυσμενῆ, πολύ σε βελτίω, καὶ μᾶλλον ἐπιτερπνὸν ἀκούειν ὄντα; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιοῦτος χαρὰν ἐμοὶ ὁμοῖος, οἷος εἶ σὺ, φαλακρὸς μὲν τὸν κεφαλὴν, τὸν δ' ὄψιν ἐρυσιδωνιῶν, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθρὸς, καὶ ὅλως, ὑπὸ δὲ χρόνου σαθρὸς, πολιὰς τελακηδὰς, καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελδονῖται δὴ πάντα, ἐπιμαίαν ἐπὶ τοσοῦτον μορμύρων; ὦ μάκαιρ, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ τὸν βίον, ὃ μηκέτι μεῖζόν μου; ἢ τὰς πότους ἐρεῖς ἡλιτόμους, ἐ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἀφροδίσια, καὶ δεδιὰς μὴ τούτων ἐνδεὴς ᾖς μου, ἀπόλωμαι; σὺν σποδῷ; ἢ ὅτι τὸ μὴ διψῶ, πολὺ κρεῖττον ἢ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῶ, ἢ φα-

runt, aut cum cadavere sepelierunt, perinde quasi iis illic sint usuri, & apud inferos fruituri? At senex iste luctum agens, hæc omnia quæ dixit, atque his etiam plura, neque filii causâ tragicè jactare videtur, ut quem sciat non auditurum, etiamsi Stentorem clamore vincat: neque rursum sua ipsius gratia, ut cui satis erat cogitare, & cognoscere, etiam sine clamore. Nemini enim opus est, ut apud sese clamet. Superest igitur, ut hæc nugetur ob eos qui adsunt: cùm nesciat, neque quid filio acciderit, neque quò concesserit: imò cùm neque sua ipsius vita, cujusmodi sit, perpenderit. Neque enim ceu rem acerbam graviter ferret, illum ex ea demigrasse. Filius igitur ita huic responderit, exorato Æaco, & Plutone, quò liceat tantisper è specu proferre caput, & patrem inanientem compescere. Homo infœlix, quid clamas? quid mihi molestus es? desine vellicare comam, & vultus lacerare cutem. Cur mihi convitium facis, & miserum appellas, & infortunatum, qui jam sim te multò tum melior, tum fœlicior? aut quid acerbi mihi putas accidisse, An quia non sum factus senex, qualis tu, capite calvo, facie rugosa, incurvus, genibus segnis, in summa totus ætate putris, multis expletis Triacadibus, & Olympiadibus: denique & istud, apud testes tam multos deliras? O demens, quid tibi videtur in vita boni, quo non posthac simus fruituri? nimirum potationes, cœnas, vestem, venerea, eoque metuis ne horum penuria peream? Non intelligis, longe bellius esse, non sitire, quàm bibere? non esurire, quàm

χεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγοῦν, καὶ ἀμπέχονης εὐπορεῖν; φέρε νῦν ἐπειδὴ ἄνοικος ἀγνοεῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον. ἀγε δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς, βόα, τίκτον ἄθλιον, εἶτα ἀνίπτου ψύξεως, εἶτα πενίας, ὑδὲ ῥιγώσεις. οὐχὶ μὴ κακόδαιμον, ἀμφυγὼν τὰς νόσους, ὑ πυρέσσοντα διδοὺς, ὑ πολέμιον, ὑ τύραννον. εἶτα ἔρως σε ἀνιάσῃ, ὑ ἡ σωφροσύνη ἀναπείσῃ, ὑδὲ ἀπαθὴς ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τὴν ἡμέραν. ὦ τῆς συμφορᾶς. ὑδὲ κατάφρονητὴν, χάριν ἠνόμου, ὑδὲ ὀχληρὸς ἐν τοῖς νέοις, βλεπόμενος. ἀν τοῦτα λέγῃς ὦ πάτερ σὺν οἷς πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, [1] μὴ λίχνευῃ τὰ παρ' ἡμῖν ζῴδια, καὶ τὸ πολὺ σάτον. κἄπα δίδωμι μή σοι ἀποπνιγῶ [2] κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δ' αὖ τοῦτο λογίζεσθαι ὅτι τὰ ὀφθαλμῶν ἀφανιζόμενα, ἢ ἐν τῇ Διὶ κρίνεται μετ' ὀλίγον, εἶτα κωφαί μὲ διεγνώκατε, ὕπα σάτον, ὕπα φῶς ὁρᾶν δεησόμενα. καὶ τοῦτα μὲ ἔσως μέτεστι. τί δέ με ὁ κακοῦχος ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ περὶ τὸ αὐλὸν αὖτη σπουδὴ, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τὸ ἡλίου ἀμέτρεια; τί δ' ὁ ὑπὲρ τὰ τάφα λίθος ἐπεφασμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὰ ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε κωλύσειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς. καὶ μέχρι τοῦ ἄδειν δύνεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῖς κωμασμοῖς, καὶ αὐτοῖς ὁρᾶτε οἷμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῶν παρεισφερομένων, ὁ κάπνος ἀναλοῦσι, ἄνω εἰς τὸ ὑπερῷον εἴ χρ-

quàm edere: non algere, quàm vestibus abundare? Age igitur, quandoquidem ignarus videris, docebo te lugere veriùs. Itaque redintegrato luctu, clama, fili miser, non ampliùs sities, non ampliùs esuries, non amplius algebis. Periisti mihi infœlix, qui morbos effugeris, qui febrem jam non timeas, non hostem, non tyrannum. Non te cruciabit amor, non pervertet coitus, neque hujus causa bis ter-ve per diem rem tuam dissipabis. O calamitatem! Neque contemnèris factus senex, neque molestus eris juvenibus, si conspiciaris. Hæc si dixeris pater, annon putas te multò veriora, magisque ridicula dicturum, quàm illa quæ modò? At vide num hoc te malè habeat, quum caliginem, multasque tenebras quæ sunt apud nos, cogitas. An metuis ne in monumento suffocet incluſus? Verùm in his illud perpendendum est, oculis putrefactis, atque adeò exustis (siquidem me paulò pòst cremare decreviſtis) nihil opus fore, nec ad tenebras, nec ad lumen aspiciendum. Atque hæc fortassis utcunque sunt ferenda. Verùm ejulatus ille vester, quid prodest mihi? aut quid planctus pectorum ad tibiæ modos? aut quid mulierum immodica lamentatio? quidve saxum coronis ornatum quod sepulchro imponitur? aut quid valet, quod merum infunditis? Num putatis illud ad nos destillaturum, & ad Orcum usque permeaturum? Nam de parentalibus, ipsi quoque ni fallor, videtis quod ex apparatu potissimum ad nos redire debuerat, id fumo correptum, sursum in cœlum abire,

1 Κὴ διατρῖ τὰ παρ' ἡμῖν ζῴδια] Ὁ τὰ διατρῖ τ. π. ἡ. ζ. Marcil.

2 Κατακλειόθεὶς ἐν ὀλῇ μνήματι] Ἐν ὑπομνήματι, in superposito monimento. Idem.

τας, μηδὲν τῶν ἡμᾶς ὀνήσας τὰς κόπτας. τὸ δὲ κρεῖττον μόριον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ὀλίγου εἰμὶ τῷ ἀποδύτῃ ἡμᾶς σιτίζειν πιπίσκοντι. ἐχέτω ἄπορον, ἐπεὶ ἄκαρπον ἡ Πλούτωνος βροχή, ἀλλ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σίτια μεταπεμψώμεθα. ὥσπερ μοι νῦν τῷ Τισιφόνῃ, πάλαι δὲ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε, καὶ ἐλέγετε, καμμύοντες ἐπῃδὴ ἀνακλίναντες. διεκώλυεν δὲ ἡ ὀδύνη, καὶ τὰ ἑῆα, οἷς μὲ τὰς σπαρτίνας ἀπεφίγξατε. ὡς ἄρα μὲ ἐπόνει, τύλος γενάτειο κάλυψε. πῇ δὲ Διὸς δή, εἰ λέγῃ τοῦτο ὁ νεκρὸς ἐπιστραφείς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκώνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν, ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι ὦ βοῶσι. καὶ μεταπεμπόμενοί τινα θρηνῳδοῦσιν, πολλὰς συρεληχὼς παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῶν ἀνοίας καταχρῶνται, ὅπως ἂν σκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀνελπιστίας. τὸ δ' ἀπὸ τούτων. διελόμενοι καὶ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην, ἔκαυσεν. οὐδὲ πίρσης, ἔθαψεν. ὁ δὲ ἰνδὸς, ὑάλῳ περιχρίει. ὁ δὲ σκύθης, κατεσθίει. τετραχοῦ δὲ ὁ αἰγύπτιος. ἔστος μύρτοι, λέγω δὲ ἰδίων, ξηράνας τὸ νεκρὸν, συνδήσαντες, καὶ συμπότην ἐποιήσατο. πολλάκις δὲ ἐς δεῖπνον χρημάτων ἀνδρὶ αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς, ἢ ὁ πατὴρ

abire, neque quicquam juvare nos qui in inferis degimus. Porrò quod superest, pulvis est inutilis, nili creditis nos cinere vesci. Non est usque adeò sterile, & infrugiferum Plutonis regnum: neque nos destituit asphodelus, ut à vobis cibos deportemus. Itaque per Tisiphonem juro, jamdiu mihi subibat, ea quæ faciebatis, & dicebatis, cachinno excipere: sed prohibebat linteum ac lanæ, quibus milii fauces obligastis. Atque ita profato mors ultima lumina clausit. At per Iovem, si mortuus hæc dicat reversus, in cubitum reclinatus, annon rectissimè dixisse videbitur? Attamen hi stolidi vociferantur, & accersito lamentorum artifice, qui multas calamitates in unum congerat, hoc adjutore, & chorago amentiæ utuntur, ubicunque cœperit ille, ipsi ad melos ejulatu respondentes. Verùm quantum ad lamentationes attinet, omnibus eadem est ineptiendi consuetudo. At deinceps sepulturæ rationem in varios dividunt modos. Nam [1] Græcus exurit, [2] Persa defodit, [3] Indus adipe suillo oblinit, Scytha devorat, condit Ægyptius. Atque hic quidem (rem à me visam narro) desiccatum cadaver, convivam & compotorem adhibet. Fit autem frequenter, ut Ægyptium aliquem indigentem pecunia, libereț egestate oppigneratus in tem-

1 *Græcus exurit*] Homer. in funere Patrocli docet Græcos cadavera combussisse. *Cogn.*

2 *Persa defodit*] Persas cera circumlitos mortuos condire solitos scribit. Cic. quod & Asiniis attribuitur Strabo etiam, sola, inquit, sepeliunt corpora Persæ cera oblinentes. *Idem.*

3 *Indus adipe suillo*] Inungebant cadavera, pollinctores & libitinarii, quæ in pyra mox cremarent. Virg. *Idem.*

1 Ἕλλη-

χρόμβῳ τὸ παραπ. χόμβοι μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγεγράμμεναι, πρὸς ὀλίγον ἀφανεῖται, πῶς δ' ἀνάγκη; παίσται δ' ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιτάφιους εἶπον ἐπὶ τῷ μνήματι, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρεῖντες, ὡς δεῖ τοῖς κάτω δικασταῖς τὸν νεκρόν. ἐπὶ πᾶσι τούτοις, τὸ δειπνιστον. καὶ παρεισιν οἱ παρόντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται καὶ πείθουσι γρύζειν ὡς ἔστι ἀνάγκη μὲν Διὶ, ἐπὶ αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ἐστὶ λιμῷ τελῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηνθηκότας. καὶ μέχρι μέν τινος ὠδύρομεθα, ἐλθρήνησεν ἐστὶν ἀναπύσασθαι τοὺς μακαρίτας δαίμονας. εἰ δὲ καὶ παραμένει κλαίειν διήνεκας, αὐτῷ τι τούτῳ ἕνεκα χρὴ μὴ λαπίσθαι εἶναι, ἵνα καὶ ἀφορμὴς πρὸς τὸ πίνθος τὸ μέγεθος. τό τε δὴ τὸ τε πρὸς ἅπαντα ῥαψῳδοῦντας δύο ἔστι Ὁμήρου τίχη. Καὶ γάρ τ' ἐὺκνημος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ, Γασίεσι δ' ὅπως ἐπὶ νίκαν πεύθηται Ἀχαιούς. οἱ δὲ, ἄπονται μὲν, εὐσχημόνως ἢ τὰ πρῶτα, καὶ δεδίασι, εἰ φανεῖται μὴ τῷ τελευτῷ τῷ φιλοῦσι τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμφρονεῖν. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν τὸ τοῖς πένθεσι γινόμενα, ἀφ' τὸ τοῖς πολλοῖς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸ θάνατον οἴεσθαι.

tempore vel frater: vel pater. Nam tumuli, pyramides, columnæ, tituli, ad breve tempus duratura, an non supervacanea, & ludicris simillima? Sunt verò qui ludos quoque instituerunt, ac funebres orationes ad sepulchrum habuerunt, tanquam patrocinantes, ac testimonium mortuo perhibentes apud judices infernos. Præter hæc omnia, est exequialis cœna. Hic adsunt necessarii, qui defuncti parentes consolantur, suadentque uti cibum capiant, quanquam non illibenter per Iovem ad id compelluntur illi, quippe perpetuum jam triduum enecti fame. Et quò usque quæso flebimus? sine quiescant defuncti manes. Quod si tibi deliberatum est omnino flere, vel ob hoc ipsum cibus est capiendus, quò tanto luctui par esse possis. Tum denique, tum ab omnibus duo versus Homerici recitantur:

Namque cibi meminit Niobe formosa capillis.

Item:

Non lugere sinit defunctum ventre Achivos.

At capiunt quidem illi, sed initio pudibundi, verentesque ne post charissimorum obitum videantur adhuc affectibus humanis obtemperare. Hæc, atque his longe magis ridicula reperiet, quisquis observarit ea quæ fiunt in luctu: propterea quòd vulgò existiment, mortem summum esse malum.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

RHETORVM PRÆCEPTOR.

ARGVMENTVM.

Oratio didascalica est. Duas vias ad eloquentiam adolescenti prescribit: priorem quidem asperam & prælongam, sed veram & rectam, quam etiam ad virtutem parandam ingredi opus est: alteram brevem ac facilem, sed quæ ad improbitatem perducat: quam ironica quadam epitrope obeundam adolescenti proponit. Scilicet alludit ad suorum temporum mores, quibus ut quisque indoctissimus & impudentissimus erat, ita pro præclaro habebatur. Vtrique autem viæ doctorem addit, & fingit.

1 Ἐρωτᾷς ὦ μειράκιον ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνόπαν τοῦτο, καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξῃς. ἀξιῶ γὰρ εἶναί σοι φῆς, εἰ μὲ τοιαύτην πρὸς τὴν δύναμιν ἐθέλοιτο σὺ τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἁπάντων, καὶ ἀοδοληπτον, ἐθέλοι δ' ἂν ἀκούσαι τοῖς Ἕλλησι δεκάζων. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἳ δὴ πολλαί εἰσιν ἐθέλεις ἐπιμανθάνειν. ἀλλὰ δόδις φθονῶ σοι παῖ. καὶ μάλιστα ὁπόταν νέος τις αὐτὸς ὢν, ὀρεχθόμενος τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν τούτων ἐκπορίσειεν, ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν ἥκῃ, καὶ πάρεσμεν αὐτῷ σὺ τοῦτο αἰτίαν ἐσόμενος. ὥστε ἄκουε τόνδε ἐπ' ἐμοί. καὶ πάνυ θαρρῶν, ὡς μάλιστα δεινὸς ἀνηρῆσθαι γνώναι τι τοιοῦτο, καὶ ἐμαυτοῦ σοι αὐτὰ, ἵν' τὸ μὴ τοῦτο ἐλλείπῃς αὐτὸς ἐμμένων, οἷς ἂν ἀκούσῃς παρ' ἐμοῦ, καὶ φιλοπόνως αὐτοῖς

Sciscitaris adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen, Sophista ipse censeri possis. Vitalem enim tibi vitam fore negas, ni talem quandam in dicendo vim assequaris, qua sis inexpugnabilis, & invictus, omnibusque admirandus, & suspiciendus, & celeberrimo nomine apud Græcos dignus videare. Ideo vias eò perducentes, quænam tandem sint, addiscere cupis. Quod non invideo, adolescens: in primis cùm tu ætate juvenili, rerum optimarum cupidus, nescius unde has comparares, consilium quæ res est sacra, petiturus me adiisti. Audi igitur quantum utique in me situm est, atque admodum bono animo, quò facultatem summam adipiscaris, & quæ sint necessaria cognoscendi, eaque eloquendi, si posthac iis quæ ex me audieris, acquiescere volueris, eaque assiduo labore

1 Ἐρωτᾷς] Scriptus videtur dialogus in Iulium Pollucem cujus exstat onomasticum. Hinc illud fere in fine hujus dialogi: ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς ἐξ Λήδας, &c. Sic infra dialogus φιλοψευδὴς, in Polyeuctum Sophistam. *Marcil.*

1 Καὶ

μελησῶν, καὶ σφόδρα μοι ἀνάγκη τὴν ὁδὸν, ἵνα ἂν ἀφίκῃ σοὶ τὸ τέρμα. τὸ μὲν οὖν ἦθος μου, ὦ σμικρὸν, καὶ ὀλίγης τε καὶ εὐδοκίμου δεόμενον, ἀλλὰ περὶ ὅτου δὲ ποιοῦμαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνοῦμεν, καὶ πᾶν ὑπὲρ ὑπομονὴν ἄξιον. οὐκοῦν γὰρ ὁπόσοι τίνες μηδὲν ὄντες, εὐδοξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ τὴν Δί' ὀμφοίσιν, ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων. ὅμως ἦ, μὴ δείδιθι, μηδ' ἢ πρὸς τὸ μέγαθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσῃς, μυρίας πάσας τὰς πόνους ὑποπτήσεις αὐτῇς. ἐγὼ γάρ σε τραχεῖάν τινα, καὶ δι' ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτα μετὰ ἡμῶν ἄξομαι, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀπαρίσας καμάτου. ἐπὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συντομὴν σκέλλουσι ἡγούμενοι, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, ἐξ ὧν τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένον. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετόν τε συμβουλῆς; τοῦτό ἐστι, ὅτι ἡδίστην τὴν ἄμαξαν, ἐπιβαθμωδέστην, ἐπιπλαδὸν, ἐκ ῥᾳδίστης σοὶ πορεῖ τῇ γνώμῃ, καὶ τρυφῇ, ἀλλ' λειμώνων δίκην, ἐξ σκιᾶς ἀπεράντου, σχολῇ, καὶ βάδην ἀνίων, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, ἐξ ἀγρύπνοις ὑπνωμένοις. καὶ νὴ Δί' ἐναγχόσῃ κατακείμενος, ἕκτυπος, ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἑτρέποντο ἀπὸ ὑψηλὸν ἐπισκοπῶν σε τῇ ὑπωρείᾳ τὸ ἀνόδου. ἔτι καὶ δυσφάτων, ἐξ ὀλιοθηρῶν τὰ κρημνὰ μόλις ἀείροντος, ἀπκυλιομένους ἐπὶ κεφαλὴν εἰσιόντι, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας ἐξ τραχείας πὴς πέτρας. σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἱσταμένου, ἀδιαμοιρήστου ἴσῃ, ἄπαυστος ἐν βραχεῖ

bore exercere, & alacriter viam capessere, dum ad metam perveneris. Cæterùm rem non exiguam captas, quæ non mediocri studio indiget, sed pro qua multos labores, multasque vigilias subire, ac quidvis sustinere convenit. Considera igitur quam multi qui antè nullius erant pretii, ob dicendi facultatem clari, divites, ac per Iovem nobilissimi visi sint. Atqui ne timeas, neque ob speratorum magnitudinem desperes, ratus infinitos labores tibi perferendos. Non enim te per asperam, neque per arduam, ac sudoris plenam viam ducemus, ut ex media fessus regrediaris: siquidem nihil ab aliis differremus, qui per consuetam illam deducunt, longam, acclivem, laboriosam, atque ut plurimum desperatam. Sed nostri consilii præcipuum hoc est, ut per jucundissimam pariter, & compendiosissimam facilemque ac declivem viam, cum multa animi voluptate, deliciisque per florida prata, exquisitamque umbram, quieto, placidoque gressu conscendens, absque sudore summo insistas vertici, & veneris indefessus, ac per Iovem, epuleris discumbens, ac illos qui per aliam incedunt viam in ascensu clivo ab edito despicias, adhuc per confragosa, & lubrica præcipitia, vix surrepentes, ac nonnunquam in caput devolutos, multaque vulnera cautium asperitate accipientes. Tu verò multò antè in summo coronatus, fœliciſſimus eris, brevi

1 Καὶ νὴ Δί' ἐναγχόσῃ κατακείμενος ἕκτυπος, ὁπόσοι] Καὶ νὴ Δί' ἐναγχόσῃ κατακείμενος ἕκτυπος, ὁπόσοι, &c. ἕκτυπος ut ἕκτομος, ἑκάτης, ἕκτος, & id genus alia. Sic paucis interjectis μοτοειδὴς καὶ δίδυμον λαβὼν. Et infra ἀπαυστί. Marcil.

ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ ἡ ῥητορικὴ μισθοῦται καὶ δύδιον λαβών. ἡ μὲν ὑπόσχεσις, ἔτω μεγάλη. ἀλλὰ πρὸς φιλίαν Διὸς μὴ ἀπιστήσῃς, εἰ ῥᾴστά σοι ταῦτα ἅπαντα, ἐθέλοντί σοι παῦτα ἐπιδείξειν φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδον μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τῆς Ἑλικῶνος λαβόντα, αὐτίκα μάλα ποιητὴν ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν, ἐθέλοντος ἡβώντος, καὶ τοχθέντος ἐκ μισσῶν ἡγουμένου, ῥητορα δ', ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, εὐ βεβαίως καταστήσαι ἀδωίαθεν, εἴ τις ἐπιμελοῖτο τῶν παρόντων ἐθέλοι; ὡς ἔγωγε ἐθέλοιμι σοι θέλουσι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῆ ἡμιμόριον, καὶ τοῦ ἀκμάσαντος ἀνόητον. ἦρχε μὲν γάρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μέλλων ἐν Ἀρβήλοις μάχεσθαι, Δαρείου καθηρηκώς. ἔδει δὲ πανταχόσε τὰς δρόμους διαβῆναι τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα Ἀλεξάνδρου κομίζοντας. ἐν Περσῶν δὲ πέμπει ἐς Αἴγυπτον ἐπιγνοὺς ὁ ὁδός. ἐπιτείλαντι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη. εἶτα ἀφ' Βαβυλῶνος, εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν. εἶτα ἐρήμου πολλοῦ ἐλάσαντας; ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, ὥσπερ μηκίστης ἀνδρὶ δίζύγιον στόμις τῆς Ἀφρικῆς. ἤκθετο δὲν Ἀλέξανδρον ἐπὶ τούτῳ. διότι Αἰγυπτίων τι δρᾶσαι ἐπείμενον τοῖς στρατιώταις τὸ δοκοῦν οἱ ἐᾷ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, ἐγὼ σοι ἔφη ὦ βασιλεῦ ὑπισχνοῦμαι δείξειν ὁδὸν, ἣ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. εἰ γάρ τις ὑπερβαίη τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίη δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ ἐστὶ ἐν. καὶ ἔχει ὕτω. πολὺν brevi universa quæ à Rhetorica promanant bona, propemodum dormiendo consequutus. Hæc utique promissio est admodum magna? verùm per Iovem amicitiæ præsidem, ne diffidas, si facillimè pariter, & jucundissimè hæc tibi nos demonstraturos affirmamus. Si enim Hesiodus cùm pauca ex Helicone folia accepisset, protinus ex pastore poëta evasit, & numine Musarum afflatus, Deorum & Heroum genus decantavit, an Rhetorem, qui est multo infra poëtices magniloquentiam, brevi evadere erit impossibile, ei qui compendiosissimam viam didicerit? Itaque ego tibi narrare volo Sidonii cujusdam mercatoris consilium, quod ob incredulitatem imperfectum, ac audienti inutile remansit. Imperabat jam Persis Alexander, cùm pugna Arbelis commissa Darium profligasset: ac oportebat undique per imperium tabellarios disponere, qui Alexandri ferrent edicta. Erat verò ex Persis longissima in Ægyptum via: siquidem montes circumire oportebat, hinc per Babyloniam in Arabiam venire, tandem peragratis longis desertis vix tandem in Ægyptum pervenire. Quod viginti longissimarum stativarum iter homo expeditus vigesimo die confecisset. Id ægrè ferebat Alexander, quoniam audiebat Ægyptios nonnihil tumultuari, nec habebat quo pacto quæ sibi agenda viderentur, Satrapis celeriter significaret. Tum mercator Sidonius, Ego rex, inquit, viam haud longam ex Persis in Ægyptum, me tibi ostensurum polliceor. Etenim siquis hos montes superarit, superarit autem triduo, confestim in Ægypto erit. Et sic se res habebat: verùm Ale-

ὥσε Ἀλέξανδρον, οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ χρῆναι εἶναι τὸν ἔμπορον ψεύστην. ὅπου τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό. ἔστι γὰρ πολλὰ μόρια ὡς ἐδόν σε καλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς δεῖ ὅλης ἡμέρας, ὑπερβαδίνα τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐπιστῆσαι ἐπιδείξαι τὸν ὁδόν. δύο γάρ ἐστιν, αἱ πρὸς τὸν ἡητορικὸν ἄγουσιν. ἧς ἐρᾷν οἱ πολλοί μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡμῖν, ἐφ' ὑψηλὰ καθίσω, πάνυ καλὴ, καὶ διαφανὴς, τὸ δ' Ἀμαλθείας κέρως ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ, παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον. ἐν θατέρᾳ δέ, μοι δοκεῖ τὸν πλοῦτον παρεῖσθαι ὁρᾶν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπίφθονον. καὶ ἡ δόξα ἦ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρίστασθον, ἐοικότες θεοῖς πᾶσιν αὐτὸν, ἅπασι μικροῖς ἐοικόσι, πολλοὶ ἀπαίζοντες ἐλελιγμένοι σκιαῖς ὄμμασι, εἴ πού τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον. αὐτὸν μὲν, κείμενον ἐπὶ κροκοδείλῳ τινὸς, ἢ ἱππότοξόν, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ. μικροὺς δέ τινα παιδίᾳ παρ' αὐτὸν παίζοντα. [3] πήχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι. τοιοῦτοι δὲ περὶ τὸν ῥητορικὸν οἱ ἔπαινοι.

Alexander non credidit: ſed deceptorem eſſe mercatorem exiſtimavit. Ita quam plurimis promiſſiones admirandæ incredibiles videntur. Sed cave idem tibi accidat. Etenim experientia cognoſces, quòd nihil prohibebit te Rhetorem cenſeri, uno neque integro die, montem ex Perſis in Ægyptum tranſgreſſum. Cæterùm volo tibi, quemadmodum [1] Cebes ille, primùm imaginem ſermone deſcribere, qua viam utramque oſtendam (Etenim duæ ſunt, quæ ad Rhetoricam perducunt) quam non mediocriter amare mihi videris. Illa itaque in eminenti ſolio ſedet: admodum formoſa, & aſpectu eleganti, dextra tenens [2] Amaltheæ cornu fructibus ſcatens omnifariis. In altera verò puta te Divitias videre aſtantes, prorſus aureas, & amabiles. Adſint etiam Gloria & Potentia: circum ipſam verò laudes permultæ, parvis amoribus ſimiles involvantur volitantes undique inſtar Nili, ſi aliquando depictum illum vidiſti, crocodilo alicui, vel equo fluviatili inſidentem, ſicuti in eo plerique depingunt: parvos autem puerulos, quos Ægyptii Peches vocant, circum ipſum luſitantes: tales & circum Rhetoricam laudes. Tu verò

1 *Cebes ille*] Cebes Thebanus Philoſophus fuit diſcipulus Socratis, quem ſcripſiſſe dialogos tres, qui inſcribuntur ἰσθμιον, φρόνιχος πίναξ Autores ſunt, Laert. lib. 2. & Suid. ſed præter πίνακα nihil extat. Cogn.

2 *Amaltheæ cornu*] Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum à duabus nymphis, Adraſtea & Iſda Meliſſei filiabus, hæ nutricaverunt illum capræ cujuſdam lacte, cujus nomen fuerat Amalthea, eam capram Iuppiter jam adultus in ſydera retulit, vocaturque à Græcis αἴξ θεσπιος, hujus alterum cornu nymphis muticibus dedit videlicet officii præmium, hanc adjiciens facultatem, ut quidquid optaſſent, id illis ex eo ſuppullularet, hinc adagium ἀμαλθείας κέρας. Idem.

3 Πήχεις] Amores dicti πήχεις à ſtatura. Philoſtrat. tabula Nili ἀεὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παιδία ξύμμετρα τὸν ὄγκον. Bourd.

ὡσὸν δὴ σὺ ὁ ἐρασὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὀπίσω χρῆσθαι ἐπὶ τὴν ἄκρην, ὡς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα σὰ ἔχοις, τὸ πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῖς γαμοῦσι. εἶτα ἐπειδὰν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον, ἀπηγριωμένην τὴν ὁδὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα ὄμβριόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἄορνος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἅπασαν χόρτου ἰδοῦσιν; ἀτρεμοῦς δὲ ὀρείοις ὑπερπτῆναι ῥᾳδίαν, Διονύσου πνοὴ, ἢ Ἡρακλέης εἰ μέλλοι καθαιρήσεσθαι διομβρίαν. πρῶτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον. εἶτα μετ' ὀλίγον, ὁρᾷς δύο πνὰς ὁδὸς, μᾶλλον ἢ, ἡ μὲν, ἀτραπός ἐστι τενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἱδρῶτα. καὶ ἔφη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτῷ. ὥστε ὀδὲν ἐμὲ δεήσει. ἡ ἑτέρα ἢ, πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὔυδρος, τοιαύτη, οἵαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ ἓ τις αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπέχωσι ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. πλὴν τό γε τοσοῦτο προθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, ὀλίγα ἰχνη τῶν ὁδοιπόρων ἔχει. εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά. καὶ ἐγὼ καθ' ἑκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα κάμων, ὀδὲν δέον. ἡ ἑτέρα ἢ, ἅτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον ὀδὲν ἔχουσα, περῤῥᾴθην μοι ἐφάνη, οἵα ἐστὶν, οὐχ ὁδοιπορήσαντι αὐτῇ. ὁ γὰρ ἀὼρ νέος ἔτι ὢν τὸ βέλτιον. ἀλλὰ τὴν ποιητὴν ἐκεῖνον ἀληθεύειν ὑμῖν, λέγοντα ὡς τῶν φύσαι τὰ ἄριστα. τάδε γὰρ εἶχεν ἔπος. ἀπονητὶ γὰρ ὁρᾷ τὰς πολλὰς μείζονα ἀξιωμένας, ὑμφυΐαν τὴν αἵρεσιν τῶν verò amator accedis, desideras scilicet quàm celerrimè in summum evadere, ut quum ascenderis, eam uxorem ducas, illaque omnia habeas, divitias, gloriam, laudes, lege enim cuncta fiunt mariti. Inde quum appropinquaris monti, initio quidem desperabis, eaque res tibi videbitur, qualis Macedonibus apparuit Aornus, eam undique præruptam conspicantibus, & vix avibus transvolatu facilem: Baccho aliquo, vel Hercule si subruenda foret, indigentem. Et ita initio tibi videbitur. Deinde paulò pòst, duas cernes vias. Vel potiùs, altera est semita angusta, spinosa, aspera, multum sitis ac sudoris præ se ferens: quam jam antea [1] Hesiodus scitè ostendit, ita ut mei nihil indigeas. Altera verò lata est, florida, irrigua, qualem paulò ante dixi: ne eadem sæpius repetens, te qui jam Rhetor esse posses, detineam. Tantùm hoc addendum videtur: nempe asperam illam, & arduam non habere multa viatorum vestigia: sed si aliqua, ea valdè vetusta. Per illam ego miser ascendi, tantum laborans cùm haud necesse esset. Altera verò undique plana, nihilque habens confragosi, mihi non calcata, è longinquo apparuit, qualis sit. Haud enim cùm adhuc juvenis essem, quid optimum foret, cernebam: sed poëtam illum vera loqui existimabam, dicentem, Ex laboribus germinare bona. Illud verò minimè sic se habebat. Multos enim video absque labore in majorem dignitatem evectos, fœlici oratio-

1 *Hesiodus*] Hesiod. i. ἔργ. ait asperam esse ad virtutem viam, cacumen verò molle, hinc Pythagoræ littera, de qua Virg. *Cogn.*

1 Ἐπὶ

λόγων, καὶ ὁδὸν. Ἐπὶ δ' ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, οὐ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις. καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν ἐκτρεπτέον. ὡς δὲ ποιήσας ἤδη, ῥᾷστα ἐπὶ τὸ ἀκρόπολιν ἀναβήσῃ, καὶ διδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμασὸς πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω. ἐκποδὼν γὰρ τὸ ἐαυτὸν ἐξαπατῆσαι, καὶ ποιῆσαι. σοὶ δ', ἄπαισι, καὶ ἀπήρεια φυάδων πώλων, καθάπαξ ἐπὶ δ' Κρόνου. δύσις δὲ σωτηρίαι σοι καρπερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τ' ἥλιον ἐπὶ δ' σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἰσχνογρὰς, τ' τραχείας ἐπείνης ὁδὸν ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάτην δικῶν διδάσκων, ἀρὸς σὺ ἕπεσθαι οἱ δαιμονιολόβρους, ὑποδεικνὺς τε Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲ, καὶ ὑπὲρ τὰς νῦν, ἀμαυρὰ δ' ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ δ' χρόνου. καὶ φησὶν διδαιμονιά σε ἕσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ μὴ τούτων ὀδύσεια, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τὸ κῶλον βαίνοντες. εἰ δ' κἂν μικρόν τι παρβαίης, ἢ ἔξω τ' εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, σκιρτοῖσθαί σε τ' ὀρθῆς ὁδὸν, καὶ ἀγύιας ἐπὶ τ' γάμου. εἶτά σε κελεύσει ζηλῶν σκαίνης τὰς ἀρχαίας ἄνδρας, ἴσως παραδιδοὺς παραδείγματα παραδηλοῖ τὸ λόγον, ὡ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τ' παλαιᾶς ἰσχνασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τ' ἀμφὶ Κρατῆτα, καὶ Νησιώτου, ἀπεσφιγμένα, καὶ νωρόν, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβείᾳ λεπταμένα ταῖς γραμμαῖς. πόνον δ', καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδαλοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναλγήσεται ταῦτα, καὶ ἀπροϊτήσεται φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνδρα τούτων

tionum & viarum electione. Quum verò ad initium perveneris, probè novi te hæsitaturum. Iamque dubitas ad utram sit vertendum. Quid igitur jam tibi faciendum sit ut facillimè ad summum ascendas, fortunatus evadas, uxorem ducas, & admirabilis omnibus videaris, ego tibi expediam. Satis enim est me ipsum deceptum esse, & laborasse. Tibi verò nec fata nec culta, tanquam Saturni tempore, omnia proveniant. Confestim igitur accedet ad te, vir quidam robustus, subdurus, gressu virili, multum solis in corpore ostendens, aspectu masculo, vigilans, asperæ illius viæ dux, nugas quasdam ineptus narrans, ut se sequaris cohortans, Demosthenis, Platonis, & aliorum quorundam vestigia demonstrans, magna quidem, ac præsentibus majora, sed jam obscura, & pleraque tempore obliterata. Addet te beatum fore, ac lege nupturam tibi Rhetoricam, si per illa incesseris, velut qui super funes gradiuntur: si verò vel tantillum transgrediaris, vel extra rectum tramitem, aut in alteram partem magis inclines incessu, te à recta via, & ad nuptias deducente aberraturum. Inde te priscos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustæ sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, & Nesiotæ, constricta, nervosa, dura, lineisque accuratè producta. Laborem autem, vigilias, aquæ potum, & squalorem, hæc omnia necessaria, & inevitabilia dicet: cùm fine iis viam

1 Ἐπὶ δ' ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν] Ἐπὶ δ' ἂν εἰς τ. d. Marcil.

ἀφανῆσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὴ πάντων ἀνιαρότατον, ὅτι σοι ἐκ τοῦ χρόνου πάμπολλα ὑπαρέψεται τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλά, οὐκ ἡμέρας, οὐκ τριακάδας, ἀλλὰ καὶ ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς ἀποκαμεῖν τὰ ἀκούσματα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ. πρὸς δὲ τούτοις, οὐδὲ μισθὸς ὀλίγος ἀπαιτηθῇ τῶν τοιούτων κακῶν. ἀλλὰ οὐκ ἀνήσεταί σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι. ὁ μὲν, ταῦτα φήσει, ἀλαζὼν, καὶ γέρων· ὡς ἀληθῶς, καὶ κρανικὸς ἄνθρωπος, νεκρὸς εἰς μίμησιν παλαιὰς ἀστοχῆς, καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαιρηφοροῦντος ἤδη, καὶ ἄλλον ἀτόμητα τινος γραμματέως, ζηλεῖν ἀξίων. καὶ ταῦτα, ἂν εἰρήνη μήτε Φιλίππου ἐπιόντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιβαίνοντος. ὅπου τὰ ἐκείνων τίνος ἂν δοκεῖ χρήσιμα, ἂν εἰδὼς ὁποῖα νῦν κεκαινούργηται, ταχεῖα, καὶ ἀπταίστως, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε ἀφοσιοῦσθαι αὐτῷ, μή σε ἐκτραχηλίσῃ τῶν ὀδαλικῶν, ἢ τὸ πλάσμα τοῖς πόνοις ἀδιακρίτως. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐφέλκεις τὴν ῥητορικὴν σωτῆναι, ἀκμάζοντι, ὡς ἐκ παραδόξου πρὸς αὐτὴν, ἴσθι τῷ μὲν δώσει τοῦτο, καὶ πέρας δὲ μετρίου ἀνδρικοῦ, μακρὰ χαίρειν λέγα, ἀναβαίνειν αὐτὸν, καὶ ἄλλης, ὁ πόσος ἂν ἐξαπατᾶν δύνηται ἀνάγκαι, καταλιπὼν ἀδόμενος, καὶ πολλῷ ἱδρῶτι σωθέντα. πρὸς δὲ τὸν ἐπέρχον ἐλθὼν, δύρησις πολλὴ ἐκ ἄλλης. ἐν τούτοις δὲ, καὶ σοφόν τινα, καὶ εὐκαλον ἄνδρα, ἀμφισπαλῆ μὲν τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον

viam conficere sit impossibile. Et quod omnium molestissimum, longum peregrinationis tempus tibi præscribet, annos multos: non per dies, non per triennia, sed per integras Olympiades numerans: adeò ut hoc audiendo ante laborem defatigeris, animumque desponderis, illa fœlicitate sperata longum valere jussa. Insuper non parvam horum malorum mercedem reposcet: sed neque dux esse incipiet, quin priùs magna dona acceperit. Hic quidem, dicet ista, superbus, & revera priscus, ac ætate desipiens homo, mortuos veteres ad imitationem proponens, & jampridem defossas orationes eruere dignum censens: ac si gladiarii fabri, vel intrepidi grammatistæ filium vellet imitari: idque in pace, neque Philippo ingruente, neque Alexandro imperante. Quo tempore illorum sermones vili sunt utiles, ignorans qualis nunc inventa sit nova, brevis, facilis, rectaque ad Rhetoricam via. Sed tu nec credas, nec attendas ipsi, ne te alicubi acceptum præcipitet, vel demum, priusquam tot labores exhauseris, in senium perducat. Sed si omnino amas, visque brevi cum Rhetorica congredi, adhuc vigens, ita ut ab ipsa redameris, aspero huic homini, & immodicè virili, longum valere dicas & ascendat ipse, aliosque quotquot poterit decipere sursum ducat, quos anhelantes, & multo sudore perfusos destituat. Quum verò ad alteram viam veneris, complures alios, atque inter hos perquam sapientem, & perpulchrum invenies virum, molli incessu, cervice infracta, vultu effœminato,

voce

τὸ βλίμμα, μικρὸν τὸ φύσημα, μύρον ἀπονίσας, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνήμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, ὅλας δὲ, καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας ἀναπλέκουσα, παγκαλὸν τὸν Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸ δὲ τραγῳδίας ἐπίφαγμα ἐκεῖνον ποιητήν. λέγω δ' ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζοις αὐτὸν, μὴ δέ σε ὅπως ἠπατήσαν χρήματα, καὶ φίλον Ἀφροδίτης, καὶ χαρίτων, ἀμαλάθοι. καίτοι τί φημι; κἂν εἰ μόνῃ χάρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ ὑμέτερον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν σειρὴν φωνὴν ἀφεὶς, μέθους ἂν ὡς ἡμᾶς τοὺς κατ' ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἤδομεν, ἀλλὰ πρέπον φάσμα ὄψοιο, ἢ ἀμβροσίας τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν, καὶ ὑπαδοὺς σταθείς, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ ἀδιάλειπτος, καὶ ὡς ὀνομάζουσί τινες, βασιλὰς ἐν τοῖς λόγοις ἀποφανεῖ καθεζόμενος, τὰ τύμβρια ἐλαύνων τῷ λόγῳ. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἁπλᾶ. μᾶλλον δ' αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. χαλεπὸν γὰρ ἴσως τοιούτου ῥήτορος ἁμὰ προσιέναι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑπολαβεῖν ἴσως δὲ τοιοῦτον, καὶ τηλικοῦτον, μὴ ἐκ σωτερίων τὰ πρῶτα, ὧν ὑπολείπομαι. φαίη ἂν τοιαῦτα πρός σε ὧδέ πως Ἀπαπαπαῖ μῶρε ὀπόσον ἔτι λοιπόν σ' κνήμης. καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἁπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοῦ δὲ τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθακὴν, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τὴν Comicam Thaidem, vel Malthacen, vel Glyceram, blanditia vocis

voce ſuavi, unguenta ſpirantem, ſummo digito caput ſcalpentem: capillos quidem paucos adhuc, criſpos tamen, & hyacinthinos componentem, perquam delicatum Sardanapalum quendam, vel [1] Cinyram, vel [2] Agathonem ipſum lepidum illum tragœdiæ poëtam. Hæc ideo refero ut hinc illum cognoſcas, ac res tam divina, Venerique & Gratiis grata, minimè te lateat. Sed cur hæc dico? Etſi ad te nictantem acceſſerit, & aliquid dixerit, Hymettium illud os aperiens, & conſuetam vocem emiſerit, quamprimum intelliges eum non eſſe ex nobis quempiam qui terræ fruges comedimus: ſed peregrinum ſpectrum, rore vel ambroſia enutritum. Itaque ſi ad iſtum acceſſeris, eique te tradideris, protinus Orator eris, etiam admirandus: & ut ipſe vocat, rex in orationibus citra laborem evades, orationis moderans quadrigas. Nam te aſſumptum prima illa docebit. Sed potiùs ipſe te alloquatur: ſiquidem ridiculum eſt me pro hujuſmodi oratore verba facere, malum forſitan, talium tantorumque mimum, ne quem ago heroëm, alicubi lapſus conteram. Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac jucundum ſubridens, ut ſolet

1 *Cinyram*] Pindar. in Nemæis, & Plat. lib. 2. de leg. meminerunt Cinyræ. Item Suid. in diſt. κιθαρῳδικὸν. Cogn.

2 *Agathonem*] Agathonis poëtæ tragici ſplendidi & liberalis meminit Ariſtophanes in Theſmophoriis cujus carminum molliciem multis modis deridet. Meminerunt Suid. & Plato. *Idem.*

3 Ἀπαπαπαῖ μῶρε ὀπόσον ἔτι λοιπόν σ' κνήμης] Ἀπαπαπαῖ μῶρε ὁ. ε. λ. dimota nempe à fronte in tempora. *Marcil.*

1 Οἷον

προσωπῶ δ' φθέγμασθαι. ἄρχοιτο γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ ἐ πρὸς ἀνδρὸς, καὶ ἐρασμίως ῥήτορος. φησὶ δ' ἐν πάνυ μετρίαζον ὑπὲρ ἑαυτῦ, μῶν σε ὁ ἀγαθὸς ὁ Πύθιος ἔπεμψε πρός με, ῥητόρων τὸ ἄριστον προσειπών, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἐστὶ σοφώτατος τῶν τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντα αὐτὸς ἥκεις ἀκμὴν ἀπαντῶν ὑπερεκπεπληγμένος τὰ ἡμίτομα, καὶ ὑμνήσων, καὶ τεθηπώς, καὶ ὑποπεπτηχώς, αὐτίκα μάλα ἔσῃ πρὸς οἷόν τινα δεινῶς ἄνδρα ἥκεις. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι. [1] οἷον τῶνδε, ἢ τῶνδε παραβαλεῖν. ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὦτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φαντάζοι σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφυὲς, καὶ παράσον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερφωνῶν σύριττε, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, ἢ οἱ κηφῆνες τὰς σφηκίδας. ἐπεὶ δὲ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο σὺν ἄλλῃ ῥᾴων μάθοις, ἴσθι μόνον ὃ κελεύω μέλημα οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα. καὶ τοὺς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι φύλαττε. μᾶλλον δ' ἤδη σοι λέγω, μηδὲν ὀκνήσας, μὴ δ' ὀλιγωρήσῃς, εἰ μὴ προτελεσθῇς ἐκείνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὁπόσα ἡ ἄλλη προπαίδευσις τοῖς ἀνοήτοις καὶ μυσταγωγίοις μυρίοις ἔοικε δεῖσθαι. ἐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσῃ. ἀλλ' [2] ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν, ἡ παροιμία φησὶν, ἔμβαινε, καὶ μεῖον ἕξεις λόγον τοῦτο, μᾶλλον δὲ τὸ κοινότερον μὴ δ' γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. [3] ἄλλο γάρ τι

cis imitatus. Nam aſperum eſt virile robur, nec ad mollitiem & blanditias oratoris aptum. Dicet igitur de ſeipſo perquam modeſtè loquens. Num ô bone, te Pythius ad me miſit, Rhetorum præſtantiſſimum appellans, ut Chærephonti olim perquirenti oſtendit quiſnam ex tum viventibus eſſet ſapientiſſimus? At ſi id non eſt, ſed fama commotus venis, quoniam audieris omnes me ſummopere admirari, celebrare, obſtupeſcere, & revereri, confeſtim intelliges ad quam divinum virum venias. Expectabis autem te nihil tale viſurum, quod cum hoc vel illo compares. Sed veluti aut Tityus aliquis, aut Otus, aut Ephialtes, res omnino ſupra illos admiranda, & prodigioſa tibi videbor. Siquidem invenies me alios tantum voce antecellere, quantum tuba tibias, & cicadæ apes, & chorieos qui remiſſè canunt. Poſtquam verò & ipſe Rhetor evadere cupis, idque haud facilè ab alio addiſcere potes, ſolùm ô glorioſæ ſtudium, ea quæ dico, ſequere, ac omnia imitare: leges quoque quibus uti te jubeo, diligenter obſerva. Quin potiùs jam accede nihil cunctatus, nec deterritus, ſi non fueris iis initiatus, quæ ante Rhetoricam alia præexercitatio multo labore, ſtultis & vanis hominibus ad viam patefaciendam proponit. Nullius enim eorum indigebis, Sed quod inquit paroemia, pedibus illotis ingredere, nihilo propterea deterior futurus, non ſi vel communiſſimum illud, nempe literas ſcribere neſcias. Nam ſupra hæc omnia aliud

1 Οἷον τῶνδε παραβαλεῖν] Παραβαλεῖν. Marcil.
2 Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν] Eraſm Paroemiogr. *Bourd.*
3 Ἄλλο γάρ τι πρὸς πάντα ταῦτα ὁρᾶτε] Παρὰ πάντα, &c. *Marcil.*

1 Τῶν

ταῦτα πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. λέξω ἢ πρῶτον μὲ ὁπόσα χρὴ αὐτὸν ποιῆσαι ἔχοντα ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισκευάσας, ὡς ἂν τάχιστα ἀφίκοιτο δυνητίης. ἐπιδείκνυς δ' αὐτὸς, ἃ μὲν πρόσθεν ἐπιδείκνυς καὶ τὴν ὁδὸν, ἃ δ' ἐν παρόδῳ πρὸ ἥλιου δύσιν, ῥᾴθυμός τε ὑπὲρ τὰς πάντας δόξας φαίνῳ, οἷός αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τε πρῶτος, καὶ μέσος, καὶ τελευταῖος τῶν λόγων ἐπιχειρούντων ἔχειν. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲ, τὴν ἀναιδείαν. εἶτα, ἵδρυσο ἐπὶ τούτοις. καὶ ἄλλως δ', τόλμαν, καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δ', ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ εὐρυθμίαν, οἴκοι κάλει. ἀχρεῖα γάρ, καὶ ὑποπαυλία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοὴν ὅτι μέγιστον, καὶ μάλα ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δ' ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτι ἱκανά. ἡ ἐσθὴς, δ', ἔστω διαυγὴς, καὶ λάσιος, ἔργον [1] τῆς ταραντίνης ἐργασίας, [2] ὡς διαφαίνειν τὸ σῶμα. καὶ ἡ κρηπὶς ἀττικὴ, καὶ γυναικεῖα τὸ πολυχρίδες. ἡ [3] ἐμβὰς, σικυωνία, πίλοις τοῖς λάσιοις ἐπηρτημένοις. καὶ ἀκρόλοφοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον ἀεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρὴ σωτηρίαν. τὰ δ' ἄλλα, καθ' ὁδὸν ἤδη πρόσιον, ἴσθι, καὶ ἄκουε. καὶ δή σοι τοὺς νόμους λέγω, οἷς χρώμενός σε, ἡ ῥητορικὴ γνωρεῖ, καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀπορραφήσεται.

aliud quid est Rhetor. Primùm autem dicam, quodnam viaticum ad iter conficiendum, tibi sit domo afferendum venienti, & quomodo parandus victus, quò possis illud quàm celerrimè conficere. Deinde ipse, alia procedenti per viam ostendens, alia verò ante solis occasum admonens, oratorem quovis potiorem te efficiam, qualis ipse sum, qui sine dubio, primas medias, ultimasque partes teneo eorum qui ad dicendum animum appellunt. Ergo quod est maximum, ignorantiam affer: deinde temeritatem: præterea audaciam, & impudentiam. Pudorem autem, æquitatem, modestiam, & verecundiam domi relinque. Nam sunt inutilia, & huic negotio adversantur. Quinetiam clamorem altissimum, ac cantum inverecundum, meoque simile incessum: fiquidem hæc sunt perquam necessaria, solaque interdum sufficiunt. Vestis autem sit venusta, & candida, Tarentini opificii opus, ut corpus transpareat. Crepida verò Attica, & muliebriter multifidia, solea Sicyonia, socculis albis decorata, pedissequi multi, libellusque semper. Hæc te conferre oportet. Alia per viam procedendo jam vide, & audi. Nam tibi leges enarrabo, quibus si usus fueris, Rhetorica te cognoscet, & admittet, non ab-

1 Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας] Sic in dial. Meretr. Matr. & Musar. commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν ἧττον Ταραντίνων περιφανέστερον τῷ κατασκάζοντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. *Edward.*

2 Ὡς διαφαινεῖναι τὸ σῶμα] Dixi de his vestibus ad illud Petronii,

Palam prostare nudam in nebula linea? Idem.

3 Ἐμβὰς Σικυωνία] De hoc calceamenti genere, in dialogo Meretr. Dor. & Myrtal. *Idem.*

1 Καὶ

κὴ σπουδαιεῖ, κὴ δεῖ ὡς ἀπέλεθρόν τινα, κὴ προσκοπον τ̃ ἀκοῆ τὸν. ἀλλὰ χήμαθος μ̃ τὸ πρ̃τον ἐπιμελητέαν χρὴ μάλιστα, κὴ σύμφορα τ̃ ἀναβολῆς. ἔπειτα πεντεκαίδεκά πως, ἢ ὀ πλείονα τ̃ εἴκοσιν ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας σπουδῆ, κ̃ ταῦτα ἀκριβ̃ς ἐμμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τ̃ γλώττης ἔχε τὸ ἄπλα, κ̃ κἀτα, κὴ μᾶν, ϵ̃ ἀμυγάπη, ϵ̃ λῶτε, ϵ̃ τὰ τοιαῦτα. κ̃ ὁ ἅπαντ λόγῳ, καθάπ̃ π ἡδυσμὰ ἐπίπασδε αὐτ̃ν. μελέτω ϑ μηδὲν τ̃ ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τύχῃς, [1] κὴ ἀσύμφυλα, ϵ̃ ἀπφδά. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω κάλη, κὴ ἀνοθής, κἂν [2] σισύρα τ̃ παχειῶν τὸ ἐμπόπον ᾖ. μ̃ ϑ, λάπρητα, ϵ̃ ξένα ῥήματα, ϵ̃ ἀπανιάκις ὑπὸ τ̃ παλαιῶν εἰρημένα. κ̃ ταῦτα συμφορήσας, ἀπόξεσε, ϖϑ χρ̃σαι

autem averſabitur, odioque proſequetur, tanquam non initiatum, & arcanorum exploratorem. Proinde primò quidem formæ potiſſimùm & decori veſtitus gerenda cura. Deinde quindecim, aut non plura quàm viginti Attica quædam vocabula ſelecta, diligenterque exercitata, ſumma in lingua in promptu habe, quædam, deinde, num, quodammodo, optime, atque id genus alia. Et in omni oratione, illa ceu condimentum inſperge. Nulla tibi ſit aliorum cura, ſi ſint hiſce diſſimilia, incongrua, & abſona. Tantummodo purpura ſit pulchra, ac florida, licet pallium ex craſſioribus pellibus ſit conſutum. Deinde ubi obſoleta, & peregrina, raroque ab antiquis uſitata verba collegeris, hæc in eos ejaculare, cum quibus

1 Καὶ ἀσύμφυλα, καὶ ἀπφδά] Lexicographi non ἀσύμφυλον legunt, ſed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliade IX. & alterum Luciani ex libro De hiſtoria ſcribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cicero ἀσύφηλον legiſſe videri poteſt Tuſculana III. in Latina interpretatione illius loci Homerici. Sed verum ſi amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφυλον & ἀσύφηλον. Neque Cicero ἀσύφηλον magis quàm ἀσύφυλον legiſſe ex illa interpretatione argui poteſt. Scripturæ verò illæ ἀσύμφηλ@ & ἀσύφηλ@ ex Criticæ gentis delirationibus orta eſt, quas apud Etymologiſtam legere licet. Oratoria vox eſt ἀσύμφυλ@, & Poëtica, neceſſitate carminis ἀσύφυλ@, ὁ ἔξω τ̃ φύλου αὐτ̃, ἢ ὡς ἐν τῷ φύλῳ αὐτ̃, qui extra gentem ſuam, ſive extraneus genti ſuæ, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπφδά, quaſi quæ extra gentem ſuam, atque extra chorum. Et verò etiam Luciani loco illo De hiſtoria ſcribenda, rectius fuerit ἀσύμφυλον καὶ ἀνέρμοστα, quàm ut nunc eſt, ἀσύφηλον aut ἀσύφυλον, quia ut præmonui ἀσύφηλον non nauci vox, ἀσύφυλον Poëtica. Heſychius tamen, ἀσύφηλ@, inquit, ἀδύκιμ@, μαθητὸς ἄξι@, ἄπιμ@. Sed ea omnia etiam rectè interpretamenta vocis ἀσύμφυλ@. Etiam illud Iliadis XXIV. ἀλλ' ὅπω σὺ ἄκουσα κακὸν ἔπ@, ἠὲ ἀσύφηλον, rectiùs legeris ἠὲ ἀσύφυλον, quaſi dicat Helena, verbum erga me quaſi extraneam, aut quaſi peregrinam, neque gentis ejuſdem. Pateſcet locum ipſum inſpectanti. Et illud Iliade IX. ἀσύφηλον μ' ἔρυξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρυξε, *infamem fecit me*, nempe quaſi de gente mea ejectum, aut exulem. Vetus itaque ſcriptura illa fateor ἀσύμφυλ@ & ἀσύφηλ@: ſed etiam Saturniæ lemæ veteres ſunt. *Marcil.*

2 Σισύρα] Gl. MSS. σισύρα χιτὼν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων. Ruſticorum indumentum, ſic Long. lib. 2. σισύρας ἐνδύ@, penula ſcortea ex pellibus ovillis conſarcinata, de qua Caſaubonus ad Apol. Apul. Iunger. ad Long. dicitur etiam σίσυς & σισύρα Tzetz. ad Lycophron. *Bourd.*

1 Καὶ

ριζόμενον εἰς τὰς συνουσιολογίας. οὕτω γὰρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται, καὶ θαυμάσουσιν ὑπολήψονται, ἐπὶ τῇ παιδείᾳ τῇ σαυτοῦ, εἰ ἀποξυγίσασθαί με, τὸ ἀποξύσασθαι λέγεις. τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθρεῖσθαι. τὸ δραβώνα ὄν, συνουσιον. τὸ ὄρθρον ὄν, ἀκροκτιφές. οὐκοῦν ὃ ἐν αὐτοῖς ποιεῖ καινὰ, καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, ἐν ὀνόματι δέτῃ. τὸ μὲν ἑρμηνεῦσαι δεινὸν, εὐλεξιν καλῶν, τὸ σωστὸν, σοφόν. τὸ ὀρχηστὴν δὲ, χειρόσοφον ἂν σολοικίσῃς ὄν, ἢ βαρβαρίσῃς, ἐν ἔσῃ φάρμακον, ἡ ἀναισχυντία. καὶ συνουσιον ζῦγός ὄνομα. ὅτῳ ὅντινος τινός, ὅτε γνωμῶν ποτὲ, ἢ ποιητὴν, ἢ συγγραφέως. ὃς ἂν λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, ἐν τῷ φωνὴν εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ ἐν ἀναγίγνωσκε, τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύγε μὴ δὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίεις Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, ἐν ἃς φασι τοῦτος μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισταμένως ἐν καιρῷ καὶ χρῆσθαι, καὶ ἀποκρίνασθαι τῶν παρόντων. ἐπειδὰν δὲ δέῃ λέγειν, ἐν οἱ παρόντες ὑποβάλωσί τινας ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τοῦ λόγου, ἅπαντα μὲν ὁπόσα ἂν ἡ δυσχερὴ λεγάλα, ἐν ἐκφαυλιζέσθω, ὡς ὑδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν. ἐλομένων δὲ, μὴ μελήσας, λέγε ὅ, τι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλώττῃσιν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθείς, ὡς τὸ σπουδαῖον, ὥσπερ ἔν ἐν ἔστι σπουδαῖον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ σπουδάσας. καὶ τὸ δεύτερον, μὴ τοῦτο, ἐν τὸ τελευταῖον, μετ' ἐκεῖνο. ἀλλὰ τὸ σπουδαῖον ἐμπεσὸν, πρῶτον λεγέσθω. καὶ ἢν ὅτῳ τύχῃ, ἐπὶ τῷ μεσαίτατῳ μὲν, ἢ κνήμις. ἐπὶ τῇ κνήμῃ δὲ, ἢ

bus converſaris: ſic enim te vulgus intuebitur, & admirandum putabit, tuamque ſupra ſe eruditionem, ſi ἀποξυγίσασθαι, τὸ ἀποξύσασθαι *abradere*, dicas, & τὸ ἡλίῳ θέρεσθαι, *ſole uri* εἰληθρεῖσθαι, & *arrhabonem* συνούσιον, & τὸ ὄρθρον *crepuſculum* ἀκροκτιφές. Nonnunquam etiam tu nova finge, & monſtroſa vocabula: ut *interpretandi peritum* εὐλεξιν: & *honeſtorum prudentem* σοφόν. *ſaltatorem* autem χειρόσοφον. Quum verò ſolœciſmum, vel barbariſmum committes, unum tibi ſit remedium, impudentia. Confeſtimque in promptu ſit nomen poëtæ vel ſcriptoris alicujus, qui neque ſit, neque unquam fuerit: à quo ſapiente viro, & voce ſumma abſolute claro, probetur hæc loquendi formula. Proinde tu te ne priſca legas, neque quæ nugator Iſocrates, vel gratiarum expers Demoſthenes, vel Plato frigidus ſcripta reliquêre: ſed orationes eorum qui paulò antè nos fuêre, & quas exercitationes appellant, ut tanquam ex penu depromens, ab iis commeatum mutueris, quo in tempore utaris. Quum verò orandum erit, & qui aderunt, argumentum aliquod, aut dicendi occaſionem tibi ſuggeſſerint: quæcunque fuerint illa, difficilia dicantur, & vilipendantur, tanquam nihil prorſus his inſit virile. Quum verò elegeris argumentum, nihil cures, & dicito quicquid in linguam venerit, eorum nihil ſolicitus, ut primum, prout eſt primum debito proferas tempore: deinde ſecundum, poſtea tertium. Verùm quicquid primum inciderit, primum dicatur: & ſi ita evenerit, ocrea capiti, tibia galeæ adaptetur.

Præ-

κήρυς. πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. κἂν τοῦτ' ὀξέως πῃ, ἢ μοιχῷ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεχθέντα. ἐπὶ πᾶσι γὰρ, ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ ἡδέος γένοιτο. καὶ ἀεὶ ὁ Ἄθως πλεῖσθαι, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζεύεσθαι, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν περσικῶν βελῶν σκιεῖσθαι, καὶ Ξέρξης φεύγειν, καὶ ὁ Λεωνίδας ἁρμοζέσθαι, καὶ τὰ Ὀτρυάδα γράμματα ἀναγνωσθῆναι. καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλατειαὶ, πολλὰ ταῦτα, καὶ πυκνά. καὶ ἐπίπαν ὅλιγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαυλιζέτω. καὶ σπανίως τὸ ἄπαξ, καὶ τὸ δὶς ἀκοῦσαι, κἂν μηδαμοῦ αὐτῶν δέῃ. καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. ὡς δὲ ποτὲ καὶ ἄσμα καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω, καὶ μελῳδείσθω. κἂν ποτὲ ὑπηρέτης πεζαλγοῦς ὠδικῇ, τὰς ἄνδρας τὰς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωκέναι οἴει τὴν ἀρμονίαν. τὸ γοῦν οἰμῳ τῶ κακῶν, πολλάκις. καὶ ὁ μηρὸς παττασσέσθω, καὶ λαρύγιζε, καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάσιζε, μεταφέρων τὴν πυγήν. καὶ ἢν μή σε μὴ ἐπαινέσωσιν, ἀχανάκτῃ, καὶ λοιδορῶ αὐτοῖς. ὡς δ' ὀρθοὶ ἑστήκασιν, ὑπὸ τ' αἰσχύνης ἤδη ἔσω τὴν ἔξοδον ἔτοιμοι, καθίζεσθαι κέλευε. καὶ ἄλως, τυραννικὸς τὸ πεζάλγημα ἔσται. ὅπως δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τὸν λόγον, ἀπὸ τῆς Ἰλιακῶν ὀρχάμου, ἢ καὶ νὴ Δία ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος, καὶ Πύρρας γάμων, ὡς δοκῇ, παρεῖσθαι τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν παρόντα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν συνησπουδακότες ὑπὸ εὐγνωμοσύνης. ὡς δὲ καί τι, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ

Præterea festina, loquere expeditè, ac tantummodo ne taceas. Quod si de contumelioso, aut mœcho quopiam Athenis verba facias, quæ apud Indos, & Ecbatanos gerantur, referas. In omnibus sit Marathon & Cynægirus, sine quibus nihil fiat, semperque Athos navigetur, & Hellespontus pedibus teratur, & sol Persarum sagittis obumbretur, Xerxes fugiat, Leonidas sit admirationi, & Otryadis literæ legantur, & Salamis, & Artemisium, & Plateæ multa sint & crebra. Pauca verò illa vocabula insperſa innatent & efflorescant: & continuum sit illud, quædam, & utique, etiamsi non sit iis opus, nam pulchra sunt, vel temerè prolata. Et siquando canendi tempus videtur esse, omnia canantur, & melos fiant. Si verò desit canorum negotium, quum judices concinnè nominaveris, harmoniam expleſſe te puta. At illud heu malorum! sæpius repetatur, & femur percutiatur, vocem dilata, & in dicendo screa, ac incedendo clunes diverte. Quòd si te haud laudent, indigneris, eosque convitiis insectaveris. Si verò surrexerint, jam præ pudore parati exire, sedere jube: sitque penitus res tyrannica. Vt verò multitudo quoque tuam orationem admiretur, ab Iliacis incipiens, vel per Iovem, si videtur, à Deucalionis & Pyrrhæ nuptiis ad præsentia sermonem devolve. Etenim qui hæc intelligant, pauci erunt, qui maximè propter benevolentiam tacebunt. Quòd si quid dixerint, id ob invidiam

1 Καὶ τὰ Ὀτρυάδα γράμματα] Plutarchus in Parallelis c. III. *Marcil.*

1 Τὸ

ἔξεσι δρᾶν. οἱ πολλοὶ ᾖ, καὶ χῦμα, καὶ φανλὸν, καὶ βάδισμα, καὶ βεβαῖον, καὶ μέλον, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἄπλα σε σαῖνον θαυμάσονται, καὶ τ' ἱδρῶτα ὁρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ ἀχὶ παίδειόν τινα σὸν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναι τινὶ ἄλλως τε, καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, ὑ σμικρὸν ἔχει τὸ ἀπλοϊκὸν. καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς. ὥστε ὅρα μή ποτε χάψῃς, ἃ σεαυτὸν παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. οἱ φίλοι ᾖ πηδήσονται ἀεί, ἐ μεθῶν τ' δέοντα ἀπολείψονται, εἴ ποτε αἴσθοιντό σε κρατουμένου χείρω ὁρέγοντος, καὶ παρέχοντος σύρειν τὸ λεχθησόμενον σὺ τοῖς μεταξὺ τ' ἐπαίνων ἀμελείμμενοι. καὶ γὰρ σοὶ καὶ τῶνδε μελέτω σοι τ' χρὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συναρμόττοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μὴ ταῦτα ᾖ, φεύξονταί σε, δεινοφορήσουσι εἰ κεκραλυμμένον αὐτὸν καὶ πρὸς ὃν ἔφης μελέτῃ διαλαμβάνοντα. καὶ ὦ πε σύντυχη, θαυμάσιε ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθὴς γίγνε αὐτῷ. [1] τί γὰρ ὁ παιανιεὺς πρὸς ἐμὲ, καὶ πρὸς ἵππα ἴσως μοι τ' παλαιῶν ὁ ἀγὼν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὃ ᾖ μέγιστον, καὶ σοὶ τὸ δύσκριτον ἀναγκαιότατον, ὀλίγα δεῖν παρέλιπον. ἁπάντων κεκραλαλα τ' λεχθέντων. καὶ ὦ μὲν πε καλῶς εἶπε, ἀλλότρια, καὶ οὐχ

diam facere videbuntur. Sed vulgus, habitum, vocem, greſſum, deambulationem, cantum, crepidam, & tuum illud, atta, mirabitur: teque ſudantem cernens, & anhelantem, non poterit non credere, te perquam aptum eſſe in dicendo certatorem. Præterea hæc celeritas, non parvam habet excuſationem, & admirationem apud vulgus. Ideo cave ne aliquando ſcribas, aut meditatus prodeas: ſiquidem illud eſt manifeſtæ redargutionis. Amici verò ſaliant ſemper, ac cœnarum pretium exolvant, ſiquando memoria te lapſurum ſentiant, manum porrigentes, & inter laudes tuas, ſpatium præbentes, ut quod erat dicendum, rurſus invenire poſſis. Etenim & hoc tibi ſit curæ, ut proprium, & conſonantem habeas chorum. Et hæc tibi in dicendo ſunt obſervanda. Poſtea te, ubi proceſſeris, more ſatellitum ſtipent obvelatum, & de iis quæ dixiſti, interea diſſerentem. Quòd ſiquis obviam tibi fiat, mira de te dicas, ſummiſque laudibus te extollas, ipſique moleſtus fias. Quid enim præ me eſt Pæanienſis? & mihi fortè adverſus aliquem ex veteribus eſt certandum: & alia hujuſmodi. Sed quod eſt maximum, maximeque ad exiſtimationem neceſſarium, propemodum omiſi. Omnia quæ dicuntur irride: & ſiquis rectè dixerit, aliena, non ſua oſtentare

1 Τί γὰρ ὁ παιανιεὺς πρὸς ἐμὲ] Gilbertus Cognatus commentator miſere hoc loco prodit memoriæ ſuæ defectum, dum neſcire videtur Demoſthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demoſthene nos docet, Plebiſcita à Demoſthene promulgata ſemper ita cœpiſſe. Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιέως τάδε εἶπεν, id eſt, *Demoſthenes Demoſthenis filius Pæanius hæc dixit.* Palm. Quid per hanc dictionem ſit intelligendum nemo facilè divinabit. Eſt tamen qui Platonem intelligit, & fortaſſe rectè, quum παιανιεὺς tribus quædam Athenienſis fuerit. *Cogn.*

ἑαυτῷ δεικνύειν δοκεῖτω. ὡς ἢ μετρίως σοι ἔχοθ᾽, πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ σὺ πρὸς ἀκροάσεσι μὴ πάνυ εἰσίειαι χρή. ἐπίσημον γάρ. καὶ σιωπησάντων ἁπάντων, ξένον ποιεῖ ἔπαινον ἐπιπεῖν, πρὶν ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπισρέφουσα, καὶ συνοχλήσουσα, ὡς ταυλαῖν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορήματι τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφραίσεσθαι τὸ ὕπα. ἐπισείσης ἢ μὴ πολλάκις τῷ χείρε, ἢ σύριξ ᾖ, μήσ᾽ ἀναστῆς, πάλιν ἅπαξ μὲ, ἢ δὶς τὸ πλεῖσον. ὑπομενεῖς ἢ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλον μὴ ἀρεσκόμενον τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς ἢ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μίμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ ἄλλα, χρὴ θαρρεῖν. ἢ τὸ λαμπρὸν ᾖ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα, σοῦ χαίρουσι, καὶ ὄρνις ἐπ᾽ ἄκρης ἀεὶ τοῖς χαίλεσι, καὶ φθόνος πᾶσι ἅπασι, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ ἀμφόλαι πίναιαί. ταῦτά σε ἀειδίμον σὺν βραχεῖ, καὶ σοφὸν ἐλεῖσθαι δόφανεῖ. τειαυτα μὲ τὰ φανερὰ, καὶ τὰ ἔξω. ἰδία ἢ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδέχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν τι, κἂν μὴ ποιῇς, καὶ ὡς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμμάτια ὑποδεικνύναι, ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα. καλὸς γὰρ εἶναι δεῖ. καί σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀσπάζεσθαι δοκεῖν. ἐς τοῦτο γὰρ καὶ οἱ πολλοί, ὡς ἀφ᾽ οὗτ᾽ σὺ ἔλαχες τὸ γυναικωνίτιδες σύδοκιμάζουσ. καὶ τὸ δεῖνα ἢ μὴ αἰδεσθεὶς, κἂν πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐραστὴς δοκῇς, καὶ ταῦτα, χλιαίνης, ἢ ἐὰν μὴ Δίκε φαλακρὸς ἦδη ὤν. ἀλλ᾽ ἔσασιν οἱ ἐπὶ τούτῳ σωιόντες. ὡς ἢ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ ἐκ

tare videatur: quòd si mediocriter egerit, omnia carpantur. Præterea post cunctos in auditoria ingrediendum: id enim insigne est: omnibusque tacentibus, nova laus subdenda, quæ præsentium aures avertat, & interturbet: adeò ut omnes fastidio vocum nauseent, & aures obstruant. Interim manum haud frequenter moveas, id enim vile: nec nisi semel aut bis ad summum surgas. Plerumque autem sublanna, & palàm ostende tibi non placere quæ dicuntur. Abundè autem reprehensionum [1] sycophanticis aures suppeditabunt. Cæterùm, confidere oportet. Etenim audacia, impudentia, mendacium promptum, ac semper summis in labiis juramentum, in omnes invidia & odium, & maledicentia, & probabiles calumniæ, hæc omnia te brevi celebrem, & conspicuum reddent. Et hæc quidem sunt palàm facienda, & foris. Privatim verò res omnes perpetrare constituas: alea ludere, inebriari, scortari, mœchari, superbire, & si non facis, omnibusque dicere, & literas à mulieribus scriptas ostendere. Nam & pulcher esse velis, & des operam ut à fœminis amari videaris. Vulgus enim hoc ad Rhetoricam referet, ut propter hoc etiam, usque ad gynæceum sis celebris. Atque istud ne vereare, etiamsi à viris ob quippiam aliud amari videaris, idque cùm jam sis barbatus, atque adeò per Iovem calvus. Sed adsint qui etiam ob id tecum consuetudinem habeant: at si nemo alius adfuerit, vel famuli sufficient. Nam hinc multa

1 *Sycophanticis*] Legend. Plut. de curios. *Cogn.*

δ' τοιάδε πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα προσγίγνεται. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θρασύτης. ὁρᾷς [1] ὡς λαλίστραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδορῆσαι φύσασαι, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, δοίης τ' ἄλλοις. καὶ μὲν δὴ καὶ πιτυλῶσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πώγωνα. εἰ δὲ μή, πάντως σκάπτειν. καὶ αὐτὸ δὲ σοι τὸ σῶμα, πρὸς ἅπαντα εὐδὲν ἐχέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὁπόσα ἂν δύνηται. δυνατὴ δὲ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ ἀλλοκάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τἄλλο ὑποπλεῖν. καὶ μάλιστα μὲν πρὸς ὕτῳ πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσῃς, πάντα αὐτῇ γε ἐπισπέσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποτρεφέσθω. μὴ τοίνυν ὦ παῖ ἡμᾶς ἐκμάθῃς, δυνάσῃ δέ, οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ, διαφέρων ἐπαγγελλόμαι σὲ εἰς μακρῷ σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῶν ὄψιον ἀποπλεύσῃσθαι. τὸ μὲν τοίνυν δὴ, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν ὅσα σὲ βραχεῖ παρίσῃ σοι τὰ ἀγαθὰ προσγίγνεσθαι τῇ ῥητορικῇ. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲ ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ κομψοῦς ἐκδυόμενον ἐξώμοσα, [2] ὑπὲρ Ξοΐν, καὶ Θμοῦν διδασκόμενον. ματρὸς δ' ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίοις τισὶ. αὐτὸς δὲ τῷ ὄντι ὑπὸ παιδίσκων

multa ad Rhetoricam utilia accedunt, auctior impudentia, & temeritas. Cernis ut loquaciores sunt fœminæ, viroſque ſuperant convitiandi copia? Quòd ſi ſimilia tibi accidant, cæteris præſtabis. Iam verò & per omnia pice oblita depilari oportet: ſin minus per illa prorſus. Os quoque ipſum ad omnia libenter tibi diducatur: & lingua ſermonibus, & quibuſcunque poterit aliis, ſubſerviat. Poteſt autem non ſolùm ſolœciſmum, & barbariſmum committere, vel nugari, pejerare, convitiari, mentiri, calumniari: ſed & aliud quid noctu agere. Et maximè quando tu unus tot amatoribus non ſufficies, ipſa quidem omnia ſciat facere, & fœcundior fiat, & nihil averſetur. Hæc ſi rectè didiceris puer, potes autem, cùm in iis nihil ſit grave, audacter polliceor, te brevi Oratorem præſtantiſſimum, nobiſque ſimilem evaſurum. Cæterùm quæ ſequentur, mihi non dicendum, quàm multa bona tu à Rhetorica ſis brevi conſecuturus. Cernis enim me, qui ex obſcuro patre, nec merè libero, quique diutius quàm Xoës, & Thmüis ſerviverit: matre verò ſartrice, in bivio quodam natus ſum. Ipſe verò forma non omnino

1 Ὡς λαλίστραι αἱ γυναῖκες] Liban. *Bourd.* Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. *Nam multum loquaces merito omnes habentur.* Idem in Ciſtell. *Largiloqua exemplo ſumus plus loquimur quam ſas eſt.* Euripid. in Phœniſſ.

Φιλόφωνον δὲ χρῆμα θῆλυ ἔφυ
Ζμικρὸς σ' ἀφορμᾷς ἂν λάβωσι πρὸς λόγον
Πλείους ἐποτρύνουσιν ἀδυνατοῦντές τε.
Πυναιξὶ, μᾶλλον ὑγιὲς ἀλλήλοις λέγειν. Cogn.

2 Ὑπὲρ Ξοΐν καὶ Θμοῦν διδασκόμενον] Ex hoc loco patet Lucianum traducere quendam rhetorem Ægyptium. Sunt enim Xois & Thmüis urbium nomina in inferiore Ægypto, unde nomi duo Ξοΐτης & Θμουίτης nominabantur. *Palm.*

ἀδόκιμον εἶναι δόξας, τὸ μὲ πρῶτον, ἐπὶ φιλοῦ τῷ πείσεσθαι, συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίχοντι ἐφεστῆ. ἐπεὶ ἦ τῶν ὁδὸν τοιαύτην ῥᾳστην ὁσον κατεῖδον, καὶ διεκπερᾶσαι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐμοὶ ὤμοσα, ὑπῆρχε γάρ μοι ἡ φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἃ πρόσθεν ἐφόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία, [1] πρῶτον μὲν, οὐκ ἐπὶ πολλοῖς ἀνομάζομεν, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς, καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι. ἔπειτα ἦ γραῖ συνοικήσασα, τὸ πρῶτον μὲ ἐμαθητρίζομεν πρὸς αὐτῆς, ἐρᾷν πρωτοπαθῶς γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος, πέντε μὲν ἐπὶ λοιποῖς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ δὲ τούτους ἐνεδεδεμένους. πολὺ ἀλλά γε ἀφ' ὧν πίνειν, ὑφιστάμην τὸ ἄθλον. καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τοῦ σοροῦ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐπιὼν ὁ λιμός. εἶτα ὀλίγου δεῖν, πλησμονὴς ἂν εἶχεν ἀπάντων κατέχειν, εἰ μὴ κἀκεῖνός τις οἰκέτης ἐμίανεν, ὡς φάρμακον εἶναι ἐπ' αὐτὴν ἐπινοήσων. ἐξωθοῦσι ἦ ἐπὶ κεφαλὴν, ὁμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τῆς ἀναγκαίων, ἀλλὰ δικηγόρουν ἔτι, καὶ τοῖς δίκαις ἐξεζόμην, πολλοὺς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις κατηγορῶν. καὶ ἠπίστουν μὲν τὰ τελεῖσθαι. [2] οἱ φοίνικες ἦ, τοῖς ἀπίστοις ἐπαγγελλόμενοι.

no illiberali esse visus, sub initium ob victus penuriam, cum infœlici; suavi tamen conversabar amatore. Postquam autem viam hanc facillimam esse animadverti, eaque absoluta fastigium attigi: siquidem ô Adraſtea chara mihi omnia illa quæ antè dixi viatica suppetebant, temeritas, ignorantia, impudentia. Primùm quidem non amplius desiderabilis appellor: sed jam Iovis & Ledæ filiis factus sum cognominis. Dein cum anu consuescens, primùm ab ipsa lautè accipiebar, simulans me amare mulierem septuagenariam, quæ dentes quatuor reliquos, eosque auro illigatos habebat: verumtamen ob paupertatem hunc laborem sustinebam: illaque capularis vetulæ oscula, fames reddebat mihi suaviſtima. Deinde parum abfuit, quin omnium bonorum quæ possidebat, hæres evaſerim, nisi execrandus quidam famulus venenum ad illam tollendam à me emptum illi indicasset. Ob id in caput præceps ejectus, tamen neque tunc rebus necessariis carui: sed & orator esse videor, & in judiciis contendo, causam plerunque prodens, & judicum gratiam fatuis promittens. Vt plurimum tamen succumbo, ac nihilominus

1 Πρῶτον μὲν οὐκ ἐπὶ ποσοῖνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι] Et ex hoc loco patet rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Πεθεινον (sic enim legendum, non ποσοῖνον) deinde Διϊσκαρεῖν vel Διϊσκαριδίων vocatum fuisse. *Palm.*

2 Οἱ φοίνικες δὲ] Advocatorum palmæ aliquando fine lemniſcis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7.

ut tibi laſſo
Figantur virides, ſcalarum gloria, palma.

Et Martial. Epig. 27. lib. 7.

Sic ſora mirentur, ſic te palatia laudent,
Excolat & geminas plurima palma fores.

Palmas coronatas ut hoc loci ὀπὶ τῇ θύρᾳ κλαδοῖς ἐστεφανωμένοις. Tangit Arrianus Epicteti cap. 12. lib. 3. *Bourd.*

1 In

ἐπὶ τῇ ῥώμῃ χλωροὶ ἱστεφανωμένοι. τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσχερεῖς ἕρκυμι τοῖς δικάσταις. ἀπὸ δὲ τοῦ μισεῖσθαι ὑπὸ πάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναί με, ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ δὲ πρόπυ δὲ πολὺ περιφερῆ λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τοῦτον εἶναι τὸν ἀκριβῶς τὸ πάσης κακίας λελωμένον, ὃ μικρὸν ἔμοιγε μέλειν. ταῦτά σοι προλέγω, γνῶθι πάνυ μοι, πολὺ ὑπὲρ ἐμαυτὸν φιλοῦντι, καὶ χάριν ἐμαυτῷ μεγάλην ἐπιστατοῦντι, εἰ σοὶ ὠφέλιμός εἰμι. ὁ μὲ ὠφελῶν εἰδὼς ταῦτα, περιπόστατον ἔσεσθαι ὑπὸ τοῖς εἰρημένοις, καὶ ὃν παρεῖναι νόμιζε οὐδὲν ἐξαρκὲς ἐπιθεῖς ἐλλεῖν, καὶ τὸ δοκεῖν σε κωλύσει ἐπιμελῶς τοῦ μόνου ἐν τῇ τῆς δικαιοσύνης μερίδι, καὶ ἐν τοῖς πλησίον δίδυμεῖν, καὶ ἐπιφανῆ εἶναι, καὶ χαμαιπετῆ, καὶ ἀσφαλῶς πάντ' ἐκφέρειν, καθάπερ ὁ νομοθέτης, καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα, τὴν ῥητορικὴν, ὡς τὸν ἐκ Πλάτωνος ἐκεῖνον πλοῦν ἄγουσαν φέρειν, καὶ μᾶλλον περὶ ἐκεῖνα τὸν σαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκεῖνα περὶ τοῦ Διός. ἐγὼ γάρ, ἄνδρες γὰρ, καὶ φίλος εἰμὶ, ἐκφήσομαι ὑμῖν ἃ δέδοκα, καὶ παύσομαι τῆς ἐπιτελοῦς ἐπιπλάζων, ἀσυμβόλῳ δὲ ὑμῖν ἐμαυτῷ τι ὑπόπτερος. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι. ὥστε ἀκριβῶς ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν ἐνικήσατε, ἀλλὰ τῷ ῥᾳστῃ, καὶ ἀσκόπῳ τρόπῳ θεῖν ἐθέλειν.

nus viridi palma fores coronantur. Nam his erga infœlices illecebris utor. Præterea ab omnibus odio haberi, & morum pravitate, longè priùs quàm sermonum esse insignem, ac digito monstrari, en ille qui cunctis flagitiis præcellere fertur: non parva res esse mihi videtur. Hæc te moneo per Venerem, quæ me ipsum multò priùs monui, nec gratiam exiguam mihi ipsi comparavi. Esto: generosus ille hæc dicere desinet. Tu verò si dictis credas, ibi te esse puta quò pervenire ab initio desiderabas, & nihil obstabit si leges has observaris, quominus in judiciis vincas, apud multitudinem clareas, & acceptus sis, & tibi nubat, non anus quæpiam Comica, quemadmodum legislatori illi & præceptori tuo, sed mulier pulcherrima, Rhetorica ipsa: ità ut cùm illo Platonis curru alato veharis, magis te deceat de te ipso loqui, quàm illum de Iove. Ego verò ignavus cùm sim, & timidus, è via vobis decedam, & Rhetoricæ ope ex obscuro emergere desinam, ignarus quo pacto vestra cum illa conveniant. Quin potiùs jam desino. Itaque sine pulvere victores proclamemini, & admirationi sitis, hoc solùm memoria tenentes, vos qui visi estis velociores, non superasse nos celeritate, sed quia facillimam pronamque viam inivistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ, Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

PHILOPSEVDES, SIVE INCREDVLVS. TYCHIADES ET PHILOCLES.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Disputatio est de vi magica, de incantamentis, de spectris, & mortuorum animis: an ea videlicet super terram ambulent, seseque quibus libitum fuerit, ostendant: cujusmodi & hodie quadam superstitione atque illusionibus daemonum vexari plerique credunt. Negat Lucianus hujusmodi esse phantasmata: & affirmat magicam vim, meras esse praestigias. Atque haec omnia fingit apud Philosophum Eucratem agi, & philosophorum exemplis confirmari, ut pro more illorum vanitatem persequatur.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

Ἔχεις μοι ὦ Φιλόκλεις εἰπεῖν τί ποτε ἔρρει τοῦτ' ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν ἄγει ψεύδεσθαι ἑκόντας, ὡς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διηγουμένοις μάλιστα ὡς σφόδρα τέρπεσθαι; Φιλο. πολλὰ ὦ Τυχιάδη ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους εἰώθασιν ἀναπείθειν τὸ ψεύδεσθαι λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας. Τυ. ἆρ' οὐκ ἐπὶ τοῖς ὑπὸ τῶν φασιν, οὐδὲ ἐπὶ τούτων ἥδομαι, ὁπόσοι τὰ χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοίνυν ἄρα μᾶλλον ἢ μίσους ἐπαινῶ τινὲς οὗτοι ἄξιοι, ὁπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ τοιούτου φαρμάκου ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τάχ' ἂν καὶ αὐτὸς ψυ-

TYCHIADES.

Potes mihi Philocles dicere quidnam id tandem sit, quod multos in mentiendi cupiditatem adducit, ut pariter gaudeant, quum & ipsi nihil sani loquuntur, & his qui talia narrant, maxime animum intendant? *Phil.* Multa sunt, Tychiade, quae nonnullos mortales mentiri compellunt, quae in rem vident conducere. *Tych.* Nihil ad rem haec, ut ajunt, neque enim de his rogabam, qui quum usus postulat, mentiuntur. Venia nimirum hi, imò laude plerique eorum sunt digni, quicunque vel hostes fefellerunt, vel ad salutem tali pharmaco in periculis usi sunt: qualia multa Ulysses etiam fecit, ut

1 *Invem*] Dives ille apud Iuvenal.
Quid enim salvis infamia nummis.
Oresl in elect. Sophoclis δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῦμα σωῖ κέρδει κρανεῖν. Cogn.
2 Οὐδὲν πρὸς ὑπ@] Proverb. *Bourd.*

1 *He-*

χὸν δρυόμον, καὶ τὸν νόον τὸν ἐπείρων. ἀλλὰ σοὶ σκέψιν ὦ ἄριστε φημὶ, εἰ αὐτὸ ἄκρον τὸ χρείας τὸ ψεῦδος σοὶ πολλῷ τὸ ἀληθείας πίπτοντα, ἡδέμβροι τῷ σχάσματι, καὶ εὐδιαπτέβοντες ἐπ' ἀδημιᾶ ὠφρᾷ ἀναλημψίᾳ. τούτους δὴ ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν. Φιλο. ἦπου καζανενόηκας ἤδη πώς τοιούτους, οἷς ἴμφυτος ἔρως ἔστ' ἐπ ὠὸς τὸ ψεῦδος; Tv. καὶ μάλα πολλοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι. Φιλο. τί δ' ἂν ἄλλο, ἢ ἄκουσιον χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι ἢ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴγε τὸ χείρεσσιν ἀντὶ ἢ βελτίοσι προαιρῆνται; Tv. ἀλλὰ τοῦτο, ἐπὶ πολλοὺς ἂν ἐγώ σοι δείξαμι, σωφρονεῖς τἄλλα, καὶ τῷ γνώμῳ ξυμφορώς, ὥστε οἷσθ' ὅπως ἐκλογίζῃ τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψεύδεις ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαί μι, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄρεσσι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν, αὐτούς τε, καὶ τοὺς ξυντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιοὺς ὡσὶ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν κνίδιον, καὶ ὡσ τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας ἐγγεγράφθαι τῷ ψεύσματι μεγαλημψίους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ ἐς μέσους ἡμᾶς διϊκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, καὶ ἀφθόνοις τὸ καλλίστοις ἵπποις, καὶ μίτροις φυλατόμενον. ἐμοὶ γὰρ πολλάκις αἰδεῖσθαι ἔστιν αὐτῶν ἵπποισιν, ὁπόταν ὁρῶν τομὰν, καὶ Πορμηδίας δεσμὸν διηνῶντας, καὶ χιτῶνα ἐπενάσσοντας, καὶ τῷ τὸ ἄδυ πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δ' ἔσωζε ὁ Ζεὺς ταῦρος, ἢ κύκνῳ ἐμίσγε, καὶ ὡς ὁ γυναικὸς ut & vitam ſuam & ſociorum reditum redimeret. Sed de illis vir optime dico, qui nulla neceſſitate veritati mendacium anteponunt, ipſa re delectati, in eaque ſine ullo prætextu idoneo verſati. Quare ſcire velim cui bono iſti illud agant. *Phil.* An alicubi tales aliquos jam deprehendiſti, quibus inſita ſit hæc mentiendi libido? *Tych.* Et complures quidem ſunt iſtiuſmodi. *Phil.* Quid aliud ergo in cauſa ſit, quòd mentiuntur, niſi dementia? ſiquidem rem peſſimam optimæ loco præoptant. *Tych.* Hoc nihil eſt, nam ego tibi multos oſtenderim ad cætera prudentes, ac ſapientia mirabili: neſcio quo pacto tamen hoc malo captos, mendaciique ſtudioſos, adeò ut ego certè moleſtè feram, quòd viri tales, cæteris omnibus in rebus optimi, gaudent tamen & ſe, & eos in quos inciderint, fallere. Nam veteres illi, quòd tibi notius quàm mihi eſſe debet, [1]Herodotus, Cteſiaſque Cnidius, & ante hos poëtæ, & ipſe Homerus viri celebres, mendaciis ſcriptis uſi ſunt, ut non ſolùm eos fallerent, à quibus tunc audiebantur, ſed ad nos etiam mendacium per manus traditum perveniret, in pulcherrimis verſibus, metriſque ſervatum. Me ergo ſæpe illorum verſuum nomine ſubit pudor, ſiquando cœli ſectionem, ac Promethei vincula recenſent, gigantumque rebellionem, atque omnem illam de inferis tragœdiam. Et ut ob amorem Iupiter in taurum, & cygnum verſus ſit: utque

1 *Herodotus*] Herodotum verius mendacium quàm hiſtoriæ parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & tranſitu, id Lucianus lib. 2. ver. hiſt. inter mendaces Cteſiam, Cnidium & Herodotum ponit. *Cogn.*

ας, εἰς ὄρνεον, ἢ εἰς ἀρχὴν μετίπτσαν. ἔπ᾽ ἦ πηγάσους, καὶ χιμαίρας, καὶ γοργόνας ϵ κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάντ᾽ ἀλλόκοτα, καὶ περάτια μυθώδη, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα. ἔπ᾽ τῷ μορμὼ, καὶ τῷ λάμιαν δεδιότων. καίτοι τὰ ῥᾴω τῶν ποιητῶν, ἴσως μέτρια. τὸ ἦ ϵ πόλεις ἤδη ϵ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ, καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς οὐ γελοῖον; οἱ Κρῆτες μ᾽ ἦ Διὸς τάφον δεικνύοντες σὺν αἰσχύνῃ τινὶ, Ἀθηναῖοι ἦ τ᾽ Ἐρεχθέως ἐκ τῆς γῆς ἀναδεδῦσθαι φασι, καὶ τοὺς ἄνθρώπους ἀπ᾽ Ἀττικῆς ἀναφῦναι, κἀκλῆσθαι τὰ λάχανα. πολὺ σεμνότερον οἶμαι τὸ Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφεως ὀδόντων, σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὃς δ᾽ ἂν ὧν τούτων κατάγελαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ᾽ ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων τοῦτο, Κορίσκου πῶς, ἢ Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι λέγ᾽ ἦ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων πτερύγων, ἢ [1] Πᾶνα ἥκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον εἰς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ ἦ βορέου ἁρπασθῆναι, ἀσεβῆς ἂν τὸς γε, καὶ ἀπόπτος αὐτοῖς ἔδοξεν, ὥστε πρὸς θλοις, καὶ ἀληθέσι πρᾴγμασιν ἀπιστῶν. εἰς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος. Φιλο. ἀλλ᾽ οἱ μὲ ποιηταὶ ὦ Τυχιάδη, καὶ αἱ πόλεις ἦ, συγγνώμης τυγχάνουσιν ἄν. οἱ μὲ, τὸ ἐκ ἦ μύθου τέρπον ἐπαγαγόντες ὅν, ἐγκαλλωπισάμενοι τῇ χάριτι, ὅτῳ μάλιστα δέοντι ὠφῆς τὰς ἀκροάσεις. Ἀθηναῖοι ἦ, καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνότερας ἀπατεύσουσι utque mulier mutata in avem, vel ursam. Præterea Pegasos, Chimæraſque, & Gorgonas, & Cyclopas, atque id genus omnia, admodum abſurdas monſtroſaſque fabulas, & quæ puerorum mentes afficere queant: qui larvam adhuc, lamiamque metuunt. Atqui poëtica fortè ſunt tolerabilia. Iam verò & urbes, & gentes multas, una voce publiceque mentiri, qui non ſit ridiculum? Veluti quum Cretenſes Iovis ſepulchrum oſtendere non pudet: Athenienſes Erichthonium editum è terra ferunt: primoſque illos homines in Attica olerum more ex terra emerſiſſe. Hi multò verecundiores quam Thebani, qui ex dentibus ſerpentis, ſativos quoſdam progerminaſſe narrant. Quòd ſiquis hæc, cùm ſint ridicula, non putet eſſe vera: ſed ea prudenter examinans. Corœbi cujuſpiam, aut Margitæ exiſtimet eſſe, credere aut Triptolemum in alatis draconibus per aërem vectum eſſe, aut Pana Marathonem ſuppetias ex Arcadia veniſſe, vel Orithyam à Borea raptam eſſe, impius nimirum hic, atque inſanus videatur eis, quippe qui tam manifeſta, veraque non credat, uſque adeò obtinet mendacium. *Phil.* At poëtis Tychiade urbibuſque fuerit fortaſſis ignoſcendum. Nam illi delectationem illam quæ ex fabula proficiſcitur: ut quæ maxima ſit illecebra, poëmatibus ſuis immiſcent, qua potiſſimùm erga auditores opus habent. Athenienſes verò & Thebani, & ſiqui ſunt alii, patriæ ſuæ

1 Πᾶνα] In Iove Tragœdo. Long. lib. 3. *Bourd.* Pan cum Athenienſes duce Miltiade cum Perſis eſſent dimicaturi in campo Marathonio eo in loco Græcis auxilium tulit, atque repreſſit Perſarum ferociam, meminit Theocr. in Syring. *Cozn.*

2 Δεί-

φαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τοιούτων. εἰ γάρ τις ἀφίλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιμῷ τὰς ἐξηγήσεις αὐτῶν διαφθαρῆναι, μὴ ὀλιγωρῇ τις ξένων τἀληθῆς ἀκούειν ἐθελησάντων. οἷδε μὴ ὀλίγας ἴσπερ τοιαύτης αἰτίας, ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δόξειεν ἄν. Τυ. εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ τῷ Εὐκράτει ἦκω σοι ὃν πάνυ πολλὰ τὰ ἄπιστα, καὶ μυθώδη ἀκούσας. μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων, ἀπιὼν φεύγω, ἢ φέρων ὃν πρόσωπον τῶν ὑπερβολῶν, ἀλλά με ὤφελε αἱ ἐρινύες ἐξήλασαι, πολλὰ περήσια, καὶ ἀλλόκοτα διηκόντων. Φιλο, καίτοι ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἦν, καὶ οὐδεὶς ἂν οὕτω πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος ἄχρι βαθεῖ πώγωνα καθειμένος, ἐξηκοντούτης ἀνήρ, ἔτι δὲ φιλοσοφίᾳ ξυνὼν τὰ πολλά, ὑπομείνειεν ἂν δὲ ἄλλῳ τινὶ ψευδομένῳ ἀκοῦσαι παρών, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμῆσαι τοιοῦτον. Τυ. ἐγὼ οἶδα ὃ ἐπεῖπε οἷα μὲ εἶπεν, ὅπως ὃν αὐτὰ ἐπισώσαιμι, ὡς ὃν ἐπόμενος τοῖς πλείοσι, δεδιὼς μὴ ὁ ἀποβλέπων ἐς αὐτὸν, ποικίλα ὑποπτεύσῃ. ἆρά μὲ, ὡς μεμηνότα, καὶ ἄξιον εἶναι ὃν καταγνῷ. ἆρα ὃν, ὡς χρῆς ἂν, ἆρα τοσοῦτον χρόνον ἐλελήθη με

suæ plus majestatis ex his figmentis conciliant. Quòd siquis fabulas auferat è Græcia, nihil obstiterit quominus earum explanatores fame intereant, cùm nullus sit hospitum qui veritatem gratis audire velit. At siqui nulla tali de causa, gaudent tamen mendacio, hi omnino ridiculi meritò videantur. *Tych.* Rectè dicis; nam ego protinus ab Eucrate illo celebri venio, ubi multa incredibilia ac fabulosa cùm audissem, imò verò medio in sermone discessi non ferens narrationem tam supra fidem: sed me velut furiæ quædam abegerunt, dum monstrosa multa atque absurda referret. *Phil.* Atqui Tychiade, vir gravis est Eucrates: & nemo certè crediderit illum tam promissa barba virum sexagenarium: & qui præterea sit plurimum in philosophia versatus, sustinuisse ut alium quenquam audiret se præsente mentientem, nedum ut ipse tale quicquam audeat. *Tych.* At nescis amice qualia referebat, tum ea quàm constanter asserebat, præterea quàm sanctè in plerisque jurabat, admotis etiam filiis: adeò ut ego quum eum respicerem, varia mecum cogitarem: interdum quidem illum insanire, neque animo constare: interdum verò fugisse me, quòd impostor esset, ac tantum temporis sub leonis

1 Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἦν, καὶ οὐδεὶς ἂν πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος ἔτι πώγωνα βαθεῖ καθειμένος] Eucrates quidam Athenensis olim fuit prolixa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem: Κἀγὼ γ' Εὐκράτους ἐκ ὀλίγου κλλίονα. Ad quæ sic Scholiastes: ἔστι δὲ εἰς δασύτητα κωμῳδούμενος, διὸ δὴ φησὶ καὶ δημαγωγὸς ἦν, μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπικλεῖτο σακισφόρος. Ergo si quendam Eucratem prolixa & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate disserentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticæ sectæ auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit. *Palm.*

ὑπὸ τῇ λεοντῇ, γελοῖόν τινα πίθηκον περιτίθεσθαι. ὅτως ἄτοπα διηγεῖτο. Φιλο. τίνα τοῦτον φῂς τὸν ἑταῖρον ὁ Τυχιάδη; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι καὶ ἐγὼ τίνα τὸν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτου τοῦ πώγωνος ἔσκαπτεν. Τυ. ἐγὼ μὲν ἔφη ἄλλοτε ἄλλους Φιλόκλεες, φοιτᾶν εἰώθειν αὐτόν, ἐς ὅτε πολλὰ τὸν χολὸν ἄγοιμι. τήμερον δ', Λεοντίχῳ συγγενόμενος διάφορον, ἰατρὸν δέ μοι ὡς οἶσθα, ἀκάκους τε καὶ ἁπλοῦς ὡς παρ' Εὐκράτους ἔξιον ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐπὶ Λεοντίχῳ συγγενόμενος, παρεῖναι ἔδοξε μοι ὡς νοσοῦντι, παρεγενόμην ὡς αὐτόν, εὑρίσκω δ' αὐτοῦ τὸ μὲν Λεόντιχον, οὐκ ἔτι. ἐφθακὼς γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον ἐξελήλυθώς. ἄλλους δ' συχνούς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ὦν ἐπιτηδείως τε καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκὸς ἐν Ἴωνι. οἷσι τὰ ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀνεῳγότος καθαρὸν τὸν γνώμονα τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφωτοῦσιν διωκάμνον. ὁρᾷς οἷος ἀνὴρ σοι φημί, πανσόφως, καὶ πανεπίτιμος; ὅτι καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης ἐπαιρίστως, καὶ δεδιττόμενος ἀπαιδεύτους, καὶ μόνους καὶ φοβεροὺς τὸν ἀφόβητον. ἔτι δ' ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, καὶ χρείαν οἴμην τὸ νόσημα ἐπικληθεῖς, καὶ ῥᾷον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τοῦ σωφρόνου ἦν. τὸ γεῦμα γὰρ, ἐς τὰς πόδας αὐτῷ καταλυθὲν καθεζόμενον ἂν μετ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευσεν, ἠρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὁπότε εἶδέ με. καίτοι βοῶντι αὐτῷ, καὶ ἀδιαπτοήτῳ, τί μεταξὺ παυλὸν inclinata, quum me conspiceret: quanquam interim dum ingrederer, vociferantem eum, & vocem intendentem audieram.

nis pelle ridiculam simiam circumtulisset: adeò absurda narrabat. *Phil.* Quænam illa, per lares, sunt Tychiade? Nam cupio cognoscere quamnam præstigiatoram sub tam longa barba occuluerit. *Tych.* Solebam Philocles, & alias ipsum adire, siquando otio abundarem. Hodie autem, cùm esset mihi res cum *Leontricho*, qui ut scis, meus est amicus, edoctus à puero, eum se ad Eucratem mane contulisse, ut ægrotantem viseret: amborum nomine, nempe ut & *Leontichum* convenirem, & Eucratem viderem, quem ægrotare nesciebam, ad eum pervenio. At Leontrichum ibi jam non invenio: nam paulò antè, ut dicebant, exiverat: alios verò confertos reperio, in quibus erat & Cleodemus Peripateticus, & Dinomachus Stoicus, & Ion: nosti virum, qui ex Platonis doctrina magnam sui admirationem expectat, ut qui solus mentem viri deprehenderit, quique ejus oracula aliis enarrare possit. Vides quos tibi viros nomino, nimirum omni sapientia, omnique virtute præditos: ut pote ipsum ex quaque secta caput, reverendos hercle omnes, atque aspectu propemodum terribiles. Aderat præterea medicus Antigonus, ob morbi puto necessitatem vocatus: & meliùs jam habere se videbatur Eucrates, eratque morbus ex consuetis. Nam ei rursus humor in pedes descenderat. Ergo Eucrates me sibi in lecto assidere jussit, voce ob debilitatem

Tum

1 Τπὸ λεοντῇ] Proverb. *Bourd.*

1 Ἐπι-

ἐπῆκουον. ἐφ' ᾧ μάλα περιβλεψάμενος μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτῶν, διαλογισαμένῳ μοι τὰ εἰωθότα πρὸς τοὺς ἀγροικοτέρους νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπὶ ἤκουον, προκεῖσθαι ἐλθοῦσι, ἐγγὺς ἐλθὼν πλησίον. οἱ μέν, ὃν ἐντυγχάνω νῦν ἐπὶ τοῦ μηροῦ, τὸ μέν, φάσκοντες, τὸ δ', καὶ πάνυ ἀκριβῶς, ἔτι δ' ἐν θεραπείας ποσὶ ἤκουον ψευδαλλοντες. ὁ γὰρ Κλεόδημος, εἰ πίνων φησὶ τῇ δεξιᾷ χειρὶ τὸν ἀντιλάβου χαλάσειν τὸ ὀδόντα τῆς μυελοῦ, ὅτου φονεύσειε ὡς ἔοικεν, οὐδέποτε εἰς δέρμα λέοντος, ἀλλ' ἀποδορὼν, εἶτα ἐξαίφνης περὶ τὰ σκέλη, μάλιστα παύσεσθαι τὸ ἄλγημα. ἐπὶ εἰς λέοντος ἔφη ὁ Δινόμαχος ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δ' ἠλείας, ἐν σπαργάνοις ἔτι καὶ ὠδίνουσι, καὶ τὰ πρῶτα ὑπὸ τοκάδος. ἀκμὴ γὰρ ἐλαφρὸν καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐν τῷ τοιούτῳ, καὶ ὁ λέων ἀλλοκότῳ τῷ χρῆσθαι τοῖς ποσὶ ἐοικὼς καὶ ἐπὶ πάγκακον πὶ ἐφ' ἵππῳ, πολλὰ δὲ ἐπίσταται. οὐκοῦν πρὸς ἐκείνου χρὴ φάναι μὴ δι' αἰκίαν ἐπωδὴν ἀκοῦσαι, πρόσθεν δ' ἴσως, ἡνίκα ἐσπαργάνου καὶ αὐτὸς ὑπὸ ὃς ὁ Κλεόδημος, ὅτου παλαιόχρηστον ἐλάφου χρῆμα τὸ δέρμα ἔσται; ἐπὶ λέοντος ἄμφω ἀσφαλὲς τὸ πιαίνεσθαι. μετὰ δὲ ταῦτα ἐγὼ ἐπὶ τοῦ ἐλάφου τοὺς λέοντας ἐκέλευον ἀκούειν, καὶ αἰρέσεις οὕτως ἀνέχοιτο, ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τὸ λέοντος. ἦκα δ' ἐγὼ ἔφην ἐπᾴδοντός τινος τοῖς τετρωμένοις πυόλῃ, ἢ τοῖς ἔξωθεν περιφερόντων. ἐκ γοῦν ὕδατος ἀλφεσίβοιον ἐλάλησεν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ ἄλλοι ἅπαν κατεγνωκότες μου παλλοῦ τῶν ἀτόπων, ἐπεὶ μὴ ἐπιτρίψαιμι τὰ ἐξωδυνόπωλα. καὶ οὕτω

Tum ego diligenter cavens ne pedes ejus tangerem, ubi me vulgaribus istis verbis purgaveram, quòd cum ægrotare nesciverim, quòd ubi rescissem, curriculo venerim, adsedi propè. Atque illis quidem sermo erat de morbo: & quædam jam antè dixerant, quædam verò etiam tunc narrabant: præterea medicamenta quædam quisque proferebat. Cleodemus igitur, Siquis, inquit, sinistra manu, tollens humo mustelæ dentem, sic interfectæ, ut antè dixi, in leonis recens excoriati pellem alligaverit, ac deinde circum crura posuerit, ilico sedatur dolor. Non in leonis pellem, inquit Dinomachus, ut ego audivi, sed in cervæ potiùs fœminæ, virginis adhuc, & nondum initæ, & res hoc quidem pacto est credibilior. Velox enim cerva est, maximeque valet pedibus: & leo quidem fortis est, pingue doque ejus ac manus dextra, pilique qui recti è barba prominent, magnam vim obtinent, siquis iis cum proprio cuique carmine, uti noverit: at pedum curationem minimè pollicetur. Et ipse quoque, inquit Cleodemus, olim sic purabam cervina pelle utendum, quia velox est cerva. At nuper vir quidam Libycus horum peritus contrà me docuit, cervis dicens velociores esse leones: quippe qui eas, inquit, etiam persequendo capiunt. Laudabant qui aderant, tanquam rectè dixisset Libycus ille. Tum ego, Putatis, inquam, incantamentis alsquibus sedari talia? aut foris admotis appendiculis, cùm malum intus grassetur? Riserunt hunc sermonem meum: & palàm in me magnam amentiam damnarunt, qui res apertissimas ignorarem, & quibus ne-

mo

ἐν ἀν ὑδὺς φρεσὶν ἀντίπνοι, μὴ
ἀχὶ ἔτως ἔχει. ὁ ῥήτωρ ἰατρὸς
Ἀντίγονος, ἐδόκει μοι ἡδέως τῇ
ἐρωτήσει μου. πάλαι γὰρ ὑμελεῖτο αὐ-
μοὶ, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ Εὐκράτει μὴ
διὰ τέχνης, εἴνα τὸ φαρμακὸν ἀπ-
ἀχθῃ, καὶ λάχνα ἐπιθῇ, καὶ
ὄλως ὑφαιρεῖν τὸ τόνον. ὁ γὰρ Κλεο-
δήμος, ὑπομειδιῶν ἅμα, τί λέγεις
ἔφη ὦ Τυχιάδη; ἄπιστον εἶναι σοι
δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων χάριν σθαι τι-
νὰς ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἐμοὶ
μὲν οὖ δοκεῖ, εἰ μὴ πάνυ τὴν
ῥᾳθυμίαν κορύζης μεστὰς εἶναι, ἃς ἐπισφί-
γειν τὰ ἕλκη, καὶ μηδὲν ἀφαιρεῖσθαι τοῖς
ἔνδοθεν, ἐπιχωρεῖσι τὰ νοσήματα· μὴ
ῥημάτιόν γε ἃς φασι, καὶ γοητείας τι-
νὰς [1] ἐπᾴδειν, καὶ τοῦτο ἴασιν ἐπιτίμιον
ἀποσπερεῖσθαι. τοῦτ' οὖν ἂν
ἐγὼ εἴποιμι, καὶ μὲν ἐς ἅ γε μετὰ λιθοῦς
τὸ δέρμα ἀνάσπαστις ἐκκοπίδιον ὅλας
μυγαλᾶς. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τὸ λεοντὸ
εἶδον προθύμως χαλάζοντα τὰ πλη-
γέντα, ὡς ὁλοκλήρου πάντως ἔσε-
σθαι. πάνυ γὰρ ἰδιώτης ἔφη ὁ Δεσ-
πότης ἐστὶ, καὶ τοιαῦτα οὐκ
ἐπίστασθαι, ὅτι τινὰ τρόπον ὠφελεῖ, τοῖς νοσήμασι προσφέ-
ρόμενα. καὶ μοι δοκεῖς, καὶ τὰ
σφοδρότερα ἀν ἀποδέχεσθαι τού-
των, εἰ ὡς ἐπιεικῶς πυρετῶν τὰς ἀ-
ποπομπὰς, καὶ τὰ ἐρυσιπελατώδη τὰς
καταλήξεις, καὶ βυβώνων ἰάσεις, καὶ
φύλλα, ὁπόσα δὲ αἱ χεῖρες νῦν
ποιοῦσι. εἰ δὲ σκέλεα χάριν ἀφαιρ-
ῆται, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα οἷόν τε
χάριν σθαι ὡσαύτως τὸ ὁμοίων; ἀπόκριναι
δή μοι ἐγὼ ξυμπερανῶ ὦ Δεινόμα-
χε· καὶ ἅλως φασὶν οἱ παρόντες τὸ ἀ-
ληθὲς. οὐδὲ γὰρ ἃ φῄς, ταῦτα ἄλλα
μὴ τοιαύτης ἀκριβείας γιγνόμενα. ἐμοὶ

mo fanè mentis contradicat, quin ita se habeant. At medicus Antigonus delectari mihi visus est hac interrogatione mea. Iamdudum enim negligebatur, opinor, cum opem Eucrati ex arte ferre vellet, denuncians videlicet vino ut abstineret, & oleribus vesceretur, denique vigorem minueret. Tum Cleodemus, subridens simul, Quid dicis, inquit, Tychiade? Incredibile tibi videtur esse, ut ex rebus hujusmodi parentur quædam adversus morbos remedia? Mihi certè videtur, inquam ego, nisi moribus adeo sint mucosis, ut credam ea quæ foris applicantur, nihilque cum his communicant, quæ morbos intus excitant, per verbula tamen ut dicitis, ac præstigiaturam operari: & quum apponuntur sanitatem immittere: quod fieri nequaquam possit, nec siquis vel in Nemei leonis pellem sedecim musculas integras alligarit. Ego profectò leonem ipsum præ doloribus sæpe in universa sua pelle claudicantem vidi. Nimium idiota es, inquit Dinomachus. Neque unquam tibi curæ fuit, ut disceres quonam modo aliorum morbis prosint. Ac mihi videris ne notissima quidem ista recepisse, periodicarum videlicet harum febrium profligationes, tum serpentum depulsiones, ac bubonum sanationes, & cætera quæcunque anus ipsæ jam faciunt. Quod si illa fiunt omnia, cur tandem non putabis hæc rebus similibus fieri? Infinita, inquam, con-

geris Dinomache, clavumque, ut ajunt, clavo extrudis. Neque enim constat ea quæ commemoras, ejusmodi vi fieri. Quamobrem

[1] Ἐπᾴδειν] Hanc vocem interpretatur vir Clarissim. Gilbert. Gaulminus ad Psellum. *Bourd.*

[1] Θάμα

γὰν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπάγων τὸ λόγον διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, ἢ τι πυρετῷ, ἢ οἰδήματι διδύμῳ, ἢ ὄνομά τι παντίσιον, ἢ ἴσως βαρβαρικὸν, καὶ λάβῃ τοῦτο ἐκ βυβῶνος ἀφαπτόμενον, ἴσθι σοι γραῦν μῦθοι τὰ λεγόμενα εἶναι. σύ μοι δοκεῖς ἠδη ὃς ὁ Δεινόμαχος τὰ τοιαῦτα λίγων, ἀδὺ ἡγεῖ εἶναι πιστεύειν, ἐὰν μὴ οἴῃ τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι τῶν ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν οὖ ἐγὼ, μὴ λέγε ὦ ἄριστε. καλοῦσι γὰρ ἀδὲν ἧττον ἱερὸν ὄνομα, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων, καὶ ἰατρικῆς ἀνισταντες. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἅπτα φάρμακα πάσσοντες, ἐπεσκόπουν τοὺς νοσοῦντας, καὶ λίνοντες, καὶ μυελίνας ἐφαπλοῦντες. ἐκ τούτου ἴφη ὁ Γ'ων. ἐγὼ δὲ ὑμῖν δεικνύσιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲ ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα, καὶ δέκα ἔτη χεδὸν. ἥκει δὲ τις ἄγγελλων τῷ πατρὶ, Μίδων τὸ ἀμπελουργὸν ἐρράμβων ἐς τὰ ἄλλα, οἰνίτης, καὶ ἐργατικὸν, ἀμφὶ πολὺ σῦκα ἀγρῷ ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα. κεῖσθαι ἤδη σποπότα τὸ σκέλος. ἀναδῦναι γὰρ αὐτὸ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χερσὶ περιπλέκεσθαι, προσπεσόντα τὸ θηρίον, δακεῖν τε μέσαν διάκτυλον. καὶ τὸ μὲ, φθάσαι, καὶ καταδῦναι αὖθις ἐς τὸ φωλεόν. τὸ δ' οἰμώζειν, ἀπαλλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. πάντα τε ἦν ἀπηγγέλλετο. καὶ τὸν Μίδωνα ἰωρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὀμοδούλων πεφορημένον, ὅλον ἀδηκότα, πελιδνὸν, μυελῶντα τῇ ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνοιᾶ. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, mus lectica domum à conservis adportari, totum inflatum, lividam, ac superficie putrescentem, vix jam spirantem. Ergo patri mœrenti, amicorum quispiam, qui tum fortè aderat, Bono

obrem nisi allata ratione persuaseris natura fieri posse, ut febris tumorque vereatur aut nomen aliquod divinum, aut dictionem aliquam barbaricam, ob idque ex inguine fugiat, aniles adhuc fabulæ sunt quæcunque retulisti. Tu mihi videris, inquit Dinomachus, quum ista dicis, ne Deos quidem esse credere: fiquidem putas fieri non posse, ut per sacra nomina remedia morbis adferantur. Hoc, inquam ego, vir optime ne dixeris: nihil enim prohibet, etiamsi Dii sint, quominus ista sint vana. Ego verò & Deos colo, & medelas eorum video, & levamenta quæ laborantibus conferunt, pharmacis videlicet, atque arte medica restituentes. Itaque Æsculapius, ejusque posteri salutaria pharmaca admoventes medebantur morbis: non leones aut mustelas circumligantes. Mitte hunc, inquit Ion. Ego vobis mirabile quiddam narrabo. Eram adhuc adolescentulus, annos ferme quatuordecim natus, quum quidam ad patrem meum venit nuntians ei, Midam vitis cultorem, servum in rebus etiam aliis robustum & industrium, circa plenum forum, à vipera morsum jacere jam putrefacto crure. Etenim dum ligaret palmites, ac vallis circumplicaret, adrepentem bestiolam maximum ei pedis momordisse digitum. Tum illam quidem ilico aufugisse, & sese rursus in latebram condidisse, illum verò doloribus pereuntem ejulare. Hæc ergo cùm nuntiarentur, jam Midam ipsum videbamus lectica domum à conservis adportari, totum inflatum, lividam, ac superficie putrescentem, vix jam spirantem. Ergo patri mœrenti, amicorum quispiam, qui tum fortè aderat, Bono ani-

δαίμονί τινι ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων ὃς φασιν, αὐτίκα μέτιμι, ὃς ἰάσεταί τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ ἀληθεύω λίαν, ἦκεν ὁ βαβυλώνιος, καὶ ἀνίησι τὸν Μίδαν, ἐπῳδῇ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι δὲ πρόσωθεν τοῦ ποδὸς πτοηκὰς παρθένου λίθον, ἀπὸ τῆς φηλῆς σκέψας. καὶ τοῦτο μέν, ἴσως μέτριον. καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸ σκίμποδα, ἐφ' ὃ ἐκείμετο, ᾤχετο εἰς τὸν ἀγρὸν ἀπιών. τοσοῦτον ἡ ἐπῳδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ φηλὸς ἐκεῖνος λίθος. ὁδὶ, καὶ ἄλλα ἐποίησε θαυμάσια ὡς ἀληθῶς. εἰς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν, ἐῶντι ἐπισπὼν ἱερολογίᾳ τινὰ ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνομάζει ἑπτὰ, φησὶν, καὶ δαδὶ καθαγίσας τὸν τόπον, περιελθὼν εἰς τρὶς, ἐξήλασεν ὅσα ἐνῆν ἐρπετὰ ἐντὸς τοῦ ὅρου. ἦσαν οὖν ὥσπερ ἐληλυθότες ἐπὶ τὴν ἐπῳδὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρεωῖοί τε, καὶ φύσαλοι. ἐλείπετο δὲ εἷς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως οἶμαι ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος, ἀδηκτήσας δὲ παρεστήκει. ὁ δὲ μάγος, ὡς ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἵνα τινὰ τῶν ὄφεων τὸν πεπλεγμένον χαλεπήνας, πρεσβύτερόν τινα ἐπέμψειν ἐπὶ τὸν δράκοντα. καὶ μεταμικρὸν ἦκε κἀκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηθροίσθησαν, σὺ φύσησον μοι αὐτοὺς ὁ βαβυλώνιος, τὸ δὲ, αὐτίκα μάλα πεπτωκότα ἅπαντα ὑπὸ τῆς φυσήσεως. ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. εἰπέ μοι ὦ Ἴων ἦν σοὶ ἐγὼ, ὁ ὄφις ὁ πρεσβύτης ὁ νέος, ἆρα ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη ὡς φῆς γεγηρακότα, ἢ animo es, inquit, Ego enim virum quendam Babylonium ex Chaldæis, quos vocant, protinus huc adducam, qui sanabit hominem. Et ne diem narrando conteram, venit Babylonius, ac Midam restituit, fugato ex corpore veneno quadam incantatione, & ad pedem ejus appenso virginis defunctæ lapillo, quem è columna exciderat. Et hoc quidem forsitan mediocre fuerit. Tum Midas ipse sublato, in quo allatus erat, scabello, discessit in agrum: tantum potuit incantatio, & columnaris ille lapis. At idem ille Babylonius alia præterea planè divina fecit. Nempe in agrum profectus mane; cùm pronunciasset sacra quædam ex vetusto codice septem nomina, sulfure ac face lustrato loco, in orbem ter obambulans, serpentes omnes excivit, quicunque intra eam regionem erant. Veniebant ergo tanquam ad incantationem tracti serpentes multi, aspides, viperæ, ceraſtæ, jaculi, phryni, physali. Supererat unus draco, annosus, qui, ut opinor, ob senectam prorepere non valebat, nec dicto audiens fuerat. At magus, non adsunt omnes, inquit. Tum unum quendam ex serpentibus, eum qui natu minimus erat selectum, ad draconem misit legatum, ac paulo pòst venit etiam ille. At postquam jam collecti constitissent, Babylonius in eos spiritum emisit: atque omnes protinus flatu incensi sunt: quod nos admirabamur. Tum ego, dic mihi, inquam, Ion: serpens ille legatus, juvenem illum dico, utrum manu deduxit draconem, qui jam, ut ais, senuerat: an ille ba-

1 Θείῃ καὶ δαδὶ καθαγίσας] Vide C. Barthii Adversar. lib. VII. cap. 3. Alm.

1 Bi-

σκίπωνα ἔχων σκιῦν, ἐπιφερόζε-
το. σὺ μὲ παίζεις ἔφη ὁ Κλεόδημος.
ἐγὼ δ' ἐκ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν συ
πάλαι τὰ τοιαῦτα, ὅμως γὰρ ἐδόκουν
μὲ λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ
πιστεῦσαι, ὅμως ὅτι τὸν πτηνὸν εἶδον
περῶμενον τὸ ξένον τὸ βαρβαρικὸν, ἐξ
Ὑπερβορέων ἢ ὅπως ἔφασκεν, ἐπί-
στευσα, καὶ οἰκτήθην, ἐπειπολὺ ἀν-
ηλισκόμην. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν
ὁρῶντα μὲν ἐν ἀέρι φερόμενον,
ἠωρεῖτο ὕσης, καὶ ἐν ὕδατος βαδί-
ζοντα, καὶ μὲν πυρὸς διεξιόντα,
καὶ χολῇ, καὶ βάδην. σὺ ταῦτα
ἂν δὲ ἐγὼ εἶδες, τὸν ὑπερβόρειον ἄν-
δρα περῶμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βε-
βηκότα; καὶ μάλα ἠδὲ ὃς ὑποδε-
δεμένον γε κοθόρνοις, οἷα μάλιστα
σκύθαι ὑποδοῦνται. τὰ μὲ γὰρ σκυ-
θικὰ ταῦτα, τί δεῖ ἐκ λέγειν, ὅσα
ἐπεδείκνυτο, ἥρωσιν ἐπιπέμπων, ἢ
ἀνίμους ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, ἢ τὴν ἑκάτην αὐτὴν
ἐκφοβῶν παρέπας, καὶ τὴν σελήνην
καθαιρῶν. ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑ-
μῖν ἃ εἶδον γλαυκίᾳ τοῦ αὐτοῦ τοῦ
Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους. ἆρα γὰρ
ὁ Γλαυκίας τοῦ παρόντος ἀκηκόατος,
τὸν Δαλαθοῦν τὸν ὁσίως, ἡσθεὶς δὲ
συσίᾳ τὴν Δημαινέτου θυγατρός. ἐμοὶ
δ' διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τοὺς λό-
γους. καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνον
ἀπηγόλησεν αὐτὸν, ἅπαντ' ἂν ἤδη
τὰ τοῦ πατρὸς ἠπίστατο. ὃς δ' ἐκ-
παιδευόμενος ἦν, ἀπέλυε. καὶ τὴν
φυσικὴν ἀκρόασιν μεπαλύθη εἰς
πάντα. ἀμηχανῶν δ' ὅμως τοῦ ἔρωτος,
μόνου μοι τοῦτο ἔφη, μόνου τοῦτο ἐκ
ἐπίσταμαι. ἐγὼ δ' ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα τὸν περι-
πατητικὸν ἅπαντα, ἐκεῖνον μόνον, ἄγω πρὸς
αὐτὸν, ἐπὶ μισθοῖς πέντε τοῦτο τὸ
τάλαντον. ἔδει γὰρ τοσοῦτόν τι

baculum gestans innitebatur? Ludis tu quidem, inquit Cleodemus. At ego qui & ipse quoque olim minùs talia credebam quàm nunc tu: putabam enim nulla ratione fieri posse, ut ea crederem: tamen cùm volantem primùm conspicerem peregrinum illum barbarum (erat autem ex hyperboreis, ut ajebat) credidi, & victus sum, postquam diu repugnassem. Quid enim feciſſem, quum eum cernerem in aëre volantem, idque interdiu, ac super aquam ingredientem, perque medium ignem incedentem, idque lentè ac sensim? Tu-ne, inquam ego, ista videbas, nempe Hyperboreum volantem, aut super aquas ambulantem? Et maximè, inquit ille, carbatinas indutum, quo potissimùm calceamenti genere illi utuntur. Nam minutula ista, quid attinet referre, quæcunque fecit, quo pacto amores immiserit, ac dæmones exegerit, mortuosque marcidos in vitam revocarit, atque Hecaten ipsam conspiciendam exhibuerit, lunamque è cœlo detraxerit? Quin ego vobis referam, quæ ab eo fieri conspexi in Glaucia Alexiclis filio. Glaucias hic cùm patris nuper defuncti facultates suscepisset, Chrysidem Demæneti filiam amabat: ac me quidem præceptore in disciplina utebatur: ac nisi amor ille à studio deduxisset eum, universam Peripateticorum doctrinam perdidisset: qui cùm esset annos natus octodecim, analyticam tenebat, & physicam auscultationem ad finem usque percurrerat. Amore tamen victus, rem omnem mihi significat. Ego verò quemadmodum par erat, quippe qui præceptor eram, hyperboreum illum magnum ad eum duco, conductum quatuor minis in manum ilico datis: quiddam enim erat ad

σχὸς τὰς θυσίας. ἐκκαίδεκα δ', εἰ τύχοι τὴν Χρυσίδα. ὀδὲ, αὐξομένῳ τηρήσας τὸν σελήνην, τότε γὰρ ὡς ἐπὶ τοπολὺ τὰ τοιαῦτα πλεισιουργοῦσιν, [1] βόθρον τινὰ ὀρυξάμενος ἐν αὐλῇ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν, πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν παππον τὸν Γλαυκίου, σχεδὸν ἐπὶ μησὶν ἕνδεκα. ἠγαπᾶτο δ' ὁ γέρων ἐπὶ τῇ ἥβῃ, καὶ ὠρέγετο. τὰ τελούμενα δ', ὅπως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρᾶν. μετὰ δὲ, τὴν Ἑκάτην τὸ ἀνήγαγεν ἐπιχθονίαν τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν σελήνην κατέσασι. πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἀλλοῖόν τι φαινόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο. εἶτα βοῦς ἐφύετο παίσκαλον. εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' ἦν, ὁ ὑπερβόρειος ἐκ πηλοῦ ἐρώτων τις ἀναπλάσας, ἀπιὼν ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς, ἐξέπλατο. καὶ μεταμικρὸν δ', ἐπέβη κἀπλυσε τὴν θυσαν ἐκείνη. καὶ εἰσλθοῦσα, πρεσβύτιδι τὴν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα. καὶ σιωπῶ, ἄλγει δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἡ τε σελήνη ἀνεπλάβη ἐς τὸν οὐρανὸν, ἡ τε Ἑκάτη ἔδυ κὰτὰ τῆς γῆς, ἐ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπίμπλαμεν πρὸς αὐτὸ τὸ σχεδὸν τὸ λυκαυγές. εἰ ταῦτα εἶδες ὦ Τυχιάδη, σὺκ ἂν ἔτι ἠπίστησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἑσπερίδαις χρήσιμα. εἶ λέγεις ἦν δ' ἐγώ. ἐπίσωσον γὰρ ἄν, εἶτα εἶδον αὐτά. νῶν δ' συγγνώμην οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω. πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἑρασθῆν γυναῖκα,

sacrificia præparandum: tum decim, si Chryside potiretur. Ille verò crescentem observans Lunam (nam tunc ut plurimum hujusmodi sacra peraguntur) fossam cùm effodisset in aperto quodam loco domus sub dio, circa mediam noctem evocavit nobis, primùm quidem Anaxiclem Glauciæ patrem, ante septem menses defunctum. Succendebat autem ob amorem senex, atque indignabatur. Tandem tamen ei permisit, ut amaret. Postea verò Hecaten quoque eduxit, adducentem unà Cerberum. Tum Lunam detraxit, multiforme quoddam spectaculum, & quod aliis aliud apparebat. Primùm quidem muliebrem formam referebat: deinde in vaccam formosam vertebatur: postremò verò catula videbatur. Hyperboreus ille tandem, cùm finxisset quendam è luto Cupidinem: Abi, inquit, atque huc perducas Chrysidem. Tum protinus lutum evolavit: paulò pòst adfuit illa pulsans ostium: quæ ingressa Glauciam complectitur, ut quæ ipsum insanissimè deperiret: cum quo versata est, quoad gallos canentes audivimus. Tum verò Luna subvolavit in cœlum, Hecate terram subiit, cæteraque spectra disparuerunt: & Chrysidem ferme circa diluculum dimisimus. Hæc si vidisses, Tychiade, non amplius dubitasses, multa in carminibus esse commoda. Bene dicis, inquam, ego credidissem equidem, si vidissem ea: nunc verò ignoscendum mihi puto, si qualia vos videtis, acutè perspicere non possum. Verumtamen Chrysidem illam, quam dicis, novi, mulierem

1 Βόθρον τινὰ ὀρυξάμενος] Heliod. lib. 6. *Bourd.*

1 Ἀν-

καὶ πρόχειρον. οὐκ οἶδ' ὅτῳ ποτὲ ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτῷ δὲ πάλιν πρεσβεύετε, καὶ μόνῳ δὲ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀργυρίου ἐς Ὑπερβορέους ἕκαστον ἕν. πάνυ γὰρ εὐδιάλυτα πρὸς πιστὰ τὰ ἐπῳδὴν ἡ γυνὴ, καὶ τὸ εὐαίσθητον τοῖς φάσμασι πίπτουσιν. εἶτα μὲ χρὴ ἢν ψόφον ἀκοῦσαι χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πτοεῖσθαι. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δ', ἂν ἀργυρίου που ψοφῇ, ἅρπαγμα πρὸς τὸ ἦχον. ἄλλως τε, καὶ ζηλοτυπήσω αὐτὸν δὲ μόνῳ, εἰ δωσέμβροτον αὐτὸς ἐραθῆναι πρὸς τὴν πολυπαιδοτάτην γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν. ὁδὲ, πτοεῖσθαι μὲν πάνυ συμπεθλόγος ὤν, Γλαυκίαν ἐπίρασιν ἐρασθῆναι. γελοῖα προῖξι ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν, ἐγὼ γὰρ ἤδεως ἂν ἐροίμην σε τί ποτε φατὸν φῄς, ὅτι τὸν δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δεινῶν, ὑπὸ φαρμάκων ἐξόδοντες, καὶ τὰ φάσματα, καὶ ταῦτα σὺ ἐμὲ χρὴ λέγειν; ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων σοφιστὴν, ὅσους δαίμονας κατεπῳδήσας ἐκ τῶν σωμάτων, καὶ τὸν σελήνην. ἢν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀφαρπάσῃ τὸ κόρον, ὀμικτὰ ἀπεργάζεται, καὶ ἀκαπνικὰ δρῶντας, ἐπὶ μιᾷ δ' μηχανῇ ἀπαλλάξας τὰ δεινῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐκείνη κεκμήκασι, καὶ ἔρηται ὅτου εἰσελήλυθασιν εἰς τὸ σῶμα, εἰ μὴ φοιτῶν αὐτὸν ἀφικνῆται ὁ σωτὴρ, ἀλλ' ἐμπαθέστερα, ἀλλὰ ἀνίζων, καὶ βαρυσθένων, ἃ ἀφεῖναι αὐτοὺς ἢ ἐξελθεῖν, καὶ ὁμολογεῖν εἰς

lierem meretricem ac facilem. Nec video sanè cujus gratia ad illam luteo illo legato, magoquè ex Hyperboreis, ipsaque luna egueritis, quippe quam viginti drachmis in Hyperboreos usque ducere potuisses. Mirificè enim huic incantationi se dedit mulier; & contrarium his spectris habet. Nam ea quidem audito æris ferrive sono fugiunt: etenim vos hæc dicitis: illa verò sicubi argentum sonuerit, ad tinnitum accurrit. Præterea ipsum etiam magum admiror, quòd cùm ditissimas mulieres in sui amorem possit pellicere, ab iisque solida talenta accipere, is quatuor minarum; tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit. Ridiculè facis: inquit Ion, qui nihil credis. Ego igitur libenter te rogarim quid de his respondeas, qui dæmoniacos liberant terroribus, adeò manifestè spectra illa carminibus expellentes. Atque hæc non opus est me dicere, verùm omnes noverunt, Syrus ille ex Palæstina, qui harum rerum artifex est, quàm multos susciplat qui ad Lunam concidunt, oculosque distorquent, spumaque os opplent: quos tamen erigit, ac sanos remittit, magna accepta mercede, diris eos malis liberans. Etenim quum jacentibus supervenit, rogavitque unde in corpus ingressi sint, ægrotus quidem ipse tacet, sed dæmon respondet, Græca, vel barbarica lingua, vel patria loquens, quomodo, & unde in homi-

1 Ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ Παλαιστίνης, τὸν ὀδὲ τότων σοφιστὴν] Non dubito, quin per Syrum illum e Palæstina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut Dominus *Christus* prædixerat, subjecta erant dæmonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa ætate Ecclesiæ. *Tulm.*

τ ἄνθρωπον. ὁδὶ, ἔρχεις ἐπάγων, εἰ ϑ μὴ πειϑοίη, ϵ ἀπειλῶν, ἐξελαυνῶ τ δαίμονα. ἐγω' ὃν ϵ εἶδον ἐξιόντα μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. ἀ μέγα ἦν δ' ἐγὼ τὸ τοιοῦτό σε ὁρᾶν ὦ Ἴων, ᾧ γε ϵ αἱ ἰδέαι αὐτῷ φαίνονται; ὡς ὁ παππ ὑμῶν Πλάτων διέκρινεν ἀφικόμενος πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. μόνῳ γὰρ Ἴωνι ἔφη ὁ Εὐκράτης τὰ τοιαῦτα εἶδέναι, οὐχὶ ϑ ϵ ἄλλοις πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκασιν. οἱ μὲν, νύκτωρ. οἱ ϑ, μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ ϑ οὔχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα πεπόνϑαμεν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἐταραττόμην πρὸς αὐτά. νυνὶ ϑ ὑπὸ τ ἔϑους, οὐδέν τι παροφλοῦμαι ὁρῶν μοι δοκῶν, καὶ νυνὶ μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τ δακτύλιον ὁ ἀραψ ἔδωκε, σιδήρου ϑ ὄν τ γυμνῶν πεποιημένον, καὶ τὸν ἐπῳδὸν ἐδιδαξε τὸν πολυώνυμον, ὃν τὸ εἰ μὴ κάμοὶ ἀπιστήσεις ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἂν σοὶ ἐγὼ ἀπιστήσαιμι Εὐκράτη τὸν Δείνωνος, σοφὰ ἀνδρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντα οἱ λέγοντι φίλῳ παρ' αὐτὸ μεῖ ἐξεπίας; τὸ γὰρ περὶ ϑ ἀδριάντος ἤδη ὃς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τ οἰκίας, ὅσοι ἡμεῖς φοιτῶμεν, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρουσι, τοῦτο δ' οὐκ ἐμὲ μόνον ἀκούσεσϑαι ἂν, ἀλλὰ ϵ καὶ τ ἡμετέρων ἀπόντων. ποῖος ἦν δ' ἐγὼ ἀνδριάντος; οὐχ ἑωρακὼς ἔφη εἰσιὼν εἰς τὴν αὐλὴν, ἐπηκολουϑηκὼς ἀνδριάντι, Δημητρέως ἔργῳ ϑ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τ διασκούσας ἦν δ' ἐγὼ φῄς, τ ἐπικεκυφότα καὶ τ τὸ χῆμα τ ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὸν δισκοφόρον, ἤρεμα

hominem intravit. Ille verò adjutans eum, ac ni pareat, minitans etiam, abigit dæmonem. Quin ego quoque dæmonem, nigrum, & colore fumidum exeuntem vidi. Non magnum erat, inquam ego, talia Ion te cernere, cui ipsæ etiam apparent Idex, quas vestræ familiæ parens ostendit Plato, rem spectatu tenuem, quantum ad nos homines luscios. Ita-ne solus Ion, inquit Eucrates, istiusmodi vidit? annon alii etiam multi inciderunt in dæmones, alii noctu, alii interdiu? Ego profectò non semel, sed millies talia jam conspexi: ad quæ primùm quidem turbabar: sed nunc ita sum assuetus ut nihil prodigiosi videre mihi videar: maximeque nunc ex quo annulum mihi dedit Arabs, ex ferro de cruce sumpto, factum: carmenque docuit multis nominibus constans: nisi fortè ne mihi quidem fidem sis habiturus Tychiade. At, inquam ego; qui non credidcrim Eucrati Dinonis filio, viro in primis sapienti, ac liberè quæ sibi videntur domi privatæ cum authoritate dicenti? Illud ergo de statua, inquit Eucrates, quæ omnibus qui sunt domi, singulis noctibus apparet, tum pueris, tum adolescentibus, tum senibus: hoc non à me duntaxat audietis, verùm etiam à nostris omnibus. De qua statua, inquam ego? Non vidisti, inquit, cùm ingrederis, statuam quandam in atrio collocatam, perquàm pulchram, opus Demetrii, hominum fictoris? Non illam dicis, inquam, quæ discum jacit: quæ inclinata est ad emittendi gestum, reflexa in eam quæ fert discum, altero pe-

de

1 Τὸ χῆμα τ ἀφέσεως] Leg. Casaub. ad lib. 1. Athen. *Bourd.*

ἐκλάζοντα τῷ ἑτέρῳ, οἱοιπερ ξύστρα κεκαμπτερμένῳ μᾶλλον ἢ βολῆς; οὐκ ἐκεῖνον ἦ δ' ὅς, ἐπὶ τῷ Μύρωνος ἔργον ὃν ἐς τοῦτό ἐστιν, ὁ διαπεφοίλος, ὃν λέγεις. ὑδὶ τὸν παρ' αὐτὸν φημὶ τὸν ἀμφιβέβηκεν τῇ κεφαλῇ τῇ ταινίᾳ, τὸν καλόν. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲ, ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσίοντας, ἄφες, οὐ οἷς ἐς τὰ Κριτίου ἢ νησιώτου πλάσματά ἐστιν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ ἦ εἴ ποτε καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιῤῥέον εἶδες ἀναβαῖνον, φαλακρίαν, ἐμέλγμενον τῇ ἀνακολῇ, ἠσκαμμένον ἢ κόγχαις τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοκινήτως ὄμβιον, οἷόπερ λέγω. Πέλιχος ὁ κορίνθιος γραπτὸς εἶναι δοκεῖ. νὴ Δί' ἦν δ' ἐγὼ, εἶδόν ποτε ἐπὶ τὰ δεξιὰ ἢ Κρόνου, ταινίας, καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πολλοῖς τὸ σῶμα. ἐγὼ ἦ ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκείνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μ' ἰάσατο λαβὼν τρίτης ἡμέρας ἢ πάλαι διακαύμενον. ἦν γὰρ ἐς ἰατρὸς ἦν δ' ἐγὼ ὁ βέλτιστος ἔτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἢ σε ἤδη ἐν μακρῷ μίτῳσιν ὁ ἀνήρ. οἶδα ἐγὼ ὅσον δυνατὸν ἔτος ὁ νοῦς σοῦ χαλκώματος ἀνδριὰς. ἢ σὺ νομίζεις ἢ αὐτὸ εἶναι ἐ ἐπιτίμιον ἡμιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἶναι ἐ δύναται δυνατὸν αὐτῷ; ἴλεως ἦν δ' ἐγὼ ἔστω ὁ ἀνδριὰς, καὶ ἤπιος, ὅτου ἀνδρεῖος ὤν. πόθ' ἦν ἐ ἄλλο ποιεῖσθαι ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ σὺν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὰν τάχιστα ἔφη νὺξ γένηται, ὁ ἦ, κατέβας ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ἧ ἕστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες εὕτυχήσαντα αὐτῷ, οἷόπερ ἐ ἄδολα. καὶ εἴ τι ἔστιν ὃ τινα ἠδίκησεν. ἀκριβῶς γὰρ χρὴ μόνον. ὁ ἦ, παρέχεται, μηδὲν σοχλίσας τὰς ἰδυΐας. καὶ μὴν ἐ λάθεται τὸ πολλὰ,

de paulum inflexo, quæque ſe erectura videtur una cum jactu? Non, inquit: nam unum eſt ex Myronis operibus, ille diſci jactator, quem dicis. Sed nec eam juxta ipſum poſitam dico, cui caput tæniis eſt vinctum, formoſam illam, nam id Polycleti opus eſt, Verùm eas quæ à dextra ſunt egredientibus, omitte, inter quas & illi ſtant tyrannicidæ, Critiæ Neſiotæ plaſmata. Tu verò annon ad aquam illam quæ influit, quampiam vidiſti, ventre prominulo, calvam, ſeminudam, cujus quidam barbæ pili agitantur, inſignibus venis, vero homini ſimillimam? illam dico. Videtur eſſe Pelichus dux Corinthius. Per Iovem inquam ego, vidi quandam ad Saturni dextram, tænias & coronas aridas habentem, cui pectus eſt foliis inauratum. Ego, inquit Eucrates ea deauravi, cùm me ſanaſſet triduo, algida febre pereuntem. Erat-ne etiam medicus, inquam, optimus iſte Pelichus? Eſt, neque cavillare, inquit Eucrates: alioqui in te ſtatim irruet homo. Novi ego certè quantum valeat, hæc quam tu rides ſtatua. Annon ejuſdem putas eſſe immittere febres in quos voluerit, quandoquidem poteſt ejicere? Propitia, inquam, & benigna mihi ſit hæc ſtatua, quæ tantum valeat. Quid verò aliud facientem videtis omnes qui domi eſtis? Quumprimum nox eſt, inquit, hæc è baſe deſcendens in qua ſtat, in orbem totam domum circumambulat, omneſque ipſi interdum etiam canenti occurrunt, nec eſt quiſquam quem unquam læſerit, divertere enim tanquam oportet: illa verò præterit, nihil intuentes infeſtans, quum

καὶ παίζῃ δι' ὅλης νυκτὸς, ὥστε ἀκούειν ᾧ ὑδάτος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν ὦ δι' ἐμὲ, μὴ μὴ Πέλιχος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Τάλως ὁ κρὴς ὁ τῆς Μίνω ἦ. καὶ γὰρ χαλκοῦς τις ὦ, τῶν Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦς ὦ Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν ὑπὸ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου πτηνμάτων. ἁρπετοῦς γὰρ ὡς φῆς ἀπὸ τῆς βάσεως ἐστὶν. ὅρα ἔφη ὦ Τυχιάδη, μή σοι μεταμελήσῃ τῆς σκωμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ οἷα ἔπαθεν ὁ τὰς ὀβολὰς ὑφελόμενος, ὃς καὶ τῷ νομισίῳ ἐνέκρινε πέμμα αὐτῷ. πανδεινὰ ἐλέγεν ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλον γὰ ὄντα. πῶς ἂν οὖν αὐτὸν ἡμῶν ὦ Εὐκράτης; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἑτοῖμη Τυχιάδης ἀπειρήσῃ. πολλοὶ ἦσαν ὀβολοὶ ὡς ἔκειντο ὀβολοὶ ὡς τῶν ποδῶν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ ὡς τὰ μηροῦ, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πίναξ ἐξ ἀργύρου, δύο καὶ τινος, ἢ μιᾶς ἐπὶ τῇ ἴασι, ὁπόσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐκφυγόντες. ὧν ἡμῖν λέγουσι οἰκέτης, καθαρσίου, ἱπποκόμος. ὅτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφέλετο, καθαθέσηκότα ἤδη περίττως τὰ ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω συνειλημμένον ὁ Πέλιχος, ὅπως ἡμύναλο, καὶ κατεφώρασε τὸν λίθου. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιῆν σὺν κύκλῳ τὴν αὐλὴν, ἄθλιον ἐξελθεῖν δυνάμενον, ὥσπερ εἰς λαβύρινθον ἐμπεσόν. ἀχρὶ δὴ καταλήφθη ἔχων τὰ φῶρια, γνωρίμης τῆς ἡμέρας, καὶ τότε μὲν, πολλὰς σὺν ἐλίγαις ἔλαβεν ἀλάς. ὁ δὲ πολὺν ἦν ἐπίονιος χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο, μαστιγούμενος ὡς ἔλεγε κατὰ τὴν νύκτα

& lavat sæpe, & tota nocte ludit, ut strepentem aquam audiamus. Vide, inquam ego, ne fortè non Pelichus hæc statua sit, sed Talus potiùs Cretensis, qui fuit Minois. Nam erat æneus ille, Cretæ circuitor. Quòd si non ænea, sed lignea esset, Eucrates, nihil eam prohiberet, quin non Demetrii opus, sed Dædali machina esset. Ea basi namque, ut ais, ista fugit. Vide, inquit, ô Tychiade, ne te posthac istius scommatis pœniteat. Novi quidem ego quid illi acciderit, qui obolos surripuit, quos ei quoque novilunio pendimus. Prorsus atrocia, inquit Ion, oportebat accidere: quippe qui sacrilegus erat. Quomodo ergo illum ultus est, ô Eucrates? Nam audire cupio, etiamsi quàm maxime Tychiades iste dissiturus est. Multi, inquit ille, ad pedes ejus oboli jacebant: item alia numismata, quædam argentea ad crus ejus affixa cera, ac laminæ quoque argenteæ: vota cujusdam, aut merces sanationis eorum qui febre fuerant liberati ab eo. Erat autem nobis servus quidam Libycus sceleratus, equorum curator, qui noctu aggressus est ea auferre omnia, abstulitque digressam jam cùm observasset statuam. At cum primum reversus intellexit sacrilegio se compilatum Pelichus, vide quo pacto sese ultus est, atque furti prodidit Libycum. Tota nocte atrium in orbem miser obambulabat, exire non valens, tanquam in labyrinthum incidisset: quoad orta die deprehensus est, ea tenens quæ furto abstulerat: ac tum quidem comprehensus plagas non paucas accepit: nec diu superstes malus malè periit, vapulans singulis noctibus, ut dicebat,

ἐκράγη, ὥστε ἐμώλωπας ἐς τὴν ἐπιοῦσαν φαίνεσθαι αὐτῇ ἐπὶ τῷ σώματι. καὶ ὁς τοῦτο ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν Πέλιχον τοῦτον, καί μοι, ὥσπερ τὸν Μίνω τῷ ἀλεκτρύονι δοκεῖν παίειν ἤδη δοκῶ. ἀλλ' ὦ Εὐκρατες ἦν δ' ἐγώ. ἐς ἀὲν ὁ χαλκοτύπος, χαλκὸς, τὸ ἔργον, Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰργασμένος ἦ, ἢ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς ὤν, ὅπου φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πέλιχον, ὃν οὐδὲ ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλῶν μοι. ἀπὶ τούτοις, Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε. καίμοὶ ὦ Εὔκρατες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος. ὃς μέντοι ἐπιδεὰν ἡ δρυμὸς ἀσπορῇ, περιιὼν τὴν οἰκίαν ὅλην ὁ κύκλῳ, ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀναστρέφων, καὶ τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιστρέφων, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὴν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ἵνα καὶ τὸ ἔτος ἔχωμεν αὐτοῦ θύοντες. ἀξιοῖ γὰρ ἤν σε ἐγὼ καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύσαντα αὐτῷ, καὶ ἀγαπᾶν, ἵνα μὴ καὶ κρεῶν ἀφ' ἱερῶν τελείων ἐσαθῇ; ὃν ἐὰ ἀγαπᾷ, εἴ τις συμβάσειεν αὐτῷ, ἢ μελικρατίσαι ἐπιτρέψειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλήν. ἄκουε τοίνυν ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ καὶ ἐτῶν πάντα εἰδὼν. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν, ἐγὼ δ' ἀμφὶ τὰ ἀκρον μεσοῦσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφεὶς τοὺς ἐργάτας, καὶ ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπιὼν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀναστοχαζόμενος. ἐπεὶ δὲ τὸ συγκρεφὲς ἦν, τὸ μὲν πρῶτον, ὑλαγμὸς ἐγήγερτο κυνῶν, καὶ ὠλαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθεσαν, παίζειν, καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόθ' οὕτω εἶχεν ἔτως. ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμὸς τινος γίνομένου, καὶ βοῆς, οἵαν ἐκ βρυχῆς, γυναῖκα ὁρῶ φερομένην

bat, adeò ut postridie apparerent in corpore vibices. Inunc, & post ista quoque Tychiades Pelichum ride, ac me tanquam Minoi coætaneum puta delirare. At ô Eucrates, inquam ego, quandiu æs erit æs, operisque plastes Demetrius Alopecensis fuerit, non Deorum, sed hominum fictor, Pelichi statuam, nunquam timebo, quem neque si viveret, mihi minantem timerem. Ad hæc medicus Antigonus, Et mihi ô Eucrates, inquit, est Hippocrates æreus, magnitudine ferme cubitali, qui duntaxat extincta lucerna, totam domum in orbem ambit, strepens & pyxides everten̄s, & pharmaca commiscens, & ostium subvertens, in primis si sacrificium differamus, quod ei quotannis facimus. Postulat ergo, inquam ego, etiam Hippocrates medicus jam ut sibi sacrificetur, indignaturque nisi in tempore justorum sacrificiorum epulis accipiatur? quem boni consulere oportebat, siquis ei libaret, aut mulsum infunderet, aut caput coronaret. Audi ergo, inquit Eucrates, istud certè etiam testibus probavero, quod ante annos quinque vidi. Cùm esset ferme vindemiæ tempus, ego in agrum circa meridiem vindemiatum dimissis operariis, in sylvam solus abibam, cogitans interim quiddam ac considerans. Ac postquam in saltum perveni, canum primò latratus insonuit. Ego verò Mnasona filium meum cum æqualibus venientem, ludere, venarique pro more, conjiciebam. At res non sic se habebat: verùm paulò pòst facto terræ motu, sonoque velut è tonitru, mulierem adve-

σων φοβερὸν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος. εἶχε δ' ἐν δεξιᾷ σὺν τῇ δρεπάνῃ ἐν ξίφος σὺν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ. καὶ τὰ μὲν ἕτερα, ὀφιόπους ἦν. τὰ δ' ἄνω, γοργόνι ἐμφερὴς, τὸ βλέμμα φρικὶ, καὶ τὸ φρικῶδες τῆς ὄψεως. καὶ ἅπαν ἐκ κόμης, τὰς δράκοντας βοσκυχηδὸν ἀνειμένας, εἱλιμένους τε τὰ αὐχένα, καὶ ἐπὶ τὸ ἄμαν σύρας ἐσπειραμένους. ὁρᾷς ἔφη ὅπως ἔφερέ σε ὁ φίλος, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ θάτερα πήχεος τελίχας, πᾶσιν ὁρατὰς ὑπὸ τὸ φῶς. οἱ μὲν δὴ ἀμφὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεκμηκότες ἀκροῶνται, πιστεύοντες αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐληθόμενοι τὸ ῥινὸς, ἤδη καὶ προσκυνοῦντες ὡς ἀπίθανον κολοσσὸν, ἡμιστεδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δ', ἐνενόουν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ, νέοις τὰ ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μήτε τῇ πολιᾷ, καὶ τῷ πώγωνι ἀμφιφέροντες τὸ βριθῶν. τὰ δὲ ἄλλα, καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐμαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἰπέ μοι ἔφη ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες ὁ τῆς θεᾶς, πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων ἦδη ὅς, ὑψηλότεροι τῶν ἰνδικῶν, καὶ μέλανες ἐκ αὐτοῦ, καὶ λάσιαι, σιναραὶ, καὶ αὐχμώτη τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν ἐνίδων, ἔφην, ἀκριβῶς ἅμα τῷ σφραγῖδι, ὦ μοι ὁ ἄρκτος ἔδωκεν εἰς τὸ εἴσω δ' οὐκτύλῳ. ἡ Ἑκάτη δ' πλατάξασα τῷ δρυμνοτείῳ ποδὶ τὸ ἄδυτον ἐπρίησι χάσμα πλατύμηκες, ἠλίκον, περ ἄριστον τὸ μέγεθος. εἶτα ὤκλαζε μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό. ἐγὼ δ' θαρσήσας, ἐπικυψα, λαβόμενος δένδρου πρὸς πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας, ἐμ-

nientem video terribilem, proceritate ferme dimidii ſtadii, quæ facem in ſiniſtra, gladium viginti circiter cubitorum habebat in dextra: erat infernè pedibus ſerpentinis: ſupernè verò, Gorgoni ſimilis, vultu dico, & horrore aſpectus: pro coma draconibus, tanquam cæſarie circumcincta, aliis collum amplectentibus, aliis etiam per humeros ſparſis. Videtis amici, inquit, quo pacto inter narrandum exhorrui? & ſimul hæc dicens Eucrates, oſtendit omnibus brachii ſui ſetas meta erectas. Ion ergo, Dinomachus, & Cleodemus vehementer inhiantes auſcultabant eum viri ſenes, tanquam naribus traherentur, adorantes apud ſeſe tam incredibilem coloſſum, ſemiſtadialem mulierem, giganteum terriculum. Interim ego conſiderabam, cujuſmodi erant hi, qui cum juvenibus nomine ſapientiæ verſantur, vulgoque in admiratione habentur, cùm ſola canitie & barba differant ab infantibus, quibus ipſis ad credenda *mendacia* ſunt ductu faciliores. Tum Dinomachus, dic mihi, inquit, Eucrates, illi Deæ canes quanta magnitudine erant? Elephantis, inquit ille, proceriores Indicis, nigri & ipſi, hirſutique, ſordido, ſqualidoque villo. Ego igitur cùm viderem, reſtiti, inverſo protinus in interiorem digiti partem, quod Arabs mihi dederat, ſigillo. Hecate autem percuſſo draconicis pedibus ſolo, hiatum effecit maximum, æquè magnum atque eſt Tartarus. Deinde in eum paulo pòſt deſiliit. Ego verò præſente animo, porrecta cervice inclinatus inſpexi, apprenſa arbore quapiam, quæ vicina ſtabat, ne obortis mihi tenebris & vertigine,

in

πίσιμι ἐπὶ καφαλῶ. εἶπε ἰόρων τὲ ὸ ἄδε ἄπαντα, τ̀ Πυριφλεγέθοντα, τὸν λίμνην, τ̀ Κέρβερον, τὲς νεκρὲς, ὥστε γνωρίζειν αὐτὲς αὐτῶν. τ̀ γὲν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὸ σαφέστατα ἔτι ἀμπεχόμενον, ὸν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί ὖ ἔπραττον ὁ Γὲν ἔφη ὦ Εὐκρατες αἱ ψυχαί; τί ἄλλο ἢ σὺ ὄς, ἢ κ̀ φῦλα, κὴ φρήτρας μ̀ τ̀ φίλων, κ̀ συζυγιῶν λέγεσθαι ἐπὶ ἔ ἀσφοδέλου καθεζόμενοι; ἀναλογίσωμαι δὲ ἔτι ἢ σὺ ὃς ὁ Γὲν οἱ ἀμφὶ τ̀ Ἐπίκουρον τὸ ἱερὸ Πλάτωνι, κ̀ τὸ περὶ τ̀ ψυχῶν λόγω. σὺ ὖ μὴ ἐ τ̀ Σωκράτην αὐτὸν, κὴ τ̀ Πλάτωνα εἶδες σὺ τοῖς νεκροῖς; τ̀ Σωκράτην ἔγωγε ἔδ' ὃς, ἀλλὰ τοῦτο σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων ὅτι φαλακρὸς, κὴ σωμάσιος ἦν. τ̀ Πλάτωνα ὖ, σὺν ἐγνώσεσθε. χρὴ γὰρ οἶμαι τὸς φίλους ἄνδρας πάλιν λέγειν. ἄμφω γὲν ἔγνωμι ἅπαντα ἀκριβῶς ἰόρακα. κ̀ τὸ χάσμα σιωίμεν. καί πνες τ̀ οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, κὴ Πυρρίας ὅτω τὸ αὐτοῖς, ἐπίσησαν ὅπω πάλιν μεμυκὸς ἔ χάσμαθος. εἶπε Πυρρία εἰ ἀληθῆ λέγω. νὴ Δί' ἔφη ὁ Πυρρίας, κὴ ὑλακῆς ὖ ἤκουσε λοιπὸ ἔ χάσματος, κ̀ πῦρ ὑπολάμπειν ἀπὸ τ̀ δαδὸς μοι ἐδόκει. κἀγὼ ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντες ἔ μάρτυρα τὸν ὑλακὸν, κ̀ τὸ πῦρ. ὁ Κλεόδημος ὖ, ὃ καινὰ εἶπεν, ὁδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα ἐ ὁρᾷς, ἐπὶ ἐ αὐτὸς ὑπὸ πολλῶν νοσήσας, τοιόνδε πάθεσι μᾶλλον. ἐπισκοπᾷ δέ με, κ̀ ἐπιμελέσθαι Ἀντίγονος ὅτος. ἑβδόμη μὲν ἡμέρα. ὁ ὖ πυρετὸς, οἷος, καύσωνος σφοδρότερος. ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλείσαντές μοι τὰς θύρας, ἔξω ἐστήκεσαν. ὅτω γὰρ ἐκέλευσας ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως ὑπνωθείην εἰς ὕπνον πρέπεσθαι. τότε δὲ ἐφίστατό μοι νεανίας ἐχων in caput præceps caderem. Tum omnia quæ sunt in inferis, conspexi, Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, manes, adeò ut quosdam etiam eorum agnoscerem. Patrem enim apprimè vidi, iisdem adhuc amictum, quibus ipsum sepelivimus. Quid agebant, inquit Ion, ô Eucrates animæ? Quid aliud, inquit ille, quàm per tribus, familiasque cum amicis cognatisque versantur in Asphodelo collocati? Contradicant ergo etiam nunc, inquit Ion, Epicurei sacro Platoni, ejusque de anima rationibus. Tu verò num Socratem etiam ipsum, Platonemque inter manes vidisti? Socratem, inquit, vidi: neque tamen evidenter, nisi quod inde conjeci, quoniam calvus, ac ventricosus erat: Platonem verò non cognovi: nam apud amicos verum fateri oportet. Ergo simul atque omnia conspexi, & hiatus coiit, & ex famulis meis quidam quærentes me; atque in his Pyrrhias hic, supervenêre hiatu nondum plenè clauso. Dic Pyrrhia annon vera narrem. Per Iovem, inquit Pyrrhias, & latratum audivi per hiatum, & ignis à face mihi suffulgere videbatur. Atque ego risi, teste latratum & ignem in cumulum addente. Tum Cleodemus, haudquaquam nova ista, inquit, aliisque invisa vidisti. Nam & ipse haud ita pridem cùm ægrotarem tale quiddam conspexi. Visebat me & curabat Antigonus hic: ac septima dies erat, febrisque, ô qualis! incendio certè vehementior. Omnes ergo me relinquentes solum, clausis foribus foris manebant: sic enim jusseras Antigone, si quo pacto possem obdormiscere. Tum igitur mihi vigilanti juvenis quidam

ηρεφῆ, πάγκαλον, λευκὴν ἱμάτιον περιεβεβλημένον. εἶτα ἀναστήσας, ἅμα ἅπτεσθαί μου χαίροντος ἐς τὸ ἄδηλον, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδών, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τί μοι ἄλλα, τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ ἦλθε τὸ δικαστήριον ἐγγύς, παρὼν ἦν ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ μοῖραι, καὶ αἱ ἐρινύες, ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεύς, ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ καθῆσθαι, ἐπιλεγόμενος τὰ πεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, ὡς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς σωιέσθαι εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος, ἐμὲ φέρων, παρίστησιν αὐτῷ. ὁ δὲ Πλούτων, ἠγανάκτησε τότε, καὶ φησὶ τὰ ἀγαγόντα με [1] ὥσπερ πεπλημμεληκότα ἥκειν τὸ νῆμα αὐτοῦ. ἄφες ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ, τὴν χαλκέα Δημύλον ἄγε. ὑπὲρ γὰρ τὰ ἄτρακτον ἤδη βιοῦ. κἀγὼ ἅσμενος ἀναθρέξομαι, αὐτὸς μὲ ἤδη ἀπυρέσσοντα ὁρῶν, ἀπηγγελμένον δ' ἅπασιν, ὡς τετύνηξεται Δημύλος. ὡς μέντοι ἦν ἡμῖν φίλος, νοσοῦντί τι ἐξ αὐτοῦ ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μεθαμικρὸν ἡκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ. τί δαιμόνιον εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ οἶδά τινα μετ' εἰκοστὴν ἡμέραν ἢ ἑτέραν, ἀναστάντα, θεραπεύσαντα πρὸ μικροῦ τεθνάτα ἐπὶ ἀνίσῃ, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς ἦν δ' ἐγὼ οὐ εἰκοστὴν ἡμέραις ἅτε ἐμύδησε τὸ σῶμα, ἅτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη, εἰ μὴ τινά με Ἐπιμηθίδων σύμμετρος ἐξεφόβισεν. ἅμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτης υἱοὶ σὺν τῷ παλαίστρας, ὁ μὲν, ἤδη ἐξ ἐφήβων. ὁ δὲ ἕτερος περὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τὸ ἀστίτ, pulcher admodum, veste candida amictus: qui me erectum, per quendam hiatum ducit ad inferos, sicut ilico cognovi, Tantalum cùm viderem ac Tityum, Sisyphumque. At cætera vobis quid commemorem? Postquam verò ad tribunal perveni, ubi erat Æacus, Charon, Parce, Erinnyes: quidam velut rex (Pluto certè mihi videbatur) assedit singulorum nomina percensens, qui morituri erant, quos diem vitæ præscriptum jam præteriisse contigerat. Illi adductum me juvenis exhibuit. At Pluto tunc incanduit: eique qui me ducebat, nondum istius completum est stamen, inquit, Abeat ergo. Sed tu fabrum Demylum adduc: jam siquidem ultra colum vivit. Tum ego lætus recurrens, ipse quidem jam febre liber eram: omnibus verò denunciabam Demylum esse moriturum. In vicinia autem nostra habitabat, ipse quoque ægrotans, ut renuntiatum est. Ac paulò pòst eorum à quibus lugebatur, ejulatum audivimus. Quid miri est, inquit Antigonus? Ego enim quendam novi, post vigesimum diem, quam sepultus est, resurrexisse. Nam hominem & antequam moreretur, & postquam resurrexit, ipse curavi. Et quo pacto, inquam ego, in diebus viginti neque putruit corpus, neque præterea fame corruptum est, nisi fortè tu quempiam Epimenidem curasti? Hæc cum diceremus, protinus ingressi sunt Eucratis filii, è palæstra redeuntes: quorum alter jam ex ephebis excesserat, alter natus erat annos circiter quindecim. Tum salutatis nobis, juxta patrem in lecto se-

1 Ὥσπερ πεπλημμεληκότ᾽ ἥκειν τὸ νῆμα αὐτοῦ] D. Augustinus c. XII. De cura pro mortuis. Cæsarius Monachus Historiar. memorabil. c. XLII. l. XII. Moral. 1 θεὶς

κλίνης ἐξὲ τὸ πατρί. ἐμοὶ ἦ, ἐπιτυμιάδη ἦν ὅτε. καὶ ὁ Εὐκράτης ὥσπερ ἐπαυσθεὶς τῶν τῶ ὄφεων τ ἰδίων, ὅτως ἐπαύμην ἔφη τούτων, ἐπιβαλὼν αὐτῶ τὴν χεῖρα, ὡς ἀληθῆ ἡ Τυχιάδη περὶ ἐμοῦ. τὴν γυναῖκα τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδόκουν ἦ, εἰς ἐμὲ αὐτὴν ἐπεπαῦσθαι, ἃ ζῶσα μὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἐ ἀπέθανε, πάντα τὰ τότε ἄπαντ' ἐμοὶ συνηφανισμένα, καὶ τὴν ἰδέαν, ἦ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐδόκουν ἦ καὶ τὸν πλοῦτον τὴν οἰκίαν, ἐγὼ μὲ ἐπαυόμην ἐπὶ τ κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείνῃ ἐξαμυδρόμενον· τόγε πάντες. ἀνεχώρησεν γὰρ τὸ ἐμὲ ψυχῆς ὃ Πλάτων· βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται ἦ μετ' ὀλίγον ἡ Δημαίνητ αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης ἐκεῖ, δείξας τ τεταρτον τ ἡλίου. ὁ ἦ, αὐτὸς ἐφοβεῖτ μῆλα παιδικᾶς. καὶ πάλαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὸν ἀδελφόν. ἐγὼ ἦ ἠσθόμην ὡς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδεν, ἐπεπλάκεις αὐτῇ, ἐπάρασι ἀπεκυύσας. ἡ ἦ, σὺν ἴσα βοᾷ. ἀλλ' ἤλιτέ μι ὅτε τὰ ἄλλα παῖδα χαρισάμενος αὐτῇ, ἓ πατρῷον τὸν σανδάλιον χρυσοῦν ὄντων, ἃ κρεμάσασθαι. εἶπα ἦ αὐτὸ ἔφασκε, σκαπτέσι τὸν τῇ κιβωτῷ. καὶ διατεῖνε ἡμᾶς ἐκ ὀρόφης, ἓ πατρῷον μόνον σκαπτῆν. ἐπ ἦμῶν λελεγμένων, κρύπτει τὸν κωφίδιον τὸν τῇ κλίνῃ ὄν, μιλίδιον, ὠλάκησεν. ἡ ἦ, ἠφανίδη ὡς τὸν ὀλακτήν. τὸ μὲν τὸν σανδάλιον, ὀρύξαντες τὸν τῇ κιβωτῷ, καὶ κατακεύῃ ὕστερον. ἐν ἀπιστεῖν τούτοις ὦ Τυχιάδη ἔχει σκαρδάσιν ὅσα, καὶ ἦ τῶν ἡμέρων ἐκείνην φαινομένοις; μὰ Δί' ὦ ἐγώ, ἐπὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς κύνας, ὥσπερ τὰ παιδία

sederunt, ac mihi quidem sella allata est. Tum Eucrates tanquam è conspectu filiorum admonitus: sic his frui mihi contingat, inquit, simulque iis manum injecit, ut tibi Tychiades, vera narrabo. Fœlicis memoriæ uxorem meam horum matrem noverunt omnes, quo pacto dilexerim. Nam declaravi his rebus quas in eam feci, & dum viveret, & postquam vita functa est. Quippe qui mundum ejus universum, vestemque qua delectabatur, dum viveret, in rogum illius injecerim. Septima verò post mortem die, cùm uti nunc, huic lecto incumberem, luctum meum commitigans: legebam enim tacitus Platonis illum de anima libellum: ingreditur interim Demænete ea ipsa, juxtaque adsidet, uri nunc Eucratides hic, minorem designans filium. Hic verò ilico tremuit admodum pueriliter, ac dudum ad narrationem pallebat. Ego verò, inquit Eucrates, ut conspexi, amplexus eam, singultim lachrymabar. Illa verò me vociferari non patiebatur, verùm incusabat me, quòd cum ei fuissem in reliquis omnibus gratificatus, è sandaliis aureis alterum non cremaveram: idque esse dicebat, quod sub arca ceciderat: ideoque non invento illo alterum tantùm cremaveramus. Nobis autem adhuc differentibus, sceleſtissimus quidam caniculus, qui erat mihi in deliciis, sub lecto cubans, allatravit: tum ea ad latratum evanuit. At sandalium sub arca repertum est, posteaque à nobis incensum. An hæc etiam, Tychiades, recusabis credere, cùm tam sint evidentia, quotidieque observentur? Per Iovem, inquam ego, digni fuerint, quibus aureo sandalio, puerorum more nates

δέα, παίσας ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπι-
στοῦντες, καὶ ὅτως ἀναιχυντοῦντες
πρὸς τὴν ἀλήθειαν. ἐπὶ τούτοις, ὁ
πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἐσῆλθεν,
ὁ κομήτης ὁ σεμνὸς ὀπὶ τῇ σοφίᾳ. τὸν
ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲ ὡς
εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα. τοῦτ' ἐκεῖνο
ἥκειν μοι νομίσας, πέλεκυν παρὰ
τὴν ψευδομένων. ἐπισημεῖ γὰρ αὐτοὺς
ἔλεγεν ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ὅτι περάσια
διεξιόντας. καὶ τὸ δὴ λόγου, Θεὸν
ὀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆναί μοι τὸ-
τον ὠμῶν ὑπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ, ἐπὶ
ἐκφέρεσθαι, ὑπεκρίνετο αὐτῷ δὴ
Κλεοδήμου, ὡς ἔοικε μὲν, οὐδὲ τὸ νό-
σου ἤρετο. καὶ ὡς ἔφην ἤδη ἔχειν ἥκου-
σε δηλαδὴ Εὐκράτους, τί δ' ἔφη
πρὸς ἀνθρώπους φιλοσοφεῖτε. μεθεξὺ
γὰρ εἰσιὼν, ἐπήκουσα. καί μοι δοκεῖ-
τε εἰς καλὸν ἀφιγμένοις τὴν ἀφ-
ροδύην. τί δ' ἄλλο εἶπεν ὁ Εὐκρά-
της, ἢ τοῦτο τὸ ἀδαμάντινον πεῖθ-
μβρα, δείξας ἐμὲ, ἡγεῖσθαι δαίμονάς
τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ
νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς,
καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν
ὑπερυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα,
αἰδεσθεὶς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δὲ, ὅρα
ὦφη ὦ Εὐκρατες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυ-
χιάδης τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων
μόνας ψυχὰς περιστεῖν, οἷον εἴ τις
ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφα-
λὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλῳ τῳ
τρόπῳ τοιούτῳ ἀπόλοιτο ὑπὸ βίας, τὰς
δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθνησκόν-
των οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγῃ, οὐ
πάνυ λάβοιμι φησί. μὰ Δί' ἦδη
ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶ-
ναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ σωστέον ὁρᾶ-

feriantur, siqui ista non credant, atque usque adeò impudenter vero resistant. Interim Pythagoricus intrabat Arignotus, comatus ille, ab aspectu venerabilis. Nosti illum doctrinæ nomine celebrem, qui cognominatur Sacer. Quo conspecto respiravi: hoc ipsum quod proverbio dici solet, advenisse mihi ratus: nempe securim quandam adversus mendacia. Occludet, inquam, iis ora vir sapiens, adeò monstrosa narrantibus. Atque prorsus juxta vulgatum illud adagium, repentè Deum hunc mihi à fortuna esse immissum putabā. Hic postquam, assurgente ipsi Cleodemo, sedit: primùm de morbo percontatus est, seque audisse dicebat, Eucratem jam meliùs se habere. At quidnam inquit, inter vos philophamini? Nam ingrediendo subauscultavi, mihique certè videmini de re quapiam pulchra dissertare. Quid aliud, inquit Eucrates, quàm ut huic adamantino persuadeamus, me demonstrans, ut credat esse aliquos dæmonas, & phantasmata, mortuorumque animas super terram obambulare, & sese quibus voluerint ostendere? Ego Arignotum reveritus erubui, vultumque dejeci: At ille, vide inquit, ô Eucrates, num hoc dicat Tychiades. Eorum tantùm qui violentam mortem obierint, animas oberrare: veluti siquis suffocatus, aut capite truncatus, cruci-ve suffixus fuerit, aut tali quopiam modo è vita discesserit: naturalique morte discesserint? absurda dixerit. Per Iovem, inquit Dinomachus, ne esse quidem hujusmodi, nec præsentia cerni putat.

nequaquam autem eas quæ fatali Nam si hæc dicat, non usque adeò

x Θεὸν ὀπὸ μηχανῆς] Proverb. *Bourd.*

ϑαι οἴεται. πῶς λέγεις ἦ δ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, δεσμὸν ἀπιθὼν εἰς ἐμέ. ὁρᾷς σοι τούτων γίγνεσθαι δοκοῦν, καὶ ταῦτα, πάντων ὡς εἰπεῖν ὁρώντων; ἀπολιλόγησθε ἢν δ' ἐγὼ ὑπολαβὼν ἐμοῦ. εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲν ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων. εἰ γὰρ ἑώρων ἐπίσευον ἂν δηλαδὴ, ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ ἦδη ὃς ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθῃς, ἐρώτα ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία. κἀπειδὰν σοι δειχθῇ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς πυλῶνα, λέγε ὅτου τῷ θυρωρῷ Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅτου τὸ δαίμονα ὁ πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀπορύξας, ἀπήλασεν, καὶ ὅτως τὸ λοιπὸν οἰκιεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐπαίνησε. τί γὰρ τοῦτο ἦν ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν ἦδη ὃς ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δεινῶν. εἰ δέ τις οἰκήσειεν; οὐδὲν ἀπαλλαγείς, ἔφυγεν ἐκδιωχθεὶς ὑπό τινος φοβερᾶς καὶ παραχρῆμα φάσματος. σωθέντι γὰρ ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπορρῆξαι. καὶ ὅλως, εἰδείς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ γὰρ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, εἶσι δέ μοι αἰγύπτιοι μάλα πολλοὶ τοιοῦτοι, ἤγον εἰς τὴν οἰκίαν πρῶτον ὕπνου, ἀποτρέποντος ξένου, καὶ μοναχὸν ἐπλαμβανομένου, ἐπεὶ ἐμοῦ γε οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρῶτον κυκλοῦ ὡς ὤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσήρχομην. καὶ σὺν τῷ μείζονι οἰκήματι καθεζόμενος τὸ φῶς, ἀνεκεχωρήκει ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμην. ἐφίσταταί μοι δαίμων, ἐπί τινα τῶν πολλῶν ἥκειν νομίζων, καὶ δειλίᾳ κἀμὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, ἀσχήμονας, καὶ κνώδης, καὶ μελάντερος ἦν ζόφου. καὶ

putat. Quid ais? inquit Arignotus me torvè intuens, nihil horum tibi videtur fieri, præsertim cùm omnes, ut ita dicam, videant? Ignoscas, inquam ego, mihi, si non credo, nam solus omnium non video: quod si vidissem, sicuti vos profectò credidissem. Atqui, inquit ille, si quando Corinthum veneris, roga ubi sit Eubatidæ domus: eaque tibi circa Craneum indicata, ingressus dic janitori Tibio, velle te videre, unde dæmonem effossum Pythagoricus Arignotus abegerit, ac deinceps domum habitabilem reddiderit. Quidnam hoc erat Arignote? rogabat Eucrates. Inhabitabilis erat, inquit ille, diu propter terricula. Quòd siquis inhabitasset, expavefactus ilico fugiebat, à quodam horrendo terribilique spectro exactus. Iamque concidebat, & rumpebatur tectum: denique neque quisquam erat omnino qui in eam ingredi auderet. Ego verò ubi hæc audivi, libellos sumens, sunt autem Ægyptii mihi de talibus rebus admodum multi, veni domum circa primum somnum, dehortante hospite, ac ferme detinente, quia didicerat quônam irem, in manifestum, ut putabat, exitium. At ego sumpta lucerna solus ingredior: atque in vastissimo atrio collocato lumine, humi sedens, tacitè legebam. Supervenit ille dæmon, cum quopiam è vulgo se congressurum ratus, ac me quoque quemadmodum alios pertenebrisque nigrior. Atque hic ad-

territurum, squalidus, hirsutus,

1 Ἀοίκητον ἦν ἤδη ὃς ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δεινῶν] C. Plinius epist. XXVII. lib. VII. Scriptor vitæ S. Germani Antisiodorensis episcopi c. XVII. D. Antoninus archiepisc. Florentin. Tomi II. c. IX. tit. XII. paragr. IIX. *Marcil.*

1 Προσ-

ὁ μὲν, ἐπισὰς, ἐπιρρῶτό μου παντὶ χρῷτι σῶσαι, εἰ ποῦ τι κρατήσειε, καὶ ἄρτι μὲν, κύων, ἄρτι δὲ, ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ ἐπὶ χειροτέρῳ τῶν φοινικιστῶν ἐπίῤῥησιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, συμπλάσας καλάθου αὐτὸν εἰς τὰ μάλιστα σκοτεινὸν οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν οἱ κρατοῦντες, τὸ λοιπὸν ἀνεπαύοντο. ἑωθινὸν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὑρήσειν με οἰόμενοι, καθάπερ τὰς ἄλλας, ἐπελθόντες ἀπροσδοκήτως ἅπασι, σῶσιμι τῇ Εὐβατίδῃ, ὡαγγελιζόμενος αὐτῇ, ὅτι κρατοῦμεν αὐτῶν, καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἐξεῖναι τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ διδάσκειν αὐτόν τε, καὶ τὰς ἄλλας πολλὰς, εἰπόντος δὲ διδάξει ἕνεκα, ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ἐν κρατοῦμεν τὸ δαίμονα ἐνεγκεῖν, σκάπτειν, λαβόντας οἰκίλλας, καὶ σκαφέα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, ἐῤῥέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένου τινὸς νεκροῦ ἑωλοῦ, μόνα τὰ ὀστᾶ καὶ τρίχας συγκείμενον. ἐκεῖνον μὲν οὖν ἐξαίφνης ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο, ἐσοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, ἐδόκει ἡμῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκέ μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπιστῶν. καὶ ταῦτα, Ἀρίγνωτε λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν πρᾶττον, ὅτι τὸν κῆμον, ὅτι τὸν δόξαν τὸν περὶ αὐτοῦ, τί τοῦτ' ἔφην ἐγὼ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος εἶ, ἡ μόνη ἐλπὶς τοῦ ἀληθείας, κἀπὸ μετρίου, καὶ ἐνδαλμάτων; τὸ γὰρ δὴ λόγου ἐκεῖνο, ἀνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ ἦ δ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις

adstans, undique me adsultim petens tentavit, siquâ posset expugnare, ac modò in canem, modò in taurum, modò in leonem vertebatur. At ego correpto in manum, quàm maximè horrendo carmine, simulque vocem Ægyptiam imitatus, eum incantatum in domicilii tenebrosi angulum quendam compuli. Ac cùm animadvertissem ubi se in terram condiderat, tum destiti. Mane autem desperantibus universis, ac me quemadmodum & alios mortuum reperturos putantibus, præter omnium spem progrediens, Eubatidem adeo, fœliciter illi annuntians, quòd puram sibi ac spectris liberam domum jam liceret incolere. Atque illum assumens, alios que multos, qui hujus inopinatæ rei gratia sequebantur, cùm ad locum adduxissem, ubi condentem se dæmona conspexeram, jussi ut sumptis ligonibus, & rutris suffoderent. Quo facto, inventum est ferè ad passum defossum cadaver quoddam marcidum, ossibus tantùm humana specie cohærentibus: quod effossum sepelivimus: posteà verò domus spectris turbari desiit. Hæc ubi narravit Arignotus, prodigiosa vir sapientia, omnibusque reverendus, nemo erat ex iis qui aderant, qui non multam imputaret mihi desipientiam, qui talia non credam: narrante præsertim Arignoto. Ego tamen nihil veritus, neque comam, neque illam quam de eo habebant opinionem. Quid hoc, inquam, Arignote? Etiam tu talis eras, sola mihi spes veritatis, fumo plenus ac simulachris? Illud ergo, quod dici solet, in te nobis evenit: ut thesaurum quem speravimus, carbones offenderimus. At tu, inquit Arignotus, si neque mihi cre-

λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, φέρε εἰπὲ τίνα οὖν τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἐγὼ πείσομαί σοι λέγειν. νὴ Δί' ἦν δ' ἐγὼ μέγα θαυμαστὸν ἄνδρα, τὸν Ἀβδηρίτην ἐκεῖνον Δημόκριτον ὃς ὕτως ἄρα ἐπίστευε μηδὲν οἷον τε εἶναι συγγραφῆναι τοιοῦτον, ὡς γε ἐπιδὴ καθείρξας ἑαυτὸν εἰς μνῆμα ἔξω πυλῶν, σκυτοῦν διεστάλη χάρων, καὶ σωφρονίζων ἢ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. καὶ πῆς ἔτ' νεανίσκοι, ἐρίζηλοι βακλάμβοι αὐτὸν, καὶ δείματον, σκιλάμβοι νεφελικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ σφοσωπείοις εἰς τὰ κρανία μεμιμημένοις σφεστῶτες αὐτὸν, σφειδρόσον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βασῇ ἀναπεφώτες. ὁ δ', ὑπ' ἔδεισε τὴν σφοσωπίαν αὐτῶν, ὑπ' ὀλως ἐνέδλεψε σφὸς αὐτούς. ἀλλὰ μεταξὺ χράφων, πύνθανθε ἴφη παίζοντες. ὕτω βεβαίως ἐπίσθισε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἐπ ἔξω χθονὸς ἁμένας τ σωμάτων. τοῦτο φησὶ ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἀπόθεν τινα ἄνδρα ἐς τ Δημόκριτον χθόνα, εἶτα ὕτως ἐγίγνωσκεν. ἐγὼ δ' ὑμῖν ἕ ἄλλο διηγήσομαι αὐτὸς παθών, ἃ παρ' ἄλλε ἀκήκοας. πέρα γὰρ ἂν ἐς σὺ ὦ Τυχιάδη ἀκούων, σφοσδεδοσθείης σφὸς τὴν ἀλήθειαν ἐ διηγήματος. ὁπότε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διέτριδον, ἔτι νέος ὢν, ὥστε δ' παιδὸς ἐπὶ παιδείας σφοφάσι δοθεὶς, ἐπιθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀναπλόσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τ Μέμνονα ἐλθών, ἀκούσας τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, σφὸς ἀνίσχοντα τ ἥλιον. ἐκεῖνο μὲν οὖν ἤκουσα, ἃ κ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς, ἄσημόν τινα φωνὴν, ἀλλά μοι ἕ ἔρρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ σῶμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. καὶ εἶχα μὴ σφέπον ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. κ δ' τ ἀνάπλων, ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων credis narranti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, dic age quemnam digniorem, cui de his rebus fides habeatur, existimas, qui nobis dicat contraria? Per Iovem inquam ego, virum aprimè mirabilem, Abderitam illum Democritum, cui tam firmiter erat persuasum, ejusmodi nihil in rerum natura esse posse, ut cùm se in monimento extra portas clausisset, ibique degeret dies noctesque scribens & componens: ac juvenes quidam eum illudere & terrere cupientes, nigra veste cadaveris in modum ornati, ac personis in capitis adfictis circumstantes, illum circunsilirent, crebrò subsilientes: hic neque ipsorum simulationem timuerit, neque ipsos omnino respexerit: sed inter scribendum dixerit, Definite ineptire: adeò firmiter credidit animas nihil esse postquam è corporibus exierint. Hoc dicis, inquit Eucrates, dementem virum fuisse Democritum, qui sic existimarit. Ego verò vobis etiam aliud referam, quod mihi ipsi contigit, non ab alio acceptum. Nam tu quoque id audiens Tychiades, veritate narrationis ad credendum adduceris. Cùm in Ægypto degerem, adhuc adolescens, à patre doctrinæ gratia missus, cupivi navigio Coptum profectus, illinc Memnonem adiens, miraculum illud audire, eum videlicet sonum edentem ad orientem solem. Illum igitur audivi non hoc vulgari modo quo audiunt alii sonum quempiam inanem: sed mihi oraculum etiam edidit Memnon ipse aperto ore septem versibus, quos, nisi id esset supervacaneum, vobis recenserem. Navigationis autem

μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν αἰγυπτίων. ἐλέγετο δὲ τρία ἔτη ἔσεσθαι ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπογαίοις οἰκήσεως, μαγεύειν παιδευόμενον ὑπὸ τῶν Ἰσίδος. Παγκράτην ἔφη λέγεις ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα, ἐξυρημένον τὸν ὀφρύων, νοήμονα, καθαρῶς ἑλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμόν, ὀλίγον, ὑπολεπτὸν τὰ σκέλη. αὐτὸν ἦδη, ὃς ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην. καὶ τὰ μὲν σκῶπτε, ἡγούμενος ὅσος ὢν. ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἰ καὶ ὀλίγα μόνα τριάκοντα ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ σαινόντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ, ὑποπλήττοντα, καὶ σαίνοντα τοῖς θηρσὶν, ἔγνων ἱερόν τινα ἄνδρα ὄντα. καὶ καθειμένην φιλοφρονούμενος, ἠσπαζόμην αὐτὸν. ὥστε πάντων ἐκείνων μοι τῶν ἀπορρήτων. καὶ τέλος, πείθει με, τὰς μὲν οἰκείας ἅπαντας, ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν ἀφθονουμένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἅπαντα διήγομεν. ἐπειδὴ δὲ ἤλθομεν εἴς τι καταγώγιον, λαβὼν ἄν ὁ ἀνὴρ τὸ μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ τὸ ὑπερον, ἐβεβαλὼν ἡμαλίους, ἐπεσπάν τινα ἐπῳδὴν, ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα. τὸ δὲ, ἀπελθὸν, ὕδωρ τε ἀπήντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει, καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶπε δὲ ἐπειδὴ ἄλλις ἔχοι τῆς ἀφθονίας, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην ἐπῳδὴν ἐπεσπάν, ἐποίει ἄν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακώς, σὺν εἴχον τέλει fuit socius vir Memphiticus, quidam ex sacris illis Scribis, mirabili sapientia, & qui universam Ægyptiorum doctrinam callebat. Dicebatur autem tres ac viginti annos in adytis subterraneis mansisse, Magiam interea doctus ab Iside. Pancratem dicis, inquit Arignotus, præceptorem meum, virum sacrum, rasum, lineis indutum, doctum, pureque lingua Græca loquentem, procerum, simum, labiis promissis, cruribusque gracilibus. Illum ipsum, inquit ille, Pancratem, ac primùm quidem quis esset ignorabam. At postquam vidi eum, si quando in portum appulissemus, cùm alia multa miracula facientem, tum crocodilis insidentem, & cum feris versantem: illas verò eum reverentes, caudisque adulantes, agnovi sacrum quempiam virum esse, paulatimque comitate mea me in ejus amicitiam & familiaritatem insinuavi, adeò ut omnia arcana communicaret. Ac tandem mihi persuadet, ut famulis omnibus in Memphide relictis, se solus sequerer, neque enim defuturos nobis ministros. Atque ex eo tempore sic vitam duximus. Cùm in diversorium quodpiam venissemus, homo accepto januæ vecte, vel scopis, vel pistillo, vestibus implicans, cùm in id carmen dixisset, effecit ut ambularet, utque aliis omnibus homo videretur. Illud ergo abiens, & aquam hauriebat, & cœnam parabat, instruebatque, atque in omnibus commodè subserviebat, ministrabatque nobis. Deinde postquam satis erat ministratum, scopas denuo scopas, pistillum denuo pistillum reddebat, aliud carmen recitans. Hoc ego vehementer conatus, ex ipso discere non po-

ἔπως ἐμμέθυμι παρ' αὐτῷ. ἰδόντα γὰρ αὐτὸ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα εὐχερέστατος ὢν μιᾶ δὶ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκουσά τε ἐπῳδῆς, λιὼν ἢ τερετίσματος· καὶ ὁ μὲ, ὡς ἦλθε εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐπιλεξάμενος τὴν ὑπάρχουσαν ἔδει ποιεῖν. ἐγὼ δὲ, εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας πρασματευόμενος, λαβὼν τὸ ὕπερον. χαμαίζηλος, ἡμίονος ἐπιτηδείως τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπὶ δὲ ἐμπλησαμένῳ τὴν ἀμφορέα ἐνήμισι, πίπτουσα ἴφλιγξ, καὶ μηκέτι ὑδροφορεῖ, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ἀπιέναι. τὸ δὲ, οὐκέτι μοι πειθαρχεῖν ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφορεῖ ἀεί, ἄχρι δὴ οὐκέτι πλήσαι ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπιστλῆν. ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τῷ πράγματι, ἐδεόμην γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπαναλῶν ἀγανακτήσῃ, ὥσπερ ἐθιλήθη, ἀξίνῃ λαβὼν, διαχόψῃ τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη. τὸ δὲ, ἡμίτομον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβοῦσα, ὑδροφορεῖ, καὶ ἀπ' ἐκείνου, δύο μοι ἐγίνοντο οἱ διάκονοι. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Παγκράτης ἱδρύσατο, καὶ συνεῖς τὸ γιγόμενον, σκεῦνα μὲ αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπῳδῆς. οὕτως δὲ ἀπολιπὼν με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπου ἀφανὴς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ. νῦν δὲ ἔφη, ὁ Διονύμαχος οἶδα καὶ ἐμεῖνο ἄνθρωπον πεισθῆναι τὸ ὑπάρχον; μὴ Δί' ἦδη ὃς ἐξ ἡμισείας γε. ἐπεὶ τί γὰρ μὴς τὸ λοιπὸν εἶον τε μοι ἦγεν αὖτο, ἦ ὅπως ἡμῖν ὑδροφορῇ, ἀλλὰ δῆτα τὴν οἰκίαν ἐπιπλησθῆναι. ἐπαύσατο δὲ ἦ δ' ἐγὼ τὰ τοιαῦτα πρεσβυτέρους μύθους ἄνδρας, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ μειρακίσκον τοῦτον ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς ἀληθείας ταύτας, ἢ φοβερὰς διηγήσεις, μυ

poteram. Nam id mihi invidebat, quanquam in aliis erat facillimus. At quadam die in tenebroso angulo clam illo delitescens, incantationem illam propiùs auscultavi. Erat autem trisyllaba. Tum ille cùm pistillo mandasset quæ erant agenda, abiit in forum. At ego postridie illo apud forum occupato, acceptum pistillum cùm ornassem, syllabas illas simili modo pronuntians, jussi ut aquam hauriret: & postquam plenam amphoram attulisset, desiste inquam, neque aquam haurito amplius, sed rursùs esto pistillum. At illud mihi jam non amplius volebat obtemperare, sed aquam assiduò hauriebat, quoad hauriendo totam domum nobis impleret. At ego cùm huic rei resistere non valerem (timebam autem ne Pancrates reversus, id quod etiam evenit, irascereτur) correpta securi pistillum in duas partes dissecо. At utraque pars amphoram sumens hauriebat aquam: jamque unius loco duo mihi ministri esse cœperunt. Interea Pancrates supervenit: ac re intellecta, illas rursus in ligna convertit, ut erant ante carmen. At ipse me clanculum relicto, nescio quonam profectus è meo conspectu evanuit. At possis istud etiam nunc, inquit Dinomachus, hominem ex pistillo facere? Per Iovem, inquit ille, dimidia ex parte scio. Nam in priorem formam à me restitui non potest, postquam semel aquarius fuerit: sed domus aqua referta, erit nobis claudenda. Non desistetis, inquam ego, hujusmodi monstra narrare viri senes? Alioqui horum saltem adolescentum gratia, incredibiles istas, ac terribiles fabulas aliud in tempus differte.

.πως λάθωσιν ἡμῶν ἐμπλησθέντες δει-
σιδαίμονίας καὶ ἀλλοκότων μυθολογημά-
των. φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μὴ
ὃ τοιούτοις ἐνίζειν ἀκούειν, ἃ ἀφ'
παντὸς βίου συνοχλήσει σαφῶς, καὶ
ψοφοδεεῖς ποιήσει, ποικίλης τῆς δει-
σιδαιμονίας ἐμπιπλάσα. εὖγε ὑπέ-
μνησας ἤδη· ὃς ὁ Εὐκράτης, εἶπον
τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι ὦ
Τυχιάδη, φέρε τι ποιοῦσα δοκεῖ,
λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων,
καὶ ὅσα προφερόμενοί τινες ἀναβοῶσιν,
ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούειν, ἢ παρ-
θένου ἔμμετρα φθεγγομένης, ὥσπερ
ἐπὶ τὰ μάλιστα. ἢ δηλαδὴ σὺ τοῖς
τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ γάρ, ὅτι μὲ
δακτύλιόν τινα ἐσφράγισμαι, Ἀπόλ-
λωνος πυθίου εἰκόνα σκυπτούσης
τὸ ἀφροκόμης, καὶ ὅτι ὁ Ἀπόλ-
λων φήσεται ὡς ἐμὲ, ἃ λέγω,
μή σοι ἄπιστα δόξω ὡς ἐμαυτῷ
μεγάλων χάριν. ἃ δὲ ὁ Ἀμφιλόχου
μοι ἥκουσα ὁ Μαλλεὺς ἔρωτος ὑπερ-
βαλλόντως μοι, καὶ συμβουλεύσα-
τος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὖ-
τος, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἐξῆς
ἃ ὁ Περγάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ὁ
Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου
ἐπανιὼν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ὁ Μαλ-
λεὺς τοῦτο μαντεῖον, ἐπιφανέστατόν
τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρῆν
σφαργῶς, πρὸς ἕπος ἀποφερόμενον,
οἷς ἂν ἐπέρρψας τις εἰς τὸ γραμ-
μάτειον ἀφίκοιτο τῇ ἀσφρήτῳ. καὶ
λάθρᾳ ἂν ἔχειν ἡγησάμην ὁ παράπλουν
πειρασθήναι ἐς χρησμῳδίαν, καὶ τι
περὶ μελλόντων συμβουλεύσασθαι τῇ
θεᾷ. τοῦτο ἔτι ἐς Εὐκράτους λέγε-
σθαι, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα ἀποχρήσειν ἐμέλλε, καὶ ὡς ὑπὲρ μικρᾶς
ἐπιπλοίου τὸ περὶ τὰ χρήσιμα πρα-
γμάτεια, ἃ δοκεῖν οἰκήσεις δεῖν μόνον
ἀντιλέγειν πᾶσιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι

ferte, ne clam nobis, terroribus ac prodigiosis fabulamentis impleantur. Parcendum ergo illis, nec talibus audiendis sunt assueriendi, quæ eos per totam vitam comitantia perturbabunt, atque ad omnem strepitum meticulosos reddent, posteaquam eos omnigena superstitione impleverim. Rectè admonuisti me, inquit Eucrates, quum superstitionem dixisti. Nam quid tibi Tychiade, de rebus hujusmodi videtur? De oraculis loquor, ac vaticiniis, & quæcunque quidam numine afflati proclamant, quæque ex adytis audiuntur: aut quæ virgo numeris eloquens prædicit. An videlicet nec talia credis? At non dico me sacrum annulum habere, cujus sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem: nec mecum loqui Apollinem: ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare. Cæterùm quæ apud Amphilochum audivi in Mallo, heroe mecum diu differente, deumque meis de rebus consulente, tum quæ ipse vidi, volo vobis referre. Deinde ex ordine tum quæ vidi in Pergamo, tum quæ audivi in Pataris. Cùm ex Ægypto redirem domum, audiremque illud in Mallo oraculum apertissimum simulque esse verissimum, & sic evidenter responsa dare, ut ad verbum respondeat iis, quæcunque propheta quispiam in schedulam inscripta tradiderit: rectè me facturum putavi, si dum prænavigabam, experirer oraculum. Deumque de futuris quidpiam consulerem. Eucrate hæc adhuc dicente, cùm viderem quàm longè res esset processura, eumque non brevem de oraculo incepisse tragœdiam, ratus non expedire, uti solus contradicerem omnibus, re-

ἀφπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, καὶ γὰρ συνῆν ὅτι μοι ἄχθοντται παρὼν, κατέλαβε ἀντισοφιστὴς τῆ ψευσμάτων, ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι ἕωλα Λεόντιχον ἐπιζητήσων. Νομίζω γὰρ αὐτοῦ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δ', ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῆ μυθολογουμένων. καὶ ἄμεινον, ἐξῆσαν. οἱ δὲ, ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰσίασιν ὡς τὸ εἰκὸς αὐτοὺς, καὶ συμφορῶν τῆ ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι ὦ Φιλόκλεις, ὦ Εὐκράτη ἀκούσας, ἦκω πρὸς τὴν Δίκα, ὥσπερ οἱ ἐκ γλαύκης πτόπος, ἐμπεφυσημένος τῶν κατόρθων, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλαῖς ἀσελήνοις ληθεδανόν τι φάρμακον, ὃν ἤκουσα, ὡς μή τι καινὸν ἐρασθεντά με ἡ μνήμη αὐτῶν συνεκκρύσῃ. τέρψις γάν, καὶ δαίμονας, καὶ ἐκφύσας ὁρᾶν μοι δοκῶ. Φιλ. καὶ αὐτὸς ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπήλαυσα τῆ διηγήσεως. φασὶ γάρ τινι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι ὅσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσι, ἀλλὰ κἂν πᾶν ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσως τῷ καινῷ δυσίατον τὸ δῆγμα. καὶ τοὺς αὐτοὺς κἀκεῖνον φοβεῖσθαι. καὶ οὐ τοίνυν οἴομαι αὐτὸς ὁ Εὐκράτης δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδιδάσκειν κἀμοὶ δῆγμα. ὥστε δεδιέναι μοι τὴν ψυχὴν εἰσπλήσασι. Τυχ. ἀλλὰ θαῤῥῶμεν ὦ φίλτατε, μίαν τῆ τοιούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τῆ ἐπὶ πᾶσι λόγον ἐρῆσθαι. εἰ χρησόμεθα ἡμῖν, οὐδὲν ἐμὴ περιόψῃ τῆ κενῶν ἐμοὶ μυθολογιῶν τούτων ψευσμάτων.

relinquens eum ex Ægypto adhuc in Mallum navigantem (nam intelligebam molestam illis esse meam præsentiam, ut pote qui dissentirem, refelleremque ipsorum mendacia.) Atqui ego abeo, inquam, quæsiturus Leontichum, cum quo mihi opus est, ut colloquar. Vos autem, siquidem putatis res humanas non sufficere, ipsos etiam Deos vocate, qui vobiscum fabulosas narrationes capessant. Atque hæc simul atque dixi, discessi. Illi verò alacres jam libertatem nacti, ut est verisimile muruis epulis sese excipiebant, ac mendaciis ingurgitabant. His Philocles, apud Eucratem auditis venio, per Iovem, ut qui musto sunt poti, inflato ventre, opus habens vomitu. Libenter autem magno alicunde pharmacum emerim, quod mihi oblivionem induceret eorum quæ audivi, ne me nonnihil earum rerum inhærens lædat memoria. Nempe monstra, dæmones, & Hecatas mihi videre videor. *Phil.* Quin mihi quoque, ô Tychiade, tale quiddam ex tuo sermone percepi. Aiunt enim non solum in rabiem verti, & aquam formidare quoscunque rabidi canes momorderint: sed etiam siquem homo morsus momorderit: eum quoque morsum non minùs canino valiturum: illumque eodem modo formidaturum. Tu ergo videris apud Eucratem à multis mendaciis morsus, mihi quoque morsum illum communicasse, adeò mihi mentem dæmonibus impleviſti. *Tych.* At bono animo simus, amice, cùm magnum adversus hujusmodi res remedium habeamus, Veritatem, rectamque in rebus omnibus rationem: qua si utamur, nullis hujusmodi vanis, stultisque mendaciis turbabimur.

ΙΠΠΙΑΣ, Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

HIPPIAS, SEV BALNEVM.

ARGVMENTVM.

Balneum Hippiæ descripturus, principio ipsum artificem, à cognitione artium, atque peritia commendat. Orditur autem à loco communi, ita videlicet proponens, eos esse potissimum laudandos artifices, qui non solùm verbis prolixè polliceri, aut de scientia disputare soleant, sed qui ipso opere, hoc quod profitentur, præstare possint: hunc locum exemplis aliquot illustrat, deinde ad præsens institutum accommodat. Proinde, inquiens, etiam mechanici artifices maximè laudandi illi sunt, qui non verbis tantùm opera aliqua describunt, aut promittunt, sed qui re ipsa illa quàm optimè atque artificiosissimè extruunt, qualis & Hippias hic unus est, id quod opus ab eo, nempe balneum extructum, comprobat: atque exinde ipsum balneum describit, situm, elegantiam, proportionabilitatem operis: deinde & utilitatem & oportunitatem omnium cellarum, & lavandi in eo usum commendans.

Τῶν σοφῶν ἐκεῖνος μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι μὴ λόγῳ μόνον δεῖξιν παρέχονται ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἑκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τοῖς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσωνται. καὶ γὰρ τὸν ἰατρὸν, ὅστις νῦν ἔχων, ὅ τι τῶν ἄλλων ὑπὲρ τὴν τέχνην εἰπεῖν ὁμοιμοιρίας μεγαλειότερον νοσοῦντι, ἀλλὰ τοῖς πρᾶγμά τε καὶ αὐτῷ μεμελετηκόσιν. ἀμείνων δὲ μουσικὸς οἶμαι δ' ἀλαλάζειν ῥυθμοῖς, καὶ ἁρμονίαις ἐπισταμένοις, ὁ δὲ ψάλλειν, καὶ κιθαρίζειν αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἴκοσιν δοίσας κελεύσας, ὅτι ἀ τάττειν μόνον, καὶ ἐξαιρεῖν ἦσαν ἀκριβεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐνθυμοῦ-

Ego ex sapientibus illos potissimùm aio laudandos esse, qui non solum pro quibusque rebus præstantissimas orationes ediderunt, sed similibus factis ea comprobarunt, quæ verbis polliciti sunt. Nam prudens ægrotus eos medicos non accerset, qui quam optimè de arte differere possunt, sed qui in ejus usu se exercuerunt. Potior etiam est meo judicio, is Musicus, qui psallendi, & citharæ pulsandæ est peritus, quàm qui rhythmos, & concentus novit dijudicare. Quid enim tibi eos commemorem imperatores, quos meritò præstantissimos censuerunt, quod non solùm aciem rectè instruere, & milites oratione accendere nossent, sed etiam in prima acie pugnarent,

1 Προσλαλιὰ, ut aliæ nonnullæ de quibus antè dixi. *Marcil.*

καὶ

χαλ τὸ ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι, οἷον τὸ παλαμᾶν, Ἀγαμέμνονα, καὶ Ἀχιλλέα, τὸ πάτου ἦ, τὸ Ἀλέξανδρον, καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. σοὶ δὴ τί ταῦτ' ἔφην; ἐγὼ ἄλλως ἰσορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος, ἐπιμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι ἐν τῶν μηχανικῶν σκεύης ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γεγόνασι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τὸ τέχνης, καὶ πεῖσμα τοῖς μετ' αὐτὸς κατέλιπον. ἐπὶ οἷς τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸ Ἀρχιμήδους γενέσθαι, καὶ τὸ Κνίδιον Σώστρατον. τὸ μὲν, Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν ἀνδρὶ πολιορκίας, ἀπροφῆ, καὶ ἀφυλάκτῳ ἁλόντα. τὸ δὲ, τὰς τῶν πολεμίων τεχνή-

rent, suæque strenuitatis specimen ederent: cujusmodi priscos illos Agamemnonem, & Achillem: recentiores verò Alexandrum, & Pyrrhum fuisse scimus. Quorsum verò hæc dixi? Non quòd aliter historiam edere velim, horum memini: sed quia mechanicos etiam illos æquum est admirari, qui artis contemplatione famam sibi compararunt, & eadem opera suæ industriæ monumenta, & opera posteris reliquerunt. Quandoquidem qui se in dicendo duntaxat exercuerunt, Sophistarum potiùs quam Sapientum appellationem meruerunt. Talem audimus fuisse Archimedem, & Cnidium Sostratum: quorum alter Ptolemæum subjugavit, & Memphim sine obsidione, aversо, bipertitoque fluvio occupavit: alter ho-

1 Καὶ τὸ Κνίδιον Σώστρατον τὸ μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον καὶ τὴν Μέμφιν ἀνδραποδισμὸν ἀπροσδοκήτῳ καὶ διαλείψαντι τὸν ποταμόν] Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille architectus, qui turrim in Pharo insula ædificavit, de quo Strabo lib. 17. Plinius lib. 36. cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. quomodo hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemæo & Memphi capta per Nili diversionem, expecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi eam historiam, & quis fuerit ille Ptolemæus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellione silent historiæ. Tentabam me extricare legendo τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσαμένῳ τὴν Μέμφιν, id est, *qui Ptolemæo subjecit Memphin.* Nam Ptolemæus Philadelphus, cujus tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & sumptus suppeditante extruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemæo Cerauno dicto incidit mihi quædam suspicio hæc intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemæus ille Ceraunus dictus vir præceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui cum major natu filiorum Ptolemæi 1 Soteris dicti esset, à minore natu Philadelpho supplantatus fuerat patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor eum Memphin occupasse, in qua obsessus à fratre jam regnante fuit & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est patre adhuc vivente Ptolemæo Sotere seu Lagi dicto id accidisse, scilicet jam privato & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argæum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam præcipitis audaciæ viros nec tanta injuria affectos. Si conjecturæ credendum est, ista hæc mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. *Palm.*

ρεις καθαφλέξαντα τὴν πίχυν. καὶ Θαλῆς ὁ μιλήσιος ὡσὲ αὐτῶν ὑποχόμενος Κροίσῳ ἄνδρα λαβόντι τὸν φαῦλον, ἐπινοίᾳ καθῆκεν ἐφ' ἁρμάτειδι μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἅλυν διαπεραιῶσαι, ἀμηχανικὸς ὢν τὸν γενόμενος, σοφὸς δὲ ἐπινοῆσαι, καὶ σωτῆρα πιθανώτατος. τὸ μὲν δὴ Ἐπειοῦ, πάνυ ἀρχαῖον. ὃς καὶ μόνον πεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συναγαγόντας αὐτοὺς εἰς αὐτὸν λέγεται. οὐ δὴ τούτοις, καὶ Ἱππίᾳ τούτῳ δὲ καθ' ἡμᾶς, μεμνῆσθαι ἄξιον, ἀνδρὸς λόγοις μὲν, παρ' ὧν τινα βέλτιστα πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένῳ, καὶ σωτῆρα τε ὀξέως, καὶ ἑρμηνεῦσαι σαφέστατα. τὰ δὲ ἔργα, πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχόμενα, καὶ τῶν τέχνης ὑπαρχόντων ἀποπληρῶντα, οὐκ οὐ τοιαύτης μὲν ὑποκείσεται, οὐ αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γεγένασι ἠυτύχησαν, κἀγὼ γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ δὲ δοθείσης φασὶν εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνιστάμενα. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστον ἐν τῷ ἐπιχειρήσει ἔργον ἀποτελέσαντα, οὐ σμικρὸν ἐδοκίμασας, εἶναί τις ὅμως ἔδοξεν. ὁ δὲ, μηχανικῶν τε ὢν τὰ μάλιστα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται. καὶ ὅμως ἔκφασιν τούτων ἅπας σοφὸς δείκνυσιν, ὡς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπισταμένου. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων, καὶ ἀνακλάσεων, καὶ καθόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ ἀστρονομίαν, οὐ πάνυ παίδων τὴν πρὸ αὐτοῦ ἀπηφάνθη, οὐκ ὀλίγῳ χρόνῳ ἂν εἴη ἐπαινεῖν. ἃ δὲ ἐναστράψας ἰδὼν αὐτοῦ τὰ ἔργα καταπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. χρόνῳ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλῷ, βαλανείᾳ καθασκευῇ, περιόδοις δὲ, καὶ οὐ τῷ καινοτάτῳ τούτῳ σύνεσις θαυμαστῇ. Τόπος μὲν ὧν οὐκ

hostium triremes arte exuſſit Thales Mileſius quoque ante illos Croeſo pollicitus, exercitum ſicco pede ſe trajecturum, una nocte retro caſtra fluvium Alym circunduxit, tametſi non erat mechanicus: ſed ingenii ſolertia, & authoritate in congreſſibus maxima valebat. Nam pervetuſtum eſt illud Epei commentum, qui non ſolùm Achivis equum fabricaſſe, ſed etiam cum ipſis in eum conſcendiſſe fertur. Inter hos & Hippiæ hujus cui noſtra ætate vixit, æquum eſt meminiſſe, viri in dicendo quantum quivis priorum exercitati, ingenio acuti, menteque exprimenda maxime perſpicui. Qui opera ſermonibus longè præſtantiora exhibebat, & quæ arte ſua pollicebatur, etiam efficiebat: neque verò in hujuſmodi promiſſionibus, quibus ipſo priores ætate floruerunt: ſed juxta geometricam rationem, propoſita, quod ajunt recta linea triangulum, exquiſitè conſtituit. Atqui aliorum unuſquiſque uno ſuæ facultatis opere decerpto, in quo excellere dicatur, aliquis eſſe ſibi videtur. Hîc verò mechanicorum, geometricorum, harmonicorum, & Muſicorum primarius apparet. Ita perfectè tamen horum unumquodque demonſtrat, ac ſi illud unum ſciat. Nam ejus de radiis, de repercuſſionibus & ſpeculis ſcientiam: præterea Aſtronomiam, in qua qui ætate præceſſerunt pueros fuiſſe oſtendit, laudare non eſſet exigui temporis. Sed ejus opera quæ nuper cum admiratione vidi, referre non gravabor. Eſt enim argumentum commune, & noſtra ætate perfrequens, balnei conſtructio: ſed ſolertia, & in hoc communi argumento admirabilis eſt induſtria. Locus erat non planus, ſed

ἐπίπεδον, ἀλλὰ πάνυ ὀξυτάτης, καὶ ὄρθιον. ὑπὸ δὲ ταύτην ὑπόστρωμα εἰς ὑστερολίθου πεποίηται, ἐπίπεδον ἑκατέρωθεν ἀπέφησε, κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπασιν τοῖς ἔργοις βαλλόμενον, καὶ ἐμμελείαν ἅμα τῷ τὸ ἐπιζήτημα ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενον. ὑψοῦσι δὲ πάνυ ἀποβλητικῶς, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν σωτικῶτατοι τὸ ὅλον κρατυνάμενον. τὰ δὲ ἐπικοσμητήρια τοῦ τε τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ διλόγῳ τὸ κοσμιοπρεπὲς ἁρμοδιώτατα, καὶ τὸ τῶν φώτων λόγου φυλάττουσα, πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπερμέγαθος, ἢ ὄρθιος πρὸς τὸ τῶν εἰσιόντων δύμορφον. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ὑποδέχεται κοινὸς οἶκος δύμεγέθης, ἐκτὸς μὲν ἔχων ἀκολούθοις καὶ ὑπηρέταις ἀρτεμέσθαι, ἐν δὲ ἑστιατορίῳ δὲ καὶ εἰς τρυφὴν παρεσκευασμένον οἴκημάτων. βαλανείῳ δ' ἐν τούτοις πρεπωδέστατα, χαρίεσσαν, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενον ὑποχωρήσεις. εἶτ' ἐχόμενον αὐτῶν οἶκος, ἐκτὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λιτουργὸν, ἀναγκαῖον δὲ ὡς πρὸς τὸ δίαιτα μονιέστερον ὑποδοχόν. μετὰ δὲ τοῦτον, ἑκατέρωθεν ἀρτεμεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποδύσεις. καὶ μέσος οἶκος ὑψηλὸς τὸ ὑψηλότατος, καὶ φῶς φαιδρότατος, ψυχρὰ ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λακωνικὴν λίθῳ κεκοσμημένον. καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τοῦ ἀρχαίας ἐργασίας. ἡ μὲν, ὑγείας. ἡ δὲ, Ἀσκληπιοῦ. εἰσπλέουσι δὲ, ὑποδέχεται πρόπυλον χιλιανόμβιος οἶκος, ὃν ἀπονεῖ τῇ θέρμῃ σωτικῶτατον, ἐπιμήκης, ἀμφιπρόσυλος. μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ μάλα φαιδρὸς, ἀλείψασι σωτικῶς παρεχόμενον, ἑκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένας, τὰς ἀπὸ παλαίστρας εἰσιούσας δεχόμενον. εἶτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οὗτος

sed acclivis, & arduus: quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, alteri æquavit, posito omni operi firmissimo fundamento, quo superstructi ædificii certitudinem confirmaret, factisque editissimis fastigiis, sibique ad firmitatem cohærentibus, ut totum opus roboraret. Cæterùm quæ superstructa sunt, loci magnitudini congruunt, rectæque compagi accommodatissima sunt, & lucis rationem servant. Altum est vestibulum, latos habet gradus, supinum magis est quàm arduum, ut sit facilis ascensus. Ingredientem communis domus ampla excipit, in qua pedisequi & ministri commodè versentur: ad lævam verò sunt ædiculæ ad delicias comparatæ. Hæc itaque balneo maximè sunt decora, amœni multaque luce illustrati recessus: deinde continua illis domus, longè quidem præstantior, quàm ut balneo conveniat: sed necessaria ad suscipiendos opulentiores. Post hanc sunt ædiculæ deponendis vestibus sufficientes: & media domus fastigio excelcissima & luce clarissima, tria aquæ frigidæ lavacra continens, Lacedæmonio lapide exornata. In eadem sunt marmoreæ imagines antiqui operis, altera Sanitatis, altera Æsculapii. Ingressos excipit domus sensim incalescens, calore non insuavi occurrente, oblonga, circùm orbiculata. Post hanc ad dextram, admodum clara habitatio ad suavem unctionem præbendam, ex utraque parte aditus habet Phrygio lapide decoratos, & à palæstra venientes excipit. Deinde supra hanc alia est habitatio omnium

ἀπάντων κάλλιστος, ξηραί τε, καὶ ἐλαφρότεραι τῶν ἐσθητῶν, καὶ ἐμβραδιῶναι ἀδιαλείπτως, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώταται. φρυγίῳ δὲ αὐτὸς εἰς ὀρροφὴν ἄκραν ἀποστίλβων. ἐξῆς δ' ὁ θερμὸς ὑποδέχεται λιβάδρομος, νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος, κάλλιστος, φωτός τε πολλοῦ ἀνάπλεως, καὶ ὡς πορφύρᾳ διαλιπαρούμενος. τρεῖς δ' ἔτος θερμὰς πύλας παρέχει. λουτρῶνες δ', ἔνεισι σοι μὴ τῶν ἀφ' ἑαυτῶν οἴκων αὐδῆς ἐπαινέσαι, ἀλλὰ ταχίαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, διὰ ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος. καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ, ὕψη πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ παντάχοθι πολλὴ χάρις, καὶ Ἀφροδίτη ἐπαυθεῖ. καὶ γὰρ τὸ κάλλος Πινδαρικὸν, λιχνεύμενον ἔργον, πρόσωπον χρὴ ἡμῖν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ μάλιστα, καὶ ὑπὸ φέγγους, καὶ τῆς φωσφόρου μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας, τὸ μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορέαν πρόκεχωρηκὼς ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον ὕδατος δὲ μεσημβρινοῦ αἴρος. τοὺς γὰρ πολλοὺς δὲ θάλπους δρομέας, νότου, καὶ εὔρου, καὶ ζεφύρου ὑπέθηκε. τί ἂν σοι τὰ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι, παλαίστρας, καὶ τοὺς κοινοὺς τῶν ἱματιοφυλακούντων καθέδρας, ταχίαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακρᾶς τῆς ὁδὸν ἔχοντας, δὲ χρήσιμα τε, καὶ ἀσφαλῆ ἔνεκα. καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι

pulcherrima, & ad ſtandum, ſedendumque accommodatiſſima, & ad immorandum minimè noxia, & ad volutandum utiliſſima, & ipſa Phrygio lapide ad ſummum tectum relucens. Deinceps calidus ſuſcipit tranſcurſus, Nomadio lapide coagmentatus. Porrò interior habitatio elegantiſſima, & luce multa plena eſt, & inſtar purpuræ renitet: hæc tria thermarum labra exhibet. Cæterùm tibi jam loto licet viam non per eaſdem habitationes remetiri, ſed celeriter ad frigidam per vaporarium leniter tepeſcens reverti. Et hæc omnia magna luce, multoque diei ſplendore intus ſplendent. Præterea altitudinis ineſt proportio, conveniunt latitudines cum longitudinibus: & ubique multa venuſtas, & elegantia efflorescit. Etenim ex præclari Pindari ſententia, Opus exordientibus, eminus fulgens apponenda facies: quæ & ipſa elegantia, & lumine ac feneſtris conſtet. Etenim verè ſapiens Hippias frigido balneo accommodam habitationem, ad boream procedentem fecit, nec aëris meridiani expertem. Eas verò quæ multo calore indigent, Noto, Euro, & Zephyro ſubjecit. Quid ad hæc tibi palæſtras memorem, & veſtes aſſervantium communes habitationes, compendioſam non prolixam ad balneum viam habentes, tum utilitatis capiendæ, tum noxæ vitandæ gratia? Neque ſuſpicetur quiſquam me opus exiguum oratione exornandum ſuſcepiſſe. Nam in rebus communibus, nova com-

1 Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος] Sic vertit Opſopœus. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat credo vertere, nam *Numidæ* dicuntur Græce Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *extructus*, melius, *ſi instituatur* dixiſſet. *Palm.*

1 Λαμ-

σην κάλλους δείγμασι, ὁ μικρᾶς σοφίας ἔργον πέμπω. οἷον δὲ τὸ λουτρὸν ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπέδειξεν, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου χρείας, τὸ χρήσιμον, τὸ εὔκαιρον, τὸ εὐφυὲς, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἁρμόττον, τὸ τῇ χρείᾳ πρέπον. καὶ σώζοιτο, τῇ ἄλλῃ σοφίᾳ κεκοσμημένον. ἀμφόδων τε ἀναπαύσεσιν δυσὶν ἀναχρήσασιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς πυρωμένον. ὁρῶν δὲ τὰς δηλώσεις, τῷ μὲ, δι' ὕδατος, καὶ μυκήματι, τῷ δὲ, δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον, πάντα ἰδίᾳ μὴ λανθάνειν τὸ ἀρίστου ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀποπτα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀγαπᾶν, μᾶλλον δὲ βασκαίνειν μοι δοκεῖ. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ διαπραττόμενον ἐμεγάλυνα τῷ λόγῳ. εἰ δέ τις παρόντας καὶ λουσαμένους τοσοῦτος, πολλὰς οἶδα καὶ ἄλλας ἔχοντας τὰς κατασκευάς μοι τῶν ἐπαίνων.

comminisci pulchritudinis specimina, non exiguæ sapientiæ tribuo: quale hoc opus admirabilis Hippias nobis edidit, omnes balnei præstantis partes complectens, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem, quod loco est accommodatum, quod tutum usum exhibet. Præterea reliquo artificio exornatum, biviorum necessariorum duplicibus secessibus, multisque januarum egressibus munitum: geminisque indiciis, uno per aquam & sonitum, altero per solem horas demonstrans. Quibus visis, convenientem operi laudem non tribuere, non solùm insipientis, sed etiam ingrati, imò potiùs invidi esse existimavi. Itaque ego pro virili cùm operi, tum opifici, & effectori, verbis gratiam rependo. Quòd siquando Deus copiam lavandi fecerit, scio me complures alios habiturum, qui communes mecum ejus laudes habebunt.

ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ, Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

PRÆFATIO SEV BACCHVS.

ARGVMENTVM.

Præfatio quadam est, quales & nostri homines in enarrandis authoribus, aut aliis rebus tractandis, ipsis operibus præmittere solent. Monet autem Lucianus auditores suos, ne solùm compositionis novitatem in scriptis suis spectent, neve ideo pro parvis aut contemnendis illa habeant, quia comica, ac satyrica quadam, sub dialogi gravitate tractet, sed magis ipsam rem spectent: ne idem illis, quod Indis olim, accidat, dum Bacchi exercitum ut muliebrem, & à re militari alienum contemnunt. Deinde autem & veniam precatur ætati, si paulò verbosior aut loquacior nonnullis fortè videatur, factum suum etiam hic, collatione quadam Indorum cohonestans.

Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, κωλύει γὰρ οὐδὲν εἰμὴ & μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι βακχικὸν, φασὶν ὅτι καταφρονήσαι αὐτοῦ τὸ σῶμα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥσπερ καταγελᾶν ἐπιόντος. μᾶλλον γὰρ ἐλεεῖν τὸν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένην ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιάξειεν. ἦκουν γὰρ εἰμὴ τὸ σκοπῶν ἀλόκοτα ὑπὸ τῶν στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγελάστων, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτὴ, καὶ εἰ λόχοι, γυναῖκες εἶεν ἐκφρονες, καὶ μεμιτωμέναι, κιττοῦ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα & ταῦτα, καί τινα πλατέα κῶφα, βυρσόδετα, εἴ τις μόνον ἁψοσιάψειεν. [1] ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον & τὰ τύμπανα. ὀλίγους δὲ τινας ἀκρόκομους γεγενισμένους ἐνεῖναι γυμνὰς κόρδακα ὀρχουμένους, [2] ὀφρὺς ἔχοντας κεφύσας, οἷα τοῖς ἄρτι γρυπηθεῖσιν ἐλάφοις ὑποφύεται. καὶ τὸ μὲν στρατηλάτειν αὐτῶν, ὑφ' ἅρματι & χαλᾷ παρθένειον ὑπεζευγμένον, ἀγχίνοον ἀκριβῶς, καὶ ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρειὰν, κεραυνοφόρον, βοτρύοις ἐστεφανωμένον, μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον καὶ περφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἕνα μὲν τινα βραχὺν πτερσοῦντα, ὑπόπαχυν, σφριγαύχενα, ῥινόσιμον, ὦτα μεγάλα ὀρθὰ ἔχοντα, ὑπότρομον, ναρδέκει ἐπτερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τινὸς πολλὰ ἱππάσιμα & κραιπνοῦ, καὶ τοῦτον παῦρον πίλινόν τινα σκυ-

Quo tempore Bacchus exercitum adversus Indos duxit (nihil enim, ut puto, prohibet, quominus Bacchicam fabulam vobis narrem) ferunt ipsum ita ab illius regionis hominibus fuisse initio contemptum, ut accedentem irriderent: imò temeritatem illius miserarentur, ut qui protinus ab elephantis conculcaretur, si adversa acie occurreret. Audiverant enim, opinor, exploratores de ipsius exercitu absurda renuntiantes, Nimirum phalangem ipsi & manipulos constare ex mulieribus insanis & furentibus, hedera redimitis, cervina pelle amictis, hastas quasdam gerentibus, non ferro, sed hedera confectas, tum scuta quædam levia quæ resonarent: siquis tantummodò attigisset: nam & tympana clypeis assimilabant. Esse præterea paucos quosdam rusticos juvenes nudos, qui cordacem saltarent, caudas & cornua haberent, qualia hœdis recens natis succrescunt. Ipsum verò exercitus ducem, curru vehi junctis pardalibus tracto, penitus imberbem, neque vel tantillum genis pubescentem, cornigerum, racemis coronatum, mitra purpurea comam revinctum, aureis cothurnis calceatum. Secundum verò ab imperatore locum obtinere duos, quorum alter brevis erat staturæ, senex, crassiusculus, ventricosus, simus, auribus magnis & arrectis, tremulus, thyrso innixus, in asino plerumque equitans, crocoto indutus, eumque magnæ authoritatis in ducendo exercitu ipsius col-

1 Ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον] Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) Marcil.

2 Ὀφρὺς ἔχοντας κεφύσας] Ὀφρὺς ἔχοντας & κέρατα. Idem.

1 Οὐδ'

ταῦρος ἐέρχεται αὐτῷ. ἕτερον δ' πρόσωπον ἄθρωπον, τράγου τε τὰ νέρθε τοιαῦτα, κεμπύλαι κέρασι, βαθυπώγωνα, ὀργίλον, καὶ θυμικόν. ἡνία τέρατα μὲν, σύριγγα φέρων ἐν δεξιᾷ δ', ῥάβδον κεμπύλλιον ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον τὸ στράτευμα δ' φοβερὰς αὐτὸν, καὶ τὰς γυίμας δ' φοβερὰς αὐτὸν, καὶ σείειν ἐπιμωμένας τὰς κόμας, ὁπότε σεσοίσι, καὶ βοᾶν τὸ εὖ. τοῦτο δὲ εἰκάζειν κελεύειν αὐτῶν τὸ διασύρειν. τὰς δ' ἐν ποίμνας, διηρπακὰς ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἔτι ζώντα τὰ θήλεα. ὠμοφάγους γὰρ πάνυ αὐτὰς εἶναι. ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ, καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ οὐδ' ἀντεξάγειν, ἢ ὡπλισμένας ἥξειν. ἀλλ' εἰ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπιφήσειν αὐτοῖς οἱ πλησίον ἠξίουν, σφίσι δ' ἐκ νικᾶν αἰσχρὸν εἶναι, καὶ φονεύειν γυναῖκα μεμηνότα, καὶ ἡλιτέρειν ἄρχοντα, καὶ μεῖον σμικρὸν γεγονέναι, καὶ ἡμιτραλιότατον ἄλλον, καὶ γυμνητὰς ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δ' ἠγγέλθη πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρους κατασφλέγων, καὶ ἀνάπλεα τὰς ὕλας, καὶ τὰ βορειοῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπιπλάντος, ὅπλοις γὰρ τοῖς διονυσιακοῖς τὸ πῦρ παντῷ αὐτοῦ, καὶ δὴ κεραυνῷ. ἐντεῦθεν ἤδη ἀναλάμβανον τὰ ὅπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ἐπισύξαντες, ἐς ἐγκαλινώσαντες, καὶ τὰς πύργους ἀναδήμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπέξησαν, κατὰ φρουροῦντες μὲν τότε, ὀργιζόμενοι δ' ὅμως, καὶ σπουδάζοντες ἀκόντιστοι αὐτοῦ στράτευμα δ', τ' ἀγάνεσι σκηνοῦσι στρατηλάτην. ἐπεὶ δ' πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ, ἐκτεθέντες τὰς ἐλέφαντας, ἐπῆγον τὴν φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δ', τὸ μέσον μὲν αὐτὸς ἔχων

collegam. Alter monstrosus homo, qui partibus inferioribus hircum referret, in cruribus crines haberet, cornutus, promissa barba, iracundus, & animosus esset: qui læva fistulam, dextra baculum incurvum attollendo gereret, & universa castra circunsiliret, quem mulieres timerent, & quum accederet, comas vento agitatas quaterent, & clamarent evohe: quo nomine earum dominum vocari conjice. Greges verò à mulieribus esse jam discerptos, & vivas adhuc pecudes dilaniatas. Nam esse crudivoras illas. His auditis Indi, eorumque rex, ridebant ut par erat, neque obviam instructa acie prodire dignabantur. Sed si propiùs accederent, mulieres in eos immittere statuebant: quòd putarent turpe sibi esse, vincere & necidare mulieres furentes, & ducem effœminatum, & temulentum parvum senem, & semimilitem alium, nudosque saltatores, ridiculos omnes. Sed posteaquam nuntiatum est Deum incendio regionem vastare, & urbes cum ipsis viris comburere, & sylvas incendere, ac brevi temporis spatio totam Indiam igne impleviſse (nam ignis telum est Bacchi, à patre acceptum, & ex fulmine oriundum) tum diligenter arma sumpserunt, instratis & frænatis elephantibus, dorsoque impositis turribus in eos adverso exercitu prodierunt, etiamdum tamen contemnentes, & irati, & comminuere properantes ipsis cum castris imberbem illum imperatorem. Postquam autem propiùs accesserunt, & in mutuum conspectum venerunt, Indi collocatis in acie prima elephantis, exercitum adduxerunt. Bacchus verò ipse medium tenebat. Sile-

ἔ πίρας ὁ αὐλός. ἔ δεξιᾶ μέ, ὁ Σειληνός. ἔ ὠνύμην ὁ, ὁ Πὰν ἠγάπα. λοχαγοὶ ὁ, καὶ ταξίαρχοι, σατυροι ἐγκεκριμένοι. καὶ τὸ μὲ σαύδημα, ἰὼ ἅπαντα τὸ εὐοῖ. οὗτος ὁ τὰ τύμπανα ἐπαιώζειτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε. καὶ ἔ σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας, ἐπήνλε τὸ ὄρθιον. καὶ ὁ ἔ σειληνὸς ὄνος, ἐνυάλιόν τι ὠγκήσατο. καὶ αἱ μαινάδες, σὺν ὀλολυγῇ ἐπεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τὰ θύρσων ἄκρα λαμπρυνόμεναι τὸ σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ ὁ, καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν, αὐτίκα συγκλίναντες, σὺν ἀδηνὶ κόσμῳ ἔφευγον, ἀλλ' οὐδὲ βέλος ἐφιέντες ὑπομείναντες. καὶ τέλος, καὶ κρατοῦς ἁλῶσαι, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν καταγελωμένων, ἐγὼ μαθόντες ὡς οὐκ ἐρρωσῦν ἀπὸ τῆς ὀψὲ τῆς ἀκοῆς καὶ φρονεῖν ξένων τραπέσθαι. ἀλλά τί φῶ τὸν Διόνυσον ἦτες ὁ Διόνυσος, εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκοῦσι, καὶ ὡς χαίρειν μή με κορυβαντιᾶν, ἢ τελέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ πάμπαν εἰκάζω τοῖς θεοῖς, ὁμοῖόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ ὡς τὰς κρίσεις τὸν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον ἐ ὡς τὰς ἐμὰς. οἰόμενοι γὰρ σατυρικὰς; καὶ γελοῖά τινα, καὶ κωμικῆ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούσας, τοιαῦτα πεπεῖσθαι, οὐκ οἶδ' ὅτι δίκαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἰμαι, μὴ τὸν ἀρχὸν ἀφικνεῖσθαι, ὡς ἦδιον ἔσον παρέχειν τὸ ὦπα κώμοις γυμνασικοῖς, καὶ σκιρτήμασι σατυρικοῖς, καταθέοντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων. οἶδε, ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἥκοντες, ἀντὶ ἔ κιττοῦ σίδηρον φορῶντες, ἦδη ὄντως ἐπαινεῖν τολμῶσι, τὸ παραδόξου ἔ πεπλασμένου πεφοβημένοι, ἀλλὰ θηρίων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἰὼ καὶ νῦν ὡς ποτὲ ἐγὼ ποτε τὸν τελετὸν ἐξελήσουσιν

nus cornu dextrum, Pan sinistrum ducebat: manipulorum ductores, & centuriones Satyri erant interpositi: signum omnibus erat Evohe. Statim percussa tympana perstrepebant, ipsaque cymbala classicum canebant: unusque è Satyris accepto cornu orthium occinebat. Tum Sileni asinus Martium quiddam rudit: & Mænades cum ululatu in eos insilierunt, succinctæ draconibus, atque ex summis thyrsis ferrum denudantes. Indi autem, eorumque elephantes, ilico declinantes nullo ordine fugiebant, non ausi intra teli jactum venire. Tandem vi capti sunt, abductique captivi ab iis quos antè deridebant: re ipsa experti quam non oportuerit prima statim fama adductos, peregrinum exercitum contemnere. Sed quid ad Bacchum ille Bacchus, dixerit aliquis? Nam mihi videtur vulgus (ac per Gratias obsecro ne me insanire, aut prorsus temulentum esse suspicemini, si mea cum Diis comparo) eodem quo Indi illi modo erga novas orationes affectum, quemadmodum & erga meas. Rati enim satyrica, & ridicula, valdeque comica ex nobis audiri, istiusmodi crediderunt, nescio, quòd ita illis de me visum esset. Alii, ne principium quidem attingunt, quasi nihil sit opus aures præbere proterviæ muliebri, & saltationibus satyricis, ab elephantis descendendo. Alii verò tanquam ad tale quid venientes, invento pro hedera ferro, neque sic laudare audent, inaudita rei novitate perturbati. Sed confidente animo illis denuntio, quòd si in præsentia quoque, ut antea facere consueverunt, festivitatem

ipse-

ἐπιδὴν παιδάκις, καὶ ἀσαμηθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κρηνῶν τ' ἀπὸ κρατῆρ, καὶ μὴ κωλύφρονα τ' εὐτύχημ, καὶ σιλλικῶν, πάσι δ' ἐς κράσιν δ' κρατῆρος τύτε, εὐφαγχάζεται δ' αὐτοὺς, κ' παιδάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν τὸ εὐοῖ. ἔστι μ' ὅτ', ἰλαδήσειν γὰρ ἀκρὸν, ποιήσω. ἴ, τ δ' φίλον. ἐγὼ δ', ἐπειδὴ ἐπὶ σὺ ἰνδὶς ἐσμεν, ἐθέλω δ' ἄλλο τοῦτ' διηγήσασθαί τ τ' σιλλίῳ, ἐφ' ἃ σοὶ τ Διόνυσον, ὃσ' αὖτ', ὅσ' ἂν ποιῶμ' ἀλλότριον σὺ ἰνδῶν πρὸς μαχλαίοις, οἳ πὰ λαιὰ δ' ἰόντ' ποδαμοῦ, εἰ κ' ῥὲν αὐτὸ βλέπεις, ἐπιμεμῤῥοι, μέχρι, ὡς τ Ὠκεανὸν κρήπιδι. ὃ δ' τόπος ἄλσος ἐστὶ σὺ περιφερὲς, ὑπὸ μεγάλω χωρίω, συνηρφὼ δέ. κυπὶς γὰρ πόλυς, καὶ ἄμπλοι. σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶν. σὺτοῦδε πηγαί εἰσι τρεῖς, πολλὸν, καὶ διειδέστατ ὕδατ. ἡ μ', Σατύρ. ἡ δ', Πανός. ἡ δ', Σιληνοῦ. καὶ ἰσὶ ἐρχόντων εἰς αὐτὸ οἱ ἰνδοὶ ἅπαξ δ' ἔτους, ἑορτάζοντες τῷ θεῷ, καὶ πίνοντ τ πηγῶν ἀκ ἀπαύστ ἄπαστοι, ἀλλὰ κατ' ἡλίκιαν. τὰ μ μειράκια, τ τ πατέρων. οἱ ἄνδρες δ', τ παιδικῆς. τ δ' σιλλοῦ, οἱ καθ' ἡμέ. ἃ μ ὧν παίζουσι οἱ παῖδες ἐπειδὰν πίωσιν, ἃ μὲν οἱ ἄνδρες τολμῶσι κραιπάλῃσι τῷ Πανὶ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' οἱ γέροντες ποιοῦσιν ὅταν μεθυσθῶσι δ' ὕδατος, οὐκ ἀλλότριον εἰπεῖν. ἐπειδὰν πίῃ ὁ γέρων, καὶ κρατήσῃ αὐτὸν ὁ σιλλοῦς, αὐτίκα ἐπαλὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ

spectare sæpe voluerint, ac veteres compotores recordati fuerint, tunc temporis celebratarum comessationum, nec Satyros Silenosque contempserint, sed ad satietatem usque ex hoc cratere biberint, ipsi quoque sint baccchaturi, & sæpe nobiscum illud evohe dicturi. Quare illi, siquidem liber est auditus, faciant quicquid erit animo gratum. Ego autem posteaquam adhuc apud Indos versamur, volo etiam aliud quid eorum quæ ibi geruntur, recensere: non quod ad Bacchum pertineat, quanquam neque id ipsum à nostro instituto est alienum. Apud Indos Machlæos, qui lævum Indi fluvii littus, si secundo flumine labentem respicias, incolentes, ad Oceanum usque pertingunt: apud hos est lucus, in loco circunsepto, non admodum magno, sed umbroso. Nam hedera multa, vitesque ipsum penitus opacum reddunt. Hic tres sunt pulcherrimæ & limpidissimæ aquæ fontes: unus Satyris, alter Pani, tertius Silenosacer. Eò semel quotannis ingrediuntur Indi, festum diem Deo celebrantes, bibuntque de fontibus, non sine descrimine omnes de omnibus, sed pro ratione ætatis. Nam de Satyrorum juvenes, de Panis viri, de Sileni fonte bibunt qui meæ sunt ætatis. Ac quid pueris occidat postquam biberint, aut qualia audeant viri numine Panos afflati, longum esset referre. Sed quæ senes faciunt aquæ potu inebriati, dicere non est alienum. Postquam bibit senex, ipsumque corripuit Silenus, ilico diu obmutescit, hominemque he-

1 Οὐδ' ὃν σιωπῶμ' ἀλλότριον ἐν Ἰνδοῖς] Οὐδ' ὃν σιωπῶν α. ε. 1. Patescit narratione sequente. *Marcil.*

κέρας ὁ αὐτός. ἡ δεξιὸν μέν, ὁ Σειληνός. ἡ δὲ ὀνύμακα ὁ Πάν. λοχαγοὶ δέ, καὶ παξίαρχοι, σάτυροι ἱκανοὶ πεποίηνται. καὶ τὸ μὲν σύνθημα, ἰὼ ἅπασι τὸ εὐοῖ. οὕτως ἐτύμπανα ἐπεκροτεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε. καὶ τῶν σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας, ἐπήλασε τὸ ὄρθιον. καὶ ὁ μὲν Σειληνὸς ὄνος. συνάλιόν τι ἀνεκρούετο. καὶ αἱ μαινάδες, σὺν ὀλολυγῇ ἐπεπήδησαν αὐτοῖς, δρακόντων ὑπεζωσμέναι, καὶ τὰ ῥόπτρων ἄκρα ἀπομυδῶσι τὸ σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ δέ, καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν, αὐτίκα ἐκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδὲ εἰς βέλος ἐξιέναι τολμήσαντες. καὶ τέλος, καὶ ἑκράτησαν ἐλαύνοντες, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν πάνυ καταγελωμένων, ἐγὼ μαθόντες ὡς οὐκ ἐμοὶ λόγῳ ἀπὸ τῆς ἀνοήτου καὶ ἀφρονεῖν ξένην πραθείσης. ἀλλά τί ποτὲ τὸν Διόνυσον ἔτις ὁ Διόνυσος, εἴποι τις ἄν. ὅπως μοι δοκῶσι, καὶ ὡς χαρίεντων μή με κορυβαντιᾶν, ἢ τελέως μεθύειν νομιζόντων, εἰ τιμῇ εἰκάζω τοῖς θεοῖς, ὁμοίου τι πάσχειν οἱ πολλοὶ ὡς τοὺς κεινοὺς τὸν λόγον τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνους, οἷον ἐ ὡς τοὺς ἐμούς. οἰόμενοι γὰρ σατυρικήν; καὶ γελοῖά τινα, καὶ κωμικὴν κωμικῶν παρ' ἡμῶν ἀκούσεσθαι, τοιαῦτα πεπισθήκασιν, οὐκ οἶσθ' ὅπως δεῖξαι αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἰμαι, μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνεῖσθαι, ὡς οὐδὲν ὅσον παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι σατυρικοῖς, καθάπαξ ἀπὸ τῆς ἐλεφάντων. οἶδε, ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἥκοντες, ἀντὶ δὲ κισσοῦ σίδηρον φορῶντες, οὐδ' ὕπως ἐπαινέσαι τολμῶσι, τῷ παραδόξῳ δὲ πράγματος πεφορυβημένοι, ἀλλὰ βαρβάρῳ ἐπαγγέλματι αὐτοῖς, ὅπ ἐμοὶ καὶ νῦν ὡς ἐσθ' ὅτε ποτὲ τὴν τελετὴν ἐξελήσουσιν

nus cornu dextrum, Pan sinistrum ducebat: manipulorum ductores, & centuriones Satyri erant interpositi: signum omnibus erat Evohe. Statim percussa tympana perstrepebant, ipsaque cymbala classicum canebant: unusque e Satyris accepto cornu orthium occinebat. Tum Sileni asinus Martium quiddam rudit: & Mænades cum ululatu in eos insiluerunt, succinctæ draconibus, atque ex summis thyrsis ferrum denudantes. Indi autem, eorumque elephantes, ilico declinantes nullo ordine fugiebant, non ausi intra teli jactum venire. Tandem vi capti sunt, abductique captivi ab iis quos antè deridebant: re ipsa experti quam non oportuerit prima statim fama adductos, peregrinum exercitum contemnere. Sed quid ad Bacchum ille Bacchus, dixerit aliquis? Nam mihi videtur vulgus (ac per Gratias obsecro ne me insanire, aut prorsus temulentum esse suspicemini, si mea cum Diis comparo) eodem quo Indi illi modo erga novas orationes affectum, quemadmodum & erga meas. Rati enim satyrica, & ridicula, valdeque comica ex nobis audiri, istiusmodi crediderunt, nescio, quòd ita illis de me visum esset. Alii, ne principium quidem attingunt, quasi nihil sit opus aures præbere proteruiæ muliebri, & saltationibus satyricis, ab elephantis descendendo. Alii verò tanquam ad tale quid venientes, invento pro hedera ferro, neque sic laudare audent, inaudita rei novitate perturbati. Sed confidente animo illis denuntio, quod si in præsentia quoque, ut antea facere consueverunt, festivitatem ipse-

ἐπιδῆν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῆναι οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων καινῶν τε τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονῆσαι τε σατύρων, καὶ σιληνῶν, πίωσι δ' ἐς κόρον δὲ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσειν δὲ αὐτούς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν τὸ εὐοῖ. ὅτου μὲν οὖν, ἱλαύτερον δὲ ἀκοῦσαι, ποιοῦντων. ὁ, τι δὲ φίλον. ἐγὼ δ', ἐπειδήπερ ἦκε τὸ Ἰνδικὸς ἐσμὸν, ἐθέλω δὲ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαί τι τῶν ἐκεῖθεν, οὐκ ἀ ἀφεὶς τὸν Διόνυσον, ὁσὶ αὐτὸν, [1] ὁσὶ δὲ ποιεῦσιν ἀλλότερον τὸ Ἰνδικὸς τοῖς μαχλαίοις, οἱ παλαιὰ δὴ Ἰνδῶν πεζάμενοι, εἰ κή ῥοὴν αὐτῇ βλέπεις, ἐπιμιγάδες, μέχρι, ἀφ' ὃ τὸ Ὠκεανὸν κεχήκασι. ἔνθα τύπις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, ἀ πάνυ μεγάλῳ χωρίῳ, συνηρεφὲς δέ. κίττιος γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι. σύσκιοι αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσι. σύστομοι δὲ πηγαί εἰσι τρεῖς, καλλίστης, καὶ διειδεστάτου ὕδατος. ἡ μὲν, Σατύρου. ἡ δὲ, Πανός. ἡ δὲ, Σειληνοῦ. καὶ εἰσίρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ ἅπαξ δὲ ἔτους, ἑορτάζοντες τῷ θεῷ, καὶ πίνουσι τῶν πηγῶν οὐχ ἁπασῶν ἄπαστος, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν. τοὺς μὲν μειρακίσκους, καὶ τὰ σατύρου. οἱ ἄνδρες δὲ, τὰ παιδικῆς. τὰ δὲ δὴ σειληνοῦ, οἱ πρεσβύται. ἃ μὲν οὖν πάσχουσιν οἱ παῖδες ἐπιδὰν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τοῦ Πανὸς, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' οἱ γέροντες ποιοῦσιν ὅταν μεθυσθῶσι δὲ ὕδατος, οὐκ ἀλλότερον εἰπεῖν. ἐπειδὰν πίῃ ὁ γέρων, καὶ κρατήσῃ αὐτὸν ὁ σιληνὸς, αὐτίκα ἐπὶ πολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ

spectare sæpe voluerint, ac veteres compotores recordati fuerint, tunc temporis celebratarum comessationum, nec Satyros Silenosque contempserint, sed ad satietatem usque ex hoc cratere biberint, ipsi quoque sint bacchaturi, & sæpe nobiscum illud evohe dicturi. Quare illi, siquidem liber est auditus, faciant quicquid erit animo gratum. Ego autem posteaquam adhuc apud Indos versamur, volo etiam aliud quid eorum quæ ibi geruntur, recensere: non quod ad Bacchum pertineat, quanquam neque id ipsum à nostro instituto est alienum. Apud Indos Machlæos, qui lævum Indi fluvii littus, si secundo flumine labentem respicias, incolentes, ad Oceanum usque pertingunt: apud hos est lucus, in loco circunsepto, non admodum magno, sed umbroso. Nam hedera multa, vitesque ipsum penitus opacum reddunt. Hîc tres sunt pulcherrimæ & limpidissimæ aquæ fontes: unus Satyris, alter Pani, tertius Sileno sacer. Eò semel quotannis ingrediuntur Indi, festum diem Deo celebrantes, bibuntque de fontibus, non sine descrimine omnes de omnibus, sed pro ratione ætatis. Nam de Satyrorum juvenes, de Panis viri, de Sileni fonte bibunt qui meæ sunt ætatis. Ac quid pueris occidat postquam biberint, aut qualia audeant viri numine Panos afflati, longum esset referre. Sed quæ senes faciunt aquæ potu inebriati, dicere non est alienum. Postquam bibit senex, ipsumque corripuit Silenus, ilico diu obmutescit, hominemque he-

[1] Οὐδ' ἂν ποιῶσιν ἀλλότερον τὸ Ἰνδικὸς] Οὐδ' ἂν ποιῶσιν a. e. I. Pateſcit narratione ſequente. *Marcil.*

παρηβαρῶλι ἐ βεβαπλισμῶν ἔοικεν. εἶτα ἄφνω φασί τι λαμπρὸν, καὶ φθέγμα τοιοῦτον, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐξίστησι αὐτὸν, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν. εἰ δ' ἂν ἐπιμείσας, παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῶς λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνεῖναι μέντοι πάνυ, καὶ κόσμια, καὶ καθ' τὸν Ὁμηρον ἐκεῖνον ῥήτορα. νιφάδεσσι γὰρ ἐοικότα χειμερίῃσι διεξέρχονται. εἰ δὲ ἀπολήξασί σοι κύκνοις καὶ τῶν ἡλικίαν ἐκφύσαι αὐτοῖς, ἀλλὰ πτερυγώδες τι πυκνὸν, καὶ ἐπίτροχον συνάπλωσιν, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τοιοῦτον ἢ ἤδη ἀφεθείσης αὐτῆς τὸ μέθυς, σιωπῶσι, καὶ ὡς τὸ ἀρχαῖον ἀναπτέχουσι. τὸ μέντοι ἀποδοξάσθαι εἰ δεῖ πω εἰπεῖν. ὧν γὰρ ἀπλῆ ὁ λόγος μεταξὺ καταλείπῃ οὐ διεξῃρῆ τὸν λόγον, δῶτος ἡλίκης κωλύσεις, ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν, αὖθις ἐκεῖνα συνάπτῃ, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. τοιοῦτά μοι κατὰ τὸν μῦθον εἰς ἐμαυτὸν ἀπεσκώφθω. καὶ μοὶ τὸν Δία σῶν ἂν ἐπαναγάγωμι τὸ ἐπιμύθιον. ὀρθῶς γὰρ ἤδη καθὸν τῷ μύθῳ ἔοικα, ὥστε ἐῶ μὲν τὰ ἀποφαίνωμαι, ἡ μέθη αἰτία. εἰ δὲ πιστὰ δέξει τὰ λεγόμενα, ὁ σιληνὸς ἵλεως ἔσται.

heluco laborantem, aut mero prolutum refert. Deinde ex improviso clara voce & loquela vehemente, & spiritu acuto innata ipsi, ex mutissimo fit loquacissimus. Sed nec obturato ore illum compescueris, quominus continuè loquatur, & longos sermones connectat: ea quidem omnia sapienter & ornatè, & juxta Homericum illum oratorem contexendo. Nam hybernis nivibus consimilia differunt. Neque verò sufficiet, ut illos ætatis ratione cum cygnis compares, cùm cicadarum cantillationi simile quiddam, densum, & volubile componant, ad profundam usque vesperam. Inde jam discussa ebrietate conticescunt, & ad *antiquum* morem redeunt. Sed quod est maximè admirandum, nondum expositi. Quòd si senex imperfectam interim, quam habebat orationem reliquerit, solis occasu prohibitus eam ad finem perducere: pota novo anno aqua, rursus illa componit, quæ superiore dicentem ebrietas destituit. *Istis* ego in me ipsum cavillis *Momi in* morem lusi: neque per Iovem fabulæ sensum adducam. Videtis enim jam quatenus fabulæ sim similis. Quare siqua in re desipiamus, in causa est ebrietas. Sin prudenter dicta videntur quæ produximus, Silenus certè fuit propitius.

PRÆ-

ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ, Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

PRÆFATIO, SEV HERCVLES GALLICVS.

ARGVMENTVM.

Præfatio eſt ejuſdem rationis, cujus & ſuperior, niſi quòd, quantum ad argumentum attinet, rationem & cauſſam hic reddit, cur natu jam grandior, adhuc in eloquentiæ exercitatione verſetur, ſtudium atque ætatem ſuam exemplo eo defendens, & ut ipſe ait, etiam conſolans, quo apud Gallos ipſa eloquentia depingitur: nimirum Herculis, ejuſdemque jam ſenioris imagine. Fingit autem imaginem ſeu typum eum, à ſacerdote quodam Gallorum, quales ea ætate Druidæ fuiſſe perhibentur, explicatam, & ſingulorum picturæ ejus membrorum rationem ſibi traditam eſſe, etiam Homeri atque aliorum poëtarum locis, ut poſte à perito Græcarum literarum additis. De quibus in ipſo orationis contextu ac ſerie videri ſatius eſt, quàm hic pluribus immorari.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ ὅσμιον ἐνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ. τὸ δ' εἶδος δὲ θεῷ, παντὶ ἀλλήλοις γράφουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαντίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὄσαι λοιπαὶ τὲ τρίχες. ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ λαμπρὸν καὶ μιλάνθρωπον ἐς τὸ μελανίζον, οἷοί εἰσιν οἱ ἡλιοπληθεῖς γέροντες. μᾶλλον δ' Χαρώνα, ἢ Ἰαπετὸν τινα τὲ ὑποταρταρίου. καὶ πάντα μᾶλλον, ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ ἐ τοιοῦτον ὤν, ἔχει ὅμως τινὰ σκύλα δὲ Ἡρακλέος. καὶ γὰρ τινα διφθέραν ἐνέπλεξαν τῶν δὲ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὰ γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐντέταμένον ἡ ἀριστερὰ ἐπιδείκνυσι. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστι. ταῦτά μοι ἐν ἱερεῖ τῶν Ἑλλήνων ἔτι θεωμένῳ τοιαῦτα ἐξηγουμένου τὰς

Herculem Galli lingua vernacula Ogmium vocant: ſed Deum hunc inuſitata prorſus ſpecie depingunt. Decrepitus eſt apud illos, recalvaſter, reliquis capillis planè canis, cute rugoſa, & in aterrimum colorem exuſta, cujuſmodi ſunt hi nautæ ſenes. Charontem potiùs, aut Iapetum quempiam ex his qui apud inferos verſantur, & omnia potiùs quàm Herculem eſſe conjiceres. At quamquam eſt hujuſmodi, tamen Herculis ornatum gerit, ut qui leonis exuvio ſit indutus, & clavam dextra teneat, & pharetra ab humeris pendeat, & arcum tenſum læva prætendat. In ſumma, eſt Hercules. Hæc equidem arbitrabar in Græcanicorum Deorum contumeliam perperam fa-

Κελτὸς ἐς τὸν μορφὸν τὸν Ἡ-
ρακλέους, ἀμωσγέπως αὐτὸν τῇ τοι-
αύτῃ γραφῇ, ὅτι τῷ χρόνῳ ποτ'
αὐτῶν ἐπῆλθε, λείαν ἐλαύνων, ὁπό-
τε τὰς Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν, κα-
τέδραμε τὰ πολλὰ τῆς ἑσπερίου γε-
νῶν. καίτοι τὸ μὲν δεξιοπλοῦν ἐδέ-
κου ἔφη τὸν εἰκόνα. ὁ γὰρ δὴ γέρων
Ἡρακλῆς ἐκεῖνος, ἀνθρώπων πάμ-
πολύ τι πλῆθος ἕλκει, ἐκ τῶν ὤτων
ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δέ εἰσιν
αὐτοῖς, σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ, καὶ ἠλέκ-
τρου εἰρασμέναι, ὁμοίως ἑκάστῳ τοῖς
κρίκοις. καὶ ὅμως ἀφ' ὅτου ἀσθε-
νῶν ἀγάλματι, ὅτι θρασυνόμενοι βιάζον-
ται, δυσκάμπτοι ἂν δύναιντο, ὅτι ὅ-
λως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντε-
ρείδουσι, ὡς τὸ σφοδρὸν τῆς ἀγωγῆς
ἐξυπλίζοντες, ἀλλὰ φαῦλοι ἕπονται,
καὶ μαλθακῶς, καὶ τὴν ἄγουσαν
ἐπαινοῦντες ἐπιγελῶντες ἅπαντες,
καὶ τῷ φθόνῳ ἐθέλειν τὸ δεσμὸν ἐπιχα-
λῶντες, ἑοικότες ἀχθεσθησομένοις, εἰ
λυθήσονται. ὁ δ' οὐκ ἔστιν ὅτου πώποτε
εἶναί μοι ἔδοξεν, ὅσα ὀκνήσω ἐ-
κεῖνο εἰπεῖν. ἐγὼ γὰρ ὁ ζωγράφος
ὅπου ἐξάψαι τῆς σειρᾶς τις τῶν
δεσμῶν δέοιτο, ὅτι τὸ δεξιὸν μοι,
ἤδη τὸ μόπαλον, τὸ λαιὸν δέ, τὸ
τόξον ἔχοντος, τρυπήσας δι' ἄκρου τὴν
γλῶτταν ἀκρου, ἐξ ἑκάτερα ἐλκομέ-
νους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ ἐπέστρεψε
δὲ εἰς τοὺς ἀγκῶνας μειδιῶν. τοῦτ'
ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰσήκειν ὁρῶν, καὶ
θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀχθο-
μενος. κελτὸς δέ τις παρεστὼς,
οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα ὡς ἐδήλω-
σεν, ἀκριβῶς ἑλληνίζων ἀφεὶς, φιλόσοφος οἶμαι τὰ ἐπιχώρια, ἐμοὶ
σοὶ ἔφη ὦ ξένε, λύσω τὸ αἴνιγμα. πάνυ γὰρ παρῴδεῖν ἔοικας
ὡς οἰκότως. τὸν λόγον ἡμᾶς οἱ κελτοὶ,
οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔμοιγε

facere Gallos, quum eum hujusmodi fingerent effigie, quòd nimirum tali pictura illum ulciscerentur, quòd olim in regionem ipsorum incurrasset, prædam abigens, quum Geryonis armenta vestigans, Occidentalium gentium pleraſque regiones pervastaret. Atqui nondum dixi, quod in imagine erat maximè admirandum. Senex ille Hercules hominum ingentem multitudinem trahit, omnes ab auribus revinctos. Vincula quibus id facit, tenues sunt catenæ, auro electroque confectæ pulcherrimis monilibus assimiles. Atqui cùm vinculis adeò invalidis ducantur, neque fugam meditantur, quanquam commodè possent, neque prorsus reluctantur, aut pedibus obnituntur, adversus trahentem sese resupinantes: sed alacres sequuntur, & læti, ducentem laudantes, ultro festinantes omnes, & quòd antevertere velint, vinculum laxantes, perinde quasi graviter laturi, si solverentur. Neque gravabor dicere, quod omnium absurdissimum mihi visum est esse. Cùm non haberet pictor, unde catenularum summas ansas necteret, videlicet dextra jam clavam, sinistra arcum tenente: perforata summa Dei lingua, ex hac illos trahi fecit: atque hic conversis ad eos quos ducit oculis, arridet. Hæc ego diu constiti intuens, admirans, hæsitans, indignans. Sed Gallus quidam astans, nostratium literarum non ignarus, id quod declaravit, cùm Græcam linguam apprimè proferret, gentis illius ut puto Philosophus. Ego tibi hospes, picturæ, inquit, istius ænigma explicabo: nam videris ad eam vehementer turbatus. Orationem nos Galli, nequaquam arbitramur esse Mercurium, quemadmodum vos Græci:

εἶμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι καὶ πολὺ ἡ Ἑρμῆ ἰσχυρότερος ἦτος. εἰ δ' γέρων ἀπεφαίνετο, μὴ θαυμάσητε. μόνῳ γὰρ ὁ λόγῳ συγγέρα φιλεῖ συναπολῆ ἐπιδεικνυσθαι τὴν ἀκμήν, εἴ γε ἄλλῃ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσι, ὅτι καὶ μὴ τὸ ἀδολεσχεῖν φρένες, ἠρέμησεν δὲ τὸ γῆρας, ἔχει τι λέξαι τὸ κατασοφιστοῦ. ὅταν γοῦν ὁ Νέστορος ὑμῖν λαπρῶς ἐν τῷ γλώττῃ τὸ μέλικκον οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὀπτὴν τὴν λειριόεσσαν ἀφιᾶσαν ὄμφὴν τινα. λείριον γὰρ κυκλεῖτον, εἶτα μέμνημαι, τὸ ἄνθος. ὥστε εἰ τὸ ὦτον ἐκδεδεμένους τοὺς ἀκροατὰς ἕλκει τὴν γλῶτταν ὁ γέρων ἦτος Ἡρακλῆς, ὁ λόγος ἕλκει, μὴ δὲ τοῦτο θαυμάσητε, εἰδότες τὸν τὸ ὦτον, καὶ γλώττης συζυγίαν. ἐπεὶ οὖσα εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ πεπρώτητε. μέμνημαι γὰρ ἔφη ἐγὼ κωμικῶν τινων ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθών. τοῖς γὰρ λαλοῦσιν ἐξ ἄκρας ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστι τετρυπημένη. τὰ δ' ὅλα, καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγοις τοῖς πανύ ἡγωνίσμεθα ἐξεπαίσαντας, σοφὸν γιγνόμενον, καὶ πεῖθοι τοὺς πολίτας βιάσασθαι. καὶ ταῦτα βέλη αὐτῷ, οἱ λόγοι ἦσαν ἄμεμπτοι, ἀξεῖς, καὶ εὐστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες. ἀτραύματα γὰρ τὰ ἔπη, ἃ ὑμεῖς φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν, ὁ κελεύεις ἐμοὶ δ', ἵνα μὴ τῷ τὸ δέδοκα πολὺ πολὺ πιστὸν ἐκποιήσωμαι τοῖς ἐμαυτοῦ εἰ μοι καλῶς ἔχει, πηλικοῦτός ὢν, καὶ πάλαι τὸ ἐπιδείξασθαι πεπονθὼς, αὖθις ἰσχὺν ἐμαυτῷ ψῆφον διδοὺς τοσούτοις δικασταῖς, καὶ κριτῇ ἐπῆλθον ἀναμνησθῆναι τὸν εἰκότα. πῶς μὲ γὰρ ἐδεδίειν, μή τινι ὑμῶν δείξαιμι κωμικῇ μειρακιώδη ποῦπα ποιεῖν, καὶ παρηλικίαν νεανιεύεσθαι. κατά τι ὁμηci: verùm illam Herculi tribuimus, propterea quòd hic Mercurio longè robustior extiterit. Nec mireris quòd senex fingitur. Sola enim Oratio consuevit in senecta absolutum vigorem ostendere, si modò, vestri poetæ verum dicunt, *Obduci juvenum densa caligine pectus, Contrà senectam posse quiddam dicere, Rudi juventa doctius.* Hinc videlicet apud vos & Nestoris lingua melle profluit, & Trojanorum concionatores lirioessam, scilicet floridam vocem emittunt. Nam liria, si bene memini, flores vocantur. Proinde quod ab auribus vinctos ad linguam trahit hic Hercules, nempe Oratio, neque hoc mireris, cùm linguæ cum auribus cognationem noris. Neque ipsi pertusa est in contumeliam lingua: memini enim, inquit, me jambos quosdam è vestris comœdiis discere: *Siquidem loquacibus, Extrema lingua perforata est omnibus.* Denique nos etiam ipsum Herculem quicquid egit, id oratione confecisse, ut pote virum sapientem, & pleraque persuasione sibi subegisse ducimus. Atque ipsius tela, acutè sunt rationes, missiles, citæ, animasque vulnerantes: unde vos quoque pennigera dicta, nominatis. Hactenus Gallus. Ac mihi quidem cùm hæc me conferens mecum perpenderem, num decorum jam esset, ut tam grandis natu, quique jampridem ab his doctrinæ speciminibus me abdicassem, rursum me tot judicum calculis committerem, in tempore subiit animum meum ejus picturæ recordatio. Nam antehac verebar ne cui vestrûm viderer hæc admodum pueriliter agere, qualique præter ætatem juvenari: deinde Homericus aliquis ado-

ερηὸς νεανίσκος ἐπιπλήξῃ μοι εἰπὼν τὸ, Σὺ ἦ βίη λέλυται, καὶ γαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε, ἱππεῦσιν δὲ νῦ τοι θεράπων, βραδὺς δὲ τοι ἵππος, ἐς τὰς πύδας τῦτο λοιδορώμενον. ἀλλ' ὅταν ἀναμνησθῶ ὁ γέρων ὁ ἐκεῖνος Ἡρακλῆς, παύσομαι ποιῶν ἃ θαύσομαι, εἰ μὴ αἰδεῖμην τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιώτης ὢν τῦ εἰκόνος. ὥστε ἰσχὺς μὲν, καὶ τάχος, καὶ κάλλος, εἴ ὅσα σύμμετρος ἀγαθὰ, χαιρέτω ἐ ὁ ἔρως ὁ σὸς ὦ πάϊ ποιῶ, εἰσιόντι μοι ὑποπόλιον ἡδύσμα, χρυσοφαίνων εἰ βάλοιτο πτερύγων, ἢ αὐτοῖς ἀφαπτέσθω. καὶ ὁ Ἱπποκλείδης ὦ φρονεῖ. τῷ λάγῳ ἦ, νῦν ἂν μάλιστα ἀνθεῖν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἶη, καὶ ἕλκειν τῶν ὦτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὡς ἐδέν γε δεῖ μὴ κενωθεὶς λάθοι ὁ γαυρὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως ἀφιμυθώμεθα τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτῦ, καὶ λέγω τῦτο ἐτόλμησα πάλαι νεωλκημένον τὸ ἀκάτιον καθελκύσας, καὶ ὡς τῷ σύντονι ἐπισκάσας, αὖθις ἀφεῖναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ' ὦ θεοὶ ἐ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι ἐξιᾶσι, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησίον τε, ἐ ἐσθλῦ, ἐ ἐπαίρει ἄνεμος δέομεθα. ἵνα εἰ ἄξιοι φανοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ ἀμφελκὺν ὀπίσω ἐπιφλίξαντες πνεύσειαν, οἷλν δὴ μάλιστα ὁ γέρων ἐπιγνοὺς φαίνῃ.

adoleſcens hæc verba mihi impingeret. *Iam periit tua vis, gravis arripuitque ſenectus, Invalidusque tibi famulus, tardique caballi*, videlicet eo ſcommate pedes meos notans. Verùm quoties ſenex ille Hercules animo recurrit, adducor ut quidvis faciam: neque me pudet hæc audere, cum ſim imagini coætaneus. Itaque robur, celeritas, forma, & quotquot ſunt corporis bona, valeant: tuuſque ô Teie vates Cupido, intuitus me ſubcano mento, auro rutilantibus alis, ſi videbitur, vel aquilas prætervolet: neque laborabit Hippoclides. Imò nunc vel maximè tempeſtivum fuerit facundia répubeſcere, florere, vigere, & quàm licet plurimos ab auribus ducere, ac ſæpe jaculari, cùm nihil ſit metuendum, ne ipſi inſcio pharetra vacuetur. Vides quibus modis ætatem meam, & ſenectam conſoler. Ideoque auſus ſum navim jam olim in terram ſubductam, denuo revellere, ſuiſque inſtructam armis medium in pelagus demittere. Contingant autem à vobis ô Dii, afflatus ſecundi, quando nunc vel maximè, vela implente, bono, & amico vento nobis eſt opus, ut ſi modò digni videbimur, in nos quoque dicat aliquis Homericum illud,

Quos profert ſenior pannis è vilibus armos!

DE

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ, Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

DE ELECTRO, SEV CYGNIS.

ARGVMENTVM.

Et hæc superioribus consimilis præfatio est, in qua seipsum ac scripta sua extenuat, adhibita similitudine fabulæ ejus, quæ de Electro ac Phaëtonte, ac cygnis Eridiani à poëtis traditur, quam ut fictam, ac falsam, præsens experientia ostendit, ita se vereri quoque ait, ne conceptam de se opinionem auditorum, præsentia imminuat, ac falsam corrigat. Commendat tamen interim eo nomine orationem suam, quòd simplex sit, & minimè Cygnis illis Padanis ac fabulosis, quod ad canoritatem spectet, similis, neque etiam illorum fucatis scriptis, qui dum electrum, atque aurum, & speciosa omnia affectant, Eridanum istum, ac cygnos poëticos, vanitate, ac fumo longè excedant.

Ἠλέκτρου περὶ ὑμῖς ἠλαλήκει ὁ μῦθος πίπτειν, αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ πορθμεύουσι αὐτὸ, θρηνούσας τὸν Φαίθοντα, καὶ ἀδελφὰς μὲν εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκείνας τοῦ Φαίθοντος. εἶτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον, ἀλαμπεῖναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ δακρύζειν ἐπ' αὐτῶν δάκρυα δὴ τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα δὴ ἀκούσας ἐγὼ τῶν ᾀδόντων καὶ ποιητῶν ἐδόκουν, ἤλπιζον, εἰ ποτὲ γενοίμεθα ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ὑπολήψειν μέν τι αἰγεί-

Nimirum vobis persuasit fabula de electro, populos esse ad Eridanum fluvium, quæ lachrymentur ipsum, Phaëthontem lugentes, easdemque populos sorores esse Phaëthontis, quæ adolescentem lamentantes, mutatæ sunt in arbores, suisque lachrymis electrum stillant. Hæc utique cùm poëtas audirem canentes, sperabam, siquandò ad Eridanum venissem, unamque ex populis subiissem,

1 Ἠλέκτρου] Præfatiuncula est orationis alicujus habitæ à Luciano in judicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset Sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in Bis accusato. Propterezque orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes & dialogos illa exstaret quasi inter aviculas noctua, & pristinæ causidicinæ vestigium. Dicta verò illa apud Præsidem provinciæ causa videtur, & concilium ejus, coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum enarratio illa in fine præfationis, cùm modò ut multos, modò ut unum adfatur. Multos ut ὑμῖς, ἐλπίσαιτε, ὀφεῖτε, &c. unum ut σε τὸν ἄνδρα, & ἐλπίσας, & σαυτόν. Iudicialem verò dictionem fuisse etiam illud arguit, ἤδη ἔν σοι περιόντος, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, &c. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter verò, non dixit ἐκχέας, sed ἐκχέας. Marcil.

ρον, σκοπῶσας τὸ ἀσφαλέστερον, ὑπεδεξάμεθα δ' ἀκριβῶς κἀγὼ, ὡς ἠλέκτρου ἐχόμενοι. καὶ δὴ καὶ ἄσμενοι καὶ ἄλλο μέτοι χρεὼν, ἦκεν ἡμᾶς εἰς τὰ χωρία σπεῦσαι, καὶ ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν καὶ τὸν Ἠριδανὸν, ἔνθ' ἀγείρας εἶδον, πάνυ ἀθρόους ὄντας, ὅτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τὸνομα ἦν Φαέθοντος ἡδὺ τοῖς ἐπιχωρίοις. ἀναζητοῦντος γὰρ ἐμοῦ, καὶ διαπυνθανομένου, πότε ἦν ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον σκεδάσας, ἐξέλαμψε τοῦτο, καὶ ἠξίου σαφέστερον λέγειν ὅ, τι ἐθέλοιμι. κἀγὼ τὸν μῦθον διηγούμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γεγενῆσθαι ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι δῆθεν πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἅρμα, ὡς ποιήσαι ἐν αὐτὸς μίαν ἡμέραν. τὸν δ', ὀθνεῖα τὸν δ' ἀπολέσαι, σκεδιφρεύσαντα. καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας σφᾶς αὐτὰς παρ' ὑμῖν, ἔναπερ ἐν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ Ἠριδανοῦ, αἰγείρους γεγενῆσθαι, ἐκ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. πῶς ταῦτά σοι ἔφασκον διηγεῖσθαι ἀπατεών, καὶ ψευδολόγος ἀνήρ; ἡμεῖς δ' ὅτε ἡνιοχόν τινα σκιρτήσαντα εἴδομεν, ὅτε τὰς αἰγείρους, ἃς φῂς ἔχομεν. εἰ δ' ἦν τι τοιοῦτον, οἵ ἡμῶν ἂν ἐθέλοιεν ἕνεκα ἐρέτην ἄν, ἢ ἐλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ῥεῦμα τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλεῖν, ἀναλέγοντας τὰ ἀγείρων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν, καὶ ἡσθέντας μοι καθίκετο. καὶ ἐσιώπησα διαχωλύσας, ὅτι παιδιάν τινος ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πισεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα ὅτι ψευδόμενοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς δρῶσιν αὐτοῖς. μιᾶς γὰρ ἐμοὶ ταύτης ἐλπίδος καὶ μικροῦ ἐψευσμένος, λιθίνῳ, καθάπερ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς. ὅσην γὰρ ἀνέπλατον ὅσα ἐν οἷα χρήσασθαι αὐτῷ. ἐκεῖνο

iissem, me sinu extenso paucas aliquas lachrymas excepturum, quò electrum haberem. Et sanè non multò antè alterius negotii gratia, ad ea loca veni. Nam mihi adverso Eridano erat navigandum. Neque tamen cùm omnia perlustrassem, populos vidi, neque electrum: at neque Phaëthontis nomen erat incolis notum. Cum enim quærerem & sciscitarer quando ad populos electrum deferentes venturi essemus, irridebant nautæ, & quid vellem, jubebant planiùs dicerem. Tum ego fabulam ipsis narravi, Phaethontem fuisse solis filium, qui cùm adolevisset, à patre petiit ut per unum diem sibi currum regere liceret: quo impetrato è curru deturbatus periit: ejus autem sorores hìc alicubi, apud vos, inquam, lugentes, ubi in Eridanum est delapsus, in populos fuisse transformatas, eumque flendo electrum emittere. Quisnam, inquiunt, hæc tibi dixit impostor & mendax? Nos verò neque aurigam ullum delapsum novimus, neque quas dicis, populos habemus. Quòd siquid hujusmodi apud nos esset, puras nos duorum obolorum gratia remigaturos, aut adverso flumine navigia tracturos, quibus lachrymas populorum colligentibus facile esset ditescere? His dictis non mediocriter sum perculsus, & pudore affectus tui, quòd quiddam revera puerile mihi accidisset, ut crederem poëtis fam absurda mentientibus, ut nihil sani placeret ipsis. Unica igitur hac spe nec illa mediocri deceptus, indolebam ac fi è manibus electrum perdidissem: ego

qui jam animo concipiebam quem mihi præberet usum. Porrò & apud

ἢ ἐ πάνυ ἀληθῆς ἦμεν δόξαν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδοντας ἐπὶ τοῖς ὄχθαις ἢ ποταμῷ. καὶ αὖθις ἠρώτων τοὺς ναύτας, ἀποπλέομεν γὰρ ἔτι, ἀλλ' οὔγε κύκνοι, ὅταν ὑμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄδωσιν ἐφεζόμενοι τῷ ποταμῷ, ἔνθεν ἐ ἴασιν; φασὶ γὰρ Ἀπόλλωνος παρέδρους αὐτοὺς εἶναι, ἀοιδικοὺς ἀνθρώπους, εἰκαῖόν πως ἐς τὰ ὄρνεα μεταβεβηκέναι, καὶ λέγεσθαι τοῦτο ἄδειν ἔτι, καὶ ἐπιλανθάνεσθαι ἢ μουσικῆς. οἶδε, φασὶ γελῶντες, σὺ ἔφησθα ὦ ἄνθρωπε, εἰ ταύτῃ ἡμέρου καταψευδόμενος ἢ χώρας ἡμῶν, καὶ ἢ ποταμοῦ; ἡμεῖς ἢ ἀεὶ πλέομεν, ἐ χεῖδον ὅτι παῖδων ἐρασζόμενοι τὸ τῆ Ἠελιάδων, ὀλίγους μὲ κύκνους εἴδομεν ὁρῶντες τὸ τοῖς ἕλεσι ἢ ποταμοῦ, καὶ κραύζουσιν ἄτοι πάνυ ἄμουσον, καὶ ἀδινές, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κηλοῦντας, σειρῆσιν μὲ εἶναι πρὸς αὐτούς. ἐδόκουν ἢ ἐγὼ, ἐ οἷον σὺ φῄς, ἀδίκως ἀκηκόαμεν. ὥστε δυνατόν ἐστιν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἔνι, μᾶλλον δὲ εἰκὸς τοῖς ἀφ' ἑσπέρας τὸ μεῖζον ἢ πρᾶγμα ἐξηγουμένοις. ὥστε κἀγὼ νῦν δέδια ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφίξμενοι, ἐ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρόν τινα, καὶ κύκνους ἐλπίσαντες δήπου παρ' ἡμῶν, ἔπειτα μεῖ' ὀλίγον ἀπίλθητε καταγελάσαντες τ ὑποχρεμένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ πεπλάκαμεν σοφίσματα τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου. ὡς τ ἐμοῦ, ὅτι ὑμεῖς, ὅτε ἀληθῶς πεπαίκατε, δεῖ' ἂν ἀκοῦσαί ποτε. ἄλλοις μὲ γὰρ οὐκ ὀλίγοις σοφίσμασι ζῇ τ λόγων, πολὺ τ κύκνων τ ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ ἢ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοϊκὸν, καὶ ἄκομψον, καὶ ἀληθῶς ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς λεπτύνεται τ λόγων, πολὺ τ κύκνων τ ποιητικῶν λιγυροτέρους. τὸ ἢ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοϊκὸν, καὶ ἄκομψον,

apud ipsos pro certo putabam fore, ut cygnos invenirem complures in fluvii ripis canentes: ac denuo nautas interrogabam, cùm adhuc navigaremus. At cygni, quando vobis dulce illud melos accinunt, hinc atque illinc fluvio incumbentes? Aiunt enim eos cùm essent Apollinis assessores, canorique homines, hìc alicubi in aves esse mutatos, ideoque etiamnum canere, musices non oblitos. Tum illi ridentes, tu homo, inquiunt, non desines falsa hodie de regione nostra, & de fluvio dicere? Nos autem qui semper navigamus, & ferè à pueris nauticam in Eridano exercemus, paucos quidem cygnos in fluvii paludibus nonnunquam cernimus, qui inamœna, debilique voce crocitant: ita ut corvi & graculi præ illis sint Sirenes. Cæterùm illos dulce, quemadmodum dicis, canentes, ne in somnis quidem audivimus. Itaque demiramur undenam ista de nobis conficta ad vos venerint. In multis id genus facilè decipiuntur, qui singula plus justo amplificantibus credunt. Itaque ego equidem quod ad me attinet, vereor ne vos qui nuper advenistis, ac nos nunc primùm audivistis, sperantes fore ut electrum & cygnos apud nos inveniretis, deinde paulò pòst abeatis, deridentes eos qui meis orationibus multas opes inesse spondebant. At Deos testor, me neque à vobis, neque ab alio quoquam auditum esse, atque unquam auditum iri mea sic magnificè jactantem. Etenim in alios quospiam Eridanos incidere possis, quorum ex sermonibus non electrum, sed aurum ipsum destillat, cum cygnis illis poëticis sint multò facundiores. Mea verò dicendi ratio quàm sit simplex, & à fabu-

ρων, ὑπεξίσας τὸ ὠτηλάτιον, ὑπεδεξάμην δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον ἐρῶμι. καὶ δὴ καὶ πρόσω καὶ ἄκρο μᾶλλον χρῶ, ἤνυτον ὅμως εἰς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν ἐπὶ τὸν Ἠριδανόν, ὅτι ἀγείρας εἶδον, πάνυ πρόσοπον ὄντα, ἀπὸ τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοὔνομα ἦν Φαέθοντι τοῖς ἐπιχωρίοις. ἀνεζητεῖτο γὰρ ἐμοὶ καὶ ἀφανὲς ἐνομίζετο, πότε ἦν ἐπὶ τὰς ἀγείρας ἀφιξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας, ἐβόων οἱ ναῦται, καὶ ἤδιον ἀκροᾶσθαι λέγειν ὅ, τι ἐθέλοιμι. κἀγὼ τὸν μῦθον διηγεῖσθαι αὐτοῖς, Φαέθοντα φασὶν ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτήσαντα παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπιβῆναι τοῦ ἅρματος, ὡς ποιήσαι ἐν αὐτὸς μίαν ἡμέραν. τὸν δ', ὅθεν. τὸν δ', ἀπολέσαι, ἐκπεσόντα. καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που ἐφλῦσαι παρ' ὑμῖν, ἵνα περ ἐκ κατέπεσεν ἐπὶ τὸν Ἠριδανόν, ἀγείρας γενέσθαι, ἐκ δακρύων ἐπ' αὐτὸν τὸ ἤλεκτρον. πῶς ταῦτά σοι ἔφασκον διηγήσασθαι ἀπιστεῖν, καὶ ψευδολόγον ἄνθρωπον; ἡμεῖς δ' ὅτε ἡνιοχόν τινα ἐκπίπτοντα εἴδομεν, ὅτι τὰς ἀγείρας, ἃς φῄς ἔχομεν. εἰ δ' ἦν τι τοιοῦτον, οἱ ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέσσειν ἄν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ὀχανὸν τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλεῖν, ἀναλέγοντας τὰς ἀγείρας τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν, κἀμὲ ἐφίμωσε μὴ καθικέτ. καὶ ἐσιώπησα ἀφιγμένος, ὅτι παιδίᾳ τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπιπονεῖν, εἰ δόσαι τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα ὅτι ψευδόμενοι, ὡς μηδὲν ὑγιὲς δρᾶσι δόξαι αὐτοῖς. μιᾶς δὲ δὴ ταύτης ἐλπίδος καὶ μικρᾶς ἐνδυσειόμενος, λιθάμενος, καθαπερ ὑπὸ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς. ὅσον ἤδη ἀνέπλαττον ὅσα ἐκ οἷα χρήσασθαι αὐτῷ. ὀνείνω

iissem, me sinu extenso paucas aliquas lachrymas excepturum, quò electrum haberem. Et sane non multò ante alterius negotii gratia, ad ea loca veni. Nam mihi adverso Eridano erat navigandum. Neque tamen cùm omnia perstrassem, populos vidi, neque electrum: at neque Phaethontis nomen erat incolis notum. Cum enim quærerem & scisciterem, quando ad populos electrum dare præbentes venturi essemus, imperabant nautæ, & quid vellem, jubebant planiùs dicerem. Tum ego fabulam ipsis narravi, Phaethontem fuisse solis filium, qui cùm adolevisset, à patre petiit ut per unum diem sibi currum regere liceret: quo impetrato è curru deturbatus periit: ejus autem sorores hìc alicubi, apud vos, inquam, lugentes, ubi in Eridanum est delapsus, in populos fuisse transformatas, eumque flendo electrum emittere. Quisnam, inquiunt, hæc tibi dixit impostor & mendax? Nos verò neque aurigam ullum delapsum novimus, neque quas dicis, populos habemus. Quòd siquid hujusmodi apud nos esset, putas nos duorum obolorum gratia remigaturos, an adverso flumine navigia tracturos, quibus lachrymas populorum colligentibus facile esset ditescere? His dictis non mediocriter sum perculsus, & pudore affectus tui, quòd quidam revera puerile mihi accidisset, ut crederem poëtis tam absurda mentientibus, ut nihil sani placeret ipsis. Unica igitur hac spe nec illa mediocri deceptus, indolebam ac si è manibus electrum perdidissem: ego qui jam animo concipiebam quem mihi præberet usum. Porrò & apud

ἐγὼ πάνυ ἀληθῶς ἡμῖν δοκῶ ἀφῖχθαι παρ' αὐτοὺς, κύκνους πολλοὺς ἄδοντας ἐπὶ τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἠρόμην τοὺς ναύτας, ἀναπλέομεν γὰρ ἔτι, ἀλλ' οὐχὶ κύκνοι, τοῦτο ὑμῖν τὸ λεγόμενον εἶναι ἄδουσι ἐφιζάνουσι τῷ ποταμῷ, ἢ ὅπως ἔχει; φασὶ γὰρ Ἀπόλλωνος παρέδρους αὐτοὺς ὄντας, ᾠδικοὺς ἀνθρώπους, εἰς τοῦτο πως εἰς τὰ ὄρνεα μεβεβλῆσθαι, καὶ δῆλα τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλελῆσθαι τῆς μουσικῆς. οἰδὲ, σὺ μάλα, σὺ δ' ἔφησε, ὦ ἄνθρωπε, ὁ τοῦτο τὸ μέσον καταψευδόμενος τῆς χθὲς ἡμῶν, νῦν δὲ ποταμοῦ; ἡμεῖς γὰρ ἀεὶ πλέοντες, ὁ μὲν οὖν καὶ παῖδα ἐγκαλοῦμεν τὸν Ἠριδανὸν, ὀλίγους μὲν κύκνους εἰώθοτε ὁρᾶν ἐν τοῖς ἕλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κράζοντας ἔστι ποτὲ ἄμαυρα, καὶ ἀδύνατα, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς, συρίττειν μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. ἀδόντων γὰρ, ὁ οἷον σὺ φῂς, οὐδ' ὅταν ἀκηκόαμεν. ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα τοῖς ὑμᾶς ἀφικνεῖσθαι πρὸ ἡμῶν. πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατᾶσθαι ἔνι, ἁπλοῦς τοὺς πρὸς τὸ μεῖζον ἕκαστα ἐξηγουμένους. ὥστε καὶ γὰρ νῦν δέδια μὴ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφῖγμένοι, ὁ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἄλλοτε τινὰ, καὶ κύκνους ἐλαύνοντας ἀφίκησθε παρ' ἡμᾶς, ἴσως μεθ' ὀλίγον ἀπιόντες καταλείποντες τὸν νεωκόμον ὑμῶν, τοιαῦτα πολλὰ ψευδόμενον σοφίσεις τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου. τοῦτο τὸν ἐμὸν, ὅτι ὑμεῖς, ὅτε ἀλλ' ὁ πανταχοῦ, ἀκούσεσθε, οὐδ' ἀκούσατε ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐστὶ χοις ἂν Ἠριδανοῦ τινι, ὁ εἰς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς λαπτὸς ἐκ τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέρους. τὸ δ' ἐμὸν ὁρᾶτε ὅτι ἐστὶν ἁπλοϊκὸν, καὶ ἀμήχανον.

apud ipsos pro certo putabam fore, ut cygnos invenirem complures in fluvii ripis canentes: ac denuo nautas interrogabam, cùm adhuc navigaremus. At cygni, quando vobis dulce illud melos accinunt, hinc atque illinc fluvio incumbentes? Aiunt enim eos cùm essent Apollinis assessores, canoriique homines, hic alicubi in aves esse mutatos, ideoque etiamnum canere, musices non oblitos. Tum illi ridentes, tu homo, inquiunt, non desines falsa hodie de regione nostra, & de fluvio dicere? Nos autem qui semper navigamus, & ferè à pueris nauticam in Eridano exercemus, paucos quidem cygnos in fluvii paludibus nonnunquam cernimus, qui inamœna, debilique voce crocitant: ita ut corvi & graculi præ illis sint Sirenes. Cæterùm illos dulce, quemadmodum dicis, canentes, ne in somnis quidem audivimus. Itaque demiramur undenam ista de nobis conficta ad vos venerint. In multis id genus facilè decipiuntur, qui singula plus justo amplificantibus credunt. Itaque ego equidem quod ad me attinet, vereor ne vos qui nuper adveniistis, ac nos nunc primùm audiviistis, sperantes fore ut electrum & cygnos apud nos inveniretis, deinde paulò pòst abeatis, deridentes eos qui meis orationibus multas opes inesse spondebant. At Deos testor, me neque à vobis, neque ab alio quoquam auditum esse, atque unquam auditum iri mea sic magnificè jactantem. Etenim in alios quospiam Eridanos incidere possis, quorum ex sermonibus non electrum, sed aurum ipsum destillat, cum cygnis illis poëticis sint multò facundiores. Mea verò dicendi ratio quàm sit simplex, & à fabu-

ἦν, ἀδέ τις αὐδὴ πρόσσηνδ. ὥστ ὄρα μὴ τοιοῦτό τι πάθῃς, μείζω τῶν ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ὁρῶντες. οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διαφαίνεσθαι αὐτοῖς ἄνωθεν, ἀθρυπτίνης τε σκιᾶς πρὸς τὸν αὐγὴν, ἐπειδὰν ἀναπτάσωσι, πολλῷ μικρότερα εὑρίσκοντες, αἰσθῶνται ἤδη ὧν σοι φθονῶ, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τἀμὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσῃς ἀνιμήσασθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τὰς ἐλπίδας.

lis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio. Itaque vide ne tale quid accidat, quum majora de nobis speraveris, quale iis qui quæ sunt sub aquis, spectant. Nam cùm existimarint tanta esse ea, quanta ipsis ex alto videbantur, umbra sese ad splendorem dilatante, postquam retraxerint, multò minoribus inventis illis dolent. Iam igitur effusa aqua, meisque rebus revelatis, tibi prædico, ut magni nihil hausturum te expectes, alioqui fore ut te falsæ spei accuses.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

MVSCÆ ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Musca laudes diligenter & copiosè persequitur. Principio enim quæcunque ad corporis habitum, formam ac membra, & ad usum item eorum pertinent, ita sigillatim persequitur quæque, ut nihil prætermissum possis dicere. Deinde vero & ad interiora, & ad animum transiens, prudentiam quandam & fortitudinem in illa commendat, adhibitis etiam ad hoc testimoniis Homeri. Postremò neque illa intacta reliquit, quæ quasi à fortuna accepisse videri potest, ut Reminiscentiam istam, ob quam cum Hermotimo Pythagorico confert quoque illam. Deinde & victus, & diæta rationem, & quod aliquando ex hominibus transmutata fuit, & eodem nomine etiam fœminæ quædam appellatæ fuerunt, & alia, quæ in contextu ac serie orationis facilè cuivis apparent.

Ἐμοὶ, ἔστι μὲν τὸ σμικρόταλον τῶν ὀρνίων, ὅσον ἰμπίσαι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ἀλλὰ τοσοῦτον σκείνων μειζόθ᾽ πτῆναι, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἱππέρωτιν δ᾽ κ᾽ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν, ἁπανταχόθεν κομᾶν δ᾽ σώμασιν,

Musca est, equidem volucrum non minima, & cum muscellis & culicibus, aliisque tenuioribus comparetur: sed tanto illis est major, quanto ipsi apes minor. Est autem alata non eo modo quo cæteræ volucres, quarum aliæ pennas in toto habent cor-

τοῖς ϑ, ἀνυπτίοις χρῆται, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀκρίδας, καὶ πτίλιγας, καὶ μελίττας. ἔτι μὲν ὑμόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερά, ὅσον ἡ ἰνδικὴ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα. καὶ μὴν διαφέρει καὶ τὰς τιτῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι εἰς αὐτὰ, ὑπὸ παντὸς μὲν τοῦ σώματος ὡς τὸ ἥλιον, σκαληρύσσεται. ἡ δὲ πτῆσις ὕπτα καὶ τὰς τυκτικίδας, ἐρετικὰ σωεχῶς πτεροῖς, ὕπτα καὶ τὰς ἀκρίδας μὴ παδήμασιν, ἀδὲ ὡς οἱ σφῆκες μὴ ῥοιζήμασιν, ἀλλ' ἀκμαπὴς ὡσεὶ ὅ, τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ δ' ἀέρος. καὶ μὴν κἀκεῖνο ὡσαύτως αὐτῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ᾠδῆς πέτασθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα κανθάροις, καὶ ἐμπίδων, ἀδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερὸν, καὶ ἀπειληκὸν ἐνδεικνυμένης, ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρότερα, ὅσον σάλπιγγος, καὶ κυμβάλων, αὐλοὶ μελιχρότεροι. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, ἡμῶν κέφαλὴ, λεπτοτάτῳ τῷ αὐχένι συνέκει, ἐ ἔστι δύπερεάτως, ὡ συμπεφυκὸς ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων. ὀφθαλμοὶ δ', ὡσπαρεῖς, πολὺ δ' κέρατος ἔχοντες, γίγνου δύπαγές. καὶ σκαπτόφυκεν αὐτῇ οἱ πόδες, ὡ καὶ τὰς σφῆκας πάνυ ἐυφυῆμένοι. ἡ γαστὴρ δ', ὠχύρωται ἐ αὐτῇ, καὶ ζώσματι ἔοικε, ζώνας πλατείους, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμυύεται μὲν τοι ὡ καὶ τὸ ὀρρύπτιον ὡς σφῆξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ τόμῳ, καὶ τῇ ὡσθοσκίδι, ὧν καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι ἐ αὐτῇ ἔχουσα, ὡσομοῦ τὸ, καὶ ἐκπλαμβάνεται, ἐ ὡσφῦσα κατὰ, καταλήγει καὶ τὸ ἄκρον ἐοικυῖα. σὰ δ' αὐτῆς, ὁδὼς ὡσυκλῇ, ὦ κεντοῦσα, πάνυ δ' ἐλάχιστα. πάνυ μὲν γὰρ ἐ γαλακτῶδες. ἡδὺ δ' αὐτῇ ἐ τὸ αἷμα, ὡ μὴ μεγάλης ὀδυνώσης τ' κινημάτων. ἐξάπτας δ' ἐσι, τοῖς μὲ πίσαρσι βαδίζῃ μήτοις, corpore, aliæ pernicibus alis utuntur: sed quo locustæ, cicadæ, & apes. Atque ex pelliculis sunt ejus alæ, quæ tanto sunt molliores, quanto Græca veste tenuior & mollior est Indica. Quinetiam variis picta coloribus refulget perinde ac pavones, siquis attentè inspiciat ipsam, quando expansis ad solem alis sese verberitat. Est illi volatus non continuo alarum remigio ut vespertilionibus: neque saltu, ut locustis: neque cum stridore, ut vespis, verùm flexilis, ad quamcunque aëris partem se moveat. Adde quod non cum silentio, sed cum cantu volat: non sæviter, ut culicum genus: neque cum gravi fremitu apum, neque terribili sono vesparum, minas ostentantium, sed tanto suavius volat musca, quanto tuba, cymbalisque tibiæ sunt dulciores. Quod ad reliquum corpus attinet, caput quidem tenuissimum collo continetur, & est versatile, non cervici affixum, ut est locustarum. Oculi verò multum cornu habentes prominent: pectus est bene compactum: & producuntur pedes, non ut vespis prorsus adstricti: venter ipse est munitus, similisque loricæ, habens latas zonas, & cortices. Vlciscitur non aculeo ut vespa, & apis, sed ore & proboscide, quam ut elephantes habet, pasciturque & prehendit, atque inhærens retinet, acetabulum in summitate referens: ex qua dens foras promsnet, quo pungens sanguinem ebibit, bibit & lac. Dulcis autem etiam ipsi est sanguis, non magno cum dolore eorum qui punguntur. At cùm sit sexipes, quatuor tantùm incedit, aliisque duobus

τοῖς δὲ προσθίοις δυσὶ, καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χεροῖν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς. γίνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον, ἤτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων. εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἑρπετοῦ ὄρνεον γίνεται. καὶ κυοφορεῖ δὲ, [1] καὶ ἀποτίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπεζος, ἁπάντων γεύεται, πλὴν ἐλαίου. θάνατος γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν. καὶ μέντοι ὠκύμορος οὖσα, πάνυ γὰρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται, τῷ φωτὶ χαίρει μάλιστα, κἀν τούτῳ πολιτεύεται. [2] νυκτὸς δὲ, εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει, ἀλλ' ὑποπέπτηχε, καὶ ἀτρεμεῖ. σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπόταν τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχνην διαδιδράσκῃ. λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὁρᾷ, ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν, ὡς μὴ ἁλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν, καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν. [3] ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος, τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ συὶ τὴν

anterioribus utitur tanquam manibus. Ipſam igitur quatuor pedibus gradientem videas, atque edulium aliquod manibus tenentem ſublime, humano prorſus, noſtroque more. Naſcitur autem non ſtatim talis, ſed vermis primùm, vel ex hominum, vel ex aliorum animalium cadaveribus. Deinde ſenſim & pedes emittit, & producit alas, fitque ex reptili volucris. Tum verò uterum gerit, parvumque vermem enititur, qui poſtea eſt muſca. Cumque hominum utatur conſuetudine, eorumque contubernalis ſit, & commenſalis, omnia præter oleum degu-ſtat, quod epotum ipſi eſt lethale. Ac quamquam brevis eſt ævi, valdè enim anguſta data eſt *illi vita*, luce gaudet potiſſimùm, per eamque obverſatur: noctu autem quieſcit, nec volat, nec canit, ſed ſe contrahit & non movetur. Prudentiam ipſius dicere poſſum eſſe non exiguam, cùm inſidiatorem hoſtemque ſuum Araneum effugiat. Etenim obſervat inſidiantem, adverſumque intuetur, declinans illius impetum, ne capiatur irretita, & in beſtiolæ caſſes incidens. Nam fortitudinem & robur ejus, non eſt quod dicam. Sed Homerus poëtarum maximus, cùm quæreret quomodo heroum præſtantiſſimum laudaret, non leoni, pardo-ve, aut apro com-

1 Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα] Non ſatis ex fide hiſtoriæ. *Marcil.*

2 Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει] Pugnat ſecum ipſe fine encomii. Nam cis pauca dicturus eſt, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν, &c. nempe quia turbet eis ſomnum morſu & cantu. Sed dici poteſt, generatim accepto muſcæ nomine, & muſcas & culices contineri. & ſomni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muſcas alias. *Idem.*

3 Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος] Ὑποσόλοικον. Fuiſſet enim ἀλλὰ τὸν μεγαλοφωνότατον τῶν ποιητῶν Ὅμηρον τὸν γὰρ, &c. Ὀλίσθημα ſtili properantis. *Idem.*

3 Οὐδὲ

ἀλλὰ μὴν αὐτῇ εἰκάζει, ἀλλὰ τὴν θάρσος τε μᾶς, καὶ τὴν ἀτρέσιαν, καὶ χειροτονεῖ τὴν ἐπιχειρήσεως. οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἴργεσθαι φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται δ' ὅλεθρου. ὅτου γ' πάνυ ἐπαινεῖ, καὶ ἀσπάζεται τὴν μῆδον; ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις. ὅτου προμνᾶται τὰ ἔπη μνημονεύομεν. ἄρτι μὲν, γὰρ τὴν ἀγελαίαν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται. ἄρτι γ', τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ δ' Μενέλεω τὸ βέλος ἀπερύεται, ὡς μὴ ἐπὶ τὰ ἀμελέπαια ἐμπέσοι, εἰκάζων μετρεῖ πλοκάμῳ κοσμοῦσι αὐτὴν δ' βρέφος, τὴν μῆδον αὖθις ἐπισπάσῃ τῷ ἀναδέσμῳ. καὶ μὴν & ἐπιθέτου καλλίστου αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδυνὰς φωνεῖσιν, καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη καλῶν. ὅτου γ' ἰκνεῖσθαι ἐστιν, ὥσθ' ὑπόπαιον δύκνη, πηδῶσαι, οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ & βοὸς, καὶ ἵππου. καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ, ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτῷ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ, καὶ λόγου δ' μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως γ', καὶ ἀφροδισίων, καὶ γάμων, καὶ πομπῆς αὐτῆς ἡ ἐλαφηβολία. καὶ ὁ ἄθλιος ὁ κατὰ τὰς ἀλεκτρυόνας ἐπιβὰς δύο ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐπιχείσας τῇ θηλείᾳ ἐπιπολὺ, ἀφαιρεῖν φέρει τὸ νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὸν ἀναίσιον οἰκείῳ μίξιν σφῶν μὴ ἀφοφθέρσαι. ἀποτμηθὲν γ' τὸν κεφαλὴν μῆμα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἵμενος ἐστὶν. ὃ γ' μίγνυσι τὸ τῇ θύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καί μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παρεῖδεν τὸ περὶ ψυχῆς, καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγου. ἀποθανοῦσα γὰρ μῆμα, πέφρᾳ ἀναχυθεῖσα, αἰῶνα, καὶ παλιγγενεσίας τινὰς αὐτῇ, καὶ βίου ἄλλου ὑπαρ-

comparat robur illius, sed muscæ audaciæ, intrepidoque & constanti ad cœpta animo. Non enim temeritatem, sed fiduciam ipsi inesse dicit. Nam quum arcetur, inquit, tamen non abscedit, sed morsum appetit. Sic autem magnopere laudat muscam, & amplectitur, ut non semel, neque paucis in locis, sed sæpe de ea meminerit: ita illius commemoratio exornat carmina. Nunc enim gregarium ejus volatum ad lac exponit: nunc Minervam, matri dormientem infantem curanti comparans, quando telum à Menelao repellit, ne in lethalia loca incidat, muscam rursus in exemplum adducit. Quinetiam epitheto pulcherrimo ipsas ornavit, suaves ipsas appellans, ipsarumque gregem gentes vocans. Adeò autem est valida, ut aliquid mordens vulneret, non hominis solùm, sed & bovis, & equi cutem. Elephanti etiam est molesta, quum ejus in rugas ingressa, sua proboscide, pro ratione magnitudinis incisuram facit. Coitus, venerea, nuptiæ, sunt ipsis liberrima: nec mas, prout galli, quum inscenderit, statim desilit, sed diu vehitur à fœmina, quæ fert sponsum: convolantque, nec aërium illum coitum volatu destruunt. Obtruncata verò capite musca diu reliquo corpore vivit, & spirat. Quod autem in ipsarum natura est maximum, tacere nolo: & hoc unum mihi videtur omisisse Plato libris de anima, ejusque immortalitate. Mortua namque musca superfuso cinere reviviscit, & nova quædam generatio, atque ab integro alia ei fit vita: ut planè per-

χῆς γίγνεται, ὡς ἀκριβῶς πεπίσθαι πάντας, ὅτι κἀκείνων ἀθάνατός ἐστιν, ἡ ψυχὴ, ἐπεὶ ἐξελθοῦσα, ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γυμνάζῃ, καὶ ἐπανίσησι τὸ σῶμα, καὶ πίστας τῶν μέλλοντα ποιεῖ. καὶ ἐπαληθεύῃ τὰ περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ κλαζομενίου λεγόμενα, ὅτι πολλάκις ἀφεῖσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ, ἀπεδήμει καθ' ἑαυτόν. ὅτε ἐπανελθοῦσα, ἐπλήρει αὖθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστη τὸν Ἑρμότιμον. γέγραπται δὲ αὐτοῦ, καὶ ὅσοις ὅσα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιημάτων κεκριται). καὶ πλήρης αὐτῷ πανταχοῦ πάκτιδος. καὶ γὰρ αὖλις αὐτὴν ἀμέλγονται, καὶ μέλιτταν οὐχ ἥκιστα μῆλαι καὶ ἀνθρώπεια ἐργάζεται). καὶ οἱ ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνασι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται). καὶ πρὶν τραπέζας ἐμπεπλῆσθαι, συνεσθίουσι αὐτοῖς, καὶ φιλοπολαύει πάντων. νεοττιὰν δὲ, ἢ καλιὰν, οὐκ ἐν τόπῳ καθεσθησθαι, ἀλλὰ πλάνητα τὸν τρόπον καθάπερ τοὺς Σκύθας ἐπαναμαθόν, ὅπου ἂν τύχῃ νυκτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν, καὶ σύνοικον ποιεῖται, νόμον σκότος μόνον ὡς ἔοικε, οἶδεν ἐργάζεται, ὅτι ἀξιοῖ λανθάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἠκίστα τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ἢ τὸ φῶς δρώμενον αἰσχύνει αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἄνθρωπόν ποτε Μίμνον τὸν ἀρχαῖον γλίσχρον πάνυ καὶ λάλον, λάλον μόνοισι, καὶ σαμύλλιν, καὶ ᾠδικὸν, καὶ ἀντᾴδοντα γυναικὶ στικτῇ καὶ τὸ αὐτὸ, ἀμφοτέρας καὶ Ἐνδυμίωνος. εἶτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸν μειράκιον συνεχῶς ἐπιμελῶς ἐφεστήκεσαν, καὶ ᾄδουσαι, καὶ παίζουσαι ἐπ' αὐτὸν, τὸ μὲν, ἀζηκτήσασι. τὴν δὲ σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὸν μῆνα μεταβαλεῖν. καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν καὶ ὄπισθε φθονεῖν, μεμνημένην ἐπὶ καὶ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς.

persuasum sit omnibus, illam etiam immortalem esse animam: siquidem & digressa revertitur, & agnoscit, suscitatque corpus, muscamque volare facit: illamque de Hermotimo Clazomenio fabulam declarat veram, nempe animam ipso relicto sæpe per se peregrè proficisci solitam, deinde reversam denuo corpus implere, & Hermotimum suscitare. Et quanquam otiosa & remissa est musca, laboris alieni fructus decerpit: plenamque ubique mensam habet: nam ipsi & capræ mulgentur: & apis non minùs muscis quàm hominibus mel elaborat. Huic & coci opsonia condiunt, & degustat antequam ipsi reges, cum quibus per mensas circumambulans convivatur, simulque vescitur omnibus. Nidum autem aut tugurium non uno in loco constituit: sed volatum more Scytharum errabundum tollens, ubi à nocte deprehensa fuerit, ibi & domum facit, & lectum. In tenebris verò, ut dixi, nihil operatur, neque vult clam quicquam facere, neque turpe quicquam à se fieri ducit, quod in luce factum, sibi sit dedecori. Ait verò fabula, etiam mulierem Muscam olim fuisse, admodum formosam, loquacem tamen, garrulamque & cantatricem, & cum Luna eodem tempore ambas in amore Endymionis contendisse. Deinde cùm dormientem adolescentem assiduè excitaret, nugans, cantans, superque ipsum lasciviens, ægrè illum tulisse: Lunam verò iratam, in hoc muscam transmutasse. Et nunc propterea omnibus invidere somnum dormientibus, Endymionis memorem, in primis verò adolescentulis, & tenellis.

καὶ τὸ δῆγμα ᾖ αὐτὸ, καὶ ἡ δῆξις ἀμυδρὸν ἐπιθυμία, σὺν ἀχρόνῳ, ἀλλ' ἔρωτος ἐστι σημεῖον, καὶ φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ διωθῶν ἀπολαύει, καὶ δῆγμα κάλλους τι ἀπαυδίζει). ἐγένετο δὲ κ' τὰς παλαιὰς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ ποιήτρια, πάνυ καλὴ, καὶ σοφὴ, καὶ ἄλλη ἐπαίνου ἄξια Λέσβιον ἐπιφανής. ἦδει δὲ καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, ἡ Μῦσα ἔδακεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας. ὥστε οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπῃξίωσεν, οὐδὲ ἀπέλιπεν τὸ σκώπτειν τὸ τῆς μύσης ὄνομα, ὡσ' οἱ γονεῖς ἠδέως τὰς θυγατέρας ὧτω καλοῦντες. ἡ μὲν γὰρ τραγῳδία, κ' σὺν μεγάλῃ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μύσης, ὡς ἐν τούτοις,

Δοκῶ γὰρ ὧδε μὴ μύσαν ἀλκίμῳ σθένει
Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σύμφορ', ὡς πλεισθῇ φόνῳ,
Ἄνδρας δ' ὁπλίζειν πολέμιον παρθεῖν δέρυ.

Πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν ἐγὼ περὶ μύσης τῆς πυθαγορείου, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία, γέγονεν δ' ἐν μέσῃ πᾶσι μῦσα, ὡς τραγῳδοῦσιν οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ, κυνίσκας, τραχήλους τῶν βόμβων, καὶ πλοῦτον πλῆθος ἀκάτων). αὗται δὲ μικροβιώτατοί εἰσι, καὶ ἐν χειμῶνος ὥρᾳ ἅπασι λεληθυίαις ἐπιπτοῦσιν, ὑπαίτιαι χύμα τοῖς ὀφθαλμοῖς μάλιστα. ἐφ' ὧν καίτοι θνητὸν ζῶον ἄξιον, ὅτι ἀμφότερα ἐκ τῶν θηλειῶν, καὶ τὰ ἄρρενα ὁρῶσι, βαίνοντες ἐν τῇ μίρᾳ καὶ τὴν Ἑρμοῦ ἐκ Ἀφροδίτης παῖδα, τὸ μικτὸν τοῦ φύσει, καὶ διπλοῦν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν, κωλύω παύσαι τὸν λόγον, μὴ ἐκ δέξω κωλύσαι τὸν παροιμίαν, ἐλέφαντα ἂν μύας ποιεῖν.

lis. Morsus autem & sanguinis aviditas, non est crudelitatis, sed amoris & humanitatis signum. Nam eo quo potest modo fruitur, & ex pulchritudine decerpit aliquid. Fuit etiam apud antiquos mulier quædam cognomento Musca, poëtria perquam formosa, & docta, aliaque insignis Atheniensium meretrix: de qua ait Comicus poëta, *Ad cor usque eum Musca mordebat.* Sic neque comica gratia dedignata est, neque muscæ nomen excluſit scena: neque pudebat parentes hoc nomine filias appellare. Itaque Tragœdia magna etiam cum laude de Musca meminit, ut in his,

Vt impleatur cade Musca, fortiter.
Mirum in virorum hanc desilire
corpora,
Timeri & hostis hastam ab armatis
viris.

Multa quoque de Musca Pythagoræ haberem dicenda, nisi nota esset omnibus historia. Sunt etiam muscæ quædam, quas vulgus appellat militares: alii verò canes: sonitu asperrimæ, & volatu velocissimæ. Hæ & longissimæ sunt vitæ, & tota hyeme perdurant impastæ, sub tectis potissimùm contractæ. In quibus & illud est dignum admiratione, quod utrumque, vicem nimirum fœminarum & marium obeunt, se invicem inscendentes, ut Mercurii & Veneris filius, qui natura fuit mista, duplicique forma. Possem etiam multa præterea dicere, sed finem orationi imponam, ne quod trito fertur adagio, ex Musca elephantem facere videar.

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ, ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

AD INDOCTVM, ET MVLTOS LIBROS EMENTEM.

ARGVMENTVM.

Acerbè objurgat, ex popularibus suis, quendam divitem, & multos undique libros commercantem, caterum indoctum. Illud ostendens, quòd non librorum copia, & speciosa suppellex, sed assidua ac diligens lectio, doctum faciat. Hinc erditur ut dicat, Errare illum, si quia libros multos ac pretiosos habeat, propterea se putet, inter doctos ac eruditos recensendum esse. Rationes sumuntur à caussis, & qualitate personæ, videlicet quoniam ipse prorsus literarum ignarus sit, & non libri, sed librorum lectio eruditos faciat, perinde ut nec arma militem, sed animus præsens, & utendi peritia. Atque hoc argumentum postea multis similibus & exemplis, per inductionem amplificat. Postea autem & factum illius in suspicionem vocat, & à caussis finalibus criminatur, quas ipsas quoque ut vanas & indignas pleraque confutat, & irridet, præcipuè ultimam, qua videbatur Imperatoris, seu regis, ut ipse vocat, gratiam ambire: quam & à circunstantiis personæ refellit, & stultitiam illius comparatione quadam depingit. Ad postremum graviter objurgat illum, & commonet quibus rebus, relicto hoc inutili coëmendorum librorum studio incumbere potiùs debeat, quo videlicet & rei consulat, ac famæ ipse suæ.

Καὶ μὲν δὴ οὐκοῦν ἐστιν ἃ ἐθέλεις, ὦ νεῶν ποιητής. οἴῃ μὲν γὰρ σὺ παιδείᾳ σὸν αὐτὸν εἶναί τις δόξειεν, ἀτεχνῶς σωρεύσαντι τὰ πανταχόθεν τῶν βιβλίων. τὸ δὲ σοι καὶ τὰ πολλὰ τοῦτο χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο. καίτοι ἡ μὲν τοῦ καλλίστου ἀνὴρ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ ἅρμοιον εἰ τῶν τοιούτων ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ ἡσυχῇ ἔτοιμος τοῖς κηπάλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν μάρ σοι ἀμφιβόλου δυνατὸν, ἵνα μὴ

At sanè quod tu facis, ei quod voluntate intendis, adversatur. Futurum enim putas ut eruditus videare, si optimos quosque libros omni studio coëmeris. Verùm hoc tibi deorsum recidit: tuæque insciticæ est quodammodo argumentum: tametsi neque mercaris optimos, sed ut quisque laudatur, fidem habes: eorumque qui hæc de libris mentiuntur es lucrum, illisque librorum cauponibus, paratus thesaurus. Nam quomodo veteres, eximiæ-

πολλαὶ, καὶ πολλῶ ἄξια, ἵνα ἢ φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰμὴ τῷ ἀληθεῖ βοᾶσθαι, καὶ κρίσεως θαι αὐτὰ παρεῖχετο, καὶ συμβούλας τὰς σὰς ἐπὶ τῶν ἐξόντων παρελαμβάνες; ἐπὶ δὲ ἀκριβῶς, ἢ δὲ ἀσφαλῶς σὺ αὐτοῖς, πῶς, ἢ ποίᾳ ἀφ' γνωσις; ἵνα δέ σε δῶ αὐτὰ σαυτὸν κατεγνωκέναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ Ἀττικὸς ἀπλῶς σωὶ ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ χρήσασθαι, σοὶ τί ἔφελος ἂν συμβήσεται δὲ κτήματος, ὅτε εἰδέναι τὸ κάλλος αὐτῶν, ὅτε χρησαμβρῷ ποτὲ ἐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ γ', ἀνεωγμένοις μὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ τῇ Διὰ κριβήρους, καὶ ἀναγνώσεως ἔνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθονεῖς δὲ ὀφθαλμῷ τὸ τύφλ. ἐδέπω γ' τοῦτο μοι ἱκανὸν, ἢν μὴ εἰδῇς τῶν ἀρετῶν, καὶ κακίας ἑκάστῳ τὸ ἐγκεχαραγμένον, καὶ σαφῶς ὅσης μὲ ὁ νοῦς σύμπασα, πῆς γ' ἡ τάξις τὸ ὀνομάτων, ὅσα τε ὀρθὸν κρίνοντα τῇ συγκρίσει ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα, καὶ νόθα ἐ διακεκομμένα. τί δὴ φῄς, καὶ παῦτα μὴ μόνον ἐμοὶ ἐδόκει; πόθεν, εἰ μή ποτε διὰ τῶν μισῶν κλῶνα δύφρης, καθάπερ ὁ ποιμὴν σαπίνδαλα; Ἐλικῶνα μὲ γὰρ, ἵνα ἀληθέσθαι αἰ γὰρ λέγεται, ἐδὲ ἀκήκοας εἰμή ποτε ἐδὲ ἀληθεύας τοιαύτας ἡμῖν τὸ παισὶ ἐποιῆ. εἰ δὲ μεμνῆσθαι μισῶν ἀνόσιον. ἐκείνην γὰρ τῷ ποιμένι μὲ σέβας ἂν ἄκρατον φανῆναι, σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δυστεῖ, καὶ πολὺ τὸ ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι. οἶμαι γὰρ σοί. καί μοι σὺς τὸ λιβανίτιδος, ἄφες σε τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπασα σαφῶς

mioſque à futilibus, putridiſque dignoſcere queas, niſi inde conjicias quòd arroſi ac mutili: tineaſque his dijudicandis in conſilium adhibeas? Nam qui poſſis hæc liquidò ac certò pervidere? Et ut dem te id ipſum judicaſſe, & quæ pulchertimè Callinus, & quæ celebris ille Atticus omni cura conſcripſerint: quid ex hac poſſeſſione, ô præclare, capis commodi, qui neque ſcriptorum pulchritudinem noris, neque unquam utaris, nihilo magis quàm cæcus pueri venuſtiſſima facie fruatur? At tu apertis quidem oculis, ac per lovem ad tædium uſque libros vides, & nonnullos percurrendo legis, ut os antevertant oculi. Nondum tamen hoc ſatis eſt, niſi noris virtutem & vitium orationis totius, & ſcriptorum omnium ſenſum intelligas, quique ſit vocabulorum ordo, & quæ ad rectam regulam author exegerit, quæ adulterina, & notha, ac ſubærata. Quid igitur reſpondes? num hæc noſſe te, cùm nunquam didiceris? Vnde, niſi ut quondam ille paſtor aureum ramum à Muſis tu quoque acceperis? Heliconem enim, ubi Muſas verſari aiunt, neque audiviſti puto unquam, neque in his puer cùm eſſes, verſatus es, tibique Muſarum meminiſſe nefas eſt. Etenim ipſas paſtori apparere non piguit, aſpero hirſutoque viro, multoque ſole corpus exuſtum præ ſe ferenti. Sed ad te qualis es (ac te per Libanitidem oro, concede mihi ut non omnia in præ-

1 Οὐδὲ διατρίβας τοιαύτας] Τὰς αὐτὰς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μόνον ἐμοὶ ἐδόκει. Marcil.

2 Σοὶ καὶ μεμνῆσθαι] Σοὶ ἢ καὶ μεμνῆσθαι. Idem.

εἰπεῖν, ὦδί ἐσχὸς γθνίσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι πρωτίστους, ἀλλ' οὐδὲ τὰ δύφνης μυρίνη ἂν, ἢ ἐ μαλάχης φύλλοις μασχθσαι, ἀπηλλαξαν ἂν τοιούτων; ὡς μὴ μιᾶναι μή τι τὴ Ὀλμειὸν, μήτε τὼν Ἱππυκρήνην, ἄκρᾳ ἢ ποιμνίοις ὑψοῦσιν, ἢ ποιμβρανομοσι κωθωνίζοις ποτίμοις. κωὐτοι ὦδί εἰ πάνυ ἀναίσχυντος ἐ εἰ, κ ἀνθρεῖν τὰ τοιαῦτα, τολμήσειας ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδεύθης, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τὰ βιβλία σωμοσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δῖος, [1] ἢ τῆ δίκη ξυμφοίζας. ἀλλ' ἴσ τοῦτο μόνον πάντα ὅσα ἀναμαμαθθκας νῦν ἐλπίζεις, καὶ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κ δὴ τοῦτο, ἐχ ξυλλαβὼν ὅσα τὰ Δημοσθένους, ὅσα τῆ χειρὶ τῆ αὐτῆ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ Θουκυδίδου, ὅσα ἐδὲ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὁκτάκις μεπεζαγραμμένα δύρῃ καλῶς. εἰ ἅπαντα ὅσα ἐκτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ὠφ τούτω πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο, κὰν ὑπερβαλλόμεν αὐτὰ ἐπικωθώδῃς, ἢ ξυγκαλέσας, ὑπερβαλλόμεν ἐξενεγκῇς; [2] πίθηκος γὰ ὁ πίθηκος ἢ παρόμοια φησὶ, κὰν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μ ἔχεις σὺ τῆ χειρὶ, ἐ ἀναγινώσκεις ἀεί. τ ἢ ἀναγινωσκομένων οἶδα ὐδὲν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις, κιθῶν τὰ ὦτα. ὡς εἶχα τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδεύμενον ἀπέφαινε τ ἔχοντα, πολλῶ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τ πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τὰς πίνακας ἡμῶν ὑπερβάλλοντας. τίς ἢ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπήλοις ἠλεεεret. Et quis cum mercatoribus, sentiarum apertè dicam) noluissent unquam, sat scio, accedere: sed te non lauro, verùm myrto, aut malvæ foliis cæsum, ab hujusmodi rebus amovissent, ne aut Olmeum, aut Hippocrenen inquinares: quorum aquam, vel à gregibus sitientibus, vel puris pastorum oribus potari convenit. Quanquam autem es valdè impudens, & in rebus hujusmodi fortis: non tamen ausis affirmare bonis literis te fuisse imbutum: aut operam dedisse unquam ut libros propiùs familiares tibi redderes: aut hunc præceptorem, aut hunc condiscipulum habuisse. Et nunc illa omnia hoc uno te consequuturum speras, si multos libros congesseris. Si hoc es animo, age conquire quæcunque Demosthenes orator propria manu scripsit: quinetiam Thucydidis historiam, quæ ab eodem Demosthene octies præclarè exscripta reperta est. Iam ut tot possideas libros quot Sylla in Italiam Athenis advexit, quid inde plus ad eruditionem habeas, quanvis his suppositis dormias, & affixos circumferas? Sicut enim adagio fertur, Simia est simia, etiamsi aurea gerat insignia. Librum verò semper quidem habes & legis, nihilque intelligis eorum quæ legis: sed velut asinus micans auribus lyram auscultas. Quòd si librorum copia doctum redderet eum qui comparasset, magni profecto pretii res esset, vobisque divitibus tantùm propria: siquidem veluti in foro pauperes nos inauctione superantibus, mercari libros & bibliopolis qui tot libros habent &

1 Η' τοῦ δίκης ξυνειδοίτας] Η' συ τοῦ δίκης ξυνειφοίτας. Marcil.
2 Πίθηκος γὰ ὁ πίθηκος] Proverb. *Beurd.*

σὺν ἀν ὦδὲ παιδείας, ποσοῦτα βιβλία ἔχοντι, ἢ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἶμι διελέσθαι ἑτέροις, ἵνα μὴ δὲ ἐκείνους πολὺ σὺ τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲ τῷ φωνῇ, ὥσπερ σὺ, ἀξιώσεις ἢ τῇ γνώσῃ, οἵους εἰκὸς ἐναγχος τοὺς μηδὲν ἅπτεσθαι ἐλλῆνας ἐπιχειρῆσαι. πρίνοι σὺ μὲ δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων σχιάμβδων ἔχεις. οἱ δ', νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέρας λαβ' χερὸς ἔχουσιν αὐτά. πῶς δὲ ἂν ἀγαθὸν ἀνὴρ τούτων, εἰ ἐκ μὴ τοὺς ἀναβήκας αὐτοὺς τῶν βιβλίων ἠγῇ πεπαιδεῦσθαι, ποσοῦτα σχεδιχύσεις παλαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καί μοι εἰ δοκεῖ, λάπτεσθαι. μᾶλλον δ' ἐπὶ τοῦτό σοι ἀδυώκλει, ἐπίσασον γάρ, ἢ ἀνάσασον ὡς τὸ ἐρωτύμημα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπίσταιτο, κτήσαιτο τὰς Τιμοθέου αὐλὰς, ἢ τὰς Ἰσμηνίου, ἃς ἐπῶν παλάντων ὁ Ἰσμηνίου ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἆρα λαβ' τοῦτο ἂν αὐλεῖν δυνασθῇ; ἢ οὐδὲν ἄφελος αὐτῷ ἔσ κτήματος, εἰ ἐπίσταιτο χρῆσθαι τοῖς πόχλοις; οὐδὲ ἀνέσασας. εἰδὲ γὰ τὰς Μαρσύου, ἢ Ὀλύμπου κτησαίμβδος, αὐλήσειεν ἄν, μὴ μαθών. πόσ' εἴ τις ἔ Ἡρακλέους τὸ τόξον κτήσαιτο, μὴ φιλοξότης ἂν, ὡς δυνασθ' ἐντείνασθαί τ αὐτὸ ἐ ἐπὶ σκοπὸν τοξεῦσαι, τί σοι ἐ ὄντος δοκεῖ; ἆρ' ἂν ἐπιδείξασθαί τ ἔργον τοῦτ' ἄξιον; ἀνέσασας ἐ τοῦτ'. κ' ναῦτα δὲ ἐ ὁ κυβερνῆτης σὺν εἰδὼς, καὶ ἐπιστάμενος μὴ μεμελετηκὼς, εἰ ὁ μὲ, ναυσὶ κραδίσῃ ἀρίστοις ἐλλάσσοι τοῖς ἀπλοις, καὶ ἐς κρᾶδ', καὶ ἐς ἀσφάλειαν πολλὰ ἐξεργασαίμβδος, ἁ δ', ἵππον κτήσαιτο μᾶλλον, ἢ κενταυρέλλω, ἢ καππαφόρῳ, εἰλείχοιτ' ἂν οἱ μὴ ἐπιστάμενος

& vendunt, de eruditione certaret? Quos si coarguere velis, videris neque illos tibi eruditione præstare: sed quemadmodum tu, barbarè loqui, & cognitione carere: quales eos esse par est, qui inhonesti & turpis contemplatione nunquam sunt versati. Imò tu duos, tres-ve libros ex ipsis emptos habes: at eos illi noctes diesque præ manibus habent. Cui bono igitur hos emis, si neque cellulas ipsas librorum doctas evasisse ducis, cùm tot veterum authorum scripta complectantur? Age verò, si videtur respondè mihi, vel potiùs, quoniam illud non potes, annue vel abnue ad interrogata. Siquis tibia canendi artis ignarus haberet Timothei tibias, aut quas Ismenias septem talentis emit Corinthi, an propterea tibia canere posset? an potiùs hujus rei, qua nescit ex arte uti, nullus ei erit usus? Rectè quidem abnuisti. Neque enim si Marsyæ vel Olympi tibias possideret, iis caneret non edoctus. Quid? siquis Herculis arcus habeat, nec sit Philoctetes, ut eos intendere possit, & in scopum jaculari, quid tibi videtur iste? num qui dignum sagittario edat opus? Hoc quoque abnuisti. Eodem pacto & qui navim gubernare non novit, neque qui in equitatione se exercuit: ille si navim pulcherrimam, & adversus ventorum & procellarum impetus munitissimam accepit: hic verò Medicum equum, vel centauro fatum, vel cappaphorum habet, uterque ut puto arguere-

tur,

1 Ὁ δ' ἵππον κτήσαιτο Μῆδον ἢ Κενταυρέλλω ἢ Καππαφόρῳ] Per equum Centauridem intelligit credo Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium Thessaliæ montem & loca vicina habitabant. Cappophorum vero

περ⊙., οὐκ οἶδας ὅ, τι χρήσιμόν ἐστιν ἐπιτήδευμα. ἐπαινεῖς δὲ τοῦτο; πείθου δή, καὶ μὴ τοῦτό μοι ἐπαίνεσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαίδευτ⊙ ὢν, ἀνοίτου πολλὰ βιβλία, ἢ σκώμματα ἔστ⊙ ἐξ ἀπαιδευσίας καθ' ἑαυτὸν ἀναφέρεσθαι; τί οὖν εἰς τοῦτο ἐπαινεῖν. ἐλαίζης γὰρ εἶμαι σαφῶς ἔστ⊙, καὶ τὸ ἀρώτιον ἴσως διὰ τὸ ἀσχεσθαι οὐκέτι ἐπιρρήτατον, τί χρὴ τὸν κνὶ ἐς βαλανεῖον; Καὶ ἐχθές τις ὡς πολὺ τῶν Ἀσίας πλούσι⊙ ἀνὴρ, ὃν συμφορᾷ ἀπόμηλις ἀμφοτέρας τὰς πόδας, ἀπὸ κρύους οἷμαι ἀπεσαπίσθας. ἐπεδὴ κατὰ λόγον ἀδιαπόρησεν, ξυμίζη αὐτῷ, ὅτις τοίνυν τοῦτο μὲ ἐλεεινὸν ἐπιπόνθη, καὶ ἀηδῶς τὴν δυσχέρειαν, ξυλίνας πόδας πεποίητ. καὶ τούτοις ὑποδήμενο⊙., ἐβάδιζεν, ἐπιγελῶμεν⊙ ἅμα τοῖς οἰκέταις. οὐκοῦν ἦ γελοῖον ἐποίει. κρηπῖδας γὰρ καλλίστας ἐνεῖτο ποτὲ μὲν ἀεί, καὶ τὴν πλείστην σπαθμητίαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἴη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δή. ἃ ταῦτα ὢν ἐς σὺ ποιεῖς, χωλὸν μὲ ἴσχων, καὶ συκίνην τὴν γνάμψιν, ὑπόδημα⊙ ἢ χρυσᾶς ἐμβάζεις, οἷς μόλις ἂν τις ἐς ἀρίστους ἐμπεσπλήσειεν; ἐπεὶ ἢ σὺ τοῖς ἄλλοις ἐς τὸ Ὅμηρον ἐσῆκε πολλάκις, ἀναγνώτω σοί τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆτα τὴν ἰλιάδ⊙ ῥαψῳδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξεάζειν. ἐδὲν γὰρ αὐτῶν ὠφελεῖ σέ. πεποίηται δέ τις αὐτῇ δημηγορῶν, παχύλοι⊙ ἄνθρωπ⊙., ἀλφορᾷ τὸ σῶμα, καὶ λελωβημέν⊙. σκέπτος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος, εἰλάτοι τὴν Ἀχιλλέως πατ-

tur, utroque uti nescius. Hoc-ne annuis? Crede obsecro, & hoc annue. Siquis quemadmodum tu indoctus, multos libros emat, nonne scommata in insciti am suam profert? Quid? te piget hoc annuere? Nam clarum utique est hoc argumentum, quique hoc ita fieri cernunt, vulgatum illud protinus inclamant. Quid cani cum balneo? Fuit non ita multò ante in Asia vir opulentus, cui ex calamitoso casu truncati sunt ambo pedes, frigore ut puto, putrefacti, quum aliquando per nivem fortè iter fecisset. Ille igitur miserabilem hanc fortunam perpessus, ut infœlicitatem solaretur, ligneos pedes comparaverat, quibus subligatis, simul inmixus famulis, incedebat. Ridiculum etiam hoc faciebat, quòd pulcherrimas crepidas semper novas emebat, plurimamque in hoc ponebat operam, ut speciosissimis calceis sua ligna, pedes nimirum ornarentur. Annon hæc facis tu quoque qui cùm mente sis clauda & [1] ficulna, emis tamen auratos soccos, quibus ægrè inambularet, etiam qui integris est pedibus? Quoniam autem inter alios codices Homerum sæpius emisti, legat tibi aliquis secundum librum Iliados: nec alia perpendas: eorum enim nihil ad te præter quàm qui hìc introducitur concionem habens, homo vehementer ridiculus, torto mutiloque corpore. Ergo si Thersites ille hujusmodi Achillis arma sumeret, putasne pro-

vero intelligit, cui inusta erat nota K: talis Aristophanes Κοπανίας vocabat in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. *Palm.*

1 Καὶ ἐχθές τις ὡς πολλοῦ] Καὶ τοι ἐχθές τις ὡς πολλοῦ. Marcil.

2 *Ficulna*] Proverbium est de quo Erasm. Adag. Ficulnus. *Cogn.*

1 Τοῖς

ποτελίαν, οἵᾳ ὅτε αὐτὴν ἀφιγμένον καὶ κρατοῦντα ἅπαντος, καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, καὶ ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιβήσεται δὲ αὐτοῦ τοῦ ῥεύματος τοῦ Φόνου τῶν Φρυγῶν, λάψεται δὲ τὸν Ἕκτορα, καὶ τὸν αὐτὸν, τὸν Λυκάονα, ἔτι δὲ Ἀστεροπαῖον, μηδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ μειλίου δυνάμενος; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ ἐγὼ μὲν ὑπολαμβάνω, καθιδόντα αὐτὸν, χαλκοῦν ὄντα τὴν ἀσπίδα, καὶ ἐπὶ γῆς πεπτωκότα ὑπὸ τοῦ βάρους, καὶ ὑπὸ τοῦ κράνους, ὑπτίους ἀναπεπτωκέναι, δίκην τῶν ἀποβλωπάδων ἐκείνων αὐτοῦ ὀφθαλμούς, καὶ τὸ ὑπόγειον ἐπαίρειν τοῦ προσώπου μικρὸν μόνον, καὶ τὰς κνημίδας ἐκτυπεῖσθαι. καὶ ὅλως, αἰσχρὸν ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν διακοσμοῦντα. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ σὺ πάσχεις, ὁπόταν τὸ βιβλίον, ὃ τὴν χρυσῆν ἔχῃς περίκλειστον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσῆν δὲ τὴν ἀμφάλου. ἀναπηδήσαντες δὲ αὐτὸ βαρβαρίζομεν, καὶ καταγελῶμεν, καὶ διαστρέφομεν. καὶ γὰρ τὰ πεπαιδευμένων, καταγελώμενα. καὶ δὴ καὶ ξυνόντων σοι πολλάκις, ἐπιπαίζομεν. οἱ δὲ αὐτοὶ οὗτοι ἀλλήλοις ἐπιμειδιῶμεν, χλευάζοντες τὰ σπλάχνα. χλευάζεσθαι δὲ ὑπηνέμιόν τι Πυθοῖ χρῆμα φασιν. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοὔνομα, ἐπ' ἐσχάτῳ ἀφανῶν τῶν τοῦ Τάραντος, ἐστεφανωμένος νικητήρια πύθια. τὸν μὲν δὴ ἐν τῇ γυμνῇ ἀγωνίᾳ, κύπριν ἴδοις ἂν αὐτὸ ἀδιαίτητον εἶναι, ῥᾳδίως ἂν ἐγκωμιάσαντα ἐπὶ τῷ νικητῇ ἐν στεφανώσει δ', καὶ ᾠδῇ, ῥᾳδίως ἐρεσθαι ἐπαίοντα τοῦ καθεζομένου ἀνθρώπου, ὡς εἴη ἄρα αὐτῷ, ἐπαινοῦντι, καὶ βοῶντι, ὁπόταν δὲ τὸ σμικρολόγως αὐλεῖσθαι ἀναρρήσειε. ἦλθεν οὖν εἰς τοὺς Δελφούς, τά τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπαστον ἐπιπεπλεγμένος, καὶ στέφανον

propterea formosum protinus, fortemque futurum, qui & fluvium transiliat, & alveum turbet cæde Phrygum: postea interficiat Hectorem, & ante ipsum Lycaonem, & Asteropæum, cùm ne hastam quidem humeris sustinere quoat? Negabis opinor, & irridebitur ille sub clypeo claudicans, atque in faciem præ pondere procumbens, & sub galea, quum suspicit, ostendens suos illos strabos oculos, & loricam gibbo dorsi attollens, laxasque ocreas gerens: denique utramque dedecore afficiens, eorum armorum & opificem, & dominum. Non vides idem accidere tibi, quum præ manibus habes librum pulcherrimum, cujus aluta est purpurea, & aureus umbilicus: eumque barbara voce legis, deformas, & distorques: unde viris eruditis risum moves: & tamen te laudant assentatores, qui tecum versari solent, quanquam aversa facie se invicem intuentes plerunque rident. Cæterùm quiddam tibi narrare velim quod in Pythiis factum est. Tarentinum quendam, nomine Euangelum, apud Tarentinos non obscuro loco natum, Pythia vincendi invasit cupido. Is cùm certamen quod nudi ineunt, suarum non esse virium statim judicasset, quippe qui neque robore, neque velocitate esset præditus: persuasione scelestorum illorum hominum, quos familiares habebat, laudantes, & ad exilissimum quemque cantus strepitum applaudentes, adductus est, ut crederet se cithara & cantu facilè victoriam adeptúrum. Itaque venit Delphos, præter cætera ornamenta, etiam veste auro intertexta, & corona pulchérrima aureis,

δάφνης χρυσῆς πάλλειον, ὡς αὐτὴ πρεπεῖ τῇ δάφνης, σμαραγδους εἶναι ἐσεμεμάξατο τοῦ πρεσβυτέρου. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν ὑπερφυῶς τι χρῆμα, εἰς κόσμον, καὶ πολυτέλειαν, χρυσῷ μὲν ἅπαντα πᾶσαν, σφεγγόντι δὲ λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, μυσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφέως εἰκόνες ἐντετορευμέναι. θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν. ἐπεὶ δ' ὧν ποτε ἔμελλε ἡ ἔριν ἀγῶνα ἡμέρας, τρεῖς μὲν ἦσαν, ἔλαχε δὲ μίαν αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἆθλον. καὶ μὴ Θέσπιν τὸν Θηβαῖον ὁ φαῦλος ἀγωνισάμενον, εἰσέρχεται ὧν ὅλος κατελαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις. καὶ ἡ πορφύρα δὲ περιαστράπτει τὸν ἰδιώτην, ἣ μεταξὺ δὲ χρυσοῦ διεφαίνετο. τότε τοῖς ἅπασι θεωμένοις τὸ θέατρον, καὶ θυμηδίας ἐλπίδες ἐμπλήσειν τὰς θεάσεις, ἐπειδὴ ποτὲ δὴ ἄσειν, καὶ κιθαρίσειν πάντως ἐδόκει, ἀναπρέπειν μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσυμπαθές. ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον δὲ ἄλλου ἐμπεσὼν τῇ κιθάρᾳ. ἆδειν δὲ ἄρχεται ἀπήμελητόν τι, καὶ λεπτὸν, ὥστε γέλωτα μὲ πάντων χρυσᾶ τὰ θέατρα. τὸν ἀθλοθέτην δὲ ἀγανακτήσαντα ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντες αὐτὸν, ἐκβαλεῖν δὲ θέατρου. ὑπισχνουμένου δὲ γελοιόζηλος ἄφνω, δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ γὰρ τὸ μαστιγοφόρων συρίγματος ἀμφὶ μέσης τὸ σκηνῆς, καὶ τὸ σκίλη καθημαγμένος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συνδέσμων χαμάθεν τὰ κιθάρας τὰς σφραγίδας. ἐξεπεπλώκεισαν γὰρ, κἀκείνης ξυμμαστιγουμένης αὐτῷ. μικρὸν δὲ ἐπιχὰν μεθ' αὐτὸν, Εὔμηλός τις ἠλεῖος εἰσῆλθε, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνας δὲ κόλοπας ἐπικειμένην, ἐσθῆτα δὲ, καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ

reis lauri foliis plexa, insignis cui loco baccarum lauri inserterant magnitudine illis pares smaragdi. Cithara quoque mirum in modum pulchra & magnifica tota ex purissimo auro conflata, annulis & gemmis variis exornata, atque inter ea Musarum, Apollinis, & Orphei imagines insculptæ, magnæ spectatoribus erant admirationi. Cùm itaque venisset certaminis dies, tres fuerunt certaturi, obtigitque sors Euangelo ut secundus caneret. Ille post Thespin Thebanum qui non malè suas partes egerat, ingreditur auro, smaragdis, beryllis, & hyacinthis totus circunfulgens, ipsaque purpura quæ inter aurum interlucebat, vesti decus addebat. Quibus cùm jam theatrum obstupefecisset, & incredibili quadam spe spectatores replesset, cùm omnino jam & citharam pulsare, & occinere esset necesse, præludit inconcinnum quiddam, & incompositum. Tum gravius quàm par erat increpata cithara, tres simul fides rumpit, & ineptum tenuemque cantum incipit: ita ut spectatoribus universis ortus sit risus, & ludorum præfecti, hominis tetricitate offensi, eum loris cæsum è theatro ejecerint. Hic verò jucundissimum erat spectaculum, aureus ille Euangelus, cùm à lictoribus per mediam scenam traheretur, lachrymans, crura plagis cruentus, humi collapsos interim dum unà cum ipso vapulat, colligens citharæ annulos. Post hunc exiguo spatio temporis interjecto, peodit Eumelus quidam Eleus, pervetustam habens citharam, cujus verticilla erant lignea, & vestem cum serto vix decem drachmis æstimandam.

At

δίκῃ δραχμῶν ἀξίαν. ἀλλ' ὅτε μὲν ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τὴν τέχνης, εὐφρόνη, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ Εὐαγγέλιον κατεγέλα, μήτε ἐμπεπιδύσασθαι τῇ κιθάρᾳ, καὶ πᾶς σφριγῶσιν ὠτίοις. καὶ εἰπεῖν μὲ λέγεται πρὸς αὐτὸν, ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῷ δάφνῃ πεφίκεισαι, πλουτεῖς δὲ, ἐγὼ δ' ὁ πένης, τῷ Δελφικῷ. πλὴν τοῦτό γε μόνον ὄνησο τοῦ σκάφους, ὅπ μήθ' ἱλεύμενος ἐπὶ τῇ ἥττῃ ἀπέρχῃ, ἅμα μισούμενος ὑφ' ἑπάντων ὑπὸ τῶν ἀπόντων σε τοιούτων, καὶ ὑπὸ τῶν παρόντων. ἆρα πόθεν δή σοι ὁ Εὐάγγελος ἦτος, παρ' ὅσον σίγε ὀλίγον μέλει δὲ γέλωτος τῶν θεατῶν. οὐκ ἀμείνων σὺ ἂν γένοιο, καὶ λέγοιμι τινα διηγήσασθαί σοι, πάλαι γεγονότα. Ὅτε τὴν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, φασὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸ μέλαινα πόντον, καὶ ἐπιπολῆς γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν, ἄδουσαν θρηνῶδέ τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ ὡς λόγος, τὴν λύραν δ' αὖ τὴν ὑπηχεῖν, τὰ ἀνέμων ἐμπίπτοντων ταῖς χορδαῖς. καὶ ὕστερον φασὶν ἐχθῆναι τῇ Λέσβῳ. κἀκείνους ἀνελομένους, τὴν μὲν κεφαλὴν κατορύξαι, ἵνα σφῶν νῦν τὸ βακχεῖον αὐτοῖς ἐστι. τὴν λύραν δ', ἀναθῆναι εἰς τὸ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερὸν, καὶ ἐπὶ πολύ γε σώζεσθαι αὐτοῦ. χρόνῳ δ' ὕστερον Νίκανδρον τὸν τοῦ Πιττακοῦ τοῦ τυράννου παῖδα γενόμενον, ὡς σκληρὰ μὲν τὰ θηρία, καὶ φύσει, καὶ λίθους, ἐμελῳδεῖ δὲ μὴ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν, μηδενὸς ἁπτομένου, ὡς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν. καὶ διαφθείραντα τὰ ἱερὰ μεγάλοις χρήμασι, At ille cùm eruditè cecinisset, & ritè sicut ars postulat citharam pulsasset, victor proclamabatur, & Euangelum irridebat, qui nequicquam cithara, aureisque annulis sese ostentasset. Eumque sic allocutum esse aiunt. Tu quidem Euangele aurea lauro es redimitus, quia es dives, ego Delphica, quia pauper. Verùm hoc commodi tibi tuus ornatus peperit, quòd neminem tui misereat, quòd victus abis: sed amplius oderint omnes ob ineptas hasce, superfluasque delicias. Quadrat in te hic Euangelus, quatenus ne tu quidem spectatorum cachinnos curas. Arbitror autem intempestivum non esse, ut veterem quandam fabulam Lesbiam tibi narrem. Quando [1] Tressæ mulieres Orpheum dilaniarunt, aiunt caput ejus in Hebrum cum lyra dejectum, rejectum fuisse in nigrum pontum, caputque lyræ innatasse, illoque lugubre carmen in Orpheum canente, hanc ventis chordas increpantibus succinisse, & sic canendo ad Lesbum deveniesse: Lesbios autem fluctibus ereptum caput sepulchro mandasse, ubi nunc est ipsis Bacchi templum: lyram autem in Apollinis templo suspendisse, eamque diutissimè asservasse: donec tandem Neanthus Pittaci tyranni filius, cùm hæc de lyra audisset, eam & feras, & plantas, & saxa demulsisse: imò etiam post Orphei calamitatem nemine pulsante modulatam fuisse, in amorem hanc habendi incidit, & sacerdoti magna pecuniæ vi corrupto persua-

1 *Tressæ mulieres*] Thraciæ, quas depingit Ovid. 11. Metam. *Cogn.*

πεῖσαι ὑποθέσθαι ἑτέρῳ ὁμοίαν λύραν, δόντα αὐτῷ τὴν Ὀρφέως. λαβόντα δ', μετ' ἡμέραν μὲν οὐ τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς εἶναι. νύκτωρ δ' ὑπὸ κώμου ἔρχεσθαι, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστιον. κἀκεῖ προχειρισάμενον κρούειν, καὶ σωζομένους τοὺς χορδὰς, ἄπιχνον, κἀκεῖ ἄμυσσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα μέλη τινὰ ἀκούσεσθαι ὑπηχοῦσαν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάνυ ἡσθέντα κατθέλξειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μουσικώτερον ἔσεσθαι, κληρονομήσοντα τὴν Ὀρφέως μουσικῆς, ἅτε δὴ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς τὸ ἦχος, πολλοὺς δ' ἦσαν αὐτόθι, διασπάσαι αὐτόν. ὡς τοῦτο γὰρ ὅμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας, ὅπερ καὶ σαφέστατα ἄφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη, καὶ ἡ ὠδή. ἃ μόνα ἐξαίρετα τοῦ Ὀρφέως ἦν τὰ μητρὸς ὑπάρχοντα. ἡ λύρα δ', ἄλλως κτῆμα ἦν, καὶ δὴν ἄμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων. καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὅπως καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετο, καὶ ἔτι ἔστιν οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον δραχμαῖς ἑπτὰ κεραμεῖον ὄντα, τετρακισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο. ἤλπιζε γὰρ οἶμαι κἀκεῖνος εἰ τῶν νυκτῶν τὸν ἐκείνου τοῦ λύχνου ἀναγνώσοιτο, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὅσην ἐπίστασθαι, καὶ ὁμοῖος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. ἔχθες δ', καὶ πρώην, ἄλλος τις τῆς Πρωτέως δὴ καινῆς βακτηρίας, ἣν κατεθήμην, ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου κἀκεῖνος ἐπρίατο. καὶ ἔχω μὴν τὸ κειμήλιον τοῦτο, καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάτου δὴ κολυδνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστᾶ δὴ Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται δὴ Ἰσιδος τοὺς πλοκάμους. αὐτὸς δ' ὁ δὴ θαυμαστὸς κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σε, τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ, ὑπεισῆλθεν ὑποθέσθαι ἑτέρῳ ὁμοίαν λύραν, δόντα αὐτῷ τὴν Ὀρφέως. λαβόντα δ', μετ' ἡμέραν μὲν οὐ τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς εἶναι. νύκτωρ δ' ὑπὸ κώμου ἔρχεσθαι, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστιον. κἀκεῖ προχειρισάμενον κρούειν, καὶ σωζομένους τοὺς χορδὰς, ἄπιχνον, κἀκεῖ ἄμυσσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα μέλη τινὰ ἀκούσεσθαι ὑπηχοῦσαν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάνυ ἡσθέντα κατθέλξειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μουσικώτερον ἔσεσθαι, κληρονομήσοντα τὴν Ὀρφέως μουσικῆς, ἅτε δὴ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς τὸ ἦχος, πολλοὺς δ' ἦσαν αὐτόθι, διασπάσαι αὐτόν. ὡς τοῦτο γὰρ ὅμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας, ὅπερ καὶ σαφέστατα ἄφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη, καὶ ἡ ὠδή. ἃ μόνα ἐξαίρετα τοῦ Ὀρφέως ἦν τὰ μητρὸς ὑπάρχοντα. ἡ λύρα δ', ἄλλως κτῆμα ἦν, καὶ δὴν ἄμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων. καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὅπως καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετο, καὶ ἔτι ἔστιν οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον δραχμαῖς ἑπτὰ κεραμεῖον ὄντα, τετρακισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο. ἤλπιζε γὰρ οἶμαι κἀκεῖνος εἰ τῶν νυκτῶν τὸν ἐκείνου τοῦ λύχνου ἀναγνώσοιτο, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὅσην ἐπίστασθαι, καὶ ὁμοῖος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. ἔχθες δ', καὶ πρώην, ἄλλος τις τῆς Πρωτέως δὴ καινῆς βακτηρίας, ἣν κατεθήμην, ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου κἀκεῖνος ἐπρίατο. καὶ ἔχω μὴν τὸ κειμήλιον τοῦτο, καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάτου δὴ κολυδνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστᾶ δὴ Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται δὴ Ἰσιδος τοὺς πλοκάμους. αὐτὸς δ' ὁ δὴ θαυμαστὸς κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σε, τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ, ὑπεισῆλθεν

suasit, ut Orphei lyram, alteram simili supposita, ipsi daret. Quam accepta putavit ille sibi non esse tutum in urbe interdiu uti: sed in sinu occultando per noctem ad suburbium sibi soli progrediendum. Quò cùm veniisset, lyram pulsare cœpit, ac chordas perturbat stolidus ille, artisque imperitus juvenis, qui sperabat fore, ut divinum aliquod carmen percussæ fides redderent, quo cunctos recrearet, & demulceret, & hoc nomine fieret beatus, quòd Orphei mulices esset hæres: donec ad strepitum congregati canes, qui ibi erant multi, ipsum discerpierunt: ita ut solis ad se canibus convocatis, hoc saltem cum Orpheo commune habuerit. Quo eventu manifestissimè ostensum est, non esse lyram quæ demulcet, sed artem & carmen: quæ sola eximia à matre collata habebat Orpheus: lyra nihil quibusvis barbitis obtinente præstantius. Quorsum verò Orpheum & Neanthum tibi propono? cùm & nostra ætate quidam fuerit, & ut puto adhuc sit, qui Epicteti Stoici lychnum fictilem ter mille drachmis emit: scilicet futurum sperans, ut si noctu ad istam lucernam legeret, ilico Epicteti sapientia in somnis ad se veniret, similisque admirando illi seni evaderet. Sed nuperrime: quidam alius Protei cynici baculum, quo depositò, in ignem insiliit, talento emit. Quod pretiosissimum habet monumentum, ostentatque non secus ac Tegeatæ apri Calydonii tergus, & Thebani Geryonis ossa, & Memphitæ Isidis capillos. At ille admirandi hujus boni possessor, te ipsum insciti, & spurcitate superavit. Vides quàm

μηνίσιν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαιμόνως ἀφίκεσαι, βακτηρίας εἰς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος; λέγεται γὰρ ὁ Διονύσιος τραγῳδίαν ποιεῖν φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥσπερ ὁ Φιλόξενος πολλάκις δι' αὐτὴν εἰς τὰς λατομίας ἐμπεσών, ἅ δυσμεμνόητα καὶ χαλεπὰ ἔδοξε πολλοῖς πυθόμενος ὡς ἐγελᾶτο, τὸν Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ὤετο ἐνίους ἔσεσθαι, καὶ κάτοχος ὢν ἐν τῷ πυξίῳ. ἀλλ' ὅμως ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν, οἷον καὶ ἐκεῖνο τὸ δυσεκβύθιον, ἦκεν ἡ Διονυσίου γυνή. καὶ πάλιν, οἴμοι, γυναικὸς χρησίμου ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου. καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν. τοῦτο μέντοι ὡς ἐπὶ μάλιστα δύσχρως ἂν εἰρημένον εἴη, ἢ τῇ Διονυσίᾳ, καὶ ἀφ' τοῦτο χρυσοῦσιν αὐτὸ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίον. τίνα γὰρ ἐλπίδα ἐν αὐτὸς ἴσχων εἰς τὰ βιβλία, [2] καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ, καὶ ἀφικνᾷς, καὶ σανδαράκας, καὶ ἀλείφεις τῷ κέδρῳ, καὶ τῇ κίδρᾳ, καὶ διφθέραις περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐπιθεῖς, ὡς δὴ πλουσίου αὐτῶν; πάνυ γὰρ ἤδη βελτίων μεμίσησαι ἀφ' τῶν ὠνῶν, ὃς τοιαῦτα μὲ φθείρῃ. μᾶλλον γ' [1] τῶν ἰχθύων ἀφανίσθητος εἶ. βιοῖς γ', ὡς ἐοικὲ εἰπεῖν καλόν. μῖσος γ' ἄρχιον φασὶ πάντων ἐχθρὸν ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ὡς εἰ τοιούτους ἀπιεραζόμενος τὰ βιβλία, φυγῇ φάσκοιεν ἂν ἢ ὅπως ποδαπὸς ἀπ' αὐτῶν. δυοῖν γ' ὄντοιν, ἅτ' ἂν ἀφ' τῶν παλαιῶν τις κτήσειε, λέγειν τὰ δύσοζα, καὶ πράττειν τὰ δέοντα, ζήλῳ τῶν ἀεὶ

quàm misero loco sint res tuæ, cùm tuo capiti fuste revera sit opus? Dicitur etiam [1] Dionysius ineptam & ridiculam tragœdiam fecisse, ob quam quòd risum continere non posset Philoxenus, sæpe in latomias est conjectus. Sed Dionysius cùm se derideri comperisset, Æschyli pugilares in quibus sua poëmata scribebat, magno studio comparavit, cùm putaret fore ut ex his pugilaribus numine afflaretur, & furore poëtico corriperetur. Attamen in his longè absurdiora scripsit, quale Doricum illud: ἦκεν ἡ Διονυσίου γυνή: Item illud οἴμοι γυναικὸς χρησίμου ἀπώλεσα. Nam hoc quoque ex pugilaribus est sumptum. Et hoc αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν. Quod in te rectiùs quàm in Dionysium quadraverit: & propterea illas ejus pugilares inaurare debebas. Nam qua spe fretus libros semper volvis, coagmentas, spolias, croco illinis: & cedro, pellibus amicis, umbilicos indis, ac si fructum aliquem inde sis perceptura? Scilicet his emptis factus es melior, quippe qui sic loqueris, ac potiùs qui piscibus magis es mutus. Sic autem vivis, ut ne dictu quidem sit honestum: tuaque obscœnitas, ut aiunt, atrox omnium odium tibi peperit. Quòd si librorum hæc esset culpa, quàm maximè procul ab iis erat fugiendum. Duo autem cùm sint quæ à veteribus scriptoribus petas, bene dicendi & agendi facultatem, æmulatione optimorum,

1 Dionysius] Meminit Cic. ad Attic. lib. 9. unde proverbium factum est: Διονύσου ἐν Κορίνθῳ. Cogn.

2 Καὶ ἀνελίττεις] Hæc omnia Pers. ejusque Interpretes ad Sat. 3. *Bourd.*

3 Τῶν ἰχθύων ἀφανίσθητος] Proverb. *Idem.*

σων, καὶ φυγῇ τὸ χειρόν, ὅταν μήτε ἐκεῖνα, μήτε ταῦτα φαίνηταί τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο, ἢ τοῖς μυσὶ ἀσκητὰς αὐτῇ, καὶ ταῖς πλάναις οἰκήσεις, καὶ ταλαιπωρίαις ὡς ἀμελῆσι τῆς οἰκέτιδος; πῶς δ' ἂν κἀκεῖνο αἰσχυθεῖ, εἴ τις σὺ τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν, ἀεὶ δέ τι πάντως ἔχεις, ἔρριβε ἄπιθι, ἢ ῥήτορος, ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δ' ἐκ τοῦ ἐπιγραφῆς εἰδὼς, πρᾶως εἴποις τοῦτό γε. εἶτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα σὺν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν, ἐπαινοῖτο, αἰτιῶτο τὴν ἐγκεχαμμένων. σὺ δ' ἀπορήσεις, καὶ μικρὸν ἔχοις εἰπεῖν, σὺν εὐξῃ τότε χαλκῆν σοι τὴν γῆν κατ' σαυτῆ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης, ἀποφέρων τὸ βιβλίον; Δημήτριος δ' ὁ κυνικὸς ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα βιβλίον κάλλιστα ἀναγινώσκοντα, τὰς Βάκχας οἶμαι δὲ Εὐριπίδου, κατ' ἄγελον δὴ τὸ δηλούμενον τὸ δὲ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον, ἀρπάσας, διέστασεν αὐτὸ, εἰπών, ἄμεινόν ἐστι τὸν Πενθεῖ ἅπαξ ἀπαλγῆσαι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζητῶν δ' ἂν τῶν ἐμαυτὸν, ὅπως ἐν ἡμέρου δωρεᾶν δεδύνημαι τινος ἕνεκα τῶν ἀπόδακρυς τῶν ἐπιτηδευμάτων τῶν ὠνὴν τῶν βιβλίων. ὠφελείας μὲν γὰρ, καὶ χρείας τῆς ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν ἐπ' ἐλάχιστον σε εἰδότων. οὐ μᾶλλον ἢ φαλακρὸς ἄν τις ἀγόραστο κτένιον, ἢ κωφὸν ὄφελος αὐλητῶν, ἢ παλαιὸν ὁ ἰωμάχος, ἢ ὁ ἠπειρώτης κώπῃ, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν ποιοῦ σοι τὸ πρᾶγμα ἴσθι. καὶ βαλὲ τοῦτο ἐμφρόνως ἄπιστον, ὅτι δὲ εἰς τὰ μηδὲν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς ἀθεσίας ἀναλίσκεις; καὶ μὴν ὅσον γε κἀμὲ σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὲ σαυτὸν φέρων ταῖς δ' γέρουσι ἐκείνου

rum, & devitatione deteriorum, quando neque illa neque ista hinc videris consequutus, quid aliud quàm muribus exercitationem, tineis habitationem, & famulis, ut pote codices non curantibus, plagas emisti? Quî autem etiam illud non te pudeat, si quis tibi præ manibus, ut soles habere, libro, cujusnam sit rhetoris, aut historici, aut poëtæ roget tu verò ex inscriptione doctus, aptè respondeas: deinde, ut fit, dum sermo familiaris progreditur longiùs, ille laudet aliquid, aut accuset scriptorum: tu verò animi pendeas, habeasque nihil quod respondeas? Nonne optes tum ut tibi tellus dehiscat, qui tanquam Bellerophon, librum circumferes? Demetrius Cynicus cum Corinthi conspexisset ineruditum quendam pulcherrimum librum legentem, Bacchas puto Euripidis, ubi nuntius Penthei mala: & Agaves factum nuntiat, arreptum laceravit, Satius est, inquiens, semel à me, quàm à te sæpius lacerari Penthea. Et quanvis apud me assiduò quæsiverim, nondum tamen hodie assequi potui cujus rei gratia tanto studio libros emeris. Nam fructus & usus causâ nemo putare queat, qui te vel mediocriter novit. Non certè magis quàm si calvus pectinem emat, aut speculum cæcus, aut tibicinem surdus, aut pellicem spado, aut remum mediterraneus homo, aut antrum gubernator. Nunquid igitur hac re ostentas opes, omnibusque vis hoc palam facere, etiam in res tibi non utiles, ex immensis divitiis esse quod insumas? Atqui quantum ego qui Syrus sum, exploratum habeo, nisi te locupletis

Ἀφθήκατε παρεὶς χεῖρας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, εἰ ἀγοραῖοι πρὸς πίθεις τὰ βιβλία. λοιπὸν δὲ δεῖ σε πιστεῦσαι ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς εἰ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐρασμιώτατος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεύς, οἷος οὐκ ἔστι πρὸς, ἀναγνῶναι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις τὰς ἐπαίνους αὐτῶν. φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνου, καὶ κελεύειν βατράχων δίκλω διώκειν, ἀναπεκραγμένους, ἢ μὴ πίνειν, ἕως μὴ ἀλαλάξωσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾴστος εἶ, τοὺς ῥινὸς ἔλκεσθαι, καὶ πεισθῆναι αὐτοῖς ἄπαντα. ὃς ποτε κἀκεῖνο ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ἀμαθίᾳ τὸν ὦτον, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεύς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδένιππος, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος πεπλασμένων. καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνόητος, καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ σοφῆσιν ἐκπεπλάζων, καὶ μιμάμβου βάδισμα, καὶ χῆμα, καὶ βλέμμα, ᾧ σταυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὅπερ δὲ Πύρρον φασὶ τὸν περιώτην τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, ὅτι ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ Ἀφροδισιάσαι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὅμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ. καίτοι τὸ μὲν μυσῶν τοῦτο, Ἀφ' πάντων τὸ πρᾶγμα ἦν. εἰδὼς δὲ ὁ τὸν Πύρρα εἰκόνα. καὶ ὅμως ἐπίστευσε μιμήσασθαι Ἀλεξάνδρου τὸν μορφώ. ἀλλ' ἔνεκα μὲν δὴ τούτων, οὐδεμιᾷ μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἴκασα καὶ τοῦτο αὐτῷ. τὸ γὰρ τοῦτο, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ ὅταν εἰσέλθῃ ὁ Πύρρος, καὶ τοῦτο ὑπερ ἐκεῖνος ἐπήκουσε, δόξεις ὅτις ἐ ξυνεπίγετο, καὶ ξυνάπαγειν αὐτῷ, ἄχρι ἐή τις εἰ Λαρίσσης πρεσβύτις ξένη, tis senis testamento subdole inscripsisses, libris jam diu venum datis fame periisses. superest igitur ut libros emas, quò veras reddas tuorum assentatorum laudes, à quibus illud persuasum est, te non modò pulchrùm esse & amabilem, sed etiam sapientem, oratorem & historicum nulli secundum. Aiunt autem te orationes etiam in convivio recitare, ac illos terrestrium ranarum instar sitibundos exclamare, nec potare, nisi priùs clamore dirrupti fuerint. Nam nescio quo pacto facillimè nare traheris, illisque in omnibus credis: qui etiam illud aliquando credidisti te regi cuidam assimilem esse, quemadmodum Pseudalexander ille, & Pseudophilippus fullo, & superioribus annis Pseudonero, & siquis alius eorum qui mendacio subditi sunt. Nec mirum te insulsum, stolidumque hominem sic affectum fuisse, & resupinato corpore processisse quum gressum, habitum & vultum illius imitareris, cum quo te comparare gaudebas: quando aiunt etiam Pyrrhum Epirotam, virum alioqui admirandum, ita simili in re ab assentatoribus fuisse corruptum, ut se Alexandro illi similem crederet: quanquam quod scelerati isti faciebant, omnibus erat manifestum. Nam & Pyrrhi imaginem vidi: & tamen ad formam Alexandri expressa credebatur. Sed hactenus in Pyrrhum fui contumeliosus, quòd te in hoc cum ipso comparavi. Sed tibi conveniet quod deinceps dicam. Nam Pyrrhus postquam ita esse in animum induxerat, nemo erat qui non ipsi astipularetur & consentiret, donec vetula quædam Larissæa ejus hospita, id quod res

αὐτῷ τἀληθὲς εἰπεῖσα, ἔπαυσεν αὐτὸν τῆ κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύρρου ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίνι ὅμοιος εἴη, πάνυ πιστεύσαντος ἐπὶ τῷ Ἀλέξανδρον ἥξειν αὐτῷ. ἡ δὲ, πολλοῦ χρόνου ἐπισχόσα, Βατραχίωνι ἔφη τῷ μαγείρῳ. καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσσῃ Βατραχίων ὄνομα μάγειρος, τοῦ Πύρρου ὁμοῖος. καὶ σύ δὴ ᾧ τις μὲν τῶν ἀρχηγετῶν συνόντων καιρίδιον ἔοικας, σὺν ὧν εἶπεμι. ὅτι δὲ μανίαν ἐγὼ μὴ ἐπιδεῖν ὑπὸ σοῦ μαινομένου ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς εἶδα. ὥκουν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος ὥτω ζωγράφος ὤν, καὶ τοῖς παιδαριώδεσιν ἐοικὼς ἰδιώταις, σοφίαν τοῖς τοιαῦτα σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί τοῦτο λῆρος; φθόνος γὰρ ὡς γοῦν οἶμαι, τῶν ἐπιτυχόντων, καὶ ἐλπίδος ἀμικρᾶς ἔχεις περὶ ἐμοῦ τοῦτο σοφὸς ἀνὴρ, καὶ βασιλεῖ μέλλοι τοῦτο σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν. εἰ δὲ τοῦτο ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὡς ἀνὴρ βιβλίων, καὶ ξυναγωγεὺς πολλῶν, πάντα σὺ βραχεῖ παρ' αὐτῷ ἔσεσθαί σοι νομίζεις. ἀλλ' ὦ κραδαίνων, εἰ τοσοῦτον μισθαρνήσομεν κομιζόμενοι αὐτῷ, ὡς τοῦτο μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, ἅτινα μὲν σὺ ὁ μετ' ἡμέρων βίος, οἷοι δέ σοι πότοι, ὁποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἷαις, καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; σὺν οἶδα ὡς ὦπα, ἐ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ, ὥτω σαφανῆ ἐστι, ὡς ἐ τυφλοῖς εἶναι, καὶ καφοῖς γνώριμα. εἰ γὰρ ἐ φλέγεται μόνον, εἰ γὰρ ἐ λιόμενος ἀπολύσαιο, μᾶλλον δὲ μὴ ἀπολύσῃ εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον

erat, prolocuta, veſaniam hominis repreſſit. Ille enim cum Philippi, Perdiccæ, Alexandri, Caſſandri, aliorumque regum imagines protuliſſet, rogavit cui nam iſtorum ſimilis eſſet, plane ſibi perſuadens fore ut ad Alexandrum veniret. At illa diu cuncta, Patrachioni, inquit, coco. Nam Lariſſæ erat coquus, nomine Batrachio, Pyrrho ſimilis. Quem verò referas ex cinædis quicum ſaltatoribus conſueſcunt, nolim dicere. At hoc probè ſcio, te omnibus nunc ingenti correptum inſania videri, qui illam imaginem tibi convenire putes. Nihil igitur mirum, ſi cùm ſis adeo ineptus pictor, etiam eruditorum ſimilitudinem referre vis, iis fidem habens qui hoc te nomine laudibus efferunt. Quorſum verò has nugas? cùm cauſa ſit in promptu iſtius tui librorum coacervandorum ſtudii, tametſi, quæ mea eſt tarditas, nunc demum animadverti. Prudenter enim, ut ſaltem putas, hoc excogitaſti, magnamque ſpem concepiſti, ſi rex vir ſapiens, & doctorum in primis amans hæc intellexerit, & audiverit te libros multos emere, & coacervare, fore ut nulla planè in re tibi ſit defuturus. At ô mollicule putas tantum mandragoræ regi offuſum, ut hæc quidem audiat: illud verò neſciat, qualis diurnæ vitæ tuæ ſit ratio, quæ comportationes, cujuſmodi noctes, quibuſcum conſuetudinem habeas? An neſcis aures, oculoſque multos eſſe regibus? Et quæ tu facis adeò ſunt perſpicua, ut & ſurdis & cæcis ſint cognita. Atque utinam ſolummodo loquereris, utinam ad lavandum exuereris: vel potiùs ſi videtur, non exuaris, ſed

ἢν ἀποδύσωσί σε, τί οἴει, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπὲ γοῦν μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῆν περιβαλλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἴει φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴγε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. [1] μυρία γὰρ ἐστὶ τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ φωνή, καὶ τράχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε. καὶ ὅλως κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἕνα κίναιδον. εἶτα ἡ λεοντῆ μὲν, τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἔκρυψε. σὺ δ' οἴει λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἴει συνήγορον κοινόν, καὶ μάρτυρα ἔσεσθαί σοι τὸν Ἀττικόν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους. οὐκ, ἀλλ' ὠμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντάς σε, ἢν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσοντας, δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μέν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς, τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν. ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις, μέρος

sed famuli duntaxat, si te exuant, quid putas non ilico fore manifesta, quæ tu noctu perpetras nefanda? Hoc quoque mihi responde: si vester ille sophista Battus, & tibicen Batalus, aut cinædus Hemitheon Sybaritha, qui vobis præclaras illas leges condidit, libidine esse insaniendum, corpus depilandum, hæc ferenda, illa facienda, siquis istorum nunc pelle leonina circundatus, clavam tenens ambularet, quid? Herculem-ne spectantibus habitum iri putas? Non, tametsi ollis cæcutiant. Sexcenta enim sunt quæ reclamant: incessus, obtutus, vox, obliqua cervix, cerusa, mastiche, fucus, quibus vos excolere soletis. Et omnino sicut in proverbio est, Citiùs septem elephantas sub alis absconderis, quàm unum cinædum. Iam cùm leonina pellis hunc non occulat, tu libello contectus speras latere posse? Sed fieri nequit, quin te prodant alia illa vestri indicia. In summa, ignorare te video quòd bonæ famæ spes non est à librorum institoribus petenda: sed à se ipso, & à quotidianæ vitæ modo capienda. Sed tu existimas advocatos & testes probitatis tibi fore Atticum illum, & Callinum librorum scriptores. Ne putes: sed sævos homines qui te perdent, si Dii velint, atque ad extremam paupertatem adigent: quem jam oportuisset ad sanam mentem reversum, cuipiam docto viro horum librorum fecisse copiam, & simul hac domo nova cessisse: iis etiam apud quos mancipia prostant,

1 Μυρία γὰρ] Sic in dial. calum. non tem. cred. Sic apud Aristen. Epist. 19. lib. 2. Bourd.

γὰρ δὲ πολλῶν τὰ ὀφειλόμενα. καὶ γὰρ κἀκεῖνα τοῦτο δύο τοῦτα διενοῦ ἐπιδώσας, βιβλίον τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μειρακίσκω τῶν ἐξωθεν, καὶ ἥδη ἀκμαιοτέρω, ὠνήν. καὶ τὸ πρᾶγμά σοι πάνυ συμβάλλεται, καὶ θηρεύειν. εὐδιάλυτον γὰρ πένητα ὄντα, ὥστε ἀμφω ἀμφιεννύναι. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. [1] ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τῶν ἑτέρων νόσον θεραπεύειν, καὶ τὰς ὑπηρέτας οἰκίας, [2] ὧν᾽ ἢ ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν, μεταξύ λαβὸν πως τῶν ἱλαρῶν, οἷς ἥδ᾽ ἀκίνδυνον ἀπολῆξαι, ἵν᾽ μὴ λάθωσιν ἄπαυδα ἐξαφορεύσαντα τὰ πραχθέντα ὑμῖν μηδὲ τὸν πότον, οἷα δὴ πρώην αἴσχιστα ἐποίησε δηλαδὴ ἐξελθὼν ὁ πορφύριος, [3] ἔτι δὲ δείγματα ἐπιτηδεικνύς. ἀλλ᾽ ἔγωγε μάρτυρας ἂν εὐθαρσοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἠναίσχυνται, καὶ ὀλίγα πλήρεις εἰστήκεισαν αὐτῷ, βαλλόμενον ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλιστ᾽ ὅτι δὲ ἄλλον ἐπικαλέσαιτο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, [4] ταῦτα δὲ λόγοις διηγεῖσθαι. ὥστε δὴ τοῦτο φυλακτέον, παιδὸς τὰ χρήματα, καὶ φύλακας, ὡς οἶκοι, καὶ καλὰ πολλὰ ἀσφάλειαν τοῦτο ποιεῖν δὲ παρεῖναι ἔχοις. ὥστε μὰ γὰρ μηκέτ᾽ ἐρεύξεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; καὶ δὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ᾽ ἂν, ἰστάντ, partem saltem multorum debitorum reddidisse. Etenim his duobus præcipuè dedisti operam, ut caros libros possideres, & adolescentes validos ac robustos mercareris. Atque hæc omni studio aucuparis: quanquam fieri non potest, ut qui pauper est, utrique præstando par sit. Proinde considera quam sit res sacra consilium. Æquum enim judico, ut missis iis quæ nihil ad te pertinent, alterum morbum cures: & pro ministris illis, sic tamen ut ne emptione res domesticæ deficiant, ingenuos aliquos adhibeas, quibus neque tutum sit, si abs te digrediantur, nisi hoc pretio redimas, ut omnia proferant, quæ vos inter comessandum designatis. Qualia nuper pusio tuus obscœnissima de te mane domo digressus narrabat, etiam signa ostendens sceleris. Ego verò testes facio, quotquot tum aderant, quàm ægrè tulerim, ac fere plagas illi inflixerim, tui causa iratus: maximè quum unum atque alterum rerum similium testem adduceret, qui eadem verbis confirmarent. In hos ergo usus reconde argentum, vir bone, ut domi tutò ista perpetrare possis. Quis enim ab his perpetrandis te avocet? siquidem neque canis desinat facilè corium arrodere quum semel cœ-

1 Ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον] Longè hic à sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit, *Auctor enim tibi sum, ut omissis quæ vobis ad te adtinent*, nempe librorum emptione, *alterum illum morbum tuum cures, & ministros illos*, nempe libidinis tuæ, *dimittas qui liberi sunt, cùm vernæ tibi non desint, quibus si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia quæ possint & vinum agitis vos, etsi à te nihil acceperint*, &c. Quare non tutum vernis potus quàm liberis, aperta res. *Marcil.*

2 Ὧν᾽ ἢ ὅμως μὴ ὑπολειπόντων σε τῶν οἰκοθεν] Vt cis pauca, καὶ φύλακας ὡς οἶκοι. Idem.

3 Ἔτι καὶ δείγματα ὑπιδεικνύς] Ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. Morsiunculis nempe amatorias. *Idem.*

4 Ταῦτα δὲ λοιποῖς διηγεῖσθαι] Ταυτὰ δὲ λοιποῖς, &c. *Idem.*

σαυτοῦ ἀναγνῶναι μαθεῖν. τόδε ἕτερον ῥᾴδιον, τὸ μηκέτι ἀνιᾶσθαι βιβλίοις, ἱκανῶς πεπαίδευσαι. ἄλλως σοι ἡ σοφίας. μόνον σὺ ἐπ' ἄκρῳ ἕστηκας καὶ χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα. πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶδα, πάσης δὲ λόγων τέχνης, καὶ κράλλη φωνῶν, καὶ κρίσεως, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν ἀττικῶν. πάνυ σοφόν τι χρῆμα, καὶ ἄκρον εἰ παιδείας μεμῦσθαι, ὡς τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων. κωλύει δέ σε ἤδη καὶ σοὶ διατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατώμενος. ἡδέως δ' ἂν ἐγώ σε ἐρωτήσαιμι, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν. τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένους; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱππωνάκτου; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορας δὲ μάλιστά σοι τούτων ἀεὶ χαίρειν; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ οὐκοῦν γε πάντα οἶδα, καὶ ἀναγνώσεις αὐτῶν ἥκουσι; τὸν δὲ Ἀριστοφάνη, καὶ τὸν Εὔπολιν πεπόνθασιν; ἀνίγνως δὲ τὰς βάπτας τὸ δρᾶμα ὅλον; εἶτ' οὐδὲν σε ταράττει παθόντα, ἀλλ' ἀρυθρίαστος γνωρίσεις αὐτά; τοῦτο γὰρ δὲ μάλιστα δυνήσεταί τις, ἅτινα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἀπτῇ τῶν βιβλίων, ἀναίσας αὐτὰ χρῄζων ἀνελίττειν. πότε δὲ ἀναγνώσεις. μεθ' ἡμέρην; ἀλλ' οὐδεὶς ἰσχυρὸς ποιεῖται τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον, ἐπιτρίβων ἤδη σαυτὸν ὑπνῳ; ἢ πῶς τὸ λέγω; ἀλλὰ δὲ πῶς σπένδεις; μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο

cœpit. Sed facile est alterum, ut libros non emas ampliùs: satis es eruditus, satis es doctus. Nec solùm quicquid uspiâ antiquitatis extat, summis in labiis habes: sed & historiam tenes omnem, & omne orationis artificium, virtutem, vitia, dictionum Atticarum usum: planè doctus es, summeque eruditus evasisti, ob librorum multitudinem. Nihil enim vetat, me quoque in te aliquandiu immorari, quando decipi te juvat. Libenter autem ego ex te quærerem, cùm tot libros habeas, quem potissimum legas, num Platonis, num Antisthenis, num Antilochi, num Hipponactis? An spretis his Rhetores potiùs præ manibus habes? dic mihi legis-ne Æschinis orationem contra Timarchum? an verò jam illa omnia tenes, & nota sunt singula? An in Aristophane, & Eupolide totus es? Legisti Baptas, totamque fabulam percurristi? Nihil-ne eorum quæ ibi dicuntur, te perstrinxit: non iis agnitis erubuisti? Hoc equidem miretur maximè aliquis, quem librum cordi habens attingas, qualibus manibus verses: quando legas: num interdiu? at nemo te vidit unquam id facientem. At noctu? an quum jam illis es intentus, aut ante exercitia? sed & ante tenebras? Nihil Hujusmodi ausis

1 Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτῃ τῶν βιβλίων, ὁποίαις χρῄζων αὐτὰ ἀνελίττεις] Ridiculissimè Latinus interpres, *quali animo, qualibus manibus libros versa*, &c. Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecœur*. Hoc dicit Lucianus, *quem tu mollium tuorum aversatus, libros adtingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσώμοι, tam προσχείριοι, manus tuæ tam rebus obscœnis occupatæ, ut libris vacare nullo modo possis. Hæc intelligi non magni refert, sed neque ubi maximè βιωφελὴς Lucianus, interpretes Latini magnoperè aliquid intellexere. *Marcil.*

μηδὲν. [1] Ἄφες δὴ τὰ βιβλία, καὶ μόνα ἐρᾴζε τὰ σαυτῦ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ὁπωσοῦν. αἰδεσθείης δ' ἂν τὴν δ' Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον φεύγουσι τὸ σωφρονεῖν τινες,
Τίμιόν τ' οἴκων μὴ ποτε φθογγὴν ἀφῇ.

Εἰ δὲ πάντως ἐμμένεις τῇ ὁρμῇ νόσου διέγνωσαι, ἴθι, ὠνοῦ μὲν βιβλία καὶ οἴκοι κατακλείσας, ἔχε, καὶ κτῆσαι τὴν δόξαν τῶν κτημόνων. ἱκανόν σοι ἔστω τοῦτο. σκοπεῖν δὲ μηδὲν, μηδὲ ἀναγινώσκειν, μηδὲ ὑπομαίνεσθαι τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήμασι, μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένοις. οἶδα ὡς μόνοις σαυτῷ μοι λελήσεται, καὶ τῇ παροιμίᾳ, [2] αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶν. σὺ γὰρ οὐκ ἐᾷς, καὶ χρήσῃ οἷς δεῖ, καὶ κατακαλυφθήσῃ ὑπὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς δὲ χρὴ ὠφελεῖσθαι, οὐκ ἐκ τῆς κάλλους τῶν βιβλίων, ἀλλ' ἐκ τῆς πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς φωτὸς, καὶ τῆς γνώμης τῶν μεταφρόντων. σὺ δὲ οἶμαι προσπαύσειν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ κατακλείσῃ τοῦ πλήθους τὰ βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνας ῥάβδους, καὶ σικύας ἀργυρᾶς ποιούμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολλήτους. ἐπὸτων δὲ χρὴ παιδευθῆναι τούτοις δεῖ. εἰμὶ, καὶ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ ἴστασι. παρελθὼν δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμηνότων, φλεβοτομῶν εὐ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἴσχε τὰλλα μεσὸν, ἀπήμαξε τὸ ὀδυνῶν τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ μᾶλλον τοῖς ἐμοὶ εἰκάσω, τὰς κορίας τούτους

ausis ampliùs: sed missos fac libros: remque tuam solùm age: quanquam hoc quoque indignum est, debueraſque saltem Euripidis Phædram vereri, qua mulieribus his verbis succensèt.

Nullas tenebras expaveſcunt conſcius,
Timent ve tecta ne loquantur ædium.

Quòd si omnino decreviſti tuo in morbo permanere, i, libros eme, & domi concluſos habe, & partorum bonorum gloria fruere: hoc tibi sufficit. Necdum tangas, nec legas, nec lingua perſequaris priſcorum virorum orationes, & poëmata, non malè de te merita. Scio me hæc fruſtra nugatum, & quod vulgo fertur, Æthiopem lavare. Tu enim libros emes, nec iis uteris, & à viris eruditis irrideberis, qui fructum non captant, ex librorum pulchritudine, magnoque pretio, ſed ex ſcriptorum dictis, & ſententiis. Tu verò ſperas iſta opinione poſſe tuam inſcitiam curare & obvelare, *codi*cumque multitudine vulgus obſtupefacere: neſcius medicos imperitiſſimos idem facere, qui eburneas ferulas, & cucurbitas argenteas, & aurea ſcalpella comparant: quibus quum eſt utendum, ne id quidem ſciunt, quo pacto manibus ſint tractanda. Peritus verò quiſpiam alius in medium prodiens phlebotomo peracuto, cæterùm rubigine pleno, inſtructus ægrum dolore liberat. Sed ut, quod facis, cum re magis ridicula comparem: reſpice ton-

1 Ἄφες δὲ τὰ βιβλία] Ἄφες δὲ τὰ βιβλία. Marcil.
2 Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ] Paræmiog. *Bourd.*

1 Δει-

ἐπίσκεψαι. καὶ ὅψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν, καὶ μαχαιρίδιον, καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας. τοὺς δὲ ἀμαθεῖς, καὶ ἰδιώτας, πλήθους μαχαιριδίων ἀσυμέτρους, καὶ κατόπτρα μεγάλα. ἴσως μὲν λάθοιεν γε ἄν τινα καὶ οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ τῶν τοῦ γείτονος αὐτῶν. αὐτὸς δὲ τὰ ἑαυτοῦ κατόπτρα ἀσυμβλήτους, τοὺς κόμας ἀγριάζει. καὶ σὺ τοίνυν, ἄλλου μὲν δεήσει, χρησίμας ἂν τὰ βιβλία. χρήσεσθαι δὲ αὐτὸς σὺ ἂν δυνάμενος. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίου πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, ἣ σὺ τῇ φάτνῃ καθεκαθήμενος. ἣ ὥσπερ αὐτὴ τὸ κελεῦον ἐδίφ, ὥσπερ καὶ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπ. ταῦτα τύγε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μὲν τῶν βιβλίων παῤῥησιάζομαι πρὸς σέ. ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα κρίνεσθαι, καὶ ἐπονείδιστα ποιεῖς, αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις.

tonsores istos: & invenies eos qui artem callent, novaculam, forcipes, & mediocre speculum habere: sed ignaros, & rudes, etiamsi multos forcipes, magnaque specula proponant: non tamen latere, quòd nihil calleant artis tonsoriæ. Sed hoc illis risu dignissimum accidit, quod plerique apud suos vicinos tondentur, ad eorumque specula comas componunt. Et tu quidem alii cui opus esset, libros commodare posses: uti verò ipse non posses. Atqui nulli commodasti unquam librum: sed id facis quod in præsepe canis, qui cùm hordeo non vescatur ipse, neque equum qui potest, vesci sinit. Hæc in præsentia pro libris tantùm in te liberè dico: quod ad cætera attinet, quæ abominanda, & vituperanda committis: de his posthac sæpius audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ ΔΙΑΒΟΛΗ.

DE NON TEMERE CREDENDO CALVMNIÆ.

ARGVMENTVM.

Argumentum, ac summam orationis, titulus indicat, videlicet quòd non temerè credendum sit calumniæ, propterea quòd multi propriis affectibus aut commodis impulsi, innocentes sæpenumero, & bonos viros, apud eos, qui facilè delationibus quibusvis aures & fidem adhibent, per injuriam ac fraudem opprimant. Oratio est didactica, nisi quòd circa finem etiam ad suasorium genus aliqua parte pertinere videri potest. Vbi consulit, ac monet delatores non facilè admittendos atque audiendos esse, aut certè ea, quæ deferuntur, diligenter perpendenda, quòd ex hujusmodi calumniis, multa ac gravia mala fermè sequantur.

Mala

Δεινόν γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώποις αἰτία, [1] ὥσπερ ἀχλύν τινα κεφαλῇ χέουσα τῷ πραγμάτων, καὶ τὸ ἀληθείας ἀμαυροῦσα, καὶ τὴν ἐκάστου βίον ἐπισκιάζουσα. οὐ σκότῳ γὰρ πλανωμένοις πάντες ἐοίκαμεν. [2] μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὁμοῖα πεπόνθαμεν. τὸ μὲ, ὠθούμενοι ἀλόγως. τὸ δὲ, ὑπερβαίνοντες ἀδέον δέον. καὶ [3] τὸ μὲ πλησίον, καὶ παρεμπόδιας, οὐκ ὁρῶντες. τὸ δὲ πόρ-

Mala res est ignorantia, & multorum malorum hominibus causa; quæ non solum rebus humanis veluti caliginem quandam offundit, sed etiam veritatem obscurat, & privati cujusque vitæ umbram obducit. Quò fit, ut perinde atque qui in tenebris errant, imò haud aliter quam cæci, jam huc, jam illuc impingamus temerè: aliud, cum nihil sit opus, prætereamus: nec, quod propinquum & ante pedes est situm, videamus: quod verò est re-

1 Δεινόν γε ἡ ἄγνοια] Ita ferme Plato in Philebo. Οὔκουν ἡ ἀγνοία εἶπερ μέγ' ὂν κακὸν πᾶσιν; *Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum?* & huc forsan respiciens noster interpres vertit: *mala res est ignorantia:* sed vim vocis δεινὸν non satis expressit, quæ diritatem innuit. malim igitur vertere, *Dira res est ignorantia.* Est enim ab illo Græco hoc Latinum vocabulum derivatum, ν in r mutato. *Tollius.*

2 Ὥσπερ ἀχλύν τινα] Atque hæc est ratio, cur anima nostra (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt) quæ lumen est, ut Philosophi volunt, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebræ ita inter se oppositæ, ut altera alteram destruat, atque dissolvat. Hinc Plutarchus Græcos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τῷ γνῶναι, καὶ γνώσκειν ἑκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔρως ἐγχρὸς ἐμπέφυκεν· αὐτήν τε τὴν ψυχὴν ἔνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἄλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὸ μὴ ἀγνοίαν ἡ ψυχὴ δυσωπεῖται, καὶ πάντα τὸ ἀγνῶτες ἐχθαίρει, καὶ παρέπεται τὰ σκοτεινὰ, φόβῳ καὶ ὑποψίᾳ ὄντα πλήρη περὶ αὐτήν. *Quod naturaque nostrum ob cognationem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli Philosophorum* LVMEN *suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam; & omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat.* Familiaris est autem illa ignorantiæ cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II:

O miseras hominum mentes! ô pectora caca!
Qualibus in tenebris vitæ, quantisque periclis,
Degitur hoc ævi quodcunque est!

Phædrus f. XI. l. III. de Augusto:

Qui postquam tenebras dispulit calumniæ.

Cicero lib. I. Tusc. Qu. c. 26. *Philosophia ab animo, tamquam ab oculis, caliginem dispulit.* Idem.

3 Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς] Ita paulo ante Lucretius: *ô pectora caca!* sic Plato πᾶς ἀγνοῶν κακὸν εἶναι dixit ἡ ἄγνοιαν, ὥσπερ ἡ τυφλότητα μὴ βλέπειν; teste Plutarcho in Lysandro. Id est, *ignorantiam, ignarantibus haud minus esse malum, quam cæcitatem non videntibus.* Idem.

4 Τὸ μὲν πλησίον] Tertullianus in Apologetico: *Sed cæcitatis duæ species fuere concurrunt, ut, qui non vident quæ sunt, videre videantur, quæ non sunt.* Idem.

ἡν, καὶ πάμπολυ διεστηκὸς, [1] ὡς ἐνοχλεῖν δεδίοτες. καὶ ὅλως, ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων ἡ ἀμφιλεγομένη τὰ πολλὰ ὀλιγοδαίμονας. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχηται, [2] τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα. κεῖνται γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων ἡρώων εὑρεῖν τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπό τινος τραγικοῦ δαίμονός τινα κεχορηγημένα. λέγω δὴ ἐγὼ εἰς τἆλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δ' εἰς τὰς τῶν ἀληθῶν καὶ τῶν σωζόντων ἐ φίλων διαβολάς. ὑφ' ὧν ἤδη [3] καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἀρδὶν ἀπώλεσαν, πατρὸς τι κατὰ παίδων ἐξαμάτημα, καὶ ἀδελφοὶ καὶ τῶν ὁμογνίων, καὶ

remotum, proculque diſſitum, ut moleſtum formidemus. Denique in ſingulis, quæ agimus, nunquam non labimur. Quocirca iſtud jam innumera tragœdiarum ſcribendarum argumenta præbuit, Labdacidarum, & Pelopidarum fata, idque genus alia. Nam malorum, quæ in ſcenam aſcendunt, pars ferè maxima ab ignorantia, ceu tragico Deo, comperias orta. Hoc dico ad alia etiam reſpiciens: in primis verò ad falſas calumnias, quibus familiares & amici petuntur: à quibus jam & ſubverſæ ſunt familiæ, & civitates funditus perditæ: patrum in liberos, fratrum in germanos, liberorum in parentes, aman-

1 Ὡς ἐνοχλεῖν δεδίοτες] Lucretius l. II. & VI:

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia cæcis
In tenebris metuunt: ſic nos in luce timemus
Interdum, nihilo quæ ſunt metuenda magis, quam
Quæ pueri in tenebris pavitant, finguntque futura. Tollius.

2 Τοὺς Λαβδακίδας] Notiſſima fabula eſt, è Mythologis & Poëtis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. *Idem.*

3 Τῶν Πελοπίδας] Atrea & Thyeſten, eorumque filios. Adeantur Tragici Græci & Latini, apud quos hæc fuſius. *Idem.*

4 Καὶ οἶκοι ἀνάστατοι] Ita fere & Photius, in præſtantiſſima illa ad Michaëlem Bulgariæ Principem epiſtola; χαλκὴ δέ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας, ἀποστάσεις πολλάκις δὲ παίδων πρὸς πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμιλλον πρὸς παῖδων, ἐ βίου ὁμοῦ συζυγίας, καὶ συγχύσεις ἐπιπόσιον καὶ ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας; καὶ οἰκίας, ἀνέτρεψα μία φωνὴ συκοφάντου. *Labia accuſatoria & Sycophantica aſpernere: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitæ vincula & connexiones diſiuperunt, & in ſe invicem conſanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica Sycophanta vox civitates & domos integras ſub vertit ſæpe.* Qui locus hinc deſumtus eſſe videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diverſa ſunt, quæ apud Themiſtium in orat. III. leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μόνῳ, inquit, ἀπάντων ἐ πολεμοποιὸν, ἃ ἀνηκέστων, καὶ οὔτε παῖδα πατρὶ, καὶ οὔτε ἀδελφὸν ἀδελφῷ, καὶ τὸ δεινὸν ἁπάντων ἐ ὁ Γανυμήδης. *Calumnia porro ubique permoleſta eſt, rixaſque ac contentiones ubique provocat, quocunque ſe inſinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: à qua illa eſt de Hippolyto Tragœdia excitata.* Præclare igitur Menander: ψεῦδος διαβολὴ βίον λυμαίνεται. *Mendacii calumnia vitam labefactat.* Exemplum præter cetera egregium eſt apud Phædrum fab. 2. lib. V: ut ne quid de Philippis dicam Macedoniæ regibus, quorum alterius F. Alexandro exilii, alterius Demetrio necis cauſa fuit. Sed & ipſe Alexander vel ſolus poſſit ſufficere, ut, quantum mali mortalibus adferat calumnia, oſtendatur. *Idem.*

1 Κα-

παίδες κ᾽ τ᾽ μαινομένων, κ᾽ ἐρᾷσι κ᾽ τ᾽ ἐρωμένων. πολλῷ γ᾽ ἐ φιλίας συνεκόπησαν, κ᾽ εἰκῇ συνεχύθησαν ὑπὸ τ᾽ κατὰ τὰς ἀφ᾽ολὰς πιθανότη᾽. ἵν᾽ ἂν ὡς ἥκιστα ἐπὶ πλεῖστ᾽ ἐμπίπ]ωμεν ὠμότης, ὑποδείξω βύλομαι τὸ λόγῳ, [1] καθάπερ ἐπί τιν᾽ γραφῆς, ὁποῖόν τί ἐστιν ἡ ἀφ᾽ολή, κ᾽ πόθεν ἄρχεται, κ᾽ ὁποῖα ἐξεργάζεται. Μᾶλλον γ᾽ [2] Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσι᾽ πάλαι ταύτῃ πεφύλαχε τὴν εἰκόνα. κ᾽ γὰ αὖ ἐ δι᾽ ἀφ᾽ολῆς [3] πρὸς Πτολεμαῖον, [4] ὡς μετεχηκὼς Θεοδότα τ᾽ σωματοφυλακίας [5] τὸ Τύρῳ. ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ἀχ ἑωράκ᾽ ποτὲ τὸν Τύριον, οὐδὲ τ᾽ Θεοδότην ὄσις ἦν ἐγίγνωσκεν, ἡ καθόσον ἤκουε Πτολεμαίῳ τινὰ ὑπάρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὸν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον. ἀλλ᾽ ὅμως τ᾽ ἀντιτέχνην τινὸς, [6] Ἀντιφίλ᾽ τοῦτο, τὸν φθόνον

amantium in amatos furor eſt excitatus. Præterea diſſolutæ ſunt amicitiæ multæ, & turbatæ ſimiliæ ob ſpeciem calumniarum. Vt igitur quàm minimùm in eas incidamus: qualiſnam ſit calumnia, unde originem trahat, quantum ferè efficiat, hac oratione, velut in tabella, depingam. Porrò quam ejus imaginem ſubjiciam, Apelli Epheſio accepram fero: quum is apud Ptolemæum regem conjurationis, quæ Tyri authore Theodota facta eſt, inſimulatus eſſet. Quanquam neque Tyrum viderat unquam, neque Theodotam noverat, niſi quantum fama acceperat, eum Ptolemæi præfectum Phœnicem adminiſtrare. Antiphilus tamen ejuſdem artis profeſſor, gratiæ quam

1 Καθάπερ ὅτί τιν᾽ γραφῆς] Velut in tabella. Sic Vellejus lib. II. *Nos memores profeſſionis univerſam imaginem principatus ejus oculis animiſque ſubjecimus.* Vbi τὸ *animiſque* ab aliena manu, adeoque inducendum videri poſſit; neque eſt tamen. ἢ διὰ δυεῖν. Tollius.

2 Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσι᾽] Ad diſtinctionem iſtius Apellis, qui ſub Alexandro & Ptolemæo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum θέσει, id eſt adoptione, fuit Epheſius, teſte Suida, Pamphili Amphipolitæ diſcipulus. *Idem.*

3 Πρὸς Πτολεμαῖον] Φιλοπάτορα, Evergetæ filium, qui quartus Ptolemæorum Ægypti Rex fuit, *Gallus* dictus: uti ex Excerptis Chronici Caſauboniani Scaliger in notis ad Euſebium docet. citat idem ibidem Etymologicon: ubi quum locus mihi videatur parum emendatus, una cum opera reſtituam: Γαλ᾽, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖ᾽, διὰ τὸ φύλλα κισσῦ κατεσίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι αἰεὶ γὰ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφάνυντο. Addit Scaliger: *& Gallos Magnæ Matris folia edere, & Ptolemæum quoque compunctum fuiſſe, hoc eſt, ſtigmata foliorum hederæ muſta ipſi fuiſſe.* Fateor me numquam tale quid de Gallis legiſſe: nec video, quomodo aliquis foliis compungi poſſit, aut quomodo foliorum ſtigmata alicui inuri queant: niſi pejore, quam peſſimi ſyllabatim, conditione futuri ſint. Lego igitur, φύλλ᾽ ις κισσῦ κατεσίχθαι. Et hoc liquet è ſequenti voce ἐστεφάνυντο. Nam, ſi vera erit futura ratio, illic quoque ἐσίζοντο legendum erit. *Idem.*

4 Ὡς μετεχηκὼς Θεοδότα τ᾽ σωματοφυλακίας] Quem hic vocat bis Θεοδότην, Polybius ſemper Θεοδότον vocat, Ætolum præcipiti audaciæ virum, eum vide libro 5 hiſtoriarum. *Palm.* Theodotus Polybio vocatur, qui hanc hiſtoriam lib. v. fuſe narrat. *Tollius.*

5 Ἐν Τύρῳ] Quam per Panætolum Theodotus occupaverat. *Idem.*

6 Ἀντιφίλ᾽] Non ignobilis pictor. Meminit ejus Plinius lib. xxv. cap. x. opera ejus aliquot recenſent perquam eximia. *Idem.*

1 Παρ᾽

τὴ δὲ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆ παλαιᾶ τιμῆ τῆ χείλωνος ζηλοτυπίας, πατεῖπεν αὐτῆ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἴη κεκινημένος τὸν ὅλον, καὶ ὡς θέασαιτο τὴς αὐτὸν ἐν Φοινίκη συνεσώμενον Θεοδότας, καὶ [1] παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον [2] πρὸς τὸ ὦς αὐτῷ κρυπτολογήσομενον. καὶ πάλιν, ἀπέφηνε τὸν Τύρον ἀπόστατον, καὶ τὸν [3] Πηλουσίου καθέλκυσιν ὑπὸ τὸν Ἀπελλῆ συμβουλῆς γεγονέναι. ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κέρτα ἐκ τἀλλ' [4] εὐ πάνυ φρενήρης τις ὤν, ἀλλ' [5] ἐν κολακείᾳ διατεθραμμένος, ὕστερος ἐξεκαύθη, καὶ σωπηρὸς ἔχθη πρὸς [6] τὴν δόξαν ταύτης ἀφεδρίας, [7] ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενον, μή ὅτι ἀνιπτικῶς ἦν ὁ Ἀφεδάλλων, μὴ ὅτι

quam apud regem obtinebat invidentia, artisque æmulatione permotus, illum apud Ptolemæum accusavit, ut qui factionis esset particeps, & visus fuisset in Phœnicia cum Theodota convivari, & in auriculam inter convivandum secretò colloqui. Denique declaravit Tyrum defeciſſe, captamque fuisse Pelusium Apellis consilio. Tum Ptolemæus, ut qui præter cætera non esset admodum prudens, sed in tyrannica assentatione educatus, adeò excanduit, inopinaque ista calumnia conturbatus est, ut conjecturis, quæ causæ fidem aut facerent, aut minuerent, neglectis, nimirum calumniatorem eandem artem profiteri, & pictorem fortuna esse

1 Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον] Neglexit hæc interpres. verte: *toto cœna tempore.* Tollius.

2 Πρὸς τὸ ὦς αὐτῷ κρυπτολογήσομενον] Probabile sit mendacium oportet. ergo à consuetudine eorum, qui, quæ alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον δίων φρὴς ἐς ποτὶ τὸ Συρακοσίων κρυπτολογήσομενον. *Alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans.* Sic Homerus:

Ἄγχι σῶν κεφαλῆ, ἵνα μὴ πυθοίατο ἄλλοι.
Prope admoveni caput, ne alii audirent.

Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. *Idem.*

3 Πηλουσίου καθέλκυσιν] Non Pelusii, sed Ptolemaïdis: ut ex Polybio constat. nam Pelusii castrametatum Ptolemæum refert Polybius, cum adversus Antiochum proficiscereturi. *Idem.*

4 Οὐ πάνυ φρενήρης] Fatuitatem ejus, & secordiam, vitamque luxui, compotationibus, & insanis amoribus deditam cognosces è Polybio lib. v. Historiarum, apud quem & aliud calumniæ in Cleomenem, & stultitiæ regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. xxx. cap. 1. nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro *præter cætera*, verterim *alias.* Idem.

5 Ἐν κολακείᾳ διατεθραμμένος] Quippe rex, & regis filius. Vide, quæ ad cap. VII. notavimus. *Idem.*

6 Τὴν παραδόξου ταύτης διαβολῆς] Malim, *minimeque verisimili ista calumnia.* Idem.

7 Ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενον] *Ut nihil eorum, quæ reputare æquum fuerat, animo perpendens, non, quod æmulus illius esset auctor calumniæ; non, quod ea proditio supra pictoris fortunam esset: non, quod & magnis à se beneficiis, & supra ceteros artis æmulos honoribus auctus esset, &c.* Idem.

7 Ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενον] *Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectui indultum est, jusque illi aliquod voluntate nostra datum est:* teste Seneca lib. I. de Ira, cap. VIII. *Idem.*

8 Οὔτε ἀντιπτικῶς] Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium:

Kk

[1] ὅτι μικρότερον ἢ κατὰ τοιαύτην εὐδοξίαν ζωγράφον, καὶ ταῦτα [2] εὖ πεπονθὼς τὸν αὐτὸν, καὶ παρ' οὗτινος τὴν ὁμοτέχνων τετιμημένον, ἀλλ' ἤδη τοπαράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλωσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξεφάσας, ὥδυς ἕωδε [3] μιλωίειν. καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὸ βασίλειον, τὸν ἀχάριστον κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἴγε μὴ τῶν συνειλημμένων τις ἀναπηδήσας ἐπὶ τὴν Ἀντιφίλου ἀναισχυντίαν, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελέησας, ἴσθι μηδένὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπεστερημένον τῶν τοῦ κεφαλῆς, καὶ συσκοτολελασκέναι τὸν σὺν Τύρῳ κακῶν, ἀδίκως αὐτοῖς αὐτὶ τοῦ γεγονότος. ὁ μὲν δὴ Πτολεμαῖος [4] ὅπως λέγεται [5] μεταγνώναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν τελάντοις ἐδω-

esse minorem, quàm ut proditionem hujusmodi moliri potuisset idque cùm beneficiis & honoribus ab ipso plus cæteris pictoribus auctus fuisset: neque omnino percontatus, an Tyrum Apelles navigasset, illico rabida ira concitatum clamore regiam implere ingratum, insidiatorem, conjuratum clamans. Ac niti ex comprehensis conjuratis quispiam indignatus Antiphili impudentiam, & infelicem Apellem misertus, affirmasset illum conjurationis nequaquam fuisse participem, fuisset capite truncatus atque ipse nullius criminis reus Tyriorum malorum pœnas luisset. Proinde fertur Ptolemæus ita sententiam mutasse, ut centum talentis Apellem donarit

&

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ φθονεῖ, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Et figulus figulo invidet, & cantor cantori.

Themist. Orat. III. σφαλερὸν γὰρ ἡ ὁμοιότης ἐρωτικὸν ἐπιθεῖσα τὸν αὐτῶν ἑκάστοις ἔμφυτον ἀνταγωνιστὴν ἐγείρει εἰς ἄμιλλαν. *Periculosa enim res est similitudo, facileque, dum mutuum laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen & contentionem impellit.* Tollius.

1 Ὅτι μικρότερον] Quid enim pictori cum re militari, præsertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. *Idem.*

2 Εὖ πεπονθὼς] Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. *Idem.*

3 Μιλωίειν] Male hæc interpres verterat. quare nonnulla immutavi. *Idem.*

4 Οὕτω λέγω μεταγνῶναι] Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Athenienſibus: Οἶμαι δ' ὑμᾶς εἰκὸς ἀγνοεῖν, ὅτι τὴν πόλιν πολλάκις ἤδη μεμέληκεν ὧν πρέσιον ἢ μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου βουλεύσασθαι, ὥστε πολλῷ χείρους διαπράξασθαι, παρὰ τὸν ἐξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπιθυμοῦντες τοὺς δι' ἐκείνων ἡδίκησθαι δόξαντας ἀμείνους ἢ σωφρονεστέρους παρέχοντας. *Arbitror autem vos non ignorare, nostram urbem sæpe pœnituisse judiciorum, quæ per iracundiam potius, quam ex examinata facta sucrunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, & calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit.* Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I. cap. XVI; qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset; illoque in ipso supplicii articulo reverto innoxium deprehensum; duci jussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum à supplicio ad Pisonem reduxerat, capitali pœna affecit. *Idem.*

5 Μεταγνῶναι] *Tanta subisse regem pœnitentia dicitur.* Idem.

1 ἐδω-

ρήσασθαι, τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ τῷ Ἀγνοίᾳ δοῦναι. ὁ δὲ Ἀπελλῆς, [1] ὧν παρεκινδύνευσε, μεμνημένος, τοιαῦτά τινι εἰκόνι ἡμύνατο τὴν Διαβολήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα πεμμεγέθη ἔχων, μικρὰ δὲ τοῖς [2] τοῦ Μίδου προσοικότα, τὴν χεῖρα προπίπτων πόρρωθεν ἔτι προσιούσῃ τῇ Διαβολῇ. πρὸ δὲ αὐτὸν ἵστανται δύο γυναῖκες, [3] Ἄγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ [4] Ὑπόληψις. ἐπέρχεται δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολὴ, γυναῖκα εὖ μάλα καλὴν, [5] ὑπόθερμον δὲ, καὶ δεδακτιγμένον, οἷον δὴ [6] τὴν λύπην, καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα. [8] τῇ μὲν ἀριστερᾷ [9] δᾷδα καιομένην,

& ei Antiphilum in servitutem addixerit. Apelles autem periculi memor, tali est imagine calumniam ultus. Ad dextram sedet quispiam prælongis auribus insignis, propemodum quales Midæ fuerunt, manum procul accedenti calumniæ protendens. Eum circunstant duæ mulieres, Ignorantia, ni fallor, & Suspicio. Ex altera parte accedit Calumnia, mulier summopere formosa, fervida & irritata, veluti rabiem & iram præ se ferens, facem ardentem læva tenens,

1 Ὧν παρεκινδύνευσε] *Adsti periculi memor.* Tollius.

2 Τοῖς τοῦ Μίδου] Aures Midæ etiam adagio notatæ sunt. Persius:

Auriculas Asini Midæ rex habet.

Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. xi. fab. iv:

——— *Nec Delius aures*
Humanam stolidas patitur retinere figuram:
Sed trahit in spatium, villisque albentibus implet,
Instabileque illas facit, & dat posse moveri.
Cetera sunt hominis; partem damnatur in unam:
Indueturque aures lente gradientis asselli.

Alii ad regum aures hujus fabellæ referunt originem: qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu quam cetera animalia præditi. Vnde Apulejus, *quanquam gravitas succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio exumnabilis deformitatis sue recreabatur, quod auribus grandissimis præditus cuncta longule etiam diffita facillime sentiebat*; lib. ix. Milesiacorum. *Idem.*

3 Ἄγνοια] De qua in initio hujus libelli plura. *Idem.*

4 Ὑπόληψις] Arnobius lib. ii. adv. gentes: *quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum jaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit.* Idem.

5 Ὑπόθερμον] Qualis iratorum solet esse vultus: quibus *flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exæstuante ab imis præcordiis sanguine*; ut est apud Senecam l. i. de Ira, cap i. Nilus Monachus in Narrationibus: τὸ θυμωμένου, καὶ τὸ βλέμμα πυῤῥωτὸν πλαγίως ὑπελίττοντος. *Ira accensi, & micantes oculos oblique volventes.* Idem.

6 Καὶ πεφαλακισμένην] *Et commota.* Idem.

7 Τὴν λύπην] Prudentius in Psychomachia, de ira: *Sanguinea interquens suffusa lumina felle.* Idem.

8 Τῇ μὲν ἀριστερᾷ] Huc mihi facere videntur illa Cypriani de Zelo & Livore: *Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad cædis violentiam promta, etiamsi gladio interim vacua, odio tamen furiosa mentis armata.* Idem.

9 Δᾷδα καιομένην] Non secus ac furiæ solent. Queis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum hominum animis perquam similis est. Apulejus de Psyches sororibus Cupidinem calumniantibus: *Tali, inquit, verborum incen-*

γλῶ ἔχουσα. τῇ ἑτέρᾳ ᾗ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγουσα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς. ἡγεῖται ᾗ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, τὸ ὄξυ διδορκὼς, καὶ ἐοικὼς τοῖς ὑπὸ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γὰρ εἶναι

nens, dextra trahens adolescentem capillis prehensum, manus ad cœlum tendentem, Deosque testantem. Anteit vir pallidus deformis, acutùm intuens, eisque similis, qui longo morbo contabuerunt: quem facilè conjicias

Li-

dio flammata viscera sororis jam prorsus ardentis deferentes, ipsa &c. protinus pernicis fuga propripiunt. Phædrus l. III: *Incensus ille falso uxoris crimine.* Tollius.

1 Τῶν διχῶν σύρουσα] Apulejus lib. VI: *Et audaciter in capillos ejus immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem*; de Consuetudine Psychen ad Venerem pertrahente. Aristænetus lib. II. epist. 7: Καὶ ζυλοτυπῆσα ἡ παιδίσκη τὸ κάλλος ἐξείλκυεν. Idem.

2 Τὰς χεῖρας ὀρέγουσα] Vti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus & æquum valent. Sic apud Dionys. Halicarnass. l. XI. Annus Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκίνδυνοι, καὶ τὰ δίκαια λεγόντων παρεκάλουν, τὰς χεῖρας ἀφέντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ δ' ἀμηχάνῳ μεμιγμένῳ πρὸς γόον. *Quotquot erant integrum judicii & justæ causæ advocati, sublatis in cœlum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem sustulerunt.* Sic Iustinus lib. XIX. cap. 3. *Ipsi quoque* (imileo) *manus ad cœlum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quæ ipsi dederant, abstulerint.* Idem.

3 Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς] Sic solent homines testes Deos invocare, quum nullum adversus mendacium in innocentia præsidium est. *Idem.*

4 Ἀνὴρ ὠχρὸς ἢ ἄμορφος &c.] Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminæ habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Græcis masculino φθόνος; sicut & *Livor* Latinis:

Pallor in ore sedet, macies in corpore toto.
Nusquam recta acies: livent rubigine dentes:
Pectore felle virent; lingua est suffusa veneno, &c.

Synesius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς οὖν τὰ φρόνιμα παρομοίως εἶναι, καὶ ἐφ' ὑμᾶς ἥκοντας τοὺς ἀγριαίνοντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ συ καλόν; ita ne jam res in proverbium abiret, & hæc familiaris esset ad pallentes interrogatio, Numquid *fratri tuo boni evenit?* Ideo autem macies in corpore, quia

Τήκει δὲ φθονερὸν ὄμματα, καὶ πραδίλιν.
Contabescere facit invidentium & oculos, & cor.

uti est apud poëtam Græcum in Anthol. lib. I. c. 83. *Quid infelici viro præstat invidia*, inquit Augustinus serm. 83. de Tempore, *quem in secretis conscientiæ quibusdam unguibus livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tormentum illius facit? quam inquam mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animæ tenebras, & confusa mentis horrorem, qui vultu semper animoque mærente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem sævissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate detorquet! quod malum lædit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur, gravius tamen, & perniciosius, eos prius, à quibus procedit, affligit. Sicut enim aruginem ferrum, ita invidiam illam ipsam animam, in qua est, interimit & consumit.* Horatius l. I. Epist. 2: *Invidus alterius macrescit rebus opimis.* Idem.

5 Ὀξὺ διδορκώς] Vt enim paulo post dicit Auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὀξὺ διδόρκασιν. *Invicem sese acute intuentur*: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius orat. I: ὡς ἰδίᾳ ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον πάντῃ ψυχὴ νόσου φθόνου τε βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσῳ περ ὀφθαλμῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν

μὴ

[1] Τὸ Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὲν δὴ ἄλλαι τινὲς δύο παρομοιοῦσι, καὶ περιστέλλουσι, καὶ καθεκτρέμουσι τὸν Διάβολον. ὡς δέ μοι ἐδόκουν αἱ ταῦται ἐμφαίνειν [2] ὁ ἐξηγητὴς τὸ εἰκόνος, ἡ μὲν, Ἐπιβουλή τις ἦν, ἡ δ', Ἀπάτη. καθεκτὸν δὲ ἠκολούθει πάνυ ποικίλως τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατηφὴς καθεστῶσα. [3] Μετάνοια δ' ἐδόκει αὕτη εἶναι. [4] ἐπεστρέφετο γὰρ εἰς τὰπίσω

Livorem esse. Quin & aliæ duæ mulieres comitantur, hortantes, componentes, & ornantes Calumniam: quarum altera sicuti mihi significavit imaginis interpres, Insidiæ, altera Fallacia erat. Quædam à tergo sequebatur lugubri habitu, pulla, laceraque veste: atque hæc Pœnitentia dicebatur: quæ versa in tergum facie, cum lacrymis &

μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἰσχύς, καὶ τὰ σπέρμα, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. *Adeo nullus morbus invidiæ ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet; non ea tantum, quæ juxta se, atque in proximo sita sunt; verum etiam, quæ longinqua sunt, & magno à se intervallo semota.* Plutarchus lib. de Securitate: τὸ δ' ἀλλότριον ἀγαθὸν βασκαίνοντα κακὸν ὀχυρὰς, τὸ δ' ἴδιον παρακλίνοις: *Quid alterum malum bono invidentissime acute intueris, tuum vero pervides?* Tollius.

1 Τὸν φθόνον] Recte sane livor calumniæ comes additur. Hesiodus in Operib.

Ζῆλόν θ' ἁθρήσειαν ὀιζυρὸν ἄπαστον
Δυσκέλαδόν τε, κακόχαρτον, ὀμματόσυλον συναγώνιμον.
Livor autem homines miseros omnes
Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur invisa vultu. Idem.

2 Ὁ περιηγητὴς τὸ εἰκόνος] Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis præcipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit ejusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Vt in Tabula Cebetis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, comtaque eleganter, fraudem & insidias, dolum & perjurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur pœnitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. *Idem.*

3 Μετάνοια] *Nam judicia festinata*, inquit Sarisberiensis in Policratico, cap. XII. lib. V. *pœnitentiam pariunt.* Vel ut in Anthologia l. I. c. 88. Lucianus:

Ἡ βραδύπους βελτὴ μᾶλλον· ἀμείνων· ἡ ταχεῖα
Αἰὲν ἐπωκείλω τῇ μετάνοιαν ἔχῃ.

Id est,

Lento incedens pede consultatio multo præstat. Sed festinans
Semper pœnitentiam secum trahit.

P. Syrus,

Ad pœnitendum properat, cito qui judicat. Idem.

4 Ἐπεστρέφετο γὰρ] *Quæ convertens retro vultum, flens, & pudore suffusa, accepto ntem veritatem respectabat.* Idem.

δακρύσαι, καὶ μεθ' αἱδοῦς πάνυ [1] τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν ὑποδέξεσθαι. Οὕτω μὲ δὴ Ἀπελλῆς τὴν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῇ γραφῇ ἐμιμήσατο. Φέρε γὰρ κἀμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὸν Ἐφέσιον ζωγράφον τέχνην, διέλωμεν [2] τὰ προσόντα τῇ Διαβολῇ, πρότερόν γε ὅρον τινὰ προδιαγράψαντες αὐτῇ. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γλυφήσεται. Ἔστι τοίνυν Διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τοῦ κατηγορουμένου λελειμμένη, ὅτε μηδεμιᾶς ἀναπλήκτου παρεσόμενης. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου. [3] τριῶν δ' ὄντων προσώπων,

& pudore veritatem accedentem obtuebatur. Hac igitur imagine Apelles periculum, in quo fuerat versatus, expressit. Age verò & nos, si videtur, Ephesii pictoris exemplo recenseamus Calumniæ rationes, quum priùs ipsam definitione descripserimus. Nam hæc iconis erit effingendæ ratio. Calumnia igitur est delatio, quæ fit absente & nescio reo; cuique fides habetur audita una parte, nec delato ad refellendum admisso. Hujusmodi est orationis hujus argumentum. Et

1 Τὴν ἀλήθειαν προσιοῦσαν] Præclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. *O magna vis veritatis*, (exclamat dissertissimus Romuli nepotum) *quæ sæpe contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fictas omnium insidias facile per seipsa defendat!* Ita enim leg. uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καὶ μὰς δοκεῖ μεγίστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ὑποδεῖξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτὴν προσάπτειν δυνάμεων· πάντων γὰρ αὐτὴν καταγωνιζομένων, εἴτε δὲ πασῶν τῶν διανοητῶν μὴ τῷ φύσει παραλόγων, ὡς εἰδέναι ὅπως αὐτὴ δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται ἡ ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολλοῦ χρόνου ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ὀπτεύεται, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. *Equidem existimo Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam hæc cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles conjectura à mendacio flent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exserit: modo tenebris obtecta longo tempore, ad extremum sua pte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat.* Ad hoc exemplum, apud Apulejum lib. x. Milesiacor. quum novercæ scelus privignum falso insimulantis patefactum esset, *procedit in medium nuda veritas*, victrix scilicet intentatæ calumniæ. *Tollius.*

2 Τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ] Clarius aliquanto vertere potuisset interpres; *quæ in calumnia spectanda sunt*: vel, *quæ calumniæ adsunt.* Idem.

3 Τριῶν δ' ὄντων] Recte. Duo scilicet injuria afficientes, tertius autem, qui injuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII. c. 10. ad Xerxem Artabanus: Διαβολὴ γάρ ἐστι, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δύο μὲν εἰσὶ οἱ ἀδικέοντες, εἷς δὲ ὁ ἀδικεόμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικέει μὴ παρεόντα κατηγορέων· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος πρὸς ἀτρεκείως ἐκμαθόντος· ὁ δὲ δὴ ἀπεὼν τὰ λόγῳ τάδε οὐδὲν οὔτε ἀδικέει, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι). *Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui injuriam faciant; unus, cui fiat injuria. Nam qui calumniatur, ea de causa injurius est, quod absentem accusat: at qui calumniam audit, quia illi credit, prinsquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, injuria afficitur, tum, quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse judicatur.* Idem.

1 Κα-

[1] καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, ὁ Διαβάλλων, καὶ ὁ Διαβαλλόμενος, καὶ ὁ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. πρῶτον μὲν δή, εἰ δοκεῖ, παραχαράξωμεν [2] τὸ πρωταγωνιστὴν ὁ δράμα, λέγω δὲ τὸ ποιητὴν τῆς διαβολῆς. Οὗτος δὴ, ὡς ἐγὼ ἀκηκόειν, πᾶσιν εἶναι γνώριμος. [3] ὑδεὶς γὰρ, ὦ ἀκηκοὼς, κακῶν ἄτιμος γέγονε τῷ πλησίον. ἀλλ' ἔστι ἀκηκοὼς ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσι αὐτοὺς τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισοῦσι διαπαιζόμενοι, ἀδικούμενοι, δίκαιοι δοκοῦντες εἶναι ἀδικούμενοι. ἔπειτα δὲ, ὡς [4] ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, καὶ ἀσεβὴς, [5] καὶ τοῖς χρωμένοις

Et cùm, ſicuti in Comœdiis, tres ſint perſonæ, delator, delatus, & is, ad quem fit delatio: ſingulorum partes conſideremus, quid à quoque fieri ſit conſentaneum. Primùm quidem, ſi videtur, primarum partium actorem, calumniæ nimirum auctorem in medium producamus. Is utique quam minime ſit vir bonus, ignorat nemo. Neque enim quiſquam vir bonus proximo malorum eſt auctor. Nam bonorum eſt virorum, eo quod amicis benefaciunt, non eo quod inimicos criminantur, odiumque illis creant, aſcita benevolentiæ opinione, bene audire. Vnde injuſtum, ſceleratum, impium, & familiaribus damnoſum

1 Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις] Vnde apud Horatium in Arte:

——— *Nec quarta loqui perſona laboret.* Tollius.

2 Τὸν πρωταγωνιστὴν τῶν δραμάτων] Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat: ſive, qui *primas partes agebat*, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Paraſitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δεύτερος ὑποκριτὴς; tertiarum vero partium τριταγωνιστὴς; quod Æſchini quondam à Demoſthene objectum fuit convicium. Erat autem τὸ πρωταγωνιστεῖν, clariore voce uti: ſic ut ceteri, etiamſi clarius poſſent, tamen vocem ſuam ſummitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. *Idem.*

3 Οὐδεὶς γὰρ ὦν ἀκηκοὼς] Cicero l. 1. de offic. cap. 7. *In juſtitia virtutis eſt ſplendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Hujus *primum munus eſt, ut ne cui quis noceat, niſi laceſſitus.* Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χαίροις μὴ ἀδικῶν ἀνθρωπον εἰσάγων. *Nemo namque bonus hominem, à quo nullam acceperit injuriam, accuſet.* Idem.

4 Ἄδικος ὁ τοιοῦτος] Iſocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τοὺς λεγόντων, ὡς ἐστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν χεῖρόν τις τούτοις κακηγορήσειεν; ἢ ποῖόν ἐστιν ὃν μὲν ψεύδεσθαι δυνάμενον, τοῦτον δὲ μηδὲν ἀδικοῦντας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοῦτον δὲ δικαζόντας ὀπτορεύειν ὅλως δὲ τὰ μὲν ἀληθεῖς ἀφανίζει, ψεύδη δὲ δόξαν παρασκευάσασα τοῖς ἀκούσιν, ὧν ἂν τύχῃ ἔστι κολετῶν, ἀδίκως δοκόλυσεν; *Non miror illos, qui dicunt ſummum malum eſſe calumniam, quid enim ea fieri poſſit maleficentius? qua facit, ut de mentientibus bene exiſtimetur; ut plane innocentes injuriis eſſe videantur; ut judices pejerent: qua denique veritatis lucem extinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per injuriam interficit?* Idem.

5 Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζημιοῖ] Themiſtius Orat. III. καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὧν τὸν ἑτέρου βούλεται, καὶ οὐ ἐξαπατᾷ· τὸ μὲν ὅτι πάσχει ὑπὸ δίκης, τὸ δὲ ὅτι ἐγκαλεῖται ἀναιτίως. *Et ex æquo utrumque ladit, tam eum, cui inſidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod iniquæ perpeti aliquid cogitur: hunc, quod inferre eam ipſam injuriam compellit.* Idem.

ἐπιζήμιον, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. πῆς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε [1] τὴν μὲν ἰσότητα εὖ ἔπασιν, [2] καὶ [3] τὸ μηδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι. τὸ δ' ἄνισόν τι, καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ καὶ τῶν ἀπόντων λόγῳ χαρίζεται, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν, ὅλον τὸ ἀκροατήριον σφετερίζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα, καὶ διαφθείρων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄοκλα καθιστὰς αὐτὰ, ὑπὸ δὲ διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐγράπης ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς φαῖεν ἂν οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, [4] ἵνορκον ποιησάμενοι τοὺς δικασταὶς τὸ

sum esse Calumniatorem fa-
cognoscas. Quis enim non co-
fiteatur æqualitatem in omni re
& ut non melior sit alterius fo
esse justitiæ: at inæqualitate
& plus habendi cupiditatem, i
justitiæ? Qui vero clam abi
tes infectatur, qui non sit plu
avidus, quippe qui auditore
totum sibi asserit, & aures
præoccupat, & obstruit, ac ja
calumniis refertas, facit repo
suro prorsus invias? Quæ
extrema est injuria, vel op
morum legumlatorum judicio
Solonis & Draconis, qui jur
jurando Senatum Athenien
astri-

1 Τὴν μὲν ἰσότητα] Eam initium esse justitiæ statuebat Pythagoras. *Vide* Iamblichum cap. 30. Cicero lib. 11. de offic. cap. 12: *Ius enim semper quæsitum est æquabile. Neque enim aliter esset jus.* Tollius.

2 Καὶ τὸ μηδὲν πλέον] Malim, *nec plura sibi appetere.* Idem.

3 Τὸ μηδὲν πλέον] Definitur enim justitia, *qua suum cuique distribuit*, apud Ciceronem lib. 111. de Natura Deor. cap. 15. *Idem.*

4 Ἵνορκον ποιησάμενοι] Demosthenes, in initio Orat. de Corona, rogat Deos ut judicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & *justum* in consilium adhibeant, ἐν ᾧ περὶ ἅπαντος τοῖς ἄλλοις δικαίοις ἐστὶ παγκάλως, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, *in quo prater cetera, qua aqua forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent.* Qui & rationem paulo post subjungit, cur à judicibus legislator jusjurandum præstari voluerit, *videns scilicet*, ὅτι ταῖς αἰτίαις ἐν τοῖς διαβολαῖς, αἷς ἐκ τοῦ πρώτου λέγειν ὁ διώκων ἐχρήσατο, καὶ ἐν τῷ φεύγοντι παρεῖναι, εἰ μὴ τὸ δικαζόντων ἴσας ὑμῶν πρὸς τὰς ἄλλας ἀκροάσεις διαφυλάξει, καὶ τὰ τῷ λέγοντι ὕστερον δίκαια δυνατὸς ἔσεσθε ἀκοῦσαι, καὶ παρὰ μὲν ἑαυτὸν ἴσον ἐν κοινῷ ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, ἅπαν τὸ διάγνωσιν ποιοῦν ἐν τούτοις. *Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, pravalet, superet; nisi vestrum quisque, qui judicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & je ipsum æquum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de ea re sententiam ferat.* Senior ille è curia apud Apulejum lib. x. Milesiacor: *Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari: nec vos, qui re jurando adstricti judicatu, inductos servuli mendacio pejerare.* Solebant autem Judices Athenis id jusjurandum quotannis repetere, quo sanctius judicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὀμνύναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἃ μέλλουσιν ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων. *Quum quotannis juretis, vos eadem æquitate audituros tam reos, quam accusatores.* Vnde & Plato lib. x11. de leg. Νόμῳ γὰρ κεῖσθω, δικαστὴν οὐδὲ ὀμνύναι δικάζειν μέλλοντα. *Lex autem sit constituta, ut judex de re quapiam cognituras prius jusjurandum det.* Nec aliter Christiani. Sarisberiensis in Policratico lib. v. cap 12: *Et quidem judices sacramento legibus alligantur jurati quia omni modo judicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipsoque jure cautum est, ut sacrosanctorum Evangeliorum scriptura terribiles ante sedem judicem depo-*

ἔμοιγε [1] ἀμφοῖν ἀκροᾶσαι, καὶ τὸ τῇδε τύχοιμι ἴσην τοῖς κρινομένοις δικαίρεσιν; ἄρχεις ἂν ὁ δὲ ἀντίδικος λόγου τοῦ προτέρου, θατέρου χάριν ἡ ἀμείνων φανῇ. [2] πρὶν δὲ ἀντεξετάσαι τὴν διαβολίαν τῇ κατηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβὲς, καὶ ἀνόσιον ἡγήσατο ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν ἐκ αὐτὰς ἀναπτῆναι τὰς θεὰς ἔπειμι, [3] εἰ τῷ μὲ κατηγόρῳ μέ᾽ ἀδείας ἃ θέλει λέγειν ἐπιτρέψειμι, [4] ἀποφαίξασθαι δ᾽ τῷ κατηγορημένῳ τὰ

astrinxêre, ut pari benignitate, gratiaque tam reum, quam actorem, judex audiat, usquedum proposita rei defensione, ipsius causa melior, aut deterior altera videatur. Scelestum enim & iniquum fore judicium putarunt, priusquam cum accusatione comparata esset defensio. Ad hæc, ipsos etiam Deos indignari dixerimus, si accusatori libere, quæ vult, dicendi copiam fecerimus: at obturatis defensori auribus, aut

deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta præsentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. epist. 4. & de illis A. Gell. lib. 14. cap. 2. Tollius.

1 Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι] Aristophanes:

Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, ἵνα μὴ δικάσῃς.
Priusquam utramque audieris partem, ne pronuncies.

Item Euripides:

Τίς δ᾽ ἴδιλιν κρίνοιεν, ἢ γνοίη λόγον,
Πρὶν ἂν παρ᾽ ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;
Quis autem litem dijudicet, aut sermonem cognoscat,
Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba?

Seneca Medea, v. 199.

Qui statuit aliquid parte inaudita altera,
Æquum licet statuerit, haud æquus fuit.

Vnde Magistratus apud Apulejum l. x. *partim decuriones deprecari, partim populares compescere, ut rite & more majorum judicio reddito, & utrimque secus allegationibus examinatis civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricæ feritatis, vel tyrannicæ impotentiæ, damnaretur aliquis inauditus; & in pace placida tam ditum sæculo prodaretur exemplum.* P. Syrus:

In judicando semper criminosa est celeritas. Idem.

2 Πρὶν δ᾽ ἀντεξετάσαι] Menander:

Ὁ προκαταγνώσκων γὰρ πρὶν δικάσαι σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρός ἐστι σαφέστατος κακῶς.
Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit,
Is homo improbus est, ut qui temere crediderit. Idem.

3 Εἰ τῷ μὲν κατηγόρῳ] Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII: *Numerium*, inquit auctor, *Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet objecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentissime Cæsar, nocens esse poterit usque, si negare sufficerit? Circa quem Julianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet?* Idem.

4 Ἀποφαίξαιτις δ᾽ τὰ ὦτα] Contra Alexander M. apud Plutarchum in ejus vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διαιρεῖσθαι τὴν ἀρχὴν τοὺς δυνατωτέρους, ἢ χεῖρα τ᾽ ὦτον τοῦ

ὥπερ, ἢ τῷ φόβῳ συμπῶντες, καταψηφιζόμεθα τῷ ἑτέρου λόγῳ κεχαρισμένοι. Ὥστε ἐκ τοῦ δικαίου, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸ ἄρχον τὸ δικαστικὸν, φαίη τις ἂν μάγειρος τὰς διαβολάς. [1] εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, ἀποβιαζόμενοι ἔστιν δικαίας καὶ ἀμυρᾶς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, [2] ποιητήν μοι δοκῶ τὸ ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, οὗ μάλα περὶ τούτων ἀκηκοέναι μοι δοκῶ· μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ γάρ, Μήτι δίκαιον δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. ἠπίστατο γὰρ οἶμαι καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, ἃ δύ' ἂν τις εὕροι [3] χείρω, ἃ δὲ ἀδικώτερα, [4] ἢ ἀκρίτως τινὰς, καὶ ἀμείρους λόγων καταδικάσαι, ὅπερ ἐξ ἁπάντων ἀδικώτατον ἐπιχαιρεκακεῖν ποιεῖν, ἄκριτον ὑπάγοντα τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ λαθραίως καὶ κατηγορίας ἀποκρυπτόμενον. καὶ

aut mussitanti ore, eum prior oratione subacti condemnaremus. Itaque à justo, æquo, judicum jurejurando calumniam abhorrere dicas. Iam sicui dubia fidei legum conditores videntur, quorum decreta commonent, justitia, non studio partium juscare, optimum poëtam citandum censeo, qui præclaram sententiam, imo potius hac de re legem tulit: quum dixit, *Ne item dirimas, quin primum audiveris ambos.* Nimirum & hic intelligebat, nullam ex multis quæ apud homines vigent, deteriorem & iniquiorem inveniposse injuriam, quam indicta causa reum damnare. Quod omni ex parte calumniator mollitur: qui, quem accusat, audientis iræ indefensum subjicit, & accusatione clancularia defensionem intervertit. Quivis enim hu-

ἄτερον φθεγγόμενον, τὸν κατηγόρον λέγοντος, ὅπως τὸν κινδυνεύοντα καθαρὸν φυλάττοι καὶ ἀδιάβλητον. *Iam inde, quum judicia capitalia disceptaret, fama tenet marem eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret à calumniis.* A qua tamen consuetudine postea desciscit. *Talius.*

1 Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι] Hic non tam *fide dignos*, ut interpres voluit, quam *auctoritate pollentes*, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini *idoneos auctores* dicerent. *Idem.*

2 Ποιητήν μοι δοκῶ τὸ ἄριστον] Paulo ante eadem ferme hæc verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. *Idem.*

3 Χείρω ἢ δίκαιώτερον] Cleanthes apud Stobæum Serm. xx.

Κακηγορῆσαι δὲν διαβολὴς ἔχει πω,
Λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸ πιστεύσαν μόνον,
Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸ δὲν αἴτιον.
Nihil fere tam est malignum, quam calumnia.
Hæc enim ubi clam aliquem à se persuasum decepit,
Odium exitat adversum eum, qui nihil est commeritus. Idem.

4 Ἢ ἀκρίτως τινάς] Seneca de Ira lib. II. cap. 29. *De parvula summa judicatum tibi res sine teste non probaretur; testis sine jurejurando non valeret. Utrique parti dare advocationem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo sæpius ad manum venit. Amicum condemnas de præsentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irasceris?* Menander:

Ὃ προκατακρίνων τις πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αὐτὸς προσῳδός ἐστι πιθόμενος κακῶς. Idem.

3 Ἀπαί-

ηδ [1] ἀπαρρησίας, ἐ διλὸς ἅπας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, ἀδὲν ἧς τὸ ἐμφανὲς ἄγων, ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, [2] ἐξ ἀφανοῦς πόθεν [3] τοξεύων, [4] ὡς μὴ ἔ ἀντιζέσθαι δυνατὸν εἶναι, μὴ ἔ ἀντιμαχόμενος, ἀπ' εὐ γνόμης, ἐ ἀγνοίας ἔ πολέμου διαφθείρεται. [5] ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, ἔ μηδὲν ὑγιὲς τὰς διαβάλλοντας λέγειν. ἐπὶ εἴ τίς γε παλαιὸν κατηγορίαν ἑαυτῷ συνεπίστατο, ἂν τὸν αἰῶνα ἐ [6] εἰς τὸ φανερὸν διελήλυθε, ἐ [7] διώδυνος, ἐ ἀντέχεσθαι τῷ λόγῳ. [8] ὥσπερ ἀδὲις ἂν σὺ ἔ πρόφανὲς νικᾶν δυνάμενος, [9] εὐέδρα ποτὲ, ἐ ἀπάτῃ χρήσασθαι καθ' ἕ πολεμίων. Γ' δεῖ δ' ὅν τις τὰς τοιάδε

hujuſmodi farinæ homo formidoloſus nihil palam loqui audet: ſed, perinde atque qui in inſidiis latent, alicunde ex abdito jaculatur: ut non ſit, qui reſiſtere, adverſaque manu contendere poſſit: at ignaro, & inſcio unde bellum inferatur, ſit pereundum. Quod maximo eſt indicio, calumniatores nihil ſani dicere. Nam, qui veræ accuſationis ſibi eſt conſcius, hic utique palam arguit, corrigit, & judicio ſe ſiſtit cum adverſario: ut nemo, qui hoſtem aperta acie vincere poſſet, inſidiis & dolo uti vellet. Cæterum id genus homines

1 Ἀπαρρησίας] Idem Seneca ibidem: *Hic ipſe, qui ad te detulit, deſinet dicere, ſi probare debuerit. Non eſt, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & inſtigat, & ipſe ſe certamini & pugnæ ſubtrahit. Qui dicere tibi niſi clam non vult, pane non dicit.* Verumtamen ubi deprehenſi jubentur incoram accuſare, ab impudentia audaciam mutuantur. Vti Apelles fecit, cum à Philippo delatos falſo Aratos cogeretur præſentes arguere. Hiſtoria eſt apud Polyb. lib. IV. *Tollius.*

2 Ἐξ ἀφανοῦς] Alcæus: πὰ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος. *Obſcura quivis comitatur dolus.* Idem.

3 Τοξεύων] Vt Niſus apud Virgilium lib. VII. Æn. Vnde

Sævit atrox Volſcens, nec telis conſpicit uſquam
Auctorem, nec quo ſe ardens immittere poſſit. Idem.

4 Ὡς μὴ ἀντιζέσθαι] Vertę: *ut nec ex adverſo conſiſtere, nec repugnare detur.* Idem.

5 Ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον] Ita & Caſſander Alexandro nimium facili ad credendas de patre ejus Antipatro calumnias reſpondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τῶν συκοφαντῶν, ὅτι μαχοῦν ἥκουσι τὴν ἀλήθειαν, *eſſe id ipſum calumniæ indicium, quod procul probationibus veniſſent:* ut eſt apud Plutarchum in ejus vita. *Idem.*

6 Εἰς τὸ φανερὸν διελήλυθε] Cicero pro Cælio, cap. 3: *Accuſatio crimen deſiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumento probet, teſte confirmet.* Idem.

7 Διώδυνος ἐ ἀντέχεσθαι] Potius, *perſequitur, ſeque adverſarium profeſſus rem judicio committit:* vel, *judicio cum eo experitur.* Idem.

8 Ὥσπερ ἀδὶς ἄν] Nobile eſt Alexandri M. ad Parmenionem & Polyſperchontem reſponſum apud Curtium, lib. IV. cap. 13. nam cum Parmenio furto, non prælio opus eſſe cenſeret, aſſentiente præ ceteris Polyſperchonte, *Latrunculorum*, inquit, *& furum iſta ſolertia eſt*, &c. *Idem.*

8 Ὥσπερ ἀδὶς ἄν] Melius, ni fallor, vertiſſet interpres: *uti neminem tam ignavi abjectique animi reperias, qui, quum hoſtem aperto marte vincere poſſit, dolo eum ac inſidiis circumvenire malit.* Idem.

9 Εὐέδρα ποτὲ] Q. Calaber l. III. v. 76:

Κρύζδην δ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀμυστίγες λοχόωσι.
Clanculum autem imbelles ſemper præſtantioribus inſidiantur. Idem.

τους μάλιστα [1] Ἔν τι βασιλέων αὐλαῖς, & περὶ τὰς τῶν δεσποτῶν, & δυναστῶν φιλίας διαφερόντως. ἔνθα πολὺς μὲν ὁ φθόνος, μυρίαι δ' ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δ' κολακειῶν, & διαβολῶν εὐπορήσεις. ὅπου γὰρ ἀεὶ μείζους ἐλπίδες, σύσσωμοι καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίση ἐπισφαλέστερα, καὶ [2] ζηλοτυπίαι κακοπραγέστεραι. πάντες δὲ ἀλλήλους ὀξὺ διδέρκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες [3] ἐπιτηροῦσιν οὗ πού τι γυ-

nes in regum aulis potissimum videas versantes, & principum ac optimatum amicitia splendentes: ubi scilicet invidia crebra, innumeræ suspiciones, multæque assentandi & calumniandi occasiones. Nam ubi majores spes sese semper ostentant, hic & invidiæ sæviores, odia periculosiora, æmulationes callidiores vigent. Omnes se invicem acribus oculis intuentur, &, quemadmodum qui singulari certamine contendunt, dili-

1 Ἔν τι βασιλέων αὐλαῖς] Sarisberiensis in Policratico lib. VII. cap. 24. *Cetum detractores & invidos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint.* De adulatoribus autem Plutarchus in libello, de discrimine amici & adulatoris ita loquitur: ἴσθι γὰρ ὅπερ ὁ Σιμωνίδης ἔφη τὰς ἱπποτροφίας φοιτᾶν οὐ λαπίθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρίστοις πυρφόροις, ὅτω δὲ κολακείαν ὀρέγεσθαι καὶ πίνειν, οὐκ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἴκων τε & πραγμάτων μεγάλων ὀλέθριος & νόσημα μνοῦφλον, πολλάκις δὲ & βασιλείας & ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. *Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: sic videmus adulatores non pauperibus se adjungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque amplarum ruinam hanc morbumque esse, qui sæpe etiam regna imperiaque subvertat.* Plato in epist. ad Dionysium: Ἑώρων γὰρ & τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ πλουσίους, τῶν τι ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, φλέγον ὅσῳπερ ἂν μείζες ὦσι, τοσούτῳ πλείους & μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ ὅσους οὐδὲν μᾶλλον ἀληθεῖς βλάβης ὁμολόγους τεθράφασι, & κακοῦ οὐδὲν μεῖζον γίγνα σαλῶσί τε & τὰ ἄλλοι ἐξουσίας δυνάμει. *Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quæ fuerint abundantiores, eo plures majoresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil detestius divitiis, altaque potentiæ generant.* Q. Curtius adulationem *perpetuum malum regum* vocat, *quorum opes sæpius assentatio, quam hostis everterit*: lib. VIII. cap. 5. Vnde Galenus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explorare docens: Καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς αὐτὸν ὅλη τὰς τῶν πλουσίων τε & σαλῶν δυναστῶν, ἢ & τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἅπαντα σωσεχῶς, γίγνωσκε μήτιν ἀληκοίναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον τῶν ἀληθοῦσιν ἅπαντα· ταῖς γὰρ τοιαύταις κολακείαις ὑπεκκαίεται τὸ ψεύδεσθαι. *Ac primum quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumorem illum ad aures tuas accidisse, qui de ejus integritate in dicendo verum ferebatur. Hujusmodi enim adulationibus mentiri cognatum est.* Tollius.

2 Ζηλοτυπίαι κακοπραγέστεραι] Sed nulla versutior aut fraudulentior supplantandi, calumniandique ratio, quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Καινὸς γὰρ δή τις, inquit Polyb. IV. ἔστιν ἕτερος τρόπος διαβολῆς τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς φίλους· εὕρηται δὲ μάλιστα & σχεδὸν τοιαύτη κακοεντέχεια, καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐν τοῖς περὶ τὰς αὐλὰς διατρίβουσι, καὶ τὰ τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας & φιλονεξίας. *Novus enim vere calumniandi modus hic est inventus, cum non obtrectando, sed laudando alicui noceatur. Quæ malignitas, invidia, & fraus ab illu primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam degunt: ea est illorum hominum æmulatio inter ipsos, ea avaritia.* Quare jure Tacitus in Agricolæ vita *pessimum genus* vocat *inimicorum, laudantes.* Idem.

3 Ἐπιτηροῦσιν εἴ που] Homerus de Achille cum Hectore pugnante, ἰλ. χ. v. 319.

φιλοῦλτ μέρος ἡδέως δ' ἀμφοτέρους. [2] καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτὸν βουλόμενος, παραλῆται, καὶ προσκαθίζεται τῷ πλησίον, καὶ τῷ αὐτῷ εἰ δυνατόν, ὑπεισδύεται, καὶ ὑποσκελίζει. [3] ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀηχνῶς οὕτως ἀναπίπτοντα, καὶ προσαίρεται. καὶ τὸ πλαδίαν, ἀτίμως ἐξίεται. ὁ δὲ κολακόλιξ πάντος, καὶ τοὺς τοιούτους κακοηθείας πλησιάτρους, [3] δόδ-

diligenter obſervant, num aliquam corporis partem nudam & male munitam conſpiciant. Et cum quiſque velit primas obtinere, proximum ſummovet, & amolitur, & priorem, ſi poſſit, convellit, & ſupplantat. Hic, ſiquis eſt vir frugi, prorſus ilico ſubvertitur, & avellitur, denique ignominioſe expellitur. Verum qui aſſentandi eſt peritior, & ad hujuſmodi nequitiam habilior, pro-

Πῶς αἴχμῆς ἀπέλαμπ' ἀκόνη, ἣν ἀμφ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν ἀκέστρῃ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα, &c.
Sic ex cuſpide fulgor ſplendebat bene acuta, quam Achillas
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino.
Inſpiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere Virgilius de Daretе l. v. Æneidos:

Ille, velut celſam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana ſedet circum caſtella ſub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & varia aſſultibus irritus urget. Tollius.

1 Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτὸν βουλόμενος] Seneca lib. III. de Ira, cap. XXXI: *Nulli ad lienа reſpicienti ſua placent. Inde diis quoque iraſcimur, quod aliquis nos antecedat, obliti quantum hominum retro ſit; & pauci invidentes quantum a tergo ſequatur ingentis invidentiæ.* Idem.

2 Ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς] Plutarchus de diſcrim. amici & adulatoris: ἔτι γὰρ ὁ μὲν ἀλαζὼν ἀπροσδόκητος φίλοις, καὶ ἐκ τοῦ φανερὸς εἶναι· ἀεὶ δὲ μὴ δυνάμενος, φαντασίᾳ μὲν ὑποσκιᾷ, καὶ περίπτει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίησι πᾶσι τοῖς ὑποσκεπτομένοις διαβολάς· κρυφίᾳ δὲ λόγων κνίσμᾳ τοῦ ἑλκοῦ, κἂν μὴ παντελῶς δύσῃς ἐξιεμένου, τὸ τῆς Μηδίας φυλάττει μιμνηῤῥόν· ὧν ἦν ὁ Μήδου τῷ ὄντι τὸ Ἀλέξανδρον χρῆν τὸ καλόκαγαθὸν οἷον ἠξάχθαι, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ὢν ἐκ τοῦ ἀρίστου συνταπεδύετο. ἐπέλαθεν ἂν διαβάλλοντας ἀπόδοσις ἐπαίνου· διὰ δὲ τοῦτο ἐμίσουν ταῖς διαβολαῖς, δίδασκον, ὅπως κἂν διορθώσῃ τὸ ἕλκος ὁ διαβληθείς, ἡ ἀλαζονεία τῷ διαβολῆς· ταύτας μέντοι ταῖς ἀλαζονείαις, μᾶλλον δὲ γαργαλίσεις ἐκκινούμενοι διέφθειρε Ἀλέξανδρος ἀπώλειαν ἐκ Καλλισθένους, καὶ Παρμενίωνα, καὶ φιλώτας, &c. *Adulator autem veros amicos arcet, neque appropinquare ſinit: aut, ſi hoc non poteſt, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clanculum autem ſubmittit aliquas & ſpargit calumnias. Ubi autem occultus ſermo ulceris pruritum excitavit, ſi non ſtatim rem perfecit, memoria tamen tenet atque obſervat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum ſummus, præſantiſſimis imminens. Iubebat autem ſuos audaciter calumnias jacere, iiſque mordere alios: docens, tametſi admorſus ulcus ſanarit, tamen calumnia cicatricem manſuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangræni potius & cancris corroſus Alexander Calliſthenem perdidit, & Parmenionem & Philotam,* &c. Cujus quidem Philotæ hiſtoriam ab æmulo Cratero per calumniam ſubverſi opere pretium eſt legiſſe apud Curtium lib. VI. cap. 8. quæ mirum in modum hæc, & ſequentia illuſtrat. *Idem.*

3 Εὐδόκιμοι, καὶ ὅλως φθόνους κρατοῦ] Hæc ita potius interpretarer: *primas tenet,*

πιμεῖ, καὶ ὅλως φθόνος κρατεῖ. τὸ γὰρ Ὁμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι [1] Ξωὸς ἐναλίῳ, καὶ τὸν κλεινότατα κρατίζει. τοιγαροῦν, ὡς ἐν σφαῖρᾳ μικρᾷ τῷ ἀγῶνι ὄντι, [2] ποικίλας καὶ ἀλλήλων ἐδὰς ἐπινοοῦσιν, ἵν' ἡ πλοκὴ ἐπισφαλεστάτη εἶεν ἡ ἀφέλεια. εἰκότως· ἢ γὰρ κακία φθόνῳ ἡμιωδύλακτῳ λαμβάνεται. εἰκῇ δ' ἂν τοῦτο ἢ τραγικὰ ἐπάγωμεν τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀναπλέα. Οὐ ῥᾴστη μικρὰ, ἀλλ' ἁπλᾶν ἐστι τοῦτο, ὡς ἄν τις ὑπολάβοι, [3] ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δ' ἀκριβείας, ἀκριβοῦς δὲ πάνυ ἐπιμελείας δεόμενον. ἐὰν δ' ἄν τοσοῦτον ἐσόλαπτον ἡ ἀφέλεια, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐπάγοιτο. [4] ὑφ' ἃν καλύπτουσι τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰμὴ πολὺ τὸ ἐπαχθὲς, καὶ πιθανὸν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκεύασε κατ' αὐτῶν ἀκέστον. Διεβάλετο μὲν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα [5] ὁ πρώρθρος. καὶ ἀφ' ὧν

probatur, denique ſuperat. Quibus verum Homeri carmen comprobatur: *Victorem & victum Mavors communis ademit.* Quia circa cum de rebus non exiguis inſtituatur certamen, alii in alios varias nocendi vias comminiſcuntur, quarum compendioſiſſima & periculoſiſſima Calumniæ via: cujus principium ducitur ab invidia, inter ſpem metumque fluctuante ſed quæ miſerabiles, tragicos, & multis calamitatibus refertos extus affert. Nec certe facile, ſimplexve eſt hoc quadruplatoris ſtudium, ut forte alicui videatur ſed arte multiplici, ſolertia non mediocri, & accurata diligentia opus habet. Non enim tam grave noxam infligeret Calumnia, niſi in ſpeciem vero ſimilia narraret: neque rerum omnium validiſſimam veritatem opprimeret, niſi appoſitis ad inducendum, & perſuadendum argumentis, aliiſque ſexcentis artibus inſtructa auditores deciperet. Porro calumnia plerumque appetitur potiſſimum, qui in honore eſt: ob quem poſte-

net, & illum denique pravertens ſuperat: quandoquidem exemplo ſuo hujus Homerici dicti veritatem confirmant.

Mars dubius ſæpe & victorem ſtravit & victum. Tollius.

1 Ξωὸς ἐναλίῳ] Hectoris verba ſunt Iliad. Σ. v. 309. Livius lib. XXVIII. cap. 19: *ubi Mars communis & victum ſæpe erigeret, & affligeret victorem.* Propert. II. 27: *Cum Mavors dubias miſcet utrimque manus.* Ovid. I. Amor. el. 9: *Mars dubius*, &c. *Idem.*

2 Ποικίλας ὁδὰς ἐπινοοῦσιν] Vnde invidiam πολυμήχανον & πάνσοφον δαίμονα Photius vocat, epiſt. prima, commate γ'. *Idem.*

3 Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης] Vere. nam, ut ait Plautus Captiv. II. 1:

Doli non dolſunt, niſi aſtu colas:
Sed malum maximum, ſi id palam provenit. Idem.

4 Οὗσ' ἂν κατόχωσι] Cicero pro Cluentio, cap. 65: *Hoc uno modo ſæpe multorum improbitate depreſſa veritas emergit, & innocentia defenſio intercluſa reſpirat: quod aut is, qui ad fraudem callidi ſunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta eſt, a conſiliis malitia deſciscunt. Quod ſi aut confidens aſtutia aut callida eſſet audacia, vix ullo reſiſti modo poſſet.* Idem.

5 Ὁ πρώρθρος] Sarisberienſis lib. VII. Policratici, cap. 24: *Vbique tamen, qui illuſtrioribus clareſcunt meritis, actus invidia texicato dente roduntur.* Vellcius Pa-

ῶ το, [1] τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτῆ πόθον. ἅπαντες γὰρ τῷ δι' ἐπιζηλοῦντες, καθάπερ τι κώλυμα, καὶ ἐμπόδιον προσορώμενοι, καὶ ἵνα ὁ αὐτὸς ἕστηκε πρῶτος αὐτὸς ἕστηκε, [2] τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον ὑπολιορκήσαντες, καὶ τῆς φιλίας ἀποσκευασάμενοι. οἷον τὸ [3] ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπὶ τῷ δρομέων γίνεσθαι. κακεῖ γὰρ ὁ μὲ ἐξαλὸς δρομεὺς, [4] τὰς ὑπαλλαγὰς ὠθοῦντες καθαπτόμενος, [5] μόνον δὲ πρόσω ἑαυτοῦ φιέμενος, καὶ τῷ διάνοιαν ἀπο-

posterioribus est invidiosus: quo fit ut omnium telis affectetur, ceu obex, objectumque ipsis impedimentum. Seque primum fore quisque putat, quum sublimem illum expugnarit, & amicitia excusserit. Quale quiddam in gymnicis ludis accidit cursoribus: ubi strenuus cursor, fractis ilico carceribus, solum primas affectans, animumque ad metam adjiciens, inque pedum velocitate spem

Paterc. lib. II. c. 40: *Numquam eminentia invidia carent.* Livius lib. XLV. cap. 35. de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: *Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit.* Apollodorus Comicus:

Πρὸς γὰρ τὰ λαμπρὰ φθόνος βιάζεται.
Nam rebus obstat præclaris invidia.

Cyprianus de Zelo & Livore: *Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in majus incendium livoris ignibus inardescit.* Philo ὡσεὶ γὰρ φθόνος δι' αἰεὶ τοῖς μεγάλοις ὑπερχέεται αὐτίπαλος. *Invidia semper magnæ felicitatis adversaria est.* Lucretius lib. III:

Consimili ratione ab eodem sæpe timore
Macerat invidia, ante oculos illum esse potentem,
Illum adspectari, clarus qui incedit honore:
Ipsi se in tenebris volvi, cænoque queruntur.

Infinita porro sunt, quæ in hanc sententiam cum apud Græcos, tum apud Latinos Scriptores belle dicta reperias. *Tollius.*

1 Τοῖς ὑπολειπομένοις] *Nam qui invidet, minor est*, ut ait Plinius lib. VI. epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III. Sc. 4:

Est miserorum, ut male volentes sint, atque invideant bonis. Idem.

1 Τοῖς ὑπολειπομένοις] Melius, dignatione inferioribus. *Idem.*

2 Τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον] Verto, *modo principem illum & in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitia gradu deturbaverit.* Idem.

3 Καὶ ὅτι τοῖς γυμνικοῖς] Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἔστιν δ' ἀφανὴς τύχας
Καὶ μεταμώνιον,
Πελὼν τέλος ἄκρον ἐλίσσει.
Τῶν τι γὰρ διδοῖ τέλος,
Καὶ κείνου ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλε τύχαν κατάμεμφέ τε.
Id est,

Est tamen incertitudo fortuna etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripiens præstantiorem supplantat. Idem.

4 Τὰς ὑπαλλαγὰς ὠθοῦντες καταπτόμενος] Ὑπαλλαγὴ sive βαλὶς, item γεφυρὶς Polluci, repagula, quæ Latini *Carceres* vocabant, quibus apertis, non *fractis*, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. *Idem.*

5 Μόνον τῷ πρόσω] Interpres vertit *primas affectare*, ac si τὸ πρωτεῖον legeretur. Τῷ πρόσω ἰθιμένος, est: *tota mente intentus in spatium, quod cursu confidendum restat.*

τείνας πρὸς τὸ τέρμα, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον ὑδὲν κακουργεῖ, ὑδὲ τι τῶν τῆς ἀγωνίσεως πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς οὗτος, [1] καὶ ἀπαλλαγὴν ἀνταγωνίσεως, ἀπογνὺς τὴν ἐκ τῆς ἐλπίδος, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτρέπετο. καὶ τοῦτο μόνον ἐξέπαυεν σπουδῆ, ὅπως τὸ τρέχοντι ἐπιχὼν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπισφαλεῖ. ὡς εἰ τοῦτο ἀμφοτέροις, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις καὶ ταῖς φιλίαις τὸ ἀδιαφόρων γίγνεται. [2] ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται. [3] καὶ ἀφύλακτος [4] ἐν μέσῳ λαφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπάσθη. οἱ δὲ ἀγαπῶντες, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλοις βλάπτειν ἔδοξαν. τό, τε ἀξιόπιστον τῆς ἀμφοδίας ὄχ ὡς ἔτυχεν ἐπιποιοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, ἀδοκησοντι τι προσέψει ἀπρεπὲς, μηδὲ ἀλ-

spem victoriæ habens, vicino non incommodat, neque aliorum certatorum res curat. Contra ignavus ille, & imbellis adversarius, desperata celeritate, animum ad fraudem convertit. Atque hoc solum in universum spectat, quomodo currentem objecta remora, vel impedimento, reprimere possit: quæ ni succedant, nunquam quem vincere. Haud aliter in amicitiis magnatum accidit: apud quos qui prominet, statim insidiis involvitur, & incautus ab æmulis captus discerpitur. Hi deinde diligi, & amici videri incipiunt, eo quod alium incommodarint. Iam quod Calumniæ fidem faciat, non temere excogitant: sed in coloris delectu toti occupantur, metuentes ne quid absoni, aut alieni attexant.

ressus, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgilius lib. v. Æneidos:

——— *Sinenoque repente*
Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt
Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, τὸ διανοίαν δοκοῦντι φθάσαι τὸ τέρμα. Tollius.

1 Καὶ ἀπαλλαγὴν ἀνταγωνισίας] Cicero Philippica x. cap. 1: *Declarasti enim verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere.* Idem.

2 Ὁ γὰρ προέχων] Pessime interpres exposuit, *qui prominet.* Repone, *qui ceteris antistat:* ut apud Catullum:

Veranni, omnibus è meis amicis
Antistans mihi millibus trecentis. Idem.

3 Καὶ ἀφύλακτος] Cyprianus de simplicitate Prælatorum: *Facilior cautis est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante præstruitur, quando se adversarius confitetur.* Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindicta locum.* Idem.

4 Ἐν μέσῳ λαφθεὶς] Non satisfacit mihi interpres. Malim, *circumventus rapitur.* Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat:

——— *Hostemque unum loca non sua nactum*
Falsa nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem
Suffugia, in casum medsa traxere caterva.
Eligitur mastlo, &c.

Contra apud Ciceronem pro Cluentio, c. 65: *Innocentia defensis sæpe multorum improbitate intercluso respirat.* Idem.

λεγειν. ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ [1] τὰ εὐσταθῆ τῷ λοιδορουμένῳ [2] πρὸς χεῖρον μεταβάλλοντες, οὕτω ἀπιστίας πονηρὰς τὰς κατηγορίας. οἷον, ἂν μὲ ἰατρὸν λοιδορῶσιν ὡς φαρμακέα. τὸ πλούσιον ὄν, ὡς τύραννον. τὸ πρᾶον ὄν, ὡς ἀργοδίδακτον.

xant. Sic plerunque ejus, quem deferunt, rationes in deterius interpretando, probabiles reddunt accusationes. Medicum veneficii; locupletem affectatæ tyrannidis; tyrannum proditionis insimulant. In-

1 Τὰ εὐσταθῆ] Hic sunt vel fortunæ, vel ingenii, vel quæcunque alia bona, commoda, conditio: quæ alicui adsunt, quibusve conspicuus est. *Tollius.*

2 Πρὸς χεῖρον μεταβάλλοντες] Basilius Magnus de Invidia: Δεινὸν ὄν πᾶς τις τὸ χεῖρον ὑπερεξετάζειν τὸ ἐπαινετὸν διαπίσαι, καὶ ἐν γέλωτος καιρῷ τὸ ἀξιοπαθὲς διαβαλεῖν. *Improbum autem est, in pejus deflectendo quod laudabile est subvertere, & à malitia vanas virtutem criminari.* Satisberiensis lib. VII. Policratici, capite 24. de calumnia loquens: *Et nunc quidem*, inquit, *bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quæ non sunt; aut magnificat, & extollit, si qua sunt.* Contra ea Quintilianus lib. II. cap. 12: *Est præterea quadam virtutum vitiorumque vicinia, quæ malitiosum pro libero, temerarium pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV:

Nigra mulier est, immunda & fœtida dicemus.
Casia pallidior, nervosa & lignea dicemus, &c.

Et apud Theocritum Battus Idyll. X:

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραι καλέουσι τὸ πάντες,
Γύαλ', ἁλύσκουσον· ἐγὼ δ' μόνᾳ μαλίχλωρον.
O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, sole adustam. ego vero solum flavam melli instar.

Est item apud Aristænetum illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I. epist. 18: Καὶ ὁ μὲν τις τὸ γέλων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρες παρὰ σοὶ καλεῖται πάντως· τὸ δὲ τὸ χρυσὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸ δὲ ἁλὰ μέσον τέτταρα. ἡμεῖς δὲ μανιώδη μὲν ἰατρικὴν ὀνομάζομεν, λοιμὸν δὲ ἀνδρὸς παῖδας φοιτῶντας μαλίσκοντες· εἰ δὲ τέτταρά σοι πηγὰς, ἀλλ' ἀνοίκεια εἶναι. Vbi nisi & in Platone ita legeretur, & à Plutarcho in ἀφροσύνοιμα mutatum esset, χῶμα pro ἀοίκνια legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μαλαχλώρους δὲ ἐκ τούτων οἶσθ' ὅτι ἄλλα ἀοίκνια, ἢ ἐρασταὶ ἀναπολαζόμενοι τοῦ ἐκ δίκης φίλου ἢ ἀγάπης, ἐὰν ἐπὶ σῶμα ᾖ. Lege, μαλαχλώρους, (sive μαλίχρους, ut alii malunt) ἐκ τούτων οἶσθ' ὅτι ἄλλα ἀοίκνια, ἢ ἐρασταὶ ἀναπολαζόμενοι τοῦ ἐκ δίκης φίλου ἢ ἀγάπης, ἐὰν ἐπὶ σῶμα ᾖ. ἀλλ' ἐ χῶμα ἀναι ἐρασταῖς &c. ad plures illi sermo institutus est, sicut τὸ εἶλ vitiosum esse quivis facile deprehendat. Ceteræ mendæ manifestæ sunt. Posset autem τὸ ἀοίκνια facies verti: nisi quis ἀφροσύνοιμα cum Plutarcho malit: cujus vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II. de Oratore cap. XIV: *ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer.* De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I. sat. 3; ubi tandem livorem nostrum, & animi æruginem perstringit, dicens:

At nos virtutes ipsas invertimus; atque
Sincerum cupimus vas incrustare. probus *quis*
Nobiscum vivit! multum demissus homo. *illi*
Tardo *cognomen* pingui damus. *pro* bene *sano,*
Ac non incanto, fictum, astutumque *vocamus, &c.*

Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congessit, quæ describere nolo, ne alienæ fructum diligentiæ videar velle intercipere. *Idem.*

3 Τὸν τυραννικὸν] Malim, *tyrannidis*, vel *tyranni ministrum*, quam *tyrannum*, retinere. *Idem.*

σίοτε μάλιστα ἐν ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλῃ τῇ ἀληθείας τὰς διαφοράς. καὶ ὡς τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοῦ ἁρμοζόμενοι, δύσχυσιν. ἢν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντως ἴδωσι, δείνωσιν φασὶ τῇ γυναικίσας ἀνθ' ὧν τὸ δεῖπνον. καὶ ἀποδὺς ἐς αὐτὸν, ἀπεστέναξε. καὶ [1] ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἡδέως, καὶ ὅλως ἐρωτική. καί τινες ἐν μιχαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἢν μὲν ποιητικὸς ᾖ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῇ, μὴ Διὶ ἐχλεύασέ σε [2] Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, [3] καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσιώθη. πρὸς δὲ τὰ δύστηνα, καὶ φιλόψογον, ἄνθρωπον, καὶ ἀνόσιον ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ ἱερὸν παρωδήμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ὀργιζόμενος. τὰ δὲ ἀκούσας, δύσις μάλιστα ἀφ' ἑαυτοῦ τυπεὶς, διακέκαυται ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέφραπται τὸν φίλον, ὑπὸ τῆς ἀνοίας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι, καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα συνηλικιῶσθαι τὸν ἀκροώμενον.

Interdum auditoris affectus sua calumniis discrimina suppeditat: ad cujus mores hi maligni homines sese accommodantes, scopum attingunt. Nam si zelotypum ipsum esse perspexerint: annuit, inquiunt, ille uxori tuæ inter epulas, eamque intuitus suspiravit: Stratonice vicissim suave quiddam, & amatorium: alia item, quæ ad suspicionem adulterii faciunt. Sin poëticæ studiosus illa arte sibi placeat: Per lovem tua carmina Philoxenus irrisit, insectatus est, hiulca & lege soluta dixit. Apud religiosum, & pium, impietatis, & flagitii accusatur amicus, quasi numen rejiciat, & providentiam neget. Tum auditor, ceu œstro in aurem immisso, excandescit, ut est consentaneum, & re nondum accurate cognita, amicum aversatur. Talia fere sunt, quæ ab impuris istis confinguntur & dicuntur, cum ea norint audientis animum ad iram maxime posse pro-

1 Ἡ Στρατονίκη] Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercæ amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fuse exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetæ: quam breviter item noster attigit in Icaro-Menippo: Σελεύκῳ δὲ Ἀντίοχον ὑφορῶντα Στρατονίκην διαφθοντα λάθρα τῇ μητρυιᾷ. *Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonica noverca innuentem.* Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud Aristænetum lib. 1. epist. XIII. Reposui autem, ejecta *uxoris* voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρὸς. Interpres non nimis bene vertit. *Tollius.*

2 Φιλόξενος] Nobilis poëta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera O, id est κ, notatam. plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, orat. II. in initio. *Idem.*

3 Καὶ ἄμετρα] *Hiulca*, interpres. Rectius, *immodulata*, ut Horatius in Arte:

Non quivis videt immodulata poëmata judex. Idem.

4 Ὁ δὲ ἀκούσας] Verte: *quo ille*, sc. amicus, *audito, flatim velut œstro percitus auribus, uti par est, inflammatur, & moram accuratæ inquisitionis non ferens, aversatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quibus maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari.* Idem.

1 Καὶ

provocare. Et qua parte quisque præstat, cognoscentes, illa ipsum telis jaculisque petunt: ne auditor, subita conturbatus ira, aliquod vero cognoscendo collocet otium: deinde ei, qui se purgare velit, non attendat, inopinato crimine, tanquam vero præoccupatus. Etenim ea calumniæ species est efficacissima, quæ cum auditoris cupiditate conflictatur: quando etiam apud Ptolemæum cognomento Dionysum quispiam olim Demetrium Platonicum accusavit, quod in Bachanalibus aquam biberet, solusque omnium mulieribus non fuisset indutus. Ac nisi mane vocatus vinum bibisset omnium in conspectu, & sumta veste Ta-

1 Καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν] Sic Alexander Parmenionis auctoritatem molestè ferens, à Cratero in Philotam, invidiosa illius & suspicioſa commemoratione accenditur: Curtius l. VI. cap. 8. sic Nero à Capitone Cossutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeæ Sabinæ consecratione, quam Nero præ ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI. cap. 22. Sic apud Phædrum libertus ille,

Adjecit id, quod sentiebat maxime
Delituum amanti.

Ceterum exemplorum ὅσα κύνες. Benedictus male legit ἀρρώστους, pro τρωτὸς, vertitque *& qua parte præstat.* nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, *& qua quisque parte maxime vulneri patet.* Tollius.

2 Μηκέτι χαλεπὸν ἄγαν] Vetterim: *indaganda, seu perscrutanda, veritati non modo non vacet: verum etiam si quis objectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia audita criminationis, tamquam veritate præoccupatus.* Idem.

3 Ὡς ἀληθεῖ] Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθείᾳ, quod malim; vel ἀληθὲς, ut ad ἀκροάσεως referatur. *Idem.*

4 Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὂν] Atticismus, pro, ἀνυσιμώτατον γάρ ἐστι. Sic Homerus Iliad. Θ. v. 306:

Μήκων δ' ὡς ἑτέροισι κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ
Καρπῷ βεβριθυῖα, τοπησί τε εἰαρινῇσιν.

Pro βεβριθυῖα. Pro ὀπότε malim, ὅς ποτε. Idem.

5 Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι] Qui undecimus fuit Ptolemæorum. *Idem.*

6 Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον] Cujus & Antoninus Imp. meminit lib. VIII. cap. 22. adeatur Ionsius in Histor. Philosophica. *Idem.*

7 Ἔωθεν ἴσως] Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut jubet valetudo: antiquis autem rarum, & inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremæ luxuriæ, quam & feminæ adamabant nequiores Apuleius lib. IX. *Quanto me felicior*

ἓαν ᾖ παραντινίδιον, ᾖ κύμβαλά τι, καὶ προσορχήσασθαι, ἀπολώλεκε ἂν, ὡς ἐγὼ ἠδέμην· τῷ βίῳ δὲ βασι-

Tarentina, cymbala pulsasset, & saltasset, plane periisset; quod

Daphne vicina, qua mero & prandio matutino fluxia cum suis adulteris volupeatur. Idem eodem libro: *matutino mero, & continuo stupro corpus emancipare.* Tollius.

1 Παραντινίδιον] Pollux lib. VII. cap. 17: καὶ μὴν τόγε παραντινίδιον διαφανὲς ἐστιν ἔνδυμα, οὐνομασθὲν ἀπὸ τῆς παραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. *Est autem pellucida vestis, Tarantinidion, ita à Tarentinorum usu luxuque appellata.* Hesychius: Παραντινὸν, sive, ut alii legunt, παραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, περάσιος ἔχον εἰς τῶν ἄνω μέρος. *Tarantinidium, vestimentum muliebre tenue, fimbriam, seu villos habens ab una parte.* Vtebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in dial. meretr. Οὐκ εἰς μίαν μόνη τῶν ἑταιρῶν εἰκάλλιστον, οὐχ ὅλεμαι, ἡ παραντινίδιον ἔχουσα. Apud Pollucem cap. XIII. lib. VII. fragmentum est veteris poëtæ, Παρθένῳ δ' ἔοικε δοκεῖ, φορεῖν περόνας ἴσε, καὶ γυναικεῖαν στολήν. *Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, & muliebrem stolam.* Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragœdi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota *Syrmata.* Apud eundem Pollucem, Αὐδῶν χιτῶν τις βασσάρα, διονυσιακὸς, ποδήρης. Et apud Hesych. βασσάραι χιτῶνες, ἐς ἱρόμεν αἱ θρᾷσσαι βάκχαι. Hinc & Bacchus βασσαρεὺς dictus. Commentator vetus Horatii l. I. od. XVIII: Bassareus *dictus ob liber pater à genere vestis Baccharum:* unde & *Baccha* Bassarides *dicta Pers.* Bassaris & *Lynceum.* Bassaris *enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta à* Bassara, *loco Lydiæ,* ubi fit. Vbi *Bassara* pro *Bassaris* legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsâ nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Bassaris* apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. I. v. 101: *Bassarides,* inquit, *Bacchæ. Quibusdam videtur à genere vestis, qua Liber pater utitur, demissâ ad talos, quam Thraces* Bassarin. *Quidam à vulpibus, quarum pellibus Bacchæ succingebantur. Vulpes Thraces* Bassares *dicunt.* Idem.

2 Κύμβαλά τι] Cymbala namque cum saltatione jungebantur in Deorum effeminato cultu: præsertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Justinus de Ptolemæo Philopatore, lib. XXX: *adduntur instrumenta luxuria, tympana & crepundia;* sive, ut alii malunt, *crepitacula.* Vbi tamen τὸ *crepundia* ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarchus tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in ejusmodi festis solemnia fuere. Apulejus de Gallis Cybeles, lib. VIII. Milet. *Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt.* Lucretius lib. III.

Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum
Concava, raucisonoque minantur cornua cantu.
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.

Erant autem ea vel ex ære, vel è buxo, quæ mutuo collisu non ingratum sonum edebant. Ausonius in Epist. ad Paulinum XXV;

Cymbala dant flictu sonitum: dant pulpita saltu
Icta pedum: tentis reboant cava tympana tergis.

Propertius lib. III. el. XVI; ad Bacchum:

Levis odorato cervix manabit olivo,
Et fluxi nudos veste fluente pedes.
Mollia Dircæa pulsabunt tympana Thebæ;
Capripedes calamo Panes hiante canent.
Vertice turrigero juxta Dea magna Cybelle
Fundet ad Idæos cymbala rauca choros.

Anthol. lib. IV. de Herc. & Bacchо;

βί-

λέως, ἀλλ' [1] ἀνύποφορος ἦν, καὶ ἀντίπαλος τῇ Πτολεμαΐδι τρυφῇ. [2] Περὶ δὲ Ἀλεξάνδρου, μεγίστη τότε ἦν ἁπάντων διαβολὴ λέγειν, εἴ τις μὴ σέβοι, μηδὲ προσκυνοῖ τὴν Ἡφαιστίωνα. ἐπὶ δὲ ἀπάντων Ἡφαιστίωνι, νεὼν ἔστησε Ἀλέξανδρος ἐξελθὼν πρόσθεινας ἐν τάπητι λευκῇ μεγαλοψυχίᾳ, [3] καὶ θεὸν χειροθετήσας τὸν τετελευτηκότα. δύο δὲ νεὼς τὴν ἀνέγησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη κατεδρύσθη, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταὶ τῷ νεοκτίστῳ τούτῳ Θεῷ ἐπετελοῦντο. [4] καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίωνος εἰ δέ τις ἢ μεθύσαις πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πένυ δισθῶν, ἀναλος ἐπικεῖτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσέξεκαιον δῆδας, καὶ ἀνεζωπύρουν, [5] ὀνείρατα διηγούμενοι

quod regis moribus non delectaretur, ſed Ptolemæi deliciis infenſus eſſet, & adverſarius. Apud Alexandrum graviſſimi criminis reus fiebat, qui colere & adorare nollet Hephæſtionem. Nam poſteaquam is è vivis exceſſit, amore victus Alexander, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit, ut mortuus inter Deos Hephæſtion haberetur. Continuo civitates ei templa condiderunt, delubra dedicarunt, aras, victimas, & feſta novo huic Deo conſecrarunt. Eratque nomen Hephæſtionis jusjurandum omnium religioſiſſimum. Siquis autem vel riſiſſet ad ea quæ fiebant, vel non omni ſtudio colere viſus eſſet, culpa capitalis erat. Aſſentatores autem perſpecta hac juvenili Alexandri cupiditate, ei ignem & fomitem addere cœperunt, ſomnia narrantes

Ἀμφοῖν δὲ σκῦλα σωτήριμοι· εἶκελα δ' ὅπλα
Νεβρεὸς, λεοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλαταγή.
Sudorumque pares meta, paria arma: leonis
Exuvia, binnuleus, cymbala cum ſtrepitu.

Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: *Atquin alius & ſericatus & crepidam aratus inceſſit, & ut digna quidem Bacchantibus indumentis aliquid ſubtinniret, cymbalo inceſſit.* Tollius.

1 Ἀνυποφορὸς] Exprobrator. Lactantius lib. v. cap. 6: *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obſequii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi ſcelus viderentur, ſi aliter viverent.* Vid. Tacit. XVI. 22. Et Lactant. l. v. cap. 9. p. 482. Iſocr. p. 10. *Idem.*

2 Περὶ δὲ Ἀλεξάνδρου] Malim ita vertere: *Ita & apud Alexandrum hæc omnium maxime valebat calumnia, ſiquis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephæſtionem deferebatur.* Idem.

3 Καὶ θεὸν χειροτονήσας] Pluribus hæc Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. *Idem.*

4 Καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος] De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Druſillam documenta nunquam deinceps niſi *per numen Druſillæ* dejeraſſe. Idem in morte Iulii Cæſaris narrat, controverſias quaſdam à plebe *interpoſito per Cæſarem jurejurando* diſtractas: & Claudium Imp. *jusjurandum* ſibi *neque ſanctius* neque *crebrius* inſtituiſſe, quam *per Auguſtum*: quin & violata perjurio numina iſta gravius vindicata, quam ſi quis per ipſum Iovis numen, aut majorum gentium Deos pejeraret. Sic ut vere dixerit Tertullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Cæſaris pejeratur.* Idem.

5 Ὀνείρατα] Id enim inter divinitatis ſigna. Vnde & ægrotantes, & futura

γόμενοι δ' Ἡφαιστίωνος, [1] ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάμασι προσαπλοῦντες αὐτῷ, καὶ [2] μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ πάλιν, ἦν δ' ὅτε [3] παρίδρυ, καὶ [4] ἀλεξικάκῳ ἤδη. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἡδέως τε ἤκουεν, καὶ τὰ πλείστα [5] ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὡσανεὶ καὶ Θεῶν παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ Θεὸς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῷ Ἀλεξάνδρῳ φίλων δοκεῖν τὸ κοινὸν ἐκεῖνον ἀπολωλυκέναι τὸν Ἡφαιστίωνος θειότητος, διαβληθέντας, ὡς ἄρα τιμῶσι [6] τὸ κοινὸν ἁπάντων Θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς βασιλείους οὐσίας ἐκπεσόντας; τότε δὲ

tes Hephæstionis; apparitiones quasdam, & medelas ei attribuentes, ejusque oracula prædicantes: denique assessori, malorumque depulsori Deo sacra fecerunt. Alexander autem hæc jucunde audiebat, tandem etiam ut veris fidem habebat, & gloriabatur, quod non modo Dei filius esset, sed Deos etiam creare posset. Quot igitur Alexandri amicos putamus illam Hephæstionis divinitatem tum male habuisse, quum accusarentur, quod communem omnium Deum non colerent: ideoque expellerentur, & regis benevolentia exciderent? Tunc temporis Aga-

prænoscere cupientes, in Deûm, Æsculapii præcipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsave expiscaturi. *Tolius.*

1 Ἐπιφανείας] Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, Vir illustris Ez. Spanhemius in V. Dissertatione de re Nummaria: quod opus à me juventuti nunquam non erit commendatissimum. *Idem.*

2 Μαντείας] Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Æmulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexerat. Spartianus in ejus vita: *Et Graci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quæ Hadrianus ipse compositse jactaret.* Idem.

3 Παρίδρυ] Servius in VII. Æneid. *Revera Virbius est numen conjunctum Dianæ, ut matri Deum Attis, Minervæ Erichthonius, Veneri Adonis.* Id est παρίδρυ. Παρέδρους etiam σωθρονοῦντας dicti, teste Hesychio, quamquam viri docti τοὺς παρέδρους τοῖς σωφρόνοις inferiores existimant, & ordine, & dignatione. quin & Gallus sese apud nostrum in dialogo sui nominis παρέδρου Ἑρμοῦ jactat. *Idem.*

4 Ἀλεξικάκῳ] Quod Herculi, quem æmulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias in Atticis, pag. VI. *Idem.*

5 Ἐπίστευε] Iuvenalis Sat. IV:

Quid apertius? Et tamen illi
Surgebant cristæ. Nihil est, quod credere de se
Non possit, cum laudatur dis æqua potestas. Idem.

6 Τὸν κοινὸν ἁπάντων Θεόν] Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii; Auson. in Cæsaribus:

Æneadum generis qui sextus & ultimus heres,
Polluit, & clausit Iulia sacra Nero.

Inprimis heroes in Deûm numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Cæterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, logat cap. XXIV. Apologetici Tertulliani, & lib. IV. Augustini de Civitate Dei, cap. 8. & passim. Sermon. VIII. Theodoreti ad infideles Græcos, &c. *Idem.*

1 Te-

Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος, [1] τεταγμένος παρὰ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτῷ, μικρὸν δεῖν [2] συνηφείρχθη λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παρελθὼν τὸ Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν λίταις βοηθῆσαι Περδίκκας, [3] ἱπομοσάμενος καὶ πάντων τῶν Θεῶν, καὶ καθ' Ἡφαιστίωνος, [4] ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ φοιτῶσα ἐπιφερὴς τῶν Θεῶν ἐπισκῆψαι, εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. εἰ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδ' ὡς ἐπὶ νεκρῷ δακρύσαι, ἀλλὰ τῶν πάλαι συνηθείας μεμνῆσθαι. ἡ γοῦν ἡλικιώτις, καὶ ἡ ὁμοτροφὸς, τότε μάλιστα χωρὸν ἔσχε παρὰ τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος σωθῆναι. [5] καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίαις εἰώθασιν ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τῶν τείχους

Agathocles Samius, qui apud Alexandrum centurio in honore erat, parum abfuit quin cum leone committeretur, accusatus, quod sepulchrum Hephæstionis prætereiens illachrymasset. Verum illi opem tulisse fertur Perdiccas, Deos omnes, ipsumque Hephæstiona juratus, Deum in venatione sibi clare visum mandasse, ut Alexandro diceret, Agathocli esse parcendum, qui non ut mortuum lachrymasset, & quod vanam Hephæstionis divinitatem crederet, sed quod pristinæ familiaritatis meminisset. Sic igitur affecto Alexandro, locus assentationi, & calumniæ aptissimus fuit. Nam quemadmodum hostes urbem oppugnaturi, non altam, non præcipitem, non munitam

1 Τεταγμένος] Verte; *Ordinum ductor; quique magno apud Alexandrum in honore erat.* Tollius.

2 Συνηφείρχθη λέοντι] Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander Leoni objecerat. *Idem.*

3 Ἐπομοσάμενος] Eodem ferme dolo, quo Iulius Proculus usus, interfecto, seu discerpto à Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Livium lib. 1. & Florum, cap. 1. *Idem.*

4 Ὅτι δή] Legebam initio, ὅτι ἴδοι. verum τὸ ἴσι elegantèr sæpe πεῖλαι. Idem.

5 Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίαις] Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. v:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων θεσπεσίοις λόχοισι
Λαθρίως ἐμπελάσῃ μεσάτῃσι δὴ νύκτα διδύσας,
Εὖδοντας δ' ἁλίσκῃσι φυλακτῆρας περὶ πυλέων
Ἀνδρῶν ἐνμφίσιον, ἐπιπλήξας δ' ὑδάμασσεν.
Ἐν δέ τε ἴσταται ἄκρῳ τε σταλίτ, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτῇ
Θεσπεσίοις σπεύδοντι, πυρὸς βέλος, ἄσσον ἀτίζων,
Δαλὸν ὑὸς μέγαν ἀίσσοντα φέροντες
Ὡς τότε &c.

Ac veluti insidias media sub nocte propinquant
Hostibus occulto, & curis somnoque solutas
Excubias arcis nactæ sub Marte quieto,
Cadunt; & fessum custodum corpora passim:
Hinc propere evadunt summa ad vestigia muri,
Audaceque locant flammam in arce micantes,
Vrbis casura signum, torremque ferentes,
Qui sit robustus jam pressa malleus arcis:
Sic tunc &c.

Vt & Apulejus ex parte lib. v. Metam. *Tunc nactæ jam portis patentibus nudatum fore-*

sit

προσίασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὃ μὴ ἀφύλακτόν τι μέρος, ἢ σαθρὸν εὗρόντες, ἢ παπεινὸν, ἐπὶ τοῦτο πᾶσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾷστα παρεισδῦναι, καὶ εἰλεῖν δυνάμενοι, ἅπερ οἱ διαβάλλοντες, [1] ὅ, τι ἂν εὐάντητον ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ κατάσαθρον, καὶ εὐπρόσοδον, τοῦτο προσβάλλουσι, [2] καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς, καὶ τέλος, ὑπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀνθιστομένου, μηδὲ τὸ ἔφοδον αἰσθομένου. εἶτ' ἐπειδὰν ὑπὸ τὰ ἄπαξ πεπτωκότα γένωνται, πυροῖσι καίουσι πάντα, καὶ κάμνουσι, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς ἁλισκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξωδηκυίας ποδὸς μάχης, ἔρημα εἶναι. μηχανήματα δ' αὐτοῖς καὶ ὅπλα ἡ ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, ἡ ἀπορία, ἡ [3] προσλιπάρησις, ἡ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μύρια ῥαδιουργήματα. ἡ δὲ μεγίστη πασῶν, ἡ κολακεία ἐστὶ, [4] συγγενὴς, μᾶλλον δὲ ἀδελφὴ τῆς ὑπ' αὐτῆ ἀφροδίτης. οὐδεὶς γὰρ οὕτω γενναῖος ἐστὶ, ἡ ἀδαμαντίνου τείχους τὴν ψυχὴν περιβεβλημένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίη πρὸς τὰς τῆ κολακείας ἀφροδίτας. καὶ ταῦτα, ἐπορυτίζουσης, καὶ τὰς ἐπιμελείας ὑφαιρούσης τῆ ἀφροδίτης. καὶ τὰ μὲν ἔξωθεν, ταῦτα. ἔνδοθεν δὲ, πολλαὶ προθύραι σπουδαιογωνίζουσι, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀνατείνουσαι, καὶ πάντα πρόπορον τῆ ἁλόσει δ' ἀκόντως συμπροθυμούμενα.

nitam mœnium partem invadunt: sed quam non custoditam, debilem, humilemve norunt, in eam totis viribus impetum faciunt, ut qua facillime ingredi, & rerum potiri queant. Ita calumniatores, quod in auditoris animo languidum, fragile, & accessu facile viderint, illud adoriuntur, eoque suas machinas adducunt: denique nemine obsistente: hostilemque impetum sentiente, expugnant: deinde intra muros, cuncta igni ferroque devastant, jugulant, expellunt: qualia verisimile est fieri animo capto, & mancipato. Artes sunt ipsis adversus absentem, fallacia, mendacium, perjurium, obsecratio, impudentia, aliæque sexcentæ astutiæ: quarum omnium maxima est assentatio, Calumniæ cognata, imo soror. Nemo enim tam generoso est animo, & adamantino muro septus, qui adulationis calumniis non succumbat: idque cum calumnia suffodiat, & fundamenta subtrahat. Atque hæc quidem sunt, quæ foris adveniunt. Intus autem multæ proditiones adjuvant, manus porrigunt, portas aperiunt, omnibusque modis expugnationi auditoris una incumbunt.

Ac

ris animum facinorosa mulieres, omissis tecta machina latibulis, destrictis gladiis fraudium simplicis puellæ paventes cogitationes invadunt. Tollius.

1 Ὅ,τι ἂν εὐάντητος] Themistius Orat. 21 p. 252: Καὶ ὅπου ἂν εὐάντητον εἰδῇ τῆς ψυχῆς, ἁπλοῦν εἰσοικισαμένη καὶ σμικρὸν ὑποβρύχιον καὶ ἁλίσκεσθαι ἕτοιμον, ἐπεμβᾶσα τοῦτο ἐκπορθεῖ. *Quæ ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est.* Idem.

2 Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς] *Eique suas machinas admovent.* Idem.

3 Προσλιπάρησις] Non est *obsecratio*, uti reddidit interpres: sed est *assiduitas* in calumniando; aut si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. *Idem.*

4 Συγγενὴς] Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, *emissarium simulationis.* Idem.

1 Τὸ

μῶν. πρῶτον μέ, [1] τὸ φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ [2] τὸ ἀφίλοκαον. ἔπειτα δέ, τὸ πρὸς τὰ παρεμπίπτοντα ἐπιμῶμον. εἰ γὰρ οἶσθ' ὅπως ἡδέως πάντες λαθραῖα, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας, καὶ [3] μισεῖς [4] ὑποψίας ἀκούοντες, οἶσθα γὰρ πάντας ὅπως ἡδέως χαιρακλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τὰς πτερυγίους κινουμένους. ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχούμενοι προσπέσωσι, καὶ παρῇ αὐτοῖς εὔμορφον, καὶ ἡδὺ δυσχερὲς ἢ κακὸν ᾖσιτο, μηδενὸς ἀνθιστησομένου, μηδ' ἀμυνομένου τὰς προσβολὰς ἀλλὰ δὲ μὴ ἀκούοντος, ἑκόντι καὶ ἑαυτὸν ἐνδιδόντι. δὲ διαβολῆ.

Ac primum quidem hæ sunt, rerum novarum studium, ac præsentium fastidium, quod hominis ingenio à natura est insitum: deinde vero, quod ad rerum incredibilium auditionem sequitur. Nescio enim quo pacto gaudemus omnes clanculum, quum plenas suspicione delationes audimus. Quibusdam enim comperi aures calumniis ita suaviter titillari, ac si pennis confricarentur. Proinde quum talibus adjuti sociis irruerint, vi utique capiunt, nec ægre paratur victoria, ubi nemo repugnat, nec vim propulsat: sed, qui audit, ultro seipsum dedit: qui ve-

1 Τὸ φιλόκαινον] Plinius lib. XII. Nat. Hist. cap. 1. *Est natura hominum novitatis avida.* Plinius Iunior lib. VIII. epist. XVIII: *aures hominum novitate latantur.* Hinc Homerus:

Τλιὸν γὰρ δοιδὴν μᾶλλον ἔπιτλήσιν ἀνθρωποι,
Ἢ ἔργ' ἀκούσωσι νεωτάτη ἀμφιπολεύσης. Tollius.

2 Τὸ ἀφίλοκαον] Propertius lib. II. eleg. 33:

Elevat assiduos copia longa viros.

Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τοὺς ἑταίρους μὴ πυκνὰς ποιεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς. *ne sapius eosdem alloquamur*, in orat. ad Demonicum. Eximium hac de re præceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19: *Non enim*, inquit, *amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterrima quaque, ut ea vina, qua vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitia munus expletum sit. novitates autem, si spem afferunt, ut tamquam in herbis non fallacibus factus appareat, non sunt illa quidem repudianda: vetustas tamen suo loco conservanda est.* Idem.

3 Μισεῖς ὑποψίας] Gnome Gr.

Τὸ πόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.
Suspicio grave est hominibus malum.

Vide quæ ad cap. III. P. Syrus:

Ad tristem partem strenua est suspicio. Idem.

4 Τὸ ὑποψίας] Recte igitur Seneca in iræ devitatione monet *tollendam esse animo suspicionem & conjecturam, fallacissima irritamenta*; lib. II. de Ira, cap. XXIV. Idem lib. III. cap. XXX: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: ursos leonesque mappa provocat. Omnia, quæ natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis & stolidis ingeniis evenit; rerum suspicione feriuntur.* Ausonius in epist. ad Paulinum:

Nec qua compositis male suada & credula causis
Concinnat verisimilis suspicio culpas.

Ita enim illic legendum: non, *male suada credula causis*, uti partim Cel. Grævius vidit, parum nos emendandum judicamus. *Composita causa* sunt fictæ calumniæ. Sic Phædr. f. I:

Qui fictis causis innocentes opprimunt.

ἐκπλαγῆναι δ', [1] τῷ ἐπιβουλῷ ἀγνοεῖται. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως ἁλούσης, καθεύδοντες οἱ διαφθαλλόμενοι φονεύονται, καὶ τὰ πάντων οἰκεῖα, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ μεγιστηρία, προσέρχεται τῷ φίλῳ φαιδρὸς, ἂ τε μηδὲν φωνῶν ἐσωτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ σωφρονῆ λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ὑπεδρυόμενος. ὁ δὲ, ὡς μὲ ἔχει τι γνήσιον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιαστικὸν, οὐδὲν [2] ἐξέρρηξε τῷ ὀργῇ, καὶ τὸ θυμὸν ἐξέχεε. καὶ πάλιν, τῷ ἀπροσδοκήτως προσιόντι, ἔγνω μισήτῳ ὄντι καὶ φίλῳ παροξυνόμενος. ὡς δὲ ἀκριβέστερος, καὶ πανουργότερος, προσίεται μὲν, καὶ προσομιλεῖ [3] τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρᾳ τὰς ὀδόντας διατρίβει. καὶ [4] ὡς ὁ ποιητὴς φησι, [5] βυσσοδομεύει τῷ

vero accusatur, insidiarum est ignarus. Nam haud aliter qui deferuntur, atque qui captis urbibus pereunt, dormientes trucidantur. Et quod est omnium maxime miserabile, hic rerum actarum nescius, amicum hilari vultu adit, ut nullius mali sibi conscius, & consueta dicit, facitque, insidiis omnifariam miser obsessus. Tum ille, si homo ingenuus est, & liber, ac confidens, iram illico rumpit, animumque effundit: denique prævisa defensione, agnoscit se adversus amicum absre fuisse exacerbatum. Sin autem ignaviore est, & abjectiore animo, admittit quidem, summisque labiis arridet: verum odit, & clam dentibus frendet: ac, ut inquit Poëta, iram in animo molitur. Quo

Hic autem lubens legam; ἀλλ' πάντες περὶ τὰς λαθρηδὰ λεγομένας, καὶ μ. τὰ. διαβολάς. Tollius.

1 Τῷ ὑπιβουλῷ ἀγνοεῖται] Egregie Cicero Verrina 11. cap. 14: *Eum qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris.* Facete Hispani,

Del agua mansa me guarde Dios, que
de la brava me guardaré.

Id est,

A flumine leni ac placido me Deus tutum præstet:
A torrente facile me ipse tutabor. Idem.

2 Ἐξέρρηξε τῇ ὀργῇ] Seneca de Ira l. 11. cap. 29: *Quid est inquam, quam secreta credere, palam irasci?* Idem.

3 Τοῖς χείλεσιν ἄκροις] Hoc est, non ex animo. Sic *summis labiis hospitem invitare*, dixit Hieronymus. noster autem, ἐπ' ἄκρῳ χείλει φιλοσοφεῖν, in Apologia. & in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρῳ τῷ χείλει τὸν ὄγκον ἔχειν. plura Erasm. in Adagiis *Idem.*

4 Ὡς ὁ ποιητὴς φησι] Homerus Ὀδυσ. ρ.

Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δ' φρεσὶ βυσσοδομεύων.

Bona prædicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes.

& Ὀδυσ. θ. in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Est & apud Hesiodum, δόλοι φρεσὶ βυσσοδομεύων. *Dolum mente occultans.* Hesychius: βυσσοδομεῖ, ἐνθυμεῖται, μηχανᾶται, ἀποκρυπτομένως βουλεύεται, ἢ ἐκ βάθους. Noster in Philopatride; μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω ἢ κάτω περιτολῶν, μὴ δικαίφρονι εἰκώς. Idem.

5 Βυσσοδομεύει τῇ ὀργῇ] Namque, ut in Medea Seneca,

Ira quæ tegitur, nocet
Professa perdunt odia vindictæ locum. Idem.

1 Δόλ-

ἀχθῆν. Ὃ δὲ ἐγὼ ἥδιον εἶμι ἀδικώτερον, ἢ δὲ δολοπρεπέστερον, [2] σὺν δακνόντι τὸ χεῖλος, ἀποτρέφειν τὸν χολὸν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κεκλεισμένον αὔξειν, [3] ἕτερα μὲν κάθηται ἐν φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγοντα. [4] καὶ ὑποκινούμενον [5] ἱλαρὸν ἐκ κωμικοῦ προσώπου, μέλα ἐκπαγῆ τινα, καὶ γάμους τραγῳδίαν. [6] Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, [7] ἐπειδὰν πάλαι φίλος ὁ συδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ συδιαβαλλομένῳ, ποιῆται

Quo utique homine nihil putem injuſtius, nihil ſervilius, qui admorſo labro bilem intus alit, odiumque intra ſe conceptum auget, dum aliud in mente occulit, aliud in ore habet, & plenam affectibus tragœdiam in ſe commovet. Tuncque potiſſimum hoc faciunt, quum ſimile facit delator, qui delati olim amicus videtur

1 Ἀδικώτερον] Cæcilius apud A. Gellium lib. XV. cap. 9 :

Nam ii ſunt inimici peſſimi, fronte hilaro,
Corde triſti : quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, ſcias. Tollius.

2 Ἐνδακνόντα τὸ χεῖλος] More indignantium. Vide Eraſm. in Adag. *Mordere Labium.* Idem.

3 Ἕτερα μὲν κάθηται] Achillis verba ſunt apud Homerum Iliad. I :

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅστις ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.
Ille mihi inviſus, non ſecus ac inferni porta,
Qui aliud in animo verſat, aliud autem loquitur.

Hinc Phocylides :

Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἀλλ' ἀγορεύειν.
Neque aliam occultes in corde ſententiam, alia proloquens.

Et tamen, ut P. Syrus ait :

Homo ſemper in os fert aliud, aliud cogitat. Idem.

4 Καὶ ὑποκινούμενον] Non capit hæc interpres. Repone igitur ; *& hilari mimicoque vultu triſtia & tragica conſilia verſat.* Lege autem cum Cel. Grævio ; ὑποκρινόμενον. mox lego : *κακῶν γάμους.* Valer. Flaccus :

Fingit placidis ſera pectora dictis. Idem.

5 Ἱλαρὸν δὲ ἐκ κωμικοῦ] Claudianus in I. Conſ. Stiliconis lib. II. v. 34 :

Inviſis odiſſe palam ; non virus in alto
Condere ; non latam ſpeciem prætendere fraudi :
Sed certum mentique parem componere vultum. Idem.

6 Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν] Verte : *Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam ſtruit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus eſſe viſus eodem modo facit.* Idem.

7 Ἐπειδὰν πάλαι φίλος] Palladas lib. I. Anthol. cap. 42 :

Οὐχ ὅτω βλάπτῃ μισῶν ὁ λέγων ἀναφανδόν,
Ὥσπερ ὁ τὴν καθαρὰν ψυδρῷ μολύνων φιλίαν.
Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεθα.
Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν ἀφροντιστοῦμεν.
Ἐχθρὸν ἐγὼ κεῖνον κρίνω βαρὺν, ὃς σοφὸς ἀνὴρ
Τῷ δοκεῖν φιλίης ἐστὶν ἔχων ἀδικεῖ.
Non ita nocet, qui odium ſuum præ ſe fert,
Atque ille, qui ſinceram ſimulat amicitiam.
Nam inimicum præſcientes evitamus.
At ab eo, qui ſe amicum profitetur, nobis non cavemus.
Illum ego gravem judico inimicum, qui clanculum
Per amicitiæ fidem injuriam facit. Idem.

ὁμιλίας. [1] τότε γὰρ ἔτι φανλῶ ἀκούειν ἐπὶ θέλοντι τὸ διαβαλλομένῳ, ἢ τὸ ὑπολογιζόμενον, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς παλαιᾶς δοκούσης φιλίας προειληφότες. ὑδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις ἐν τοῖς φιλτάτοις μίσεις ἀδιαπίστευτοι αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσι. καὶ ἐνίοτε οἷς [2] αὐτός τις ἔνοχός ἐστι, ταῦτα φθόνους κατηγόρους ἢ πλησίον, ἀνφυγεῖν ἕτερα πειρώμενος τῶν διαβολῶν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὴ ἐᾶδὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν. ἄπιστος γὰρ αὐτὸ τὸ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν. τοῖς δικάζουσι ἧ μᾶλιστα φίλοις ἐπιχαίρουσι, [3] τὸν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὔνοιαν ἐμφαίνοντες θεραπεύοντι, ὅτι [4] ἐπὶ τῇ ἐκείνων συμφέρονῦ ἑδὲ tur fuisse. Tunc enim ne vocem quidem delati, tantum abest ut defensionem audire velint: tantum fidei calumniæ facit, præconcepta illa de veteri ipsorum amicitia opinio: cum non reputent inter amicissimos clam alios non raro multas simultatum causas intercedere: interdum etiam eum, quorum ipse reus est, socium insimulare, dum sic antevertendo, calumniam nititur evitare: denique neminem audere inimico calumnias instruere. Nam ei accusationi non habetur fides, cujus manifesta est causa: verum eos, qui videntur amici, potissimum aggrediuntur, optantes suam erga auditores benevolentiam indicare, quod in ipsorum commoda neque *familiarissimis*

1 Τότε γὰρ ἔτι φανλῶ] Seneca de Ira lib. 1. cap. 7: *Commota enim semel & concussa mens ei servit, à quo impellitur.* Tollius.

2 Αὐτός τις ἔνοχ@] Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720:

Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam
Venerem arguamus. Scelere vincendum est scelus.
Tutissimum est inferre, cum timeas, gradum.

Ita & Antoninus Caracalla, quum Getam fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ὑπεφθάκεναι, μόλις τε σωθῆναι. *Magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem*, parricidio immanem superaddens calumniam, ut est apud Herodianum lib. IV. cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, & Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, mentitus, *Hiempsalem ob savitiam suam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod injuriam facere nequisset*; teste Sallustio cap. XV. belli Iugurth. *Idem.*

3 Τὸν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὔνοιαν] Themistius Oratione III: φύσει τοι τὸ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπηκας, μᾶλλον ἢ ἀνθρώπεια σώματα τὸ ἐν αὐλῇ διῆκε, τὰς ἀλωπήκας ὅπαθεν ἰφελκόμθα· οἱ ἢ αὐτῶν ἐν ἀλώπηκας, ἀλλὰ ἑρπετὰ ἐν χαλεπὰ ἐπὶ τόπα μεστὰ ὑφέροντας, καὶ κεφαλὰς εὐτόλμους ἐν φιλαθρόπους παραπεπλασμένα, ἓς ἀπλαύστους χρεῶν ἐν ὑποζυγίων ἀποῤῥωτάτω. *Existunt autem etiam inter homines Vulpecula quædam, sive homunciones potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attinentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos, adrepentes, & benevolentia & humanitatis involucris obtectos, qui longissime abigendi & expellendi sunt.* Ita apud Synesium Typhonis uxor ad uxorem præfecti peregrinæ militiæ ventitans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit miserari, quibus cum liberis & uxoribus certa immineret ab Osiride pernicies; καὶ ἅμα ἀδύκρυσεν ἂν ὑποχυσαμένη τὰ παιδάρια, εἴγυιαι οἰκεῖα προσπεπλεκότα. *Simulque ejus complexæ tenellos liberos lacrumari cepit, benivolentiam hac commiseratione affectans.* Idem.

4 Ἐπὶ τῇ ἐκείνων συμφέρονῦ] Cicero l. 1. de Offic. cap. 13: *Totius autem injustæ*

[1] οἰκειοῦνται ἀπέχονται. οἱ δὲ τισ, οἳ καὶ μέλλουσιν ὕστερον ἀδίκως ἐγκαλεῖσθαι περὶ αὐτοῖς τὰς δίκας, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης ἂν ἐπισχοῦσιν, εἰ δέ τι φρονοῖεν, οὐδὲ τολμῶσι φθέγγεσθαι αὐτὰς, ὥστε ἀδικηθῆναι, ὅτι μηδὲν ἀδικεῖσθαι ἐπίστανται. πυγμαῖν πολλῶν καιρῶν ἡ βίᾳ ἐπλήσθη ὑπὸ τοῦ ὄντα φαύλως, καὶ ἀνεξέλεγκτα πεπισθῆναι ἐγκλήματα. ἢ μὴ γὰρ Ἀντία, Τεθναίης, φησὶν, ὦ Πρῶτ', ἢ κακὸν ὄντα Βελλεροφόντην, ὃς μ' ἤθελε φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθέλουσαν, [2] αὐτὴ πρότερος ἐπιχρήσουσα, καὶ ὑποφθῆναι. καὶ μικρὸν ὁ νεανίας ἐν τῇ τοῦ χάριτος συμπλοκῇ διέφθειρε, ἐπίζηλον σωφροσύνης ὑπομένων, καὶ τὸ τοῦ ξένου αἰδοῦς, ὑπὸ μοιχὸς γυναικὸς ἐπιβεβλημένου. ἡ δὲ Φαίδρα, καίτοι τὰ ὅμοια κρυπτομένου τοῦ πρόσθεν, ἐπέρασεν ἐπεῖνον τὸ Ἱππόλυτον μνήσας ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὑδὲν ὅ γε, [2] δεδὲν ἀνόσιον εἰργασμένου. καί φησί τις. ἀλλ' ἀξιόπιστος ἐγκαλοῦσα ὁ διαβάλλων, ἄνηρ τὰ τε ἄλλα δίκαιος, καὶ σωφρονῶν εἴωθε δοκεῖν. καὶ ἐχρῆν

mis parcant. Quidam autem sunt, quibus tametsi postea comperitur falsum apud se crimen amicis fuisse impositum, tamen cum id credidisse pudeat, neque admittere quicquam, neque illum intueri audent, ac si injuriâ sint affecti, quia nihil ab illis delictum agnoverunt. Proinde multis malis referta est hominum vita, eo quod tam facile, nullaque facta disquisitione calumniis fides habetur. Nam ait Antia, *Prætе velim pereas, perimas nisi Bellerophontem, Qui tenerum invita voluit violare pudorem:* quanquam ipsa prior solicitarat, & neglecta fuerat. Ac parum abfuit, quin adolescens in congressu cum Chimæra perierit, castitatis dans pœnas, & pudoris erga hospitem, insidiis à lasciva muliere petitus. Quidam etiam simile Phædra de privigno obloquuta, fecit ut Hippolytus à patre devoveretur, etsi nihil, ô Dii, *nihil* nefarii perpetrasset. At dicet aliquis: Quandoque fide dignus est calumniator, qui alias justus & prudens videtur esse, eique præbenda au-

stitiæ nulla capitalior est, quam eorum, qui tum cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur. Origines lib. VI. contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ πρεῖττον. *Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit.* P. Syrus:

Malus bonum ubi se finxerit, tunc est pessimus. Tollius.

1 Αὐτὴ πρότερος ἐπιχειρ.] Nota Hippodamiæ & Myrtili fabula; notissima Faustæ & Crispi Cæsaris; minus celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum de fluminib. est & aliud novercæ privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Æthiopicis, ut & apud Apulejum lib. x. Milesiacor. plura exempla Muretus congessit cap. XII. lib. I. Var. Lect. *Idem.*

2 Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένου] Unde ipsa Phædra apud Senecam:

——— Falsa memoravi; & nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hausteram,
Mentita finxi. Vana punisti pater:
Inventisque castus crimine incesta jacet,
Pudicus, insons. Idem.

1 Α'μ'

προσέχειν αὐτῷ, ἵνα μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσωσιν. ἀρ' οὖν ἦν Ἀριστείδης ἔστι τις δικαιότερος; [1] ἀλλ' ὅμως κρύπτειν συνίεσαν ἐπὶ τὴν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον, [2] ἧς φασιν ἐκεῖνον, πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποπεπνισμένον. δίκαιον μὲν γὰρ [3] ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. ἄνθρωπον γὰρ αὐτὸς ἦν, καὶ καλὸν εἶχε, καὶ ἠράπα τινάς, καὶ ἐμίσει. καὶ ἔτι ἀληθὴς ἐστιν ὁ τοῦ Παλαμήδους λόγος, [4] ὁ σωφρονέστατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τῷ ἐπιβουλῆ, καὶ συνέχεται ὑπὸ φθόνου φαίνεται σωτηρίως κεῖ ἀνδρὸς ὁμοίου, καὶ φίλου, καὶ [5] ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον συμπλεύσοντος. ὅτως ἔμφυτόν ἅπασιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ τὰ πιστὰ ἁμαρτία. τί γὰρ ἄν τις ἢ Σωκράτη λέγοι, ἢ [6] ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διαβεβλημένον [7] ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς

auris, ut qui tale nihil perpetrarit. Est ne aliquis justior Aristide? attamen ille in Themistoclem conspiravit, animosque populi concitavit, gloriæ popularis, ut ajunt, æmulatione tillatus. Alias vir bonus Aristides: sed homo cum esset, insci poterat, & alios amabat, alios oderat. Si verum quoque est, quod de Palamede ferunt, quidam Græcorum sapientissimus, aliisque in rebus optimus, invidia flagrans insidias pariter cognato, amico, & idem periculum profecto: adeo naturæ hominum familiare et hoc errore labi. Porro, quorsum attinet & Socratem recensere, impietatis & insidiarum apud Athenienses *inti*mulatum? Quid Themistoclem, aut Miltiadem, tot partis victoriis, suspi-

1 Ἀλλ' ὅμως κρύπτειν] Vnde hoc Lucianus acceperit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto lxsum. *Tollius.*

2 Ἧς φασιν ἐκεῖνον πολιτικῆς φιλοτιμίας] Ἧς φασιν ἐκεῖνον εἶχε πολιτικὴν φιλοτιμίαν. Marcil. Vertendum fuerat: *ejusdem, cujus ille, ut ferunt, popularis gloriæ cupidus: vel eadem, qua ille, ut ajunt, ambitione popularis flagrans.* Tollius.

3 Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους] *Ad alios comparatus.* Idem.

4 Ὁ σωφρονέστατος] Qui tamen ἴσως ἀψευδέα πολλὰ λέγει. ἐπίμυθον ὅμοια. *Noverat mendacia multa dicere veris similia*, ut ait Poëta. Fecit autem has insidias Palamedi, adjuvante Diomede, Dictys Cretensis lib. II: *Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, & invidiæ plenum, anteriri se à meliore haud facile patitur.* Apulejus lib. x Melesi. *Vel cum falsis insimulationibus crudelitate doctrinaque propellens Palamedes proditionis damnatur.* Idem.

5 Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον] *In eandem expeditionem profecto.* vel: *ejusdem expeditionis ad periculorum socio.* Idem.

6 Ἀδίκως] Neglexit vertere interpres: *immerito, injuria.* Idem.

7 Ὡς ἀσεβῆ] Quod per hircum, canem, gallum, quercum juraret. Sed nota satis hæc sunt, nec indigent explanatore. At, ubi pœnitentia locum habuit, ubi sera licet in iræ locum successit, in hujus sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim hæc tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Athenientibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide quæ Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. *Idem.*

1 Ἀντι-

μὴ παλιγκότῳ νίκας ἐπὶ πρόδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑποπτίας γιγνομένας; μυρία γὰρ τὰ δοκοῦντα εἶναι καὶ φέρειν, τὰ πλεῖστα ἤδη γνώσεται. πῶν χρῆναι ποιεῖν τοῦτο νῦν ἔγωγε, ἢ δοκεῖν; ἢ ἀληθείας ἀμφισβητεῖσθαι; ὅταν οἷμαι ἡ Ὀμηρος ἐν τῷ τὰς σειρήνων μύθου γοητείας, τὰς ἀπολέσας πολλοὺς τοὺς ὀλεθρίους ταύτας τῆς ἀκροάσεως ἡδονὰς, καὶ [1] ἀπαφῆσαι τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνεῖναι αὐτὰ ἀναπεπταμένοις τοῖς πάθεσι προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπισχεῖν ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, [2] τὰ μὲν ἄξια προσιέναι, καὶ ἀποδέχεσθαι. τὰ φαῦλα δὲ ἀποκλείειν, καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, εἰ μὲ οἰκίας θυρωρὸς καθιστάναι, τὰ ὦτα δὲ, καὶ τὴν ἀφύλακτον, ἀνεῳγμένα ἐᾶν. ἐπειδὰν τοίνυν τοιαῦτα

suspicione proditionis notatos? Sunt enim exempla innumera, & vulgo jam pleraque non ignota. Quid igitur faciet vir prudens, quum de virtute, aut veritate ambigitur? Sane quod Homerus in Sirenum fabula docet: quum jubet, ut pernicioſas haſce ſermonum voluptates prætereat, obturet aures, nec eas paſſim aperiat affectu præoccupatis: ſed ſedulo janitore adhibito, ratione nimirum, quæ delationes expendat, dignas quidem recipiat & admittat: malas vero excludat, & depellat. Ridiculum enim fuerit ædium janitores conſtituere, aures vero mentemque aperta ſinere. Quum igitur quiſpiam talia quæpiam tibi

1 Ἀποφράττειν τὰ ὦτα] Themiſtius Orat. III: Ἀποτειχίσον ἔνωτίῳ, καὶ ἀποκρυσίον τὴν ἀπιστίαν, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδόμησαμένης τὸ φυλακτήριον· ὥστε πρόρρωθεν αὐτῆς ἀφεστάναι τὰς ἐπιβολάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιόντας, καὶ ἀπωθεῖσθαι· εἰ δ' ἔν τι λάθῃ παρεισδῦσα, μήποτε καταρυῆναι εἰς ἀδεᾶτον, μηδὲ ἐστὸς ἰσχνὸν ἐργάζεσθαι, (Lego, ἐπιλυγαζέσθαι) ἀλλ' εἰς φανερὸν προάγειν, καὶ ἐλαύνειν· ὀφθὲν γὰρ ἀπολιγιῶσαν δύσφορος, καὶ λυγιζομένῳ, καὶ βαπαρίζουσαν, καὶ ἰσχνὸν ἔχουσαν, ὅ, τι χρήσῃ. καὶ εἰ τῦτο ὑπομένειεν ἅπαξ, ἢ μήποτε εἰσελθεῖν ἀπόντων ἢ φιλοδρόσων· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμιλωμένων, &c. *Obſtruendum igitur illi eſt, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus noſtris arce conſtructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipſo acceſſu rejicienda ac propulſanda ſit, tamen ſi forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occulas, aut intra ades tuas admittere procures, ſed in apertum illico proſeqr, ac redargue. Videbis enim illam ſubita vertigine correptam, ac tergi verſantem, & verbis haſitantem, ac prorſus attonitam. Quod ſi ſemel perpeſſa fuerit, in poſterum moleſta eſſe deſinet, ſed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicunque vero accedente illa ſtolidi atque inepti homines gaudent, benigneque ſuas illi fores aperiunt, fructum humanitatis ſua munime ferunt. de poteſtate enim ab ea dejiciuntur, ut nihil ab ſuis otioſis diſſideant*, &c. P. Syrus in mimis:

Difficilem oportet autem habere ad crimina.

Nilus Epiſc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοὴν, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη κακίας εἰσέρχῃ. *Muni auditum & oculos: per ipſa enim omnia tela malitia ingrediuntur.* Tollius.

2 Τὰ μὲν ἄξια προσιέναι] Photius epiſt. 1. ſectione λή: ἔχει τὰ ὦτα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἀνεῳγμένα, ὡσὲ δὲ τοῖς τῶν ἀδικούντων ἀπαγωγαῖς καὶ πιθανολογίαις κατακλειόμενα. *Aures prabe patulas injuria affectis; clauſas contra ad afficientium injuria leniamina, & probabiles inductiones.* Idem.

1 Αὐ-

τις προσίῃ τις λέγων, [1] αὐτὸ ἐφ' αὑτῷ [2] χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν, μήτε ἡλικίαν ὃν λέγηται ὁρᾶσθαι, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε τὸ ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δίκης τὰ ἐξετάσεως. ἐν δὲ τοίνυν πιστεύειν ἀλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον μισεῖν ἢ κατηγορεῖν, ἀλλ' ἑαυτὸν τὸν ἐξέτασιν φυλακτέον τῷ ἀληθείας, ἀποδοῦσα ἑκάστῳ τὸ ἀξιόλογον τὸ φθόνον, καὶ ἐν φανερᾷ ποιησάμενον τὸ ἕλεγχον τὸ ἑκατέρᾳ διανοίᾳ, καὶ μισεῖν ὕστερον, καὶ ἀγαπᾶν τὸ ἀδικημασμένον. πρὶν ἢ τοῦτο ποιῆσαι ἐν τῷ πρώτῃ διαβολῇ κεκινημένον, Ἡφαίκλεις ὡς μειρακιώδες, καὶ πάντων ἥκιστα ἄδικον, καὶ ἀνόητον.

tibi dixerit: rem ipsam apud te perpendas, nec delatoris ætatem, nec mores, nec in dicendo solertiam spectes. Nam quo quis est disertior, eo accuratiore disquisitione indiget. Ergo ad criterius judicio, imo potius accusatoris odio, non est credendum: at veri examen sibi servandum, tum calumniatori indidiam tribuendo, tum utriusque mentis argumentum patefaciendo. Et sic alterum odisse, alterum amplecti licet, quem probaveris. Sed priusquam hoc fiat, prima calumnia concoveri, hercle quam puerilis abjectique animi est, & à justitia remo-

1 Αὐτὸ ἐφ' αὑτῷ] Interpres, *rem ipsam apud te.* malim: *rem ipsam per se expendas.* Tollius.

2 Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν] Phædrus fab. XI. lib. III:

Quod si damnanda per scrutatus crimina
Paterfamilias esset; si mendacium
Subtiliter limasset à radicibus,
Non evertisset scelere funesto domum.
Ergo exploranda veritas multum prius,
Quam stulta prave judicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim.
Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,
Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.
Hoc admonere simplices etiam potest,
Opinione alterius nequid ponderent.
Ambitio namque dissidens mortalium
Aut gratiæ subscribit, aut odio suo.
Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum Regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ἐξαίφνης μηδὲ παραχρῆμα πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τύχην τῶν φίλων ἢ συμμάχων τοιοῦτόν τις αὐτῷ λόγον, τὸ ἀκριβέστερον ἐλέγχειν ποιεῖσθαι, κἂν ὑπὲρ δίκαιόν τι διαλλάττῃ· καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τοῦτο, καὶ πολὺ πᾶσι συμφέρον. Ne quicquam temere, aut inconsiderate eorum, quæ audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusatori fidem habeat. nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile. Polybius lib. IV. Iustinus Martyr. Paræneт. I. ad Græcos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, ἢ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δείκνυσι, ἀκριβεστέρα σοφὴ βασανίσασα. Accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quæ antea bene se habere videbantur, sæpe aliter affecta esse ostendit, accuratiore experimento veritate magis exploratague. Idem.

1 Ο

γε. ἀλλὰ τούτων ἁπάντων αἴτιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ πως εἶναι τὰ ἡμέτερα πάθη. ὡς εἴγε θεῶν τις λάθοι ἐκκαλύψειεν ἡμῶν τὰς βίβλους, εἰχθεὶς ἂν ῥᾳδίως εἰς τὸ βάραθρον ἢ διαβολὴ, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν περιλειομένην τῆς ἀληθείας.

semotissimi. At vero horum omnium causa una est ignorantia, tenebræque illæ, quibus cujusque mores obvolvuntur. Nam si Deorum quispiam animos nostros regeret, in barathrum aufugeret locum non inveniens Calumnia, utpote rebus à veritate illustratis.

1 Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν] Hæc omissa sunt ab interprete. Id est, *ut in initio diximus.* Tollius.

2 Ὡς ἂν περιλειομένην] Menti namque, (ut ait Cicero lib. II. Academ. Qu. cap. 10.) *nihil est veritatis luce dulcius.* Idem.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ.

PSEVDOLOGISTA, SIVE DE APOPHRADE, HOC EST, DIE NEFASTO.

ARGVMENTVM.

Invectiva est in eum, à quo derisus fuerat, quòd Apophradis verbo usus esset, ipsumque diei atro comparasset. Continetur autem tota oratio duabus partibus, quarum priore ostendit, nomen Apophradis Græcum, & usitatum Græcis esse, & se rectè eo usum quoque esse, idque exemplis aliorum, qui similibus nominibus etiam alios nefarios ac detestabiles, probrosè appellarunt. In altera autem vitam & mores, & item sermonem ac dicendi genus illius insectatur, ostendens illum meritò ac dignè ista voce cognominari, ut pote atrum ac detestabilem, & ab aliis quoque similibus antea appellationibus eodem modo passim notatum, afficta etiam prosopopœia lingua, expostulantis cum illo super abusu, & fœdo ministerio, cui adhibeatur. Exordium longius paulò est ad attentionem ac docilitatem pertinens, captata interim & benevolentia instituto suo, ab exemplo Archilochi, qui se eodem modo ultus fuerit. Post Exordium Prosopopœia Elenchi ex Menandri prologis introducitur, qui argumentum rei & occasionem scripti hujus exponit. Titulus alter à materia de qua tractatur, alter ab ipsius, qui accusatur effectu sive opere sumptus est, quòd falso de voce Apophradis judicarat, eamque quasi peregrinam ac barbaram derisérat. Est enim λογίσης *examinator,* ἐξέτασις & κρίσις *seu* διάκρισις, *ut Hesichius indicat.*

At

[1] Ἀλλ' ὅπ μ' ἠγνόεις τὄνομα τὼ ἀποφράδα, πάνυ τι δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἠπῶ βάρβαρον εἶναί με τὼ φωνὼ ἐπ' αὐτῷ εἰπόνθα ὑπὲρ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὄμοιόν εἰμι; τί γὰρ τρόπον σε τὴ Διὰ μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ, εἰμὴ ἐ πανύπαπον ἀνήκοον ἦθα τ' ὀνόμαπος. ἐγὼ δ' τὼ μ' ἀποφράδα ὁ, π ἐ βέλεπαι εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον. τὸ δ' τ' Ἀρχιλόχυ ἐκεῖνο, ἤδη σοι λέγω, ὅπ [3] πέπιγα τ' ὥσπερ σωπείληφας, εἴπερ πνὰ ποιητὼ ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλοχον, παίσαν τὸ γήνος, ἄνδρα κωμικὸν ἰαλύτερον, κὴ παῤῥησίας σωόντα. μηδὲν ὀκνῆπε ὀνειδίζειν, εἰ ἐ ὀπωμάλισα λυπήσειν ἔμελε [4] τὰς περιπετὶς ἐσομβώσας [5] τῇ σχολῇ τ' ἰάμβων αὐτῦ. ἐκεῖνο δ' πίνων πρὸς πινο τ' τοιῶπον ἀκούσας κακῶς, πέπιγα ἔφη τ' ἄνδρα εἰληφέναι τ' ὥσπερ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ πέπτιγι ὁ Ἀρχίλοχος, φύσει μ' λάλον ὄνπα, κ' ἀνάγκης τινὸς ἀναίσκης. ὁπόταν τ' ἐ τ' ὥσπερ ληφθῇ, μεγαλόφωνον βοᾷνπα. κὴ σὺ δὴ ἔφη ὦ κακοδαιμον ἄνθρωπε, τί βιβλόμενος, ποιητὼ λάλον παροξύνεις ἐπὶ σε-

[1] But that you did not know my name, is very plain. For how could I say that I resembled you in calling you barbarian? For in what manner do I remember you, comparing you to such a day, unless I had been entirely unacquainted with your character and name. But I will tell you what I mean by calling you inauspicious, and what you desire to know. As for what Archilochus says, I tell you, that I have caught you, as you have caught the cicada, if you are acquainted with any poet of Archilochus's iambics, you will know that he was a comic writer, somewhat too licentious, and of too much freedom of speech. Do not therefore be afraid of reproaching me, if I was going to give pain by my jests to your leisure of reading your iambics. But when you heard me say that I had caught you, you were angry, comparing yourself to the cicada of Archilochus, who is naturally loquacious, and of himself sings without any necessity. But when he is caught by the bird, he cries out aloud. And you, O unhappy man, why do you provoke a talkative poet, who is

[2] Apophradis] Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est Ἀποφράς. i. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere.

Ἄνθρωπος ἀποφράς ἐ βλέπων ἀπίσιαν. Cogn.

[3] Τέπιγα] Proverb. *Bourd.*

[4] Τὰς περιπετὶς] Περιπαθεῖς legendum videtur. *Menagius.*

[5] Τῇ σχολῇ τ' ἰάμβων αὐτῦ] Sic legit interpres & vertit. Melius certe vertisset *scholam*, non *otium*. Sed licet non omnino absurdus sit sensus, qui è vulgata lectione elicitur, non dubito, quin Lucianus scripserit τὴ χολὴ, & sic vertendum esse, *qui in ejus Iamborum bilem inciderint.* Nam bilis amaritudo propria est Iamborum. *Palm.*

At quod [2] Apophradis nomen ignorabas, clarum vis facilè patet. Quomodo enim accusarem ceu barbarum lingua, ob hoc quod de te dixi apophradi similem esse te? Nam mores tuos memini me cum tali die conferre, nisi prorsus ne audiisses quidem nomen hoc. Ego verò ipsam quidem Apophradem, quid sibi velit, quidque significet, paulò pòst te docebo. In præsentia autem Archilochi illud tibi dico, quòd videlicet cicadam ala comprehendisti. Si modo poetam Archilochum fuisse audisti, qui genere fuerit Parius, homo liber admodum, & *dicax*, neque convitiari unquam veritus, etiamsi quam maximè molestus futurus esset iis, qui in jamborum ipsius otium incurrerent. Ille igitur cum malè à quopiam istorum audiisset, hominem ait alis cicadam comprehendisse: comparans seipsum cicadæ Archilochus, natura quidem strepero, ac nulla cogente necessitate, vocali: quoties autem etiam ala comprehenditur, altius quiddam stridenti. Tu quoque igitur, inquit, homo infœlix, quid tibi vis, qui poëtam loquacem contra te ipsum irri-

ωτὸν, αἰτίας ζητοῦντα, καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις, ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ μὰ τὸν Δία τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτόν. πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω. σοὶ δὲ μυρία συνειδὼς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἅ μοι δοκεῖ, οὐδ' ἂν ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαραλαβὼν καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ κἂν ἕν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, [1] τοὺς ἐκείνου ἰάμβους. καί ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χείλεσι ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτός μὲν, Σκυθῶν καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὤν, καί τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὔλογον παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴκοθέν σε ἀκριβῶς εἰδότι, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ, τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν. μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεις νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν ἐκείνοις. καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτός ποτε βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κάνθαρος μεταπεισθείη ἄν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς συνήθης γενόμενος, οὔτ' εἶναί τινα νομίζω τὸν ἀγνοοῦντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν πα-

irritas, alioqui causas, & materiam suis jambis quærentem? Atque hæc tibi quoque nunc interminor, haud equidem per Iovem me ipsum cum Archilocho conferens: unde enim hoc possem, ut qui longè adeò inferior illi sim? sed quòd tibi conscius sim, innumera quædam jambis digna, abs te in vita perpetrata esse: ad quæ mihi videtur ne ipse quidem Archilochus sufficere, assumpto etiam Simonide, & Hipponacte, ut vel unum aliquod eorum, quæ in te sunt, malorum describant. Adeo ceu pueros quosdam tecum collatos, malitia superasti & Orodœcidem, & Lycambem, & Bupalum, quibus jambos ille suos consumit. Atque adeò videtur Deus quispiam risum istum tunc tuis immisisse labiis, quando Apophradis hujus mentio est facta: quo manifestius quam in Scythis fieret, & indoctum esse te magnopere, & communia hæc, atque ante pedes posita ignorare: principium autem commodum orationis contra te instituendæ suppeditares homini libero, teque familiariter, idque exactè noscenti, nihilque verituro quominus omnia foras eloquatur, imò verò proclamet quæcunque etiam nunc post multa illa superiora noctu & interdiu agis. At inane forsan & supervacaneum fuerit, erudiendi modo apud te dicendi libertate uti. Neque enim ipse unquam melior futurus facilè es ex ea objurgatione, non magis quam scarabeus si monitus sit, ut ne amplius in stercore se volutet, cui semel assueverit. Neque etiam quemquam esse arbitror, qui adhuc ignoret ea, quæ tu es aliquando ausus, quæque homo ætate jam confectus in te ipsum delin-

1 Τοὺς ἐκείνου ἰάμβους] Id est, jamborum illorum causam: qui malitiâ suâ jambos illorum provocarunt. *Le sujet de leurs iambes.* Menagius.

ἐρημεῖς, [1] οὐχ ὅπως ἀσφαλὴς, οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρός εἶ. οὐδὲ δεῖ τῳ̃ δ' ἀποδύσοντι τὴν λεοντῆν, ὡς φανερὸς γένοιο, καταγέλως ὤν, ἀμήχανος ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι εἰς ἡμᾶς ἥκοι, ἢ εἰς τοσοῦτον κυμαίῳ εἴη, ὡς μὴ ἰδεῖν, δῆλος εἰδέναι ὄναν ἁπάντων ὑποδεδυκότα σε ὄντα, μὴ σεσημείωσθαι δι' ἀκριβείας σεσοφισμένα ἀκούειν. ὅτου γὰρ ἕνεκα ἐς τοσοῦτον ἐμοῦ, καὶ σοῦ δεῖ πᾶσι ἐς πολλάκις, κεκήρυκται τὰ σά, καὶ δέδεσαι ὑπὸ μικρῶν ἴχνεσιν ὑπ' αὐτῆς [2] τῆς Ἀσυφοφόβου, τῆς τοῦ Συβαρίτου Μίσθωνα, τῆς τοῦ Χίου ἐκεῖνον Βάσταν, τὰ ὑπὸ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ἐπεὶ οὖν ὅμως εἰ ἐς ἑωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν, μᾶλλον ἢ παρακλητέον ἡμῖν [3] τὸν Μενάνδρου σεσοφόν, ὁ ἔλεγχος, [4] φίλος ἀληθείας, καὶ παῤῥησίας θεός. οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ὑπὸ τῷ σκηνῷ ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα δὲ εἰδότος, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὁπόσα ὑμῖν συνοίδε. χαλεπὸν γὰρ τοῦτο μόνοις τοῦ ἀδήλου ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν σεσεισμένον ὅτου δεδηγμένος τοῖς ἰατροῖς σύμπαντα τὸν ὀφθαλμὸν τὸν λόγον. ἄγε τοίνυν ὦ σεσόφων, καὶ δαιμόνιον ἄρισον ἔλεγχε, ὅσα ὅπως linquis: non ita tutus, neque obscurè malus es: neque etiam opus quopiam est qui leoninam pellem tibi detrahat, ut te prægrandem esse asinum pateat, nisi quis ex Hyperboreis veniat, aut in tantum sit Cumæus, ut non statim conspectum te asinum omnium contumeliosissimum agnoscat, quanquam non expectarit, dum rudentem etiam audiat. Ita jam olim & à me, & apud omnes, & sæpe, res tuæ proclamatæ sunt, & famam inde haudquaquam exiguam nactus es supra Ariphradem, supra Sybaritam Misthonem, supra Chium illum Bastam, qui similia calluit. Sed dicendum tamen est, etiamsi frivola dicere videbor, ne mihi vitio vertatur, quòd hæc solus ignorem. Imò verò nobis est advocandus ex Menandri prologis unus, Elenchus videlicet ille, amicus veritatis, & libertatis Deus, eorum qui in scenam ascendunt non obscurissimus solis vobis inimicus, qui linguam ipsius formidatis, & scientem omnia, & planè enarrantem, quorumcunque vobis conscia est. Plausibile igitur hoc fuerit, si ille voluerit ante nos ingressus, exponere auditoribus universam fabulæ rationem. Proinde age ô Prologorum & Deorum optime Elenche, vide ut planè doceas auditoribus

1 Οὐχ ὅπως ἀσφαλὴς] Οὕτως ἀσφαλὴς, deleta negatione. *Marcil* Οὐχ ὅπως ἀσφαλὴς | Ἀσαφὴς legendum videtur. Tamen suprà pag. 131. in Iove Tragœdo: καίτοι ὅπως ἐκφεύξῃ τὰ πολλὰ τῆς ἀσφαλείας: & pag. 143. καὶ ἐς τὸ μετέχειν ἀσφαλῶς ἀπερρίπτων τὰ πολλά. Sed & ibi legendum fortè ἀσεφείας, & ἀσεφεῖ. Menagius.

2 Τῆς τοῦ Ἀσυφοφόβου, τῆς τοῦ Συβαρίτου Μίσθωνα, τῆς τοῦ Χίου ἐκεῖνον Βάσταν τὰ ὑπὸ τοῖς ὁμοίοις σοφόν] De Ariphradis spurcitie & ἀσελγείᾳ plura imo nimia dixit Aristophanes in Equitibus, in Vespis, & in Concionantibus: de Mysthone vero Sybarita & Chio Basta solus forte Lucianus mentionem fecit, nihil de iis me legisse memini. *Palm.*

3 Τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς ὁ ἔλεγχος] Ita prologum quendam suum inscripserat Menander. *Menagius.*

4 Φίλος ἀληθείας, καὶ παῤῥησίας θεός] Senarius. *Idem.*

1 Τυπῶς

ταφῶς προδιδάξης τὸς ἀκούοντας, ὡς ὁ μάτλων, ἢ δὲ φιλαπχημένος, ἢ δὲ ἀνίπλοις ποσὶ τῷ παρεγιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπιτήκαμεν, ἀλλὰ ἔ ἴδιόν τι ἀμωμόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸ ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνα εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἵλεως ἄπιθι σὺν παιδίοις. τὰ δ' ἄλλα, ἡμῖν κατάλιπε. μιμησόμεθα γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παῤῥησίας τε, καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μαθόντα αἰτιάσασθαί σε. μήτε δ' ἐμὲ ὡς οὗτος ἐπαινέσῃς ὦ φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνου προσώπου προσεκχάρης αὐτοῖς. εἰ γὰρ ἄξιον, ἵνα σὺν ὄνῳ, ἐπὶ τόμῳ σοι ἐλθεῖν τὰς ὠδὰς τὰ ὕστατα κατακλύσων λόγους. ὁ γὰρ σοφιστὴς ἔτ' εἶναι λέγων, ὁ σχολαστὴς ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλῶν συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρίσταις. ὧν δ' ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενός ὑπό τινος Ἀθηναίων, εἰμὴ μετέχοιν τῶν Ἐλευσῖνι τελετῶν ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τότε ποτὲ, καὶ Εὔφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δ' ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὰ Αἰσώπου κάλλιον, συμφορηθεὶς ἐκ διαποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βαλόμενος δὲ μὴ ἴσα δίκαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τῆς βιβλίου, δεῖται τῶν σωμάτων τινός. ὧν δ' ἐκ Πατρέων ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ, ἐπειδὰν αἴτησή τινας ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προελέξῃ. καὶ ὅπως ἀπῇρε ἐποίησε, καὶ σωίπεισε τὸ θέατρον ἀκοῦσαι τοῦ ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον. ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲ, πάνυ ἀπίθανος ὁ τῇ ὑποκρίσει ditores, non frustra, non inimicè neque quod vulgo fertur, illotis pedibus, nos ad orationem hanc peragendam accedere, sed cùm ut privatum quiddam ulciscamur, tum quia in genere hominem ob malitiam odimus. Atque hæc sola præfatus, ac planè elocutus, è medio propitius abi: cætera verò nobis relinque: imitabimur enim te, & pleraque coarguemus, ut loquendi libertatis, & veritatis gratia nemo te accuset. Neque verò me ô optime, apud ipsos commendaveris, neque rursum, quæ illi adsunt, temerè præcffuderis. Non enim dignum est, Deus cùm sis, ut verba de rebus adeò detestandis in os tibi veniant. Nam hic qui se Sophistam esse dicebat (jam hæc dicit prologus) Olympiam aliquando venit, orationem multò jam antè conscriptam recitaturus iis qui ad solennem ludorum celebritatem convenerant. Erat autem argumentum ejus scripti. Pythagoras aliquando ab Athenienſe quodam prohibitus, ut opinor, communicare cum iis qui Eleusinia sacra peragebant, tanquam barbarus, eo quòd ipse Pythagoras diceret, ante ea tempora etiam Euphorbum sese fuisse. Porrò illa ipsius oratio erat juxta Æsopi graculum, ex variis aliorum pennis consarcinata. Itaque cùm vellet videri haudquaquam frivola dicere, sed ex tempore è libro desumpta pronuntiare, quendam ex familiaribus rogat (erat autem Patrensis ille, circa lites plerumque versatus) ut postquam dicendi aliquod argumentum postulasset, Pythagoram ipsi statim subjiceret. Ac ita tum fecit homo ille, & persuasit theatro ut illam de Pythagora orationem audirent. Erat verò, id quod consequens tum fuit, ineptus ad actionem &

σῆ, σωτείρων οἷον εἰκὸς ὂν πολλῆ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ δ' ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία ἔσα, ἐπήμωσε, καὶ χεῖρα ἄρεχε, καὶ συνηρωτίζετο αὐτῷ. γέλως δ' ἦν πολὺς ἐφ' ἅπασιν. καὶ οἱμαι, ἐς τὴν πατρίδα ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλουν ὡς ἀ λέληθε συμπροξένει αὐτῷ τὴν ἐπιδημίαν. οἱδὲ, καὶ αὐτὰ γινωσκόντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διεπλέσθην, ἓν τοῦτο μόνον ἔχειν ἔχοντες, ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχοιτ' περὶ τὸ ξυμπεπωκέναι ὅτι ἔκαστον ἦν τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εἰσεκεκομισμένων ἐπὶ τῆς καλλιστείας μελέτης σοφιστῶν. ἐν δ' τούτοις ἅπασι, καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ἦν ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. πρὶν γὰρ ἔμελλε γελᾶν ἐφ' ὅτῳ τοιαῦτα, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καί πως, ἔτι δ' ἀκεραίῳ γέλωτι. ὁ μὲν, τὴν φωνὴν συντείνας εἰς μέλος, ὡς φίλε, ἠχήνου τινὸς ἐπῳδὴν τοῦ Πυθαγόρου. ὁ δὲ, τοῦτο δὴ τὸ ξὺν λόγῳ, ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶν, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς ἅτος ὁ ἐμός. ὁ δ', εἰδὼν ἐπιστραφείς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτὸς ἕναλιος. ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ ξὺν ἔτης ἀρχὴ, μᾶλλον δ' ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νεομηνίας τελίη, ἐν ᾗ οἱ Ῥωμαῖοι κατά τι δόγμαιον, εὔχονταί σε αὐτοῖ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτης ἀρχάς τινας, καὶ ἡνῖσι, Νυμᾶ δ' βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς. ἐν ᾧπερ ἀνοιγνῦσι τὰς θύρας ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς ξυγγενέσι. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ, καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος, ὑπὸ τῇ ὑποθολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προ-

gestum corporis, connectens, verisimile erat, ea quæ longè tè meditata & exercitata tenebat tametsi impudentia, quæ quæ maxima erat, auxiliabatur quæque, manumque porrigebat, cum eo certabat. Risus autem auditoribus undique multus. Ac alii quidem oculis interim ad Patrensem illum conversis, sussurdicabant se non ignorare commissam ab illo esse fallaciam. Alii autem ea quæ recitabantur agnoscentes, per totum orationis tempus uni huic operi fuerunt intenti, ut se mutuo explorarent, quomodo quisque memoria teneret, & dignosceret unde quidque ex iis sophistis, qui paulò ante nos celebres fuêre in declamationibus, quas meletas vocant, desumptum esset. Inter hæc omnia, ipse etiam orationis author cum ridentibus ridebat. Cur autem non rideret ob manifestum adeò, & ineptum, ac impudens facinus? Ac forte, (est enim risus intemperans) hic quidem voce ad carmen conversa, ut putabat, *lamentationem* Pythagoræ decantabat. Ille verò, istud quod vulgo dici solet, videns asinum cithara canere tentantem, in valdè suavem cachinnum solutus dixit, Poeta iste meus. Quod alter conversus aspexit. Et hoc est quod tunc illos recens reddidit inimicos. Hinc erat quidem anni principium, imò tertia dies à magno noviluniо, quando Romani juxta veterum consuetudinem, & ipsi preces quasdam pro toto anno faciunt, & sacrificia peragunt, quarum ceremoniarum rex Numa fuit ipsis author: Deosque illa potissimum die precibus audiendis vacare credunt. Ergo in istiusmodi festo, sacrisque calendis, is quitunc Olympiæ risit, sub Pythagora isto supposititio, conspicatus accedentem

τοῦτο τὸ κακόηθες, καὶ ἀλαζόνα, τὸ ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτὴν, τύχαινε ἢ ἐς τὸ πρόσθεν ἀκριβῶς πάντως αὐτὸν, καὶ τὴν ἄλλην ἀπλαγείαν, καὶ μιαρίαν βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο, ἅπερ ἡμῖν ἔφη ὡς τινα τῶν ἑταίρων, σκυθρωπὸν τὸ δυσώνυμον τοῦτο θέαμα. ὃς φαίης, ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέραν, ἀποφρᾶδα ἡμῖν ποιήσειν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον ἐς ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα σύθυς, καὶ τὰ ἄκρα τοῦ πάλαι σκώπτειν γελώτος ἐμύητο. ὡς γὰρ ἤκουσε, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγε, ἀποφρᾶς. τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπός τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος; ἆρα τῶν ἐδιομένων ἢ πινομένων τί ἐστιν ἀποφρᾶς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν συνείην ποτὲ ἅ, τι ἐς λέγει. τοιοῦτόν μ', ὡς ἔοικε τὸν ἀείδιμον σοφιστὴν, τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὁπόσα κἂν οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων, καὶ ἐν καπηλείοις ἴδοιεν. τοιοῦτο μὲ ὁ ἰλεὶς χόλος. ἐγὼ γὰρ, ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα ἐς δράματος τὰ λοιπὰ, δύναιτο ἂν εἶναι, τὰ ὀκ ἐς δελφικὸν τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σοι τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ. εἶτα ἑξῆς, τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ. καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὰ ἐν Ἐφέσῳ νυνὶ, ἅπερ κεφαλαιωδέστατα ἀποκείμενα ἐστὶ, καὶ κορυφὴ καὶ κε-

tem execrabilem, & arrogantem, istum alienarum orationum histrionem (Norat autem & mores ejus exactè, & reliquam nequitiam, atque impuritatem vitæ, & quæ facere diceretur, & quæ faciens deprehensus fuerat) tempus, ad quendam amicorum inquit, hoc inauspicatum spectaculum aversandi. Nam homo iste suo conspectu, suavissimum hunc diem videtur nobis in apophradem conversurus. Quo audito Sophista ille, mox verbum Apophradis, veluti peregrinum & à Græcis alienum ridere cœpit, & hominem pro superiore illo risu ultus est, ut quidem putabat, omnibusque dicebat. Quid hoc est Apophras? fructus, an herba aliqua, an instrumentum? Estne esculentum aliquod aut potulentum Apophras? Nam ego neque audivi unquam, nec quid dicat, facilè intelligo. Hæc quidem iste contra illum acerbè dixisse putabat, & multo risu Apophradem excipiebat: sed se extremum inscitiæ testimonium in seipsum proferre non animadvertebat. Hujus igitur gratia orationem hanc scripsit, is qui me huc ad vos præmisit, ut videlicet ostenderet, celebrem illum Sophistam, communia illa Græcorum ignorare, & quæ qui sedent in officinis & tabernis, scire solent. Hactenus Elenchus ille. Ego autem (nam reliquas fabulæ partes agendas suscepi) meritò debebam veluti ex Delphico tripode tandem illa addere, qualia feceris in patria, qualia in Palæstina, qualia in Ægypto, qualia in Phœnicia, & Syria: deinceps in Græcia & Italia, & postremò nunc Ephesi, quæ quidem vecordiæ istius tuæ, quasi quoddam summarium sunt, & caput, & co-

ronis

ρωνὶς ⸗ τράπε. ἐπεὶ γὰρ κ᾽ τὴν παροιμίαν, [1] Γλαῦξ ὤν, τραγῳδὸς ἐμιαυτὸν, καιροῦ ἤδη σοι ἀκούειν τὰ σαυτῆς πράγματα. μᾶλλον δ᾽, ταῦτα μὲν, μηδέπω. τὴν δ᾽ ἀποφράδα, πρόπαγε. εἰπὲ γάρ μοι [2] πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, ⸗ κυβίσης, τί σοι μεμπτὸν, καὶ γέλωτος ἄξιον τὔνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀποφράς; νὴ Δί᾽ οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλά πού τι ἐπισκιάσασα αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πρὸς Κελτοὺς, ἢ Θρᾷκας, ἢ Σκύθας ἐπιμιξίας. οὐ γὰρ ἄπαντα γοῦν τὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐξεκλείσασι τὸ ξύδην, καὶ ἐξεκήρυξας ⸗ ἑλληνικῶς. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, ⸗ παιραίνω τὰς ὄρους τὰς ἀττικάς. ⸗ μὴν τί ἄλλο ἔστιν Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὡς τῷδι τὔνομα φαῖεν ἄν, οἷα σὲ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες. ὥστε δῆτον ἂν Ἐρεχθέα, καὶ τὴν Κέκροπα, ξένους ἀποφήναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τῷδι ἀποφράδι δείξειας σὸν οἰκείαν, καὶ αὐτόχθονα τῆς Ἀττικῆς. πολλαὶ μὲν γάρ εἰσιν, ἃ ⸗ αὐτοὶ κ᾽ ταυτὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν. ἀποφράδα δὲ μόνοι ἐκεῖνοι, τῷδι μιαρὰν, καὶ ἀποῤῥητῷδι, ⸗ ἀπαίσιον, ⸗ ἄπρακτον, ⸗ σὺν ἐμφύτῳ ἡμέρᾳ. ἰδοὺ ⸗

ronis morum. Quandoquidem enim juxta proverbium, Illiensem cùm sis, tragœdos conduxisti tempus jam est, ut propria tua mala audias. Nondum tamen sed de Apophrade priùs. Nam dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem & Cybiben, quomodo reprehendendum & risu dignum hoc nomen Apophras videtur? Non enim per Iovem, Græcorum proprium erat: sed aliquando ex Gallorum, aut Thracum, aut Scytharum commixtione inolenter se insinuavit. Tu verò cum Athenienſium cuncta noris, illud exclusisti continuò, & velut per præconem ex Græcia eliminasti. Et ex eò risus iste videlicet, quòd barbarè ac peregrino *modo* loquor, & terminos Atticos transgredior. At verò quid aliud Athenienſibus ita familiare ac patrium, uti hoc nomen, dixerint illi, qui hujuſmodi meliùs, quàm tu, sciunt. Quapropter Erechtheum, aut Cecropem, peregrinos & advenas apud Athenienſes esse citiùs probaveris, quàm *Apophradis* nomen ostenderis, non proprium & Atticæ non genuinum. Nam multa quidem sunt, quæ & ipſi eodem modo cum cæteris omnibus hominibus appellant: Apophradem autem soli illi atram, & abominabilem, & inauspicatam, & nefastam, tibique ſimilem diem vocant. Ecce jam obiter dicisti

1 Γλαῦξ τραγῳδὸς] Proverb. *Bourd.*

2 Πρὸς Πανδήμου ⸗ Γενετυλλίδος ⸗ Κυβίσης] Legendum Κυβίζης, & est epithetum Veneris, ut & πανδήμου & ψιθυρίζης, & intelligo *Pronam*, non verò ut interpres *magnam matrem*. Nam licet sciam hoc etiam nomine aliquando vocatam fuisse magnam matrem Cybelem, eo quod Gallos ſuos in furorem agebat, & κυβίζειν faciebat, id est, *capite prono in terram ruere*. Sed hoc loco non improperat furorem adversario, ſed omne genus infanda Veneris. Ideo credo esse Veneris epithetum. Ea lucidius explicare pudor vetat. *Palm.* Κυβίζης] Corrige, κυβίζας. Hesychius: κυβίζα, ἡ μίτρα τῶν θεῶν. Ita enim ibi legendum, non κυβίκα, recte nuper docti observarunt. *Menagius.*

3 ἰδοὺ

ιεμοίθησας ἤδη οὐδὲ πάρεργον. πῶ ἐλεύσει αὐτοῖς ἡ ἀποφράς ἡμέρα. πρὶν μήτε αἱ δεκαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῆται, μήθ' ὅλως τὰ θεσμοθέτου πληθύει, αὐτὴ ἀποφράς ἡμέρα. νομίζοιτ' ἂν τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις. ἢ γὰρ ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔπεμψαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ὡς αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπεσθαι, ἀπράκτους, ἢ ἀκύρους τῶν συνόδων πράξειν εἶναι, ἢ ἐν τῇ Διΐ, καίτοι ἄκαιρον ὄντως, καὶ ἔξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴ δὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδότα. πάνυ γὰρ τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπόν. κἂν ἐμάθῃς αὐτὸ, πῶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσῃ. πόθεν γὰρ ὦ οὗτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κἂν ἀγνοῆσαι, συγγνώμη, ὁπόσα ἔξω δὴ πολλὰ πάτρα, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις. τὴν ἀποφράδα δ', ἀδὲ βαληθεὶς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ τοῦτο ἐμοῦνον ἀπούτων τοὔνομα ἔστι φησί τις. ἀλλὰ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων, τὰ μὲν, λιπτέα, τὰ δ', ὁπόσ' αὐτῶν μὴ σωθῆναι τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ παράσχοιμεν τοῖς ἀκοαῖς, καὶ πταίσκοιμεν τῶν σωόντων τὰ ὦτα. ἐγὼ δ' ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲ σὲ, ἴσως ταῦτα τάδε σοῦ εἶπον, ἤμφεθον. ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν ἢ κἀν τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδόκων, ἢ Βακτρίων πάτρια διαλέγεσθαί σοι, ἵνα ἐπαΐῃς τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα. τοῖς δ' ἄλλοις Ἕλλησιν, εἰμὴ καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν σωθῆναι χρή. εἶπα δὲ τῶν Ἀττικῶν κἀν χρόνῳ, πολλὰ σύτριψάντων τὸ αὐτῶν φωνῆς, diciſti ſignificationem Apophradis. Hic Neſtus eſt dies, quo neque magiſtratus publicè de rebus conſultant, neque lites in foro diſceptantur, neque ſacrificia peraguntur, neque quicquam eorum quæ fauſta ſunt tractatur. Atque dies hujuſmodi apud alios aliis de cauſis indictus eſt. Aut enim gravi aliqua clade ſuperati, tales exinde dies, quibus rem malè geſſerunt, pro nefaſtis & inauſpicatis ad res legitimas gerendas, habendos cenſuerunt: aut mehercle etiam. Atqui ineptum fortaſſis, & intempeſtivum utique jam fuerit, dedoceri, ac denuo diſcere talia virum adeò ſenem, ne illa quidem, quæ his priora ſunt, ſcientem. Proinde hoc omnino reliquum eſt: & ſi didiceris ipſum, omnia exinde ſcies. Vnde enim heus tu? Quanquam enim eſt condonanda cæterorum ignoratio, quæ extra communem viam poſita ſunt, & indoctis obſcura: diem tamen nefaſtum, etiamſi volueris, aliter quàm Apophradem nominare non poteris. Vnum hoc, omniumque ſolum nomen eſto, dicet aliquis. At priſcorum vocabulorum, alia ſunt uſurpanda, alia non item, quæ nimirum vulgo non uſurpantur, ne auditum turbemus, & intelligentium aures vulneremus. Ego verò, vir optime, apud te fortaſſis hæc de te dicens peccavi. Decebat enim, decebat, aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum patriis verbis tecum loqui, quoad intelligeres quæ dicerentur, & audiendo voluptatem capere. Sed cum cæteris Græcis Græcè loqui oportet. Deinde etiam Atticis per ſucceſſionem temporum multa variantibus

1 Τάδ' ἐ, ὑπόσα] Nota ſequente vocali aſpirata, non ſcriptum eſſe ἐχ: quod Grammatici canones poſtulant. *Menagius.*

τοῦτο σὺ τοῖς μάλιστα τὸ ὄνομα διεπίλεσιν, ὅπως ἀεί, καὶ πρὸς ἅπαντων αὐτῶν λεγόμενον. εἶπον ἂν ἐγὼ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰμὴ σὺ ταύτῃ σε ἀφαιρήσειν ἔμελλον, ἵνα σοι ἐγὼ ἀγνῶτα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιών. μᾶλλον δ', ἀσθ' ἑαυτοῦ εἰ τὰς εἰκότως ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σύ μοι ἵνα τὸ πάλαι δεδεγμένον τὸ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, [1] χρυσοῦς φασιν ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθμη. καίτοι ὅς τις μέρων ὤν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι ἐν Ἀθήναις πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι. δοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνομα ἤδεις, τῷ δὲ χρῆσιν αὐτῷ, ἅπαντας ἠπάτας. φέρε δὴ ἐγὼ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα. σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει. ἐγὼ δὲ μηδὲν εἰδέναι, εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρριψαν εἰς τὰς σὰς ὁμοίως ἐκφύσει τὰς τότε. ἦσαν γὰρ ἐν τότε ὡς τὸ εἰκός, βδελυγμοί τινες εἰς τὰ ἤθη, καὶ μιαροί, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μέν, Κόδρινόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτὸν τὸν βίον, ἀμφίδολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν. ὁδὲ, Λυπάλιν, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ἦν ὢν, ἐπαίζετο. ὁδὲ, Ἑβδόμιλον, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπαίζετο, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὸν ἀνδρῶν. [2] μὴ οὖν ἐν καμοὶ πρὸς Ἀ-

tibus in lingua sua, **hoc nomen** inter præcipua mansit. Hoc modo semper, & ab **omnibus** ipsum dictum. Ac sanè **commemorarem** etiam eos, qui ante nostram ætatem hoc vocabulo sunt usi, ni etiam hoc modo perturbaturus esſem te, peregrina & ignota tibi poëtarum, oratorum, & historicorum vocabula recensendo. Imò verò, neque tibi eos dicam quos surparunt: omnes enim norunt. Sed tu contrà, si mihi unum aliquem ex veteribus ostenderis, qui voce ista usus non fuerit, aureus (ut aiunt) in Olympia statuetur. Atqui siquis adeò senex, & ærate confectus, talia ignorat, videtur idem mihi, Athenas esse civitatem Atticæ, Corinthum *in Isthmo*, & Spartam in Peloponneſo, *ignorare*. Fortè igitur tibi superest ut dicas ipsam quidem Apophradis vocem nosse te; sed usum ejus, ut intempestivum accusasse. Age igitur & de hoc respondebo tibi consentanea: tu verò animum adverte, nisi omnino parvi facis, quòd nihil scis. *Nam veteres hujusce*modi multa ante nos *in eos* qui tibi similes erant tum, singuli jactarunt. Erant enim etiam tunc, ut verisimile est, aliqui moribus abominabiles, impuri, perditique ingeniis. Atque alius quidem, Cothurnum quempiam appellabat, vitam ejus ambiguam inconstantem cum hoc calceamenti genere comparans. Alius verò Lypaën: quòd orator tumultuosus conciones solebat turbare. Rursum alius Hebdomam, quòd perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet, & rideret, feriumque populi studium in ludum verteret. Ne dederis utique & mihi per

1 Χρυσοῦς ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθμη] Proverb. *Bourd.*

2 Μὴ οὖν ἐν καμοὶ] Οὖν ἐν καμοὶ extrita negatione. *Marcil.*

ſi

δώνιδ@, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σωτρόφον, ἡμέραν δυσφήμῳ, καὶ ἀπαισίῳ. ἡμεῖς δὲ τὰς χολὰς, τῇ δεξιᾷ ἐκτρεπόμεθα. καὶ μάλιστα εἰ ἑωθεν ἴδοιμεν αὐτούς. κἂν εἴ τις βάκηλον, ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, οὗτος ἐξιὼν τὴν οἰκίας, ἐπὶ πολὺ ἀναστρέφει, ἐ ἐπαυρήσεται, σὺν ἀγαθῇ μοιτσούμμ@ τὰς ἡμέρας ἐκείνας πράξεις ἑπεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ ποσημεῖ, τῷ πρώτῳ, ἐ δυσφήμῳ κληδονίσματι. σὺ δὲ χρὴ ϗ, ἐ σὺ ἥρμαις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, ἐ ἑωθεν ἐ ἅπαν@ ἴτυς, εἴ τις ἴδοι κίναιδον, ἐ λαπέρηλα ποιοῦσα, ἐ πάχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπίρρωστα, καὶ μονονυχὶ τὸνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὄλεθρον, [1] κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύγῃ, μήσ' εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρᾳ; ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτ@; σὺν ἂν ἔξαρν@ ἦθος εἰ, εἰ ἐγὼ τῷ ἀνδρὶ αὐδίαν οἰδὰ τὴν σὴν, ὅσα ἐ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλυται σοι ἡ δίκη τῶν ἔργων, ἀλλὰ πάσι δῆλ@ εἶ, καὶ ψευδόμεν@. εἰ ϗ ἐ ὁμῶς χρήσιμος, καὶ δεινὸς μὴ τοιοῦτ@ εἶναι, πῶς πᾶσι ἱερεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον. ἀλλ' ἴσασιν οἰκεῖοι τὰς πρώσω σου τροφὰς, καὶ ὡς παρῳδὸς σαυτὸν τῷ ὀλίβρῳ ἐκείνῳ φαλῶντι, συμπεριφθείρει πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δή σε τὸ ϗ λόγιον τοῦτο, [2] ῥάκ@ πολυχιδὲς ἐργασάμεν@, ἐξέσει, καὶκεῖνα μέ-

per Adonidem, comparare hominem perditum, omnique malitiæ assuetum diei atro, & inauspicato. Nos etiam auspicato die claudos aversamur, maximè si mane videamus ipsos. Siquis etiam spadonem, aut eunuchum aspexerit, aut simiam, simul atque domo egreditur, conversò pede regreditur, ominans sibi haudquaquam prosperas fore diei illius res & actiones, præ mala hac prima, & infausta ominatione. In principio autem, & in foribus, & in primo egressu, & mane per omnem annum: siquis viderit cinædum, & nefaria facientem ac patientem, notum ob hæc, & enervatum, & tantum non eorum quæ agit nomen ferentem, deceptorem, præstigiatorem, perjurum, pestem, catastam, barathrum, num fugiat, neque hunc cum atra die compares? An verò tu non es talis? Haudquaquam negabis, si tuam fortitudinem novi, qui certè & animum ob hæc attollere mihi videris, videlicet quòd tibi gloria ista rerum tuarum non prorsum perit: sed omnibus es notus, & passim celebris. Quòd si contendas, & inficieris talem te esse, quibusnam hæc credibilia dices? an civibus tuis? Nam hinc ordiri est æquum. At norunt illi primam tuam educationem: & quo pacto teipsum tradideris perdito illi militi & omnibus ipsi præstitis obsequiis corruptus fueris, donec te, juxta proverbium, pannum lacerum extrusit. Ea etiam meminerunt, ut

1 Κύφωνα] Κύφων, propriè est κυρτὸς: à κύφα, κυφὸς, κύφων. Ponitur & pro cataista, seu numella, aut collari, aliove instrumento quo vinciebantur, aut etiam torquebantur nocentes. Hic metaphoricè pro sceleratо & malefico: ut Latinis carcer, crux, scelus. Menagius.

2 Ῥάκ@ πολυχιδὲς ἐργασάμεν@] Proverb. Bourd.

μένωτας ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ ὡδὶς τὸ θέατρον εἰσιοῦσιν, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συμβαλλόμενος ἀρχὴν ἀξιῶν εἶναι. ἠδεῖς γὰρ ὡς σὺ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, ἀλλ' ἂν ἐμέμνητο ὅ, τι τὸνομα τῷ δράματι. ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα τυραννικὴν, ἐπεισεπίμπτο, ἀμφίεσιν αἰτήσων ἀφ' ἑαυτοῦ θεάτρου, στέφανος κομίζων, καὶ κρότου ἀπιὼν, ἤδη πεπομφὼς ὡς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ, καὶ σοφιστής. καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν πυθομένων ποτὲ τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ ἑκόντων, τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς τραγῳδίας, δύο μὲν ἡλίους ὁρᾶν δοκοῦσι, διπλᾶς δὲ Θήβας. καὶ ὡς χαίρουσιν ἅπασιν ἀνθρώποις τὸ, ἐπὶ τῷ, καὶ μετ' ἐπείνου. τοιγάρτοι ἐκ αὐτὸς εὖ ποιῶν, σὺν ἐπιβαίνεις τὸ παρόν πω, ἀλλ' ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φύζαις ἐκὼν πατρίδα, ὅτε χεῖμα ἦεν, ὅτε θέρμ' ἀρχαλέον, ἀλλὰ καλλίστην, καὶ μεγίστην τῶν Φοινίκης ἁπασῶν. τὸ δὲ ἐλίσχαζε, καὶ τοῖς εἰδόσι, καὶ μεμνημένοις τὰ πάλαι ἐπείνων σωφίσματα, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί τοῦτ' ἀληθῶς; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθείης σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πανωλεθρίαν δὲ κτῆμα εἶναί σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύσηνον ἐκεῖνο πυρσίον, ὡς ἐν Σινωπίᾳ πίθον, τοῦ Διὸς αὐλοῦ εἶναι φασὶ αὐτό. τὰς μὲν δὴ πολίτας, ἀδαμὴ ἀδαμῶς μεταπίπτειας ἂν, μὴ ἀλλὰ τῶν ἁπάντων βδελυράτατον σε ἡγοῖντο, ἄνευδ' κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. τάχα δ' ἂν τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ πανταχόθεν ὁμωνύμους, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν, μὴ δὲ ἐπαίνοιεν βεβιωκυίᾳ σοι. Ἡράκλεις, ἢ μὰ Ἀνλόχεια, καὶ τοῦτο αὐτὸ εἶδεν, ὅτι

ut est consentaneum, quæ in theatro juvenis agebas, quum saltatoribus respondebas, atque um chori dux esse cupiebas. Quippe nemo ante te ingrediebatur theatrum, neque fabulæ nomen significabat: sed tu ornatè admodum, subligatis aureis crepidis, & tyrannica veste indutus, priùs immittebaris, qui benevolentiam à theatro postulares, coronas ferens, & cum plausu abiens, honore jam ab ipsis affectus. At nunc orator es & sophista, & ob hoc, si audiant aliquando talia de te illi illud ex Tragœdia, Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas putabunt. Et in promptu atque in ore tum omnibus statim erit illud: hic ille qui tum erat: & postea. Proinde & ipse rectè facis, qui omnino non ascendis ad illos, neque in patriam ventitas, sed fugis illam ultro, quanquam neque hyeme malam, neque æstate molestam, sed pulcherrimam & maximam omnium Phœniciæ civitatum. Nam coargui, & cum iis qui vetera illa sciunt, ac meminerunt, conversari, laqueus revera tibi est. Sed quid ista nugor? quem enim verearis? quid eorum quæ extrema sunt, turpe putaveris? Audio autem etiam tibi apud ipsos esse possessiones magnas, miseram illam turriculam, cum qua Sinopensis illius dolium collatum, Iovis atrium videri queat. Proinde nullo modo feceris ut tui cives mutata sententia non credant te omnium esse spurcissimum, & commune totius civitatis dedecus. Fortassis autem alios etiam qui in Syria habitant, ejusdem sententiæ assumas, si dicas te non malam nec criminosam prorsus vitam vixisse. Mehercle, Antiochia quidem, etiam ipsum opus vidit, quan-

† Ταρσόθεν ἥκοντα σαυτὸν νεανίσκον ἀπαγαγὼν, ἀλλὰ ἐ ἀναδήσεσθαι αὐτὸ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν, ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μάλιστα οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες. καὶ σὲ μὲν, εἰς γόνυ συγκεκλιμένον ἰδόντες. σαυτὸν δ, οἶδα ὅτι ἐ πεῖσαι, εἰ μὴ παίζοιμεν ἐπιλήσμων τις εἶ. ἀλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μὲν τὰς ἐν Συρίᾳ ἡνυσμένας ἄθλους σαύτους ὑποδεξάμενοι φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, νῦν δ' ἐμβεβοκοπλαν διωκόμενον. πρὸ ὧν ἐώθεις πολυπλεῖς πρεσβύτερον, ἐφόδια εἰ χρῆς. ἀλλ' ἐκ ἐλάττω σοι ἡ Ἀλεξάνδρεια συνοίδεν, ἐδὲ μὰ Δί' ἐχέλως δόντος τὸ Ἀντιοχείας κεφάλαιον αὐτῷ. ἀλλ' ὑπ' ἀκολασίας, γυμνοτέρας, καὶ αἰσχρᾶς σοι σαυτῇ, ἐπιμανείσης, καὶ τὸ νομιζόμενον τότοις, μεῖζον, ἐ ἐπὶ πᾶσιν, ἀκόλαστον ἡ κεφαλή. εἰς μὲν ὢν ἐπίσταταί σοι ἐξάρτυμα γενόμενος μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι. ‡ τῆς βοηθὸς ἂν κατίδῃ ὁ πολιτικὸς μισθοδότης ἀνὴρ τῶν τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τάχα δ' αὐτὸ, δόντες ἀποσιωπήσομαι. καὶ ταῦτα, ἐδὲ πάνυ εἰδότος ὃν λέγω. σαυτὸν παύσω, τὰ μὲν ἄλλα, ὁπόσα ἔτλη σὺ τῇ σωφροσύνῃ τολμηθῆναι νῦν σοῦ, τί δεῖ λέγειν. ἀλλ' ἵνα σε καταλάβω ἔ μεμφόμενος ἔ οἰνοχόῳ ἔ οἰνοπώλῃ τῷ γόνασι κείμενον, τί οἴει; ἐπίσταταί σοι ἂν σοι μὴ εἰναι. τοιοῦτον, αὐτὸ τὸ ἔργον ἀφῶ; σὸν, εἶτα μὴ παίζοντας τυφλὸς ἴδῃ. ἀλλ' ἐδήλωσε τῷ γράμματι, αὐτίκα ἐξελάσας τὸ οἰκέτας, καὶ καθάρσιόν γε ὡς φασι

quando, cùm adolescentem illum Tharso venientem, abduxisses. Sed & ipsa detegere, inhonestum fortassis mihi fuerit. Verumtamen norunt, & meminerunt illi qui tum vobis supervenerunt, & viderunt te quidem in genu inclinatum, illum autem, nosti, quid facientem quoque, nisi omnino es oblivioſus. At Ægyptii forsan te non norunt, qui te post præclara illa in Syria certamina, inde ob ea quæ dixi, fugientem exceperunt, cùm te vestiarii insequerentur, à quibus vestibus pretiosis comparatis, viaticum habebas. Sed non minùs quoque conscia tibi est Alexandria: nec per Iovem illam Antiochiæ secundam censeri decebat: nisi quòd protervitas ista tua manifestior, & turpitudo flagitiorum insanior illic fuit, & nomen ob hæc majus, & postremò caput adapertum. Venus tantùm fuit qui crederet tibi inficias eunti, quòd nihil tale commisisses, fuitque postremus auxiliator, is qui stipendium dabat, vir inter præcipuos Romanorum. Nomen autem ipsum permittes mihi ut taceam, idque apud omnes eos qui sciunt quem dicam. Ille igitur, cætera quidem quæcunque à te in conversatione perpetrata sustinuit, quid attinet dicere? At quando te genibus adolescentuli pincernæ Oenopionis incumbentem deprehendit, quid putas? Credidit-ne tibi, talem te non esse, cùm videret ipsum opus? Non: nisi prorsus fuit cæcus: verùm mentem aperuit, quum te statim ex ædibus expulit, easque cum exiviſſes, quibusdam expiamentis

† Ταρσόθεν ἥκοντα σαυτὸν νεανίσκον] Καὶ βοηθὸς ἂν κατίδῃ ὁ πολιτικὸς. Illud autem ἐς μὲν ὢν ἐπίσταταί σοι, &c. accipe cum ironia. *Vnus ille solus*, qui contra tibi ungis in ulcere, cujus tu domui. *Marcil.*

‡ Σωλ-

ἐπαινεσίκων ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ. Ἀχαΐα μὲν γὰρ, καὶ Ἰταλία πᾶσα, ἐμπέπλησαι τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης. καὶ ὀφειλό γε τὰ εὐκλείας. ὥστε πρὸς τὰς θαυμάζουσας, ἴσως τὰ σὰ Ἐφέσια νῦν πρακτέον ἂν σοὶ, οἶμαι λέγω, ὅσα ἀληθεύεσθαι, πῶς σὺν ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σε ἠδίκουν. καίτοι καὶνὸν τοῦτο ἦν τὸ τοῖς γυναίοις ἐπιτίμησις. ἢ ὦ πόσα ἂν τῷ τοιούτῳ εἶπε μοι δοφράδα ἐπονομάζεσθαι; ἀλλὰ τί μοι Διὸς, καὶ Φιλήσου τοῦ τόμου ἐπεσπαξιώσεις ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τοῦτο γὰρ τὸ ὑβριστὸν ποιεῖς. καὶ μάλιστα τοῖς ἡκίστα ἐχθρῶν, καὶ τοῖς ὁμιλοῦσι, οἷς ἐκεῖνα μὲν τὰ κακὰ ἦν ἐᾶν τόμῳ λαλεῖν, τὸ βάρβαρον τῆς διαλέκτου, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἄκομβον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντη ἄμουσον, καὶ τὰ τοιαῦτα. φιλήσου δέ σε ἐπὶ τούτοις, μὴ χθιζὰ ὦ ἀλεξίκακε. ἀσπάζομαι, ἢ ἔχθιστα φιλήσου ἄμεινον. ὄνειμα ἐκεῖ τὸ κινδυνεῦμα, καὶ ἄλγημα. καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεὶς, ἐπήμωσεν. λάθ' ὃ δὲ σὺ φιλήμασιν, καὶ δὲ ἰὸν ἐκεῖνα, τίς ἂν, ἢ ἰατρὸς, ἢ βωμὸς ἀφοσιώσειε; τίς δ' ἂν θεὸς ἐπακούσειεν ἐπ' εὐχομένῳ; πόσων περιῤῥαντηρίων, πόσων ποδανιπτήρων δεῖ; καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὤν, καθαρίλλας τὰ ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἄρρα τοιαῦτα, καὶ τηλικαῦτα ἐρεθίζομεν. καίτοι ἐγὼ μὲν δοφράδα μὴ εἰσθῶ, ἠσυχίαν ἂν μᾶλλον, ἢ ὅπως εἴπων ἀγνοηθείην ἄν. σὲ δ' ἐξεῖναι ἡμᾶς βωμολόχους λέγειν, καὶ τερπομάθλησις, καὶ ῥησιμετρεῖν, καὶ Ἀθηνῶν ἐπιθυμεῖν, καὶ ἀνθρακωπεῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλημοσύνης. κακὸν

tis lustravit. Achaia quidem, totaque Italia tuis operibus est referta, eaque sequente gloria: & finè tibi gratulor ob tam præclaram laudem. Quare iis qui quæ nam facis Ephesi, mirantur, ego quod verissimum est dico, qui hæc non posset ut non mirarentur, si prima illa tua opera non nossent. Atqui novum hîc istud etiam cum mulieribus addidicisti, Annon igitur, dic mihi, fuerit congruum, talem hominem Apophradem appellari? Sed quid per Iovem? num etiam osculari ore insuper voluisti nos ob talia facta? Istud igitur contumeliosissimè facis, & maximè erga eos quos minimè decebat, & erga contubernales, quibus satis fuerat, illa solum mala ab ore tuo percipere verborum videlicet barbariem, vocis asperitatem, indiscretam, inordinatam, & insuliam enunciationem, & id genus alia. Sed te ad hæc osculari, abfit, ô malorum depulsor Hercules: aspidem, aut viperam osculari est satius. Ibi in morsu periculum, & dolor, cui accersitus medicus succurrit. A tuo autem ore, & veneno illo, quis quæso vel ad sacra, vel ad aras accederet? quis etiam Deus precantem exaudiret? quam multis lustrationibus, quam multis fluviis opus foret? At talis ipse cùm sis, derides alios ob nomina & verba, cùm tu interim talia tantaque facinora perpetrare soleas, Atqui ego quidem si Apophradis nomen ignorarem, erubescerem potiùs, nedum si dixissem inficiasirem. Te verò nemo nostrûm acculavit adhuc quòd

βωμολόχους dixeris, & τερπομάθλησις, & ῥησιμετρεῖν, & Ἀθηνῶν Athenas desidero & ἀνθρακωπεῖν, & σφενδικίζειν, & χειροβλημοσύνης.

Ma-

κακῶς σε ὁ λόγος Ἐρμῆς ἐπιτρέψειν αὐτοῖς λόγοις. πῶ γὰρ τῶν τε βιβλίων δύσκεις; ἐν γωνίᾳ τινὶ τάχα τῆς ἰαλέμων τινὸς ποιητοῦ, καθρωσυλλύκης, ὑπορύχου, καὶ ἀφυχίων μεστὰ, ἢ τυφλὸς τῆς Φιλαινίδος δέλτων, ἃς ἀμὲ χειρὸς ἔχεις. σὺ μὲν τοι, καὶ δὴ σὺ τόμε τοῦ ἄξια. ἐπεὶ δὲ σε τόμου ἐμνησθὴν, τί φαίης ἂν, εἰ σε ἡ γλῶττα εἰς ὀνησιφόρους ἀφικνεῖσθαι μέλλοι; ὦ μέλε θεῶν. ἀδικήμα τοῦ, ἢ τὸ μετελθεῖν, ὕβρεως δίκην λέγεται. ἐγὼ σὲ ὠφελεῖσθαι, πένητα, καὶ ἄπορον παραλαβεῖν, καὶ βίᾳ ἐνόμισα, τὰ μὲ πρῶτα, ἐν τοῖς θεάτροις ὀδύσασθαι ἐποίησε, νῦν μὲν, Νῖνον, νῦν δὲ, Μητίοχον, εἶτα μετ' μικρὸν Ἀχιλλέα πεῖσαι. μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας [1] συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρὸν χρόνον ἔσοσθαι. ἤδη δὲ τὰς ἀλλοτρίας τύτας λόγους ὑποκρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὸν μηδὲν ὠφεληκότα δέξαν ἔφελῆψα. τί τοίνυν πλεῖστον ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με λέγοντος, καὶ ἐπιδεῖξαι ἐπιχειροῦντα αἰσχίστα; καὶ ὑπουργίας κακοπλύσους; ἐκ ἐκπέπλυκά μοι τὰ ἐπὶ τὴμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπορκεῖν, καὶ τὰς τοιαύτας ὕβρεις, καὶ λήρους ἀφυλλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸ βόρβορον τῆς λήνου ἐκείνου ἐμοῦ; ἀλλ' ἐδὲ νυκτὸς τὸν κακοδαίμονα χολὴν ἄγειν ἐᾷς. ἀλλὰ μήν σοι παίζω ποιῶ, καὶ παλαίομαι, καὶ μιαίνομαι. κἀντὶ γλώττης, ὅσα σὲ χρὴ χεῖρας δεῖγνυκας. καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις τοιούτοις κακοῖς. λωλεῖν μοι ἔρχον ἐστὶ μόνον. τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν, καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι σώμασι τέτακται. ὡς ὄφελε κἀμέ πῃ, τινὶ τοιούτῳ κακῷ ἀνθρώπῳ προσπεφυκέναι, καὶ μὴ τοσούτοις ἀνθρώποις ἐπιπλέκεσθαι.

Malum te malè perdat Mercurius Logius, unà cum ipsis verbis. Vbi enim hujusmodi scripta reperis? In angulo forsitan alicujus ex frigidis illis poëtis defossa, situ & araneis oppleta: aut ex libris Philænidis, quos præ manibus habes: te utique, tuoque ore digna. Quia autem oris mentionem feci, quid diceres quæso, si te in jus vocaret lingua? Ponamus enim ita esse: & te injuriæ, aut quod paulò foret modestius, contumeliæ accusaret, dicens. Ego te, ingrate, pauperem atque inopem susceptum, & victu carentem: primùm quidem in theatris celebrem feci, modò Ninum, modò Metiochum, paulò pòst Achillem exhibens. Post hæc, pueros syllabas jungere docentem, longo tempore alui. Iam verò & alienas istas orationes histrionis instar habentem, sophistam videri feci, ac tibi non convenientem gloriam adaptavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi possis imputare, ut ita me tractes, & injungas mihi mandata turpissima, & ministeria execratione digna? Non satis mihi sunt, ea quæ per diem fiunt opera nefaria, mentiri puta, pejerare, totque nugas & ineptias exhaurire: imò verò cœnum istorum verborum vomere? Sed neque noctu me miseram otium ducere finis: sed sola ego omnia tibi facio, & proculcor, & contaminor: ac lingua perinde ut manu uti decrevisti: & quemadmodum alienam, contumelia me afficis, tantisque malis obruis. Meæ partes sunt ut tantùm loquar: sed talia facere, & pati, aliis partibus est injunctum. Quare utinam & me aliquis,

1 Συλλαβίζειν] *Apellare literas* dixit Fabius. *Menagius.*

1 Ἀπό-

ὥσπερ τὴν τ᾽ Φιλομήλας ἐκπεμῖν. μακαριώτεραι γὰρ μοι αἱ γλῶτται, τ᾽ τὰ τέκνα καταδηδοκότων. ὡς ἦν, ὦ λίγη πᾶσα ἡ γλῶττα, ἰδοῦσα αὐτῆ φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τ᾽ πάππον συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀπεκρίνατο αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ σὲ πρὸς τ᾽ Γλαῦκον ἤναγκον εἰρηκέναι σοι, ἐπὶ πᾶσι μέμφομένη ἤδη τῷ ἔργῳ αἰσχύνομαι, ὡς ἐπὶ τούτῳ ἔνδοξον σὺ βεβηκώς, καὶ γνώριμον ἅπασι γεγενῆσθαι. πόθεν ἄν, ὅτῳ σοφιστῇ ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενον. ἀγαπητὸν ἦ ὁπωσοῦν κλεινὸν, καὶ ὀνομαστὸν εἶναι. εἶτα καταλεθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σε προσηγορίας, ὁπόσας κ᾽ ἔλαθε προσειλήφας. ὃ δ᾽ ἥδυμόζω, ὅτι τῶν μ᾽ ἀποφοράδα ἐδυσχέρανας ἀκούσας, ἐπ᾽ ἐκείνοις ἦ τοῖς ὀνόμασιν σὸν καταπάκτης, σὺ Συρίᾳ μ᾽, ῥοδοδάφνη κληθείς, ἐφ᾽ ᾧ ἦ, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν αἰσχύνομαι διηγεῖσθαι. ὥστε τόγε ἐπ᾽ ἐμοὶ, ἀσκφὲς ἔσ ἴσω. σὺ Παλαιστίνῃ ἦ, φερσμὸς ἐς τοὺς ἀκρίνθας ᾧ πώπωσ᾽ οἶμαι, ὅτι ἔνυπλε μελαξύ. ἔπ γὰ ἔξυρες αὐτόν. σὺ Αἰγύπτῳ ἦ, σπυάδιχη. πρόδηλον τοῦτο. μικρὰ γὰρ φασιν ἀπαιγήναί σε ναύτῃ τινὶ τ᾽ τελαμῶνα σοτυχόντα. ὃς ἐμπεσὼν, ἀπέφραξέ σοι τὸ στόμα. Ἀθηναίοις μὲ γὰ βέλτιστοι, αἰνίγματῶδες ἐδόκει, ἀλλὰ γράμματ᾽ ἐνὸς σοφοθήκη μνήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον. ἤδη γὰρ κἀκείνῳ τ᾽ σοφιστοτέρου σοφοσθαί σοι. σὺ Ἰταλίᾳ ἦ, βαθεῖ γραϊκὸν ἐκεῖνο ἐπικλήδην, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδή ποτε ἐς πρὸς δρυΐαν ἀλασκοπῶν παρ᾽ αὐτὰ τὰ ἦ Ὀμήρε ῥαψῳδήσας ἐς σὺ τῷ αἰσχρουργίαν

quis, ceu Philomelæ illam ei cuisset. Nam mihi beatiores illarum linguæ videntur, qui liberos suos devorarunt. Per Deos igitur si hæc diceret lingua, assumpta sibi voce propria, ac barba tanquam velut patrona advocata, quæso quæso responderes ipsi? Illa nimirum, quæ Glauco, te ob scelus commissum vituperanti, nunc respondisti, te ob hoc celebrem omnibusque notum brevi tempore evasisse. Vnde ergo ita celebris? ob orationes-ne redditas? At sufficit quomodocunque clarum ac celebrem esse. Deinde ipsi multas istas appellationes enumerarem, quas passim apud varias gentes adeptus es. Quod etiam miror, te quum Apophradem audisti, ægrè tulisse, nihil verò ob illa nomina indignari. Nam in Syria quidem Rhododaphne vocatus es, sed quam ob rem, ita me Minerva amet, pudet dicere. Quare quantum in me est, obscurum illud maneat. In Palæstina verò Sepes, ob barbæ spinositatem opinor, quoniam inter opus pungere solebat: nam adhuc ipsam radebas. In Ægypto verò, Angina, quod per se manifestum est. Nam ajunt te ferè suffocatum esse, cùm in nautam ex iis qui naves tribus velis instructas ducunt, incidisti: qui cùm in te irruisset, os tibi obturavit. Nam optimi quidem illi Athenienses, nullum obscurius nomen tibi dedere: sed literæ unius appositione te honorantes, Atimarchum appellarunt. Nam hoc tibi illo insignius decebat esse. At in Italia papæ. Heroicum illud, Cyclops vocatus es, quòd aliquando etiam ad veterem ornatum, juxta ipsa Homeri poëmata, versibus mandare tu quoque turpitudinem illam affe-

1 Ἀπέφραξέ σοι τὸ στόμα] Irrumando. *Menagius.*

1 Ἀπο-

ἐπιθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲ ἔκπωμα μεθύων ἤδη, κισσύβιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινηλιῶν Πολύφημος, νεωστὶ ὑπομισθωθεὶς, ὀρθὸν ἔχων τὸ μηχλὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον. ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῄει, ὡς ἐκκόψων τὸ ὀφθαλμόν.

Καὶ εἶνεν μὲ ἔμελλεν. ἀλλὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔσχε.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη ἀλλὰ νεώλῳ ἀντιτεῦνε.

Καὶ γὰρ ἐδὲν ἄθπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα, ψυχρολογεῖν. σὺ γὰρ ὁ Κύκλωψ, ἀναπέλασας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἔνι πλατύτατον κεχηνὼς, ἠνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτῷ τῷ γνάθῳ. μᾶλλον ἢ ὥσπερ ἡ Χάρυβδις, αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἱστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὖτιν. καὶ ταῦτα ἑώρας ἄλλοι παρόντες εἶτα σοι ἐς τὸν ὕστερόν μιαν λοκλοχία, ἡ μέθη. καὶ εἰς τὰ ἄκρα βλέφαρα ἐφύγες. τοιούτοις δὴ, καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τῷ ἀποφράδι; ὡς ἐγὼν εἰπεῖν μοι τί πάσχεις, ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ πολλοὶ λεσβιάζειν σε, καὶ φοινικίζειν; ἆρα καὶ ταῦτα ὥσπερ τὸν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἴει πάντα σε ὑπαισθέσθαι ὡς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν ἴσθι τὸ σωφρονεῖν οἶδα, τὸν ἀποφράδα δ' ὡς ἀγνῶτα μόνον ἀπαιτεῖς, καὶ ἀποκλείεις τοῦ καταλόγου τὸ ὀνομάτων, τοιγαροῦν ἐμεμπτός ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος περιδοῆ εἰ. πρώην γὰρ ἐπειδή ποτε γάμου ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνὴ, οὐκ ἂν ἐφείμην ἔφη ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. εἶτα σὺ τοιούτοις ὄνκ σοι, ὀνόμασιν μέλῃ, καὶ γελᾷς, καὶ τὰ ἄλλα κατόψεις. εἰκότως.

affectasses. Ac ipse quidem jacebas ebrius jam poculum habens in manu, coire gestiens Polyphemus: adolescens autem mercede conductus, rectum habens vectem, egregiè acutum, quasi Vlysses quidam te invadebat, ut oculum eruturus,

Quem tamen haud tetigit, juxtaque elabitur hasta,
Et ferit extremum vibrata cuspide mentum.

Neque enim absurdum est, cùm de te loquamur, frigidiora hæc dicere. Tu verò Cyclops, ille diducto ore, & quàm latissimè licebat, hians, sustinebas tibi maxillam ab illo excæcari. Imò verò ceu Charybdis, quærebas una cum ipsis nautis, & clavis, & velis, totum illum absorbere Vtin: atque hæc videbant cæteri qui adcrant. Deinde in posterum diem, una tibi defensio erat, ebrietas: & ad merum confugiebas. Cùm igitur talibus, tantisque nominibus sis locupletatus, pudet te Apophradis? Per Deos itaque dic mihi quomodo afficeris, quum illa quoque dicunt plerique λεσβιάζειν & φοινικίζειν? Num & hæc perinde ut Apophradem ignoras, & te ab ipsis fortè laudari putas? An hæc ut familiaria nosti: Apophradem autem ut solam ignoram improbas, & à catalogo vocabulorum tuorum excludis? Proinde non indignas pœnas nobis exolvis, sed etiam ad gynæceum usque celebris es. Nam nuperrimè cùm nuptias quasdam Cyzici ambire ausus esses, optima illa mulier habens exploratissima omnia, Non admiserim, inquit, virum, qui ipse quoque viro indiget. Et tamen cùm hoc in statu sint res tuæ, nominum tibi cura est, & rides, conspuisque cæteros. Meritò sanè.

ἃ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοιά σοι λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς ὕτως ἐν λόγοις μεγαλόστολμος, ὡς ἐπὶ μὲν τὰς τριῖς μοιχὰς, ἀντὶ ξίφους, τερέαιναν αἰτῆν. τὸν δὲ Θεόπομπον, ἐπὶ τῷ Τελημάχου κείρασθαι, φάναι, τριγλώχινι λόγχῃ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς πρεσβύτας πόλεις. καὶ πάλιν, ἐκτεμεῖν αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα; καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις. πρώην γὰρ ἐν λύχνον ἅψας, ἐζήτεις ἀδελφόν τινα οἴμοι ἀπολωλότα ἐν ἄδου μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνῆσθαι ἄξιον, ἢ μόνῳ σοὶ, ὅστις οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευον. παλαιός τις οἴμοι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μεταξὺ τούτοιν δὲ παλαιὸς λέγων, ἀπέκτεινεν ἔφης θάτερον τῶν πενήτων. γελασάντων δ' ὡς τὸ εἰκὸς τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δῆθεν, καὶ ἀναλαβὼν τὸ διημαρτημένον, ἄμφω ἔφης, ἀλλὰ θάτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἐῶ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τελῶν μιῶσιν, καὶ τὸ ἀπιτιμίαν, καὶ τὸ πίτταμον, καὶ τὸ ἐκχύσειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπαινεῖται. ἃ μὲ γὰρ τοῦτο τὸ πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια φίλη, σὸν οὐκ ἄν τινι ὀνειδίσαιμι. συγγνωστὸν γὰρ, εἴ τις λιμῷ πιεζόμενος, ἀθῳοφαγήσας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαθὼν, εἶτα ἐπιορκήσειν, ἢ μιῶ μὴ παρειληφέναι. ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ ἀπαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ πλωτεῖ, ἐὰν δὴ λέγω ταῦτα. φθονῶ γὰρ ἁπλῶς ἐξαπανθρωπίνου ἀμύναθος τὴν ἀπορίαν. ἐκεῖνο δ' οὐκέτι φορητὸν, πένητα ὄντα, εἰς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῶν ἀναισχυντιῶν ἀπειλημμένα. πλὴν εἴ γέ τι ἐπαινέσαι μοι δώσεις πάνυ ἀστείως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὁπότε δὲ Τισίᾳ τῇ τέχνῃ οἶσθα, ὡς τὸ Δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, nè. Non enim omnes similia dicere possemus. Vnde? an adeò in verbis audax foret, contra tres adulteros, pro gladium tridentem postulet? Theopompum autem ob Tricaranum, judicio agentem, dicat, tricuspide oratione ipsum confecisse civitates præstantiores. Et rursum tridente Græciam interfecisse, & esse Cerberum in oratione. Nam paulò antè & lucerna accensa quærebas fratrem quendam, nisi fallor, mortuum, & alia infinita, quorum meminisse non est æquum, nisi solius hujus, quod qui audiverunt, commemorarunt. Dives quidam, & duo pauperes erant inimici. Postea de divite loquens: occidit, inquis, θάτερον τῶν πενήτων. Ridentibus autem, ut par erat, iis qui aderant, tu corrigens, & quod erratum erat, restituens: haudquaquam, subjicis, sed ἄτερον αὐτῶν occidit. Omitto antiqua illa, videlicet τελῶν μιῶσιν, & ἀπιτιμίαν, & πίτταμον, & ἐκχύσειν; & quæ alia præclara in orationibus tuis effulgent. Nam quæ paupertatis causa facis, ô chara Adraitia, nemini exprobravero. Ignoscendum enim, siquis fame coactus, depositò à cive accepto, dejeravit se non accepisse: aut siquis impudenter petit, imò verò mendicat, & furatur, & publicanorum more rapit. Haud equidem ista dico. Nequaquam enim invidiosum est, quòd inopiam quoquo modo depellis: sed illud intolerabile tandem, quòd pauper cùm sis, in solis hujusmodi voluptates, ea omnia profundis, quæ per impudentiam acquiris. Nisi fiquid laudare mihi concesseris, urbanè admodum factum, quando cùm Tisiæ artem noris, Discoracis opus ipse peregisti,

ξαρπάσας δ' ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσᾶς πεντήκοντα. ὀδὲ, λέγ' ἦ Τίσιον, ἀντὶ δ' βιβλίου, πεντήκοντα δ' πλατηρίας ἐξέπεσε, καθαρθοδεὶς. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι. σκεῖνο δ' μόνον σωθήσομαι, πρᾶττε μὴ ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσασθαι τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παρανῶν. σκεῖνο δ' μηκέτι ἄπαγε. ὁ γὰρ ὅσον ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐσίαση τὰς ταῦτα λέγοντας καλεῖν, καὶ φιλοτησίας ἀσπάσεν, καὶ ὄψων τ' αὐτῶν ἅπτεσθαι. ἀλλὰ μὴ δ' σκεῖνο ἴσθι τὸ ἐπὶ τῆς λόγοις, φιλήματα. καὶ τούτου ἀσὸς τὰς ὑπὸ πολλῆ ἀποφορᾶς σοι ἐρασμιώτερος τὸ σῶμα. καπειδὴ τάχ' ἅπαξ φιλικῆς δ' ἀφιλίστου ἐρέσθαι, καὶ κεῖνα εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρον χρίεσθαι τὰς πολιάς, καὶ τὸ πιτυΐδιον μόνα σκεῖνα. εἰ μὲ γὰρ νόσον τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπεύτεον. εἰ δ' μηδὲν νοσῆς τοιοῦτον, τί σοι βάλεται καθαρὰ, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐρράζεσθαι, ἃ μηδὲ ὁρᾶσθαι θέμις. σκεῖνό σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαὶ, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι, ὡς σεσηκάλυμμα εἶεν τ' βδελυρίας. φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διὸς καὶ τύτου. καὶ μάλιστα δ' πάντων αὐτῶ. μηδὲ μίαπτε ἔτι, μηδὲ ὑβρίσῃς. εἰ δ' μὴ, σὺ νυκτί γε, καὶ σαυτῷ σκότος. τὸ δ' μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε κρυβδὴν ἄχρις, καὶ θηλώδες. ὁρᾷς; ὡς ἄμεινον ἦν σοι [1] ἀκίνητον τῶν Καμαρίναν ἐᾶν, μηδὲ καθαγελᾶν τ' ἀποφορᾶς, ἢ σοι ἀποφράδα τ' βίον ὅλον ἐρασίστην. ἢ ἔτι σωθεῖσί τινος, ὡς τόγε ἐμὸν ἀπολ' ἐλπίσῃ. ἀλλὰ γὰρ οἶσθα ὡς ὅλως

gisti, surreptis stulti illius senis triginta aureis. Ille autem propter Tisiam, pro libro septingentas, & quinquaginta drachmas exolvit, deceptus. Multa præterea possem dicere: sed alia lubens tibi remitto. Solum autem illud addo. Age facista ut lubet: neque desieris hujusmodi in te ipse debacchari. Illud autem non amplius: apage. Non enim fas est ad eosdem lares vocare eos qui talia committunt: & amicitiæ pocula præbibere, eademque opsonia attingere. Sed neque sit illud quòd est præter verba, scilicet oscula: idque erga eos qui non multò antè os tibi apophradem effecêre. Ac postquam semel admonitionem amicam orsus sum, illa etiam, si videtur, à te amove, scilicet quòd canos inungis unguento, solaque illa pice illinis. Si enim morbus aliquis urgeret, totum corpus esset curandum. Nunc autem quum tu nihil hujusmodi ægrotas, quid attinet pura, & lævia, & glabra illa tibi reddi, quæ ne aspici quidem fas erat. Vnum illud, quo sapientiam præ te feras, tibi est relictum, cani videlicet, quodque non amplius nigricas, ut sint veluti nequitiæ tuæ operculum. Proinde parce ipsis per Iovem etiam in hoc: ipsi verò barbæ in primis, quam nec polluas amplius, nec contumelia afficias: quod si nequeas, noctu saltem, & in tenebris, sed interdiu, apage: Nam agreste admodum est: & ferinum. Vides quanto satius erat tibi immotam finere Camarinam: neque Apopradem deridere, quæ totam vitam tibi atram reddet? An etiam amplius aliquid desideras? Nam quantum in me

[1] Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾶν] Proverb. *Board.*

τὸν

[1]τὴν ἄμοιξαν ἐπισκάσῃ, δοκῶ [2]ὦ παιπάλημα, καὶ κίναδος, ἱκανὴ πλήσειεν εἴ τις ἀνὴρ δικαίως, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμὺ μόνος εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη ⸂σὺ τοῦτο γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναδος ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ χρῖφος ἀκούσας. ἄγνωτα γάρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥφη ὥρα ἤδη ⸂σὺ τοῦτο συνιέναι, εἰ μὴ τελωνῇ, καὶ πέτρα σοι ἡ ἀποφορὰς ὑπέτεινεν. αἰδοῦ δ' ἐν σαυτῷ ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γάρ ὁ κωμῳδὸς Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφροσυνῆς, καὶ ἀνομίας, τὸ πέλος δυστυχὲς γίγνεται.

me est, nunquam deficiet. Nondum igitur scis, quòd totum tibi plaustrum attraxisti, cùm tibi omnifariam scelerate, & cinædo verendum esset, siquis vir hirtus, & hoc priscum, Melampygus, acerbè solùm intueretur te. Fortassis hæc quoque jam ridebis, quæ dixi scilicet pæpalema, & cinædus, ac si ænigmata quædam, & griphos audieris. Ignota enim tibi sunt tuorum operum nomina. Quare jam licet tibi hæc calumniari, nisi tripla, etiam quadrupla Apophras tibi est retributa. Te ipsum autem postremò accuses. Nam ut præclarus ille Euripides solitus est dicere. Oris infræni, & stultitiæ & iniquitatis finis infœlicitas esse consuevit.

1 Τὴν ἄμοιξαν ἐπισκάσῃ] Proverb. *Bourd.*

2 Ὦ παιπάλημα, καὶ κίναδος] Hesychius: παιπάλημα, σοφιλῶς ἢ κακία. Pro κίναδος legendum forte κίνα δῶς: id est, *bellua.* Hesychius: κίναδος, θηρίον, ὄφις. Suidas: κίναδος, πᾶν μᾶλλον θηρίον κίναδος ἀξιῶσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ ἐπὶ ἀλωπέκης. καλλίμαχος, ὡς ἀλώπηξ. Menagius.

---

[1]ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ. | DE DOMO.

ARGVMENTVM.

Obliqua quædam domus laudatio est, cujus & situm, & structuram, & tecti, cæterarumque partium ornamenta, postremò etiam parietum picturas describit, additis passim amplificandi gratia, etiam similitudinibus quibusdam. Atque hæc omnia sub disputationis, seu contentionis quadam figura, qua de pulchritudine domus utrum ea videlicet, ad invitandum, & juvandum oratorem in ea dicentem, plus prosit, an noceat, disputatur. Cujus quidem affirmativa pars priore loco tractatur ab effectu & potestate pulchritudinis comprobata, additis & exemplis, & similitudinibus, eodem pertinentibus. Altera autem, ac negativa per Prosopopœiam subjungitur. Fingitur enim alia quædam alterius ora-

1 Περὶ τοῦ οἴκου] Περσκαλαία. Marcil.

oratio, superiorem refellere, & similitudines, & quæ de vi pulchritudinis à superiore afferuntur, per inversionem confutare, ipsa autem suam sententiam ab aliis elegantia ac pulchritudinis effectibus, præterea & Herodoti testimonio, & ipsorum auditorum exemplo, confirmare. Ac in priore quidem parte situs domus, & tecti, cæterarumque partium elegantia depingitur: in posteriore verò parietum pictura, describuntur, ut ex ea quaque re, novitas ac gratia quædam scripto accedat.

Εἰπε Ἀλέξανδρ᾽ ἐπιθύμησεν τὸ τῷ Κύδνῳ λούσασθ, καλόν τι ἐ λιγυρὸν τὸ βάθος ἰδὼν, καὶ ἀφελῶς βαθὺν, καὶ εὐσπιῶς ὀξύν, καὶ πάχος ὑδατ, καὶ ῥεῖθρα ψυχρὸν, ὥστε ἐπὶ σωθήλῳ τῷ νόσῳ, ἵνα ἐσόμενον ἀπ᾽ αὐτοῦ, δοκεῖ μοι σὺκ ἂν ἔ λυπῆσ᾽ ἀπορίαν, οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγάθ μέγιστον, καὶ κάλλ κάλλιστον, καὶ φωλ φαιδρότατον, καὶ χρυσοῦ γλαφύροις, καὶ γραφαῖς ἀνθηρότατον, σὺκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους τὸ αὐτῷ ἀληθεῖς, εἰ τύχοι σοὶ τούτοις ἀστειεῖσθαι, καὶ ἐνδιδυκιμῆσαι, καὶ ἐκπαπταίνεσθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ἐ αὐτὸς μέρ᾽ ἔ κάλλους αὐτοῦ γενέσθ, ἀλλὰ σιωπῆσαι ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσαι μόνον, ἅπασι, καθὸν αὐτὸν, καὶ ἄλογον κρίναιπεν, μήτε πρᾶσαι πάλιν, μήτε προσομιλῆσαι, ὥσπερ τις ἄνανδ᾽, ἢ φθόνῳ σιωπᾷν ἠναγκάσ; Ἡρακλεις, ὦ φιλοκάλε πολύς, οὐδὲ σοὶ τὸ δύμορφότατα ἐρωλικὸν τὸ ἔργον, ἀχρειοῖα ἢ πολλὴ, καὶ ἀπιστοκαλία, καὶ σωφροσύνη ἀμουσία, ἢ ἡδέως αὐτὸν ἀποξενῶν, καὶ μὴ σωνίειν ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς σοὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδιώταις τε, καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲ, ἀπέχειν τὸ

Ergo Alexander quidem expetivit in Cydno lavari, cùm & pulchrum & limpidum conspexisset hunc fluvium, & tutò profundum, & leniter concitatum, & natatu jucundum, & æstivo tempore frigidum: adeò ut etiamsi manifestus ipsi fuisset morbus, quo hinc laboravit, videatur mihi non fuisse ab hoc lavacro sibi temperaturus. Siquis autem videat domum mole maximam, forma pulcherrimam, luce clarissimam, auro fulgentissimam, & picturis floridissimam, non expetat in ea orationem habere, si hoc in studio versetur, & in ea celebrari, & inclarescere, illamque voce implere, & quàm maximè licet: etiam ipse pars aliqua pulchritudinis illius esse: at eam undique diligenter contemplatus, & solùm admiratus, abeat surdam ipsam, & orationis expertem relinquens, nec alloquendo, nec sermonem conferendo, perinde atque mutus aliquis, aut qui invidia tacere decrevit? Hercle hoc non faciat homo elegantiæ studiosus, & rerum pulcherrimarum amator: sed magnæ rusticitatis, inscitiæ, & imperitiæ fuerit, suavissimis rebus seipsum velut indignum abstinere, & à pulcherrimis velut exulem relegare, neque intelligere, indoctos & eruditos viros non eadem lege spectaculis frui; sed illis quidem sufficere quòd hoc solum

κηνὸν τῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ ἀφελέσθαι, καὶ τὸ ὀφθαλμὼ ἀφεστηκέναι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἀνακύψαι, καὶ τῇ χείρᾳ ἁπτεσθαι, καὶ καθ' ἡσυχίαν ἡδέως, δεῖ δ' μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῦ βλεπομένου εἰπεῖν. ὅστις δ' μὴ παιδείας ὁρᾷ τὰ καλὰ, τῦτον ἀνοίκως ἀγανακτήσειν, ὅτῳ μόνη κεκτημένῳ τὸ τερπνὸν, ὑδὲ ἂν τοσαύτην ἄφωνον θεατὴς καὶ κάλλος ἡδέσθαι. περάσεται δ' ὡς οἷόν τε, καὶ ἐνδιατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θέαν. ἢ δ' ἀμοιβὴ, τῦτον ἔπαινος καὶ οἶκος μόνον. τῦτο μὲ γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νηπιώτῃ μειρακίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπληχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἀργυρῷ καλὰ, τέλεφωσι, καὶ τ' χρυσὸν αὐτῆς ἀπικάζειν, ὅτε μηδὲν σοφὸν ἀκούσαντι τι ἄλλο ἐωρακότι. ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ τὰς βελτίστας συναλέσαντα λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος δὲ ἔπαινος καὶ τῦτο γένοιτ' ἄν, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδεσθαι οἰκεῖον, οἷπερ ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένῳ, καὶ ἔπαινος, καὶ σοφιστὴς μεσὸς ὤν, πρέπον καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις ἀναπολαύων, καὶ ἀκριβῶν τὰ πλάσματα καὶ φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἡμερῶν. μᾶλλον δ' ὡς ἄν τις ἐμφρὼν ἀκριβὼς ἀφομνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τ' λεγόντων ἐπαινῶν, καὶ ἀνιδέσπ τῦτον ἄμουσον ποιήσων τῶν τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσιν, τὴν φωνὴν ἐπαυξήσης καὶ τὸ ἀνίκτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρέφοις. οἱ δ' ἰδιῶται, νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τὰς ᾠδὰς, καὶ βοῶσας, ἐν μέσοις τοῖς κρημνοῖς καθιζάνουσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ

lum commune vident, & circumspiciunt, oculosque circunferunt ac sursum versus tectum spectant manumque quatiunt, & tacti voluptatem capiunt, præ manequid non satis dignum iis quæ spectantur, proferant. At qui cum eruditione spectat res pulchras, illi puto non fat erit ex visu id decerpere quod delectabile est, neque mutus pulchritudinis spectator esse sustinebit: sed quæ ad fieri potest, & in eo immorabitur & oratione visum compensare conabitur. Cæterùm ea compensatio non est laus duntaxat domus. Hoc enim fortè insularem illum adolescentem decebat *Menelai* domum summa admiratione contemplari, & cum iis quæ *in cœlo* pulchra sunt, ejus ebur & aurum comparare, ut qui *in terris* pulchri aliud nihil vidisset. Sed & *in* ea dicere, & optimis quibusque convocatis orationem habere, pars quædam laudis hoc quoque fuerit. Atque adeò rem suavissimam arbitror esse, Domum, pulcherrimam ad suscipiendas orationes apertam, laudis & commendationis plenam, leniter ut antra consonantem, & ea quæ dicuntur sequentem, postremaque sermonis protendentem, ultimisque verbis immorantem: imò verò quemadmodum docilis auditor solet, ea quæ dicuntur memoria repetentem, & cum qui dicit laudantem, nec insicita relatione accepta rependentem: quale quiddam accidit & speculis pastorum tibiis & cantu resonantibus voce in contrarium repercussa, atque in seipsum revertente. Idiotæ autem putant virginem quandam esse quæ canentibus, & clamantibus respondeat, medii præcipitia incolens, intusque de rupibus lo-

quens.

τ πατρῶν ἐνδοθεν. ὃ μοι γᾶν δοκεῖ ἃ συνεξαίρεσθαι οἶκος πολυτελείᾳ ἡ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ σφᾶς τοὺς λόγους ἐπιχαίρεσθαι, καθάπερ καὶ τὸν Ἀσκληπιάδην τὰ ἰάσεις. χειδὼν γάρ εἰσρεῖ τι ἀφ' ὧν ὀφθαλμοῖν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἶτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαι ἐπιμελῆ τοὺς λόγους. ἢ τοῦ μὲν Ἀχιλλεῖ δοκοῦμεν τὸν ὄψιν τῶν ὅπλων ἐπιτεῖναι καὶ τὸ Φρυγῶν τὸν ὁρμὸν, καὶ ἐπειδὴ εἰδὼς αὐτὰ σφετερώσασθαι, ἐπιχαρῆναι, καὶ φιλοτιμηθῆναι πρὸς τὸν τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν, λόγῳ δ' ἀνεδὴν μὴ ἐπιτείνειν πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτη μὲ ἀπὸ χρῆναι βλάπτων ὄψις, καὶ πόα ὄμαλὴς, καὶ πηγὴ λιμνώδης, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ. κἀντεῦθεν καθεζόμενον, Φαίδρον τε τοῦ μυρρινουσίου καταπειρωμένου, καὶ τὸν Λυσίου τοῦ κεφάλου λόγον διηλέγχειν, καὶ τὰς μούσας ἐκάλει, καὶ ἐπισείειν ἔξειν αὐτὰς ἐπὶ τὸν ἐρωμίαν, συμπεφορβάσας τὸν ἐπὶ τοῦ ἔρωτος λόγον. καὶ ἐκ ἠξιοῦτο γέρων ἄνθρωπος, παρθένους καλεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνδρικοὺς ἔρωτας, συνεισομένας τὸ παιδεραστικόν, εἰς ὃ ἔτι καλὸν χωρίον, σὺν αἰσθήσεσθε ἐ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; καὶ μὴν ἐ κατ' ἐμὲ σκιὰν μόνον, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος ἡ τοιαύτη. οὐδ' ἂν τὸν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ καταλιπὼν. τὸν βασιλέως λέγης τὸν χρυσοῦν. ἐκείνης μὲν δὴ, ἐν τῇ πολυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα. τύχοι δ', ἡ κάλλους, ἡ τέρψεως, ἡ τοῦ σύμμετρον, ἡ τοῦ εὐρυθμίου, ἡ σωφρόνως, οὐδὲ καταμεμιγμένη τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ὡς βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλοῦτου μόνου, καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ δυσκολισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπειτ' ἦ, οὐδαμοῦ τοιοῦτον. οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ πρᾶον ἐπαίδευε τὰς ἐπιδείξεις

quens. Mihi itaque videtur, unà cum magnificentia domus, etiam dicentis animus attollere sese, & ad perorandum excitari: ut cui visus ipse nonnihil subministrat. Ferè enim per oculos ad animum influit aliquid pulchri, ad quod deinde exornatam orationem emittit. An verò Achilli credimus visum armorum intendisse illum contra Trojanos impetum, & cùm ea experiendi tantùm gratia induisset, elatum fuisse, & velut alis ad belli desiderium abreptum: dicendi autem studium pulchritudine locorum non intendi? Atqui Socrati quidem satis fuit, platanus frondens, & herba virescens, & fons limpidus non procul ab Ilisso: atque ibi sedens, & Phædrum illum Myrrhinusium verbis eludebat, & Lysiæ filii Cephali orationem redarguebat, & musas accersebat, quas ad se in desertum venturas crèdebat, & coadjuturas se ad institutum de amore sermonem. Neque verebatur homo senex advocare virgines ad masculos amores intelligendos. Nos autem in locum adeò pulchrum non putemus eas etiam non vocatas venturas esse? Ac sanè non in umbrâ solùm, aut sub platani pulchritudine receptaculum hoc erit: neque etiam illa ad Ilissum amœnitate relicta, regis domum auream cum hac contuleris, Nam illius quidem admiratio in magnificentia tantùm consistebat: ars autem, vel pulchritudo, vel delectatio, vel proportio, vel concinnitas nulla respondebat, neque auro permixta erat: sed barbaricum erat spectaculum, mera opulentia, & invidia spectantium, & fœlicitatis jactantia possessoribus: sed quod laudares, nihil illi aderat. Neque enim Arsacidis erat ulla pulchri ratio: neque res suas

ὐδὲ ἐφορίζεσι, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγήσονται. ὦ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσι οἱ βάρβαροι. τάτε γὰρ οἶκου τὸ κάλλος, ἐκ βαρβαρικὰς πέμας ἐφθαλμὰς, ἐ γὰρ περσικὴν ἀλαζονείαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, ἐδὲ πένησι μόνον, ἀλλὰ δύφυὰς θεατὰς διόμενον. κεὶ ὅτι μὴ ἐς τὴν ὄψιν ἡ κρίσις, ἀλλά πε ἐ λογισμὸς ἐπακολυθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆ ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, καὶ θεῖσιν ἂν αὐτῆς ἐ προτιτόπθοι ἡ ἀρχή. κὴ ἅλιον ὑπερκύψασα δύθυς ὑποδέχεται, κὴ γῆ φαιδρὸς ἐμπίπλασα ἐς κόρον, ἀναπίπλαμένη τὸ θυρῶν. καθ' ὃ ἐ τὸ ἱερὸν βλέπον ἔσπλοιν οἱ πάλαι, κεὶ τὸ γῆ μῆκος πρὸς τὸ πλάτος, κεὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὔρυθμον, ἐ τὸ φοτογωνὸν τὸ ἰλαρόν τε, κὴ πρὸς ὥρας ἐκάστην εὖ ἔχον, πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάντα, κὴ ἐπαίνου ἄξια; ἔτι γὰ θαυμάσειεν ἄν τις ἐ τὸ ἐυσφὲς τὸ τῆ δόμάτων τὸ ἀπέραντον, κὴ τῆ δόμήματα τὸ ἀνεπίληπτον, κεὶ τὸ γῆ χρυσῆ ἐς τὸ δόρατος σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ τοῖς τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὁπόσον ἂν ἐ γνωμικὶ σώφρονι, ἐ καλῆ, ἐκείσῃ ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ τοῖς τῆ δειρῆ λιπές τις ὅρμος, ἢ τοῖς τῆ δακτύλῳ σφενδόνη εὔφορος, ἢ ἐ τοῖν ὦσιν ἐλλάβια, ἢ πόρπης, ἢ πειτία τὸ ἄφεθεν τῆ κόμης σωδεῖσα, τοσῦτον τῆ δόμορφίαι προσθεῖσα, ὅσον τῆ ἐσθῆτι ἡ πορφύρα. αἱ δὲ ἐλικες ἐλίσσονται, ἐ μάλιστα αἱ ἀμφοφόρεσι αὐτῶν, ἐ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν, καὶ τὴν δειρὴν χρυσῆ περιείλυσαι, τῆ πολυτελεῖ θηρεύμαι τὸ ἐπαγωγὸν, ἐ τὸ εὐδίον

ad voluptatem oſtentabant, neque curabant à ſpectatoribus laudes, ſed admirationem conſequi. Non enim elegantiæ, ſed opes amantes ſunt barbari. At hujus domus pulchritudo, non ad barbaricos oculos, neque ad Perſicam arrogantiam, aut regiam jactantiam comparata, non modò pauperem, ſed & ingenioſum ſpectatorem poſtulat: cui non ſolùm viſu judicium, ſed cujus æſtimatio verba ſequatur. Nam quod & ad pulcherrimam diei partem reſpicit (pulcherrima autem ipſius pars, & maximè amabilis, principium eſt) & ſolem emergentem ſtatim excipit, & lumine ad ſatietatem uſque repletur foribus adapertis: qua ratione ſua templi condiderunt veteres, ut ea parte intuerentur: deinde quòd longitudo cum latitudine, & utraque cum altitudine juſta proportione conſentiunt, & feneſtræ liberæ, & ad quodlibet anni tempus bene comparatæ ſunt, quî hæc omnia non ſint ſuavia, multaque laude digna? Præterea miretur quiſpiam tectum, cujus pulchritudo nihil affectatum, elegantia nihil reprehendendum habeat, cui aurum modicè ad decus ſit additum: non autem ubi eo eſt opus immodicè illitum: ſed quantum, perinde atque mulieri caſtæ & formoſæ ſatis ſit, ad pulchritudinem reddendam inſigniorem, vel circa collum tenue aliquod monile, vel circa digitum annulus geſtabilis, vel pendentes ab auribus inaures, aut aliqua fibula, vel tenia comam diffluentem colligans, quæ tantum pulchritudini apponit, quantum veſtitui purpura. At meretrices, in primis quæ ex illis ſunt deformiores, veſtem purpuream totam, & cervicem auream facere ſolent, pellaciam hac magnificentia venantes, & quod

τῷ καλῷ, σανδάλῳ δ' ἐξωθῆν περικῦ ἀρμονιδίμβας. ἡγῶνται γὰρ ἐ τὴν ὠλίνην αὐτῶν γλαφυρίαν φαίνεσθαι, σαυκαπολάμπουσα τῷ χρυσῷ, κ) δ' ποδὸς τὸ μὲ δύπεδ ἐχρῶφον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, κ) τὸ σθένος αὐτὸ ἐρασμιώτερον ἡδύσεσθαι, τῷ φαινομένῳ σωφρόνως. ἀλλ' ἐκείνας μ' ὄτως. ἡ δὲ γα σάφρων γυνὴ, χρυσῷ μ' τὰ ἀρκοῦντα, κ) μόνον τὰ ἀναγκαῖα σωχρᾶ). τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, σὺν ὧ αἰχμαίῳ εἰμὴ ἐ γυμνὸν δεικνύοιτο. κ) τοίνυν ἡ τῦδε δ' οἶκος ὀροφὴ, μᾶλλον ἢ κεφαλὴ, δύσχόσμῳ μ' ἐ κατ' ἑαυτὸν, τῷ χρυσῷ ἢ ἐς ποσὶν κεκόσμηται, ἐς ὅσον ἐ ἐρανὸς σύνυξ ἐστὶ τ' ἀστέρων, ὡς λιγκρίνοις σελαμπόμβος, κ) ὡς λιγλιδίμβας αὐτῶν τῷ πυρί. εἰ δὲ γα πῦρ ἰὼ τὸ πᾶν, ἠ φοβερὸς ἡμῖν ἴδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις ἐδ' ἐχθὲς ὁπωσοῦν τ' χρυσὸν, ἀδὲ μόνον δ' πρόσοις ἐίνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ σωστασερθμόν, ἀλλὰ ἐ αὐχὴν πᾶσι ἡδίσας ἀπολάμπῃ, κ) τ' οἶκον ὅλον ἐπιχρόπτουσι τῷ ἐρυθήματι. ὁπόταν γὰρ τὸ φῶς ἐφαπτεσὸν ἐφάψηται, κ) ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινόν τ ἀπεφάσισεν, κ) διπλασίσας δ' ἐρυθήμασ' σαφαίνουσι τὴν αἰδῶ. τὰ μὲ δὴ ὑψηλὰ, κ) κορυφαῖα δ' οἶκε, τοιάδε, Ο' μὲν πρὸς διόμβρια ἐπανίσι, ἵνα αὐτὸν ἡ ὑψόροφον ὡς τ' Ἐλένης θάλαμον, ἢ αἰγλήεντα, ὡς τ' ὄλυμπον οἴκοι. τ' ἢ ἄλλον κόσμον, κ) τὰ τ' τοίχων ἁρμόζα, κ) τ' χρωμάτων τὰ κάλλη, κ) τὸ ἑαρὰς ἑκάστῳ, ἐ τὸ ἀερθὲς, ἐ τὸ ἀληθὲς, ἵαρ' ὄψῃ, κ) λειμῶνι ἢ δίωθι, κάλως ἂν ἔχοι ἐ Δαιδαλεῖν. πάλιν πᾶρ' ὅσον ἐκεῖνα μ' ἀπαιθεῖ, κ) μαραίνεται,

quod pulchritudini deeſt, externæ venuſtatis appoſitione ſolantes. Arbitrantur enim ſuos lacertos auro reſplendentes, apparere nitidiores, & pedis incongruam figuram aureo ſandalio tectum iri, faciemque ipſam fore amabiliorem, ſi cum re quapiam ſplendidiſſima conſpiciatur. Atque illæ quidem hoc pacto. Modeſta verò mulier, auro quidem pro eo ac ſatis eſt, atque ſolùm ubi opus eſt, utitur: ſuam verò pulchritudinem etiam nudam oſtendere non verebitur. Proinde etiam hujus domus tectum, imò potiùs caput, per ſe quoque eſt formoſum, auro autem tantum eſt exornatum, quantum & noctu ſtellis cœlum, certis intervallis circunſplendet, certiſque interſtitiis igni collucet. Quòd ſi totum foret igneum, non pulchrum, ſed terribile nobis videretur. Cæterùm videre etiam licet aurum hîc haudquaquam otioſum, aut delectandi duntaxat gratia reliquo ornatui interſpersum eſſe: ſed & fulgorem non jucundum de ſe præbere, & totam domum ſuo rubore velut inficere. Quando enim lux diei incidens applicatur, & cum auro commiſcetur, communem ſplendorem reddunt, duplicem ruboris claritatem exhibent. Hæc quidem ſunt quæ ad faſtigium, & verticem domus pertinent, quibus Homero aliquo laudatore eſſet opus, qui illam vel celſitectam, perinde atque Helenes thalamum, vel refulgentem, velut Olympum appellaret. Reliquum autem ornatum, & parietum picturas, & colorum pulchritudinem, & uniuſcujuſque evidentiam, diligentiam, & veritatem, cum facie veris, & florido prato rectè compares. Niſi quòd illa defloreſcunt, marceſcunt, mutantur, &

καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τάχα δὲ τὸ ἔαρ ἀίδιον, καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἀπὸ μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτόμενος, [1] καὶ ἁρπαζόμενος τὸ ἡδὺ τῆς ἁρπαζομένου. τὰ δὴ τοσαῦτα, καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡδέως βλέποι, ἢ τίς οὐκ ἂν ἀποθυμηθείη καὶ ἀφ' ὅτου δύναμιν οὐ λέγειν; εἰδὼς αἰσχίστην ὂν ἀπολειφθῆναι τῆς ὁρμῆς; ἐπαχθὲς γάρ πῃ ὄψις τῶν κάλλους. οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππου ἥδιον ἂν οἴμοι δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσηνῶς δεχομένου τὸν βάτην, καὶ ῥᾳδίως ὑπείκοντος τῷ ποδί, καὶ μὴ ἀνθιστάντος τῇ ὁπλῇ. ἅπαντα γὰρ τότε χρῆται τῷ δρόμῳ. καὶ ὅλου ἐπιδοὺς ἑαυτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς ἓν πεδίον τὸ κάλλος. ὁδὶ πως, ἦρξε μέν, πρὸς λειμῶνα τινὰ ἐλθών, ὁπότε καὶ τὰ ἄνθη πρόεισιν, ἐν πολειτότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε καὶ ὅτος ἐκπέτασας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν ὑπὲρ ἐπάρας, καὶ παύσασθαι αὐτῷ ποιήσας, ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὑτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥστε αὐτὸν προκαλεῖσθαι καὶ λειμῶνι ἐς τὴν ἅμιλλαν. ἐπισρέφει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερον φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαινόντων ἠρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον σύμμορφίας εἶδος τρεπομένων, πάχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, οἷς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἴριδός τινος ἕκαστον ἀπολήγοντος. ὁ γὰρ πῶς χαλκὸς ὢν, & abjiciunt pulchritudinem. Sed hoc verperpetuum, & pratum nequam marcescens, & flos immortalis: ut pote solo vitiu hæc tangente, & eorum quæ carpuntur, invitatem decerpente. Proinde quæ tantarum, taliumque rerum aspectu non delectetur: aut quis non expetat, etiam præter facultatem inter ea orationem habere, cùm sciat turpissimum esse à visis superari? Maximam enim alliciendi vim habet aspectus pulchrorum, non erga homines solùm: sed & equus, opinor, libentiùs currat per campum pronum, & mollem, placidè gressum capientem, & sensim pedi cedentem, neque ungulæ resistentem. Toto igitur tunc utitur cursu, totumque se ipsum tradens celeritati, certat etiã cum campi pulchritudine. Pavo autem ineunte vere, ad pratum aliquod accedens, quando & flores prodeunt, non amabiliores modò, sed, & ut ita dicam, floridiores, & colore puriores: tunc ipse quoque extensis pennis, iisque soli ostensis, & sublata cauda, & circumquaque expansa, suos etiam flores ostentat, & ver pennarum, ac si ad hoc certamen à prato provocetur. Quare se ipsum convertit, & circumagit, & pulchritudine gloriatur: quando videlicet etiam admirabilior apparet ad splendorem solis, variantibus se coloribus, & sensim in alios atque alios transeuntibus, aliamque formæ speciem recipientibus. Accidit autem hoc potissimum in circulis, quos in summis alis habet, quarum quamlibet quasi irides quædam circumstant. Nam qui ante vi-

1 Καὶ ἁρπαζόμενος τὸ ἡδὺ τῆς ἁρπαζομένου] Ἀρχομένου. Marcil.

τῦτο ἐγκλίναντ⟨ος⟩ ὀλίγον, χρυσοῦς ἀφθη. ⟨ἐ⟩ τὸ ὑπὸ τῦ ἡλίῳ κυανωγὲς εἰ σκιασθείη, χλοαυγές ἐστι. ὕτω μεταχηματίζεται πρὸς τὸ φῶς ἡ ποίκιλσις. ὅτι μὲν γὰρ ⟨ἐ⟩ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπιπλεῦσαι σὺν γαλήνῃ φανεῖσα, ἔστι, καὶ μὴ εἴπω. ὅτι εἰ ⟨ἐ⟩ παντάπασιν ἐπιρρώτης, καὶ ἀπειρόκαλός τις εἴη, πάντως ἂν ἐζηλώσειε ⟨ἐ⟩ αὐτὸς ἐμβῆναι, ⟨ἐ⟩ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπαντᾶσαι, καὶ μόλις εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν, κύφως ἐπαρεμάζουσαν τὸν ὀθόνιον, τὸν δὲ ναῦν, πρόσπολόν τε, ⟨ἐ⟩ λείως ἐπ' ἄκρον κλίμακα διολισθαίνουσι τῆ κυμάτων. καὶ πίνων ⟨ἐ⟩ τῶδε ἂν οἶκον τὸ κάλλ⟨ος⟩ ἐκεῖνον ⟨ἐ⟩ παρορμῆσαι εἰς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπιχείρας, καὶ πάντα τρόπον ἀνθέξασθαι ἀφορμᾶς. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πείθομαι, ⟨ἐ⟩ ἤδη πέπεισμαι, καὶ εἰς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα ἄσπερ ἀπὸ ᾠδῆ⟨ς⟩, ἢ σειρῆν⟨ος⟩ τῷ κάλλ⟨ει⟩ ἑλκόμεν⟨ος⟩, ἐλπίδα μικρὰν ἔχων, εἰ ⟨ἐ⟩ τίνες ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανεῖσθαι, καθάπερ ἰσθμὸν καλῆ κεκοσμημένους. ἕτερ⟨ος⟩ δέ τις σὸς ἀφροντὴς λόγος, ἀλλὰ ⟨ἐ⟩ πάνυ χλιαρῶς, [1] ὡς φησι, καὶ μεταξύ μου λέγοντος ὑπέκρυε, καὶ λαλῆσαι ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, σὸν ἀληθῶς τοῦτο λέγειν φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτηδειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἶκον κάλλ⟨ει⟩, γραφῇ, καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ τοὐναντίον ἀποβαίνειν. μᾶλλον δ' εἰ δεικτέον, αὐτὸν

visus est æreus: mox inclinante se paululum illo, aureus conspicitur: & rursum quod ad solem cæruleum apparuit, si obumbretur, viride videtur: sic ad lucis mutationem mutatur pennarum ornatus. Quòd autem & mare idoneum est ad provocandum, & ad cupiditatem concitandam, quando tranquillum apparet, ipsi icitis, etsi non dicam: quandoquidem etsi quis procul in continenti habitet, sitque navigationis imperitus, nihilominus & ipse illud ingredi cupit omnino, & circumnavigare, & procul à terra in altum trahi, in primis si auram vidoat, velum à tergo leniter prosequentem: navem autem placideque ac læviter per summos paulatim fluctus labentem. Proinde etiam hujus domus pulchritudo idonea satis est ad provocandas orationes, & excitandum dicentem, eumque modis omnibus reddendum celebrem. Iraque his credo, & jamdudum persuasus sum, & in domum dicendi gratia ingressus sum, pulchritudine ipsius veluti rhombo, aut Sirene tractus: spem haud exiguam habens, etiamsi antehac orationes meæ deformes fuerint, pulchras visum iri, perinde ac veste aliqua pulchriore exornatas. Cæterùm altera quædam oratio haudquaquàm ignava, sed valdè generosa, ut ait, inter loquendum me interpellabat, & sermonem interrumpere conabatur: & postquam dicendi finem feci, vera negavit à me dici: se autem mirari, ait, si dicam domus pulchritudinem, picturis & auro exornatam, aptiorem esse ad orationes habendas. Nam contrarium evenire. Quin potiùs si videtur, ipsa

1 Ὡς φησι, καὶ μεταξὺ] Ὅς φησι ⟨ἐ⟩ μεταξὺ. Marcil.

τὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, κρείττων ἐμοῦ δικαστὴς ὑμῖν, εἰπάτω ὅση λυσιπλέστερον ἡγεῖται τὴν λόγου δύτελειαν οἶκον, καὶ ἀμορφίαν. ἐμοὶ μὲ ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε νῦν δίκαιον δὶς ἅβρεῖν τὰ αὐτῶν εἰπεῖν. ὁδὶ, παρελθὼν ἤδη λιγάτω, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ἑλίγον αὖτε μιζαήσομαι. ἄνδρες τοίνυν δικασταί φησιν ὁ λόγος, ὁ μὲ πρόσθεν ῥήσας, πολλὰ μὲ μεγάλα τῶνδε τὸν οἶκον ἐκόσμησεν, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ κατεσκεύασεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ψέγειν αὐτὸν διηξελθόντα, ὥστε καὶ ὑπ' ἐκείνου παραλελεμμένα προσθεῖναι μοι δοκῶ. ὅσῳ γὰρ ἂν ὑμῖν πλείονα φαίνηται, τοσῷδε ὑπεναντιώτερος τῷ λόγῳ χρεία διαβεβήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐκείνα γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκείνου ἐμνημόνευσεν, καίπερ ἐπιτρέψαντος χάριτος τῷ δεδιέναι. φημὶ γὰρ ἂν ἐ γυναικὶ καλῆς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν εἰς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ σκανδαλίζεσθαι τὸν κόσμον τὸν πολύν, ὑπότινι τῶν σκυτοχανόντων ἐκείνου ὑπὸ δὲ χρυσοῦ καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγείς, αὐτὴ δ' ἐπαινεῖν ἢ χρύσον, ἢ βλίτυρον, ἢ διάβαθρον, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δ', ὥσπερ ἀφεὶς, ἐς τὴν σαρδὼ, ἢ τὸ σμαράγδιον, ἢ τὸ ὅρμον, ἢ τὸ ψέλλιον λιθολίπτ, ὥστε ἄχθος ἂν εἰκότως παραμυθῆσ, λέγ τὸν κόσμον, ὅτι ἀγόντων χολὴν ἐπαινεῖν αὐτὸν τῶν ἰκτερικῶν, ἀλλὰ παρεργον αὐτὸς ποιεῖσθαι τὸν ἰκτερον. ὅσῳ ἀνάγκη οἶμαι πεφυκέναι τὸ καλοῖς ἔργοις λόγους διεκνύουσι. καιρικὴ γὰρ ἡ τῶν μεγάθη τῶν καλῶν τὸ λεχθὲν, καὶ ἀμαυρύνεται, καὶ σκιαγραφεῖται, καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊὰν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρ-

ipsa pro se prodiens oratio, quam apud judices vos, & quatenus vilitatem, & deformitatem domus putet esse dicendi conducibiliorem. Equidem vos jam audivistis: proinde nihil opus est ut bis eadem de re dicam. Ille verò prodiens verba faciat, & ego tacebo, & aliquantisper ipsi locum dabo. Proinde, viri judices, inquit oratio, Orator ille quidem prior verba fecit, multis magnisque laudibus hanc domum everit, suaque oratione ornavit. Ego verò tantum abest, ut illam vituperare velim, ut etiam ea quæ ab illo prætermissa sunt, addenda mihi putem. Nam quòd pulchriora illa vobis apparuerint, eò magis contraria dicentis usui offendetur. Ac primùm quidem, postquam mulierum, & ornatus, & auri mentionem ille fecit, mihi quoque permittite ut hoc exemplo utar. Nam aio mulieribus formosis non modò nihil conferre ad pulchritudinem ampliorem reddendam, ornatum illum multum: sed contrà adversari potius, quando eorum qui fortè aspiciunt unusquisque auro & gemmis pretiosis obstupefactus, pro eo quòd laudare vel colorem, vel vultum, vel cervicem, vel cubitum, vel digitum debebat, relictis his ad sardium, vel smaragdum, vel monile, vel armillas respicit: ut ob id meritò illa neglecta dolere possit, spectatoribus otium non habentibus laudandæ illius propter ornatum, sed obiter duntaxat ipsam intuentibus. Quod necesse est opinor ei accidere, qui inter tam pulchra opera habet orationem. Latet enim in magnitudine pulchrarum rerum, quod dictum est, obscuraturque & abripitur: perinde ac siquis lucernam in magnum rogum injiciat, aut formi-

cam

ἐπὶ ἐλέφαντος, ἢ κάμηλον ἰκνούσι. τοῦτο γὰρ φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ σφόδρα χαλεπὸν ἐν τῷ φανλῳ αὐτῷ ἐπιτηρεῖσθαι, τὸ ἕτερον ὀλοφύρεσθαι, καὶ ἡχοῦντα οἶκον λέγειν. ἀνταφήχεται γὰρ, καὶ ἀνταφανεῖ, καὶ ἀνταλαλάζει. μᾶλλον γὰρ ἐπικαλύπτει τὴν φωνὴν, οἷον αἱ ἐν σάλπιγξι φασὶ τὸν αὐλὸν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευστὰς οἱ θαλαττοι, ὁπόταν σφόδρα κύματος ἔχον ἐπάδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπιτηρεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ παρίστησι τὸ ἦθος. καὶ μὲν καὶ κεῖνο, ὅπερ ἴφη ὁ ἀνταδίκης, ὡς ἄρα ἐπιχαίρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ σφοδρότερον ἀναπηδᾷ. ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. σπαλεπτὴ γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν ἀφαιρεῖται, καὶ δειλότερον ἐργάζεται σύγκυμμένον ὡς ἁπάντων ὄντων αἴσχιστον τὸ δύμορφον χωρίον μὴ ὁμοίως φαίνεσθαι τοῖς λόγοις. εἰλίγγων γὰρ ὄντος καὶ φασιρώπου, ὥσπερ ἂν εἴ τις παντοπάλιον κεκλωσμένος, ἔπειτα φεύγοι πρὸς τὰ ἄλλα, ἐπισημότερον ἂν δειλὸς λάβοι τὰ ὅπλα. τοῦτο δὴ μοι δοκεῖ λογισάμενος ὁ Ὀμήρου ῥήτωρ σπεῦσαι, δύμορφίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς ἀδιάφορα ἡγήσασθαι ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν ἀναδεξότεροι φαίνωνται τοῖς λόγοις τὸ καλλος, ἐκ τοῦ τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσαι. ἄλλως τε, ἀναγκαῖον πᾶσι καὶ τῷ δεῖ λέγοντι αὐτὸ ἀφέσεως ἀσχολεῖσθαι διὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ τὸ φρονεῖν τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τὸ ὄψεως ἐπικρατοῦσης, καὶ πρὸς αὐτὸν καλλιόσης, καὶ τοῦ λόγου τοῦ σίχειν σὺν ἰσότητι. ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον ἰρεῖν αὐτὸν τὸ ψυχῆς ἀφαιρεθείσης διὰ τὸ τὸ ὁρμᾶσθαι ἐπαινον. ἐᾶν γὰρ λέγειν ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτῷ, καὶ τοὺς

cam in elephante vel camelo oſtendat. Proinde hoc dicenti eſt evitandum. Præterea & vocem ipſam turbat, qui in adeò vocali, & reſonante domo dicit. Nam illa reſpondet, & ex adverſo reſonat, & contradicit: imò etiam dicentis vocem obruit: quale quiddam & tuba facit tibiæ, ſi pariter inflentur: aut hortatoribus mare, quoties illi ad fluctus ſtrepitum remigationi accinere volunt. Vincit enim magnitudo vocis, idque ſupprimit quod minus eſt. Quinetiam illud quod dixit adverſarius, dicentem à pulchra domo excitari, & alacriorem reddi, quantum mihi videtur, contrà ſe habet. Obſtupefacit enim & terret, & rationem conturbat, & timidiorem reddit, cogitantem nihil eſſe turpius quàm in ſpecioſo loco ſimilem quoque orationem non apparere. Index enim profectò iſte omnium manifeſtiſſimus eſt, non aliter ac ſiquis armaturam pulchram induat, deinde ante cæteros fugiat, notabilior cùm ſit meticuloſus ex armis. Quod cùm perpendiſſet ille apud Homerum orator, videtur mihi minimam formæ curam habuiſſe: quin magis homini prorſus imperito ſeipſum aſſimulaſſe, quò majori admirationi foret orationis ipſius pulchritudo, ex illa cum deformitate facta collatione. Præterea omnino neceſſe eſt, dicentis ipſius mentem circa intutum detineri, & cogitandi diligentiam langueſcere viſu ſuperante, & ad ſe vocante, neque orationi incumbere permittente. Quare fieri non poteſt quin is deterius dicat, animo circa eorum quæ videntur laudes occupato. Nam omitto dicere, eos qui adſunt, &

ad

τὴν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπιδὰν εἰς τ τοιοῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν ἅπαντα καθίστανται. καὶ οὐχ ὅπω Δημῳδὴς, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεύς πις λίαν ἐστὶν, ὥστε ἀπαγαγεῖν τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τ ᾠδῆς. ἀλλ' ἂν ἴκαστος ἐπιδὰν μόνον ὑπερβῇ τ ὠδὴν, ἀθρόῳ πᾶ κἀλλᾳ φέρηται, λόγων μ ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως ἀλλ' ἀδῆ τὴν ἀρχὴν αἰσθάνεται ἔοικεν. ὅλῳ γ πρὸς τοῖς ἀριθμοῖς ἐστὶν, εἰμὴ τύχοι τις παιπαλῶς πυθμὴν ὤν, ἢ σὺ νυκτὶ ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείᾳ πάγῳ βουλὴ παιοῖτο τὴν ἀκρόασιν. ὅπ γὰρ ἐστὶν ἀξιόμαχον λόγων ἰσχὺς ὄψῃ ἀντιμανίσασα, καὶ ὁ σειρὴν μῦθος ἀφανίσειε. τὸ δὲ τ γοργόνειον δύναται ἄν. ἐκεῖναι μ γὰρ ἐκήλεν τοὺς ἀκροατὰς ἐσῶπλείστους, μεμῳδοῦσαι, καὶ κηλουμένους τοῖς ἄσμασι. καὶ καταπαλαίουσιν, ἐπιπολὺ κατισχύον. καὶ ὅλως, τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδύπτο μῦθος ἀγατελὴς. καὶ πᾶ πᾶς αὐτὰς καὶ παρεπλοῦσε, καὶ ᾠ μέλους παρῆκεν. τὸ γ τ γοργόνειον κἀκεῖ, ἅπερ βασκόπιζόν τ ὄν, κἀν τοῖς κωμῳδοῦσιν τ ψυχῆς ὁμιλεῖν, οὗτος ἐξίησι τοὺς ἰδόντας, κἀν ἀφώνοις ἐποίησεν. ὡς γ ὁ μῦθος βούλεται, κ λίγεται, λίθινοι ἐγίνοντο λὰς ᾠ γεγόμενοι. ὥστ ἐ ὁ ὑπέρ ᾠ πᾶν λόγων εἶπεν ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἐμαυτὸ εἰρῆσθαι νομίζω. κἀγ γ ἐκείνῃ τὴ ὄψῃ, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ πρᾶγμ. κἀγ εἶχε τις τὴν ἀηδόνα, ἢ τ κύκνον ἄδειν κελεύοι, μεῖζον γ ἂν δέοιτ' ἐκεῖνα παραδείξειε τ πᾶν σαφῶς, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνοις μετακύψαντα ἡ ψυχὴ, μακρᾷ χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ἄσμασιν. ὅπως ἄμεμπτόν π ἔοικεν εἶναι ἡ δ' ὄψεως ἡδονή.

ad auſcultandum aſſumpti ſi quum in hujuſmodi domum venerint, ex auditoribus fieri actatores. Nec orator ita eſt modocus, aut Phemius, aut Thamyris, aut Amphion, aut Orpheus, ut avellere cogitationes illorum à ſpectando poſſ Sed ut quiſque ipſum modò ingreſſus transcenderit, multa pulchritudine circunfuſus, orationis illius aut recitationis, ne principium quidem exaudire videtur: ſed totus in ſpectando verſatur, ni quis fortè omnino cæcus fuerit, aut noctu velut Areopagi Senatus ſolet, ad auſcultandum venerit. Nam quòd verborum vis longè inferior ſit, quàm ut cum viſu certare queat, Sirenum fabula cum illa de Gorgonibus comparata, facilè docuerit. Illæ enim mulcebant quidem prætervigantes canendo, atque adblandiendo carminibus: & ad ſe delatos aliquandiu detinebant, & in ſumma, res ipſa mora quadam opus habebat: atque interim eas quiſpiam eſt prætervectus, & inaudito cantu præteriit. At Gorgonum pulchritudo, ut quæ violentiſſima eſſet, & partibus animæ maximè ſauciabilibus obverſaretur, ſtatim obſtupefaciebat, & mutos reddebat aſpicientes: & fabulæ placet, & fertur, in lapides ilico præ admiratione convertebantur. Quamobrem & illa quæ de pavone paulò antè dixit, ipſa pro me dicta exiſtimo. Nam & illius in aſpectu, non in voce delectatio eſt: juxta quem ſiquis vel luſciniam vel cygnum ſtatuat & canere jubeat, inter canendum autem pavonem tacentem commoniſtet, fatiſcio, quòd ad hunc tranſiturus ſit animus, longum valere iuſſis illorum canticis: adeò ineluctabilis videtur eſſe voluptas, ex viſu

ἡ ἔμοιγε, εἰ βούλεσθε· μάρτυρα εἶν' ὑμῖν τὸν ἐξηπσόμην σοφὸν ἄνδρα, ὃς ὑπέρα μοι μαρτυρήσει ὡς πολὺ ἐπιεικεστέρως ἐστὶ τὰ ἀκουσμάτων τῶν ἐμῶν. καὶ μοι σὺ ἤδη ὁ κήρυξ, προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον Ξ Λύξου Ἁλικαρνασσέα. καὶ εἰδὼς κἀκείνως ποιῶν ὑπήκοος, μαρτυρείτω παρελθών. ἀναδέξασθε ἢ αὐτὸν, ἵνα εἰ τρόπος ὑμῖν λέγοντα, ὥσπερ αὐτῷ ἦθος. Ἀληθῆ δὲ ὁ λόγος ὑμῖν ἄνδρες δικασταὶ μυθήσεται, καὶ οἱ πίστευε ὅσα ἂν λέγῃ τεκμήρια πάρα, ὁ δ' ἂν ἀκούσῃς ἡδέως. ὅτε γὰρ τυγχάνῃ ἐοῦσα ἀπιστόπρεπ ὀφθαλμῶν. ἀκοὴ δ' μάρτυρος ἃ φησιν, ὡς τι πρῶτα τῇ ὄψει ἀπέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα, πτερόεντά ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ ἀκουσθῆναι ἀπέπτατο. ἡ δ' ὁρωμένων πέψις, ἀεὶ παρεστῶσα, καὶ ξυμπάντα τὰ γιγνόμενα. πῶς ἂν ὁ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἷος ἅτε κακὸς, καὶ περιλειπόμενος ὤν; μᾶλλον ἢ τὸ μέγιστον ἤδη φημί. ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταὶ, καὶ μεταξὺ λέγοντος ἐμοῦ, εἰς τὴν ὀροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τὰς πίνακας ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, ἕως ἐκεῖνα ἀπεστρέφωμαι. καὶ μηδὲν αἰσχυνθῆτε. συγγνώμη γάρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε. ἄλλως τε, καὶ πρὸς ἅτε καλὰς, καὶ ποικίλας, τὰς ὑπολήψεις. τὸ γὰρ πίνακος τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἰσορεπὲς μὴ ἔστ' ἀρχαῖα τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων ἀνδρῶν διόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάνυ ἐκεῖσε ἀπελείπητε, ἡμῶς ἀπολιπόντες, φέρε ὡς οἷόν τε γράψωμεν αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡδέως γὰρ οἶμαι ἀκούσεσθε.

visu percipitur. Atque equidem, si vultis, adducam vobis testem virum doctum, qui statim mihi testimonium feret, ea longè præstare quæ visu, iis quæ auditu percipiuntur. Ac jam heus præco, accerse Herodotum Lyxi filium Halicarnassensem. Et quia probè fecit, quòd morem gessit, accedat testimonium dicturus. Atque ipsum admittite lonicè, suo more, loquentem. Vera ista, judices, hæc oratio vobis narrat, atque ipsi credite, quæcunque de his dixerit, visum auditui præferendo: siquidem aures fide minùs dignæ sunt, quàm oculi. Auditis testem quæ dicit, & ut primas visui tribuerit? ac meritò. Nam verba sunt alata, proinde simul atque proferuntur, avolant. At eorum quæ videntur, delectatio, semper adest, ac præsens manet, & spectatorem ad se prorsus abducit. Quî ergo molesta non sit dicenti adversaria, domus ita pulchra, & ab omni parte conspicua? At quod est maximum, nondum dixi. Nam vos ipsi, judices, interea dum nos dicebamus, tectum aspiciebatis, parietes mirabamini, & picturas, ad unamquamque conversi, examinabatis: neque vos pudebat. Ignoscendum enim, siquid humanum vobis accidit: præsertim cùm pulchris illis & variis objectis capti fueritis. Nam artis diligentia, & historiæ cum antiquitate, utilitas, revera illiciendi vim quandam habent, & spectatores eruditos requirunt. Et ne nobis relictis illic omnia respiciatis, age quoad fieri potest, illa vobis oratione depingam. Nam ju-

ϛ Καὶ τὰς πίνακας ἐθαυμάζετε] Θαυμάζετε. Marcil.

πες, ἃ ἐ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἄν μοι ἐ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ ἅ ἀνιδίκως ἐσκιμήσατε, ὡς ἐ αὐτὸν ἐπιδείξωμαι, καὶ διπλασιάσωμαι ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν ἓ ἕ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνδρ' χρωμάτων, καὶ [1] χαμαίτων, καὶ τόπων, συγκεκραμένων ποικίλως εἰκόνας. ψαλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τ λόγων. Ἐν δεξιᾷ μὲν ἓν εἰσόδῳ, ἀργολικὸς μύθος, ἀναμεμιγμένος πάθος αἰθιοπικόν. ὁ Περσεύς, τὸ κῆτος φονεύσ, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ. καὶ μεταμιγὲν, γαμήσ, ἐ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων. παέργον τοῦτο τ ἐπὶ γοργόνας πλῆσαι. ἐν βραχεῖ ἦ, πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμήσατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον. ἐπισπασεῖ γὰρ τὴν μάχλον ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίαν τόλμαν ἐρωτικὴν, ἐ ἡλίκης ὄψεν ἀπροσμάχητον. καὶ τὸ μὲ, ἔπεισι περφερὲς πᾶσι ἀκριβῶς, ἐ διδιτόμβιον τ χάσματος. καὶ ὁ Περσεὺς ἓ, τῇ λαιᾷ μὲ, σφαδάζοντι τὴν γοργόνα. τῇ δεξιᾷ ἓ, καθιππεύσας τὸ ξίφ. καὶ τὸ μ, ὅσον ἕ κῆτος εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἤδη λίθος ἐστί. τὸ δ' ὅσον ἔμψυχον ῥᾳδίᾳ, τῇ ἅρπῃ κόπτ. Ἐξῆς ἓ μὲ τὴν δὲ τὴν εἰκόνα, ἔπειτ' χάλκεος χαρακτὴρ διαπεπλεγμένος, ἃ τὸ ἀχάτειον ὁ χαφὼς παρ' Εὐριπίδου, ἡ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ἐμοίων ἐγραψάτην εἰκόνα, τὸν νεανίαν τὸν ἑτέρου, Πυλάδης τὶ ὁ Φωκεύς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντι ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὸ βασίλειον, καὶ παρελθόντε, φονεύσαντ ἄμφω τ Αἰγισθόν. ἡ ἓ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνῃρημένη, ἐ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμιγύμνου πεσόσα-

jucunda puto, erunt auditu, ex visu vobis sunt mirabilia. Forsetiam ob id ipsum me laudabitis & adversario anteponetis, ut ego & ipse hæc demonstrem, & duplicem vobis voluptatem pariat. Cæterùm conatus hujus difficultatem videtis: nimirum quàm grave sit absque coloribus, & ligneris, & loco tam multas imagines in unum congerere. Est enim exilis planè pictura verborum. Quare ad dextram quidem ingredienti, Argolicæ fabulæ, intermixtum est malum Æthiopicum. Perseus cetum interficit, & Andromedam eripit, quam paulo pòst uxorem ducet, & abducta secum illa, discedet: Atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. Ac brevi spatio, multa imitatione expressit artifex, virginis verecundiam, & metum. Spectat enim & pugnam desuper ex rupe, & adolescentis audaciam amatoriam, & beluæ visum intolerabilem: quæ horrida spinis, & formidabilis hiatu oris accedit. Tum Perseus sinistra Gorgonem ostendit, dextra ense ferit. Iam quicquid illius beluæ Medusam aspexit, saxum est: at reliquum quod est adhuc animatum, ense cæditur. Deinde pòst hanc imaginem, alia est justissima pictura, cujus primum exemplar videtur mihi pictor ab Euripide, vel Sophocle accepisse. Nam illi similem quandam imaginem describêre, adolescentes duo, socii, Pylades Phocensis, & Orestes, cùm jam viderentur mortui esse, pòst regiam latentes, & clam adeuntes, occîdunt ambo Ægisthum. Clytemnestra autem jam interfecta est, & in lecto quodam seminudi ja-

1 Σχημάτων ἓ πάντ] Καὶ πάντα. Marcil.

1 Cyth-

μη, καὶ ἡ περιπέτεια πᾶσα, ἐκπεπλῆχθαι τὸ ἔργον. οἱ μὲν, ὥσπερ ἐώκασιν. οἱ δὲ πολλοὶ. ὅπη φύγωσι, διεβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δεῖξαι μόνον, ἡμῖν ὡς ἤδη πεπραγμένον δηλαδὴ καὶ ἐμβοηθοῦντας τοῖς νεανίσκοις ἐργασάμενος τὸν δὲ μοιχὸν φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο, ὁ μὲν ἐν εὐμορφίᾳ, καὶ μειρακίου ἀγαθοῦ, ἐρωτική τις παιδιά. ὁ Βραγχος ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ἀνίχνῃ λαγὼ, καὶ ἀποπαίζει τῷ κύνα. ὁ δὲ, πληθομένῳ ἐοικὼς ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος. καὶ Ἀπόλλων περιττὸς, μειδιᾷ, περιόμενος ἁμφοῖν, καὶ τῷ παιδὶ παίζοντι, καὶ περιωμένῳ τῷ κυνί. ἐπὶ δὲ τούτοις, ὁ Περσεὺς πάλιν τὰ ἀφ' ἧς κίνησε σκεῦνα πάλιν, καὶ ἡ Μέδουσα παρεμβάλλει τῇ κεφαλῇ, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπουσα τὸν Περσέα. ὁ δὲ τῶν μὲν πόλεμον ἤρτασται, τὸ δὲ ἔργον οὐκ ἐώρακέ πω ἐπὶ τῷ ἀσεβήσας, καὶ γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ ἀφ' ἑστίας καὶ ἀληθὲς ὅψεως. Καὶ δὴ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τοῦ ἀνθρώπους, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται. ἡ μὲν, λίθου λευκοῦ. τὸ κέραμος, ὡς πολεμικήσειον, ἀλλ' οἷον ἂν χθονίῳ εἰρήνης ἄγαλμα πολεμικῆς. εἶτα μὲν πάντων, ἀλλὴ Ἀθηνᾶ, ἡ λίθου αὖτη γε, ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἡφαιστος αὖτῶν διώκει ἐρῶν, ἤδη, φεύγει. καὶ τοῦ δίωξις, Ἐριχθόνιος γίγνεται. Ταύτην ἔπεται παλαιὰ πεπαυμένη γραφή. [1] Ὠρίωνα φέρει τὸν Κεδαλίωνα,

jacet. Ac totum famulitium hoc facinore obstupefacti, alii clamare videntur, alii qua parte fugiant, circunspiciunt. Porrò pictor honestum quiddam excogitavit, qui quod impium in hac re fuit, id ostendit solùm, & quasi jam actum prætercurrit: sed adolescentes in cæde adulteri immorantes exprimit. Post hæc autem Deus est formosus, & venustus adolescentulus, amatorium quoddam ludicrum. Branchus puta in rupe sedens tenet leporem, & alludit cani: qui in sublime videtur ipsi insulturus: astans autem Apollo ridet, & utroque delectatur, & puero ludente, & cane saltum meditante. Præter hæc Perseus, iterum quæ ceti eædem præcesserunt, aggrediens, & Medusæ caput amputans, & Minerva Perseum protegens. Atque hic quidem facinus jam peregit: factum autem ipsum in clypeo nondum vidit, Gorgonis videlicet imaginem: cùm veri aspectus pœnam nosset. In medio autem pariete, ex adverso januæ, Minervæ est templum: & Dea ipsa candido ex marmore: habitus non est militaris, sed qualis fuerit pacem agentis bellicæ Deæ. Deinde post hanc alia Minerva, non hæc quidem marmorea, sed picta: quam Vulcanus amans insequitur, ipsa autem fugit, & ex ea persecutione Erichthonius nascitur.

Hanc sequitur vetus alia pictura. Cæcus Orion Cedalionem portat, qui

1 Ὠρίωνα φέρει τὸν Κεδαλίωνα.] Quia hæc fabula non est vulgo nota, non erit credo ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixero. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excæcatus & in littus maris expositus, Cedaliona puerum fabrum rapuit, & humeris impositum eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, &, ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. ξ. &c

τυφλὸς ὤν. ὅσῃ αὐτῇ σημαίνῃ τὸν ἥλιον τὸ φῶς ὀδὸν, ἐποχήμασον. καὶ ὁ ἥλιος φωνεῖς, ἵστασι τὸν πήρωσιν. καὶ ὁ Ἥφαιστος Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μὲν τοῦτο, ἀδηλον μεμηνὼς, ὅτι συστρατεύειν τοῖς Ἀτρείδαις μὴ θέλων παίρεσι δ' οἱ πρέσβεις, ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πολλὰ πάντα. ἡ ἀπάτη, τὸ τῶν ὑποζυγίων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν ἀρμάτων. ἐλέχθησαν δ' ὅμως τῶν βρέφος. Παλαμήδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυπλίου, σωφρονίσων τὸν μαινόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεύσειν, σπάσαντα ἔχων τὸ ξίφος. καὶ ὡς τὴν τῆς μανίας ὑποκρίσιν, ὀργὴν ἐ ἄτης ἀνθυποκρίνει. ὁ δ' Ὀδυσσεύς, ὡς τὸ φόβου τοῦτον σωφρονεῖ, καὶ παύεσθαι μαίνεται, ἐ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτη δ' ἡ Μήδεια γράφεται, τὰ ζήλῳ βλαπτικὰς, τὸν παῖδα ὑποβλέπουσα, καί τι δεινὸν ἐνοοῦσα. ἔχει γὰρ ἤδη τὸ ξίφος. τὰ δ' ἀθλία, καθήσυχα μαίνεται, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότα. καὶ ταῦτα, ὁρῶντα τὸ ξίφος ἐν ταῖν χεροῖν. ταῦτα παίζει ὦ ἄνδρες δῆπου, οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἁπάγει μὲ τὸ ἀκροατήν, καὶ πρὸς τὴν θεὰν ἀποτρέφει, μόνον δ' καταλείπει τὸ λέγειν; ἐ ἔγωγε διεξέλθοιμι αὐτὰ, ἵνα τὸν ἀνθιδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, καὶ τοῖς ἄλλοις δυσκόλοις ἐαυτῶν ἐκὼν φέρων ἐπέταλε, καταγνῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τὸν λόγων ἐγκαλέσητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῇ συναγωνίσησθε, ἐ ὡς οἷόν τε καταμένοντες, ἀκούητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι δὲ πράγματος τὴν δυχέρειαν.

qui dum vehitur, viam qua ire ad lucem, ipsi indicat, & certatem sol apparens medicus quod opus è Lemno intuetur Vulcanus. Posthæc Vlyssēs, insaniens videlicet, quando cum Atridis expeditionem ire nolebat. Adsunt autem legati, jam vocantes ipsum. Atque ea quæ ad simulationem pertinebant, probabilia omnia, vehiculum, & jumentorum junctarum discrepantia, & eorum quæ aguntur insicitia: sed objecto primen infante redarguitur. Nam Palamedes Nauplii filius, rem intelligens, correpto Telemacho, minatur se eum interfecturum, tenens strictum ensem: & simulatæ insaniæ simulatam iram hic opponit. Vlyssēs autem ad metum hunc resipiscit, fitque pater, & simulationem deponit. Postrema verò Medea depicta est, invidia flagrans, pueros aspiciens & grave quiddam meditans. Iam enim gladium tenet: at miseri illi ridentes astant, nihil eorum quæ futura erant, scientes, idque cum in manibus matris gladium viderent. Hæc omnia, *Iudices, nonne* videtis quomodo auditorem abducant, & ad spectandum convertant, solum verò dicentem relinquant? Atque equidem verbis ea persequutus sum, non ut adversarium audacem & temerarium existimantes, quòd rebus ita difficilibus seipsum volensimmerserit, damnetis & odio habeatis, solumque eum cum oratione sua relinquatis: sed potius ut ipsum adjuvetis, & quoad fieri potest conviventes, ea quæ dicuntur audiatis, rei difficultatem apud vos æstimantes. Vix enim etiam

& Apollodorus lib. 1. qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. *Palm.*

1 Lege-

ρόλις γὰρ ἂν ὕπω δωρηθείη ὁ δικαστὴς, ἀλλὰ συναγωνιστὴς ὑμῖν χρηστός μόνον, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος δ' οἴκου πολυτελείας νομισθῶμεν. εἰ δ' ὑπὲρ ἀνδρὸς τοῦτο δέομαι, μὴ θαυμάσητε. ὑπὲρ γὰρ οὗ, τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν σὺν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾖ, βουλοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

etiam hoc pacto, vos non judices, sed auxiliatores habendo, poterit non omnino indignus hac domus magnificentia censeri. Quòd autem pro adversario hæc oro, ne miremini. Nam ex eo quòd domum hanc amem, & eum qui in ea dicit, quicunque tandem is fuerit, optarim equidem celebrari.

MAKPOBIOI. | MACROBII.

ARGVMENTVM.

Catalogus est μακροβίων, hoc est, eorum qui ad longam ætatem pervenerunt, quem natalitii muneris loco, Quintillo cuidam misit, somnio ad hoc faciendum, ut ipse ait, admonitus. Recenset autem principio totas hominum nationes, ac genera, quæ diutissimè vixerint. deinde transitione ad singulos facta, reges primùm, ac principes, deinde & philosophos, & Historicos, & Oratores, & Poëtas, & Grammaticos, qui quàm maximè longævi fuisse perhibentur, adnumerat. Orditur autem à caussa, qua ad hoc scriptum impulsus fuit, addita etiam commendatione operis, ab utilitate, quam ex hujus lectione percepturus sit Quintillus.

Ναὶ τί τοῦτο λαμπρόπαι Κυϊντίλλε κελεύσθεις, [1] προσφέρειν σοι δῶρον τὰς μακροβίους, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐπῆλθε τῷ δωτίρῳ σου παιδὶ τοῦτο. συμβαλεῖν δ' οὐκ ἔχων πῶς ὁ θεὸς κελεύοι με προσφέρειν σοι τὰς μακροβίους, τότε μὲν ἠυξάμην τοῖς θεοῖς ἐπιμῆκες ὑμᾶς βιῶναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σοὺς, τοῦτο συμφέρειν νομίζων, ἐὰν σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει.

In somnis, clarissime Quintille, hoc jussus, Longævos tibi donum offero. Quod quidem somnium jam olim vidi, & amicis exposui, quo die filio tuo natu minori nomen indidisti. Cùm autem nulla conjectura potuissem assequi, quosnam longævos me tibi offerre juberet Deus: tum quidem à Diis precatus sum, ut vitam quam longissimam, tuque & tui filii traduceretis, ratus hoc profuturum cùm universo genere homi-

1 Προσφέρειν σὶ δῶρον] Προσφέρω σοι δῶρον. Marcil.

ατο ὃ τ ἀπάντων, αὐτῷ τι ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. ἐ γὰ καμοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ θεός. σκιπ6μῳ ὃ καὶ ἐμαυτὸν, εἰς σωτήριαν ἦλθον. εἰκὸς εἶναι τὸν θεὸν ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι, ταῦτα προσμέσοντας κελεύειν τι προσφέρειν σοι τ λόγ ἀ πέχνης. τοίνυν αὐτὸν αἰσιωτάτην νομίζων τὴν τ σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τὰς ἐσηγημένας εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι σὺν ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ, ἐ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰ ἂν ἐ ὄφελ6 ἠνίκα τί σοι σὺν ἔ συγγράμματ διαλεῖν. τὸ μ, εὐθυμία τις, ἐ ἐλπὶς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκισον δύναται βιῶναι. τὸ ὃ, διδασκαλία τις ὡ ἀφ' ἑαυτ μάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι καὶ τὸ σῶμα, καὶ κ' ψυχὴν, ἅτοι ἐπὶ μακρὸν γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα μ ἐν τ συμφάσθαι τ Ἀχαιῶν, ἐπὶ τρεῖς ἀνθρωπίνας γενεὰς ὄμηρος λέγ. ὃν σωτῆρα ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄμεινον ἐ ψυχῇ, ἐ σώματι. καὶ Τειρεσίαν ὃ τ μάντιν, ἡ τραγῳδία μέχρις ἑπτὰ γενεῶν ἀνθρώπων λέγ. πλεῖον δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ καθαρώτερα διαίτῃ χρώμενον τ Τειρεσίαν, ἐπιμήκισον βιῶναι. καὶ γὰ ὃ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται λόγ τῶν ἀνθρώπων, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Ἀσσυρίων ὃ, ἐ Ἀράβων, οἱ ἐξηγηταὶ τ μύθων. Ἰνδῶν ὃ, οἱ καλούμενοι βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες. καὶ οἱ καλούμενοι ὃ μάγοι, γένος τοῦτο μαντικὸν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρά τε Πέρσαις, ἐ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις, ἐ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ ὡ ἀφ

hominum, tum præ cæteris, mihi meisque omnibus. Nam bonum quidpiam mihi præsignificare videbatur Deus. Consideranti autem apud me, venit in mentem verisimile esse Deos mihi in liberalibus disciplinis versanti præcepisse, ut profectum ex artibus ingenuis donum tibi offerrem. Ratus itaque hanc esse auspicatissimam tuorum natalitiorum diem, eos tibi do, quos ad longam senectutem sana mente, & integris corporis viribus perveniisse memoriæ proditum est. Etenim ex hoc libello duplicem utilitatem percipere possis: unam, animi alacritatem bona spe concepta, fieri posse ut quàm diutissimè vivas: alteram, institutionem ab exemplis, si comperias, eos qui maximam sui curam habuerunt, cùm corporis, tum animi ratione, ad summam senectutem cum perfecta sanitate perveniisse. Homerus igitur Nestorem Achivorum sapientissimum vitam tribus sæculis produxisse dicit: quem nobis & animo & corpore optimè exercitatum commendat. Et Tiresiam vatem poëtæ tragici ad sex usque ætates ævum prorogasse perhibent. Credibile autem est virum Diis sacrum, & puriori victus ratione utentem Tiresiam, longissima vita fuisse functum. Quinetiam tota hominum genera propter victus rationem diu vixisse memorantur: cujusmodi fuerunt apud Ægyptios sacri scribæ: apud Assyrios, & Arabas, fabularum interpretes: apud Indos Brachmanes, accuratè Philosophiæ studiis vacantes. Præterea quos Magos vocant, genus illud fatidicum, Diisque sacrum, apud Persas, Parthos, Bactrios, Chorasmios, Areos, Sacas, Medos, &

ple-

πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐῤῥωμένοι τε εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, ἀφ' ὧν μαγεύειν ἀφιτιῶνται· ἐπὶ δὲ αὐτοῖς ἀκριβέστερον. ἔθνη γὰρ ἔστιν ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σῆρες μὲν ἰσχύσι μέχρι τεσσαράκοντα ζῆν ἐτῶν, οἱ μὲν, τὰ ἄρρενα, οἱ δὲ, τὴν γῆν τῶν αὐτῶν ἐπὶ πλεῖστον ἐργαζόμενοι μακρὰν γήρως ἀφικνοῦνται. οἱ δὲ, καὶ τῇ ἀφίξει. ὑδροποτοῦντάς φασι τοὺς ἔθνους τούτους ὑπὲρ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν. καὶ ἀθῶας δὲ μέχρι τεσσαράκοντα ἐπὶ πλεῖστον ἐτῶν βιῶν ἱστόρηται. καὶ τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιῶν λόγος. τούτους μὲν ἐπὶ πλεῖστον ἄρτοις χριθίνοις, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο φάρμακον. οἶσθα φασὶ διὰ τοῦτο τοιαύτην δίαιταν, καὶ τοὺς ἄλλους αἰδοῖσιν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐῤῥωμένους εἶναι. ἀλλὰ τούτων μὲν περὶ τὰ τῶν μακροβίων ἔθνων, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ πολλά φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἀφικνεῖσθαι χρόνου. οἱ μὲν, ἀφ' τοῦ γῆν, καὶ τὸ ἀέρος. οἱδὲ, ἀφ' τοῦ δίαιτος. οἱδὲ, καὶ δι' ἄμφω. ἐγὼ δ' οὖν σοι δικαίως τοῦ ἐλπίδα ῥᾳδίως παρέχοιμι, ἰσχύσας, ὅτι ἐπὶ πᾶσιν τοῦ γῆν, καὶ κατὰ πάντα ἀέρος, μακροβίοις μεγίστοις ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ ἀφίξει τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ τοῦ ὑγιείου χρώμενοι. ἀφίρισιν δὲ λόγῳ ποιήσομαι τοῦ πρώτου, καθ' ὃ γε τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων. καὶ πρώτους σοι [1] τοὺς βασιλικοὺς, καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας ἱστορήσω, [2] ὧν εἷς, καὶ δυσεβεστάτῳ μεγάλῳ θειοτάτῳ αὐτοκράτορι τύχη εἰς τοῦ πλείστου ἀγαγοῦσα τάξιν, διηγήσομαι τὰ μέγιστα τοῦ οἰκουμένου τοῦ ἑαυτοῦ

pleraſque alias gentes barbaras, & firma corporis valetudine ſunt præditi, & longævi, quòd quia magicam exercent, exquiſitiſſima victus ratione utantur. Quinetiam totæ gentes longiſſimam vitam vivunt. Vt Seres ad trecenteſimum uſque annum vivere ferunt: cujus rei cauſam nonnulli cœlo, nonnulli ſolo tribuunt: alii victus rationi: ſiquidem univerſam hanc gentem aquam bibere dicunt. Scriptum etiam eſt Athotas vivere centum & triginta annos. Et fama eſt Chaldæos ultra centum annos vitam prorogare: eoſque hordeaceo pane veſci, tanquam perſpicacitatis pharmaco: quibus perhibent ob hanc ipſam victus rationem alios quoque ſenſus quàm cæteris omnibus eſſe validiores. Sed hæc de hominum generibus, & gentibus longævis, quas plurimum ætatis ajunt vivere, alii ob cœlum, & ſolum: alii ob victus rationem, alii ob utrumque. At jure meliorem ſpem tibi præbuero, ſi planum fecero homines quovis in ſolo, & cœlo, ad ſummam ſenectutem pervenire, qui convenientibus exercitationibus, & aptiſſima victus ratione utuntur ad ſanitatem. Sermonem autem dividam primò ſecundum hominum ſtudia: & primùm regia & imperatoria dignitate claros memorabo: quorum unum, quum religioſiſſima magni diviniſſimi Imperatoris fortuna ad perfectiſſimum ordinem perduxiſſet maximis beneficiis imperium ſuum cumu-

1 Τοὺς βασιλικοὺς, στρατηγικοὺς ἄνδρας] Τοὺς βασιλικοὺς δὲ στρατηγικοὺς ἄνδρας. Marcil.

2 Ὧν εἷς δὲ δυσεβεστάτῳ, μεγάλῳ θειοτάτῳ] Ὧν εἷς ἐδυσεβεστάτῳ μεγάλῳ δὲ θειοτάτῳ. Idem.

τῶ. ὅτω γὸ ἂν ἀπιδὼν κὴ σὺ, τ̃ μακροβίων ἀνδρῶν ὡς τὸ ὁμοιον τ̃ ἐξεως κὴ τ̃ τύχης ἐπιμήτρου ἐλπίσειας γῆρας ὑκεινον, κ̃ μακρὸν. κ̃ ἅμα ζηλώσας, ἐρᾳσειε σεαυτ̃ τ̃ διαίτ̃ μιμησόν τε ἅμα, κ̃ ὑκεινοπεῖσθαι βίον. Πομπίλιος νομᾶς ὁ δύσαιμονέσαι τ̃ Ρωμαίων βασιλέων, κ̃ μάλιστα πρὸς τὴν θρᾳπείαν τ̃ θεῶν ἀσχοληθείς, ὑπὲρ ὀγδήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱσορεῖ. Σέρβιος τ̃ τύλλιος Ρωμαίων κὴ ὅτος βασιλεύς, ὑπὲρ τὰ ὀγδήκοντα ἔτη κὴ αὐτὸς βιῶσαι ἱσορεῖ. Ταρκύνιος ὁ τελεύταιος Ρωμαίων βασιλεύς, φυγαδεύθεις, κ̃ ἐπὶ Κυμης ἀφικόμενος, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται τελέταια βιῶσαι. Οὔτοι μὲν ὧν Ρωμαίων βασιλεῖς, οὓς σωάψω κὴ τὰς λοιπὰς βασιλείας, τὰς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένας, κ̃ τὰ ἐπιτηδεύματα ἑκάστων. ἐπὶ πλ̃ δὲ σοι κὴ τὰς λοιπὰς Ρωμαίων, τὰς εἰς μήκιστον γῆρας ἀφικομένας ὡσσαναγράψω, ὡθοδεὶς ἅμα κὴ τὰς κ̃ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὸ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τ̃ διαφάσκειν πειρομένων τ̃ συπαῦτα ἀεὶ λέγειν, ὡς κὴ ἡμᾶς χρηστέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς ὁρμὰς ἔσεσθαι ὡς τὸ εἰς μήκιστόν τε, κ̃ λιπαρ̃ τ̃ πάσης γῆς, κ̃ θαλάττης δεσπόσειν, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτ̃ οἰκουμένῃ βασιλεύοντα ἤδη, κ̃ γέροντα. Ἀργανθώνιος μὲν ὁ Ταρτησίων βασιλεύς, πεντήκοντα, κ̃ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς, κ̃ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων. ἀλλὰ τᾶτο μὲν, μῦθος ποῖ δοκεῖ. Ἀγαθοκλ̃ς ὁ Σικελίας τύραννος, ἐτῶν ἐνενήκοντα πέντε τελεύτα, καθάπ̃ Δημοχάρης, κ̃ Τίμαιος ἱσορ̃σιν. Ἱέρων τε ὁ Συρακουσίων τύραννος, δύο, κὴ ἐνενήκοντα ἐτῶν

mulavit. Sic enim & tu similem habitum & fortunam longævorum virorum respiciens, sanâ longæque senectutem sperare possis, eique imitatus tibi ipsi victus ratione, longissimam & saluberrimam vitam paraveris. Numa Pompilius Romanorum regum longè felicissimus, ac Deorum cultui dedissimus, supra octoginta annos vixisse traditur. Servius Tullius quoque is hic Romanorum rex octogesimum vitæ annum superasse dicitur. Tarquinius Romanorum rex ultimus, Cumis exulans, ultra nonaginta annos firmissima valetudine fruendo vixisse perhibetur. Hi quidem sunt Romanorum reges, quibus reliquos reges addam, qui longam senectutem attigerunt, atque *uniuscujusque* studia. In calce autem reliquos etiam Romanorum qui ad prolixissimam senectutem pervenerunt, adscribam, additis etiam illis qui in reliqua *Italia* diutissimè vixerunt. Non contemnendum enim argumentum est *historia*, quo refellantur qui hoc *cœlum* calumniari nituntur: *adeò ut* meliorem spem habeamus, fore ut voti plenè compotes fiamus, longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem & senescentem assequuti. Proinde Arganthonius Tartessiorum rex quinquaginta & centum annos vixisse traditur, authoribus Herodoto historico, & Anacreonte poëta lyrico: tametsi hoc quibusdam fabulosum videtur. Agathocles Siciliæ tyrannus anno quinto & nonagesimo obiit, sicut Democharis & Timæus literis prodiderunt. Hieron quoque Syracusanorum tyrannus, duos & nonaginta

ζυόρθμος, ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, [1] ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ καλλισταὶς, καὶ ἕτεροι λέγουσιν. Ἀντίας ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος περὶ Φίλιππον περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν, ἔπεσεν, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη. [2] Τήρης ὁ, ὁ Δρυσῶν βασιλεὺς, κεφαλὴ φησι Θεόπομπος, δύο, καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀνίγονος ὁ Φιλίππου μονόφθαλμος. βασιλεὺς Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ, καὶ Λυσιμάχῳ, πεσὼν πολλοῖς τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐπλεύτησεν ἐτῶν ἐνὸς, καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. ὁ Λυσίμαχος ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπωλείᾳ μάχῃ, ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησιν Ἱερώνυμος. Ἀνίγονος ὁ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρέως, ἦσαν ὁ Ἀνίγονος, ὁ μονοφθαλμος, ὃς ἔτος πέμπτον, καὶ τεσσαρακοστὸν Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη. ἐβίωσε ὁ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήναginta annos natus, morbo sublatus est, cùm regnasset annos septuaginta, sicut Demetrius Callistianus, & alii memorant. Anteas autem Scytharum rex, ad fluvium Istrum contra Philippum pugnans occubuit, supra annos nonaginta natus. Bardylis verò rex Illyriorum, in bello adversus Philippum ex equo pugnasse fertur, inter nonagenarios census. Teres verò Dryforum rex, authore Theopompo, anno ætatis nonagesimo secundo obiit. Antigonus autem Philippi filius monoculus, rex Macedonum, in Phrygia cum Seleuco & Lysimacho confligens, multis vulneribus obrutus obiit anno ætatis octogesimo primo, sicut narrat Hieronymus qui cum ipso militavit. Porrò Lysimachus & ipse rex Macedoniæ in pugna contra Seleucum periit, annum octogesimum conficiens, uf refert idem Hieronymus. Antigonus verò filius Demetrii, Antigoni unioculi nepos, quatuor & quadraginta annos regnum Macedoniæ tenuit, vixit autem octoginta, sicut Medius & alii scriptores

1 Ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλλισταὶς] Mendum est in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Callista urbe nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλατιανὸς, de quo Dionysius Halicarnasseus περὶ τῶν Θετικῶν ὀνομάτων, Diogenes Laertius in Demetrio, ubi ait eum scripsisse de Asia & Europa lib. 20. Theocriti Schol. ad idyllium 1. ubi eum de Siciliæ rebus scripsisse patet, alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciæ ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodorus, Strabo, Memnon, Steph. & alii. *Palm.* Δημήτριός τε ὁ καλλισταὶς] Corrigendum, ὁ Καλατιανὸς. Vide nos ad Laert. *Menagius.*

2 Τήρης ὁ ὁ Δρυσῶν βασιλεὺς] Ὀδρυσῶν. Marcil. Sic legit Opsopœus interpres & vertit; at tu lector melius doctus lege Ὁ δρυσῶν, & verte *Odrysarum rex*, conjungendo, quæ male divisa sunt. Id notum est etiam mediocriter litteratis ex Herodoto, & ex Thucydide lib. 2. præcipue discet, qui fuerint Odrysæ, & quis eorum rex Teres Sitalcis pater. *Palm.* Legendum, Ὁ δρυσῶν: & versio emendanda. *Menagius.* Clar. Ægidius Menagius ad Diogen. Laert. l. 2. legendum censet Ὁ ὀδρυσῶν. Alm.

διὸς πεισθεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου μίσητον δωρητὴς, καὶ ἐπιτροπεύσας παῖδας Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βίου. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε πᾶσαρ, καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη. ζῶν δὲ, παρέδωκε τὴν ἀρχὴν ᾧ δυοῖν ἐτοῖν ἔδει τελευτῆσαι τὸν Πτολεμαίου τοῦ υἱοῦ, Φιλαδέλφου δὲ ἐπίκλησιν, ὅσις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. [1] Φιλαίπεργος δὲ, πρῶτος μὲν κατέσχε τὴν τῶν Περγαμηνῶν ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὤν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γηρόμενος. Ἄτταλος δὲ, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν δὲ ἔτος βασιλεύων, ᾧτινος ὃν δὲ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο δὲ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ πόντου βασιλεὺς ὁ ᾠσθαιρόδωτος Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ πόντου ἐπλεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀρσάμης δὲ ὁ Καππαδόκων βασιλεὺς, δύο μὲν δὲ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. ἐδωκήθη δὲ ἴσως δὲ ἐπὶ πλέον ἀμφιλεγόμενος. ἀλλ' οὐ τῇ ᾠδῇ Περδίκκαν μάχῃ ζωγρηθείς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν δὲ Ἀσσυρίων ὄρυι, οἷς δὲ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γηρόμενος, ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων. μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους, ὑπὸ Καμβύσου

res teſtantur. Confimiliter Antipater, qui maxima potentia pluit, & multorum Macedonum regum tutelam egit, vita octogeſimum annum produxit obiit. Ptolemæus Lagi filius, regum ſui temporis fœliciſſimus Ægypto imperavit annos quatuor & octoginta natus: vivus autem tradidit imperium duobus annis antequam moreretur Ptolemæo filio, cognomine Philadelpho, qui ſucceſſit in paternum regnum fratrum. Philæterus autem quidem primus Pergami principatum tenuit & poſſedit cùm eſſet eunuchus annos octoginta natus exceſſit è vivis. Attalus, cognomento Philadelphus, rex etiam Pergamenorum, ad quem etiam Scipio Romanorum imperator venit, duos & octoginta annos natus è vita migravit. Mithridates rex Ponti, Ctiſtes cognominatus, Antigonum unioculum fugiens, in Ponto mortuus eſt, ætatis anno quarto & octogeſimo, ut Hieronymus, aliique ſcriptores memoriæ prodiderunt. Rex Cappadocum Ariarathes, duos annos & octoginta vixit, authore Hieronymo. Et fortè fieri potuiſſet ætate provectior, niſi vivus in pugna contra Perdiccam captus, cruci fuiſſet affixus. Cyrus major Perſarum rex, ut indicant Perſarum & Aſſyriorum cippi, quibus & Oneſicritus qui res geſtas Alexandri conſcripſit, aſtipulari videtur, centum annos natus, amicorum unumquemque quærebat, quorum quamplurimos cùm à filio Cambyſe interemptos comperiſſet:

1 Φιλαίπεργος] Corrupti ſunt Luciani codices, legendum enim eſt φιλέταιρος. Spanhemius de præſtant. numiſm. pag. 469. ed. 2. *Alm.*

ξ ἡέως, καὶ φάσκοντος Καμβύσου κατ' ἐπίταγμα τοῦ πατρὸς ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μὲν πρῶτον πρὸς τὸν ἀμύητον τῆς ἀληθείας, τὸ δὲ πρὸς τὸν ἀδικούμενον αὐτὸν αἰσχρῶς, ἀθυμήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης, ὁ Μνήμων ἐπικληθείς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων τῶν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἕκτῳ καὶ ὀγδοηκοστῷ ἐτῶν ἡλικίᾳ. ὡς δὲ Δείνων ἱστορεῖ, τεσσάρων, καὶ ἐνενηκοστῷ. Ἀρταξέρξης ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὃν φησιν ἐπὶ τοῦ πατρὸς τοῦ ἑαυτοῦ Γοίδαρθος ὁ χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία, καὶ ἐνενηκοστὸν βιὺς, ἐπιβουλῇ πάλαι τοῦ Γωσίθρου ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονὼς, ἀπὸ Σακαυρακίου ἐνυδῶν κατελθὼν, βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτά. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, ἐφ' ὃν Λούκουλλος ἐπολέμησε, πέμπτῳ καὶ ὀγδοηκοστῷ ἔτει ἐπλεύτα νόσῳ. Ὑασασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῆς κατ' ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέμπτῳ καὶ ὀγδοηκοστῷ ἐτῶν νοσήσας, ἐπλεύτησε. Τέρμος δὲ ὁ μετ' Ὑασασίνην τέταρτος βασιλεύσας, δύο, καὶ ἐνενηκοστῷ βιὺς, ἐπλεύτα νόσῳ. Ἀρταβάζης δὲ ὁ μὲν Τηρμοῦ ἔβδομος βασιλεύσας Χαρακηνῶν, ἕξ, καὶ ὀγδοηκοστῷ ἐτῶν καθ' ἑκατὸν ἀπὸ Πάρθων, ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων, ἕξ καὶ ἐνενηκοστὰ ἔζησεν ἔτη. Μασινισσᾶς δὲ Μαυρουσίων βασιλεὺς, ἐνενηκοστῷ ἐβίωσεν ἔτει. Ἀσανδρος δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Σεβαστοῦ ἀνὰ ἐνιαύσιον, βασιλεὺς ἀπεδείχθη βοσπόρου, ἄτε ἐτῶν ὢν ἐνενηκοντα, ἱππικῷ ἄχθεσι, καὶ πεζομάχοις

risset: ac Cambyses hoc se illius jussu feciſſe affirmaret, partim ob filii crudelitatem probro affectus, partim ipſum tanquam legum violatorem accuſans, dolore confectus vitam finivit. Artaxerxes cognomento Mnemon, contra quem Cyrus frater exercitum duxit, imperio Perſarum potiens, morbo ſublatus eſt anno ætatis ſexto & octogeſimo: ſed ut Dinon ſcribit, quarto & nonageſimo. Artaxerxes alter Perſarum rex, quem patrum ſuorum memoria Iſidorus Characenus hiſtoricus regnaſſe tradit, cùm annos tres & nonaginta vixiſſet, inſidiis Goſithræ fratris eſt necatus. Sinarthocles Parthorum rex annos nonaginta jam natus à Sacauracis Scythis redux, regnare cœpit, & ſeptem annos regnavit. Tigranes Armeniorum, rex cui bellum intulit Lucullus, ætatis anno quinto & octogeſimo morbo confectus eſt. Hyſpaſines Characus, & regionum rubro mari adjacentium rex, quinto & octogeſimo anno, morbo correptus deceſſit. Teræus qui ab Hyſpaſine tertius regnavit cùm vixiſſet duos & nonaginta annos, morbo periit. Artabazus qui poſt Teræum ſeptimus Characenorum regnum tenuit, ſexto & octogeſimo anno redux à Parthis, regnavit: & Mnaſcires Parthorum rex, ſex & nonaginta vixit annos. Maſiniſſa Mauruſiorum rex, nonaginta vixit annos. Aſander à divo Auguſto, pro gentis præfecto, rex Boſpori declaratus, circa nonageſimum annum, equeſtri & pede-

1 Ὑασασίνης δὲ ὁ Χάρακος] Χάραξ πασίνου. Ptolomæo Suſianæ oppidum ad Sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubæum, flumina, ſitum. Male Interpres, *Characus*. De Iſidoro Characeno mox ſermo erit. *Menagius*.

χων ἐδίωξε ἥττων ἐφάνη. [1] ὡς ὃ ἑώρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ ἀποτεθραμμένας, ἀπεχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, βιοὺς ἔτη τρία, καὶ ἐνενήκοντα. [2] Γόαισος ὃ, ὡς φησιν Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ ἡλικίας [3] ὁ Μάναν τῶν Ὁμανηνῶν Φύλαρχος βασιλεύσας, πεντεκαίδεκα, καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν. ἐπεὶ ὃ τῶν φιλοσόφων, καὶ πάντες οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειάν τε ἑαυτῶν ποιούμενοι, εἰς μακρὸν γήρας ἦλθον, ἀναγράψωμεν τούτων τοὺς ἰσχυροτάτους, καὶ πρώτους μὲν φιλοσόφων. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς τεσσάρων, καὶ ἑκατὸν, ἀπεχόμενος τροφῆς, ἐτελεύτα. [4] Ξενόφιλος ὃ ὁ μουσικὸς, ὡς φησιν Ἀριστόξενος, ἐσχηκὼς τὴν Πυθαγόρου φιλοσοφίαν, ὑπὲρ τὰ πέντε, καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων ὃ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιτ-

pedestri pugna nulli inferior apparuit: qui ut animadvertit rem militarem Scribonio commentam, cibo abstinens diem obiit, cùm tres & nonaginta annos vixisset. Goæsus authore Isidoro Characeno, quo tempore Mano Arabibus imperavit, centum & quindecim annos natus morbo periit. Tot quidem reges longæ vos memorarunt majores nostri. Quandoquidem autem etiam Philosophi, & omnes qui artibus ingenuis operam dederunt, habita sui cura, in longam senectutem venerunt, eos qui literis proditi sunt, adscribamus, ac primùm Philosophos. Democritus Abderita centum & quatuor annos natus, cibo abstinens, obiit. Xenophilus Musicus, ut refert Aristoxenus, Philosophiæ Pythagoricæ candidatus, ultra centum & quinque annos Athenis vixit. Solon, Thales, & Pittacus qui è septem

1 Ὡς ὃ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ πονηθέντας ἀπεχόμενος σιτίων ἐτελεύτησε] Ita vertit interpres, quam bene, viderint alii; certe non id tinniunt verba Luciani, quæ sic vertere debebat: *ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnæ tempus ad Scribonium defecerant.* Ea historia extat apud Dionem Cassium lib. 54. Scribonius, qui se à Mithridate ortum gloriabatur, regnum Bosphori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus Asander rex Bosphori inedia mortem sibi conscivit, in cujus locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suæ & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post à Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, cæsus est; & in ejus locum regnavit Polemo, quem Vipsanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. *Palm.*

2 Γόαισος ὃ, ὡς φησιν Ἰσίδωρος] Isidorus historicus, ut occupavit Benedictus, vocatur *Characenus* quia Charace oriundus fuit: sed deinde mea ex sententia scribendum est, Ὁμάναν, ita ut Goæsus Omanorum, qui regionem Thuriferam (hoc additur ut ab aliis ejusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plinius *Canam Thuriferæ regionis* dixit) inhabitans fuerit rex: totusque locus ita vertendus sit: *Goæsus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore Omanorum, qui regionem Thuriferam colunt, rex.* Sic sensus clarissimus qui alioquin nullus. *G. Cuperus observat. l. 4. c. 18.* Alm.

3 Ὁ Μάναν] An legendum Ὁμάναν, plur. genitivo? *Menagius.*

4 Ξενόφιλος δὲ ὁ μουσικὸς, &c. ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη] Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plinius. *Idem.*

1 Ξεν-

ζηνὸς, οἱ πιες τ κλεηθίντων ἐπ᾽ ἀ σοφῶν ἐγήουθ, ἑκατὸν ἑκας ἔζησεν ἔτη. Ζήνων ὁ τ᾽ στοικῆς φιλοσοφίας ἀρχηγὸς, ὀκτὼ, καὶ ἐνενήκοντα. ὃν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐ πεσόντα εἰπεῖν, τί με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀπαχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τ βίον. Κλεάνθης ὁ Ζηνώνος μαθητὴς, ἐ Δεξίδος ἀρχος, ἐννέα, καὶ ἐνενήκοντα ἔτος γεγονὼς ἔτη, φύμα ἔχων ἐπὶ τ χείλει. καὶ ἀπορώτερον, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ᾽ ἑταίρων τινῶν γραμμάτων, πεπωκὼς ἄμμος τροφὴν, καὶ ἀφάξας ἃ ἐν ἤθελον οἱ φίλοι, ἀπεχόμενος αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τ βίον. [1] Ξενοφάνης ὁ Δεξίνε μ υἱός, Ἀρχελάε ὁ ἐ φυσικὸς μαθητὴς, ἐβίωσεν ἔτη ἓν, καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοκράτης ὁ Πλάτωνος μαθητὴς γηρύμενος, τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεάδης ὁ, ὁ τ νεωτέρας ἀκαδημίας ἀρχηγὸς, ἔτη πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος, ἓν, καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης ὁ ὁ σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ, καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ ἀπαμεὺς τ Συρίας, νόμῳ ὁ ῥόδιος, φιλόσοφός τε ἅμα, καὶ ἱστοριῶν συγγραφεὺς, τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Πλάτων ὁ ἱερώτατος, ἓν, καὶ ὀγδοήκοντα. [2] Ἀθηνόδωρος, Σανδώνος, ταρσεὺς, στωϊκὸς, ὃς ἐ διδάσκαλος ἦν Καίσαρος Σεβαστῦ θεῦ, ὑφ᾽ ᾧ ἡ Ταρσέων πόλις ἐ φόρων ἀνεφέθη, δύο, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι. καὶ τιμὴς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ

ptem sapientum numero fuerunt, centum quisque vixit annos. Zeno Stoicæ Philosophiæ princeps, octo & nonaginta: quem ajunt in concionem prodeuntem offenso pede exclamasse, Quid me vocas, & domum reversum inedia vitam finivisse. Cleanthes, Zenonis discipulus & successor, novem & nonaginta annos natus, tuberculum in labiis habuit. Cumque decrevisset inedia mori, allatæ sunt literæ ab amicis quibusdam, tum ille sumpto cibo, præstitit quæ amici postulabant: exinde iterum abstinens, vita migravit. Xenophanes Dexinis filius Archelai Physici auditor, unum & nonaginta annos vixit. Xenocrates Platonis discipulus quatuor & octoginta. Carneades recentioris Academiæ princeps, quinque & octoginta. Chrysippus unum & octoginta. Diogenes à Tigride Seleucensis, Stoicus Philosophus duodenonaginta. Posidonius ex Syria Apamensis, lege Rhodius, simulque Philosophus, & historiæ scriptor, octoginta quatuor. Critolaus Peripateticus, ultra duos & octoginta. Plato Philosophorum sanctissimus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonius Tarsensis Stoicus, qui fuit divi Augusti Cæsaris præceptor, cujus precibus Tarsensis civitas vectigalibus levata est, duos & octoginta annos agens mortuus est in patria: & Tarsensis populus ipsi tan-

1 Ξενοφάνης ὁ Δεξίνε] Δεξίε, scriptum est apud Laërtium. *Menagius.* Videatur Diogenes Laërtius in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditissimus Ægid. Menagius. *Alm.*

2 Ἀθηνόδωρος Σάνδωνος] Malè Interpres, *Athenodorus Sandonius.* Verte, *Sandonis filius*: & vide nos ad Laërt. pag. 15. *Menagius.*

κατ' ἔτος ἕκαστον ἀσπίμιδ ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ ὁ τοῦ Τάρσου διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο, καὶ ἑνενήκοντα. Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἑνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλόσοφοι οἱ ἔνδοξοι. συγγραφέων δὲ, Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ὢν τελευτήσει, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ τοῖς χρονικοῖς ἱστορῶν. Ἱερώνυμος δὲ, ὁ πολέμιος ἡμῖν ὁρμώμενος, καὶ πολλὰς ἡμῶν τὰς ἱστορίας, καὶ πραύμασι, ζήσειν ἔτη τέσσαρα. καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ὁ τῆ συντάξει τῆ περὶ τὰ Ἀσίας ἱστορίαν λέγων, καὶ θαυμάζων τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα τὰς αἰσθήσεις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδὲν ἡμῶν τῶν πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπῆ. Ἑλλάνικος ὁ λέσβιος, ὀγδοήκοντα, καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ σύριος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα, καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης ἓξ, καὶ ἑνενήκοντα. Ἀρίσταρχος ὁ κασσανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἑνενήκοντα ἔτη λίαν τὰ βιβλιακήσας. τὸν ἰσοβίαν ὁ, τέταρτον, καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γηρᾷς, ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Ματείαν λέγει. Πολύβιος ὁ Λυκόρτα, μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέπεσε. καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀμισηνὸς ὁ ἀμισηνὸς συγγραφεύς, ἀφ' ὧν πολλῶν μεμνημένος γενόμενος, ἔτη δύο, καὶ ἑνενήκοντα. Ῥητόρων δὲ, Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτὼ. γεγονὼς δὲ ἀποχρόμενος, ἐτελεύτησεν. ὃν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν δι' ἣν μακρὸν γήρως, καὶ ὑγιαίνειν ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, ἀφ' οὗ μηδέποτε συμπεφρονηκέναι ταῖς ἄλλων ἀνοίαις. Ἰσοκράτης ἑνενήκοντα, καὶ ἓξ ἐτῶν γεγονὼς, τὸν παναθηναϊκὸν

tanquam heroi ſingulis annis honores tribuit. Neſtor Stoicus Tarſenſis, Cæſaris Tiberii præceptor, duos & nonaginta. Xenophon Grylli filius ultra nonaginta annos vixit. Et hi celebres fuere Philoſophi. Hiſtoricorum autem Cteſibius centeſimo vigeſimo quarto ætatis anno inter ambulandum obiit, ut in Chronicis narrat Apollodorus. Hieronymus quia bellis eſt verſatus, multoſque labores pertulit, & vulnera, centum & quatuor annos vixit, ſicut refert Agatharchides hiſtoriæ Aſiaticæ libro nono: ac hominem miratur, quòd ad ſummum uſque vitæ diem valuerit in colloquiis, & in ſenſibus ad ſanitatem neceſſariis non defecerit. Hellanicus Lesbius octoginta quinque annos: totque ſimiliter annos vixit Pherecydes. Timæus Tauromenites ſex & nonaginta. Ariſtobulus Caſſandrenſis ultra nonaginta annos vixiſſe fertur: & quarto & octogeſimo ætatis anno hiſtoriam conſcribere cœpit, id quod ipſe in operis ſui principio teſtatur. Polybius Lycortæ filius, Megalopolitanus rure rediens equo excidit: atque hinc morbo correptus, anno ſecundo & octogeſimo deceſſit. Hypſicrates Amiſenus hiſtoricus, vir in multis diſciplinis verſatus, duos annos & nonaginta vixit. Cæterùm ex Rhetoribus, Gorgias quem quidam Sophiſtam vocant, octo & centum annos natus, inedia mortem ſibi conſcivit. Hunc interrogatum cauſam tam longæ ſenectutis, & valetudinis in omnibus ſenſibus vigentis, ajunt reſpondiſſe, quòd aliorum convivia non eſſet ſectatus. Iſocrates ſex & nonaginta annos natus orationem panegyricam ſcripſit,

χαφε λόσον. περὶ ἔτη ϛ ἰὼς ἀποδέοντα ἑκατὸν, γεγονὼς, ὡς ἤθελε Ἀθηναίοις ὑπὸ Φιλίππῳ ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικημένοις, ποτιώμβρος, τὸ Εὐριπίδειον ἐξήνεγκε, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων,

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών.

καὶ ἐπεπαύσω ὡς δηλαδὴ ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος ὁ ὁ περγαμηνὸς ἦτορ, θεῖος Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταυτὰ τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοηκονταδύο. Ποταμὼν ὁ, οὐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πίνων, καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ πλεῖ τοῦ ἐν Ἀθηναίοις κελεύσμου, ἀνείγων τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος λῆρον τὸν δράματος, ὅπως τὸν ὑγιαίνοντα, ὡς τοὺς δικαστὰς, τὸ μὴ, ὑπερφυῶσαν, κατεψηφίσαντο ὁ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, ἐπὶ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε. καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' ὀλίγον ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων ὁ κωμικὸς, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἐπὶ, ἐνενήκοντα ἔτη βιὺς, κατέκειτο μὴ ἐπὶ κλίνης ὑρεμῶν. γηασάμβρων ὁ ὅτον τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ σύκα κατεσθίοντα, ὄρμησε μὲν εἰς γέλωτα. καλέσας ὁ τὸν οἰκέτην, ἐκέλευσε πολλῷ, καὶ ἄκρατον, γέλωτι εἰπὼν ἀποθνῄσκειν τὸν ὄνον ἀκράτῳ ῥοφεῖν, ἀποπνιγεὶς ὑπὸ τοῦ γέλωτος, ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα, καὶ ἐπὶ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων ὁ ὁ μελῶν ποιητὴς, ἔζησεν ἔτη πέντε, καὶ ὀγ-

psit. Iam verò nonagesimum nonum ingressus, cum accepisset Athenienses in Chæronensi pugna à Philippo devictos quiritando, Euripideum versiculum recitavit, ad seipsum referens: Sidonis urbem Cadmus olim deserens. Quibus cùm adjecisset fore ut Græcia in servitutem redigeretur, è vita decessit. Apollodorus orator Pergamenus, divi Cæsaris Augusti præceptor, quem unà cum Athenodoro Tarensi Philosopho instituit, totidem quot Athenodorus annos, nempe duos & octoginta vixit. Potamon orator non incelebris, annos nonaginta. Sophocles poëta Tragicus, devorato uvæ acino strangulatus est, cùm egisset annos quinque & nonaginta. Hic à filio Iophonte sub finem vitæ in jus vocatus, & desipientiæ accusatus, recitavit judicibus Oedipum Colonæum, hac fabula planum faciens se mentis esse compotem. Qua audita judices ingenium ejus admirati sunt, & filium insaniæ damnarunt. Cratinus poëta Comicus, septem supra nonaginta annos vixit: atque sub vitæ finem, cùm docuisset fabulam Pitynen, eaque victor evasisset, haud multò post est mortuus. Philemon etiam Comicus ut Cratinus, septem & nonaginta annos natus, quiescens in lecto decumbebat. Qui cùm vidisset asinum ficus sibi præparatas devorantem, in risum est concitatus: & vocato famulo, multoque & vehementi cum risu jusso merum asino forbendum dare, risu suffocatus obiit. Epicharmus quoque poëta Comicus, annos septem & nonaginta vixisse fertur. Anacreon poëta Lyricus, quinque & octoginta

δηκοντα. καὶ Στησίχορος ὁ μελοποιὸς, τωὐτὰ. Σιμωνίδης ὁ κεῖος, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δ', Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαοῦ κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικὸν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν ἄν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεωμέτρην, δύο, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζήσας ἔτη. καὶ Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζήσας ἱερεύς. Τοσούτους ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ περιπαιδαγωγῆσαι ἀρρῶστους. ἐπεὶ δ' ὑπερχόμενόν τινας Ῥωμαίων καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ οἰκησάντων μακρογενῶν ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βουλομένων, ἱερώτατε Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

ginta vixit annos. Steſichorus lyricus, totidem. Simonides Ceus ſupra nonaginta. Ex Grammaticis, Eratoſthenes Cyrenæus Aglai filius, quem non modò Grammaticum, ſed & poëtam & Philoſophum & Geometram meritò quis vocarit, duos & octoginta vixit annos. Quinetiam Lycurgus Lacedæmoniorum legiſlator, quinque & octoginta annos vixiſſe fertur. Tot reges, & eruditos viros colligere potui. Quia verò pollicitus ſum & Romanorum aliquos & eorum qui in Italia habitarunt longævos in ſcripta referre: eos tibi, Diis volentibus, præſtantiſſime Quintille, in altero libro indicabo.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΝΚΟΜΙΩΝ.

PATRIÆ ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Argumentum & genus orationis, ipſe titulus exponit. Eſt autem propoſitio & ſumma negotii, patriam omnium rerum eſſe digniſſimam & venerabiliſſimam, ut quam & homines, & Dii reliquis rebus omnibus anteponant. Argumenta pleraque à ſignis & conſequentibus ſumuntur. Oſtendit enim quacunque homines faciunt, ea ad patriæ vel ornamentum, vel defenſionem comparare, & quantumvis humili, aut ſterili ſolo aliquis natus ſit, nihilominus patriam ſuam ſplendidiſſimis civitatibus ac regnis anteponere. Quemadmodum parentum quoque & liberorum inter ſe affectus ejuſmodi eſt, ut qualeſcunque ipſi ſint, tamen ſeſe omnibus aliis plus ament, & colant. Proinde & legiſlatores, cùm graviſſimè punire homines vellent, patriæ privationem atque exilium, tanquam acerbiſſimam pœnam, inſtituiſſe.

Iam

Ὅτι μὲν ἡδὺν γλύκισμα τὴς πατρίδος φθόγγος ἐστὶ παλαιὸς ἔπος, οὐδὲν ἂν ἡδιον μὲν ἔδοι, σεμνότερον δέ τι, καὶ θειότερον ἄλλο; καὶ μὲν δὴ ὅσα σεμνὰ, καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρὶς αἰτία, ἐν διδάσκαλος, ἡμᾶς γεννήσασα μήτηρ, καὶ ἀναθρέψασα μήτηρ, ἐν παιδώσασα μήτηρ. πόλεων μὲν ἂν μεγάθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας καθασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ στέργουσι παῖπες. καὶ τοσοῦτον ἡδὺς ἐξήπαται τὸ ἐν παντὶ κεκρυμμένων τοῦ τὸ κῦρος τῆς θέας ἡδονῆς, ὡς τοῦ τὸ ὑπερβολῆς τὸ παρ' ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι τὸ πατρίδος. ὅστις μὲν ἂν σεμνώτερα πολίτης ἂν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ πάνα χρὴ πρὸ ἀποτίμεσθαι τῇ πατρίδι. καὶ ὁ τοιοῦτος, ἄθλιός ἐστιν ἀκριβῶς ἂν, εἰ μετεωτέρας ἔλαχε τὸ πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἡδιον αὐτὸ πρᾶγμα τὸ τὸ πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ συμβαλεῖν πεφρασμένον, εὐσυνέτου μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τοῦ τὸ οἰκίων ἀφθονίαν. ὅπου δὲ αἵρεσις ἐστὶ πόλεων, ἐνδεὶς ἂν ἕλοιτο τοῦ λαμπρότερον, ἐάσας τοῦ πατρίδα, ἀλλ' εὔξαιτο μὲν ἂν εἶναι ἐν τοῦ πατρίδα πᾶς εὐδαίμονος συμβαλησίαν, ἕλοιτο δὲ ἂν τοῦ οἰκειοτάτην. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ἐν οἱ δίκαιοι τὸ παῖδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τὸ πατέρων. ὅτε γὰρ νέος καλὸς, κἀγαθὸς, ἄλλον ἂν εὐθυμήσαι ἢ πατρὸς, ὅτε πατὴρ κηδεμελήσας ἢ παιδὸς, ὑπερον ἂν στέρξαι νέον. ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νικάμενοι, εὐσυνέτου

Tam olim illud vulgi sermone decantatum est, nihil esse patria dulcius. Itaque jucundius quidem nihil est: sed quid ea est venerabilius aut divinius? & quidem quæcunque venerabilia & divina homines existimant, horum causa est, & magistra patria, quæ nos genuit, aluit, atque instituit. Enimvero urbium magnitudinem, & splendorem, & structuræ magnificentiam multi mirantur, patriam verò amant omnes. Neque quisquam vel eorum qui voluptati spectaculorum serviunt, ita deceptus est, ut præ excellentia eorum quæ apud alios miranda cernunt, patriæ oblivisscantur. Itaque quicunque fœlicis civitatis civem jactat se esse, ignorare mihi videtur quem honorem patriæ tribuere oporteat: & eum qui talis est, liquet molestè laturum, si mediocrem patriam sortitus esset. At mihi jucundum est ipsum patriæ nomen colere. Nam ei qui urbes est collaturus, convenit magnitudinem expendere, & pulchritudinem, rerumque venalium copiam. Sed ubi de urbium optione agitur, nemo omissa patria splendidiorem elegerit: verùm optarit patriam suam fœlicibus urbibus esse assimilem: & qualemcunque elegerit. Atque hoc ipsum cùm legitimi liberi, tum boni patres faciunt. Neque enim probus & honestus adolescens alium suo patri anteponet, neque pater neglecto filio, alterum adolescentem amore paterno prosequetur. At tantum utique patres qui vincuntur, suis liberis tribuunt,

1 Θειότερον ἄλλο; μὴν ὅσα] Καὶ θειότερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα. Marcil. 1 Πατρὸς

μυσι τοῖς παισιν, ὥστε ϵ̓ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις γ' μὴ τοιοῦτός ἐστι δικαστὴς ὡς τ' υἱὸν, ὁ δοκεῖ μοι πατρὸς ὀφθαλμὸς ἔχειν. πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον πάντων. οὐδὲν γὰρ ὅπ ϵ̓ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀποδίδωσι τῇ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ ϵ̓ ὁ νόμος, ϵ̓ ἡ φύσις κελεύει, εὐσυνόητον ἂν τῷ πατρίδι εὐθυμήσαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς, τ' πατρίδος κτῆμα, ϵ̓ ὁ ϵ̓ πατρὸς πατὴρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω. καὶ μέχρι θεῶν πατρῴων ἐπέκεισιν ἀναβιβαζόμενον τὸ ὄνομα. χαίρουσι ϵ̓ θεοὶ πατρίοις, καὶ πάνυ γε μᾶλλον ὡς οἶκος ἐφορῶσι τὰ τ' ἀνθρώπων, αὐτῶν ἡγεμόνες κτήματα, πᾶσαν γῆν, ϵ̓ θάλασσαν. ἐφ' ἧς γ' ἕκαστος αὐτῶν ἐκρύθη, προὐμαχῶν τ' ἄλλων ἁπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, ϵ̓ νηοὶ θειότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γὰρ κεχαλασμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπιδημοῦσιν εἰς τὰς οἰκείας ἕκαστος ἀφικόμενος, ἱερὰ γῆ τόπος. εἰ γ' θεοῖς τίμιον τὸ τ' πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολύ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἰδὼς τ' ἄλλων πρῶτον ἕκαστος λαὸ τ' πατρίδος, ὡς ϵ̓ τοῦτον τ' θεὸν, εἰ ϵ̓ κοινός ἐστι, ἀλλ' ὧν ἑκάστῳ νομίζεται πατρῴων, ἀφ' τοῦ πρώτου λαὸ ϵ̓ τόπου θέας. καὶ φασῖς σὺ ταῦτα ἥρξαθ', ἐπαχθέστατα πᾶσι λαλεῖν μισούμενον, ϵ̓ θεὸς ἐγνώκεσαν. εἰ δέ τις ἀποστὰς ἄλλης πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεηθείη πρὸς τοῦτο τ' μείζονα παιδείαν, ἀλλ' ὧν ἐχέτω ϵ̓ τούτων τ' παιδευμάτων τῇ πατρίδι τοῦτο χάριν. ὁ γὰρ ἂν ἐγνώκεσαν ὑδὲ πόλεως ὄνομα. μὴ ἀφ' τ' πατρίδος,

buunt, ut liberos habere videatur, qui pulcherrimi, maximi, omnibusque rebus optimè ornati videantur. Qui autem non exerga filium judex hujusmodi, non videtur mihi patris oculos habere. Proinde nomen patriæ primum est, & omnium familiarissimum. Nihil enim est familiarius. Siquis autem patri justum honorem tribuit, ut & lex, & natura jubet, convenienter patriam anteponat. Etenim ipse pater patriæ est possessio, item patris pater, & omnes qui altiùs ex his sunt necessarii. Et ad Deos usque paternos hoc nomen protenditur. Gaudent verò patria ipsi quoque Dii, ac universas res humanas, ut par est, intuentur, rati universam terram & mare, suam esse possessionem. In qua tamen quisque eorum natus est, illam reliquis omnibus urbibus anteponit. Et venerabiliores sunt urbes quæ sunt Deorum patriæ, & diviniores insulæ, ubi Deorum nativitas celebratur. Itaque sacra hæc Diis grata existimantur, quæ quis fecerit quum in proprios locos venerit. Jam si patriæ nomen Diis est in pretio, quî non sit longè magis hominibus? Etenim solem a patria primùm quisque vidit, non secus atque Deum: qui tametsi omnibus est communis, unicuique tamen patrius esse existimatur, quòd ex hoc loco primùm sit visus. Atque hic vocem auspicatus est, primùm vernacula lingua loqui discendo, & Deos cognovit. Siquis verò eam patriam est fortitus, quæ alterius adminiculo indigeat, ad res majores addiscendas: talium tamen disciplinarum gratiam habeat patriæ. Neque enim vel urbis nomen nosset, nisi patriæ opera

πάλιν εἶναι μᾶθόν. πάντα γ' οἶμαι παιδείαν, καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὐτοὺς διὰ τέλους τοῖς πατρίσι διδασκάλοντες. κτῆσιν δὲ χρήματα, φιλοτιμίας ἕνεκεν τοῦ εἰς τὰ κοινὰ τοῦ πατρίδος δαπανήματα. καὶ οἰκτίστους οἶμαι. διὸ δὴ σὺν ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τὰ μεγίστων τυγχάνοντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' οὐδὲ τοῖς κοινοῖς ἵνα τις ἀσπάσαι χάριν, ἄσπερ ἐν δίκαιον, ἐπειδὰν εὖ πάθῃ παρ' ἑτέρου τινος, πολὺ μᾶλλον ἀξιοῖ τὴν πατρίδα τοῖς ἠγαθοῖς ἀμοιβεσθαι. ἠρκάσιν μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι ἐν ταῖς πόλεσι. κοινὸν δ' ἀπεργάζεται τὴν πατρίδα τοῖς ἐκγόνοις τοῦ πατρὸς τιμᾶν καὶ χαριεστάτην τροφῶν ἀποδίδοσθαι, καὶ τὰ τῶν νόμων αὐτῶν γνῶσιν. ὥρᾳ δὲ ἡδὺς ἔστις ἀπαίδευτον τὸν πατρίδα, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει χωρίῳ, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἱ τὰ κακοπραγοῦντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, σαφεῖς ἀκαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρὶς, οἱ τὰ εὐδαιμονοῦντες, ὡς τὰ ἄλλα εὖ φρονοῦσι. τοῦτο γὰρ αὐτοῖς μέγιστον εὐδαίμονι νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὅτανδὲ τὸ τῆς ξενιτείας. καὶ τοὺς κτῆ τῶν ἀποδημίας χρόνον λαμπρὸς γιγνομένους, ἢ ἀφ' χρημάτων κτήσεως, ἢ ἀφ' τιμῆς δόξης, ἢ ἀφ' παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρείας ἔπαινον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πῶς ἐπειγομένους, ὡς σὺν ἂν σὺν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαθεῖν τὸ πατρίδος, ὅσῳπερ ἂν φαίνηται μείζονα παρ' ἄλλοις ἠξιωμένος. ποθεινὴ μὲν δὴ ἡ νέοις πατρίς. τοῖς γὰρ ἥδη γεγηθόσιν, ὅσῳ πλέον ἔχ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεσι, τοσούτῳ, καὶ πλείων

opera urbem esse didicisset. Omnes autem, opinor, artes & disciplinas sibi parant homines, per quas patriæ fiant utiliores. Pecunias etiam possident liberalitatis exercendæ gratia ad communes pro patria sumptus. Idque meritò: oportet enim, ut qui maxima beneficia acceperunt, ingrati non sint. Quòd si singulis, ut æquum est, à quibus beneficium acceperis, gratiam referas: multò magis convenit officia patriæ rependere. Nam in eos qui parentes vexarunt, extant leges in urbibus. Æquum verò est existimare patriam omnium communem esse matrem, & gratiam educationis referre, & legum ipsarum notitiæ. Cæterùm nemo visus est adeò patriæ immemor, ut alibi degens, eam neglexerit. At verò qui in peregrinis regionibus malè rem gerunt, assiduò inclamant: patriam esse maximum bonorum. Et qui fœlices sunt, remque in aliis omnibus bene gerunt, hoc sibi maximum deesse putant, quòd non in patria, sed in peregrina regione habitant: siquidem probrosa est patriæ absentia. Eos quoque qui per tempus quod peregrè egerunt, clari evaserunt, vel ob paratas opes, vel ob honoris gloriam, aut ob eruditionis testimonium, aut ob fortitudinis laudem, videre est omnes in patriam properare, tanquam apud alios meliores res suas præclaras ostentare non possint. Ac tanto quisque majori studio patriam pertingere flagrat, quanto rebus majoribus dignus ab exteris est habitus. Itaque etiam juvenibus patria est desiderabilis: iis autem qui jam insenuerunt, quanto plus quàm juvenes habent, pruden-

εἰσίνεται πόθος ὁ τ πατρίδ. ἔνας γὰρ τ μηδεμιᾶς, καὶ ἀποδύδ, καὶ εὐχεται καλλύσαι τ βίον ἐπὶ τ πατρίδ, ἵν' ὅτι ἤρξατο βιῶν, ἐνταῦθα πάλιν, καὶ τὸ σῶμα ἐναπολήξαντες τῇ ἰδιᾳ γῇ, καὶ τ πατρῴων κοινωνοῖ τάφων. δεινὸν γὰρ ἐκεῖνο ξενίας ἀλίσκεσθαι, καὶ μὴ ζηλᾶν ὁ ἀλλοτρίᾳ κεῖσθαι γῇ. ὅσον γ ἐ δύνοιτο τ ἀνθ' ἡμῶν τὰς πατρίδας μίσει τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μᾶλλον τὰς ὁ τ αὐτοχθόνων. οἱ μὲ γὰρ ἐπηλυδες, εὐκόλως νόσοι, ῥᾳδίας ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲ τ πατρίδ ὄνομα μήτε εἰδότες, μήτε σεβόμενοι. ἡγοῦμαι οὖ ἀπαξαπλῶς τ ἐπιπόθειον ἀπορεῖσθαι, μήτοιγε δύσκαιμονίας τὰς τ χαρὸς ἡδονὰς πρέμοι. οἷς γ ἐ μήτηρ ἡ πατρὶς, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐχύνοιθ, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλίγα ἔχωσι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων. καὶ ἀπορῶσι τ γῆς ἐπαινέσαι τὴν δέητιν, τοῦτο γὰρ τ πατρίδ οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἑὰν ἄλλοι ἕτεροι σκιωμορφίας, πεδίοις ἀνθρώποις ἐναλλαττόμενοι, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς ἐναλλαττόμενοι, καὶ αὖτοι τ τ πατρίδ ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται. τὴν γ ἱπποτρόφον εὐπωρορῶντες, καὶ καρποτρόφον ἐπαινοῦσι. καὶ ἀνδρὸς τις ἐς τὴν πατρίδα, κἂν ἀσιώτης ᾖ, κἂν παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δοκῇ, καὶ διδομένην ἀθανασίαν ἀποσείεται, ἀσμένως τ ἐπὶ τ πατρίδ τάφον. καὶ ὁ τ πατρίδ αὖτ κάπος, λαμπρότερ ὀφθήσεται τ παρ' ἄλλοις πυργός. ὥστε γ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ ἐπὶ πᾶσιν ἡ πατρὶς, ὥστε ἐ τὰς παλαιὰς νομοθέτας ἰδοι τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν φυγὴν, τιμωρίαν. καὶ ὐχ οἱ νομοθέται μὲ

dentiæ, tanto etiam majus patriæ desiderium innascitur. Proinde senex quisque & nititur, & optat vitam in patria finire, ut undè tam exortus est, hîc iterum & corpus in terra à qua nutritus est deponat, & paternorum sepulchrorum fiat particeps. Nam grave unicuique videtur peregrinum creatus, etiam post mortem in alieno solo jacenti. Porrò quam benevolentia prosequantur patriam qui revera sunt *legitimi* cives, ex indigenis facilè dices. Nam peregrini tanquam spurii facilè solum vertunt, quippe quibus neque notum est neque dilectum patriæ nomen: *sed qui* existimant fore sibi ubique rerum necessariarum copiam, fœlicitatem ventris voluptatibus metientes. Sed quibus patria est mater, solum diligunt, in quo nati sunt, & educati, quanquam modicum habeant, asperum, & infœcundum. Et quanvis desit unde soli præstantiam laudent, *non* saltem patriæ *encomia deerunt*. *Sed* quanvis alius videant gloriantes, agris interquiescentibus, & pratis omnigenarum plantarum decore distinctis, ipsi etiam patriæ laudes oblivioni non tradunt: sed equorum, juvenumque altricem suspicientes laudant: & reditum in patriam maturat, etiam qui insularis fuerit, rametsi apud alios fœlix esse possit, & oblatam immortalitatem prælato patriæ sepulchro respuet. Et vel patriæ fumus alieno igne videbitur ipsi luculentior. Viqueadeò igitur res omnes pretio superare videtur patria, ut quisque videat passim legum conditores maxima scelera xilio tanquam gravissima pœna mulctasse. Neque legum conditores

ἐστως ἔχουσιν, οἱ δ' πισδόμβροι τὰς στρατηγίας ἑτέρως, ἀλλ' ἐν πᾶς μάχεις τὸ μέγιστον ἐστὶ τῶν παραμυθουμένων τοῖς δειλαπτομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας τάτε, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ ὁ τὸ δειλὸν ἀνδρεῖον, τὸ τῆ πατρίδος ὄνομα.

tores hac sunt in sententia, in alia exercituum præfecti: sed qui ad prælium in acie stant, hac exhortatione omnium maxima excitantur, quòd susceptum est pro patria bellum. Neque quisquam est, qui his auditis, ignavus esse velit. Etenim eum qui est meticulosus fortem reddit patriæ nomen.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

DE DIPSADIBVS.

ARGVMENTVM.

Præfatio quædam est, cujusmodi, & superiores nonnullæ sunt, quæ studium suum erga auditores, sive quicunque illi tandem fuere, quibuscum versatus tum fuit, collatione ista cum Dipsadibus facta, declarat. Vt enim eos qui ab hoc genere serpentis percussi sunt, inexplebilis quædam sitis invadit, ita ut quo sunt plus potæ, plus sitiantur aqua, ut ille ait: ita se quoque desiderio quodam insatiabili teneri ait: & quo frequentius apud illos sit, eo magis ac magis esse cupere. Porrò quod ad Dipsadis morsum & sitim istam lethalem attinet, habes consimilem fermè descriptionem, atque exemplum Auli cujusdam signiferi, in exercitu Catonis, qui eodem modo periit, ut ille, de quo epigramma præsentis narrationis testatur, apud Lucanum libro nono, ubi & cæterorum serpentium genera, de quibus hic mentio fit, enumerantur, addita etiam fabulâ, cur Libya serpentibus ita abundet atque infesta sit.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια, ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ ἀφεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκενδῶς ἄκαρπος, πόθεν ἄπασα, ὑ χλόης, ὑ πόας, ὑ φυτοῦ, ὐχ ὕδατος ἔχουσα, ἢ εἴπερ ἄρα ἐν κοίλοις σωρηδὸν ὑετῷ ὀλίγα λείψανον, παχὺ ἐστὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες,

Australe Libyæ latus, arena est profunda, & retorrida terra multis in locis deserta, planè infœcunda, plana tota, non gramen, non herbam, non plantam, non aquam habens: sed ficubi in concavitatibus constiterint rari imbris reliquiæ, crassæ sunt hæ, & fœtidæ, nec ho-

1 Περὶ ἀλιὰ, ἐκ τῆς διψάδων. Marcil.

ἐδὶ πεῖν διψῶντι ἀνθρώπῳ πέπωκεν. ἀσίκητος γὰρ ἐστι λοιπὸν τοῦτο. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ὕτω, καὶ ἔρημος, καὶ ἄφορος ὅσα, καὶ πολλῆ τῇ ὠχμῷ πιεζομένη, καὶ τὸ θάλπος αὐτὸ, ὦ ἀνὲρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὤν; ὦ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβατον τοῖς χώρον ποιοῦσι. Γαραμάντες μὲν οὖν τοσοῦτοι ὄντες, ἀγρόται, καὶ κώμας ἔχοντες, ἄνθρωποι σκηνίται, ἀπὸ θήρας τὰ πολλὰ ζῶντες, σπάνιοι ἔτι ἐσβάλλουσι, θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὑσσοῖς τὸν λέοντα τηροῦντες, ὁπόταν τὸ πολὺ τοῦ καύματος σθένος, καὶ ἡ ψάμμος νοσοῖεν, καὶ ἀμηχανία βαθεῖα κάνοιδε. ἡ θήρα δὲ ἐστι, ὅταν τε τὰ ἀγέλαια, καὶ τραφῶν τὰ μεγάλων καμηλοπαρδάλεων, καὶ στρουθοκάμηλοι μάλιστα, καὶ ἐλέφαντες σπάνιοι. ταῦτα γὰρ μόνα ἀφαρκεῖ τοῖς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ τελαπωρούμενα ὑπὸ τοῦ καύματος, καὶ ὀξεῖ τῇ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαραμάντες ἐπειδὰν τὰ σῖτα κατεναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν οὐδὲν ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγεῖσα, δύσοδος, καὶ ἄπορος γένηται. εἶτα ὥσπερ οὖν ὀρνίθων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μὴ τὸ ἄγρας. ἀφυκτα γάρ ἐστι, ὡς ὁ ἥλιος ἀνακαύσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τὰ σῶματα τὴν χώραν, ὑπερζέσῃ, ἀκμαιοτέρων τὴν ἀκτῖνα ποιησάντων, ἅτε πρὸς τὴν νοσοῦσαν προσπεφυκυῖαν. πρόφη γὰρ αὐτὴ τοῦ πυρός. καίτοι πάντα ὁπόσα εἶπον, τὸ θάλπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἦσσον ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δέδοκται. λεχθησομένων δὲ καὶ ἀπὸ τούτου φύσεως πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἑρπετὰ γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέ-

homini sitibundo potabiles. Ea igitur ob causas est inhabitata. Et quo tandem pacto inhabitari posset locus ita implacidus, tam sterilis, multoque squalore infectus: cum ipse calor, & aeris medium sit ardens & igneus? Praeterea praefervida arena, prorsus inviam regionem facit. Solitudinem ramantes iis locis finitimi, gens levis, & frugalis, homines in tentoriis degentes, venatione plurimum viventes, nonnunquam irrumpunt venantes circa solstitium hybernum, maximè ubi Deum pluisse observarunt, quo tempore magna pars ardoris est extincta, & madefacta arena, & quodammodo pervia reddita. Venantur autem onagros, magnos struthiones humi volantes, cum primis simias, & nonnunquam elephantos. Hæc enim animantia sola sitim perferunt, diuque immodici fervidique solis molestias sustinent. Sed enim Garamantes posteaquam commeatum cum quo venerant, consumpserunt, ilico revertuntur, metuentes ne arena iterum incensa illis intercludat, aut difficiliorem reddat reditum: deinde sibi tanquam in reti comprehensis, unà cum præda sit pereundum. Nam effugere non datur, si sol humore subtracto, & regione celerrimè exsiccata, radiis ardentioribus emissis, tanquam humido, quod est ignis nutrimentum, acuminatis efferveſcat. Atqui quæcunque dixi, calor, sitis, solitudo, nihil habere quod ex terra capias, minus gravia vobis esse videbuntur, quàm quod dicturus sum: atque ob id fugienda prorsus illa regio: quam reptilia varia, magnitudine ingentia, multitudine plu-

rima,

χεσι, καὶ πολλὴν πάμπαν, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, ἔτ' ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῶν ψάμμων. τὰ δὲ, ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσκαλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεραῖαι, καὶ βασκάνιαι, καὶ ἄκοντιαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος διττόν. τὸ μὲν ἕτερον, ἐπίγειόν τε, καὶ πεζὸν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον. ἕτερον δὲ, πτερωτὸν, καὶ ἕλειον, καὶ πτηνόν. ὑμμόκλειον δὲ, οἷα ταῖς ἰκτῖσι, καὶ τίτλιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πλεῖστα. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπτόμενα, σὺν δύσοσίῳ ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην. τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ δίψας ἐστὶν, ὄφις ὑπὸ πάνυ μέγας, ἐχιδνῆ ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸ ἰὸν παχύς, ὀδυνῶσι μὲν ἀλήκτως ἑπόμενον ζῴοις. σκληρά τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρησι ποιεῖ. καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι. τὸ δὲ μέλιστα κακὸν πονεῖν, καὶ κακοτυχὲς αὐτοὺς, ἐκεῖνό ἐστι, ὁμοίωμα πάσχειν τῷ ἑρπετῷ. διὸ ὧσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν. καὶ τὸ δυσδιξόπτους, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται δ' ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἢν γὰρ σβέσωσι ποτὲ τὸ δίψος, ἢν λύσῃ τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Γέρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχῃς, ἀλλὰ ἀφοσιωμένοις ἐπιρρόων τὴν νόσον. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβέννυσι, λέγουσιν ἰατροὶ παῖδες ἐκείνῳ τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἕπεσθαι ὀδυνῶντα τῷ ποτῷ, ὀξυκίrima, forma terribilia, & veneno inexpugnabilia depascuntur: alia quidem in imis arenæ latibulis demersa: alia in summo scatentia, scilicet physalli, aspides, viperæ, ceraſtæ, bupresteſ, jacula, amphisbenæ, dracones, & duplex scorpionum genus: unum terrestre, pedibus ingrediens, permagnum, vertebris abundans: alterum verò aërium, & volatile, membraneis alis, quales sunt viverris, cicadis, & vespertilionibus. Multæ hujusmodi volantes aves, inaccessam reddunt Libyam illam. Sed serpentum omnium quos arena nutrit, nocentissimus est dipsas, non admodum magnus, viperæ simili, violento morsu, veneno crasso, dolores statim inducens indesinentes. Etenim & incendit, & putrefacit, & ardere facit: & qui icti fuerint, clamant sicuti qui in igni jacent. Sed quod maximè affligit, & torquet, illud est, quòd huic reptili cognominem affectum patiuntur. Etenim inextincta siti cruciantur: & quod maximè est mirum, quo plus biberint, eo magis potum expetunt: & multò plus ipsis bibendi cupiditas intenditur. Nec sitim unquam extinxeris, tametsi totum Nilum, Istrum-ve potandum præbueris, sed morbum irrigando incendes magis: quemadmodum siquis ignem oleo extinguere conetur. Dicunt medici illam esse causam: quòd crassum cùm sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humi-

1 Οἷα ταῖς ἰκτῖσι, καὶ τίτλιξι] Notandum est *ictides* seu *viverras* absurde poni inter Animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτῖσι & τίτλιξι, id est, *viverris & cicadis*, omnino legendum ταῖς ἐλείοις, καὶ τίτλιξι *locustis & cicadis*, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sac. Script. part. 2. lib. IV. cap. XXIX. *Alm.*

κλῶν μέγιστος, ὑγρότερον ὡς τὸ εἰκὸς καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχεόμενον. ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πεπονθότα εἶδον. μηδὲ ὦ γοῦν, ἰδοὺ μὲν ὅτῳ νοσάζομεν ἄνθρωπον. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐπέβαν τῆς Λιβύης πεπαρφάμην, εὖ ποιῶν. ἐπέρασμαι δὲ καὶ πολλά, ὅ μοι τὸ ἑτοῖμον πῆς ἔλεγχε, αὐτὸς [1]ἐπὶ σήλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς ἄπωθεν Λιβυστικοῦ. ὃς ἐκ Λιβύης ἔφη, ἀπίων εἰς Αἴγυπτον, ὁδὸν τὴν μεγάλην σύρων ἐποιεῖτο τὴν πορείαν. ὁ γὰρ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφρον εἶναι τὴν ἠϊόνα, ἐπ' αὐτῇ τῷ πλύσματι, καὶ σήλην ἐφεστάναι, δηλοῦσαν ὃ ὀλέθρου τὸ τρόπον. κεκολάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μάλα τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν οἱ λίμνην ἔχοντα, καὶ δεδυκότα ὑδατος, ὡς πίοι δῆθεν. τὸ δηλούμενον δ', τὴν δυσάλυκτον ἐμπεφυκέναι αὐτῷ τὴν ἀσθένειαν τῷ ποδὶ καὶ πολλὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῷ. πλησίον δ' ὠὰ κεῖσθαι οἷα τὰ στρουθῶν ἐκείνων, ἃς ἔφασαν θηρᾶν τοὺς Γαραμάντας. γεγράφθαι δὲ πρὸς τὰ πέρασμα, καὶ χείρονα δ', καὶ αὐτὸ εἰκεῖν,

midius, ut verisimile est, redditum, & latissimè diffusum. Ego equidem neminem hoc affectu laborantem vidi. Et faxint Dii quenquam his cruciatibus conflictantem videam. Et rectè fecì, quòd nusquam ingressus sum Libyam. Verum audivi epigramma, quod amicorum aliquis se legisse dicit in cippo viri hoc modo perempti: qui ex Libya, inquiebat, iter in Ægyptum faciens magnam syrtim præteribat: neque enim alia est via. Hic se ad littus in sepulchrum incidisse, propter ipsum fluxum, & cippum stare mortis modum declarantem. Sculptum enim in eo esse hominem quendam, qualem pingere solent Tantalum in palude stantem, & aquam haurientem, non aliter ac si biberet: bestiam autem nempe dipsada ipsi adhærentem, pedi esse implicatam: tum mulieres aquam ferentes simul multas aquam in ipsum effundere. Iuxta verò posita esse ova qualia struthionum illorum, quos dixi Garamantas venari. Est autem adscriptum epigramma, quod referre non erit alienum.

Τοῖα παθὼν τάδε οἶμα καὶ Τάνταλον αἴθοπα ἰὼ
Μηδαμᾷ κοιμίσαι δίψαλέῳ ὀδύνῳ,
Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίδυ σὺν ἀπάλῃσι,
Αἰὲν ἐπαντλήσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.
ἔστι δ' ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τὸν ὠόν, καὶ ὡς ἀναριθμεῖται αὐτὰ,

Talia passus erat virus quoque Tantalus atro.
Qui nullo potuit fonte levare sitim:
Tale nec è Danao natas, implere puellas,
Assiduis undis vas potuisse reor.

Sunt præterea quatuor alii versus de ovis, & ut ea tollens, morsas est:

1 Ἐπὶ σήλης] Columna sive basis cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni quam planiciem Strabo libr. 14. vocat τὸ σωλάτου τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροεπιπλείας. Bourd.

2 Τοῖα] Interpres dum legit γὰ pro ἰὼ. nescio quem patrem Tantali facit. Lucius:

Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni. Idem.

1 Ὅμως

ἰδήχθη. ἀλλ' οὖν ἔτι μέμνημαι ἐκείνων. συλλέγουσι γὰρ ἅμα τὰ ὠά, καὶ ἐπιτηδείως πρὸς αὐτοὺς ἔχουσι, καὶ οὐχ ὡς φασιν μόνοι, ἀλλὰ καὶ σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. ἐγὼ δ' ἔχυσι κεφαλοῦσθαι διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δ' μεγάλα εὑρεθείη, καὶ πῖλοι γίγνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἑκάστου. τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκάστου ἁπτόμενον τῆς κεφαλῆς, πῖλός ἐστιν. ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ δίψάδες περὶ τὰ ὠά. καὶ ἐπειδὰν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὰ καταβαίνοντα. ὁδὶ, πρὸς ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἔμπροσθεν εἰρημένα, οἷον ἀεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλάμενος ἀδίκως. ταῦτα δὲ μὰ Δία πρὸς Νίκανδρον τὸν ποιητὴν φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, ἵνα ὅπως ὑμεῖς μάθητε ὡς οὐκ ἀμελὴς γεγένημαι, φύσεις τε λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι. ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς ἂν μάχαιρα αὐτὰ μὴ τύχῃ ἔχειν. ἀλλάμοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίᾳ μὴ δυσχερέσθητε τὴν εἰκόνα ἡμῶν ὅσαν, ὁμοίαν τε ἐκ τοῦ πάλαι πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῶν διψάδων. ὅσον γὰρ ἂν ἐπιπλέον παρέλθω εἰς ὑμᾶς, τοσοῦτο μᾶλλον ὀρέγομαι καὶ πάσχω. καὶ τὸ δίψος ἀρίστην ὑπηκρίσεσθαί μοι. καὶ ἔοικα δή ἐμπλησθεὶς ποτὲ τοιούτου ποτοῦ. καὶ μάλα εἰκότως. ὦ γὰρ ἂν ὕπνου δεηθείη τις, καὶ καταρρεῖ νᾶπυ σὺν τύχῃ; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεὶς ἐκ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ, καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ δήγματι, ἐμφορήματι χαίδην, ὑπερῆς τὸ κρουνῷ τὴν κεφαλήν. εἶτα μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιῤῥέοντα, μὴ ὑπολῖπαν τὴν αὐχόνην τὸ ἀκρόσπωρ, κεχηνότα, ἔτι ἐκ διψῶντα καταλιπεῖν, ὡς διψῶ γε ἐνεστιν

est: sed exciderunt mihi. Itaque ova colligunt, eaque magno studio curant vicini, non tantùm edendi gratia: sed illis evacuatis ut vasis utuntur, & ex iis pocula faciunt. Neque enim, quia arenosa est terra, figulinam exercere possunt. Magnis autem inventis, duo pilei fiunt ex singulis ovis. Alterutra enim dimidia pars capiti sufficiens, est pileus. Ibi ergo ad ova dipsades sunt in insidiis: & quum accesserit homo, ex arena prorepentes, infœlicem mordent. Atque illi accidunt quæ paulò antè dixi, semper bibenti, magisque sitienti, neque se unquam implenti. Hæc per Iovem non differui tanquam æmulus Nicandri: neque ut intelligatis me non negligere notitiam naturæ Libycorum reptilium. Medicorum enim magis ista laus est, quibus hæc scire necesse est, ut adversus ea ex arte opitulari possint. At mihi videor, ac per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici, quo in potum qui à dipsade morsi sunt. Nam quo crebriùs ad vos ito, eo magis itare cupio, & siti intolerabili incendor, mihique videor hujusmodi potu nunquam expleri posse. Idque jure optimo. Vbi enim adeò limpidam puramque aquam consequerer? Quare ignoscite, si & ipse animo ictus hoc morsu jucundissimo & salubernimo abundè me ingurgito, capite scaturigini supposito. Contingat tantùm ut non deficiant quæ à vobis influunt: & non effuso audiendi studio, hiantem, & sitientem relinquatis. Nam quod ad meam erga vos si-

tim

κῳ τἀμῷ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν ἀεί. καὶ γὰρ ὁ σοφὸς Πλάτων, κἀρτῳ οὐδὲς τῶν καλῶν.

tim attinet, nihil prohibebit quominus semper bibam: quidem juxta sapientis Platonis sententiam, Rerum pulchrarum nulla est satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

DISSERTATIO CVM HESIODO.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Cavillatio quadam poëtarum est, qua Hesiodum vanitatis atque mendacii coarguit, quòd cum jactaverit, se à Musis accepisse munus hoc, ut carmine celebraret & præterita, & quæ futura essent, nihil de futuris, quod quidem extet, vaticinatus fuerit, sive hoc invidia quadam fecerit, communicare nolens aliis, quæ ipse accepisset, sive vanitate aliqua, qua, cùm nihil tale à Musis didicisset, ad vulgus tamen hujuscemodi de se jactarit. Ad hanc accusationem fingitur postea Hesiodus respondere, ac tueri sese: cujus rationes postea confutantur. Hujus cavillationis occasio petita est ex Theogoniæ principio, ubi laurum à Musis se accepisse poëta fabulatur.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

Ἀλλὰ ποιητὴν μὲ ἄριστον εἶναί σε Ἡσίοδε, καὶ τῶν θεῶν μισῶν λαβεῖν μὲ τὴν δάφνης, αὐτός τε δείκνυες ἐν οἷς ποιεῖς. ἴσθι γὰρ, καὶ σιτὸν πάνυ. καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν ὅπως ἔχειν. ἐκεῖνο δ' ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δήποτε ἀσθενικὸν ἐπὶ σαυτῷ, ὡς διὰ τοῦτο λάβοις τὴν ἀπιστίαν ἐκείνῳ φθόνῳ θεῶν, ὅπως κλείοις ἐν ὑμνοίης τὰ παρελήλυθότα, καὶ θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν πάνυ σπουδαίως ἐξενίσοχας, θεῶν τε γλῶσσις διηγούμενος, ἄχρι ἐς τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος. ἐπὶ δ', γυναι-

LVCIANVS.

At poëtam præstantissimum esse te Hesiode, & hoc à Musis cum lauro accepisse in iis quæ edidisti, ipsemet ostendis: sunt enim divina & gravia omnia: nosque ita se habere credimus. Illud tamen non abs re quæsiverim, quorsum de te proloquutus, quasi propter hoc divinum illum cantum à Deabus acceperis, ut celebrares & caneres præterita, & prædiceres futura: alterum quidem omnino perfectè expressisti, Deorum genealogiam recensendo, etiam usque ad primos illos, nempe chaos, terram, cœlum, & amorem: præterea mulierum

ῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς, καὶ ὅσα περὶ πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμήτου, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως, τῶν ἄλλων ἁπάντων. θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἐοικὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν, λήθῃ παραδέδωκας, οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος. οἳ μὴ δὲ παρὰ μουσῶν τούτου τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουν χρᾶν τοῖς δεομένοις. ὥστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν, μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, οὐχ ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δυνάσθαι, ἢ αἱ μὲν, ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον φυλάττεις τὴν δωρεὰν, οὐ μεταδιδοὺς αὐτῆς τοῖς δεομένοις. ἢ γέγραπται μέν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολλά, οὔπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδα εἰς ὃν καιρὸν τινα ἄλλον ταμιευόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ μοῦσαι δύο σοι παρέξειν ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν, ἔδοσαν. ἐξ ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα, προτέραν αὐτὴν ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημέναι. ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου Ἡσιόδου, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἄν; πρέπει γὰρ ἂν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δωτῆρες ἐάων εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς φίλοις, καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε, καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας. Ησ. ἐνῆν μέν μοι ὦ βέλτιστε, ῥᾳδίαν ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαί σοι περὶ ἁπάντων, ὅτι μη-

lierum virtutes, tum rei rusticæ præcepta: quæcunque ad Pleiadas, ad arandi, metendi, navigandi, denique aliorum omnium tempora pertinent. Alterum verò, quod cùm humanæ vitæ futurum erat utilius, tum Deorum donis multò convenientius, futurorum dico prædictionem, ne omnino quidem attigisti: sed partem hanc omnem oblivioni tradidisti, nullo modo tua poësi aut Calchanta, aut Telephum, aut Polyidum, aut Phinea imitatus: qui tametsi hoc à Musis non acceperant, futura tamen prædicebant, nec eos rogantibus respondere pigebat. Itaque necesse est te harum trium culparum una esse implicitum. Aut enim mentitus es, quanquam hoc dictu acerbum, Musas tibi fuisse pollicitas fore ut futura posses prædicere: aut illæ promissis steterunt: at tu præ invidia celas, & in sinu servas munus, ne illius egentes participes facias: aut multa quidem istiusmodi scripsisti, nondum tamen in lucem edidisti: haud scio quodnam aliud in tempus eorum usum reservans. Neque enim illud ausim dicere, Musas cùm duo se tibi præstituras promiserint, unum quidem dedisse, dimidium autem promissionis revocasse: dico autem futurorum notitiam: idque cùm ipsam priorem in carmine promisissent. Hæc igitur Hesiode, à quonam alio quàm à te hæc perdiscamus? Decet enim, quemadmodum Dii sunt largitores bonorum, ita & vos qui ipsorum estis amici & discipuli, ea quæ scitis quàm verissimè exponere, & dubia nobis solvere. *Hesiodus.* Tibi vir optime, ad omnia facilè possum respondere: nempe eo-

δὲν ἐπ τ ἐρμαψωδημάων ὑπ' ἐμοῦ, ἰδιον ἐμόν, ἀλλὰ τ μουσῶν. κ ἐ-χρ ὧ σε παρ' ἐκείνων τὰς λογισμὰς ζ τε εἰρημάων, κὴ τ ἀδιαλειμμάων ἁπαιτεῖν. ἐγὼ δ ὑπὲρ μ ὧν ἰδία ἠπιστάμην, λέγω δ ζ νέμειν, κὴ ποιμαίνειν, ζ ἐξελαύνειν, κὴ βοᾶλλειν, κὴ τ ἄλλων, ὅσα ποιμάων ἔργα, κὴ μαθήματα, δίκαιός ἂν εἴην ἀπολογίαζ. αἱ γεμ δ, τὰς αὐτῶν δωρεὰς εἰς τε ἀν ἐπιλάσι, κὴ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται κηλᾶς ἔχειν, μεταδιδάσιν. Ὅμως δ, ὅτι ἀπορήσω πρὸς σε ζ ποιητικῆς ἀσυνολογίας. ἡ γὰρ οἰμαι χρὴ τ ζ τ ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογημάμους, ἁπαντεῖν κ τῶν φυλαττόμ ἑκάστην συντελῆ πάντως τὰ εἰρημάα, κἂν εἴ π σὺ τῆ τ ποιήσεως δρόμῳ προτρέχειν λάβῃ, πικρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, κὴ τ μέτρων ἕνεκα, ζ τ εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δ, ζ τοῦτ' ἔπ' αὐτὸ πυλλάκις λείπομεν, οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατ. σὺ δ, τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς. λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, κὴ τὴν σὺν τῆ ποιεῖν ἐξουσίαν. κὴ τὰ μ ἄλλα, οὐχ ὁρᾷς ὅσα τ ποιήσεως κηλά. σκιοδαλάμους δ', κὴ ἀκμὴνας πυκνὰς σὺλλεγομένους, ζ λαῶν τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. Ἀλλ' ἃ μ' αὐτὰ σὺ, ἀλλ' ἐμοὶ μόνῳ, ἀλλὰ πολλοὶ ζ ἄλλοι τὰ δ ὁμοτέχνη δ ἐμοῦ Ὁμήρου κηλακίζουσι, λεπτὰ ὄντα κημίδη, κὴ μάλιστα μικρὰ ἅττα διεξιόντες. εἰ δὲ ζ χρὴ ὁμόσε χωρεῖν σοὶ τῇ αἰτίᾳ τῶν ὀρθῶν ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀναγνωθῆ ὦ ἑταῖρε τὰ ἔργα μου, κὴ τὰς ἡμέ-

rum quæ cecini, nihil mihi de proprium, sed Musis: à quo æquum erat ut dictorum & actorum rationem postulares. Ego verò super iis quæ privatim scio pascendi inquam, & regendi pecora, à stabulis abigendi, & mulgendi ratione: & liqua sunt alia pastorum opera, & officia, respondere possem. At Deæ suum munera quibus voluerint, & quandiu id rectè se habere putarint, præstare consueverunt. Non tamen erga te mihi deerit poëtica urbanitas. Neque enim utique minutissima quæque perquirendo, à poëtis exigendum est, ut perfecte omnino ad unamquamque syllabam ipsorum dicta respondeant: & siquid in poëseos cursu per imprudentiam elabatur, id acerbè examinandum: sed sciendum nos & metri, & soni concinni causa multa interserere: alia verò plana cùm sint, carmen ipsum nescio quomodo sæpe recipere. At tu nostrorum bonorum maximo nos privas: nempe libertate & fingendi licentia. Atque alia quidem poëseos ornamenta quàm multa sint non vides, verùm minutias quasdam & spinas excerpis, & artas sycophantiæ quæris. At hæc non solus neque in me solum, sed multi etiam alii artis ejusdem professoris Homeri scripta incessunt, admodum tenuia, ac potissimùm minutula quæque persequentes. Porrò si conferendis manibus oportet me rectissimam accusationis defensionem afferre, heus tu, Opera

1 Ὅμως δ ὃκ Νπορήσω πρὸς σὲ ζ ποιητικῆς ἀσυνολογίας] Hæc verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexit, de industria suppressit. Sed proculdubio legendum est ἀκολογίας. Palm.

2 Ἀλλ' ὁμοῦ ταῦτα σὺ] Ἀλλ' ὁμοῦ ταῦτα σύ. Marcil.

1 Ἀγ

ρος. εἶσι γὰρ ὅσα σὺ τῇ ποιήμασι τούτῳ, μαντικὰς ἅμα, καὶ ἀστρονομικὰς προσεπιστήσῃ μοι, τὰς ἀποβάσεις προσδοκᾶν ὑετῶν ὀμβρίων, καὶ πνευμάτων πρατομένων, καὶ τὰ ἀβλεπτούμενα τοῖς ζημίας. καὶ τό, εἴσεις δὲ ἐν φόρμιγξ, παῦροι δέ σε γνήσονται, καὶ πάλιν ὅσα ἀγαθὰ περιέξει τοὺς ὀρθῶς γεωργοῦντας, χρησιμωτάτου τοῦ βίου μαντικὴ νομίζοιτο. Λυ. τοῦτο μὲν οὐ θαυμαστὸν Ἡσίοδε, τὸ πάνυ ποιμενικὸν εἰρηκέναι σοι, καὶ ἀπαλὴν δόξειν ἔριφος τοῖς τῶν μουσῶν ἐπίστοιαν, αὐτὸς δὲ λοξολογίᾳ χαίρειν τὸν ἐπῶν διωκάμορφος. ἡμεῖς δὲ, ὦ τοῦτο τὸ μαντικὸν ἐξ ἀνάγκης σοῦ, καὶ τῶν μουσῶν ἐπεμέμφομεθα. ἐπὶ τίνι τοιούτῳ; πολὺ μαντικώτερον ὑμῶν οἱ γεωργοὶ, καὶ ἄρδεται μᾶλλον ἂν ἡμῖν ὑπὸ αὐτῶν, ὅτι ὑσταίου μὲν Διός, δύναιτ' ἂν τὰ δράγματα. ὧν δ' αὐχμὸς ἐπιλάβοι, καὶ διψήσουσι αἱ ἄρουραι, ἀσθενέστερα μηκαιὰ μὴ ἀφῇ λιμὸν ἐπαναλαβοῦσα τὸ δίψος αὐτῶν. καὶ ὅτι μὲ σιτοῦ θέρος, χρὴ δρέπειν. ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος ἦν, εἰ μὴ ἐπιχειρήσαντες τοῦ σπερμάτων, ἐξέλθοιμεν ἐπὶ τὸ ἄρουρον, ἢ κεῖνο ἐφιέντες τοῦ καιροῦ. ἃ μὲν οὖν ἐγὼ οἶδα κἀκεῖνο μαντικὸν εἶναι, ὡς ὑπὸ μὴ κολύπης τὰ σπέρματα, ἢ ψεκάδων μακελλῶν ἔχειν ἐπιφορὰν τῆς γῆς αὐτοῖς, καὶ πτήσεται τὰ ὄρνια, καὶ ἀθυμήσειν τὸν ἄπαντα θέρους ἐλπίδα. τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἀθυμίαις μὲ, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμφισβήτοι. μανικὸς ἦ, πάνυ πολὺ ἀπόδιὸς μοι δοκεῖ, ὃς τὸ ἔργον, τὰ ἀλήλα, καὶ ἀλαμὴ ἀλαμῶς φασεῖς ἀφιγνύασιν. ὥσπερ τὸ τοῦ Μίνοι ἀφανισθὲν, ὅτι σὺ τοῦ μέλιτος πίθῳ ὁ παῖς ἐστι αὐτοῦ ἀποπνιγόμενον, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς ἀφιεμένου τοῦ Ἀπόλλωνος ὀργῆς

pera mea & dies lege. Cognoscès enim quæ in eo poemate vaticinandi pariter, & divinandi facultate prædixi, quum præsignificavi successus eorum quæ rectè & tempestivè fierent, & damna eorũ quę omitterentur, Et hoc *Corbe feres, paucis mirandus, in horrea fruges.* Et rursus quæ bona consequentur qui agros rectè colunt: utilissima vitæ humanæ putetur ars vaticinandi. *Lu.* Enimvero hoc, admirande Hesiode, pastorale est quod dixisti, verumque reddere videris Musarũ afflatum, quum non possis ipse tuorum carminum defensionem suscipere. Nos autem hujusmodi divinationem à te, & Musis non expectabamus: siquidem talia, vaticinandi multò quàm vos peritiores agricolæ, etiam de illis optimè nobis vaticinarentur, nempe si pluat Deus, fore, ut manipuli uberes proveniant: sed si squalor agros occuparit, & arva sitiant: fieri non posse quin eorum siccitatem fames sequatur. Tum etiam agros æstate colendos non esse, quòd nulla hinc utilitas perciperetur, effusis temerè imbribus: neque demetendas virides adhuc aristas, alioqui fructum inanem inventum iri. Sed neque illud egeat vaticinio, quòd nisi femina operias, & ligonem tenens famulus terram ipsis injiciat, aviculæ advolabunt, omnemque messis spem intercipient. Etenim non aberrabit à vero, qui dixerit hæc esse agricolarum præcepta & documenta: sed à divinatione procul abesse mihi videntur, cujus opus est, obscura, & nullibi uspiam aperta prægnoscere, ut Minoi prædicere futurum ut filius

ejus in mellis dolio suffocetur, & Apollinis iræ causam Achivis

τῶν αὐτίκα, καὶ τὸ δικάζειν ἔτι ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. τοιοῦτοι γὰρ ἡ μαντικὴ. ἐπὶ δὲ τοιούτοις εἴ τις αὐτῇ ἀναλήθειν, οὐκ ἂν φθάνοι καίμενος μείζονα λέγων. ὥστε ἐγὼ γὰρ, καὶ προθήσομαι, καὶ ἄνευ Καστελίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος δελφικοῦ, ὅτι ἂν χειμῶνος ἔτους κρύος ὑπάρχοντος τινος, ὕοντος προσόντι, καὶ χαλαζῶντος ἔτι, καὶ πάλαι ὑπὸ μικρᾶς ἐπιπεσούσης τῷ τοιούτῳ. καὶ τὸν ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι δὲ θέρμη μὴ τοιοῦτος ὡς τὸ εἰκὸς ἐπιλήψεσθαι, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ἂν γελοῖον ἂν εἴη μαντικῆς. ὥστε πᾶς μὲ τοιαύτας ἀπολογίας, καὶ μαντείας, ἄφες. ἐκεῖνο γὰρ, ὃ εἰρήκας ἐν ἀρχῇ, ἵνας ἀφιγμένος ἄξιον, ὡς ἀδὲν ἥδεις τῶν λεγομένων, ἀλλά τις ἔμπροσθεν δαιμόνιος ὑπεσποίησε σοι τὰ μέτρα, καὶ παύου ἀδὲ ὑπεῖπε βέβαιον ὄσα. ἃ γὰρ ἂν τὰ μὲν, ἐπιτελῇ τῶν ὑποσχημένων, τάδ' ἀτελῆ ἀπολίμπανεν.

præsignificare, futurumque anno decimo IIii excidium. Hæc ars divinandi præstat: quæ siquis illi adscripserit, neque me valde dixerit: quum prædicam, & divinabo, etiam absque aqua Castalia, lauro, & Delphico tripode, eum qui obambulaverit nivis hyeme, pluente quoque & grandinante Deo febri algida nonnisi correptum iri. Quodque majoris est peritiæ vaticinandi quam hoc, etiam calorem post hæc, ut verisimile, sequuturum: aliaque id genus multa, quorum meminisse esset ridiculum. Quare apologias ejusmodi, & vaticinia missa facito. Æquum verò fuerit, fortasse, quòd initio dixisti, admittere: quòd nihil eorum quæ abs te dicebantur nosses, sed divinus quispiam afflatus metra tibi suggereret, atque is non admodum firmus: quippe qui non eorum quæ promisisset partem perficeret, partem imperfectam reliqueret.

ΠΛΟΙΟΝ, Η ΕΥΧΑΙ.

NAVIGIVM, SEV VOTA.

ARGVMENTVM.

Irridet hoc dialogo Lucianus cupiditates, & stulta hominum vota, ut qui in iis rebus plerumque felicitatem ponant, eaque sibi expetant, quæ si ipsis contingant, plurimum & molestiæ & periculorum quoque interim habituri sint. Ita enim fingitur hic Admantus primò, divitias, post hunc Samippus potentiam & imperium, postremus autem Timolaus voluptates, & quicquid mundo plausibile videtur, optare. Quorum omnium vota Lucianus ita confutat, ut ostendat quidvis potius quàm felicitatem in his rebus positam esse.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Οὐκ ἐγὼ' λεγον ὅτι θᾶττον τὰς γύπας ἑωλος νεκρὸς ἐν φασεριδ κείμενος, ἢ θέαμά τι τῶν ὀφθαλμῶν Τιμόλαον ἀφελόμενοι, καὶ εἰς Κόρινθον δίοι ἀπιόντι ἡίστια ἀπίνειν; ἀλλ' τοῦτο ὕστερον φιλοθεάμων σύγε, καὶ ἄκνος τὰ τοιαῦτα. Τιμ. τί γὰρ ἔδει σε ποιεῖν ὦ Λυκῖνε, σχολῆς ἄγοντα, πυθόμενον ὅτι ὑπερμεγέθη ναῦν, ἢ πᾶσα δὴ μύριοι εἰς τὸ Πειραιᾶ κατακεκλυκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι γὰρ ἐ σφῶ, σέ τε, καὶ Σάμιππον τοῦτον, μὴ καὶ ἄλλό τι ἐξ ἄστεως ἥκειν, ἢ ὀψομένους τὸ φαλοῖον. Λυ. νὴ Δία ἐ Ἀδείμαντος ὁ μυρρινούσιος εἵπετο μετ' ἐμοῦ· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀπολωλεκὼς ἐν τῷ πλήθει τὸν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῶν νεῶν, ἅμα ἦλθομεν. κἀκεῖνος εἰς αὐτὴν, σὺ μὲν οἶμαι Σάμιππε, πρόσθεν· μετὰ σὲ γὰρ ὁ Ἀδείμαντος ἦν. εἶτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον, ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέρας. καί με λαβὼν τὰ ἀκροβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὤν. τὸ δὲ τούτου ἦν, ὅτι ἐν αὐτῶν εἶδον, ὅτι ἐπεὶ κατεπλεύσαμεν. Σαμι. οἶδα ὦ Λυκῖνε ὅτι ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ἐπεὶ οἶμαι τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ἐν τῇ θαλάμῃ

LYCINVS.

Annon dicebam quòd pridianum cadaver in propatulo positum vultures citiùs lateret, quàm novum aliquod spectaculum, Timolaum, etiamsi uno spiritu Corinthum illi esset curriculo abeundum? propterea spectaculorum es amans, & ad talia impiger. *Timolaus.* Quidnam me vacantem, agere oportebat Lycine, cùm audiviſſem navim ſupra modum ingentem in Piræum appulſam eſſe, unam videlicet earum quibus ex Ægypto in Italiam frumentum importari ſolet? Exiſtimo autem & vos, cùm te, tum hunc Samippum, non aliam ob cauſam ex urbe huc eſſe profectos, quàm ut navigium hoc videretis. *Lyc.* Per Iovem Adimantus quoque Myrrhinuſius comes veniebat: ſed neſcio ubinam ille nunc ſit, in multitudine ſpectatorum errans. Nam ad navim uſque venimus unà, in quam cùm aſcenderemus, tu quidem Samippe præibas, & ſequebatur Adimantus: deinde ego illum, manibus ambabus apprehenſum. Atque ille me per totas ſcalas manu ducens tranſmiſit calceatum ipſe diſcalceatus. Sed ab eo tempore ipſum non vidi amplius, neque intus, nec poſtquam deſcendimus. *Sam.* Scis Lycine, ubi non reliquit, puta quando formoſus ille adoleſcens ex domicilio

1 Α'π' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιτηγῶν] Ex Ægypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde λιβύη σωτειρα Pindar. Iſthm. Odyſſ. 1. Rutilius Itiner. lib. 1.

Quin & fecundas tibi conferat Africa meſſes.

Sic Africa cum ſpicis. Claudian. lib. 2. de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, è Sicilia, Gallia Narbonenſi. *Bourd.*

1 Κεί-

πρόσηλθε, τὸ τῶν κρατήρων ὀρύγμα ἐνδέδεκται, ἀναδεδεμένον εἰς τὸ πίσω τῷ κόμῃ, ἐπ' ἀμφότερα δὲ μετώπου ἀπεσμῆλον. εἰ τοίνυν ἰγὼ Ἀδείμαντον εἶδον, οἷμαι γλαφυρὸν ὄντα τὸν ἐκεῖ θέαμα ἰδών, μακρὰ χαίρειν φράσας τῇ Αἰγυπτίᾳ ναυπηγῷ, ἐνθενδὶ ὁρμῶ τὸ τάχιστον, παρέσεσθαι δακρύων, ὥσπερ εἶπε. πολύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ εἰς τὰ ἐρωτικά. Λυ. καὶ μὴν ἀ πάνυ καλὸς ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν ὁ Ἀδείμαντον ἐκπλήξαι, ᾧ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἐπόνται, πάντες ἐλεύθεροι, τιμώμενοι τὸ φρόνημα, παλαίστρας ἀποπίνοντες, οἷς καὶ δακρύειν ἐστὶν οὐκ ἀγεννές. ἔστω δ' ὅστις τῆς μελαγχρωΐας εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λιπὴς ἄγαν τοῦ σκιλοῦν, καὶ ἐρρίγηκεν ἐπεστυμμένον τι, καὶ σωκρατικός, καὶ ἐπίτροχον, ἀλλ' ὅμως ἐς τὸ πάσχειν ἢ τῷ ψόφῳ, καὶ τῇ φωνῇ τούτῳ. ἢ κόμη ἢ, καὶ ἐς τὴν πίσω ὁ πλόκαμος συστασιαζόμενος, οὐκ ἐλεύθερόν φησιν αὐτὸν εἶναι. Τιμ. τοῦτο μὲν εὐγλωττίας ὦ Λυκῖνε σημεῖόν ἐστιν ἀκριβοῦς, ἡ κόμη. ὥσπερ γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέκουσι. ἐς τε τοῦτο τὸ ἐφηβικὸν ἐν Παλλήνῃ. οἱ θεόγονοι ἡμῶν, εἰς εὐδοκίμου κάλλους ἕνεκα κομᾶν τοὺς γεραιτέρους, ἀναδήμασι κρωβύλλου τὸν τεττιγοφόρον χρυσῷ ἀνειλημμένου. Σαμ. συγγνώσῃ ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀνεμιμνήσκεις τοῦ Θουκυδίδου συγγράμματος, ἃ ἐν τῇ κηρῷ ἐνδεδεμένα ἐκόμιζε, καὶ ἐπιμελῶς ἀνεγίνωσκε. Τιμ. ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐπιμελῶς ἀνεγίνωσκον, καὶ ἐμεμνήμην ἐκείνων, καὶ ἐπεθύμουν ἰδεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ἐπεζήτουν τὴν εἰκόνα, καὶ ἐπεὶ ἐτύγχανον ἀποδημῶν, ἐπέστειλα τοῖς ἐμοῖς, καὶ ἐκόμισαν ἐκ τῆς Ἀθηναίων πόλεως. ἔστι δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, καὶ ἐν τοῖς ἀγάλμασι καὶ ἡ τοῦ Θουκυδίδου εἰκών. Λυ. ἀλλὰ τί ταῦτα ἡμῖν ὦ Τιμόλαε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου; ἐμὲ γὰρ ἐκεῖνος οὐδὲν ἧττον ἐκπλήττει τοῦ Ἀδειμάντου. Τιμ. ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνον ἐγὼ ἐθαύμασα, καὶ ἐπεθύμησα ἰδεῖν, καὶ ἐπεὶ ἐτύγχανον ἀποδημῶν, ἐπέστειλα τοῖς ἐμοῖς, καὶ ἐκόμισαν ἐκ τῆς Ἀθηναίων πόλεως. ἔστι δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, καὶ ἐν τοῖς ἀγάλμασι καὶ ἡ τοῦ Θουκυδίδου εἰκών. Λυ. ἀλλὰ τί ταῦτα ἡμῖν ὦ Τιμόλαε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου; ἐμὲ γὰρ ἐκεῖνος οὐδὲν ἧττον ἐκπλήττει τοῦ Ἀδειμάντου.

cilio prodivit, puro amiculo indutus, religata à tergo coma, ad utramque frontis partem redit. Proinde si Adimantum bene non arbitror illum conspecto tam venusto spectaculo, ei pro more lachrymantem astitisse, cùm in lachrymas ad res amatorias sit propensus: & Ægyptio illi navis fabricatori, navim circumagenti longum vale dixisse. *Lyc.* Atqui non adeò formosus, Samippe, adolescens ille mihi est visus, ut Adimantum percellere potuerit, quem Athenis tot formosi sectantur, ingenui omnes, loquendo garruli, & palæstram spirantes: quibus etiam illachrymari non est ignavum. Hic autem præterquam quòd colore fusco est, habet etiam prominentia labia, nimiumque gracilia crura: loquiturque dissolutum, & incompositum quiddam, continuatis ac volubilibus verbis, Græcè quidem, sed ad patrium morem concitato strepitu, & inflexo vocis accentu. Porrò coma, atque ille à tergo convolutus capillus, haudquaquam liberum esse ipsum arguit. *Timol.* Hoc quidem Lycine, coma videlicet: Ægyptiæ nobilitatis est signum. Omnes enim ingenui pueri eam religant. Et ad pubertatem usque majores nostri Pallenenses, quibus decorum videbatur ut senes comam nutrirent, redimiti crobyllo sub aurea cicada religato. *Sam.* Recte quidem Timolaë Thucydidis commentarios nobis in memoriam revocas: quæ

[1] Κρώβυλον ὑπὸ τέττιγα] Legend. Interpr. Aristophan. ad nub. Tzetz. histor. 301. Chil. 10. *Suid. Crobylus*] Crobylus, crinium plexus in acumen desinens, de quo Thucydides in primo Plut. in libello de Tacente Pythia Tertull. lib. de Veland. virginib. de cicada Atheniensium Greg. Nazianzenus:

Κεκρυφάδας τέττιγα φιλεῖ κισσὸς ἐφέλκειν
Γηγενίδας. Cogn.

I Xe-

πρωοιμίαν ἐξ ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τότε συναπῳκίσθησαν. *Timo.* Ἀτὰρ ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθη ὑπ' ἐμοῦ ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτι ἀρτίως ἐσὸν ἐπὶ πολὺ ἑστηκότες ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην ἀμφὶ τὸν κάλων, εἶτα ἐπὶ τὸ κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς ἀφιέντα, τὸν κεραιάκων ἐπειλημμένον. Σαμι. εὖγε λέγεις. τί δ' ἂν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα; πάρεσκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐθέλεις ἰὼν αὖθις ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον; *Timo.* μηδαμῶς, ἀλλὰ πρόειμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι οἴκαδον ἀποστάντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὑρεῖν ἐδυνάτο. εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὸν ὁδὸν Ἀδείμαντος, κἀκ δίκης ἰόντι, μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀπόκηλητος. Λυ. ὁρᾷτε μὴ σκαιὸν ἦ φίλον ἀπολιπόντας, αὐτὸς ἀπέναι. βαδίζομεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ. Σαμι. καὶ μάλα δοκεῖ, ὡς τῶς ἀντιωχόμενοι τῷ παλαίστρᾳ ἐπικαλούμεθα. ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λόγων, ἡλίκη ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ, ὅσον τὸ τέτταρα μάλιστα τοῦτα, καὶ ἀπὸ δὲ καταγώγιος, ἐς τὸ πυθμένα, ἢ βαθύτατον τοῦ τὸ ἄντλου, εἴκοσι πῆχεσι τοῖς ἑκάστοις. τα δ' ἄλλα, ἡλίκον μὲν ὁ ἱστὸς, ὅσην δὲ ἀνέχει τῶν κεραίαν, οἵαν δὲ πρόσωπον κέχρηται, καὶ σωέχεται, ὡς δὲ ἡ πρυμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἠρέμα καὶ πύλη, χρυσῆν χονίσκον ἐπικειμένη, καὶ ἀνακὸν δὲ, ἀνάλογον ἡ πρῷρα ὑπερέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκύνουσα. quæ ille de veteri nostra luxuria in procemio dixit in Ionibus, quando tum illi simul in coloniam missi fuerunt. *Timo.* At nunc demum in mentem mihi venit Samippe, ubi Adimantum reliquerimus: quando videlicet diu stetimus ad malum sursum spectantes, coria alia aliis superimposita numerantes, & nautam admirantes per funes ascendentem, deinde per antennam supernè tutò currentem, cornibus antennarum apprehensis. *Sam.* Rectè dicis: quid igitur facto hîc opus? utrum hîc expectemus ipsum, an vis ut ad navim abeam iterum? *Tim.* Nequaquam: sed pergamus. Nam verisimile est illum jam præteriisse, in urbem sese recipientem, postquam nos non amplius invenire potuit. Sin minus, viam novit Adimantus, neque metuendum est, ne à tergo relictus, à nobis seducatur. *Lyc.* At videte ne inhumanum sit relicto amico abire. Eamus tamen si Samippo quoque videtur. *Sam.* Etiam videtur, si fortè apertam adhuc palæstram deprehendere poterimus. Sed inter loquendum, quanta navis, viginti & centum cubitorum longitudine, ajebat navis fabricator latitudine verò supra quartam maximè hujus partem: tum à summis foris ad fundum usque, quà profundissima est, juxta sentinam, novem & viginti cubitos alta. Præterea quantus malus, quantam erigit antennam, quali rudente utitur, & astringitur. Vt verò puppis paulatim assurgit inflexa, impositò aureo anserculo: è regione autem æqua proportione prora prominet, in anteriorem par-

1 Χρυσῆν χονίσκον] Sic omnes omnino editiones, legendum tamen est χονίσκον. De chenisco multa Colvius ad Apul. *Bourd.*

κυρμείη, τῷ ἐπάνυμον ἡ νεὼς ἡ ἐν Ἴσιδι τῇ Φαρίῃ ἐκπρῳρεῖ. ὁ μὲν ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ ἡ ἐπὶ τὸ παρόσιον πυραυλὶς, καὶ πρὸ τούτων, αἱ ἀγκυραι, καὶ τροφεῖα, καὶ παρεκβολαῖς, καὶ μὴ τῷ πρύμναι ἀνίκησις, ἀναμφίσβητα πάντα μοι ἐδόκει. καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος, ὅσον ποτὲ ἂν τις εἰκάσειεν, ἐλέγετο ἢ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον τροφὴν. κἀκεῖνα πάντα μικρός τις ἀνθρώπισκος, χρόνῳ ἤδη, πωλοῦντι τὸν λεπτὸν κάμακι τὰ πλινθεῖα προσέφερον. ἐδεήθην μου μοι ἀναβαλέσθαι λόγον, ἤρων εἰμὴ τὸν νόμον. Τιμ. Θαυμάσιος τῷ τέχνῳ, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς, ὑπὲρ τὸ Πρωτέα. ἠκούσατε δ' ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀσὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν; Λυ. οὐκ ἀλλὰ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως σ' ἂν ἀκούσαιμεν. Τιμ. ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τοῦ Φάρου ἀπάραντας ἐν πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἑβδόμαίος ἰδεῖν τὸ Ἀκάμαντος. εἶτα ζέφυρος ἀνέπαυσεν, ἄπνευς χθὲς ἀκμὴν πλαγίως ἄχρι Σιδῶνος. ἐκεῖθεν δὲ, χειμῶνι μεγάλῳ δεινῷ ἐπὶ Χελιδονέας ἀφ' ἧς Αὐλῶν ἐλθεῖν. ἔνθα δὴ ὀλίγου κατεφρύγης δίκην ἀπανθρακώθημεν. οἷα δὲ πολλοὺς καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, πλέοντι τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κῦμα. καὶ μάλιστα περὶ τὰ λίθια, ὁπόταν ἐπιπαρτem longè porrecta, cognomen navi Deam Isidem unicum habens. Cætera enim ornamenta, picturæ, veli parasium ἐπιμέσιον, & ante hæc, anchoram vertendi, & circumagendi instrumenta, & illæ post puppim gubernationes, omnia admiranda mihi visa sunt. Iam & nautarum multitudo cum exercitu comparari posset. Dicebatur autem tantum frumenti ducere, quantum in annuum victum omnibus Atticæ incolis sufficeret. Atque hæc omnia parvus quidam homuncio sentina jam, conservabat, tenui pertica tanta gubernacula circumagens. Nam mihi monstratus fuit calvaster quidam crispus, Heron opinor nomine. *Tim.* Ille in arte sua mirabilis, ut navigantes ajebant, & rerum marinarum Proteo peritior. Audistis autem quo pacto navem huc appulerit? qualia navigantibus acciderint, aut ut ipsos stella servarit? *Lyc.* Nequaquam Timolaë: sed nunc id libenter ex te audierimus. *Tim.* Narravit mihi nauclerus ipse, homo probus, & colloquio benignus. Ajebat autem cùm à Pharo solvissent, flatu non admodum vehementi, septimo die Acamantem vidisse. Exinde zephyro ex adverso spirante, transversos abreptos fuisse ad Sidonem usque. Inde autem tempestate magna jactatos, per angustias illas ad Chelidoneas pervenisse die decima, ubi parum abfuit quin omnes submergerentur. Novi autem ipse qui Chelidoneas aliquando sum prætervectus, quanti se eo loci attollant fluctus, & maximè flante Africo, quando & Au-

1 Ἑβδομαίος ἰδεῖν τὸ Ἀκάμαντος] Acamas mons est & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod à dextris videtur iis, qui Alexandria vel Ægypto versus Rhodum & Asiam navigant. *Palm.*

1 Exa-

λάσσῃ ϵ̓ ἓ νότ. μιτ' ϵ̓κεῖνο γὸ δὴ συμβαίνϵ μϵρίζϵιν τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τ̓ λυκιακῆς θαλάσσης. καὶ ὁ κλύδων ἅπτ ἀπὸ πολλῶν ῥαμφότϵρα τϵὸ τ̓ ἀκρωτηρίου χιζόμϵν. ἀπόξυρϱι δὲ εἰσι πέτραι ϵ̓ ὀξεῖαι, ὥϛϵ διηϱϱῆχθαι τ̓ κλύσμαλα. καὶ φοβϵρώτϵρα ποιεῖ τὼ κυμάτων, καὶ τ̓ ἦχον μέγαν. καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγϵθϵς τῷ σκοπέλῳ. τοιαῦτα ϵ̓ σφᾶς καθαλαβεῖν ἔφασκϵν ὁ ναύκληρος, ἔτι ϵ̓ νυκτὸς ὄσης, ϵ̓ ζόφου ἀκριβοῦς. ἀλλὰ θϵὸς τὼ οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλαυσάντως τὼς θϵούς, πῦρ τι ἀναδῖξαι ἀπ̓ τ̓ Λυκίας, ὡς γνωείσαι τ̓ τόπον ἐκϵῖνον, καὶ πα λαμπρὸν ἀϵίρϱα, Διοσκούρων τ̓ ἕτϵρον, ἐπικαθίσαι τῷ ἀφχιτίῳ, καὶ καταδῦναι τὼ ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἤδη τῷ κρημνῷ προσφϵρομένῳ. τὼτϵῦθϵν ἅπαξ τ̓ ὀρθῆς ἐκπϵσόντας, λῖψ δ' Αἰγαίῳ πλαύσαντας, ἑβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ θϵὸς ἀντίους τὼς ἐτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πϵιραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, ὡς ἑᾷν τῶν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τ̓ Μαλέαν πλώσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ. Λυ. νὴ Δία θαυμάσιόν πνα φῆς κυβϵρνήτην τ̓ ἥρωα, ἢ δ' Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπϵσφάλϵ τ̓ ὁδόν. ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντός ϵ̓στιν; Τιμ. πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐκϵοησάμην ἔγ. Ἀδείμαντϵ, σί φημι τ̓ μυρίνϵώτϵον, τ̓ Στροβίχου. Λυ. δυοῖν θάτϵρον, ἢ δυσχϵραίνϵ καθ' ἡμῶν, ἢ ὑπϵκφϵύϵι. Ἀδείμαντος γὰρ, οὐκ ἄλλος τίς ϵ̓στι. πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ καὶ θιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκϵῖνο, καὶ ὑ χϱῶ ἡ κϵρά. ἐπιτϵίναμαι δ' ὅμως τ̓ πϵ-

Auſtri partem aſſumpſerit. Nam ab eo loco contingit Pamphilium mare à Lycio dividi: & fluctus ipſi ut pote multis undis, circa promontorium illud velut interſecti (præruptæ autem & acutæ ſunt rupes, & incurſionibus aquarum acuminatæ) & procellas excitant terribiliores, & fragorem magnum: ac fluctus plerumque æquè magnus eſt ac ipſe ſcopulus. At talia ſe deprehendiſſe dicebat nauclerus, cùm adhuc nox eſſet: & caligo profunda: ſed Deos gemitibus ipſorum flexos, & ignem à Lycia oſtendiſſe, ut locum illum agnoſcerent: & ſtellam quandam ſplendidam, Dioſcurorum videlicet alterum, in carchefio conſediſſe, navimque ad ſiniſtram in altum iterum direxiſſe, cùm jam in præceps ferretur. Atque ex eo cùm jam ſemel à recta via excidiſſent, per Ægæum navigantes, ſeptuageſimo die, quàm ab Ægypto ſolverant, adverſus eteſias, per obliquum, & tranſverſe actos in Piræum heri appulſos eſſe, tantum in partem inferiorem abreptos: quos conveniebat Creta ad dextram relicta, ſupra Maleam navigantes, jam in Italia eſſe. *Lyc.* Per Iovem mirabilem dicis gubernatorem Heronem, vel Nereo coætaneum, qui tantum à via aberrarit. Sed quid hoc? an ille eſt Adimantus? *Tim.* Omnino Adimantus ipſe. Vocemus hominem. Adimante, te dico Mirrhynuſium, Strobichi filium. *Lyc.* Ex duobus alterum illi accidit: aut enim nobis eſt infenſus, aut obſurduit. Nam omnino Adimantus ille eſt, neque alius quiſquam. Iam admodum planè video: cùm pallium ipſius eſt, tum inceſſus, & abraſa ad cutem coma. Greſſum tamen acce-

ἐπαῖον, ὡς καλέσωμεν αὐτὸν. ἢν μὴ δ' ἐπακούσῃ λαθόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπανήσεις ἡμῖν ἐπιβοῶσιν; ἀλλὰ δοκεῖς ἐπὶ σπουδαίᾳ τινὶ, καὶ μικρᾷ γε, δεῖ διανοεῖσθαι πρᾶγμα ὡς δεκεῖς ἀνακυκλεῖν. Ἀδει. οὐδὲν ὦ Λυκῖνε χαλεπὸν, ἀλλά μοι καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντι ὑπελήθυσα, ὃ δακεῖσθαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀπενὶς ἂν ὡς αὐτὸν ἀπαυδᾷ τὸ λογισμὸν ἀποβλέποντα. Λυ. τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς ἐπεῖν, εἰ μή τις ἐστὶ δεινὸν ἀπόρρητον. καίτοι ἐπιλέλοιθεν ὡς οἶσθα, καὶ τί μοι μεμαθήκεμεν. Ἀδει. ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν ὡδὶς ὑμᾶς. ὅτω γὰρ μειρακιώδες ὑμῖν δόξῃ τὸ φροντίσαι. Λυ. μῶν ἐρωτικόν τί ἐστιν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ἰὼν λαμπρᾷ τῇ δᾳδὶ, καὶ αὐτοῖς τεπλεσμένοις. Ἀδει. οὐδὲν ὦ θαυμάσιε τοιοῦτον, ἀλλά τινα πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἢν πινὴν μακαρίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσι. καί μοι ἐν ἀκμῇ τῆς εὐσεβείας, καὶ τυφῆς, ἐπέστη. Λυ. σὸν τὸ εὐχλιοήτατον τοῦτο, ἣν οἱ ἐμαῖς φασι, καὶ ἐς μέσον καταθεῖναι φέρον τὸ πλοῦτον. ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τοῦ Ἀδειμάντου τυφῆς. Ἀδει. ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν οὕτως ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν ναῦν ἐπιβάσῃ, ἐπεί σε ὁ Λυκῖνε κατέσησας ἐς τὸ ἀσφαλές. ἐπεμετρῶν γάρ μοι τὸ ἀγκύρας τὸ μέγεθος, σὺν οἷς ἔπλεν ὑμεῖς ἀπέστη. ἐῶν δ' ὅμως τὰ πάντα, ἠρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὁπόσην ἀποφέρῃ ἡ ναῦς τῷ ἐμπόρῳ ὡς ἐπιστολὴν κομίζει ἕτος

acceleremus, ut eum assequamur. Nisi veste apprehensa te convertamus, Adimante, nec clamantes non audiveris? & etiam cogitabundus videris, rem non exiguam, neque parvi momenti cogitatione volutans. *Adim.* Nihil grave Lycine: sed nova quædam cogitatio, quæ inter eundum, mihi in mentem venit, ut ne vos audirem, fecit, dum intentè, ac tota mente in illam incumbo. *Lyc.* Quænam *ista* est? Ne enim graveris dicere, nisi id sit aliquid planè arcani. Atqui initiati sumus, ut scis, & celare didicimus. *Adim.* At pudet me vobis dicere: adeò juvenile *vobis* videbitur id quod nunc cogito. *Lyc.* Num amatorium quiddam est? Neque enim hoc profanis nobis narrabis, sed & ipsis splendida face lustratis. *Adim.* Nihil, ô præclare, istiusmodi: sed opulentiam quandam mihi ipsi affingebam: quam inanem fœlicitatem vulgus appellat: & mihi in summa vi opum & deliciarum versanti, supervenistis. *Lyc.* Proinde illud quod omnibus est in ore, Communis Mercurius inquiunt: & in medio has opes depone. Æquum enim est nos quoque parte aliqua frui voluptatum Adimanti, amici cùm simus. *Adim.* Relictus sum à vobis ubi primùm in navim conscendimus, postquam te Lycine in tuto collocassem. Nam cùm anchoræ magnitudinem metirer, nescio quò à me discessistis. Omnibus tamen perlustratis, quendam ex nautis interrogavi quantum lucri hæc navis in singulos annos domino referret in

1 Κοινὸς Ἑρμῆς] Phrunut. cap. de Mercet. Theoph. Charact. 24. Latinis commune. Seneca Epistola 120. *Quotiesdi aliquid juveni non exspecto donec dicas mihi, ipse mihi dico.* Bourd.

ι Ἐν-

ῆναι τὴν μισθοφορίαν. ὁ δέ μοι
ἔφη ἀπήγγειλε πέλαγος, εἰ ὡς
τελάλαξόν τις λογίζοιτο. τοιοῦτον
ἐπιτηδείων. ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν
τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι,
οἷον ἂν ὁς δύναιμι βίον εὐδαιμονα,
εὖ ποιῶν τοὺς φίλους, καὶ ἐπιπλέων
οἷσπερ ἂν αὐτὸς, οἷσπερ ἄν οἰκέοις ἐπι-
πέμπων. εἶτα ἐν τῷ δώδεκα οἰκίαν
ναν πελάτησιν, οἰκίσαι τι ἤδη ἀνεδε-
μησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ
τὴν ποικίλην, τὴν ἀφ' ἡ Πλιστο-
σθένους πατρῴαν ἀφεὶς,
καὶ οἰκέοις ὠνήμην, καὶ δοῦλος, καὶ
ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δ' ἤδη ἐ
πλεον, ὑφ' ἁπάντων δαιμονιζό-
μενος τ' ἐπόπτων, φοβερὸς τοῖς
ναυτίοις, καὶ μετοναχὴ βασιλεύς νο-
μιζόμενος. ἐπὶ δὲ μοι τὰ τῶν
ναῦν οὐδὲν ζοντι, καὶ ἐς λιμένα πέρ-
σον, ἀπολέποντι, ἐπίστευε ὦ Λυ-
κῖνε, καὶ εὐσαν τ' πλεῖν, καὶ ἀνέ-
τεψας εὐ φερόμενον τὸ σκάφος
ἀρείῳ, τὸ ζεύγος τῇ πνοῇ. Λυ-
κῖνε, ὦ ζηνικὰ, λαβόμβος μὲ
ἅπαξ ὡς τ' σπαθῆσαι, ὡς πα
πειρατῶ, ἢ καὶ ποιήσῃ, ὃς πλεί-
κις τῶν ναυκλήρων εἰρασμην, τοῦτο
οὐ γὴ κ' τὴν οὐ Πειραιᾶς ἐς τὸ
ἄστυ. ἀλλ' ὄρα ὅπως δαμυδήσομαί
σε τὸ ἰσιασμα. πίπτ γὰρ εἰ βλάβ,
καλὸν, καὶ μείζω ἢ αἰγυπτίαν πλοῖα
ἔχ. καὶ τὸ μίσθωσιν, ἀδὲ καλὸν
ὠνάμενα. καὶ τάχα σοι πεν-
τάκις ἐξ Αἰγύπτ κατ' ἔτ ἔκα-
σον σπυρωγέτου σπυρωνίαν. καὶ ὦ
ναυκλήρων ἄριστ, δῆλ εἰ ἀφόρη-
τ ἐμὲ τότε γενησόμεν. ὡς γὰρ
ἐπ' ἐνὸς πλοίου τοσοῦτος ὤν,
παρήκεις βοῶντων, εἰ πίπτ κτή-
σαιο ἐξ τοῦτο τελέσμα πάντα,
καὶ ὠνάλεθρα, ἃ ἢ ὄψ δηλαδὴ τὰς

plurimum. Ille autem, duodecim, inquit, Attica talenta, ſiquis ad minima uſque ſupputarit. Exinde igitur rediens mecum ipſe cogitabam, ſiquis Deorum hanc navem derepente meam eſſe faceret, quam beatam vitam agerem, amicis benefaciendo, & in ea ipſe interdum navigando, ſervos interdum emittendo. Deinde ex duodecim illis talentis, etiam ædes ædificarem, in opportuno loco paulum ſupra Porticum pictam, relicta paterna illa quam juxta Iliſſum habeo: & ſervos, veſtes, vehicula, & equos emerem. Ac jam nunc navigabam, & à vectoribus omnibus fœlix prædicabar, & nautis formidandus, & tantùm non rex exiſtimabar. At tu, dum ea quæ in navi ſunt, componò, & portum eminus aſpicio, ſuperveniens Lycine, opulentiam hanc omnem mihi ſubmerſiſti, navemque ipſam ſecundo voti ſpiritu labentem, ſubvertiſti. *Lyc.* Proinde ô generoſe, correptum me abduc hinc ad prætorem, veluti piratam, aut demerſorem, ut qui tanti naufragii ſim author: idque in terra, quâ ex Piræo in urbem itur. At vide quo ſolatio tuum lapſum levabo. Quinque enim ſi placet, pulchriora & majora Ægyptio iſto navigia jam habe: & quod maximum fuerit, etiam immerſabilia: quæ quinquies ex Ægypto quotannis tibi frumentum importent. At nunc ô nauclerorum præſtantiſſime, jam nunc præ te fers, quàm nobis tum intolerabilis futurus ſis. Nam ſiquidem, unius hujus navigii cùm ſis dominus, nos exaudire clamantes noluiſti, ſi præter hoc, quinque poſſideres, tribus velis inſtructa, & tempeſtatibus invicta, nempe ne aſpiceres quidem amicos. Proinde tu quidem

φίλους. σὺ μὲν ὃν διπλοῦ ἂν βίλλωνα ἡμεῖς δ', ὃ Πειραιεῖ καθεδούμεθα, καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου, ἢ Ἰταλίας πλεοντας ἀναχείροντες, εἴ τω τὸ μέγα Ἀδείμαντον πλοῖον τὸν ἴσον τῆς οἴδε. Ἀδει. ὁρᾷς, ὡς τοῦτο ἄκουσον εἰπεῖν ἀ σεσόμενον, οἶδας ὅτι σὺ γελάσῃ, καὶ σκάμμασι προσισθήμενον τῷ δίκῃ. ἆρα ἐπισχεῖς μικρὸν, ἕως ἂν ὑμεῖς ἀναχωρήσητε, ἀποσκιδνεῦμαι πάλιν ἐπὶ τὰ νεώς. πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις ἀσφαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελᾶσθαι. Λυ. μηδαμῶς, ἀλλὰ συμβησόμεθά σοι ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἀποβάθρᾳ. Ἀδει. ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, ἀσφαλῶς. Λυ. σὺ μὲν ὑμεῖς γε ἀσφαλεῖς ἐμοὶ ἔσεσθε. μὴ γὰρ οἴει σὲ μὲν οὕτω ῥᾳδίως τηλικαύτην πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε ἀγοράζοντα, μήτε ναυπηγησάμενον. ἡμεῖς δ', οἷς οὐτίσομεν θεοῖς ἐπὶ πολὺ τοσοῦτος ἀνθρώπους δύνασθαι νεῖν. καίτοι ἀγῶνα ἐς Αἴγινάν ἐπὶ τὴν τῶν Διονύσια τελεστὴν, οἶσθα ἐν ἡλίκῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι πεπλέομεν ἕκαστοι ὀβολῶν δισχιλίων πλήθοντες. καὶ ἐδὴν ἰδυχέρειαν ἡμᾶς συμπλέοντας. νυνὶ δ' ἀναναυτεῖς, εἰ συμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προσελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζᾷς γε ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸ κάλπιον ἐμπλύνει, ἀλλ' οἶσθα ὅστις ἂν, ναυκληρεῖς. ὅτως ἐπᾴρεί σε ἡ οἰκία, ὃν καλῷ τὴν πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, ἐς ἣν ἀπολεῖται τὸ πλῆθος. ἀλλ' ὦ ἄριστε, ἐῶς τὴν Ἴσθμον, κἂν τὰ νεκλᾶσα τοῦτα ταμεῖα πλήσῃς, μίμνησο ἡμῶν ἄγειν αὖ Αἰγύπτιον, ἢ μοῦσαν λαβὲ ἐς Κανώπου, ἢ ἴσως εἰς Μέμφιδος. εἰ δὲ ἡ ναῦς ἐδύνατο, καὶ τὰς πυραμίδων μίαν. Τιμ. ἄλις παιδιᾶς ὦ Λυκῖνε. ὁρᾷς ὡς ἐρυθρὸν ἡ θάλαττα γέγονεν ὑπὸ τῆς δύσεως; ἀλλ' ἀπίωμεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Λυ. ἀπίωμεν.

dem ſecunda navigatione uterer optime: nos autem in Piræo habitabimus, eos qui vel ex Ægypto, vel ex Italia navigabunt, interrogantes, numquis magnum illic Adimanti navigium, Iſidem portans, norit. *Adim.* Vides, ideo præcabat me dicere quid animo verrem, quòd ſcirem fore ut meum votum riſu, & dicacitate proqueremini. Quare quum hic aliquantulum ſubſtitero donec vos progreſſi fueritis, hinc iterum mea in navi navigabo. Nam multò ſatius eſt cum nautis me colloqui, quàm hîc à vobis irrideri. *Lyc.* Nequaquam: nam tecum illam conſcendemus, ipſi etiam ſubeuntes. *Adim.* At ego ante vos ingreſſus ſcalas ſubtraham. *Lyc.* Proinde nos adnatando ſequemur vos. Ne enim putes facile tibi eſſe tanta navigia poſſidere, quæ neque emeris, neque compegeris. Nos autem à Diis non petituros, ut multa ſtadia poſſimus indefeſſi natare. Atqui primùm etiam in Æginam ad feſtum Dianæ ſcis quàm parva navicula omnes ſimul amici, datis quiſque quatuor obolis trajecerimus: nec tamen ægrè ferebas quòd tecum navigaremus. At nunc indigneris quòd tecum conſcenſuri ſimus, & ſcalas antè ingreſſus ſubtrahis. Petulantem agis Adimante, & in ſinum non ſpuis: neque agnoſcis, quiſnam ipſe ſis qui navim gubernas. Adeò te ſublimem evexit domus iſta, in pulcherrimo urbis loco ædificata: & ſervorum multitudo. At ô bone per Iſidem quæſo, etiam Niliaca ſalſamenta, tenuia iſta memineris ex Ægypto huc nobis advehere, aut unguentum à Canopo, aut Ibin ex Memphide: quinetiam, ſi navis ſufficiet, ex pyramidibus unam. *Tim.* Satis jocorum, Lycine. Videsne ru-

ῥιᾶν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλᾷ τῇ γελοίᾳ ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὀπίσω τὸν εἶναι, καὶ μηκέτι αὐτῷ χαίρειν πρὸς τὸ ἐπιῤῥέον; καὶ ἐπεὶ καὶ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὸν ὁδὸν καὶ τοὺς ἐπιβαλλοντας ἑκάστῳ σταδίους, αὐτίκα μὰ Δία ἂν δοκῇ σοὶ καὶ τοῖς θεοῖς, τὸν κέρματος λάθοι. καὶ ἅμα ἀφροντιστήσομεν, ὥστε ἡδίστην ὑπεξιόντες ἐκποίαν ἐπιστάντες, ἐφ' ὅσον βιλόμεθα εὐ ποιήσαντι ἡμᾶς. πρὸ αὐτοῦ γὰρ ἐκείνου τὸ μέτρον τῆς ἀνίας. καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑπακούσονται παρέχοντες, εἰ ἐν τῇ φύσει ἀπίθανα ἴσης. τὸ δ' μέγιστον, ἐπιδείξεις ἴσως τὸ πρᾶγμα, ὅσης ἂν ἄρα χρήσαιτο τοῦ πλούτου, καὶ τῇ ἀνίᾳ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν ἐν πλουτήσας ἐγένετο. Σαμι. καλῶς ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαί σοι. καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὔξομαι ἅμα ἂν δοκῇ. σὺ μὲ γὰρ Ἀδείμαντον βούλεται, ὃδε ἑρατῶν οἴμοι, ὃς γε δὴ σὺ τῇ νῇ τὸ ἕτερον ποδὸν ἔχει. χρὴ δ' ἐν Λυκίνῳ δοκεῖν. Αν. ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ ἐν βασκαίνειν ἐπὶ τοῖς καινοῖς ἀνοχλεῖν δοκῶ. Αδει. τίς γὰρ πρῶτος ἄρξει; Λυ. σὺ ὦ Ἀδείμαντε. εἶπε μοῦ σὺ, ὅτου Σάμιππος, εἶπε, Τιμόλαος. ἐγὼ δ', ὀλίγου ὅσου ἡμιστάδιον τὸ ὑπὲρ τὸν Δίπυλον ἐπιλήψομαι τῇ ἀνίᾳ, καὶ τοῦτο ὡς οἷόν τε τάχιστα. Αδει. οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἤδιν καὶ ἀκροτέρα ὁ νεώς. ἀλλ' εἶμι ἔξειν, ἐπιμεληθήσομαι τῇ ἀνίᾳ. ὁ δ' Ἑρμῆς ὁ κερδῷος, ἐπισυσπάσει ἅπασιν. ἴσως γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμοὶ, καὶ ὁ φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδιστον κτήμασιν ἀπαίνerubescere Adimantum fecisti, cum adeò multo risu navigium inundaris, ita ut jam sit inexhaustum, nec ei quod influit, amplius resistere queat. Et quoniam adhuc multum nobis viæ restat ad urbem usque, diviso in quatuor partes itinere, suo cuique attributo stadio, postulemus à Diis quæ videbuntur. Ita enim nos laborem viæ non percipiemus, simulque exhilarabimur, perinde ac si in jucundissimum somnium incideremus ultro, quod quandiu volueremus nos beet. Nam penes unumquemque sit voti modus, & supponatur Deos omnia concessuros, & si natura sint incredibilia. Quod autem maximum est, hoc erit specimen ejus qui divitiis & precibus optimè sit usurus: indicabit enim qualis foret, si dives evasisset. *Sam.* Rectè Timolaë, & credo tibi: quumque tempus vocaverit, optabo quicquid videbitur. Nam si Adimantus vult, ne interrogandum quidem opinor, ut qui in navi alterum pedem habeat. Oportet autem etiam Lycino idem videri. *Lyc.* At diteſcamus, si hoc satius, ne communi fœlicitati invidere videar. *Adim.* Quis igitur incipiet? *Lyc.* Tu Adimante: deinde secundo loco hic Samippus, tertio Timolaus: ego verò, paulo ante dimidium stadium quod usque ad Dipylum supereſt, idque quoad fieri poteſt percurrendo, votum incipiam. *Adim.* Proinde ego quidem neque nunc à navi discedam, sed si modò licet, etiam aliquid voto adjiciam. Mercurius autem quæstuosus ille omnibus annuat. Navigium, & quæ in eo sunt, mea sint omnia, onus, mercatores, mulieres, nautæ, & siquid aliud jucundissimum insit ex omnibus

των. Σαμι. λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ. Αδει. τί παῖδα φῄς ὦ Σάμιππε, τὴν ἡμιήτλιν; κἀκεῖνον ἂν ἔχω ἐμός. ὁπόσον δ' ἡ πυρὸς ἐστι, τόσος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίου ἐπίσημον γλυφῶ, τοσοῦτοι θησαυροί. Λυ. τί τοῦτο ὦ Ἀδείμαντε; κερδανεῖς τι σὺ τὸ πλοῖον. εἰ γὰρ ἴσον βάρος πυρῷ, καὶ ἓν ἰσοστάθμιον χρυσίῳ. Αδει. μὴ φθονῇ ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' ἐπειδὰν εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ εὐχή, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην εἰ θέλοις, ὅλην χρυσῆν ποιήσας ἔχε. κἀγὼ σιωπήσομαί σοι. Λυ. ἀλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε καὶ σῆς ἐπιποιήσομαι, ὡς μὴ ἀπολέσῃς ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου. καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια. τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὡραῖον, ἀποπνιγήσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον. Τιμ. θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖνε. οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες, ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὸν γιῶ. ἢ νομίζεις κἀμὲ ῥᾳδίως μὲν πολλοὺς ἀνθρώπους περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸ μειρακίσκιον ἀνὰ τὰ ὠδῖνας, καὶ νεκρόν περ ὄντα παιδίον εἰς τὸ ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὑμεῖς ἀφήκατε; τὸν δὲ Ἀδείμαντον οἰκέτην τὸν νεώτερον, ἀποῤῥίψειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ; Αδει. καὶ σὺ γὰρ Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρεῖς τὰ σκώμματα. καὶ παῦσαι, εἰσιγητὴς αὐτὸς γενόμενος. Τιμ. ἄμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ πνα ὑποσυρῆναι τὴν κλίνην ἀνωρύξαι, ὡς μὴ πρᾶγμα ἔχοις σὺ δὲ πλοίῳ, μεταλλεῖς χρυσίον εἰς τὸ ἄστυ. Αδει. εὖ λέγεις. ἀνορωρύχθω ὑποσυρὰς ὑπὸ τὴν Ἐρμῆν τὸ λίθινον, ὃς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. ὅθεν ἂν κρῖ τὸ Ἡσίοδον, οἶκον τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημοτάτου οἰκεῖν. καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα facultatibus. *Sam.* Nescis te navi habere. *Adim.* Quem istum inquit Samippe, comminiscitur? Ille igitur sit meus. Quantumcumque est frumenti, totus granorum numerus in aurum signatum convertatur, totidemque Darici. *Lyc.* Quid hoc Adimante? Adsimergetur tibi navigium: nam enim idem pondus est tritici, & æqualis numero auri. *Adi.* Ne invideas, Lycine: sed quum ad te pervenerit votum, Parnethem si placet, totam auream facias licet: atque ego tibi tum tacebo. *Lyc.* At ego quò magis in tuto navigares, hoc agebam: ne videlicet omnes unà cum auro periretis. Et quod ad vos attinet mediocriter periclitamini: at formosus ille adolescentulus, suffocabitur miser, cùm natare nesciat. *Tim.* Bono sis animo, Lycine: delphines enim ipsum tergo subvehentes, in terram deportabunt. An tu putas citharœdum quempiam ab illis esse servatum, & hanc tui carminis accepisse mercedem: deinde & alium quendam puerum mortuum, in lithmum à delphine eodem pacto apportatum: Adimanti autem servum hunc novitium nullum habiturum delphinem amatorem? *Adi.* Etiam tu Timolaë imitaris Lycinum, & ingeris dicteria, idque cùm hujus rei sis author. *Tim.* Melius enim esset ut hoc verisimilius fingeres, & thesaurum sub lecto invenisses, ne hoc tibi foret negotii ut ex navi aurum in urbem transferres. *Adi.* Rectè dicis. Effodiatur igitur thesaurus sub Mercurio illo marmoreo, qui nobis in aula est: auri videlicet signati mille modii. Statim itaque juxta Hesiodum: primùm ædes quam maximè insignes habitarem: deinde quæ circum urbem sunt, omnia

με ἀνηποτέμιλω ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι, ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, ἐς ἀεὶ τὸ ἰσθμὸν λέγω, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἴσθμια ἐπιδημήσειμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως, εἴ πῃ τι ἢ σκιερηφὲς, ἢ ἔνυδρον, ἢ εὔκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντῳ ἔσω. ὁ χρυσὸς ἦ, καὶ ὁ ἡμῖν ἐμφαγεῖν τὰ ἦ σκευάμματα, καὶ κύφα, ὡς τὰ Ἐχεκρατίδου, ἀλλὰ διαλιθίνων ἕκαστον τῶν ὀλκήν. Λυ. εἶπε πῶς οἰνοχόον ὀρύξῃ πλῆρες ὕστερον βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτῶ ἀμοργὴν ἢ σύφον, ἀλλὰ στρύφνου τι βάρος ἀναδιδόντος; Ἀδει. ἄνθρωπε, μή μ' ἀπάλυνε τὸν σίχνη. ἐγὼ ἦ ἐς τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς. εἰ ἦ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς ἀλεκτρύονας αὐτούς. Λυ. ὄφελε μόνον μὴ ὥσπερ τὸν Μίδαν, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν, χρυσὸς γίνηται, καὶ πλουτῶν, ἀθλιος ἀπόλῃ, λιμῷ διαφθαρεὶς πολυτελεῖ. Ἀδει. τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον ὦ Λυκῖνε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν αὐτὸς αἰτῇς. ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις, ἁλουργὴς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος. ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδέως. φίλων προσόδοι, καὶ δεήσεις. καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν. καὶ οἱ μὲν, ἕωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω ἑστῶτες κατὰ τάξιν προσκυνήσουσιν. ἐν αὐτοῖς ἦ, καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθόντες γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθέντες ἀξιῶσι, θυρωροὶ ἐπ' ἐφεστῶτες. [1] δύμεγάλοις βάρβαροι προσοιμῴξεσθαι ἐς τὸ μέτωπον σὺν τῶν θυρῶν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιοῦμνια jam coëmissem, præterquam quæ in Isthmo, Delphis, & Eleusine sunt: quæ mari adjacent, circumque Isthmum pauca, certaminum gratia, siquando ad Isthmia me conferrem, & Sicyonium campum: denique quicquid opacum, irriguum, & fœcundum in Græcia fuerit, id omne brevi tempore sit Adimanti: aurum autem concavum nobis sit ex quo cibum capiamus: pocula verò non levia, ut Echecratis illa, sed unumquodque duorum talentorum pondo. *Lyc.* Quo pacto pocillator poculum adeò grave, plenum tibi porrigat? aut quomodo accipies ab eo sine labore, non scyphum, sed Sisyphium pondus illo tradente? *Adi.* Mi homo ne mihi disturba votum. Ego mensas quoque auri solidi faciam, aureosque lectos: & ni tacueris, etiam ministros ipsos. *Lyc.* Vide modò, ne quemadmodum Midæ, ne panis potusque tibi in aurum convertatur, & diteſcendo miser pereas, fame ista pretiosa enectus. *Adi.* Tua igitur verisimilius compones Lycine, quum postmodum optare incipies. Vestis ad hæc sit purpurea, victus quàm maximè delicatus, somnus, quoad fieri potest, suavissimus, amicorum salutationes, & petitiones: & me vereantur, adorentque omnes: atque alii quidem primo statim mane ad fores sursum ac deorsum obambulent. Inter ipsos autem Cleænetus, & Democrates viri clari, quibus accedentibus, & ante alios intrò recipi volentibus, septem janitores adstantes, ingentes barbari, in frontem statim impingant januam, perinde atque ipsi nunc aliis faciunt. Ego

1 Εὐωχίδης βάρβαροι] Syri, Medi, sic enim illos vocabant. Habes præcipuam partem pag. seq. apud Athen. lib. 1. *Bourd.*

σιν. ἐγὼ δ', ὁπότε δόξῃ, πρόκυψας ὥσπερ ὁ ἥλιος, καὶ ἐκείνων μὲ νὴ Δ' ἐπιβλέψομαι τινάς. οἱ δέ τις πίνας, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ βραχέος, φιλοσοφήσομαι τοῦτον. καὶ λαβόμενος, ἥξειν κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δ', ἀποπνιγήσονται οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὡραίους, ὅσον δισχιλίους, ἐξ ἁπάσης ἡλικίας ὁ, τι καλὸν τὸ ἀνθηρότατον. εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσοῦ. διπλῆς γὰρ ὁ ἄκρωρος, καὶ ὁ κοπρεμέ. τράπεζαι μὲν, ἐξ Ἰσπανίας. οἶνος δ', ἐξ Ἰταλίας. ἔλαιον δ', ἐξ Ἰσπανίας ἑκάτερον. μέλι δ' ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα παντοδαπὰ, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, ἑκάστου πτηνοῦ ὄρνις, καὶ Φασιανὸς. καὶ ταὼς, ἐξ Ἰνδίας. καὶ ἀλεκτρυὼν νομαδικός. οἱ δὲ σκιάζοντες ἕκαστα, σοφισταί τινες, περὶ πίμπλησι ἑκάστου χρυσὸς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προποίοιμι, σκύφον, ἢ φιάλην αἰτήσας ὁ οἰκέτην, ἀποφερέτω τὸ ἔκπωμα. οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ ἴροι, καὶ προσκύνημα δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ γὰρ ἔστι τὸ δραμεῖν πεντάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδεῖξαι Διονύσῳ ἐν τῇ πομπῇ. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷ τὰς οἰκείας τὰς ἐμὰς δραμοῦσα τοσαύτας χιλιάδας. τῇ πολλῇ δ' ταῦτα παρ' ἐμοὶ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἄν, αἱ μὲ λάβοιμι, καὶ μύνα ἔκλασαν ἁρπαχθεῖσαι, τῷ μὲ ἀσθ. ἐκφύτ. τῷ δ' μετοίκῳ, ἥμισυ τούτων. δημόσια δ' ἐς κάλλος ἕκαστα, ἑκ βαλανεῖα, ἑκ τὴν θαλάττιον ἄχρι πρὸς τὸ δίπυλον ἥκειν. καὶτοῦτ' ἦν λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ δι' ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖον μου πλησίον ὁρμεῖν, καὶ ἐκφανὲς ὂν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. τοῖς φίλοις δ' ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲ, εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου ἀποστεῖλαι τὸν οἰκονόμον

Ego verò, quando visum fuerit, prospiciens quemadmodum e illorum quidem nonnullos, e aspiciam quidem. Si verò paucos quispiam, qualis ego fui antea pertum thesaurum, illum hæ niter complectar, ac lectum ad cœnam sub tempus venire jube Tum discruciabuntur isti divi aspicientes vehicula, equos, pe rosque formosos circiter bis mill ex omni ætate delectos, ut qui que fuerit maximè floridus. D inde cœnæ in auro appositæ (vi enim argentum, & nihil ad no stram fortunam) ac salsamentum quidem ex Hispania, vinum au tem ex Italia: oleum quoque e Hispania: mel verò nostras ignis expers, opsonia undequaque all ta, sues, lepores, & volatilia quævis, gallina ex Phasside, pavo ex India, & gallus Numidicus. Qui verò singula parant, sophistæ sunt circa bellaria & sapores exercitati. Quòd si cui præbibero, scypho, vel phiala petita qui ebiberit, auferat secum & poculum. Qui autem nunc sunt divites, præ me Iri, & mendici videantur omnes. Neque amplius argenteam quadram, scyphum-ve Dionicus in pompa ostentabit: & maximè quum servos etiam meos argento tam multo uti videbit. Civitati autem à me hæc seponantur. Pecuniarum quidem distributiones, singulis mensibus drachmæ, civi quidem centum, inquilino verò quinquaginta. Publicè verò ad ornatum urbis, theatra, & balnea parabo, & mare usque ad Dipylum adducam, eritque portus, huc adducta per fossam magnam aqua, ut navis mea propiùs appelli, & ex Ceramico conspici possit. Amicis autem vobis, Samippo quidem, œconomum jubebo viginti modios auri signati metiri. Ti-

ἐκάλουσε ἄν. Τιμολάῳ δ', πέντε χρύσινους. Λυκίνῳ δ', χρύσινον, ἀπομνημονεύμενον ἐκ τούτου, ὅτι λάλος ἐστί, καὶ ἐπισκώπτῃ με τὴν δύσιν. τοῦτον ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, πλουτῶν εἰς ὑστερολλῶν. καὶ τρυφῶν, καὶ πάσας ἡδονὰς ἀφθόνως χρώμενος. εἶπον. καίμοι ὁ Ἑρμῆς πολλὰ ἐπραγμάτευσεν αὐτῷ. Λυ. οἶδα δή· ἀλλὰ Ἀδείμαντε, ὡς πόνου σοι δοκεῖ λεπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὗτος πλοῦτον ἀπήρτηται, καὶ διὰ ἐκείνης λεπτοτάτης, κάτω ἂν πεσεῖται, καὶ ἄνθρακες σοι ὁ ἱματιοφὸς ἔσται, Ἀδει. πῶς λέγεις ὦ Λυκῖνε; Λυ. ὅτι ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὁπόσον χρόνον βιώσεται πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτι ὑποκειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι δ' ἂν, ἢ δ' νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυσήσας τὸ ψυχρίδιον, ἄφνω, γυλὶ, καὶ κόρυξι πάντα ἐκεῖνα κατελιπών; ἢ ἐξέλκυσε κατελθοῦσά σοι τὰς μὲ, αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι δ' πλούτου ἀποθνῄσκοντας, οὓς δ', καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ἂν ἄλλου τινὸς βασιλέως τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τῆς Κροίσου, καὶ τοῦ Πολυκράτους, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους, ἐκπεσόντας δὲ βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων; ἵνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τὸ, τὸ ὀφθαλμοῦ ἐχέγγυον οὐκ σοι ἡδύσει, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὁρᾷς πολλοὺς τῶν πλουσίων κακοδαιμόνως ἀμφιγνοίᾳ τοῦ τῆς ἀληθείας, τοὺς μὲ, οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, οὓς δ', τυφλοὺς, ἢ τῷ ὀστοδίῳ τὸ ἀλγοῦντας; ὅτι μὲ γὰρ σὺν ἂν ἔλοιο πλουτῶν δὶς τοσοῦτον πλοῦτον, ὅμοια πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ ἠλιώσθαι ὡς ἐκεῖνος, Timolao verò chœnices quinque, unam Lycino, eamque abraſam, quia loquax eſt, meumque votum irridet. Atque hanc vivere vitam vellem ſupra modum diteſcens, & delicatè agens, omnibuſque voluptatibus copioſè fruens. Dixi. Ac mihi illa velit perficere Mercurius. *Lyc.* Ergo ſcis Adimante, quàm tenui de filo puer iſte Plutus pendeat, quod ſi rumpatur omnia evaneſcent, & carbones tibi hic theſaurus erit? *Adi.* Quî dicis hoc Lycine? *Lyc.* Quia ô optime, incertum eſt quandiu locuples *iis* victurus. Quis enim ſcit an adhuc appoſita tibi menſa iſta aurea, priuſquam manum admoveas, & pavonem, aut Gallum Numidicum deguſtes, exhalata animula abiturus ſis, vulturibus & corvis iſta omnia relinquens? An vis ut enumerem tibi, alios quidem ſtatim, priuſquam divitiis fruerentur, mortuos: alios autem etiam vivos, iis quæ poſſidebant, ab aliquo Deo ſpoliatos, qui hæc ipſis invidebat? An non audis Crœſum, & Polycratem, qui multò te opulentiores fuerunt, brevi bonis omnibus excidiſſe? Sed ut tibi miſſos hos faciam: num tibi valetudinem adeò firmam putas fore, atque conſtantem? An non vides multos divitum doloribus vexatos infœliciter ætatem agere: ac alios ne vadere quidem poſſe, alios autem cæcos eſſe, aut intus affectu aliquo laborare? Nam quòd ne alteram quidem tantam opulentiam poſſidere velles, eademque cum Phanomacho divite iſto pati, pariterque ut ille effœminatus eſſe, ſat

1 Adi. πῶς λέγεις ὦ Λυκῖνε; ὅτι ὦ ἄριστε] Adi. πῶς λέγεις ὦ Λυκῖνε; Lu. ὅτι ὦ ἄριστε. Marcil.

εὖ οἶδα κἂν μὴ εἴπῃς. ἐῶ λέγειν ὅσας ἐπιβουλὰς οἶδα μοῦ τὸ πλοῦτον, καὶ λῃστὰς, καὶ φθόνον, καὶ μίσος τὸ τῶν πολλῶν. ὁρᾷς οἷον σοι παρασκεύασεν αὐτὸν ὁ θησαυρὸς γέγονε); Ἀδει. ἀεὶ σύ μοι ὦ Λυκῖνε, ὑποπτεύεις. ὥστε ὅπου τὴν χοινικίδα ἐπὶ λήψῃ, εἰς τέλος μου τὸ σύριττε ἐπηρεάζων. Λυ. τοῦτο μὲν ἤδη καὶ τὴν πολλὴν τὴν πλουτίων ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς, τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη ὁ Σάμιππος, εὔχου. Σαμι. ἐγὼ γὰρ εἰμὶ, ἠπειρώτης γάρ εἰμι, ἀλλὰ ἐκ Μαντινείας ὡς ἴστε, ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσουμαι χρῆσιν, ἦγε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδυνάτων. ἀδὲ μικρολογήσομαι πρὸς τὸν θεὸν, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον. ἀλλὰ, δυνατὰ γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τοῦ σύριττος, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς ἅδεν ἀνανεύοντων, αὐτῷ δὴ βασιλεῖ χρῆσθαι, ὃν οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκ δεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς ἦρξεν. ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον ἀπὸ λῃστείας ἀρξαμένῳ, ἑταίροι, καὶ συνωμόται ὅσοι τολμηταὶ, πιστοὶ μάλα, καὶ πρόθυμοι χρῆσθαι. εἶτα κατ' ὀλίγον, τολμηρότεροι αὐθαδιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ' ἄλλῃ. εἶτα, χίλιοι. καὶ μετὰ πολὺ, μύριοι. καὶ τὸ πᾶν, εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικόν. ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τὰς πεντακισχιλίους. ἐγὼ δὲ, χειροτονητὸς ὑπ' ἀπάντων αὐθαιρεθεὶς, ἄρχων ἄριστος εἶναι δόξας, ἀνθρώπων ἡγήσομαι, καὶ πρᾶγμα χρηθῆναι, ὡς τοῦτο αὐτὸ καὶ μεῖζον εἶναι τοῦ ἄλλων βασιλέων, ὅτε δεῖται αὐτοχειροδίνου τὸ τραπέζης ἄρχειν, ὁ δὲ

sat scio, etsi non **dixeris**. Ne dico quàm multas insidias cum vitiis conjunctas norim, præ ea prædones, invidiam, & odia apud vulgus obeundum. Vae qualium tibi rerum **author** sit hic thesaurus. *Adi.* **Semper tu** mihi, Lycine, adversarius es: quamque chœnicem etiam accipies, a qui perpetuò meum **votum** rejecteris. *Lyc.* Hoc quidem jam dictum multorum **more detrectas**, & promissum **revocas**. *Sed tu Samippe*, jam opta. *Sam.* Ego verò, Arcas enim sum ex Mantinea in continente habitans, ut scitis, navim quidem **mihi** obvenire non postulabo, ut quam *meis* civibus spectandam exhibere non possem. Neque scrupulosè adeò cum Diis rationem inibo, *thesaurum* petens, & aurum ad mensuram accumulatum. Sed (possunt enim omnia Dii, etiam ea quæ videntur esse maxima: & lex voti quam Timolaus tulit, *jubet nihil* vereri postulare, *tanquam* illis nihil abnuentibus) *postulo* rex esse, non qualis Alexander Philippi filius, aut Ptolemæus, aut Mithridates, aut siquis alius accepto à patre regno, imperavit. Sed mihi à latrocinio primùm exorso, socii & conjurati circiter triginta, fideles admodum, & audaces adsint. Deinde paulò pòst *trecenti*, alii super alios nobis accedentes: postea mille: nec multò pòst, decies mille: postremò tota armatorum summa, quinquaginta millia: equitum autem circiter quingenta millia. Ego verò suffragiis cunctorum antepositus, Imperator optimus esse videar: qui & hominibus præeam, & res administrem: ut hoc utique-ipso jam major sim cæteris regibus, ut pote qui virtute electus fuerim *ad imperii-*

.πρεσβύμην ἡλικίωμαι, ἄκλω ποιήσῃς εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τὸ δειμάντου θησαυρῷ, ὁ δραπλήσιον ἦν τοιοῦτο. καὶ τὸ πρᾶγμα ἐχ ὅμοιον ἦν, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δ' αὐτῷ κτησάμενος τὴν δυναστείαν. ιν. παπαὶ ὦ Σάμιππε, ἡδὺ μὲν ὄν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶ γαθῶν ἁπάντων σύγε ᾔτησας, ἄρχειν ἁπάντων τοσούτων, ἄρχειν δὲ προκριθεὶς ὑπὸ τῶ πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ὁ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα, καὶ φρατρὰν ἐλεήσῃ ἀπατρίδρυτον. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγοῦ τῶ φαλωτῶν, καὶ ἀμφιπόμπα τὸ, τὴν ἱππικὴν, καὶ τὰς ἀσπίδας τὰς ἀσπιδιώτιδας. ἐγὼ γὰρ εἰδέναι οἱ βαδιοῦνται τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπί τινας ἀθλίους πρῶτος ἀφίξεσθαι. Σαμι. ἄκνει ὦ Λυκῖνε. μᾶλλον ἢ εἴ σοι φίλον, ἀκηλέσθω μεθ' ἡμῶν. ἱππαρχὴν γάρ σε τῶ πεντακισχιλίων ἀποφανῶ. Λυ. ἀλλὰ τῶ μὲν τιμῆς ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι. καὶ ὑποκύψας εἰς τὸ περσικὸν, προσκυνῶ σε δεξιαζόμενον εἰς τὴν ἵππου τὰς χεῖρας, τιμῶν τὴν τιάραν, ὀρθὴν ἔτι, & τὸ διάδημα. σὺ δὲ τῶ ἱππομμένων τύπτε τινὰ πρόσωπον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, & κἀδέ ὅλως ἐπιβῶ ἵππου σὺ τῶ σωτῆ χρόνῳ. δίδια τοίνυν μὴ δῆτα σκληπτὸν ἐποτρύνοντες, καθαπερεὶ ἵππον, συμπατηθῶ ὑπὸ τῆ τύρβη ὑπὸ τοσούτων ὁπλαῖς. ἢ & ὑμῶν ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκῃ με, τὸ χαλινὸν ὀδάκων, εἰς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δεήσῃ καθεδεῖσθαί με πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μόνον τι ἄνω, καὶ ἐξεσθαι & χαλινῶ. Αδει. ἐγώ σοι ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶ ἱππέων. Λυκῖνος δ', τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος οὖν ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶ μείζω, τοσούτοις σε μειζόνοις δωρησάμενος.

perandum exercitui, non per successionem hæreditariam accepto regno, ad quod adipiscendum alius laborarit. Nam hoc Adimanti thesauro non dissimile foret, nec ipsa res eodem modo suavis, ut quum aliquis videtur ipse per seipsum assequutus esse principatum. *Lyc.* Papæ Samippe, nihil exiguum, sed bonorum omnium caput petiisti, ut tantæ scutatorum aciei imperes, optimus ipse judicatus à quinquaginta millibus. Talem nobis regem Mantinea, & præclarum imperatorem à se nutriri non animadvertebat. Verùm age, regna, præi militibus, & equestres turmas: aciemque clypeatam adorna. Cupio enim scire quônam ex Arcadia tam multi profecturi sitis, aut contra quos miseros primùm expeditionem facturi. *Sam.* Audi Lycine: imò verò si tibi placet, nos sequere: nam te quinque millibus equitum præficiam. *Lyc.* At pro honore isto, ô rex, gratiam tibi habeo, & Persico more procumbens, adoro te, circumactis post tergum manibus, rectam istam tiaram, & diadema venerando. At tu ex robustis illis aliquem equitatui præfice. Nam à re equestri magnopere sum alienus, neque antehac omnino equum conscendi. Proinde metuo ne tubicine classicum intonante, delapsus ego in turba à tot ungulis conculcer: aut etiam ferocior equus, arrepto frœno, in medios hostes efferat me: aut denique oporteat me alligari ephippio, si super eo manere, & frænum tenere debeam. *Adim.* Ego tibi, Samippe, ducam equites: Lycinus verò dextrum cornu teneat. Meritus autem sum, qui maximos honores abs te consequar, ut qui te tam multis auri

ρθρον ἐπισήμου χρυσίου. Σαμι. ἦ καὶ τοὺς ἱππέας ἐρώμεθα ὦ Ἀδείμαντε τοὺς ἱππέας, εἰ δέξονταί σε ἄρχοντα σφῶν ὑμῖν; ὅτῳ δοκεῖ ὦ ἱππῆς Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀναστήτω τὴν χεῖρα· πάντες ὡς ὁρᾷς ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε ἵππων. Λυκίῳ ἦ, ἐχέτω τὸ δεξιόν. ὑποσὶ ἦ Τιμόλαος, ἐπὶ δὲ κώνου πτερύγι ἦ. ἐγὼ ἦ, κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τοῖς Περσῶν, ἐπειδὰν αὐτοὶ συμπαρορμίσωσιν αὐτοῖς βάλωσι πύας. εὐξώμεθα ἦ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου ἰόντες ἐς τὰ ὄρεινα, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διΐ. καὶ πειθόμεθα τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρωσόμεθα, οὐδεὶς γὰρ ὁ κωλύσων ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκριβῶς κρησόμεθα, ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς ἐμβιβάσαντες, περιπεδύσας δ' ὁ Κεγχρεὰς ἐς σῖτον ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα ἀφορμὴ, καὶ τἆλλα πάντα, ἀφανιοῦμεν τὴν αἰγαίαν ἐς τὴν Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τὴν Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥᾳδίως ἄρχοντες ἀπολιπόντες, πορευσόμεθα ἐπὶ Συρίας ἀφ' Καρίας. εἶτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τὴν Ὀρθωσίαν, καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἄγοιεν ἂν ἐπὶ τὴν Εὐφράτην ἀφικόμεθα. Λυ. ἐμὲ ὦ βασιλεῦ εἰ δοκεῖ, σπεῦσαι τὴν Ἑλλάδος ἡγεμόνιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τὴν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν, σὺν ἂν ἡδέως ὑποιμείναιμι. σὺ δ' ἔοικας ἐπὶ Ἀρμενίους, καὶ Παρθυαίους ἰλάσειν, μεγάλους φῦλα, καὶ τοξικὼ εὖ ἔχα. ὥστε ἄλλου ὀρθοῦς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ ἀντίπατρόν τινα ἐάσον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδος, μή με ἐς ἀφετέρην οἴσῃ,

signati modiis donaverim. Ipsos equites interrogemus, Adimante, num recipere te velint præfectum suum. Cui placet equites, Adimantum hunc velut esse præfectum, ille manum tollat. Omnes, ut vides Adimante, suffragantur tibi. *Præsis* quidem equitatui præfis, Lycus autem dextrum cornu tenebit. Porrò hic Timolaus ad lævum cornu locabitur. Ego verò medium ciem regam: ut *solent Persarum* reges, quando aliquos assidere sibi volunt. Sed jam versus Corinthum progrediamur per montanam viam, Iovem regium comprecati. Ac postquam *ea quæ in* Græcia sunt, omnia subegerimus (neque enim quisquam erit qui nobis resistat oppositis armis, cùm tam multi simus, sed sine pulvere vincemus) conscensis triremibus, & equis in naves impositis (apparatum autem est in Cenchreis frumentum sufficienti copia, & ei ferendo paria navigia, cæteraque omnia) trajiciamus per Ægæum in Ioniam. Exinde sacris ibi Dianæ peractis, & captis civitatibus immunitis, & præfectis ibidem facilè relictis, in Syriam pergamus per Cariam: inde per Lyciam, Pamphyliam, Pisidas, & utramque Ciciliæ oram, maritimam videlicet, & montanam, donec ad Euphratem pervenerimus. *Lyc.* Me ô rex, si placet, Græciæ satrapam relinque: sum enim formidolosus, neque domo longiùs abire libenter sustineam. Videris autem in Armenios & Parthos exercitum esse ducturus, perquàm peritus. Quare alteri alicui dextrum cornu committe: me verò Antipatrum quempiam in Græcia relinque: ne quis etiam me sagitta transigat, mi-

gentes bellicosas, & sagittandi perquàm peritas. Quare alteri alicui dextrum cornu committe: me verò Antipatrum quempiam in Græcia relinque: ne quis etiam me sagitta transigat, mi-

θλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνὰ, ὦδε ἔσται, ὦ Βάκτρε ὑγεμόνι σοι τῶν φάλαγγος. Σαμι. ἀποδιδράσκεις ὦ Λυκῖνε τὸ κεφάλαιον, διλὸς ὤν. ὁ νόμος, ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λάθοι φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τὸ Εὐφρήτου ἤδη ἐσμὲν, καὶ ἡ γεφύρα ἔζευκται, καὶ παρῆμεν ὁπόσοι διελήλυθμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα ὑπήκοα κατέστηται, ὡς ἐμοὶ εἰκάσαι ἔθνη ἐπισυνεχῶντες, οἱδὲ, καὶ ἀπέλασι τὴν Φοινίκιλιν ἡμῖν ὡς τοιοῦτον, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἶτα ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐπισκεψόμενοι, σὺ πρῶτος ὦ Λυκῖνε λαιβάσας, τὸ δεξιὸν ἄκρον. εἶτα ἐγὼ. καὶ μετ' ἐμὲ, ὕστατος Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι δ', τὸ ἱππικὸν ἄγων σὺ ὦ Ἀδείμαντε. καὶ λαβὼν μὲ τὰ μεσοποταμίας, οὐδεὶς ἀπαντήσει ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτοὶ τε, καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι σὺν χερσὶν ἕξουσιν. καὶ ἐπὶ βαβυλῶνα ἐλθόντες, ἀνασκοπήσαντες παρέλθομεν εἰς τὸ ἔσω τοῦ τείχους, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δ' ὦδε Κτησιφῶντα λαγχάνων, ἥκει τὴν ἔφοδον. εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, ἀναπαύζεται, ἱππέας τε ὅσοι πολέσιος μισθοφόρους, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας, ἀκοντιστὰς δ' ὡς οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τέτταρα εἴκοσιν ἱππόβοτος, καίτοι ὅπου ὁ Ἀρμάριος πάρεισιν, ὅτι οἱ καὶ τὴν κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, ὅτι οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' οὐ τὸ πλῆθος, καὶ εὐαριθμία τὰ ἀρχῆς. ὅτου μὲν δὴ τοσοῦτος μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς δ' ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν. Ἀδι. ἀλλ' ἐγὼ μὲν φημὶ δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν, ἀκίνητα τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος. ἡμᾶς δ' τὸ ἱππικὸν, αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα

miserum in parte nuda feriens, circum Susa, vel Bactra phalangi præfectum. *Sam.* Aufugis Lycine cohortem, meticulosus cùm sis: atqui lex jubet ei caput amputari, qui ordinis desertor visus fuerit. Sed quoniam secundum Euphratem jam sumus, & fluvius ipse ponte junctus est: & quæcunque à tergo reliquimus tutò nobis habent, omniaque præfecti occupant, quos unicuique genti superinduxi: atque hi etiam abeunt, nobis interim Phœniciam, Palæstinam, deinde & Ægyptum adjuncturi tu primus, Lycine, transi dextrum cornu ducens: ego deinde, & post me hic Timolaus. Postremò tu equitatum duc Adimante. Ac per Mesopotamiam nullus hostis nobis occurrit: sed ultrò se ipsos, & arces, homines dediderunt. Et quum Babylonem venissemus, præter expectationem intra muros ingressi sumus, ac urbem ipsam tenemus. Rex autem ad Ctesiphontem commorans, adventum nostrum accepit. Proinde Seleuciam profectus, exercitum comparat, equites quamplurimos, sagittarios, & funditores accersens. Renuntiant itaque speculatores, circiter centum myriadas hominum ad pugnam aptorum esse congregatas, & ex his viginti, qui ex equis jaculantur. Necdum tamen Armenius adest, neque Caspii maris accolæ, neque Bactriani: sed vicini tantèm, & qui in regni suburbiis habitant: adeò facilè tot myriadas conscripsit. Tempus igitur est ut videamus quid facto sit opus. *Adim.* At ego quidem censeo oportere vos, pedestrem videlicet exercitum, proficisci ad Ctesiphontem: nos autem equestres turmas, manere hic, & Babylonem asservare.

Sam.

ἀφυλάξοντας. Σαμι. ἀποδειλιᾷς σὺ ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον ἤδη κινδύνου γιγνόμενον; σοὶ δὲ τί δοκεῖ ὦ Τιμόλαε; Τιμ. ἀπάντη τῇ ταχίστῃ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, μὴ δὲ ἀναμένειν ἕως ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, παντελῶς γὰρ αὐτοῖς συμμάχων ἀπηλλάγμεθα. ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσὶν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς. Σαμι. εὖ λέγεις. σὺ δέ τι ὦ Λυκῖνε δοκιμάζεις; Λυ. ἐγὼ σοί φράσω. ἐπειδὴ κεκμηκότες σφόδρα ἐσμὲν ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ὁπόθεν κατηείραμεν ἐωθεν ἐς τὸ Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὴ τριάκοντά που τὰς σταδίους ἀπεκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, καὶ μεσημβρία μάλιστα, σύνιμεν δὲ ἐπὶ τοὺς ἐλαίους [1] ἐπὶ τὸ ἀναμεμαγμένης σήλης κιονίσκου, ἀναπαύσασθαι. εἶτα ὕστερον ἀναστάντας, πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ. Σαμι. ἐπὶ μὲν Ἀθήνησιν ὦ μακάριε ἡμῖν δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ περὶ τῶν πιστῶν καὶ τοσούτοις τραλίοσι κάζησαι περὶ πολέμου βουλευόμενος; Λυ. ὑπέμνησας. ἐγὼ μὲν γὰρ οἰόμην, [2] καὶ σὺ παρὰ τὸ φαινόμενον τὴν γνώμην. Σαμι. εὐθυμεῖσθε δή, εἴ σοι δοκεῖ ἔτι ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μὴ δὲ προδῶσητε τὸ πάτριον φρόνημα. ἤδη γάρ τινες ἔτι οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲ σωθῆναι, ἔφη ὁ Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δέ, ἐπειδὰν σημήνῃ ὁ σαλπιστὴς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα πρώσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπέρχεσθε συμπεζοὶ τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς βολῆς τῶν τοξευμάτων, ὡς μὴ δὲ πλαγιάς λαμβάνωμεν, ἀκροβολισάμενοι ἐντὸς τέλους ἀφετέον. *Sam.* Etiam tu formidas Achate, quum ad periculum prope est ventum. Sed quid tibi videtur Timolaë? *Tim.* Omnibus copiis obviam hosti esse eundum neque expectandum dum illi meliùs pararint, auxiliis undique ipsis accedentibus. Sed duces huc in via sunt hostes, adoriamur ipsos. *Sam.* Rectè dicis. Tu verò Lycine quid censes? *Lyc.* Ego quidem tibi dicam. Posteaquam defessi sumus itinere continuo ex quo mane in Pirœum descendimus, & jam nunc triginta ferè stadia processimus, & solis ardor magnus (nam circa meridiem maximè jam est) hîc alicubi ad oleas, super columnam istam inscriptionibus insignitam residentibus, esse quiescendum: deinde hinc surgentibus, eundum, & reliquum viæ ad urbem absolvendum. *Sam.* Etiam-ne Athenis, ô beate, esse putas, qui circa Babylonem in campo ante muros sedes inter tot milites de bello deliberans? *Lycin.* Submonuisti: ego verò sapere me putabam: & tu, eo quòd sententiam proferres. *Sam.* Accedemus igitur, si tibi videtur: & facite ut fortes viri fortes in periculis, neque patrios spiritus prodatis. Iam enim & hostes pugnam capessunt: quare Enyalius esto tessera. Vos autem postquam tubicen classicum cecinerit, exultantes, & clypeos hastis pulsantes, properate cum adversariis manus conferre: atque intra teli jactum consistite, ut ne plagas accipiamus, dum illis velitari

1 Ἐπὶ τῆς ἀναμεμαγμένης σήλης] Legendum videtur, ὑπὸ τ' ἀναμεμαγμένῃ σήλῃ. Sic ὑπὸ γῆς· ὑπὸ μάλης. & similia. *Menagius.*

2 Καὶ σὺ παρὰ τὸ φαινόμενον τ' γνώμην] Non sine menda. *Marcil.*

ἐαᾷ αὐτοῖς διδόντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνελήλυθεμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὑτούς, Μήδους ὄντας. τὸ δὲ καθ' ἡμέ, ἰσόπαλον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτοῖς. ἢ δὲ ἵππος ἅπασα τὸ βαρβάρων, ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνεται. ὥστε ὦ Λυκῖνε, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς ἴσθι, καὶ τοὺς μετὰ σεαυτοῦ παρακελεύου δεχαῖς τὴν ἐπίλεσιν. Λυ. ὦ τύχης! ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, καὶ μάλ' ἐπιπάδιοι αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνειν. καί μοι δοκῶ, ὡς βιάζονται, αὐτομολήσειν, προσφεύγων ἐς τὴν παλαίστραν, ἔνθα πολεμεῖσθαι ὑμᾶς καλλιπών. Σαμ. μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν ἤδη σὺ τοῦ μέρους. ἐγὼ δὲ ὡς ὁρᾷς, καὶ μαχοῦμαι τοῖς τοῦ βασιλέως. προσκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδοῦναι πάντως αἰσχρόν. Λυ. νὴ Δία ἔτι τετρῶσθαι αὐτίκα μάλα ποσὶς αὐτοῦ. βασιλικὸν γὰρ τὸ πρόβλημα τοῦτο τοῦ ἔρχεσθαι μαχούμενον. Σαμ. εὖ λέγεις ἐπικόλασον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ σὺν εἰς τὰ φαρμακεῖα δεῦρο, ὡς μὴ δὲ τὴν ἄλλην ὕστερον ἄμορφον γένωμαι. πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπειλήσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε, καὶ τὸ ἵππον διέπειρον τὸν λόγχῃ ἀφεὶς; εἶτα τὸν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη μέγας, προσκυνούμενος ὑφ' ἁπάντων, [1] οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν ἡμῖν, καὶ τὸ Ἑλλήνων νόμιμον ἄρξω, εἰς τραπέζης ὀνομαζόμενον. ἐπὶ τούτοις ἄρα σκοπεῖτε ὁσας μὲν πόλεις ἐπώνυμους ἐμαυτοῦ οἰκιῶ, ὁσας δὲ καθελὼν ἐλῶ καὶ κρύψω, αἷ ἂν ὑβρίσωσί με

tari concedimus. Et postquam ad manus ventum jam est, sinistrum cornu, & Timolaus, Medos cum quibus congressi sunt, in fugam verterunt. Ego verò æquo adhuc Marte pugno: Persæ enim sunt, interque eos ipse rex. Vniversus autem barbarorum equitatus, in dextrum cornu nostrum fertur. Quare, ô Lycine, & ipse sis vir fortis, & eos qui tecum sunt, hortare ut impressionem fortiter excipiant. *Lyc.* O fortunam! adversum enim me equites cuncti, solusque visus sum idoneus, qui contrà ferar. Ac mihi videor, si vim adhibeant, transfugiturus esse, in palæstram hinc currens, vos etiamnum belligerantes relinquens. *Sam.* Nequaquam: tu enim ipsos ex parte jam vincis. Ego verò, ut vides, etiam singulari prælio cum rege congrediar. Provocat enim me, & pugnam detrectare, omnino turpe fuerit. *Lyc.* Per Iovem ab eo confestim vulneraberis: nam regium est de regno dimicantem vulnerari. *Sam.* Rectè dicis. At hoc vulnus summam tantùm cutem mihi perstringat, nec in aperta corporis parte, ne postea deformis obdúcatur cicatrix. Cæterùm vides quo pacto incursando una plaga, & ipsum, & equum emissa hasta transadegerim? Deinde amputato capite, & ablato diademate, rex jam factus sum, qui ab omnibus adoror. Barbari me adorent: ego juxtà Græcorum legem imperabo, atque imperator unus nominabor. Præterea cogitate quàm multas civitates mihi cognomines condam, quamque multas per vim captas destruam, siquæ aliquam contumeliam

1 Οἱ βάρβαροι προσκυνήτωσαν ἡμῖν, καὶ τὰ] Οἱ βάρβαροι προσκυνήτωσαν, ὑμῖν καὶ τὰ. Marcil.

τὴν ἀρχήν. ἀπάντων δὴ μάλιστα Κυδίμου τὸν πλούσιον μισηλάσυμεν, ὃς ὅμορός μοι ἤδη ὢν ἐπιδιαίτων καὶ ὀλίγου εἰς τὸ αὐτὸ τῷ ὄρει. Λυ. πέπαυσο ἤδη ὦ Σάμιππε. πολὺς γάρ σε ἤδη μὲ νικήσοντα παλιμπότμῳ μάχην, τὸ Βαβυλῶνι διαβοήτους τὰ ἐπίκλια. ἐκπεδῶ δὴ οἶμαί σοι ἡ ἀρχή. Τιμόλαος δὲ τοῦ μέρους εὐχὰς ὅσας ἂν ἐθέλῃ. Σα. τί δ' ἂν ὦ Λυκίνε, οἴει σοι ἡπάλας δοκῶ; Λυ. δοκῶ μὲν οὖν ὦ βασιλεῦ καὶ βασιλέων ἐπιτυνότερε, καὶ βιαιότερε τοῦ Ἀδιμάντου. πλὴν ὅσον ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα, διπάλαμοι χρύσεα σκαφίδιον ἀποκρίσεα σφοτέοιαν τοῖς συμποτικοῖς. σὺ δὲ, καὶ ἐπιτρώσεις μυρομαχῶν, καὶ ἰδιδίεις, καὶ ἐφεδρεύσεις νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ μόνον γάρ σοι τὰ δορυφορεῖν τοῦ πολέμιον φοβερὰ ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαι, καὶ φθόνος δορυφορεῖν τοῦ σωόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία. φίλος δὲ ἄδεις ἀληθὴς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εἶναι δοκοῦντες εἶναι. ἀπάλαυστος μὲν ἡμῖν ἅπαντες ἦσαν, ἀδὲ ὄναρ τοῦ ἡδέως, ἀλλὰ δέος μόνον, καὶ πορφυρᾶς, χρυσᾷ ποικίλη, καὶ παινία λαμπὴ ὥσει τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι περίοντες. τὰ δ' ἄλλα, κόμματος ἀφορητος, καὶ ἀηδία πολλή. καὶ ἢ χρημαπίζειν τοῖς παρὰ τοῦ πολεμίων ἥκουσι δεῖ, ἢ δικάζειν, ἢ κρίνειν πέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάξαι. καὶ ἤτοι ἀφίξηκί τι ἴδιον, ἢ ἐπιλαυθάσι πίνες τοῦ ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι δὲ δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅλως, ὑπὸ πάντων μᾶλλον, ἢ ὑπὸ σαυτοῦ διδυμιμίζεσθαι. καὶ γὰρ ὦ ἐ τόδε, πῶς ἂ πεπιστὸν, ὅτι ἐ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώπαις, καὶ ὁ πυρετὸς ὁ λεπτὸς σε βασιλέα ὄντα, ὑδὲ ὁ ῥιγαλέος δίδιε τὰς liam regno meo intulerint homnium maximè Cydiam ditem ulciscar, qui cùm iam vicinus esset, agro meo mergit, intus fines paulatim ingrediens. *Lyc.* Desine tandem Samippe. Tempus enim est ut una pugna potitus, victoriæ convium Babylone celebres (sercum stadiorum opinor est tibi imperium) & ut vicissim optet Timolaus quicquid voluerit. *Sam.* Quid igitur Lycine? *qualia tibi* videor postulasse? *Lyc.* Longe, ô præclarissime regum, laboriosiora, & violentiora, quàm quæ Adimantus, quatenus ille in deliciis versabatur, & aurea pocula duorum talentorum pondo compotoribus porrigebat. Tu verò in singulari certamine vulnerabaris, & metuebas, & curis noctu, & interdiu distinebaris. Non solùm enim ea quæ ab hostibus fierent, formidanda tibi erant, sed & insidiæ innumerabiles, & familiarium invidia, odium, & assentatio. Amicus autem nullus verus, sed ad metum omnes, vel ad spem benevolentiam simulantes. Fruitio voluptatum, ne per somnium quidem: sed gloria solùm, & purpura auro variegata, & candida fascia circum frontem, & satellites præeuntes. Cæterùm labor intolerabilis & acerbitas multa. Et vel iis qui ab hostibus veniunt respondendum, vel *jus dicendum*, vel mittenda ad subditos edicta. Et vel gens aliqua defecit, vel ab iis qui degunt extra imperium, fiunt incursiones. Quare omnia timenda, & habenda suspecta. Denique ab omnibus potiùs quam à te ipso beatus prædicaris. Nam hoc quoque annos humile & abjectum, quòd eodem modo cum privatis ægrotas, & febris in nullo discrimine te regem habet, neque mors tuos satellites me-

ρυφόρας. ἀλλ' ἐπισὰς ὁ πόπυ-
τὸς δοκῇ, ἄχθ' οἰμώζοντα, σὸν αὐ-
τῷ δῶρον τὸ διάδημα; σὺ δ' ὅπως
ψηλὸς κρεμασθεὶς, ἀναίσχυντος ἐκ
τῆς βασιλείας θρόνου τῷ αὐτῷ ὁδὸν
ἐπὶ, τοῖς πολλοῖς ἰσόπλευρον, ἐλαυ-
νόμενος ἐπὶ τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χώ-
μασι ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλῃ
λευκοῦ, ἢ πυραμίδι εὐσχήμονι,
τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἀκαιρόθυμα
καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοκαλήματα. εἰ-
κόνας δ' ἀείσας, καὶ νεὼς, ὃς ἀνιστᾶ-
σιν αἱ πόλεις θερμὰ δύσωσι, καὶ τὸ
μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλίγον ἀ-
ποῤῥεῖ, καὶ ἄπρακτα ἀμελήματα. ἰδὲ
δ' ὅπως μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον ἀνθή-
σῃ, τίς ἐπ' ἀφελείαις ἀναλώτῳ
αὐτῶν χρόνῳ; ὁρᾷς, οἷα μὲ ζῶν
ἐπ' ἐξεις πορίσματα, ἡδίως, καὶ
φροντίζων, καὶ μέλων, οἷα δ' ἐμὲ
τὸν ἀπελλαγὼν ἔσῃ; ἀλλ' ἤδη σὺν
αὐτοῖν ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερ-
βάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συ-
νιέναι, καὶ σχήμασι χρῆσθαι εἰδότα.
Τιμ. σκόπει γὰρ ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὔξομαι, καὶ ὅ, τι
ἂν ἀξίωσις τις δυνηθείη. χρυσὸν μὲν,
καὶ ἡσυχίαν, καὶ μεδίμνους νομίσ-
ματος, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους,
ἐκ διάμπαξ ὑπὲρ τὰ ἀρχῆς, ἃ εἰκό-
τως διέβαλες, σὸν αἰτήσομαι. ἀ-
ξίως μὲν γὰρ τούτου γε, καὶ πολλὰς
τὰς ἐπιβουλὰς ἴσχοντα, ἐκ πλέον ἢ
δέον τὸ ἀνιαρὸν τὸ αὐτοῖς ἐμοὶ. ἐγὼ
δ', βούλομαι τὰ ἐμοὶ συντυχόντα μοι
θεῶν πᾶσι δακτυλίοις τοιούτοις τῶν
δύναμιν, ἵνα μὲ, ὥσπερ ἀεὶ ἐῤῥῶσθαι,
καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶ-
ναι, καὶ ἀπαθῆ. ἕτερον δ', ὡς μὴ ὁ-
ρᾶσθαί τὰ ἀδεήμονα, οἷον ἦν ὁ τῆς
Γύγου. τὸ δὲ τρίτον, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ
ἄνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος
ἅμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δυνοίατο,

metuit, sed superveniens quando visum fuerit, te plorantem ducit, non verita diadema? Tu verò ille tam sublimis delapsus, & abreptus à solio regio, eandem viam cum vulgo abis, eodemque honore in mortuorum gregem ageris: tumulum excelsum supra terram, & longam columnam, aut pyramidem depictis angulis insignem relinquens, intempestiva, & insensibilia ornamenta. Imagines autem illæ, & templa quæ colentes civitates erigunt, magnumque hoc nomen, omnia paulatim defluunt, neglectaque abeunt. Quòd si etiam quàm diutissimè perdurarint, quis quæso fuerit amplius eorum fructus, cum sensu careas? Vides, qualia dum vives negotia habiturus sis, metuendo, cogitando, laborando: qualia & post mortem futura sint? Sed jam tuum est optare, Timolaë: ac ut superes istos vide, ut virum prudentem, rerumque peritum decet. *Tim.* Considera igitur Lycine, numquid reprehensione dignum optabo, & quod arguere quispiam possit. Nam aurum, & thesauros, & nummorum modios, aut regna, & bella, & terrores pro imperio, quæ tu meritò reprehendisti, non postulabo. Caduca enim hæc multisque insidiis referta: & plus molestiæ habent, quàm dulcedinis. Sed velim ut Mercurius obviam mihi veniens, annulos det qui vim hujusmodi habeant: unum quidem, ut rectè semper valeam, & corpore sanus sim, insauciabilis, & affectionis expers: alterum autem, ut conspici non possit qui eum obduxerit: qualis fuit ille Gygis: tertium verò, ut robore superem virorum decem millia: & quod onus hominum simul decem millia vix movere possent,

id

τοῦτό με ῥᾳδίως μόνον ἀναλῆψεσθαι. ἔπι ἢ ἐκ πίπτοι, πολὺ μᾶλλον ἐκ γῆς ἀρθήσομαι. καὶ ὡς τοῦτο μοι εἶναι δακτύλιόν τινα. καὶ μὴν ἐς ὕπνον καταστᾶσι, ὁπόσους ἂν ἐθέλω. καὶ ἅπασαν θύραν ἀνοίξω μοι ἀνοιγομένη, χαλωμένου δὲ κλείθρου, καὶ δὴ μοχλὸν ἀφαιρεμένου. τοιοῦτος ἀμφότερος, εἰς δακτύλιος διώκεσθαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔσω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἡδίστος, ὡς ἐρασμιόν εἶναί με, ἀφελεμένου παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναιξί, καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέρασταν, καὶ ὅτῳ μὴ προσειμένος ἐγώ, καὶ ἀνὰ χάρμα. ὥστε πολλὰς γυναῖκας ἂν θρύπτας τέρατα, καὶ ἀπαρτᾶν ἑαυτάς, καὶ τὰ μεμιγμένα ἐπιμεμηνέναι μοι, καὶ δύσμορα εἶναι δοκεῖν, εἴ τινα ἐμὲ μόνον παρασκέψωμαι αὐτῶν. εἰ δ' ὑπεροράσω, κἀκείνας ὑπὸ λύπης ἀπολλυσθαι. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸ Υάκινθον, ἢ Υλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναί με, καὶ πωπτὸν πύρον ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδ' ἐπὶ μέτρον ζῶντα τὸν ἀνθρώπινης βιοτῆς, ἀλλ' ἐπὶ χιλιανὸν ἑκάστοτε γιγνόμενον ἀμείβεσθαι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαιδέκατα ἔτη ἀνανεούμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. ὧδέ γε δέσποτά με, πωπτὸν ἔχοντα. πάντα γὰρ ἐμοὶ ὧν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς φύλακας, καὶ ἀθεατον εἶναι εἰσιών. εἰ δὲ μηδὲν ἐν Ἰνδοῖς, ἢ Υπερβορείοις θέαμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφανῆ μὲν πέλει, ἡδέα δὲ μεταλαμβάνειν ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπτόμενος, ἀπέλαυσον ἁπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπὶ ῥοὺψ, ὑπὸ πτερῶν θεῖον, ὃ Φοινιξ, ὄρνεον ὂν Ἰνδοῖς ἄθεατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ ἢ ἐκ τοῦτο ἑώρων ἄν. καὶ τὰς πηγὰς ἢ τὰς Νείλου, μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον ἡ

id ego facilè solus in manus attollam, præterea pro terra subvectus volem. Atque quoque annulum habeam, in somnum attraham, quos voluero: & mihi accedenti pate omnis janua, laxata sera, & remoto vecte, quæ ambo postes nus annulus. Et quod maximum est, alius sit supra omnes sortissimus, qui me reddat amabilem, obductus pueris formosis, mulieribus, totisque populis: nequequemquam amoris expertem existimat, & cùi non sim desiderabilissimus, atque in ore: ita ut multæ mulieres amoris impatientia se suspendant: meique desiderio adolescentuli insaniant, seque felices putent, si tantum aspexero quempiam ipsorum: si verò despexero, etiam illi mœrore pereant. Denique Hyacinthi, vel Hylæ, vel Phaone Chio sim pulchrior: atque hæc omnia habeam, non brevi moriturus, nec ad humanæ vitæ mensuram victurus: sed per mille annos juvenis ex juvene renascens, ævum exacturus, circa decimum septimum quemque annum, senectutem more serpentum semper exuendo. Nihil enim mihi deerit, quum hæc habebo: siquidem aliena omnia essent mea, quatenus possem & fores aperire, & custodes sopire, & ingressus ipse invisibilis esse. Quod si apud Indos, aut Hyperboreos spectaculum aliquod mirum foret, aut res aliqua pretiosa, aut quicquid esu vel potu jucundum, advehi non curans, sed eò ipse advolans, omnibus ad satietatem usque fruerer. Et quia gryps alata fera, aut phœnix, avis apud Indos à cæteris videri nequit: ego eam viderem. Nili quoque fontes solus scirem, & terræ quicquid

eit

ἧς ἀοίκητον, καὶ εἰ πῃς Ἀντίποδες μὴν οἰκεῖσι, τὸ νότιον δ' γῆς ἡμίσφαιρον ἔχοντες. ἐπ ἦ ἐ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτῶ ἡλίου, ῥᾳδίως ἂν ἴγνοιμι, ἄπαθὴς ὢν τῆ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἥδιστον, αὐδημεσὸν ἀφικέσθαι ἐς Βαβυλῶνα πρὸς σοί κεν εἶπον Ὀλύμπια. ἢ δοιήσιος ἔσ, εἰ τὸ χειμῶ σὺ Συρίᾳ, διαπρῆσσ σὺ Ἰταλίᾳ. εἰ δὲ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμυνάσθαι ἐ τῶτον εἰ δ' ἄφωνος, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτρεφθῆναι τὸ κρανίον. τοὺς τ' αὖ φίλους, εὖ ποιεῖν, ἐπιχέοντα κρημνιζομένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. ἢ μὲν εἴ τις ὑπαρχτὸς εἴη, ἢ τύραννος πολύπους ὑπερῆς, ἀφεμένῳ αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίοις εἴκοσι, ἀφῆκα φέρεσθ' κ' τ' κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς ἢ ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἐξῆ, εἰσιόντα ἀβλαβῆ, κρυπτόμενα ἄπαντας, ὅσῳ ἐκείνου μόνου. οἷον ἦ κἀκεῖνο ἂν, τοὺς πολεμίους ἐπικοτεῖν ἐξω βέλους ὑπερφανησόμενον. καὶ εἰ δέξειέ μοι, προσβαλόντ ἂν τοῖς τετρημένοις, κρυπτὸς τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρέχειν τοῖς φεύγουσιν, ἀναρπάσαι ἀπ' ἀ πρωτῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐπαίζοντα ἂν τ' τ' ἀνθρώπων βίον, ἐ πάντα ἐμοὶ ἦν, ἐ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἢ ἄκρον εὐδαιμονίας ἐσ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλεύθηναι δυνατόν. τῇ μάλιστα μεθ' ὑγείας σὺ μακρᾷ τ' βίω. τί ἂν αὐτιάσαιο ὦ Λυκῖνε ἢ δόξης; Λυ. οὐδὲν ὦ Τιμόλαε. οὐδ' γ' ἀσφαλὲς σκωλῦσαι ἀνδρὶ πανοῦ, ἐ ὑπὲρ μυρίους τῶν ἰχνῶ. ταῦτ' οὖν ἐκεῖνο ἐκεῖνο ἐρησόμενος, εἴ πω ἄλλον εἶδες σὺ τοιοῦτις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερίπτης, χρόνῳ τα ἀθρόα, ὕτω ἀθρόκεκινηκότα τὸν

est inhabitabile: & siqui Antipodes ex adverso habitant, australem terræ partem dimidiam tenentes. Præterea stellarum, lunæ, ipsiusque solis naturam facilè nossem, ut qui ab igne lædi non possem. Et quod omnium suavissimum fuerit, eodem die Babylonem delatus annuntiare possem, quis Olympia vicisset: & si fortè in Syria pransus essem, cœnare in Italia: & siquis mihi foret inimicus, istum ex occulto ulcisci, injecto in caput saxo, ita ut ipsi calvaria comminueretur: amicis contrà benefacere, aurum dormientibus ipsis effundendo. Quin siquis superbus foret, aut tyrannus, dives contumeliosus, sublatum ipsum ad stadia viginti, per præcipitia supernè dejicerem. Cum pusionibus autem, nemine prohibente conversari mihi liceret, cùm videri non possem ingressus, omnesque solis illis exceptis sopirem. Quale verò etiam illud foret, quòd belligerantes tutò spectare possem, extra teli jactum in altum sublatus? Et si videretur, adjungendo me victis, & sopiendo victores, fugientibus ex fuga reversis victoriam præberem. In summa, ludum quendam facierem vitam humanam, omniaque mea forent, Deusque cæteris viderer. Atque hæc summa fœlicitas est, quæ neque perire, neque insidiis peti potest: & maximè cum sanitate per longam ætatem. Quid igitur est, Lycine, quod in hoc voto culpare queas? *Lyc.* Nihil Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari alato viro, & qui robore decem hominum millia superat. Verumtamen illud interrogabo te, ecquem alium videris inter tot gentes, quas volando obcerrasti, virum jam senem mente à statu suo ita dimota, qui exiguo

γκάμιλω, ἐπὶ δακτυλίῳ μικρῷ ὀχούμενον, ὅρα ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπίφασιν πᾶσι, καὶ ταῦτα, φαλακρὸν ὄντα, καὶ τῷ ῥίνα σιμόν. ἀπὸρ εἰπέ μοι ϵ τόδε. τί δή ποτε οὐχ εἷς δακτύλιός σοι ἅπαντα ταῦτα δυνάταί σοι, ἀλλὰ πολύτιμος ἐσεσημμένος βαδῇ, τῷ δρίστρῳ πεφορισμένος καὶ δάκτυλοι ἕνα. μᾶλλον ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δύσῃ ϵ τῶν δεξιῶν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἐνὸς γε ἀναγκαιοτάτου ἐσόδου, ὃς ἐξελήλυθέ σε, παύσῃ μαραίνοντα, τῷ πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀπόξυσας. ἢ τοῦτο μὲν ϵ ὁ ἐλλίσορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωσέπορος πολίς. Τι. ἀλλὰ πάντως ὦ Λυκῖνε, καὶ αὐτὸς εὖξῃ τί ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μαλακὰ οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα, καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συνηθροισμένος τὰς ἄλλας. Λυ. ἀλλ' ἐδέομαι οὐχὶ ἐγώ. ἤκεμεν γὰρ ἤδη ἔσω τὸ Δίπυλον. καὶ ὁ βέλτιστος ἀποστὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν. καὶ σὺ ὦ Τιμόλαε, ἀρίστων μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δ' ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τῆς ἐμοὶ ἐπιτάλασι σταδίοις κατὰ χρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες, ἄλλως τε, σὺν ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπολυμένον πᾶν πλεῖον ἀναζήσαι, μετ' ὀλίγον ψιλὸν τῷ μάζαν ἐσθίειν, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πλοῦς πλεῖος οἰχηται λόπος ἀφέντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε, καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ὕπνου ὀνείρατος ἀνερχόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὑρήσετε, ὥσπερ οἱ τὰς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοὶ ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς σκηνῆς, λιμώττοντες οἱ πολλοί. καὶ ταῦτα, πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες, ἢ Κρέοντες. λυπησθε δὲ ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ

annulo vectus, totos mouere digito movere potuerit, amara omnibus, idque cùm calvum, simoque naso. At vero etiam respondeo mihi: cur tandem annulus omnia ista tibi præ non possit: sed tam multis vectus incedes, finistra per digitos gravata. Imò verò: edit numerus, & necesse erit dextram oneri ferendo succedere. Atqui unus, isque maximè necessarius deest, qui obductus, stultitia cohibeat, multo hoc fistu deterso: alioqui helleboromeracior hausfus, hoc efficere potest. *Tim.* At omnino Lycine, tu quoque jam tandem *aliquid* optabis, quo discamus qualia ista postulaturus, quæ videlicet reprehendi & culpari nequeant *tu qui* alios refellis. *Lyc.* At ego voto non opus habeo. Iam *enim* Dipylum pervenimus: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem singulari prælio *dimicat*: & tu Timolae, dum *in Syria* quidem prandes, *in Italia autem* cœnas, etiam ea stadia, quæ ad *me* pertinebant, absumptistis, rectè sanè facientes: præsertim cùm non probem in breve tempus ditescere, & subventaneam opulentiam dolendo, postmodum tenuem mazam comedere: quod vobis non multò pòst accidet, postquam hæc fœlicitas, magnæque divitiæ vobis relictis avolarint: ipsi autem digressi à thesauris & diadematibus istis, tanquam ex suavissimo aliquo somnio excitati, domi dissimilia omnia inveneritis, perinde ut histriones, regum personas agentes, quorum plerique ex theatro regredientes, fame conficiuntur: idque cùm paulò antè Agamemnones, aut Creontes fuerint. Mœrore igitur afficiemini, ut

ἀδοσέρεται ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς εἰκίας. καὶ μάλιστα σὺ ὦ Τιμόλαε, ἐπότου δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ, ὃ παρώσας ἀφλυδείσης, κρεμᾷ πεσὼν ἀπὸ τοῦ ὑράνου, χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολίσσοντα τὰς δακτυλίους ἐκείνους, ἄπυνθε ἀποῤῥύεντας, τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δ' ἐς τοῦτο ἱκανὸν, ἐνὶ πάντων ἡσυρῶν, καὶ Βαβυλῶνι αὐτῇ, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡπίσατε, τοιούτοις ὄσι, καὶ ταῦτα, φιλοσοφίαν ἐπαινέντες.

ut consentaneum est, vobisque res domesticæ displicebunt: & maximè tibi Timolaë, quando necesse tibi erit idem pati, quod Icarus olim, ut dissolutis alis de cœlo delapsus humi incedas, amissis illis annulis, qui de digitis ultro effluxerint. Mihi autem hoc sat erit, ut pro thesauris omnibus, ipsaque Babylone, suaviter admodum rideam ea quæ optastis, tam præclara scilicet: idque cùm ipsi Philosophiam laudetis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DIALOGI MERETRICII.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Vt in superioribus dialogis, brevioribus quidem illis, Lucianus, cum superorum, tum inferorum res irridet, sumpta, ut videtur, occasione partim ex Homero, & cæteris epicis, partim ex Tragœdiarum quoque scriptoribus, ita in hisce meretricum colloquiis, mulierum quoque vitia, amores, variamque lasciviam persequitur, idque accepta ejus rei occasione, atque materia ex Menandro, & ejus ætatis comœdiis. Eadem enim & illic argumenta tractata esse, ex Latinorum, Terentii ac Plauti conversionibus conjecturam facere licet.

ΓΛΥΚΕΡΑ, ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

GLYCERA ET THAIS.

ΓΛΥΚΕΡΑ.

Τὸν τραλιάτλιν Θαΐ τὸ ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲ Ἀβρόγνιον εἶχε, μῶν ταῦτα ἢ ἠρέσθη ἐμοῦ, τὸ ὑπάρυφον λίνω, τὸ ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν; ἢ ἐπιλέλησαι τὸ ἄνθρωπον; Θα. οἶδα, ἀλλὰ οἶδα ὦ Γλυκίριον, καὶ

GLYCERA.

Vilitem istum Thai, Acarnanem, qui quondam Abrotonum habebat, postea verò me amavit, purpuratum istum dico, nosti-ne ipsum, an oblita es hominis? *Th.* Quidni nossem Glycerium: cùm

σωίπτε μεθ' ὑμῶν πέρυσιν [1] ἐν τοῖς ἁλῴοις. τί δ' τοῦτο; ἐφθονεις γάρ πω δηλαδὴ αὐτῇ διηλλάχθαι. Γλ. Γοργόνα αὐτὸν ἡ παμπόνηρον φίλην δοκοῦσιν εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγοῦσα. Θα. καὶ νὴ σοὶ μὲν σκεῖνο πρόσεστι, Γοργόνας δ' ἑταῖρον ποιεῖν; Γλ. ναὶ ὦ Θαΐ, ἐς τὸ πᾶσμα δέ μετρίως μοι ἤψατο. Θα. ποιηρὸν μὲν ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητόν γε, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. ὅκνει χρὴ ὅτι ἀνιᾶσθαι ἄγαν, ὅτι μίμφεσθε τῇ Γοργόνῃ. ἐδὲ γὸ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο. καίτοι φίλαν ἦτε. ἀπὸ σκεῖνο θαυμάζω, τί ἐς ἐπήνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης δῆτα, ὅντος εἰ μὴ παντάπασι τυφλός ἐστιν. ὃς οὐκ ἐνορᾷ, τὰς μὲν τρίχας αὐτῇ δρακὰς ἔχουσαν, καὶ ἐπιπολὺ δὲ μετώπου ἀπηγμένας. τὰ χείλη δ', πτιλιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τροχηλὸν λεπτῶς, ἐ ἐπίσημοι τὸ αὐτῷ αἱ φλέβες, ἐ ἰὸς μαχρὸς. ἓν μόνον, ὠμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθὴ, ἐ μεσηδὰ πάνυ ἐπαγωγόν. Γλ. οἶσθ' γὸ ὦ Θαΐ τῷ κεφαλῇ πρᾶόν τ' Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσάλεον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς πάσας ὠδὰς ἐπιστωμένη, καὶ τὸν σελήνην κατάγουσα; φασὶ δ' αὐτὸν ἐ πέτεσθαι τὰ νυκτός. σκείνῃ ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τὸ φαρμάκων ἐγχέασα. καὶ νῦν τρυγᾶσιν αὐτόν. Θα. καὶ σὺ ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις. τοῦτον δ', χαίρειν ἔα.

anno superiore vobiscum in hisarvalibus potarit. Sed quid hic? Videris enim nescio quid de illa narratura esse. *Gl.* Gorgona ipsum, sceleſtiſſima ista, quæ mica mea videbatur, subductum à me abstraxit. *Th.* Et nunc hic tecum non amplius conveniat, sed Gorgonam amicam asciscat? *Gl.* Ista est, Thai, nec me quidem hæc mediocriter afficit. *Th.* Malum quidem hoc est, Glycerium, non tamen inopinatum, sed à nobis meretricibus fieri solitum. Proinde neque nimis mœrendum, neque de Gorgona conquerendum. Neque enim Abrotonum tibi priùs ob hoc succensuit: quanquam amicæ inter vos eratis. Sed illud miror, quidnam adeò laudet in ea miles iste: nisi *omnino* cæcus est, qui non viderit illam raro, & in multam frontem deducto esse capillitio: deinde lividis, emortuisque labiis, exili collo, & extantibus *in eo* venis, longoque naso. Vnum solum habet, quòd *procera est*, & recta, ridetque illecebrosum admodum. *Gl.* An tu putas, Thai, Acarnanem illam formæ causa amasse? An nescis, quòd venefica est Chrysarium, mater illius, quæ Thessalas quasdam incantationes callet, ac lunam deducit? Aiunt autem ipsam etiam volare noctu. Illa *in* insaniam vertit hominem, ei temperato pharmaco quod biberet, & nunc ipsum vindemiant. *Th.* Tu quoque Glycerium, alium vindemiabis: istum autem valere sinas.

[1] Ἐν τοῖς Ἁλῴοις] Ἁλῶα Festum Athenienſium agricolarum dictum quodin areis hac die convivium personabat ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit dial. Meretr. Mat. & Musar. Cætera hujus Dialogi diligenter expolivit ad Petron. *Bourd.*

MYR-

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ, ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

MYRTIVM, PAMPHILVS, ET DORIS.

ΜΥΡΤΙΟΝ.

Γαμεῖς ὦ Πάμφιλε τὴν Φίλωνος καὶ ναυκλήρου θυγατέρα. καὶ ἤδη σε μνηστῆρα φασίν. οἱ τοσοῦτοι ὄρκοι ἐς ἄμφω, καὶ τὰ δάκρυα, [1] τὸ ἀκριβὲς πάντα οἴχεται, καὶ ἐπιλέλησαι Μυρτίου τοῦ. καὶ ταῦτα ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κύων μῆνα ἄγοιμι ἤδη. τοῦτο γὰρ ἐκ μόνου ἐπεφυκάμην καὶ σὲ ἐρᾷς ὅτι μὴ τηλικαύτην ἐπιθυμήσας, τὴν μητέρα, καὶ μειρακίου παιδαγωγεῖν δόξας. πρᾶγμα ἐταίρᾳ βαρύτατον. ἐγὼ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεκοῦσαν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἕξω μὲν ἔχων ἀφορμὴν καὶ ἔρωτος· σοὶ δ' οἰκειοῦσι ποτὲ φανησόμενον ἐκεῖνον, ὡς ἄπιστός μοι δοκῶν τὴν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δέ γε καλὴν παρθένον. οἶδα δὲ αὐτὴν ἔναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ μητρὸς, οὐδέπω εἰδὼς ὅτι σὴν αὐτὴν ἔσεσθαι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δὴ δὲ κατέτρωγες ἐκεῖνο αὐτὸν. καὶ τὸ κατόπιν, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἴδε, μή σε λάθῃ, εἰ πάνυ γλαυκὼς ἔχει αὐτώ, μηδ' ὅτι Διόσκοροί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρῶσι. μᾶλλον δὲ τὴν Φίλωνος ἐφορᾷς τὸ πατέρα καὶ νύμφης. τὸ κατόπιν αὐτῆς οἶσθα. ὥστε οὐδὲν ἔτι διαφέρει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Πα. ἔπ σύ λήρεις ὦ Μύρτιον, ἀκάθαρμον, παρθένον

MYRTIVM.

Ducisne uxorem, Pamphile, Philonis nauclerifiliam? imò jam duxisse te aiunt. Tot autem juramenta quæ prætitisti, & lachrymæ illæ, brevi momento evanuerunt omnia, & Myrtii nunc es oblitus, idque Pamphile, cùm octavum jam mensem ex te prægnans sim. Scilicet hoc solum ex tuo amore consecuta sum, quòd tam ingentem uterum gero: & me propediem oportebit prolem alere, rem meretrici gravissimam. Neque enim fœtum exponam, præcipuè si mas nascatur: sed eo nominato Pamphilo, equidem amoris solatium habebo. Tibi verò exprobrabit aliquando accedens ille ad te, quòd perfidus fueris in miseram ipsius matrem. Cæterùm non formosam virginem ducis. Vidi enim nuper ipsam in Thesmophoriis unà cum matre, nondum sciens quòd propter ipsam Pamphilum amplius visura non essem. Proin tu quoque antea ipsam contemplare, faciemque & oculos ipsius vide, ne te postea discruciet, quòd eos admodum cæsios habet, neque quòd distorti sunt, & se mutuò aspiciunt. Imò verò Philonem vidisti, patrem puellæ. Faciem igitur illius nosti: quare nihil amplius opus erit filiam videre. *Pam.* Adhuc te, Myrtium, nugantem audiam, ac nuptias nescio quas nau-

[1] Ἐν ἀκριβεῖ πάντα οἴχ.] Proverb. *Bourd.*

νης, καὶ γάμους ναυκληρικὰς διεξιούσης. ἐγὼ δ', ἢ σιμιλύ τινα, ἢ κεραλῶ νύμφιον οἶδα; ἢ ὅτι Φίλωνα τὸν Ἀλωπεκῆθεν, οἶμαι γὰρ σε ἐκεῖνον λέγειν σε, θυγατέρα ὅλως εἰ ἔχων ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' ἀδὲ φίλος ἐστὶν ἑαυτῷ τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην διηκάσατο [1] περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. πάλαι δ' οἶμαι ὀφείλων τῷ πατρὶ, σὺν ἤχθετο ἀπαιτούμενος. ὁ δὲ, ἐπὶ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτό. ἀδὲ ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δ' ἐγὼ γαμεῖν ἐδεόμην μοι, τὴν δ' Δημέου θυγατέρα τὴν δ' πέρυσιν ἐκπατηγηκότος ἀφεὶς, καὶ ταύτα, πρὸς μητρὸς ἀνεψιὰν οὖσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουν ἄν. σὺ δ' πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ σωτὴρ ἐκεῖνος αὐτὴ ἂ Μύρλον κρανίας τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα; Μυρ. σκοπεῖν δ' γαμεῖς. ὦ Πάμφιλε; Πα. μέμηνας ὦ Μύρλον, ἢ κραιπαλᾷς. καίτοι χθὲς δ' πάνυ ἐμεθύσθημεν. Μυρ. ἢ Δωρὶς αὖτη ἐλύπησέ με. ἐμέμφετο γὰρ ὡς ἔοικε αἰσχρῶς μοι ἐπὶ τῇ μαχείρᾳ, καὶ εὐξαμένη [2] τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, λεσβίαν ἔφη σὺν τοῦτο αὐτῇ. μόλις δ' σὺ αὐτῷ ὦ Δωρὶ λέγε, ἄφρ ἀκήκοας, εἶμι μὴ ἐπαλάσω αὐτά. Δω. ἀλλ' ἐπιτελεῖτε ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμεθα. ἐπὶ γὰρ τὸ Πρυτανεῖον ἐλθόμεν, σύστυχά μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, ὡς φησὶν, ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος, γαμεῖ τὴν Φίλωνος θυγατέρα. εἰ δ' ἀπιστεῖτε, ἴδετε με παρακύψασα ἐς τὸ στενωπὸν ὑμᾶς ἰδεῖν πάνυ καπτομένους, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θορυβοῦντας, καὶ ὑμέναιον ᾄδοντάς τινας. Πα. τί ἂν, παρέκυ-

nauticas commemorantem. Ego autem, aut simam aliquam, aut formosam sponsam novi? an Philonem Alopecensem (illum enim opinor te dicere) filiam habere nubilem? At neque patri amicus hic est. Memini enim de pacto nautico cum cum hoc nuper judicio contendere. Nam tractum opinor debens patri, solvere nolebat. Pater autem ipsum apud nautarum judices accusavit, tum ægre illud exolvit, neque totum, ut ajebat pater. Quòd si uxorem ducere mihi visum esset, Demeæ relicta filia, ejus qui superiore anno exercitum duxit, idque cum mihi sit consobrina Philonis filiam uxorem ducerem? Tu verò unde ista audisti? an fortè ipsa, Myrtium, hoc effinxisti, cum noris quibusdam zelotypiis umbratilem pugnam exercendo? *Myrt.* Nunquid eam uxorem non ducis Pamphile? *Pam.* Insanis Myrtium, aut certè temulenta es: atqui heri non admodum inebriati fumus. *Myrt.* Doris hæc mœrore isto affecit me. missa enim ut lanas ad ventrem emeret mihi, & Dianæ vota pro me faceret, Lesbiam, ait, fortè convenisse se. Quin potiùs huic narra Dori, quæ audisti, nisi tute finxisti ea. *Dor.* At vapulem hera, si quicquam mentita sum. Cùm enim ad Prytaneum venissem, obviam fit mihi Lesbia subridens, atque ait, Amator vester Pamphilus, uxorem ducit Philonis filiam. Ac si credere nollem, jussit ut in angiportum vestrum introspicerem omnia sertis ornata, tibicinas, tumultum, & aliquos qui canerent hymenæum. *Pam.* Quid igi-

1 Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ] Leg. Vlp. ad Demoſt. περὶ Ἀλοπέκης. **Bourd.**

2 Τῇ λοχείᾳ] Ἀρτέμιδι, quæ præſidet λοχείαις ἢ ὠδῖσι. Idem.

1 Ἀνοί-

ψας ὦ Δωρί; Δω. νὴ μᾶλα. τὴ οὖν ἅπαντα ὡς ἦφη. Πα. μαντάνω τἀληθῆ ἀπάτλιον. ὅτι πάντα ἡ Λεσβία Δωρὶ, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ, τἀληθῆ ἀπήγγειλας Μυρτίῳ. πλὴν μάτην γε ἔβραχθη. ὅτι γὰρ ἡμῖν οἱ γάμοι. ἀλλὰ νυνὶ ἀνεμνήσθην ἀκούσας τᾶ μητρὸς. ἀπότε χθὲς ἀπῆρψα παρ' ὑμῶν, ἦφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲ ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης ὁ τᾶ γείτονος Ἀριστοινίτα υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, ἐ συφορεῖ. σὺ δ', μίγρι τίνος ἑταίρᾳ σύνῃ; τοιαῦτα διδαχθεῖσα αὐτὴς, ἐς ὕπνον κατεπέσχολον. εἶτα ἔωθεν ἐξῆλθον ἀπὸ τᾶ οἰκίας. ὥστε οὐδὲν εἶδον, ὧν ἡ Δωρὶς ὕστερον εἶδεν. εἰ δ' ἀπιστεῖς, αὐθὶς ἀπιὼν ὦ Δωρὶ, ἀκριβῶς ἰδὶ, μὴ τᾶ στιπτὸν, ἀλλὰ τἀληθῆ θῦρα, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη. ἐρήσεις γὰρ τἀληθῆ τᾶ γειτόνων. Μυρ. ἀπίστουσας ὦ Πάμφιλε. ἀπαγξάμην γὰρ ἄν, εἴ τι τοιοῦτο ἐβούλετο. Πα. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβούλετο. μὰ δι' ὥστε μαινεῖλω, ὡς σαλαθεῖσθαι Μυρτίαν. νὴ ταῦτα, ἤδη μοι κυοῦσης παιδίον.

igitur? introſpexiſti Dori? *Dor.* Ita ſanè, vidique omnia quæ illa dixit. *Pam.* Intelligo errorem: neque tibi omnia, Dori, Lesbia mentita eſt: & tu vera quoque Myrtio renuntiaſti: verùm fruſtrà turbatæ eſtis. Neque enim nuptiæ illæ apud nos fiunt. Sed nunc in mentem venit quod ex matre audivi, quando à vobis heri domum reverſus fui. Nam dixit, tuus hic æqualis Charmides, Pamphile, vicini Ariſtæneti filius, uxorem jam ducit, & reſipiſcit: tu verò quouſque tandem cum meretrice conſuefces? His negligenter auditis, in ſomnum ſum prolapſus. Dein mane exurgens, domo ſtatim exivi. Itaque nihil eorum vidi, quæ poſtea Doris vidit. Quòd ſi mihi non credis, denuo hinc abiens Dori, diligenter inſpice, non angiportum, ſed januam, utra ſertis exornata ſit: vicinorum enim illam comperies. *Myrt.* Servaſti me Pamphile. Strangulaſſem equidem me, ſi tale quid factum fuiſſet. *Pam.* At factum non eſt: neque ita inſanivero, ut Myrtii obliviſcar, præſertim cùm ex me uterum jam gerat.

ΜΗΤΗΡ, ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

MATER, ET PHILINNA.

ΜΗΤΗΡ.

Ἐμάνης ὦ Φίλιννα, ἢ τί ἔπαθες σὺ τῇ ξυμποσίῳ ψθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Διφίλος ἔωθεν δακρύων, καὶ διηγήσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμισθωκὼς γάρ σε, καὶ εἰς τὸ μέσον ἀναστήσας, ὀρχήσασθαι, αὐτὸ ἀφικνεῖ-

MATER.

An inſaniviſti Philinna, vel quid heri in convivio tibi accidit? Venit enim ad me Diphilus mane lachrymans: & mihi acceptam à te injuriam narravit. Ebriam enim fuiſſe te, & in medium progreſſam ſaltaſſe ait,

λύοντ@. καὶ μετὰ ταῦτα, φιλῆσαι Λαμπρείαν τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ. καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρείαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον. ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς οἶμαι συνεκάθευδες. καταλιποῦσα δὲ δακρύοντα, μόνη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέκεισο ᾄδουσα, καὶ λυποῦσα ἐκεῖνον. Φι. τὰ γὰρ αὑτοῦ σοι ὦ μῆτερ, οὐ διηγήσατο; οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι. ὃς ἐμοῦ γε ἀφέμενος, ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρείου ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνου παρόντος. ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδέ με, καὶ διένευσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ, τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος, ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χείλη, εἶτ' ἐγὼ μὲν, ἐδάκρυον. ὁ δὲ, ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδή. καὶ ἡ Θαῒς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ. ὡς δὲ προσιόντα ᾔσθοντο τὸν Λαμπρείαν, καὶ ἐκορέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον. ἡ Θαῒς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη, ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρείας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν. Δίφιλος δὲ, ὑπερεπῄνει τὸ εὔρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πούς, καὶ τὸ σφυρὸν ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλουομένην ἡμῖν, οἵα ἐστί. Θαῒς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθὺς ἐς ἐμέ. εἰ γάρ τις ἔφη μὴ αἰσχύνε-

ipſo prohibente: poſtea etiam ſodalem ſuum Lampriam oſculatam fuiſſe, & quòd tibi ſuccenſuerit, ipſo relicto ad Lampriam tranſiſſe, eumque amplexatam eſſe: ſeſe verò diſperiiſſe cùm hæc fierent. Sed neque noctu, opinor, concubuiſti cum eo relicto autem lachrymante, ſola in proximo grabbato jacuiſti, cantillans, & ægrè faciens illi. *Phil*. At ea quæ ipſe fecit, mater, tibi nequaquam narravit: neque enim, cùm fuerit adeò contumelioſus, patrocinareris ipſi: qui me relicta, ſermones ſubinde cum Thaide amica Lampriæ conferebat: cùm ille nondum adeſſet. Poſtquam autem videbat indignè ferre me, & hominem, eorum quæ faciebat nutu admonebam, ille *ſumma auricula* apprehenſam, & cervice ad ſe reclinatam Thaidem oſculatus eſt, ita impreſſo ore, ut vix inde labia retraheret. Proinde ego quidem lachrymabar, ille verò ridebat, multaque in aurem Thaidi ſuſurrabat, de me videlicet. Et Thais quoque ad me reſpiciens, ſubridebat. Vbi autem advenire Lampriam animadverterunt, tandemque oſculis mutuis ſatiati fuerunt, ego tamen accubui cum ipſo, ut ne in poſterum etiam hoc cauſari poſſet. Surgens autem Thais, prima ſaltavit, nudatis multum malleolis, quaſi ſola pulchros eos haberet: quæ poſtquam deſiit, tacebat Lamprias: & nihil dicebat. Sed Diphilus laudibus extollebat concinnitatem geſtus, rectéque actam ſaltationem, quodque ad citharam pes eſſet aptus, pulcherque malleolus, & alia infinita, perinde ac ſi Calamidis Soſandram laudaret, non Thaidem, quam tu quoque noſti ſatis qualis ſit, cùm nobiſcum nuper lavaret: quæque in me probroſè ſtatim dixerit. Siquam enim, inquit, non pu-

τὴν λεπτὴν ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχήσατην δ' αὐτὴ ἐξανασῶσα. τί ἂν λέγοιμι ὦ μῆτερ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀναχέασθαι, δ' ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, δ' τῷ Θαΐδι ἐᾶν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον; Μη. φιλοῦμόπερον μ' ὦ θύγατερ. οὐδὲ φροντίζειν γὰρ ἔχρῆν. λέγε δ' ὅμως τὰ μὴ ταῦτα. Φι. οἱ μὲν ἄλλοι, ἐπῄνουν. ὁ Δίφιλος δ', μόνος ὕπτιος κατασκαλὰν ἑαυτὸν, εἰς τὸν ὀροφὸν ἀνέβλεπεν, ἄχρι δὴ κἀμὲ σὰν ἐπαυσάμην. Μη. τὸ φιλῆσαι δ' τὰ Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, δ' τὸ μιχθέντα σκολιπλέκτως αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ ἦν γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια. Φι. ἀνέλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν. Μη. εἶτα οὐδὲ συνεκατέδυς, ἀλλὰ δ' ἤδης, ἐκεῖνα διακρύοντ'. οὐκ αἰσθάνῃ ὦ θύγατερ, ὅτι ἐπιχαί ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτῶν ἐλάβομεν, δ' οἷον δὴ τ' πέρυσι χειμῶνα διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ τῶν ἡμῶν Ἀφροδίτη ἔπεμψε; Φι. τί δ', ἀνέχομαι ἀφ' τούτου, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτῶν; Μη. ὀρχίζω μὲ, μὴ ἀνθυβρίζειν δί. οὐκ οἶσθα ὅτι οὐβριζόμενοι πλείον' οἱ ἐρῶντες, δ' ἐπιλιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δ' πάνυ χαλεπὴ ἀεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι. κἀγὼ ὅσα μὴ κατὰ τὸν παροιμίαν, [1] ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνοντα τὸ καλώδιον.

pudet gracilium crurum quæ habet, surgat & saltet ipsa. Hîc tibi quid dicam mater? surrexi equidem atque saltavi. Quid enim facto opus erat? perferre scilicet, idque dicterium silentio comprobare, ac permittere ut sic in convivio regnaret Thais? *Mat.* Nimia quidem fuit hæc æmulatio, ô filia. Nam ne curare quidem hæc oportebat. Dic tamen quæ sequuta sunt. *Phil.* Alii quidem laudabant, solus autem Diphilus, jacens supinus ad lacunar respexit, donec ego defessa destiti. *Mat.* Quid autem quòd Lampriam osculata, quumque deflexisses, amplexa esse diceris, verum-ne istud fuit? quid taces? nam hæc non amplius digna sunt venia. *Phil.* Atqui volebam ipsi ægrè facere vicissim. *Mat.* Deinde neque cum ipso concubuisti, sed ipso lachrymante cantillasti. Non intelligis filia pauperes esse nos: neque meministi quam multa ab eo acceperimus: aut quo pacto hyeme superiore nobis fuisset vivendum, nisi Venus hunc nobis obtulisset? *Phil.* Nunquid igitur ob hoc ab eo affici me contumelia sustinerem? *Mat.* Irascere quidem, at contumeliam ne repende. An nescis læsos amatores desinere amare, & semet ipsos objurgare? Tu verò homini semper difficilis fuisti. At vide, ne quod vulgò fertur, intensum nimis funiculum abrumpamus.

[1] Ἀπορρήξωμεν] Idem Proverbium apud Aristenet. Epist. 1. lib. 2. *Bourd.*

ΜΕΛΙΤΤΑ, ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

MELISSA, ET BACCHIS.

ΜΕΛΙΤΤΑ.

Οἶ΄ πα οἶδα Βακχὶ χαῖν, οἵαι πολλαὶ Θετταλαὶ λέγονται ἐπᾴδουσαι, καὶ ἐφεσμίας ποιοῦσαι, αἱ ἐ πάνυ μισητὴν γυνὼ τυγχάνοι, ὅπως ὅτι τάχιστα, ἀπολαβοῦσα, ἥκοι μοι. δοικότα γὰρ ὅλα, ἐ τὰ χρυσία ταῦτ' ἀφοσιώμην ἢ δῶς, εἰ μόνον ἴδωμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀναφίψασα Χαρῖνον, μισήσασα Σιμμίχιν, ὡς νῦν ἐμέ. Βακ. τί φῄς; σὺν ἢν ταύτην, ἀλλὰ πρὸς τοῦ Σιμμίχιν ὦ Μέλιττα, οἵ χρηται Χαρῖνος, δι' ὃν τοσαύτας ὀργὰς τ' γονέων ἤνεγκε, καὶ βουληθεὶς τὸν πλησίον οἰκίαν γῆμαι, πέντε ἀφικνεῖται τάλαντα ὡς ἔλεγον, ἐπιφερόμενος; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα. Με. ἄπαντα οἶσθα ταῦτα ὦ Βακχί. καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν ἤδη ἐώρακα ὅλως αὐτόν. ἀλλὰ πάνυ προσφιλῶς τῷ γυναικὶ Παμμένει αὐτὸς τε, καὶ Σιμμίχη. Βακ. δεινὰ ἄρ' Μέλιττα πέπονθας, ἀλλὰ τί ἐ ὑμᾶς διέστηκεν; ἔοικε γὰρ ἐ μικρὸν τὸ εἶναι. Με. τὸ μὲ ὅλον, ἀδὲ εἰπεῖν ἔχω. ἀφύλαν γ' ἀπελθὼν οὐκ Πειραιᾶς, κατηλαλύθη γὰρ οἰκαδε χρόνῳ τί ἀπαιτήσων, πέμψαντος τοῦ πατρὸς, ὅτι με ἀφοσίβλειψεν ἐπιλθὼν, ὅτε ἀφοσήκατο ὡς ἔδρα προσδραμοῦσα. ἀποσεισάμην γ' ἀφελλαχῆναι θέλουσα, ἀπιόντι φησὶ φῶς τ' ναύκληρον Ἑρμόπιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τοῖχον γεγραμμένα σὺν τῷ Κεραμεικῷ ἀναγνῶναι, ὅπου κατεσκεύασται ὑμῶν τὰ

MELISSA.

Siquam, Bacchi, nosti, quales nostra Theſſalæ perhibentur eſſe, incantatrices, quæ amabiles reddunt, etſi prorſus odio habeatur mulier, eam acceptam ad me adducas quàm celerrimè. Veſtes enim omnes, atque hoc rerum lubentèr amiſerim, ſi ſolum ad me denuo reverſum videam Charinum, odio Simmichen perinde habentem, ac me nunc habet. *Bac.* Quid ais *Meliſſa? non* amplius tecum conſuetudinem habet, ſed ad Simmichen divertit Charinus? cujus gratia tantas parentum iras ſuſtinuit, cùm divitem illam, quinque talenta, ut ajebant, in dotem allaturam, uxorem nollet *ducere*: memini enim me iſta ex te audire. *Mel.* Cuncta hæc evanuerunt Bacchi, & jam quintus dies eſt, ex quo illum prorſus non vidi. Sed potant apud æqualem Pammenem, ipſe & Simmiche. *Bac.* Acerba tibi accidunt Meliſſa. Sed quid vos ad diſſidium impulit? nam hoc non exiguum videtur eſſe. *Mel.* In univerſum, neque dicere poſſum. Sed nuper ex Phirro reverſus (eò namque deſcenderat, à patre miſſus, puta ut debitum exigeret) neque me ingrediendo eſt intuitus, neque pro more accurrentem excepit, ſed amplexari volentem repellens, abi, inquit, ad nauclerum Hermotimum, aut ea quæ in Ceramico parietibus inſcripta ſunt lege, ubi inciſa ſunt vetera

ὁ μοιχός. τίνα Ἑρμότιμον, τίνα ἔφην; ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δ', ἐὰν στομφανάμῳ, ἐὰν δακτήσας, ἐμὲ θᾶττον ἀπεστράφης. πόσα φίλτρα ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαί με, ἐξεβάλλεσθαι, ἐπιτρίψεσθαι, φιλῆσαι, ἀπεστραμμένῳ τὸ μιξοφρύνιον ὄζοι ἀσὶ ἐπιστῶν ὑπαμφιλάχθη. ἀλλ' εἴ μοι φησιν ἐπὶ πλέον ὀχλήσεις, ἄπειμι ἤδη, εἰ δὲ μέσαι νύκτες εἰσίν. Βακ. ὅμως ἥδεις τὸ Ἑρμότιμον; Με. ἀλλά με ἴδοις ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον ἀφίγμενον ἢ ναῦν ἔχων, εἴ τινα ἔχω ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα. πλὴν ἀλλ' ὁ μέν, ἔφην ἀπαλαλόφη, ἓξ ἀλεκτρυόνων ἀδίνας ἄσιτος ἀνηχόμην. ἐγὼ δ', ἐμεμνήμην ὅτι κατ' οἶκον τινὸς ἤλεγχα καταγεγράφθαι τὸν ὁμὸν ἐν κεραμεικῷ. ἔπεμψα δὴ Ἀχίλλα καλέσαι ψομένην. ἦλθ' ἄκλητος μὲν ἀδίνουσα, τὸν δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἑαυτῷ ἐπὶ τῇ δεξιᾷ τοῦ δίπυλον, Μέλιτταν, φιλεῖ Ἑρμότιμον. καὶ μικρὸν αὖθις ὑπανοίξασα, ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος, φιλεῖ Μέλιτταν. Βακ. ὦ τῆς ὠφελίμου ναυσίπλοιας. σωλήνιον χαλκοῦν τῆς ἥλικος τοῦ Χαρίνου, ἐπιγράψω, ζηλότυπον ὄντα εἰδώς. ὁδὶ, σωπᾷ ἐπίσθιον. εἰ δέ σε ἴδοιμι αὐτόν, ἀφελίξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι. Με. πῶς δ' ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισθέντα ἐμοῦ ἑαυτὸν, σωίσει τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δ' ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσι αὐτόν. ἀλλ' εἴ πως εὑροίμι ὦ Βακχὶ χαῖν, ὡς ἔφλυσε, λέπουσί γ' ἂν φανῆσαι. Βακ. ἴσως ὦ φιλτάτη ὅτι χρυσίῳ φαρμακὶς, σύ γε τῷ ἡλίῳ, ἀμὴ ἔτι, καὶ συμπαίγνια. ἤ μοι ποτὶ Φανίαν χαλεπαίνοις κἀκεῖνον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρῖνος, διήλλαξε μὴ μιᾶς ὅλης πέσαρας, ὅτι ἐγὼ μὲ ἤδη ἀπεγνώ-

vestra nomina. Quem Hermotimum, quem inquam? aut quam columnam dicis? Sed ille nihil respondens, atque inconatus, dormiebat aversus. Quàm multa hîc me putas machinatam fuisse, amplectendo, convertendo, & osculando aversi illius cervicem? At ille ne ullo quidem pacto deliniri se passus est: sed si mihi, inquit, plus satis molesta fueris, abibo hinc, etiamsi nox intempesta sit. *Bac.* Attamen noras Hermotimum? *Mel.* At me videas, ô Bacchi, miseriorem multò quàm nunc sum, degere, si ullum ego nauclerum Hermotimum novi. Verùm ille summo mane à me discessit, statim ad galli cantum experrectus. Ego verò memineram dictum ab ipso, parieti cuidam in Ceramico inscriptum esse nomen meum. Tum misi statim Acidem, quæ illud videret. Illa verò nihil aliud, nisi hoc solum inscriptum reperit, juxta Dipylum ad dextram ingredientibus, Melissa amat Hermotimum: ac rursum paulò inferiùs, Nauclerus Hermotimus amat Melissam. *Bac.* O adolescentes ineptos! Intelligo enim: ægrè facere quispiam Charino volens, inscripsit hæc; zelotypum eum esse sciens. Ille verò statim credidit. Eum autem sicubi videam, alloquar. Imperitus est, & puer adhuc. *Mel.* At ubi videas illum, qui concluſus cum Simmiche conversatur? Parentes autem eum etiamnum apud me quærunt. Sed Bacchi, siquam eum invenire possem, ut dixi, apparens ea me servaret. *Bac.* Est quædam venefica, ô dilectissima, ad hoc apta, gente Syra, cruda adhuc, & bene compacta, quæ mihi aliquando Phaniam, cùm & ille temerè succenseret, quemadmodum Charinus, post quatuor solidos menses reconciliavit, cùm jam planè de-

spe-

σον. ὁ δ', ὑπὸ δὲ ἐπῳδῶν, ἥκει αὐθις ἐπ' ἐμέ. *Me.* τί δ' ἔπεμψεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι; *Bac.* λαμβάνω μὲ ἀδὶ πολλοῦ ὦ Μέλιττα τὸ μισθὸν, ἀλλὰ δραχμὴν, καὶ ἄφθον. καὶ ἐπικεῖσθαι δεῖ μοὶ τὸ ἀλῶν, καὶ θύον, καὶ δᾷδα. ταῦτα δ' ἡ γραῦς λαμβάνω. καὶ κρατῆρα κεκερασθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνῳ μόνῳ. δεῖσθαι δέ τι αὐτῆς δ' ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῆ τριχῶν, ἢ τί τῶν τοιούτων. *Me.* ἔχω πὰς κρηπῖδας αὐτῆ. *Bac.* πεύθεσθαι κερμάσασα σὺ πατρίδα, ὑποψιθυρίσασα τῷ θύρᾳ, πατήσας δ' ἐπ' ἀλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ. ἐπιλέγω δ' ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα σὺ δ' κόλπῳ σφετερισάσα ῥόμβον, ἐπιφέρω ἐπῳδήν τινα λέγουσα ἐπιτόχῳ τῇ γλώσσῃ, βαρβαρικὴ δ' φερνάδη ὀνόματα. πεῦσαι ἐπείσῃ τόπε. καὶ μετ' ὀλίγον φανίας ἄμφω, καὶ τ' σωτιφοβοντ ἐπιθυμησάντων αὐτῷ, καὶ τ' Φοιβίδος, ἢ σωῶν, πολλὰ αἰτήσης, ἥκε μοι, τὸ πλέον ὑπὸ τ' ἐπῳδῆς ἀγόμενον. ἔτι δ' ἐ τοῦτό με σφόδρα κ' τ' Φοιβίδον τὸ [1]μίσητον ἐδιδάξατο, τηρήσασα τὸ ἰχνος ἐπεὶ ἀπολίπει, ἀμαυρώσασα, ἐπισύραι μὲ τῷ δεξιρᾷ ἐκείνης, τ' ἐμὸν δεξιόν. τῷ δεξιᾷ δ', τ' δεξιτερὸν ἔμπαλιν. καὶ λέγειν, ἐπισύρομαί σοι, καὶ ὑπεροῦνα εἰμί. καὶ ἐποίησα ὡς πεποίηκε. *Me.* μὴ μέλε, μὴ μέλε ὦ Βακχί, καὶλῆ ἤδη τὼ Σύρα. σὺ δ' ὦ Ἄκι, [2]τ' ἄρτον, καὶ τὸ θύον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἅσσ' ἐς τὼ ἐπῳδὼ διατρίπτεις.

sperarem. Ille autem incommodis compulsus ad me venit. *Mel.* Sed quid exegit anus à modò adhuc meminisli? *Bac.* Non magnam accipit mercedem, Melissa, sed drachmam, & panem: & sali oportet imponi obolos septem, & thyum, & facem. Ista quidem anus accipit. Craterem quoque ei misceri oportet, eamque solam bibere. Oportebit & ipsius viri aliquid adesse, ut vestem, aut crepidas, aut paruculos crines, aut id genus aliud quidpiam. *Mel.* Habeo crepidas illius. *Bac.* Has ex palo suspensas thyo suffit, aspergens igni salem quoque. Ad hæc, amborum nomina, illius & tuum pronuntiat. Deinde è sinu proferens rhombum, huc & illuc convertit, incantationem quandam dicens volubili lingua, barbara videlicet, atque horrenda vocabula. Hæc illa tum fecit: ac non multò pòst Phanias, cùm illum pariter & æquales ob hoc reprehenderent, & ipsa Phœbis, cum qua rem tum habebat multum postularet, venit mihi, incantatione ista prorsum attractus. Præterea etiam hanc odii conciliandi rationem me docuit adversus Phœbidem, ut observato, & quum discessisset, deleto ejus vestigio, in sinistrum illius pede dextro insisterem, contrà in dextrum, sinistro, & dicerem, te conscendi, & superior sum. Fecique ut illa præcepit. *Mel.* Ne morare, ne morare Bacchi, vocat jam Syram illam. Tu verò Aci, panem & thyum, & cætera omnia, quæ ad incantationem pertinent, appara.

1 *Μίσητθον*] Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7. contra Celsum. De utroque à me dictum alibi. *Bourd.*

2 *Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ θύον*] Casparus Barthius putat legendum esse θεῖον & *sulfur* capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus, &c. vide cap. 111. l. v11. Adversar. *Alm.*

CLO-

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ, ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

CLONARIVM, ET LEÆNA.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ.

Καινὰ τοῦτ' ἀκούομεν ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν, ἐρᾷν σου ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνιέναι ὑμᾶς, οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιοῦσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἡδυθεῖσαι; ἀλλ' εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. Λε. ἀληθῆ ὦ Κλωνάριον. αἰσχυνόμεθα δέ. ἀλλότριόν γὰρ τί ἐστι. Κλω. [1] περὶ τῆς κυθηρεφόν, τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί ἂν ἐκ πράττειν ὅταν συνῇτε; ὁρᾷς; καὶ φιλεῖς με. καὶ γὰρ ἂν ἀπικρύψαιτο τοιοῦτο. Λε. φιλῶ μέ, εἰ καί τινα ἄλλον. ἡγυνὴ δ', δεινῶς ἀνδρική ἐστιν. Κλω. καὶ μαινόμην ἔ, τί ἐκ λέγεις, εἰ μή τις [2] ἐπιορέσεια τυγχάνει ὄσα. τοιαύτας γὰρ οἱ Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲ οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δ' αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας. Λε. τοιοῦτό τι. Κλω. σύμβιν ὦ Λέαινα, τὸ αὐτὸ ἐκ διήγησαι, ὅπως μὲ ἐπείσθης τοῦτο ποιῆσαι, ὅπως δ' ἐκ συνεπείσθης, καὶ τὰ μὴ πρῶτα. Λε. πότον τινὰ συγκροτήσασα αὐτὴ, καὶ Δημώνασσα ἡ Κορινθία, πλουσία δ' ἐκ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλᾳ, παρελήφασί με κἀμὲ ἐζευγεῖν αὐτάς. ἐπεὶ δ' ἐμεθύσθησαν, καὶ ἄωρος ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, ἄγε

CLONARIVM.

Nova de te audimus Leæna, Lesbiam videlicet Megillam, divitem illam, amare te, perinde ut virum, vosque coire, nescio quid unà facientes. Quid istud? erubuisti? Sed dic mihi, vera-ne ista sunt? *Le.* Vera Clonarium. Pudet autem me. Alienum enim quiddam est. *Cl.* At per Cererem, quid hoc negotii, aut quid sibi vult mulier? Quid verò agitis quando coitis? Vides? non amas me: neque enim celares me talia. *Le.* Amo equidem te, quantum ullam aliám. Mulier autem illa, virilis supra modum est. *Cl.* Non intelligo quid dicas, nisi si tribas quæpiam est. Tales enim mulieres in Lesbo esse perhibent, quæ à viris quidem illud pati nolint, cum mulieribus autem ipsæ, perinde ac viri, congrediantur. *Le.* Tale quidpiam est. *Cl.* Proin Leæna, etiam hoc ipsum expone, quo pacto te solicitarit primum, quoque modo adducta sis ut morem gereres, & quæ secuta sunt deinceps. *Le.* Cùm ipsa compotationem quandam instituisset, & Demonassa Corinthia, dives & ipsa, in eadem arte exercitata cum Megilla, me assumpserunt ut ipsis cithara canerem. Postquam autem satis cecineram, & jam intempesta nox erat, cubitumque ire oportebat, illæque erant ebriæ. Tum Megilla, Age, in-

1 Περὶ τ' κυθηρεφόν] *Per Cererem.* Hesychius in κυθηρεφόν· ὑπ' ἐνίων ἡ Δημήτηρ. Menagius.

2 Ἐπιορέσεια] Hesychius: ἐπιορκία, πτοιόδης. Idem.

5 Ἐμέ-

δὴ ἔφη ὦ Λέαινα ἡ Μέγιλλα, ἡσυχῇ γὰρ ἤδη κᾀλόν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν, μέσῃ ἀμφοτέρων. Κλω. σπάνιος; τὸ μὴ παῦσαι πρὸ ἐμοῦ; Λε. [1]Φίλει με τὸ πρῶτον, ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνα προσαρμόζουσι τὰ χείλη, ἀλλ' ὑπανοίγουσι τὸ στόμα, καὶ περιβάλλουσι, καὶ τὰς [2]μασχάλας ἔθλιβον. ἢ Δημώναξε ; [3]καὶ ἥδεται μᾶλλον ἢ φιλεῖται. ἐγὼ δ', οὐκ ἔχων εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα ἦν. χρόνῳ δ' ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἤδη ἦν, τὸν μὲν [4]πιναίκιλον ἀφεῖλε τῆς κεφαλῆς. ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία, καὶ προσφυής, καὶ ἐν χερσὶν ἔφθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδραποδίζεσθαι τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη. καὶ ἐγὼ ἐπερωτῶ ἰδοῦσα. ἡ δ', ὦ Λέαινά φησιν, ἰώρακάς ἤδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' οὐκ ὀρᾷ ἔφη σεαυτὸν νεανίσκον ὦ Μέγιλλα. μὴ καταφίλει μοι ἔφη. Μέγιλλα γὰρ ἐγὼ λέγομαι, ἐκαλούμην δὲ πάλαι ταύτην Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐλάλησα δὲ Κλωπάρεσιν ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφην, σὺκ ἐᾶν σὺ ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὤν, ἐλευθέρας ἡμᾶς, καθάπερ τὴν Ἀχιλλέα φασὶ κρυπτόμενον ἐν παῖς παρθένοις. [5]καὶ τὸ ἀνδρεῖον σεαυτοῦ ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν inquit, Læna, Iam eum dormire æquum est, hìc nocturnam cuba, media inter utramque. *Cl.* Concubuisti-ne? Quid postea factum est? *Le.* Oſculabantur me primò, perinde atque viri ſolent, non ipſa modò labia applicantes, ſed os quoque ſubaperientes: deinde & amplexabantur, & axillas premebant mihi. Demonaſſa autem, etiam inter oſculandum mordebat. Egò verò quidnam ea eſſet, conjicere non poteram. Cæterùm cum jam incaluiſſet Megilla, galericulum *quidem* a capite removit. Ipſa autem incumbebat, ſimilis & æquiparanda athletæ alicui vehementer viridi, & robuſto, & cute ad vivum detonſa: quam ubi aſperi, perturbata ſum. Illa verò, Læna, inquit, ecquem adoleſcentem ita pulchrum unquam vidiſti? At non video, inquam ego, ullum hic adoleſcentem Megilla. Tum illane me, inquit, mulierem facias. Megillus enim vocor ego, & jam olim Demonaſſam hanc uxorem duxi, eſtque ea uxor mea. Riſi equidem ad hæc, Clonarium: & dixi, Proinde Megille, virum eſſe te neſciebamus: quemadmodum aiunt Achillem inter virgines abditum fuiſſe: habes & virile illud, ac Demonaſſæ idem facis quod

1 Φίλει με τὸ πρῶτον] Hæc & cætera hujus Dialogi interpretati ſunt ad Petronium. ad hæc verba, *commovebat valgiter labra.* **Bourd.**

2 Μασχάλας ἔθλιβον] Plaut. Pſeud.

Teneris labellis molles morſiuncula
Papillarum horridularum oppreſſiuncula.

Ovid. 1. Amor.

Forma papillarum quæ fuit apta premi. **Idem.**

3 Καὶ ἥδεται] Plaut. loc. cit. *Idem.*

4 Πιναίκιλον] De comis adſititiis copiosè dixi alibi. Iunge Cl. Alexand. Pal. lib. 2. c. 11. Artemid. lib. 1. Firmic. Aſtro. c. 1. lib. 1. vide Herald. ad Marial. *Idem.*

5 Καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο] Catullus: *Et quærendum unde, unde ſorti nervus illud.* **Menagius.**

1 Iuno-

ωσι ὅσῳ οἱ ἄνδρες. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἔφη ὦ Λέαινα, οὔτι ἔχω. δέομαι ἢ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδέως ὁμιλοῖμι ὅτῳ μοι. ἀλλὰ μὴ ἑρμαφρόδιτος εἶ ἔφην, οἷοι πολλοί εἰσιν λέγονται, ἀμφότερα ἔχοντες; ἔπη γάρ ἠκούσα ὦ Κλωνάριον τὸ πρᾶγμα. ἤ φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνήρ εἰμι. ἤκουσα ἔφην ἐγὼ δ' Βοιωτίας αὐλητρίδος ἱσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ ἱφίσια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις καὶ γυναικὸς ἀνήρ. ἰδοὺ αὐτός, ἠμείπτις ἄρρης. οἶμαι Τειρεσίας τοῦτο μη. μὴ δὴ τι σὲ συνέβη πέπονθας; ἤκουσ' ὦ Λέαινα ἔφη, ἀλλὰ ἐλθοῦσ' μοι ὁμαλὰ πᾶς ὑμῖν. ἡ γνώμη ἦ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τἄλλα πάντα, ἄνδρός εἰσί μοι. καὶ ἐκεῖνα γοῦν σοι ἔφην ἐπιθυμία, πάρεχε γοῦν ὦ Λέαινα εἰ ἀπιστεῖς ἔφη, καὶ γνώσῃ ἐὰν συδιαιτᾶσί μοι ἢ ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀνδρεῖον. ἀλλὰ πάρεχε. ὄψεται γάρ. παρέχου ὦ Κλωνάριον, ἐκτεθύμισαι πολλά.

quod viri ſolent. Idem ego Læna, inquit, nec eo admodum opus. Peculiari autem modo, ſuavius aliquanto congredi me videbis. At num hermaphroditus es, inquam ego, quales perhibentur eſſe multi, utrumque membrum habentes? rem enim ô Clonarium, adhuc ignorabam. Neque hoc, inquit illa, ſed per omnia vir ſum. Tum ego, audivi, inquam, ex Bœotia tibicina quadam Iſmenodora nomine, quæ apud ipſos ſunt epheſtria, narrante, quendam Thebis factum fuiſſe ex muliere virum, qui idem vates quoque fuit optimus: Tireſias nimirum. Num tibi tale quid accidit? Haudquaquam Læna, inquit: ſed vobis aliis nata ſum ſimilis. Animus autem, & libido, cæteraque omnia, virilia mihi ſunt. Sufficiens ſaltem, inquam, eſt tibi libido. Tum illa: præbe igitur, inquit, Læna, & cognoſces me viris eſſe nihilo inferiorem. Nam aliquid loco virilis habeo. Sed præbe: nam videbis. Præbui itaque Clonarium, cùm illa diu multumque

1 Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἱσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφίσεια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἀνὴρ γυναικὸς ἀνήρ] Quid intellexerit per τὰ ἐφίσεια, non eſt facile divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi à me expectes, conjecturas nudas tibi proponam. Si bene ſe habet ea lectio, videtur ab ἐφίσεις ea vox deduci debere: eſt autem veſtis quædam ſpecies, quæ ſuperinduebatur. Suidas καταδύτου & βίβλον interpretatur, & ὕφασμα ἐξ αἰγείων τρίχων, alii χλαμύδα, alii χλανίς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere veſtis τὰ ἐφίσεια dicuntur, ſuſpicor eas veſtes texi ſolitas à mulieribus ſimul adunatis, quæ texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus & laborem, quæ ob id ἐφίσεια διηγήματα dicebantur. Sic noſtrates dicunt *les comtes du veillerie*. At forte mendoſa eſt ea vox, & legendum vel ἐφ' ἑστίᾳ disjunctim, & mutandum τὰ in τα, ſic, διηγουμένης τα ἐφ' ἑστίᾳ, id eſt, *ad lares, ad focum*, vel Ἡφαίστια ob eandem rationem, id eſt, *quæ ad ignem* hyeme narrantur, nam (ut notum eſt) Ἥφαιστος ſæpe pro igne ſumitur, & erant Ἡφαίστια fabulæ, quæ ad Vulcanum ſeu ignem aſſidentes fœminæ nendo vel texendo narrabant in Vulcani feſto quod Athenis Ἡφαίστια, ut ex Andocide patet in ſermone de myſteriis. Hæc ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora lector cogitabis, utinam & nobis impertiaris. *Palm.*

2 Πάρεχε] Ariſtophanes: Καλῶς παρέξω, καὶ ἐγὼ φροντιῶ μαι. Menagius.

κ᾽ ὄρμον πά μοι δεῖσης τ᾽ πολυτιμῆτ, κ᾽ ὀθόνας τ᾽ λιπτῶν. εἶπε ἐγὼ μᾶ, ὥσπερ ἄνδρα σοφιλάμβανον. ἢ ᾽ξ, ἐποίᾳ τι, κ᾽ ἰφίλᾳ, Ϲ ἤοθμησε, κὰ ἐδόκᾳ μοι ἐς ὑπερβολὼ ἤδεᾳ. Κλω. τί ἐποίᾳ ὦ Λέαινα; ἢ πῶς τρόπον; τᾶτο γὰρ μάλιστα εἰπέ. Λε. μὴ ἀνάκεισε ἀκριβῶς. αἰσχρὰ γάρ. ὥστε μᾶ τὼ Οὐρανίαν, ϲὸκ ἂν εἴποιμι.

que supplicasset, & pretium monile dedisset, & tenuissima. Tum ego illam percunctatque virum complectebar. Lætem, & faciebat, & osculabatur, & anhelabat, & summa voluptate affici videbatur. *Cl.* Quæ faciebat Leæna? aut quomodo? Dic enim in primis dicas. *Le.* Nescio curatiùs inquiras: turpia enim sunt. Quare per Vraniam, nolim dicere.

ΚΡΩΒΥΛΗ, ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒΥΛΗ.

Ὦ Κόρινν, ὡς μᾶ ὐ πάνυ δεινὸν λὼ ὃ ὑνόμιζες, τὸ γυναῖκα ᾖμεᾳ ϲὺ παρθένα, μεμῐθηκως ἤδη. μᾶ μειρακίᾳ μᾶ ὡραίᾳ ᾖμερμῆ, μνᾶν ᾽ τοπᾶτον μίσθωμα κομισαμμήν, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαί σοι. Κο. ναὶ μαιμάλον. ἐχέτω ᾽ Ϲ ψήφως πιὰς πυραυγεῖς, οἷ᾽ ὁ Φιλαίνιδος ἐϲιν. Κρω. ἔϲαι τοιᾶτ᾽. ἄκουε ᾽ Ϲ τἄλλα παρ᾽ ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, Ϲ ὅπως εὐσχοφέρειαν τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μᾶ γὰρ ἡμῖν ἀποτροφὴ ᾽ βίᾳ ϲὸκ ἔϲιν ὦ θύγατερ. ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἃ πέθνηκεν ὁ μακαρίτης σὺ πατὴρ, ϲὸκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμμεν, ὅτι ᾽ τοῦτ᾽ ἔζη, πάντα τὼ ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, Ϲ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, κὰ πάντων ἔϲιν, ἀκοῦσαι θομυμμένων, ἢ μὴν μᾶ Φιλῖνον, μηκέτι ἔσεσθ᾽ ἄλλον χαλκέα. μᾶ ᾽ τὼ πλούτω, τὸ μᾶ πρῶτον ἀποδομμὴν τὰς πυρώσεως, κὰ τ᾽ ἄκμονα, κὰ σφῦρα

CROBYLE, ET CORINNA.

CROBYLE.

Non ita grave esse, *Corinna*, ceu tu putabas, ex virgine mulierem fieri, jam didicisti: siquidem cum formoso adolescente fuisti, & pro prima mercede minam accepisti, unde *monile* statim tibi comparabo. *Cor.* Ita amabo. Habeat autem splendoris ignei lapillos, cujusmodi Philænidis est. *Cro.* Erit ejusmodi. Sed audi etiam cætera ex me, quæ te facere, & quo pacto viris accommodare te oportet. Nam alia victus ratio nobis nulla est, filia: sed per duos hosce annos, ex quo pater tuus, piæ memoriæ, defunctus est, an nescis quo pacto vitam egerimus? At quando ille adhuc vivebat, abundè nobis omnia suppetebant. Artem enim ferrariam exercebat: magnumque erat nomen ejus in Piræo Ac plerosque audire licet dejerantes, nullum amplius [illegible] Philinum, talem fore ferrarium fabrum. Post mortem autem ejus, principio quidem divenditis forcipibus, incude, & [illegible] duas

Νο μιᾶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶπε, νυνὶ μέ, ὑφάνασα. νυνὶ δ', κοσμῶ καθίσασα, ἢ ῥήματα κλώθασα, ἐποιζόμην τὰ σπία μᾶλις. ἐδόκουν δέ σε ὦ θύγατερ, τῶν ἐλπίδα ἀθεμιτάσασα. Κο. τῶν μιᾶν λέγεις; Κρω. ἔγ. ἀλλὰ ἐλογιζόμην ὡς τηλικαύτη γυναικὶ, ἤθεσιν ἐμοὶ, σαυτὴν ἢ καθαρσιότητι ἀνδρὸς, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἕξεις, ἀλαβρεῖς, καὶ θεραπαίνας. Κο. πῶς ἔσῃς μᾶτερ, ἢ τί λέγεις; Κρω. συσσῶσα ἂν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ. Κο. καὶ τὰς τῆ Δαφνιδίου θυγατρὸς Λύρας; Κρω. ναί. Κο. ἀλλὰ ἐκείνη ἑταίρα ἐστί. Κρω. ἀλλὰ τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλὰς θεραπαίνας ἕξεις. τί ἐδάκρυσας ὦ Κόρινν; ἆρ' ὁρᾷς ὁπόσοι, καὶ ὡς πελαργώδασοί εἰσιν αἱ ἑταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τῶν Δάφνιδα γὰρ ἐγὼ οἶδα ὦ φίλη Ἀδράστιχ, βάκη πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ἄρρεν ὡραιοτέλεσμον. ἀλλὰ νυνὶ ὁρᾷς οἵα σοφίσται, χρυσᾶς, καὶ ἐσθῆτας σύμφορους, καὶ θεράπαιναν πέντε. Κο. πῶς δ' ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα; Κρω. τὸ μὲν πρῶτον, καθαρσιότητα ἑαυτὴν διέτριβεν, καὶ δίταλλος ἦσα, καὶ φαιδρὰ ὡς ἄπαντας, οὐκ ἄχρι καθαζειν ῥᾳδίως, καὶ χαίρειν σου εἰδυῖα, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδύ, καὶ ἱπαγωγόν. εἶτα σοφισμιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μήτε φενακίζουσα εἴ τις σοφιστὴν, ἢ σοφίσαιψεν, μήτε αὐτὴ ἐπλανᾶτο νομίμη ὑπ' ἀνδρῶν. ἢν δὲ ποτε ὁ ἀπίλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, ἤτε μεθύσκεται, καθαλλαγὴν γὰρ, καὶ μισοῦσι οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας, ἤτε ὑστερεμφορεῖται δ' ὄψε ἀπιοῦσα λαλῶ, ἀλλὰ σοφίσαιτο μὲ ἀκόρεις τοῖς ἐμπυ-

duabus minis, ex illis tum vitam sustentavimus. Postea autem, alias quidem texendo, aliàs verò tramam deducendo, aut stamina nendo, ægrè victum parabam: te verò, filia, nutriebam, spem expectans. *Cor.* Minam istam dicis? *Cro.* Non: verùm ita rationem inibam, quòd cùm ad istam ætatem pervenisses, & me facilè alere postea, & te ipsam exornare posses: dives ipsa futura, purpureas vestes, & ancillas habitura. *Cor.* Quomodo hoc mater? aut quid dicis? *Cro.* Si cum adolescentibus rem haberes, & cum ipsis potares, & pro mercede concumberes. *Cor.* Sicut Daphnidis filia Lyra? *Cro.* Ita. *Cor.* At illa meretrix est. *Cro.* Hoc nihil grave. Nam & tu, perinde ac illa diteſces, multosque amatores habebis. Quid fles Corinna? an non vides quàm multæ sint, & magno studio ambiantur meretrices? & quantum pecuniæ accipiant? Daphnidem enim, ô chara Adrastia, novi ego, quæ priusquam ad ætatem adultam pervenisset, pannosa erat. At nunc vides, qualis prodit, ut illi aurum, floridæ vestes, & ancillæ quatuor. *Cor.* Sed quo pacto hæc acquisivit Lyra? *Cro.* Primùm quidem exornando se eleganter, & facilem, hilaremque erga omnes se gerendo, non soluto, ut tu soles, cachinno, sed suave quiddam & blandum arridendo. Postea dextrè conversando, neque decipiendo, siquis accedit, aut accersit eam, neque viros increpando. Ac si quando ad cœnam it accepta mercede, neque inebriatur, ridiculum enim hoc, & viri oderunt tales, neque rusticè impletur opsonio: sed attingit quidem sum-

λοις, σιωπῇ ἢ πὺξ ἐνδέσεις σὺ ἐπ' ἀμφοτέραις ἀναβύεται τὰς γνάθους, πίνῃ ἢ ἠρίμμα, ἀ χανδόν, ἀλλ' ἀναπαυομένη. Κο. κἂν εἰ δι' ὅλου ὦ μῆτερ τύχοι; Κρω. τότε μάλιστα ὦ Κόρινν. καὶ ὅτι πλέον ἢ δέον ὀφλήσεται, ὅτι λάσκωπτι ἐς τὰ ἅπαντα παρόντων. ἐς μόνον ἢ τὸ μισθαπόμενον βλέπει. καὶ ἅμα τοῦτο σκῶπτοι φιλοῦσιν αὐτῶ. καὶ ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, ἀπολαύσει ἐκεῖνος, ἂν δὲ ἀπελθὼν ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς ἑταίρας ἐπανίῃ, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τῷ ὑπαγάγηται, ὡς ὑπαγάγοιτο, ἐπιτηδεύσει ἐκεῖνον. ταῦτα γὰρ αὐτῶ ἅπαντες ἐπαινοῦσι. εἰ δὲ σὺ τοῦτο σκώπτοις, μανίαν ἡμῖν ἐτίθεσο. ἐπὶ τάχει ἄλλα ἀπόπολυ αὐτῆς. ἄλλο δέον ὦ φίλη Ἀδράστια φημι, ζῶσα μόνον. Κο. εἰπέ μοι ὦ μῆτερ, οἱ μισθούμενοι πάντες πεῖσαί εἰσιν, οἷος ὁ Εὐκρίτος, μεθ' ἡμέρας σκάφανδρος; Κρω. ἅπαντες ἀλλ' ἔνιοι μέν, ἀμείνους. οἱ δὲ, καὶ λίαν ἀνδρώδεις. οἷος, καὶ ὁ πάνυ μορφῆς οὕνεκα ἔρωτες. Κο. καὶ τάττεις συγκαθεύδειν δίκης; Κρω. μάλιστα ὦ θύγατερ. ὅτι μέντοι καὶ πλείστα διδάσκει. οἱ καλοὶ ἢ αὐτὸ μόνον, καλοὶ γέλωσιν εἶναι. καὶ σοὶ ἢ μελέτω ἀεὶ ἢ πλέον, εἰ γέλοιος σὺ βραχεῖ λέγειν ἅπασας, συδιξάσας σε τῷ δεκτύλῳ, ἀλλ' ὁρᾶς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κροβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλήσει καὶ τελοσιδαίμονα ποιήσει τὴν μητέρα; τί φῄς; ποιήσεις ταῦτα, ποιήσεις; οἶδα ἐγώ. καὶ πείσεις ἁπασῶν ῥᾳδίως. νῦν δ' ἀπιὼν λάσομαι, εἰ ἀφίκοιτο ἐς τὴν ἐσθῆτα τὸ μεταξάκιον ὁ Εὐκρίτος. ὑπαιχνεῖ τὸ γάϱ.

mis digitis, tacitè autem cibo non obturat utramque maxillam ingestis buccellis: bibit etiam crebrius, non affatim, sed interquiescendo. *Cor.* Etiamsi sitiat mater? *Cro.* Tum præcipuè, Corinna: & neque plus æquo irascitur, neque in quenquam eorum qui adsunt, dicteria torquet. Eum solum à quo conducta est, petit. Et ob hoc illi amant ipsam. Et postquam eundum est cubitum, nihil petulans, nihil ineptum admittit, sed ex cunctis unum hoc aucupatur, ut illum alliciat, suique amatorem reddat. Hoc enim nomine ipsam cuncti laudant. Quòd si tu etiam hæc didiceris, nos quoque fœlices erimus. Nam cætera quidem multò ipsa. Sed nihil, ô chara Adrastia, addam amplius: vivas modò. *Cor.* At dic mihi mater, ii qui mercede nos conducunt, omnes-ne tales sunt, qualis est hic Eucritus cum quo heri concubui. *Cro.* Non omnes: sed alii quidem meliores, alii jam viriles: nonnulli verò non admodum liberali forma præditi. *Cor.* Et cum illis concumbere oportebit? *Cro.* Maximè, filia: nam hi plura quoque dant. Formosi autem, hoc solum, pulchri esse volunt. Tu verò ejus quod plus est, rationem semper habeas, si cupis ut omnes brevi te commonstrent digito, ac dicant. Annon vides Corinnam Crobylæ filiam, ut est ditissima, & matrem reddit fœliciſſimam? Quid ais? facies-ne ista? facies, novi ego & facilè omnibus anteibis. Nunc autem ito lotum, si fortè veniat, etiam hodie adolescens ille Eucritus: ita enim pollicitus est.

ΜΗΤΗΡ, ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

MATER, ET MUSARIUM.

ΜΗΤΗΡ.

Ἀρ' ἔτι ποτὲ τοῦτον ἐφαμὲν εὑρεῖν μεθ' ἡμῶν ὦ Μυσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστί, θύσαι μὲν τῇ Παυδήμῳ θηλυκὸν λεύκωλον μηκάδα, τῇ δὲ Οὐρανίᾳ ταῦρον, καὶ τῇ ἐν κήποις, ἐλαφολίνεκτον, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὸν πλατανιστῶνα. καὶ ὅλως, μακάριαι, καὶ τερασκοπάλμυραι ἐσόμεθα. νῦν ὅρας γὰρ ἤδη ἱκανῶς ἡλίκα λαμβάνουσι; ὃς οὐδὲν μὲ ἤδεσπότει ποτὲ σπένδειν, οὐκ ἐωᾷ τε, ἀλλ' ὑποσημαίνει, ἢ μύρῳ, ἀλλὰ στεφάνοις αὐτὸν. καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατὴρ, καὶ εἰ κύριος γενοίμην τῶν πατρῴων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ, καὶ ἐμωμοκέναι αὐτὸν φῂς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσει. Μή. ὤμοσε γοῦν ὦ μῆτερ, καὶ ταῦτα θεῖον, καὶ τὴν πολιάδα. Μη. καὶ πιστεύεις ἀπλῶς; καὶ ὧν τοῦτο πρᾶγμα οὐκ ἔχοντι αὐτῷ ἀκριβείας συμβολὴν, τὸ δακτύλιον δέδωκας, ἀγνοοῦσα ἐμέ; ὁ δὲ, ἀπέδοτο

MATER.

Si talem amatorem posthac inveniamus, Musarium, qualis Chæreas hic est: oportebit nos immolare, Publicæ quidem Veneri capram candidam, Cœlesti autem, & ei quæ in hortis est, juvencam utrique: sertis quoque coronare opum largitricem. In summa, beatæ, terque fœlices erimus. Quippe vides nunc ab adolescente isto quam multa accipiamus, qui ne obolum quidem tibi dedit unquam, neque vestem, neque soleas, neque unguentum: sed apud ipsum semper excusationes, & pollicitationes, & spes longæ, & illud crebrum, Si pater, &, si paternarum opum fiam dominus, &, omnia tua. Tu etiam juravisse ipsum dicis, quòd lege uxorem se suam sit facturus. *Mus.* Iuravit, mater, per Cererem, & Proserpinam, & Minervam. *Ma.* Et credis illi scilicet? & ob hoc nuper, cum non haberet unde daret symbolum, annulum illi me inscia dedisti? at hunc ille venditum

1 Τῇ Παυδήμῳ] Cognomenta Veneris, Pandemus & Vrania. ἀμφοτέρως σέβεται, ἢ ὡς Πάνδημον ἢ Οὐρανίαν τετίμηκε ἡ κύπρις. αἶγα δὲ Παυδήμῳ, διὰ τὸ τὴν ζωὴν συνεπιτελεῖν τὴν παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατίαν. δαμάλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονεῖν περὶ ὃ σπένδουσι ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον ἐκ ἀρίστου, ἅτινα νόμιμον τῷ γάμῳ ὑπομένεται συζυγίαντος σκληρὸν ἡδονῆς. Sic ad oram MS. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Παυδήμου, διὰ τὸ φθορὰς σωμάτων καταφερεῖς, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν πίπτειν. Bourd.

2 Κατὰ τὴν θεάν] Ad oram MS. Regii scriptum erat: κόρη ἡ Δήμητρα αἱ θεαὶ, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὄρκος δὲ παρὰ Ἀθηναίοις ὡς ἡ Λακεδαιμονίοις οἱ Διόσκουροι εἰ ἐμπίπτοι νὴ τὸν Δία. Idem.

3 Καὶ τὰ θεῖα συμβολὴν] Hac de re copiose vir Clarissimus Isaacus Casaubonus ad Athen. *Idem.*

μῦ Θ', κατέπιε. καὶ πάλιν τὰ δύο ὠτοδιάφανα τὰ Ἰωνικὰ, ἑλκηθῆναι ἐκ πέρυσι δύο Δαρεικούς, ἃ σοι [1] ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε, ποιησάμενον ἐν Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σωθῆναι ἐφηβοῖς ἀπιεσκέψαν. ὁρῶν γὰρ, καὶ χειμῶνας, τί ἂν λέγοιμι; ἓν ὅλως, ἔρημόν π' ἡμῖν, ἐς μέγα ὄρελ Θ' συμπίπτοντες ὄντος. Μυ. ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, ἐς φησὶν ἐρᾶν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης, καὶ Λαχὴς ὁμοίως ἐστὶ καὶ Ἀρεοπαγίτης. καὶ φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτῷ, ὦ ὁ γέρων μόνον κατακύσῃ. Μη. ἀκοῦσον ὦ Μυτάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτότομος αἰτῇ τὸ διδραχμον, ἐπόμνυμι ὑμῖν, δέξομαι τὸν ὄρκον, σὺ δὲ τὰς ἐλπίδων [2] ἐλίας παρ' ἡμῶν λάβε. καὶ πρὸς τὴν ἀλφιθοπώλην τὰ αὐτά. καὶ ὦ τὸ οἰκεῖον αἰτιώμεθα, περιμένουσι φέσομεν, ἢς ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάνῃ. ἀπεδώσομεν γάρ σοι μὴ τὰς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνη τῶν ἑταιρῶν μὴ ἐλλοῦσιον, μὴ ὄρμον, μ' Ταραντῖνον ἔχουσα; Μα. τί ἂν ὦ μῆτερ, ἐκείναις οὐ πρέποι μοι, ἢ κάλλιος εἶσιν; Μη. ὦ, ἀλλὰ σωφρονέστεραι, ἢ ἴσασιν ἑταιρίζειν. ὧδε πιστεύουσι ῥᾳθύμοις, ἢ νεανίσκοις, ἐπ' ἄκρῳ δ' χείλους τὸν ὅρκον ἔχουσι. σὺ δὲ εἰ πίστῃ, ἢ φίλανδρος. ὧδε ἀνδρὸς ἄλλου πλὴν, ὅτι μὴ μόνου Χαιρέου. καὶ πρώην ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ [3] Ἀκαρνανὸς ἦλθε δύο μνᾶς κομίζων, ἀφῆκα ἢ αὐτὸς, οἷνῳ δὴ πεπιληφώς, ἢ πατὴρ μὲν ἐκεῖνος ἐπέμπετο, ἐγὼ δὲ ἐδεξάμην. ἐπεὶ τί ἂν ἐποίησα; ἐρᾶν ἔφασκε, καὶ ἀπολεῖσθαι, εἰ μὴ τύχοι. ἐδεξάμην οὖν, καὶ ἐφίλησα, καὶ ἐκοιμήθην μετ' αὐτοῦ. ἐπεὶ τί ἂν ἐποίησα; ἐρᾶν ἔφασκε, καὶ ἀπολεῖσθαι, εἰ μὴ τύχοι. ἐδεξάμην οὖν, καὶ ἐφίλησα, καὶ ἐκοιμήθην μετ' αὐτοῦ. ἐπεὶ τί ἂν ἐποίησα; ἐρᾶν ἔφασκε, καὶ ἀπολεῖσθαι, εἰ μὴ τύχοι. ἐδεξάμην οὖν, καὶ ἐφίλησα, καὶ ἐκοιμήθην μετ' αὐτοῦ.

tum absorbuit. Et rursum monilia ista Ionica, quorum utrumque pendebat duos Darcos, quæ tibi Chius ille nauclerus Praxias attulerat, Ephesi fecerat. Oportebat enim ut Chæreas eranam collatitiam cum adolescentibus dependeret. Nam vela, & nunc quid attinet dicere? Intima, lucrum inopinatum, magnumque commodum iste noster obvenit. *Mu.* At pulcher est, & imberbis, & amare se ait, & lachrymatur, & Dinomaches, Lachetisque Areopagitæ *est filius*: dicitque uxorem me ducturum se: denique spes magnas facit, si modò senex ille oculos clauserit. *Ma.* Proinde Musarium, ubi calceis opus erit, & sutor *didrachmum* poposcerit: dicemus & nos illi, argentum quidem non habemus, tu autem spes quasdam exiguas à nobis accipe, eademque pistori. Et quum pensionem domus deposcemur: expecta dicemus videlicet, *dum Laches* Colyttensis moriatur: exolvemus enim tibi post nuptias. Non pudet te quòd sola meretricum, neque inaures habes, neque monile, neque vestem Tarentinam. *Mu.* Quid igitur, mater, fortunatiores-ne illæ me, & pulchriores sunt? *Ma.* Non: sed prudentiores, & sciunt meretricari: nec verbis credunt, & adolescentulis, in summis labiis juramentum gerentibus. Tu verò fidelis es, & amans viri: nec admittis alium quenquam, præterquam solum Chæream. Ac nuper quando Acarnensis ille agricola venit, duas minas afferens, ipse quoque imberbis (vini autem pretium hoc retulerat, à patre mis-

1 Ὁ Χῖος] Deest à MSS. *Bourd.*
2 Ὁλίας] Deest in MSS. *Idem.*
3 Ἀκαρνανὸς] Legendum videtur omnino Ἀχαρδὴς. **Menagius.**

I Mis-

ἐχὸς πίμψαντ☉. σὺ ὃ οἰκῶν μ̀ ἀπεμύκτισας, κ☉ὐδάδεις ὃ μ̀ δ̀ Ἀδώνιδ☉ Χαιρέᾳ. Μυ. τί ἂν, ἐχρὴν Χαιρέαν καλέσαντα, ἐξαποστεῖλαι τ̀ ἐργάτην οἰκῶν, κινάδους ἀπέζοντα; [1] λεῖός μοι φασὶ Χαιρέας, ὃ χοιρίσκ☉ Ἀκαρνάν☉. Μη. ἔστω ἐκεῖν☉ ἀγροῖκος, κ☉ὶ πονηρὸν ἀπονεῖ. τί ὃ Ἀντιφῶν☉α τ̀ Μενεκράτ☉ς μνᾶν ὑπισχνούμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; ἀ καλὸς ἦν, κ☉ὐ ἀστεῖ☉ ἡλικιώτης Χαιρέᾳ; Μυ. ἀλλ' ἠπείλησε Χαιρέας ἀποσφάξειν ἀμφοτέρους, εἰ λάθοι με ποτε μετ' αὐτᾶς. Μη. πόσοι ὃ ὃ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκοῦν ἀνέρας☉ σὺ μ̀ ἐᾷς λῷστ☉ τοῦτο, ὃ σωφρονήσας, καλαῖσ☉ οὐχ ἑταίρᾳ, τ̀ ὃ ἱερομόρῳ ἱερεᾷ τινὶ ὄσα. ἐῶ τἄλλα. σήμερον Ἀλῶαι εἰσί. τί δὲ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν; Μυ. οὐκ ἔχω ὦ μαινάδιον. Μη. μ̀ὴν ὅτ☉ ἃ τέχνῃ εὑρηκὲν ἐπὶ τ̀ πατέρᾳ, οὐκ οἰκέτην κρῆκε ἐξαπατήσασα, οὐκ ἀπὸ τ̀ μητρὸς ᾔτησεν ἀπειλήσασ ἀποπλωσεῖσθ☉ στρατοσύμβ☉ν, εἰ μὴ λάβοι, ἀλλὰ κρῆτα, ἡμᾶς ἐπιτρέπαν, μήτε αὐτὸς δώσ☉ς, μήτε σ̀ὺ τ̀ δώσοντα ἐᾶν λαμβάνειν. σὺ ὃ οἷσθ' ὦ Μυσάδιον, ὁκτωκαίδεκα ἐτῶν ἀεὶ ἑστᾶσ'; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μ̀ αὐτὸς, ἢ ὃ μήτηρ γάμῳ πολυωλανῶν ἐξώσειε αὐτὸ; μνησθήσεται [2] οἵων τότε τ̀ δακρύων, ἢ τ̀ φιλημάτων, ἢ τ̀ ὅρκων, πίντε ἴσως τάλαντα σθένος βλέπων; Μυ. μνησθήσεται οἰκῶν☉. δεῖγμα ὃ, ὡς ὐ δεῖ νεῶ γαμοῦντα, ἀλλὰ κἀναγκαζόμεν☉, κ☉ὶ βιαζόμεν☉ μνησθῆναι

missus) tu verò etiam subsannasti hominem, dormis autem cum isto tuo Adonide Chærea. *Mu.* Quid igitur? relicto-ne Chærea, mihi admittendus erat operarius ille hircum olens? Lævis mihi, ut aiunt, Chæreas, & porcellus Acarnanius. *Ma.* Esto rusticus ille, & hircum oleat: cur neque Antiphontem Menecratis filium, minam tibi pollicentem non admisisti? Annon formosus erat, & urbanus, æqualis Chæreæ? *Mu.* At interminatus erat Chæreas, se jugulaturum ambos, si me cum illo deprehenderet. *Ma.* Quàm multi alii eadem minantur? An tu igitur sine amatoribus ob hoc manebis? & pudicè ages, perinde ac si non meretrix, sed Cereris quæpiam sacerdos fores? Cætera omitto. Hodie verò Aloa sunt: quid ergo tibi dedit in hoc festum? *Mu.* Non habet ò mater. *Ma.* An solus iste nullam artem adversus patrem potest invenire? non servum immittere, qui illum decipiat? non à matre ipse postulare, minitando se in militiam navigaturum, nisi accipiat? Verùm sedet, nos atterens, neque ipse quicquam dans, neque à dantibus accipere sinens. Tu verò, Musarium, an putas te octodecim annorum semper fore, aut eodem animo semper futurum Chæream, quando ipse dives erit, & mater opimas ipsi nuptias invenerit? an ille tum, putas, meminerit lachrymarum, aut osculorum, aut juramenti, quum dotem quinque fortassis talentorum aspiciet? *Mu.* Meminerit ille. Cujus rei argumentum est, quòd neque nunc uxorem duxit, sed cùm à patre cogeretur, & vim propè pateretur

1 Λεῖός μοι] De hoc Proverb. Erasm. *Bourd.*
2 Οἵσει] In MSS. ἴσει. *Idem.*

το. Μη. γθόνιός μὴ ψεύδεσθε. ἀναμνήσω δέ σε ὦ Μουσάριον τότε.

tur tamen recusavit. Ne vi-nam non decipiaris. Sed tamen monebo te Musarium, aliquando horum.

ΑΜΠΕΛΙΣ, ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

AMPELIS, ET CHRYSIS.

ΑΜΠΕΛΙΣ.

Εἴ τις ἦ ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ ὠδείκνυεν, ἢ τὰ ἱμάτια ὠδείχισεν, ἆρ' ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν; Χρυ. ἀλλὰ ταῦτα μόνα ἱερὰ τῷ ὦ Ἀμπελὶ δείγματα; Αμ. ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς ἵμερδ. ἐπεὶ τἄλλα, φιλήματα, ὦ δύκυνα, καὶ ὄργεις, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, δεῖγμάτα ἐρωτος σημεῖον, καὶ φυόμενα ἐπ. τὸ γὰρ πῦρ ὅλον, ἐκ τ' ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ ὦ σὲ ὡς φῄς ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, μέντοι ἔλπιζε, καὶ εὔχε ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν. Χρυ. τὰ αὐτά; τί λέγεις; ἀεὶ ῥαπίζειν με; Αμ. ἀχὶ, ἀλλ' ἀνιάσαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἐπ ὀργίζοιτο, εἰ σύ ποτε ἐπεσθ ἐραστὴν ἕξοις; Χρυ. ἀλλ' ὐδὲ, ἔχω ἐγωγε. οὐδὲ, μᾶλλον ὑπάλαβε τ πλουσίον μὲ ἐρᾶν, διότι ἄλλας ἐμνημόνυσά ποτε αὐτῷ. Αμ. καὶ τοῦτο ἦν τὸ, ὑπὸ πλουσίου οἴεσθ ἀποδιώκεσθαί σε. ὑπὸ γὰρ ἀνιάστου μᾶλλον, καὶ φιλοῦμένου, ὡς μὴ ὑπερεφάλοιντο αὐτὸν οἱ ἀντέραστοί. Χρυ. καὶ μὲν δὴ τοῦτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥαπίζει. δώσει ἦ ὐδέν. Αμ. ἀλλὰ δώσει. ζηλότυποι γὰρ,

AMPELIS.

Siquis, ô Chrysi, neque zelotypus est, neque irascitur, neque alapas inflixit unquam, aut capillos conscidit, aut vestes laceravit, est-ne adhuc pro amatore habendus? *Chr.* Numquid, *Ampeli*, sola sunt ista amantis indicia? *Amp.* Maximè. Hæc sunt viri fervidi. Nam cætera illa, oscula, lachrymæ, juramenta, & crebrò ventitare, incipientis, & adhuc crescentis amoris signa: sed totus ignis zelotypia constat. Quare si te, ut ais, *Gorgias* alapis cædit, & zelotypus est, bene speres licet, oportesque ut eadem semper faciat. *Chr.* Eadem-ne? quid dicis? ut ille me semper alapis cædat? *Amp.* Non: sed ut semper illi ægrè sit, si non ad solum ipsum aspicias. Siquidem nisi amaret te, quid quæso irasceretur, si quempiam alium amatorem haberes? *Chr.* At equidem non habeo. Ille verò nequicquam suspicatus est, divitem istum à me amari, eo quòd mentionem ipsius fortè feci. *Amp.* At hoc suave est, putare ipsum te à divitibus observari. Ita enim majori dolore afficietur, & magis ze-

mulabitur, ne à rivalibus superetur. *Chr.* At ille solùm irascitur, & alapis cædit, nihil autem dat. *Amp.* At dabit postea: nam zelotypi

ξ μάλιστα λυπηθήσονται. Χρυ. ἀκ ἴσθι ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βέλτ με ὦ Ἀμπελίδιον. Αμ. ἀκ. ἀλλ' ὡς οἴμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνονται, κ εἰ σύνοιδε ἀμελείᾳ. εἰ δ πιστεῦσαι μοι ἔχοιν, ἀπομαραίνεται πως ἡ ἐπιθυμία. τοῦτο λέγω σοὶ σὲ εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐπιμελέσασα. σὺ δ' ὀκτωκαιδεκέτης οἴμαι, ἢ ἔλαττον ὅσα συγχάνεις. εἰ βούλ δ, κἀγὼ διηγήσομαί σ' ἃ ἐπαθόν ποτε, σὲ πάνυ σοὶ πολλῶν ἐτῶν. ἔρᾳ μου Δημοφάντ ὁ δανειστής, ὁ καθάπερ οἰκεῖν τὴν Ποικίλης. ἔτος δέ πω πάνυ πολλοὶ πέντε δραχμὰς δέδωκε. κ ἡξίει δεκάτοις εἶναι. ἔρᾳ δ' ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν πνα ἔρωτα, ὥστε ὑποστένειν, ὥστε δακρύειν, ὥστε ἀνεῳγμένῃ θυραις ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ μόνον σιωπᾷ δοδέ μοι ἐνίοτε, κἀγὼ τοῦτο λαβὲ μακρᾷ. ἐπειδὴ δ' ἐλθοῦσ ποτὲ ἀπέκλεισα, Καλλιάδης δ' ὁ χαρᾴδιος ἔνδον ἦν, δίκα δραχμὰς ἀπεπομφώς, τὸ μ πρῶτον, ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμεν. ἐπεὶ δ' πολλαὶ μ διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δ' ἀπεστέρεμπον, ὁ Καλλιάδης δ' ἔνδον ἦν αὖθις, ὑποθερμοτέρως ἤδη τότε ὁ Δημόφαντ, κ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα. κἀγὼ ἐπίτηδες ποτε, ἀνεῳγμένῃ τὴν θύραν, ἔκλαιον, ἔτυπτον, ἠπειλᾶ φονεύσειν, ἐξειρήγνυν τὴν ἐσθῆτα, [1] ἅπαντα ἐποίουν. κἀγὼ τέλ, πελαυθεὶς δὲς, μόν εἰχον ὀκτὼ ἔλυσε μῆνας. ἡ γυνὴ δ' αὐτῇ, ὡς ἀπαυδᾷ ἔλεγε, ὡς ὑπὸ φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δ' ὦ ἄρα ζηλοτυπία, τὸ φάρμακον. ὥστε ὦ Χρυσί, κ σὺ χρῶ ἐπὶ τ Γοργ

typi vel maximè dolore afficiuntur. *Chr.* Nescio quo pacto, mea Ampeli, velis ut alapas accipiam. *Amp.* Non: sed ut arbitror, magni fiunt amores, etiamsi audiat se negligi. Quòd si credat, se solum habere te, elangueſcet hæc libido. Atque hæc tibi dico, quæ jam totos viginti annos meretricem egi. Tu verò annos, ut puto, decem & octo, vel pauciores etiam nata es. Quòd si velis narrabo tibi, quæ mihi acciderunt aliquando, non multos ante annos. Amabat me Demophantus, fœnerator ille, qui pone Pœcilen habitat. Hic nusquam plus dedit quam drachmas quinque? & dominus putabat esse. Amabat autem levi quodam amore, neque ingemiscens, neque lachrymans, neque intempesta nocte ad fores ventitans: sed interdum tantùm, idque post longum intervallum mecum dormiebat. Posteaquam autem venientem aliquando excluſi (nam tum Calliades pictor intus erat, datis decem drachmis) primùm quidem abiit verbis me infectatus. Et cùm jam multæ dies transiissent, neque ego ad illum mitterem (rursus autem tum Calliades intus erat) incalescens tum tandem Demophantus, etiam ipse ad rem inflammatur: & cùm aliquando superveniſſet obſervata patente janua, flebat, percutiebat, minabatur se occisurum, lacerabat vestem, omniaque faciebat. Et postremùm talento dato, totos octo menſes habebat me solus. Vxor autem ipsius cunctis dicebat, ipsum medicamentis ad insaniam à me redigi. Et hoc medicamentum, erat zelotypia. Quare ô Chrysi, & tu contra Gorgiam eodem

1 Ἅπαντα ἐποίουν] De irrito conatu ut apud Martialem, *omnia cum fecit.* Bourd.

χίαν τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ. πλήσιον δ' ὁ νεανίσκος ἦν, ἢν τι φθέγξηται, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀκοῦσαι.

dem medicamento utere. Erat dives erit hic adolescens, & audiendo patrem ipsius mori contingat.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚΑΣ.

Ἀπολώλαμεν ὦ κεκτημένη ἀπολώλαμεν. ὁ Πολίουχος ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὡς φασιν. ἐώρακα γὰρ κἀγὼ αὐτὸν, ἐφ' ἁρμαμάξης περιφρύγιον ἐμπεποτημένον, καὶ ἀνηλίσκοντας ὄμως πολλούς. καὶ οἱ φίλοι ὡς εἶδον, συνέδραμον ἐπ' αὐτὸν, ἀσπασόμενοι. ἐν τοσούτῳ δὲ τὴν θεραπαινίδα ἰδοῦσα καθ' ἑαυτὴν ἐπύθετο, ὅς σωφρονέστερος μετ' αὐτὸς, ἠρόμην, καὶ εἶπέ μοι ἔφην ὁ Παρμένων, ἀσπασάμενος πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπῆλθατε; καὶ εἴ τι ἄξιον ἦν πολέμου ἐγένετο ἐπανελαλήσειτε; Παν. οὐκ ἔδει τοῦτο οὕτω, ἀλλ' ἐκεῖνα. ὅτι μὲν ἐσώθημεν πολλὴ χάρις τοῖς Θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατείᾳ. ἡ δέσποινα δ' ἐπιωτάνετο ἀεί τι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἔλεγε εἶπε. εἰ δὲ τοῦτο προσέθηκας, ὡς ἐδάκρυε, καὶ οἷα ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἄκουσον ἦν ἀληθῶς. Δορ. πρὸ πάντων οὔπω ἐν ὄψει ἀπαντᾷς. πῶς δ' οὐκ ἂν εἴποι. ἀλλὰ ἀκήκοα, θέλομεν εἰπεῖν. ἐπὶ πόσῳ Παρμένων, ὅτε ἤρξαντο, ἦπε ὦ Παρμένων, ἐδόκεις τῷ ὄντι ὑμῖν; ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μου φακρόν. καὶ μάλιστα εἴ τις ἐλκυ-

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATVS, POLEMON.

DORCAS.

Periimus, ô hera, perimus. Polemon ex militia reversus est, ditatus, ut ajunt. Ego autem ipsum vidi paludamento *purpureo*, & fibulato indutum, multosque unà pedisequos. Quod ut viderunt amici, ad eum salutaturi accurrebant. Interea autem servum conspicata, à tergo sequentem, qui cum ipso profectus erat, interrogabam: ac dic mihi Parmeno, inquiebam, salutato priùs ipso, quo pacto rem gessistis? &, num quid bello dignum contèquuti redistis? *Par.* Non decebat hoc statim: sed illa primùm. Quòd servati estis, multa Diis gratia, & in primis Iovi hospitali, & Minervæ militari. Cæterùm semper rogitabat hera quidnam ageretis, & ubi essetis. Quòd si etiam hoc addidisses, quòd & fleret, & Polemonis mentionem semper faceret, id fuerat multò *satius*. *Dor.* Omnia statim à principio sum præfata: sed tibi nolim dicere. At quæ audivi, ea dicere volebam. Nam ad Parmenonem ita incepi. Nonne Parmeno, vobis tinniebant aures: semper enim

cum lachrymis hera vestri reminiscebatur: & maximè siquis es

εἰ ἐκ τῆ μάχης. καὶ πολλοὶ πεθνάσι ἐλέγοντο, ἐκκαρατίε τότε τὰς ὄμμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ πένθος πρὸς τὸν ἀγγελίαν ἐκόπτετο. Ian. εὖγε ὦ Δορκάς. ἄτως ἐχρῆν. Δορ. εἶτα ἐξῆς μεῖ' ὀλίγον ἠρόμην ἑκάστα. ὁ δ', ἀάν λαμπρῶς φησιν ἀνεσκέψαμμι. Παν. ἄττα καλεῖν ἄδειν ἐποίησεν ὡς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπέστη, ἢ ἠνέσθη ζῶσαν καὶ καλὰ εἶναι; Δορ. καὶ μάλα πολλὰ καὶ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γὰρ κεφάλαιον ἐξήμελε, πλεῖστον πολυώ. χρυσόν. ἐσθῆτα. ἀκολάθους. ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον, μὴ δ' ἐξιόμεν ἄμαν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνοις, ἀπεμέτρησεν πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δ' ἐς αὐτὸς Παρμένων, δακτύλιον ἐν τῇ μικρᾷ δακτύλῳ, μέγαν, πολύγωνον. καὶ ψῆφον ἐνειλεγμένην τὰ τελαμῶνι. ἐρυθρὰ τὸν ἐπποκόμης. εἶπεν δ' ἂν αὐτὸν ἐθέλειν μοι διηγεῖσθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τιριδάτην τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ, καὶ ἀπέδρασαν σὺν τοῦτον πρόσθεν ἐλθεῖν, ὡς πρὶν τὰ πάντων σοὶ φάναι. εἰ γὰρ ἔλθοι, ὁ Πολέμων, ἐξὸν γὰρ πάντως, ἀπιστισόμενον τὰς γνώμας, ἀναπυθόμενον, εὑρεῖν τὸ Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἱ ποιήσειν αὐτόν; Παν. ἐξευρήσκομεν ὦ Δορκὰς ἐν τῷ παρόντων σωτῆρα. ἄτε γὰρ τὸν ἀποπίμψαι κάλον, πάλαθεν ἔναλιν δεδεκάτα, καὶ τὰλλα ἔμπαλιν ἔχα, καὶ πολλὰ

pugna venerat, multique dicebantur interfecti, tum crines evellebat, & pectus percutiebat, & ad unumquodque nuntium lugebat. *Pan.* Rectè Dorcas, ita decebat. *Dor.* Deinde non multò post illa interrogabam ordine. Ille autem, admodum splendidè è bello reversi sumus, inquit. *Pan.* Sic & ille nihil præfatus, quòd & mei meminerit Polemo, vel desiderarit, vel optarit vivam deprehendere? *Dor.* Multa certè hujusmodi dicebat. Quod igitur rei est caput, narravit divitias multas, aurum, vestes, servos, ebur. Nam argentum quidem adferre ipsum dicebat non ad numerum, sed ad mensuram multos videlicet plenos modios. Habebat autem, & ipse Parmeno annulum in parvo digito maximum ac multiangulum: eratque insertus tricolor lapillus, & in superficie rubebat. Sed reliqui ipsum cùm vellet mihi narrare quo pacto Alyn transiissent, & ut occidissent Tiridatem quendam, & quomodo ipse Polemo in pugna contra Pisidas versatus esset: accurrique domum ut hæc tibi renuntiarem, ut de rebus omnibus tecum deliberares. Nam si quum venerit Polemo (veniet enim quum notos illos à se amoverit) resciscens, apud nos intus Polystratum deprehenderit, quid ipsum facturum esse putas? *Pan.* Tum Dorcas, aliquam ex re præsenti salutem inveniamus. Nam neque hunc ablegare honestum fuerit, ut qui talentum nuper dederit: præterea sit mercator, & multa promiserit: neque

1 Ἀργύριον, μὴ δ' ἀριθμῷ] Specie Proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellinic. lib. 3. Suid. μεδίμνῳ τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii & Petronii Interpretes. *Bourd.*

2 Οἷς τ' Ἄλυν διέβησαν] Hoc etiam specii proverbii, patet apud Herodot. & Diodor, Sic. *Idem.*

ὑπομένω, ὅτι Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ ἀπολαβεῖν. ἀφοσίωσαι γάρ, καὶ ζηλότυπος ἐστιν. ὃς δὲ πένομαι ἔτι, πολὺ ἀφόρητον ἴσως. νῦν δέ τί σὲ ὠφελῶν ποιήσειεν; Δορ. ἀλλὰ καὶ ἀφοσίωμαι. Παν. [1]κλύομαι ὦ Δορκὰς, τὸ δ' ἀπορεῖσθαι, καὶ τρέμω. Δορ. ἀλλὰ δὲ Φιλόστρατος ἀφοσιώσεται. Παν. τίς γένοιτο; πῶς ἂν μὴ γῆ καταπίοι; Φι. τί δὲ πίνομεν ὦ Πανυχί; Παν. ἄνθρωπε, ἀπολωλεκὼς μὲ. σὺ δὲ χαῖρε Πολέμων, φανεὶς. Πο. ὅστις δὲ τίς ἐστιν ὁ ἀφοσιούμενος; σιωπᾷς; εὖγε φίλτατε Πανυχί. ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια μέντοι πέπονθα, καὶ σοι χάριν ἔχω. ἐκ ἔπους γὰρ ἁρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ. Φι. σὺ δὲ τίς εἶ ὦ βέλτιστε; Πο. ὅπερ Πολέμων ὁ Στειριεὺς, Πανδιονὶς φυλῆς, ἀκμῆς, χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ, ἐξαναστὰς πεντακισχιλίαν ἀπιοῦσαν, ἐρασθεὶς Πανυχίδος, ὅτε ὡμιλῶ ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτόν. Φι. ἀλλὰ πάνυ ὦ ξεναγὲ, Πανυχὶς ἐμή ἐστι, καὶ πάλαι ἦν εἰληφε. λήψεται δ' ἣν δὲ ἕτερον, ἐπειδὰν τὰ φορτία ἀφῶμεθα. καὶ νῦν ἀκολούθει μοι ὦ Πανυχί. τὸν δ' πυρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχῶν ἔα. Δορ. ἱλαρώτερος μέν ἐστι, καὶ ἀκολουθήσει, κἂν ἐθέλῃ. Παν. τί ποιῶ Δορκάς; Δορ. ἕπεσθαι ἄμεινον. ὀμνύω μὰ τὸν τὸ παρεῖναι Πολέμωνι. καὶ μᾶλλον ἐπιτηδείστατα ζηλοτυπῶν. Παν. εἰ θέλεις, εἰσίωμεν. Πο. ἀλλὰ συμφέρει ὑμῖν, ὅτι τὸ ὑστατον πίεσθε τήμερον. ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις φόνοις ἐγκεχρωματισμένος πάρειμι, τὰς Θρᾴκας ὦ Παρμένων.

neque Polemonem, qui tam est reversus, utile non recipere. Nam præter hæc etiam zelotypus est: & cùm pauper adhuc, intolerabilis fuerit, quid nunc illum non putes facturum? *Dor.* At etiam accedit. *Pan.* Deficio, ô Dorcas, consilii inopia, & tremo. *Dor.* Sed & Philostratus accedit. *Pan.* Quæ igitur fiam? quomodo terra me absorbeat? *Ph.* Cur non potamus Pannychi? *Pan.* Perdidisti me, ô homo. Tu verò salve Polemo, visus longum post tempus. *Pol.* Quis igitur est iste qui ad vos accedit? taces? euge abeas Pannychi. Ego verò ex Pylis quinto die huc advolavi, ad talem mulierem adproperans. Ac meritò sanè hæc mihi accidunt, tibique gratiam habeo: neque enim posthac amplius abs te rapiar. *Ph.* Tu verò quisnam es bone vir? *Pol.* Nimirum audis, quòd Polemo sum, Stirienſis ille, ex tribu Pandionis: qui primùm fui tribunus militum: nunc autem totius dux legionis, amator Pannychidis, cum ipsum humana adhuc sapere putarem. *Ph.* At nunc Peregrinorum dux, Pannychis hæc mea est, & talentum accepit: jamque etiam alterum accipiet, ubi onera disposuerimus. At nunc sequere me Pannychi: & istum apud Odrysas sine copias regere. *Dor.* Libera est ista, & sequetur, si volet. *Pan.* Quid faciam Dorcas? *Dor.* Præstat ingredi, nam irato Polemoni adesse non possum: & zelotypia magis incendetur. *Pan.* Ingrediamur si vis. *Pol.* At prædico vobis, vos hodie postremùm bibituros. Aut ego frustra adhuc tot cædibus exercitatus; Thracas huc Parmeno. *Pan.* Armati

[1] Κλύομαι] Idem quod ἀδημονῶ leg. Aristen. Epist. 28. lib. 1. *Bourd.*

Παν. ὡπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸ στενωπὸν τῇ φάλαγγι. ἐπὶ μετώπου μὲν, τὸ ὁπλιτικόν. παρ' ἑκάτερα δ', οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται. οἱ δὲ ἄλλοι, κατόπιν. Φι. ὡς βριφυλλίοις ταῦτα ὦ μισθοφόρε ἡμῖν λέγεις, καὶ μορμολύττεις. σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφέρεις, ταχα [1] δημοσιώνης ὤν, ἵνα ϵ̓ τὸ σκηνικὸν ἐσώσῃς σοι. Πε. καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπισὰν ἐσπίνδας ἡμᾶς ἐπὶ δεῦρο ἥκοντας, σὺν δούλοις τοῖς ὀπλοις. Φι. ἤκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δ', καὶ Τίβυς οὗτος, μόνος γὰρ οὗτος ἕπεταί μοι, βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τι, καὶ σφάκοις, ὥστε διασκεδάσομεν, ὡς μηδὲ ὅποι οἰχοισθε ἔχοιτε εἰδέναι.

mati venerunt, phalange cingentes angiportum. In fronte sunt gravis armaturæ milites: in utroque latere, funditores & sagittarii: à tergo verò cæteri. *Ph.* Hæc, ô stipendiarie, nobis tanquam infantibus dicis, & veluti larvis territas. An tu aliquando gallum gallinaceum occidisti, aut bellum vidisti? Castellum custodiebas, fortè dux quispiam manipularis, ut hoc tibi gratificando concedam. *Pol.* At verò scies paulò pòst, quum nos ad hastam venientes videbis, armis resplendentes. *Ph.* Adventate modò instructi. Ego verò & Tibys iste: nam hic solus me sequitur, saxis, telisque vos petendo, ita dispergemus, ut nesque quò vertamini, scire tum possitis.

1 Δημοσιώνης] Sic Dial. Nept. & Ner. ita vocatur ὁ δίπλεν μίσθον λαμβάνων, dicitur & δημοσιώνης ϵ̓ δημοσιῶν. Bourd.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ, ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

CHELIDONIVM, ET DROSE.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ.

Οὐκ ἔτι φοιτᾷ πρὸς σὲ ὦ Δρόση, τὸ μειρακίσκιον ὁ Κλεινίας. ὃ γὰρ ἐώρακα πολὺς ἤδη χρόνος αὐτὸν παρ' ὑμῖν. Δρο. σὺκ ἔτι γὰρ ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἴρξε μηκέτι μοι προσπίνειν. Χε. τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ σκληρός γε φίλος μοι. Δρο. οὔκ, ἀλλ' ὁ κράκιστος φιλόσοφος ἁπλῶς μόνος Ἀναξινήτος. Χε. τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἴωθε μὴ τὸ μέ-

CHELIDONIVM.

Non amplius, Drose, adte ventitat adolescens ille Clinias. Non enim ipsum longo jam tempore apud vos vidi. *Dr.* Non amplius Chelidonium: nam præceptor prohibuit ipsum amplius ad me accedere. *Ch.* Quisnam iste? nunquid ludimagistrum Diotimum dicis? Nam is certè amicus mihi est. *Dr.* Non: sed perditissimus iste Philosophorum Anaxenetus. *Ch.* Tetricum illum barba? qui cum adolescentibus

in

ἐκεῖνον συμπαθῆν ἐν τῇ Ποικίλῃ; Δρο. ἐκεῖνον φημι τὸν ἀλαζόνα. οὗτος κράκιστε ἐπίδειξαι λαπλάμψον, ἐλκύμβιον δ' πάγωνδ' ὑπὸ δηιός. Χε. τί παθὼν ἦ ἐκεῖνδ', πεισθεὶς ἔπεσε τῇ Κλεινίᾳ; Δρο. οὐκ οἶδα ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε λάπκοιτός μου ξυνόμνυδ', ἀφ' ἧς γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο. πρῶτον ἦ ὠμίλησέ μοι. τρεῖς τούτων ἐξῆς ἡμερῶν ἤδη παρῆλθε τῇ ξυνωρίᾳ. ἐπεὶ ἦ ἠνιάμην, οὐκ οἶδα ἦ ὅπως τι ἔπαθον ἐπ' αὐτῇ, ἔπεμψα τὸν [1] Νεῖρίδα παρασκεψόμενόν αὐτὸν ἢ ἐν ἀγορᾷ λαλοῦντα ἢ ἐν Ποικίλῃ. ἡ ἦ, ὦ πάτερ τί ἔφη ἰδὼν μ' ἦ Ἀλεξανίτης, νεῦσαι πάρεσ. ἐκεῖνον ἦ ἐρυθριάσαντα, κἀτα ὁρᾶν, κἀ μηκέτι παρειληφέναι τὸ ὀφθαλμόν. εἶτ' ἐβάδιζον ἅμα εἰς τὸν πόλιν. ἐδεῖ, ἄχρι ἦ Δίπυλον ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεφράσθη, ἐπιστῆκεν, εἶδεν σαφῆς ἀπαγγελίαν ἔχουσα. πῶς με οἴει λέγειν τὸ μὴ ταῦτα, [2] οὐκ ἔχουσα εἰπεῖν ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκδ', ἀλλὰ μὴ ἐλυπεῖτο πρὸ αὐτὸν ἐλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠρᾶτο, μισεῖσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν; [3] πολλὰ τοιαῦτα ἔρεφον. ἤδη ἦ τὸν δεῖλον ὀψὲ ἔκεινο ὁ Δρόμων, τὸ γραμμάτιον τεῦδ' παρ' αὐτῆ κομίζων. ἀναγνῶδι λαβοῦσα ὦ Χελιδόνιον. οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα. Χε. φέρ' ἴδω μοι. τὰ γράμματα δ' πάνυ σαφῆ, ἀλλ' [4] ἐπισυρμένα, δηλαδὴ ἐπειξίνπαδ' γεγραφότδ', λέγε ἦ, πῶς μ' ἐφίλησά σε ὦ Δρομ, τὰς Θεὰς ποιοῦμαι

in Pœcile consuevit ambulare. *Dr.* Arrogantem illum dico quem minam pessimè perire videam, à tractum à carnifice. *Ch.* Qui accidit illi, ut talia perferret Cliniæ? *Dr.* Nescio Chelidonium. Sed cùm antea nulla nocte non dormiret mecum, ex quo cum muliere rem habere cœpit (primùm autem mecum rem habuit) tribus hisce diebus ne ad prandium quidem accessit. Postquam autem contristari cœpi nam mihi nescio quid ob ipsum accidit, Neuridem misi, quæ illum circumspiceret, vel in foro, vel in Pœcile commorantem. Illa autem, ubi eum cum Aristæneto deambulantem vidisset, illi procul innuisse sè dicit: illum verò erubuisse, defixis in terram oculis, nec amplius ad ipsam aspexisse: exinde ambos ad urbem iisse. Ipsa verò ad Dipylum usque sequuta, cùm ille prorsus neque converteret sese, domum rediit, nihil planum habens quod renuntiaret. Quomodo igitur affectam putes me putas, quæ conjicere non possem, quidnam huic adolescenti accidisset: ideoque dicebam, num ipsi ægrè aliquid feci, aut num aliam amat, me perosus? at nonne pater vetuit ipsum? multa hujusmodi volvebam. Porrò sub vesperam venit Dromo, has literas ab illo afferens. Accipe Chelidonium, ac lege: literas enim nosti. *Ch.* Age videamus. Literæ non admodum sunt planæ, sed incompositæ, festinationem ejus qui scripsit, indicantes: Sicque loquuntur. Quo quidem pacto te amarim mea Drose, Deos testestacio. *Dr.*

1 Νεῖρίδα] Νεῖρίδα, scribendum videtur. *Menagius.*
2 Οὐκ ἔχουσα εἰπεῖν] Desunt in MSS. *Bourd.*
3 Πολλὰ τοιαῦτα ἔφερον] Supple, κατὰ νοῦν. *animo versabam.* Menagius.
4 Ἐπισεσυρμένα] MS. πεμπ. Bourd.

μάστυρας. Δρο. αὖ αὖ πάλαι, ὦ δέσποτα, τὸ χαίρειν προσέγραψε. Χε. καὶ νῦν ἔτι μισῶ, ἀλλὰ καὶ ἀναγκάζομαι ἀφίεσθαι σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀριστάνετος παρέδωκέ με Φιλοσοφεῖν αὐτῷ. κἀκεῖνος, ἔμαθε γὰρ τὰ κατ' ἐμὲ ἅπαντα, πάνυ πολλὰ ἐπαίνησέ μου, ἀπειπὼν εἶναι λέγων ἑταίρᾳ σωφρονεῖν, Ἀρχιπλάδης καὶ Ἐργοκλείας γὰρ ὄντα. πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τῷ ἀρίστῳ προσομιλοῦντα ἡδονῆς. Δρο. μὴ ὥραισον ἱκανῶς ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιοῦτος παιδεύσαι τὸ μειράκιον. Χε. ὥστε ἀπέλιπε παίζοντά αὐτό. ἐδάκρυσε γὰρ ἀκρατῶς ἐξαφυλάσσων. καὶ ὅλως, ὦ δέσποτα προσέλιπεν ἄλλῳ δεῖνι ἔξεσιν, ὅπου μὴ ἐκείνου. εἰ δὲ σωφρονοῖμι, καὶ παίζοντα πειθοίμην αὐτῷ, ὑποιχνεῖται πάνυ δύσδαιμόνα ἐσοδοῦ με, καὶ ἐπάρδων καταστήσας, τοῖς πόνοις πρόγεγυμνασμένον. τοῦτό σοι μάλις ἔρραψα, ὑποκλέψας ἐμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίου. Δρω. τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ ὦ Χελιδόνιον; Χε. τὶ μὲ ἄλλα, ἢ λὴρ Σκυθῶν ῥῆσις. τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἔχει πολὺ ὑπόλοιπον ἐλπίδος. Δρο. καμοὶ οὕτως ἔδοξεν. ἀπόλλυμαι οὖν ὑπὸ σοῦ ἐρωτῶν. ὁ μὲντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀριστάνετον, καὶ ἐπὶ τοσοῦτόν τὸν μαθητὴν σωφρονεῖν τοῖς ὡραιοτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λοιδορεῖσθαι τοῦτον τὸν Κλεινίαν, ὑποχέσεις τινὰς ὑπιχνούμενον, ὡς ἰσόθεον

Dr. Væ væ mihi miseræ, neque salutationem adscripsit. *Ch.* Nunc autem non odio, sed necessitate coactus te desero. Nam tradidit me pater Aristæneto, ut apud illum Philosophiæ dem operam. Atque ille (cognovit enim cuncta quæ ad nos pertinent) multis admodum objurgavit me, inhonestum esse dicens cum meretrice rem habere me qui essem Architelis & Eraticleæ filius. Longè enim melius esse virtutem anteponere voluptati. *Dr.* Vt nunquam ad maturitatem perveniat nugator ille, qui adolescentem talia docet. *Ch.* Itaque ei parêre necesse mihi est. Assequitur autē me diligenter observans: & in summa, ne alpicere quidem alium quemquam præter ipsum solum, mihi licet. Quòd si temperanter vivam, ipsique per omnia obtemperem, pollicetur prorsus beatum fore, & præclarum virtute redditurum me, laboribus ad hoc præexercitum. Hæc tibi vix scripsi, me paululum suffuratus. Tu verò fœlix dege, & memineris Cliniæ. *Dr.* Quid tibi Chelidonium, videtur hæc epistola? *Ch.* Quod ad cætera quidem attinet, Scythica est oratio: illud autem, memineris Cliniæ, spem quandam reliquam habet. *Dr.* Etiam mihi ita videtur: proinde pereo amore. Ceterùm Dromo dicebat Aristænetum esse pæderastem, & prætextu doctrinæ, consuetudinem habere cum pueris venustissimis, & privatim verba facere apud Cliniam pollicitationes quasdam faciendo, quòd videlicet Diis similem illum reddi-

1 Μὰ ὥραισον ἱκανῶς] Proverb. Atticum de quo antea Casaub. ad Athen. *Bourd.* E Poëta quopiam sumptum videtur. *Menagius.*

2 Τί σοι] Vsque ad ἔχει aberant à MSS. *Bourd.*

3 Ἢ λὴρ Σκυθῶν ῥῆσις] Proverbialis loquendi modus: de quo nos pluribus ad Diogenem Laërtium in Anacharsi, pag. 37. *Menagius.*

1 Ἐχεῖ

ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ ἐ ἀναγνώσεσθε μετ' αὐτῶ ἐρωτικῆς τινας λόγους τῶ παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς τὸς μαθητάς. καὶ ὅλως, ὦ ἐὰ τὸ μειρακιῶδες ἐστιν. ἡπειλῆς ἢ ἐ τῷ πατρὶ ᾧ Κλεινίᾳ καπηρεῖν ταῦτα. Χε. [1] ἐχελῶ ἄ Δροσὶ, γαστρίσαι τ Δρόμωνα. Δρο. ἐγάστρισα. καὶ ἀνδύ ἢ τάτα, ἐμοῦ ἐστι. [2] κέκνισται ἢ κἀκεῖνο ᾧ τ Νευρίδος. Χε. χαῖρε ῥᾴ. πάνυ ἔσται καλῶς. ἐγὼ ἢ ἐ ἐπιμελήσειν μοι δοκῶ ἐπὶ ᾧ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης ἐώθε περιπατεῖν, Ἀριστοινέτου διαφθείρᾳ Κλεινίαν. ὥστε ἐ ἐκ τούτου τι σπουδασθήσεται τῇ δόξῃ ᾧ δεῖνα ᾧ Δαμώνου διαβολῆ. Δρο. πῶς δ' ἂν λαθοῖς ἐπιχειρήσασα; Χε. [3] νυκτὸς ὦ Δροσὶ ἀνθρακα τοῦτον λαβοῦσα. Δρο. εὖγε. συμβάτω μόνον ὦ Χελιδονίου κ ᾧ ἀλαζόνος Ἀριστοινέτου.

diturus sit. Quin & amatorios quosdam sermones veterum Philosophorum ad suos discipulos, cum ipso legit. In summa, totus est circa adolescentem. Est autem interminatus se patri Cliniæ hæc dicturum. *Ch.* Oportebat, Drose, lautè accipere Dromonem. *Dr.* Lautè accepi: & sine hoc, meus est. Nam & Neuridem amavit ille. *Ch.* Bono sis animo, rectè se habebunt omnia. Ego verò in pariete inscribere volo, in Ceramico, ubi Architeles deambulare solet, Aristænetus corrumpit Cliniam: ut ex hoc quoque aliquid concurrat cum Dromonis delatione. *Dr.* At quomodo id clam facies? *Ch.* Noctu Drose, carbone alicunde sumpto. *Dr.* Rectè sanè. Auxiliare mihi Chelidonium, adversus arrogantem istum Aristænetum.

1 Ἐχελῶ γαστρίσαι ᾧ Δρόμωνα] Γαστρίζειν, est explere ventrem; saburare ventrem; saturare. Est & laute accipere: qua notione hic usurpatum videtur. *Menagius.*

1 Κέκνισται] In margine MSS. Codd. κίκνισαι, αὐτὶ ἰρατικῶς ἔχῃ, εἰκάζουσι γὰρ οἱ ἐρῶντες ἐπὶ τῶν ἀντίπαλα λογισμῶν χαίρουσι μαστηρύχᾳ. Bourd.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ.

Ἐπρίω δέ τις ἑταίρᾳ, πέντε δραχμῶν τὸ μίσθωμα δύο, καθ' ἑκάστην ἀποσταφῖς δάκρυσιν, καὶ στένων; ἀλλ' ὅτι πίπωκας ἡδέως οἶμαι, ὅτι δεῖπνου μόνον ἠθέλησας. ἔκλαες ἢ ἐ τὸ δεῖπνον. εἰσῆρον γάρ. καὶ νῦν ἢ ὡ νήπιος ἀλφαλίζει inter cœnandum, aspiciebam enim: & nunc, ut infans, ululare non

TRYPHÆNA, ET CHARMIDES.

TRYPHÆNA.

Accepta-ne quispiam amica, & quinque drachmarum mercede data, adversus dormit lachrymans & gemens? Sed neque libenter potasti, opinor, neque solus cœnare voluisti. Flebas autem enim

πως ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος. τοῦτο δὴ ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν ἐκ τούτου ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ. Χαρ. ἔρως με ἀπόλλυσιν ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω ἔτι τοῦ δεινοῦ. Τρυ. ἀλλ' ὅτι μὲ οὐκ ἐᾷς ἰδεῖν. ὦ γὸ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῖ με περιπλέκεσθαί σοι θέλουσαν. καὶ τίλος διατείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, σεσῶσθαι μὴ ψαύσαιμί σου. πῶς δ' ὅμως οἰκεῖα ἐστὶν εἰπέ. πόθεν γάρ ἂν τι ἐσωπλείσαιμι περὶ τὲ ἐρωτικά. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. Χαρ. καὶ μὴν οἶσθα ἅπαντ' ἀκριβῶς αὐτῶν, κἀκείνη σε. ἀ γὰρ ἀφανῆ ἐπιτήδεια ἐστιν. Τρυ. εἰπὲ τάχιστα ὦ Χαρμίδη. Χα. Φιλημάτιον ὦ Τρύφαινα. Τρυ. ὁποτέραν λέγεις; δύο γάρ εἰσι. τὴν ὑπὸ Πειραιῶς, τὴν ἀρτι διακεκορυμβωμένην, ἧς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τοῦ νεωτρατηγοῦ υἱός, ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παλίδα ἐπικαλοῦσιν; Χα. ἐκείνην. καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι ὑπὸ αὐτῆς. Τρυ. ἐχθὲς δ' ἐκείνην ἑκλαες; Χα. καὶ μάλα. Τρυ. πολὺς γ' χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι, ἢ νεοπλής τις εἶ; Χα. ὦ νεοπλὴς, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ μὲν δὴ ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν. Τρυ. εἶδες γ' ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅστις τὸ σῶμα τὸ φαιὸν, ἃ εἶδες φιλημάτια, καὶ ὡς ἔχειν γυμνὰς πάντα ἐπεπαρόντα ἐπὶ μαζοῖν ἦλθε; Χα. καὶ μὴν ἐπέμνυτο δύο ἐτῶν εἰς τὸ ἐσόμενον ἐλαφρὸν λαφύσιον πλέσιν. Τρυ. σὺ δ' ποτέρῳ πιστεύσεις ἄν, τοῖς ἐκείνης ὅρκοις, ἢ τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑπολέ-

non desinis. Quorsum igitur hæc facis Charmide? quæso ne me celes, ut hoc reportem ex nocte qua tecum vigilavi. *Ch.* Amor me perdit Tryphæna: neque huic malo amplius resistere possum. *Try.* At quòd me quidem non ames, manifestum est: neque enim ita negligeres me, quam habes: neque me repelleres, quoties amplexari te volo: denique quod inter nos est spatii, veste non intercluderes, metuens ne te tangam. Dic tamen quænam illa sit. Fortassis enim etiam ipsa nonnihil ad amorem istum tibi contulero. Scio enim quomodo res hujusmodi sint administrandæ. *Ch.* At verò ipsam apprime nosti, & illa te: neque enim obscura est meretrix. *Try.* Dic nomen Charmide. *Ch.* Philematium Tryphæna. *Try.* Vtram dicis? nam duæ sunt. Illamne ex Piræo, quæ nuper devirginata fuit, quam nunc amat Damyllus, ejus qui nunc imperator est, filius: an alteram, quam cognomento Pedicam vocant. *Ch.* illam equidem, atque miser ab ea captus sum, & comprehensus. *Try.* Num ob illam plorabas? *Ch.* Ita sanè. *Try.* Iamdudum illam amas, an nuper cœpisti? *Ch.* Non nuper, sed menses propè septem sunt à Dionysiis, ex quo primùm ipsam vidi. *Try.* Vidisti-ne ipsam accuratè totam: an faciem solùm, easque corporis partes quæ in aperto sunt, quæ vidisti Philematii-ne erant, atque uti conveniebat esse mulierem quinque & quadraginta annos jam natam? *Ch.* At illa dejerat se proximo Decembre secundum & vigesimum esse completuram. *Try.* Tu verò, utrum credis juramento illius, an tuis oculis? Contemplare enim diligenter, aspi-

ψας ποτὲ τὰς κομᾶς αὐτῆς, ἵνα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχῃ. πολὺ γὰρ ἄλλα, φαίνεται βαρύτερα. ΧΟ. ἀλλὰ τὰς κόμας ὁπόταν ἀφαιρῆται τὸ φάρμακον, ὡς βάπτεται, καταλύεται καὶ τὰ πολλά. καίτοι τί τοῦτο βιαστὸν ποτε ἐγγυᾶται ἰδίᾳ; Χα. ὅδε πώποτέ μοι τοῦτο ἐνεδείκνυτο. Τρυ. ἀληθῶς. ἐπίστευον γὰρ μυσαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λύπας, ὅλη ἡ λύπη ἐς τὰ γόνατα παραλλὰξ ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ δακρύεις, τοιαύτη μὴ σωθῇς; ἦπου τί σε ἐλύπησε, κἀμὲ ἐπερώτα; Χα. ναὶ ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπιδὴ χαλεπὰς αὐτὴν, ὅτι οὐκ εἶχον διδόναι ῥᾳδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ φιλεμπόρῳ τεθράμμενον, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένην, ἀπέκλεισέ με. ἀνθ' ὧν λυπῆσαι σὺ αὐτὸν ἐθέλων ἀπῆλθον. Τρυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἥκοιμι, εἴ μοι προεῖπε τις ὡς ἐπὶ τούτοις ἀφαλαμβανοίμην λυπήσων ἄλλον. καὶ ταῦτα, Φιλήματον τὸν σοφόν. ἀλλ' ἄπιμι. καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ἦσεν ἀλεκτρυών. Χα. μὴ σύγε ἅπαξ παχὺς ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐστιν ἃ φῂς περὶ Φιλήματος, τὸν φοινίκιλλον, ᾧ ὅπ βάπτεται, καὶ τὸ τῆ ἀλθῶν, οὐδὲ ποσοστὸν ἐλείπειν ἂν ἔτι δωσαίμην αὐτῇ. Τρυ. ἐρᾷ τοῦ μητρῴα, εἴ ποτε λέλουται μετ' αὐτῆς. ἀεὶ γὰρ τῶν ἑτῶν, καὶ ὁ παππος διηγήσεταί σοι, εἰ ζῇ ἔτι. Χα. σοὶ δ' ἐπειδὴ τοιαύτη σκέψις, ἀφήσειδω τὰ ἐμὰ τὸ λοιπὸν ἡμῶν. καὶ φιλῶμεν ἀλλήλους, καὶ φιλῶμεν. καὶ ἀλλήλους σωζώμεν. Φιλήματον δὲ, πολλὰ χαίρετε.

aspiciens aliquando ejus tempora, ubi suos duntaxat crines habet. Nam cætera, profundum est gilericum. Circum tempora autem, quoties medicamentum quo inungi solet, langueſcit, plerunque abeſcit. Quanquam quid hoc attinet? coge aliquando ut se tibi præbeat ſpectandam. *Ch.* At nunquam hoc mihi concedere voluit. *Try.* Meritò ſanè. Scibat enim abominaturum eſſe te crines ipſius. Cæterùm tota à collo ad genua uſque pardali eſt ſimilis: & tu lachrymareris, quòd cum tali non coëas? An fortè tibi ægrè faciebat, teque deſpiciebat? *Ch.* Ita ſanè Tryphæna, quam vis à me acciperet tam multa. At nunc quia mille petenti, facilè dare non potui, ut pote qui parcum habeam patrem, Moſchione introducto ad ſe recepto, me excluſit. Ob quæ dum illi viciſſim ægrè facere volo, te aſſumpſi. *Try.* At ego, per Venerem, haudquaquam veniſſem, ſiquis prædixiſſet mihi, ob id ſolum aſſumptam eſſe me, ut alteri ægrè facerem, præſertim huic Philematio, capulo videlicet. Verum abeo: jam enim tertium hoc cecinit gallus. *Ch.* Ne tam celeriter utque mea Tryphæna. Nam ſi vera illa ſunt, quæ de Philematio dicis: coma videlicet ſuppoſititia, & quòd tingitur, atque illæ vitiligines, ne aſpicere quidem amplius illam poſſim. *Try.* Quære ex matre tua, num aliquando cum ea laverit. Nam de annis, etiam avus, ſi vivit adhuc tibi poterit narrare. *Ch.* Ergo ſiquidem illa talis eſt, ſeptum hoc jam auferatur, noſque mutuò amplexemur, oſculemur, & verè coëamus. Philematium verò longum valeat.

ΟΕΣΣΑ, ΚΑΙ ΠΥΘΙΑΣ, ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣΣΑ.

Θρύπλη ὦ Λυσία σοῦς ἐμὲ; ἢ καλῶς, ὅτι μήτε χρυσίον ποτέ σε ἤτησά τι, μήτ' ἀπικλεισα ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, ὑποδὺς, μήτε ψευδόμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τὸν μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοὶ τι κομίσαι, ὁποῖα αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐρῶντας παρεπιμψάμην; Ἠθοκλέα τὸν βουλευτὴν νυνὶ, καὶ Πασίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σου Μέλισσον, καίτοι ἔνα γε κληρονόμον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας. ἐγὼ δέ σε τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, ὅτι πατὴρ ἀποθανὼν ἄλλον οὐδένα ἔτερον, ὅτι μὴ σέ. ὠόμην γὰρ ἐγὼ ἀληθῆ εἶναι ἃ ὤμνυες. καὶ λάθρᾳ τοῦτό σοι ἀποδύσχωσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιβουλεύουσα τὸν μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φίλας ἐγκαλοῦσης. σὺ δ' ἐπεὶ τάχιστα ἔμαθες ὑπερεῖδον ἔχων με πεπειραμένον ἐπὶ σοὶ, ἄρα μοι, Λυκαίνη ἀποδυσπετίζεις. ἐμοὶ ὁρῶσης, ὡς λυπρὸς εἰμί. ἄρα δ', σοὶ ἐμοὶ κομιδῇ μᾶλλον, ἐπῄνεις Μαχίδιον τὸν ψάλτεραν. ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις διακρύω, καὶ συνίημι ὑβριζόμενος. πρώην δ' ὁπότε συνεπίνετε, Θρᾴττων, καὶ σὺ, καὶ Διφίλου, παρῆσαν δὲ καὶ αὐλητρὶς Κυμβάλιον, καὶ Πυρραλλὶς, ἐχθρά μοι ἔστι ἐμοί. σὺ δ'

IOESSA, PYTHIAS, ET LYSIAS.

IOESSA.

Tudos me facis Lysia? Rectè sanè, siquidem pecunias abs te nunquam popoſci, nec alterum intus esse dicendo te venientem excluſi: neque, ut facere solent aliæ meretrices, te coëgi, ut decepto patre, aut suppilata matre, aliquid mihi afferres: sed inde statim ab initio te immunem gratis intrò recepi. Scis quàm multos amatores dimiſerim? Ethoclem, qui nunc est senator, & Passionem nauclerum, & coætaneum tibi Meliſſum, etsi nuper sit mortuus pater ejus, & facultatum dominus evaserit. Ego verò te, Phaonem meum, solum habebam, neque aspiciens, neque admittens alium quenquam præter te. Demens enim ego, vera esse arbitrabar, quæ jurabas: & ob hoc animum tibi advertens, perinde atque Penelope illa, castè me gerebam, increpante ob hoc matre, & apud amicas accusante me. Tu verò posteaquam intellexisti me tibi esse addictam, quæ tui amore contabuerim, nunc quidem cum Lycæna colludebas, me videntè, ut mihi ægrè faceres: nunc verò mecum accumbens, Magidium psaltriam illam laudabas. Ego verò ob hæc lachrymor, & sentio contumeliam. Paulò autem antè, quando compotabatis, Thraso, & tu, & Diphilus, aderant & tibicina Cymbalium, & Pyrallis quæ inimica mihi est. Quod cùm scirem, non valdè curavi

1 Θρύπλη] Ex eo Aristen. Epistol. 16. lib. 2. *Bourd.*

τὴν εἰδὼς, τῷ Κυμβάλιον μὲ ἔτι μᾶλλον ἐμέλησεν, ὅτι πολλάκις ἐφίλησας. σαυτῷ γὰρ ὑβριζες, τοιαῦτ' ἐκεῖνα φιλῶν. Πυρραλλίδα δ', ὅσον ἔτι ἔδιες, καὶ πιὼν ἄν, ἐκείνῃ μὲ ὑπέδειξας τὸ ποτήριον. ἀποδιδοὺς δὲ τῷ παιδὶ, πρὸς τὸ δὸς ἐκέλευες εἰ μὴ Πυρραλλὶς αἰτήσειε, μὴ ἄν ἄλλῳ ἐγχάῃ. πλὴν δ', ἐμοῦ μηδὲν ἀποδακόντος, ὁπότε τὴν Διφίλου εἶδες ἀσχολουμένου, ἐλάλεῖ γὰρ Θρασώνι, ἀφύσας ὡς ἔχυσας ἐς τὸ κάλπιον αὐτῆς, ἐδόκεις λαθεῖν με περιόμενος ἐμέ. ἢ δ', φιλήσασα, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῇ ἀποδέσμῃ παρεδύσατο. τοιοῦτον δὲ τί σ' ἔτι ἐποίησα; τί σε ἢ μέγα, ἢ μικρὸν ἠδίκησα, ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον, ἢ πρὸς μόνον σὲ ζῶ; ἃ μέγα ὦ Λυσία τοῦτο ποιεῖς, γυναῖον ἄβλιον λυπῶν, μεμηνὸς ἐπὶ σοί; [1]ἔστι τίς Θεὸς ἡ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ. σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκούσῃς τί περὶ ἐμοῦ, κεμβῶ με, ἤτοι βρόχῳ ἐμαυτὸν ἀποπνίξασα, ἢ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσα, ἢ ἵνα γέ τινα τρόπον δύρηνον θανάτου, ὡς μηκέτ' ἐνοχλοίην βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα, καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενον. τί με ὑπολείπεις, καὶ πεῖραν τοῦ ὀδύνης; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ. Πυθιὰς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο, ὦδε ἀποκρινάμενον ἀπέρχῃ καχαλιπών με; οὐδὲν ὦ Πυθιὰς οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου; Πυ. ὦ τῆς ἀργιόνης. τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρύοντος, [2]λίθου, οὐκ ἀνθρώπου ἐστί. θαλῶ ἀλλ' εἴ γε χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, σὺ ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας

ravi quòd Cymbalium quidem osculatus es quinquies: talem enim osculando, te ipsum contumelia afficiebas: Pyrallidi autem quam multa innuebas: ac bibens, illi quidem poculum commonstrabas, puero autem reddens, in autem jubebas, ut nisi Pyrallis id postularet, alteri nemini infunderet. Postremò autem, etiam demorso malo, quum videres Diphilum occupatum (tum enim cum Thrasone loquebatur) inclinatus, apti in sinum ipsius jaculabaris, ne operam quidem dans ut me lateres. Illa autem exosculata, inter mammas sub fascia illud insertabat. Quorsum igitur hæc facis? Qua te seu parva, seu magna injuria affeci? aut quid ægre tibi feci? Quem alium aspexi? an non tibi soli vivo? Non magni facis hoc Lysia, quòd miseram mulierculam tui amore insanientem mœrore afficis? Dea est Adrastea, quæ talia videt. Tu verò mœrebis aliquando, quum fortè audieris, me jacere vel laqueo à me ipso suffocatam, aut in puteum præcipitatam, aut quemcunque mortis modum invenero, ne videre me tibi amplius sit molestum. Ac tum gloriaberis tanquam gesta re magna & splendida. Quid me limis oculis aspicis & dentibus infrendes? Nam si quid est, cur me accuses: dicas licet. Pythias hæc inter nos judicet. Quid hoc? ne dato quidem responso, hinc abis me relicta? Vides Pythias qua injuria afficiar à Lysia? *Pyth.* O feritatem! nam qui lachrymis non flectitur, lapis est, non homo. Sed si verum profiteri convenit, tu Ioessa, perdidisti ipsum perdi-

tè

1 Ἔστι τὶς Θεὸς ἡ Ἀδράστεια] Catull. *Bourd.*

2 Λίθου, οὐκ ἀνθρώπου] Proverb. *Idem.*

αὐτὸν ὑπερφιλοῦσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν. ὑπερφέρεται γὰρ αἰδούμενος γίγνεται. παύσω δὲ τάλαινα δακρύουσα. καὶ ἢν μοι πείθῃ, ἅπαξ, ἢ δὶς ἀποκλείσον ἐλθόντα. ὄψῃ γὰρ ἀναπηδώμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀνύμερμητόν ἀληθῶς. Io. ἀλλὰ μηδ' εἴπῃς. ἄπαγε. ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶτα μὴ αὐτὸς ἀποσαίνῃ φλιάσας. Πυ. ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις. Io. ἀπολώλεκάς ἡμᾶς ὦ Πυθιάς. ἡκράτηταί σε ἴσως, ἀπόκλεισον λεγούσης. Λυ. οὐκ ταύτης ἕνεκεν ὦ Πυθιάς ἐπανελήλυθα, ὧν ἐδεόμεσθα ἐπὶ τοιούτῳ δοῦναι, ἀλλὰ λάβε σὺ, ὡς μὴ καταγνώσεσθε ἐμοῦ, καλέγῃς ἄν, ἔγκομ⊙ ὁ Λυσίας ἐστίν. Πυ. ἀμέλει ἔλεγον ὦ Λυσία. Λυ. φέρετον δὴ ἐθέλεις ὦ Πυθιάς, ἵνα σὺν τῷ νεῷ δακρύσασα αὐτὸν, ἐπιστένῃ αὐτῇ ποτε μὴ νεανίᾳ καθεύδοντι, ἐμοῦ ἀποστάντος; Πυ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον, ἐπαινῶ ἐγώ. πότε δ' ἂν καταλάβοις αὐτὸν συγκαθεύδοντας; Λυ. ἕκτῳ χρόνῳ ταύτῃ ἡμέραν. νὴ Δί' ἕκτῳμεν, δεύτερα ἑστηκότα. τὸ τῆμερον δ', ἑβδόμη ἐστίν. ὁ παῖς εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρῶ σε ταυτησὶ τῆς ἡμέρας, εὐκλεισέ μοι, Δρόμωνίδας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν. ἐγὼ δ', ἐπεὶ ἔφερον μὴ ἐχρῆν σωφρονεῖν αὐτῇ, τὰ δρώμενα ἐπιλάθου δοκοῦν ποιῆσαι τῷ θρίγκῳ τὸ αὐλῆς, ἧπερ ἐπιτέτραφα ἐγὼ, ἀναβέβηκα μικρὸν ἐπὶ τὸ τοῖχον. ᾔδειν γὰρ ὅτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην. τὸν αὐλίον εὗρον ἀποκεκλεισμένον ἐπιμελῶς. μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἤκουσά σ' ἐγὼ. ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τῷ θύρᾳ, ἤδη γὰρ ἔκλοπ ἐπιποδίσειν αὐτὸ, δρόμαδε τὸ amans, & illud ipsi palam faciens. Oportebat autem ipsum non nimis amare. Insolentes enim fiunt, quum hoc sentiunt. Desine lachrymari misera: & si me audies, semel, atque iterum exclude venientem. Ipsum enim inflammari, & vicissim verè insanire videbis. *Io.* At ne dixeris quidem, apage, ut ego excludam Lysiam? utinam ne ipse à me deficiat modò. *Py.* At rursus huc revertitur. *Io.* Perdidisti nos Pythias, fortassis audiit te de exclusione verba facientem. *Lys.* Non hujus causa, Pythias, huc reversus sum, ut quam ne aspexero quidem amplius, talis cùm sit: sed tui gratia, ut ne damnes me, ac dicas, iracundus est hic Lysias. *Py.* At equidem dixissem Lysia. *Lys.* Ferre igitur me vis Pythias, ſoëſſam hanc, quæ nunc lachrymatur, cùm ipse supervenerim ei aliquando cum adolescente concumbenti, & à me desciscenti? *Py.* Lysia, in universum quidem est merettrix. Sed quando concumbentes ipsos deprehendisti? *Lys.* Sextus ni fallor dies hic est, per Iovem, sextus utique (fuit enim mensis ineuntis secundus) hodie verò septimus est. Pater igitur cùm sciret, me probam hanc videlicet amare jam olim, domi me concluſit, dato janitori mandato ne aperiret. Ego verò, non enim ferebam ab hujus congressu prohiberi me, Dromonem jussi, ut muro atrii, qua parte humilimus erat, acclinatus in tergum me reciperet: nam hoc pacto minori negocio ascensurus eram. Quid multis opus est? transcendi, veni, atrium diligenter occlusum offendi. Iam enim nox erat media. Itaque neque pulsavi tum, sed attollens, sensim januam (jam autem illud aliàs feceram) trans-

γοὶν τ᾽ ἀφροδίτα, παρῆλθον ἀψοφητί. ἐκάθευδον γὰρ πάντες, εἶτα ἐπαφώμενός τινος, ἐφιστάμην τῇ κλίνῃ. Io. τί ἐρεῖς ὦ Δάμματερ; ἀγωνιῶ γάρ. Ly. ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἐώρων τὸ ἄθυρμα ἔν, τὸ μὲν πρῶτον, ὥμην τὴν Λυδὴν αὐτὴν συγκαθεύδειν. τόδ᾽ οὖν ἴσθ᾽ ὦ Πυθιάς. ἀλλ᾽ ἐφαψάμενος, εὗρον ἀγρύπνου τινα, πάνυ ἁπαλὸν, ὡς χερσὶ κεκαρμένον, μύρων τε αὐτὸν ἀποπνέοντα. τοῦτο ἰδὼν, ἐμοὶ τε ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ἄκνησα εὖ ἴστε. τί μαλακὸς ὦ Πυθιάς; μάλιστα δικαίως; Io. τοῦτό σε ὦ Λυσία λελύπηκεν; ἡ Πυθιὰς αὖτη μοι συνεκάθευδε. Py. μὴ λέγε ὦ Ἰοῦσα πρὸς αὐτόν. Io. τί μὴ λέγω; Πυθιὰς ἰὼν φίλτατε, μεμαλλήκεσιν ὑπ᾽ ἐμοῦ, ὡς ἄμα κατεύδοιμεν. ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα. Ly. Πυθιὰς, ὁ δὲ χερσὶ κεκαρμένος; εἶτα δι᾽ ἑκτὸς ἡμέρας ἀνεκόμησε τοσαύτην κόμην; Io. λάβὲ νόσον ἐξυρησάμενος ὦ Λυσία. ὑπέρβαλλον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. νυνὶ γὰρ τὴν κηπίκην ἐπέθετο. δεῖξον ὦ Πυθιὰς, δεῖξον ὅτῳ ὅν. πεῖσον αὐτόν. ἰδὲ τὸ μειρακίσκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις. Ly. οὐκ ἔχω ὅν ὦ Ἰοῦσα, ἢ τοῦτα, ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτοῦ; Io. οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι. βούλῃ δ᾽ ἀνάλυσίν σε ἐκ αὐτῆ ὀργιοῦμαι δικαίως σὺν τῷ μέσῳ; Ly. μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιὰς μεθ᾽ ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι τοῖς παροῦσιν. Io. παρέσται. οἷα πέπονθα δῆτα σὲ ὦ ψυχαιότατε νεανίσκων Πυθιάς. Py. ἀλλὰ ἐδιηλλάξατε ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μή μοι χαλέπαινε. ταλλὰ τὸ δεῖνα ὄρα ὦ versum acto cardine, sine strepitu sum ingressus. Dormiebant autem omnes, atque ita contrecato pariete, (ut fit in tenebris) ad lectum adstiti. *Io.* Quid dicis? ô Ceres, nam ferè deficio. *Ly.* Cum autem animadverterem non unum esse anhelitum: principio quidem putabam Lyden unam ipsa dormire: sed aliter multorum erat Pythias. Nam ubi contrectare cœpi, deprehendi imberbem quendam, tenerum admodum, ad cutem usque detonsum, unguenta etiam ipsum olentem. Hoc ubi sensi, si gladio instructus reniissem, segnis non fuissem, fat scitote. Quid ridetis Pythias? an risu digna dicere vobis videor? *Io.* Hoccine Lysia acerbum tibi fuit? Pythias hæc mecum dormiebat. *Py.* Ne dicas illi loëlla. *Io.* Cur non dicam? Pythias erat, ô charissime, à me tum accersita, ut unà mecum dormiret. Ægrè enim erat mihi quòd te non habebam. *Ly.* Pythias erat, *ille* ad cutem usque detonsus? Ita-ne multam intra sex *dies*, iterum produxit comam? *Io.* Eo quòd ægrotavit, abrasa est: nam ipsi defluebant crines: nunc autem galericum gerit. Ostende Pythias, ostende rem ita habere se, ac fidem illi fac. En tibi mœchum illum adolescentem, quem zelotypia prosequebaris. *Ly.* Quid? an hoc non decebat, præsertim amantem qui ipse contrectaverat? *Io.* Numquid tu jam adductus es ut credas? porrò vis ut etiam ipsa meritò vicissim irascens, vicissim ægrè tibi faciam? *Ly.* Nequaquam: sed bibamus jam, Pythiasque hæc unà nobiscum: æquum enim est ipsam iciendo fœderi interesse. *Io.* Aderit. Qualia mihi propter te acciderunt, ô generosissime adolescentum Pythias? *Py.* At idem ipse vos reconciliavi. Quare noli mihi succensere. Cæterùm

Λυσία, μή πω εἴπῃς τὸ σὸν τὸ κρύ-
ψαντες.

vide quæso Lysia, ne cui de coma quicquam dixeris.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ, ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

LEONTICHVS, CHENIDAS, ET HYMNIS.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ.

LEONTICHVS.

Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ ἐπὶ ὦ Κλωίδα, ὅπως μὲ προεξήλασεν τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ ᾧ ἵππῳ ᾧ λευκῷ, ὅπως ὁ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσσον δ' ὡς εἶδόν με, καὶ οὐδὲ ὑπέμειναν. τότε πίνω ἐγὼ, τῷ μὲ λόγχῃ ἀκοντίσας, διέπειρα τ' ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον. ἐπὶ δὲ τὸ συνειστηκὸς ἐπ' αὐτῶν, ὅσον γε πρὸς οἱ ἔμμον, ἀφλάστοντες μὲ τῷ φάλαγγι, εἰς πλαίσιον δὲ συναγόντες αὐτὸς, ἐπὶ τούτους ἐγὼ ἀπαράξας τῷ ὁρμῇ, ἀπαυδὰ τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀναστρέψω μὲ ὅσον ἐπὶ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ ᾧ ἵππῳ. τῷ ξίφει δὲ καθυπερκὼν, διέτεμον τὸ λοχαγὸν ἑνὸς, εἰς δύο τῷ κεφαλῇ αὐτῷ κράνει. ὑμεῖς δὲ ὦ Χλωίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φεύγουσιν. Χη. ὅτε γὰρ ὦ Λεόντιχε, ὅτε Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ σατράπῃ, ὦ μεγάλα ἐπεδείξω τότε; Λε. καλῶς ὑπέμνησας σὺ ἀβροῦς ὦδ' ὀκείνης τῆς πρόξεως· ὁ γὰρ σατράπης μέγιστος

Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ ἐπὶ ὦ Κλωίδα, ὅπως μὲ προεξήλασεν τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ ᾧ ἵππῳ ᾧ λευκῷ, ὅπως ὁ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσσον δ' ὡς εἶδόν με, καὶ οὐδὲ ὑπέμειναν. τότε πίνω ἐγὼ, τῷ μὲ λόγχῃ ἀκοντίσας, διέπειρα τ' ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον. ἐπὶ δὲ τὸ συνειστηκὸς ἐπ' αὐτῶν, ὅσον γε πρὸς οἱ ἔμμον, ἀφλάστοντες μὲ τῷ φάλαγγι, εἰς πλαίσιον δὲ συναγόντες αὐτὸς, ἐπὶ τούτους ἐγὼ ἀπαράξας τῷ ὁρμῇ, ἀπαυδὰ τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀναστρέψω μὲ ὅσον ἐπὶ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ ᾧ ἵππῳ. τῷ ξίφει δὲ καθυπερκὼν, διέτεμον τὸ λοχαγὸν ἑνὸς, εἰς δύο τῷ κεφαλῇ αὐτῷ κράνει. ὑμεῖς δὲ ὦ Χλωίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φεύγουσιν. Χη. ὅτε γὰρ ὦ Λεόντιχε, ὅτε Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ σατράπῃ, ὦ μεγάλα ἐπεδείξω τότε; Λε. καλῶς ὑπέμνησας σὺ ἀβροῦς ὦδ' ὀκείνης τῆς πρόξεως· ὁ γὰρ σατράπης μέγιστος

Ten pugna autem contra Galatas, dic ô Chenida, ut ante cæteros equites, equo candido insidens, cursu prævectus sum: & ut Galatæ, quanquam fortes bellatores, continuò trepidarunt, ut me viderunt, nec ullus ampliùs substitit. Tunc igitur ego contorta hasta, ipsorum equitum præfectum, equumque transverberavi. Contra eos autem qui conferti resistebant (erant enim nonnulli qui persistebant, phalange quidem soluta, in quadrangulam autem aciem aggregatis ipsis) contra illos stricto gladio, totisque animis impetu facto, septem circiter ipsorum præfectos equi incursu subverto: & impacto gladio, unius manipularii ducis caput unà cum ipsa galea, in duas partes dissèco. Vos audem Chenida fugientibus jam illis, paulo pòst supervenistis. *Ch.* Quum enim Leontiche, circa Paphlagoniam, singulari prælio cum satrapa illo congressus es, an non tum quoque magnum facinus edidisti? *Le.* Pulchrè commonuisti facinoris etiam illius nequaquam gnavi. Nam cum is satrapa maximus, omniumque sententia gravis arma-

1 Ἐς πλαίσιον] Hanc vocem sic interpretatur Codic. Memmianus σὺν αἴσιον, παρὰ τάξιν ἐκ τετραπλεύρου τὸ σχῆμα, ταυτὸν ἢ σκεδασθὲν ὅπερ ἄλλοι φασὶν πλαίσιος διαλυθέντος. Hanc habent interpretationem Pollux Hesych. Bourd.

ὢν, ὁπλομάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καὶ φρονήσας τῶν Ἑλλήνων, προπηδήσας εἰς τὸ μέσον, προεκαλεῖτο εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι, κατεπλάγησαν, οἱ λοχαγοὶ, καὶ οἱ τετράρχαι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καί τοι σὺν ἀλκυόνης ἄνδρωπος ὤν. Ἐγὼ γὰρ ἔτι χιλιάρχων ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως τὰς ἐπίοσας ἐπιλαμβανόμενος ἀποστιλπνῶντα· ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὁρῶντες ἀποστίλβοντά μοι τὰ βάρβαρα ἐπὶ χρύσεις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κροτάφοντα τὸν λόγχην. Χη. καίτοι ἔδεισα τότε ὦ Λεόντιχε. καὶ οἶδα ὡς εἰ μὴ σὺ δεδράκεις, μὴ ἀποκεφαλωθείην. ἐγὼ γὰρ ὦ μοι, σὲ ἀποθανόντος. Λε. ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον εἰς τὸ μέσον, καὶ χείρων τῶν Παφλαγόνων ὁπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοὴ δίχα ἐγένετο ἐκ παρ' ἡμῶν, καὶ ἀπὸ τῶν βαρβάρων. ἐγνώρισάν με γὰρ κἀκεῖνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πίλου μάλιστα, καὶ τῶν φαλάρων, καὶ τοῦ λόφου. εἶπε δὲ Χλωίδη, τίνι με παίντες τότε ἔικαζον; Χη. τίνι δ' ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλεῖ τῷ Διὶ τῷ Θέτιδος, καὶ Πηλέως; ὅτι γὰρ ἔπεσε μοί σοι ἡ κόρυς. ἡ φοινικὶς δ', ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμέρμηριζε. Λε. ἐπεὶ δ' συνέῤῥημεν, ὁ βάρβαρος ἀσπαστὸν ποιούμενος με, ἐλίγου ὅσον ἐπέψαυσας τῷ δουρὶ, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ. ἐγὼ δ' διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσῃ, παίω διαμπὰξ εἰς τὸ στέρνον. εἶτ' ἐπιφρήσσων, ἀπεδειροτόμησα τῇ ἀσάθῃ ῥαδίως. καὶ τὸ ὅπλα ἔχων, ἐπανῆλθον, καὶ ἐκ τοῦ κεφαλοῦ ἐπὶ τὸ σαρίσης πεπασμένον κομίζων, λελαρmaturæ milites præstantissimus, contemptis Græcis, in mediam prosiliens, provocabat si quis cum ipso singulari prælio decertare vellet, alii quidem metu perculsi sunt, manipularii, præfecti, centuriones, & ipse imperator, homo alioqui non ignavus. Nam Aristæchmus tum Imperator exercitum ducebat, Ætolus, idemque jaculator optimus. Ego verò tum adhuc tribunatum gerebam: sed tamen fidens animo, & sociis qui me prehensum detinebant, amotis: metuebant enim mihi, aspicientes barbarum illum inauratis armis resplendentem, magnumque & cristà terribilem, hastamque quatientem. *Ch.* Nimirum ego quoque tum metui Leontiche, & scis quo pacto instabam tibi precando, ne primus in periculum venires: quòd te mortuo vita mihi non vitalis erat futura. *Le.* At ego audacter in medium prodivi, non deteriùs illo Paphlagone armatus, sed & ipse totus auro collucens. Quare clamor statim & à nostra, & à barbarorum parte coortus est. Nam illi me conspicati in primis ex pelta, & phaleris, & cristis agnoverunt. Dic Chenida, cum quonam me tunc comparabant? *Ch.* Cum quonam alio, quàm cum illo Thetidis & Pelei filio Achille per Iovem? Ira decebat quidem te galea, efflorebat autem purpura, & rutilabat pelta. Postquam autem congressi sumus, barbarus ille prior vulnerat me, hasta tantillum attingens, paulum supra genu. Ego verò adacta per clypeum lancea, pectus ipsius transverbero. Inde accurrens cervicem quoque gladio facilè amputo: ejusque reportatis armis Ndii, unà etiam caput hastæ infixum ferens, code ma-

μβρῷ τῷ φόνῳ. Υ. ἄπαγε ὦ Λεόντιχε μιαρὸν τοῦτο, καὶ φοβερὸν ἀεὶ σαυτῷ διηγῇ, κἂν σὺν ἐπ σι ἀδὲ σφαγὲν ἐπισκοπῇς τις, ὅπως χαίρουσα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθείη. ἔγωγε οὖν ἄπειμι. Λε. διπλάσιον δοὺς λαβὲ τὸ μίσθωμα. Υ. σὺν ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν. Λε. μὴ δῆτα ὦ Υμνί. σὺ Παφλαγόνιον σκῆπτρα σείσας. νυνὶ δ', εἰρήνιλλα ἄγω. Υ. ἀλλ' ἀναγνὸς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταξέ σου δοὺς τῆ κεφαλῆς ἐς βαρβάρου, ὃν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσῃ. εἶτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα φιλήσω, καὶ φιλήσω; μὴ ὦ Χάριτες γένοιτο. δόξειν γὰρ ἂν ὑπὸ ἀμείνων ἐς δημίου. Λε. καὶ μὲν δὴ εἰ μὲ εἶδες σὺ τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα ἡφάνης ἄν. Υ. ἀκήκοα μόνον ὦ Λεόντιχε, ναυλῶ, καὶ φρίττω, καὶ πὰς σκιὰς μοι δοκῶ ὁρᾶν, καὶ τὰ εἴδωλα τῶν περιφορουμένων. καὶ μάλιστα ἐς ἀθλίου λοχαγοῦ, ἐς δύο τμῆ κεφαλὴν διηρημένου. τί οἶν τὸ ἔργον αὐτὸ, καὶ τὸ αἷμα εἰ ἠσσαίμην, καὶ κεμένης τὰς νεκρὰς; σκληνῆν γάρ μοι δοκῶ. ὀλίγ' ἀλεκτρυόνα πάντα φονευόμενον εἶδον. Λε. ὅπως ἀχθυὰς ὦ Υμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δ' ὧμιλον ἡδέως σοι ἀκήκοσα. Υ. ἀλλὰ πάρες τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἰ πᾶσας Λημνιάδας, ἢ Λαναΐδας εὕροις. ἐγὼ δ' ἀποτρέχω πρὸς τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἴσως δὲ σὺ ὦ Γραμμη. σὺ δ' ἕπεσο χιλίαρχον ἄριστε, καὶ φονεῦ, ὁπόσων ἂν ἐθέλῃς. Λε. μεῖνον ὦ Υμνί, μεῖνον. ἀπελήλυθε. Χη. σὺ γὰρ ὦ Λεόντιχε, ἀφελῆ παιδίσκην καταφόνησας ἐπισείσαι λόφῳ, καὶ ἀπιθάνως δεισιᾶσαι διεξιών. ἐγὼ δ', ἐώρων σύ-

madens. *Hy.* Apage Leontiche, fœda hæc, & terribilia de te narras: neque verò te amplius, ne aſpexerit quidem aliquis, ita cruore gaudentem, nedum bibat tecum, aut concumbat. Ego igitur hinc abeo. *Le.* Duplicem accipe mercedem. *Hy.* Non poſſim cum homicida concumbere. *Le.* Ne metuas, Hymni, nam illa apud Paphlagonas ſunt geſta: nunc autem pacem ago. *Hy.* At es homo deteſtandus: & cruor ex illius barbari capite, quod infixum lanceæ portabas, in te diſtillabat. Ego-ne talem virum amplectar, & oſculer? abſit ô Gratiæ: neque enim hic melior eſt carnifice. *Le.* At ſi me in armis vidiſſes, Hymni, ſat ſcio amaſſes. *Hy.* Audiens ſolùm hæc, Leontiche, nauſeo, atque horreo, & umbras, maneſque cæſorum videre mihi videor: in primis manipularii illius præfecti miſeri, cujus caput in duas partes diſſecuiſti. Quid putas igitur? ſi ipſum opus aſpicerem, & cruorem manantem, & jacentium cadavera? emoritura certè mihi videor, ut quæ ne gallum quidem gallinaceum occidi viderim unquam. *Le.* Ita-ne mollis es Hymni, & puſillanimis? At ego te his audiendis delectari putabam. *Hy.* At hujuſmodi narrationibus oblecta, ſi quas Lemniades, aut Danaides invenias. Ego verò hinc ad matrem curriculo abeo, dum adhuc dies eſt. Tu quoque Cramme, ſequere: tu verò vale tribunorum optime, & quotquot hominum volueris, occiſor. *Le.* Mane quæſo, Hymni, mane, abiit. *Ch.* Nempe Leontiche, puellam ſimplicem territaſti, concutiendo criſtas, & incredibilia quædam præclarè facta commemorando. Ego verò ſtatim videbam ut expalle-

ὡς ὅπως χλωρὰ ἐγλύφῃ, ἔπ σε τὰ κρ τ λοιπὰ σκεῖνα διηγημένα, καὶ σωίστιλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν. ἐπεὶ δ ἀφικόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης. Λε. ὤμην ἐρασμιώτερον αὐτὴ φανεῖσθαι, ἀλλὰ δ σύ με προσαπολέλεκας ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλών. Χη. σὺκ ἤδη γὰρ σωεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶν᾽ὰ τὴν αἰτίαν τ ἀλαζονείας; σὺ ἦ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔγω γὰρ, ἀπέτεμες ἔ καὶ δαίμων Παφλαγόν τὴν κεφαλὴν, τί δ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ σαρίσης, ὥστ σε καρρεῖν τὸ αἷμα; Λε. τῦτο μιαρὸν ὡς ἀληθῶς ὦ Χηνίδα, ἐπὶ πᾶσι ἄλλα, καὶ κακῶς σωεπίπλασο. ἄπιθι δ᾽ ἔν, καὶ πεῖσον αὐτὴν συγκαθεύδησον. Χη. λέγω δ᾽ ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γλαῦκ αὐτῇ δῶρα βυλόμεν; Λε. αἱροῦ ὦ Χλωίδα. Χη. καὶ μὴν σὺκ ἄλλως ἀφίκοιτ. ἀλλ᾽ τοινυν ἀπερον, ἢ μισεῖσθαι ἀσεβὴς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μ Υμνίδ, ἐψεῦσθαι ὁμολογῶν. Λε. χαλεπὰ μ ἄμφω. αἱροῦμαι δ᾽ ὅμως τὴν Υμνίδα. ἄπιθι δ᾽ ἔν, καὶ λέγε ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαί μ, μὴ πάντα δέ.

scebat, cùm adhuc ea quæ in manipularium illum præfectum gesseras, narrares, & contrahebat vultum, & subhorrescebat, postquam etiam dissecuisse te caput ipsius dicebas. *Le.* Putabam me ipsi amabiliorem visum iri. Sed & tu me perdidisti Chenida, qui me singularis certaminis submonuisti. *Ch.* Annon decebat me quoque mentiri tecum quando causam arrogantiæ istius videbam? Sed tu longe terribilius illud feciſti. Esto enim, amputaris infœlicis istius Paphlagonis caput, cur idem etiam lanceæ affixisti, ita ut cruor in te destillaret? *Le.* Hoc revera est fœdum, Chenida. Nam cætera quidem non malè conficta fuerant. *Abi igitur*, & persuade illi ut mecum dormiat. *Ch.* Dicam-ne te ista omnia mentitum esse, dum generosus ipsi videri affectas? *Le.* Turpe hoc, Chenida. *Ch.* At non redibit alloqui. Proinde alterum ex his elige, ut vel odio habearis dum præclarus bellator videri vis, vel hæc te mentitum esse confitearis, & cum Hymnide dormias. *Le.* Difficile sanè utrumque est: sed tamen Hymniden habere malo. Abi itaque, ac dic illi, Chenida, mentitum quidem esse me, non tamen omnia.

ΔΩΡΙΩΝ, ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡΙΩΝ.

Νῦν με ἀποκλείεις ὦ Μυρτάλη; νυνὶ, ὅτε πάνυ ἐνδεὴς ἐλθόμην ἀφ' σοῦ; ὅτε δὲ σοι τὰ τοσαῦτα ὑπῆρχον, ἐρώμενε, ἄνερ, δέσποτης, πάντ' ἐμοὶ ἦν ἐγώ. ἐπεὶ σὺ ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἤδη ἀφειδῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὑρηκὼς ἐρᾷς, ἀποκλείομαί μ' ἐγώ, κἀγὼ πρὸ τῶν θυρῶν ἕστηκα δακρύων. οὐδέ, τὴν νυκτῶν φιλοῦσαν, κὴ μόνον ἔνδον ἐᾷ, κὴ πανυχίζουσαν, κὴ κυεῖν φησ' ἀπ' αὐτοῦ. Μυρ. πῶς τὰ μὲν ἀποπίνᾳ Δωρίων ἓ μάλιστα, ὀπόθεν λέγεις ὡς πολλὰ ἔδωκας, κὴ πίνεις μεθύσκουσι δὲ ἐμέ. λόγισαι γὰρ ἀπαντᾶ ἐξ ἀρχῆς, ὁπόσα μοι ὠφείλεσας. Δω. εὖγε ὦ Μυρτάλη. λογισώμεθα. [2] ὑποδήματα ἐν Σικυῶνι τοπαρῶντι δύο δραχμῶν. τί δ' δύο δραχμάς. Μυρ. ἀλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο. Δω. καὶ ὁπότε ἦλθον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου ἐκ Φοινίκης. δύο ἓ τοῦτο δραχμῶν τῇ Ποσειδῶ. Μυρ. ἐγὼ δέ σοι ἐκαλέσαμεν, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χιτώνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, ἐπειδὴ ἓ πρωΐας ἐκλαθο-

DORIO, ET MYRTALE.

DORIO.

Nunc me excludis Myrtale? nunc quando propter te inops evasi? At quando tibi aderebam tam multa, amasius, vir, dominus, eram omnia. Sed postquam ego planè jam sum exhaustus, & tu Bithynum illum invenisti, qui te amet: ego quidem excludor, & ante fores sto lachrymans, ille verò tota nocte basiatur, & solus intus est, & tecum pernoctat, & te ex eo prægnantem esse dicis. *Myr.* Ista me enecant Dorio, & maximè quum dicis te multa mihi dedisse, & ad inopiam propter me redactum esse. Omnia igitur à principio supputa, quæ mihi attulisti. *Dor.* Rectè sanè Myrtale, supputemus. Primum calceos Sicyonios, duabus drachmis emptos. Pone duas drachmas. *Myr.* At concubuisti noctes duas. *Dor.* Et quando ex Syria veni, alabastrum unguenti Phœnicii, duabus & hoc drachmis emptum, per Neptunum. *Myr.* At ego tibi cùm hinc navigares, parvam illam tuniculam dedi, ad femora usque demissam, qua remigando utereris, quam Epirus proreta, quan-

1 Σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον] Horat. *Thyna merce beatum.* Menagius.

2 Ὑποδήματα ἐν Σικυῶνι] Γυναικεῖα hæc ὑποδήματα, ut vult Hesych. De his Cic. 1. de Orat. *Vt si mihi calceos Sicyonios attulisses non uterer quamvis essent habiles & apti ad pedem quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat Σικυωνικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ὅσαι, ὡς ἓ αἱ ἰφικρατίδες, ὅτι τῶν ἰφικράτους στολαῖων εἶσὶ τοῦτο φιλονεικίαι ὑποδήματα, ἐγώμιον, dicuntur hi calceti etiam ἰφικρατίδες. Bourd. Hesychius: Σικυώνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ψίλια. Cicero libro 1. de Oratore: Vt si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem: sed non viriles. *Menagius.*

ῥμῖν αὐτὸ παρ' ἡμῶν, ὁπότε σὺν θεοῖς ἐδόκει παρ' ἐμοί. Δω. ἀπέλαβεν αὐτὸ γνησίως ὁ Ἐπίκουρος πρώην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε ὦ θεοὶ τῆς μάχης. κρόμμυα δὲ ἐν Κύπρῳ, καὶ σαπίρδας πέντε, καὶ πέρκας τέσσαρας, ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτιος ὁκτὼ ναυκλήρους, ἐν γαργαίῳ ξηρὰς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕσγιον ἐκ Παζάρων, σανδάλια ἐπίχρυσα ἃ ἀγόρευτε, καὶ ποτὲ μέντοι τὸ μέγα ἐκ Γυθίου. Μυρ. πέντε ἴσως δραχμῶν ἃ Δωρίων ταῦτα πάντα. Δω. ἃ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἀνθρωπος ἐδυνάμην, μισθὸς ἐπιπλέων. νῦν γὰρ ἤδη τοίχε ἄρχω δεξιῶ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾶς; πρώην γ' ὁπότε Ἀφροδίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκα σοῖς τῆ ποδοῖν Ἀφροδίτης σὺ ἵνεκεν δρύμματα; καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμάς. καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα, νῦν μέν, δύο. νῦν δέ, τέσσαρας ὀβολούς. ταῦτα πάντα συνιζάνοντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν. Μυρ. τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπίρδαι ὦ Δωρίων; Δω. ναί. ἐγὼ εἶχον πλείω κομίζειν. ἐγὼ ἀνῃρέθην, εἴγε πλειόνων ἐτύγχανον. τῇ μητρὶ δ' οὐδὲ περαλίδα μίαν ἐπορόδω ἐκόμισα πώποτε. ἐδέως δ' ἂν ἔμελλον ἅπαξ nim remigarem, si dives essem. quidem unum allii unquam attuli.

quando mecum dormierat, per oblivionem hìc intus reliquerat. *Dor.* Verùm cognitam illam *in* Samo, nuper à me rursum abiit Epiurus, non sine magna, ô Dii, pugna. Cepas autem ex Cypro, & saperdas quinque, & percas quatuor, tibi attuli, *quum ex* Bosporo navigavimus. Quid ergo? etiam panes octo nauticos, in canistro siccos, & caricarum doliolum ex Caria: & postea ex Patarisinaurata sandalia, ô ingrate. Magnum etiam caseum aliquando memini afferre me tibi ex Gythio. *Myr.* Quinque fortassis drachmarum, Dorio, omnia hæc. *Dor.* O Myrtale, quantum *equidem* potui, homo nauta, mercede navigans. Nunc enim jam lateri dextro sum præfectus, & tu nos contemnis? Nuper autem quando Aphrodisia celebrabantur, nonne drachmam argenteam tui causa posui ante pedes Veneris? & rursum matri duas drachmas ad calceos dedi: & huic Lydæ in manum sæpe nunc duos, nunc quatuor obolos. Hæc omnia *in* unum computata, viri nautæ sunt facultates. *Myr.* Cepæ illæ, & saperdæ, Dorio? *Dor.* Ita certè, non enim plura afferre potui. Non ecCæterùm matri meæ, ne caput

à Bi-

1 Σαπίρδας] Quid saperdæ, notum ex Interprete Aristophanis Pollucem, Suid. Hesych. & Interpretib. Persii. In Cod. Memmiano saperdæ sunt ἀφύαι τετραχῶς μεμυϊγμέναι διειρυμέναι καλάμαι, ἢ ὑπὸ τομὴν τετραχῶς μεμυϊγμέναι. Bourd.

2 Καὶ πέρκας] In eod. Memmii Cod. πέρκαι εἰδῶν ἰχθύων τετραχῶς. Idem.

3 Βίκον] Hesychius: Βίκος. στάμνος, ὥστε ἔχων. Menagius.

4 Καὶ ποτὲ μέντοι μέγα τὸ μέγα ἐκ Γυθίου] Vide nos ad Laertii Epicurum. *Idem.* Luc. Holstenius in notis ad Stephan. de urbibus in voce Κύθηρος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in sequentibus binis locis legendum esse Κύθνος. Alm.

5 Ἢ μὴν ὑπερορᾶς] Sic antea, ὑπερόπτας καὶ αἰσχυνόμενος γίνῃ. Sic apud Petronium: *Postquam amari se sensit, supercilium altius tulit.* Bourd.

1 Τὸ

σοι δῆτ' ἐξ Βιθυνῶν τὰ δῶρα. Μυρ. τοῦτ' πρῶτον ὁρᾷς τὸ χιτώνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, κἀγὼ τὸ ὅρμον τὸ παχύτερον. Δω. ἐκεῖνος; ἦδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσαν. Μυρ. ἀλλ' ὃν ἤδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, κἀμαραγδύλους οὐκ εἶχε, καὶ ἐλλόβια ταυτί, κἀμπέδα. καὶ πρώην, δύο μνᾶς. καὶ [1] τὸ οἰκόσιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σανδάλια [2] Πατρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν, καὶ φλυαρίας. Δω. ἀλλὰ ἐκεῖνο μὰ λέγεις, οἷος ὅτῳ συγκαθεύδοις αὐτός; ἔγημεν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως, ἀναφαλαντίας, καὶ τὼ χροιᾷ, αἴθοπι κόρακι. ἦ καὶ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ὁρᾷς; μὰ μὲ γὼ χαρίεις ὦ Διοσκόρω, πολλαί. καὶ μάλιστα ἀπόπαιε ᾄδῃ, καὶ ἀνάγκη εἶναι θέλῃ, ὅτῳ αὐτολυέζειν φασίν, ἀλλὰ ὄνῳ αὐτῷ, ἀξίως γε ὄντα. καὶ χρῄοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρί. ἐγὼ δ' ἐς αὐτὸς δώσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιόν τινα τῶν ἐμοὶ, ἢ τὼ γείτονε ὑμῶν τὼ αὐλητρίδα; ἢ πάντως πᾶ, δέσποινα δ', καὶ ὅρμους, καὶ δυμαῖα μυροθήκαια, ἢ πάντες ἔχρμεν. Μυρ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἥτις ἐρασὴν σε ὦ Δωρίων ἕξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ πέμψεις ἐκ Κύπρου, καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ [3] Γυθίου πλεύσῃς.

à Bithyno illo dona acceperis. *My.* Primùm tunicam hanc vides? eam ille emit, & hoc monile crassius. *Dor.* Ille-ne? nam ego te jam habere noram. *Myr.* At quod tu noras, multò tenuius erat, nec smaragdos habebat. Deinde & has inaures, & tapetem: & nuper duas minas. Pensionem quoque domus pro nobis exolvit, non sandalia Patarica, & caseum Gythiacum, & id genus nugas. *Dor.* At non dicis quali cum viro concumbas? uxorem duxit supra annos omnino quinquaginta natus, calvus, & colore simili carabo. Neque etiam dentes illius vides? Nam gratiæ quidem ô Dioscuri, multæ. Et præcipuè quoties cantat, & delicatus esse vult, asinus ad lyram, ut dici solet. Sed tu digna utique, eo fruere: ac puer vobis nascatur patri similis. Ego verò & ipse inveniam Delphidem, aut Cymbalium aliquam meæ conditionis: aut vicinam vestram tibicinam, aut omnino aliquam. Tapetas autem, & monilia, & duarum minarum mercedem, non omnes habemus. *Myr.* O beatam illam, quæ te amatorem habebit, Dorio. Siquidem illi ex Cypro cepas afferes, & caseum quum ex Gythio navigabis.

1 Τὸ οἰκόσιον] Sic in Cronosol. Plutar. Theophrast. Dico cætera ad Pausan. *Bourd.*

2 Πατρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν] Leg. Πατρικὰ ἢ τυρὸν Γυθιακὸν. *Gythiacum.* Alm.

3 Γυθίου] Leg. Γυθίου *Gythio.* Idem.

CO-

ΚΟΧΑΙΣ, ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

COCHLIS, ET PARTHENIS.

ΚΟΧΑΙΣ.

Τί δακρύεις ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν κεκραγόσας τὰς αὐλὰς φέρεις; Παρ. ὁ θρασύτατος ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκαλῆς ἐρῶν, ἐβράπισέ με, αὐλήσασαν οὐκ ὀλίγα τῇ Κορκάλῃ, ὑπὸ δὲ ἀντεραστοῦ αὐτῇ Γόργυ μεμιδωμβίλω. καὶ τάς τε αὐλὰς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεθεῖλε διαπνέοντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπισπασάμενος. καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκεῖνον τὸν Γόργυν, λάθρᾳ δὲ συμποσίου καθεσπασάμενοι τὸν τρίχων, ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ θρασύτατος, Δεινόμαχος οἰνωπὸς καλεῖται, καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε σὺν οἴδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος ὦ Κοχλί. αἰμά τε γὰρ ἐρρύη πολὺ λάθρᾳ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ μελιδνόν ἐστιν. Κο. ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἢ μέθη τίς ἐστιν, καὶ παρανοία τὸ πρᾶγμα; Παρ. ζηλοτυπία τις ὦ Κοχλί, καὶ ἔρως ἐκπεπτωκώς. ἡ Κορκάλη γὰρ οἰνωπῷ δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται μόνον ἔχειν αὐτὴν, ἐπεὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκεῖνον μὲν, ἀπέκλεισεν ἥκοντα, πρόσαρμόσασα μετ' αὐτῆς τὰς θύρας, ὡς εἶλεγεν. ἡ Γόργυν δὲ Οἰνοέα τινὰ χαρίζεσθαι ἐθέλοντα ἐκ παλαιοῦ ἐρῶσα, καὶ χρήσιν ἀνθρώπου πρόσφορον, ἔπεισε μεθ' αὑτῆς, κἀμὲ παραλαβόντα, ἐπὶ τὸν Δεινόμαχον ἐλθεῖν, ὡς ἐκεῖνον ἐκκόψαντες τὸν ὀφθαλμὸν, ἀπαλλαγῶμεν τοῦ ἀνθρώπου.

COCHLIS.

Quid ploras Parthenis? aut unde fractas tibias affers? *Par.* Males Ætolus ille magnus, qui Crocalen amat, alapas impegit mihi? cùm me apud Crocalen tibia canentem invenisset, à rivali suo Gorgone conductum & meas hasce tibias fregit, & mensam inter cœnandum everit, & craterem irrumpens effudit. Et agrestem quidem illum Gorgum, ex sympofio capillis abstractum verberarunt circunstantes, cùm ipse miles (Dinomacho, opinor, nomen illi est) tum ipsius commilito. Itaque nescio an victurus sit homo, Cochli. Nam & cruor multus è naribus manavit: & tota facies ejus intumuit, lividaque est. *Co.* An insaniit homo, an hæc temulentia fuit, & ex ebrietate insolentia? *Par.* Zelotypia fuit, Cochli, & amor enormis. Crocale autem petitis, opinor, duobus talentis, si solus ipsam habere vellet, quia nihil dabat Dinomachus: ipsum quidem venientem excluſit, illisa utique illi janua, ut ferebatur: Gorgum autem Oenoënsem, agricolam quendam prædivitem, jamdiu amantem, facilem probumque hominem admittens, potabat cum eo, me quoque assumpta, ut tibia canerem

1 Ω Κοχλί] De his metetricum nominibus, & quam aliquando rectè personis conveniant, dictum alibi à me: lege interim doctissimum Interpretem Aristenetum. Aristenetus Epistolarum suarum nomina mutuatus est à Luciano, quod Alciphro, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. *Bourd.*

1 Τὸν

λαβεῖν αὐλήσασα παρ' αὐτοῖς. ἤ-
η ὃ χαρίεντ' ἦν τότε, ἡνίκ' ἐγὼ μὲν
ὑπέκρινόν τι τὸ Λυδίον. ὁ μὲν γὰρ ὄρχησ' ἄδων
ἐπορύσσετο. ἡ Κροκάλη
δ' ἐσκίρτα. καὶ πάντα ἦν ἡδέα. ὁ τοῦ-
τω δ', κτύπος ἦκεν. καὶ βοή, ὡς ἡ αὐ-
λὸς ἐράσατο. ὡς μὲν μικροῦ ἐπισείσασα
σεν ὀκτὼ νεανίσκους, μάλα ἀκριβεῖς.
καὶ ὁ Μεγαρόθεν εὐθὺς αὐτοῖς, δῆθεν ἂν ἀ-
νεπίτηδες ἀπὸ πάντα. καὶ ὁ Γόργος ὥσ-
περ ἔφην, ἐπαίσθη, καὶ ἐπατήθη
χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δ', ὡς
οἱ ὅπως ἔφθη, ὑπεκφυγοῦσα παρὰ
τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δ'
ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, ἐκφθείρειν
φησὶ, καταπατῶν μου τὰς αὐλὰς
ἐσπεσών. καὶ νὴ Δήπουθέν γε φησὶ
σοι τοῦτο τῇ διαστάσει. ἀπέρχο-
μαι δ' ἐγὼ ὁ μὲν γεωργὸς ὀψόμενός τινας
φίλους τ' ἀγρῶν, οἱ δ' ἐσόμενοι τοῖς
πυζαίοις τ' Μεγαρίσι. Κο.
ταῦτ' ἔστιν ἀπολαῦσαι τ' γραικικῶν
τούτων ἐρώτων, πληγὰς, καὶ δίκας.
τὰ δ' ἄλλα, ἡμιθνῆτες εἶναι, καὶ χα-
λίαρχοι λέγεσθε, ὧν τι δεῖναι δεῖ
πεῖσθ' μένειν φασὶ, τὴν σωΐπαξιν, ἧς
ἂν ἀπολαύσω τ' μισθοφορᾶς, καὶ ποιή-
σω πάνθ' ἁπερεβεῖτε δ' ὧν, ἀλαζό-
νες ὄντες. ἔγωγ' οὖν οὐ ποιῶ, μὴ ἐσ-
εισεμβῇ αὐτὰς τοπαρόπαν. ἁλιεύς
τις ἐμοὶ χθιζὸς, ἢ ναύτης, ἢ γεωρ-
γὸς ἰσότιμος, πολλακόθεν εἰδὼς μι-
κρά, καὶ νομίζων πολλά. οἱ δὲ τὰς
λόφους ἐπισείοντες ὅτι, καὶ μάχας
δηγούμενοι, ψόφοι ἂν Παρθενί.

rem apud ipsos. Cæterùm cùm jam procederet convivium, ego quidem Lydium quoddam carmen cantillare cœpi: & rusticus ille jam surgebat, ut saltaret. Crocale verò applaudebat: & jucunda erant omnia. Interim strepitus exauditur, & clamor, domusque janua exterior effringitur. Paulò pòst irruerunt octo circiter adolescentes, admodum robusti: & inter eos Megarensis ille. Illicò igitur eversa sunt omnia: Gorgus, ut dixi, verberatus, & conculcatus cùm jaceret humi. Crocale verò nescio quo pacto protinus ad Thespiadem vicinam aufugit. Mihi verò Dinomachus, inflictis alapis, dispereas, inquit: & fractas tibias mihi abjecit. Et nunc currens abeo, ut hæc hero meo dicam. Abit etiam agricola quosdam ex urbe amicos visurus, qui Megarensem illum magistratibus tradant. *Co.* Hic ille est fructus quem ex militaribus hisce amoribus percipere licet, plagæ scilicet, & lites. Cæterùm cùm se duces & Tribunos esse jactitent, siquid dandum sit, expecta, ajunt, dum tributum conferatur, & stipendium accipiam, atque omnia tum præstabo. Itaque pereant hi jactatores: & rectè ego facio, quæ ipsos omnino non admitto. Obveniat mihi piscator aliquis, vel nauta, vel agricola paris conditionis, qui parum adulari norit, multaque afferat. At hi qui cristas quatiunt, & prælia commemorant, nihil sunt aliud, Partheni, quàm inanes strepitus.

1 Τ' ὑπέκρεκόν τι τὸ Λυδίον] De tonis dictum antea, dixit autem ὑπέκρεκον, αὐτὴ τὰς χορδὰς διεψαλλόμην, ἀναβαλλομένη τ' Λυδίαν ἁρμονίαν, ἣ τις ἀδίση τὸ ἄλλον ἐ κιτῶν ὑποφορφατὴν κρίνω metaphora ducta à lanificio, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μάτερ ἐ δύναμαι κρίνειν τ' ἰστὸν. Bourd.

2 Τὴν σωΐπαξιν] Quid sit σωΐπαξις. eod. ore interpretantur Grammatici, sc. est εἰσφορὰ ἣν τοῖς στρατιώταις δίνεμεν· ἀφεμαίμενον τ' σωΐπαξιν, Gallis, *Le vous payeray à la monstre.* Idem.

DE

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

DE MORTE PEREGRINI.

ARGVMENTVM.

Insectatur hic Lucianus arrogantiam & insanam gloriæ cupiditatem, præcipuè Philosophorum, ut cujus gratia plerique omnia audeant. Atque ejus rei exemplum, Peregrini hujus mortem inscribit, qui ut famam aliquam sui relinqueret, in Olympiis constructo rogo, seipsum in ignem ultrò conjecerit, atque ita extinxerit. Quanquam autem potissimùm ea commemorat, quæ circa mortem illius acta sunt, id quod etiam inscriptio ac titulus publicentur, interim tamen & vitam ejusdem, & facinora persequitur, à quibus progressus ille, ad hoc genus studiorum postremo se contulerit, & hoc sub aliena persona, à qua ipsum etiam modum & causſam mortis, in qua præcipuè nitebantur sectatores illius, refelli ac refutari facit. Nimirum ut eam invidiam à seipso removeret. Apparet enim illis tum temporibus Peregrini nomen, non ita vile apud multos fuisse, præsertim imperitiores, quibus facti hujusce novitas admirationem incusserat. Quemadmodum & ex A. Gellio animadvertere licet, qui ipse quoque honorificam illius mentionem facit libro 12. cap. 11. Cæterum fuit hic Peregrinus, philosophus quispiam ex severioribus illis Stoicæ disciplinæ professoribus (Lucianus Cynicum videri vult) patria Parianus,

1 De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. *Beurd.* Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius c. xi. lib. xii. Ammian. Marcellinus lib. xxix. *Marcil.* Peregrinus, cognomento Proteus, cujus insignem λιμοδοξίαν tam facetè exagitat Lucianus, Philosophus Cynicus fuit (si tamen hujusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) impetante M. Antonino desiit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum judicia; nam *laudatur ab his, culpatur ab illis.* Hujus meminerunt Agellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, siquis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphicè depinxit, quippe quem penitissimè noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γάμους Ἡρῳδίνης masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescentem vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id conjecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id quippe constat) non aliis fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque meræ nugæ; neque id vero dixeris ubi à te libellus hic perlectus fuerit. Ceterùm non hîc tantùm Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαίδευτον, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis, ubi hæc leguntur. Πρεσβύτην δὲ Πρωτέα ὀνειδίζοντα αὐτῷ, &c. Vbi interpres, *Peregrino autem Proteo filio ipsum objurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. *Tan. Faber.*

1 Au-

nus, ex Ponto, temporibus Trajani vivens, æqualis Epicteto, Dioni, Musorio, &c. quem se Gellius vidisse quoque ait, Athenis extra urbem in tugurio quodam habitantem. A principio Christianorum quoque religionem aliquandiu secutus fuit, sed mox ad philosophiam relapsus, ab illis, ut Luciano placet, propter ritus ipsorum neglectos atque præteritos, repudiatus.

1 Λουκιανὸς Κρονίῳ τῷ πρώτιστον. Ὁ ἡμιδαίμων Περεγρῖνος, ἢ ὡς αὐτὸς ἤχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν, Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ Ὁμηρικὸν Πρωτέως ἔπαθεν. ἅπαντα γὰρ δι' ὃν ἕνεκα γηρύσομαι, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο, καὶ αὖθις ἐγήρα. τοσούτου ἄρα τοῦ ἔρωτος ἦν δόξης ἐκράτει. καὶ νῦν ἐκεῖνος ἀπηυθράκωται σοι ὁ βέλτιστος καὶ τὴν Ἐμπεδοκλέους, πλὴν ὅσον οὐ μέλας, κἂν λάβοι λιπὶ-

Lucianus Cronio Salutem. Infœlix ille Peregrinus, aut ut ipse cognominare se ipsum gaudebat, Proteus, id ipsum passus est quod Homericus ille Proteus. Nam cùm omnia gloriæ causa factus esset, & infinitis mutationibus se transformasset, postremo ignis quoque factus est: tanto amore gloriæ tenebatur. Et nunc optimus ille in carbones est redactus, prout Empedocles: nisi quòd ille quidem co-

1 Λουκιανὸς Κρονίῳ τῷ πρώτιστον] Hinc cuivis apparet Epistolam esse πραγματείαν hanc. In MS. tamen λόγος dicitur, id est historia sive narratio, quemadmodum Herodotus libros suos λόγους vocat lib. v. ὡς δεδήλωταί μοι ἐν τοῖσι πρόσθε λόγοισι. Ita & lib. VI. Hecatæum citans. Ita & alii passim. Ceterùm in plerisque MSS. hanc sive historiam sive narrationem frustra quæsieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quæso, quod in uno ex MSS. reg. ascriptum est: Ἐντεῦθεν παρεῖδεν ἑκὼν ὅπως ἐξὶ Περεγρῖνος τελευτὴς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ὑποσκάπτειν εἰς τὸ Χριστιανισμόν. Consultò scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quòd in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Græcis & bonatum literarum Genio lubet gratulari, quòd non omnes majores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infrà non planè ad nos integrum perveniſſe hunc libellum. *Tan. Faber.*

2 Ὁ Μαρεὺς Περσεύς] Eos versus respicit qui leguntur ad. Δ.

πάντα δ' ἀνὴλθε μιχθέντα, ὅσ' ὑπὸ γαῖαν
ἐρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδατος ἐν θαλάσσῃ.

Fabulam explicat Diodorus sanè ἀφυῶς, ut & Lucianus in libello de saltatione, neque sanè infeliciter Eustathius, qui illum censet θαυματοποιὸν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phliasium, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quemdam, Philisidem, atque alios, quorum meminit Athenæus lib. I. *Idem.*

3 Ἐμπεδοκλέα] Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Ætnæ flammas dedisse præcipitem, ab aliis item & Græci & Latini nominis scriptoribus asseritur; Verum more suo faciunt dum aliquid circa summos viros παραδόξου; illum & sua sapientia & Lucretii præstantissimi Philosophi & Poëtæ testimonium facilè tutantur, cùm præsertim scripserit olim Timæus eum in Peleponneso diem suum obiisse, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum è curru prolapsum crus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres

Ætnæ

ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας. ὁ δὲ γυμνάδιος ἐκεῖνος, τῷ πολυπληθεστάτῳ τῶν Ἑλλήνων ἀπαντήσεσθαι τρηχύν, πυρὰν ὑπερμεγέθη νήσας, συνεπήθησεν ἐπὶ πολύν μοι χρόνον, καὶ λόγους πολλοὺς ὑπὲρ τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὡς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ὁ τολμηρίας. πολλά τοίνυν δικαίως μοι δοκεῖ σε γελᾶν ἐπὶ τῇ κραυγῇ καὶ μανίᾳ τούτου. μᾶλλον δέ γε ἀκμὴν βοᾶν ἔοικε, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν. ὦ τῆς ἀβελτηρίας, ὦ τῆς δεξιοπραγίας. ὦ τῶν ἄλλων, ἃ λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ποιοῦ, καὶ μακρῷ ἀσφαλέστερον. ἐγὼ δέ, καίπερ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά. εἶδον μέν, ἀχθομένων, ὅσοι εἰλυόμενοι τὴν ἀπόνοιαν καὶ γέροντες. ἦσαν δέ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐμέλλον ἐπ' αὐτῷ. ἀλλ' ὀλίγου δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγώ σοι διεπαίθων, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων. ἡ δὲ πᾶσα παράκλησις ἐκείνη, τοιάδε ἦν. τὰ μὲν ποιητῶν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ κίνησιν ἐπιχωρίῳ παρ' ὅλον τὸν βίον, ὥσπερ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἦλιν ἀφικόμην. ἀλλὰ δὴ γυμνασίῳ

conatus est clam in crateres Ætnæ præcipitem se dare. At generosus iste, observato Græcorum conventu frequentissimo, construm quàm maxima pyra, tot rebus conciis insiluit, postquam omnes super hac re habuisset ad Græcos, non multis ante hoc annis diebus. Videor igitur mihi videre te multum deridentem ipsius hujus arrogantiam: aut potius audio exclamantem, qualia par est te exclamare, O insipientiam! ô ærumnosam gloriam! aliaque quæ de illis dicere consuevimus. Quæ quidem tu procul, & longe tutiùs: ego verò prope ignem ipsum, quinetiam priùs in magna auditorum multitudine dixi: nonnullis quidem graviter ferentibus, qui senis illius dementiam admirabantur. Sed erant etiam aliqui qui deridebant ipsum. At ego propemodum à Cynicis discerptus sum, velut Actæon à canibus, & consobrinus ejus Pentheus à Bacchis. Atque omnis hujus rei apparatus, erat hujusmodi. Nosti qualis poeta fuerit, quàm multas tragœdias per totam vitam ediderit, Sophocle, & Æschylo major. Ego verò quum primùm in Elidem veni, illorum gymnasio ille-

Ætnæ, & crepidarum altera? γυμνάδιον λόγων. De Pythagora quoque præstigias ubique legas? de Aristocle autem & Euripo Bœotiæ, quid? Ea certè refellere nemo quisquam potest, nisi & otio suo abutatur, & τὸ εὐπαίδευτον ἀφαιρῆται prodat. *Tan. Faber.*

1 Κεκτῆσθαι] Ita vocabant Ætnæ montis ἀναχρόας. Idem.

2 Κορύζῃ] Malim verti *dementiam* & *stoliditatem*, quàm *arrogantiam*. Ita ἀπεκρίνατο dixit: κεκινοδοξίᾳ δὲ τύφου καὶ πολλῇ κορύζᾳ. Et in Pseudomanti: ἰδίωται δὲ κορύζης μιᾶς τῆς ἐμῆς. Idem.

3 Τῶν σκευωρίων διασκευὴν] Corrig. δράματος. Metaphora enim petenda à theatris, & artificibus scenicis, ducta utitur; quippe subjungit, τὰ μὲν ποιητῶν οἶσθα, & mox, ἐπεὶ δὲ ἐς τὸν Σοφοκλέα, & inferius paulo, καὶ τὸ πῦρ σοι τραγῳδίαν ἐδόκει, ἀμίμητος ἡ ἐκπύρωσις, & sub finem libelli, αὐτὸς ἐμοὶ γελᾶσαι, ἢ κλαῦσαι κέλευε, τὸ κατυποκρίνασθαι τὸ δράματος. Itaque adeo non est quod quis de emendatione nostra possit dubitare. *Idem.*

4 Διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν] Διὰ τὴν γυμνασίων αὐτῶν. αὐτὸ pro ἑαυτῶν: Sicinenius,

ὧτιν, ἐπήκουεν ἅμα Κυνικῶν τινων, μιγάλῃ, καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ τὰ πωλοῦντα ταῦτα, καὶ [1] ἐκ τριόδου τὸν ῥητῆρα ἐπιβοωμένων, καὶ ἅπασι ἀπαξαπλῶς λοιδορουμένω. εἶπε κατέληξεν αὐτοῦ ἡ βοὴ εἰς τὸ Πρωτέα. καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεύσων, ὡς ἐλέγετο. [2] σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτῆς ἀκούσας βοώσης. Πρωτέα χρή τις ἔφη κεινδέξιον τολμᾶν λέγειν [3] ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοί, καὶ θάλαττα, καὶ [4] πατρῷε Ἡρακλεῖς; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεδεμένον, τὸν τῇ πατρίδι ἀντὶ [5] πεντακισχιλίων τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν ἥλιον

illectus, Cynicum quendam simul inaudivi, magna & aspera voce consueta hæc, ac virtutem ex trivio inclamantem, omnesque nullo discrimine convitiis incessentem. Tandem in Proteum desiit ejus vociferatio. Atque ego illa pro virili: prout dicebantur, tibi commemorare conabor. Tu verò hæc planèita se habere cognosces, quippe qui sæpe vociferantibus illis adstitisti. Proteum, inquit, audet quispiam ambitiosum appellare, ô terra, ô sol, ô fluvii, & mare, & patriæ Hercules? Proteum qui in Syria vinctus est, qui patriæ quinque millia talentorum remisit, qui ex vrbe Roma ejectus est, qui sole est insignior, qui

rius, ἀπίσων ὀφθαλμῶν τῶν ἀθλητικῶν. Marcil. *Illorum gymnasia illectus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iupiter, τὰ τῆς ἀγορᾶς. Sed fallitur. μαιεύεται ὄσον. Non vidit Lucianum, dum Olympiam venit, *per Elcorum gymnasium transisse*. Paulanias in Eliacis inter ea quæ ἄξια μνήμης putat, hujus gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσοι τῶν ἀθλητῶν σφίσιν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφισὶ τῷ γυμνασίῳ δρᾶν κατέσηκε. Tan. Faber.

1 Ἐκ τριόδου τὸ ἀριστὸν] Emenda, τὸ ἐκ τριόδου ἄριστον, longe enim aliud est, ἔπεσθαι τὸ ἄριστον ἐκ τριόδου, & τὸ ἐκ τριόδου ἄριστον ὀπτᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὸ ἐκ τριόδου ἄριστον, quia nil nisi de virtute loquebantur istæc ἐκτερπόμενα σειληνῶν. Inde est quod in Timone Iupiter perquàm facetissime dicit, ὥστε ἢ ὀπίσω ἐπιστρέψαι χρὴ τὸν ὦτα καθάπερ, ἢ ὀπτῆσίναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) APETHN TINA, καὶ ἀνώμαλα, καὶ λόγους μεγάλῳ φωνῇ ξυνειρόντων. Quo loco vocula hæc TINA imuit tritum quid & tralatitium. Ita & in Gallo Micyllus de Philosopho nescio quo loquens ait: καὶ APETHN TINA πρόσωπα διεξιὼν ἢ διδάσκων, &c. Nisi quod non libet ἐν ἀΐδου τὴν σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui à nemine hactenus intellectus est, possem emendare:

——— *conferunt sermones inter sese drapeta,*
Obsiant, obstrepunt, incedunt cum suis sententiis;

Verùm id alibi à me præstitum est. Quippe legendum demonstravi,

——— *Conferunt sermones inter sese de areto.* Idem.

2 Σὺ δὲ γνωριεῖς] Interpres, *Tu verò hæc planè ita se habere cognosces.* Atqui non ita est, sed ubi dicam. Metuit Lucianus ne sibi à quoquam oratio Cynici adscribatur; id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγετο, additque, *Quam orationem facile agnosces, qui hujusmodi canes sæpe latrantes audieris.* Quæ sententia longe alia est. *Idem.*

3 Ὦ γῆ καὶ ἥλιε] Ridet Lucianus, τὴν ὀγκηρὰν φλυαρίαν τῶν ἱστοριῶν. Idem.

4 Πατρῷε Ἡρακλεῖς] Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiæ suæ principem haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλεῖς τινὰς jactitabant. *Idem.*

5 Πεντακισχιλίων τάλαντα] Ἐπιτροχάδην Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ex ipso constabit, xv. talenta non exsuperabant. *Idem.*

ἐπισημήνειεν, τὸ ἀντιγωνίσασθαι δὲ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅπως μὲν πυρὸς ἐξάψαι βίᾳ δόξαν ἐκεῖνον ἐκφύγοι, οἷς κενοδοξίαν πρὸς τοῦτο ἀναφέρουσι. τί γὰρ Ἡρακλῆς ὅπως; τί γὰρ Ἀσκληπιὸς, καὶ [2]Διόνυσος κεραυνός; τί γὰρ τὰ πλάσματα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; ὡς [3]ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο, ἠρόμην πρὸς τί παρεσκεύαστο, τί βούλεται τὸ ἐπὶ τῷ πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς, καὶ Ἐμπεδοκλῆς, ὅσος τὸ Πρωτέα. οὐδὲ, σὺν εἰς μακρὰν ἔφη καυσῇ ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπιάσι. πῶς ἔφην, καὶ πῦρ ἔνεστι; εἶτα ὁ μὲ, ἐπειρᾶτο λέγειν. ἐδόα δὲ ὁ Κυνικὸς. ἄφες ἀμήχανον ἦν ἄκουε ἀκούειν. [4]ἐπίκουρον δὲ τὰ λοιπὰ, ἐπαυλῶν αὐτῷ, ἐθαυμάσας πρὸς ὑπερβολὰς διεξιόντα τὸν Πρωτέως. τὸ μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸ διδάσκαλον αὐτῷ Ἀντισθένη, οὐδὲ προκαλεῖσθαι ἠξίει αὐτὸν, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν. ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τῷ ἀμίλλαν. εἶτα

qui cum ipso Olympio certare possit. Sed quia per ignem è vita educere se decrevit, quidam hoc ad vanam gloriam referunt.[1] Nonne sic fecit Hercules? nonne Æsculapius? & Bacchus fulmine periit? nonne & postremùm Empedocles in crateres se præcipitem dedit? Hæc cùm dixisset Theagenes (nam sic vocabatur ille qui clamaverat) quendam ex adstantibus interrogavi, quid hoc de igne, aut quid Hercules, vel Empedocles ad Proteum attineret. Tum ille, brevi, inquit, in Olympia, seipsum cremabit Proteus. Quomodo, inquam, & quorsum? Deinde cùm rem mihi exponere conaretur, ita clamabat Cynicus, ut alium audire non possem. Verùm exaudiebam reliqua, *quum* verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret. Etenim Sinopensem illum, aut præceptorem ejus Antisthenem, ne conferre quidem cum *illo* dignabatur, sed neque ipsum Socratem. Iovem autem provocabat ad certamen.

1 *Nonne*] Igne mori multi glorioſum putarunt, inter quos etiam fuit Colanus, qui ſe ultro incendio obtulit, cum jam mori decreviſſet. Nicolaus Damaſcenus & Philoſophus & hiſtoricus ſcribit à ſe viſum Zarmanochegam Indum qui ſatis fortunatus Athenis ſe cremavit, quod abunde vixiſſet, in cujus tumulo ita inſcriptum fuit: Ζαρμανοχήγας Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργόσης κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν, αὐτὸν ἐν ἑαυτοῦ θανατώσας κεῖται. Cogn.

2 Διόνυσος] Vnde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho,

——— οἱ δ' ἀπὸ ζαίης
Ἥλθον ἐς ἀθανάτης ἐκ πυρὸς ἀμφίτροπος. Tan. Faber.

3 Θεαγένης] Philoſophus Cynicus. *Idem.*

4 Ἐπίκουρον δὲ τὰ λοιπά] Verba hæc plane amittunt elegantiam ſi reddantur cum interprete *verum audiebam reliqua cum verba funderet ac mirificis laudibus Proteum extolleret.* Narrat hic Lucianus, ſe audiviſſe quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ ἐν τριόδοις in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo ſeu Peregrino dixiſſe, ſane qui clamat voce magna & aſpera, gravate verba, & non niſi magno cum labore niſuque pronuntiat; *fundere verba* ii dicuntur qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; ſic *fluentia verba* apud Auctorem carminis ad Piſon. Et *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. 3. Argonaut. v. 158. ῥέοντα λόγων apud Ælian. lib. 8. c. 12. ποικ. occurunt. vix habent Latini, quo elegantiam illam, quæ in verbis Luciani eſt exprimant; niſi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam eum magno conatu ſu-

δῆτα ἔδοξεν αὐτῷ ἴσως πᾶς φυλάξαι αὐτούς. καὶ ὅπως κατέπαυσε τὸν ὄχλον. δύο γὰρ ταῦτα ἦν ὁ βίος ἡμῖν ἐπιδεικνύμενα ἐφάνη, τὸ Διὸς τὸ Ὀλυμπίου, καὶ Προτέως. Φειδίας, ἢ φύσις. ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεὸς [2] τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται, ὀχούμενον ἐπὶ πυρός, ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ἐγὼ πολλὰ ἰδὼν διεξελθών, ἐδάκρυε μόλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐπίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἕλκειν. ὁ τίλων, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. [3] μία δὲ τοῦτον, ἄλλον δ' ὕστερον ἀναδαίνει, ὑποκεκινήκει ἀφανιζόμενος τὸ πλῆθος, [4] ἀλλὰ ἐπ' εἰθισμένοις τοῖς παρεστῶσι ἱεροῖς ἐπιχέων τὸν παιδιὰν. καὶ τὸ μὲ ἀρχῶτον, ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν [5] νεύδειν αὐτὸ δρῶν. εἶτα ἤρξατο ὧδέ πως. ἐπεὶ ὁ καθαρμὸς θεαγένης τίλων τὸν μιαρώτατον

men. Deinde cùm ipsi visum esset pares ipsos servare, orationi finem imposuit. Duo hæc, inquit, visa sunt in hominum vita, opificia præstantissima, nempe Iupiter Olympius, & Proteus. Plastæ verò, & artifices fuerunt, illius quidem, Phidias, hujus autem, Natura. At nunc ab hominibus ad Deos abibit hæc statua, igni vecta, pupillos nos relinquens. His multo cum sudore pronuntiatis, admodum ridiculè flebat, & capillos vellebat, subparcens tamen, ne penitus avelleret. Postremò Cynici quidam illum interim singultientem consolantes abduxerunt. Post hunc alius illico conscendit, non cunctatus donec multitudo dilaberetur: sed prioribus sacris ardentibus libamina infudit. Ac sub initium quidem effusè ridebat, idque ex imis præcordiis facere videbatur. Deinde sic exorsus est. Postquam sceleſtus ille Theagenes nequissimæ orationi, more

reliqua dicentem. Quo respiciunt etiam illa quæ sequuntur: ταῦτα ἐγὼ πολλὰ ἰδὼν διεξελθὼν ἐδάκρυε μόλα γελοίως. Et p. 43. ἐγὼ δ' ἀφεὶς αὐτὸν διαρρηγνύμενον. *ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat.* Adde quid ἐξαντλεῖν semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79.

Ἀ'πωλόμαθ' ἁ'γὼ εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νεῖν παλαιὸν, πρὶν τὸ δ' ἐξωτλῶσαι πάνος.

Prius quam illud malum exhaustum sit. Et Alceſt. v. 354.

—— ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπάντλοισιν ἄν.

Quomodo *exhaurire dolorem* & alia apud Latinos passim leguntur. *Gisb. Cuperus Observ. l.* 3. *c.* 2. Alm.

1 Διὰ τὸ Ὀλύμπιον] Opus Phidiæ, ex ebore & auro. Describitur à Pausania. *Tan. Faber.*

2 Τὸ ἄγαλμα τοῦτο] Nota duriorem metaphoram, sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. *Idem.*

3 Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλον] Hic anonymus, quo velut ὑποκειτῷ utetur Lucianus ὁ τῷ δράματι διδάσκαλος, Peregrinum suis coloribus depinget. *Idem.*

4 Ἀλλ' εἰθισμένοις] Metaphora à sacris ducta: non poterat χαριέστερον hic noster. *Idem.*

5 Νεύδειν] Homericum. *Bourd.* Poëtica vox est. Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. α.

Νεύδειν ὁπὶ κεφαλῇσι —— Tan. Faber.

αὐτῷ λόγων, [1]τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποιήσαθ', ἐγὼ κἀ τὸ ἐναντίον, ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι. καὶ αὖθις ἐγέλα ἐπὶ πολύ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον ἐπεσπάσατο. εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, ἢ τί γὰρ ἄλλο ἦφη ὦ ἄνδρες χρὴ ποιεῖν, ἀκούοντας μὲν ἔτι γελοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δ' ἀνδρας γέροντας δεξαμένους κρόκωτους ἕνεκα, μόνον οὐχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δ' εἰδῆτε [2]οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυηφόρημον, ἀκούσατέ μου, ἐξαρχῆς ἀκριβολογουμένου τῷ γνώμῃ αὐτῇ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηδησάντος. ἔνιοι δὲ τῶν πολιτῶν αὐτὸν ἐπιωρτάζομεν, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλάσμα, καὶ δημιούργημα, [3]ὁ δὴ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἁλούς, μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε. καὶ τέλος κατὰ τέγους ἀλόμενος, διέφυγε, [4]ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. εἶτα μειρακίου τινὸς ὡραίου ἀφροδισιάσας, τραχήλιον ἐζωνήσατο ἀπὸ τῶν γονίων δ' ὠμοὺς, πεντήκοντα ὄντων,

more Heraclitus lachrymando, finem impoſuit: ego contrà à Democriti riſu exordiar. Et rurſus riſum profudit, ita ut pleroſque noſtrûm ad ſimilem riſum perſtringeret. Deinde converſus, Quidnam aliud, inquit, ô viri rerum faciendum eſt, adeò ridiculas orationes audientibus, videntibuſque ſenes viliſſimæ gloriolæ gratia, tantùm non in medio ſaltantes in caput? Vt autem ſciatis quàlis ſit hæc ſtatua quæ cremabitur, audite me, qui mentem ipſius initio obſervavi, & vitam animadverti. Nonnulla etiam à civibus ejus accepi, qui non poterunt ipſum non accuratè noſſe. Nam hoc Naturæ figmentum, & opificium, Polycleti canon, cùm inter viros cenſeri cœpiſſet, in Armenia in adulterio deprehenſus, non paucas accepit plagas, ac tandem de tecto deſiliens aufugit, natibus raphano oppletis. Deinde conſtuprato adoleſcente formoſo, tribus nummorum millibus à pueri parentibus, qui tenuis erant fortunæ, redemit ſce-

1 Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα] Iuvenalis x. de Democrito & Heraclito,

Iamne igitur laudas quod de ſapientibus alter
Ridebat, quoties de limine moverat unum
Protulerat quæque pedem; flebat contrarius alter? Tan. Faber.

2 Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα] Iterum ridet φορτικὴν illam metaphoram Theagenis. Eodem mox ſpectat, cum de Canone Polycleti loquitur. *Idem.*

3 Ὁ τοῦ Πολυκλείτου παιὼν. Ἐπεὶ] Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ. Martial. Plinius xxxiv. *Idem* (Polycletus) *& Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut à lege quadam.* Hujus Canonis meminit quoque in lib. de Saltatione Lucianus. τὸ δὴ σῶμα καὶ τὸ Πολυκλείτου Κανόνα ἴδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. Tan. Faber.

4 Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος] Supplicium deprehenſorum in adulterio. τοὺς μοιχοὺς ῥαφανίσιν πλαυνῶν καὶ τὰς ἕδρας. Heſy. huic ſupplicio inſuper addit depilationem & cineris calidi aſperſionem Scholiaſt. Ariſtoph. ad nubes. *Bonid.* Catullus,

At tum te miſerum, malique fati,
Quem attractis pedibus, patente porta
(hoc loco idem eſt ac πρανεῖ)
Percurrent raphanique mugileſque.

Sed

[1] ἐπὶ τ ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τ πάας. ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἰάνμοι δοκῶ. [2] πηλὸς γὰρ ἔτ ἁπλᾶς ὢν, καὶ οὐδέπω σύπλεως ἀγαλμ ἡμῖν ἐδδημιούργητ. ἃ ὦ τ παρα ἔδρασε, κ πάνυ ἀκοῦσαι ἄξια. αὐτοι πάντες ἴστε, καὶ ἐκπεπλάτως πέπυσε τ γέροντα, ὅτι ἀναχόμεθ αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη πεῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβοήθη, φυγὴν ἑαυτῷ καταδικάσας, ἐπλανᾶτο, [3] ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων, ὅπερ ἐ τὸν [4] θαυμαστὴν σοφίαν τ Χριστιανῶν ἐξέμαθε, ὡς τὸν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι, καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυζητέμενον. [5] καὶ τί γάρ, ὁ βραχὺ [6] παῖδας αὐτὸς ἀπέφηνε, σοφὸς, καὶ θαυ-

scelus, ne ad Asiæ præfectum duceretur. Hæc & similia videntur mihi prætermittenda. Nam erat adhuc informe lutum, & nondum perfecta nobis statua. Quæ autem in patrem perpetravit, ea commemoratione digna puto. Quanquam scitis omnes, & audivistis, ut senem suffocavit, quem non sustinebat supra annos sexaginta jam senescere. Postea quum scelus hoc divulgatum esset, arreptaque fuga sceipsum condemnasset, errabat terram terra commutando. Quo tempore mirabilem Christianorum sapientiam didicit, circum Palæstinam cum sacerdotibus & scribis ipsorum conversans. Ac brevi illos præ se pueros esse ostendit, cùm propheta, so-

Sed rem omnem optimè describit Aristophanis Schol. in πηλίκος ad hunc versum,

τί δ' ἐὰν μὴ φανερὸν ᾖ γε παιδός ἐστι, πέρα τι πλθῆ;

ἔτω γὰρ, ait, δεῖ, &c. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquies, cùm ita planus sit; ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne unâ syllabâ modulum sui generis excedit? Lege itaque,

τί δ' ἐὰν μὴ φανερὸν ᾖ γε παιδός ἐστι, πέρα τι πλθῆ; Tan. Faber.

1 Ἐπὶ τ ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τ Ἀσίας] Vox ἁρμοστὴς olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur præfectus alicujus urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem defierat usus ejus magistratus & vocis, nam ἀνθύπατος à Græcis, *Proconsul* à Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem à tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad puniendà crimina. *Palm.* Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. 13. existimavit vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem. ὁ δ' ἐν τῇ σκιᾷ καθεζόμενος τῶν Λακεδαιμονίων ἁρμοὺς (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν) &c. At ego de Laconibus dici ἁπλῶς non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII. Ἑλληνικῶν usurpavit ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostæ aliter dicebantur ἁρμοσταὶ Xenoph. lib. IV. alibi autem ἁρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειρασὴς, & sexcenta alia. *Tan. Faber.*

2 Πηλὸς] Legend. Casaub. ad illud Persii *udum & molle lutum es.* Bourd.

3 Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων] Id aliter Græci dicunt, γην ἐπὶ γῆ: ἐλαύνειν. Tan. Faber.

4 Θαυμαστὴν σοφίαν τ̃ Χριστιανῶν ἐξέμαθε] Athenagoras Apologia. *Marcil.* Εἰρωνικῶς. Idem.

5 Καὶ τί γάρ] Non vidit Interpres harum vocularum venustatem. *Idem.*

6 Παῖδας αὐτὸς ἀπέφηνε] Ita Xenophon in luculentissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε Τισαφέρνην τὸν πατέρα. Idem.

σάρχης, καὶ ξυναγωγὸς, καὶ [1] πάντα μόνος αὐτὸς ἦν. καὶ τὰ βίβλια τὰς μὲ, ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει. πολλὰς δ' αὐτὸς ἐ ξυνέγραφε, καὶ ὡς Θεὸν αὐτὸν [2] ἐκεῖνοι ἐδηγοῦντο, καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτην ἐπίκλησιν. [3] τὸν μέγαν γὲν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωποι, τὸν ἐπὶ τῆ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγε εἰς τὸν βίον. τότε δὲ ἐ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ ἐ αὐτῷ μικροῦ αὐτῷ ἀξίωμα προσεπέθηκε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν παραλείαν, καὶ δεξιοκρατίαν. ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὴν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα σίτον, ἐξαρπάσαι προσῆκον αὐτόν. εἰτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἦγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα ἀ παρέργως, ἀλλὰ ξυὼ σπουδῇ ἐγίγνετο. καὶ ἐωθεν μὲ δὴ ἦν ὁρᾶν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ προσεμόνας χαίδια, χήρας πρὰς, καὶ παιδία ὀρφανά. οἱ δ' ἐν τέλει αὐτῶν, καὶ συνεκάθευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες τὰς δεσμοφύλακας. εἶτα [4] δεῖπνα ποικίλα εἰσεκόμιζεν, sodalitii princeps, & ſynagogæ ſocius, denique omnia ſolus ipſe eſſet. Prætereà libros alios ipſe enarrabat, & declarabat: & perſoſque ipſe conſcribebat: ipſumque ut Deum illi perhibebant, ipſo legumlatore utebantur, & præfecti titulo cohoneſtabantur. Hunc etiamnum magnum illum hominem colunt, qui in Palæſtina crucifixus eſt, quia novam hanc religionem in vitam introduxit. Tum verò etiam comprehenſus ob hoc Proteus, in carcerem eſt conjectus. Quod etiam non exiguam authoritatem ipſi ad vitam ſequentem conciliavit, & ad præſtigias, auræque popularis captationem, quas amabat. Poſtquam igitur in vincula eſt conjectus, Chriſtiani rem hanc pro ingenti calamitate ducentes, omnia moverunt, ipſum eripere conantes. Deinde cùm id fieri non poſſet, omnia ſaltem alia officia, non perfunctoriè, ſed ſedulò præſtabant. Ac manè quidem illico videre erat juxta carcerem præſtolantes anus, viduas aliquas, & puerulos orbos. Ipſorum autem primores cum ipſo intus dormiebant, corruptis cuſtodibus. Exin variæ cœnæ inferebantur,

1 Πάντα μόνος] Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo fruſtra eos eſſe qui Lucianum noſtrum contendunt olim fuiſſe Chriſtianum. *Beurd.*

2 Ἐκεῖνοι ἐδηγοῦντο] Reſtitue ad fidem MS. R. ἡγοῦντο. Res per ſe patet. *Tan. Faber.*

3 Τὸν μέγαν γὲν] Iſtæc vocula γὲν & ſenſus repente abruptus ſatis indicant, multa hic à Luciano adverſus Chriſtum ſcripta fuiſſe; quæ à majoribus noſtris, hominibus nimium piis, ſublata fuere. Hinc itaque eſt quod dixerat Suidas, Lucianum καθαπτόμενον τῷ χριστιανισμῷ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸ Χριστὸν ἐν τῷ τῶν Περεγρίνου βίῳ, (melius dixiſſet ἐν τῇ τῶν Περεγρίνου τελευτῇ) hinc factum ut in pleriſque MSS. Codd. non ampliùs extet Peregrinus. Bene tamen quod hic non itidem fecere ut apud Ioſephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribus-ve locis aſſerit contra Chriſtum ſcripſiſſe, & tamen hodie laudat. Qui factum? Nil enim facilius. In locum κακηγορίας ſuffecere ἐγκώμιον. O timidam pietatem! *Idem.*

4 Δεῖπνα ποικίλα] Quas cœnas vocat varias? an dapſiles, opiparas, & quas Te-

καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο. καὶ ὁ βέλτιστος Περεγρῖνος, [1] ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο, καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ μὴν κ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεών ἐστιν, ὧν ἧκόν τινες, τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύσοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδάν τι τοιοῦτον γένηται δημόσιον. [2] ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἧκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν. καὶ [3] πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιήσαντο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον, ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν ἀεὶ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ [4] ἑκόντες αὑτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ [5] ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος, ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων. ἐπει-

tur, eorumque sermones sacri dicebantur. Et optimus ille Peregrinus, sic enim adhuc appellabatur, novus Socrates ab illis nominabatur. Quinetiam constat ex Asiaticis urbibus, venisse aliquos à Christianis missos ex publico, qui opem ferrent, patrocinarentur, & consolarentur virum. Incredibile autem est quantam celeritatem ostendant, siquid tale vulgo innotuerit. Illico enim nulli rei parcunt. Proinde Peregrino tunc multæ pecuniæ mittebantur ab ipsis vinculorum prætextu: quem non exiguum proventum duxerunt. Etenim persuaserunt sibi miseri illi, se omnino immortales fore, & perpetuò victuros. Idcirco mortem contemnunt, & multi ultro se occidendos tradunt. Deinde legislator primus ipsis persuasit, alios aliorum omnes esse fratres, quum

Terentianus parasitus, &, post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale *δεῖπνα ποικίλα* nil aliud sunt, quàm quod primi Christiani ἀγάπας vocitabant; *Cœnas sacras* rectè, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquàm facilè potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subjunget, καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο, *Sacras ibi conciones habitas fuisse.* Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiæ temporibus scripsere. Ridiculè verò Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis cœnas dubias.* Tan. Faber.

1 Ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο] Postea enim Proteus pro Peregrino dici cœptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo θεῖος τις. Idem.

2 Ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων] *Illico enim nulli rei parcunt.* Interp. Malè. Vertendum enim fuerat: *Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcunt.* Id παιδαρίων ἕνεκα monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. *Idem.*

3 Πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιήσαντο] Corruptus locus, sed qui facilè potest emendari. Legi quippe debet, ἐποιήσατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum ubertimum fecit*; cujus causam mox affert, πεπείκασι γὰρ, &c. Cùm hæc scripsissem, animadverti non aliter fuisse in codice veteris interpretis: vertit enim *nec vulgarem rerum proventum lucrifaciebat.* Viden' tu interpolatio quid faciat? *Idem.*

4 Ἑκόντες ἑαυτοὺς ἐπιδιδόασιν] Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus ajebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἔθους; quos enim ibi Galilæos vocat, nullus dubito quin sint Christiani. lib. IV. cap. VII. *Idem.*

5 Ὁ νομοθέτης πρῶτος] Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquies. At non ita sentit Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς, quod sanè in primis considerandum videtur.

ἀὸν ἅπαξ ἀποδεξάντες, Θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλλήνιους ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν, προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἁπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγοῦνται ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα ἀλλήλοις παραδεδόμενοι. ἢν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς, γόης, καὶ πανοῦργος ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐλακα μάλα πολυσπόρου ἐν βραχεῖ εὑρὼν, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. πλὴν ἀλλ' ὁ Περεγρῖνος ἀφείθη ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἡγησαμένου, ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος. ὃς συνεὶς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δίκαιος ἂν ἀπόλοιτο

quum semel à nobis defciſcentes, Græcorum Deos abnegaverint, & crucifixum illum præceptorem ipſorum adoraverint, & vitam ſecundum leges ejus inſtituerint. Proinde omnia ex æquo contemnunt, & communia putant, citra fidem accuratam talia recipientes. Si igitur aliquis adveniat præſtigiator, & versutus homo, rebuſque gerendis appositus, brevi admodum diteſcat, ſimplicibus hominibus inhians. Cæterùm Peregrinus ab eo qui Syriæ tum præfectus erat, viro Philoſophiæ ſtudioſo eſt dimiſſus. Qui cùm illius amentiam intellexiſſet & eum mori velle, quòd inde

Paulum Apoſtolum deſignari exiſtimo, rationibus iis adductus, quæ neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paulum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud ſi intelligat Lucianus, fortaſſe alluſerit ad aliquod Pſeudo-Euangelium ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando teſtimonia, memini me apud Epiphanium legere. *Tan. Faber.*

1 Κοινὰ ἡγοῦνται] Et ſi verti poteſt, eo ſignificatu accipiendo κοινὸς, quo locis aliquot novi fœderis uſurpatur, mihi tamen ſeſe probat emendatio, nempe κατὰ ἡγοῦνται, *vana & futilia eſſe exiſtimant.* Neque enim Græci, quod quidem commeminerim ita uſurpant κοινὸς. Idem.

2 Αὐλακα μάλα εὐ βραχεῖ] Nemo non videt iſtud εὐ βραχεῖ poſſe eſſe gloſſema τῶν, αὐλακα μάλα: ſed ut Græci dicunt αὖ πάλιν & βάσιν ἴδη, &c. ita hoc quoque ſtare poteſt. *Idem.*

3 Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών] *Simplicibus hominibus inhians*, ait Interpolator, ſed plane ſimpliciter. Vertere enim debuerat, *Simplices homines illudens.* Ita Ariſtophanes εὐ Νεφέλαις.

Ματῶν ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τυτθάξῃ.

quo loco quia, ſi ſatis memini, nil Græcus Scholiaſtes dixerat, turpiter verò ſe dedit Nicodemus Friſchlinus, *tum neque à me flebitur, tu verò morieris ore hiante.* bis peccat. Verte. *Fruſtra ego tum flevero, tu enim me illuſo morieris.* Locum ipſum adire operæ pretium erit. Eum ſi legiſſet H. Stephanus, non credidiſſet lexicographis quibuſdam male conciliatis, imò eos refutaſſet. Ceterùm non hic tantum ea vox eſt ab Ariſtophane uſurpata, ſed in Γ' πανοῦργοι quoque tribus ante act. v. verſibus,

——— ἐγχανεῖται τῇ κύλῃ.
——— *ubem illuſerit.*

ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum εὐ Σφηξίν.

κἀκ ἐγχανεῖται ———

Scholiaſtes, ἐμπαίσῃ. Ita etiam uſurpaſſe τὸ ἐγχάσκειν arbitror. Locus non ſuccurrit. Cæterum interpretem depravavit interpolator; ille enim ſenſum viderat. *Quippe qui*, ait, *hominum idiotarum ſimplicitate abuti queat.* Eat nunc juventus & ſpecioſæ librorum fronti credat. *Idem.*

1 Oi-

ἢ, ὡς δίξαι ἐπὶ τάτῳ ἀπολίπει, θῆκεν αὐτὸν, καὶ τ κολάπως ἐπιτηδείων ἀξιον. οὐδ, εἰς τὴν [1] οἰκίαν παελθὼν, καλαμβάνει τὸ τῶν πατέρων φόνε, ὅτι φλεγμαῖνον, ἢ πολλὰς τὰς ἐπικαπτομένας ἐν ἡπατρίδι. ἐπέρασε ἢ τὰ λοιπὰ τ κτημάτων ὀφειλόμενα τῷ ἀποθανόντι αὐτῷ. ἦν μόνοι ὑπολείποντο οἱ ἄγροι ἔτοι εἰς πεντακαιδέκα τάλαντα. ἦν δὲ πᾶσα ἐπὶ, τελέντα τῶν πλείστων ἀξία, ἣν ὁ γέρων κατέλιπεν. ἐχ ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχίλιοι. τοσαῦτα γὰρ, καὶ ἡ πᾶσα τ Παριανῶν πόλις, εἴπερ σὺν αὐτῇ τὰς γειτόνας ἐπαλαίβετο, ἀξιόπιστ ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ ἐπιβολῇ. ἀλλ' ἔτιγε ἡ κατηγορία, καὶ τὸ ἔγκλημα, ἦν. καὶ ἤδη σὺν τοῖς μάλιτα ἐπανεστήσεθαί τις αὐτῷ. καὶ μάλιτα ὁ δῆμος αὐτὸς ἐπαιάκτε, χρῆναι ὡς ἔφασαν οἱ ἰδιῶται μόνον πεπλῆχθαι, ὅπως ἀσφαλῶς ἀπολωλοίη. ὁ [2] σοφὸς δὲ Πρωτεὺς, ὡς ἀπῆρε τὰ ἐπιτήδεια ἐνθένδε οἷον τι ἐξεῦρε, ὅπως τ κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τ Παριανῶν, ἐκόμα ἤδη, καὶ τελέντα πιπαγὼν ἠμπείχετο, καὶ πῆρα παρέφερε, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο. τοιοῦτος δὲν ἐπιφανεὶς αὐτοῖς, ἀφῆκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦτο ἀκέσαντες ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς ἀλλήλους κεκραγότες, αἴτιόν τινα εὗρον ἵνα Φιλόσοφον

de gloriam relinqueret, eum dimisit, ne supplicio quidem dignum ratus. Tum ille domum reversus, comperit exæstuantem adhuc paternæ cædis indignationem, & multos qui accusationem intenderent. Ipsius autem possessionum direptæ fuerant pleræque dum peregrinabatur, & soli supererant agri, ferme quindecim talentorum. Nam omnis substantia, quam senex ille reliquerat, triginta ferè talentorum erat, non quinque millium, ut modis omnibus ridiculus Theagenes ajebat. Tanti enim neque tota Parianorum urbs, tametsi quinque vicinas civitates sibi adjungeret, unà cum ipsis hominibus, & pecudibus, reliquaque supellectile venderetur. Sed adhuc accusatio, & crimen fervebat: & aliquis brevi in ipsum insurrecturus videbatur: & potissimum populus ipse indignabatur, senem illum bonum, ut ajebant ii quibus fuerat vitus, lugentes, quòd tam impiè occisus fuisset. Sed videre quid adversus hæc omnia commentus sit callidus hic Proteus, & quomodo periculum declinarit. Progressus in Parianorum concionem (jam verò comam nutriebat, sordido amictus pallio, pera ex humeris suspensa, & baculum in manu habebat, denique admodum tragico cultu instructus erat) cùm talem se conspiciendum præbuisset ipsis, concedere se, ait, ut universa substantia sibi à beatæ memoriæ patre relicta, publica fieret. Hoc audito populus, pauperes homines, & ad distributionem inhiantes, protinus exclamarunt, unicum esse Philosophum,

1 *Οἰκίαν*] In MS. Cod. Bibl. Reg. legitur planissimè, *οἰκείαν*, *patriam*, scil. *γῆν*. Tan. Faber.

φον, ἵνα φιλόπατρις, ἵνα Διογένους, καὶ Κράτητος ζηλωτής. οἱ δ' ἐχθροὶ, ἐπεφύμουν. κἂν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνῆσθαι τῶν φόνων, λίθοις ἂν βληθείη. ἐξηῒ δὲ τοὐντεῦθεν πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τῶν Χριστιανῶν ἔχων, ὑφ' ὧν δεινοπαθήσει. ἔπειτα δὴ μετά τι ἐς ἐκείνους, ὥσθ' ἡμᾶς μέν τι ὡς οἴμαι ἐθίσαι τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς, οὐκ ἔτι ὡσαύτως ἐχόντων αὐτῶν, δεινά τι ἔοικε παθεῖν ἂν ἐξ ὧν ἀπαιτῶν δίκην τῆς πόλεως τὰ κτήματα. καὶ γραμματίων ἐπιδὺς, ἠξίου τῶν παρεσκευασμένων, πειθόντων βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπαρεσκευασμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς κωλύοντος. τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον δῆτα τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵνα δὴ τὴν θαυμασίαν ἄσκησιν διήσκηθῃ, ξυρώμενος μὲν τὴν κεφαλὴν τὸ ἥμισυ, χρισάμενος δὲ πηλῷ τὸ μετέωπον. ἐν πολλῷ δὲ τῷ πανδήμῳ ἀναφλᾶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ διάφορον δὴ τοῦτο κηλιδούμενον. Multa autem in corona populi pudenda contrectabat, & hæc indiffe-

phum, unicum amantem patris, unicum Diogenis, & Cratetis æmulum. At inimici os obturabant: & siquis paternæ cædis retractionem facere conaretur, lapidibus illico petebatur. Itaque rerum vagaturus abiit, satis ritè in Christianis habens, à quibus spatus, in omni rerum copia sabatur. Et sic quidem aliquanti victitavit. Deinde cùm & aliqui in ipsos commisisset, siquidem visus erat, ut opinor, aliquid ex interdictis comedisse, non amplius recipientibus illis, magna rerum difficultate perplexus, mutata sententia putavit sibi repetendas esse facultates à civitate: & datis literis, voluit eas jussu regis recipere. Tum missis à civitate contrariis legatis, actum nihil est: sed jussus est stare rebus, quas nemine cogente semel statuerat. Tertiam præterea peregrinationem instituit in Ægyptum ad Agathobulum, ubi admirandam disciplinam exercebat, abraso capitis dimidio, & facie luto illita.

1 Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν.] Optimè. Sed hinc emendandus locus qui in Fugitivis occurrit, ὃν ἅπασιν ἀφθόνως βιῶντας. leg. ἀφθόνοις. Tan. Faber.

2 Εἶτα παρανομήσας τι ἐς ἐκείνους (ὥσθ' ἡμᾶς τι, ὡς οἶμαι, ἐθίσαι τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς)] Impius Lucianus & qui Christianos sæpe suggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudæi enim erant ii, qui offendebantur quodam ciborum genere, at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. *Palm.*

3 Βασιλέως] Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. *Tan. Faber.*

4 Ἀναφλᾶν τὸ αἰδοῖον] Qui id faciunt Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, *qui pellice læva utuntur*, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad Ἀναφλᾶν locum dedit joco Aristophanis ὃν Ἐ κελεπαζέσαις,

Ἀναφλύστον ζητῶν πὺ' ἄνθρωπον ———

quem optimè animadvertit Græcus Interpres, ait enim, Ἀναφλύστον, παρὰ τὸ, ἀναφλᾶν, παίζειν. Quod equidem non video cur Meursio displicuerit. *Idem.*

5 Καὶ τὸ διάφορον δὴ τοῦτο κηλιδούμενον ὑπεδικαιοῦτο] Corrigendus Interpres, sed

ἐπιδεικνύμενος. εἶτα παίων, καὶ παιόμενος ἀράττει εἰς τὰς πυγάς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα [1] θαυμασιοποιῶν. ἐκεῖθεν ὃ ἤδη παρεσκευασμένος, ἐπὶ [2] Γαλίαν ἔπλευσεν. καὶ λαβὼν ἀφορμὰς, δῆθεν ἐλευθερίας ἕνεκα, ἐξ ἁπάντων τῶν βασιλεῖ, [3] περαίτερον αὐτὸν, ἐξ ἡμέρας ἕκαστον εἰδώς. ὕστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνου γὰρ ὡς εἰκὸς ὀλίγον ἔμελε τῆς βλασφημίας, ἐξὸν ἤδη Φιλοσοφίαν κατηγορεῖν ἐπὶ ῥήμασι. καὶ μάλιστα τίχοι πού τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημένον. τούτου ὃ ἐξ ἀπὸ τύπου τὰ πρῶτα ἠγχάνετο, ἐξὸν γὰρ τοῖς ἰδιώταις, ἐξ ἀφελῶς ἐλέγετο. καὶ ἐπὶ τῇ [4] ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ [5] ὁ τῶν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς, ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως εὐτυφωθέντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τῶν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ ἐξ τοῦτο κλεινὸν αὐτῷ, ἐξ ἀφ' ὑμνεῖται ὑπ' ἀπάντων, ὁ Φιλόσοφος ἀφ' τῶν παῤῥησίαν, ἐξ τῶν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. [6] καὶ συνήλαυνε κατ' αὐτὸ τῷ Μουσωνίῳ, ἐξ Δίωνι, ἐξ Ἐπικτήτῳ, ἐξ εἴ τις ἄλλος τοιοῦτος

rentia vocans, oſtentabat: deinde nates ferula verberabat, & verberabatur, aliaque multa juveniliora præſtigiatorum more factitabat. Inde autem ita comparatus, ſolvit in Italiam, & egreſſus è navi, protinus omnes convitiis inſectatus eſt, & regem in primis, quem mitiſſimum & clementiſſimum eſſe norat: adeò ut illud tutò auderet. Regi enim, ut veriſimile eſt, convitia parum curæ erant, neque æquum cenſebat, quenquam ex iis qui Philoſophiæ ſe tradidiſſent, ob verba ſupplicio afficere: & potiſſimùm qui convitiandi rationem in artem convertiſſent. Hinc Peregrini hujus gloria creſcebat, ſaltem apud idiotas & ſimplices, & propter hanc aſtutiam erat admirationi, donec Reip. procurator vir ſapiens, eum dimiſit cùm hac arte inſolentiùs uteretur, dicens civitatem tali philoſopho non indigere. Quinetiam hoc celebre, & omnium in ore erat de ipſo, Philoſophus ob loquendi licentiam, nimiamque libertatem ejectus. Et tunc temporis profectus eſt ad Muſonium, & Dionem, & Epictetum, & ſiquis alius hujuſmodi caſu fuit

ſed Græca priùs. Legendum enim καὶ ἧδη ἀδιαφόρων δὲ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, *oratione habita probans* (id enim eſt ἐπιδεικνύμενος) *hoc eſſe ex eorum numero quæ ἀδιάφορα, ſeu indifferentia apud Philoſophos vocitantur.* Quod autem in MS. Regio legitur ἀδιάφθορον, neminem ſanæ mentis morari debet. *Tan. Faber.*

1 Θαυματοποιῶν] Adi Caſaub. ad Athenæum & Theophr. id vocat θαυματουργεῖν Xenophon ἐν Συμποσίῳ. Idem.

2 Γαλίαν] Deſignat imperatorem Marcum. Alii Veſpaſianum eſſe volunt. Mihi non placet. *Idem.*

3 Ἀπονοίᾳ] *Aſtutiam* Interp. peſſimè, alioqui eſſet πανουργία.] Idem.

4 Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος] *Reipublicæ Procurator.* Interp. ſed ridiculè. Quippevertendum fuit, *Præfectus urbis.* Si ſub Veſpaſiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi ſecus videtur. *Idem.*

5 Καὶ συνήλαυνε κατ' αὐτὸ τοῦ Μουσωνίῳ] *Et tunc temporis profectus eſt ad Muſonium*, &c. Interp. Sed longè à vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ συνήλαυνεν hominem impoſuit. Sic autem intelligendus eſt locus: κατ' αὐτὸ (ſcilicet τὸ πόλεως ἐκβληθῆναι, id eſt, exilium, de quo loquitur) συνήλαυνε τοῦ Μουσωνίου, &c. *hac re factum eſt ut ad gloriam Muſonii* (qui ſub Nerone pulſus in exilium fuerat) *accederet aut per-*

τοιαύτη ἐχθίστη. ὅτε δὲ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν, Ἠλείοις ἐλοιδορεῖτο. ἄρτι δὲ, τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις. ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ, καὶ ἀξιώματι σεμνύνοντα, διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ [1] ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψῃ ἀπολλυμένους τοὺς πανηγυριστὰς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καθηλύναι τοὺς Ἕλληνας, δίψει τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων ἀφαιρεῖσθαι διψῶντας. καὶ τὴ Δίκῃ μὲν ἀπεθνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν πόνων. αὖ πάλιν ἀφ' ἑνὸς ἤρου καὶ χωλεύειν, ὑπὸ πολλοῦ τοῦ κωκυτοῦ ἐπιπολάζον. καὶ παῦται ἔλεγε, πίνων καὶ αὐτὸς ὕδατος. ὡς δὲ μικρὰ κατέλουσαν αὐτὸν ἐπιῤῥαμίσαντες ἅπαντες, τότε μὲν, ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ ῥητωρ, εὗρε τὸ μὴ ἀπεθανεῖν. ἐς δὲ τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ ἀφ' [2] ἑπτάρων ἐπῶν συνθεὶς τοῦ ἀφ' μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον, ὑπὲρ [3] τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τοῦ τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενον ὑφ' ἁπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως θεᾶσθαι ὢν, ἴσως δὲ

fuit afflictus. Sic utique in Græciam profectus, nunc Eleos convitiis infectabatur: nunc suadebat Græcis ut contra Romanos vicissim arma sumerent, nunc virum eruditione & authoritate præstantem, quod præter alia, quibus erat de Græcis bene meritus, aquam adduxisset in Olympiam, & siti pereuntem conventum liberasset, maledictis incessebat, ut qui Græcos effœminaret, cum oporteret ut Olympiorum spectatores sitim perferrent: ac per Iovem etiam multi ex ipsis perimerentur, morbis vehementibus, qui tunc ob loci siccitatem in magno cœtu scatebant. Atque hæc dicebat ille, de eadem aqua bibendo. Vt autem omnes facto impetu, eum lapidibus propemodum obruerunt, tunc ad Iovis simulachrum confugiendo generosus ille, mortis effugium adinvenit. Porrò sequenti Olympiade, orationem per quadriennium, quod interfluxerat, compositam ad Græcos habuit *in laudem* ejus qui aquam adduxerat, & in fugæ tunc à se arreptæ defensionem. Iam autem ab omnibus negligebatur, nec amplius erat perinde admirationi: siqui-

perveniſſe videretur, vel, ſi ita mavis, *Hæc re adæquabat Muſonios*, *Dicnæus*, &c. Nequis autem dubitandi locus ſit, conſtat ea tempeſtate Muſonium exulem non fuiſſe. Teſtem ſi vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Muſonium excipit, Καὶ πάντας αὐτίκα δὴ φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. Tan. Faber.

1 Τὸ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ] Qui vertunt, *Adduxit aquam in Olympiam*, poterant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam*, *in Athenas ivit*. Delicias & lautitias hominum! *Idem.*

2 Τεττάρων ἐπῶν] Bene. neque enim plurium annorum eſt Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis apud Plutarchum in apoph. τί ἦν ποιῆσαι θαυμαστὸν, εἰ δὶς ἐπὶ τῶν τεττάρων μιᾷ ἡμέρᾳ, &c. Alibi autem hoc ipſum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θαυμαστὸν ποιῆσαι, εἰ ἐν ἔτεσι πέντε μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δίκαιοί γεγόντες; ita & Pindarus Olympia vocavit τετραετῆρα ἰοχέαιραν, quæ tu facile conciliabis, ſi Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & luſtrum confundunt, peccant. *Idem.*

3 Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος] Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ, &c. *Idem.*

1 Δη-

λῶ ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἐπ καινουργίᾳ ἐδώκατο, ἢ ὅτῳ σκηπάνῃ τὸν σπυρίδιον ἐκόνιζε, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιῇ, ἅπαξ ἐξαρχῆς ἀριθμῷ τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐπύθετο. τὸ παλαιὸν τοῦτο τόλμημα, ἐξελέσατο ἐκεῖ τὴν πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐλθεῖν ἀπ' Ὀλυμπίων τὸν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τὸ πρόσω κρύσιν ἑαυτῶν. νῦν νυν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς φασι βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, νῦν [1] δεινήν τινα τῷ καρπεῖαν ὑπισχνούμενος. ἐγγὺς ἦ οἴμαι, μᾶλλον μὲ ἐκπεμφθέντα τὸ θανατον, καὶ μὴ θραπτεύειν ἐκ βίᾳ. εἰ ἦ καὶ πάντως διάγνωστε οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μὴ ἦ τοῖς ἀπὸ τῆς παλαιωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἑτερόν τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμβρον ἁπλῆν. εἰ ἦ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡρακλείου τινὰ ἀπαίζεται, πόθεν ποτε οὐχὶ κἦ σιγὴ ἐλόμβρον ἔρος εὐθύνθρον, ὃν ἐκείνου ἑαυτὸν ἐπέρησε μόνον, ἕνα τινὰ, οἷον Θεαγένην τοῦτον [2] Φιλοκτήτην ἀναλαβών; ὁ ἦ ὁ Ὀλυμπίᾳ, τὸ πανηγύρεως πλῆθος, [3] μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν μὲν τὸ Ἡρακλέα, εἴγε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀθέους, δίκης διδόναι τὸ τολμήματον. [4] καὶ χῆ τοῦτο πάνυ ἐνῆν δρᾶν αὐτὸ ἴσως

siquidem exoleta erant omnia, nihilque novi amplius moliri poterat, quo eos quibuscum sibi erat commercium obstupefaceret, seque admirandum & suspiciendum redderet, cujus rei acri amore ab initio flagrabat. Postremum hoc ausum de pyra excogitavit, & famam vulgavit inter Græcos statim à præcedentibus Olympiis, fore ut sequentibus cremaret seipsum. Et nunc hæc ipsa præstigiis adornat, fossam, ut aiunt, fodiendo, & ligna comportando, ac miram tolerantiam promittendo. Verùm mea sententia, erat illi mors omninò expectanda, nec è vita profugiendum. Sed si prorsus decrevisset mori, non igni, non tragico aliquo obitu fuerat utendum, sed cùm innumeri sint mortis modi, alio selecto, è vita erat migrandum. Quòd si tamen igne, tanquam re quapiam Herculea delectabatur, cur tandem non tacitè electo monte multis arboribus consito, in eo se solus cremavit, unum aliquem, ut pote Theagenem hunc, Philoctetem assumendo? Sed hic in Olympia, frequente conventu, solum non in tabernaculo, torrebit seipsum, mehercle non immeritus, siquidem oportet ut parricidæ, & impii suorum flagitiorum dent pœnas. Sed hoc modo admodum serò id facere videtur, quem

1 Δεινήν τινα καρπείαν ὑπισχνούμενος] Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. *Tan. Faber.*

2 Φιλοκτήτην] Res ex fabulis nota est. *Idem.*

3 Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν] *Solum non in tabernaculo torrebit seipsum.* Interp. Sed vertendum fuit, *Quasi mimo modo se* (vel *fere se*) *in theatro cremabit.* Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrin elegerat, in qua finem vitæ imponeret. Cur non in solitudine potius, & in remoto aliquo saltu, ut infrà dicet Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quàm qui theatrum conscendit ut ab omnibus videatur? *Idem.*

4 Καὶ χῆ τοῦτο] *Hoc modo.* Interp. nescit quid sit. Gallicè diceres, *& en cette qualité il devoit estre brusté il y a long-temps.* Sensus est; Cremari debuisse Peregrinum

μεν. ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν ἐν Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα, τὴν ἀξίαν ἀποτεικύειν, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα πρὸς τὴν φλόγα, τὸν ἀκαριαῖον πεθάνειν. καὶ γὰρ αὖ ἐμοὶ τοῦτο οἱ πολλοὶ μυθολογοῦσιν, ὡς ἁδὴς ἑξῆς ἑτέρου ἄλλου θανάτου πρόκειται ἐν ἀφανεῖ. ἀνοίξαι γὰρ δεῖ μόνον τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα πεθάναι. τὸ μὲν τοι θέαμα ἐπινοεῖται οἷμαι, ὡς σεμνὸν, ὑπὸ ἱερῷ χωρίῳ καὶ μόνῳ ἄνθρωπος, ἵνα μὴ ᾖ δυσπειθὲς ὅσον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκέστου δ' οἶμαι, ὡς ἐν πάλαι φέλων τις ἐνδεὴς μανέαν, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τὸν Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος νεών. τοιοῦτόν τι καὶ οὗτος ἐπενόει. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐνέκειτο αὐτῷ. καίτοι φησὶν ὁ σοφὸς τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾶν, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἑτοιμοτέρους τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δ' ἡδέως ἂν ἐροίμην σὸν ἐκεῖνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ δὲ τὰς κακίστας βάλοισθε ἂν μαθεῖν αὐτὸ γνώμας τῆς καταφρονεῖν θανάτου, καὶ κακόπους, καὶ τοιούτων διημάρτων. ἀλλ' οὖν quem jamdudum oportebat conjectum in Phalaridis taurum, meritas pœnas luisse: at non semel hiatu ad flammam diducto, momento expirare. Etenim hoc mihi plerique affirmant, nullum alium mortis modum esse velociorem, quàm qui igni infertur: siquidem aperto duntaxat, ore anima efflatur protinus. Hoc utique spectaculum commiscitur, ut augustum, ut in sacro loco comburatur homo, in quo ne alios quidem defunctos sepelire liceret. Audivistis puto, ut etiam olim quidam cùm celebris fieri vellet, nec alio modo voti compos fieri posset, Ephesiæ Dianæ templum incendit. Tale quid & iste excogitat: adeò inexpiabili amore gloriæ tenebatur: quanquam ajebat se hominum gratia id facere, ut eos mortem contemnere, & res adversas fortiter ferre doceret. Ego autem libenter interrogarem non illum, sed vos, an etiam improbos velletis ejus discipulos fieri, qui tolerantiam hanc & mortis comtemptum, & ærumnam, & id genus metus non horrere discereti. At hæc fat scio

num non sponte & ultro in flammas insilientem, falsa quadam Philosophicæ mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. *Tan. Faber.*

1 Ἔνθα μιᾶ δαπῆναι ὅσον] Itidem olim apud Delum factum accepimus. Thucydides lib. III. *Idem.*

2 Τίς ἐνδεὴς γενέσθαι] Heroſtratum innuit, cujus nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo, Plin. Agell. *Idem.*

3 Τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐνέκειτο αὐτῷ] *Adeo inexpiabili amore gloriæ tenebatur.* Interpolator. Perfimè retulit enim ad Heroſtratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod *inexpiabili amore* dixit, fugit illum ratio, debuit enim *inexplebili* dicere. Verùm imperitis lexicographis credidit, & interpretem corrupit: Verte: *Tantus ei gloriæ amor ineſt.* Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. *Idem.*

4 Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως] Interpolator. *Et mortis contemptum & ærumnam, & id genus metus non horrere discereti*; planè contra mentem scriptoris; neque enim istæc ad patres, & dominos sunt referenda, verùm ad liberos & ser-

vatos

ἂν ἐν οἶσθ' ὅπως βληθείητε. πῶς δ' ἂν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο λήψεσθαι, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσων, τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ φιλοκινδυνοτέρους, καὶ πολυπραγμονεστέρους ἀποφανεῖ; καίτοι δυνατὸν ἴσως ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσασθαι τοὺς ὡς τὸ ὠφέλιμον ἐψομένους τῆς θέας. ὑμᾶς δ' ἂν αὖθις ἐρήσομαι, δέξασθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτοὺς τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἠρόμην, ὅπου μή τις αὐτῶν τῶν μαθητῶν αὐτὸν ζηλώσειεν ἄν; τί δὴ θαυμαστὸν, τοῦτο μάλιστα αἰτιάσασθέ μου τῆς, ὅτι τἄλλα ζηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, οὐκ ἔπιτηδες τὸν διδάσκαλον, καὶ συνοδοῦ[1] τῷ Ἡρακλεῖ ὡς φησιν ἀπίων, δυσμάχου καὶ παιδοβιαίμου γενέσθαι, καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὸ πῦρ. εὐ γὰρ οἶδα πήρας, καὶ βάκτρου, καὶ τελέθου· ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἀσφαλῆ, καὶ ῥᾴδιον, καὶ πανοῦργος ἂν εἴη. τὸ τέλεθον δ', καὶ τὸ κεφάλαιον χρὴ ζηλεῖν, καὶ πυρὸν σωφρόνως καρποῦσθαι σκιώδη, ὡς ἔνι μάλιστα χλωρὸν, ὑφαπτομένην τῇ πανοπλίᾳ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ, ἐμόν ἐστιν Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Περσέως, καὶ ἀνδροφόνων, ὡς ὀρθῶς ἔχει ἐκ καζαδίκης αὐτὸ πυ-

scio nolletis. Quo pacto igitur discernit hoc Proteus, & viris bonis est profecturus, improbos verò periculorum amantiores, & audaciores non redditurus? Esto sanè ad hoc tantùm concursuros esse eos qui sunt ad utilitatem spectaturi. Proinde vos iterum interrogabo, Cupitisne liberos vestros illius æmulos fieri? haudquaquam dicetis. Et cur hoc quærebam, siquidem neque ullus ex discipulis ejus ipsum imitari vellet? Quare hoc potissimum Theageni vitio verti potest, quòd cùm in aliis virum æmuletur, præceptorem non sequatur, & comes eat ad Herculem, ut ajunt, profecto: siquidem posset brevi felicissimus evadere, etiam se in ignem conjiciendo. Neque enim in pera, & baculo, tritoque pallio sita est æmulatio: sed hæc tuta sunt, facilia, & cujusvis: finem ipsum, & caput æmulari oportet, & pyra ex truncis siculneis, quàm maximè viridibus constructa, à fumo suffocari. Ignis enim ipse non solùm Herculi, & Æsculapio est proprius, sed etiam sacrilegis, & homicidis, quos ad eum judicio damnari videre est. Ita-

vulos eorum qui ibi aderant: Sententia est: *Vos ego, Viri Græci, lubens percontor, non patrem ego illum Peregrinum, velitisne sceleratos homines, qui usquam sint, hujuscemodi præceptori tradi. Ah! Cavete istuc ducatis; ita enim fieret, ut in jugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis à tanto scelere deterriti. Quid autem? an & ii, qui in hoc cœtu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere hujuscemodi magistro?* &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. *Numquid etiam*, ait, *maleficos & facinorosos, ejus discipulos fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda?* Pæne omiseram legi in MS. R. κακούργους, non κακοήθεις, quod in primis observandum. *Tan. Faber.*

1 Παρὸν τῷ Ἡρακλεῖ, ὡς φησιν, ἀπίοντι] In tribus verbulis bis peccat interpolator: *Ad Herculem, ut ajunt, profecto.* Pessimè. Verendum enim fuit, *ut ipse ait proficiscenti. Ipse*, inquam, non, *illi ajunt.* Præterea *proficiscenti*, non *profecto*; quippe ea narrat quæ nondum evenerant. Neque enim quilquam est omnium, qui istuc ἀπίοντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterùm & ratio & MS. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis παιδοβιαίμου καὶ

χοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ ἁλῶναι καπνῷ. [1] Ἴδιον γὰρ ἐστὶ ὑμῶν μόνων αὐτῶν τοῦτο. ἄλλως τε, ὁ μὲ Ἡρακλῆς, εἰ ὄφελος ἐστὶ Κυνικοί τι τοιοῦτον, ἀπὸ τίνος αὐτὸ ἔδρασεν, ἀπὸ δὲ [2] Κενταυρείου αἵματος ὡς ὅπου ἡ τραγῳδία καπηλεύεται. δῆτα δή, τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλοι φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; ἢ Διὶ ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξηται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. [3] ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἀξιοῖ Θεαγένης εἰκάζειν, ἅπερ οὐκ οἶδα εἰ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί πως μωροὺς, καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ' ἴσως, καὶ ἐκείνης μιμεῖσθαι. ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς [4] Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον κατάμονον φησίν. ἀλλ' ἐπειδὰν πύκωσι, πλησίον ἑστῶτες ἀκίνητοι. εἶτ' ἐπειδὰν κατασκευάσωσι, χωρὶς

Itaque satius sit per fumum mori: nam hoc vobis solis esset proprium. Præterea Hercules, si quid est ausus, morbi impatientia fecit, cùm à Centauri sanguine, ut testatur tragœdia, exederetur. Sed hic quam ob causam seipsum in ignem conjicit? Jovem ut suam tolerantiam ostendat, veluti Brachmanes. Illi enim se Theagenes volebat assimilare: quasi verò non inveniantur etiam apud Indos, homines stulti, & inanis gloriæ cupidi. Attamen illos imitetur licet. Illi enim non insiliunt in ignem ut Onesicritus Alexandri gubernator, cùm Calanum, ut ajunt, conflagrantem vidisset: sed postquam rogum construxerint, immoti propè stantes, se attari patienter ferunt: deinde ordine dignitatis

σὺμπαντων δὲ κεφαλῆς, ejiciam istud καὶ, & emendem versionem, *paulò brevi* felicissimus evadere, si in ignem cum ipso præcipitem mittam. *Tan. Faber.*

1 Ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων γένοιτο] Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor synonymus astantes omnes dignos esse qui fumo pereant. ridiculum. itaque adeo miror reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus hæc placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυνῶν, id est κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus Philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat qui fumo pereant. κύνες enim passim sunt κυνικοί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, &, quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σοφιστὴς καὶ ἐς τὰ μάλιστα,) hoc loco facetissime dicit Cynicos dignos esse qui διὰ κατνὸς pereant; Videlicet Attici τοὺς ἀλαζόνας καὶ ἀδολεσχας, quales hic describuntur Cynici, κατνὸς vocabant. Id docent Scholiastes Aristophanis ad Σφῆκας, & Suidas in κατνός, inde Æschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, Atistophanem. *Idem.*

2 Κενταυρείου αἵματος] Intelligit cruorem Nessi Centauri. *Idem.*

3 Ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἀξιοῖ Θεαγένης εἰκάζειν] Fallum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Æsculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἐκείνοις γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, à quo hic locus ita fuerat conversus, *illis enim præceptorem, cum assimilare contendit.* Idem.

4 Ὀνησίκριτος] Is est quem in hac narratione sequutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quæ enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his planè adhuc sunt. Erit itaque operæ pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα μὲν εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυφθεὶς, ὡς ἐκινεῖτο τὰ πυρὰ σκληρότερα, ἀλλ' ἐν τῷ κατακαίεσθαι ἤδη, τοῦτο διατεθεὶς, &c. Id est, *Ita cùm ejisset locutus, se obtexit, sequeque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed cum ferocius ardentem quo decubuerat,* &c. quem Plutarchi locum si quis diligenter consideraverit, facile

καίοντας, ἀλλ' ὅσον ὀλίγον [1] ἐντρίψαντες τὸ καῦμα λίσσας. ὥστε ἢ τὸ μέγα, εἰ ἐμπεσὼν πεθυμήσεται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; [2] Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσαι αὐτὸν, ἢ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅσῳ φασὶ μηχανήσεται, βαθεῖαν γενέσθαι, καὶ ὑδάτων τῶν πυρᾶν. εἰσὶ δὲ οἱ [3] μεταλλάξαι φασὶν αὐτὸν, καὶ πῦρ ἀνελόμενον διηγήσασθαι, ὡς ὁ Ζεὺς ἐπὶ ἐῶν τὸν μιαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἄν, ἢ μὰ μηδένα τῶν Θεῶν ἀχαναπτήσειν, εἰ Περεγρῖνον κακῶς ἀπολέσει. ἢ μὰ μὲν δὴ ῥᾴδιον αὐτῷ ἔτ' [4] ἀναδῦναι. οἱ γὰρ [5] συόντες Κυνῖς, παρορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκ-

gnitatis ingressi, uruntur, ne tantillum quidem ab accubitu se avertentes. Sed iste quid magni præstet, si ab igne in quem se conjecerit correptus moriatur? Non à spe non resiliturum ipsum, & semiustum, nisi, quod ajunt, moliatur ut etiam in fovea, profunda fiat pyra. Sunt quoque qui ipsum mutatum iri dicunt, & somnia quædam narrare, tanquam Iupiter non sit passurus ut sacrum locum contaminet. At bono sit animo quantum ad hoc attinet. Ego enim jurare non dubitarem, nullum ex Diis ægrè laturum si malè pereat Peregrinus. Enimvero non facile ipsi fuerit amplius emergere. Nam Cynici qui cum ipso versantur, incitant & impellunt in ignem, animumque succen-

cile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, καὶ κῆμα καίοντας, quod ignoravit Interpolator, cum scripsit, *deinde ordine dignitatu ingressi uruntur.* At non ita vertendum fuerat, sed, *crematur immoti & corporis habitu servato*; quod Plutarch. dixit de Calano, ὡς ὃ κρατιστῶν ἥψατο, τῶν διατριβῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. ἀκήκοα, inquit, τά τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι δὴ καυσαι μέλλοντες ἀναζάντες, ἀπέχοντας κατεώρων, εἴσω τὸ κῆμα τῆς κεφαλῆς ἐντρίψαντες. Tan. Faber.

1 Ἐντρίψαντες] Ex iis quæ modò attulimus legendum ἐντρίψαντες. Idem.

2 Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσαι αὐτὸν ἢ ἡμίφλεκτον] *Non à spe non resiliturum ipsum & semiustum.* Interpol. hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiustus quoque* (aut, *quin vel semiustus*) *ex igne sit resiliturus.* Mihi tamen Græca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ ἀναπηδήσαι. Idem.

3 Μεταλλάξαι] *Mutatum iri.* Interpolat. male. Vertendum fuit, *Mutare sententiam.* De re præsenti loquitur: jam enim tergiversabatur Peregrinus. *Idem.*

4 Ἀναδῦναι] *Emergere.* Interpol. non potuit pejus: hoc enim loco ἀναδῦναι est *subterfugere, tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi pœnitet. Quod vel Homerus docuisse potuit Iliad. ν.

ἀλλ' ὅπως ἔτι εἶχον ὑποστείσας, ἐσῦ ἀναδῦναι
ἀφλαῶν ἐσόμενον ——

Ita in Odyss. α πλῶς.

μή τίς μοι ἀναδύῃ ——

Itaque dixit Eustathius, τὸ, ἀναδῦναι, ἐκ τοῦ εἴω τὸ, ἀναπροδόσαι, εἶτουν, ὑποχωρῆσαι, item esse atque ἀναποδίσαι seu ὑποχωρῆσαι. Hesychius autem vertit μεταζωλεῦσαι, *consilium mutare.* Ceterum Interpolator corrupit interpretem, qui sic vertebat: *Neque promptum jam illi est à proposito regredi.* Eat itaque corrector quo dignus est. *Idem.*

5 Συόντες Κύνες] Cynici, quod suprà dicebam. *Idem.*

καίσει τῷ γώμῳ, ἐκ ἐῶντες ἀποδειλιᾶν. ὧν εἰ δύο συγκαζαπάσας ἐμπέσοι εἰς τὸ πῦρ, τοῦτο μόνον κακὸν ἐργάσαιτο. ἠκουσα δ, ὡς ἄρα Πρωτεὺς ἔτι καλεῖσθαι ἄξιοι, ἀλλὰ Φοινικα μετονόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι ὁ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορφυρώτατα γήρας ἀποθέμενος. ἀλλὰ ὁ λογοποιὸς, καὶ χρησμός τινας διέξεισι [1] παλαιὰς δή, ὡς χρεὼν εἶναι [2] δαίμονα νυκτοφύλακα φυλάττειν αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιζυμῶν, καὶ [3] χρυσᾶς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων. ἢ μὰ Δία οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις ζητήσεσθαί τινας τὰς ὁ τετραπλείων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτὰ φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι. οἱ καλάζωτοι δ' ἂν μαθηταὶ αὐτῷ, καὶ χρησθέσει οἰμαι, ὁ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσαντ, διότι ὁ Πρωτεὺς ἐκεῖνος ὁ Διὸς, ὁ [4] πρωπάτωρ δ' ἀνόμαζ, μαντικὸς ἦν. μαρτυροῦσι δ, ἢ μὲν ὁ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχθῆσαι, μάντιν, ἢ ναυτιλέαν, ἢ τινα τοιαύτης τεχνιτρίας, ἢ ὁ νὴ Δία cendunt, non sinentes formidare: ex quibus si duos secum in pyram irruens traheret, lepidum hoc solum faceret. Quinetiam inaudivi, eum nolle Proteum amplius appellari, sed Phœnicem transnominasse, quòd Phœnix avis Indica, senio confecta rogum conscendere dicatur. Sed & veba ferit in vulgus, & prisca eadam oracula recenset, adeo ut necesse sit, ipsum noctis custodem Deum evasisse. Iamque liquet eum aras cupere, & aureu sibi erectum iri, sperare. Ac per Iovem, absurdum non est inter tot stolidos repertum iri aliquos qui dicant se per ipsum quartana liberatos, & noctu in Deum illum noctis custodem incidisse. Porrò execrandi isti ejus discipuli, etiam oraculum & adytum, opinor, supra pyram molientur, quia & Proteus ille Iove natus nominis hujus propater, vates erat. Testor etiam certò futurum ut sacerdotes illi constituantur, flagellorum, vel cauteriorum, aut cujusmodi monstrosæ rei: aut ut nocturna sacra, per Iovem, in

1 Παλαιὰς δή] Τὸ γέλοιον est in hac particula δή, innuit enim non esse antiqua illa oracula, sed εἰρωνικῶς. Tan. Faber.

2 Δαίμονα νυκτοφύλακα] Haud dubiè adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra, &c. Est quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitruone, & passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. *Idem.*

3 Χρυσᾶς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων] *Et aureus sibi erectum iri.* Interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυσᾶς esse casus quarti, quod δὶς δίας est. *Sperat Peregrinus fore ut aureus stet*, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita tritum est, & tralatitium, ut pœne pudeat exempla proferre. Sed à Luciano ipso non abibo. Δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τοῦ δήμου χρυσοῦν ἀναστῆναι Τίμωνα, *Senatui populoque placuit aureum Timonem statuere*, id est aureum Timoni statuam ponere. Virgil.

Nos te marmoreum pro tempore fecimus.

Et Horat.

Albanos prope, te, lacus
Ponet marmoream.

qui autem χρυσοῦν legi debere dicat næ is suam peritiam aperuerit. *Idem.*

4 Πρωτάτωρ ὀνόματος] Scio quidem ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Luciani facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus

ego

λετλώ παῖπ' αὐτῷ φησὶ γυκτίον, καὶ δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. ἱεραφόρης ὦ ἵναγχός, ὡς μοι τὶς τῶν αἰρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη θεσπρωτίαν εἶδε τῶτον. καὶ τὰ πη δ' ἀπεμνημόνδυεν.

Ἀλλ' ὁπόταν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἐλαγδόπα πάμφ καὶ πῦρ ἀναπαύσας,

Εἰς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,

Δὴ τότε πάντως ὁμῶς, οἱ ἀρίστης καρπὸν ἔδυσι,

Νυκτιπόλον τιμῶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σωφρονέοντ' Ἡφαίστῳ, καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι.

Ταῦτα μὲ Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φησίν. ἐγὼ δ', Βάκιδος αὐτὸς χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. φησὶ δ' [1] ὁ Βάκις ὧτω σφόδρα εὖ ἐπεπτῶν,

Ἀλλ' ὁπόταν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλὰ

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐριννύι θυμὸν ὀρεχθείς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους [2] κυναλώπεκας, οἵ τε ἕποντες,

Μιμεῖσθ' χρὴ πότμον ἀποιχομένοιο λύκοιο.

Ὅς δέ κε δειλὸς ἐὼν, φάος μένος Ἡφαίστοιο,

Λάεστι βαλέειν τῶτον πάχα πάντως Ἀχαιούς,

Ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν, θερμηγορίην ἐπιχειρῇ,

in ejus gratiam, & facis geſtatio ad pyram inſtituantur. Cæterùm Theagenes nuper, ut mihi quidam ex ſociis retulit, etiam Sibyllam ait de his rebus eſſe vaticinatam: atque ipſos verſus commemorabat. Aſt ubi jam Proteus Cynicos longè optimus inter,

Igni ſuccenſo Iovis altitonantis ad ædem,

In flammam inſiliens, magnum conſcendet Olympum,

Tunc omnes quotquot fructu veſcuntur agrorum,

Noctivagum, ſummumque colant heroa jubemus,

Et cum Vulcano ſimul Alcidaque ſedentem.

Hæc quidem Theagenes ex Sibylla audiſſe ſe dicit. At illi Bacidis reſponſum ſuper his referam. Ait autem ad hunc modum Bacis, admodum bene ſubdens,

Quum vario Cynicus cognomine proruet acrem

In flammam, à furiis vanum ob compulſus honorem,

Extincti tum ſæva lupi, hunc quicunque ſequuntur,

Vulpicanes alios imitari fata decebit.

At quicunque metu trepidus vitaverit ignem,

Protinus hunc ſaxis populus contundat Achivus,

Ne dum friget iners, tentet fervere loquela,

Vſu-

σοφιστὴς fuit noſtri Protei; ſed quia ille Sophiſtes πατρίως vocabatur Peregrinus non Proteus, maluit dicere σοφιστὴς τοῦ ὀνόματος, *nominis progenitor*, vel *nominis primus auctor*. Nam quid ſit *propater* ignorare me fateor. *Tan. Faber.*

1 Ὁ Βάκις] Hujus χρησμολόγου meminit aliquoties Ariſtophanes, ut ὁ ἔρεσιον & ἱπποῦσιν. Scholiaſtes tres ejus nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiaſtæ locum in ſeſe tranſtulit. Ejuſmodi hominem ætas patrum noſtrorum vidit, Noſtradamum. Ceterum duas aut tres ex ejus prædictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pauſaniam. *Idem.*

2 Κυναλώπεκας] Convicium Ariſtophanicum. Intelligit Lucianus impoſtores. *Id.*

Χρυσᾶ σκεμμάδα πήλω, μέλαι πολλὰ σανιζομένῳ,
[1] Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρὶς πέντε τάλαντα.
Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἆρα φαυλότερος χρησμολόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥσπερ τοῖς θαυμασίοις τῶν τοιούτων ἰατροῖς τοῖς Πρωτέως, ἀσκησόμενοι ἵνα ἑαυτοὺς ἐξαιρώσησι. τοῦτο γὰρ τῶν καυσίων καλεῖσι. [2] ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, ἤδη καιέσθωσαν, ἄξιοι δὲ πυρός. καὶ ὁ μέν, καλέσαι γελῶν. [3] Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὸ θειοτέρου. ἀλλ' ὡς ἤκουσε τοῦ βοῦς, ἤκουε δόλου. καὶ ἀναστὰς, ἐκεκράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξῆλθε τοῖς δὲ καθεστηκόσι. ὁ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφεὶς αὐτὸν λοιδορούμενον, ἀπῆειν ἐφορμήσων τοὺς ἀθλητάς. ἤδη γὰρ οἱ ἐκδικοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ [4] Πλειθρίῳ. [5] τοῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἠλίδι. ἐπὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ [6] ὀπισθόδομος τῶν κατηγορουμένων Πρωτέως, ἢ ἐπαινούντων τὴν αἵρεσιν αὐτοῦ ὥστε ἐς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς

Vsuram exercens, auri prædivitis pera,
In Patris nummosus habens ter quinque talenta.
Quid vobis videtur viri? num deterior Sibylla vates esse Bacis? Sed jam tempus est admirandis Protei discipulis, circumspiendi ubi se in aërem conveniat. Nam hoc combustionem vocant. Cùm hæc dixisset, exclamavit omnis circumstantium corona, jam urantur, igne digni. Atque hic quidem, descendit ridens. Porrò Nestorem, nempe Theagenem non latuit vociferatio: verum audito clamore, venit illicò. Et cùm ascendisset, vociferabatur, eumque qui descenderat innumeris maledictis infectabatur. Non enim scio quodnam illi *optimo* esset nomen. Cæterùm ego relicto illo qui se vociferatione rumpebat, abibam visurus athletas. Jam enim certaminum judices in Circo esse dicebantur. Et hæc quidem acta *sunt in* Elide. Postquam *autem Olympiam* venimus, plenum erat *posticum* accusatorum Protei, aut ejus instituti laudatorum: adeò ut plerique ipsorum venerint ad manus: donec

1 Ἐν καλαῖς Πάτραισιν] Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra designat, ὁ ἐγχωρίαζος, ὁ ἐκ Πατρῶν. inde enim domo erat. *Tan. Faber.*

2 Ταῦτ' εἰπόντος] Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex ipse. *Idem.*

3 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ] Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est autem primus versus τῆ ῥαψῳδίᾳ. Hujus loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quòd mirificè ad ridiculum facit. Sic autem se habet;

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πόντονδε φέρουσα,

id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. *Idem.*

4 Πλειθρίῳ] *Circo.* Interp. retinendum fuit, *in Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias. ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλήθριον. ἐν δὲ αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἠλειοδίκαι ἕδρᾳ, &c. *Idem.*

5 Ταῦτα μὲν οὖν σοι] Leg. ταῦτα μὲν ἡμῖν. *Idem.*

6 Ὀπισθόδομος] Credibile est fuisse *magnum aliquod atrium*, aut quid tale, Jovis

Πρωτέως μενέω τῇ πλήθει παραπεμπόμενος, [1] κατόπιν δ' ἂν τῶν κηρύκων ἀγών, λόγους πινὰς διεξῆλθε περὶ αὑτοῦ, τὸν βίον πῶς εἶεν, καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς κεκινδύνευκε διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. καὶ μὲν

donec adveniens ipse Proteus comite innumera multitudine, retro præconum certamen, quandam de se orationem habuit, narrans quomodo vixisset, quibus in periculis versatus esset, quotque molestias Philosophiæ causa pertulisset. Et multa quidem disse-

Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est Lucianus alibi. Ceterum ὀπαδοδρομεῖν & ὀπαδός opponuntur. Diodorus XIV. ἐμένον δὲ οἱ τοῖς ὀπαδοῖς καὶ τοῖς ὀπαδοδρόμοις τῶν ἱππέων, &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, ubi historiam hanc ἐκλεξυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βοῆς τὸ ὀπαδοδρομεῖν ἐμπλήσουσιν ὑλακτοῦντες. Tan. Faber.

1 Κατόπιν τῶν τοῦ κηρύκων ἀγώνων] Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τοῦ Κιθαρῳδικοῦ ἀγῶνος. Ignoscat, si non possum accedere suæ sententiæ: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendi suspicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi præcones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. 18. ubi de epistola regis Alexandri, quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσπαῖξαι τὸ παντὸς διὰ τῶν νικώντων κήρυκα ἀναγορευθῆναι, id est, *eam autem jussit in publico certu legi a præcone, qui victoriam obtinuisset.* Iulius Pollux lib. 4. cap 12: πρότερον δὲ Ὀλυμπιάσι τὸ σημαῖον κατεπόντων, εἰ δὲ ἱερηγίαις ὑποδηκανύντο, πρῶτος τῶν ξίνων ἀρχιστατεῖ τὰ Ὀλύμπια Ἄρχιας Τλαΐου ὁ τρεῖς ἱερεῖς Ὀλυμπιάδας εἰπὼν, καὶ Πυθοῖ δὲ εἶπε, καὶ εἰκόν τις ἐν αὐτῷ Πυθικὴ.

Τλαΐου κήρυκα τὸν δ' Ἀρχίαν Εὐκλέος υἱὸν
Δείξαι ἀγαλμ' ὄψεσι Φοῖβ' ὑπ' ἀπημοσύνῃ
Ὃς τρὶς ἐμάρυξε τὸν Ὀλυμπίασιν αὐτὸς ἀγῶνα
Οὐθ' ὑποσαλπίσων, οὔτ' ἀναδήγματ' ἔχων.

Id est, *Primum autem Olympia, cum soli ejus regionis præcones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, Primus exterorum certavit Archias Hyblæus, qui tres continuos Olympiadas vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & extat ejus quadam imago Pythica:*

Hyblæi præconis hanc Archiæ Eucleis filii
Accipe statuam lubens, Phœbe, ob ejus incolumitatem,
Qui ter ipse certavit præconio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet præcones etiam de voce certasse, & inde sequitur fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncellus pag. 208. post Olympiadem 88, ubi inveniuntur hæc verba ex Africano: σαλπικτῶν δὲ κηρύκων ἀγὼν πρωτοστατεῖν ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, *Tubicinum & præconum certamen aliis certaminibus additum est Olympia.* Videtis Iosephi Scaligeri epistolam numero 448. Cæterum de interpretatione vocum ὑποσαλπίζων & ἀναδήγματα non contendam, si quis certiora docuerit, nam ex sola nostra conjectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀναδήγματα ὑγίας πρὸς πρᾶξιν, quod satis firmat nostram interpretationem, scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriæ, & ut sonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλπίζων, quam ex sola conjectura interpretatus sum, expecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπιγξ hæc habet: σημαίνει δὲ καὶ τὸν κήρυκα. Unde conjeci, præcones usos fuisse quodam ubulo argenteo vel æreo tamquam tuba, ut eorum vox major & clarior audiretur. *Palm.* Qui sint κηρυκες & Εὐμολπίδαι norunt omnes præter illum qui Luciani

ὲν εἰρηκέναι, πολλὰ λῶ. ἐγὼ δ' ὀλίγοι ἤκουσα τῶν παλαιῶν τὸ ἀξιεπαίνου. εἶτα φοβηθεὶς μὴ σωτερβείλω ἐς τοσαύτην τύρβην, ἐπεὶ ἐ πολλὰς τοῦτο πάσχοντας ἑώρων, ἀπῆλθον, μακρὰν χαίρειν φράσας θανατῶντα σοφιστὴν, τὸ ἐπιτάφιον ἑαυτῷ ἐκ πάλαι διεξιόντα. Πάλαι τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα. ἔφη γὰρ βάλεσθαι χρυσοῦ βίον χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι. χρῆναι γὰρ τὴ Ἡρακλείους βιοτὴν τὸ Ἡρακλείους ἀπολῦσαι, καὶ ἀναμιχθῆναι τῇ αἰθέρι. καὶ φιλῆσαι ἔφη βάλομαι τὰς ἀνθρώπους εἰρηνικούς. ἐγὼ δὲ ὀλίγα ἤκουσα τῶν παλαιῶν τὸ ἀξιεπαίνου. εἶτα φοβηθεὶς μὴ σωτερβείλω ἐς τοσαύτην τύρβην, ἐπεὶ ἐ πολλὰς τοῦτο πάσχοντας ἑώρων, ἀπῆλθον, μακρὰν χαίρειν φράσας θανατῶντα σοφιστὴν, τὸ ἐπιτάφιον ἑαυτῷ ἐκ πάλαι διεξιόντα. Πάλαι τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα. ἔφη γὰρ βάλεσθαι χρυσοῦ βίον χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι. χρῆναι γὰρ τὴ Ἡρακλείους βιοτὴν τὸ Ἡρακλείους ἀπολῦσαι, καὶ ἀναμιχθῆναι τῇ αἰθέρι. καὶ φιλῆσαι ἔφη βάλομαι τοὺς ἀνθρώπους

differuit, verùm audivi pauca præ circumstantium multitudine. Deinde metuens ne in tanta turba comprimerer, cùm plerisque id accidere viderem, abivi, longum valere jubens sophistam illum mori gestientem, suique funeris epitaphium ante mortem recitantem. Verùm tunc magnum hoc audivi: quòd diceret velle se tragicæ vitæ, auream coronidem imponere. Par esse ut qui Herculem vitam vixisset, Herculeam mortem oppeteret, & cum aere misceretur. Et volo, inquit, hominibus pro-

ni Pseudomantim convertit. Cùm enim simpliciter interpretandum esset. *Cereri & Eumolpidæ* (quemadmodum passim, præcipue autem apud Æmil. Probum in Alcibiade) homo meus *precones & egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, si probem. Nec enim de præconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit *retro præconum certamen?* Verum quidem est ἀγὼν significare non *certamen* tantum, sed & *locum certaminis*, apud Homerum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum & locum in quo venditur. ἔλαιον oleum & locum in quo venundatur, ex Polluce, & χέρσος apud Homerum in *od.* 9. pro loco τῆ χέρσου. ita δεῖγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem; sed quid fiet τῷ, κήρυκων? Sane locus hic à doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τῶ ἐξ ἀμύκλων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆ Κηρυκαϊκῆς ἀγωγῆς. Audi quæso Pausaniam in Eliacis. τὸ γὰρ δὴ, ἐν δὲ τῇ Ἑλλανοδίκαι διημεροῦσιν, ἐστὶν ἐξ ὧν ἄλλη σοὶ, τὸ μετὰ ξυστὸν αὐτῶν, ἀγυιὰ μία. ταύτην ὀνομάζουσι Κηρυκαϊκὴν οἱ Ἠλεῖοι. Nemo non videt quàm recte huic Luciani loco conveniant, quæ à Pausania dicuntur. In hujusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum, &c. quàm sæpe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Hæc nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. *Tan. Faber.*

1 Πάλαι τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα] *Tunc magnum hoc audivi.* Interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο *magnum hoc* significat, & quinta existimant, næ illi haud dum etiam multa Græcè legerunt. Quid cùm Græci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, &, καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐπῆξε, & τοσαῦτα ἀκούσασθε εἰπὼν εἰς ἐμὲ αὐλὸν ἐπαγάλθην, & Ioseph. in 11. ἀρχαιολογ. Ἐ τοσαῦτα διασώσεσθαι, &c. sub finem cap. 111. quomodo verteres? Videtis, hæc una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat Interpolator τοσοῦτο nil esse aliud in hujusmodi loquendi generibus, quàm τῶτο. Cujus rei pudet citare testes; Tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrupit Interpolator. *Idem.*

2 Χρυσῆν βίον] Ita Pindarus χρυσᾶς ἵππους vocavit eximios. ita Catullus *auratos pedes* puellæ, & alia ὅσα κόσμος. Sed non modò χρυσᾶς pro pulchro, verùm & ἀργυρᾶς. Ita plerumque exponit Interpres Homeri, quem ineruditum vulgus Didymum vocat. *Idem.*

3 Ἀναμιχθῆναι τῇ αἰθέρι] Quod suprà dixerat ἐξαερωθῆναι. *Idem.*

1 Περ-

πως, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θνητὰ τὰ τοιαῦτα φέρειν. πάνυ δὴ δεῖ μισεῖν τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτήτου χείρους. οἱ μὲν γὰρ ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων σώζειν τοῖς Ἕλλησιν. οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι, ἐκεκράγεσαν, πλὴ τὰ δεδογμένα. ὑφ' ὧν ὁ πρεσβύτης μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντως ἐξελθεῖν αὐτοῦ, καὶ μὴ [1] περιοπτᾶσθαι τοῦ πυρός, ἀλλὰ ἄκοντος δὴ καθίζειν ἐν τῷ βίῳ. τὰ δὲ πλεῖστα [2] δεδογμένα, ἀδόκητον αὐτῷ περιστὰν, [3] ὠχλεῖν μᾶλλον ἐποίησε. καίτοι ἤδη νενεκληκὼς τῷ χρησμῷ ἔχοι, καὶ τὴν Δίκην ἐμπεπεῖσθαι. ὥστε καταπαῦσαι τὸν λόγον. ἐγὼ δ', εἰκάζεις εἰμὴ πᾶσι ἐγίλαν. ὠδὶ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον λῶ, ἄτοπα δυσπραγοῦντα τῆς δόξης ἀνθρώπου ὑπὸ ἄπαντος, ὅσοι [4] τῇ αὐτῇ ποινῇ ἁλοῦσιν. παρεπέμπετο δ' ὅμως ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐπεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, ὅπη ἐκ τοῖς ἐπὶ τὸ σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τῶν δημίων ἐλαμβάνοις, πολλῷ πλείους ἕποντο. καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια, πάνυ εἶχε, καλλίστα Ὀλυμπίων χρώμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, πεπράκεις ἤδη ὁρῶν. ἐγὼ δ', ὃ γὰρ λῶ οὐπορήσω ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελείπόμην. ὁ δ', ἀεὶ ἀναβαλλόμενος, prodesse, ostendendo ipsis quo pacto mors sit contemnenda. Itaque oportet ut omnes homines Philoctetæ mihi fiant. Quare stultiores homines flebant, & clamabant, serva te Græcis incolumem. Sed cordatiores exclamabant, perfice quæ decrevisti. Quibus ille senex non mediocriter est turbatus, cùm speraret fore ut ab omnibus cohiberetur, nec eum in ignem immitterent, sed invitum in vita retinerent. Sed cum ipsi ex insperato accidissent, ut quæ decreverat, essent peragenda, magis expalluit & cùm jam mortui colorem præ se ferret, per Iovem etiam subtrepidavit. Itaque finem dicendi fecit. Quantum autem ego riserim, opinor, conjicis. Neque enim commiseratione dignus erat homo ita miserè supra omnes gloriæ cupidus, quotquot hac pœna exagitantur. A multis tamen deducebatur, & gloria saturabatur conversis ad multitudinem admirantium oculis, nescius miser ille, multò plures sequi eos qui ad crucem ducuntur, & à carnifice tenentur. Et jam Olympia finem habebant, quæ quatuor illorum quæ vidi Olympiorum fuerunt pulcherrima: quum ego (non enim multis simul abeuntibus currum habere licebat) invitus relinquebar. Ille verò sem-

1 Περιοπτᾶσθαι τοῦ πυρός] *Nec eum in ignem mitterent.* Interpolat. falsò. Non metuebat Peregrinus ne in ignem ab astantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut se se in ignem sponte & ultro conjiceret; qui sensus longè alius est. Interpretem sequi noluit corrector. *Tan. Faber.*

2 Δεδογμένα, ἀδόκητον] Restitue ut in MS. R. Δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ, &c. *Idem.*

3 Ὠχλεῖν μᾶλλον] Rectiùs & elegantiùs in Cod. MS. Bibl. Reg. ὠχλεῖν ἐπὶ μᾶλλον ἐποίησε. Idem.

4 Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἁλοῦσιν] *Hac pœna exagitantur.* Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitantur*; Ποινὴ enim hoc loco Furia est; res notior quàm ut probari debeat. Inde suprà dixit Lucianus δίκης ἐμπεσεῖν. Idem.

νύκτα τὸ πλέθριον προειρήκει ἐπιδειξαόμην τὴν καῦσιν. καί με τὸ ἐπίσαν πινὸς ἀναλαβόντα καὶ μέσας νύκτας, ἐξανεστὰς, ἀπήειν ἐπὶ τὴν [2] Ἁρπίνης, ἔνθα ἦν ἡ πυρά. σταδίοι πάντες ἦσαν εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας ἐπὶ τὸ ἱππόδρομον, ἀπίοντα πρὸς ἕω. καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν πεπηγμένην οὐ βαθεῖαν, ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. [3] δᾷδες ἦσαν τὰ πολλά. καὶ παρεβέβυστο τῇ φρυγάνῳ, ὡς ἀσφαλείᾳ τάχιστα. καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, ἤδη γὰρ κἀκείνην θαυμάζειν τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων, προεῖσαν σφίσιν ἐσκόσμηνται ἐς τὰ μάλιστα τρόπον, καὶ ξυὶ αὐτῷ τὰ τῆλε τῶν κυνῶν. καὶ μάλιστα ὁ ῥηθεὶς [4] ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, ἐν φαύλῳ διστροχωνίσῃ. ἐσῆλθε φέρων ἢ ἐς ὁ Πρωτεύς. καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἄλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέσον, ἄπο δᾷδων, καὶ φρυγάνων. ὀδὲ, καί μοι πάνυ ἤδη προσῆκεν τὸν νοῦν, δᾳδὶ μὲν τὴν πήρην, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ ῥοπάλιον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἵεσαν οὐ σβεννῦσαν ἀκεραῖος. εἶτα ἤτεῖ λιβανωτὸν ὡς ἐπιθόμενος ἐπὶ τὸ πῦρ. καὶ

semper differens, noctu tandem præmonuit, se combustionem sui spectandam exhibiturum. Et cum quidam ex sociis circa mediam noctem experrectum me assumpsisset, ad Harpinam ubi erat rogus, rectà contendi. Erant integra viginti stadia, ab Olympia per hippodromum, ad auroram eunti. Et quum primum advenimus, deprehendimus pyram in profundo congestam ad ulnæ circiter modum profundam. Crebræ inerant faces, eratque sarmentis referta, ut citissimè conflagraret. Et postquam exorta est luna, quam etiam pulcherrimi hujus facinoris spectatricem esse oportebat, prodit ille eo quo semper solebat modo exornatus, & cum ipso Cynicorum agmina: & potissimùm generosus ille Patrianus, facem renens, non malus secundarum partium actor. Facem quoque gestabat Proteus: & accedentes, alius alia ex parte, ignem maximum, ut pote ex facibus & sarmentis accenderunt. Hic verò, & jam mihi mentem penitus adverte, depositа pera, lacero pallio, herculeaque illa clava, stetit in amiculo planè sordido. Deinde postulato thure, quod in ignem injiceret, acce-

1 Νύκτα προειρήκει] *Noctu præmonuit.* Interpolator. malè. νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτὸς, seu νύκτωρ, sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, *promisitque diem.* Apud Ciceronem est, & apud Varronem & Livium, *prodixit* seu *prædixit diem.* Interpres proximè ad verum, *noctem ei rei destinavit.* Tan. Faber.

2 Ἁρπίνης] Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. *Idem.*

3 Δᾷδες ἦσαν τὰ πολλά] Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyræ formam & materiam describit. Putavit interpres δᾷδες non aliud significare quam *fax.* Sed est arboris species, quæ Latinis *tæda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *ea tæda ut plurimum constabat.* Palm.

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν] *Ille Patranus.* Interp. Stephanus, seu Hermolaus ὁ τῆς Ἠλείας agnoscit Πατρεῦς, at Πατραεὺς non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usurpavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. *Tan. Faber.*

1 Ἀπο-

ἀναδήσ]ω πὸς, ἐπίβαλέ τι, καὶ εἶπην ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, καὶ γὰρ ἡ τῆτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν ἡ μεσημβρία, δαίμονες μητρῷοι, καὶ πατρῷοι, δέξασθέ με ὑμεῖς. τοῦτο εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ. ὡ μὲν ἐνεχέτο γε, ἀλλὰ περιεχύθη τὸ φλογὸς, πολλῆς περιωσης. αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τῆ δράματος. ἐγὼ δὲ τὸς μητρῴους μὴ δαίμονας ἐπεβοώμην, καὶ τὸ δὴ ὑσφοδρα ἠπώμην. ὅτε δὲ τὸς πατρῴους ἐπεκαλέσατο, ἀναμνησθεὶς τῆ ἐμῆ φόνε εἰρηκότος, οὐδὲ κατέχειν ἠδυνάμην τὰ γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περεστῶτες τὴν πυρὰν, σὺν ἐδάκρυον μὲ, σιωπῇ δὲ συνεδείκνυσαν λύπην πολλὴν, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ [1] ἀποπνιγῆς ἐπ' αὐτοῖς, ἀπίωμεν φημὶ ὦ μάκαριοι. εἰ γάρ ἡδὺ τὸ θέαμα ἀκαπνιστὶ μέντοι ὁρᾶν, νίτρης ἀναπιμπλαμένης πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἐς ἂν γραφεύς τις ἐπέλθῃ, ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἵους τὰς ἐν τῷ δίτμωτηρίῳ ἐπείρας τῷ Σωκράτει ἐνδιαγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν ἠγανάκτουν, καὶ ἐλοιδόρουν μοι. ἔνιοι δὲ, καὶ [2] ἐπὶ τὰς βακτηρίας acceptum à quodam, injecit, & ad meridiem respiciens (etenim meridies etiam ad tragœdiam hanc pertinebat) dixit O materni, paternique dæmones excipite me propitii. Quibus dictis in ignem insiliit: nec visus est amplius, sed à flamma, quæ se magnam attollebat, est circumfusus. Iterum video te ridentem, egregie Cronie, fabulæ catastrophem. Ego autem per Iovem, non magno vertebam vitio ipsi quòd maternos dæmones inclamaret. Sed quando patrios quoque invocavit, recordatus eorum quæ de cæde patris dicta sunt, non potui risum continere. Porrò Cynici rogum circumstantes, non flebant quidem: sed silentio mœrorem quendam præ se ferebant, ignem inspicientes, donec odore malè affectus, abeamus inquam ὁ stolidi. Non enim jucundum est spectaculum senem torrefactum videre, cum nidore malo impleamur. An expectatis dum adveniat pictor qui vos depingat, quales in carcere Socrati amicos appingunt? Illi autem indignabantur, meque convitiis proscindebant: nonnulli etiam ad fustes venerunt.

1 Ἀποπνιγῆς ἐπ' αὐτοῖς] *Odore malo affectus.* Interp. sed nil tale. Vbi enim, quæso, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι? Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur nisi ad Cynicos περιεστῶτας τὴν πυρὰν, ut à Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπῳ aut quid tale, præsertim vero apud Atticos, quos hic noster studiosissimè imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, &, (quis Interp. indiligentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἐπειρικοῖς. Est autem ἀποπνίγμαι δὴ τύπτω πρός τινα quod Latini dicunt, *Ea res me urit, me enecat*, Terent. *Vre hominem.* Horat. *Vror seu tibi candidos*, &c. Aristophanes κύριος. Sed in re ita perspicua sit φειδὼ τῆς παραδείγματος διὰ τὸ πλεῖστον. Tan. Faber.

2 Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦλθον] *Ad fustes venerunt.* Interpol. istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν *irruerunt, involarunt*, &c. Estque Attica syncope ab ἤϊξαν, ut apud Aristophanem linguæ Atticæ canonem legitur, ὡς Πλάτων.

Ἐξηξάτην δ' ἐν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ,
Exiluerunt è templo dracones duo.

ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. atque ita legisse interpretem, fi-

ἦξαν. εἶπε ἐπειδὴ ἠπείλησε ξωαρτήσους πὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡσὲν ἕποιντο τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ ἠρώτων ἡμᾶς. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν, ποικίλως ἐπῄειρε πρὸς ἐμαυτὸν σωνόων τὸ φιλόδοξον, οἷόν τί ἐστι ἀνθρωπος ζῷμῳ, ὡς μόνῳ ὧν τῶν ὁ ἔρως ἀφυκτῳ, καὶ τοῖς πάντων δαιμονιωτάτοις εἶναι δοκῆσαι. ἦν ὅπως φαίνῃ τοιοῦτος, καὶ τἆλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀποτόμως βεβιωκὼς, καὶ σὺν ἀναξίως τῷ πυρός. εἶπε σύστυχαν πολλοῖς ἀπιδεῖν, ὡς ἡδέσθητο ὁ αὐτοί. ᾤοντο γὰρ ἐπὶ καθελὼν ἑαυτὸν ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ ὁ τόδε τῇ ἑωθινῇ διεδέδοτο, ὡς [1] πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασόμενος, ὥσπερ ἀμέλει οἱ τοὺς Βραχμᾶνας φασὶ ποιεῖν, ἐπιβήσεσθαι τῷ πυρᾶς. ἀπέτρεφον δ' ἔγωγε τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη πεπλεῖσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ ὁ τῆτ' αὐτὸ θεάσασθαι ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καί τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ ὦ ἑταῖρε, μυρία περιεμάτα εἶχον, ἅπασι διηπορημένος ὁ ἀνακρίνουσι, καὶ ἀκριβῶς ἐπιπυθανομένοις. εἰ μὲ ἔγωγέ τινα [2] χαρίεντα, ἐνόμιζον ἔσεσθαι τοῖς πᾶσιν ἐντυγχάνουσιν. ἐπειδὴ δὲ ἐπεσκόπουν ἐμαυτὸν, ἐνῆν μοι καὶ ἄλλως ἐρᾶν τῆς δόξης, καὶ μάλιστα τῆς παρὰ τοῖς ἀμαθέσιν, ὡς ἐκείνη μόνη ἀνεξάλειπτος οὖσα. ἐνῆν δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς θαυμαζομένοις ἡδέως ἔχειν. ἐνῆν δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ἐπαινουμένοις ἥδεσθαι. ἐνῆν δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ἐπαινουμένοις ἥδεσθαι. ἐνῆν δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ἐπαινουμένοις ἥδεσθαι.

nerunt. Sed postquam mirus sum me correptos aliquos consecturum in ignem, ut præceptorem sequerentur destiterunt, & pacem egerunt. Ego autem mecum vertens, variis modis, amice, apud me cogitabam de gloriæ amore, qualis ille sit reputus, quàm solus hic amor sit inexhaustilis, etiam iis qui admirandi esse censentur: nedum illi viro, qui inter cætera stolidè & insipienter vixit, & ita ut igne non esset indignus. Exinde in multos incidebam qui spectatum ibant, cum putarent fore ut eum adhuc vivum invenirent. Nam hoc pridie divulgatum erat, eum salutato sole oriente, quemadmodum Brachmanas facitare dicunt, pyram conscensurum. Itaque plerosque illorum ab incepto itinere averti, dicens rem omnem esse jam confectam: quibus ne hoc ipsum quidem diligentia dignum erat, vel ut locum ipsum viderent, & aliquas ignis reliquias invenirent. Hic amice, infinita nec inquirentibus, & accuratè percontantibus differebam. Quòd si gratum aliquem vidissem, eorum

dem fecerit ejus versio, sic enim habet, *A nonnullis quoque eorum ad fastes concursum est.* Vides lector, quantum Interpolatori debeat Interpres. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? *Tan. Faber.*

1 Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασόμενος] Legendum est voce unica προσανίσχοντα, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. προσανίσχω & προσανίσχομαι, *orior.* Prius illud apud Suidam, qui προσανίσχοντι, vertit per ἐξίσχοντι, qui locus à Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι *id est orienti*, ut ἤξιεν ἅμα φίλιον ἥλιον. Apud eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. *Idem.*

2 Χαρίεντα] *Gratum.* Interp. Satis prodit nescire se quid sit χαρίεις. Est enim præter significationes vulgares *doctus, peritus, eruditus.* Id fusè ostendit Casaubonus in commentariis ad Athenæum, *doctus, lepidus, & laboriosus.* Sed ne ἐκ τοῦ ἀλῷ abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello cui titulus est, πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ita scribit. πλὴν ἀλλὰ μετελάτης γε ὁ ἰδιώτης ἔτι ἐμοὶ, καὶ μᾶλλον αὐτίκα δήλῳ ὢν οἷός ἐστιν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι ξυνοσομένῳ ἱστορίαν συγγρα-

[1] Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμην. πῶς γὰρ τὰς [2] βλάκας, καὶ πρὸς τὸν ἀκρόασιν πεχηνότας, ἱστοριῶν τι παρ' ἐμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνήφθη ἡ πυρά, σοβαλὸν ἐφέρων ἐκαστον ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ προτερον μεγάλου γιγνομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς, γὺψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογὸς, οἴχεται εἰς τὸν ὑπερῶον, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων, [3] ἔλιπον γᾶν, βαίνω δὴ εἰς Ὄλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν δὴ ἐπτήχεσαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες. καὶ ἀνερωτῶν με λίγυπες πότερον, πρὸς ἑω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐτράπη ὁ γύψ; ἐγὼ δὲ, τὸ ἐπαλθὸν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. ἀπελθὼν δὲ εἰς τὴν παννύχιον ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ τῆς τοῦ Διὸς ἀξιοπίστου τὸ πρόσωπον ἔπι τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τά τε ἄλλα διηγουμένῳ ὥσπερ ὁ Πρωτεύς, καὶ ὡς μὴ τὸ καυθῆναι, θαύσειν αὐτὸν ἐν λύκῃ ἐοικὸς μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι ὥσπερ

eorum quæ gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponebam. Sed stupidis, & narrationi inhiantibus, tragicum aliquid comminiscebar, ut postquam incensa est pyra, seque in ignem conjecit Proteus, magno terræ motu priùs orto cum mugitu, vultur è media flamma subvolans, in cœlum abiit, magna voce humana dicens, Reliqui terram, in Olympum commigro. Proinde obstupescebant illi, & subhorrescentes adorabant: & quærebant ex me, utrum ad ortum, an ad occasum subductus esset vultur: ego verò quicquid succurrebat, iis respondebam. Porrò profectus ad celebritatem, incidi in virum canum, ac per Iovem cui vultus authoritatem pariebat, ob barbam, reliquamque gravitatem, quique inter cætera de Proteo narrabat, se postquam conflagrasset, conspexisse eum paulò antè alba veste amictum, & nunc reliquisse ambulantem hilari

χειρίσασθαι πιστευκώς. Vide τὸ χαρίεντα & τὸ ἰδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessimè conversus est. Apud Plutarchum cùm Periander quidam, medicinæ arte clarus, laudaretur, verùm mala poëmata scriberet, ei Archidamus, τί δὴ ποτε, inquit, ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἰατρὸς κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι θυμεῖς. Vbi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἰατρῷ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. *Tan. Faber.*

1 Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμην] *Eorum quæ gesta erant vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponebam.* Interpolator. Vbi, quis risum vel indignationem teneat? Hisce ne licere hominibus bonos scriptores attingere? & quæ optimè ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim planè & disertè interpres. *Illorum omnem nudè & simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* Idem.

2 Βλάκας] Hos Dial. Alex. & Pseudom. vocabat πάχεις. Bourd.

3 Ἔλιπον γᾶν] Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γᾶν potiùs quàm γῆν? Facit ea res πρὸς τὸ σεμνὸν, novæque apotheosi magis convenit. Somnium, inquies. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienses prætulisse τὸ, ὦ Δάματερ Doricum τῷ, ὦ Δήματερ, quod commune erat & Atticum etiam. Locum ipsum præstat apponere. Ἀθηναῖοι δὲ περισλάβοντες, ὦ Δήματερ, κοινὸν ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὦ Δάματερ, ἀφεικάν, ὅτι τὸ θαυμασικῶς λέγεσθαι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτὸ σεμνὸν τῇ φωνῇ τῶν Ἀλφα. Possem addere Hermogenis locum lib. 1. περὶ ἰδεῶν, cap. VI. ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος; Sed non vacat transcribere. *Tan. Faber.*

1 Ἔπει-

παιδίσκα φαιδρὸν ὂν τῇ Ἐπαφρόνῳ Στοᾷ, κρίνῳ τε ἐστεμμένον. εἶτ' ἐπὶ πᾶσι σφόδρα ἐπεσείσθη τῷ γύπα διομυόμενος, ὅ μιν αὐτὸς ἐωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυγῆς, ὃν ἐγὼ μικροῦ ἐμπροσθεν ἀφῆκα πτῆσαι, καὶ γελάσαντα τὸν ἀνοήτων, καὶ βλακικῶν τὸ τρόπον. ἐννοῆσαι τοίνυν εἰκὸς ἐν αὐτῇ γίνεσθαι. ποίας μὲν μελίττας ἐπισησθαι ἐπὶ τὸ τάφον, πίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπιγαμεῖσθαι, πίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸ Ἡσιόδου πάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκότως μὲν γὰρ περὶ τῆ Ἡλείων αὐτῶν πυρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεξελθεῖν ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστοναμένας. φασὶ δὲ πάσαις χεδὸν ταῖς εὐδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς ἀφεθῆμεν αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ ξενίσεις, καὶ νόμους. hilari vultu in Heptaphono Stoa, & oleastri corona redimitum. Postremò addidit, vulturem dextrans, se ex pyra subvolantem conspexisse, quem ego paulò ante volare omisi, stultos, stupidoque deridentem. Cæterùm considera, quæ propter ipsum verisimile est futura. Quales apes locum non sunt frequentaturæ, quæ cicadæ non accessuræ, quæ cornices non advolaturæ, quemadmodum ad sepulchrum Hesiodi, & similia? Imagines enim ab Eleis ipsis, cæteris que Græcis, quibus etiam scripsisse dicebat, scio multas protinus erectum iri. Ajunt autem ipsum omnibus ferme celebrioribus civitatibus epistolas misisse, testamenta quædam, admonitiones, & *leges*. Et

1 Ἐπαφρόνῳ Στοᾷ] Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse στοὰν ἁλῶν, (cave cum Attica eandem esse putes) & à nonnullis Ἡχῶς Στοὰν appellatam. Rationem addit; βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἐπάκουε γάρ τοι ἡ ἠχὼ ὁ φωνὴ ὅση πλείων ἐπιδοθεῖσα. p. 170. Editionis Sylburgianæ. *Tan. Faber.*

2 Κοτίνῳ] Videlicet corona Olympiaca. *Idem.*

3 Οὗ ἐγὼ μικροῦ ἐμπροσθεν ἀφῆκα πτῆσθαι] *Quem ego paulo ante volare omisi.* Interpol. quod quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat suprà χαριέστατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & καχινίσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quædam ὑπερεγγελᾶσαι: inter cetera autem evolasse vulturem è rogo, &c. Quæ res citò in plures sparsa est, ut est *humanum genus avidum auricalarum*, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus & religiosè mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optimè Croni, me auctorem fuisse illius fabellæ, neque τοῦ ἀπὸ quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πτῆσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud dependis i sts fungis asperseram, &c. Interpres corruptus ab Interpolatore scripserat: *Quem ego paulo ante volantem dimiseram.* Idem.

4 Καταγελῶντα ἀεὶ] Lego καταγελῶντ' ἀεὶ, alioqui διὰ χείμαῤῥος dictus fuerit vultur καταγελῶν ἀεὶ ἀνοήτων. Idem.

5 Τίνας δὲ κεφῶνας οὐκ] Æ. Menagius in animadversionibus ad Diogenem Laërtium multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse πίνας χελιδόνας, quæ verissima & maxime congruens lectio est. *Alm.*

6 Διαθήκας τινὰς] *Testamenta.* Interp. διαθήκας καὶ παραινέσεις, verte, *præcepta & admonitiones.* Alludit ad Pythagoræos, à quibus sua præcepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur vocem hanc verti per *testamentum* debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum fœdus, quem-

[1] καὶ πινας ἐπὶ τούτων πεισθέντας τῶν ἑταίρων ἐχειροτόνησε, νεκροπομπὸς λεως, καὶ περιοδόμενος ὠνομασμένος. τοῦτο τέλος καὶ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο, ἀνδρὸς ὡς βραχεῖ λόγῳ φιλαλαθοῦς, ὡς ἀληθέστατα μὲ ἀδικώτατα ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δεξῆ ἢ καὶ τῇ ψυχῇ τῶν πολλῶν ἐπαίνων, ὧν πάντα εἰπόντος ἀεὶ, καὶ πραξάντος, ὡς ἐς πῦρ ἁλέσθαι, ὅτε μηδὲ ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναισθήτου αὐτῶν γεγόμενον. ἓν ἔτι σοι διηγησάμενος, παύσομαι, ὡς ἔχῃς ἐπιπολυ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα σὺ ἀκούσας μου, ὅτε ἥκων ἀπὸ Συρίας διηγούμην, ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τοῦ τε ἄλλου τοῦ ἐν τῷ πλῷ τρυφῆν, καὶ τοῦ μειρακίου τὸ ὡραῖον, ὃ ἔπεισε Κυνίζειν, ὡς ἐμοὶ ἐκεῖνός τινα [2] Ἀλκιβιάδην, καὶ ὡς ἐπίσαρα χθὲς μὲ τὴν νυκτὸς ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ, [3] γνόφου καὶ ζάλης ὄντος, καὶ κύματα πολλὰ ἐγείροντος, σὲ μὴ τὰ γυναικῶν ὀ

Et quosdam ex sociis ad hæc legatos designavit, quos mortui nuntios, & Orci cursores appellavit. Hic finis fuit infœlicis illius Protei, viri, ut paucis perstringam, qui veritatis rationem nullam unquam habuit: sed ad gloriam, laudemque à vulgo reportandam omnia semper dixit, & fecit adeò ut in ignem quoque insilierit, tum quum neque laudibus erat fruiturus, dempto illi à morte sensu. Vno adhuc tibi narrato, finem faciam, quò habeas unde abundè rideas. Illa enim jamdudum nosti, siquidem me, quumprimum ex Syria veni narrantem audivisti, ut à Troade cum ipso navigarim, aliasque inter navigandum delicias, & formosum adolescentem, cui persuasit ut Cynicæ sectæ se addiceret, videlicet, ut esset etiam ipsi Alcibiades: utque noctu perturbatus fuerit medio in Ægæo, caligine obortâ, & fluctum ingentem excitante, utque cum mulieribus plorarit

quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus fœdus. Quis enim ibi mortuus est, cujus ea lex dici queat testamentum? *Tan. Faber.*

1 Καὶ πινας ὅτι τούτων πεισθέντας] Legendum est ὅτι τούτοις finem enim & προοίμιον designat ipsum ἐπί. Cum hæc ad oram libelli asscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ Cujus lectionis sententia eadem plane est. *Idem.*

2 Ἀλκιβιάδην τινά] Amores & παιδικὰ Socratis, ut vulgus scriptorum existimat; sed quàm ab hac fœditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ἀπομνημονεύματα; Tum præterea ipsius vita nuper à viro doctissimo, & linguæ Græcæ peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere;

Si quis morte obita sensus tellure sub ima est,
Socratici gaudent Manes, & grandior Vmbra
Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. Idem.

3 Γνόφου καταδύντος ἐκ κύμα πολλὰ ἐγείροντος] *Caligine obortâ & fluctum ingentem excitante.* Interpol. pessimè. γνόφος enim hoc loco *turbo* est. Idque satis ostendit nomen appositum καταδύς. Deinde, qui quæso fieri possit ut *caligo attollat mare*, quod diceret Lucianus, καὶ κύμα πολλὰ ἐγείροντος? Rem verò terribilem; Caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt hæc ægri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum qui vulgò dicitur ὀκταιρίας, de quo Apuleius, in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόφος) deducit à γνοφόω.

Ple-

θανμαστὸς, καὶ [1] θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. ἀλλὰ μικρὸν ὕστερον τὸ πλουτῆς, ὥστε σύνεσις χρεὼν ἦν ἡμερῶν, πλεῖον οἶμαι ἢ ἑκατὸν ἐμφαγὼν, ἤμεσέ τε τὸ νυκτὸς, καὶ ἑάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. τοιοῦτος δὴ μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μεταπεμψάμενος αὐτὸν ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ. ἔφη δὲ καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ τὸ θερμὸν καὶ φερόμενον, [2] καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν ἢ μὴ δῦναι. καίτοι εἰπεῖν ἔφη τινὰς αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτῳ δοῖεν, ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας αὐτομάτου. ὥστε καλῶς ἔχειν ἐπαγ, μηδὲν δὲ πυρᾷ δόξοντα. τόνδε οὖν φάναι, ἀπ' οὐκ ὁμοίως ἔνδοξον ὁ τρόπος ἡμῖν ἐξοιστ' ἄν, πᾶσι κοινὸς ὤν. τοιοῦτος μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δ', ὅτε αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύσαι τῷ δεσμεῖ φαρμάκῳ. ὁρᾷς; καὶ πάνυ τοὺς ἀμβλυωπεῖν ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ σταυροῦ ἀναβησόμενος μέλλων, τὸ σὺν τῷ δακτύλῳ προσπαίσμα θεραπεύοι. [3] τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος εἰ ταῦτα

rarit admirandus ille, & qui morte potior videbatur. Sed paulò ante obitum, dies circiter novem, cùm plus æquo, ut opinor, comediſſet, evomuit noctu, & febre admodum vehementi eſt correptus. Quæ mihi medicus Alexander narravit, ad eum videndum accerſitus. Ait ergo ſe illum humi volutantem invenisse, atque æſtum non ferentem, & frigidam magno deſiderio poſtulantem, ſe autem non dediſſe: at ipſi dixiſſe, ſi omnino mortem optaret, illam ultro ad januam eſſe venturam: ita ut rectè haberet eam ſequi, igne nihil indigens. Eum autem reſpondiſſe, hunc mortis modum, cùm ſit omnibus communis, non fore perinde glorioſum. Hæc quidem Alexander. Cæterùm ego, neque ipſe ante paucos dies vidi ipſum acri pharmaco unctum, ut lachrymas cieret. Viden'? Non omnino cæcutientes Æacus admittit. Perinde ac ſiquis in crucem aſcenſurus, digiti vulnuſculo medeatur. Quid tibi videtur facturus fuiſſe Democritus, ſi hæc vidiſſet?

Pleriſque omnibus dici videtur δνὰρ θανάτου κρείττων quaſi παρὰ τὸ δοκεῖν τὸ νέρω. Quæ tu paſſim reperies: neque juvat transcribere. *Tan. Faber.*

1 Θανάτου κρείττων] *Morte potior.* Interp. Quid ſit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid ſit *Vir morte potior*, non item. Verendum itaque fuerat, *Vir morte ſuperior, quem mortis metus non deprimat, non frangit*, ut è contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is eſt, qui mortis pavore debilitatur, proſternitur & planè abjicitur. *Idem.*

2 Καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα] Supple ὕδωρ: ellipſi. Vt νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν, eſt Græcorhomaicum νερό. Menagius.

3 Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος] Hujus loci venuſtatem corrupit Interpolator. *Quid tibi*, inquit, *videtur facturus fuiſſe Democritus, ſi hæc vidiſſet? meritò virum irriſiſſet.* Interpres autem, antequam interpolatus fuiſſet, quanto melius? *Quid tibi*, inquit, *facturus fuiſſe videtur Democritus, ſi horum ſpectator contegiſſet? nunquid pro dignitate virum deriſiſſet?* Senſus eſt. Cùm tanta in Peregrino gloriæ ſitis fuerit, cenſen' tu, Croni, ſatis unquam & κατ' ἀξίαν δεξάμενον τὴν ἐν Ὀλυμπίοις derisurum fuiſſe Democritum? Dii boni! unde illi tantus riſus ſuppetere potuiſſet? Haud dubiè prius ei fuiſſet emoriendum quàm hominem pro virtutibus, ut diceret Terentius, exagitare potuiſſet. *Tan. Faber.*

[1] Pe-

τι εἰδὼς; πῶς ἀξίως γελάσομαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καίτοι [1] πόθεν εἶχεν ἐκεῖνο τοσοῦτον γέλωτα; σὺδ' ἂν ὦ φιλότης, γέλα ⊖ αὐτός. ἢ μᾶλλον πότερον ἔτι ἄλλων ἀκούσῃς θαυμαζόντων αὐτόν.

disset? meritò virum irrisisset. Quanquam unde tantus illi risus suppetivisset? Proinde, amice, ride tu quoque: & tum maximè quum audies alios eum admirantes.

1 Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνο τοσοῦτον γέλωτα] Quod de risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrymis Heraclitii scripserat Iuvenalis;

Mirandum est unde ille oculis suffecerit humor. Tan. Faber.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ. | FVGITIVI.

ARGVMENTVM.

Rursum invehitur hoc Dialogo Lucianus in Philosophos, quos sub fugitivorum nomine non solùm ipsos per se homines facinorosos, ac perditos plerosque ostendit. Verùm etiam à turpibus principiis, nullis honestis studiis, nulla disciplina institutos, sed solùm ventris & ocii gratia, quò eum majori ignavia ac securitate, libidini atque aliis vitiis inservire possint, ad hanc professionem prorumpere docet. Fingitur autem Iupiter cum Mercurio de eo, quod nuper in Olympiis circa Proteum acciderit, sermonem habere (qua occasio Dialogo est) atque ibi inter narrandum Philosophiam advenire, multa querentem ac detestantem, de moribus & viciis recentiorum ac nuper natorum Philosophorum, ut qui non ipsi modò, nihil dignum hac professione agant, aut tractent, verùm etiam injuriam ac fraudes, quibus alios circumveniant, sub hoc speciose titulo tegant. Expositâ interim à prima origine, qua de causa Philosophia primùm in terras à Iove demissa fuerit, qui homines philosophari primùm cœperint, & quale postremum hoc hominum genus sub hac professione sese venditare soleat. Qua querela Iupiter, pro eo ac par erat, commotus Mercurium & Herculem unà cum philosophia, ad puniendos hujusmodi impostores demittit, qui, ducente Philosophia, in Thraciam deveniunt, atque ibi fugitivos quosdam servos, philosophorum nomine sese tuentes, & quandam Laconici cujusdam uxorem, libidinis causa secum circumferentes, indicante & adjuvante ad hoc etiam Orpheo poëta, comprehendunt, & malè multatos dominis suis in servitutem restituunt.

APOL-

ΑΠΟΛΛΩΝ.

1 Ἀληθῆ ταῦτά φασι πάντες, ὡς ἐμβάλοι τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέκαυσε Ὀλυμπίων, ἤδη πρεσβύτης ἀνήρ; ὃς ἀγωνίζεσθαι δεινὸς ἐποίει τὰ τοιαῦτα; ἢ σελήνη γὰρ ἐμοὶ διηγεῖτο, αὐτὴ ἑωρακέναι καιόμενον λέγουσα. Ζ. καὶ σφόδρα ἀληθῆ ὦ Ἄπολλον. ὡς μὴ παρῆ γοῦν ἄφελεν. Απο. ὅτῳ χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, τί ἀνάγκη σὲ πυρὶ δοῦναι; Ζ. καὶ τῶτο μὲν ἴσως. ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μεμνημένος ἀναφέρεσθαι τότε ὑπὸ κνίσης πομπῆς, οἵαν εἰκὸς ἀποφέρεσθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γὰρ μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον ἔβην ἄπιὼν ὠχόμην, ἀπολωλέναι ἂν ἐν ἔδει ἀτοπίᾳ δ' καπνῷ. καὶ ὅμως οὐ τοσαύτη εὐωδία, καὶ εἰ λίβανόν τις παμπόλλων, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαμβάνοιντό μοι, καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλίδα ἐκείνην τῆς ἐσμῆς. ἀλλὰ ἐν νῷ ὀλίγα δέω ναυᾶσαι, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς. Απο. τί δ' βλόμενος ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἰργάσω ἑαυτόν, ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπαιτήσαντα ἐμπεσὼν εἰς τὴν πυρά; Ζ. τῶτο μὲν οὐκ ἂν ὦ παῖ φαίνοις ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτῆς εἰρηκάναι. ὃς ἐς τὸν κρατῆρας ἥλατο ἐν αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ. Απο. μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ ἔτης γε τινα ποτὲ ἄρα τῶν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας; Ζ. αὐτὸν σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὸν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐ-

APOLLO.

Vera-ne hæc dicuntur, quòd quidam ex ipsum coram Olympiis in ignem conjecerit, homo jam senex, non generosus ad talia præceptor? Dixit enim Luna se illum ardentem vidisse. *Jupiter.* Venissima Apollo: utinam nunquam facta fuissent. *Apol.* Num adeò bonus erat senex, nec dignus qui in igne periret? *Jup.* Et illud forsitan. At ego multam molestiam memini me perferre tunc ob nidoris fœtorem, qualem par est exhalari ab humanis corporibus quæ assantur. Etenim nisi in Arabiam, ut habebam, statim abiissem, fumi fœditate, certò scias, periissem. Et tamen in fragrantia tanta, & aromatum copia, thuritique abundantia, vix mihi nares obstiviscì, & dedisscere volebant illius odoris probrum: sed & nunc illius recordatio nauseam mihi ferè movet. *Apol.* Sed quid volebat quum ita secum egit? aut cui bono in pyram ingressus conflagravit? *Jup.* Hoc quidem omnino facere non possis fili, quin Empedoclem ante ipsum crimineris qui in crateres Ætnæ insiliit & ipse in Sicilia. *Apol.* Gravem dicis melancholiam. Verùm iste quam tandem hujus cupiditatis causam habuit? *Jup.* Ejus orationem tibi recitabo, quam in celebritate habuit, quum apud ipsos pro morte sua

1 Ἀληθῆ] Dixi antea hunc Dialogum non esse Luciani. *Benid.* Non videri esse Luciani. *Marcil.*

1 Λίγα-

τὰς ὑπὲρ τ πλούτης. ἴφη γδ εἶγαι μέμνημαι, ἀλλὰ τίς αὕτη σοι δὲ προσεισι ταραχμένη, καὶ δακρύουσα, παντὸς ἀδικημένη ἐοικυῖα; μᾶλλον δ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τὸνομά γε τὸμὸν ἐπιβόητον κεκλιάζουσα. τί δ᾽ ὦ πάτερ δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπεῖσα τ βίον ἐλήλυθας; ἆρα μὴ οἱ Ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλεύκασί σοι ὡς τοιοῦτόν, ὅτι τ Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα; εἶτα φεύγεις ἀφ᾽ ὧν τοιούτων; Φι. οὐδὲν τοιοῦτον ὦ πάτερ. ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεὼς, ἐπῄνουν, καὶ ἀφ᾽ ἡμῶν ἦγον αἰσθόμενοι, καὶ θαυμαζοντές με, καὶ μετεσχηκέναι σοφίας ὠόμενοι, εἰ ἐξ μὴ σφόδρα ξυίεσαν ὧν λέγομι. οἱδὲ, πῶς ἂν εἴποιμι, οἱ ξυνήθεις, καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τὸνομα τὸμὸν ὑπενόμησαν, ὑβρίσαί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο. Ζ. οἱ Φιλόσοφοι ἐπεβούλευόν πῃ ἐπιβεβουλεύκασί σοι; Φι. ἀδικῶς ὦ πάτερ, οὐκ ξυνηδίκηταί μοι ἐξ αὐτοί. Ζ. πρὸς τίνων δ᾽ ἠδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώτας, μήτε τοὺς Φιλοσόφους αἰτιᾷ; Φι. εἰσί τινες ὦ Ζεῦ, οἳ μεταχμίῳ τ τε πολλῶν, καὶ τ φιλοσοφούντων, τὸ μὲ ὄνομα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὁμοίοι, καὶ κ᾽ ταὐτὰ ἐσταλμένοι. ἀξιοῦσι γὰρ ὑπ᾽ ἐμοὶ τάττεσθαι. καὶ τὸνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφοντα, μαθητὰς, καὶ ὁμιλητὰς, καὶ διασῶντα ἡμῶν εἶναι λέγοντες. ὁ βίος δ αὐτῶν, παμμίαρος, ἀμαθίας, καὶ ῥᾳθυμίας, καὶ ἀσελγείας ἀναπλέως. ὕβρεις δ᾽ μικρὰ καθ᾽ ἡμῶν. ὑπὸ τούτων ὦ πάτερ, ἠδικημένη πέφυκα. Ζ. δεινὰ ταῦτα ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἠδικήκασί σε; Φι. σκόπει ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γδ κατοικεῖς τ βίον ἀδικίας, καὶ ἀθεμιστίας μεστὸν, ἄτε ἀμαθίᾳ, καὶ ὕβρει

sua verba fecit. Dixit enim, si bene memini. Sed quænam est ista quæ huc properat perturbata, & lachrymans, prorsus offensæ cuipiam similis? At potiùs est Philosophia, & nomen quidem meum quiritans inclamat. Quid fles ô filia? aut cur relicta vita veniisti? nunquid Idiotæ rursus, tibi struxerunt insidias ut antè, quando Socratem ab Anyto accusatum occiderunt? ipsos-ne ideo fugis? *Phi.* Nihil tale, ô pater, sed illi, plebs nimirum, me laudabant, honoreque prosequebantur reverentes, & admirantes me, ac tantùm non adorantes, tametsi quæ dico non admodum intelligerent. Hi verò, quonam modo dicam, familiares, & qui se amicos esse asserunt, meumque nomen induerunt, illi me gravissimè læserunt. *Iup.* Philosophi ne insidias aliquas tibi strucêre? *Phi.* Nequaquam ô pater, siquidem injuria mecum affecti sunt. *Iup.* A quibus igitur injuriam perpessa es, si nec idiotas nec Philosophos incusas? *phi.* Sunt nonnulli ô Iupiter, inter multitudinem & philosophantes medii, habitu, aspectu, & incessu nobis similes, similique modo ornati. Nam se mihi subditos esse perhibent, nostrumque nomen usurpant, discipulos, contubernales, & sodales nostros se esse dicentes. At vita ipsorum sceleſtissima ignorantia, temeritate, & petulantia est referta. Nobis injuria haud parva. Ab his offensa profugi, ô pater. *Iup.* Molesta sunt hæc, filia, verùm qua re potissimùm te læserunt? *Ph.* Considera pater, num parva. Etenim cùm vidisses humanam vitam, iniquitate: & injustitia plenam, ut pote quæ in ignorantia & injuria ver-

ξυνόντα, καὶ παρατίθεμαι τὰ αὐτῶν, κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, συντιλάμψων ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντο μὴ ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιῶντες. ἀναβλέψαντες ὦ πατὴρ τῶν ἀληθείαν, εἰρωνικώτερον ξυμπαλιτδόσιτε. ἔφης γὰρ αὐτὸς με καθαπέμπων, ἃ μὴ πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς ἀμαθίας ἀνηκέστου τὰ ἀμαθίας ἀνήκεστα φύγατε, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς. ἐγὼ δ', ἐλεῶ γὰρ αὐτούς, εἶπον, ἵνα μόνον ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἷμαι, ἀφεῖναί σε ἐξ ἁπάντων ἡμῶν, πέμπω ἀσμένως. Ζ. οἶδα τοιγαροῦν ἐγὼ τοιαῦτα εἰπών τότε σοῦ· τὰ μὲν γὰρ τοῦτο ἤδη λέγω, ὅπως μὴ ὑπεδέξωνταί σε καθαπτόμενόν τοιούτων, ἃ πιὰ δὴ νῦν ὑπ' αὐτῶν πάσχεις. Φι. ἦ μὰ Δία πάτερ, σὺν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας οὕτως, ἀλλ' ὥσπερ ἐδόκει μοι κάλλιστον εἶναι, τὸ Βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἠξίουν ἱεροῦσθαι. τὸ Ἑλληνικὸν δ' εἶναι ὡς ἧκιστα ὑποδαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὡς ἐγὼ ᾤμην εὐδοξόμενον τὸ χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσεσθαι εἰς Ἰνδοὺς τοιούτων, ἐλθὼν μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, καὶ κάλλιστον ἔπεσθαι καὶ ἑκόντας ἀπὸ τοῦ ἐλευθέρου ἐμοὶ σωθῆναι. ὥστε καὶ νῦν ὅλβιοι οἱ Βραχμᾶνες τοῖς Νεχραίοις, καὶ Ὀξυδρακαῖς ὁμορθοι, ὅτι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τελοῦσιν, καὶ βιῶσί μοι καὶ τὰ ἡμῖν δεκτὰ ποιοῦσι, πρὸς τὸ θεῖον ἀπάντων. καὶ ἀποδύσασθαι παρεκέλευόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον. Ζ. τοὺς Γυμνοσοφιστὰς λέγεις; ἀκούω γὰρ τότε ἄλλα τε περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχοντες καιόμενοι, ᾄδειν δ' ἐκέλευον, ἢ τι κα-

versetur, & ab iis turbetur, ut humanas miseratus quòd tantis scitia conflictarentur, me iu ram demisisti, injungens ut ram darem, quò desinerent a tuis injuriis, & violentia, que belluina: & ad veritatem spicientes, pacatiùs conver tur. Dicebas enim cùm mi mitterès, quid faciant homines, & quomodo sint affecti ob ignorantiam, ô filia, vides tu quoque. Ego verò, quia me illorum miseret, te quam solam tantis erroribus mederi posse arbitror, ex omnibus nobis delectam, ut illos cures, demitto. *Iup.* Scio me tunc id genus multa dixisse. Tu verò quæ sequuta sunt jam dicito, quomodo te susceperint, quumprimum devolasti, & quæ nunc ab ipsis pertuleris. *Phi.* Ivi, pater, non ad Græcos statim: sed quod opus mihi videbatur esse difficilius, Barbaros videlicet instituere & docere, huic operi primùm incumbere volui. Græcos autem omisi tanquam qui facillimè subigi possent & celerrimè, ut putabam, frænum susceputi, collumque jugo subdituri essent: & ad Indos primùm me contuli, gentem omnium quæ vivunt maximam, quibus nullo negotio persuasi, ut ab elephantis descendentes, mecum conversarentur. Itaque Brachmanes fœlix hominum genus, Nechræis, & Oxydracis finitimi, hi omnes mihi subditi sunt, nostrisque vivunt institutis, unde à vicinis omnibus honorantur, & mortis admirando quodam genere moriuntur. *Iup.* Dicisne Gymnosophistas? Nam inter cætera, audio ipsos

consenso ingenti rogo, sponte comburi, nihil de habitu, ne

ἥδρας ἀναπίπτοντες. ἀλλ' ὑ μίαν τοῦτ'. ἔναγχος γὰρ ἐς Ὀλυμπιάδα τὸν ὄμβριον ἐγὼ εἶδον γηρόβρυον. εἰκὸς δ' ἐστὶ παρεῖναι, ἡσυχάζω τότε δ' ἀργοῦμαι. *Phi.* ἀλλ' ἀνῆλθον ὦ πάτερ εἰς Ὀλυμπίαν δι' ἃ τοὺς κεκραότων ἐκείνων, ὡς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἑώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαιντο τοῖς ξυνελθοῦσι, καὶ βοῆς τ' ὀπισθόδομον ἐμπλήσουσιν ὑλακτοῦντες. ὥστε δὴ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπίασιν. μὴ γὰρ τὰς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν δ' ἰοῦς. εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατίοιμι. καὶ ξυγχωρούσης τοῖς ἱερεῦσι, ἐς τοὺς προφήτας αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσουσι, εἰς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους, καὶ μάγους μυήσουσι. εἶτα εἰς Σκυθίαν ἐκεῖσε. εἶτα εἰς Θρᾴκην, ἔνθά μοι Εὔμολπός τε, ἐς Ὀρφέως συνιέναι. ὃς ἐς προαποστείλασα εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτὰς, τὰ Εὔμολπον, ἐμεμφήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαντα, τὰ δ', ὡς ἐπαίδων προσοιάζοι τῇ Μυσικῇ, κἀγὼ πόδας δι' ἰοῦς εἰπόμην. καὶ τὸ μὲν πρῶτον δι' ἰλὺος ἦλθον, ὅτε πάνυ ἠπορέσαντο οἱ Ἕλληνες, ὅτε ὅλως ἀπέκλεισαν. κατ' ὀλίγον δ' προσομιλοῦσα, ἐπεὶ καὶ τὰ ἄπαντα ἑταίρας, ἐς μαθητὰς προσηγαγόμην. καὶ ἄλλον, ἐκ Σάμου. καὶ ἄλλον, ἐξ Ἐφέσου. καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον. ὀλίγους παντάπασι. μεθ' ὃς τὸ Σοφιστῶν φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύη, ὅτε ζηλῶν τὰ μὴ ἐς βάθος, ὅτε καμὼν ἐς βάθος, ὅτε καὶ μισθὸν ἀπάδων, ἀλλ' οἷον τὸ ἀπροσεντεύρευτον χρῶν, συνῆλθόν τι ἐς μικτὸν, ἐν μέσῳ ἀλαζονίας, καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, ὅτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσηκόμενον, ὅτε ἡμᾶς αὐτοὺς τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες τὸ δ' ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν

sede mutantes. Sed hoc nihil magni. Nam recens in Olympiis simile quid accidisse vidi: ac verisimile est te tum interfuisse quum senex ille conflagravit. *Phi.* Ne Olympiam quidem veni pater, metu scelestorum illorum, quos dixi, quia videbam plerosque illorum, eò proficisci, consilio convitiis incessendi eos qui convenissent, & clamoso latratu opisthodomum implendi. Itaque quo pacto mortuus ille sit, non vidi. Post Brachmanas igitur in Æthiopiam statim, inde in Ægyptum descendi: & cum sacerdotibus, & prophetis eorum versata sum: quos cùm res divinas docuissem, Babylonem ivi, Chaldæos & magos initiatura. Inde in Scythiam: postea in Thraciam, ubi Eumolpus & Orpheus mecum congressi sunt. Quibus in Græciam præmissis, Eumolpo quidem res omnes divinas à nobis edocto, ut eos initiaret: Orpheo autem ut accinens Musica cogeret, eorum vestigia statim pressi. Atque ubi primùm veni, nec me admodum amplexi sunt, nec omnino excluserunt Græci. Sed paulatim cùm iis conversata, septem ex omnibus amicos, & discipulos collegi, alium ex Samo, alium ex Epheso, alium ex Abdera, omnino paucos. Post quos Sophistarum genus nescio quomodo mihi suppululavit, neque mea absolutè æmulans, neque valdè discrepans: sed tanquam Centaurorum genus, compositum quid & mixtum, in medio arrogantiæ & philosophiæ errans, neque ignorantiæ penitus adhærens, neque fixis oculis nos intueri valens: sed tanquam hebetudine cæcutientes, obscurum quid, & dubiam nostri imaginem,

εἰδωλον, ἢ σκιὰν σὐδὲ τοτε ἰδοντες ἄν. οἰδὲ, ὡσπερ ἀκριβῶς πανταπασι νενικηκαμεν. ὅτι παρ' αὐτοις ἡ ἀργεια σκαιὰ, καὶ ἀνεπιφθονος σοφια, καὶ ὡς αὐτοι φασιν, ἀπροσμαχος ἀνεφλεγετ. αἱ κομψαὶ, ἢ ἄπορροι, ἢ ἄτοποι ἀπορίαι; καὶ δυσξοδοι, καὶ λαβυρινθωδεις ἐρωτησεις. εἶτα κωλυόμενοι, ἢ ἐλεγχομενοι πρὸς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, ἠγανακτων, ἢ συνίσταντο ἐπ' αὐτὰς. καὶ πάλιν, δυσφημείοις ὑπῆγον, ἢ παρεδίδοσαν πισμμοις ὑβρεσιν. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τοτε φυγεῖν σὐδυς, ἢ μηκέτ' ἀνέχεσθαι τὴν σωφροσυναν αὐτῶν. νυν δ' Ἀντισθένης με, καὶ Διογενης, ἢ μὰ μικρὸν Κρατης, ἢ Μένιππος, ὅτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμετρῆσαι τῆ μανῆς, ὡς μή ποτε ὤφελον. ὃ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπονθειν ὕστερον. Ζ. ὀδέπω μοι λέγεις ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἠδικησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. Φι. καὶ μὴν ἄκουε ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστί. μιαρὸν γάρ τι φῦλον ἀνθρώπων, ἢ ὡς τὸ πολὺ δυλικὸν, ἢ ψηλικὸν, ὃ ξυνεζυγὸμενον ἡμῖν ἐκ παιδὸν ὑπ' ἀσχολίας. ἰσθλὸς γὰρ, ἢ ἐφίστασεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἵας εἰκὸς τὸς τοιὸτος ἐμφὺσαι, σκυτὸσειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ χαλκεὺειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὡς σίτησιν εἴη τοῖς γυναιξὶ, καὶ σὐμπόταις, καὶ κατασκάπτειν δύναιτο, ὁπότε ἢ κρήνη ἐκείνη τρέφοιεν, ἢ μίσθον κλωσοιεν. τοιαὺτα πίνυν ὦ παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνομα τὸ ἡμέτερον ἠδεσαν. ἐπὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατιδὸν τὴν αἰδὼ ὅσην ἔχουσι τῶν πολλῶν ἐπὶ τοῖς ἐπιόυσι τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παῤῥησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπεὺόμενοι, καὶ συμβαλὸυσι πειὺmbramve quandoque cernere. At hi, omnia accuratè à se perpta esse existimarunt. Hinc à inutilis apud illos & supervacua sapientia, atque illorum inexpugnabilis, accensa est amirum versutæ, dubiæ, & absurdæ responsiones: præterea extricabiles & labyrinthæ rogationes. Quòd si ab amicis meis prohibentur, & redarguntur, indignantur, ac contra illos conspirant, tandemque in insipiunt, & ad cicutam bibendam tradunt. Et quanvis fortasse tum confestim fugere, nec eorum conversationem amplius tolerare oportuisset: Antisthenes tamen, & Diogenes, ac paulò post Crates, & Menippus, *mihi persuaserunt* ut paulum *moræ adderem*. Quod utinam nunquam factum esset: non enim tanta postea fuissem perpessa. *Iup.* Nondum mihi dicis, ὁ Philosophia quanam injuria sis affecta, sed indignaris solùm. *Ph.* Atqui audi Iupiter, *quanta sit*. *Sceleitum* quoddam hominum genus est, atque ut plurimum servile ac mercenarium, ob negotia nobilicum à pueris non versatum. Serviebat enim, aut mercede operam locabat, aut alias artes, quas decebat istiusmodi homines addiscebat, sutoriam, fabrilem, fullonicam, & lanificam, ut lanam carminatam facilè elaborare, & nere possent mulieres, & commodè ducerent, cùm illæ aut tramam versarent, aut licium circumvolverent. Talia igitur in pueritia exercentes, ne norant quidem nomen nostrum. Postquam verò inter viros cenieri cœperunt, & reverentiam animadverterunt, qua vulgus amicos meos prosequitur, & ut homines eorum loquendi libertatem tolerant, & se curari gaudent, & con-

ντας, ἐπιλιμώττειν τοῖς παπτήσασι, οὔτε πάτταλον τραφτίδα ὑ μικρὰν γεγενῆσθαι εἶναι. τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ἴσως τῇ τοιαύτῃ σοφιστῇ σοφοφορᾷ, μακρῷ λῷον. μᾶλλον ἢ ἡμιδῆ ἀδωνάζειν. αἱ τέχναι ἢ, γλίχρας ἐσαῦ πάνυ, καὶ μόγις ἐνδιδοῦσι παρίσχειν ἐδωδιμωτέρας. οἷοις ἢ ἐ ἡ δυλεία βαρύ. καὶ ὥσπερ ἐν ἐσθῆτι, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν ἐν σκοπουμένοις, τὴν ὑστάτην ἀγγυρεῖν, λῷον εἶναι τοὺς ναυλολλόμενοι φασὶ κωδίωνας, καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόπειραν ὁρμήσαντες, ἔτι τὸ ἐ τόλμας, καὶ ἀμαθίας, καὶ ἀναιδείας ὑποκλέσαντες, αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα τοῖς μέλλουσι ξυμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὁποῖα πρὸς Φιλοσοφίαν ἐφόδια; χρημάζουσι, καὶ μεθαρμοσθῆναι αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, ἐ πρὸς ἐμὲ, οἷον τὸν ἀμέλητα ὁ Αἴσωπός φησι ποιῆσαι τὸν τῆς Κύμης ὄνον. ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενον, ἠξίου λέων ἐ αὐτὸς εἶναι. καί πως πινὲς ἐ ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. τάσδ' ἠμέτερα, πάνυ ῥᾳδίως ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα. τὰ σοφανῆ λέγω. καὶ ὑ πολλῆς τῆ πραγματείας δεῖ τερβώνιον περιβαλέσθαι, ἐ πήραν ἐξαρτήσασθαι, ἐ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, ἐ βοᾶν, μᾶλλον ἢ ὁλοφύρεσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, ἐ λοιδορεῖσθαι ἅπασι. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς ἔστ μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ χεῖρον αἰδῶς παρίξειν ἐμέλλει. ἡ ἐλευθερία ἢ πρόχειρος, ἄκρη ἔ δεσπότου, κἂν εἰ βάλοιθ' ἁπάντων, παραχθησομένῳ τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

consulentibus parent, denique increpantes formidant, hæc omnia dominium haud parvum esse arbitrabantur. Verùm addiscere quæ huic professioni conveniunt, longum erat, imò potiùs prorsus impossibile. Artes verò sordidæ etiam cum labore vix poterant necessaria suppeditare. Nonnullis etiam servitus, gravis, & ut est, intolerabilis videbatur. Re igitur perpensa, ultimam anchoram, quam navigantes sacram vocant, visum est demittere, ad socordiam optimam declinando, audaciam quoque, & ignorantiam, ac impudentiam in auxilium advocando, quæ potissimùm ipsis opitulantur: & nova convitia excogitando, quæ in promptu essent, quasque solas in ore haberent suppetias. Vides qualia ad Philosophiam viatica? Se componunt, & transformant perquam eleganter: & mecum agunt, ut nimirum Æsopus ait Cumanum illum asinum feciſſe, qui cùm leoninam pellem induisset, & asperè derudisset, ipse leo videri cupiebat: & fortè erant qui ipsi crederent. Nostra verò, planè sunt, ut scis, facilia, & in promptu imitabilia. De externis loquor: haud enim magni est negotii, tritam vestem induere, & peram collo suspendere, & baculum in manu habere, & vociferari, imò potiùs rudere, aut latrare, omnibusque maledicere. Equidem securitatem, quòd nihil ob talia passuri essent, formæ reverentia præstaprompta, invito domino, etsi re debebat. Libertas autem, vellet ab eo avertere, qui baculo est percutiendus. Cæterùm facul-

1 Ἀγχωμαι ἐσχὰτ] Proverb. de quo in Iove Tragœdo. *Lourd.*

ἄλφιτα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδ' ὡς πρὸ τοῦ, μᾶζα ψιλή. τὸ δὲ ὀψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντοδαπὰ, καὶ οἶνος, οἷος ἥδιστος. καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλωσι. δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες. ἢ ὡς αὐτοί φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τε πολλοὺς οἴονται, ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι κακῶς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ἑώρων οἶμαι, ὡς ἐξ ἴσου καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδέ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἔξω ᾖ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται, ἤν ἔρηταί τις οὑτωσὶ κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθὺς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῇς, οἱ λόγοι πολλοί. ἢν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλοις, τὸν βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν. τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ῥαδιουργίας. καὶ μάλιστα τῶν Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ Κυνὶ ταττομένων. οἳ τὸ μὲν χρήσιμον ὁπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ φυλακτικὸν, ἢ τὸ οἰκουρικὸν, ἢ τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικὸν, οὐδαμῶς ἐζηλώκασιν, ὑλακὴν δὲ, καὶ λιχνίαν, καὶ ἁρπαγὴν, καὶ ἀφροδίσια συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν. ὄψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσουσιν, ὅταν ὁρῶσι σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνοντας, ἕωθεν εἰς ἑσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας. ἀργοὺς δὲ, καὶ γόητας ἀν-

cultates non ampliùs paucæ, neque tenuis, ut antè, maza: obsonium verò, non salgama, aut agrestis cepa: sed omnigenæ carnes, & vinum quàm suavissimum, & aurum unde volunt. Etenim circumerrantes tributum colligunt: aut ut loquuntur ipsi, oves tondent, multosque daturos existimant: aut habitus reverentia, aut malè audiendi metu. Etenim illud, ut puto, videbant, fore ut ex æquo inter rectè philosophantes collocarentur: nec quisquam esset qui talia judicaret & discerneret, si exteriora tantùm essent similia. In primis enim redargutionem non accipiunt, siquis ita modestè, & sensim interroget: sed confestim clamant, & ad suam arcem, maledicentiam scilicet confugiunt, & ad lignum paratum. Ac si opera quæras, verba multa: quòd si à sermonibus judicare velis, vitam considerandam esse censent. Proinde tota civitas hujusmodi malitia referta est: & iis maximè, qui Diogenis, Antisthenis, & Cratetis titulos assumunt, & disciplinæ Cynicæ se addicunt. Cæterùm quod natura optimum est in canibus, veluti custodia, vel domus tutela, aut heri amor, aut memoria, id nequaquam imitantur: sed latratui, gulæ, rapinæ crebræ Veneri, adulationi, divitum blanditiis, & frequentationi mensarum, diligenter operam dant. Videbis igitur paulò pòst quonam hæc evadant. Omnes enim ex officinis exilientes, artes relinquent desertas, cùm cernant se labore fatigari, ab aurora ad vesperam usque operi incumbentes, & vix istiusmodi quæstu victum comparare. Segnes verò & subdolos homines in

omnium

δρώπους, ὁ ἅπασιν ἀφθόνως βιῶν-
τας, αἰτοῦντας μὲ τυραννικῶς, λαμ-
βάνοντας ἢ προχείρως, ἀγανακτοῦν-
τας ἢ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαινοῦν-
τας ἢ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ
Κρόνου βίος δηλοῖ αὐτοῖς, καὶ ἀπ-
χνᾶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ σώματα
ἐσρεῖν ὡς ἡδονῆ. καὶ ἦπον ἂν δει-
νὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄν-
τες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβρι-
ζον. οἱδὲ μάλα σιγηροὶ, καὶ σκυ-
πτωποὶ τὰ ἔξω, καὶ τὰ δημόσια φαι-
νόμενοι, ἴδῃ παιδὸς ὡραίου, ἢ γυ-
ναικὸς λάθωσιν καλῆς, ἢ ἐλπίσω-
σι, σιωπᾷν ἄξιον, οἷα ποιοῦσιν.
ἔνιοι ἢ, καὶ ξένων τὰ σφετέρων γυ-
ναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες,
καὶ τὰ λοιπὰ ἐκεῖνον νομίσαντες, ὡς
φιλοσοφοῦσι δὴ ἐ αὐτά. εἶτα καὶ
νὰς ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προ-
τίθεμενοι, Πλάτωνός τι δόγμα οἴονται
ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς
ἐκεῖνος ἠξίου καινὰς καινὰς τὰς γυ-
ναῖκας. ἃ μὲ γὰ ἐν τοῖς συμποσίοις
δρῶσι, καὶ ἃ μεθύσκοντες, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦ-
σι, πῶς οἴει καταγεγηθότες αὐτοὶ
μίθης, ἐ μοιχείας, ἐ λαγνείας,
καὶ φιλαργυρίας. οὐδὲν γὰρ ὕστε-
ρος εὑρεῖν ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς τὸς
λόγους αὐτῶν, ἐ τὰ ἔργα. οἷον,
καλακείαν μισεῖν φασι, καλακείας
ἕνεκα τὸ Γναθωνίδου, ἢ τὴν Στρυ-
θίου ὑπερβαλλούσας δωμάτων, ἀλη-
θεύειν τοὺς ἄλλους παρορῶντες.
ὅτι ἂν δὲ κινῆσιν τὴν γλῶτταν
μὴ μὲ ἐ ψεύσασθαι δωμάντο. ἡδο-
νὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τὸ λόγου, καὶ ὁ
Ἐπίκερος πολέμιον, ἔργῳ ἢ λό-
τοιτῳ ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ'
ὀξύχολον, ἐ μικραίπονον, καὶ πρὸς
ὀργὴν ῥᾴδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια
ταπεινά. μάλα γὰρ ὀ μικρὸν πα-

omnium rerum copia vivere, tyrannicè quidem postulantes, ac promptè accipientes, & quum non acceperint, indignantes, neque si acceperint, laudantes. Hæc videntur ipsis Saturni sæculum, spontéque mel ipsum è cœlo in ora influere. Porrò res hæc minùs esset molesta, si tales cùm sint, alia nulla injuriâ nos afficerent. Sed hi cùm admodum casti & severi, extrinsecus, & publicè appareant, si puerum nacti fuerint formosum, aut speciosam mulierem, aut speraverint, æquum est tacere quæ faciunt. Nonnulli verò suorum etiam hospitum uxores adulterio corrumpendas abducunt, Ilienſis illius juvenis instar, ac si & ipsæ quoque essent philosophaturæ. Deinde communes has omnibus qui congrediuntur, proponentes, Platonis præceptum implere se putant, nescientes quo pacto sacer ille mulieres communes esse debere censuit. Quæ verò in conviviis agunt, utque inebriantur, longum esset recensere. Et hæc faciunt, quomodo putas, dum ipsi ebrietatem, adulteria, luxuriam, & avaritiam reprehendunt. Nihil igitur invenies inter se magis contrarium, quàm ipsorum dicta, factaque: ut assentationem sibi odiosam esse dicunt, cùm assentatione Gnathonidem & Struthiam superare possint: & alios vera loqui hortantur, cùm ipsi ne linguam quidem movere queant, quin mentiantur. Voluptas omnibus verbo tenus est invisa, hostis Epicurus: sed re ipsa quidvis ob eam faciunt. Iræ præterea vehementia, leviſſimarumque rerum perturbatione, necnon iræ facilitate nuper natos infantulos superant. Non parvum

ρέχουσι τοῖς ἠνωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τ τυχόντος αἰτίας ἐπιζέσῃ τὰ αὐτοῖς ἡ χολή, πλιδνοὶ ὄντ τῷ χρόαν βλέποντες, ἰταμόν τι & παραφορον δεδορκότες. καὶ ἀφρῷ, μᾶλλον ὃ ἰὸ μεσον αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα. μὴ σύρε σκεῖθι τύχοις, ὅτι ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μέ, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις ἀδὶ κεκτῆσθαι ἀξιῶ. ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς ἡμᾶς περαίωσε. ποτὸν γὸ, ἡ πηγὴ, ἢ ποταμὸς παρέξει. μετ ὀλίγον αἰτήσουσι [1] οὐκ ὀβολὸς, ἀδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλήθος ὅλας. ὥστε τίς ἔμπορος τοσοῦτον ἀπὸ & φόρτου πλησίον ἄν, ὅσον τούτοις Φιλοσοφία εἰς χρημάτων συνωνεῖ. εἶτ' ἐπειδὰν ἱκανῶς συλλέξωσιν, & ἐπισιτίσωνται, ἀποβλέψαντες ἐκεῖνο τὸ δύσκολον τελεώσιον, ἀρχὰς σύνοψιν, καὶ ἐσθῆτας τ μαλακὰς ἐπρίαντο, & παῖδας κομήτας, & συνοικίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πήρᾳ τῇ Κράτητος, & τῷ τρίβωνι & Ἀνισθένους, καὶ τῷ πίθῳ & Διογένους. οἱ ἰδιῶται ὃ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη Φιλοσοφίας, καὶ ἀπαυθαδίαν εἶναι τοιούτους οἴονται, καμὲ τ διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλὰ ἤδη & χρόνε, ἀδύνατόν μοι γεγένηται κἀν ἑνὶ πρὸς αὐτῶν προσαγορεύθαι. ἀλλὰ τὸ τ Πηνελόπης ἐκεῖνο πάσχω. ὁπόσον γὸ δὴ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο σὺ ἀφαιρεῖ αὖθις ἀναλύων. ἡ ἀμαθία ὃ, & ἡ ἀδικία, ἐπιγελῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, & ἀνήνυτον πόνον. Ζ. οἷα ὦ Θεοὶ πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τ καιρόν τινα ἐκείνων. ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι & πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτὰς μεταπεσεῖται. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐᾶσον ἡμῖν ἐπιμελεῖσθαι. σὺ ὃ ἐπειδὰν ἀπολούσῃ τὸν ῥύπον, ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἴθι. ἔστω δὲ ἡμῖν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀνὰ μέσον ἡμῶν ἡ Φιλοσοφία, ἐπιδεικνύουσα ἑαυτὴν ἑκάστοις, καὶ ἐπιτρέπουσα ἐξ ἑκάστου τῶν παρατεθέντων ἀπάρχεσθαι. ἐγὼ ὃ ἐπειδὰν ἀπολούσωμαι, ἥξω πρὸς ὑμᾶς.

igitur risum spectatoribus movent, quum quavis de causis ipsis effervescit, lividoque more cernuntur, impudentiam animi impotentiam aspectu præferentes. Os verò spuma, ut veneno potiùs est refertum. Ne sis ibi quum fœda illa illuvies funditur. Aurum, aut argentum, hercle, possidere non sufficit obolus: quo lupinos emam, nam potum fons seu rivus præbebit. At paulò pòst non obolos vel drachmas paucas, sed totas postulant divitias: adeò ut mercator quispiam tanto onere impleri posset, quantum illis ad quæstum Philosophia confert. Inde postquam ad satietatem corrasêre, & victum comparavêre, abjecta illa infœlici lacerna, ægros nonnunquam, molliesque vestes, & crinitos pueros, totasque domos emunt, Cratetis peræ, Antisthenis lacernæ, ac Diogenis dolio longum vale dicentes. Talia quum idiotæ vident, jam despuunt Philosophiam, omnesque tales esse putant, meamque doctrinam criminantur: adeò ut longo jam tempore, non potuerim vel unum ipsorum mihi conciliare: sed idem ac Penelope mihi accidat, scilicet ut quantum ego texo, tantum momento dissolvatur. Ignorantia verò & injustitia, quum vident nostrum opus infectum, irritumque esse laborem, à risu non temperant. *Iup.* Proh Dii! qualia nobis perpessa est ab execrandis illis Philosophia! Quare tempus est disjiciendi, quid sit opus facto, quoque modo sint pu-

1 Οὐκ ὀβολὸς ἀλλὰ πλήθος] Sic apud Heliod. lib. 2. καὶ ἐμοὶ δικαίως πῖνε ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκ ἀκύλου, ἀλλ' ἄρχε τι & λέξεως αἰτήσεως. Bourd.

λυσέον. ὁ μὲν δὴ κεραυνὸς, ἀπαγγελεῖ πληγὴ, καὶ ὁ δικαιότατος πεσεῖς. Απο. ἐγώ τοι ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι. μισῶ γὰρ ἐκ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ ἧς Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνῷ μὲν γὰρ, ἢ τῆς δεξιᾶς, ἀδαμῶς ἐκείνοις ἄξιοι. τὸν Ἑρμῆν δέ τι δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῶν κλάπης καθαπέμψωμεν ἐπ' αὐτούς. ὃς ἅτε δὴ καὶ λόγους ἔχων ἐκ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τοὺς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μή. εἶτα τοὺς μὲ ἐπαινέσεται ὡς τὸ εἰκός. οἰδὲ, κολαδήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ δοκῇ τὸ καιρὸν δοκεῖ. Ζ. ἰὼ λίγμις ὦ Ἄπολλον. ἀλλὰ ἐκ σὺ ὦ Ἡράκλεις; ἅμα ἐκ τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἄπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκαθλον γὰρ ἄθλον οἷον τοῦτον ἐ μικρὸν ἐκτελέσετε, ἢν ἐκκόψῃς μιᾶρᾷ ἅπαξ, ἐ ἀπαίχωσία ἡ ἐλία. Ηρα. καὶ μὴν ἄμεινον ἦν ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐτὸς ἢ Αὐγείᾳ, ἢ τοῖς συμπαίκταις. ἀπίωμεν δ' ὅμως. Φι. ἄκουσα μὲν, ἀκλεᾶς γε τὰ δόξαντα τῷ πατρί. Ερ. καλῶμεν, ὡς καὶ ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρέψωμεν ἡμεῖν. ποίαν δὴ πρὸς τὴν Φιλοσοφίαν; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσίν. ἢ φανερόν ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι. Φι. οἴμοι. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν ὦ Ἑρμῆ. ὅτοι δὲ οἱδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ πᾶς ζητητοί εἰσιν ἡμῖν. Ερ. ὀκνῶ δ' ἐγὼ τὴν Θρᾴκης ἀπιτον. Ηρα. ἰὼ λίγμις, ἢ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ. οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθών. καί μοι τῶνδε ἤδη πρεπώμεθα. Ερ. ποίαν λέγεις; Ηρα. ὁρᾷς ὦ Ἑρμῆ, καὶ Φιλοσοφίαν; δύο

puniendi. Fulmen enim uno ictu, & cita mors aufert. *Apollo.* Ego tibi consilium dabo, pater. Iam enim & ipse odi arrogantes illos, ineruditos, Musarum gratia indignatus. Nam fulmine, tua-ve dextra digni non sunt illi. Sed si videtur, Mercurium præfectum exactorem ad ipsos demittemus, qui, ut pote in disciplinis versatus ipse, celerrimè cognoscet eos qui rectè philosophantur, & qui minùs. Tum hos quidem, ut par est, laudabit: illi verò, quemadmodum ei ex tempore videbitur, plectentur. *Iup.* Rectè dicis Apollo. Verùm & tu Hercules, unà Philosophiam ipsam ducentes, ad homines ite quàm celerrimè, & decimum tertium hunc laborem non parvum à te confectum iri puta, si tam scelestas, & impudentes belluas excideris. *Herc.* Atqui præstaret, pater, Augiæ fimum rursus expurgare, quàm cum his manus conferre: abeamus tamen. *Ph.* Invita quidem: sed ex patris sententia est sequendum. *Mercur.* Descendamus, ut etiam paucos ex ipsis hodie conteramus. Sed quà eundum est Philosophia? scis enim ubinam sint. Annon manifestum est eos esse in Græcia? *Ph.* Nequaquam, nisi admodum pauci qui rectè philosophantur, Mercuri. At hi nihil Attica paupertate indigent, sed ubi multum aurum aut argentum foditur, ibi nobis sunt quærendi. *Mer.* Ergo rectà in Thraciam est abeundum. *Herc.* Rectè dicis, & viæ dux ero vobis. Novi enim Thracum res omnes, ut pote qui sæpius ad illos accesserim. Et nunc huc mihi flectatis. *Merc.* Quônam ais? *Herc.* Videtis-ne Mercuri, & Philosophia, duos mon-

μὴ ὄρη μέγιστα, καὶ κάλλιστα ὁρᾶν ἁπάντων, Αἶμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ πρὸς ἑωλυκρὺ ἴδ, Ροδόπη, πεδίον ὑποπίπτον μόνον, πάμφορον, ἀπὸ τῆς ῥιζοτόμου ἑκατέρου δύνον ἐξαμένον, καὶ πᾶσι λόφους τρεῖς πάνυ καλὰς ἀνισηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις τινὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται. Ερ. νὴ Δί' ὦ Ἡράκλεις, μεγάλη, καὶ καλλίστη ἁπάντων. πόρρωθεν δὲ λαμπρὸς τὸ κάλλος. καὶ τις ποταμὸς μέγας διαμείβεται, πάνυ εὐ ῥέων ψαιστῶν αὐτῆς. Ηρα. Ἐγγύς μέν, ἔτος. ἡδὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη σχεδόν ἐσμεν, καὶ ὑπονέφελοι. ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ. Ερ. ἴτω μηνίοδῶ. πῶς δὲ ὑμᾶς ποιεῖν, ὅπως τὰ ὀνόματα ἐξιχνεύσητε; Ηρα. τοῦτο μέν, σὺν ἤδη ἔργον ὦ Ἑρμῆ. κήρυξ γὰρ εἶ. ὥστε σὸν ἂν φθέγξοις κηρύττειν. Ερ. ἁδὲν τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ πάγε ὀνόμασθε σὸν ἐπίσημοι αὐτῶν. σὺ δὲν ὦ Φιλοσοφία, λέγε, ὕστερας ὀνόμαστον, καὶ τὰ σημεῖα σαφέστερα. Φι. ἁδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὰ σαφῆς, οἵτινες ὀνομάζονται, λέξω τὰ μὴ ξυγχεόντας αὐτοῖς. λάβε σὺ δὲν τὰ ἐπίσημα, ἢν ἔχωσιν εἰς τὰ κτήματα, σὸν ἂν ἀμόρτους σφόδρα κτήσωνται, ἢ κτησίππους, ἢ κτησικλέας, ἢ σύκτημονας, ἢ πολυκτήτας. Ερ. εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες ὑτοί εἰσιν, ἢ τί τὸ σφετεροποιοῦσι τὸ αὐτοί; μᾶλλον δὲ τὸ σφίσι, καὶ τι τὸ ἴδιος ἡλικτες omniumque pulcherrimus? Major, Hæmus est, oppositus verò, Rhodope: at campus interjectus, perquam fertilis, ab utriusque radice confestim se pandens, tresque colles perpulchros assurgentes, asperitate non deformes, tanquam subjacentis tibis multas arces: jamque urbs apparet. *Merc.* Ita per Iovem Hercules, maxima, omniumque pulcherrima: cujus pulchritudo eminus resplendet, quin & maximus fluvius illam alluens præterlabitur. *Herc.* Hebrus est, civitas verò Philippi illius opus: & jam nos ad terram, & sub nubibus sumus: quare quod fœlix faustumque sit, ingrediamur. *Merc.* Ita fiat. Cæterùm quid faciendum, & quomodo investigandæ feræ? *Herc.* Hoc tui muneris jam est Mercuri, siquidem es præco. Ne igitur præconium enuntiare cunctaris. *Merc.* Haud difficile hoc: sed illorum ignoro nomina. Tu igitur Philosophia, dic quo nomine sint compellandi: & signa insuper. *Ph.* Ne ipsa quidem scio certò quomodo vocentur: quia mihi cum ipsis non fuit commercium. Cæterùm non aberrabis si eos à possidendi desiderio, Possidonios, aut Possidippos, aut Possicleas, aut Possifundos, aut Possidoros nominaveris. *Merc.* Bene dicis. Sed quinam hi sunt qui & ipsi circunspectant? atqui accedunt, & videntur aliquid velle loqui. *Viri.* Pos-

1 Ἐγγὺς μέν ἔτος, ἡδὲ πόλις ἔργον Φιλίππου ἐκείνου] Cum paulo supra dixerit de hac eadem urbe: καὶ πυκὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλὰς ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quæ & Trimontium & antea Poneropolis & Pulpudena & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Hæmum & Rhodopen, quæ Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. *Palm.*

1 Εἰ

σιν. Ανδρες. ἆρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν εἰπεῖν, ἢ σὺ ὦ βέλτιστε, εἴ τινας τρεῖς γήρως ἄμεινον εἴδετε, [1] καί πω γυναῖκα σὺ χρῷ κεκαρμένῳ εἰς τὸ Λακωνικὸν, ἀρρενωπὴν, καὶ ἡμιδεᾶ ἀνδρικήν; Φι. Παπαῖ, τὰ ἡμέτερα ὅστις ζητεῖσι. Αν. [2] πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γὰρ ἐκεῖνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δ', τὴν γυναῖκα μάλιστα μίσθῳ, ἵν' ὠδαπαδισμένῳ πρὸς αὐτὸν. ἔστασθε δ', καθ' ὃτι ἐζητοῦμεν αὐτούς. τοιγοῦν δ' ἄμεινον κηρύττωμεν. εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικὸν, τὸ λεπὶ Σινώπης βαρβάρου, ὅπερ ἐστὶ τοιοῦτον, οἷον λεπτημάτων, ὑπόχρων, [3] σὺν χρῷ κυρέαν, σὺν ῥινὶ βαθεῖ, πήραν ἐξημμένον, καὶ τρίβωνιον ἀμπεχόμενον, ὀρχίλον, ἄμεσον, τραχύφωνον, λοίδορον, μιμεῖσθαι ἐπὶ ῥητῷ αὐθονόμῳ. Δέσπ. νοῶ ἅτ', ὦ Κηρύττιες. ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοὶ, Κάνθαρος. καὶ ἐκέμην δ', καὶ τὸ χρέος ἐπάλλετο, καὶ τρίχιλα τὰ ἐμὰ ἠπίστατο. ἀπίκειτο γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον [4] ἐρεθίσαι τοῖς ἰμαλίοις τὸ προσίδοι ἐπιμηκές. Φι. ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νὴ Φιλοσόφου ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας. Δέσπ. ὦ τὸ τόλμης. ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖ φησιν. ἡμῶν δ', ὦδέ πως λόγος. ἀμιλᾷ ἅπαντας ἀνδρηδόν. ξωίνησι γὰρ ὡς φησιν αὖτη. Φι. τίς δ' ἔστος ἄλλος ὁ σοφίαν ἐστὶν ὃν Ἡρακλῆς, ὁ καὶ

Posſetis-ne, ô viri, vel tu optima nobis dicere, num tres præſtigiatores unà videritis, & mulierem Laconicè abraſam, aſpectu maſculo, & planè virili. *Ph.* Papæ! hi nos quærunt. *Viri.* Quomodo vos? Etenim Fugitivi illi omnes: nos autem mulierem potiſſimùm quærimus, ab ipſis mancipatam. Intelligetis autem curnam ipſos quæramus. Nunc igitur ſimul præconium pronuntiemus. Siquis mancipium Paphlagonicum, ex Sinopenſibus barbaris, tali nomine, quale à poſſeſſionibus imponitur, ſubpallidum, ad cutim tonſum, barba horridum, pera inſtructum, lacerna indutum, iracundum ineruditum, voce aſperum, maledicum, certa libertate vivens, indicato. *Dominus.* Heus tu intelligo, quod prædicas mancipium. Illi enim apud me nomen erat, Scarabeus: comam autem alebat, & barbam avellebat, meamque artem norat. Nam in fullonica officina ſedens, tondebat quicquid floccorum in veſtibus ſuperfluum efflorescit. *Ph.* Ille ipſe ſervus tuus eſt: at nunc Philoſopho ſimilis, qui accuratè in fullonia ſe polivit. *Dom.* Proh audaciam! Scarabeus philoſophatur, inquit. Noſtri autem, nulla eſt ratio. Omnes utique inveniemus, ſiquidem hæc intelligit, ut ait. *Ph.* Sed Hercules, quiſnam eſt hic alius qui accedit, pulcher, citha-

1 Καί πω γυναῖκα σὺ χρῷ κεκαρμένῳ εἰς τὸ Λακωνικὸν] Expoſuit hunc locum Meurſius Miſcellaneor. l. 1. c. 16. *Alm.*

2 Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γὰρ] Πῶς τὰ ἡμέτερα; *Φι.* Δραπέται γὰρ. Marcil.

3 Σὺν χρῷ κυρέαν] Emendavimus antea interpretationem hujus loci. *Bourd.*

4 Περιττὸν τοῖς ἱματίοις] Legend. Caſaubon. ad Theophraſt. cap. de adulat. *Idem.*

1 Ἐχθὲς

λὸς, ὁ τὴν κιθάραν; Ορφ. Ὀρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐμοῖς, ἥδιστος κιλλάρων ἁπάντων. ὡς γὰρ τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ, ἡνίκα ἐκάμνομεν ἐρέσσοντες. χαῖρε ἄριστα, καὶ μουσικώτατα Ὀρφεῦ. σὺ γὰρ ἐπιλήσῃ γάρ που Ἡρακλέους. Ορ. τί δ' ὑμεῖς γε ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρακλῆς, καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ ποιεῖτε ἀποδιδόναι τὰ μάντρα, ὡς ἤδη πάνυ σαφῶς ὁ ζητεῖτε οἶδα. Ερ. ἀκριβῶς δεῖξον ὦ παῖ Καλλιόπης ἔνθα ἐστί. χρυσὸν γὰρ οὐδὲν οἴομαι δεῖν, σοφὸς ὤν. Ορ. τῷ ἔφης. ἐγὼ γ', τῷ μὲ οἰκίαν δείξαντι ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν γ' ὧν ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοιμι ὑφ' αὐτοῦ. μισεῖ γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τοῦτο σκαιμελίτικε. Ερ. δεῖξον μόνον. Ορ. αὐτὸς πλησίον. ἐγὼ γ' ἄντικρυς ὑμῖν σκαπτόλιν, ὡς μάλ' ἴδιόν μοι αὐτόν. Ερ. ἐπίσχες. ὁ γυμνασικός ἐστι φησὶ, μανθάνεις τί τὸ Ὄμηρος; Φι. νὴ Δία. ἀλλ' ἀκούσομαι ὅ, τι ἐρεῖ. Ερμ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ἀνὴρ ὁμῶς Ἄϊδι καὶ πύλῃσιν, ὃς χρυσὸν φιλέῃ μᾶλλον καὶ φρεσὶν, ἄλλο δ' εἴπῃ. Ερ. σὺν τῷ Κάνθαρόν σοι μισητὸν, ὃς ξενοδόκων κακῶς ῥίζει, ὅπου φιλόπολις παρέχει. Υπο. τοῦτ' ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, ᾧ τὴν γυναῖκα ᾠχετο ἀπάγων, διὸ καὶ αὐτὸν ὑποδέξαιλιο. Δραμ. αἰνοβαρὴς, κωφὸς ὄμμασ' ἔχων, κραδίλιν δ' ἐλάφοιο, ὄτ' οὐ πολλῷ σὺν ἐθμῷ, ὄτ' οὐ βελῇ, Θερσίτ' ἀκρεκτόμυθε, κακῶν παιέμεναι κολεῶν. μὴν, ἀπὸ δὲ κῆρ κόσμον ἐλεζέμην βασιλεῦσιν. Διαπ. εἰκότως δὲ κακόφρονα τὰ ἔπη. Δραμ. ἀπόλοιο κύων, ὄπιθε γ' λέων, μέση γ' Χίμαιρα, δεινὸν ἀκπνείουσα, τε-

citharam gestans? *Herc.* Orpheus est, qui mecum in navigavit, nauticorum horum omnium jucundissima. Nam ad cantum ipsius, non remigabamur remigantes. Salve optime, & perquam canore Orpheu, siquidem Herculis non es oblitus. *Orph.* Vos quoque salvete Philosophia, Hercules, & Mercuri. Sed tempus est ut mihi deris medicinæ præmium: ego enim planè novi quem quæratis. *Merc.* Quin ostende Calliopes fili, ubinam sit. Auro enim non indiges, sapiens cùm sis. *Orph.* Rectè dicis: sed ego domum quidem in qua habitat vobis indicabo: *ipsum* verò minimè, ne apud eum malè audiam. Etenim est *summe* scelestus, ac uni huic rei *studet*. *Merc.* Ostende solùm. *Orph.* En proxima hæc. Ego verò procul à vobis abeo, ne videam ipsum. *Merc.* Attende. Annon mulieris vox est, aliquid ex Homero recitantis? *Ph.* Ita per Iovem, Sed quid *dicat*, *audiamus*. *Fug.* Non minùs hunc odi, *nigri* quàm limina Ditis, Qui colit aurum animo, & simulat contraria verbis, *Merc.* Proinde odio habendus tibi Cantharus, Hospitis offensor, & se præbentis amicum. *Marit.* De me hoc carmen, cujus uxorem abduxit, quia ipsum receperam. *Fug.* Ebrius, atque canis facie, sed pectore *cervus*, Consilio ignavus, sed longè ignavior armis, Thersites vecors, pravarumque optima pica, Regibus illicitè, & fruſtra contendere

ſnetus. *Dom.* Iure execrandi hæc verba sunt. *Fug.* Prima canis postrema leo, media ipsa Chimæra, Horrendum exhalans animum

1 Ἐχθρὸς] Ex Iliad. 9. Cætera sunt ex Il. 1. 2. & 5. *Bourd.*

1 Tu-

ταν κυνὸς ἀγρίᾳ ὀρμῇ. Υπο. οἴμοι γυναι, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων. φασὶ δ' αὐτὴν ἐ κύειν ἐπ' αὐτῶν. Ερ. θάρρει, Κερβερόν τινα πίξεταί σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχει ὁ Ἡρακλῆς ἕτερος αὖθις πόνος. ἀλλὰ ἐ καθίσασιν. ὥστε ἐδὲν δεῖ πτῆναι τὴν θύραν. Δεσπο. ἔχωσι δ' ὦ Κάνθαρε. τῶν σκευῶν; φέρ' ἴδωμεν ἃ πάσει ἡ πήρα ἔχει. θέρμους ἕως, ἢ ἄρτι τεύφου. Ερ. ἐ μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσῆν. Ηρα. μὴ θορυβήσῃς. Κυνικὸς γάρ ἔφασκεν εἶναι τοπεῖσθαι ἐπὶ τὸ Ἑλλάδος. ἐστοῦτο ἦ, Χρυσίππιος ἀπερεῶ ἐστι. [1] τοιγαροῦν Κλεάνθην αὐτὸν εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τῦ πώγωνος, ὅταν μικρὸς ᾖ. Δεσπο. σὺ ἦ ὦ κακὲ, ὁ Ληκυθίων ἡμᾶς ὀφαπίτης τυγχάνεις ὤν; ὦμοι ἄλλος. ὦ ἔ γέλως. εἶτα τί σὺ ἂν ἰδοιο; κἀγὼ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; Ερ. ὁ τέτος ἦ ἔτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστι; Δεσπο. ἐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. Ερ. ὅτι τί; Δεσπο. ὅτι δεινῶς τ' ὀσφραίνεται ἐστί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλέσαμεν. Ερ. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, ἀκήκοες; ἔπιθε πήρᾳ, κἀμὰ βάκτρον, καὶ αὐτὸς ἀπόλαυε τῶν γυναικῶν σύ. Υπο. μηδαμῶς. σὺν ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τ' παλαιὸν κύσπελον. Ερ. πῶς βιβλίον; Υπο. ἔστι τί ὦ γαθὲ, [2] τελαμῶνος βιβλίον. Ερ. ἐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ

mum trini canis acris. *Marit.* Hei mihi uxor qualia perpessa es à tot canibus. Quin ex illis ipsam concepisse dicunt. *Merc.* Confide, Cerberum tibi, aut Geryonem pariet: ut Hercules iste alium laborem rursus habeat. Sed accedunt, ita ut fores pulsare non sit opus. *Dom.* Teneo te Canthare: siles jam? age videamus quid habeas in pera, fortè lupinos, aut frusta panis. *Merc.* Minimè per Iovem: sed zonam auream. *Herc.* Ne mireris. Nam in Græcia Cynicum se esse dicebat, sed hîc est planè Chrysippeus. Quare Cleanthem ipsum non diu pòst videbit. Nam cùm sit adeò scelestus, à barba suspendetur. *Dom.* Tu verò nequam, nonne es Lecythio meus fugitivus? certè non alius. O rem risu dignam! quid non fiet? etiam Lecythio philosophatur? *Merc.* Nunquid tertius ille domino caret? *Dom.* Minimè: verùm ego dominus, sponte ipsum in malam rem dimitto. *Merc.* Quorsum? *Dom.* Quia teterrimè fœtet: eumque Vnguentodorum appellabamus. *Merc.* Hercules malorum depulsor audis-ne? deinde pera, & baculum: atqui tu uxorem recipe. *Marit.* Minimè, non ii reciperem priscum librum in utero gerentem. *Merc.* Quomodo librum? *Marit.* Quidam, ô bone, triceps est liber. *Merc.* Nihil absurdum siquidem unus ex Co-

1 Τοιγαροῦν Κλεάνθην ἂν εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει, κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τῦ πώγωνος] Nullum jocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμήσεται. Ideo suspicor non ita scripsisse Lucianum, & forte Χείμωνα scripserat, ad quod alludebat κρέμεται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τῦ χρυσῦ Χρυσίππιον eum vocavit. *Palm.*

2 Τελαμῶνος βιβλίον] Hujus nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. *Bourd.*

1 Πα-

τελφάλλης τ Κωμικῶν εἷς. Δρα. σὺν ὦ Ἑρμῆ δικάζειν τὸ μ τῶν. Ερ. ὅτῳ μὲν δοκεῖ. ταύτῃ μ ἵνα μηδὲν πάσχῃς, μὴ ᾖ πολυκέφαλον πάλιν, οἷ χαλ δ τ ἄνδρα ἐπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα. τὸ δύο ᾖ τῶτο τὸ θραπεῦσαι, δ δαδεδέντε τοὺς διακόπτειν μανθάνειν ἀ πρωτῦ, τ μ, λαπαλύειν τὰς ῥυπώσας τ ὀλοὺς, τ Ληκυθίωνα. τ Μυρρίνην ᾖ, αὖθις ἀκεῖλαι τ ἱμάτιον τα διέρρωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα. ἴσως δ τῶτον [1] δ δαδεδῆναι τοῖς πικτωταῖς, ὡς λάθοιεν δ δαπλλόμενον πεπρωμένα, ῥυπώσῃ σφοῖν, καὶ γυναικεία τῇ πίτῃ. οὕτω εἰς τ Αἰμὸν ἀναχθέντα γυμνὸν, ἐπὶ τ χιόνα μέσην συμπιεσθέντα μόνον σὺ πόδι. Δρα. φεῦ τ κακῶν. ὀτοτοί. παπαπαπαῖ. Δηστρ. τί τῶτο παρεῖδες τ τραγικῶν σὺ λέγων; ἀλλ' ἀκολούθει δ δαδὲ τοῖς πικτωταῖς ἤδη, ἀποδυσάμενον πρότερόν γε τὸν λεοντῆν, ὡς γνωσθῇς ὄντα ὤν.

Comicis trigaleatus. *Fug.* Tum est, Mercuri dehinc judicate. *Merc.* Ita mihi videtur. Vtinam mulier, ne pariat monstrum multiceps, ad virum in Græciam revertatur: atque hi duo fugitivi dominis traditi, discant quæ nostra: Lecythio quidem lorum abluere panniculos: Vngentodorus autem, lacera vestimenta resarcire, priùs quidem male flagellatus. Deinde ut etiam hic tradatur picatoribus, ut pereat vulsus primùm: insuper pudenda, & muliebri pice inquinetur: deinde nudus in Hæmum sublatus, vinctis pedibus in nive maneat. *Fug.* Heu malorum ah ah, papæ, eheu. *Dom.* Quid hoc est, tragicas voces interseris? Sed ad picatores jam sequere, exuta priùs pelle leonina, ut asinus esse cognoscaris.

1 Παραδοθῆναι τοῖς πικτωταῖς] Attigi hanc pœnam ad Dial. de Morte Peregrini ex Interp. Aristoph. ad nubes. Conjunxit hæc omnia in Palinuro. καὶ καταληθεὶς τὰ αἴσχιστα ἐπαθες. Bourd.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. ΙΕΡΕΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

SATVRNALIA. SACERDOS, ET SATVRNVS.

ARGVMENTVM.

Lucianus ritum & originem Saturnaliorum tradit hoc Dialogo, ubi fingit Sacerdotem & Saturnum colloqui: quorum alter quidem divitias à Deo postulat: alter autem, dum divitias largiri, sua potestatis esse negat, interea quatenus ipse regnet, & quid præstare soleat, denique cur hoc festum institutum sit, exponit: refutata interim etiam fabula, qua de liberis devoratis & amissione regni, & captivitate ipsius vulgo jactatur.

SA-

ΙΕΡΕΥΣ.

Ω Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχειν τὸ γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ πίθηται, καὶ κεκωμῳδίρηται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῇ ἱερῶν σοὶ θύσεις λάβοιμι παρ' ἐμοῦ; Κρό. τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐρωτᾶν, ὃ, τι σοι δόκιμον, εἰμὶ δὲ μᾶλλον ἄμεινον ἐθέλοις εἶναι τὴν ἀρχὴν εἰδέναι τί σοι ἥδιον αὐτῶν. ἐγὼ γὰρ τὰ μὲν δίδωμι, σὺν ἀναβάσῃ τῶν τῆς δίκης. Ιε. ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμμαι. ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ ὡς χαίρω, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνθρώπων πολλῶν κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας δαπανηρὰς, καὶ μελαγχρὼς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τἄλλα, ὁπόσα τίμια. τούτων δὲν ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδυμι, ὡς τι ἐξ αὐτῶν ἀπολαῦσαι τῆς ἀρχῆς, μὴ γὰρ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτὸν ἀφ' παντὸς τοῦ βίου. Κρο. ὁρᾷς; καὶ ἐμὲ τοῦτο ἠτήσατο. καὶ γὰρ ἐμοὶ ἀφανίσειν τὰ τοιαῦτα. ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἰτοῦ τὸν Διός, ὁπόταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παρελαμβάνον τὴν δωρεάν. ἐπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ νῦν ἐκπεσὼν τούτων ἰδιώτης εἰμὶ, καὶ τὸν δ' πολλῷ δήμῳ εἷς. ἐν αἷς γὰρ ἐγὼ

SACERDOS.

Dic mihi Saturne, quando tu quidē hoc tempore regnare videris, tibi & sacrificatum, & litatum est à nobis, quid potissimùm pro immolatis hostiis, abs te postulatum feram? *Sat.* Istud quidem te ipsum decet perpendere, quid optare debeas: nisi vis ut princeps etiam sit vates, ut norit, quid libentiùs petas. Cæterùm ego, quantum facultas feret, annuam tuis votis. *Sac.* Quin istud jam olim perpendi. Nam communia hæc, & passim obvia, videlicet opes, multam auri vim, utque viris imperem, & mancipia multa possideam, splendidas vestes & delicatas, argentum, & ebur, denique quicquid est pretiosum. Hæc igitur mihi da, optime Saturne, ut & ipse nonnihil emolumenti ex tuo sentiam imperio, ne-ve solus per omnem vitam earum rerum sim expers. *Sat.* Viden? Hoc postulas quod meæ facultatis non est. Neque enim mearum est partium ista distribuere: quare ne graviter feras, si quæ petis, non assequeris. Sed ista à Iove postulato, quum ad eum imperii vices venerint, id quod brevi futurum est. Nam ipse

certis conditionibus imperium meum septem duntaxat dierum, illicò reddor, & ex plebe unus. accipio. Est autem imperium quorum si jus excessero, privatus. Nec in his septem diebus, serium quip-

1 *Dic mihi Saturne*] Saturno sacra fiebant, de quibus in primis Macrob. lib. 1. c. 8. & 10. & L. Gerald. de Annis & mensibus, hæc κρόνια dicebantur à Græcis, & primò uno die tantùm. i. 14. Cal. Ianuarias celebrari solita, sed post in triduum propagata, primùm ex adjectis à Cæsare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum feriis Saturnalibus addixit, à 16 igitur cæpta in 23 desinebant quo solo fieri ante consueverant. *Cogn.*

1 Οὐδὲ

ἐπῶ, πανδοκεῦσαι μοι, ἢ δὲ ἀγορᾶσαι δοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν ἢ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυδοίσειν, καὶ ἀρχικῶς κωδίσασθαι, καὶ τὰς οἰκείας δώμησιν, καὶ γυμνὸν ᾄδειν, καὶ κροτῖνι τὸν πόδα σείσασθαι. σὺ δὲ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ἁλίσας, ἀσσάλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα ἢ σπεῖρα, τὸ πλῆτρον, καὶ τὸ χρυσίον, ὁ Ζεὺς ἀφελόσθαι οἷς ἂν ἐθέλῃ. Ιε. Ἀλλ' ἤδη σπεῖρα Κρόνε ῥᾴδιος, καὶ προχείρως. ἔγωγ' ἂν ἤδη ἀπηγόρευκα, αὐτῶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ. ὁρᾷς γὰρ ἐπαίροντα τὸ πρόσωπον. ἀλλὰ τῷ αἰγίδα ἐπισείειν, καὶ τὸ κεραυνὸν ἐπαναπτύειν μύθοις, βροντὰ σοφοῖς, ἐκπλήττει τοὺς συνόντας. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπιδόξῃ τινί, καὶ πλείονα ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄπεργον σεσωκὼς, καὶ τὰς ἀγαθὰς οἰκίας, καὶ σωστικὸς ἀφείς. ὁ δ', πάμπονηρός τις, καὶ ἀσκητοῖς ἀνδράσι προσκεῖται τὸ πλεῖστον, μαστιγίας, ἢ ἀνδραγωγοῖς τοῖς πλείοσι ὠνίοις. πολὺ τάχα σοι δωσάμενος ἐξέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν. Κρο. ἐ μικρὰ ὄλως, ἀδὲ πανδοκῆσαι δύναμαι φρόνησις, ὡς αὖθις τῷ δωσάμενι ἐξεπίζεσθαι τὸ συμπάσης ἀρχῆς, εἰμὶ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυδοίσαντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὸν μοιχάδα κυλισθέντα ἐν κύβοις, σοὶ τὸν ἐξάδα ἀπεφαίνω ἀεὶ φαίνεσθαι, πολλοὶ γὰρ ἐς κόρον λαβὼν ἐν τοιούτοις ἐπεπλήσθη, οἷς ἔλεως, καὶ φόρος ὁ κύβος ἐπινοῦσι. οἶδα, ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, σωτηρίοις δὲ αὐτοῖς σκάφη

quippiam aut publicum tractare, mihi concessum est. Verum ire, inebriari, vociferari, ire, talos jacere, creare famulos in convivium adhibere, canere nudum, lascivo corporis motu saltitare, nonnunquam e gelidam aquam præcipitem ire, facie fuligine oblita. Hæc omnia permissum est: sed magna illa, puta divitias & aurum, Jupiter ipse, quibus lubet, dimittat. *Sac.* At non facilè, Saturne, & expeditè id facit: adeoque me jam vox defecerit, magno clamore hæc ab illo flagitantem. At is nihil prorsus audit: verum ægidem obvibrans, ac fulmen intentans, torvumque obtuens, pavefacit instantes. Quòd si quando etiam annuerit alicui, *divitemque reddiderit*, mirum quàm id nullo delectu facit, ut aliquoties præteritis probis, ac sapientibus viris, sceleratis ac stultis hominibus opes offundat, verberonibus atque effœminatis, cujusmodi sunt *plerique isti*. Quanquam equidem cupio cognoscere, quænam sint ista potestatis tuæ permissa. *Sat.* Haudquaquam parva, neque omnino contemnenda, siquis universi imperii vim expendat: nisi fortè tibi parum videtur esse, ut in talorum ludo vincas, cumque cæteris alea in unionem volvatur, tibi senionem semper in summo latere ostendat. Nam hinc tibi plerique victum parant ad satietatem, quibus benigna & prospera annuerit tessera. Alii contrà, nudi enatant fracta ipsis ad tam exiguum scopulum,

1 Οὐδὲ ἀγορᾶσαι δοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ] Οὐδὲ ἀγορᾶσαι δοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται ἀδὲν, πίνειν δὲ. Marcil.

2 *Tessera*] Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. *Cogn.*

1 Sub-

Φησ, σὺ δ' ὅπω μικρᾷ ἔμφυλα τῷ κύβῳ. καὶ μὲν δὴ ἐ πιεῖν ἐς τὸ ἥδιστον, καὶ ὠθισάμενον ἄλλα δέξαι ἄνεμε ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ ἀφηνιάμενόν τὰς μὲ ἄλλας ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν. τοῦτο γὰ τελεσιμώτατον τ ἀδικίας ἀφηνίας. σὶ δ', καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τἄθλ' ἁρπάσαι τ ἀλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθὸν, ἐπ ἐ βασιλέα μόνον ἐφ' ἁπάντων γίνεσθαι, τῷ ἀσφαλῶς κρατῆσαι, ὡς μήτε ἐπιπεχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲ, αἰσχρόν τ σοὶ εἰπεῖν ἀναβοᾶσαι. τῷ δὲ, γυμνὸν ὀρχήσασθαι, ἐ ἀσφάλτου τῶν αὐλητρίδα, τρὶς τῶν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς ἐχὶ ἐ παῦτα δείγματα μεγαλοθυμίας τ ἐμῆς; εἰ δ' τὸ μὴ ἀληθῆ, μὴ δ' βέβαιον γίγνεσθαι τῶν τοιούτων βασιλείαν ἁπάσῃ, ἄγνωμον ποιήτης, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τ παῦτα ἀφαιρούμενον ὀλιγοχρόνιον τῶν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων σ' ἓν ἃ μοι δίνασαι, δὸς καὶ τ πτῆσιν, δ' ἀρχὴν, δ' ἄδειν. καὶ τ, ἃ κατηριθμησάμεν, χαρίσαι αὖτ, ὡς ἐμῷ πρὸς ἃ δὴ δεδίξομαι σε τῇ αἰχίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ. Ιε. ἀλλ' ὦ Τιτάνων ἄριστε, τ μὲ τοιοῦτον, ἃ δέομαι. σὺ δ', ἀλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκρινα, ὃ μάλιστα ἐπόδυν εἰδέναι. καί μοι ἰὼ εἶπας αὐτὸ, ἵνα μοι ἦσθ πρῶτα τῷ ἀμοιβῇ ἀπεδεδωκὼς αὐτὰ τ θυσίας, ἐ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα. Κρο. ἰδοὺ μόνον. ἀποκρινοῦμαι χαίρ, ἢν εἰδὼς τύχω. Ιε. τὸ μὲ πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ. παῦτ' ἐστι, ἃ περὶ σὲ ἀκούομεν, ὡς κατηδεσθεὶς τὰ ἐγκύμονα ὑπὸ τ Ρέας, ἐκείνη δ' ὑφελομένη τ Δία, λίθον ἀντιβαλλομένη αὐτῷ δ βρέφος, ἐδωκέ σοι καταπιεῖν. ὁ δ', εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενον, ἐξήλασέ σε τ ἀρχὴν πολέμῳ κρατήσας. εἶτα εἰς τ Τάρταρον φέρων σύνδησε, lum, aleam puta, navi. Præterea quàm ſuaviſſimè bibere, ac modulatiùs alio videri canere in convivio: & ex miniſtris alios in aquam dejici (nam ea pœna eſt parũ dextrè miniſtranti) te verò victorem egregium pronuntiari, & ei quem viceris præmia præripere. Vide quantũ ſit bonum, quòd etiam rex ſolus omnibus præſiceris, talis victor, ut non ſolùm ipſe non feras ridicula imperata, ſed etiam aliis imperare poſſis ipſe: huic ut turpe aliquid de ſe ipſo vociferetur: illi ut ſaltet nudus, & ſublata in humeros tibicina, ter domũ obambulet? Annon hæc quoque munificentiæ meæ non exiguæ ſunt argumenta? Quòd ſi cauſaberis regnum hoc nec verum eſſe, nec ſtabile, inſcitè feceris, quum videas me ipſum, qui iſta dilargior, exigui temporis imperium tenere. Ex his igitur, quæ meæ eſt facultatis præſtare, nempe taxillis, regnando, canendo, & reliquis quæ modo recenſui, audacter à me petito, nihil veritus, ne te ægide, aut fulmine territem. *Sac.* At ô Titanum optime, iſtis mihi nihil eſt opus. At mihi id reſponde, quod maximè cupiebam ſcire. Quod ſi mihi dixeris, ſat magnam gratiam pro victima mihi rependeris: & in poſterum debita condono tibi. *Sat.* Roga modò, equidem reſpondebo, ſi ſcivero. *Sac.* Primùm quidem illud, vera-ne hæc ſint quæ de te audimus, te ſolitum edere liberos ex Rhea tibi naſcentes, eam verò clam ſubducto Jove, lapidem infantis loco ſuppoſuiſſe, quem tibi dedit devorandum. Deinde adultum puerum, te bello victum, regno expuliſſe: mox vinculis injectis in Tartara præci-

πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπόσον μὴ σοὶ παρεπετίετο. Κρο. εἰ μὲν ἑορτάζων ὦ ὦτος ἤγημαι, καὶ μεθύειν ἐφέστο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς διαπόντιος ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνως ἄν, ὡς ἐρίζεσθαι γὰν ἐφέστατί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, σὺν αἰδοῖοις πολιὸν ὄντα, καὶ πρεσβύτην Θέον. Ιε. καίτοι ταῦτα ὦ Κρόνε, ἃ παρ' ἐμαυτὸν φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος ὁ Ὄμηρος, οὐκοῦν καὶ εἰπεῖν ὅπ ἐ ἄλλοι ἅπαντες ἀνθρωποι χρεών, ταῦτα πρὸς σὲ περὶ σοῦ. Κρο. οἶσθ γάρ τ' ἐ ποιμένα ἐκεῖνον, τ' ἀλαζόνα, ὑμᾶς τ περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει ὅτως. ἔσθ' ὅστις ἄνθρωπος, ὃ γὸ Θεὸν ἐῶ, ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰμή τις Θυέστης ἦν, καὶ ἀσιτῶν ἀδελφοῦ ἀφεπιτοῦν, ἢ δι; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἶη, πῶς ἀγνοήσειε λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀναλγητος εἶη τὰς ὀδόντας; ἀλλ' ὅτι ἐπολεμήσαμεν, ὅτι ὁ Ζεὺς βίᾳ τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δὲ μοι παρέδοτο αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲ γάρ ὅτι πεπίδηκα, ὅτι σὺ τῷ Τιτᾶνι εἶμι, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς οἷμαι, εἰμὴ τυφλὸς ὥσπερ Ὅμηρος εἶ. Ιε. τί παθὼν ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; Κρο. ἐγώ σοι φράσω. τὸ μὲ ὅλον, γέρων ἤδη, καὶ πολιὸς ὑπὸ ἔ γενυὸν ἄν, διὸ ἔ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ εἴκασαν, ὃ γὰρ ἠδυνάμην ἀφοκεῖν πρὸς ὅτι πολλῷ ἀδικίαν τ νῦν, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκὴν ἔδ' ἄνω, καὶ κάτω, τ κεραυνὸν διπρμῶν, τὰς ἐπιόρκους, τ ἱεροσύλους, ἢ βιαίως καταφλέγοντα. καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργώδες ἦν, καὶ νεανικόν. καὶ ἐξέπνευ ὃν δύπειῶν τῷ Διΐ. καὶ ἄλλως ἦ, καλῶς ἔχειν

pitasse, cum omnibus copiis auxiliaribus, quæ tecum in re steterant. *Sat.* Heus tu nimirum celebraremus, & liceret celebriari, atque impune domus convitiis incessere, cognoscens iratsi saltem mihi concessum est qui talia roges, nihil rerum adeò canum, ac senem Deum. *Sac.* At ego hæc, Saturne, non ex me ipso dico. Quin & Hesiodus, & Homerus, nolo enim dicere, reliqui propè *mortales* omnes, eadem de te credunt. *Sat.* Num putas pastorem illum superbum, sani aliquid de me scivisse? Rem ad hunc considera modum. Est-ne quispiam homo, *non dicam* Deus, qui possit suos ipse liberos lubens devorare: nisi fiquis esset Thyestes qui ab *impio* fratre circumventus comederet? At hoc quidem esto: qui nesciret se infantis loco lapidem comedere, nisi dentibus dolere non posset? Imò neque bello conflixiamus, neque Iupiter *imperium* per vim occupavit: *sed ego illi rerum* administrationem ultro tradidi, imperioque cessi. Porrò neque vinctum esse me, neque in Tartaro esse, vel ipse vides opinor, nisi oculis captus es, quemadmodum Homerus. *Sac.* Sed quid tibi accidit, Saturne, ut imperium deponeres? *Sat.* Ego tibi dicam. In summa cùm jam senex essem, & ob ætatem podagrosus (quo factum est ut injecta mihi fuisse vincula plerique finxerint) impar eram viribus ad tam multa hujus ætatis facinora punienda: nam erat assiduè mihi sursum ac deorsum cursitandum obarmato fulmine, quo sacrilegos, perjuros ac raptores exurerem: eratque negotium plenum laboris, quodque juvenem desideraret. Iraque mihi consulens, Iovi locum dedi. Præterea rectè facturus mihi vi-

ἐδόκει μοι, ἀφιεμένοις τοῖς παισὶν ὅσα τῇ ἀρχῇ, αὐτὸν δὲ ἡδυχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, ἢ τοῖς δυσθυμοῦσι χρημαλίζοντα, ἢ τὸν ὑετὸ ἢ τὰναυλίαν αὐτῶν ἐνοχλοῦμενον, ἢ τὸ βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν σίοπ βάλλειν ἀναλησιζόμενον, ἀλλὰ σχεσοδυκήν τινα τοῦτον ἥδιστον βίον ἀφῆγον, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις εὐθυμυθολογῶν. ὀδὴ ἄρχῃ, μυρία ἔχων πράγματα. πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελίσθαι μοι ἔδοξε. καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχήν, ὡς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους οἷον ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὁπότε ἄσπορα, καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, ἢ στάχυες, ἀλλ' ἕτοιμοι ἄρτοι, ἑψεσιοι κρέα ἐσκευασμένα. καὶ ὁ οἶνος ἔρρεε ποταμηδόν, ἢ πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν, ἢ χρυσοῖ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγαρχονίας ταύτης διωκήσεως. καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπαντα χῇ κρότος, καὶ ᾠδή, καὶ παιδιά, καὶ ἰσονομία πᾶσι, ἢ δῆλος, καὶ ἐλευθέροις. ὑδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν. Ιε. ἐγὼ δ' ὦ Κρόνε, ἢ τοῦτο εἴπαζον εἰς τοὺς δούλους, ἢ παιδοτρίβας, φιλάνθρωπον ὄντως μύθον σοὶ εἶναι ποιεῖσθαι, τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε ἢ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης. Κρο. οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν; Ιε. τί λέγεις, καὶ παύσομαι. πλὴν ἔπι μοι ἢ τοῦτο ἀπόκρινον. τὸ περιπόλειν σύνηθες ἦν ἐν τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις; Κρο. καὶ μάλα. οὐ μὴν ὧδέ γε ταλαίπωρα, καὶ μυελώδη, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ ὧδί κεφαλὴ τὸ μέγεθος,

videbar, si imperio liberis meis distributo, ipse per otium genio plerumque indulgerem, nec vota facientibus respondendo, nec molestiam à contraria petentibus ferendo, neque tonando, aut fulgurando, neque grandinem aliquoties necessariò immittendo. Sed senilem hanc ac jucundissimam dego vitam, meracius nectar bibendo, & cum Iapeto, reliquisque æqualibus Diis confabulando. At regnat quidem ille mille districtus negotiis: nisi quòd hos pauculos, quos dixi dies mihi vitium est excipere, in quibus recipio principatum, ut mortalibus in memoriam reducam, cujusmodi fuerit me regnante vita, quum citra sementem, citraque arationem cuncta illis provenirent. Haud tum quidem aristæ sed panis paratus, carnes apparatæ, ac vinum fluminis instar manabat, tum fontes mellis, lactisque, propterea quòd mortales omnes erant probi, & aurei. Hæc causa est, cur exigui temporis imperium geram. Atque ob id undique plausus, cantiones, lusus, par servorum atque liberorum honor: quia me regnante nullus erat servus. *Sac.* At ego, Saturne, conjecturam hanc ad servos, & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem, quòd memor te ipsum aliquando serviviſſe, ac compedes gestasse, eos magni faceres, qui simili essent fortuna. *Sat.* Non desines talia nugari? *Sac.* Bene mones, itaque desino. Quin & illud mihi respondе, an consuetum erat tui sæculi hominibus, talis ludere? *Sat.* Erat sanè: sed non pro talentis, & decem nummûm millibus, ut vobis, sed ad summum nucibus, ne discruciaretur qui vi-

ὡς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡπληθέντα, μηδὲ ἀκρύειν ἀεὶ ἄπιθι ἐόντα μόνον τῶν ἄλλων. Ie. εὖγε σεῖνοι ποιοῦντες. ὥσπερ γὰρ ἂν ἐ ἐπέπλουτον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε ἐ μεγάλῳ λέγοιμ' ἂν σφ, τοιοῦδέ τι συενοησα. εἰπὲ ἐνα τῶν ἀνδρῶν σεῖνον τὸν χρυσηλάτων, ἐς τὴν ἡμέτερον τόδε βίον ἀγαγὼν ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἀθλιος ὑπ' αὐτῶν, διεπαστάθη γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδημήσαντες, ὥσπερ τὴν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρᾷτταν τὴν Ὀρφέα, ἢ τὴν Ἀκταίονα αἱ κύνες, ὧδε δὲ μεῖζον ἀπενείκασε τὸ μέρος, ὡσεὶ ἀλλήλας ἔκφυσον ἀμιλλώμενοι. εἶεν ἀλλ' ἐοῦ ἕζοντες, ἔξω δὲ φιλοκερδὲς εἶσιν, ἀλλὰ μεσσοδόνοι πολλοὶ πεπίωται τὸν ἑορτόν. εἶτα οἱ μὲν, ἀπάρχονται λησίοντες, ὡς τὸ συμπόσιον τὸν φίλων. οἶδ', ὅτι τὰ λειδρὰ τὰ τὰ κύνες σωτρέφουσιν, ἀναλίσκοντες ὄνος αὐτοῖς, ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. ἀτὰρ εἰπέ μοι ἐ τόδε, τί δὴ ποτ' ἀρᾷς ἅτε Θεὸς ὤν, καὶ γέρων, ἐπιλεξάμενον τὸ ἀπερπίσειον, ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχῃ τὰ πάντα, καὶ ὁ βορέας πνοιαῖς, καὶ ὑὸν ἐπὶ τὰ πάγῳ τὰ δὲ κρύος, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπλωθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ μεγηκότες, ἀμφὶ τὸν κρύμιον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἑορτάζεις. ἐ γὰρ πρεσβυλικός γε ὁ καιρὸς, ἐδὲ ἐπιτήδειον τρυφῶσι. Κρ. πολλά με ἀνακρένεις ὦ ἑτοῦ, ἤδη πίνειν δέον. παρήρησαι γὰρ μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς σὺ ὀλίγον, ἃ πάνυ ἀναγκαῖα μοι ταῦτα ἀφιλοσοφῶν. ὥστε, νυὶ μὲ ἄφες αὐτά. ὠνοχόμειδα ὑμῖν, cum jam sit bibendum. Itaque non exiguam temporis portionem de festo mihi detraxisti, dum ista mecum philosophans, ad rem non admodum pertinentia. Quare nunc istis omissis, convivium

victus esset, & semper plorret solus inter alios cibum non admens. *Sac.* Et rectè quidem. Nam pro quo præmio talis fuissent ipsi, cùm toti essent aurei? Itaque te loquente tale quiddam mihi venit in mentem: fingamus aliquem ex aureis illis virum, in hanc nostram ætatem illectum, vulgo ostenderet, quid illi tandem eveniret? Nempe miserum, sat scio, discerperent, in eum incursantes, ut in Pentheum Mænades, aut in Orpheum fœminæ Thraciæ, aut in Actæonem canes: atque inter se quisque certarent de parte majore auferenda: ut pote qui nec in celebrando festo, à lucri studio temperent, cùm plerique etiam festo ipso ad incrementum *lucri* abutantur. Deinde alii amicos *in* convivio deprædati discedunt: alii tibi convitiantur cùm nihil ad rem pertineat, & ipsos conterunt talos: quanquam ipsis authores non sunt, eorum quæ ultro faciunt. Sed dic mihi & illud, quid tandem causæ fuerit, ut cùm sis Deus adeò imbecillis, & senex, tempus inamœnissimum delegeris, quo jam nix occupat omnia, sævit boreas, nihil non gelu concretum est, nudæ, decussisque frondibus arent arbores, squalent vacua floribus prata, homines contracti curvantur, tanquam extremo senio confecti, multi focum circunstantes, tunc festum agas. Non enim accommodum seni tempus illud, neque genio indulgentibus idoneum. *Sat.* Heus tu, multa scisciteris

δη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἑλαφρᾷ ἑορτῇ ἥδη ζῶμεν. εἶτα περὶδειπνοῦμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύοις, καὶ βασιλέας χειροτονοῦμεν, καὶ παίζομεν αὐτοῖς. ὕτω γὰρ ἂν τῷ παροιμίαν ἐπαληθεύσειμι, ἣ φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίνεσθαι. Σα. ἀλλὰ μὴ δωσίαλφ δὲ ὑμῖν πιεῖν ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἀλήθεια ἡδέα. ὥστε πίνωμεν. ἱκανὰ γὰρ ἀπεκέκλεσται τὰ πρῶτα. καὶ μοι δοκῶ χρᾶψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῖν τὴν συνουσίαν, ἣν αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ ὡδὶ ταῦτα ἅπερ εἶπες ἀπεκρίνω, παρίζειν ἀναγνῶναι τοῖς φίλοις, ἴσως ἐπαξίους τῶν λόγων ἄξιοι.

vivium agitemus, plaudamus, ac liberam agamus vitam. Deinde priſco more depoſitis nucibus, talis ludamus, reges creemus, ipſiſque pareamus. Sic enim verum eſſe comprobabo, quod vulgo dicitur, Senes repueraſcere. *Sac.* Imò cui iſta quæ dicis non probantur, Saturne, ne ſitienti liceat bibere, precor. Itaque bibamus. Nam etiam quæ reſpondi prima, ſufficiunt. Proinde videor mihi rectè facturus, ſi noſtram hanc confabulationem, & quæ ipſe interrogarim, & quæ tu propitius reſponderis, literis prodita, tradam amicis legenda, ſiqui ſunt digni qui tua dicta accipiant.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ. SATVRNALIVM LEGVM LATOR.

ARGVMENTVM.

Hic leges Saturnaliorum conſtituit. Prima eſt de ritu ac modo peragendi feſti, & de iis quæ in eo agere fas eſt. Secunda de decipiendis atque tractandis pauperibus, deque muneribus à divitibus iiſdem mittendis. Poſtrema de modo & ratione conviviorum, quæ apponi videlicet debeant, & quantum à quoque bibi, & quouſque ludo utendum ſit. Caterùm longa præfatione utitur, quæ legibus hiſce authoritatem à perſona & mandato Dei parat. Inſcribitur Cronoſolon, quòd eodem modo & apud Athenienſes olim Solon illi leges dictavit.

ΕΙΠΕ λέγω Κρονοσόλων, ἱερεὺς, καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν. ἃ μὲν τοὺς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἔπεμψα, ἄλλο βιβλίον ἐκλεξάμενος. καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμένουσι κἀκεῖνοι τοῖς νόμοις, ἢ

Hæc ait Cronoſolon ſacrificus, idemque Saturni vates, & conditor legum quæ ad feſtum pertinent. Quid pauperes facere oporteat, id alio miſſo libro illis ipſis præſcripſi. Neque dubito quin eas leges ſervent, alioqui obnoxii futuri

αὐτῶν ἕνεκα ἔστιν τοῖς ἐπιλοίποις, ἃ κ τ ἀπιθάνων μεγάλα ὠφελήσει. ὑμεῖς δ ὦ πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μὴ δ παραβήσεσθε τῶνδε τ προστεταγμένων. ὡς ὅστις ἂν ὅτῳ μὴ ποιήσῃ, ἴσω ὅτι θήσει, σὲ ἐμὲ νομοθέτην ἀμελήσων, ἀλλ εἰς τ Κρόνιον αὐτὸν, ὃς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, σὲ ὄνειρ ἐπιστὰς, ἀλλὰ πρόσω ἐρρηγορόσι συλλογὴς συγχεόμενον. ἐγὼ δ πέμπτης, ἡδὲ αὐχμὸ πλείας, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παραδεδώκασι τ λεπτῶν ποιητῶν παραδιδεγμένοι ἐπιδεικνύουσι, ἀλλὰ τὴν μ ἅρπλω εἶχε πάνυ τεθηλυμένως. τὰ δ ἄλλα, φανερὸς τέλην, κ καρτερὸς, κ βαπλικῶς ἐσκεύασο. μορφὴν μ τοιόσδε ὤφθη μοι. ἐγ δ εἶπε, πάνυ θαυμάσια, καὶ ταῦτα προθυμεῖσθ ὑμῖν ἄξια. ἰδὼν γὰρ με ἀνθρωπον, ἐπὶ σωτηρίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τ λύπης τῆς ἐμοί, κ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, ἃ κ τὴν ὥραν μονοχίτων. κ γὰρ κρύος, καὶ βορρᾶς πολὺς, κ κρύσταλλοι, καὶ χιὼν· ἐγὼ δ ἥκιστα ἐπεφοβούμην τοῦτ αὐτό. ἀλλ ὅτι ἐς ἑορτὴν πάνυ πλησιάζοιμι, ἐώρων τὰς μ ἄλλας, παρασκευαζομένας, ὅπως θύσουσι, καὶ δώρησονται, ἐμαυτῷ δ ἀ πάνυ ἑορτάζειν ἔμελε. καὶ δὴ προσελθὼν ὄπισθεν, κ δ ὡτὸς μου λαβόμενος, κ λαφυσέως, ὥσπερ μοι προσεικάζειν εἴωθε, τί τοῦτο ἔφη ὦ Κρονοσόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; ἀ γὰρ ἄξιος ἔφλω ὦ δέσποτα, ὅταν καλοφώτας μ, καὶ μιαρὰς ἀνθρώπους περιπλατύνῃς, καὶ μόνους τρυφᾶν ὁρῶ, αὐτὸς δ ἐ ἄλλοις συνοῦσι τ πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ, καὶ ἀμηχανίᾳ συνέσομεν; ἀλλ ἀδὲ σὺ ὦ

pœnis, quæ gravissimæ decernunt in eos, qui minùs parueris. Vos autem divites videte ne hæc mandata prætergrediamini, neque negligatis. Nam qui secus fecerit, is sciat se non me neglecturum legislatorem, sed potius Saturnum, qui me condendis festi sui legibus delegit: haud illa quidem in somnio visus, sed super cum vigilante palàm congressus. Erat autem neque compedibus vinctus, neque situ obsitus, qualem eum pictores fingunt, exemplar à deliris poëtis mutuati: verùm falcem quidem tenebat præacutam: cætera verò, hilaris erat, & validus, regioque apparatu. Atque hæc quidem specie mihi visus est: quæ autem dixit planè divina sunt, & in his hæc digna quæ vobis prius exponam. Nam ubi me vidit animo mœstum inambulantem, mox intellexit, quippe Deus, quænam esset molestiæ causa, videlicet graviter me ferre paupertatem, ut qui non pro temporis ratione unicam vestem haberem, cùm jam esset gelu, multusque flaret boreas, glacies ac nix esset, advérsus quæ minimè munitus eram. Quinetiam quòd festo proximè instante, reliquos viderem apparantes, quæ ad victimas, quæque ad convivia requirebantur, mihi verò ipsi res non admodum ad festum instructas esse. Iam à tergo accedens, aureque prehensa, & vellicata, qua specie se mihi solet ostendere, quid istud sibi vult, inquit, Cronosolon? videre mihi solicitus. Annon æquum, inquam, here, cùm impios ac sceleſtos homines opibus superfluere, & solos deliciis frui videam: ipse verò, mecumque plures alii docti, cum inopia, summaque rerum penuria degamus? At tu here,

non

δ' ἀπορᾷς, φίλεις παῦσαι παῖσαι, ἢ μεθεκνομῆσαι ὡς τὸ ἰσόμοιρον; πρὸ μὲν ἄλλα ἴφη ἑ ῥᾴδιον ἀμάσσειν, ἃ πόσα ἀπὸ Κλωθοῦς, καὶ τᾶ ἄλλων Μοιρᾶν πάρκιπ. ἃ δ' ἐσι τᾶ ἑορτᾶς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὼ παιδίαι. ἢ ἦ ἐπανόρθωσις, ἤδε ἔσω. ἴδι ὦ Κρονοσόλων, ἢ γράψον μοι νόμως πινάς, ἃ χρὴ πράσσειν ἀπὸ τᾶ ἑορτᾶ, ὡς μὴ καθ' αὑτὰς οἱ πλέονοι ἑορτάζοιεν, κἀνανοῖεν ἦ ὑμῖν τᾶ ἀγαθᾶν. ἀλλ' ἔσω οἶδα ἔφιν. ἐγὼ δ' οὐ διδάξομαί σε. κἄπα δεξάμενος ἐδίδασκεν. εἶπα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, ἢ εἶπ' αὐτὸς ἔφη, ἅπερ ἢν μὴ τὰτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὼν ἄρπαν ταύτων ὀξέαν φορέω. ἢ γαλεοῦν ἀνέλω, τᾶ μὲν πατέρα, σὺν μίαν πεπυκνὰς, τᾶ δ' ἀρχὰν, τὰς ἦ πλησίας μὴ κίνδυνζον, ἐπόσοι ἂν δρωμήσωσιν, ὡς ἀγιέροιεν τᾶ μητρὶ σὺν αὐλοῖς, ἢ κυμβάλοις, βάκκηλοι γὰρ ὄμβροι. ταῦτα ἠπείλησεν. ὥστε καλῶς ἔχ' ὑμῖν μὴ δρᾶσαίεν τὰς ἡσμάς. Νόμοι πᾶσιν. Μηδὲν μηδὲν, μήτε ἀγορᾶον, μήτε ἴδιον πράσσειν ἐν τᾶς ἑορτᾶς, ἢ ὅσα ἐς παιδιὰν, καὶ τύφην, ἢ γυμνήσιον. ὀψοποιοὶ μόνοι, ἢ μαγειρεύοισι, ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσόμοιρα πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, ἢ ἐλευθέροις, ἢ πένησι, ἢ πλουσίοις. ἀρχίζεσθαι, ἢ ἀγανακτεῖν, ἢ ἀπειλεῖν, μηδενὶ ἐξέστω. λογισμὸς δ' ἐπιμελήσθω Κρονίοις λαμβάνειν, μὴ ἦ τύτο ἐξέστω. μηδεὶς τ' ἄρχοντ', ἢ τὼν ἐσθῆτα ἐξεζάζέτω, μὴ ἦ ἀναχωρείτω ἐν τᾶ ἑορτᾶ. μὴ ἦ γυμναζέσθω Κρονίοις, μὴ ἦ λόγως ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ πινες ἀσεβεῖοι, ἢ φαυλροὶ, σκῶμμα, καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες. Νόμοι δ' ὁ σὺ-

non vis finem his rebus imponere, & ad æqualitatem revocare? Tum ille, cætera quidem, inquit, mutare haud facile, quæ vobis à Clothone, reliquisque Parcis accidunt. Porrò paupertatis malum vobis corrigam, quatenus quidem ad festum attinet. Sit autem hæc corrigendi ratio. Abi Cronosolon, ac mihi leges aliquot conscribito, ostendens quid observandum sit in festo, uti ne divites inter se festum celebrent, sed vobis sua bona impertiant. At inquam, leges conscribere nescio. Quin ego, inquit, docebo te: tum docere me cœpit. Deinde cum cuncta perdidicissem: Et illud, inquit, iis dicito, quòd nisi hæc faciant, ego falcem hanc acutam frustra circumfero. Alioqui ridiculus sim, si cùm patrem Cœlum execuerim, non item castrato divites istos, quicunque leges meas violaverint, ut jam evirati, Cybeli matri sese, adjungant, cum tibiis, ac cymbalis. Hæc ille minabatur. Quare rectè facietis si leges non transgrediamini. Lex prima. Nequis quid intra festi tempus agito, neque publicum, neque privatum, nisi quæ ad lusum, ad voluptatem, animique oblectationem pertinebunt. Opsoniorum, & bellariorum artifices in opere soli sunto. Æqualitas omnibus esto, servis, liberis, pauperibus, divitibus. Irasci, indignari, minari liceat nemini. Rationem exigere ab iis qui res curant Saturnalitias, ne id quidem fas esto. Nequis argentum, vestem-ve expendito, ne-ve inscribito solemnitatis tempore; nequis exerceatur, nequis orationes habeto, aut recitato, nisi si quæ sunt urbanæ, lepidæque quæ dicacitatem resipiant, & jocum. Lex secunda.

ροι. Πρὸ πολλῶν τ ἱερτῆς, οἱ πλέ-
σιοι, γραφόντων μ ἐς πινάκιον ἑ-
κάστ τ φίλων τὰ ὀνόματα, ἐχόντων ὃ
ε δρύμελιον ἕτοιμον, ὅσον τ κατ'
ἔτ@ πρσπόντων, τὸ δέκατον. κὴ
ἐσθῆτα τ ὅσης τὴν ἑορτὴν,
κὴ ὅση παχυτέρα, ἢ κθ' αὑτὰς
κθαρσικήν. κὴ τ δρύμηλον, ὅτε
ὀλίγα. πανύτα μ, πρσχαιρα ἔσ-
τω δ πρσ τ ἱερτῆς, κὠλάρσιον μὴν
τ ἐξιφερίσθω, κ ὑπ' αὐτῶν ἐξε-
λαυνέσθω σὺν τ οἰκίας μικρολογίαν,
κὴ φιλαργυρίαν, κ φιλοκερδίαν,
κ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σιώσικα τοῖς
πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὰν δ κθαρ-
χὴν τὴν οἰκίαν ἐξιρχάσωντες, θυ-
όντων Διὶ πλυτοδότῃ, κὴ Ἑρμῇ δώ-
τορι, κ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ.
εἶτα πρὶ δείλην ὀψίαν, ἀναμιγνυ-
σκέσθω μ σφὶν τὸ φιλικὸν σκεῦος
πινάκιον. καθεστήκαντες δ αὐτοὶ κθ'
ἑξίαν ἑκάστῳ πρὶ ἥλιον δῦναι, πεμ-
πόντων τοὺς φίλους. οἱδὲ ἀπομοί-
ζοντες, μὴ πλείους τελῶν, ἢ τετ-
τάρων, οἱ πιστάτῃσι τ οἰκιτῶν,
ἤδη πρεσβύται. ἐγκραψάσθω δ ἐς
γραμμάριον ὅ, τι τὸ πεμπόμενον,
κὴ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφότεροι ὑπο-
πλάσουσιν τὰς ἀλλαγμοίζοντας. αὐτοὶ
δ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκασ@
πιόντες, ἀπαγέχοντων. ἀπαιτείτω
δ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδυ-
μένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω.
ἄξιον γὰ δημιελέτας εἶναι. τὰ ἐπὶ
τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετελά-
σθω, κ ὀλίγιστα ἔστω. ἀπαχθὲς δ
μηδεὶς μηδὲν σωιπιστελλέτω, μὴ δ
ἐπαινείτω τὸ πεμπόμενον. πλεί-
σι@ πλείσιν μηδὲν πεμπέτω, μὴ δ
ἑστάτω Κρονίοις ὁ πλείσι@ τ
ἰσόπμον. τ εἰς τὸ πεμφθῆναι πρσ-
χαιρελθέντων, φυλαττέσθω μηδὲν.
μὴ δ μειζόνοια εἰσίτω ἐπὶ τὴν δωρεὰν.

Multò ante festum divites singulorum amicorum nomina in tabella scribunto. Porrò pecuniam paratam habento ad decimam partem annuorum fructuum: præterea quicquid illis supersit vestium, & quicquid est cultioris cultus, quam ut ipsis conveniat: & vasorum argenteorum non modicam vim. Hæc quidem in promptu sunto. Cæterùm ante solennitatem porcellus circumagitor, atque ex ædibus ejiciuntor sordes, avaritia, & quæstus, & siquæ id genus alia sunt plerisque divitum domesticæ. Deinde ubi domum perpurgarint, tum rem divinam faciunto Iovi divitiarum largitori, Mercurio munifico, & Apollini magna donanti. Deinde circa vesperam, tabulam illam, amicorum nomina tenentem legunto. Destributis autem pro cujusque dignitate muneribus, ante solis occasum amicis mittunto: & qui deferant, non plures tribus, quatuor-vè sunto atque hi certissima fide famuli, & jam natu grandes. In literis autem ascribatur quid & quantum mittatur, ne utrisque suspecti sint, qui deferunt. Atque ipsi ministri, unico quisque calice epoto domum recurrunto, neque præterea quicquam ab iis postulanto. Doctis omnia dupla mittuntor: æquum enim est ut geminam accipiant portionem. De muneribus, quàm modestissima simul, & paucissima verba sunto: neque grave quicquam in literis quispiam ascribito, nec quæ mittuntur, laudato. Diviti dives ne quid mittito: neque locuples Saturnalibus æquali sorte quicquam convivio accipito. Ne quid eorum quæ in hoc deprompta fuerint, ut mittantur, servanto; Ne cui muneris pœnitentiam ibi-

to.

τ τες πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἡμιεργ κρπέρη, ἀπολαμβανέτω εἰκεινα. Δεδανόντων ὃ οἱ πλησίοις ἢ χρέα ὑπὸ τ φίλων τ πενήτων, κρὶ τὸ οἰκοικιον, οἱ πνες ἂν ἢ τῦτο ὀφείλοντες, κρλαβαλεῖν μὴ ἔχωσι. κ ὅλως, πρὸ πολλῦ μελέτω αὐτοῖς ἐς δέκω, ὅτω μάλιστα δέονται. ἀπέτω ὃ ἢ τ λαμβανόντων μεμψιμοιρία. κ τὸ πεμφθὲν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκείτω. οἶνε ἀμφορεὺς, ἢ λαγως, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίοις δῶρον μὴ δοκείτω. μη ὃ πς Κρονικὰς δωρειὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀνθπεμπέτω ὃ ὁ πένης τῷ πλησίω, ὁ μ πεπαιδαρμέν, βιβλίον τ παλαιῶν, εἴ τ εὔφημον, κρὶ συμποτικὸν ᾖ, ἢ αὐτὸ σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνηται. κρὶ τῦτο λαμβανέτω ὁ πλησίον πάνυ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. κρὶ λαβὼν, ἀναγινωσκέτω δίχης. ἢν ὃ λάθητε, ἢ ἀποῤῥίψῃ, ἵνα τῇ τ ὥρπης ἀπειλῇ ἴσχνος ὢν, κἂν πέμψῃ ὅσε χρῆν. οἱ ὃ ἄλλοι, οἱ ῥῷμ, στφάνες. οἱδὲ, λιβανωτὸν χόνδρες πεμπόντων. ἢν ὃ πένης, ἰσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν ὑπὲρ τὴν δυνάμιν πέμψῃ πλησίον, τὸ μ πεμφθὲν, ἔσω δημόσιον. κ καθαπρχέτω. ἐμβαλέσθω εἰς τ θησαυρὸν ὁ Κρόνος. οἱ δὲ πένης, εἰς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς ὑφέξ. ὁ πλησίον λαμβανέτω τῇ νέᾳ ἡμέρᾳ εἰς τὰς χεῖρας, ὧν ἐλάττονες διακοσίων, κ πεντήκοντα. Νόμοι συμποσιακοί. Λύειν μ ὀπίσω τὸ ἱμάτιον ἐξόν ἐστιν ᾧ. τὰ ὃ ὧν ὁ λυτρῶν, κρῦμα, κρὶ πεσσοὶ ἔσωσαν. καλακεύθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστ. ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον σωπλείτω εἰς τὸν νοῦν μήν. οἶνε ὃ αὐτὸ πίνειν ἀπαγέτω. μηδὲ ἔσω πρόφασις τῇ πλησίον, ἢ στομάχε, ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς

to. Siquis anno superiore peregrè fuit, eaque causa munus non accepit, & illa accipito. Pro tenuibus amicis divites etiam debita solvunto, atque etiam conductarum ædium pretium siqui debent, neque sunt solvendo. In summa multò antè illis esto curæ ut cognoscant qua re maximè sit opus. Porrò qui accipiunt, ne de missis donis, ut exiguis querunto: & quicquid mittetur qualecunque fuerit, id magni ducunto. Vini amphora, aut lepus, aut pinguis avis, inter Saturnalitia munera ne habentor. Neque Saturnalia dona in risum vertunto. Pauper diviti vicissim mittito: si doctus est, veterem aliquem libellum, aut siquid ipse conscripsit quod fausti sit ominis, aut conviviis accommodum, qualecunque potuerit: atque id dives læto admodum, hilarique vultu accipito, acceptum protinus legito. Quòd si recusarit, rejecerit-ve, sciat sese iis quæ de falce minatus sum, obnoxium esse, etiamsi miserit quicquid mittendum erat. Alii autem coronas, alii thuris frustula mittunto. Quòd si pauper vestem, vel aurum, vel argentum supra facultatem diviti miserit, id quidem quod missum fuerit, publicum esto, venditum in Saturni thesaurum infertor. Ipse verò pauper postridie plagas à divite, manibus ferulæ suppositis, non pauciores quinquaginta supra ducentas accipito, Leges convivales. Lavandum est ubi linea sex erit pedum. Ante balneum, nucibus ac talis lusitandum. Vbicunque casus cuique locum dederit, ibi accumbito. Dignitas, aut genus, aut divitiæ parum momenti habento, ut priùs alicui ministretur. Eodem de vino omnes bibunto. Nec diviti prætextus esto, vel stomachi, vel capitis

μόνον δ' αὐτῷ πίνειν ἔ κρείττονος. μηδεὶς κριθῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν. οἱ ἀφικνούμενοι, ὡς ἐς χάος μηδενὶ μηδὲν. ἀλλὰ μὴ ἢ βεβοωπότωσαν, μὴ ἢ ἀφαπαπίτωσαν, ἵς' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσου χρὴ λαμφέρειν. μὴ ἢ τῷ μὲ, μεγάλα, τῷ ἢ, κυμιδῆ μικρὰ ἀφαλήσθω. μὴ ἢ τῷ μὲ, ὁ μηρός. τῷ ἢ, ἡ γνάθος συὸς, ἀλλ' ἴσα ἐπὶ πᾶσιν. οἰνοχόος, ὀξὺ διδορκὼς τὸ βλέμμα ἐς ἕκαστον, καὶ ἑλαφρὸν ἐς τὸ διακόσιμον. καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακούστω. καὶ κύλικες πάντοθεν. καὶ ἐξέστω παρέχειν ὧν τις ἐθέλῃ, φιλοτησίαν. πάντες πᾶσι συμπινέτωσαν, ὧν ἐθέλωσι, συμπίνοντες ἔ πλησίον. μὴ ἢ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἢν τις μὴ δύνηται εἰς τὸ συμπόσιον. μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν, αὐτοὺς ἄγειν ἀρὰ μαινομένους. ἐξέστω ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος. καὶ μέτριον ἔστω τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι, πεπιδύτωσαν ἐπὶ κεφάλαι. ἢν τις ἐπ' ὀρχηστρίῳ πεπιδύσῃ, ἄσπερ εἰς τὸν ὑστεραῖον ἔστω. καὶ μέμφεσθω, καὶ ἀπίτω ἔκφορος, ὁπόταν βάλῃ. ἐπὰν ἢ τὰς οἰκίσκας ὁ πλησίον δύνχῃ, ἀφικνούσθων ἐ οἱ φίλοι καὶ αὐτοί. τὰς νόμας τύτας ἕκαστον ἔ πλησίον ἐγγράψαντα εἰς χαλκῆν σήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ ἔ αὐλῆς, καὶ ἀναγινώσκειν. καὶ εἰδέναι ἐὰν ὅτι ἔς' ἂν αὖτη ἡ σήλη μένῃ, ἔτε λιμὸς, ἔτε λοιμὸς, ἔτε πυρκαϊὰ, ἔτε ἄλλο χαλεπὸν οὐδὲν ἔσται ἐς τὸν οἰκίσκον αὐτοῖς. ἢν δέ ποτε, ὅταξ μὴ γένοιτο, καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον, οἷα πείσον.

pitis dolor, ut ideo de meliore bibat. Carnium omnibus æqua portio. Miniſtri ne cui quid avore danto. At neque contendant, neque præmittunto, donec ipſis viſum fuerit, quæ tollenda erunt. Neque huic magna, illi pereexigua apponuntor. Neque huic coxa, illi maxilla ſuis apponatur, ſed in omnibus æqualitas eſto. Pocillator acutis oculis unumquemque obſervato, minùs tamen herum. Acutum etiam exaudito. Calices omnis generis ſunto. Ad potandum invitare ſiquis voluerit, jus eſto. Omnes omnibus præbibunto, ſi libeat, diviti præbibentes. Neque quiquam bibere compellitor, qui non valeat ad comporationem. Ne liceat ipſis neque ſaltatorem, neque citharœdum inducere tyronem. Liceat ei qui voluerit, uti dicteriis. Et modus eſto, ut ne ſint moleſta. Poſtremò pro nucibus talis ludunto. Siquis pro pecunia talis luſerit, in poſterum uſque diem jejunato. Et maneto, & abito quiſque quum voluerit. Porrò quum dives famulos ſuos convivio accipiet, tum amici quoque unà cum ipſo miniſtranto. Leges hæſce ſinguli diviter, æreæ columnæ inſcriptas in aulæ meditullio habento, & legunto. Atque id quidem ſciendum eſt, quoad ea columna manebit, neque fames, neque peſtilentia, neque incendium, neque quicquam aliud moleſtum, in illorum ædes ingredietur. Quòd ſiquando, quod abſit, tollatur, abominanda ſunt, quæ illis accident.

EPI-

ΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

EPISTOLÆ SATVRNALES. EGO SATVRNO SALVTEM.

ARGVMENTVM.

In hac Epistola de instituenda æqualitate agitur. Nam pauper quispiam petit à Saturno, ut cum divitibus agat, quò depositis in medium opibus, ex æquo se quoque frui patiantur, aut certus utique vestes & pecunias, cæteraque ad festum peragendum pauperibus mittant. Primùm quia absurdum & inconveniens sit, ita inæqualiter agere: deinde quòd contra vetus exemplum, quo Saturni temporibus omnia æqualia fuisse perhibeantur: addita etiam collatione divitum, & hypotyposi quadam morum ac vitæ illorum. Postremò comminantur se omnia mala illis imprecaturos esse, nisi hæc quæ petunt, fiant.

Ἐγεγράφειν μὲ ἤδη σοι πρότερον, δηλῶν ὡς οὐκ εἴην ἐν εὐδοκίμει, μήτε ἀμφίβολον εἶναί με ἱερατῆς, ἡνίκα ἐμνήσθην, ὅτι ἐν τῷ παρόντι εἶναι, τὰς μὲν, ἡμῶν, ὑπερπλουτῶν, τὰς δὲ πλουσίων, ἐν τοιαύτοις ἂν ἔχοιεν τοῖς παρεστῶσι. τὰς δὲ, λιμῷ ἀφθείρεσθαι. νῦν τοίνυν, Κρονίων σωστῶν. ἐπὶ δὲ μοι τότε δοκεῖ ἀνεπιτήδειος, ἡγησάμενος δεῖν αὖθις ἀναμνῆσαί σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε ἀφεῖναι Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι κομίζειν, ἔπειτα πανδήμει ἑορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἡ κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί. μᾶλλον δὲ καὶ πρότερον ἔτι ἔγραψά σοι περὶ τούτων, δηλῶν ὡς οὐκ εἴην ἐν εὐδοκίμει, μήτε ἀμφίβολον εἶναί με ἱερατῆς, ἡνίκα ἐμνήσθην, ὅτι ἐν τῷ παρόντι εἶναι, τὰς μὲν, ἡμῶν, ὑπερπλουτῶν, τὰς δὲ πλουσίων, ἐν τοιαύτοις ἂν ἔχοιεν τοῖς παρεστῶσι. τὰς δὲ, λιμῷ ἀφθείρεσθαι. νῦν τοίνυν, Κρονίων σωστῶν. ἐπὶ δὲ μοι τότε δοκεῖ ἀνεπιτήδειος, ἡγησάμενος δεῖν αὖθις ἀναμνῆσαί σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε ἀφεῖναι Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι κομίζειν, ἔπειτα πανδήμει ἑορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἡ κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί. μᾶλλον δὲ καὶ πρότερον ἔτι ἔγραψά σοι περὶ τούτων, δηλῶν ὡς οὐκ εἴην ἐν εὐδοκίμει, μήτε ἀμφίβολον εἶναί με ἱερατῆς, ἡνίκα ἐμνήσθην, ὅτι ἐν τῷ παρόντι εἶναι, τὰς μὲν, ἡμῶν, ὑπερπλουτῶν, τὰς δὲ πλουσίων, ἐν τοιαύτοις ἂν ἔχοιεν τοῖς παρεστῶσι. τὰς δὲ, λιμῷ ἀφθείρεσθαι. νῦν τοίνυν, Κρονίων σωστῶν. ἐπὶ δὲ μοι τότε δοκεῖ ἀνεπιτήδειος, ἡγησάμενος δεῖν αὖθις ἀναμνῆσαί σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε ἀφεῖναι Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι κομίζειν, ἔπειτα πανδήμει ἑορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἡ κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί. μᾶλλον

Equidem & antea tibi scripsi, significans quonam in statu essem, & quòd ob inopiam periclitarer, solus expers esse solennitatis quam indixisti: hæc præterea addito, nam memini, iniquissimum esse si nostrûm alii, opibus ac delicijs superfluerent, nihil de suis facultatibus impertientes pauperioribus: alij fame perirent, idque instantibus Saturnalibus. Quoniam autẽ nihil tum literis meis respondisti, te denuo iisdem de rebus commonefaciendum duxi. Tuum erat Saturne, [1] sublata hac rerum inæqualitate, bonisque in medio depositis, postea celebrandum festum indicere. Sed uti nunc res habent, [2] formica est camelus, ut proverbio di-

1 *Sublata inæqualitate*] Spectavit hanc æquationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. lib. 3. offic. *Cogn.*

2 *Formica Camelus*] Dicitur hoc proverbium de vehementer inæqualibus. *Idem.*

1 E'mi-

λον ὁ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐνόησον, ἅτερφ μὲ τῶν ποδῶν, ἐφ' ὑψηλῷ βεβηκότα, οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται. ὁδὶ ἕτερος, ἀνυπόδητος ἔσω. εἰ τοίνυν βαδίζοι ἅτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἄρθι μὲν, ὑψηλῷ, ἄρθι δ', ταπεινῷ ἡγεῖσθαι, καθ' ὁπότερον ἂν ποδὸς τρέπαιτο; τοιοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἄτιστον. καὶ οἱ μὲν, ὑποδησάμενοι, ἐμβάζουσι, τῇ τύχῃ χορηγούσῃ, εὐτραγῳδοῦσιν ἡμῖν. οἱ πολλοὶ δὲ, πεζῇ, καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, διαπάμενοι ἂν εὐ ἴσθι μὴ χαίρειν αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ ἀφθόνως εἴ τις καὶ ἡμῖν ἐπιτρέψειεν ὑποδήσασθαι ἐκείνοις. καίτοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιὸν, ἦ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σὺ ἔπι μοναρχῶν. ἀλλ' ἡμῖν γῆ, ἄσπορος, καὶ ἀνέργαστος ἔφυεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἕτοιμον ἐκφέρουσα ἐς ἦθος. πολλαχοῦ δὲ, οἰνου, οἶδα, γάλακτος εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλιτος ἔρρεον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους. χρυσοῦς εἶναι. πενίαν δὲ, μὴ δὲ τοῦτο παροξύνασθαι αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ, αὐτοὶ μὲν, οὐδὲ μολιβδοῦν ἂν εἰκότως δεχοίμεθ', ἀλλ' εἴ τι καὶ τούτου ἀλυμότερον. ἡ τροφὴ δὲ, μὴ πόνων τοῖς πλείοσιν. ἡ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ ὡς τὸ τυχὸν, πολλὰ τοιαῦτα. ὧν γὰρ ἡμῖν τοῖς πένησι, καὶ ἥτιον ἂν εὐ ἴσθι ἡνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τὰς πλησίας ἐωρῶμεν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ σωνόντας. οἱ τοσοῦτον μὲ χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλείσαντες, ἴσθι ὅτι ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ σωμοικίας, καὶ ἀγροὺς, πάμπολλα δὲ τούτων ἐκάστου κεκτημένοι, οὐχ ὅπως ἂ μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσ-

dicunt. Quin magis tragicum hístrionem animo concipe, altero pede alto cothurno inuncto, qualia sunt tragica calceamenta, altero verò sit incalceatus. Is ad hunc modũ instructus ingrediatur vides necessariò futurum, ut nunc excelsus sit, nunc humilis, prout alterutrum pedem promouerit? Tanta est in rebus humanis inæqualitas. Alii subligatis cothurnis adornante fortuna tragœdiis in nos agunt. Contra magna pars pedibus & humi ingredimur, cum possimus, scias velim, nihilo deteriùs illis fabulam agere, & ingredi, siquis nos ad eundem illis modum adornarit. Atqui ex poëtis audio, nihil harum rerum inter homines fuisse olim, quum *tu solus adhuc* imperares. Verùm *tellus* sementis & aratri expers bona progignebat, cœnam, vel ad satietatem usque unicuique paratam. Fluvii alii vino, alii lacte, erant & qui melle manabant. Quodque est omnium *maximum*, ajunt illos ipsos *homines aureos fuisse*: paupertatem autem omnino ab *ipsis* abfuisse. Nos autem ipsi ne plumbum quidem meritò videamur: sed siquid eo est vilius: ut quorum plerisque victus labore quæritur: passim est paupertas, egestas, ac desperatio, & illud, hei mihi! Item, unde inveniam: & ô fortunam! multaque id genus, nempe apud nos pauperes. Quanquam his de rebus leviùs diiudicaremur, nisi divites conspicerem tanta fruentes felicitate: qui quidem cùm tantum auri, tantum argenti conditum habeant, tantum vestium possideant, tot mancipia, tot currus, familias, agros, & harum rerum omnium magnam vim teneant, tamen adeò nobis nihil unquam de his rebus

βλέπειν τὰς πολλὰς ἀξιῶσι. ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνίγει ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα. τὸ μὲν, ἐφ' ἁλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς συντυφᾶν ἐρυσιπέλατος, καὶ τὸν σωθέντα δεδιαιμονιζόμενον, ἀεὶ ἑορτάζοντα. ἐμὲ γὰρ, ἢ τοὺς ὁμοίους, ἀνειροπολεῖν, εἰ πολὺ ὀβολοὶ πέσασιν ἡμῖν, ὡς ἔχειν ἄρτον γᾶν, ἢ ἁλφίτων ἐμπεπλησθῆναι καθεύδειν, κέρδαναι, ἢ ὑμᾶν, ἢ κρέμμυον ἐπιτρώγοντας. ἢ τοίνυν ταῦτα ὦ Κρόνε, ἀπάτειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδαίσιον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτοὺς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ κἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίῳ χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασπείσασι. ἀπὸ γὰρ ἱμαλίων, ὅσα καὶ ὑπὸ σητῶν ἀφεθωμένα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε. ταῦτα γὰρ πάντως ἀποκλύσματα, καὶ ὑπὸ δὲ χρόνου ἀφθαρησόμενα, ἡμῖν δὲ ἂν ἀφελοῖς μᾶλλον, ἢ σὺ ταῖς κοίλαις, καὶ κίσταις, ὁρῶν πολλὰ κατασαπέντα. καὶ μὲν δὴ καὶ διπλίζειν ἔκαστον, ἄρα μὴ, πόσασας, ἄρα γ', πίνειν τὸν πίνοντα ἀναλαμβάνουσας. μὴ μέντοι ἐς τὸ νῦν τρόπον τὸ δεῖπνον, ἀλλ' ἐς τὸ δημοκρατικώτερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας. καὶ μὴ τὰ μὲν, ἐμφορείας τὰ ὄψα, καὶ τὰ οἰκέτια τραπεζοῦν ἐᾶσθαι, ἐς ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐδίαν. ἐφ' ἡμᾶς γ' ἐλθόντα, ἵνα ἀναπαησόμενον ὡς ἐπιεάλοιμι τὴν χύτραν, ἀναμείνας, δείξασα μόνον τὸν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐπὶ δ' πλακοῦντος τὸ λοιπὸν, μηδὲ ἐπομειδιάντων συός, λαγανικῶν, τῷ μὲν διαστόμῳ ἀναλίσκοντα τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς γ' ἄλλοις, ὀστᾶ φέρειν ἐγκεκαλυμμένα. ἀφειπὼν γ' ἐς τοῖς οἰνοχόοις μὴ ἀφεμί-

rebus impertiunt, ut plebejos homines, ne aspectu quidem dignentur. Hæc nos potissimùm enecant Saturne: & rem intolerabilem putamus, hunc in purpura accumbentem, tantis opùm deliciis affluere ructantem: & ab amicis beatum prædicari, semperque diem festum agitare. Me autem meique similes somniare, ficunde quatuor oboli contingant, quò videlicet pane, polenta-ve expleti dormire queamus, nasturtium, aut porrum, cepasve, alliumve opsonii vice arrodentes. Aut hæc igitur, Saturne, ad æquabilitatem vitæ mutes, corrigasque necesse est: aut quod est postremum, illis ipsis interdicas divitibus, ne soli bonis fruantur, verùm è modiis auri tam multis, vel heminam in omnes nos dispergant. Porrò ex vestibus, siquas à tineis jam exesas, citra suum incommodum dare possint: malint quidem hæc prorsus, vetustate, situque peritura nobis dare qui induamur, quàm sinere ut in cubilibus ac scriniis multa carie putrescant. Præterea ut cœnent singuli, nunc quaternis, nunc quinis pauperibus ad convivium adhibitis. Non quidem quo pacto nunc agitantur convivia: verùm populariùs, ut omnium æqua sit portio: neque ut hic opsoniis ingurgitet se, famulo interim stante, & operiente, donec herus comedere non queat amplius. Cæterùm ubi ad nos venerit, cùm vix etiam parati simus admovere manum: protinus ad alios transferatur, patina tantùm ostensa, vel siquid de placenta reliquum est. Neque illatum aprum ita partiatur, ut domino totum dimidium apponat, unà cum capite, reliquis ossa tecta ferat. Vtque præmoneantur pincernæ, ne contentur donec unus-

νειν, ὃς ἀνεπαΐκις αὐτήσῃ πιεῖν ὑμῶν ἑκάστοις. ἀλλὰ ἰὼ ἅπαξ πελάσῃ, αὐλικῶς ἰσχάσας, καὶ ἀναδῆναι, μεγαλώλυκα εἰμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότῃ. καὶ τὸ οἶνον ὃν αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις, ἕνα δὲ τὸ αὐτὸν εἶναι. ἢ πῶς γὰρ μεμεράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸ μὲ, ἀνδρομέδα μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ δὲ γλαύκης ἀμφιέννυσθαι τὸν μαστέρα; ἰὼ ταῦτα ἐπανορθώσῃς, καὶ μεζοκρεμήσῃς ὦ Κρόνε, βίον μὲ τὸ βίου, ἑορτὴν ὃν τὴν ἑορτὴν ἔσῃ πεποιηκώς. εἰ δὲ μὴ, ὀκτίνοι μὲ, ἑορτάζόντων. ἡμεῖς δὲ, καθεδούμεθα, δύχμηνοι, ἐπειδὰν λουσάμενοι ἥκωσι, τὰ παῖδα μὲ αὐτοῖς ἀναπτέψασθαι τὰ ἀμφορέα, καπάξαι. τὰ μάγειρον δὲ, τὰ ζωμὸν κινοῦσαι. καὶ ἐπιλαθόμενοι, τὸ πάρεχον μὲ, ἐς τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τὰ ἰχθύων. τὴν κύνα δὲ παρεστεῶσαν, τὸν τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, καὶ τὰ λαὶ τὰ ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ δὲ πλακοῦντον τὸ ἥμισυ. τὰ ὠὰ δὲ, καὶ τὰ ἔλαφον, ἐς τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρον φησὶ τὸν Ἡλίου βοῶν φησι. μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδῆσαι, φύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς. καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς παχείας, καὶ τοὺς ἀπτέρυγας ἤδη ὄσας, καὶ ἐσκυτωμένας, ἀναπταμένας, οἱ χαλᾶ ἐκ ταύτας, ὡς μὴ μόνοι ἀπολαύσειεν αὐτῶν. ὁ δὲ μάλιστα αὐτὸς ἀνιάσει, τὸ μὲ χρυσίον, μύρμηκός πινας, οἵους τὸς Ἰνδικὸς, ἀνορύττοντας ὑπὸ τὰ θησαυρῶν ὑφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημόσιον. τὸν ἐσθῆτα δὲ οἱ, ὀλιγωρίᾳ τὰ ἐπιμελητῶν, κατακιννᾶν ἀφαπτερυπᾶν ὑπὸ τὰ βελτίστων μυῶν, ὡς σταγόνος ὑγιδύλιος μηδὲν ἀφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν τὸς ὡραίους, καὶ κομήτας, ὃς Υακίνθους, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὁρίζοντας σφίσι τὸ

unusquisque nostrùm potis es bibere: nec semel jubebitur infundant, & ingentem lucernam impletum tradant, atque ipsi domino, utque & idem vinum convivis sit omnibus. Alioqui ubinam ita lex scripta fuit, aut receptus mos, ut hic vino odorato, & generoso temulentus, mihi contra nata difrumpatur alvus? Hæc si exerexeris, novarisque Saturnalia demum effeceris, ut vita veretata sit, festum verè festum. Sed minùs, illi quidem epulentur: nos autem interim sedentes precabimur, ut simul atque loti venerint, puer subversam amphoram rumpat, coquus jus adurat, & per oblivionem muriam piscium in lentem infundat, *atque canis* in domum irruens, opsoniorum artificibus alibi intentis, exta devoret universa, & placentæ dimidium: utque sus ac cervus, neque non suculæ, *inter* sese dum idem faciant, quod Homerus de Solis bobus dicit. Imò ut non serpant solùm, verùm etiam unà cum ipsis verubus in montem aufugiant: utque ipsæ etiam aves pingues jam ademptis plumis, ad coquendum paratæ avolent, ne soli illi fruantur. Quódque in primis molestum illis futurum est, ut formicæ quales Indicæ, aurum è thesauris effossum, noctu in publicum efferant: utque vestis indiligentia curatorum, ita ab optimis muribus pertoretur instar cribri, & ut à verriculo piscatorio nihil differat. Utque formosi illorum, comatique pueri, quos Hyacinthos, aut Achilles, aut Narcissos appellant, dum ipsis poculum porrigunt, subitò defi-

fucate

πυρρὸς, φαλακρὸς γίγνεσθ. ¹ ἐπιῤῥεύσης τ' κόμης. καὶ πώγωνα ἐν ὀξυῷ, οἷοί εἰσιν οἱ ταῖς κακοδιδασκάλοις αἱ Σφηνοπώγωνες. καὶ παντοῖς κρωβύλοις, πάνυ λάσιον, κόμητα σκαιντῆν. τὸ μεταξὺ δὲ, λεῖον, καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα, καὶ λείαν τινὰ δίξαίμιθ' ἂν ὦ μὴ βούλωσι τὸ ἄχαν φίλαυλον τοῦτο ἀπολιπεῖν, ἐς τὸ κοινὸν πλεῖν, ἐμοὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τ' μετρίου.

fluente coma calvi fiant: & acutam edant barbam (quales sunt in comœdiis Sphenopogones) & ad tempora hirtam valdè, valdéque pungentem, & quod interjacet lævе sit, & nudum. Hæc & his plura imprecabimur, nisi hoc nimio sui amore depositо velint in commune divites esse, nobisque modicum impertire.

1 Ἐπιῤῥεύσης τ' κόμης] Ἀποῤῥύσης τ' κόμας. Marcil.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΟΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

SATVRNVS MIHI CHARISSIMO SALVTEM.

ARGVMENTVM.

Saturnus increpat pauperem, qui à se postulet, quæ sua potestatis non sint. Sed tamen respondet, se cum divitibus hoc nomine agere velle, addita post hæc longa commonitione, qua pauperes, ut sua sorte contenti sint, hortatur: ostendens plus molestiæ & periculorum divitias quàm voluptatis secum habere.

Τί ταῦτα λαρῆς ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τ' παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναβασμὸν τ' ἀρχῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ γ', ἐπίρρω ἂν εἰη, ὃ νεὼ ἄρχοντος. θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τ' ἁπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεύς ὢν, πέπαυμαι εἰς ὢν, τοῖς παισὶ λῃστικῶς τὴν ἀρχήν. ὁ Ζεὺς γ', μάλιστα τ' τοιούτων ἐπιμελεῖται· τὰ γ' ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεπῶν, καὶ κρᾶτα, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης. καὶ τοῦτο, ὃ πλεῖον ἡμερῶν ἑπτά. ὅτι περὶ τ' μειζόνων

Heus tu quid nugas istas, & de rebus præsentibus ad me scribis, jubesque ut bonorum faciam partitionem? Quod quidem alterius munus fuerit, penes quem nunc est imperium. Etenim demiror te, si solus omnium ignoras, me qui unus sum, abdicato jampridem regno, liberis distribuisse imperium: Iovem autem maximè harum rerum curam gerere: me verò non nisi talorum, saltationis, cantionis, & ebrietatis satagere, idque septem non amplius diebus. Itaque quod attinet ad res illas majores

ἀ φῄς, ἀφιλεῖν τὸ ἄνισον, καὶ οὐ τὸ ὁμοίας ἢ πίνειν, ἢ πλουτεῖν ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν οὐ τῶν ἑορτῆς ἀδικεῖταί τις, ἢ πλεονεκτεῖται, ἐμοὶ ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπισκῶ ἢ τοῖς πλησίοις τῶν τοῦ δείπνου, καὶ ἢ χίνικος ἢ χρυσίου, καὶ τῶν ἐδητύων, ὡς ἐ ὑμῖν πέμπειν εἰς τὴν ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτὰς ποιεῖν, ὡς φατὲ, εἰμὴ τι εὔλογον οἰκεῖοι ὦσὶ ταῦτα ἔχουσι λέγειν. τὸ ἢ ὅλον, ἴσθι οἱ πένητες ὑμᾶς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ἐρῶσι δεξιζοντες ὦσὶ τὸ πλουτεῖν, εἶτα παιδοδαίμονας αὐτὰς οἴεσθε εἶναι, καὶ μόνας ἡδέως πως βιῶν τὸν βίον, ὅτι διπεῖν τε πολυτελῶς ἔστι αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνῳ ἡδέῳ, καὶ παισὶν ὡραίοις, καὶ γυναιξὶν ὁμιλεῖν, καὶ ἑδῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ ἢ πάνυ ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐστιν. εἴ τι γὰρ φρονιδίως αἱ ὦσὶ τύπτων, ἀ μικραί. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπαχθυνεῖν ἐκείνοις, μή τι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ἐξαμυθῇ, μὴ ὁ σῖτος φθειρεζήσῃ, ἢ ὁ λῃστὴς ὑφέληται τὰ σκεύασια, μὴ πισεύσῃ τοῖς συνοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα ἢ πάντα ἰδεῖ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτάς. εἰ γὰν ἠπίσασθε τὰς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν ὑμῖν φοβερὸν ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. ἐπεῖτοι οἵγε με αὐτὸν ὕστις ἂν ποτε κηρυξαιλάσας, ὡς εἰ καλὸν ὦν τὸ πλουτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφίοιμι ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαιμι ἄλλοις, καθαπὲ ἰδιωτεύοντος, καὶ ἀνέχοντα ἄλλων ταραττόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουσίοις, καὶ ἄρχουσι

jores, quas dicis, nimirum ac tollatur inæqualitas, utrum ex æquo omnes aut opibus fruident, aut egeant, Iupiter nihil operam dabit. Quòd siquis earum qui festum celebrant iniuriatur injuria, & portione fraudatur, id erit mearum partium dijudicare. Iamque scribo divitibus de cœnis, de auri hemina, de vestibus, ut vobis ad festum mittant. Iustum enim & æquum est ut ista faciant, sicuti dicitis, si quid probabile habeant, quod hæc respondeant. In summa tamen illud scitote pauperes, vos longè falli, neque rectè judicare de divitibus: siquidem illos omni ex parte beatos arbitramini, totoque vitam suavem vivere, cùm liceat ipsis opiparè cœnare, vino suavi inebriari, formosis pueris & mulieribus frui, & mollibus vestibus uti: verùm fœlicitatem istam, cujusmodi sit ignoratis. Nam hæ res non mediocribus curis ipsos distorquent, sed singulis invigilare coguntur, ne quid rerum domesticarum dispensator fraudet, aut clam suffuretur, ne vinum acescat, ne frumentum vermibus corrumpatur, ne latro tollat pocula, ne populus credat calumniatoribus, si illum dixerint affectare regnum. Atqui hæc omnia, non est millesima pars eorum, quæ istos discruciant. Si enim sciretis metus, & curas quibus distringuntur, divitias vobis omnino fugiendas existimaretis. Alioqui creditis vel meipsum usque adeò insanum, ut si præclara res esset opulentia aut regnum, depositurus hæc, aliisque cessurus fuerim, patererque ut nunc ego privatus, alieno parerem imperio? Quin potiùs cùm non essem ignarus hujusmodi malorum, quæ plurima divitibus ac regi-

ἐσθιόντων ἀνάξιον, ἀφῆκα τὸν δεῖνα, εὖ ποιῶν. καὶ γὰρ ἃ τοῦτο ἐποίησεν ἐμὲ, ὡς τὰς μῦς, συῶν, πολλακῶν τῶν ἐμφορουμένους, ὑμᾶς ὄντας, ῥᾳδίως ἂν ἐξαρτύσειε σὺν τῇ ἑορτῇ, σκέψαι ὁπόσα ἐστί. ὡς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδύ, καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκείνοις αὐτῶν· ὡς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναφέρεται τὸ πάθημα. εἶτα ὑμεῖς μὲν ἅπερ κεκρηκόσιν ἀνασαίνετ' ἂν ἐς τοῦτο ὑστεραίας, ὥσπερ ἐκείνοις τὸ μέθης, ὅτι τοῦτο τὸ ἄχαρι πλησμονῆς, δυσῳδὲς τι, καὶ κατωδυνηρὸν ἐρυγγάνουσι. οἱ δὲ, τύπτει τι ἀπολαύσει. καὶ τὸ πολὺ τὸ νυκτὸς, ἢ πνιγμὸν, ἢ γωμαξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελάδῃ σου τοναφυρίπτης, ἢ φθόλῳ, ἢ ἐπιδυμίαν, ἢ ὑδέρα, ἢ χαλεπῶς σπωμένῳ ἐξαίφνης σὲ τὸ πολλῆς τρυφῆς. ἢ πόσα ἂν αὐτῶν ῥᾳδίως δείξαι δυνάμενα, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; πόσα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτὸ πάσχειν, ἀλλὰ μὴ φορᾷδλα ἐπὶ πτώμασιν ὀχήμενον, ἐλόχρουσον μὲ τὸ ἔξω, καὶ ῥάφανον δὲ τὸ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐπλῶν συγκεκομμένα; ὑμεῖς δὲ, ἰχθύων μὲ ἄγουσι, καὶ ἀσπίδι. ποδάγρας δὲ, ἢ πελεκυμανίας, οὐκ ὀρθῶ ὅπως ἐν τούτοις ἄπειρόν ἐστε; ἢ εἴπερ κατ' ἄλλο πᾶν αἰσθάνοισθε συμβαίνοι. καίτοι ὅσῃ αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπ' ἐσθ' αὑτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα δὲ κρᾶσιν ἐοίκασι τούτων. ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοὺς ὅταν λαχάνου, καὶ θύμου ὀρεγόμενους σφίσι, ὥσπερ ὑδὲ σὺ τὸ λαχάνου, καὶ συῶν. ἐῶ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐ-

regibus adſint neceſſe eſt, imperium depoſui, idque ſapienter. Nam quod tu nunc apud me deos obteſtans deplorabas, illos apris ac placentis expleri: vos contrà naſturtium porrum-ve aut cepe per feſti tempus, opſonii loco arrodere, cujuſmodi ſit conſidera. Etenim in præſens quidem utrumque dulce eſt illis, minimeque moleſtum: at poſtea res invertitur: ſiquidem vobis non accidit, ut poſtridie ſurgatis capitis dolore gravati ob temulentiam, ut illi, neque ob immodicam ingurgitationem, graveolentem, & acrem ſpiritum ructantes. At illi hoc quoque fructus ferunt, ut quoniam magnam noctis partem vario coitu pro libidinis arbitrio tranſigunt, facilè ſibi vel tabem, vel tuſſim, vel morbum intercutem, ex intemperato voluptatum uſu colligant. Quotumquenque potes oſtendere qui non planè palleat, ac faciem cadaveroſam præ ſe ferat? quotumquemque qui cùm ad ſenectutem pervenerit, ſuis ipſius pedibus ingrediatur, ac non potiùs à quatuor bajulis geſtetur? foris quidem totus aureus, intus putris ac pannoſus, cujuſmodi ſunt tragicæ veſtes ex pannis admodum vilibus conſarcinatæ. Vos autem qui piſces non guſtatis, & inediam fertis, non videtis vos podagræ, pulmoniſque vitiorum expertes eſſe? aut ſiquid aliud aliam ob cauſam accidit. Quanquam nec illis ipſis æquè dulce eſt quotidie, ſupraque ſatietatem iſtis veſci. Quin videas eos nonnunquam ita olus, aut cepam appetere, ut tu non æquè leporem appetas, aut aprum. Alia taceo quæ illos diſcruciant, puta filius luxu-

1 Ὁ τράγος] Nota hìc τράγος pro *libidine*. Menagius.

τὰς, ἢ ὃς ἀκόλαστος, ἢ γυνὴ, ἢ οἰκέτις ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, ἢ ὡς ἀνέψιον μᾶλλον, ἢ ὡς ἡδονὴν συνών. καὶ ὅλως, πολλὰ ἴσως ἄγνοοῦντες, τὸ χρυσοῦν ὀχεῖται αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν. καὶ ἢν ἴδητέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ λάσιοις ζεύγεσι, κεχηνατε, καὶ θαυμάζειτε. εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ καταφρονεῖτε, καὶ μὴτε ἐπιστρέφεσθε ὡς τὴν ὀχουσαν ἁρμάμαξαν, μήτε μεταξὺ ἀλλήλοιν, εἰς τὸν τῆς δακτυλιδίου σμαράγδου ἀφεωράτε, καὶ τὸ ἱμάτιον διαπεφθαρμένοι, τὸ μαλακὸν ἐπαινοῦντες, ἀλλ' εἰάτε καθ' ἑαυτὰς πλουτεῖν, ἵν' ἦτε αὐτοὶ ἐφ' ἡμῖν ὄντες, ἐθέλοιτο συνδειπνεῖν, ὡς ἐπιδείξαιτο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμάρτυρος ἡ κτῆσις εἴη. τάχα τοι πλείστα εὑρήσετε ἂν, αὐτὰς ὑμῶν ἕνεκα κτωμένους. οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. πεῖσαι ὑμᾶς δυνάμενοι, εἰδὼς τὸν βίον ἑκάτερον. καὶ ἄξιον ἰσορᾶν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον ἀπαντᾶς δεῖπνος ἀπίσω καὶ βίος, κἀκείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας, πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὡσπερ ὑπισχόμην. καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

luxuriosus, uxor famem amans, aut amasius, qui necessitatis mage quàm voluptatis concumbat. Denique alia fortasse sunt, quæ vos ignorantes, tantùm aurum illorum ac purpuram videtis. Tum siquando bigas vobis vehi videatis, hiante admiratis. Quòd si illos contemneretis, negligeretisque, neque ad argenteum currum oculos intentos haberetis, neque inter colloquendum, smaragdum annulo inclusum respectaretis, neque vestes obiter contrectantes mollitiem admiraremini, sed sineretis eos esse sibi divites, procul dubio ipsi vos adirent, & ad coenam invitarent, ut lectos, mensas, & pocula vobis ostenderent: quarum rerum nulla est utilitas, si sine teste possideantur. Certè reperiretis pleraque hæc illos vestra causa parare: non quò utantur ipsi, sed uti vos admiremini. His ego vos consolor ego cui cognita est utraque vita. Convenitque ita festum agere, ut cogitetis brevi omnibus è vita migrandum, cum illis, depositis opibus, tum vobis, relicta paupertate. Sed scribam ipsis, ut sum pollicitus: certoque scio, eos meas literas non neglecturos.

SA-

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

SATVRNNS DIVITIBVS SALVTEM.

ARGVMENTVM.

Saturnus exponit divitibus quæ à pauperibus ad se scripta & postulata fuerint, admonens illos, ut benigniores erga ipsos se gerant, atque æqualitatem recipiant, argumentis à signo & consequentibus, tum commodis, si faciant, tum incommodis, si detrectent, adhibitis.

Οἱ πίνητες ἔναγχός μοι ἐπιστάλκασί μοι, αἰπάμβοι ὑμᾶς, μὴ μεζόνδοσιν σφίσιν ὧν ἔχετε. κἀγὼ τὸ μὲν ὅλον, ἠξίουν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τάγαθά, καὶ τὸ μέρος, ἔχουσιν αὐτῶν ἔχειν. δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσονομίαν κατεσκευάσθαι, καὶ μὴ τῷ μὲν, πλέον, τῷ δὲ, μηδ' ὅλως μετεῖναι τῆς ἡδονῆς. ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ μὲν τάυτην ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὰ δίκαια. ἐπεὶ δὲ τὰ παρόντα, κἀγὼ ἂν ἀδικεῖσθαι ὤομην κατὰ τὴν ἑορτὴν, εἰ ὁρῶν ἐπ' ἐμὲ καθημένους τὴν κεφαλὴν, καὶ ὑπερχόμενον γράφειν πρὸς ὑμᾶς. ἔτι δὲ ἄπορ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτεμι, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. πᾶς γὰρ φασι μιγέντες τοσούτῳ κρυεῖ, κλιμαδὶ ἐχόμενοι, σωθεῖεν ἐορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι καὶκείνης μετέχειν τῆς ἑορτῆς, σκάλλοῦν με ἀναγκάσειν ὑμᾶς ἐσθῆτας τε, ὧν ἔχετε, μεζόνων αὐτοῖς, εἰ πίνες ὦσιπαί, καὶ παχύτερας, ἢ καθ' ὑμᾶς. κἀγὼ δὲ χρυσίου ὀλίγου ἐπιστελάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα φασι ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τἀγαθῶν ἐπὶ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι σωσκαλίσασθαι ἐπὶ τὰνάπαυλαν.

Pauperes nuper ad me datis literis incusarunt vos, quòd nihil impertimini de vestris facultatibus, atque omnino postularunt, ut bona facerem omnibus communia, ut ad singulos illorum sua pars rediret. Æquum enim esse ut rerum æqualitas constituatur, ita ut neque hic copia fruatur, neque ille omnino rerum suavium inopia laboret. Ego verò respondi, hisce de rebus lovem meliùs consideraturum. Sed quod ad rem præsentem attinet, & injurias quibus se per dies festos affici putant, vidi mei officii esse sententiam ferre, sumquè pollicitus me vobis scripturum. Sunt autem quæ postulant hæc, ut mihi videtur, æqua. Nam quo pacto, inquiunt tanto frigore rigentes, & fame laborantes, præterea diem festum celebrare possemus? Quare si velim ut & ipsi sint festi participes, postularunt ut vos cogam, ut de vestris vestibus illis impertiamini, siquæ supersint pinguiores quam quæ vobis conveniant: utque auri nonnullas guttulas in ipsos destilletis. Quòd si ista feceritis, inquiunt, non erit amplius disceptatio inter vos de bonis apud Iovem. Sin minùs minitantur sese ad novam rerum partitionem pro-

δασμον, ἐπειδὰν τοῦτον δίκας ὁ Ζεὺς ἀπαιτῇ. ταῦτά ἐστιν ἃ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν λέγω τοσούτων, ἃ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. νὴ Δία ἐκ τῶν δείπνων πέρι, ὡς συμβαίνοιεν ὑμῖν. καὶ τοῦτο ἀπολαῦσαι ἐξεστι τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλείσαντας τὰς θύρας. εἰ δέ ποτε καὶ ἐκείνων τινὰς ἐσιόντων ἀφ' ἡμερῶν ἐλεήσητε, πολὺν δ' ἀφροαίνοντος ἐπὶ τοῦ ἀναβολῆς τοῦ δείπνου, ἐκ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γίνεσθαι, οἷον ὀμεῖσθαι τὸ μὴ ἐξ αὐτοῦ οἶνον συμπίνειν. Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγνώσεσθαι αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον. ὅτι μὴ μεθ' ἡμῶν ἀναστάντες, οἰχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδὲ ἐς κόρον ὅμως φασὶ πίνειν. τὰς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τὰς Ὀδυσσέως ἑταίρας, κηρὸν βεβυσμένας τὰ ὦτα. καίτοι γε ἄλλα ὅτου αἰσχρὰ ἐστι, ὥστε ἐκὼν λέγειν, ἃ περὶ τὸ νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν ἀφικνουμένων. ὑμῖν μὲν παρεστώτων ἐς ἀεὶ ὑπερημερησόντων, ἐκείνους δὲ ἀπαλλαττόντων. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικρολογεῖται, καὶ ἥκιστα ἱλαροῖς πρέπουσα. τὸ γὰρ ἥδιστον, καὶ συμποτικώτερον, ἡ ἰσομοιρία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδαίτης τοῦτο ἕνεκα ἥκειν ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν. ἀφ' ὧν δ' ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται, ἀλλὰ πιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες. ἂν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ σὺν παισὶ καὶ γυναιξὶ καὶ δούλοις ἀείμνηστος. ἄλλως τε, οἶσθ' ἂν οἰκεῖν δυνήσεσθε τὰς πόλεις, μὴ ἐχθροὺς πολλοὺς πιπτόντων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία ἀεὶ τοῦ δήμου κατηγορούντων. οἶσθ' ἂν

provocaturos, ut primùm inciter pro tribunali ſedere cœpit. Nec grave fuerit vobis invenire illis de tot bonis, quæ rectè poſſitis. Quin de cœnis quoque, ut vobiſcum cœnent, & hoc literis addi rogarunt, cum nunc valvis foribus clauſis, deliciis fruamini. Quòd ſiquando vobis viſum fuerit, & illorum quempiam non longum tempus in convivium adhibere, plus eſſe moleſtiæ in cœna, quam voluptatis, multaque illic in pauperum contumeliam fieri, velut illud, quum non eodem de vino bibunt. Dii boni, quàm illiberale, & planè dignum quod ipſis vitio vertatur, qui non ſurgant, abeantque toto convivio vobis ſolis relicto. Quanquam negant ſeſe etiam ad ſatietatem ex illo qualicunque vino bibere, quòd veſtri pincernæ aures habeant cera obturatas, haud ſecus ac Vlyſſis ſocii. Porrò reliqua uſque adeò ſunt turpia, ut pigeat commemorare, quæ de carnium partitione criminantur, deque miniſtris qui cum vobis aſſiſtant, donec ſatis ſuperque expleti fueritis, ipſos prætercurrunt, aliaque id genus ſordida permulta, minimeque viris ingenuis digna. Quare æqualitas res eſt jucundiſſima & convivio congruentiſſima. Qua de cauſa vobis æquus ille partitor in conviviis præficitur, ut æquam omnes habeant portionem. Videte igitur ne poſthac iterum vos accuſare poſſint: ſed colant & ament quum pauca hæc à vobis acceperint, quorum impenſa ne ſentiretur quidem à vobis: at illis dati in tempore muneris perpetua foret recordatio. Præterea nec remp. adminiſtrare poſſitis, ni pauperes unà vobiſcum in ea verſentur, milleque modis fœlicitatem veſtram adjuvent. Neque habituri

ἔχοιτε τὰς θαυμάζοντας ὑμῶν τὴν
πλοῦτον, ἢ μόνοι, καὶ ἰδίᾳ, καὶ
κατὰ σκότος πλουτῆτε. ἰδέτωσαν δὲ
πολλοὶ, καὶ θαυμαστάτωσαν ὑμῶν
τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας. καὶ
προπινόντων φιλοτησίας. μεταξὺ πί-
νοντες, περισκοπείτωσαν τὸ ἔκπω-
μα, καὶ τὸ βάρος ἰσώσωσι [1] αὐτοὶ
ἀλλήλοις σταθμίσαντες, καὶ τὴν ἰσορρίας τὸ
ἀκριβὲς. τὸ χρυσοῦν ὅσος, ὃς ἐπιτε-
θεῖται τῇ τέχνῃ. ὡς γὰρ τὴν χρησιν, καὶ
φιλανθρώπως ἀκούειν, καὶ δι' ὑμᾶς
νεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω φθονεῖσθε,
τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινωνικῷ,
καὶ διδόντι τὰ μετρίως; τίς δ' οὐκ
ἂν εὐξαιτο εἰς τὸ μηκιστον διαβιῶναι
αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς
δὲ νῦν ἔχετε, ἀμφοτέρων μὲν ἡ δύ-
σδαιμονία, ἐπίφθονον δὲ ὁ πλοῦτος,
ἀηδὴς δὲ ὁ βίος. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὑμᾶς
ἡδὺ οἶμαι μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς φασι, [2] καὶ τοὺς μο-
νοὺς τοὺς λύκους. καὶ σωφρόνως δίξιοῖς
ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πεπαι-
δευμένοις. οἱ πρῶτα μὲ ἡ κωφὸν, καὶ
ἄφωνον τὸ συμπόσιον εἰσῆσαν εἶναι,
ἀλλ' ὁ μύθοις συμπλοκοῖς, καὶ
σκώμμασιν ἀπεπαχθέσι, καὶ φιλο-
φρονουμένοις παιδιαῖς σωφρόνως,

bituri estisqui vestras divitias suspiciant, si soli, & privatim in tenebris eas possideatis. Videat igitur vulgus mireturque vestrum argentum, mensas, utque præbibentes ad potandum invitetis: inter bibendum undique poculum contemplentur, ac pondus expendant manu librantes: tum argenti absolutam cælaturam tum aurum quo ars decoratur. Nam præterquam quod viros bonos, & humanos vos prædicabunt, etiam ab eorum invidia liberi eritis. Quis enim invideat impertienti, dantique quod æquum est? Quis non potiùs optet, ut quàm diutissimè vivens bonis suis fruatur? Sed ut nunc res vobis habent, fœlicitas vestra teste caret, invidiosæ sunt divitiæ, & insuavis vita. Neque enim perinde juvat, opinor, siquis solus expleatur, ut & leones, & solitarios lupos facere dicunt, quàm si cum lepidis hominibus, & per omnia gratificari conantibus, convivatis. Qui primùm non sinent convivium mutum esse, & surdum: verùm consuetudine sua fabulas conviviis aptas, dicteriaque minimè molesta, variasque voluptates adferent: quibus rebus tem-

1 Αὐτοὶ διαζητοῦντες] Αὐτοὶ διαζητήσαντες. Marcil.

2 Καὶ τοὺς μονῆρες τοὺς λύκους] Censebat vir Clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse μονίτας τοὺς σύας. atque movebatur ea ratione quod lupi soleant bini incedere, at apri μονῖται dicantur, ut apud Lycophronem κάπρος μονήρης, quod confirmat Ælian. lib. 15. cap. 3. loquens de Thynnis καὶ οἱ ἀφ' αὐτῶν χωρὶς τοῦ σὺς εἰσὶ μονῖται, οἱ δὲ συνδυαζόντες ἐς εἰς τὸ χωρὶς τοῦ λύκος σωύνημεν. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Ælianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt, at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus statuit sibi μονήρη τὸ δεῖπνον κατὰ τὸν τοὺς λύκους. Imo etiam μονῖτες proprium videtur esse lupi adjunctum. Sic Antipater lib. 3 Anthol.

Μονῖτες ἐκ θαλάμοιο θοροῦν λύκος ἄσκοπον ἕδρα
Ἔκτανεν.

Hinc etiam apud Suid. μονῖτες est μονόλυκος pro priori parte stat Hesych. Contra omnes MSS. Codd. nihil mutare ausus sum. *Bourd.*

εἶαν ἡδέως διατελεῖν, φίλαι μὲν Διονύσῳ, καὶ Ἀφροδίτῃ φίλαι δὲ Χάρασιν. ἔπειτα δὲ καὶ ἄπαιδες ἐς τὴν ὑστεραίαν διηγέμενοι, ὑμῶν τῇ δεξιότητι φιλείως ἀναστρέφονται. ταῦτα πολλὰ πρὸς εὐδαιμονίαν ἡμῖν ἔχει, ἐπὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, ἀποδυόμενοι γὰρ ἔτυχον, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἡνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἁλουργίδας ἐσθῆτας, καὶ τὸ ἀγκαλίδιον τὸ μέγεθος; ἐῶ λέγειν ὡς καὶ ἐπιβουλάς, καὶ μίσος ἀφ' ὧν πένητων ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἵν' μόνοι πλουτῆτε ἐθέλητε. ἃ μὴν γὰ εὐξεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀπορρίπτα, μὴ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστῆναι τοιούτων. ἐπεὶ ὅτε ἀλλάντων γεύσεσθε, ὅτε πλακοῦντος, ἢ εἰ τι λείψανον τοῦ κυνός. ἡ φακὴ δὲ, ὑμῖν σωρηδὸν ἐστεφανωμένα ἐξέσται, καὶ ἔλαφος, ὀπτώμενοι, μεταξὺ θρασμῶν βαλοῦσιν ἐκ τοῦ ὀπταναίου εἰς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύττακος καταπέτασται, ἄπτεροι δὲ αὖται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐπετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὠραιότατοι τοῦ οἴνοχόων, φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ δὲ χρόνῳ ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατακλῇ δὲ ταῦτα τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τάδε, βαλοῦεσθε, ἃ δὲ τῇ ἑορτῇ πρέπουσα γένοιτ' ἄν, δὲ ὑμῖν ἀσφαλέσθαι. καὶ ἐπικαφίζετε πολλῷ πείναν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσμασι φίλους δ' μεμπτοὺς ἔξοντες.

tempus jucundissimè transigitur: idque gratum est Baccho, gratum Veneri, gratum quoque Gratiis. Deinde postero die dum comitem vestram referunt, benevolentiam vobis conciliant. Hæc etiam magno fuerant emenda. Nam illud à vobis scitabor, si pauperes abirent taciti, sicuti fingamus, nonne ea res vos moveret, cùm non haberetis, quibus ostentaretis purpureas vestes, comitum multitudinem, annulorum magnitudinem? Neque jam libet referre, necessariò futurum, ut pauperum insidiæ atque odia in vos oriantur, si soli deliciis frui velitis. Nam quæ minantur vobis imprecaturos sese, abominanda sunt: & absit ut ad hujusmodi imprecationes venire *cogantur*. Quandoquidem si id fiat, *neque* intestina posthac gustabilis, neque placentam, nisi siquid canis reliquum fecerit. Præterea lenticula saperdæ liquamen vobis habebit. Porrò sus & cervus inter assandum è veru in montes *a*ufugere parabunt: *tum aves pingues absque* alis fugam molientes, ad pauperes avolabunt. Et quod gravissimum est, pocillatores formosissimi repentè vobis calvi fient, idque etiam fracta amphora. Super his rebus consulite, quæ & festo sint digna, & vobis quàm maximè tuta. Atque illis paupertatis onus sublevate: exiguo vectigali, amicos illos neutiquam malos habituri.

DI-

Ο Ι ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

DIVITES SATVRNO SALVTEM.

ARGVMENTVM.

Divites extenuata accusatione pauperum à consueto, respondent, se quidem fecisse pro eo atque æquum & honestum fuerit, sed illos ita immodestos & intemperantes se gerere, ut eos de catero omnino excludendos censuerint. Verùm tamen ex illius consilio denuo admissuros se eos esse, si ex pacto recipiant, se nihil contumelioſè aut intemperanter posthac facturos esse.

Πρὸς γὰρ σὲ οἶμαι μόνον ὑπὲρ τῶν πενήτων ταῦτα μεμέφθαι ὦ Κρόνε, ἐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη σκληρώτερον πρὸς αὐτῶν ἀκούοντων, καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὰ ἀναδασμὸν αἰτούντων ἡμέρας, καὶ αἰτιωμένων τὴν τε εἱμαρμένην, ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμᾶς, ὅτι μηδὲν αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιοῦμεν; ἀλλ' οἶδεν σκληρὸν ἅτε Ζεὺς ὤν, παρ' οἷς ποτὲ ἡ αἰτία. καὶ ἴσως τοῦτο ἀδικεῖ αὐτῶν τὰ πολλά. σὺ δὲ ὅμως ἀκουσόμεθα, ἐπειδὴ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ μεμέφθαι, ὡς καλὸν ἐπιεικεῖν δοκεῖ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνδιαιτᾶσθαι τοῖς πένησιν, ἢν διεσταλμένως ἄνωθεν ποιῶντες, ἰσοδαιμονήσειν ἡγησώμεθα, ὡς ἂν μὴ δὲ τὸ συνδιαιτᾶσθαι αὐτοὺς ἀπασιωθεῖμεν τ. οἱ δὲ, ὀλίγον ὑφ' ἡμῶν δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδήπερ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνίεσαν, ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθὺς, μηδὲ πρὸς ἓν λαμβάνοιεν, ὀργὴ, καὶ μίσος, καὶ πρό-

Num putàs Saturne de rebus istis pauperes solùm ad te scripsisse? Quin potiùs Iovis ipsius aures obsurduerunt illis, dum clamant, novamque rerum partitionem flagitant: ac simul & fatum incusant, quòd non æqualiter distribuerit, & nos quòd nihil ipsis impertiri velimus. Verùm novit ille quippe cùm sit Iupiter, penes quos sit culpa, eoque illos plerunque obaudit. Nunc tamen cùm nobis imperes, nostri apud te defensionem susciepiemus. Nos enim omnia ista quæ scribis ob oculos habentes, quam sit honestum de magna rerum copia indigentibus opitulari: quantoque sit jucundius simul cum pauperibus versari, & convivium agitare, ad eum modum assiduè facimus, & ita in vitæ ratione nos æquamus, ut convictor nihil possit inculare. Verùm illi primum ajunt sibi paucis opus esse: deinde ubi fores illis semel aperuerimus, nunquam desinunt alia super alia postulare. Quod nisi protinus omnia, simulque cum dicto acceperint, mox paratum odium, in

χρεοφαγίαι βλασφημίαι, κἂν εἴ τι ἐπιψεύδηται ἡμῖν. ἀλλ' οὐχὶ ἀκούοντες ἐπίστευσάν ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ὅτι ἔστι συγχώνευμα. ὡς τὸ δοῦναι μὴ πιεῖν, ἢ μὴ διδόντα ἔχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα πεποιῆσθαι, αὐτίκα μάλα πίνεσθαι, καὶ τὸ αὐτὸν τοῦτον ἐκ αὐτοῦ εἶναι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, μέτρια. τὸ δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντας ἔμπλασθαι, καὶ χαριζίζαι, καὶ αὐτοὶ ἐπιδεῖν πλείω ἔστ' ἐκεῖνα πίνοντα, ἢ παιδὸς ὡραίου; μεταξὺ ἀναδύντα τὸ ἔκπωμα, ἵνυξαι τὴν χεῖρα, ἢ πλακοῦντος, ἢ γαμετῆ γοναικὶ ἐπιχειρῆσαι. εἶτα κατεμέσαντας ἔστ' συμπόσιον, ἵς τὴν ὑστεραίαν λοιδορῆσαι ἡμῖν καταλήσαντας, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῷ σπῆσαι δυναμένους. καὶ εἴ σοι ταῦτα καταψεύδεται αὐτῶν δοκεῖμεν, τὸ ὑμέτερον παρρησίαστον ἀναμνήσθητι, τὸ Ἰξίονα. ὃς ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ μεθυσθεὶς, ἐπιχειρεῖ ὁ ληρώδης. ταῦτα ἐστι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐδιαλυσόμεθα. πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τ' ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβαθρον ποιεῖν αὐτοῖς τῆς οἰκίας. εἰ δ' ἐπὶ σῷ σωθεῖεν, μετρίων δεήσεσθαι, ὥστε νῷ φασι, μηδὲν δ' ὑβριστικὸν εἰς τοὺς συμποσίους ἐρᾶσαι, κοινωνήσαντων ἡμῖν, καὶ σωφρονήσαντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τὸ ἱμάτιον ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ δ' χρυσία, ὅπόσα οἷόν τε, καὶ σκοροδαπανησόμεν. καὶ ὅλως, ὧδ' ἐκλείψομεν. καὶ αὐτοὶ δ' ἀφίξομαι δ' καὶ πάχνα ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀνὶ κολάκων, καὶ παράσιτοι ἔσονται, ὡς ἡμᾶς μὴ δὲν ἂν αἰτιάσαιο, κἀκείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

promptu convitia, etiamsi quid de nobis sit mentiendum. Imò qui audiunt, fidem illis habent, ut qui probè sciant, eo quòd nobiscum consuetudinem habuerint. Ita fit ut in alterutrum incidamus, ut si nihil demus, illos prorsus habeamus hostes, aut profusis omnibus, ipsis prorsus egeamus, jamque in pauperem gregem veniamus. At cætera quidem sunt tolerabilia. Verum inter cænas ipsas non curantes ingurgitari, & implere ventrem, quum plus satis bibérint, aut pueri formosi poculum porrigentis manum pungunt, aut pellicem, uxorem-ve solicitant. Deinde evomito convivio, postridie nobis obtrectant, narrantes ut sitiverunt, & esurierunt. *Quod si* hæc adversus illos mentiri *videmur*, vester ille parasitus Ixion redeat in memoriam, qui ad mensæ communis honorem admissus, ac vobis dignitate æquiparatus, jam ebrius *ille* vir egregius, Iunonem *adortus est*. Hæc atque *hujusmodi sunt*, *propter* quæ in posterum statuimus, quò res nostræ sint in tuto, ne posthac illis aditum in domum præbeamus. Quòd si te authore paciscantur! sese moderatè petituros, ut nunc ajunt, neque quicquam flagitiosum in conviviis admissuros, age convivant nobiscum, simulque cœnent bonis avibus. Ac de tunicis, sicuti jubes, mittemus, & de auro, pro facultate insuper insumemus: denique nihil omittemus. Tum illi arte nobiscum vivere desinentes, pro adulatoribus & parasitis amici sunto. Ita nihil erit quod in nobis desideres, si ipsi quoque suo fungi volent officio.

SYM-

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ, Η ΛΑΠΙΘΑΙ, ΦΙΛΩΝ, ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

SYMPOSIVM, VEL LAPITHÆ. PHILON, LYCINVS.

ARGVMENTVM.

Rursum depingit hoc loco Philosophorum mores & vitam Lucianus, atque illa, quæ fictionibus ac fabulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero facto comprobat. Est autem historica quædam rei gestæ commemoratio, qua exponit, quo pacto diversarum professionum Philosophi aliquot, ab Aristæneto ad cœnam & nuptiarum celebritatem vocati, postea quam vino incaluére, profecta quisque sua inter se verbis primò contenderint, mox ad manus quoque & ad vulnera venerint, adeò ut saucii nonnulli, ac mutilati è convivio asportati fuerint. Rursum autem ex aliis qui vocati non fuerant, quidam, Cynicus videlicet, ultrò veniens, cœnantibus sese obtruserit, magna præsentia & impudentia sua importunitate. Alius autem per literas cum Aristæneto expostularit, tragicè propè in eum debacchatus, quòd præteritus, & cæteru postpositus fuisset. Ex quo apparet, istud hominum genus, quod foris virtutem prædicat, voluptati, gulæ, cæterisque vitiis inservire solitos. Cæterùm tametsi hæc omnia cum summa festivitate pro ingenio atque facundia sua tractet Lucianus, interim tamen serio quoque ac verè idem monet, nullum esse pretium operæ, si quis disciplinas omnes perdiscat, nisi simul & vitæ rationes ad id, quod optimum est, accommodet. Inscribitur autem Dialogus hic Convivium, vel Lapithæ, quorum prior titulus ab argumento & re ipsa sumptus est, alter à collatione, quòd ut hic Philosophi, ita & Poëtis Lapithæ & Centauri, in nuptiis Pirithoi, inter se funesto certamine congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ.

Ποικίλω ἄ Λυκῖνε, ἀφηγεῖσθαί φασι μυθῳδεῖν ὑμῖν χθὲς ἐν Ἀριστοίνετου δεῖπνου, καὶ πῶς φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ ἔριν οὐ σμικρὰν συσπῆναι ἐπ' αὐτοῖς. εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χα-

PHILON.

Variam, Lycine, disputationem in cœna apud Aristænetum heri vobis fuisse narrant, ac philosophicos quosdam sermones habitos, nec parvam super his exortam contentionem: imò nisi mentitus est Charinus, etiam ad

1 Ποικίλω] Cave, Lector, ne sequaris Erasmum hujus Dialogi Latinum Interpretem, sæpe enim alienus est ab autoris mente. *Bourd.*

1 Ἀριστ-

εἶνϖ, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα. καὶ τέλϖ, αἵματι ἀφελυθῆναι τὴν συνουσίαν. Λυ. καὶ πάνυ γε ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρῖνϖ ταῦτα; ὑγιῶς συνεδείπνουν μεθ' ἡμῶν. Φι. Διονίκου ἔφη δ' ἰατροῦ ἀκούειν. Διονίκϖ δῆ, καὶ αὐτὸς οἶμαι τῶ συνδεῖπναι λῶ. Λυ. καὶ μάλα. ἐμοὶ γὰρ ἐξ ὀρχῆς τε καὶ ἀεὶ αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὀψὲ, μεσούσης ἤδη τῆς μάχης, ἐπέσπη ὀλίγον ὑπὸ τῶ τραυμάτων, ὥστε θαυμάζω εἴ τι σαφὲς εἰπεῖν ἐδυνάσθη, μὴ διαλαθὼν τοὺς ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἐξεχαρμάνη ἐς τὸ αἷμα ἐπλάτυνεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία. Φι. τοιγαροῦν ὦ Λυκῖνε, ἐὰν ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρόν σε ἡμᾶς ἥκειν ἐκάλεσε. καὶ τὸν Διονίκου δὲ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μοὶ, ἐδιδάσκοιτο ἅπασι, τὸ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγονότα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς διαμεμνῆσθαι, ἅπερ μὴ παρέργως τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροάμενον. ὥστε σὲ ἂν φθάνοις ἐστὶν ἡμᾶς ἡ δίκην τούτϖ ἐπίασιν, ἧς σὲ οἶδ' ἄν τις ἡδέως ἔμοιγε. καὶ μάλιστα ὅσῳ πέφυκε σὺ εἰρήνη, καὶ ἀναιμωλὶ ἔξω βέλους ἐσιασόμεθα. εἴτε χαίροντες ἐπαρώνυσάν τι τῷ δείπνου, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἤκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τῆ ἀκρήτου ὠθούμενοι, καὶ πρᾶξαι. Λυ. γιγνώσκω ἡμᾶς ὦ Φίλων, ἀξιοῦς σκῶπτειν ταῦτα πρὸς τὰς πολλὰς, καὶ ἐπεξίοντας, διηγουμένους πρᾶγμα, σὺ οἶνϖ, καὶ μέθῃ χλιόμενα, δέον λήθην ποιησάμενον αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα Θεῶν ἔργα τῆ Διονύσου εἶναι. ὃς σὲ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτῆ ὀργίων ἀπέλειπεν, ἐκ ἀπάκχοῦντα ἀφεῖδεν. ὅστις δὲ μὴ ἠκροήθη τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν,

ad vulnera usque rem processisse, denique conventum sanguine missum esse. *Lyc.* Et undenam illum, rescivit hæc Charinus? neque enim is nobiscum est coenatus. *Ph.* Ex Dionico medico, ajebat accepisse sese. Dionicus autem opinor, erat ex convivis. *Lyc.* Ita sanè: sed non omnibus ab initio interfuit: sed sero, ferè sub medium pugnæ, & paulò ante vulnera supervenit. Proinde demiror, siquid certi referre potuit, qui non spectarit illa, unde lis inter eos nata desierit in sanguinem. *Ph.* Proinde *Lycine* etiam Charinus ipse, si singula uti gesta sunt, audire planè vellemus, jussit ut conveniremus. Etenim dixisse Dionicum, se toti negotio interfuisse? *te* verò accuratè tenere quicquid actum est, eorumque sermones meminisse, ut qui res istiusmodi non obiter, sed diligenter audire consueveris. Itaque omnino nos suavissimo hoc epulo excipies, quo nescio an ullum mihi sit jucundius: *in primis cùm in pace* sobrii, & sine sanguine extra teli jactum simus epulaturi: sive senes, sive juvenes aliquid in cœna debacchati sunt: ea mero compulsi & dicere, & facere quæ minimè decebat. *Lyc.* Vis, Philo, ut hæc in vulgus narrando efferam quæ in vino & ebrietate petulantiùs acta sunt: cùm essent potiùs oblivioni tradenda, omniaque illa Dei illius Bacchi opera censenda: qui nescio an quenquam suis orgiis non initiatum, & bacchationis expertem præterierit. Proinde vide ne hominis sit parum bene morati, ejusmodi ad amussim exquirere, quibus in-

con-

κρελῶς ἔχει· ὁ τοῦ συμποσίου καταστάντος ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ σε ὦ ποιητικὸς λόγος μιάμφοτα μεπόπυκ. καὶ δὴ ὁ Διονικὸς ὀρθῶς ἐποίησε τὸν Χαρῖνον, αὐτὸς ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν παροινίαν καταπεδύσας ἀνθρώπων φιλοσόφων. ἐγὼ γ', ἄπαγε, οὐκ ἄν τοιοῦτον εἴποιμι. *Φι.* Ἡδύ μ' ἂν ταῦτα ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' ὅτι μὲ γε ὧδε ἐμὲ ἔδει ποιεῖν ἐχρῆν, [1] ἀκριβῶς γιγνώσκων [2] πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμοῦντά σε ἀκοῦσαι, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. καί μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσαιμεν τῶν ἀκουσομένων, κἂν πρὸς κίονα τινὰ, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν ὁρμισθῆναι, σκληρόν, πάνυ σαυτῆρον ἀμυσί. εἰ γὰρ ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἥξεις, κἀ διηγήσεις, κἀ δεήσῃ. κἀγὼ ἡδέως πρός σε τὸ μέρος. καὶ ἴσως δοκεῖ, ἀπαιμὲν ἀλλὰ αὐτὰ παρασύμμοι. σὺ δ' μὴ λέγε. Λυ. μηδὲν πρὸς ὀργήν. διηγήσομαι γὰρ, ἐπεὶ τῷ ὄντι σπουδῇ. ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. *Φι.* εἰμὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκῖνε, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, κἀ φθήσεις εἰπὼν ἅπαντα. οὐ γὰρ ἐμοὶ διήσῃ. ἀλλ' ὅπερ μοι πρῶτον εἶπε, τὸν παῖδα τὸν Ζήνωνι ὁ Ἐρασίνεικος ἀγόμενον γυναῖκα, εἰστιᾶτε ὑμᾶς; Λυ. οὐκ, ἀλλὰ τὴν γυναῖκα ἐξεδίδου αὐτὸς τῷ Κλεανθίδῃ τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τοῦ φιλοσοφοῦντος. *Φι.* παγκάλου νὴ Δία μειρακίου, ἁπαλοῦ μειλίου ἔτι, κἀ ὑ πάνυ καθ' ὥραν γάμων. Λυ. ἀλλ' οὖν εἶχεν ἄμεινον ἐπιτηδειότερον οἰμαι. τοῦτον δὲ κρείττονος ἦν τοῦ συμποσίου καταστάντος ἀπαλλάττεσθαι. odi enim, inquit poëta, memorem compotorem. Nec à Dionico rectè factum, quòd hæc apud Charinum effutivit, & pridianam hominum Philosophorum temulentiam divulgavit. At ego, apage, nihil istiusmodi velim dicere. *Phi.* Ludos me facis, Lyciné. At non erat apud me sic agendum, ut qui cognorim apprimè te dicendi longè esse cupidiorem, quàm ego sim audiendi. Et mihi videris, si tibi deessent auditores, vel ad columnam aliquam, vel ad statuam accessurus, quò omnia uno spiritu connectens effunderes. Quòd si nunc velueró discedere, non sines me abire quin audiverim: imò venies, comitabere, rogabis. Atque ego te tum vicissim ludam. Quin si ita vis, abeamus ea ex alio audituri: tu verò ne dicas. *Lyc.* Nihil succenseas, narrabo enim, siquidem tantopere cupis: sed ea lege ut apud vulgus non efferas. *Phi.* Ni prorsus Lycini morum sum oblitus, tute meliùs id feceris, & prior omnibus denarrabis: ita ut me nihil opus fuerit. Sed id mihi responde primùm, An filio Zenoni uxorem ducens Aristænetus, convivio vos accepit? *Lyc.* Non: sed Cleanthidem filiam locabat filio fœneratorii Eucriti, philosophiæ operam danti. *Phi.* Formosissimo per lovem adolescenti, adhuc tenero, nec admodum nuptiis maturo. *Lyc.* Sed nullum utique aptiorem habebat: quem cùm

1 Ἀκριβῶς γιγνώσκων] Ὑποσύλειον Lucianici stili properantis. *Marcil.*

2 Πολὺ φιλίον ὄντα μυθεῖσθαι σε ἐμοὶ ἀκοῦσαι] Πολὺ φιλίον ὄντα μᾶλλόν σε ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. Terentius Hecyra. *Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, Quam ego quam percontor scire, &c.* Idem.

1 Τὸν

σμὸν τε εἶναι δικαίως, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὡρμημένον, ἓν δὴ μόνον ὅτι πλησίον τοῦ Εὐκράτους, ἀσφαλίζῃ νυμφίον ἐξ ἁπάντων. Φι. ὑμικρῶν λέγεις αἰτίαν τὸν πλοῦτον τοῦ Εὐκράτους. ἀτὰρ ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δεῖπνοῦντες ἦσαν; Λυ. τὰς μὲν ἄλλας, τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ δὴ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, ὅσπερ ἐθέλεις οἰμαι ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνόδημος ὁ περιεγέτης, ὁ δὴ τοῦ Στοᾶς. καὶ ξυὼ αὐτὸς, Δίφιλος, ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν δὴ τοῦ Ἀριστοινέτου, ἠίου δὴ Ζήνωνος. τοῦ δὲ δὴ Περιπάτου, Κλεόδημος. οἶσθα τὸν σοφιστὴν, τὸν ἐλεγκτήν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ, καὶ κηπίδα καλοῦσιν. ἀμὰ δ' ὁ Ἐπικούρειος Ἕρμων, παρῆν. ἐς εἰσελθόντα γε αὐτὸν, δίκην ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοὶ, καὶ ἀπεφέροντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπέρ τινα πατροκτόνον, καὶ ἀναγὴ μυσαττόμενοι. ἦσαν μὲν Ἀριστοινέτου αὐτῷ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρεκέκλητο ἐπὶ δεῖπνον. καὶ ξυὼ αὐτὸς, ὁ Γραμματικὸς Ἰωνᾶς, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. ἦν δὲ τὸ νυμφίον τῆς Χαιρέας, Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνεσπάτο, διδάσκαλος αὐτῷ ὢν, σεμνός τις ἰδεῖν, καὶ γενειήτης, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τοῦ προσώπου. κανόνα γὰρ οἱ πολλοὶ νομίζουσι αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδέξιοῦτο ὡς τινα τῶν κρειττόνων. καὶ ὅλως, Θεὸν ἐπιδημίᾳ τὸν πρᾶγμ' ἦν, Ἴων ὁ θαυμαστὸς συμπαρών. δέον δὴ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἁπάντων κατὰ τὸν παρόντων, τὰ δεξιᾶ μὲν εἰσιόντων, αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα[1] cùm videret modeſtum, & ſtudia philoſophiæ propenſa, præterea ſolum Eucrito conſilium, ſponſum ex omnibus legit. *Ph.* Non levem dicis cauſam, quia nimirum dives eſt Eucritus. Verùm Lycine, quinam erant convivæ? *Lyc.* Alios quidem, cur tibi recenſeam? Ex Philoſophis & oratoribus, quos potiſſimùm audire cupis, erat Stoicus ille ſenex Zenothemis: unaque Diphilus, cognomento Labyrinthus, Ariſtæneti Zenonis filii præceptor. Ex Peripateticis autem Cleodemus: noſti hominem dicacem, & argutatorem, quem diſcipuli gladium, & bipennem vocant. Aderat etiam Hermon Epicureus: quem ingredientem Stoici torvis oculis obtuebantur, & averſabantur, palamque tanquam parricidam & impium deteſtabantur. Hi quidem Ariſtæneti ipſius amici, & familiares, ad cœnam fuerant invitati: & cum his Iſtiæus Grammaticus, & Rhetor Dionyſodorus. Et propter ſponſum Chæream, Ion Platonicus præceptor ejus intererat convivio: vir aſpectu gravi, ac decore divino, & multam vultu modeſtiam præ ſe ferens, unde vulgus regulam ipſum vocat, ad ejus animi rectitudinem reſpicientes. Huic ingreſſo aſſurrexerunt omnes, & ut quempiam ex præſtantioribus ſalutarunt: adeò ut Deus aliquis adveniſſe videretur, cùm una adeſſet Ion ille admirandus. Cùm autem jam eſſet accumbendum, omnibus ferè præſentibus, ad dextram quidem ingreſſis, totam illam ſpondam mulieres quæ com-

1 Τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον] Heſychius: κλιντῆρες. δίφροι, κλῖναι. Menagius.

1 Et

ἐστῖνον ἐπέλαβον, σὺν ὀλίγοις ἔσομαι. καὶ ὁ αὐτὸς, ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν πάσης χαμαὶ. Εἰς δὲ τὸν ἀνδρῶνα, ἡ ἄλλη πολυὺς, ὡς ἔκαστος ἀξίας εἶχε. καὶ ἀνδρὸς δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὔκριτος. εἶτα ὁ Ἀριστένετος. εἶτα ἐσκοπάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν ἀπὸ γέρους, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον. ἱερεὺς γὰρ ἀμφοτέρων ἦν τῶν ἀνάκτων, ὁ μὲν τῆς Πόλιδος. ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀσθένειαν ἔλυσεν. εἰ γάρ με φησὶν ὁ Ἀριστένετε, δεύτερον ἄξεις Ἕρμωνος, τούτου δὲ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κοινὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ἄλλον σοι τὸν συμπόσιον καταλιπών. καὶ ἅμα τὸν παῖδα συμβαλὼν, καὶ ἐξιόντι ἐοικώς. καὶ ὁ Ἕρμων, ἵνα μὲν ὁ Ζηνόθεμις τὰ πρῶτα ἴφη. ἀτὰρ εἰ δὲ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι, ὑπεξίεσθαι καλῶς εἶχεν, εἰ δὲ Ἐπικούρου πάνυ, καταφρονήσεως. ἐγέλασαν ἅπαντες ὅσοι ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα. καὶ ἅμα λέγων, κατεκλίνετο. καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἕρμων. εἶτα Κλεόδημος ὁ περιπατητικός. εἶτα ὁ Γέν. καὶ ὑπ' ἐκείνου, ὁ νυμφίος. εἶτ' ἐγώ. καὶ παρ' ἐμὲ, ὁ Δίφιλος. καὶ ὑπ' αὐτὸν, Ζήνων ὁ μαθητής. εἶτα, ὁ Ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ Γραμματικὸς Ἰσταῖος. Φι. βαθεῖ ὦ Λυκῖνε, Μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον διηγῇ σοφῶν τε πλείστων ἀνδρῶν. καὶ ἔγωγε τὸν Ἀριστένετον ἐπῃνεσα, ὅτι τὴν ἐπιτάφιον ἑορτὴν ἄγων, τοὺς συγκλίνοντας ἐπέλαβον, σὺν ὀλίγοις ἔσομαι. καὶ ὁ αὐτὸς, ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν πάσης χαμαὶ. Εἰς δὲ τὸν ἀνδρῶνα, ἡ ἄλλη πολυὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. καὶ ἀνδρὸς δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὔκριτος. εἶτα ὁ Ἀριστένετος. εἶτα ἐσκοπάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν ἀπὸ γέρους, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον. ἱερεὺς γὰρ ἀμφοτέρων ἦν τῶν ἀνάκτων, ὁ μὲν τῆς Πόλιδος. ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀσθένειαν ἔλυσεν. εἰ γάρ με φησὶν ὁ Ἀριστένετε, δεύτερον ἄξεις Ἕρμωνος, τούτου δὲ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κοινὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ἄλλον σοι τὸν συμπόσιον καταλιπών. καὶ ἅμα τὸν παῖδα συμβαλὼν, καὶ ἐξιόντι ἐοικώς. καὶ ὁ Ἕρμων, ἵνα μὲν ὁ Ζηνόθεμις τὰ πρῶτα ἴφη. ἀτὰρ εἰ δὲ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι, ὑπεξίεσθαι καλῶς εἶχεν, εἰ δὲ Ἐπικούρου πάνυ, καταφρονήσεως. ἐγέλασαν ἅπαντες ὅσοι ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα. καὶ ἅμα λέγων, κατεκλίνετο. καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἕρμων. εἶτα Κλεόδημος ὁ περιπατητικός. εἶτα ὁ Γέν. καὶ ὑπ' ἐκείνου, ὁ νυμφίος. εἶτ' ἐγώ. καὶ παρ' ἐμὲ, ὁ Δίφιλος. καὶ ὑπ' αὐτὸν, Ζήνων ὁ μαθητής. εἶτα, ὁ Ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ Γραμματικὸς Ἰσταῖος. Φι. βαθεῖ ὦ Λυκῖνε, Μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον διηγῇ σοφῶν τε πλείστων ἀνδρῶν. καὶ ἔγωγε τὸν Ἀριστένετον ἐπῃνεσα, ὅτι τὴν ἐπιτάφιον ἑορτὴν ἄγων, τοὺς συγ-

complures erant, occuparunt. Inter quas erat & sponsa, valdè diligenter obvelata, fœminis hinc atque hinc stipata. Porrò ex adverso ostii reliqua turba, pro cujusque dignitate collocata. E regione mulierum, primus Eucritus, secundus Aristænetus. Tum ambigi cœpit, utrum altero priorem oporteret accumbere, Zenothemin-ne Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum. Nam hic erat Castoris ac Pollucis sacerdos, & nobilissimæ inter cives familiæ. Verùm eam hæsitationem solvit Zenothemis. Si me, inquit, Aristænete, minoris Hermone ducis, viro videlicet isto, ut ne quid aliud mali dicam, Epicureo, discedo, totumque convivium vobis relinquo. Et puerum illicò tanquam discessum parans, advocat. Tum Hermon, priores partes, inquit, habe Zenothemi: quanquam etsi nihil aliud, vel hoc nomine par erat concedi, quòd sacerdos sim, ut planè contemnas Epicurum. Rideo, inquit Zenothemis, sacerdotem Epicureum: simulque cum dicto accubuit. Post hunc Hermon: deinde Cleodemus Peripateticus, pone hunc Ion, proximè hunc sponsus: post eum ego, juxta me Diphilus, huic assidebat Zenon discipulus, postremò Rhetor Dionysodorus cum Istixo Grammatico. *Ph.* Papæ, Lycine, Musarum conventum quendam mihi narras fuisse istud convivium, quippe plurimis sapientibus, doctisque viris refertum. Atque equidem Aristænetum laudo, quòd cùm optatissimum hoc festum celebraret, præ cæ-

1 Εἰς δὲ τὸν ἀνδρῶνα] Ἀνδρῶνος, ellipsis pro ἀνδρῶνος τοίχου. Ipse Lucianus suprà de Domo pag. 463. καὶ δὴ τὸ μέσον τοῖχον, ἀνὰ τὸν ἀνδρῶνος: sed ubi legendum videtur, ἀνὰ τὸν ἀνδρῶνα: aut potiùs τὸν ἀνδρῶνος. Menagius.

1 Ἀλ-

φωνῆντες ἐπᾶν πρὸ τ ἄλλων ἡξίωσεν, ὁτιπρ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως ἀπαυδησόμενος, οὐχὶ τὰς μ, τύσδ' ὅ, ἀλλ' ἀναμίξ ἀπαυδῶς. Λυ. ἔστι γὰρ ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τ πολλῶν τύτων πλησίον, ἀλλὰ κ παιδείας μέλῳ αὐτῷ, κἀν τὸ πλεῖον ᾖ βίᾳ τοῖς τοιύτοις ξυόντες. εἰσὶ μὲν ὖν κ᾽ ἡσυχίᾳ τοιαῦτα, κ παρεσκεύασται ποικίλα. πλὴν ὐδὲν οἶμαι χρὴ κ ταῦτα καταλέγειν (εἰδῆς, χυμὸς, κ πέμματα, κἀν καρυκείας. ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. σὺ τύτων ὃ, ὁ Κλεόδημος ἐπικυψας ἐς τ Ἴωνα, ὁρᾷς ἔφη τ γέροντα, Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκοον γὰρ, ὅπως ἐμφορεῖται τ ὄψων, κ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, κ ὅσα τὸ παιδὸς καθυπεκτιόρηκε, λανθάνειν οἰόμενον τὰς ἄλλας, ἀμεμνημόνως τ μεθ' αὑτόν; δῆλον δὲ κ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἰμι. ἐγὼ γὰρ ὐδὲν ἐδόμην, δεξιόντος μοι Ἴωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ προσώπης ἑωρακώς. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, κ ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, σκέλος τὸ κοινὸν ἐπιχαρίεντισάμενος, τῶν Μενέλαον αὐτόμολον ἐκάλει. τοῖς μὲν γὰρ πολλοῖς, ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, κἀν ὠργίζοντο τὰ προχειρότατα. ὁ δὲ, τὸ, ἀφραίνεις Μενέλαε. ὀλλ', ἀλλ' οὐκ ἀτρεῖδη Ἀγαμέμνονι κάθαιρε ὑμᾶς, κἀν ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὐσχολα, κἀν χαρίεντα ὑποτονθορύζοντες. ἐς μῦτοι τὸ φωνεῖν, ὑδεὶς ἐτόλμα λέγειν. ἐδεδίεσαν γὰρ τ Ἀλκιδάμαντα, βοᾶν ἀπεχνῶς ὄντα, κ πραχλικώτατον Κυνικῶν ἁπάντων. παρ' ὃ κ ἀμείνων ἐδόκει, κ φοβερώτατος ἅπασιν. ὁ δὲ Ἀρι-

cæteris sapientissimos viros convivio excipere voluerit, ex unaquaque secta præcones, non hos, non illos, sed omnes promiscuè advocans. *Lyc.* Etenim, amice, non modò est convitium istorum vulgo, sed etiam literarum est studiosus, & maximam vitæ partem in his versatur. Itaque initio taciti cœnabamus, variusque erat apparatus. Neque enim arbitror operæ pretium, ut enumerem condimenta, cupedias, & aromata, quæ cuncta affatim suppetebant. Interim Cleodemus, inclinatus in Ionem, vides, inquit, illum senem, Zenothemin dicens (subauscultabam enim) ut sese opsoniis ingurgitet, utque jure vestem opplevit: *quam* multa puero à tergo stanti porrigit, alios latere se putans, & post se accumbentium immemor? Hæc igitur ostendè Lycino, quò fit testis. Mihi autem non opus erat, ut indicaret Ion: quippe qui hæc perspicuè viderat. Hæc simulatque *dixit* Cleodemus, irruit in convivium Alcidamas Cynicus non vocatus: vulgatum illud lepidè præfatus, Menelaum ultro venire. Quare plerisque visus est turpiter & impudenter fecisse: & quod cuique tum in mentem veniebat, in eum torquebant, alius hoc, Insanis Menelae: alius verò, Verùm Agamemnoniæ menti non ista placebant: ad hæc alia quæ pro tempore lepidè & salsè dici poterant, in eum obmurmurabant. Nam palam nullus audebat quicquam dicere, propterea quòd metuerent Alcidamantem, ut pote convitiatorem egregium, unumque è Cynicis omnibus clamosissimum. Qua quidem re adeò vituperio excellere, ut nulli non formidandus esset. At Aristænetus collaudatum

γαίνετ', ἐπαινέσας αὐτὸν, συμβουλεύσας τε θρόνου πρὸ λαβόντα, καθίζεσθαι παρὰ Γναθίῳ τινὶ, καὶ Διονυσόδωρον. ὁδὶ, ἄπαγε φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλθακὸν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι, ἢ σκίμποδος, ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς τοιαύτης δίφης μικρᾷ διϊσταμένοις κροκωτοῖς ἐστρωμένοις, τορφυρίδας ὑποβεβλημένοις. ἐγὼ δ', κἂν ὀρθοστάδιον διανήσωμαι, ἐμπεπλησμένος ἅμα τοῦ συμποσίου. εἰ δ' καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸ τελέσωκα ὑποβαλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. ὅπως ἔφη γενέσθω ὁ Ἀλκισθένης, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο, οὐ κύκλῳ περιῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι τῶν τῶν ἀρίστων τοῖς ἀφθονωτέροις νομῷ μεταβαινόμενος, καὶ τοῖς προσφέρουσι τὰ ὄψα συμπεριφερόμενος. καὶ μήτοι γε σπουδάζων, ἐργάζου λέγε, περὶ ἀρετῆς πόσου, καὶ κακίας μεταξὺ διεξιών, καὶ ἐς τὸ χρυσοῦν, καὶ τὸ ἄργυρον ἀποσκώπτων. ἐρώτα γοῦν τὸν Ἀλκισθένη, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσοῦτοι, καὶ τηλικοῦτοι κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσως δυναμένων. ἀλλ' οὐκοῦν μὴ ἤδη διεσκλῆσθαι, ἅπτουσιν ἐς τὸ παρὸν Ἀλκισθένη, τῷ παιδὶ νόσους ὑμεῖς σύμβητε σκύφου δίψαν αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα. καὶ ἰδοὺ ἄρτι ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἔρχει ὁ σκύφος σκεῦος ἐπιβουλικόν. λαβὼν δ' ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας, ἐσίγησε μικρόν. καὶ ἐς τὸν σκύφον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο ἡμίγυμνος ὥσπερ ἠπιλήκει, πήξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷον ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν χαρίεσσι δείκνυται. ἤδη δ' ἐς τὰς ἄλλας σωτιχὰς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ. καὶ

datum illum, quòd non vocatus adveniſſet, juſſit accepta ſella, juxta Iſtiæum ac Dionyſodorum accumbere. At ille, apage, inquit, muliebre ac molle quiddam dicis, uti in ſella aut ſcamno ſedeam, quemadmodum vos mollibus in ſtratis propè ſupini accumbentes, ſuppoſita purpura: epulamini. Quin ego vel ſtans cœnavero, in ipſo interim convivio obambulans. Quòd ſi defatigatus fuero, tum humi ſubſtrato pallio, cubito innixus jacebo, qualem Herculem pingunt. Ita fiat, inquit Ariſtænetus, ſiquidem iſthuc mavis. Tum Alcidamas convivium in orbem luſtrans, cœnabat, Scytharum ritu ad uberiora paſcua ſubinde ſeſe transferens, unaque cum iis qui inferebant edulia, circumiens. Ac tamen dum cibum caperet, operi intentus erat, de virtute, & vitio diſſerens: tum aurum & argentum dicteriis inceſſens. Nam Ariſtænetum interrogabat, quidnam ſibi vellent tam multa, tam magna pocula, cùm non minùs uſui poſſent eſſe fictilia. Verùm illum jam moleſtum ſe præbentem, præſens compeſcuit Ariſtænetus, miniſtro innuens ut ingentem calicem, infuſo mero, illi porrigeret. Atque id quidem optimè excogitaſſe putabat, neſcius quantorum malorum ſcyphus ille eſſet author futurus. Quem ſimul atque accepit Alcidamas, pauliſper ſiluit, ac in ſolo ſternens ſeſe, jacebat ſeminudus, ut ſe facturum erat pollicitus, cubito humi fixo innitens, ſimulque dextra ſcyphum tenens, qualem Herculem Pholenſem pictores fingunt. Iam verò & inter alios calix aſſiduè circumagebatur: tum invitatiunculæ ad bibendum, & con-

φιλοτησίαν, καὶ ὁμιλίαν, καὶ φῶτα εἰσπεκόμισε. ἐν τοσούτῳ οὖν ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμου παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα, χρὴ γὰρ οἶμαι ἐν ὅσοις πάρεργα τὰ ἐπαίσια, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴ τι πρῶτον γλαφυρώτερον ἐπράχθη, μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅπη ἐν μειδιάσειε. καὶ μικρὸν, οἶμαι, ὡς ἀπολήψόμενος δῆθεν τὸν Κλεοδήμου τὸν φιάλαν. ὁ δ', τὸν τοῦ δακτύλου ἀπόθλιψιν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο οἶμαι συναισθόμενος μετὰ τὸ φιάλης. ὁ παῖς δ', πρὸς μὲ τὸ δάκτυλον θλιβόμενον, αὖθις ἐμειδίασεν, ὡς μὲν συνῄδει οἶμαι τὸ νομισμα. ὥστε μὴ δεξαμένου, ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἀπιστούμενον. καὶ γοῦν ἐκείνων ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δ' οἱ πλησίον, ὅ τινος εἴη τὰ νομίσματα, ἕως μὲ παιδὸς ζητούμενα μὴ ἀποβεβληκέναι, ἕως δ' Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένου τὴν ἀπόρρησιν. ἐμελήθη δ' οὖν, καὶ παρῳχήθη τοῦτο, ὡς πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνης ὡς ἐμοὶ ἔδοξε· ἕως Ἀριστάνετος μετέπεσεν γὰρ τὸ παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγών. καὶ τῷ Κλεοδήμῳ πῃ τὰ ἀρίστα διένοστ' ἐξώρα ἤδη, καὶ κεφαλῶν, ὀρεωκόμων πινὰ, ἢ ἱπποκόμων. καὶ τοῦτο μὲν, ὡδέπως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη ἀφροτίστων εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσχεν αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ ὁ Ἀριστάνετος τὴν περιστασιν συνέκρυψεν. ὁ Κυνικὸς δ' Ἀλκιδάμας, ἐπιπόνως γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἥπερ ἡ χαμαιμύκη παῖς κελεύοι, σιωπὴν ἀπαιτήσας μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, confabulationes ortæ, denuò & faces illatæ. Interim ego cùm puerum assidentem Cleodemo, pocillatorem formosum, intuidentem vidissem (oportet enim arbitror accessiones convivii commemorare, ac in primis si quid elegantius factum est) tum attentè observabam quid rideret. Et paulò pòst, hic quidem accessisset, ut à Cleodemo poculum acceperum. Ille verò digitum ipsius compressit, & drachmas duas, opinor, ipsi unà cum poculo dedit. Tum puer, ad compressum digitum denuo risit, nec tamen nummum sensit: ita ut eo non accepto, delapsæ duæ drachmæ strepitum ediderint, & ambo admodum perspicuè erubuerint. Ambigebant autem proximè assidentes, cujus essent nummi: cùm & puer negaret à se projectos, & Cleodemus juxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissimularet. Verùm ea res neglecta est, & dissimulata, quam non ita multi viderant, præter unum, ut mihi quidem visum est, Aristænetum. Puerum enim clam subductum paulò pòst loco movit, innuitque ut Cleodemo admoveretur aliquis ex illis exoletis, & robustis, videlicet mulio quispiam, aut equiso. Ad hunc modum ea res utcunque abiit, magnum illatura Cleodemo pudorem, si ad omnes permanasset, nec protinus Aristænetus extinxisset, inducta dextrè admodum temulentia. Porrò Cynicus Alcidamas (jam enim erat potus) percontatus quodnam esset nuptæ nomen, imperato magna voce silentio, conversis ad mulieres oculis,

1 Ἀλλὰ μὴ κατέσχεν αὐτίκα] Ἀλλὰ μὲν κατέσχεν αὐτίκα. Mancil.

1 Ἐξε-

σθπίνω σοι ἴφη ὦ Κλεανθί, Η-
ρακλέους δρχηγέτᾳ. ὡς σ' ἐγέλα-
σαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, ἐγελάσατε
ἔφην ὦ κακοδαίμονες, εἰ τῇ νύμφῃ
πρόπινον ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ θεῷ Η-
ρακλέους; καὶ μὲν δὴ τοῦτ' εἰδέναι χρὴ,
ὡς ἐμὲ μὴ λάθῃ παρ' ἐμοῦ τὸ σκύ-
φον, ὅπως πιόμενος ἀπ' ἐμοῦ αὐτῆ
γένοιτο, οἷον ἐγὼ, ἄτρεπτον μὲν
ἀλκὴν, ἀλύπητον δὲ τὸν γνώμην,
τὸ σῶμα δ' ὑπὸ κραιπάλης. καὶ ἅμα
παρεχόμενα ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι
περὸς τὸ αἰδοῖον. αὖθις ἐπὶ τούτοις
ἐγέλασαν οἱ συμπόται. καὶ ὁ ἀγα-
νακτήσας, ἐπαίσατο, ἔφη, καὶ
παρεφόρησε βλέπων, καὶ δῆλον ἦν
τοῦτο εἰρήνην ἄγων. τάχα δ' ἂν
τις ὑπὸ κραδίης τῇ βακτηρίᾳ, εἰ
μὴ τὰ κρέατα εἰσπεκόμισε θαλαμη-
πόλος ἀμειβής. πρὸς ὃν ἀποβλέψας,
ἡμερώτερον ἐφύσα, καὶ ἔληξε δ'
ὀδμῆς, καὶ ἀναφορῆτο συμποσίων.
καὶ οἱ θαλῆσι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοὴς
μεσὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ
Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτῷ, ῥήσεις
τινὰς ὧν μέρος διεξῆλθ, καὶ ἐπηνεῖτο
ὑπὸ τῶν κατὰ πόλιν ἐφεστώτων οἰκετῶν.
ὁ δ' Γραῖος ὁ Γραμματικὸς, ἐράψῳδέ,
ὕστερος καθεκόμενος. καὶ συνῴκιζεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου,
καὶ Ησιόδου καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς
ἐξ ἁπάντων μίαν ᾠδὴν παγκάλοιον
ἀποτελεῖσθαι. μειξάσης δ' ἐκείνα ὥσ-
περ σφηκοτρόφος τὰ μέλοντα,
σὺν δ' ἐβαλορίνης. καὶ, ἔνθα δ' ἄρ' οἰμωγή τε, καὶ ὀλολυγὴ
πόλις ἀνδρῶν. ὁ Ζηνόθημις δ' ἀνε-
γίνωσκε, τὸ δ' παιδὸς λαβὼν
λεπτόγραμμον τ βιβλίον. ἀφελι-
πόντων δ' ὀλίγον ὥσπερ εἰώθασι τ
ὀψοκοπιζόντων τὰ ὄψα, μηχα-
νώμενος Ἀρκαδικὸν μή δ' ἐκείνου
ἀπορῆ τ καιρὸν εἶναι, μὴ δ' κενὸν,
ἐκέλευσε τ γαλωτοποιὸν εἰσελθόν-

culis, Præbibo, inquit, tibi Cleanthi, nomine ducis Herculis. Quod cùm risissent omnes, ridetis, inquit, ὁ sceleſti, quòd sponsæ, Herculis dei noſtri nomine, præbibi: imò illud sciatis velim, ni scyphum à me traditum accipiat, nunquam talem filium ipsi nasciturum, qualis ego sum, interrita fortitudine, mente libera, ita robusto corpore: simulque se ipsum ad ea usque quæ sunt maximè pudenda, renudabat, unde risus convivis denuo est excitatus: quem indignè ferens surrexit, acribus & efferatis intuens oculis, & pacem non amplius acturus videbatur. Et forsan alicui baculum illisisset, nisi commodum illata fuisset ingens placenta, qua conspecta mitior fuit, & stomachari desiit, eaque se obambulans ingurgitabat. Iamque plurimi erant ebrii, & clamoribus perstrepebat convivium. Nam Rhetor Dionysodorus ibi quasdam orationes pronuntiabat, & à famulis pone astantibus laudabatur. Istiæus verò Grammaticus, qui posterior sedebat, versus recitabat, & eodem Pindari, Hesiodi, & Anacreontis carmina comportabat, ita ut una ex omnibus oppidò ridicula cantio reddita sit. Potissimùm verò illa, veluti futura prædicens: Commisêre simul clypeos. Tum illud, Tum verò clamorque virûm, luctusque coortus. At verò Zenothemis librum minutis elementis scriptum à puero acceptum legebat. Verùm cùm ii quorum partes erant edulia inferre, aliquantisper, ut solent, cessarent, Aristænetus sedulò curans, ne vel id interea temporis, aut otiosum esset, aut voluptatis expers, scurram accersi jussit, qui ridi-

παγα, ἀπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται ἀφυχθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις [1] ἐξυρημένῳ τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων. ὅτῳ ἀρχήσασθαί τε καλαλῶν ἑαυτὸν, καὶ ἀλαφρέσθαι, ὡς γελοιότερον φανείη. [2] καὶ ἀνάπαυσα συγκροτῶν, διεξῆλθεν, Αἰγυπλιάζων τῇ φωνῇ. ἐς τέλος, ἐπέσκωπτεν ἐς τὰς παρούσας. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι, ἐγέλων ὁπότε σκωφεῖεν. ἐπεὶ δὲ ἐς τὸν Ἀλκιδάμανθα ὄμοιόν τι ἀπέρριψε, Μελιτταῖον κωμῳδὸν ὠνομασμένον αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ παλαιὸν δηλονότι ἐνοχλῶν αὐτῷ ᾠδοκιμεῖτο, καὶ κατέχων τὸ συμπόσιον, ἀποῤῥίψας τὸν τρίβωνα, προὐκαλεῖτο οἱ παγκρατιάζειν. εἰ δὲ μὴ, καπίστιον αὐτῷ ἔφη τῷ βακτηρίαν. ὅτου δὴ ὁ καχδαίμων Σατυρίων, τοῦτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο, συσὰς, ἐπαγκρατιάζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδεσθη, Φιλόσοφος ἀνὴρ, γελωτοποιῷ ἀνταγωνιζόμενος, ἔπαιεν, καὶ παιόμενος τὸ μέρος. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν, ἡδέως. οἱ δὲ, ἐγέλων, ἀχρεῖ ἀπηγόρευσε παιόμενον ὁ Ἀλκιδάμας, ὡσὺν συγκεκροτημένῳ ἀνθρωπίσκῳ καλαγωνιδεῖς. γέλως δὲ πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρὸς, ὃ πολὺ καλλίπυγος ἀνήρ. ἐβεβροβδύκει δὲ, ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι ἁλοὺς τὰ μάλιστα ἐννεακλίνων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καί τι καὶ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰ-

ridiculum aliquid diceret aut faceret, quò magis etiam cohilarentur convivæ. Móxque ingressus est deformis quidam tonso capite, paucos in capite pilos arrectos habens. Hic & saltavit & ipsum distorquens, & inventa, quò majorem risum concitaret: & chori canticum componens, Ægyptiaca voce, recitavit. Tum iis qui aderant, dicteria jaculabatur: quorum alii ad scommata ridebant. Verùm ubi & in Alcidamantem simile quiddam contorsisset, catulum illum Melitæum appellans, indignatus ille (jamdudum autem illi videbatur invidere, quòd probaretur, & convivarum oculos retineret) abjecto pallio ad luctam provocavit: quod ni faceret, dixit se baculum illi illisurum. Ita miser ille Satyrio (nam id ei scurræ nomen erat) congressus luctabatur. Eaque res erat multò jucundissima, quòd vir Philosophus cum scurra luctaretur, feriret, & vicissim feriretur. Eorum autem qui aderant alii pudore afficiebantur, alii ridebant, donec ictibus fatiscens Alcidamas, ab homuncione, omnium plausu comprobato, est superatus. Itaque hæc multo risu excepta sunt. Tum ingressus est Dionicus medicus, non multò post concertationem. Ajebat autem in mora sibi fuisse Polypre-

pontem tibicinem, quem phrenitide correptum curabat: & quiddam ridendum narravit. Dixit enim in ædes illius venisse se igna-

1 Ἐξυρημένῳ τὴν κεφαλὴν] Calvi erant mimi. ut apud Artemid. capit. 23. lib. 1. ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γαλλοπαισὶ &c. sic in 3. Anthol. μωρὸν ὁρᾶς φαλακρὸν. Bourd. Καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυρημένῳ τὴν κεφαλὴν) Casp. Barthius Adversar. l. VII. c. v. hæc verba virgulis inclusa tanquam glossam ejicit. vide ipsum. *Alm.*

2 Καὶ ἀνάπαυσα συγκροτῶν] Vt cinædus Petronii. *Bourd.*

1 Ἀλα-

ελθεῖν παρ' αὐτὸν, σὺν οἷς ἐδεῖς ἐχθρὸν ἤδη τῷ πάθει. τὸ ξ, τάχιστα ἀνεστάναι, ἐπικλασάμενόν τι τῶν ὤμων, ξιφίδιον παρασάμενον, ἀναδοῦναι αὐτῷ τὰς αὐλὰς, κελεῦσαι αὐλεῖν. εἶπε δὲ μὴ δυνάμενος, παίσαι, σπάσαντα ἰσχυρὰ εἰς ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλος δὲ, εἰ τοσούτου κινδύνου ἐπικρεμασθέντος τοιόνδε. εἰς ἀγῶνα γὰρ παρακαλέσαντα αὐτὸν ἐπὶ ἴσῃ πλαγῶν ἀριθμῷ. καὶ πρῶτον μὲν, αὐτὸς αὐλήσας πονηρῶς. μετὰ δὲ, ἀποδόντα τὰς αὐλὰς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαντα πόρρω μὲν τῆς φωλεᾶς, καὶ τὸ λὶν τάχιον, ἀσφαλέστερον ἤδη περισκαλεῦσαι αὐτῷ, ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γειτονοῦντας. ὑφ' ὧν ἀναστατούντων τὸ θηρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ σημεῖα τῶν πλαγῶν, καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ μὲν Διόνικος, ὁ μέσος διδυκιμήσας δὲ γελοῖος ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλησίον δὲ ἵζας ἀναβοῦσας ἐαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἀπὸ γέλωτος ἡμῖν ἐπιπαρών, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γενησομένοις. παρελθὼν γάρ τις εἰς τὸ μέσον οἰκέτης, παρ' Ἐτεοκλέους ἥκειν λέγων δὲ Στωϊκοῦ, γραμμιδίδιόν τι ἔχων, κελεῦσαι οἱ ἐφ' ἑστίᾳ τὰ διακόσια σὺν τῷ κοινῷ ἀναγνῶναι, εἰς ἐπήκοον ἅπασιν ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφίλησε δὲ ὁ Λεπτιστίνης, ἀσπασίλλιον ὡς τὸ λύχνιον, ἀνεχάγχασεν. Φι. ἦτα ὦ Λυκῖνε, τί νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιεῖσι; Λυ. ἀμέλει, καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾠήθημεν. ἀλλ' ὁσὶ εἶχὼς ἦν τότε. συνεχάρημεν

ignarum hoc jam morbo hominem teneri. At illum protinus surrexisse, foribusque occlusis, strictoque gladio tibias ipsi tradidisse, & jussisse ut caneret: quod cùm facere non posset, illum scutica quam habebat supinas manus percussisse. Tandem se in tanto periculo, istud commentum esse. Se ipsum ad certamen provocasse, ea lege ut qui victus esset, certum plagarum numerum acciperet. Ac sese priorem malè cecinisse: deinde traditis illi tibiis scuticam ab illo accepisse: gladium autem extemplo per fenestras in aream projecisse: cúmque postea jam minori discrimine cum ipso luctaretur, vicinos advocasse, à quibus revulsa fera fuit servatus. Ostendebat autem plagarum vestigia, & liventia quædã in facie tubera. Tum Dionicus, postquam hac narratione non minùs quàm scurra placuisset, prope Istiæum accumbens, de reliquiis cœnabat. Atque hic non sine numine nobis advenit, imò prorsum usui futurus ad ea quæ postea contigerunt. Nam puer quidam in medium prodiens, qui se ab Etœmocle Stoico venire dicebat, epistolium quoddam adferens, ajebat ab hero sibi mandatum, ut eo palam omnibus audientibus perlecto, rursus domum sese reciperet. Hic igitur permittente Aristæneto, ad lucernam legebat. *Ph.* Num ô Lycine, sponsæ laudes, & nuptiale carmen, cujusmodi multa facere solent? *Lyc.* Videlicet nos quoque tale quidpiam existimabamus: verùm ad id non accedebat. Erátque

1 Ἀναστατούντων τὸ θηρίον] Vt apud Petronium *tanquam cupientis exire bellua*, loquitur de Poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. *Bourd.*

γδ', Ε'τοιμοκλῆς φιλόσοφος, Ἀρεσταινέτῳ. Ὅπως μὲ ἴχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρελήλυθάς μοι βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο. ὃς γε ἐπιμέρους πολλῶν συνόχλησιν, παρὰ πολὺ σὲ πλησιεστέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἐμαυτῷ, ἐπέδωκα, οὐδὲ τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις ζηρύθους, καὶ παρρησίας. ἐπὶ σοὶ δ' μόνοις εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ. ὃς τοσοῦτον χρόνον ὑπ' ἐμοὶ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἐξίστασο συναγελάσαι καὶ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγώ σοι ἀμύητος, καὶ τοῦτο, οὐ γενόμενον οἰκεῖον. ἀνιῶμαι δὲ ἐπὶ σοὶ τὸ πλέον, ὅτως ἀχαρίστου φανεῖσα. ἐμοὶ γὰρ ἡ δύσθαιμονία, οὐκ οὖσα ἀγελαία μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιωτική, ἡ πλακοῦντος, ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως δαπανᾶσθαι πέφηνε εἰδόσιν. ἐπὶ δ' τιμέρῳ δεῖ τῷ μαθητῇ Παμμένει διαπῆσαι πολυτελῆς, ὡς φασι, δεῖπνον διωμόμοσο, οὐκ ἐπέδοσα ἱκετηρίαν, σοὶ ὁ ἀνήκοος ἐμαυτῷ φυλάττων. σὺ δ' ἡμᾶς ὑπερβαλλόμενος, ἄλλοις δωρεῖς. εἰκότως. ὅπου γὰρ δωρεῖσθαι λυσιτελέστερον τὸ βέλτιον, ὑδὲ τῶν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ εἰδὰ ὅτου μοι τοῦτο, ὑπὲρ τῶν γνωμῶν σου φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος, καὶ Λαβυρίνθου. ὧν ἀπεὶ δ' ἡ Ἀφέλεια, συλλογισμὸν ἕνα ἀποφράξαι ἂν μοι τὰ χάσκοντα δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι Φιλοσοφία, ἢ τί πρῶτα τούτων. τί διαφέρει χρείας ἕξεως. ἵνα μὴ τὸ λοιπὸν εἴπω, τί κεφαλίναι, ἢ σωρείτης, ἢ γεράκος λόγοι. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπιμοκλῆς φιλόσοφος, Ἀρεσταινέτῳ. Quàm non movear convivio, omnis anteacta vita mea fuerit testis. Qui quidem cùm quoniam mihi complures ea causa molesti sint, te multò ditiores, tamen haud unquam illis morem gessi: perpendens nimirum quantum sit in ejusmodi compotationibus tumultus, & petulantiæ: verùm adversùs unum te mihi videor meritò stomachatus, qui tantum temporis à me officiosissimè cultus, & observatus, tamen indignum habueris, quem vel inter reliquos tuos amicos numerares, sed solum ex omnibus prætereris, idque vicinus cùm sim. Proinde tua causa magis discrucior, qui quidem te tam ingratum præbueris. Nam ipse fœlicitatem nequaquam in hoc statuo, siquis mihi impertiat, vel aprum, vel leporem, vel placentam, quæ mihi affatim contingunt apud alios, qui officia norunt. Quandoquidem etiam hodie cùm apud discipulum Pammenem cœnare mihi licuerit, opiparam (ut ajunt) cœnam, non annui tamen vehementer obsecranti, tibi scilicet demens me reservans. At tu nobis prætereuntibus, alios accipis convivio. Meritò. Neque enim quid sit melius dignoscere potes: nec apprehensivam illam phantasiam habes. At scio unde hæc mihi sint profecta, nempe ab egregiis istis philosophis tuis Zenothemide, & Labyrintho. Quibus equidem (absit invidia dicto) vel unico syllogismo mihi videor os protinus obturare posse. Aut respondeat istorum aliquis quid sit Philosophia: aut hæc quæ inter elementa traduntur: quid habitio differat ab habitu: ut nihil de perplexis illis interrogationibus dicam: quid sit syllogismus cornutus, quid acervalis, quid metens. Verum tu quidem istis fruaris licet.

Nam

σὺ μέ, [1]Ὅταιο αὐτῶν. ἐγὼ δ' ὡς μάλιστον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος ἔσεσθαι, οἷόν ῥᾳδίως τὴν ἀπιμίαν. εἰ δέ ὅπως μὴ ἐς ὑστέρην ἔχῃς καταφεύγειν τὴν ἀπλοχίαν, ὕστερον φιλαθῆσαι, λέγων σὸ τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πρᾶγμα, δὶς σε τὰ μέσα ἀπεσπούδακα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τὰ ἰκίας, καὶ σὸ τοῦ ἀνακείου γόνου ὕστερον. τοιοῦτο ἐγὼ τοῖς παρῶσιν ἀποκελόγημαι. εἰ δ' δύνατο ἔνεκα ὀρχίζεσθαί σοι δικῶ, τὸ κῦ τ' Οἰνέα σύνοισον. ὄψῃ γὰρ ἐν τῇ Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνῳ αὐτῇ ὁ παρέλαβεν ἀνὴρ ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐσιῶν. φησὶ δ' ἀεὶ αὐτῶν Ὁ μὴρ ὧδε πως.

ἢ λάθῃ', ἢ σὺν ὀόησεν. ἀάσατο δ' μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης,

κἀλυδὼν μὲ ἠδὲ γαῖα πελοπίης χθονὸς,
ὃν ἀνλιπόρθμοις πόδ' ἔχουσι ὕδασιν.

καὶ Σοφοκλῆς,

συὸς μέγιστον χεῖμ' ἐπ' Οἰνέως γύας,
ἄπεμψε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλου θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μάθῃς οἷον ἄνδρα Δίφιλον ἐπὶ δεῖπνα, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δίφιλον ἐκάστης. εἰκότως. ἡδὺς γὰρ ἐστὶ τὸ μειρακίῳ, καὶ ὠφελεῖν αὐτὸ σπεύδει. εἰ δὲ μὴ αἰσχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι ἀφεσπάθηκα, ὅσῳ σὺ εἰ θέλεις, ἀλλὰ Ζωπύρου δ' παιδαγωγοῦ αὐτοῦ μάθοις ἄν, ἀλλ' ἐς ὄν. ἀλλ' ἀ χρὴ παραπλῆσιον τὸ γάμοις, οὐδὲ λοιδορεῖν ἄλλους. καὶ μάλιστα ἐν ὕπνοις

Nam ego qui quod honestum est, in bonis solum duco, facilè tulero contumeliam. Atqui ne possis posthac ad istam excusationem confugere, ut dicas te mei oblitum fuisse, nimirum in tanto strepitu, & occupatione, bis te hodie sum allocutus, primùm mane domi tuæ: deinde rursum in Castoris, ac Pollucis æde rem divinam facientem. Atque his quidem de rebus hæc respondero. Quòd si tibi videor cœnæ gratia succensere: quid Oeneo acciderit cogita. Videbis enim etiam Dianam succensentem, quòd ille se solam non adhibuisset sacrificio, cùm reliquos omnes Deos acciperet convivio. Nam hac de re sic alicubi meminit Homerus.

Non meminit, vel non succurrit, at acriter ursit.

Et Euripides.

Hæc terra Calydon Pelopii est soli, fretum
Qua est parte, campos divites pingues habens.

Et Sophocles.

Immisit agris Oenei aprum maximum,
Torquens sagittas eminus Latonia.

Hæc tibi è plurimis pauca citavi, ut intelligeres cujusmodi præterito viro, Diphilum ad cœnam adhibeas, cui filium etiam tradidisti. Rectè: jucundus enim est adolescenti, & cum ipso ad gratiam conversatur. Atque adeò ni mihi dictu turpe fuerat, addidissem, & aliud quiddam: quod tu, si libet, è Zopyro ejus pædagogo verum esse cognosces. Verùm non convenit obturbare in nuptiis, neque accusare quenquam: præsertim criminibus usque

1 Ὅταιο] Leg. Mercer. ad Aristenet. Epist. 6. lib. 2. *Bourd.*

αἰσχρᾶς αἰτίας. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος δύο ἤδη μαθητὰς μοι λαπαρώσας, ἀλλ' ἕνεκα Φιλοσοφίας αὐτῆς ἴσως σιωπήσομεν. ἀφοσιώσεται δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἢν διδῶς αὐτῷ μοῖράν τινα ἢ συὸς, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμοῦντος, ὡς ἐμοὶ ἀλεκτρυόνα, κἀνταῦθα δεῖπνον ἀπολογίαν ἡδίστην, μὴ λαβεῖν, μὴ δ' ὑποδέξασθαι ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. τούτων δ' ἐπεῖπε ἀπαγινωσκομένων μεταξὺ, ἰδρώς τί μοι ῥεῖν ἐκ τῶν ὑπ' αἰδοῦς. καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χαυνῶν μοι τὴν γῆν ἠνυκόμει, ὁρᾶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. καὶ μάλιστα ὅσοι ἥδιστον τὸν Ἐτοιμοκλέα, πολιὸν ἄνδρα ὄντα, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐδυσώπουν δὲ οἱ μὲν, ἀφελόμενοι αὐτοὺς, ἐξαπαλαμῶντες τῷ πάνυ, καὶ τῇ βαρυσαρκίᾳ σωφρονοῦντες. ὁ γοῦν Ἀλεξαίνετος, ἐδόκει μοι σὺν ἀμελείᾳ παρεδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ὅπου ἂν ἐλπίσας κλῆσιν ἐπιεῦσαι, ἀεὶ ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιοῦτόν τινα, ὥστε ἀεὶ τὴν ὄρεξιν πεινῆσθαι ἔχειν. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο ποτὲ ὁ οἰκέτης ἀναγιγνώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τὰς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα, καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δεδιηκότες, καὶ ὠχριῶντες, ὃ τῇ ἀποφάσει τῶν σωμάτων ἐκπλαγέντες τὸν τοῦ Ἐτοιμοκλέους κατηφοῦντα. ὁ Ἀλεξαίνετος δὲ, ἐπεφώκλο, καὶ θορύβου μεστὸς ἦν. σαλεύσας δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπιεφῶτο τῷ Ἀφροδισίῳ τὸ ἐγχείριδιον, ὑπομειδιῶν ἅμα. καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτου. μετ' ὀλίγον δὲ, καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, καὶ παιδαγωγὸν νοσοῦντος αἰσθάνεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀφορμὴν δρόμου, ἐζήτει

que adeò pudendis. Tamen Philus dignus in quem faceta, quippe qui duos jam discipulos meretraxerit. Ego tamen propter Philosophiæ causa reticebo. Verùm famulo huic mandavi ut si quam partem dare velles, vel apri, vel cervi, vel placenta, mihi deportandam, ut hoc pacto te mihi de cœna purgares, ne reciperet, ne ad hoc ipsum à nobis missus fuisse videatur. Hæc inter dum legerentur, sudor undique præ pudore mihi manabat, & quod dici solitum est, optabam ut mihi terra dehisceret, cùm riderem eos qui aderant, irridere singula, potissimùm qui Etæmoclem norant, canum hominem, & gravitatem præ se ferentem. Itaque mirabar, quòd hactenus ipsos, barba & vultus severitate deceptos latuisset cujusmodi vir esset. Cæterùm Aristænetus videbatur non per contemptum præteriisse ipsum: verùm quòd desperasset, si fuisset invitatus, eum promissurum, morigerumque ad res hujusmodi se præbiturum: eóque ne tentandũ quidem esse putasse. Perlectis à famulo literis universum convivium oculos ad Zenonem & Diphilum convertebat, quòd trepidarent, & pallerent, & vultus inconstantia, crimen ab Etæmocle intentum agnoscerent. Porrò Aristænetus quanquam erat perturbatus, & tumultu plenus, tamen nos jubebat bibere, idque quod acciderat commodè vertere conabatur, subridens interim, ac famulum dimisit, respondens ea sibi curæ fore. Paulò pòst Zeno surgens clanculum se subduxit, à pædagogo submonitus ut discederet, tanquam id jubente patre. Tum Cleodemus, qui jamdudum occasionem quæritabat (jam ge-

συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, διερρήγνυτο, σὺν ἴσχυι ἀρχὴν λαβεῖν, τότε δὴ τὸ εὐδόκιμον διαφθείρασης τῆς ἐπιστολῆς, τοιαῦτα ἔφη μαίζεσθαι ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ γενναῖος, καὶ Κλεάνθης, ἀμαθῆ δύσκολα, καὶ ἐρωτήσεις μάταιον, καὶ χήμαζα Φιλοσόφων. τὰ δὲ ῥήματα, Ἐτοιμοκλεῖς οἱ παλαιοὶ, καὶ ἐπιστολαί, ὀρθῶς ὅπως περσοβυκαί. καὶ τὸ πλάδιζαιον, Οἰνεὺς μὲν, Ἀγελαΐνιος. Ἐτοιμοκλῆς ἦ, Ἀγεστρατίς. Ἡ εὐκλεὴς, εὐφήμως πάνυ, καὶ ἑορτῇ πρέπουσα. τὰ δ' ἑξῆς ὁ Ἕρμων ὑπερκρωζεκέρμος, ἐκπεπληγὼς γὰρ οἴμαι ὡς τινα ἐσκώπτεσθαι Ἀγελαΐνιος εἰς τὸ δεῖπνον, ὥστε σὺν ἄκροις ἦστο μεμνῆσθαι δ' καλυδωνίου. ἀλλὰ σοὶ ἐσθίων ὦ Ἀγελαΐνιστε, πέμπε ὡς τάχιστα τὴν ἀπαρχὴν, μὴ δ' φάσκῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος λοιμοφθορῆσαι. καὶτοι νῦν ἂν παῖδες δεῖπον. ἀδιάφορος γὰρ ὁ Χρύσιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπιγελάσας ἑαυτὸν, καὶ φθεγξάμενος μεμιμημένος, ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς σὺν νόμῳ φιλοσοφοῦντος Ἐτοιμοκλέους ἦ γήθεν, μεταξὺ τὰ Κλεάνθους, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἄνδρας; οἵ τινες ἦ ἐστε, ὑμεῖς εἰπὲ πάντα. ἦ σὺ μὲν τὰ Διοσκούρων ἤδη ὦ Ἕρμων τὰς πλοκάμους ἀπεκείρω καὶ χρυσᾶς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παρεδόθης τῷ δημίῳ. σὺ ἦ, τὴν Σωκράτη γυναῖκα ἦ μοιχὸς ἐμοιχεύσω ὦ Κλεόδημε. καὶ κεκλεηθῆς, τὰ αἴσχιστα ἔπαθες. ἃ σωπᾶσθε ἦ τοιαῦτα σωφρονοῦντες αὐτοῖς; ἀλλ' ἃ μαστὼς ἐγὼ ἡ ἐμαυτὴ γυναικὸς ἦδ' ὡς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σύ. νῦν ἦ ξένε μαθητὰ λαβὼν τὰ

gestiebat omnino cum Stoicis conflictari: & disrumpebatur, quòd idoneam ansam non haberet: sed cùm præbuisset epistola illa, Hujusmodi, inquit, facit ille Chrysippus egregius, & Zeno ille mirabilis, & Cleanthes, verbula misera, & duntaxat interrogationes, & species Philosophorum. Cæterùm Etœmocles sunt plerique: & videtis quàm graves sint epistolæ. Denique Aristænetus hic Oeneus est. Etœmocles Diana. Dii boni bene auspicata omnia, & festivitati congruentia. Ita per Iovem, inquit Hermon supra hunc accumbens, nam audierat, opinor, aprum quendam ad cœnam ab Aristæneto paratum, eoque putabat non intempestivè apri Calydonii factam esse mentionem: per lares Aristænete, primitias mitte quamprimum, ne protinus senex ille, sicuti Meleager, fame contabescat: tametsi nihil acerbum ipsi accideret: siquidem Chrysippus censet hæc esse indifferentia. Chrysippum nominatis, inquit Zenothemis, erigens sese, maximaque voce intonans: An ex uno homine qui non legitimè philosophiam exercet, nempe præstigiatore isto Etœmocle, metimini Cleanthem & Zenonem viros sapientes? At quinam estis vos qui hæc dicitis. Nonne tu Hermon, auream cæsariem Castoris & Pollucis circumtondisti? cujus facti pœnas dabis, carnifici traditus. Tu verò, Cleodeme, nonne Softrati discipuli tui uxorem stuprasti? & deprehensus, turpissima passus es. Annon igitur silebitis, cùm hujusmodi dedecorum vobis fitis conscii? Atqui meæ uxoris non sum leno, Cleodemus inquit, quemadmodum tu. Neque hospitis discipuli,

φόδιον παραλαβὼν, ἔπιεζε ἄγχουσα κἀγὼ τὴν πολιάδος μὴ εἰληφέναι, ἀλλ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, καὶ ἄγχω τοὺς μαθητὰς, ἢν μὴ κἀκεῖνοι ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. ἀλλ' ἐκεῖνο ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιτο μὴ οὐχὶ φάρμακον δεδιδόναι Κέλσωνι ἐπὶ τῷ πατρί. καὶ ἅμα ἔτυχε πίνων. καὶ ἐπόσσον ἔτι λοιπὸν ἦν τῇ κύλικι περὶ ἥμισυ χειλὸν, κατασείσασα αὐτῶν. ἀπέλουσε δὲ ὁ Γέρων τὸ μελάνθιον, οὐκ ἀκάθαρτον ὄν. ὁ μὲν δὴ Ἕρμων, ὑπεξυέσθω σὺν τῷ κεφαλῇ τὸ ἄκρατον, ἀσυνδύαστος, ὡς τοῖς παροῦσιν ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ, ὡς μάχῃ εἶχε κύλικι, ἐπιραφεὶς, ἀποστραφεὶς τὸν Ζηνόθεμιν. καὶ τῇ ἀριστερᾷ δὲ πώγωνος λαβόμενος, ἐμέλλε παίσειν κατὰ κόρρης. καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Λεοντίνης ἐπῆλθε τῷ χαίρων. καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν, ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίνη, ὡς ἀφαιρεῖσθαι, νῦν ἀφαιρήσεται αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐγίνετο, ποικίλα ἐφίλουν ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐκεῖνον, τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς ἄδικον ὄφελος ἦν ἅμα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἅμα ἐς τὸν βίον ῥυθμίζοι πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκεῖνος γὰρ ἀφειδὴς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῷ πρὸς μάτων ἀφιλοσόφως. ἔπειτα δὲ εἰσήει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ, καὶ τὸ πεπαιδευκέναι ἀπάγῃ τοὺς ἀρχὴν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία, ἐς τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας σπουδὰς ἀφορῶντας. τοιοῦτον γὰρ φιλοσόφων παράγνωμα, ὑδὲ κἀγὼ τύχοιμι ἵνα πνὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδίου. ἀλλ' οἱ μὲν, ἐποίουν αἰσχρά. οὐδὲ ἔλεγον αἰσχίω.

accepto viatico quod deposcerat, postea per Palladem, à me acceptum dejeravi, neque ternis drachmis fœnero, neque discipulos obtorto collo in via duco, nisi in tempore mercedem persolverint. Verùm illi, inquit Zenothemis, haud quaquam possis inficias ire, te cicutoni ministrasse venenum quo patrem necaret. Tum simulabit, & quicquid in calice superat, circiter ferè dimidium, in ambos effudit. Proximus etiam Ion conspersus est, eo malo non indignus. Hermon igitur de capite merum abstergebat reclinatus, præsentes omnes contumeliæ attestans. Cleodemus autem, cùm calicem non haberet, conversus Zenothemin conspuit, & lævâ prehensum à barba, erat alapam illisurus: & senem illum occidisset, nisi Aristænetus manum cohibuisset. Is mox transcenso Zenothemide inter utrumque medius assedit, ut eo veluti muro dirempti, pacem agerent. Dum autem hæc fiebant Philo, varia volvebam in animo: eratque illud in promptu, nullum esse operæ pretium siquis disciplinas perdiscat, ni simul & vitæ rationes ad id quod optimum est, componat: cùm viderem illos qui verbis alios antecellerent, quàm ridiculos factis ipsis sese exhiberent. Deinde & illud veniebat in mentem, verum-ne sit quod vulgo dicitur: videlicet eruditionem à recta ratione bonisque institutis abducere istos, qui solos libros assiduò spectarent, easque commentationes quæ illis insunt. Etenim tot Philosophorum qui aderant, nullum fortè à lapsu immunem cernere erat. Verùm alii faciebant turpia, alii turpiora dicebant. Neque enim

jam

ἰδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν ἔχον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσιτος ἦν, καὶ ἄπωτος ἐγεγεύμην. ἀνίστατο δ' ἤδη τὸ πρῶτον. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται, καὶ σμίκρ' ἄττα γιγνώσκοντες αὐτῶν οἴμαι, ὅς γε ἐφαύλιζον, οἰόμενοι πάντας εἶναι δεῖν τῶν χαμάτων. οἱ σοφοὶ δ', ἐπέλαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερεπιμπλαντο, καὶ ὑπωπτεύοντο, καὶ εἰς χεῖρας ἦεσαν. ὁ θαυμάσιος δ' Ἀλκιδάμας, καὶ σύρων τὸν μίσον, ὑπ' αὐδηρίας τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἂν δρῶσί τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ὑπ' συμποσίῳ, οἷς φασὶ τὴν Ἔριδος οἱ ποιηταὶ λέγεσιν. εἰ γὰρ κληθῆσαι αὐτὴν εἰς τὸν Πηλέως τὸν γάμον, ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ συμπόσιον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ' Ἰλίῳ γεγένηται. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τότων ἐδόκει μοι τὸν ἐπιστολὸν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον, ἐ μείων τὴν Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. εἰ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ Κλεόδημον φιλονεικοῦντες, ἐπὶ μέσῳ αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐλθὼν. ἀλλὰ νῦν μὲν φησὶν ὁ Κλεόδημος ἡμῖν, εἰ ἐλιγχθείητε ἀμαχεῖς ὄντες. σύφορον δ' ἀμυνεῖσθαι ὑμᾶς ἥδιστα ἐν καιρῷ τέτταρα. λύπερεναί μοι ὦ Ζηνόθεμι, ἦ σὺ, ἦ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἄξιόν ἐστιν εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τῶν κτῆσιν, ὑμῖν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἁπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσεσθε. καὶ ἐξ τοῦτο ἀμ-

jam poteram eorum quæ fiebant, culpam vino authori imputare? mecum reputans cujusmodi essent quæ Etœmocles neque cibo, neque potu, etiamdum degustato, scripserat. Ita inversæ erant rerum vices: & idiotæ modestè admodum epulantes videbantur, neque vino petulantes, neque indecorè sese gerentes. At ridebant duntaxat, eosque opinor, damnabant, quòs suspexerant, ex habitu judicantes eos esse alicujus pretii. Contra sapientes illi, & in libidinem ferebantur, & convitiis certabant, & sese cibo potuque ingurgitabant, vociferabantur, & ad manus usque veniebant. Cæterum admirandus ille Alcidamas, etiam in medio mejebat, fœminas non reveritus. Ac mihi quidem, siquis hæc quæ in eo convivio gerebantur, rectissimè voluisset conferre, simillima videbantur iis quæ de Eride Dea poëtæ fabulantur, nempe hanc quòd non esset ad Pelei nuptias advocata, malum in medium convivium projecisse, ex quo tam ingens bellum apud Troiam ortum fuerit. Itidem Etœmocles mihi visus est epistolam illa, quasi malo quopiam in medium projecta, non minùs malorum, quam habeat Ilias, excitasse. Neque enim finem contentionis fecerunt, Zenothemis ac Cleodemus, postquam medius inter eos sedit Aristænetus. Age, inquit Cleodemus, in præsentiarum quidem sat est, si literas nescire evincamini: sed crastino die vos ulciscar quibus conveniet modis. Responde mihi Zenothemi, vel tu, vel elegantissimus ille Diphilus, qua tandem gratia pecuniæ possessionem inter indifferentia ponendam esse censeatis: cùm ex omnibus nihil aliud spectetis, quàm ut ipsi quamplurimum pecuniæ possi-

φι τὸς πλησίον ἀεὶ ἔχητε. ὁ δὲ νεικίζετε, καὶ τοῦγλυφέως, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ τοῦτο ἡδονῆς μισοῦντες, καὶ τὸ Ἐπικούρειον κατηγορεῖτε, αὐτοὶ τὰ αἴσχιστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες εἰ τις μὴ πρόσεισιν ἐπὶ δεῖπνον. εἰ δὲ καλοῦντε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες, φυσᾶσθε, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιβλέποντες. καὶ ἅμα λέγει, τοῦ ὀψοπώλου φέρε ταῦτα ἐπὶ χεῖρα, ἵνα ὁ παῖς ὁ Ζωσθενίδης, μετὰ τοσαῦτα πεντοδαπῶν κρεῶν. καὶ ἅμα τὸν λῖνον αὐτοῦ μὲν ἀπορρήσσειν αὐτὰ εἰς τὸ ἔδαφος. ἀλλ' ὁ παῖς εἶχεν ἀνάγκη, καρτερῶς αὐτὸ κατέχων. καὶ ὁ Ἕρμων τοῦ μαθητὴς Κλεόδημε, εἰ πάσσεσθε ὅτινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγορεῖσθε, αὐτοὶ ἥδεσθε ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀξιοῦντες. οὔκ. ἀλλὰ σὺ ἦσθ' ὃς ὁ Ζωσθένης, εἶπεν ὦ Κλεόδημε, καὶ ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἦγη τὸ πλεῖστον. ἔμοιγε, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἐλοιδοροῦντο, ἕως ὁ Γνήσιππος εἰς τὸ μεταξὺ ἔφη. ἐγὼ γὰρ εἰ δοκῶ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἑορτῆς καλήσω εἰς τὸ μέσον. ὑμεῖς δὲ, φιλονεικεῖτε ἐοίκατε, καὶ ἀκούσεσθε ὡστε ἀμέλει τῷ ὑμετέρῳ Πλάτωνι τὸ λόγοις ἡ πλείστη ἀφορμὴ ἐγένετο. πάντες ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἅμα τῷ Ἀρεταίνετον τε, καὶ Εὐκράτην, ἀπολαύσεσθαι τῆς ἀηδίας ὕστερον ἐλπίσαντες. καὶ μετὰ τοῦτο ὁ Ἀρεταίνετος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου, εἰρωνεύεσθαι ἐλπίσας. καὶ ἅμα εἰσκεκόμιστο ἡμῖν τὸ σύνηθες ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ, καὶ κρέας ὗος, καὶ λαγὼς, καὶ ἰχθὺς ὁ Ταγήνιτης, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα σύντροφα ἦν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι

deatis. Atque ob id, semper divites hæretis, fœneratis hæretis incumbitis, neque non modo docetis. Rursus cùm voluptatem detestimini, atque hac de causa Epicureos vituperetis, turpissima facitis, & patimini voluptatis gratia, indignè ferentes quis vos ad cœnam vocarit: si vocemini, non sat est tantùm vocare, ut cibo turgeatis, nisi famulis tantum donetis. Quæ cùm diceret, pariter revellere conabatur linteum quod Zenothemidis puer tenebat, omni carnium genere refertum: eratque eo soluto, carnes in solum projecturus, nisi fortiter resistens puer illud non remisisset. Hic Hermon. Euge Cleodeme, respondeant qua gratia damnent voluptatem, cùm ipsi supra cæteros omnes studeant voluptati. Quin magis, inquit Zenothemis, tu Cleodeme, respondeto quamobrem divitias inter indifferentia numeres. Imò tu potiùs. Et ad hunc modum diu sunt altercati, donec Ion capite tandem in apertum prolato, Desistite, inquit, Ego, si libet, sermonum argumenta proponam in medium hac festivitate digna. Vos porrò citra contentionem vicissim & dicite, & auscultate, ut nimirum etiam apud Platonem nostrum, alternis dicendi vicibus res ut plurimùm agitatur. Id dictum probabant cùm omnes qui aderant, tum in primis Aristænetus, & Eucritus, in spem erecti fore ut ab hac molestia liberarentur. Et Aristænetus priorem in locum sese recepit, jam partam esse pacem ratus. Iamque nobis inferebatur ea convivii pars, absolutam cœnam vocant, singulæ singulis aves, carnes aprugnæ, & leporinæ, pisces Tangenici, placentæ, breviter illa, quæcunque liberum est comedere, vel domum apor-

ὕστε. πρὸς δὲ ὀλίγον ἐν ἐκφορᾷ νάπυσον, ἀλλ' Ἀριστωνύτῳ μέ, καὶ ἑκάστῳ, ἐπὶ μιᾶς τραπέζης κοινὰ. καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ, ἐκφέρειν χρὴ λαβεῖν. Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ, καὶ Ἑρμάνι τῷ Ἐπικουρείῳ, μίαν ἐξῆς λεκτέον, καὶ ἐμοί. τῷ Διφίλῳ δὲ, τὰ ἀμφοῖν. ὁ γὰρ Ζήνων ἀπελήλυθε. καὶ μίμησό μοι τοῦτον ὦ Φίλων, διότι δή ἐστι σὺ αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον. Φι. μεμνήσομαι δή. Λυ. ὁ τοίνυν Ἴων, πρῶτός μοι ἄρχέτω ἔφη εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, ἐχρῆν μὲν ἔτως ἔφη τοῦτον ἀνδρῶν παρόντων, καὶ ἰδιῶν τε, καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας. ἵνα δὴ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὁπόσοι μὴ κατὰ ταὐτὰ Φιλοσοφοῦσι, καὶ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν ἄριστον ἴσως, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ θεοειδέσι Πλάτωνι, καὶ Σωκράτει παιδεραστεῖν. μέτοι γε οἱ τοιοῦτοι ἀπαλλαγεῖεν ἂν πρὸς ὀρθότητά. εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείων γάμων κατὰ τὸν Πλάτωνα δοκεῖσθαι, κοινὰς εἶναι ἁπάντων τὰς γυναῖκας, ὡς ἔχω ζῆλος εἰπεῖν. γάμος ἐπὶ τούτοις ἁρπαστός, ὡς σὺν τῷ κοιρανεῖ λεχθήσεται. Διονυσόδωρος δὲ, τί παύσῃ ἔφη βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων; πῶς γὰρ ἂν σύ ζήλου ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὅτῳ τινί; καὶ σὺ γὰρ φθονῆς καὶ ἔρωτα εἶπε; οἶμαι δὲ ὁ Διονυσόδωρος ἀντιλοιδορεῖσθαι τὰ εἰκότα. ἀλλ' ὁ Γραμματικὸς Ἴστιος ὁ βίλλιος, παύσασθε ἔφη. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι. καὶ δεξάμενος, ἀνοίγνυσιν. ὧν δὲ τοῦτο ἦν μίμημα, τὰ ἐλεγεῖα, ἃ οἶμαι ποτ' ἂν ἔφη Ἀριστώνυτος μεμελέτηκε δῆτα

asportare. Apponebatur autem non sua cuique quadrula: verùm Aristæneto & Eucrito communis eadem in mensa: eratque utrique capiendum, quod sua ex parte erat. Communis etiam Zenothemidi Stoico, & Hermoni Epicureo: deinceps Cleodemo, & Ioni: post hos sponso, & mihi. Diphilo autem pars duorum appositа, cùm Zeno jam discessisset. Hæc memineris Philo, quoniam aliquid iis inest ad hanc narrationem utile. *Ph.* Meminero sanè. *Lyc.* Ergo primus exordior, inquit Ion, siquidem videtur. Et interposita brevi mora, Fortè conveniebat, inquit, ut apud ejusmodi viros de ideis, atque incorporeis substantiis, deque animi immortalitate sermo haberetur: verùm ne mihi contradicant, ii qui divèrsam Philosophiæ sectam sequuntur, de nuptiis dicam ea quæ congruunt. Optimum illud esset, si nuptiis opus non haberemus, sed Platonis ac Socratis dogma sequuti, pueros amaremus: nam soli qui ita facerent, virtutem absolutam pertingerent. Quòd si viris omnino ducendæ sint uxores, eas juxta Platonis sententiam communes habeant, videlicet quo zelotypia vacemus. Hæc risu sunt excepta, quòd intempestivè dicerentur. Tum Dionysodorus, Non desines, inquit, barbarica ista nobis occinere? Nam ubi zelotypiam istam requiras, aut apud quem? Et tu scelestе, inquit, loqui audes? Et cùm jam, opinor, convitia regeconveniebat, vir ille optimus inquit, ego vobis epithalamion Erant autem Elegiaci versus hi, si

sturus esset Dionysodorus, quæ Istiæus Grammaticus, Desinite, recitabo: simulque cœpit legere. satis memini. Nuper Aristæneti in ædibus ulica summo Nutrita

est

Κλεανθὶς ἅπασι ἐπιφρίζ' εὐδυκίης, ἀξύχοισι παστὰν ἀλλάων παρθενικάων, κρείσσων ἡ Κυθέρης, ἠδὲ σὺ νυμφίε, ἢ σὺ χαῖρε, ἀμφιπολῶν κράτιστε ἰφθίμων, κρείσσων Νηρῆϊ, καὶ Θέτιδος παιδός. ἄμμες δ' αὖ ὑμῖν τόνον ἁλαμπέα ὕμνον ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀείσομεν. γάλωθος δὴ ἐπὶ τούτοις ὡς τὸ εἰκὸς γηθομένη, ἀρίζηλ' ἤδη τὰ Διφιλαίδεω ἐδέκνυ, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ τὴν Ἀριστάνετον, καὶ Εὔκριτον, τὰ ἄφω αὐτῇ ἐπιτρόπω. κἀγὼ τἀμὰ, ἢ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἦκεν. καὶ Ἴων ὁμοίως, ἢ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος, ἤδη ἢ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπίοντι διαπλίνθια φέρειν. καὶ ἔλεγε μόγις διαπεπλῆσθαι οἱ αὐτά, ἢ ὡς τοὺς ἀμφίπολους ἐμάχετο, καὶ ἀντέπασιν, ἢ ὄρνιθες ἀντιπεπλεγμένοι, ὥσπερ τὴν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνέλκοντες. καὶ τέλος, ἐκίνησε, ἢ ἄφησε, πολλὰ γάλωθα διαχέων τοῖς συμπόταις. καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠναγκάσθη μὴ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἠδικημένος. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμοῦν, ἢ Ζηνόθεμις, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται. ὁ μὲν ὑπερέκεινα, ὁ Ζηνόθεμις. ὅθεν ὑπ' αὐτὸν. παρέκειτο δὲ αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα, ἴσα. καὶ ἀνείλοντο εἰρωνικῶς. ἡ δὲ ὄρνις ἡ ἄφω ἣ Ἑρμιόνη, ἀμελέστερα. ὕστερα οἶμαι τυχόν. ἔδει δὲ ταύτῃς ἀναιρεῖσθαι, τῷ ἑαυτῆ ἐκείνην. ὡ τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις, καί μοι ὦ Φίλαν πάνυ σφόδρα τὸν νοῦν. ὁμὲ γὰρ ἤδη τὸ κεφάλαιόν τ' ἐφαχθέντων. ὁ δὲ Ζηνόθεμις, φημὶ τῷ παρ' αὐτὸν ἀφεὶς, τῷ πρὸ ἣ Ἑρμιόνη ἀνείλετο, ἀποτέμνων ὡς ἔφλιο ὅσον. ὅθ' ἀντιπελάβετο, καὶ οὐκ εἴα πλεονεκτεῖν. βοὴ τὸ ἐπὶ

est ſtudio diva Cleanthis in: Virginibus cunctis reliquis ſtantior una, Vel potior Phœ vel potior Venere. Salve & tu venum validiſſime, ſponſe lentum, Nereo prior, ac fortior Æacida. At rurſum vobis hoc carmen ſæpius olim, Commune ambobus conjugiale canam. Ob hæc riſu, ut conſentaneum eſt, oborto, reliquum erat ut fercula tollerentur. Tum Ariſtænetus atque Eucritus uterque appoſita ſibi ſuſtulerunt, ego quæ mihi, Chæreas quæ ipſi, pariter Ion & Cleodemus. Porrò Diphilus etiam Zenonis digreſſi partem tollere parabat, affirmans ea uni ſibi fuiſſe appoſita, ideoque cum miniſtris pugnabat, & manibus utrinque injectis inter ſe trahebant, non aliter quàm Patrocli cadaver hinc atque illinc attrahere conantes: tandem victus eſt, & reliquit, multum riſum præbens convivis: maximè cùm eam ob rem poſtea ſtomacharetur, perinde quaſi a troci affectus injuria. Hermon autem, & Zenothemis, qui una, ut dictum eſt, accumbebant: hic quidem, ſcilicet Zenothemis ſuperiùs, ille verò inferiùs, reliqua quidem quoniam æqualia fuerant appoſita, citra pugnam ſuſtulerunt. Sed avis Hermoni appoſita, erat altera paulò pinguior, quod ita caſu evenerat, opinor. Iamque ſuam uterque ſublaturus erat, ibi Zenothemis (ſed mihi animum omnino adverte Philo, jam enim ad ipſum negotii caput pervenimus) Zenothemis inquam, relicta ſua, appoſitam Hermoni, quam dixi pinguiorem, ſuſtulit. At ille contrà nitens retinebat, haud ſinens ut ea in re potior eſſet. Inter hæc

τούτοις. καὶ συμπεσόντες, ἕπασιν ἄλληλοις πᾶς ὄρνισιν αὐτοῖς εἰς τὰ πρόσωπα. καὶ τῶ πωλῶν ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν. ὁ μὲν, τῶ Κλεόδημον, ὁ Ἕρμων. ὁ δὲ Ζηνοθέμις, Ἀλκιδάμαντα, & Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱμωγῆ, ὡς τῶτον. οἱ δὲ, ὡς ἑαυτόν, πλὴν μόνη Ἴωνος. ἐκεῖνος δὲ μόνον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. οὕτω ἐμάχοντο συμπλακέντες. καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον ἀργυροῦν ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἕρμωνα. καλεῖται μὲν ἥμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη. διεῖλε δὲ νυμφίου τὸ κρανίον εἰς δύο, χρησὶ μάλα, & βαθεῖ τραύματι. βοὴ δὲ ἀνῆκε τῶν γυναικῶν ἐγένετο. καὶ ἠρεθίσθησαν εἰς τὸ μεσαίχμιον αἱ πολλαί. καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε. καὶ ἡ νύμφη ἡ ἀνεψιὰ, φοβηθεῖσα περὶ αὐτῆς. οὕτω τοῦτο ὁ Ἀλκιδάμας ἐποίησε, τῶ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ παρελθὼν τὴν βακτηρίαν, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἕρμωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε. καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπεχείρησε, κατέτρωσεν. ὁ μὲν ἀπέτρεψαν οἱ περὶ αὐτόν. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος, ὀρθῶ τῶ δακτύλω τὸ ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυξε. καὶ τὴν ῥῖνα σφόδρα σφυδὸν ἀπέτραξεν. ὁ δὲ Ἕρμων, τὸν Δίφιλον ἐπὶ ξυμμαχίαν ἤκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντῆρος. ἐτρώθη δὲ & Ἰστιαῖος ὁ Γραμματικὸς, ἀφελόμενος αὐτὸς ἐπιχειροῦν, λακτίζοντα εἰς τὰς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο δὲ ὁ ἄθλιος κατὰ τὸ αὐτὸ Ὄμηρον, αἷμα ἐμέων. πλὴν περιῆσαν γε, & δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες, ἐκώκυον, τῶ Χαιρίου

hæc clamore coorto, utrique in alterum irruentes, ipsis avibus facies mutuò cædebant: ac barbis invicem prehensis ad opem vocabant, Hermon Cleodemum, Zenothemis Alcidamantem & Diphilum: atque alii ab hujus, alii ab illius partibus steterunt, præter unum Ionem, qui se neutrum servabat. Cæterùm illi consertis manibus pugnabant. Ac Zenothemis quidem, appositum Aristæneto scyphum è mensa sublatum, projecit in Hermonem. Atque hunc haud tetigit, aliò sed flexus aberrat. Verùm sponsi caput in duas partes divisit, alto gravissimoque vulnere. Itaque mulierum orta est vociferatio, mediumque in prælium insiliérunt multæ, cum primis autem mater adolescentis viso sanguine: sponsa etiam ei metuens profiliit. Inter hæc strenuum se præbuit Alcidamas Zenothemidi opem ferens: & illiso suo baculo, Cleodemi quidem calvariam, Hermonis verò maxillam comminuit: & è famulis nonnullos ipsis opem ferre parantes, vulneravit: qui tamen non cessérunt. Verùm Cleodemus intentato digito Zenothemidi oculum effodit: tum admotus narem mordicus avulsit. Porrò Hermon Diphilum Zenothemidi suppetias venientem è sponda in caput præcipitem dedit. Sauciatus est & Istiæus Grammaticus, dum eos dirimere conatur, calce videlicet in dentes illius illiso, idque à Cleodemo, cùm hunc Diphilum esse putaret. Iacebat igitur miser ille, Sanguinem ab ore vomens, ut ejus Homerus ait. Præterea tumultus atque lachrymarum plena erant omnia: dum & mulieres ejularent, Chæreæ sponso cir-

ἀλεχθῆναι. οἱ δ' ἄλλοι, κωτίπαυον. μίμησιν δ' ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας; ἐπὶ ἄπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐπείσθη παίειν τὸ ἀσυχάζειν. καὶ πολλοὶ ἂν εὖ οἶδ' ἐποίουν, εἰ μὴ κατέπληξε τὸν βακτηρίαν. ἐγὼ δ' ὀρθὸς τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφεστὼς, ἑώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνὺς ἐμαυτὸν, ὑπὸ δ' ἰσχίων ἀλόμενος, ὡς ἔστιν ἐποφαλὲς ἀμφλύειν τὰ τοιαῦτα. λαπίθας δ' ἂν, καὶ Κενταύρους εἶδες ἄν, τραπέζας ἀνατρεπομένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύφους ῥιπτουμένους. πλὴν δ', ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε. καὶ τὸ σῶμα ὡς τὸ εἰκὸς μανερὰ χαλεπώτερον ἐκίνησε. καὶ γὰρ ἐν ῥᾳδίως ἀπέρησεν φῶς ἄλλο, ἀλλὰ πολὺ ἐπῆλθεν, ὃ δεινὰ τὸ τοῦ σκότου. καὶ ἐπεὶ παρὼν τις λύχνον περὶ κομίζων, κατελήφθη, Ἀλκιδάμας μὲν, τὴν αὐληταίδα λαμπομένων, καὶ ὡς βίαν συνεσχῆναι αὐτὴν ἀπωδύζων. Διονυσόδωρος δ', ἄλλό τι γελοῖον ἐφωράθη πεποιηκώς. σκύφον γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἑκάστοτε αὐτῷ. εἶτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα ἔφη ἀνελόμενον τὴν περιχῆ, δῶναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο. καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι. ἐπὶ τούτοις, διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτῆσαν ἐκ τοῦ δακρύων. αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσοδώρῳ, καὶ Ἴωνι. καὶ οἱ τε περιμαλίαι, φορεῖσθαι ἐξενομίζοντο, πονήρως ἔχοντες. καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν, τὰ ῥινὸς, τῇ δ', ὃ ὀφθαλμὸν ἐπειλημμένῳ, βοῶν ἀπώλυεν ὑπ' ἀλγηδόνων. ὡς δ' ἐν τῷ Ἐρέμωνα, καίπερ ἐν κακοῖς ὄντα, δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο, ἀνιμαρτύρισθαι, circunfusæ, dumque alii hi-dent compescere. Sed ma-omnium maximum erat Ac-mas, posteaquam semel ad-rediisset ingenium, obtu-quemque feriens: multique-eo prælio cecidissent, scito, ni baculum is fregisset. Ego rectus stans ad parietem, vi-bam singula, neque me admi-bam, siliæi edoctus exemplo, periculosum esse conflictus hu-modi dirimere. Lapithas itaque Centaurosque vidisses, everti mensas, effundi sanguinem, proji-ci scyphos. Demum Alcidamas subversa lucerna, maximas induxit tenebras. Iamque res, uti verisimile est, atrocior multò esse cœpit, cùm non facile lumen aliud suppeteret, & multa ac gravia in tenebris commissa sunt. Et cùm tandem aliquis lucernam afferret, deprehensus est, Alcidamas quidem tibicinæ vestem attollens, & per vim cum ea congredi properans, Dionysodorus autem, alio quodam in facinore ridiculo proditus est. Nam ut surrexerat, scyphus è sinu illius in solum decidit. Postea excusans, Ionem ajebat in tumultu calicem sublatum sibi tradidisse, ne amitteretur. Id ita factum studio asserebat Ion. His rebus dimissum est convivium à lachrymis in ridiculum exitum conversum: idque Alcidamantis, Dionysodori, & Ionis gratia. Tum qui erant fasci-cii, malè se habentes farcinæ instar deportabantur: maximè senex ille Zenothemis, pariter tum oculo, tum nare mutilatus, enecari se præ cruciatu clamans: adeò ut Hermon, quanquam ne ipse eo-dem expers malorum (nam huic duo dentes fuerant excussi) palam-ten-

ἐγγυᾶ, μέμνησο μὴ τοῦτ' ὦ Ζηνόθεμις, ὡς σὺν ἀδιάφορον ἡγῇ τὸ πόον κῶμος ὁ νυμφίος ἦ, ἀκίνδυνον τὸ ρεσθαι. Διονίκου δὲ τὸ τραῦμα, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, πεπικρασμένος κατειλημμένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβεβηκώς. ἐφ' ᾧ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλον, πικρὸς ὁ ἄθλιος τὰς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῷ ὄντι ἦ ὁ Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τοῦ δυστυχοῦς. καὶ καθεύδησόντες, ἀπῄεσαν ἐμπίνοντες οἱ πολλοὶ τὸ παῖς ἐδεῖς. ὁμῶς Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμενεν. ὃ γὰρ ἐδυνήθησαν σαλεῦσαι τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καθέβαλον ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. τοῦτ' ἐστὶ τέλος ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τῆς συμποσίου. ἦ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ, Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι Θεοί. καὶ τὰ δοκηθέντ', οὐκ ἐτελέσθη. ἀσφαλὲς δόκησις γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπίστη ἐστὶ τοῦτο. σεμνόν τε μεμάθηκα ἤδη, ὡς σὺν ἀσφαλὲς ἀψάλματα ὄντα, σωφρονεῖν τοιούτοις φιλοσόφοις.

que jam didici, non esse tutum, philosophis agitare convivium.

testaretur: Memineris, inquiens, ô Zenothemis, ne posthac dolorem in mediis habendum ducas. At sponsus vulnere jam à Dionico curato, domum revectus est, fasciis revincto capite, eidem impositus vehiculo, quo sponsam erant abducturi. Atque ita miser ille amaras nuptias celebravit. Deinde etiam aliis pro sua virili remedium adhibebat Dionicus. Et postquam dormivissent, plerique mediis in viis vomentes, asportati sunt. Cæterùm inibi remanebat Alcidamas: hominem enim extrudere non poterant, postquam semel sese in spondam abjecerat, ibique transversus dormiebat. Hic fuit, ô bone Philo, convivii finis. Quapropter rectè illud quod in tragœdia scriptum reperitur hîc dixeris, Sunt fortunæ varii casus, Multaque non sperata faciunt Dii: Nec sperata eveniunt. Nam hæc sanè non expectatum exitum sortita sunt. Id-cui non sit opus, cum ejusmodi

---

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

DE SYRIA DEA.

ARGVMENTVM.

Argumentum operis ipse titulus indicat. Describit enim Syria dea templum, & sacra, & effigiem quoque. Facto narrationis initio à collatione reliquorum templorum, sacrorumque, quæ in Syria sunt. Ac primùm quidem in genere commendat templum deæ hujus, à sanctitate, miraculis, & opulentia. Deinde speciatim commemorat, & de origine ejus, quando videlicet, & à quibus conditum tradatur, & quenam ipsa Dea esse, à plerisque putetur. Post hæc de ædo templi, à quibus ea extructa fuerit, quæ

ejus

ejus forma, qui ſitus ſit. Item de ſignis ac ſtatuis, quatuscunque adem, tum extra viſantur. Poſtremò autem & de ſacrificiis dea, de lacu & piſcibus ſacris, ad quos ſimulachra deorum, qui per pompam quandam, viſendi cauſſa quotannis exeunt. Deterea & de panegyricis conventibus, quæ ibi celebrentur, de Gallis & eorum ceremoniis, deque ſacrificandi ritu ac legibus, ipſe in loco & Antiochi, & Combabi hiſtoriis, quorum alter Stratonicen novercam amavit: alter, ad evitandam ejuſdem rei ſuſpitionem, filiipſi virilia præcidit. Atque in his nonnulla, ut videlicet de arca Noë (quem Lucianus, ut cæteri Græci quoque Deucalionem hic vocat) de Gallorum & ſacerdotum purificatione, de veneratione porcorum eſu, & id genus alia ita traduntur, ut propemodum credi poſſit ex Iudæorum obſervationibus ac ſacris pleraque illa tranſſumpta, ſed tempore poſtea uſumque adulterata ac depravata fuiſſe.

Ἐπὶ τῇ Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρήτεω ποταμοῦ. καλέεται ἱρή. καὶ ἔστιν ἱρὴ τῆς Ἀστερίης. δοκέει δέ μοι τὸ οὔνομα, οὐκ ἀμφὶ τῇ πόλῃ οἰκεομένῃ ἐτέθη, ἀλλὰ πολλῷ παλαιοτέρῃ, ἄλλου ἐόντος. μετὰ δὲ σφέας, τῶν ἱρῶν μεγάλων μιγνυμένων, ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμίη ἀπίκετο. περὶ τοίνυν τῆς πόλιος ἔρχομαι ἐρέων, ὁκόσα οἱ αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους, τοῖσι, ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται. καὶ πανηγύρεας, πῶς, ἄγυσι. καὶ θυσίας, τῶς, ἐπιτελέουσι. ἐρέω δ' ὁκόσα καὶ περὶ τὸ ἱερὸν εἰσαμέων, μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν ὅκως ἱδρύετο. γράφω δ', Ἀσσύριος ἐών. καὶ τὰ, ἀπηγέομαι τὰ μέν, αὐτοψίῃ μαθών. τὰ δ', παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην. ὁκόσα ἐόντα ἐμοὶ περισσότερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πῶτοι μὲν ἦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν,

In Syria, non procul ab Euphrate fluvio eſt civitas, quæ vocatur Sacra: eſtque ſacra Iunoni Aſſyriæ. Sed nomen hoc urbi, ſimul atque fuit condita, non inditum fuiſſe videtur: imò aliud illi erat antiquitus, cùm verò Magna Sacra ibi celebrarentur, hoc cognomentum accepit. De hac igitur civitate dicturus venio quæcunque in ea ſunt. Dicam autem & leges, quibus utuntur in Sacris, & ſolennes conventus quos celebrant, & ſacrificia quæ peragunt. Dicam & quæcunque de illis fabulantur, qui hoc templum conſecrarunt, & quo pacto condita ſit ædes ipſa. Ego autem ſcribo, Aſſyrius cum ſim: & eorum quæ narro, alia quidem ipſe eorum vidi: alia verò à ſacerdotibus edoctus ſum. Quæcunque antiquiora me ſunt, ab iis narrationem incipio. Primi hominum quos ſcimus, Ægyptii di-

1 *In Syria*] Lucianus hîc de Dea Syria varias recenſet opiniones, ſeu illa Atergatis, ſeu Aſtarte, ſeu quæcunque alia illa fuerit quæ in Hierapoli urbe colebatur, addit & ſacra & eorum ritus quæ ridenda potiùs quàm referenda erant. Cic. lib. 3. de Natur. Deor. Cæg.

1 Ἀσσύρ-

ἐγώπλοισι λέγοντες Θεῶν τε σύνοιλον ἀεσθεῖν, καὶ ἱρὰ ἱδρύσασθαι, καὶ τεμένεα, καὶ παντηγύρις καταδύξαι. ἔστι δὲ οὐνόματα ἱρὰ ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱρὺς ἔλεξαν. μετὰ δὲ, οὐ πολλοσῷ χρόνῳ, παρ' Αἰγυπτίων, λόγον Ἀσσύριοι ἐς Θεὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ, καὶ νηοὺς ἤραντο. σὺν τοῖσι, καὶ ἀγάλματα ἵδρυθε, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. τὸ δὲ παλαιὸν καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξύλους νηοὶ ἦσαν. καὶ ἔστι ἱρὸν καὶ σὺν Συρίῃ, ὃ δ' ἥκιστα τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρόνιόν ἐστι. τὸν, ἐγὼ πολλῆσι ὅπωπα. τὸ, μὲν Ἡρακλέος τοῦ Τύριον, καὶ τούτῳ δὲ Ἡρακλέος, τὸν, Ἕλληνες εἰδῶσι, ἀλλὰ τὸν, ἐγὼ λέγω, πολλῷ ἀρχαιότερος καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν σὺν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι ἔχουσι. ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, [1] Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δὲ ἐγὼ δοκέω Σελήναίην ἔμμεναι. ὡς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγήσατο, Εὐρώπης ἐστὶ τὸ Κάδμου ἀδελφεὸν. τοῦτον δὲ ἔφασκε Ἀγήνορος βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδή τε ἀφανὴς ἐγένετο, οἱ Φοίνικες τὴν μὲν ἐπεμήσαντο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι εὕρουν καλὴν, Ζηνὸς ἐπόψιος. καὶ τὸ εἶδος ἐς τοῦτον ἀμείψαντα, ἥρπασε. καὶ μιν ἐς Κρήτην φέρων, ἀπίκετο. τάδε μὲν δὴ τὰ ἄλλα Φοινίκων ἤκουον. καὶ τὸ νόμισμα, τὸν Σιδώνιοι χρέωνται, τὸν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τοῦ ταύρου τοῦ Διΐ. τὸν δὲ νῆσον, σὺν ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱρὸν, σὺν Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον. τὸ, ἐξ Ἡλιουπόλιος ἐς τὸν Φοίνικα ἀπίκετο.

dicuntur & Deorum notitiam acceperisse, & templa constituisse, & lucos, ac celebritates edidisse. Primi autem & nomina sacra intellexerunt, & sermones sacros docuerunt. Deinde non multo tempore pòst, Assyrii ab Ægyptiis doctrinam de Diis acceperunt, sacra & templa erexerunt, in quibus simulachra posuerunt, & statuas dedicarunt. Porrò antiquitus apud Ægyptios templa statuis caruerunt. In Syria quoque sunt templa, non multo Ægyptiis tempore posteriora, quorum plurima ego vidi. Herculis quidem illud quod est Tyri, non hujus Herculis, quem Græci decantant: sed quem ego dico, multò vetustior est, & Tyrius heros. Est & aliud templum in Phœnicia, quod Sidonii tenent, Astartæ ut ipsi quidem dicunt: Astarten autem Lunam esse puto. Vtque mihi aliquis ex sacerdotibus narravit, Europæ illud est, Cadmi sororis: quam, cùm esset Agenoris regis filia, nec amplius appareret, Phœnices templo honorarunt: & sacrum de ipsa sermonem evulgarunt, Nimirum Iovem ejus amore captum quòd esset pulchra, forma in taurum mutata, eam rapuisse, & in Cretam deportasse. Atque hæc quidem etiam à cæteris Phœnicibus audivi: & nummus quo Sidonii utuntur, habet Europam, tauro, Iovi videlicet insidentem: sed ædem Europæ esse non confitentur. Habent & aliud templum Phœnices non Assyrium, sed Ægyptium, quod ex Heliopoli in Phœniciam pervenit: id quidem non

1 Ἀστάρτης] Leg. Scaliger ad Varron. 4. Ling. Latin. Achill. Tat. l. 1 Tertullian. Apolog. cap. 24. *unicuique etiam provinciæ & civitati suus Deus est, ut Syriæ Astarten.* Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem. *Bourd.*

τε. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ὄπιπα. μέγα ἦ ϵ τόδε, ϵ δρχαῖόν ἐστι. εἶδον ἦ ϵ τὸ Βύβλῳ μέγα ἱερὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης. τὸ τοί, κὴ τὰ ὄρεα ἐς Ἄδωνιν ἐπιτελέουσι. ἐδόκην ἦ ϵ τὰ ὄρεα. λέγουσι δὲ ὧν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἄδωνιν τοῦτο ϵ συὸς, τὸ τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γλυφάς. κὴ μνήμην ϵ πάσῃ, τύπτονταί τε ἐκεῖσε ἔτι, ϵ θρηνέουσι, ϵ τὰ ὄρεα ἐπιτελέουσι. καὶ σφισι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώρην ἵστανται. ἐπὰν ἦ ἀποτύψωνται τέ τε, κὴ ἀποκλαύσωνται, τρῶτα μὲ καζήζουσι τὸν Ἀδωνιδι, ὅκως ἑόντα νέκυϊ. μετὰ ἦ, τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζώουσί τέ μιν μυθολογέουσι, ϵ ἐς τὸ πέλαγος πέμπουσι, ϵ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅκως Αἰγύπτιοι, ἀποθνησκόντι Ἄπι. γυναικῶν ἦ, ὁ κόσμος οὗτος ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοισίνδε ζημίην ἐπιτελέουσι. τὸ μὲν ἡμέρη, ἐπὶ πρῆσαι τὸ ὥρης ἕκαστον. οἱ ἦ ἀνδρὲς, μέσοισι ξείνοισι δαπέδου. κὴ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτην, θυσίη γίνεται. εἰσὶ ἦ ἔνιοι Βυβλίων, οἳ λέγουσι τόδε σφίσι πεφάσθαι τὸ Ὄσιριν τὸ Αἰγύπτιον. κὴ τὰ πένθεα, ϵ τὰ ὄρεα, οὐκ ἐς τὸν Ἄδωνιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὄσιριν ποιέεται πρήσσεσθαι. ἐρέω ἦ ὁκόσα ϵ τάδε πίσσω δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκφέρεται ἔτι ϵ ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸ μεταξὺ πλόου, ἑπτὰ ἡμερέων. καί μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θείῃ ναυτιλίῃ. πτέεται ἦ ὠδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μέσην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. κὴ ἔτι τὸ σύμπαν, θῶμα. κῆ τοῦτο ἐκφέρεται ἔτι ϵ γίνεται, τὸ, ϵ ἐμεῦ πυνθάνομαι ϵ τὸν Βύβλιον ἐγχώριον. κὴ τὴν κεφαλὴν ἐθηησάμην Βυβλίην. εἶναι ἦ ϵ ἄλλο θῶμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ. ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ ὄρεος, ἐς τὴν ἅλα ἐκδιδοῖ. οὔνομα τῷ ποταμῷ Ἄδωνις

non vidi, sed & hoc magnum & vetustum. Vidi etiam templum magnum Byblię Veneris templum, in quo ritus quosdam sacros in Adonidem peragunt: quos ego novi. Nam quod aper in Adonidem egit, hoc in suo solo factum esse dicunt: atque in rei memoriam, singulis annis verberantur, & lamentantur, ritusque sacros peragunt, magnoque luctus per regionem ipsis incuntur. Et postquam verberandi, & plorandi finis factus est, primùm quidem Adonidi tanquam defuncto inferias agunt. Postea verò altero die eum vivere fabulantur, & in aërem mittunt, & capita detondent, ut Ægyptii, quum mortuus est *Apis*. Quæcunque autem mulieres tonderi nolunt, talem pœnam exolvunt. Diem unum ad quæstum corpore faciendum prostant. Forum autem illud solis peregrinis exhibetur: & quod inde mercedis auferunt, hoc *Veneri in sacrificium* datur. Sunt autem ex Bybliis nonnulli, *qui* dicunt apud se humatum esse Osirim Ægyptium: luctusque & ritus hosce, non Adonidi, sed Osiridi omnes fieri: cujus rei dicam unde fidem faciant. Caput unoquoque anno ex Ægypto Byblum defertur, septem diebus, quantum spatii ex illa in hanc est, enatans: ipsumque venti divina quadam navigatione ferunt: nec usquam aliò vertitur, sed solam Byblum perfertur: totaque res ea est admiranda. Atque id fit quotannis, cumque Bybli essem, factum est: caputque vidi papyraceum. Porrò etiam alia res admiranda est in terra *Bybliorum*. Fluvius quidam ex Libano monte in mare defertur: fluvio nomen est

ικέας). ὁ δὲ ποταμὸς, ἐκφέρει καὶ αἱματοειδὲς τὸ ὕδωρ ἐς τὴν θάλασσαν, φοινίσσει τὸ πολλὸν καὶ πελάγους, σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ ὅτι ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι, ὁ Ἄδωνις ἀνὰ τὸν Λίβανον τρώσεται). τὸ δὲ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐκφορέμενον, ἀλλάσσει τὸ ποταμοῦ, καὶ ῥόῳ τῷ ἐπωνυμίῃ δίδοι. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δὲ τις ἐνέφερε Βύβλιος, ἀληθέα δοκέειν λέγειν, ἑτέρων ἀκηκοὼς καὶ πάνυ σαφέως. ἔλεγε δὲ ὧδε. ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς ὦ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται). ὁ δὲ Λίβανος, ἐρυθρὴν ἔχων τὴν γῆν καλῶς ἔχει. ἀνέμοι δὲ ἐπιτηδείως ἐπίκεινται τὰς ἡμέρας ἰσοῤῥόποι, τῷ γῇ τὸν ποταμὸν ἐπιφέρουσι, ἴδοιτο ἂν εἰς τὰ μάλιστα μιλτώδεα. ἡ μὲν γῆ μιν, ἐοικότα τῷ αἵματι, τὸ, λέγουσι, ἀλλὰ τὴν χώρην αἰτίην. ὁ μὲν μοι Βύβλιος, τοσαῦτα ἀπηγήσατο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κατὰ θείην τύχην καὶ τὸ αἷμα καὶ σωτυχήσαι. ἀνέβην δὲ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἐμβῆναι, τὸ, Κινύρης ἵδρυτο. καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἐὸν. τάδε μὲν ἴσα τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα, καὶ μεγάλα ἱρά. τοσαῦτα δὲ ἐόντα, ἐμοὶ δοκέειν, ὀλίγῳ τῷ ἐν τῇ ἱρῇ πολὺ μείζονι ἐμβῆναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλου ἀγιώτερος, οὐδὲ χώρη ἄλλη ἱερωτέρη. ἔνι δὲ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θώματα, καὶ ξόανα θεοπρεπέα. καὶ θεοὶ δὴ κατὰ τὴν χώρην ἐμφανέες. [1] ἱδρῶτες γὰρ δὴ ἀνὰ πᾶσι σφίσι τὰ ξόανα, καὶ

est Adonis. Hic quotannis cruore inficitur, amissoque colore in mare delabitur: magnamque pelagi partem cruentat, tempusque lugendi Bybliis indicat. Fabulantur autem Adonim hisce diebus in Libano sauciari, unde in aquam delatus sanguis: fluvii colorem mutet, eidemque nomen det. Atque hæc quidem vulgo dictitant. Sed vir quidam Byblius, mihi vera dicere visus, aliam hujus rei causam narravit. His verbis. Fluvius hic Adonis, ô hospes, per Libanum defertur, cujus terra est admodum flava: quam minio simillimam, venti vehementes diebus illis exorientes, in fluvium deferunt: eaque facit ut cruentus videatur: ita non sanguis, quem ajunt, sed terra hujusce rei causa est. Ac Byblius quidem hæc mihi narravit. Quæ si vera sunt, divinus admodum hic venti ortus mihi videtur. Cæterùm ex Byblo in Libanum ascendi, confecto diei unius itinere, cùm audivissem ibi esse antiquum Veneris templum, quod Cinyras dedicarat. Quod templum vidi pervetustum. Atque hæc quidem in Syria sunt antiqua & magna templa. Quæ cùm multa sint, nullum tamen, quantum mihi videtur, majus eo est, quod in sacra civitate habetur, neque etiam ædes alia sanctior, nec terra magis sacra. In eo autem sunt, & pretiosa opera, & antiqua donaria, & mirabilia multa, Deorumque statuæ, Diique ipsis ad-

modum conspicui. Nam statuæ sudant, moventur, & oracula edunt,

[1] Ἱδρῶτες] De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibullum lib. 2. & Dan. Heynl. ad Sil. Ital. *Bourd.*

κινέεσθαι, ἐ χρησμηγορίῃ. τὸ βοὴ ὃ πολλάκις ἐγίνετο ἐν τῷ νηῷ, κλειθρίσι δ' ἱρῷ. καὶ πολλοὶ ἤκουσαν. καὶ μὲν ἐ ὄλβιον πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ δὲ αὐτοῖσι ἀπικέεσθαι χρήματα, ἔκ τε Ἀραβίης, ἐ Φοινίκων, ἐ Βαβυλωνίων. καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης. τὰ δ', τὸ Κίλικες φέρουσι. τὰ δ', Ἀσσύριοι. εἶδον δ' ἐγὼ ἐ τὰ, ἐν τῷ νηῷ κλῄθρῃ ἀποκείμενα, ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐς ἄργυρον, ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκείμενα. ἑορτὴ μὲν δὴ, καὶ πανηγύρεις, ἐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι τοσαίδε ἀποδέδεχαι. ἱστορίην δέ μοι ἐπέων πέρι, ὁκόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, καὶ τῶν Θεὸν αὐτοὶ, ἢν πιά δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέχθησαν. τὰ, οἱ μὲν, ἱερά. οἱ δὲ, ἐμφανέες. οἱ δ', κάρτα μυθώδεες. καὶ ἄλλοι, βαρβαρικοί. οἱ μὲν, τοῖσι Ἕλλησι ὁμολογέοντες. τοὺς, ἐγὼ πάντας μὲν ἱρέων, δίκημα δ' οὐδαμᾶ. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθην τὸν ἱρὸν ἐσσωθέντα λέγουσι. τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ μὲν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐχθῆναι. Δευκαλίωνα δ' πέρι, λόγον οὐ Ἕλλησι ἤκουσα, τε, Ἕλληνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δ' μῦθος, ὧδε ἔχει. ἤδη ἡ γένεη, οἱ νῦν ἄνθρωποι, ἐκ πρώτου ἐγένοντο. ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γένεη, πάντες ὤλοντο. ἥτοι δ', γένεα δεύτερα εἰσί. τὸ, αὖτις ἐκ Δευκαλίωνα ἐς πλῆθος ἀπίκετο. ἐκείνων δ' πέρι τε ἀνθρώπων, τάδε μυθέονται. ὑβρίσαντά κάρτα ἐόντες, ἀδίκημα ἔργα ἔρξασαν. ἔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσον, ἔτε ξείνους ἐδίκαζον, ἔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολ-

edunt, & clauſo templo clauſo in æde ſæpenumero eſt coorta, quem audivêre multi. Quinetiam in iis quæ novi, præcipuæ ſunt opes. Nam multæ res ipſis afferuntur, ex Arabia, Phœnicibus, & Babyloniis: item aliæ ex Cappadocia, aliaſque Cilices attulerunt, alias Aſſyrii. Prætereà vidi quæ in æde ſecretò repoſita ſunt, veſtes videlicet multas, & quæcunque in argentum, aurum-ve ſunt converſa. Nam feſta, celebritateſque nullibi gentium tot receperunt. Porrò mihi de annis inquirenti, quot jam ſtetiſſet templum, quamque ipſi Deam eſſe putarent, multa dicebantur: quorum alia erant ſacra, alia manifeſta, alia admodum fabuloſa, alia barbara, alia cum *Græcis* conſentientia, quæ referam quanquam ea nullatenus probo. Complures igitur Scytham illum Deucalionem, eum puta Deucalionem, cujus temporibus aquarum diluvium fuit, templum hoc conſecraſſe tradunt. Apud *Græcos* autem, quod illi de Deucalione dicunt, audivi: ſicque ſe habet fabula. Hanc hominum generationem quæ nunc eſt, ab initio nequaquam fuiſſe, ſed eam quæ tum fuit totam interiiſſe. Hos autem homines qui nunc ſunt, ſecundi generis eſſe, quod rurſus à Deucalione in multitudinem excrevit. De illis autem hominibus hæc tradunt: eos cum eſſent admodum contumelioſi: nefaria perpetraſſe juramentum non obſervando, hoſpites non recipiendo, ſupplices non ferendo. Quam ob cauſam in magnam calamitatem incidiſſent: quum terra protinus aquam multam effudit, imbres magni ingrueruñt, fluvii majores decurrerunt, atque in tan-

λὸν ἀνέδη, ἐς ὃ πάντα ὕδωρ ἐχύθη-
το, καὶ πάντας ὄλεσθ. Δευκαλίων
δ, μοῦνος ἀνθρώπων ἐλπίδι ἐς γε-
νεὴν δευτέρην, δίκαιός τε, καὶ ὅ-
σιός θ' ἵνεκα. τὸν δὲ οἱ σωτηρίη,
ἥδε ἐγίνετο. λάρνακα μεγάλην, τὴν
ἐσῶτος ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβίβασας
παῖδάς τε, καὶ γυναῖκας ἑωυτῷ,
ἐσέδη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ, ἀπίκητο
σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γέ-
νεα, καὶ ὄφιες, καὶ ἄλλα, ὁκόσα
τε γῆ νέμονται πάντα ἐς ζεύγεα.
τοὺς δὲ, πάντα ἐδέκετο. καί μιν τοῦτα
ἔσινοντο, ἀλλά σφισι μεγάλη δό-
σις φιλίη ἐγίνετο. καὶ τὸ μὲν λάρ-
ναξι πάσης ἐπλώετο, ἔστι τὸ ὕδωρ
ἐπικρατέειν. τὰ, μὲν Δευκαλίωνα
φασὶ, Ἕλληνες ἱστορέουσι. τὰ δὲ ἀπ'
αὐτὰ, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ
ἱρῇ πόλῃ μεγάλως ἀξιοθωμάστως,
ὅτι τὸ τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα
μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ
κατεῖξατο. Δευκαλίων δ, ἐπὶ
τούτῳ ἐγένετο, βωμούς τε ἔζετο, καὶ
νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἄγιον
ἱδρύσατο. ἐγὼ δ', καὶ τὸ χάσμα
εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ, κάρτα
μικρόν. εἰ μὲν οὖν πάλαι γε μέγα
ἦν, νεῶ τοιούτῳ ἐγένετο, οὐκ οἶδα.
τὸ, δ' ἐγὼ εἶδον, μικρὸν ἐστι. σῆμα
δέ τι ἱστορίης, τόδε πρήσσουσι. ὃς
ἂν ἥκῃ ἔτι ὀλίγη ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ἐς
τὸν νηὸν ἀπικνέεται, φέρουσι δὲ οὐκ ἱ-
ρέες μοῦνοι, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη,
καὶ Ἀραβίη. καὶ πέρηθεν δὲ Εὐ-
φρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θά-
λασσαν ἔρχονται. καὶ πάντες ὕδωρ
φέρουσι, τὸ, στρῶσι μὲν τῷ νηῷ
ὑπερχύσει, μὴ δ, ἐς τὸ χάσμα κα-
τερχύσει, καὶ δέκεται τὸ χάσμα
μικρὸν ἐόν, ὕδατος πολλοῦ πολ-
λόν. τὰ, δὲ ποιέοντες, Δευκα-
λίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέσθαι
λέγουσι, συμφορῆς τι, καὶ ὑπερ-

tantum intumuit mare, ut omnia eſſent aqua, & omnes perierint. Deucalion autem ſolus hominum relictus eſt in ſecundam generationem, prudentiæ, & pietatis gratia. Servatus autem fuit hoc pacto. Magnam quandam arcam, quam ipſe habebat, liberis & uxore in eam impoſitis, conſcendit. Ingredientem ſequuti ſunt apri, equi, leones, ſerpentes, & alia quæcunque in terra paſcuntur, bina cuncta. Quæ omnia excepit: nec ipſum lædebant: ſed magna inter eos divinitus erat concordia: unaque in arca omnes navigarunt, quandiu aqua ſuperavit. Atque hæc quidem de Deucalione Græci tradunt. De iis autem quæ deinceps ſequuta ſunt, quiddam ab incolis Sacræ civitatis refertur, magna dignum admiratione, nimirum ſua in regione factum ingentem hiatum, qui univerſam aquam abſorbuit. Tum Deucalionem aras feciſſe, ſupraque hiatum ædem Junoni ſacram erexiſſe. Ego verò hiatum illum vidi, qui ſub æde admodum eſt exiguus: verùm neſcio fuerit-ne olim magnus nunc verò ejuſmodi factus. Is utique quem vidi parvus eſt. Signum autem quo hiſtoriæ huic fidem faciant, hoc peragunt. Bis quotannis ex mari aqua in ædem defertur: quam non ſacerdotes modò ferunt, ſed tota Syria, & Arabia, & qui trans Euphratem habitant, multi homines ad mare veniunt, indeque omnes aquam afferunt, quam in æde primùm effundunt: deinde ex in hiatum delabitur, ab eo quanvis parvo, ingens aquæ copia recipitur. Qui hæc faciunt, Deucalionem eo in templo legem hanc tuliſſe dicunt, in calamita-

ρασίης μεῖζον ἄμεμφες. ὁ μὲν οὖν ἀρχαῖος αὐτοῖς λόγος ἀμφὶ ᾧ ἱρῷ, τοιόσδε ἐστί. ἄλλοι δέ, Σεμιράμιος τὴν Βαβυλῶνα, τὰ δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί, ταύτῃ δὲ πάντα τὸ ἔδος εἶναι νομίζουσι. οὐκ Ἥρῃ δέ εἶναι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς. Δερκετὼ δὲ ἄνομα. Δερκετὼς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθηησάμην, θέημα ξένον, ἡμιτὸν μέν, γυνή. τὸ δὲ ὑπόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος μὲν ἀπολήγει. ἡ δὲ καὶ τῇ ἱρῇ πόλει, πᾶσα γυνή ἐστι. πίσις δὲ ᾧ λόγῳ αὐτοῖσι, ἐν κόρῃ ἐμφανέες. [1] ἰχθύας, χρῆμα ἱερὸν νομίζουσι, καὶ ἔτι ἰχθύων ψαύουσι. καὶ ὄρνιθας τὰς μὲν ἄλλας, σιτέονται, ὡσαύτως δὲ μύων, οὐ σιτέονται, ἀλλὰ φρίσι ἥδε ἱρή. τὰ δὲ γινόμενα, δοκέει αὐτοῖς ποιέειν, Δερκετοῦς, καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. τὸ μέν, ὅτι Δερκετοῦ μορφὴν ἰχθύος ἔχει. τὸ δέ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος, ἐς ὠὸν ἀπίκετο. ἐμὲ δὲ γε οὐ, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστί, πάντα κου δίκαιον. Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱερὸν ἔμμεμφες, οὐδαμῶς ποίημα. ἐπὶ δὲ παρ' Αἰγυπτίων ἴσασι εἶναι, οἱ ἰχθύας οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οἱ Δερκετοὶ χαρίζονται. ἔστι δὲ ἄλλος λόγος ἱερός, τὸν [2] ἐγὼ σοφῷ ἀνδρὸς ἤκουσα. ὅτι ὁ μὲν Θεὸς, Ῥέη ἐστί. τὸ δὲ ἱερὸν, Ἄττεω ποίημα. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ἅγια τὰ ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τοὺς, Φρύγας, καὶ Λυδοὺς, καὶ

tis & beneficii monumentum. Quare antiqua apud illos fanæ templo, est hujusmodi. Alii tem Babyloniam illam Semmidem, cujus multa per Asiam extant opera, hoc templum consecrasse putant, non Iunoni, sed matri suæ, cui Derceto fuit nomen. Dercetûs, autem imaginem in Phœnicia vidi, spectaculum insolitum. Erat dimidia parte mulier: & quantum à femoribus ad pedes imos protenditur, in piscis caudam desinebat. Sed quæ est in Sacra civitate, tota est mulier. Porrò argumenta quibus huic narrationi fidem faciant, clara non habent. Pisces sacros putant, nec pisces attingunt unquam. Ex avibus, alias quidem edunt, sed solam columbam non edunt, quæ sacra ipsis est. Et quòd hæc ita fiunt; placet ipsis Dercetûs & Semiramidis gratia fieri: hoc quidem, quia Derceto piscis formam habet: illud quia Semiramis ad postremum in columbam versa est. At ego ipsam quidem ædem Semiramidis opus esse, forsan admiserim. Sed Dercetûs sacram esse nequaquam credo; quando & apud Ægyptios nonnulli sunt, qui piscibus non vescuntur, neque id Dercetûs in gratiam faciunt. Fertur autem & alius sermo sacer, quem ego à sapiente viro accepi: scilicet Rheam esse, Deam illam: templum autem Attæ opus. Porrò Attes genere fuit Lydius, primusque sacra in Rheæ honorem, tradidit. Ac quibus Phryges, Lydi,

1 Τῆς Δερκετοῦ] Leg. Scal. ad Varr. locum cit. *Bouh.*

2 Ἰχθύας, χρῆμα ἱερὸν νομίζουσι] Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete jecisset, huic Deæ suspendit lib. 6. Anth.

Δαίμονι τῇ Συρίῃ κατὰ τεῖχος Ἡλιόδωρος
Ἰχθύσιν, ἐν νηῒ τῷ σφ' ἔθετο φορβόμενος. Idem.

I 4 Ἀτ-

Σαμοθρᾷκες ἐπιπλέουσι, Ἄττεω τοῦτο ἔμαθον. ὡς γὰρ μιν ἡ Ῥέη τεμεῖ, βίου μὲν ἀνδρηίου ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ ἠλίνην ἠμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικηίην ἐνεδύσατο. καὶ ἐς πάσαν γῆν φοιτέων, ὀργιά τε ἐπετέλεε, καὶ τὰ, ἔπαθε ἀπηλάα το, καὶ Ῥέλῳ ἤειδε. ἐν τοῖσι, καὶ ἐς Συρίην ἀπίκετο. ὡς δὲ οἱ πέριξ Εὐφρήτεω ἄνθρωποι, ἔτι αὖτις, ἵνα ὄρχια ἐδέκηντο, ἐν τῷ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποιήσατο. σημήια δὲ Θεοῖς τε πολλὰ ἐς Ῥέλῳ ἀπίκεται). λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, ἐκφαίνει Ῥέλῳ Λυδοὶ ποιέοντι. ἤλιτε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἱ εἰσὶ ἐν τῷ ἱρῷ, ἵνα Γάλλοι Ἥρῃ μὲν ὐδαμᾷ, Ῥέῃ δὲ τύμπανα τε, καὶ Ἄττεα μιμέονται τὰ, δέ μοι ἀσεβείαν μὲ δοκέει ἔμμορα, ἀληθέα δὲ, εἴ. ἐπεὶ ἐς τὰ τομὰς, ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. ἔνδυνά δέ μοι τὰ, λέγεται δὲ ἱρὰ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες. τῷ μὲ Θεῖον, Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον, Διονύσου δὲ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπίκετο, κείνην ὁδὸν, τῷ, ἤλθε ἐπ' Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέα σήματα. ἐν τοῖσι, καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντιον κέρεα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤγαγε. καὶ φαλλοὶ ἕστᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κέρτα μεγάλοι. ἐπὶ τῷ, ἐπίγραμμα τοιόνδε ἐπιγέγραπται, Τόσσδε φαλλὸς Διόνυσον, Ἥρη μητρυιὴ ἀνέθηκε ἐμοὶ μὲ ὤν, καὶ τάδε δρκέῃ. ἱρέα δὲ ἄλλα, τί ἐστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄρχιον. Φαλλὸς Ἕλλησι, Διονύσῳ ἐγείρουσι. ἐπὶ τῷ, καὶ τοιόνδε τι

di, Samothraces utuntur, ea omnia ab Atte didicerunt. Postquam enim ipsum castravit Rhea, vitam quidem virilem agere desiit, formam autem fœmininam assumpsit, vestemque muliebrem induit. Atque ita per omnem terram obambulans, sacra passim peragebat, quæque passus esset, narrabat: Rheamque celebrabat. Inter quæ & in Syriam venit: & cùm qui trans Euphratem habitant, neque ipsum, neque sacra reciperent: hoc in solo templum constituit: multaque adsunt signa Deæ, quæ faciunt ut Rhea videatur. Leones enim ipsam ferunt, habetque tympanum, & super capite turrim gestat qualem Rheam Lydi fingunt. Dicebat autem & de Gallis idem, qui in templo sunt Gallos non Iunoni, sed Rheæ castrari, & Atten imitari. Hæc mihi decora quidem videntur, at non vera: siquidem castrationis causam aliam multò fide digniorem audivi. Placent verò mihi hæc quæ de templo dicunt, in quibus cum Græcis consentiunt: Deam quidem Iunonem putantes esse, ipsum autem opus Bacchi Semeles filii. Etenim Bacchus in Syriam venit, eo itinere quo in Æthiopiam est profectus. Multaque in templo sunt indicia, quæ Bacchum authorem comprobant. Inter quæ & vestes barbaræ, & lapilli Indici, & elephantorum cornua, quæ Bacchus attulit ex Æthiopia. Etiam priapi stant in vestibulis, duo admodum magni, quibus inscriptum est hoc epigramma. Hos posui Bacchus tibi Iuno noverca priapos. Ac mihi quidem vel ista sufficiunt. Cæterum aliud quoque dicam, quis sacrorum sit ritus in æde Bacchi. Græci priapos Baccho erigunt: in quibus & tale quiddam portant,

φέρωτι, [1] ἄνδρας μικρὰς ὁμ ξύλα πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται ζ τάδε, νευρόσπαστα. ἔστ ζ ἐ τοῦτο ἐν τῷ ἱρῷ. ὁ δὲ ἐν δεξιᾷ ἵδρυται τοῦ νεῶ, κάθηται σμικρός ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. τοσοῦτο δὲ μόνον ἀμφὶ τῷ οἰκίσιον τοῦ ἱροῦ μυθολογέουσι. ἡδὴ δὲ ἐρέω ἐ τοῦ νεοῦ πέρι, ἡνίκα τε ὧκας ἐμάνην, καὶ ὅτις μιν ἐποιήσατο. λέγουσι τὸν μὲν τὸν πρὶν ἐόντα, μὴ ἔμμεναι τὸν νῦν ἀρχὴν μεμυθολογημένον, ἀλλ' ἕτερον μέν, κατενεχθῆναι χρόνου ὕστερον. τὸν δὲ νῦν ἐόντα, Στρατονίκης ἔμμεναι ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τὸν ὠγυγος ἠράσθη. τὸν, ἤλεγξε τοῦ ἰητρὸς ἐπινοίῃ. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τοῦ κακοῦ, αἰχρῷ δοκέουσα, καὶ ἡσυχίην εἶσχε. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν. καί οἱ ἦ τε χροιὴ πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἰητρὸς, ὡς εἶδέ μιν ἐς οὐδὲν ἐμφανὲς ἁρμόσαντα, ἔγνω τῷ νοῦσον ἔρωτα ἐμμένειν. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημήια, ὀφθαλμοί τε ἀδηνέες, καὶ φωνὴ, καὶ χροιὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐπείρα, χαρὲν μὲν τῇ δεξιῇ ἑωυτοῦ ἐπὶ νεηνίσκου τῷ καρδίην, σκάλλεε δὲ τὰς ἀνὰ τῷ οἰκίην πάντας. ὁδὲ, ἅτε μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, οὐ τρομέων μεγάλως. ὡς δὲ ἡ μητρυιὴ ἀπίκετο τῷ τε χροιὴ ἠλλάξατο, καὶ ἐδρώεν ὥιξατο, καὶ τρόμῳ ἔσχετο. καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα

pusillos viros ligneos, magnum dendа habentes. Vocantur Neurospasta hæc. Est igitur in templo illo. In dextra sedet pusillus vir æneus parvum magnum habens: ac tantum de illo, quod ad templi conditores attinet, tradunt. Jam verò de æde dicam, & de situ ejus, deque ejus conditore. Dicunt eadem illam quæ principio fuit, non esse eam quæ nunc est, sed antiquiorem illam successu temporis collapsam esse: hanc autem quæ nunc est, esse Stratonices opus, uxoris Assyriorum regis. Videtur autem mihi Stratonice illa esse, quam privignus amavit, cujus amorem medici industria deprehendit. Cùm enim hæc ægritudo ipsum invasisset, animi dubius ob malum quod turpe videbatur, silentio premens ægrotabat. Jacebat autem nihil dolens: verùm color ejus omnino immutabatur, & corpus in dies marcescebat. Medicus autem ut vidit ipsum morbi nullum præ se ferre manifestum indicium, cognovit eum amore laborare. Amoris autem occulti multa sunt signa, oculi languentes, vox, color, & lachrymæ. Quibus animadversis hoc fecit. Manu dextra tenebat cor adolescentis, eos verò qui in domo erant, omnes vocabat. Ille ingredientibus cæteris omnibus, erat maximè quietus: at noverca veniente, tum demum & colorem mutare, & sudorem emittere incipiebat, & tremore corripiebatur, eique cor subsultabat. Quæ cùm ita fierent, manifesta amo-

1 Ἄνδρας μικρὰς] Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, & paulò post ἔχων αἰδοῖον μέγα. sic apud Hesych. νάνοι· ὅτι τὰ μικρὰ, ὡς νάνον ἐ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γὰρ νάνοι μεγάλα ἔχουσι αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum cujus meminit Tzetzes ad Lycophronem vocans eum ὀγυιεὺν ἐ βαιναίδιον lege βατυαίδιον. Bourd.

1 Ἡ μὲ-

δμαι ἐμφανίσαι τῷ ἰητρῷ, τὸν ἔρωτα πεῖσε. καὶ μὲν δὴ ἰᾶτο. καλέσας δ' γενέσκε τὸ πατέρα, κἄρτα ῥᾳδίως ἔχει, ἔφη τῷ, ὁ παῖς ὅδε ἀῤῥωστεῖ, ἡ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικεῖ. ὅδε γάρτοι ἀλγέει μὲν ὄδυνι, ἔρως δέ μιν, καὶ φρενοβλαβείη ἔχει. ἐπιθυμίης δὲ, τ', ἐδυμοῖς τοῦξεται, φιλέει γυναῖκα ἐμὴν, τῷ, ἐγὼ δ' μετήσομαι. ὁ μὲν, ὧν τοιῇδε σοφίῃ ἐχώδελο. ὁδὲ, αὐτίκα ἱλάσκετο, ὡς τοσοφίης, καὶ ἐπιτεχνῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσῃς. ἡ γὰ ἤλπιδα ταύτῃ συμφορῇ ἔχετο, ἀλλά οἱ ἡ νοῦσος ἀσκυσίη. τῷ, σὺ μηδαμῶ ζηλοτυπίαν, πένθος ἔχειρι πάσῃ βασιληΐῃ. μὴ ἦ ἐπτερὸς ἐὼν, φόνου ἀποξυσίες ἐπτερικῇ. ὁμῶς, ὧδε ἀγνὼς ἐὼν, ἐδέετο. ὁδὲ, μὴ αὖτις ἀμοιβίδι, ἀνόσια ἀποδύσις, γάμου ἐμὸν ἀπαιρεόμενος, ἠδὲ ἰητρὸν ἄνδρα βιώμενος. σὺ ἦ, κῶς ἂν αὐτὸς ἐπιτύχοις, εἴτοι τὴν γυναῖκα ἐπῖρι ἐμεῦ τάδε ἀνόμενος; ὁ δὲ, ὡς τάδε ἔλεγε, ὡς ὁδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσετο, ἠδὲ παιδὶ σωτερίης ἀφθόνεε, εἰ κρίτοι μητρυιῆς ἐπιθύμεε. ἡ γὰ ὁμοίλεε συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετῇ, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὡς ἦ τάδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, τί τοι ἔφη ἐμὲ λίσεσθαι; καὶ χάρτοι σὴν γυναῖκα ποθέῃ. τὰ, ἦ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἦν ψόδεα. πείσεται μὲν τοιόσδε. καὶ τῷ μὲ παιδὶ, λείπει ἓ γυναῖκα, καὶ βασιλῆΐ, αὐτὸς ἦ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώρην ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρήτῃ ἐπώνυμον ἑωυτῷ ἐποιήσατο. ἔνθα οἱ ἓ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲ ὁ ἰητρὸς ἔσωσε ἴγνω τε, καὶ ἴησατο. ὧδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη, ἔτι τῷ πρώτερῳ ἀνδρὶ συνοικίσασα, ὄναρ τοιόνδε

amoris indicia medico præbebant. Atque ipsum hoc pacto sanavit. Advocato adolescentis patre, qui de filio valdè sollicitus erat: hic morbus, inquit, morbus non est, sed scelus. Nam hic quidem dolore vacat: sed ipsum amor, & vecordia tenet: eaque expetit quæ neutiquam consequetur, siquidem amat uxorem meam, quam ipsi non sum concessurus. Itaque is istiusmodi prudentia mentiebatur: at pater illico supplicavit, per prudentiam, & medicinam tuam, filium mihi ne perdas. Non enim sua sponte hoc malo tenetur: sed hic morbus invito illi accidit. Quare tu ne per zelotypiam toti regno luctum excites: neque medicus cùm sis, arti medicæ sis author cædis. Ita ignarus ille, precabatur. Sed medicus, denuo respondit, nefaria moliris, quum mihi conjugem adimere, & medico vim inferre vis. Tu verò quid faceres, si quis uxoris tuæ desiderio teneretur, quando hæc à me postulas? Tum ille ad hæc respondit, fore ut neque conjugi parceret, neque filio salutem invideret, etiamsi novercam expeteret. Neque enim parem esse jacturam, uxorem, aut filium amittere. Quibus auditis medicus, quid me rogas? inquit. Etenim tuam uxorem expetit: & quæ tibi dicebam modò, falsa erant omnia. His itaque pater adducitur, ac filio conjugem relinquit, & regnum. Ipse verò in Babylonicam regionem se contulit, urbemque supra Euphratem sibi cognominem condidit, ubi diem obiit. Hoc pacto Medicus amorem cognovit, & curavit. Stratonice verò hæc cum adhuc priori marito cohabitaret, somnium tale vidit. Visa est ei

φίρματι, ἄνδρας μικρὰς οὐ ξύλα πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλίονται δὲ τάδε, νεκρόφαντας. ἔστι δὲ ἐν τῷ ἱερῷ. ἐν δεξιᾷ δὲ νεὼς, κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ χαλκοῦς, ἔχων αἰδοῖον μέγα. τοσαῦτα μὲν ἀμφὶ τῶν οἰκετῶν τῆς ἱερομυθολογήσει. ἤδη δὲ ἱερέα ἐς τὸν νεὼν πέμει, ἥτις τε ὥκιμος ἐμάνθα, καὶ ὅσις μιν ἐποιήσατο. λέγουσι τὴν μὲν τὸ πρὶν ἐόντα, μὴ ἔμβριμον τὸ τῷ δρᾶν γυναῖκα, ἀλλ' ἐπεῖνον μὲν, κατειχθῆναι χρόνον ὕστερον. τὸ δὲ νεῶ πόνον, Στρατονίκης ἔμβριμον ποίημα, γυναικὸς τῆς Ἀσσυρίων βασιλέως. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνην ἔμβριμον, τὸν ἀδωνιν ἐπηνέσθη. τὸ, ἤλεγξε τὴν ἰητρὸν ἐπινοίη. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τοῦ κακοῦ, αἰχρὰ δοκέουσα, καὶ ἡσυχίην ἐνόησε. ἔκειτο δὲ ἀλγέων ἀδῆν. καὶ οἱ ἦ τε χροιὴ παλίμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμφανέστερον ἐφαίνετο. ὁ δὲ ἰητρὸς, ὡς εἶδε μιν ἐς ὄδὸν ἐμφανέα ἀρρωστέοντα, ἔγνω τῷ νεῶνι ἐρωτα ἐμβριμον. ἔρωτα δὲ ἀφανέα πολλὰ σημήια, ὀφθαλμοί τε ἀσθενέες, καὶ φωνὴ, καὶ χροιὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐπέεσε. χρεὼ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχειν τοῦ νεηνίσκου τῷ καρδίην, σκάλεε δὲ τὰς ἀνὰ τῷ οἰκίην πάντας. ὁδὲ, τῶν μὲν ἄλλων ἐοιόντων πάντων, ὁ ἐρεμίη μεγάλη ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρυιὴ ἀπίκετο τῷ τε χροιὴ ἠλλάξατο, καὶ ἐδρώει ὥρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο. καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γινόμενα

pusillos viros ligneos, magnum dendā habentes. Vocantur ex Neurospasta hæc. Est igitur ex in templo illo. In dextra sedet pusillus vir æneus parvum magnum habens: ac cum de illo, quod ad templi conres attinet, tradunt. Jam vero de æde dicam, & de statu deque ejus conditore. Dicam dem illam quæ principio fuit, esse eam quæ nunc est, sed exquiorem illam successu temporis collapsam esse: hanc autem quæ nunc est, esse Stratonices uxoris Assyriorum regis. Videtur autem mihi Stratonice illa efquam privignus amavit, cujus amorem medici industria deprehendit. Cùm enim hæc ægritudo ipsum invasisset, animi dubius ob malum quod turpe videretur, silentio premens ægrotabat. Latebat autem nihil dolens: verum color ejus omnino immutabatur, & corpus in dies marcescebat. Medicus autem ut vidit ipsum morbi nullum præ se ferre manifestum indicium, cognovit eum amore laborare. Amoris autem occulti multa sunt signa, oculi languentes, vox, color, & lachrymæ. Quibus animadversis hoc fecit. Manu dextra tenebat cor adolescentis, eos verò qui in domo erant, omnes vocabat. Ille ingredientibus cæteris omnibus, erat maximè quietus: at noverca veniente, tum demum & colorem mutare, & sudorem emittere incipiebat, & tremore corripiebatur, eique cor subsultabat. Quæ cùm ita fierent, manifesta amo-

1 Ἄνδρας μικρὰς] Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monuit ad Petron. sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, & paulò post ἔχων αἰδοῖον μέγα. Sic apud Hesych. νάνοι· οἱ μικροί, ὡς νάνον δὲ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γὰρ νάνοι μεγάλα ἔχουσι αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum cujus meminit Tzetzes ad Lycophronem vocans eum ὀνοσιδῆ δὲ βαυκαίδιον lege βαυκαίδιον. Bourd.

ρα ἐμφυσᾶ τὸ ἰντρὸ, τὸν ἔρωτα τίκτει. καὶ μὲν δὴ ἰήσατο. καλίσας δ' ὁ στρατόνικα τὸν πατέρα, κάρτα μαθόντα, ἤδη ἡ νοῦσος ἔφη, τῶ, παῖς οὐκ ἀμφοτέρῳ, ἀ νοῦσος ἔστ, ἀλλὰ ἀδικία. οὐδ' γάρτοι ἀλγέει μὲν δὴν, ἔρως δέ μιν, καὶ φρενοβλαβέα ἔχει. ἐπιθυμέει δὲ, τᾶ, ἀδυνατὰ τεύξεσθαι, φιλέει γυναῖκα ἐμὰν, τῶ, ἐγὼ ὔπ μετήσομαι. ὁ δὲ, ὦ τοιαῦτ' σοφὶη ἐψεύδεο. ἐδεῖ, αὐτὸς ἰλίσσετο, ὡς τᾶ σοφίης, καὶ ἰητρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσῃς. ἀ γὰ ἠβάλετ ταύτῃ συμφορῇ ἔχετο, ἀλλά οἱ ἡ νοῦσος ἀσημασίη. τὰ, σὺ μεθαμᾶ ζηλοτυπίαν, πάντος ἔμαιρε πάσῃ βασιλείῃ. μὴ ἦ ἰητρὸς ἐὼν, φόνον ἀσεξενείκεις ἰητρικῇ. ἀμὰ, ἀδὲ ἀγνὼς ἐὼν, ἐδείσθ. οὐδ, μὲν αὐτὸς ἀμαιεύσῃ, ἀτέκνα ἀπαιδεύσεις, χάμοι ἐμὸν ἀπαιρεόμενος. σὺ δ, πῶς ἂν αὐτὸς ἔκτησαο, εἶπε τὴν γυναῖκα ἐπ' ἐμεῦ τάδε διόμενος; ὁ δὲ, ὡς τάδε ἔλεγε, ὡς οἱ αὐτὸς ἂν κατὰ γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ παιδὶ συνεφέλης ἀφθόνως, τί κρίνει μητρυιᾶς ἐπεύχεσθαι. ἀ γὰ ὁμοίως συμφορῶ ἔμμεναι, χαμετῶ, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὡς δ τάδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, τί τοι ἔφη ἐμὶ λίσσεαι; καὶ χαίροι σὴν γυναῖκα κτήσῃ. τὰ, δ' ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἦν ψεύδεα. πείθεται μὲν τυπέσαι. καὶ τοῦ μὲν παιδὸς, λείπει Θ γυναῖκα, καὶ βασιλήϊον, αὐτὸς δ' ἐς τὼν Βαβυλανίων χῶρον ἀπίκετο, καὶ πάλι ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ ἐπώνυμον ἑωυτῷ ἐπῳκίσατο. ἔνθα οἱ Θ ἡ πόλις ἐκλήϊστο. ὧδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔσωσε ἔγνω τε, καὶ ἰήσατο. ὧδε δὲ ὦν ἡ Στρατόνικη, ἔτι τοῦ πατρὸς ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὄναρ τοιόνδε

amoris indicia medico præbebant. Atque ipsum hoc pacto sanavit. Advocato adolescentis patre, qui de filio valdè sollicitus erat: hic morbus, inquit, morbus non est, sed scelus. Nam hic quidem dolore vacat: sed ipsum amor, & vecordia tenet: eaque expetit quæ neutiquam consequetur, siquidem amat uxorem meam, quam ipsi non sum concessurus. Itaque is istiusmodi prudentia mentiebatur: at pater illico supplicavit, per prudentiam, & medicinam tuam, filium mihi ne perdas. Non enim sua sponte hoc malo tenetur: sed hic morbus invito illi accidit. Quare tu ne per zelotypiam toti regno luctum excites: neque medicus cùm sis, arti medicæ sis author cædis. Ita ignarus ille, precabatur. Sed medicus, denuo respondit, nefaria moliris, quum mihi conjugem adimere, & medico vim inferre vis. Tu verò quid faceres, siquis uxoris tuæ desiderio teneretur, quando hæc à me postulas? Tum ille ad hæc respondit, fore ut neque conjugi parceret, neque filio salutem inviderit, etiamsi novercam expeteret. Neque enim parem esse jacturam, uxorem, aut filium amittere. Quibus auditis medicus, quid me rogas? inquit. Etenim tuam uxorem expetit: & quæ tibi dicebam modò, falsa erant omnia. His itaque pater adducitur, ac filio conjugem relinquit, & regnum. Ipse verò in Babylonicam regionem se contulit, urbemque supra Euphratem sibi cognominem condidit, ubi diem obiit. Hoc pacto Medicus amorem cognovit, & curavit. Stratonice verò hæc cum adhuc priori marito cohabitaret, somnium tale vidit. Visa est ei Iuno

ἐδήσατο, ὡς μὴ ἡ Ἥρη ἐπέλθοι, ἐλαίᾳ οἱ τὸ τῇ ἱερῇ πολλῇ νηΐ. οἱ δ' ἀπιθέοι, πολλά οἱ, καὶ κακὰ ἀπείλει. ἠδὲ, τὰ μὲν πρῶτα, ἐδεμίλιον ὄρνιν ἐποιεῖτο. μετὰ δ', ὡς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε αὐδρὶ τῷ ὄφιν ἀπηγήσατο, καὶ τῷ Ἥρην ἐλάσαιτο, καὶ φησιν τὸν ἱστεδέξασθαι. καὶ αὐτίκα ὑγιὴς γενόμην, ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν ἐπεμπε. σεμνὰ δὲ οἱ, καὶ χρήματα, καὶ φαιδρὰ πολλά. τὰς μὲν, οἰκοδομέειν. τὰς δ', καὶ ἐς ἀσφαλέος εἶσκε. καλέσας δὲ πᾶσα τὰ ἑωυτῆ φίλων νεηνίην, κάρτα καλὸν, τοῦ, ὄνομα ἦν Κομβάβος. ἐγὼ τοι ἔφη ὦ Κομβάβε, ἐθέλον εἶσπε, φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν, καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε, καὶ δούλης τῆς ἐς ἐμέας, τὴν δὴ ἐπιδέξαο. νῦν δέ μοι χρεὼ μεγάλης πίστιος. τοῦ, σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐπιτρόφῳ, ἔργον τί μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἐμὸν πλεῖσαι, καὶ τραπέζης ἐπικρατέειν. σοὶ δ' ἀπιθήσω, ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσῃ. ὣς δ' τάδε, ὁ Κομβάβος οὕτω λίσεσθαι, πολλὰ λιταρέων μή μιν ἐκπέμπειν, μὴ δ' πρόσθεν οἱ τὰ πολλὰ ἑωυτῆ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἐργάσηται. τὰ, δ' ὀρώδεε, μή κοτέ οἱ ζηλοτυπίη χρόνῳ ὑπέρῳ ἐς τὴν Στρατονίκην γένοιτο, τὴν, μὴν ἀπύξειν ἔμελλε. ὡς δ' ὐδαμᾷ ἐπείθετο, ὀδὲ, ἱκεσίης δευτέρης ἅπτεται, δοῦναί οἱ χρόνον ἐπ' ἡμερέων. μὴ δὲ, ἀποστείλαι μιν πλεῖσαι τε τ', μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηιδίως, ἐς τ' ἑωυτῆ οἶκον ἀπικνέεται. καὶ πιστὸν καμόντα, τοιάδε ὠδύρετο. ὦ δείλαιος, τί μοι ταῦτης τῆς πίστιος; τί δέ μοι ὀδὸς, ἡ πάλαι δύρκομαι; νέος μὲν ἐγὼ, καὶ Iuno jubere, ædem illam in ea civitate sibi extruere, & ne pareret, ipsi mala multa comparari. Cujus somnii primùm illam rationem habebat. Postea verò, cum gravis morbus ipsa corripuisset, viro visionem narravit, Iunonem placare cœpit, ædemque illam promisit se constructuram. Ac statim ubi convaluit, maritus ipsam in Sacram civitatem misit, cumque ipsa pecunias & magnum exercitum, partim ædificandi causa, partim securitatis gratia. Vocato autem quodam ex amicis suis, juvene admodum formoso, cui nomen erat Combabo: Ego te, *inquit*, Combabe ut pote probum, amicorum omnium diligo maximè: *& cum* ob prudentiam, tum ob suam erga me benevolentiam, quam & præstitisti, omnino laudo. In præsentia autem mihi est opus magna fide: quare volo ut tu cum uxore mea profectus, ædificium absolvas, & sacra peragas, & exercitui præsis. *Postquam autem* redieris, magnum à nobis honorem consequêre. Tum protinus obsecravit Combabus multis precibus ne se mitteret, nec pecunias suis facultatibus multò majores crederet, nec uxorem, opusque sacrum. Timebat autem ne zelotypia tandem sibi erga Stratonicen pareretur, ut quam solus inde abductur us erat. *Verùm ubi* nequaquam fuit permotus. Hic secundò supplicavit, ut sibi spatium septem dierum permitteret, ac deinde ablegaret, ubi res maximè necessarias peregisset. *Quo* facilè impetrato, domum suam abit, & procidens interram: his verbis lamentabatur. O me miserum! quo mihi hæc fides? quo mihi hoc iter, cujus exitum jam video? *Iuvenis* ego

καὶ γυναικὶ καλῇ ἕψομαι. τὸ, δέ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσσεται, εἰ μὴ μάλα πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσομαι. τῷ, με χρῆν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό, μοι πάντα φόβον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν, ἀτελέα ἑωυτὸν ποιέει. καὶ ταμὼν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήϊον μικρὸν κατέθετο. σμύρνῃ τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι, καὶ ἔπειτα, σφρηγῖδι, τὴν ἐφόρεε, σημηνάμενος, τὸ τρῶμα ἰῆτο. μετὰ δὲ, ὥς μιν ὁδοιπορίην ἐδόκεε, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ ἀγγήϊον, καὶ λέγει ὧδε. ὦ δέσποτα, τό, δέ μοι μέγα κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ, ἐγὼ κάρτα ἐπόθεον. νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ τόδε θήσομαι. σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ μοι χρυσοῦ βέλτερον. τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ' ἂν δὲ ἀπίκωμαι, σῶον αὖτις ἀποίσομαι. ὁ δὲ, δεξάμενος, ἑτέρῃ σφρηγῖδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίῃσι φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν νῦν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀσφαλέα ὁδὸν ἤνυε. ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν, σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον. καί σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τά, περ ὁ Κομβάβος ἐρρώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνεόντα μιν, ποθέειν ἄρχεται, μετὰ δέ οἱ, καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἥρην τουτέων αἰτίην ἐθελῆσαι γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ἐόντα, λαθέειν μηδαμά. Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηϊδίως τὸν νηὸν ὑπέσχετο. ἡ δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ τὴν νοῦσον ἔκρυπτε. ὡς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγίγνετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀ-

ego sum, & cum muliere formosa proficiscar: magnamque in calamitatem incidam, nisi omnem mali causam amoveam. Quare opus est ut magnum peragam facinus, quo metus hic omnis curetur. Hæc fatus, mancum se reddidit amputatis virilibus, quæ in vasculo recondit, cum myrrha, melle, aliisque odoramentis: postea cùm illud obsignasset annulo, quem gestare solebat, vulnus curabat. Porrò cùm sibi proficiscendum judicaret, ad regem venit, cui præsentibus multis cùm dat vasculum, tum hæc dicit: Hoc ego vasculum, Domine inter pretiosissima domi repositum habui, idque in primis amabam. Nunc autem quando magnum iter ingredior, hoc apud te deponam. Tu verò tutò serva, nam hoc auro potius mihi est, parisque cum animo pretii duco. Et postquam rediero, salvum recipiam. Tum ille acceptum altero annulo obsignavit: & quæstoribus servandum tradidit. Itaque Combabus exinde iter peragebat. Et cùm ad Sacram civitatem venissent, ædem diligenter extruxerunt, & in opere tres annos exegerunt. Interim ea evenêre quæ metuebat Combabus. Nam Stratonice cum eo diu conversata, eum amare cœpit, mox etiam ejus amore insaniit. Et ajunt, qui Sacram civitatem incolunt, Iunonem harum rerum ultro fuisse causam: ut non lateret Combabi probitas, utque Stratonicen ulcisceretur, quòd ædem non facilè promisisset. Hæc autem principio quidem temperans erat, morbumque celabat, verùm ubi malum hoc factum est majus quàm ut silentio tegi posset, palam conficiebatur, interdiu flebat, & Combabum accer-

περιελίσσετο. καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δ', ἀμηχανίᾳ τῇ συμφορᾷ, ἀπεπειρᾶτο ἱκετεύων ἐδίζετο. ἄκρατον μὲν οὖν τὸ ἔρωτα ὁμολογίᾳ φυλάττεσθαι, αὐτὴ δ' ἐπιχειρεῖν ἠδύνατο. ἐπινοεῖ δὴ τοιάδε. οἶνῳ ἑαυτὴν μεθύσασα, εἰς λόγους οἱ ἐλθεῖν. ἅμα δ' οἴνῳ ἐσιόντι, παῤῥησία ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀκαιρία οὐκέτα αἰσχρὰ, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον ἔφασκε εἰς ἀγνοίαν ἀναχωρεῖν. ὡς δὲ οἱ εἴδυτο, καὶ ἐκείνη ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγήρυε, ἀπικνεομένη εἰς τὰ οἰκεῖα, τὸν τῶν Κομβάβου, αὐλίζετο, λίστη δ' τι, καὶ γόνυ ἄπτηται, καὶ τὸ ἔρωτα ὡμολόγει. ὁ δ', τὸν τε λόγον ἀπρεπῆ ἀπεδέκετο καὶ τὸ ἔργον ἀνείρετο, καὶ οἱ τὸν μῆνιν ἐνεκάλει. ἀπιλέσης δ' μείρακα καὶ κακὸν ἑαυτὸν ἐργάσασθαι, δεῖσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, ὃ πᾶσαν τὴν ἑαυτῆ πεῖραν ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἔτεινε. ἰδοῦσα δὴ Στρατονίκη, τὸ, ὅπερ ἐλπίσθη, μανίης μέτα σκαιότητος ἔχετο, ἔρωτος δ' ἀδαμὰς ἐλήφθη, ἀλλὰ πάντα οἱ σωιεῦσα, τοῦτον Θεμιστοκλέα ἐποιεῖτο ἔρωτος ἀπηκτο. ἔστι δ' ἔρως ἕτος ὃ τῆιδε πόλει, καὶ ἔπτωθ γένεται. γυναῖκες Γάλλοι ἐπιθυμέουσι, ὃ γυναικὶ Γάλλος ἐπιμένει δ'. ζηλοτυπεῖ δ' οὐδείς, ἀλλὰ σφίσι τὸ χρῆμα κάρτα ἱερὸν νομίζεται. τὰ, δ' ἂν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὸν Στρατονίκεα, οὐδαμᾶ τὸ βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γεγονότα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι πρεσβυτέρων, ἐξ ἀπίλου δ' ἔργου, Κομβάβου μετεκάλει. ἄλλοι δ' λέγουσι λόγον ἔτι ἀληθέα. τὸν Στρατονίκεα, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τοῦ, ἐβούλετο, αὐτὸν χρήσασθαι ἐς τὰ ἄνδρα. δ' accersebat, eique omnia Combabus erat. Tandem cùm nequicquam malum hoc curare posse, tandem compellandi rationem tentabat. Itaque cùm alii amorem confiteri caveret, eum vero aggredi ipsa vereretur: istud excogitavit: ut vino inebriata cum ipso in colloquium veniret. Pariter autem cum vino ingrediente, & loquendi fiducia accedit: nec admodum turpe est non impetrasse, sed eorum quæ agantur singula oblivioni traduntur. Ut autem visum est, ita quoque fecit. Postquam ex cœna egressi sunt, ad ædes in quibus Combabus divertebatur, supplicabat, & genua prensabat, amoremque fatebatur. Ille autem orationem ejus ægrè admittebat, ipsumque opus detrectabat, eique temulentiam objiciebat. At cùm illa magnum quoddam malum sibimet illaturam minaretur, adductus metu rem totam patefecit, & quicquid à se ipso passus esset, enarravit, ipsumque opus in lucem protulit. Stratonice iis visis quæ nunquam futura putasset, a furore quidem illo ita in præsens destitit, amoris autem haudquaquam oblita est: sed perpetua conversatione cum illo, ita infectum amorem solabatur. Hic amor est in Sacra civitate, & etiamnum durat. Mulieres Gallos quidem concupiscunt, & mulieres Galli depereunt: nec zelotypus quisquam est, at res valdè sacra censetur. Enimverò hæc quæ Stratonice in Sacra urbe faciebat, regem nequaquam latuerunt. Sed complures venientes accusabant illos, & quæ fierent, commemorabant. Hæc ægrè ferens, quamvis re infecta, Combabum revocavit. Alii verò falsò narrant, Stratonicen à postquam rogata non potuisset consequi, literis ad virum

κομβάβῳ κατηγορίαν, πεῖραν οἱ πεπαλαίκασι. καὶ τὸ, Ἕλληνες Σθενοβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τε Κνωσσίης, ταυτὶ δ' Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν οὐδὲ Σθενοβοίην πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρην, τοιάδε ἐπιπλέουσαν, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθει Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν, ἐλέχθη ὅκως ἑκάστῳ ἐδόκει. ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, καὶ θαρσέων τε ἤιε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη αἰνῶς ἐλέλιπτο. καί μιν ἐλθόντα, ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδησέ τε, καὶ τὸ φρουρὸν ἔχε. μετὰ δὲ, παρόντων οἱ τῶν φίλων, τοὶ, καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρῆσαν, ἐς δικαιοκρισίην ἐς μέσον, κατηγορέειν ἄρξατο. καί οἱ μοιχήν τε, καὶ ἀγλαστίην ἀξιόφερτα κατέβαλε. κατέβαλε δὲ δεινοπαθέων, πίστιν τε, καὶ φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τελεσθὲν Κομβάβου ἀδικήσαι, μοιχήν τε ἐόντα, καὶ ἐς πίστιν ὑβρίσαντα, καὶ ἐς Θεὸν ἀσεβέοντα. τὰ δὲ τῷ ἔργῳ τοιάδε ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεστῶτες, ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀμηλοίησι συνιόντας, εἶδον. πᾶσι δὲ τίλῳ, ἐδόκει αὐλίκης δηλήσειν Κομβάβου, θανάτου ἄξια ἔργασμένου. ὁδὲ, τέως μὲν ἐσήκεε, λέγων ἐόν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸ φόνου ἦλθε, φθέγξασθαί τε, καὶ τὸ κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὡς ἀναιρεῖ μιν οὐχ ὑβρεος, ἀδὲ γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ σφείων ἐπιθυμέων, τά, οἱ ἀπιὼν παρεθήκατο. ἐς τόδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸ τιμήνι, σκίλδι σκέπας τὰ οἱ φρουρέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἤνεικε, λύσας τῷ σφρηγῖδα ὁ Κομβάβου, τά, τε οἱ σύνοπτα ἐπέδειξε, καὶ ἑωυτὸν ὀπόσα ἐπεπόνητο. ἔλεξέ τε, ὦ βασιλεῦ, τά, δέ τοι

virum ſcriptis, Combabum accuſaſſe, tanquam qui ipſam ad ſtuprum ſollicitaſſet. Et quod Græci de Sthenebœa dicunt, déque Phædra Cnoſſia, idem & Aſſyrii de Stratonica fabulantur. At credo neque Sthenebœam, neque Phædram, talia perpetraſſe, ſi Hippolytum Phædra verè concupiſcebat. Sed hæc ita ſe habeant, ut acciderunt. Cæterùm ubi nuntius ad Sacram civitatem pervenit, & accuſationem cognovit Combabus, animo confidenti abiit, quia domi defenſionem reliquerat. Eum reducem rex in vincula protinus conjecit, & in cuſtodia tenuit. Poſtea præſentibus amicis qui adfuerant cùm mitteretur Combabus, illum adductum in medium accuſare cœpit, eique adulterium, & intemperantiam objecit. Et graviter admodum commotus, fidemque & amicitiam appellabat, dicens, Combabum triplicem injuriam intuliſſe, ut qui adulterium commiſiſſet, fidem violaſſet, & in Deam impius fuiſſet, cujus in opere talia perpetraſſet. Multi verò qui aderant, coarguebant ipſum quòd manifeſtè ipſos congredientes vidiſſent. Poſtremò videbatur omnibus Combabus morte mox afficiendus, ut qui capitalia peregiſſet. Ille verò ſtabat hactenus, nihil dicens. Sed cùm ad ſupplicium duceretur, tum demum loqui cœpit, & depoſitum popoſcit, dicens ſe non contumeliæ nuptiis illatæ cauſa neci à rege dari, ſed quòd ea retinere cuperet, quæ abiens apud illum depoſuiſſet. Ad hæc vocato quæſtore rex, ea juſſit afferre, quæ ipſi cuſtodienda dederat. Quibus allatis, reſignato ſigillo Combabus, ea quæ inerant monſtravit, & quæ ipſe à ſe paſſus fuiſſet, expoſuit, dixitque, O rex

ego

ἐμὸ ἐρῳδέων, εὖ τέ με ποιῆσω ἐδὸν ἔπεμπες, ἀέκων ἤιον. ἢ ἐπεί με ἀναγκαίη μεγάλη ἐν σέο κατέλαβε, τοιάδε ἐπετέλεσα, ἐοῦλα μὲν ἐς διαπότια, ἐμοὶ δὲ σὺν δύσχρια. τοιόσδε μὲν τοι ἐὼν, ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ, ὡς τάδε ἠμυδώσατο, ὡς ἐδάκρυσα τέ μιν, ἠδὲ ἀκρύων, ἄμφ' ἔλεξα, ὦ Κομβάβη, τί μέγα κακὸν εἰργάσω; τί δὲ σεωυτὸν ὧδε ἀσκέλιον ἔρεξας ἀνδρῶν ἔπρηξας; τὰ, ἃ πάμπαν ἐπαινέω. ὦ χείτλιε, ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθέειν, μήτε ἐμὶ ἰδέσθαι ἄφελε. ἢ γάρ μοι τοιήτης ἀπολογίης ἔδει. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἔτλης, πᾶσι γὰρ ἡμῖν ἔστιν, αὐτίκα συμφωνέων ὁ θάνατος. μοῖ δ', μεγάλη θωρὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλὸς, καὶ ἄρχυος ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαι, καὶ ἵπποι βασιλήιοι. ἀπίξιαι δὲ παρ' ἡμέας ἄνδρ ἐσαγγελέος. ὧδέ τις ἀπίξεται σε ἡμετέρης ὄψιος, ὃς δὴ τῷ γυναικὶ ἅμα δώσομεν. τάδε εἰπὲ πρὸς ἅμα, καὶ ἐποίεε. καὶ οἱ μὲν, αὐτίκα ἐς φόνον ἔζοντο. τῷ, δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ φιλίη μέζων ἐγένετο. ἐδόκεε δὲ ὑδεὶς ἐπ Ἀσσυρίων, Κομβάβου σοφίην, καὶ εὐδαιμονίην εἴκελος. μοῖ δὲ, αἰτησαμένου σπεύσαι τὰ λείποντα τῷ νηΐ, ἀπῆλθε γάρ μιν ἀπολέλοιπε, ὡῖτις ἐπέμπετο. καὶ τόν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοιπὸν, αὐτῷ ἔμιμε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε, καὶ εὐεργασίης ἕνεκα, σὺν τῷ ἱρῷ ἑστάναι χάλκεον. καὶ ἔστη ἐς τιμὴν σὺν τῷ ἱρῷ Κομβάβου χάλκεον, Ἑρμοκλέος δ' ῥοδίου ποίημα. μορφὴν μὲν, οἵοίη γυνή. ἐσθῆτα δὲ, ἀνδρήιην ἔχει. λέγεται δὲ τὸν φίλων

ego ista veritus, quum me iter mitteres, invitus ibam: postquam magna necessitate compulsus fui, talia feci, quidem domino, sed mihi infœlicia. At verò talis cùm sim viri crimen adducor. Quibus stupefactus rex, cùm ipsum amplexatus, tum lachrymabundus simul dixit: O Combabe, cur magnum hoc malum commisisti? cur teipsum solus virorum tam indigno facinore deformasti? quæ nequaquam probo. O infelix! qui talia sustinuisti, quam utinam neque tu esses perpessus, neque ego vidissem: neque enim ista defensione mihi opus erat. At siquidem Deus ita voluit, primùm quidem, tibi ultio à nobis erit, mors videlicet ipsorum sycophantarum. Postea donum ingens tibi obveniet, aurum multum, argentum immensum, Assyriæ vestes, & equi regii. Ad nos venies non vocatus, neque te quisquam à nostro conspectu arcebit, non si cum uxore concumbam. Hæc dixit pariter, & fecit. Atque illi quidem ad suppliciũ ducti sunt: huic verò data dona, auctaque amicitia. Nec jam amplius Assyriorum quisquam, cùm sapientia, tum fœlicitate videbatur similis esse Combabo. Postea verò cùm postulasset, ut sibi liceret ædem quantum ejus reliquum erat, absolvere (eam enim reliquerat imperfectam) rursum missus est: ac ædem perfecit, ibique reliquum vitæ tempus remanſit. Dedit autem illi rex, cùm virtutis, tum beneficentiæ causa, ut æreus in templo statueretur: atque honoris gratia Combabus in templo stat æreus, Hermoclis Rhodii opus: forma quidem mulieri similis, vestitum autem virilem gerens. Feruntur & illius amici

ς μάλιστα οἱ ἀνθρωποι, ἐς τ' ἄλλην Ἑλλάδα καὶ πάντας, κοινωνὸν ἑαυτοῖς συμφορᾶς· ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ αὐτῶν τὸν αὐτὸν σκῆνος διαπέμπουσιν. ἄλλοι δὲ ἱερολογοῦσι ἐπὶ τῷ ἀγάλματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη φιλήσασα Κομβάβου, πολλοῖσι τῶν μνηστήρων ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅκως μὴ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐπὶ τῇ ἀποδημίῃ λυπέοιτο. ὁ δὲ ἔθος τοῦτο, ἐπειδὴ ἅπαξ ἐμάνη, ἔπι νεῶν μηχ. καὶ πολλοὶ ἐμάνησαν ἔπειτα καὶ τῷ ἱερῷ τάμνονται, καὶ θηλαίνονται, εἶπι Κομβάβου παραμυθούμενοι, εἶπι δὲ Ἥρῃ χαριζόμενοι. τάμνονται δ' οὖν. ἐνθάπερ δὲ οὐδὲ θέμις ἔπι ἀνδρῆϊν ἔχουσι, ἀλλὰ δὲ ἔργα γυναικῆια φορέουσι, καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἔκουσα, ἀνακίσαται δὲ τοῖσιν ἐς Κομβάβου ἡ αἰτίη. συνεμείχθη γάρ οἱ δὲ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα καλόν τε ὄντα, καὶ ἐνθῆτα ἔπι ἀνδρηΐῃ ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχεν. μὴ δ', μεθ' ἡμέρας ἀπολίσιόν τε, ἑωυτῇ διεργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀζημίων ὅτι οἱ ἀτυχήσας τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐνθῆτα γυναικῆια ἐνεδύσατο, ὅκως μηκέτι ἑτέρῃ γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο, ἤδε αἰτίη Γάλλοισι θηλῆς θηλείης. Κομβάβου μὲν μοι πέρι, τοσαῦτα εἰρήσθω. Γάλλων δ' αὖτις ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅκως τάμνονται, καὶ πεφῆς, ὁκοίην ἀπέπεσται, καὶ ὅτου εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται. πρότερον δὲ μοι ἡμῖν εἰπεῖν θέσιός τε πέρι καὶ νηοῦ, καὶ μεγάθεος. καὶ δὴ καὶ ἐρέω. ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ, τὸ ἱρὸν ἵδρυται, λόφος ἐστὶ. κέεται δ' ἐν μέσῃ μάλιστα τῇ πόλι. καί οἱ τείχεα διὰ φυλακὴν. τὸ δ' ἐπὶ χώρου, τὸ μὲν, ἀμφὶ

amici qui erga ipsum maxima benevolentia fuerunt affecti, in solatium ejus quod ille passus fuit, ejusdem affectionis societatem sibi elegisse. Nam & se ipsos castrarunt, eandemque illi vitæ rationem iniverunt. Alii verò factum hoc inter sacra referunt, dicentes, Iunonem cùm amaret Combabum, multos ad se castrandum impulisse, ne solus ille lugeret quòd eviratus esset. Quæ consuetudo ex quo cœpit, etiamnum manet: & multi quotannis hoc in templo castrantur, & evirantur, sive Combabum consolantes, sive Iunoni gratificantes. Quare castrantur, nec virilem vestitum amplius habent: sed & vestes muliebres gerunt & muliebriæ opera conficiunt. Cæterùm, ut audivi, horum causa ad Combabum refertur. Nam illi etiam hoc accidisse traditur. Peregrina quædam mulier ad celebritatem veniens, cùm videret illum & formosum, & veste virili amictum, magno amore capta est. Postea verò cum spadonem esse cognovisset, sibi ipsi mortem consciscit. Ob quæ Combabus mœrore affectus, quòd in rebus venereis esset infœlix, vestem muliebrem induit, ne qua mulier posthac eodem pacto deciperetur. Quæ causa est cur Galli vestem muliebrem sumunt. Ac de Combabo quidem hæc dicta sint. De Gallis autem in sequentibus mentionem faciam, de ipsorum castratione, quòmodo execentur, & de sepultura, quali sepeliantur, & cur in templum non ingrediantur. Sed priùs fert animus de situ & magnitudine ædis dicere: & dicam videlicet. Locus quidem in quo situm est templum, collis est. Collocatum autem est in media civitate, cingiturque muro duplici, quorum alter

χαῖον. τὸ δή, ἐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια ἔ ἱρὰ, ἐς ἄπεμον βορίην ἀνεκείμενα, μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυίων. ἐν τούτοισι τοῖσι προπυλαίοισι, καὶ οἱ φαλλοὶ ἑστᾶσι, τοὺς, Διόνυσος ἐφύτευσε. [1]ἡλικίην ἐ οἷδε τελησσίων ὀργυίων. ἐς τοσοῦτον τὸ ἴνα φαλλὸν, ἀνὴρ ἑνὸς ἑκάστου ἐτῶν δὶς ἀναβαίνει, οἰκέῃ τε ἐν ἄκρῳ τῷ φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτίη δέ οἱ τῆς ἀναβάσιος, ἥδε λέγεται. οἱ μὲν πολλοὶ, νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖσι θεοῖσι ὁμιλέει, καὶ ἀγαθὰ πάσης Συρίης αἰτέει. οἱ δέ, τὸ δικαιότατον ἀληθέϊ ἐπαΐουσι. ἄλλοισι δὲ δοκέει ἐ τάδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιέεσθαι, σωτηρίης ξυμφορῆς μνήμησιν, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ ὄρεα, καὶ ἐς τὰ περαμμήκεα τῶν δενδρέων ἤεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρμώδεοντες. ἐμοὶ μὲν ὧν καὶ τάδε ἀπίθανα. δοκέω γὰρ μὴν Διονύσῳ σοφίας ἐ τάδε ποιέειν. συμβάλλομαι δὲ τουτέοισι φαλλὸς, ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι. ἐν τοῖσι φαλλοῖσι, καὶ ἄνδρας ξυλίνους κρεμάζουσι ὀπίσω μὲν αἰνέκα, ἐγὼ σὺν ἱρέῳ. δοκέει δ' ὧν μοι ἐ ὧδε ἐς σφείνου μίμησιν ἔ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀναβαίνειν. τὰ δὲ οἱ ἄνοδος, τοιήδε. [2]σειρὴ μακρὴ ἑωυτὸν τε ἄμμα, καὶ τὸ φαλλὸν περιβάλλει. μετὰ δὲ, ἐπιβαίνει ξύλων longa ſeipſum pariter, & priapum circundat: deinde per ligna in

alter quidem antiquus eſt: autem nobis non multò vetus. Templi autem veſtibula ad ventum boream directa centum ulnarum magnitudine. In his ſtant priapi, quos Bacchus dicavit, etiam hi ſtatura centum ulnarum. In horum unum vir quiſpiam ſingulis annis bis aſcendit, perque dies ſeptem in ejus ſummitate habitat. Et hæc refertur cauſa cur aſcendat. Plerique putant ipſum in ſummo cœlo ſermones conferre cum Diis, totumque Syriæ bona ab illis poſtulare: illos autem è propinquo preces exaudire. Aliis hæc videntur fieri Deucalionis gratia, in memoriam ejus calamitatis, quando homines in montes, & in altiſſimas arbores aſcenderunt, aquarum inundationem metuentes. Quæ quidem mihi videntur non credibilia. Sed eos puto iſta Baccho facere. Conjecturam autem inde capio, quòd qui priapos Baccho erigunt, in iis etiam viros ligneos collocant: ſed quorſum illud non dicam. Itaque hic mihi videtur, ad lignei illius viri imitationem aſcendere. Iſque aſcenſus fit hunc in modum. Catena

priа-

1 Ἡλικίην ἐ οἱ ἥ τριηκοσίων ὀργυιέων] Numerus hic excedit fidem & eſt juſto major. Interpres ita vertit, neſcio quare, nam ὀργυιὰ eſt πατρόμετρος vel ἑξάπους: at quatuor cubiti vel ſex pedes multum excedunt unius paſſus menſuram. Pro τελησσίων credo legendum eſſe τελέκεντος, & ſic debere legi vincunt ea, quæ inferius ait de catena, qua homo in ſummitate Phalli poſitus, ea, quæ ſunt ad victum & alios uſus neceſſaria, veſtes, vaſa & alimenta, attrahebat. Nam nullius hominis nedum hominum quatuor aut plurium ſunt tantæ vires, ut poſſint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. *Palm.*

2 Σειρὴ μακρὴ ἑωυτὸν τε ἄμμα ἐ τὸ φαλλὸν περιβάλλει, μετὰ δὲ ἐπιβαίνει, ἐς ὅσον περισσεύων τοῦ φαλλοῦ, ὁκόσον ἐς χαίρειν ἄκρη πόδος, ἀνιεὶς δὲ ἄμμα ἐπιβαλλόμενος περιλὰμβάνεται, ἕως περ' ἡτιοχείων· εἰ δέ τις τάδε μὴ ὀπωπὰ δι' ὀφθαλμῶν ἑστεῶτας ἢ ἐν Λ'γαζίῃ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, εἰδὰ τὸ λέγω] Hic locus apprime facit ad locum Plinii

nii intelligendum, quem ſollicitavit, ſed infœliciter, ſummus vir Cl. Salmaſius in ſuis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Vt igitur emendetur ille Plinii locus, & illuſtretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam, extant in lib. 13. cap. 4. ubi de palmis loquitur: *Reliqua teretes atque procera denſis gradationes corticum pollicibus auctioribus, facilesque ſe ad ſcandendum Orientis populis præbent, ſi cum ſibi arboriſque ſtabulis circulum mira pernicitate tum homine ſubeunte.* Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice prominentes, ut pollex exertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots*. Hinc Plinii locum ſane ſalebroſum & mendoſum ita debere legi contendit Salmaſius, *utilem ſibi arborique inductis circulum*. Quæ lectio mihi vicietur aliquid habere abſurditatis, qua enim utilitate affici poteſt arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine noſtri Plinii codicis emendaveram, *vitilem ſibi arboriſque indutis circulum*, & ita cenſueram legi debere doctus à quodam nobili navarcho de modo, quo incolæ Palmiferæ regionis in Africa celeriter cum ſuo circulo ſcandunt excelſas palmarum arbores: ſcilicet induunt ſe una cum arbore ipſa circulo è vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & ſubſultim attollentes, celerrime uſque ad arboris ſummum, ubi ſunt rami & fructus, ſcandunt. Id ſæpe facientes, ut lagenas ſuas ramis ſucciſis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reponent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic appoſui hominis ita cum circulo ſuo ſcandentis. Quæ emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco, unde non mediocriter gaviſus ſum. Expende rem accuratius lector candide, & confer cum noſtra emendatione, & ut ſpero, non ſolum eam approbabis, ſed plauſum dabis. *Palm.*

σφυρῶν τοῦ φαλλοῦ, ὀκρόσον ἐς χάρμα ἄκρε ποδός. ἀτιὰν ἢ ἄκρα, ἀναξάμενος τῶν σπειρῶν ἀμφοτέρωθεν, ὀκοσσονιερ λώιον χέειν. εἰ δέ τις τόδε μὴ σὺν ἔπεσι, ἔπεσι ἢ φοινικοβατίοισι, ἢ σὺ Αἰγυπτίῃ, ἢ σὺ Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κε, οἶδε τὸ, λέγω. ἐπὰν ἢ ἐς πάλον ἵκηται τὸ ὀδὸν, σπείρῳ ἑτέρῳ ἀφεὶς, τῷ, αὐτὸς ἔχει, μακρῷ τοῦτῳ, ἀνέλκει τὰ, οἱ ἱμάντες, ξύλα, καὶ ἔσθητα, καὶ σκεύεα. ἄλλο τε, ἕδρην σανίδων, ὀκοίην καλιὴν, ἰζάνει. μίμνει τὸ χρόνον, τὸν, ἐφ' ὅσον ἡμέρην. πολλοὶ ἢ ἀπικνέόμενοι, χρυσόν τε, καὶ ἄργυρον, οἱ ἢ, χαλκὸν, ἡμίζυσι. εἶτ' ἀφέντες ἐκεῖνα τὸν ὠνόμασαν κείμενα, ἀπάσει, λέγοντες τὸ ὀνόματα ἕκαστος. παριστὰς ἢ ἄλλος, ἄλλο ἀγγέλλει. ὁ ἢ, δεξάμενος τὸνομα, κεχαλκὸν ἐς ἕκαστον ποιεῖ. ἄμα ἢ κεχάλκευκε, κατὰ ποίημα χάλκεον, τὸ, ἀείδει μέγα, καὶ τρηχὺ, κινούμενον, εὐδὲ ἢ εὕδοντα. ἦν γὰρ μιν ὑπνος ἕλῃ ποτὲ, σκορπίος ἀνιὼν, ἀνεγείρει τὸ ἐκεῖνα ἐργάζειν. καὶ οἱ ἤδη ἡ ζημίη ἔστ' ὕπνε ἐπικεῖσα. τὰ, μὲν ἂν ἐς τὸν σκορπίον μυθέονται, ἱερά τε, καὶ θεσπέσια. εἰ ἢ ἀτρεκέα ἐστὶ, σὺν ἴσχω ἰρίειν. δοκεῖ δέ μοι, μέγα ἐς ἀφροσύνην συμβάλλεσθαι ἐς τὴν πτῶσιν ἡ ὀρχηδίη. φαλλοβατέειν μὲν δὴ πέρ, τοσοῦτο δοκεῖ. ὁ ἢ νηὸς, ὁρέει μὲν ἐς ἠέλιον ἀνιόντα. εἰδὲς ἢ, καὶ ἐργασίλεω ἐστὶ, ὀκοίης νηὸς ὁ Ἰωνίη ποιέει. ἔδρη μεγάλη ἀνέχει. σὺν τε, μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν. ἐπὶ τε, ὁ νηὸς ἐπικεῖται. ἄνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποίηται, ὀλίγη μάλα μακρή. ἀνελθόντι ἢ, θῶμα μὲν ἐς ὁ σφόν μέγα

Priapo prominentia conſcendi, ſpatio quantum ad ſummum eadem capiendum ſufficit. Ascendens autem pariter & catenam trinque attollit, perinde ac anſa habenas. Quòd ſiquis non vidit, vidit autem eos qui palmas ſcandunt, vel in Arabia, vel in Ægypto, vel alio quopiam in loco, intelligit quod dico. Cæterùm poſtquam ad ſummum pervenit, catenam aliam, quam ſecum habet, demittens, longam quidem illam, quæcunque lubet, ſurſum attrahit, ligna videlicet, & veſtes, & vaſa, ex quibus ſedem perinde ac nidum componens, ſedet, manetque ad id dierum tempus, quod dixi. Plerique autem venientes, aurum & argentum, alii æs afferunt, quibus ante ipſum relictis abeunt, ſuum quiſque nomen dicentes. Aſtans autem quidam alius, ſurſum renuntiat: tum is accepto nomine, preces pro unoquoque facit: dumque precatur, tintinabulum æreum pulſat, quod motum, magnum & aſperum ſonum edit. Nequaquam autem dormit. Nam ſiquando ſomnus ipſum capiat, ſcorpius aſcendens ipſum excitat, & immaniter lædit. Et hæc illi propoſita eſt ſomni pœna. Quare quæ de ſcorpio dicunt, ſacra quidem ſunt, & divina: ſed vera non ſint, non poſſum dicere. Cæterùm quantum mihi videtur, non parum ad vigilandum conducit, cadendi metus. Atque hæc de Priapi conſcenſoribus dixiſſe ſufficit. Porrò ædes ad ſolem orientem reſpicit. Forma autem & opere talis eſt, quales ædes in Ionia faciunt. Baſis magna protenditur duarum ulnarum magnitudine, ſupra quam ædes poſita eſt. Aſcenſus autem in ipſam lapideus eſt, non valdè longus. Quum autem aſcenderis, porticus ante ædem

σπερ ἐ χεται, ῥήγνυσι πᾶσιν τὰ χρυσέοισι, ἔνδυτα δ᾽ ἐ ὁ νηὸς χρυσῷ τε πολλῷ ἀναλάμπτων, καὶ ἡ ὀσφρὴ πᾶσα χρυσίη. λάβοις δ᾽ ἂν αὐτὴ ἐδμὴ ἀμβροσίη, ἐκεῖθι λίγεται ἡ χρύσης ἡ Ἀφροδίτης. καί σοι τηλόθεν ἀνίσχοντι, ὑποβάλλει ποιὴν κρέα ἀγαθήν. καὶ ἢν αὖθις ἀπίῃς, ὀδμὴν λείπεται, ἀλλά σοι πάντα ἔμπεδα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν ποιὴν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνήσει. ἔνδυτον δ᾽ ὁ νηὸς, οὐκ ἁπλόον ἐστὶ, ἀλλὰ σὺν αὐτῷ θαλάμῳ ἄλλῳ πεποίηται. ἄνοδος δ᾽ ἐς τοῦτον ὀλίγη. ῥήγνυσι δ᾽ οὐκ ἅπαντα, ἀλλ᾽ ἐς ἄνθεα ἄπαντα ἀναπίπτει. ἐς μὲν δὴ τὸ πρόσω νηὸν, πάντες εἰσέρχονται. ἐς δὲ τὸ θάλαμον, οἱ ἱρῆες μοῦνοι. ἐ μέντοι πάντες ἱρῆες, ἀλλά τοι, μάλιστα ἀγχίθεοί τέ εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσιν ἐς τὸ ἱρὸν μέλιτα ῥεπτέον. ἐν δὲ τῷδε, ἕασταί τε ἴδιαι, [1] ἥ τε Ἥρη, καὶ τ᾽, αὐτοὶ Διὰ ἑόντε, ἑτέρῳ ἐνόμῳ κληΐζουσι. ἄμφω δὲ χρύσιοί τέ εἰσι, καὶ ἄμφω ἕζονται. ἀλλὰ τὼ μὲν Ἥρῃ, λέοντες φορέουσι ὑπὸ δὲ, ταύροισι ἐφέζεται. καὶ δὴ καὶ τὸ μὲν ἕτερον Διὸς ἀγάλμασι, ἐς Διὰ πάντα ὁρᾷ, καὶ κεφαλὴν, καὶ ὄμμασι, καὶ ὀφρύσι. καί μιν ἔδος ἐπέλασε ἄλλως εἰκάσιες. ἡ δὲ Ἥρη, ἀκριβεῖ τοι πολυειδέα μορφὴν ἐπέφανεν. καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα, ἀντεπέοις λόγῳ Ἥρη ἐστί. ἔχει δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σελήνης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χαρὲν δὲ, τῇ μὲν ἑτέρῃ, σκῆπτρον ἔχει· τῇ ἑτέρῃ δὲ, ἄτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, καὶ πύργον.

dem magnam parit admirationem, januisque aureis est exornata. Intus autem ipsa ædes auro multo resplendet, & tectum totum aureum est. Odorem autem divinum spirat, qualem Arabica regio fertur spirare: ac tibi è longinquo ascendenti spiritum admodum suavem immittit: & te abeuntem nequaquam deficit: sed odorem diu retinent vestes tuæ, ejusque in perpetuum memineris. Cæterùm intus ædes, non simplex est, sed compositus in ea thalamus alius, ad quem modicus est ascensus: nec foribus est exornatus, sed ex adverso patet totus. Itaque in magnam ædem ingrediuntur omnes: in thalamum soli sacerdotes, nec tamen omnes, sed qui ad Deum proximè accedunt, & quibus omnis in templum cura impenditur. In hoc autem adyto simulachra Deorum posita sunt, Iunonis videlicet, & Iovis, quem alio nomine appellant. Ambo autem aurei sunt, & ambo sedent, sed Iunonem leones portant, Iupiter tauris insidet. Atque adeò & Iovis quidem simulachrum per omnia Iovi assimilatum est, & capite, & oculis, & sedendi habitu, neque ipsum volens aliter effinxeris. Iuno autem si propiùs contempleris, variam formam præ se fert: ac per omnia quidem, revera est Iuno. Cæterùm habet quidpiam & Minervæ, & Veneris, & Lunæ, & Rheæ, & Dianæ, & Nemesis, & Parcarum, atque altera quidem manu sceptrum, altera verò colum tenet: & in capite radios gestat, & turrim, & ce-

[1] Ἥ τε Ἥρη καὶ τ᾽ αὐτοὶ Διὰ ἑόντε] Interpretandus hic locus est de Iove dolicheno, autore Luca Holstenio in notis ad Steph. de urbibus in ΔΟΛΙΧΗ. Mm.

γον, καὶ κιννάβαρι, τοῦτο μόνῳ τῷ ἀετομίμῳ κοσμίσαι. ἔκπροσθε δὲ οἱ χρυσοῦ τε ἄλλου σφοδρὰ, καὶ λίθοι κόρακα πολυτελεῖς. τοῦ, οἱ μὲν, λαμπροί. οἱδὲ, ὑδατοειδεῖς. πολλοὶ δὲ, πυρρόδεες. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ σαρδόνυχοι, πολλοὶ, καὶ ὑακίνθοι, καὶ σμαράγδοι, ταῦτα, φέρουσι Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέγιστον λόγου ἄξιον, τοῦτο ἀπομνήσομαι. λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορέει, λυχνὶς καλέεται. ὄνομα δὲ οἱ, ἔργου ἡ συντυχίη. ἀπὸ τούτου γὰρ νυκτὸς σέλας πολλὸν ἀπολάμπει. τοῦτο δὲ οἱ, καὶ ὁπόταν ἄπαις, οἷον τοῦ λύχνοιοι φαείνει. ἐν ἡμέρῃ δὲ, τὸ μὲν φέγγος, ἀσθενέει. ἰδίῃ δὲ ἔχει κόρακα πυρώδεα. καὶ ἄλλο θωυμαστὸν ἔστι ἐν τῷ ζοάνῳ. ἦν ἑστὼς ἄνθρωπος ἐσορέῃς, ἐς σὲ ὁρᾷ. καὶ μεταβαίνοντι, τὸ βλέμμα ἀκολουθέει. καὶ ἢν ἄλλος ἑτέρωθεν ἐσορέῃ, ὧπα ἐς ἐκεῖνον ἐπιτελέει. ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἔσηκε ξόανον ἄλλο χρύσιον, ὀδαμᾷ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοισι ἐοικέλον. τὸ, δὲ, μορφὴν ἰδίην οὐκ ἔχει, φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἴδεα. καλέεται δὲ σημήιον ἐν τῷ αὐτῶν Ἀσσυρίοισι. οὐδέπω ὄνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθηκε, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ πέρι, καὶ εἴδεος λέγουσι. καί μιν οἱ μὲν, ἐς Διόνυσον. ἄλλοι δὲ, ἐς Δευκαλίωνα. οἱδὲ, ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ἂν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ, περιστερὴ χρυσέη ἐφέζηται. τούνεκα δὴ μυθέονται Σεμιράμιος ἔμμεμιγμένα τὰδε σημήια. ἀποδημέει δὲ ὁκόταν ἐπὶ θάλασσαν, ἐς κομιδὴν ὕδατος. ἐπὴν ὕδατος. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ ἑστῶντων, ἐν δεξιτερῇ κέαται πρῶτα μὲν, θρόνος ἠελίου. αὐτὸς δὲ, εἶδος οὐκ ἔνι. μόνη γὰρ ἠελίου, καὶ Σελήνης ἐστὶ

cestum, quo solam Veneremo leſtem exornant. Foris autem aliud illi aurum circumpoſitum eſt, & pretioſæ gemmæ, earum aliæ candidæ, aliæ cæruleæ, rufæ multæ. Præterea ſardonyches multi, hyacinthi, ſmaragdi, quæ ferunt Ægyptii, Indi, Æthiopes, Medi, Armenii, & Babylonii. Quod igitur eſt maximè memorabile, id dicam. Gemmam in capite gerit, quæ lychnis vocatur. Nomen autem ex effecto ſortita eſt. Ab ea noctu multus fulgor reſplendet, unde tota ædes, tanquam lucernis collucet. Splendor autem interdiu non valet: ſed ſpecie eſt admodum ignea. Aliud etiam in ſimulachro eſt admirandum. Si ex adverſo ſtans intueris ad te aſpicit: quòd ſi inde tranſeas, viſu te ſequitur. & ſi alius quiſpiam aliunde intuetur, eadem erga illum facit. Porrò in utriuſque medio, ſtat ſimulachrum aliud aureum, ſimulachris aliis nequaquam ſimile, quod formam propriam non habet, ſed aliorum Deorum formas gerit: & ab ipſis etiam Aſſyriis vocatur ſignum: necdum ipſi proprium nomen impoſuêre: ſed neque de generatione ipſius, neque de ſpecie quicquam dicunt. Et ipſum alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, alii ad Semiramim referunt. Cùm enim ejus vertici inſideat aurea columba, idcirco tradunt illud Semiramidis eſſe ſignum. Proficiſcitur autem bis quotannis ad mare, ad efferendam quam dixi aquam. In ipſa autem æde ad ſiniſtram ingredientibus, poſitum eſt primùm quidem ſolium ſolis, ſed ejus effigies non adeſt. Solius enim ſolis & lu-

næ

ξόανα δὲ δεικνύουσι. ὅτου δ' εἵνεκα ἅδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τοῦτο ἔμαθον. λέγουσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι, ὅσιον ἀμαθίης ξόανα ποιέεσθαι. τὸν δὲ ἥλιον καὶ Σελήνην, πάμπαν σαφέα ἐόντα, καὶ σφίσι πάντες ὁρέουσι. κοῦφα δὴ οὕτω ξοανουργοῖσι; μὴ δὲ τὸν θρόνον τῶν, κάτωθεν ξόανον Ἀπόλλωνος, ὃν οἷον ἐκεῖνοι ποιέεσθαι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τὴν ἡλικίην, καὶ ὡραϊζόμενον ποιέουσι. μοῦνοι δ' αὖτοι Ἀπόλλωνος ἡλικίην τὸν ξόανον δεικνύουσι. καὶ παῖδα ποιέοντες, ἑωυτοὺς μὲν ἐπαινέουσι, Ἕλληνας δὲ κατηγορέουσι, καὶ ἄλλα, ὁκόσα Ἀπόλλωνα παῖδα ἡμῖν ἐλάσκοντας. αὐτοῖσι δὲ δι' αὐτοῖσι, ἀσοφίη μεγάλη ἔμφυτος, ἁπλέα ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἴδεα. τὸν δὲ νέον, ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. τὸν δὲ, καὶ ἄλλο τῷ σοφιστέρῳ Ἀπόλλωνι κομιζόμενοι. μοῦνοι Ἀπόλλωνα εἰρέουσι. κομίζουσι. ἔργον δὲ αὐτῷ πίεσι, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν, ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θωυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ μαντηίῳ ἐπιμηκέϊ μαντήια πολλὰ μὲν παρ' Ἕλλησι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὴ, καὶ τὸ τῆ Λιβύῃ, καὶ τῇδε Ἀσίῃ πολλαχόθι. ἀλλὰ τὰ μὲν, ὅτι ἱρέων ἀνδρῶν, ὅτι σοφωτάτων φήσομεν. ὧδε δὲ, αἴτιός τε κινέει, καὶ τῷ μαντηίῳ ἐς τέλος αὐτομάτη. τρόπος δὲ αὐτὸς ποιέεται. ἐὸν ἀνέβλησε χρησμῳδέειν, ἐν τῇ ἑδρῇ πρῶτα κινέει. οἱ δὲ μὲν ἱρέες, αὖτίκα ἀείρουσι. ἢν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ, ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέει. ἐὸν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἀγὴ σφέας, πρῶτον ἐνθαῦτα, καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου

næ simulachra non exhibent. Cur autem id ita faciendum putent, id quoque ego didici. Cæteris quidem Diis fas esse ajunt simulachra facere, quorum species non sunt omnibus conspicuæ. Sol autem & luna planè sunt manifesti, nec illos nemo videt. Quorsum igitur eorum, cùm in aëre apparent effigiem effinxissent? Ac post solium hoc, positum est Apollinis simulachrum, non quale vulgo consuevit fieri. Nam cæteri quidem omnes Apollinem juvenem putant, & cum prima lanugine effingunt: Hi verò soli barbari Apollinis simulachrum exhibent. Quod quum faciunt, se ipsos quidem laudant, Græcos verò vituperant, & alios, quicunque Apollinem puerum fingunt, & colunt. Videtur autem ipsis insciti magna, causa esse cur imperfectæ Deorum formæ fingantur. Nam juvenem esse, ipsi adhuc imperfectum putant. Quinetiam Apollini suo aliud quiddam novum affingunt. Soli Apollinem vestibus ornant. De cujus operibus, multa quidem dicere possem, sed id dicam, quod potissimùm est admiratione dignum. Primùm quidem de oraculo verba faciam. Oracula multa sunt apud Græcos, multa quoque apud Ægyptios: multa etiam in Africa, multa item hac in Asia: sed illa nec sine sacerdotibus, nec sine interpretibus responsa dant. Sed hic per se movetur ipse, & vaticinia plenè per se peragit: idque hoc modo. Quando vult vaticinari, in sede sua primùm movetur: tum protinus sacerdotes ipsum attollunt: quòd si non attollant, ille sudat, & in medium sese emovet. Quum verò eum illi suppositis humeris portant, illos ducit, sese undiquaque circumagendo: atque ex alio in alium transilit.

μιζοπηδίαν. τέλος, ὁ ἀρχιερεὺς ἀνίησιν, ἐπιρέπεται μὲν τοῖς ἀπάντων πραγμάτων. ὁ δέ, ἢν τι μὴ ἥδιλη ποιῆσαι, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. ὧν δέ τι ἐπαινέσῃ, ἄγει ἐς τὸ πρόσθεν τὸν προφέροντα, ὅκωσπερ ἡνίοχος. ἄνευ μὲν σωφρονισμοῦ τὰ ἱερὰ σφάζει. καὶ ἄνευ ἱερῶν πρήγματος οὐδὲν, ἀπ' ἴσου τούτοις αὐτὸς ποιέων. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ πέρι, καὶ ἃ μέλλει αὐτῷ πάσεσθαι, καὶ ὁκόσα ἔσται. λέγει δὲ καὶ σημήια πέρι, κόπτεσθαι μὲν ἀποδημέοντι, τοῖσι δ' ἐπὶ ἀποδημίῃ. ἱρέων δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμοὶ παρέοντι ἔπρηξε. οἱ μὲν ἱρέες, ἀείροντες ἔφερον. ὁδὸς, τὴν μὲν, ἐν γῇ κάτω ἔλιπε. αὐτὸς δὲ ἐν πλοίῳ μέσῳ ἐφορέετο. μὴ δὲ τὸ Ἀπόλλωνα, ξόανον ἐὸν Ἀτλαντίδος. μὴ δὲ, Ἑρμέω, καὶ Εἰλειθυίης. τὰ μὲν ὦν ἐντὸς ἐν νηῷ, ὧδε κεκοσμέαται. ἔξω δὲ, βωμός τε κέαται μέγας, χάλκεος. ἐν δὲ, καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε, καὶ ἱρέων. παρελήλυθα δὲ, τῶν, μάλιστα ἄξιον μνήσεσθαι. ἐν δεξιῇ δὲ νεὼ, Σεμιραμίδος ξόανον ἕστηκε, ἐν δεξιῇ τ' αὖ τὸν ἐπιδεικνύσης. ἀνέστηκε δὲ δὴ αὐτίκα τοιῶδε. ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιήσατο, ἑωυτὴν μὲν ὅκως Θεὸν ἱλάσκεσθαι, Θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογέειν. καὶ ὧδε ἐποίεον. μὴ δὲ, ὡς οἱ πρῶτον ἀφικνεῖτο νοῦσοί τε, καὶ συμφορὴ, καὶ ἄλλα. μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ σὺν τῷ ἑωυτὴν ἐμολόγεε. καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι αὖτις ἐκέλευε ἐς Ἥρην τρέπεσθαι. τέως δὲ ἔτι τοιῆδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τὴν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ Θεὸν οὐκ ἔτι ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ἐμολογέουσα.

Tandem primarius sacerdos explicans, de rebus omnibus illum interrogat. Ille verò siquid non vult fieri, retrocedit. Contra siquid approbat, agit in anteriorem partem gestantes, perinde ac qui habenas moderatur. Ita quidem coacervant oracula, neque rem ullam sacram, neque privatam absque hoc gerunt. Prædicit autem illis & de anno, & de tempestatibus omnibus, & quando amplius futuri non sint. Prædicit quoque de signo, quando oporteat illud quam dixi profectionem suscipere. Aliud quoque dicam quod me præsente fecit. Sacerdotes illum in humeros sublatum ferebant: ille verò iis inferius in terra relictis, solus in aëre ferebatur. Post Apollinem autem simulachrum est Atlantis: deinde Mercurii, & Luciнæ. Atque hoc quidem est internum ædis ornamentum. Foris autem posita est ara magna, ænea: in qua sunt innumera alia ænea simulachra cùm regum, tum sacerdotum: ex quibus memoratu maximè digna recensebo. Ad sinistram ædis, stat Semiramidis simulachrum, ædem ipsam dextra demonstrantis. Stat autem hanc ob causam. Hominibus quicunque Syriam incolunt, legem tulerat, ut se ceu Deam colerent: cæterorum autem Deorum, atque ipsius etiam Iunonis nullam rationem haberent. Quod illi tum ita faciebant. Sed postquam morbi, clades, & dolores illi divinitus acciderunt: ab illa insania destitit, seque mortalem esse confessa est: subditisque iterum præcipit ut ad Iunonem converterentur. Ob eam igitur causam adhuc tali specie stat, advenientibus indicans Iunonem colendam esse, nec se amplius, sed illam esse Deam confitens. Ibi etiam He-

εἶδον ἔγὼ Ἑλένης αὐτῆδε ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἕκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον ἔγὼ Νιρέως εἶδος τε Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλου, καὶ Πρόκνου, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, ἐκ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιραμίδος, ἐκ Κομβάβου, τὸ, καπίλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ Ἀλεξάνδρου αὐτοῦ σφόδρα εὐπρεπὲς. ἔνδον δὲ οἱ, Σαρδαναπάλου ἕστηκε, ἄλλῃ μορφῇ, ἐ ἄλλῃ στολῇ. ἐν ἔγὼ τῇ αὐλῇ, ἄριθμὸν οὐκ ὀλίγον βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι, ἐ αἰετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες. καὶ ἀνθρώπους ἀδαμᾶς σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροί τέ εἰσι, καὶ χειροήθεις. ἱρέες ἔγὼ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδείκνυμι. τοὶ, οἱ μὲν, τὰ ἱρήια σφάζουσι. οἱ ἔγὼ, ἀποδύτην φορέουσι. ἄλλοι ἔγὼ, πυρφόροι καλέονται, ἐ ἄλλοι δαδοῦχοι. ἐπ' ἱμεῖῦ ἔγὼ, πλείονες ἐ τελεσκόπαι ἐς τὸν ὑετὸν ἀπικνέονται. ἐσθὴς ἔγὼ αὐτόθι πᾶσι λευκή. καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἀρχιρεὺς ἔγὼ ἄνδρα ἑκάστου ἔτους ἐπιλέγει. πορφυρέην ἔγὼ μούνου ἔτεος φορέει, καὶ τιάρη χρυσίη ἀναδέδεται. ἔστι ἔγὼ ἐ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν, αὐλητήν τε, καὶ συρηκτήν, καὶ Γάλλων. καὶ γυναῖκες ἐπιμήνιές τε, καὶ φρενοβλαβέες. θυσίη ἔγὼ δὶς ἑκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὸν, πάντες ἀπικνέονται. δὶς μὲν ἂν κατ' ὄσυχίην θύσει, ὅτε ἀείδοντες, ὅτε αὐλέοντες. ἐὺτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ προέχωσι, ἀείδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι. καί μοι τούτων πέρι, οὐδὲν ἐπὶπλὼ εἰδυίῃ, ἔστι ἔγὼ ἐ λίμνη αὐτόθι, ἐ πολλὸν ἐκὰς ἔστὼ ἱροῦ. ἐν τῇ, ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίνονται ἔγὼ αὐτέων ἔνιοι καὶ μεγάλοι. ὅτοι ἔγὼ ἐ ὠνόματα ἔχουσι, κύκλῳ ἔγὼ ἐ ἐλάτης αὐτοῦδε ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἕκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. Nirei quoque Aglaiæ filii effigiem vidi, & Philomelam, & Prognen, adhuc mulieres, Tereum autem in avem conversum: item aliud simulachrum Semiramidis, & Combabi, de quo jam dixi, & Stratonices, pulchrum admodum, & Alexandri, ipsi illi simile: cui adstabat Sardanapalus, alia forma, aliaque veste ornatus. In atrio autem, liberi pascuntur boves magni, & equi, & aquilæ, & ursi, & leones: at homines haudquaquam lædunt, sed omnes sunt, & sacri, & mansueti. Sacerdotes autem ipsis multi admittuntur, quorum alii hostias mactant, alii libamina ferunt, alii vocantur igniferi, alii aræ ministri. Mea autem ætate plures etiam quàm trecenti ad victimam venire solebant. Vestis ipsis tota est candida, pileumque in capite gestant. Summus autem sacerdos quotannis alius surrogatur: qui solus purpuream vestem gerit, & aurea tiara redimitur. Alia præterea est hominum sacrorum multitudo, tibicinum videlicet, & fistulatorum, & Gallorum: sunt & mulieres insanæ, & mente captæ. Sacrificium autem bis quotidie peragitur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem cum silentio sacrificant, neque cantantes, neque tibia modulantes. Sed quando Iunoni primitias offerunt, voce, tibiaque canunt, & tintinabula pulsant, ac mihi ea de re nihil plani dicere potuerunt. Est etiam ibi lacus, non multum procul à templo, in quo multi, variique pisces aluntur: quorum nonnulli sunt admodum magni, habentque nomina, & vocati veniunt.

καὶ ἔρχονται καλλιέρμοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πᾶς ἐπὶ τὸ αὐτοῖσι χρυσοφορίων. τὸ τῇ πτέρυγι ἦ, ποίημα χρύσεον αὐτέων ἀνεκείατο. καί μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθηησάμην, καὶ ἔχω τὸ ποίημα. βάθος δὲ τὸ λίμνης πολλόν. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπειρήθην. λέγουσι δ' ὧν οἱ δικηοσίων ὀργυιέων τὸ βάθος ἔμμεναι. ἐν μέσῃ δὲ αὐτῇς, βωμὸς λίθου ἀνίσχει. δεκέοις ἂν ἄφαρ ἰδοῦν, πελάσειν τί μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι. καὶ πολλοὶ ὧδε νομίζουσι. ἐμοὶ δὲ δοκέει κίονι ἐφεστὼς μέγας, ἀνέχειν τὸν βωμόν. ἔστηκε δὲ ἀεί, καὶ θώμιγξιν ἔχει. πολλοὶ δὲ οἱ ἐκάστης ἡμέρης καὶ οὐχὶν ἐς αὐτὸν νηχόμενοι, στεφανηφορέουσι. γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ πανηγύρεις τε μέγιστοι. καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβάσιες, ὅτι ἐς αὐτὴν ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱερὰ πάντα κατέρχεται. ἐν τοῖσι δὲ Ἥρη πρῶτα ἀπικνέεται τὸν ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδηται. ἢν γὰρ τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν, ἔρχεται ὀψόμενος. ἡ δὲ, ἐσῶσα ἐσεμβῆναι, ἀπέρχεται τὸ μὲν. καὶ πολλὰ λιπαρέουσα, ἀποπέμπει. μέγιστα δὲ αὐτοῖσι πανηγύρεις, ταῖς ἐς Βαλάσσαν νομίζουσι. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων πέρι, σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην τοῦτος τὸ ὀδιποροέης. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπομνήσομαι. ἀξύλινον ἔκαστος ὕδατι σεσαλωμένον φέρουσι. κηρὸς δὲ πάσι σπάνιος ἐστί, καὶ μιν οὗτοι λυσάμενοι χέουσι, ἀλλ' ἐς ἀλεκτρυὼν ἐργῆς. οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ λίμνῃ. ὃς

niunt. Ex quibus ætate quadam aurum ferebat, cujus nunc, aureum ipsorum opus erat factum: atque eum opus illud lubentem sæpe vidi. Magna autem lacus altitudo: cujus equidem experimentū non cepi, ajunt autem esse ducentis ulnis majorem. Cæterùm ejus in medio stat ara lapidea: quam si repentè videas, natare putes, & in summa aqua nihi: & ita putant multi. Mihi videtur subesse columna magna, quæ aram sustinere. Semper coronata est, & suffitus habet: multique singulis diebus eò natantes ad precandum coronas ferunt. Porrò & etiam maximæ fiunt celebritates, quæ descensus in lacum vocantur, quia tum Deorum simulachra omnia in lacum descendunt, inter quæ Iuno prima advenit, piscium causa, ne Iupiter illos primus aspiciat. Nam si hoc fiat, dicunt omnes perire. Atque ideo ille quidem vadit inspecturus: sed Iuno anteriore parte stans: ipsum arcet, multumque obsecrans, dimittit. Maximæ autem illis celebritates existimantur, quæ ad mare conveniunt. Sed de iis nihil certi dicere possem: neque enim ipse eò veni, neque itineris hujus periculum feci. Sed quæ faciunt qui eò veniunt, ea vidi, & commemorabo. Vas unusquisque aqua repletum portat: idque cera obsignatur. Nemo autem suum ipse resolvens, effundit: sed gallus quidam facer est, qui ad lacum

1 Ἀλλ' ἐς ἀλεκτρυὼν ἱρὸς.] Mirum est profecto ἀλεκτρυὼν de homine dici, ut supra pluries, ubi de Gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit γάλλον non esse vocem Græcam, & gallum La-

καὶ σφέων δίξηται τὰ αἰγήια, τῷ, τε σφρηγῖδι ὁρῇ. καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀπὰ τ λύῃ τ δεσμὸν, καὶ τ κηρὸν ἀπαιτίῃ). καὶ πολλαὶ μνέες ὧν τυτέῳ ἔ ἔργῳ τῷ ἀλεκτρυόνι ἀχθέρυν). ἔνθεν ἢ ἐς τ ναὸν αὖτὸ σοσίκυπτος, ἀπίσθυσί π. καὶ θύσαντες, ὀπίσω ἀποσπάσυσι. ἑορτέων ἢ πασέων, τ, οἶδα, μεγίστην ἔ εἴκοσι ἡμερέων ἐπιτελέυσι. καί μιν οἱ μ, πυρὴν, οἱδὲ, λαμπάδα καλέυσι. θυσίην ἢ ὧν αὐτῇ τοιήνδε ποιέυσι. δένδρια μεγάλα σκήψαντες, ὧν τῇ αὐλῇ ἐσῶσι. μετ ἢ ἀγυιόντες αἰγὰς τε, ἐ ὄϊας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζωὰ, σὺν τ δενδρέων ἀπαρτέυσι. τὸ ἢ, ἐ ὄρνιθας, ἐ ἱμάτια, ἐ χρύσια, ἐ ἀργύρια ποιημάτα. ἐπὰν ἢ σοπλία πάντα ποιήσωνται, ἀθροιζόμενοι σκήψαντες τὰ ἱερὰ σὺν τὰ δένδρια, πυρὴ σιάσι. τὰ ἢ, αὐτίκα πάντα καίον). ἐς τωὐτὸν τῷ ἑορτῷ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίης, καὶ τ ἐκτὸς χωρέων πασέων. φέρυσί τε τὰ ἑωυτῶν ἱερὰ ἕκαστοι, ἐ τὰ σημήια ἔκαστοι ἔχυσι ἐς τάδε μεμιμημένα. τὸ ῥητῶν δὲ ἡμέρῃσι, τὸ μ πλῆθος, ἐς τὸ ἱρὸν ἀγείρον). Γάλλοι δὲ πολλοί, ἐ τύς, ἔλαβε, οἱ ἱρεὺ ἄνθρωποι πλέυσι τὰ ὄρκια. τάμνονταί τε τὰς κεφαλὰς, καὶ τῶσι νώτοισι ἐὸς ἀλλήλους τύπτον). πολλοὶ δὲ σφῶν παρεστεῶτες, ἐπαυλέυσι. πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέυσι. ἄλλοι δὲ ἐνθεάζυσι ἔνθεα, ἐ cum habitat, & acceptis vasis, visoque sigillo, mercede accepta vinculum solvit, & ceram reposcit, ac multæ minæ ex hoc opere gallo accumulantur: quibus hinc ad ædem delatis, libant, factoque sacrificio revertuntur. Festorum autem omnium, quæ novi, maximum ineunte vere peragunt, idque alii pyram, alii lampadem appellant. Tum autem faciunt istiusmodi sacrificium. Magnas arbores excisas in atrio collocant: postea adductas capras, oves, aliaque vivas pecudes, ex arboribus suspendunt: inter quæ sunt etiam aves, vestes, & aurea argenteaque opera. Ac postquam omnia perfectè composuerunt, & simulachra Deorum circum arbores tulerunt, pyram accendunt, omniaque repentè cremantur. Ad hoc festum multi homines veniunt, cùm ex Syria, tum ex circumjacentibus oris omnibus, afferuntque & sua quique Deorum simulachra, & quæ signa singuli habent, ad illorum imitationem facta. Diebus autem certis, multitudo in templum congregatur: & Galli frequentes, hominesque sacri, quos dixi, sacra peragunt: cubitosque incîdunt, tergisque mutua verbera excipiunt. Multi autem astantes ipsis, tibia canunt, & tympana pulsant: alii divinitus inspirata, &

Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam vocem, quæ nunc in Græco legitur: vel forte scripserat Lucianus ἀλίκτορ, quæ vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. Nam ut Ἅλικτορ dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste à privativa α & λέκτρον, διὰ τὸ σπολιὸν χεῖσθαι ἀλίκτορι μᾶλλον χόλῳ Κλυτεμνήστρας. Sic & ἀλίκτωρ potest dici castratus ab eodem etymo, quod videlicet cœlebs maneat. Ejus vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed duntaxat in fœminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ ἐ ἡ ἀλίκτωρ. Palm.

ἱερὰ ἄσματα. τὸ δ' ἔργον, οὐκ ἐς πᾶν τόδε χίγνε). ἐδὲ ἐσέρχονται ἐς τὸ νηὸ, ὁκόσοι τάδε ποιέουσι. ἐν τούτῃσι τῇσι ἡμέῃσι, καὶ Γάλλοι χίγνον). ἐπὰν γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλίσωνται, καὶ ὄρχια ποιέωνται, ἐς πολλὰς ἤδη ἡ μοίρη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θῆλυ ἀπορέμενοι. μὴ δ' ἐκ τοῦ, τοιάδε ἴσχυξεν. κρεμάλεῃ δ' ἐκ τοῦ, ποιέωσι. ὁ νεώκορος, ὅτου τάδε ἀκούσεται, ῥίψας τὰ ἔρματα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἁπαείρει). τὰ δ', ποιῶ ἔπια ἐμοὶ δικέῃ, ἀλλ' τοῦτο ἔφησε. λαβὼν δ' αὐτὸς, πέμπει ἐοῦσι, ἢ τῇ ἀλλῃ πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φορέῃ, τὰ, ἔπεμψε. ἐς ἀηδίλιον δ' οἰκίην τάδε ἀπορρίψας, ὡς τοῦτο ἐοῦσά τε θηλείη, καὶ κόσμου τ' γυναικηίου λαμβάνει. τάδε μὲ ὡς τῇσι τιμῇσι ποιέωσι. ἀποθνήσκοντες δ' Γάλλοι, οὐκ ὁμοίοις πᾶσι τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται). ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἐπιχωριμπάσιοντες, ἐς τὰ σφέτερα φέρεσι. θήμιοι δ' αὐτὸν, καὶ τὸ φέρετρον, πᾶν, ἐπόμενον, ὥσπερ λίθοις βάλλουσι, καὶ τάδε πρήσσοντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. φυλάξαντες δ' ἐπὶ ἡμερίων ἀριθμὸν, ὅπως ἐς τὸ ἱερὸν ἐσέρχονται). φῶς δ' τοῖσιν, ὧν ἐσήλθωσι, οὐκ ὅσιον ποιέουσι. νόμιοι δ' ἐς ταῦτα χρέωντες τοιοῖσδε. ὧν μὲν τις αὐτῶν νέκυον ἴδῃται, ἐκείνῳ τῷ ἡμέρῃ ἐς τὸ ἱερὸν οὐκ ἀπικνέεται). τῇσίπερ δ', καθήμενος ἐνυτὸν, ἐσέρχεται). αὐτῶν δὲ τ' οἰκηίων δ' νέκυος ἐόντος φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερίων πρὶν χοᾶς, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρώμενοι, ἐσέρχονται). πρὶν δ' τάδε ποιῆσαι, ὅσφρεσθαι τοῦ σίτου ὅσιον. θύουσι δ' βόας ἀρσενας τε, καὶ ἡλικας, καὶ αἶγας, καὶ οἶας. σῦας δ' μοῦνον σκαιὰς νομίζοντες, ὅτι θύουσι, ὅτι σιτίον).

& sacra carmina cantant. Hæc hoc fit extra ædem: quoniam ciunt in eam non ingrediuntur. His diebus etiam Galli Postquam enim alii tibia rint, & fœdera iniverint, multos jam venit furor, que qui ad spectaculum venerat postea talia fecerunt. Ea autem feram quæ faciunt. Adolescens, cui hæc parata sunt, abjectis vestibus, magno clamore in dium prodit, atque ensem distrigit (hæc autem multis ut mihi detur annis, propter hoc ferunt) quo protinus accepto, metipsum castrat. currit que per urbem, & manibus portat ea quæ resecuit. In quamcunque autem domum ea projicit, inde fœmineam vestem, & muliebrem ornatum accipit. Atque hæc quidem in castrationibus faciunt. Mortui autem Galli, non eodem aliis modo sepeliuntur: sed mortuum Gallum socii sublatum ad suburbia efferunt. Quem postquam deposuerunt, & feretrum, quo tulerunt ipsum, desuper lapides jaciunt: quo facto domum reperunt. Observato autem septem dierum numero, exinde in templum ingrediuntur: ante quos si ingrediantur, nefas faciunt. His autem ritur, nefas faciunt. His autem ut hæc legibus utuntur. Siquis ipsorum cadaver aliquod asperexit, illo die ad templum non accedit: sed postero purgatus ingreditur. Eorum autem qui ex familia mortui sunt, unusquisque non nisi post trigesimum diem, rasoque capite ingreditur. Priusquam autem hæc fecerint, illis fas non est introire. Immolant autem boves mas culos & fœminas, capras, & oves. Sues autem solos rati execrandos, nec immolant, nec edunt.

οι δ' ἐ σφίσι σαφέας, ἀλλὰ νομίζουσι. ὀρνίθων τὰ αὐτόθιοι ἱερὰ, δοκεῖ χρῆμα ἱρώτατον. ὗδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιεῦσι. ἢν δὲ ἀέκοντες ἅψωνται, σφαγίες εἰσὶν τῇσι ἡμέρην εἰσί. τύνεκα δὴ τέοισι συνόμοιά τέ εἰσι, καὶ ἐς τὰ ἱρὰ ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ σὺν νέμουσι). λέξω δὲ καὶ τῶν πάντων ἐσχατέων, τὰ, ἐμέοντι ποιέουσι. ἀνὴρ τ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἵκηται, κεφαλὴν μὲ ὕδε, καὶ φρύας ἐξύρατο. μετὰ δὲ, ἱρεύσας ἐν, τὰ μὲ ἄλλα, κρεμάμει τε, καὶ ὠμᾷ). τὸ δὲ νάκος χαμαὶ ἥμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἕζεται. πόδας δὲ, καὶ κεφαλὴν τοῦ κτίνεος ἐπὶ τῇσι ἑωυτοῦ κεφαλῇσι ἀναλαμβάνει. ἔπειτα δὲ δεόμενος, αἰτέει, τὴν μὲ παρεῦσαν θυσίην δέκεσθαι. μέζω δὲ ἰσχύϊ χαίρειν). τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε φέρεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικνέονται. ἄρξας δὲ, ἀπὸ τοῦ ἑωυτοῦ ὀδυρμόν, ὕδατί τε ψυχροῖσι χρίεται, λευσῶντι, καὶ πόδα εἵνεκα. καὶ ἐς πάμπαν χαμόκοιτέων. ὃ γάρ οἱ δίκης ἐπιδέκα ὅσον, πρὶν τὴν, τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ αὖθις ἀπικέσθαι. ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδέκεται μὲν ἀπὸ ξεινοδόκος ἀνοίσασα. ἐκεῖ γὰρ δὴ ἐν ἑκάστης πόλιος, αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσί. καὶ τόδε παρέχει οἶκοι δέκην). καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἱδε, διδάσκαλοι, ἅτε σφίσι πάντα ὑποτιθέμενοι. φασὶ δὲ, ἐόν σφι αὐτοῖσι τὸν ἱρὸν. ἀλλ' ἐπεὰν θυσίῃσι τὸν βωμὸν τὸ ἱρήϊον, ἐπισπεύσας, αὖθις ἄγχιζόν ἐς τὰ αἰκήϊα. ἐλθὼν δὲ καὶ ἐνθεῦ, φασὶ τε, καὶ εὔχεται. ἔστι δὲ ὅ ἄλλος θυσίης τρόπος τοιόσδε.

dunt. Alii autem eos non execrandos sed sacros putant. Porrò columba videtur ipsis omnium avium sanctissima: ac ne eam quidem tangere æquum censent: quam si inviti tetigerint, eo die execrabiles habentur. Ob id & cum ipsis vescuntur, & ad domos ipsorum veniunt, & plerunque in terra pascuntur. Porrò ea quoque dicam quæ faciunt, qui ad celebritatem conveniunt. Vir qui ad Sacram urbem venerit primum, ille caput & supercilia abradit: tum mactata ove, cætera quidem in frusta concidit, & convivatur: vellus autem humi sternens, super hoc in genua procumbit: pedes verò & caput animantis, suo ipsius capiti imponit: & simul precando postulat, ut præsens sacrificium acceptum sit: majusque aliud in posterum pollicetur. His ita peractis, & suum caput coronat, & aliorum quicunque eandem viam veniunt. Solvens autem, ex terra sua proficiscitur, utiturque frigidis aquis cùm lavandi, tum potandi causa, & omnino humi dormit. Neque enim fas ipsi est lectum conscendere, donec iter illud peregerit, domumque suam reversus fuerit. In sacra autem civitate recipit ipsum publicus hospes ignarum. Certi enim uniuscujusque civitatis hospites sunt ibi: atque hoc è patria domi recipiunt. Ab Assyriis autem isti appellantur doctores, quoniam ipsis omnia exponunt. Sacrificant autem non in ipso templo: sed postquam ad altare adduxit hostiam, sumptis libamentis, vivam pecudem domum reducit, quumque rediit, apud se sacrificat, & precatur. Est autem & quidam alius hujusmodi sacrificandi ritus. Postquam vivas victi

δὲ. τύφωπες τὰ ἱρήια ζωὰ, ὀπτῶ σοπυλαίοισι ἀπιᾶσι, τὰ δὲ, κρεμνηχθέντα, πίσθοισι θνήσκουσι. ἔνιοι δὲ Ϲ παῖδας ἑωυτῶν, ὑπεύθυνον ἀπιᾶσι, οὐκ ὀμφίους τοῖς κτλωίοισι, ἀλλ' ἐς πήρην ἐσβέμβροι, χαλεὸν κρεζόμενοι. ἄμφὶ δὲ αὐτοῖσι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι ὐ παῖδες, ἀλλὰ βάις εἰσί. τίζονται δὲ πάντες, οἱ μὲν, ἐς κηφῆας. οἱ δὲ, ἐς ωὐχένας. κρὴ δὲ τῶδε, ἅπαντες Ἀσσύριοι συγμαιμορέουσι. ποιέυσι δὲ Ϲ ἄλλο, μούνοισι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λίξω δὲ Ϲ τὰ, κείνοι ποιέυσι. Τροιζήνιοι τῆσι παρθένοισι, Ϲ τοῖσι ἠίθεοισι νόμῳ ἐποιήσαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμου ἴσης, πρὶν ἢ πολύτῳ κόμας κείρασθαι. κ' ὧδε ποιέυσι. τὸ τὸ Ϲ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν γενειᾶν, Ϲ ὑγιείαν ἀπαέρχονται. τοῖσι δὲ νέοισι, πλοκάμους ἱροὺς ἐν ὑγιεῖ ἀπιᾶσι. τοὺς, ἐπὰν ἐν τῇ ἱρῇ ἡβόωντα, πεμνῶσί τε. κρὴ ἐς ἄγγεα κρεζάντες, οἱ μὲν, ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ, χρύσεα ἐν τῇ πυθοκλώστῃ ἀπιᾶσι, ἐπιγράψαντες ἑωυτῶν τὸ ὐ νόμαζε. τοῦτο κρὴ ἐγὼ ἔτι νέος ὢν, ἐποίησα. κ' ἔτι μοῦ ἐν τῇ ἱρῇ Ϲ ὁ πλόκαμος, κρὴ τοὔνομα.

victimas coronarunt et templi eas dimittunt: [illegible] præcipites datæ, casu [illegible]. Quidam autem & [illegible] hinc demittunt, non [illegible] dem modo quo pecudes [illegible] pera inclusos, manu [illegible] agunt: ac simul ipsos [illegible] tes, eos non pueros, sed [illegible] esse dicunt. Omnibus autem [illegible] tæ inuruntur, aliis in vol[illegible] in cervice: atque inde [illegible] Assyrii cuncti notas inuri[illegible] bent. Faciunt & aliud quidpiam quo cum solis Græcorum Tro[illegible] niis consentiunt. Dicam [illegible] quæ illi faciunt. Trœzenii[illegible] nibus & adolescentibus legem [illegible] tuerunt, nequis nuptias [illegible] priusquam Hippolyto comas [illegible] tondisset: faciuntque *hoc pacto*. Hoc etiam fit in Sacra civitate. Adolescentes quidem barbas suas consecrant. Iuvenibus autem capillos à nativitate sacros demittunt: quos *postquam in templo* sunt, resecant, & in vasa deposítos, *alii quidem* argentea, *multi* verò aurea, *in æde* affigunt. Quique abeunt, *inscripto* uniuscujusque nomine. Hoc ego cùm *juvenis* nis adhuc essem, feci, & cùm meus capillus, tum nomen ejus est in templo.

1 Τῆσι παρθένοισι] Leg. Iul. Pollux lib. 3. Demosthenis encomium quod inquitur non esse Luciani, jam monui præfat. ad Lectorem, satis prodit Phrynichus. Tomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττικῶν, in dictione [illegible] cum hujus encomii, ut Lucianeum, atque etiam quidam dubitarunt in calce de Dea Syria esse Luciani. *Beard.*

DE-

ΗΜΟΣΘΕΝΟΤΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

DEMOSTHENIS ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Encomium duabus partibus constat. Prior locos technicos continet, ex quibus cùm persona Demosthenis, tum cætera virtutes, & res gestæ amplificari poterant: simulque ejus cum Homero instituitur comparatio. Altera sumitur ex athecnis, ubi ad laudem Demosthenis potissimùm facere ostendit, quòd de ejus eloquentia, animi magnitudine, rerumque gestarum excellentia scripto testati sunt hostes.

Βαδίζοντί μοι κατὰ τὴν στοὰν, τὴν ἐπὶ τῷ λιμένι ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, σμικρὸν ὡς μεσημβρίας, Θερσαγόρας ὤφθη μοι. τάχα πιὸς αὐτὸν ὑμῶν, ἐπίστασθε. σμικρός τις ἐστι, χροπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικὸς τὴν φύσιν. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ἔτι ὡσπερόθεν, Θερσαγόρας ἔφην ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν. οἴκοθεν ἦλθες, ἐπηρώτων. πότερον δὴ διὰ σὲ ἐγὼ, διαβαδίσων; ἀμέλει μὴ ἔφη ἔ τούτου ἕνεκα. ἀνεμάρ τι τῶν νυκτῶν ἐξανέστην, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὁμήρου γνησίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι. καλῶς γε σὺ ποιῶν ἔφην, καὶ τὰ πρόσφατα τῆς ταῦ δόσεως ἐκείνου πίναι. ἐκεῖθεν δὲ ἐν ὀρθρίῳ ἦλθες, ἴσμεν ἐμοῦ θᾶττον, εἰς τοῦτο τὸ μεσημβρίας ἀπαντῶν. ὅσῳ δὲ ἔφην, δεῖ μὴν μοι ἔ βραπάτου. πολὺ μᾶλλον ἐπότερον ἔφη ἐσπεύδων τυγχάνω, τῇ χρείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἐπιδείξας. ἴστι

Cum in Porticu deambularem, inde exeunti ad sinistram, die decimo sexto, paulò ante meridiem: occurrit mihi Therſagoras, quem fortè aliqui vestrûm norint: pusillus est, aquilino naso, subalbus, virili indole. Hunc cùm procul accedentem viderem, dixi. Hic Therſagoras poëta est, & interrogavi, quonam & unde veniret. Domo huc, inquit ille. Num, inquam, deambulandi gratia? Scilicet, inquit ille, hoc mihi opus erat. Nam mihi visum est intempesta nocte surgere, ut Homeri natali die poëtices primitias offerrem. Præclarè, inquam, facis, quòd illi gratiam refers institutionis. Itaque initio inde ducto, inquit ille, non animadverti me ad meridiem usque delapsum esse. Ego verò, ut dixi, deambulatione opus habeo. Sed multò antè, inquit ille, hunc compellare optans, veni, manu autem Homerum monstrabat. Scitis utique in

1 Βαδίζοντί μοι] Esse non videtur Luciani, sed alicujus Lucianum κακοζηλοῦντος. Marcil.

1 Ἀλ-

δήπου τὸ εὐ δεξιᾶς ἵδρυσθαι τὸν Πτολεμαίων νεών, τὸν προθεμένου τοῖς νόμοις. ἀσφαλῶς τε ἂν αὐτὸν ἀφικόμενον ἔφη, καὶ εὐσυξόμενον ἀφθόνως μεταδώσειν τῶν ἐπῶν. εἰ γὰρ ἔφη τὸ κοινὸς τὰ πρόσφορα εἶη. πάλαι γάρ σοι καὶ αὐτὸς εὐχολεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην. ἐπικερῆσαί τι θεὸς τοῦ αὐτοῦ γλυκέος. εἰ δὲ ἡμῖν ἐπιμελείσει τὸ εὔχεσθαι, συμβαλοίμην ἂν σοι. καίτοι γὰ ἡμῖν τὸ ἔρμαιον. ἐγὼ μὲν ἔφη καὶ τὸν νύκτωρ τε, καὶ τὴμερον πεπονημένον, δοκῶ μοι τὸν αὐτοῦ τὸν Ὅμηρον ἐπιχράψασθαι, θείως γάρ πως, καὶ μουσικῶς εἰς τοῦτο ποίησιν ἐξεσκευάσθην. κρείττης οἶ αὐτός. ἐπίτηδες γάρτοι τοῦτο τὸ γραμματεῖον περιφέρω, εἴ ἄρα τῷ σχολὴν ἄγοντι τῶν ἑταίρων, συντύχοιμι. δοκεῖς δὲ μοι σὺ καλῶς τὸν σχολῆς εἶναι. μανικῶς γὰ εἰ ἦν οἷ ἐγὼ, καὶ πίπτοντας τὸν δολιχὸν νενικηκότα. ὡς ἤδη λελυμένον τοῦτο ἤδη, καὶ τὸ λοιπὸν τὸν θείας ψυχαγωγούμενον, μυθολογεῖν θεὸς τὸν παλαιστὴν διενοεῖτο, ἐπιδεῖξαι κληθήσεσθαι τὸν πάλης ὕστης. ὁσοῖ ἀλλ' ἐπὶ τὸν βαλβίδα σὺν ἂν ἐμυθολόγεις ἔφη. καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δολιχὸν τὸν ἐπῶν, σύρουφῶν ἀνδρὶ μάλα δὴ κατορρωδοῦντι τοῦ ἔσεσθαι τύχην. καὶ ὃς γελάσας, ὡς δὴ σοί τι τὸν λόγον εἶπεν ἐργασόμενον. ἴσως γὰρ ἔφην ὁ Δημοσθένης ἐλάττονα, ἢ καὶ Ὅμηρον εἶναί σοι λόγῳ κεκαφάνυται, καὶ σὺ μὲ μείζονα φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας. ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, ἐ τὸ μηδὲν; συνηφωτεῖς ἔφη. ἀφεστασίασαι οἷ σὺν ἂν τοῖς ἥρωσι, εἰ ἐ πολέμιον εἶμι τοῦτο γνώμην θεὸς Ὁμήρου τεθέχθαι. εὖγε εἶπον. ἐμὲ οἷ σὺν ἂν νομίζοις θεὸς ἔ Δημοσθένους; ἀλλ' ἐπεί γε μὴ πωτὴ τὸν λό-

in templo Ptolemæi ad [illegible] collocatum esse, promissa pillis. Quare veni ipsum ad turus, & precaturus ut [illegible] gnam versuum copiam large Vtinam inquam, votis pro liceret ad res gerendas. [illegible] dum enim statuo precibus fa re Demosthenem, ut mihi peditet orationem ad natalem jus ornandum. Si igitur [illegible] vota facere, idem tecum lem: nam commune *nobis* lucrum. Ego, inquit, hac nocte & hodie, lucubrato carmine Homerum benevolentiæ cui laudare statuo. Nam divino, quis est vatum, furore *ad poeti* raptus sum: quòd judicabis ipse. Consultò enim libellum *hunc* circunfero, si fortè in *aliquem ex* sociis otiosum incidero, tu autem mihi videris in præclaro esse otio. O te fœlicem, inquam, cui idem accidit ac illi qui dolicho victoriam adepto, *abluto* jam pulvere, reliquo *spectaculi* tempore se oblectans, *cum luctatore* fabulari cogitabat, qui ad *luctam* jam vocandus videretur. Ille autem, non ita, inquit, in carceribus fabulareris: & tu certè mihi videris verborum dolicho *defecto*, eum ludos facere, qui fidii fortunam perhorrescit. Scilicet ait ille, quasi rem difficilem susceperis. Fortassis, inquam, minoris pretii videtur tibi *Demosthenes*, quàm Homerus: & tu Homero laudato gloriaris. Me verò laudare Demosthenem, parum & nihil est? Cavillaris, inquit. Nolim ego *dissidium* ciere inter hos heroas, tametsi Homero magis faveo. Bene inquam, & me nonne putes Demostheni magis favere? Sed quoniam hic ra-

παρέζεις κ) τὴν ὑπόθεσιν, ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ὄγκῳ, τὰς δ' ῥητορικὰς λόγους κενεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππέας πεζὸς ἐλαυνέων. μὴ μανίην τοῦτό γε, κἂν εἰ ποιῆς δι' ἀνίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰέναι θύρας. δεῖ γάρ τοι ἐς τοὺς καλοὺς ἔφην σὺ δέειν τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλει μὴ πεπτωκέναι φαύλως, καὶ ὑλης φορυτίδος. οἶδα τοι ἔφη ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλην τε δὴ λοιδορίαν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἴσχω τὸν Ὀ μέγα πθεῖς. οἷον ἐγώ, τὴν σοφοῤῥόπτην, καὶ πικρίαν, τὸν σθένος ἀσμφόν. καὶ τὸ μὲ οἰνοκαρὲς, ὡσὸς τὰς Φιλίππε μίμης, καρδακισμὸς, καὶ τὴν ἀσέλγειαν. ἐ δ' εἰς οἰανὸς ἄκρους, ὡσὸς τὸ, εἰ γὰρ τὰς ἀγαθὰς ἄνδρας, τὰς ἀναθὰς ὑπερθύμους ἐλπίδας. καὶ τὸ κε μὲν οἰμώξειε χάρη ἱππηλάτα Ἰηλείδης, ὡσὸς τὸ, πηλίκον ποτὲ πονέξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες οὗτοι, οἱ ὑπὲρ δόξης, καὶ ἐλευθερίας πλουτήσαντες. ὡδὶ δ' ἄλλα τὰ ῥίστα Πύθωνα, ὡσὸς τὰς Ὀδυσσέως ἀφάσεις τὸν λόγον. καὶ τὸ εἰ μὲ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε ἔσεσθαι, ὡσὸς τὸ, πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἔβη βίος θνητοῖς, καὶ ὁ οἰκίσκος τὶς αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαι μιγάσιν αὐδὴ αὐτοῖς ἐπὶ τούτοις τὸ ἀμφοῖν ἐπιδρομὴ ἤδομαι δ' ἐ πάνυ, καὶ ἀμφήσεις, καὶ πρὸς λίξεως κατεμιγνύμενον, καὶ τὰς ἀφαιρέσεις τὸν κόσμον μεταβολὰς, ἐ τὰς ἐν τοῖς ἀθλητικῶν ἐπανόδους, καὶ τὰς τοῦ ἀθλοθέτου σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητος, καὶ τὸ ἔ πρὸς μεταβάσεσιν παντοίαν. καί μοι πολλάκις ἤδεται, ὅ γὰρ ἂν τέλησθε ἀποκρύψασθαι, διαπεπίστρον μὲν ῥατione orationem simpliciter contemnis, apparet te solam poësim, ducere operosam, & solutam orationem prorsus contemnere, sicut eques pedites prætervectus. Tum ille, absit ut sic insaniam, tametsi non levi furore opus est iis qui ad poëticas fores accedunt. Verùm & oratoribus, inquam, opus est afflatu quodam divino, ad efficiendam orationem non humilem & frigidam. Novi, inquit ille, ô amice, & sæpe gaudeo, cùm aliorum oratorum, tum Demosthenis collatione cum Homero. Vt quum vim, acerbitatem, & impetum comparo. Homerus vinolentum Agamemnonem appellat: ita Demosthenes in Philippi ebrietatem, saltationes, & petulantiam invehitur: & ut poëta, Vnum optimum augurium est, sic orator, Oportet bonos viros bona cum spe rempub. defendere. Et illud: Forsitan ipse senex deploret talia Peleus. Huic simile, Quàm graviter ingemiscerent illi fortes viri, qui propter gloriam, & patriæ libertatem in acie perierunt. Confero & magna vi fluentem Pythonem, cum Vlyssis verborum nivibus, & illud, Si senii exortes, mortisque essemus acerbæ: cum hoc, Omnibus hominibus mors est vitæ terminus, etiamsi quis in domuncula conclusum se servet. Denique sexcenti sunt ingenii in idem concursus. Delectant autem me affectus cùm vehementiores, tum leniores, & figuræ dictionis, & levantes tædium mutationes, & à digressionibus reditus, & comparationum opportunarum elegantia, denique totius orationis urbanitas. Et mihi sæpe visum est, non enim veritatem dissimulare queam,

ἡμῖν Ἀτθικῆς κρηπῖδος Δημοσθένης, ὁ τὴν παῤῥησίαν ὡς φασιν ἀνειρμένος, καὶ τὴν Ἀχαιὰν Ἀχαϊδα καθιπτάμενος. Ἀφροντίστου δὲ τόνου καὶ ῥώμης, τὰς Ἑλληνικὰς λανθανούσης τραγῳδίας, καὶ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης ἀφιλόγους ἀπαλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν φορὰν σκεδαννύντος. πολλάκις δέ μοι τὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ μέτρου κάλλη, καὶ ῥυθμοὶ, καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ ὑφ' Ὁμήρου ἀλλήλοις ἀντιθέσεων, καὶ παρισώσεων, καὶ χιασμῶν τοῦ λόγου, καὶ καθαρότητος, ἀλλ' ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν τοῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπισκήπτεσθαι. πόθεν γὰρ ἂν εὐφροσύνην ἔσχεν τὴν σὴν Καλλιόπην, εἰ μὴ ἦν γεώσεως; ἀλλ' ἰδεῖν ἦπου τὴμὸν ἀγώνισμα τὸ εἰς Ὅμηρον ἐγκωμίου, ἀπαλλότριον ἔργου, καὶ τὰς σὰς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τίθημι. ἐν τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει φημὶ, τῇ τὴμὴν μὲν, σὴν ἔχειν ἰσοφαίσιον πᾶσι κρηπῖδα ὑποβαλλούσῃ τὸ ἐπαίνου, πλὴν τῆς ποιητικῆς αὐτῆς. τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρὸς, καὶ χρόνου, ἐ χρόνου. εἰ γὰρ τὰ σαφῆ αὐτῶν ἦν, οὐκ ἂν ἀμφιλεκτῶν ἀνθρώποις ἔρις. πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρνην, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας, πατέρα δ' Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμόν. καὶ μητέρα Μελανώπην φασὶν, ἢ Νύμφην τῶν δρυάδων, ἀνθρωπίνης γένους λανθάνει. χρόνου δ', τὸ Ἡρωϊκὸν, ἢ τὸ Ἰωνικόν. καὶ μήν ὅπως ὡς τὸ Ἡσίοδον εἶναι ἡλικίας σαφῆς εἰδέναι, ὅπως ἐ τὸν μὲν πρὸ τοῦ γεγενῆσθαι, τὸν μελησιγενῆ ὠνομάσθαι. τύχαι δ',

quam, Demosthenem, ἀπόστασα, ut ajunt, loquendi libertate, decentiùs fegnitiem Atticæ restrinxisse, quàm is qui Achæidas appellavit. Et spretâ constantiùs intento Græcorum repræsentat tragœdias, quam is qui, dum maximè viget pugna, colloquia fingit, & sermonibus impetum dissipat. Sæpe enim membrorum mensuræ, numeri, & clausulæ, quas habet Demosthenes, non extra poëticam volantem me abducunt. Sicut neque Homero desunt antitheses, comparia, figuræ asperæ, vel parcæ. Sed ita videtur à natura compartum, ut facultatibus virtutes permisceantur. Quî autem tuam Calliopen hæc sentiendo contemnerem? At nihilo minùs meæ in prædicando Homero contentioni, duplum negotii inesse censeo, quàm tuis in Demosthenem laudibus. Non versuum, sed argumenti ratione, *dico* me non posse firmum *laudum jacere* fundamentum, *præter quàm* poëticam ipsam: cùm cætera *sint ignota*, patria, genus, ætas. Nam si nota essent inter homines anceps contentio non esset: aliis patriam ei assignantibus, Ionicam Colophonem, aliis Cumam, vel Chium, vel Smyrnam, vel Thebas Ægyptias, vel innumeras alias. Patrem autem Mæonem Lydum, vel fluvium, & *matrem* Melanopen ajunt, aut Nymphan aliquam ex Dryadibus, siquidem humanum genus *ignoratur*. Porrò ætatem: Heroicam aut Ionicam. Nec satis constat utrum Hesiodus sit antiquior, siquidem nomen Melesigenæ, ei quod nunc est in usu, anteponunt. Fortunam autem, paupertatem, & cæcitatem: sed hæc cùm *incerta* sint,

τυθεῖσι, ἢ πάθος ὁμοίωσιν, [1]ἀλλὰ τὸ βέλτιον εἶη ἂν τοῦτο ἐᾶσαι κείμενον. δοκεῖ γοῦν δή μοι καλὸν τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν ἄπαξαπάντων ἐπαινούσης, καὶ σοφίαν ἐν τοῖς ποιήμασιν εἰλικρινῶς συλλέγειν. τὸ γὰρ ἔπος ὥσπερ ἐν ἀγορᾷ, ἐπίδηλόν τε, καὶ λεῖον, ἵν' ὡρισμένοις τε, καὶ γνωσθεῖσι μίγνυται ὁμοίοις. οἷον, ὄψον ἐστὶν ἕτοιμον, ἡδυσμάτων δεόμενον καὶ διόρθωσιν. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν τῇ τύχῃ τοῦ Δημοσθένους συνῆψε; πόλιν ἐν γνώσιμον; οὐκ Ἀθήνας μὲν, αὐτοῦ πατρίδος, καὶ λιπαρᾶς, καὶ εὐδιδάκτου, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἐρείσματος καὶ σοὶ λεγομένῳ ἂν εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπιτρέψαι ἂν ἐρῶσι Θεῶν, καὶ κρίσεις, καὶ μετοικήσεις, καὶ δωρεὰς, καὶ τὴν Ἐλευσῖνα. νόμων δ', καὶ δικαστηρίων, καὶ παραινέσεων, καὶ Πειραιᾶ, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλαττίων, τί, καὶ χρυσίων ἐπιτετιμημένων; καὶ ἐν εἰς ἐπῶν ἀξίας ἐφικέσθαι δυνατὸν τῷ λόγῳ φησὶν ὁ Δημοσθένης. ἀφθονία μὲν ὧν μοι ἔστιν ἅπαντας τοὺς ἐγκώμιον. οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν νομιζόμην οἷς νόμος τοῖς ἐπαίνοις ὦν, ἐν τῷ πατρίδων ἐπιτιμᾶν τοῖς ἐπαινουμένοις ἐπαινουμένους. ἐπαφῆκεν δ', παρεμπόδισμα τῷ Ἐλλήνῃ Φέρων σύμβουλε τὸ θεῖον. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν φῦλον ἐλαύθερον. σὺ δ' ἴσως σύλλεξαι τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγόντα, μή σοι μεῖζον ἀποβαίνοιτο τὸ ἐπίγραμμα τῷ θυλάκῳ. παρίνθ δὴ τὰς Ἀθήνας. οὐδὲ γὰρ τῷ λόγῳ ταπεινὸν τέλμα ἀρχῶν, χρυσία κρηπὶς τῷ Πίνδαρον. ὃ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμπρότερον πυμάτῳ τέλμα ἀρχῆς. εἰ δ' ὁ Δημοσθένης ἐν κομιδῇ παῖς ὢν, ἐπλάττε, τῶν ὀρφανίαν ἀ

sint, satius esset missa facere. Quare mihi valdè angusta erit encomii materia, poëtim imperfectam laudare, & sapientiam ex versibus æstimare. Tibi verò in promptu, inquit, planus & apertus est campus, de rebus certis & cognitis: tantùm verbis opus est, tanquam condimento ad obsonium parato. Quid enim non magnum, & splendidum Demosthenis fortuna concessit? quid non celebre? Nonne patria, Athenæ opulentæ, & nobiles, & Græciæ propugnaculum? Quòd si Athenæ mihi contigissent, licentia poëtica superinducerem amores Deorum, judicia, commigrationes, dona, Eleusinem. Porrò de legibus, judiciis, concionibus, Pyræo, coloniis, trophæis terra marique partis, ne unus quidem Demosthenes pari cum dignitate dicere posset. Ex his magna copia mihi suppeteret. Idque encomium non distrahendum putarem, cùm inter laudationum præcepta hoc sit, ut quî laudantur, à patria exornentur. Isocrates Helenæ præconio inseruit Theseum. Liberi autem sunt poëtæ. Tu verò fortè metuis ne non servato modo, illa proverbii cavillatione excipiaris, Epigramma majus esse scrinio. Itaque omissis Athenis, excipit orationem pater classis præfectus, aureum, ut Pindarus ait, fundamentum. Nulla enim Athenis major dignitas est, quàm præfectura classis. Quòd verò extinctus est Demosthene adhuc puerulo, non est calamitas censenda, sed

[1] Ἀλλὰ μὲν βέλτιον] Corrige μὴν. Menag.

συμφορᾶς ὑπολήψιον, ἀλλὰ δόξης ὑποθήσει τὸ τῆ φύσεως γνήσιον ἀποκαλυπτόμενος. Ὁ μὲν μὴ δὴ, ἔτι παιδάριον, ἀτ' ἄσκητον μήπω καθ' ἡσυχίαν παρειλήφαμεν. ἀλλ' ὀλίγης ἀνάγκης τῆ ἐπαίνων ἅπτεσθαι τῆ ὑπ' αὐτὸ διδημιεργημένων, ὕλην ἂν προφῆς, καὶ μελέτης, καὶ διδασκαλίας σὺν ἔχοιμι. μόνοι δ' ἐπὶ τῶν Ἡσιόδου θαυμάζω καὶ φυγόντα, τῶν μαθόντων, καὶ τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέοντα. σοὶ γὰρ σύνεσμεν δήπου, πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κεφάλαιος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης, μυρίων μὲ ἐφιλοσοφήσαν Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν, καὶ τὰς πατρῴους ἀνάγκας ὑπεκυμάνας. ταχέως δ' ὕστερον τοῖς μειρακίοις τὰ ἡλικίας εἰς τὰς πρᾶξεις ἀπελιθάνεν, παρὰ δ' αὐτῶν καὶ ἐξουσίαν κωμῶν, ὁπόσ τῆ ἐπιτρέπων ἀλιγωρίας, ὁ τῆ φιλοσοφίας, καὶ τῆ πολιτικῆς ἀρετῆς κατιὼν πόθος. ὃς αὐτὸν ἤγαγε σὺν ἐπὶ τὰς Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλης, καὶ Θεοφράστου, καὶ Ξενοκράτης, καὶ Πλάτωνος θύρας. καίτοι ὦ βέλτιστ, φιλοσοφίας τῷ λόγῳ, διττὰς ἐν ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν, θελκτῆς πρὸς ἔρωτα παραφορᾶς τε, καὶ ἀγελαίου, καὶ κυμαίνουσαν ψυχὴν Ἀφροδίτης παιδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσης νέων ὁρμῆς, ὡς τὸ χρῆμα θελκτήριον. τὴν δ' ἑρμαίαν χρυσῆς πρὸς στιγὸς ἕλξειν, ἃ πυρὶ, καὶ τόξοις οὐ πλῆξιν δυσελπὶς νόσος τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτὴ δ' καλλονῆς ἀχραντῶν τε, καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μανίᾳ σώφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσην Ζηνὸς ἔρως, καὶ Θεῶν ἀρίστοφρι φησὶν ὁ τραγικός. ἐρᾷ δὴ πάντα πόλεμος, κἀγὼ. ἀσκήλαμον. κἀποπτρον. ξίφος. γλῶτταν διαρρῶσαι. μετελθεῖν ὀψὲ τῆ

sed gloriæ occasio, retegens generosam indolem. Homericæ institutionem, nec studia captis accepimus: sed statim a pueritis ejus mihi est laudare, cùm materiam ex educandi studiis, & institutione ipsius merè non possim: nec ad Heliconis laurum confugere, quæ mater, etiam pastoribus carminum spirabat. Tu verò Callistratum habes, & longum splendidumque catalogum, Alcidamantem, Isocratem, Isæum, Eubulidem. Et quanquam innumeræ sunt Athenis voluptates, quibus pellicuntur, etiam qui paterno imperio sunt obnoxii, estque adolescentia per se ad voluptatem procliviis, cùm liceret ipsi per tutorum negligentiam voluptates sequi, tamen continuit eum philosophiæ, & politicæ virtutis amor: qui ducebat ipsum, non ad Phrynes, sed Aristotelis, Theophrasti, Xenocratis, & Platonis fores. Atque hîc, ô præclare, poteris philosophari, *duas apud homines esse* amorum species, alterum quidem, marini cujusdam amoris impotentem, agrestem, & fluctuantem in animo veneris vulgaris tempestatem, exæstuantibus juvenum cupiditatibus, rem planè marinam. Alteram, auream catenæ cœlestis attractionem, quæ non igni, non telis insanabiles vulnerum morbos infligit: sed ad pulchritudinis ipsius incorruptam, puramque formam comprehendendam impellit, sano mentium furore, quæ ad Iovem accedunt, & Diis cognatæ sunt. ut ait tragicus ille. Amori sanè omnia parabilia, tonsura, speculum, gladius, linguam efformare, ætate vergente,

:ἐσας ὑπάκρισιν. μνήμην ἀκρι-
σεως. θορύβους καταφρονῆσαι. συ-
σας νύκτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ
τίς οὖν οἶδεν ὁπῖος, ὁ Δημο-
ους ἔφη σοι τὴν ῥαθυμίαν ἐγκ-
ς τοῖς μὴ ἀνοήτοις, καὶ τοῖς ὀνό-
σι, παρακρουκῶν τὸν λόγον. πεῖς δ
:θέσεσιν, ἐξακριβῶν τὰς πιθανό-
ζας. λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει, σφο-
ὸς δ τοῦ πνεύματος, σωφρονίσαι τ
τὴν τῶν ἀνομάτων, καὶ νοημάτων
κρότητα, ποικιλώτατος δὲ ἁπάν-
ας χαῖς χημάτων. μὴν γε τοι τὸν
θρον, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν
πεῖν, ἔμψυχον, ἀ σφυρήλατον
τεργάσατο τὸν λόγον. ἀ γὰρ ὡς τὸν Αι-
ύλου ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέ-
ων, τὰς τραγῳδίας τὸ οἴνῳ κρά-
θεσιν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνον-
τὴν ψυχήν, οὐχ ὥσπερ ὁ Δημο-
θένης σωκλήθη πρὸς μέθην τὰς λό-
γους. ἀλλ' ὕδωρ πίνων, ἢ δὲ τὸν Δη-
σθένην παῖζοντα φασιν εἰς τοιοῦτόν
τὸν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλ-
οι, πρὸς ὕδωρ λέγειεν. τὸν Δημο-
θένην γε, πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυ-
θέαν γε, ὁ κριτὸς τῶν Δημοσθενικῶν
λόγων, λαίζειν ἐφαίνετο δ' ὑπερπε-
δὸν λύχνου. καὶ τοῦτ' μὲν ἔφη σοι τὸ
χωρίον δ' λόγου, κοινὸν πρὸς τὴν
ἐμὴν ὑπόθεσιν, ἀ γάρ τοι μέσον ὁ
τοῦτ' τῶν Ὁμήρου ποίησιν, ὑπῆρχε
κἀμοὶ λόγος. ἀλλ' εἰ μετέσοις ἐπὶ
τὰς φιλανθρωπίας, καὶ τῶν οὐ τοῖς
χρήμασι φιλοκίμοις, καὶ τὸ πολι-
τείας τῶν ὅλης λαμπρότητος. καὶ ὁ
μὲν, ἦεν σωκέρατ, ὡς τὰ λοιπὰ
ἀποδόθησον. ἐγὼ δ, γελάσας, ἢ πᾶ-
γε ἔφη διανοῆ καταχεῖν μου τὰ ὦτα,
ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας
τὸν λοιπὸν λόγον; τὴ Δία γε εἶπε,
δημοσίοις π, ἢ χορηγίας ἐπιθυ-
σίας, καὶ τριηραρχίας, καὶ πίχου,
καὶ ταφρου, καὶ λύσεις αἰχμαλώ-

te, pronunciationem discere, memoriam diligenter exercere, tumultus contemnere, noctes laboriosis diebus connectere. Vnde quis nescit, inquit, qualis orator fuerit Demosthenes? quum sententiis, & vocabulis orationem exornat: quum affectibus argumenta probabilia exactè persequitur: splendidus quidem magnitudine, vehemens autem spiritu, & temperantissimus in vocabulorum, & sententiarum moderatione, & varietate figurarum elegantissimus: ac utique solus oratorum: ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem præbuit. Non enim ut Æschylum dixit alicubi Callisthenes tragœdias scripsisse quum vino prolutus incaluisset: ita Demosthenes componebat orationes ebrius, sed aquam potus: unde in ejus aquæ potum fertur joco dixisse Demades, alios quidem ad aquam dicere, Demosthenem autem ad aquam scribere solitum esse. Pytheæ verò, Demosthenicarum orationum plausus, lucernam nocturnam olere videbatur. Habes, inquit, hunc dicendi campum, cum meo argumento communem. Non enim minor fuerit mea Homericæ poëseos prædicatio. Sed si ad humanitatem, & diligentiam in negotiis, totamque in administratione reip. claritatem transires. Et cùm hic sermonem continuaret, ut reliqua additurus. Ego ridens, nunquid, inquam, ut balneator hausto reliquo sermone, meas aures perfundere constituis? Etiam, inquit ille, populares epulas, spontaneas in ludos erogationes, navium præfecturas, murum, fossam,

των, ἢ παρῆνουν ἀκδῦσαι, χρῆσιν πολιτείας. καὶ πίστεως, ἢ νουθετήσεως, ἢ μεγαλοπολιτευμάτων ἐμπλεῖν, γελᾶν ἔπεισί μοι, καὶ τὰς ὀφρῦς συνάγοντα, ἢ διδύτους, μὴ λόγοι τὸ Δημοσθένους αὐτὸν ἔργον ἐπιλίπωσιν. ἴσως γὰρ ἔφη ἂν ἴσως, νομίζεις ἐμὲ δὴ μόνον τὸ εὐθυμηθῆναι βεβιωκότων, μὴ ἀλαμπηνύλλησθαι τὰ ὑπὸ τοῖς Δημοσθένους πράξεσιν; εἶμι ἔφη τοίνυν τὸν λόγον ἐπευρήσας τινὰς ὡς σὺ φῂς, διόμεθα. πολὺν εἰ μή σε τυγχάνειν κοπτόμενον πάθος, οἷον αὐγῆς τοῦ λαμπροῦ τῶν Δημοσθένους δέξει, τῶν ὄψιν ἀπερείσας. καὶ γὰρ αὐτός τι πεισθεὶς ἐφ' Ὁμήρῳ καὶ τὰς ὄψεις πέπονθα. καπνῶδες γάρ μικρὰ δεῖν, ὡς ἐκ ἀνηλεπτέον ὅτι μοι πρὸς τὸν ὑποθέσιν. εἶτ' ἐγὼ μὲν, ἐκ οἶδ' ὅπως ἀνήνεγκα, δικῶ μοι καὶ σμικρὸν ἐκστῆναι ἀπὸ τοῦ ἐναντίου ὁρᾶν. ἢ μὴ δ' ἀπεστράφην, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος ἢ τὸ Ὁμηρείων γένους ἐλέγχεσθαι. σοὶ δέ μοι φαίνεται ἢ τοῦτο ἔφη πολὺ ῥᾷον, ἢ καὶ ἐμὲ εἶναι. ἢ μὲν γὰρ Ὁμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾶς ὁρμώσης τὸ ποιητικῆς δυνάμεως ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἁπάσης λαβέσθαι. σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸ Δημοσθένην ὅλον ἐφάπτῃ τῇ γνώμῃ πρόκειται, ἢ μάλα ἂν ἀπορήσειεν τὸν λόγον ἅπτων, ἐκ ἔχων ὅτου πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι τοὺς Συρακουσίοις τραπέζας, ἢ οἱ φιλήκοοι, ἢ φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκροάσεις ἅμα καὶ θεάματα πλείστα ἐμπεσόντες. ἐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἢν ἕλωνται, ἀεὶ τῶν ἐπιθυμίαν μεταβάλλοντες. οἶμαι δ' ἢ σὲ μεταπηδᾶν, ἐκ ἔχοντα ἐφ' ὅ, τι σχοίης, ἐν κύκλῳ σε τοῦ εἱλικτόν, φύσιν μεγαλοπρεπῆ, ἁρμὸν ἁβρότατον, βίον σώφρονα, λόγον δεινόν liberatos captivos, loci ingenium, optimam remp. leges, & magnitudinem rerum stantium incidentem: subrisisse irridere supercilia contrahentem & metuentem ne deficeret oratio de rebus gestis Demosthenis. Fortè enim inquam, dum putas me unum ex omnibus eloquentiæ operam *dedere* nihil audisse de rebus gestis Demosthenis? Imò, ait ille, quo ad dicendum, ut ais, aurium nobis est opus. Verùm nisi animus affectus es adversus *circumfulgentem* splendorem, non potes splendidam Demosthenis gloriam fixis oculis intueri. Quod quidem initio in Homero mihi accidit. Quare pene abjeci *argumentum*, ut quod obtueri non possem. Deinde nescio quo pacto me recepi, puto me paulatim assuefaciendo adversis oculis intueri: ne eos tanquam à sole avertendo, nothus gentis Homericæ arguerer. Tuum verò *negotium* mihi quàm meum *videtur esse facilius*. Nam cùm in Homero nihil præter poeticam laudare possimus, tota illa laus in animo simul necessariò concipienda est. Tu verò si ad totum Demosthenem semel *animi* convertas, ad dicendum prosilies profectò hæreas dubius quid primum sumas, haud aliter quàm gulosi Syracusanis mensis accumbentes, vel avidi auditores & *spectatores* nacti sexcenta aurium & oculorum jucunda objecta. Nesciunt enim quò se convertant, subinde cupiditatem mutantes. Itaque opinor te ex alio in *aliud* detilire, cùm non habeas cui immorentis, dum te in orbem circumagunt, indoles magnifica, ingenium ardens, temperantia, eloquentia, for-

ς, ἡ ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρεία, μεγίστων πολλῶν καὶ μεγάλων, [ὑπερ]οψίας, δικαιοσύνης, φιλανθρωπίας, πίστεως, φρονήματος, συνέσεως, ἑκάστου τῶν πολλῶν, καὶ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν, ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν, ἀποστόλους, Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνῃς, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. ὥσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τὸν νοῦν τρεπόμενος, οὕτω πως ἠπόρηκεν, Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν, ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος, ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν, ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος, ἢ τὰν Διονύσου πολυγαθέα τιμὰν, ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας, ὑμνήσομεν, οὕτω σὺ δὲ καὶ σύ γε ταυτὸν ἔοικας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν θάνατον τἀνδρὸς ὑμνητέον. ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυγεῖν ἔφη τὴν πλάνην, ἀλλ' ἑνὸς, ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ τοῦ ῥητορικῆς καθ' αὑτὴν, εἰς ταύτην καταθήσει τὸν λόγον. ἱκανὴ γοῦν σοι ἡ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μέν γε, τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον, δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν, οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες, οὐδ' οἵαν ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους, ἀλλὰ σοὶ καταλελείφθω λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο. πρὸς γε μὴν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μίαν ἡντιναοῦν ἀποτέμνεσθαι τὴν διατριβήν. εἰ δὲ βούλοιο δαψιλῶς, δύο, καὶ σὺ τρεῖς ἐλό-

fortitudo in rebus gerendis, multorum magnorumque lucrorum despicientia, justitia, humanitas, fides, consilium, prudentia, singulæ multarum magnarumque in repub. actionum. Forsan hinc intuens, decreta, legationes, conciones, leges: inde classes, Eubœam, Megara, Bœotiam, Chium, Rhodum, Hellespontum, Byzantium, nescis quò animum inclines, cùm te rerum copia huc illuc rapiat. Vt igitur Pindarus converso ad multa animo, sic ambigit, dicens. Num mea Ismenum, Meliam-ve nympham, Seu magis Cadmum, genus aut virorum, Dentibus sævi genitum Draconis, Carmina dicent? Num canam Thebas, celebres-ve pugnas Herculis? num Bacche tuos honores? Vel priùs nunc Harmoniæ puellæ, Dicam hymenæos? Ita tu dubitare videris, utrum orationes, an res gestas, aut eloquentiam, aut doctrinam, aut authoritatem, aut mortem viri sumas laudandam. Verum nullo, inquit, negotio errorem evitabis: si uno quolibet argumento assumpto, ut pote sola eloquentia, in eam tua oratio incumbat. Hîc satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadelæ quoddam calcar fama accepimus, sed orationem ipsam non videmus. Vnde constat ejus nihil præter opinionem stetisse, nec temporis probationem & judicium sustinere potuisse. At Demosthenis scripta extant, sed hoc tibi dicendum relinquam, si hoc argumentum tractaveris. Si converteris te ad mores ejus, & res gestas: bonum fuerit unum quodlibet excerpere argumentum. Vel si largiter differere velis, duobus, & tri-

μῦμον, ἴχαιν ἀπὸ χρῶσαν λόγων ὑπερβολῶν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης. εἰ δ' οὖν καὶ μὴ πάντες, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινετόμεθα. νόμος γὰρ Ὁμηρικὸς, Ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν ἀφιλλεῦσι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης. ἤδη δέ καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων. μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θείοις ἐγκωμίοις, ὁμοίως πρὸς τὰ ποιητῶν, ἐξ ἡλικίας, ἢ τόξων, ἢ τῶν αἰχμῶν, μήπω γε δὴ μέρος σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς. τῶν δ' ἱερασαμένων ἢ, καὶ ὅλως ἐφάπτεσθαι. ἄκων δὲ ὁ Δημοσθένης αἰσχύνοιτ' ἂν, κατ' ἐν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινῶν. ἐπὶ τοῦτο σύμπας, καὶ αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξεκρίσειεν ἐπαινέσαι. τοιοῦτος δὲ Θεραγένης διελθὼν, οἶμαί σε ἔφη ἐν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βαλόμενον, τὸ, μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα ποιησάσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ πρὸς τοῖς ἐμέτροις ἐπιτηδεῦσαι. σοὶ μὲν δὴν ἔφη τὴν ῥαψῳδίαν ἐπιτάξεις, ἐπήχθην ἐπιφαμεῖν τὸν λογον, εἴ τι σοὶ φρονίδος ἐνεῖς, ἀκροατὴς ἡμῖν γένοιο. πρὸς ἃ τοίνυν ἔφην σοι μόγοντι ἄδειν εὖ ἴσθι. σκόπει δὴ μὴ σὲ πλέον ἢ μογοῦντα πατρὸν. καλὸν ἂν λέγοις ἔφη τὸ ἴαμα. σὺ γὰρ ἔφην ἀγνοεῖς οἷμαι τὸ παρὸν ἄπορον. εἶτα ἰατρὸν δίκαιον τὸ μὴ τοιοῦτον σεσῶσθαι ἀγνοήσασθαι, ἄλλο γραφεῖς. ὅπη δή; σὺ μὲν ἂν περιείης ἄν, τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπιχείρησας ἰᾶσθαι, τάσδ' ἤδη κατιλιάλοιπας παλαιὰς ἐπῶν ἀοιδάς. φησὶ πεύτης τὸ ἀποφεύγειν ἐωλὰ σοι τὰ ἰάματα. ἐγὼ δ' οὐκ ἔφην σοι τόδε ἴαμα. χρὴ μῦθον κατὰ τὸν ὁδὸν, γεραλεωτέρην εἶναι τὴν σωτηρίαν. τὸ γὰρ εὐαρίθμον ἐστὶν πρὸς τὸ Κυρηναῖον φιλόμηνον πρὸς τὸ Ἀνικερὸν τὸ Κυρηναῖον Πλατωνικὸν καὶ τῶν ἑταίρων

tribus selectis, ampliſſimæ dicendi materiam habebis: nam enim omnes ſunt ſplendidæ. Quòd ſi non omnia, ſed partem laudabimus, id Homericè faciemus, qui Heroum partem dat, puta pedes, vel caput, vel comam, aut veſtes, aut clypeum. Nec Dii quidem poetarum laudes aſpernantur, ſumptæ à colo, aut telis, aut ægide, nondum ab aliqua corporis aut animæ parte. Beneficia verò ſemel complecti nemo poteſt. Itaque ne Demoſthenes vitio vertet, ſi unicam ex ejus virtutibus laudes: ipſe quidem ne ipſe quidem, omnes ſimul collaudare poſſet. *Cùm hæc* diceret Therſagoras, puto te, inquam, oſtendere *mihi volentem*, quòd *non* ſolùm *bonus es* poëta, tuæ orationi mentionem inſeruiſſe Demoſthenis, ſoluram orationem metricæ adjungendo. Tum ille, inquit, tuæ recreationi conſulens, *compulſus* ſum ad *percurrendum hoc argumentum*, ut remiſſa *cura*, *noſter fieres auditor*. *At* probè *ſcias*, *inquam*, te nihil operæ pretium feciſſe. Quin vide ne magis diverſum aliud feceris. Egregiam profectò, inquit, medelam dicis. *At puto*, inquam, neſcis quæ res me nunc angat: deinde ut medicus ignorans ægroti morbum, alium curas. Quid illud eſt? Tu quidem, ea quæ turbarent eum *qui ſe primùm* ad dicendum conferret, inſtituiſti medicari. Sed illa mihi jam olim annorum periodis exhauſta ſunt. Quare irrita ſunt ad ea quibus angor, tua *remedia*. At hoc, inquit, remedium fuerit. Oportet, ſanè vix in morem, ut ea ſit tutiſſima, quæ maximè trita. Mihi verò diverſum, inquam, placebat. Ajunt Anniceriem Cyrenæum Platonis & ſociorum

λάττουσά τι, καὶ τὰς ἐπείρας. τὸ μὲν κυρηναϊκὸν ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνύσθαι, πολλοὺς ἂν καὶ τὴν ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἁρματοδρομίας ἅπαντας, μηδὲν ἴχνος βλέπειν, ὅσοι τοὺς δρόμους σημεῖα τῆς γῆς ὑπολείπεται. τὸμὲν δὴ ἁ, τετραυλίσειν ἀσφαλῶς, τὰς ἁρματοτροχίας ἀλείπειν. τὸ μέλλα μὲν οὖν ῥᾴδιον δὲ οἶμαι καινοτομῆσαι ὁδὸν ἢ τετριμμένην ἀτρεπόμενον, ἀλλά τι τὸ [1] Πάσωνος ἔφη σοφόν. ποῖον ἔφην; ὃ γὰρ ἀκήκοα. Πάσωνι τῷ ζωγράφῳ φασὶν ἐκδοθῆναι γράψαι ἵππον κυλινδούμενον. ἢ δ' ὃς γράφοντος, ἐπισκῆναι τὰ ἐκδίκια, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ τοῦτο ἐπιτάξαι. ἢ δὲ Πάσωνα ὑπὸ πίνακος τὰ μιτίωρα κρύπτειν ἐπειγόμενον, τῷ παιδὶ τὸν γραφῆν ἀπιέναι κελεύσαι, καὶ τὸ ἵππον ἔμπαλιν κείμενον ὀφθῆναι κυλινδούμενον. ἡδὺς εἶ ἔφη Θερσαγόρα, ἂν μέλλῃ οἴῃ με φοβῆν μεταχαιρῆσθαι τοσούτοις ἔτεσι, ἀλλ' οὐχὶ πάσας τροφὰς, καὶ ἐπαναγκὰς ἐκπεπάστωται, καὶ μεταπέπτωκα, ἐκδύναι μὴ τὸ πλάσμα πάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτέως. ποῖον ἔφη πάθος; τὸ, ἡμιόνιον, ἢ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, φασμὸν ἐξαισίου τὸ ἀνθρωπίνης ὄψεως. ἐπεὶ καταναλώκει πάσας ἰδέας ἂν, ζωίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοιχείων, αὖθις αὖ πάσας μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα γενέσθαι. σὺ μὲν εἶπεν ὑπὲρ τὸ Πρωτέα μηχανᾶ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν. ἐκ ὧν ἐγὼ τὸ ἔφην τοῦτο. παρίξω γὰρ ἐμαυτὸν ἀκροατὴν, πειρῶς τὴν ἐπιτρεπομένην φροντίδα. τάχα

rum fuisse æmulum: eumque currus agitationem ostentando, multos circum Academiam cursus exegisse, eadem omnes in orbita, citra errorem, ita ut vestigia cursus unius in terra relinquerentur. Ego verò contrà studeo tritas orbitas evitare. At difficile esse puto, novam viam relicta jam trita excogitare. At Passonis placet consilium. Quodnam? inquam: non enim audivi. Passoni pictori dicunt mandatum fuisse, ut pingeret equum sese volutantem: illum verò, currentem pinxisse, multo pulvere circundatum: & cùm is adhuc pingeret, eum qui ejus operam locarat supervenisse, & conquestum esse, quòd istud non mandasset. Tum Passonem inversa tabula, puerum jussisse ut picturam exhiberet spectandam, visumque esse equum sese volutantem. Festivus, inquam, es Therſagora, si unam tot annis conversionem me molitum esse putas, at non vereri ne mihi omnes conversiones & circumactus experto, tandem accidat idem quod Proteo. Quidnam? inquit. Scilicet ut fiam, quod dicunt ipsum factum esse, quum rationem excogitaret qua humanum aspectum fugeret. Ille absumptis omnibus formis bestiarum, plantarum, elementorum, rursus peregrinæ formæ penuria factus est Proteus. Tu, inquit ille, Proteo mutabilior, meam orationem effugere conaris. Minimè, inquam, ô præclare. Nam dimissa ex animo impendente cogitatione, auditorem me præbebo. For-

1 Πάσωνος] Pauson dicitur pictor ille Æliano Variæ Historiæ libro 14. cap. 1. & Plutarcho de Pythiæ oraculis; & aliis: ex quibus legendum hìc Παύσωνος. Menagius.

χα γὰρ ἄντι σοῦ ἔ σὺ κνήμαλος ἄφρονος ἡμόμην, καὶ τὰ ἐμὰς ἀδῖνας συμφρόνησας. ὡς ὧν ἐδοκεῖ ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τὸ πλησίον κρηπῖδος, ἐγὼ μὲν ἀνεγίνωσκον· ὁδὶ ἀνελίττων μάλα ἡσυχαῖα ποιήματα. μεζόνως δ' ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας τὸ γραμματεῖον, καμίζω τὰ ἀκροατήριον ἔφη μεθὸν, καθάπερ Ἀθήνησι σκληπτικὸν, ἢ δικαστικόν. ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν. χάριν μὴν, ἔφην εἴσομαι, καὶ σφόδρα, τί δ' ἐστὶν ὃ, τὸ δὲ λέγεις εἰδέναι; πάνυ ἔστιν ὅ, τὸ δὲ λέγεις; Μακεδονικοῖς ἔφη συντύχων τὰ βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερήδεις, τὸ γιβλίον δ' ἐγὼ παρέργου ἀπησάμην. καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἰκαδε. μέχραπτα δ' ἄλλά τε τῷ Ἀντιπάτρου πραχθέντων ἐπὶ τῇ οἰκίας, καὶ τοῦ Δημοσθένους. ἃ μοι δοκεῖς μὲν ἂν παρέργως ἀκοῦσαι. καὶ μὴν εἶπον ἤδη γέ σοι τὴν σύλλεξιν χάριν, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπολείψομαί σου πρὸ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργου σοι γνώσομαι. σύ δ' εἰσιὼν μὲν μοι λαμπρῶς, τὴν Ὁμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ' ἐπαύριον αὖτος ἐς τὸν Δημοδόκους. ὡς ὧν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τῶν γραμματείων, ἀφαιρεῖψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδῦναι τὸ ποιήμα τὴν οἰκίαν, ἤειμεν εἰς τὸ Θεσσαγόρου. καὶ μάλις μὲν, ἐπιτυχόντ' ἦν τοῦ βιβλίου. καίγε λαβὼν τόπον μὲν, ἀπηλλαττόμην. σὺν τοῖν δ' ὅπως τὸν γνώμιλον διεπτήνη, ὡς εἶδέν τι ἐξαιρέψας, ἀλλ' ἐκ' αὐτῶν ὀνομάτων τε, καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. εἰδὲ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μεῖόν τι γένοιτο τῆς τιμῆς, εἰ μὴ τὰ ἐφεστῶτα αὐτῷ ποιήσεται ἄσματα, τὰ Ἀλισοδήμου τοῦ Τροιζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ἀδεται, καὶ τοῦ Διονύσου, τὰ μὲν ποιήσιν ἡμῖν ποιεῖ, κωμῳδίας, ἢ

Forsan enim quum non minus tui partus eris sollicitus, meæ curæ mecum curam susceperis. Igitur ita visum est ipsi, in primis sede consedimus, ubi ego quæ audiebam, ille verò præstantissimum poëma recitabat. Interim legendum autem, ut nuncupatus, complicato libro, ait, hujus auscultationis mercedem, prout Athenis, in concionibus, & judiciis sportulæ dari solent. Sed vide ut gratiam mihi habeas. Gratiam-ne, inquam, habebo, etiam priusquam quid dicas intelligam? Sed quidnam est quod dicis? Cum incidisses, inquit, in Macedonicos regiæ domus commentarios, eaque res me summopere delectasset, non ieri negotio librum comparavi, quem domi nunc habere memini. Continet autem cùm cæteras res ab Antipatro domi gestas: tum de Demosthene ea quæ mihi videris non oscitanter audivisse. Ego verò, inquam, tibi pro bono nuntio gratiam jam refero. Et reliquos versus audiam: nec te dimittam donec promissum præstiteris. Cæterùm splendida Homeri natalitia mihi dedisti, talia Demosthenis quoque daturus videris. Itaque lectis reliquis libri versibus, tantisper commorati, dum debitam laudem poëmati tribuissem, irimus ad ædes Thersagoræ, ubi vix tandem librum reperit: quo tunc accepto, discessi: & perlecto statui nihil immutare, sed ad verbum vobis recitare. Non enim minor honos habetur Æsculapio, quum Alisodemi Trœzenii, & Sophoclis versus ei decantantur, si desit novum poëma sacrificanti-

bus. Et Baccho nova poëmata faciendi, nempe comœdias, vel tra-

ραγῳδίας, ἀπέλειπτην. τὰ δ' τέροις σκωπτόμενα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ὑπὸ καιροῦ κομιζομ, χάριν οὐκ λάττω φέρ, τοῦ τ Θεὸν δοκεῖν πεμπόντων. τὸ μὲν βιβλίον, τοῦτο. σε δ τ ὑπομνημάτων τὸ σωζόμενον ἡμῶν μέρος. τὸ δ ἀρχαῖον βιβλίον, φησὶν Ἀντιπάτρου μεμνῆσθαι παρόντα τ Ἀρχίαν. οἶδ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τ νεωτέρων ἀγνοεῖ, τοὺς φυγάδας ἐπιτίμιον συμβαλέσθαι. ἐπέστελλτο δ' αὐτῷ ὑπὸ Δημοσθένους ἀπὸ τ Καλαυρείας πεῖσαι μόνον, ἡ βιάσασθαι ὡς τ Ἀντίπατρον ἥκειν, κὴ δὲ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τ ἐλπίδος, τ Δημοσθένους ἀεὶ σωσδοκῶν. ὡς δ' ἤκουσεν ὑπὸ τ Καλαυρείας ἥκοντα τ Ἀρχίαν, δίκης ὡς εἶχεν, ἐκέλευσεν εἴσω καλεῖν. ἐπειδ' εἰσῆλθεν, αὐτὸ φησὶ πολλοστὸ τὸ βιβλίον, χαῖρε ὦ Ἀντίπατρε. πόθ' ὥ μάλα χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἄγαγες; ἄγαγον ὡς ἐδυνάμην. ὑδρίαν γὰρ κομίζω τ Δημοσθένους λειψάνων. ἀπ' ἐλπίδος γάρ ἔφηλας ὦ Ἀρχία. πῶς δ τ ὄσων, ἐ τ ὑδρίας, Δημοσθένην σὺν ἔχοντι; πῶς γὰρ ψυχὴ αὐτοῦ ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν κομίζειν ἀδύνατον; ὦ Βοιωτίας, ὁθ' ἑνὶ πεπαρ' ἡμῖν λαβόντες. ἡμεῖς δ, θᾶττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἑλοιμεν μηχαναῖς, ἡ Δημοσθένην χρυσίῳ. ἐγὼ δ ὦ Παρμενίων ἔφη, εἰ μὲν τις ἀθηναίων ἦν ὁ Ἀθήνας λέγων, ἐμοὶ τ πατρίδος ἐφθόνει, τούτῳ ἀργύριον μὲν ἐφείμην ἄν, φιλίαν δ' οὐκ ἄν. εἰδὲ τις τῶν τ πατρίδος ἐμοὶ μισεῖ, τούτῳ πολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπόλει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ πόροις. θαυμάζω δ τ χρείας, καὶ μακαρίζω γε τ κτήματος τὴν πόλιν. καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τ χρείας γενόμενον, ὅτις ἂν ἐφυσι-

tragœdias, mos defiit, & quæ ab aliis sunt composita, iis qui nunc ea tempestivè in medium afferunt, non minorem gratiam merentur, ut Deum honoraſſe videantur. Itaque hic liber (Est autem noſtrarum partium, commentarius: libri verò narratio) refert Antipatro ſignificatum eſſe, Archiam adeſſe. Archias autem, ſiquis juniorum hoc ignorat, exules comprehendere juſſus erat. Literis quoque mandatum acceperat, ut nulla vi adhibita Demoſtheni perſuaderet, ut ex Calauria ad Antipatrum veniret. Porrò Antipater in tantam ſpem erectus anxiè expectabat Demoſthenis adventum. Quare cùm audiviſſet Archiam ex Calauria venire, repentè ut ſe habebat, intro vocari juſſit. Poſtquam ingreſſus eſt, reliqua liber ipſe dicet. Salve Antipater. Quidni ſalvus ſim, ſi Demoſthenem adduxiſti? Adduxi ut potui: nam ex Demoſthenis reliquiis Hydriam affero. Magna de ſpe me dejeciſti Archia. Quid enim mihi cum urna & oſſibus, Demoſthenem non habenti? Non fuit poſſibile rex, vivum in poteſtatem hoſtium redigere: non in Bœotia, vel à me hîc accepto auro. Nos verò citiùs Byzantii mœnia machinis, quàm Demoſthenem auro expugnaremus. Ego ô Parmenio, inquit, ſiquis Athenienſis in reip. conſiliis pluris me facit quàm patriam, huic pecunias, amicitiam non item offerre velim. Siquis autem propter patriam mihi inimicus eſt, hunc ut arcem, mœnia, portus, & foſſam oppugno. Admiror autem virtutem, & beatam eſſe dico urbem, cui civis hujuſmodi obtigit. At proditores, quum eorum opera non amplius indigeo, perdere

πολέσωμεν. τὸ δ', βουλόμην ἂν σύνεσθαι παρ' ὑμῖν τοχεῖν ῥηϊδίου μᾶλλον, ἢ τὸν Ἰλλυρικὸν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τὴν ὅπλων βίαν, τὴν δ' λόγων πειθώ, καὶ τὸ τῆ γνώμης ἐμβριθὲς ὐδεμιᾶ πηλὶς δύπτειν. πρὸς Παρμένοντα μὲ τοῦτο. τοιαῦτα δέ πως ἐ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο. τὸ δὲ μὴ Διοπείθης Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένον, ἐγὼ μὲν εἶχον ἀλὰ φροντίδος. ὁδ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη σύδ' Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδιμεν ἡμῖν. αἱ μὲ τριήρεις, καὶ ὁ πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος ἔμοιγε, καὶ φλύαρος. τὸ δ' ἂν ἄνθρωποι πράξειαν, Διονυσιάζοντες, ἐν κρεωμοίαις κατεζωσμένοι, καὶ χοροῖς; εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς τὸ Ἀθηναίοις ἐχρῦτο, ῥᾷον ἂν εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίοις ἐ Θετταλοῖς ἀπατῶντες, βιαζόμενοι, φλύοντες, ὠνούμενοι. νῦν δ' εἷς ἐκείνῳ ἐκκρέμαται, καὶ πᾶσι τοῖς πραττομένοις ἐφέστηκε, καὶ πᾶσι ἡμετέροις ὁρμαῖς ἐπακολυθεῖ, καὶ τοῖς πραττομένοις ἀνθυπαντᾷ. λανθάνομεν δ' αὐτὸν ἐ τυχόντες, ἐδὲ ἐπιχειροῦντες, ἐ βουλόμενοι. καὶ καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ ἀσφάλειος ἡμῖν ἄνθρωπός ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γάρ τοι κατ' αὐτὸν, ἐδὲ Ἀμφίπολιν εἵλομεν; ἐδὲ Ὄλυνθον; ἐ Φωκίας, καὶ Πύλον ἔχομεν; ἐχὶ Χερρονήσου, καὶ τῶν περὶ τὸ Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν;

dere cupio. Illum autem ruptum civem apud nos hic rere malim, quàm Illyricum Triballicum equitatum, que mercenariorum exercitu. Nec armorum vi, facultatem persuadendi, & judicii gravitatem ullatenus postpono. Hæc ad Parmenionem: & ad me fimiliaquoque verba fecit. Ego enim de iis qui cum Diopithe Athenis missi fuerant, solicitus eram. Ille verò profusè ridens dixit. Tu verò nobis ab Atheniensi duce, aut milite metuis. Triremes, Pyræus, & portus mihi nugæ sunt. *Quid* facerent homines in Bacchanalibus, conviviis & choris vitam consumentes? Si unus Demosthenes Athenis non fuisset, *facilius* potiti essemus urbe, quàm *Thebis* & Thessalia, dolo, vi, opprimentes & corrumpentes. Verùm unus ille vigilat in omnes intentus occasiones, & nostros observat impetus, *nostrisque* consiliis resistit. *Nunquam fallere*, neque insidiando, neque agendo, neque consulendo possumus. *Hic* uno verbo, tanquam propugnaculum obstat, quominus omnia primo impetu capiamus. Nam quahtum in ipso fuit, non Amphipoli, non Olyntho, non Phocensibus, non Pylo, non Cherroneso, non ora Hellesponti potiri po-

1 Τὸ γάρ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἵλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, ἐ Φωκίας ἐ Πύλον ἔχομεν] Manifestissimum mendum non vidit doctus interpres Philippes Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem numquam habuit Philippes, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Cherroneso: περὶ δὲ Πυλῶν ἐ τὸ ὀτὶ τοῦ Ἑλλησπ παρῆσθαι. Et in oratione de falsa legatione: πρὸς μὲν οὖν ὑμᾶς, ὅτι τῶν Φωκέων πολέμων ἐ τῶν κυρίως ἐντὸς Πυλῶν Φωκίας ἐ τὰ ἐκτὸς Πυλῶν ἀφεῖτο ὑπήρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: ὥσθ' ἅπ ἐ τὸ ἰσχὺς ἐ τὸ μιζόνων, ὑπὲρ

ἐκ᾽ ἀνίσησι μὴν ἄκριτος, οἷον εἰς μανδραγόρα κοιμίζει τοὺς αὐτῷ πολίτας, ἄστε τιμῆ τινι, καὶ κούσῃ τῇ ῥᾳθυμίᾳ τῇ παρρησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον δεῖ πρὸς ἡδονὴν φροντίσας. μεταλλῆσαι δὲ τὰ χρηματίσαι τοὺς πόρους, ἀπὸ τῶν θεάτρων, ἐπὶ τὰ στρατόπεδα. συνῆγεν δὲ τὸ ναυτικὸν, νόμοις τελεταρχικοῖς ὑπὸ τῶν ἀπιξίας μισθοῦ πλέως διαφθαρέντων. ἐγείρει δ᾽ ἐρρωμένον ἤδη χρόνῳ πρὸς τὴν δραχμὴν, καὶ τὸ τριώβολον, τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τούτους καταπεπληγότας, εἰς τὰς ἀρχαίους ἐπανάγων. καὶ τὴν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι, καὶ Σαλαμῖνι κεκτημένων, συνίησι δ᾽ ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συνάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαθεῖν ἐᾷν, οὐ φυλάξαι, οὐ πρίασθαι δ᾽ ἐκ μᾶλλον, ἢ τὴν Ἀριστείδου σωθῆναι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπέλαμψε. τοῦτον δὴ ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ διδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντας ὁπλίτας. ὃ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης ἐφάμιλλος, Θεμιστοκλεῖ μέν, τὸν σωτῆρα. Περικλεῖ δὲ, τὸ φρόνημα. σωτήσασθαι γὰρ αὐτοῖς ἀκόλουθον, Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὰ ἐπὶ τῇ Ἑλλησπόντῳ, τὴν Βοιωτίαν. καὶ καλῶς γε ἔφη ποιῆσαι Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν, καὶ Διοπείθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιούτους πρὸς δεσποτικοὺς στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ, εἴσω κατέχοντας ἐπὶ τῷ βήματι. ὡς εἰ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον ὅπλων ἀπέφηναν, καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων, καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, οὐκ ἂν

potuímus. Ille invitos, tanquam mandragora sopitos cives excitat, & neglectis iis quæ ad voluptatem faciunt, loquendi libertate illorum secat uritque ignaviam à theatris ad castra pecuniarum transfert proventus: conscribit classem quæ penè perierat confusione legum trierarchici ordinis. Et civitatis dignitatem tempore jam projectam ad drachmam & triobolum, excitat jamdudum fractos animos ad majorum imitationem revocans & rerum ad Marathonem, & Salaminem gestarum: atque author est ut Græcos sibi societate & fœdere conjungant. Hunc non licet fallere, non decipere, nec magis pretio corrumpere, quàm Aristidem illum rex Persarum corrupit. Hic igitur Antipater, magis est formidandus, quàm triremes omnes, quàm universa classis. Quod enim apud veteres Athenienses Themistocles, & Pericles fuerunt, id nunc est istis Demosthenes, prudentia par Themistocli, animi magnitudine Pericli. Itaque redegit in ipsorum potestatem, Eubœam, Megara, oram Hellespontiam, Bœotiam. Et rectè faciunt Athenienses quòd Charetem, Diopithem, & Proxenum, & similes quosdam præficiunt exercitui, Demosthenem verò domi retinent ad suggestum. Quòd si hic in potestate haberet arma, naves, exercitus, & rei gerendæ occasiones, & pecuniam, ve-

ἦ Φωκίων ἐς Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι & sæpius Πύλαι dicebatur, erat Græciæ porta & aditus, & numquam potuisset Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo sæpissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. *Palm.*

μὴ φοβεῖ τ Μακεδονίας ἀντιτείνοντί μοι τ λόγον. ὃς ἐ νῦν δὴ ψηφισαμένων ἀναγκαζόμενοι ἡμῖν, πανσυχὶ συμπεφευγέναι, καὶ λαμβάνειν, πόρους διείσης, δυνάμιν συλλέγειν. εἶτ᾽ ἐ ζῶντα κατειλήφατε; κατειλήφαμεν. εἶτ᾽ τῶν ὀδὲ δι᾽ τίθνηκεν; ἴσε, ἀλλ᾽ ἴσως ἐν τῷ Καλαυρείᾳ. πῶς τ ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, ὃ διαφθάρεντον τ ἀνθρωπον; ἀλλ᾽ οὐ φ᾽ ἡμῖν ἐγένετο. τί φῄς; αἰνίγματα λέγεις ὦ Ἀρχία. ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε; ὃ γὰρ σὰ λέγεις τῶν τε πρώτων μὴ βιάζεσθαι; κρίνει πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν. καὶ γὰρ ἂν ἐμελήσαμεν. οὐκ ἔστιν ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες. ἴσως δὲ σὰ τ ὑμετέρας τίθνηκε βίας. ἡμεῖς μὲ αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι ἢ αὐτὸν μὴ πειθόμενον ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ᾽ ἂ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας. δίφημί ἂ Ἀρχία. δοκεῖς μοι μὴ συνιέναι, μᾶλ᾽ ὃς ὡς ὁ Δημοσθένης, μήτε τῷ ἐμῷ γνώμῳ, ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένει δίρεῖν, καὶ τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, ἱμερούσιον τ Φαληρέα, καὶ τ μαραθωνίου Ἀριστόνικον, καὶ τ ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτη, τ ῥᾳδίαν ῥύμφιτον οὐδὲν ἀμφίεσιν; ἀνθρώπους πεπτικούς, ἀφορμὴ σφοδραίαν ῥοῦσαν ἐπιπολάσαντος, καὶ ὡς μικρὸν παραχῆς ἐλπίδα θρασίως ἐξανασπῶντας, οἵπερ πληξασῶν ἐκ εἰς μαραθῶνα, δῆλοι δ᾽ ἀπίστων πνεύματον, καὶ τ ἄπιστον ὑδίλιν, καὶ τ ἄφιλον ὀμβλακα, τ οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ δ᾽ πλήθους, συκοφαντῆσαι Δημοσθένει, οὐδ᾽ αὐτὸν εἰς τοῦτο ἀνθρωπεῖον ἀφικόμενον, ἐφ᾽ οἷς

vererer ne de Macedonia jam-pridem nobis tantùm pugnans: nos undique adoritur, occupat, confectas pecuniam, colligit copias. Sed tu non comprehendistis vivum? Comprehendimus. Num quis in via est extinctus? Non: sed erat, in Calauria. Forsan hoc accidit negligentia vestra, quis non bene tractastis hominem? Imò non fuit in potestate nostra. Quid ais? ænigmata dicis Archia: vivum cepistis, nec habetis? Non mandasti initio ne quis ei vim afferret? quanquam nihil profuturum erat, etsi vim intulissemus. Hoc enim curæ nobis fuit. Non accidit igitur vestra negligentia. Sed vos ipsi fortasse interfecistis eum. Ipsum non interfecimus: sed non obtemperanti vim afferre coacti sumus. Quid autem tibi prodesset, ô rex, si vivus veniisset? Quid aliud illo fecisses, quam occidisses? Dii meliora Archiæ: videris mihi non intellexisse, neque quis sit *Demosthenes*, neque quid sentiam. Sed putas perinde esse Demosthenem invenire, & hos quærere qui malè perierunt, Himeræum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, & Pyræensem Eucratem, qui nihil differunt à vehementibus aquarum fluxibus, abjecti animi homines, qui per occasionem opportunorum tumultuum, inclaresceunt: & ad levem ipsem motus insolescunt: verùm brevi, vespertinorum instar flatuum intremiscunt. Præterea perfidum Hyperidem, alienum ab amicitia vulgi assentatorem, qui turpe non duxit, quo vulgi gratiam iniret, instruere calumniam Demosthenis, neque ad hæc se præbere ministrum, quorum eos statim pœnituit,

αὐτοὶ μετανόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' ὀλίγον γὰρ τὴν συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ πρὶν Ἀλκιβιάδου αὐτῷ τὴν κρίσιν ἀπηγγελμένην ἠκούσθη. τῷ δ', οὐκ ἔμελεν, ἀλλ' ἐπηχεῖ τῇ γλώττῃ χρώμενος, ὡς ἐχρῆν τὸν ποτὲ φιλοῦντα τὴν γλῶτταν χρώμενον, ὡς ἐχρῆν δῆτα τὸν ἀγνωμοσύνης ἐπιμεῖν. τίνι οὖν ἐχθρῶν ἡμῖν ἔχθιστος ὁ Δημοσθένης; ἆρ' ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως, φίλον πᾶν ἄδηλον, καὶ βέλτιστον ἦθος ὑγιαῖνον. τὰ χαίροντα καλὰ, καὶ πανταχοῦ ἐχθροῖς καλά. καὶ τὸ τῆς ζοιτῆς, πανταχοῦ τίμιον. ὧδέ πως κρίνειν ἐγὼ Ξέρξῃ τε Βύλιν, καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαιμι, καὶ κτείνας παρὼν, ἀφείην. ἀλλ' εἰ δή που πάντων, τὸν Δημοσθένους, αὐτός τε δὶς Ἀθήνησιν, εἰ μὴ πολλῷ σχολῇ συλλόγῳ, καὶ ὀλίγα τε ἄλλων ἀκηκοὼς ἀναπιμπλάμενον, ἵν' τὸ τῶν πολιτευομένων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, ἐκ ὡς ἂν νομίσειέ τις τὸ τῶν λόγων δεινότητος. εἰ δὲ μηδὲν μᾶλλον ὁ Πύθων ἔσθ' αὐτὸν, [1] οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τότε κρότῳ, καὶ τύχῃ δὲ λέξεων εὐρυθμίᾳ, καὶ πίστεσι τῶν λόγων ἀφελείαις, καὶ στοιχείοις ἀποδείξεσι, καὶ τῷ συναπλῶσαι γε, καὶ πρεπωδεῖ. μετανοοῦμεν γὰρ ὅπ τὰς Ἑλλάδας Ἀθήναζε συναγόμενοι, ὡς ἐλέγξοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαλγήμασι πειθομένους. ὅτε Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένους ἐλλίσσοις πειθόμενοι. ἀλλ' ἡμῖν ἀπόστηθι ἡ δυνάμις αὐτῷ τοῦ λόγου. ἐγὼ γὰρ, πιστὸν μὲν δευτέραν ἔπαθον, ἐν χέρσι θεῖς ὀργάνου. Δημοσθένους δ' αὖτον ὑπερτιθέμην τε φρονήκενituit, quibus erat gratificatus. Nam non multò post hanc calumniam, contigit ei reditus reditu Alcibidis clarior. Istum autem nihil puduit lingua incessere homines quondam amicissimos, quam conveniebat ei propter ingratitudinem præcidere. Quid? non oderas Demosthenem maximè omnium hostium? Non, siquidem rationem habeo morum & fidei ejus, & amo ubique integritatem, & constantiam. Nam honestæ res, honestæ etiam apud hostes censentur, & virtus ubique in pretio est. Neque sum Xerxe deterior, qui Bulim & Sperchim Lacedæmonios admiratus, eos cùm posset, non occidit. Ego verò, siquem ex omnibus, Demosthenem, tum quia bis cum ipso Athenis, etsi non multo cum otio, congressus sum, tum quia ex aliis audivi, etiam ob administrandi rationem maximè sum admiratus: non, ut putaverit aliquis, ob eloquentiam: etsi cum hoc collatus Python nihil esset, luduſque Attici oratores, comparati cum hujus actione, vigore, dictionum compositione, sententiarum luminibus, densis argumentis, conciliandis, & impellendis animis. Itaque pœnituit nos, quum Græcos Athenas convocassemus, ut Athenienses objurgaremus, Pythoni, Pythonisque promissis fidem adhibuisse: postquam in Demosthenis argumenta incidimus, cujus vis in dicendo erat insuperabilis: quam in secundo laudis ordine colloco, instrumenti vice habitam. Sed Demosthenem ipsum magis suspexi, ob

1 Οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν] Οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδία, παραβάλλειν. Marcil.

τῶν, καὶ τὸ σωτήριον, ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν ἐκ ἀρχῆς ὸ ἀπάσαις φυλάττουσα τελευμίαις τὸ τύχης, καὶ ὡς μηδὲν τῶν ἐμῶν ὑποδύσα. καὶ Φίλιππον ἦ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα, ὡς ταυτὸν ἡπιστάμην. ὅτων ῥῆμα, δημηγορίας ἐξαγγελθείσης Ἀθήνηζε ποτε, καταβοώμενος ὑπ Φιλίππε, καὶ Παρμενίων ὀργανικῆς, καί τι ἐ σωφρονῶν εἰς τὸ Δημοσθένην ἐπιπόθης, ὦ Παρμενίων ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρῄσίας τυγχάνειν. μόνος γάρ τὸ λοιπὸ τὸ Ἑλλάδος δημηγορῶν, ὑδαμοῦ τοῖς λογισμοῖς ἐνέχεται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἡδέως ὁμολογῶ, ἢ χαμμαυτοῦσι τελείοις ἐμαυτὸν πεπιστεύκεναι· ὧν ὃ σκεῦος μὲν ἕκας ὸ ἀπογράπτου, χρυσίον, ξύλα, πόρος, βρέμματα, γῆν. ὁδὶ, ἐπιμήκεις νῆας ἀπομίμησι, σωτῆρσι δυνάμεις, ἀνύμεδησι. τοιαῦτα ἐ τότε, ἐ πολλάκις ὡς μοι Φίλιππος ὡδὶ πέρδρος ἔλεγε, ἐν τῷ ὄντι τὸ τύχης χρεῶν πθέμενος, τὸ μὴ φρονεῖν τὸ Δημοσθένην. ὅτι ἐ τὸς λόγους ὥσπερ κριὸς, ἢ καταπάλτας Ἀθήνηζε ὁρμωμένους, ἀφεστέειν αὐτῶ, καὶ καταφρονεῖν τὸ βαλλόμενα. ὡδὶ μὲν γὰ Χαιρωνείας, ὑδὲ μὴν τὴν νίκην ἐπαύσθη πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδυνῶν κατέστησε. μὴ γὰ εἰ παρ' ἐλπίδα, ἐ κακίᾳ φρονῶν, καὶ φρονητῶν ἀπειρίᾳ, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τὸ τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειρασμένῃ, κεφρατήκαμεν. ἀλλ' ἐπὶ μιᾶσγε ταύτης ἡμέρας, τὸ ὠφελὸ τὸ χρῆς, καὶ τὸ ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι, πᾶς ἀρίστας πόλεις εἰς ἔνστασιν ὤν, καὶ πλεῖστα τῶν Ἑλληνικὴν δυνάμεων ἀθροίσας, Ἀθηναίους ἅπαν, καὶ Θηβαίους, Βοιωτούς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ πρόσθεν τὸ Ἑλλάδος ἀφανισθῆναι κατα-

ob consilium & prudentiam, ni in omnibus fortunæ periculis tempestatibus animum motum servabat, nec rebus versis unquam cedebat. Ac memini Philippum perinde ac me de illo sentire, cui cùm ex Athenarum urbe quædam afferretur coccio, in qua ille in Philippum invectus erat, & Parmenio stomacharetur, & Demostheni conviciaretur, Demosthenes, inquit, dignus est qui liberè loquatur. Nam huic uni omnium Græcorum oratorum nihil fertur expensum in meis rationibus, quanquam ei me credere mallem, quàm navalibus scribis: quorum unicuique meis in rationibus perscriptum est aurum, ligna, reditus, pecudes, agri. Hic verò longas classes mittit, comparat exercitus: obsistit. Talia & tunc, & sæpe mihi de viro illo dicebat Philippus, unum hoc in fortunæ suæ bonis ponens, quòd Demosthenes non esset imperator: cujus orationes velut arietes, aut catapultæ ex Athenis emissæ, ejus consilia perturbarent & subverterent. Nam de pugna ad Chæroneam, nec post victoriam desiit prædicare, quantum ipsi periculum hic vir creasset. Nisi enim præter spem, ob ducum inscitiam, & aciem malè instructam, & insperatam fortunam, quæ multa sæpe nobis confecit, vicissemus, uno die non modò regnum, sed & vitam meam in discrimen adduxerat: conjunxerat potentissimas urbes, coegerat omnes vires Græciæ, Athenienses, Thebanos, Bœotios, Corinthios, Eubœenses, Megarenses: effeceratque ut simul omnes civitates

ας κρίσους, καὶ μοὶ δόκει με τὴν Ἀττικὴν ἐπιτρέψας παριδεῖν. τοιαῦτά τινες ἦσαν αὐτῷ σπουδαῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ ὅτε γε λέγοιεν, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίοις δῆμον ἀνταγωνιστὴν, ἐμοὶ Δημοσθένης μόνον εἶπεν ἀνταγωνιστής. Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένους σὸν ἔχοντες, Αἰνιᾶνες εἰσὶ, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὁπότε πρὸς τὰς πόλεις πέμποι, τὸν μάλλον ῥήτορα, οἱ τινας ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾴστα λύειν κεκρατηκώς. ὁ Δημοσθένης δ' ἐπίστευεν, μήτ' εἶπεν ἂν ἐμπρεσβεύσασθαι. ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ τὸν Δημοσθένους λόγων ἰσχὺν τροπαῖον. τοῦτο ὁ Φίλιππος. καὶ μὴν ὅτοι ἅπαντες, ἔλαττον ἀνέχοιτες, εἰ λάθοιμι τοιοῦτον ἄνδρα. πρὸς διὸς Ἀρχία, τί ποτε νομίζεις, βοῦν ἂν ἐπὶ φραγμὸν ἦλθον, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν θυμοῦλλοι περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἰσχὺν πίστις ἐπιδίμοιτο. φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς ἐπιτηδείως ἔχειν ἐξ αὐτῶν τῶν λιτῶν μύθων. ἔπι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλους μάρτυρος. πρὸς τ' ἂν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε ἄγων, ἐν ἐπαύετο. τοιούτων ὄντων αὐτῷ τῶν ἐπιτηδευμάτων, μηδένα ἂν τῶν πάντων θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῶν περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ τάχους, καὶ παῤῥησίας, καὶ ἀφετηρίας. ὑμεῖς δ' ἴσως ἀγνοεῖτε ὡς τοῦτ' Εὐβουλε, καὶ Φρυνων, καὶ Φιλοκράτης, καὶ πᾶσαν δωρεὰν ἐκτεῖναι, ἄνθρωποι, καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κατεσκευακότα. ἀφ' ὧν ἐνόντες δ', φοβήσεσθε οἶμαι, πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποτίνας ποτὲ τῶν πατρίδος ἀδήλοις τύχαις. καὶ καθάπερ ἐμοὶ τὰ παρόντα ὑμῖν, ἀγωνιακότι. tates periculum subirent: & mihi transitum in Atticam intercluserat. Hujusce modi sermones continuos de Demosthene habebat. Et dicentibus, ei populum Athenienſem magnum esse antagoniſtam: respondebat se unum habere antagoniſtam Demosthenem. Athenienses autem sine Demosthene, Ænianenses esse & Theſſalos. Et quando legatos ad urbem mittebat, siquos alios miserant Athenienses, facilè vincebat ipse: sed Demosthene præsente, frustra, inquit, se legatos mittere. Non enim potest erigi trophæum contra Demosthenis eloquentiam. Sic Philippus dicebat. Itaque ego qui quidem longè inferior sum Philippo, si cepissem talem virum, num velut bovem ad cædem abducerem? an verò potiùs in consilium de toto regno Græciæ constituendo adhiberem? Nam initio natura ei bene affectus fuit, propter res ejus gestas: ac magis propter Aristotelis testimonium, qui solebat eum sæpe ad Alexandrum, & ad nos ducere. Et cùm tot essent qui ad eum venire consueverant, neminem sic admirabatur propter magnitudinem ingenii, temperantiam, gravitatem, celeritatem, loquendi libertatem, & tolerantiam. Vos autem, inquit, cogitatis de illo, ceu Eubulo, Phrynone, & Philocrate, & illum donis corrumpere conamini, qui universum patrimonium in Athenienses privatim & publicè contulit. Et quia nihil proficitis pecunia, vos eum territuros putatis, qui jampridem constituit pro incerta patriæ fortuna mortem oppetere. Et siquid in vobis reprehendit, æ-

grè

ὅδ' ἐδεῖ τ' Ἀθηναίων δῆμον ὑποσύλλεγε. λέληθεν ὑμᾶς ἔφη, τῇ μὲ τ' πατρίδος δύναι πολιτεύομένῳ, αὐτῷ τ' τῶν πολιτείαν γυμνάσιον φιλοσοφίας παρέχεσθαι. τὰ τοιαῦτα ὦ Ἀρχία, ὑπερεπῄνουν αὐτῷ συζηλούμενος, τῶν τι γνάμῃ, ὧν ἔχῃ περὶ τ' παρόντων ἀκούσας λέγοντος, καὶ τ' ἀεὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων οἱ ἰδιώμαι, λόγους, ἁπλοῦν τινος ἐξ ἀληθείας γνώμης ἀκούσας λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν. καί τι ἐνεῆπεσεν δίκαιον, ὑπὲρ οἷον ἦν τὸν Ἀθηναίων τῶν ἀρχαιότατον, πάντα παραβαλλόμενον τ' αὐτῶ βίον, ἐξὸν ἀγνωμονεστέροις, καὶ βεβαιοτέροις κεχρῆσθαι φίλοις. ὦ βασιλεῦ, τ' μὲ ἄλλων ἴσως ἀντυχὰς. ταυτὶ δ', μάτην ἂν ἔλεγες. ὅταν μανικῶς φιλαθήνεος ᾖ. τοῦτο ὦ Ἀρχία, τί δ' ἂν ἐ λέγοιμῃς; ἀλλὰ πῶς ἀπίθανος; ἴσικας ὑπ μᾶλλον ὦ βασιλεῦ θαυμάσειν. καὶ γὰ ἡμεῖς οἱ παρόντες, διεφέρομεν εἰδὲν σκοπήξαι τὸ, καὶ ἀπιστίᾳ τ' ὀφθαλμῶν. ἔοικε γὰ δὴ πάλαι ἂν ὧδε βεβαλδυμένος περὶ τ' ὑστάτης ἡμέρας. δηλοῖ δ' ἡ ἀθροισθή. κρᾶτος μὲ γὰρ ἔνδον εἰ τῷ νεῴ. μάτην δ' τ' πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἡμεν ἀναλωκότες. τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι. πολλὰ μ φιλάνθρωπα περὶ τ' πατρίδος, ἐλεύθερα καὶ ἀξιὰ τῆς ἡγεμονευούσης. ἐ μάλα μ' ἀφοσιώσων. ἐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ τί φῶμεν δι' ὀργῆς ἔχειν τ' ἄνθρωπον, χρήσαιμι δ' ἂν αὐτῷ πρὸς τ' πείθειν νομίζων. οὐδ', πῶς ἀφοσιοῦ τοὺς λόγους, καί με μηδὲν ἀποκρύψῃ. μάλιστα μ' γὰρ αὐτόκρυφον ἂν ἐβουλόμην παρὰν εἶναι νῶν. ἀλλὰ σύγα μὴ ἀθροίσῃς μηδένα. ἐ γὰρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς ἡγεμόνος πρὸς αὐτὸν τὸν πλῆθ' βίᾳ κρίνεσθαι. grè fertis. At ille ne populum quidem Athenienſium metuit. Ita vos, inquit, eum amore patriæ reſpublicam adminiſtrare, atque in adminiſtrationem, tanquam in philoſophiæ ſcholam ſibi propoſita. Talia, ô Archia, ejus conſuetudine conſequi peroptabam, ſi licet de rebus præſentibus audacter dicentem ſententiam, & removere qui me circumſtant adulatorios ingenuam liberæ mentis orationem accipere, & conſilii veritatis ſtudioſi particeps eſſe. Ac mihi ſanè videtur hoc nomine reprehendendus eſſe, quòd vitam ſuam in diſcrimen adduxit, pro tam ingratis civibus, cùm poſſet alios invenire amicos fideliores & conſtantiores. Alia quidem, ô rex, fortè conſequutus eſſes: ſed hæc fruſtra dixiſſes, ita furebat amore patriæ. Sic eſt, Archia: quid enim dicerem? ſed quomodo mortuus eſt? Videris ô rex, miraturus amplius. Etenim nos qui ſpectavimus, non minùs obſtupuimus rem fide majorem, quàm qui videbant. Videtur enim jam olim apud ſe conſtituiſſe de poſtremo vitæ die: quod intelligi poteſt ex apparatu. Nam intus ſedebat in templo: ac fruſtra ſuperioribus diebus cum eo collocuti eramus. Quales fuerunt veſtri ſermones? Multa humaniſſima proponebam: promittebam ei veniam abs te: non quòd eam exſpectarem, cùm neſcirem quam mentem. Sed arbitrabar te huic vehementer iratum eſſe: atque hæc tantùm conducere putabam ad perſuadendum. Quomodo accepit veſtram orationem? ac nihil me celes. Nam vellem coram audiviſſe: ſed tu nihil omittas. Magna res eſt tanti viri mores ſub exitum vitæ

ν. πότερον; ἄτοπον, καὶ ναθεὸς ἦ, ἢ παιζόπαισιν ἁπλοῦς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν. ὁδὶν ὑπέλλεν σκεπτός γε. πῶς γάρ; ὃς δὲ γελάσας, καὶ μὲ δὴ σκώπτων; τὸ πρότερον βίον, ἀπίθανον ἔφη ὑπακηκοέναι εἶναι τῶν ψευδομένων. ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαινέλμασι, ἀφεῖτο τῆς ψυχῆς. ἀλλ, εἰ γε τὰ λοιπὰ ἀκούσας, ὃ δόξαι μοῦνον ἀπιστεῖ. ἀλλ' ἐπὶ κελεύοις ὦ βασιλεῦ λέγειν, Μακεδόσι μὲν ἔπειτ' ὀδὶν ἀπόμοθον, ὁδὶ παρέδεξον, εἰ Δημοσθένεα ὕτω λαμβάνουσι, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὄλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε. τῷ γὰρ ὄν ὑπογραφέας παρεισπαίμεν, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. ἐγὼ μέντοι ἔφη ὁ Ἀρχία, βασιλεῦ, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ἔξιν σὸν ἂν Ἀντιπάτρῳ ἥκοιμι. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύεται, πολύ μοι μᾶλλον ἔστι φυλακτέον, μὴ τῇ ψυχῇ αὐτῇ παρ' Ἀντιπάτρῳ διδῶ δοκησίσοφον· μηδ' ἂν ἐμαυτὸν ἔπεξα τείχη λιπὼν τῇ Ἑλληνικῇ, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλόμενος. καλὸν γὰρ ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοὶ, πειραϊκὸς αὐτὸς παρέχει, καὶ τελήρης, ἢ ἐπιδέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρος τοῖς ἐμοῖς τέκνοις ἐξειργασμένα, καὶ φυλὴ παιδικὴ, εἰς ἣν ἐγλοντης ἐγραψάμην ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων. καὶ παῤῥησία βήμασι, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα φαπαϊκὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ στρατιῶται δριστοὶ, καὶ τροπαῖα, καὶ πολιτῶν εὔνοια, ἃ ἐμοὶ πολλάκις ἐστεφανώθην, ἐν δωμάκις Ἑλλήνων, ἃ ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν πεπρημένων. εἰ δ' ἐν βιαίῳ τελευτῇ, ταπεινὸν μὲν, ἀνιατὸς δ' οὐδ' ἐλεεινὸν περὶ τοῖς οἰκείοις, ἂν ἐλυσιμελαίχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν ὧν σωτὴρ ἐξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐφεστῶς σωvitæ nosse: utrum se mollem & ignavum præstiterit, an constantiam animi retinuerit. Nihil formidavit ille. Quomodo? Suaviter enim risit: ac lusit in priorem vitam meam: ineptum dixit esse me tuorum mendaciorum histrionem. Itaque promissis non credens, animam profudit. Non, si reliqua audias non solùm non credidisse videbitur. Sed siquidem, ô rex, dicere jubes, dixit nihil indignum aut novum esse Macedonibus ita capere Demosthenem, ut Amphipolim, Olynthum, Oropum. Talia multa dixit. Adhibuimus enim scriptores qui ejus dicta exciperent. Ego equidem, inquit ô Archia, tormentorum, mortis-ve metu in conspectum Antipatri venire nolim. Sed si vera hæc sunt quæ dicitis, longè magis cavere debeo, ne mens mea corrumpatur ab Antipatro, ne-ve meum in Græca acie ordinem deseram, factus ad Macedonas transfuga. Si enim vivere mihi est honestum, Piræus præbeat, & triremis quam instruxi, & murus, & fossa meo sumptu facta, & tribus Pandionis, cujus causa ego expensas ultro suppeditavi, & Solon & Draco: & libertas suggestus, liber populus, decreta militaria, leges classium, majorum virtutes, & trophæa, & civium, qui me sæpe coronarunt, benevolentia, & Græcorum qui hactenus à me sunt conservati, potentia. Quòd si vita mihi debeat alterius misericordia contingere, humile illud est, at tolerabile quidem, si mihi contingat à civibus meis, quorum redemi captivos, aut à patribus, quorum collocavi filias, aut quos dan-

ἀτελοσύμπη. εἰ δέ με μὴ σύζοι νῆσοι ἀρχή, οὐ θάλαττα, παρά γε ταύτει Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τὸν δὲ βωμὸν, καὶ τὰ ἱερῶν νόμων. εἰδὲ Ποσειδῶν ἔφη μὴ δύνασθαι φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεώ, μήδ' ἐπισχύσειεν ἀποθανεῖν Δημοσθένην Ἀρχίᾳ, τεθναίην, μήδ' Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κολακευτέος. ἐξὸν μοι φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίους Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέσχεν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μὴ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ δημάδου συνεπιτόμην. ἐξὸν γὰρ κἂν ὀψὲ τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὸ Ἐρεχθέως ἰνδαπέρας, καὶ τὸ Κόδρου ἐπηχθόμην. ἄκων ἠρέμην ὑπεμόλυδνε τοῦ δαίμονος συμμεταπαλλεῖσθαι. κολὸν γὰρ κρησφύγετον ἀνάγκην τὸ ἀκινδυνίᾳ σωτὸς αἰσχυνῆ φυγεῖν. καὶ νῦν Ἀρχίᾳ, τὸ καὶ ἐμαυτὸν ὑ καλαιχύνω, τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν ἐλόμενον, σωτηρίου ἢ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν προέμενον. ἀλλὰ δίκαιον γὰρ ἦν σοι τὰ τραγῳδῶν μνημονεύειν. ὑ σεμνὸν τὸ λεχθέν, [2] Ἠ δὲ, καὶ θνήσκω' ὅμως, πολλὴν εὐνοιαν εἶχεν ἀχημένης πατρί. κόρη δ' τῶν πα. Δημοσθένης ἢ, ἀχήμενον θανάτῳ, βίον προκρίνει ἀχήμενα, τὰ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαβόμενος; καί πνα πικρότερα ἔλεγε προσχθεὶς εἰς τὰς πάσι τύχαις ἐξυβρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμοί; πάλαι σὺ ἐμοῦ, τὰ μὲ, δρομῆν, τάδ' ἀπιλεῖν, ἀπαλὴν μᾶσσα στρῖχ' περαινιώτου, [3] ἐπείθλω ἂν ἔφη τὰ-

dandis contributionibus juvi. Et si me nec insularum imperium, nec mare servet, ab hoc Neptuno peto ut me servet, aras, sacrisque legibus. Sin autem Neptunus non potest defendere immunitatem templi, nec pati eum prodere Demosthenem Archiæ, moriar, nec mihi Antipater pro Deo colendus erit. Liceret mihi amiciores habere Macedones quàm Athenienses, & in fœlicitate vestra, si Callimedontis Pytheæ, Demadi me adjungere vellem. Liceret animum vel ferò mutare, nisi verecundia Codri, & filiarum Erechthei me prohiberet. Nolui igitur *transfugam* fortunam sequi. *Honestum* enim effugium mors est, quæ *turpitudinis periculo vacat*. Et nunc Archia, quantum in me est, Athenas non dedecorabo, ultro acceptâ servitute, & abjecta libertate in qua mori est *honestissimum*. Verùm convenit tibi tragœdias commemorare: *nonne* graviter dictum est? *At illa jam moriens* tamen, *Decenter* ut caderet, cavebat sedulò. Hoc cùm fecerit puella, an honestæ morti, vitam turpem præferet Demosthenes, Xenocratis, & Platonis disputationum de animæ immortalitate oblitus? Quædam etiam acerbiùs dicebat, in eos invectus qui *calamitatem* exprobrant. Sed quid opus est, ut ego ea nunc referam? Cùm ad extremum partim precarer, partim minas adhiberem, & blanditiis terrores miscerem. Ego, inquit ille, persuaderi mihi pa-

1 Τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι] Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripsent fortè Lucianus τὴν ψυχήν. Menag.

2 Ἠ δὲ θνήσκω' ὅμως, πολλὴν εὐνοιαν εἶχεν ἀχημένης πατρί] Polyxena. *Idem.*

3 Ἐπείθλω ἂν ἔφη τὰ πὰς Ἀρχίας ἄν] Ex Alexandri dictis sumptum. *Idem.*

1 Τὰ

ις Ἀρχίας ὤν. ἐπὶ ᾧ Δημοσθένης
μὲ, συγχώρησόν μοι ὦ δαιμόνιε,
ἡ περιφυκὼς κακοῖς ἀγνοίᾳ. τότε δὴ
τε θεὸς βίᾳ αὐτὸν ἀπαγαγὼν διε-
κώλυσεν. ὅθ' ὡς ἤσθετο, δῆλον ἦν
καταγελῶν. καὶ τὸ Θεὸν προσκαλέ-
σας, ἔοικεν Ἀρχίας εἰπεῖν ἅπαντα
ζῆν ἐν τειχέσι, καὶ τείχη, καὶ
ῥαστώνας, δυνάμεις εἶναι, καὶ
ἐρημοφύγετον, ταῖς ἀνθρωπίναις ψυ-
χαῖς ὑπολαμβάνειν, τὸ δ' ἐμὴν παρα-
σκευὴν, καταφρονεῖν. ἣν οὐκ ἂν
ἐλίξειαν Ἰλλυριοὶ, καὶ
Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν,
ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ θεὸς
ἀνέῳξεν ἀπόρθητον εἶναι. μεθ' ἧς ἂν
τὸ σωφρονεῖν, ἀδεῶς μ' ἐπολιτεύσατο
μηδὲν δέ μοι τὸ κῦρ Μακεδόνων
φάρσος. ἐμέλησε δ' ἄρα οὐκ Εὐκτήμονος, οὐκ Ἀριστογείτονος, ὐ
Πυθέα, καὶ Καλλιμήδοντος, ὐ Φι-
λίππου τότε, ὃ νυνὶ Ἀρχίου.
ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσαγαγέμοι τὴν
χεῖρα ἔφη. τὸ καὶ ἐμοὶ χαίρειν, ἀδὴν
παρέμενον ὁ νεὼς πίστιν. τὸ γὰρ
Θεὸν προσιτέον, ἑκὼν ἕψομαι. κἀ-
γὼ μὲν ἦν ἐπὶ τοιαύτης ἐλπίδος ταύτης. ἡ
τὴν χεῖρα τοῦ φόβου προσαγαγόν-
τος, ἄδην ἄλλ', ἢ προσκυνεῖν ὑπ-
ειλάμενον. τὸ γὰρ, τί δὴ ποτε ἦν;
ὕστερον βασάνοις ἱεραπαίναις ἐφω-
ράσαμεν, πάλαι φάρμακον αὐτοῦ
πεπαμένην, λύσαι ψυχὴς δεῖ σύμ-
μετρον ἐλευθερίαν κτώμενον. ἀγαθὸν
γὰρ ἔφασαν ὑπερεῖδε τὸ ἄδειν ὁ νεὼς,
καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, ἄγε δὴ τοῦτον
ἔφη πρὸς Ἀλίπαστον. Δημο-
σθένην γὰρ οὐκ ἄξεις. ἐμοὶ τοὺς, κἀ-
μοὶ μ' ἐφαίνετο προσθήσειν τοὺς ὑ
Μαραθῶνι πεπτωκότας. ὁ δὲ, χαί-
ρειν εἰπὼν, ἀπέπτη. τοῦτό σοι τὸ
τέλος ὦ βασιλεῦ τῶν Δημοσθένους
πολιορκίας κομίζειν ἔχω. Δημοσθέ-
νους γε τῶν τοῦτο ὦ Ἀρχία. βαστὰ

affero expugnati Demosthenis.

paterer, si Archias essem. Sed quia sum Demosthenes, ignosce mihi, ὁ infœlix, ad ignaviam non nato. Hic cùm vi ipsum abducere statuerem, idque ipse sentiret, cœpit me irridere, & Deum aspiciens ait, Archias putat tantùm arma, triremes, mœnia & castra, vires esse & perfugia vitæ: meum verò apparatum contemnit, quem expugnare, neque Illyrici, neque Triballi, neque Macedones possint. Firmior enim est quàm murus ille ligneus, quem olim nobis Apollo respondit inexpugnabilem esse. Nam ut prudentia me in administratione Reip. securum præstitit, ita me adversus Macedonas securum reddet. Nunquam curavi Euctemonem, aut Aristogitonem, aut Pytheam, & Callimedontem: neque tunc Philippum, neque nunc Archiam. Cùm hæc dixisset, ne mihi manum afferas, inquit, non enim profanabo templum, quantum in me est: sed salutato Deo sponte sequar. Atque hoc sperabam, quum ille manum ori admoveret: nec illum aliud agere quàm Deum adorare suspicabar. Sed quid tandem illud fuit? Postea ex ancilla per tormenta cognovimus, diu eum habuisse paratum venenum, ut morte libertatem redimeret. Neque extra templi limen pervenerat, quum me conspicatus, age ducas, ait, hoc cadaver ad Antipatrum: Demosthenem autem non duces: non per illos. Et videbatur mihi per illos juraturus, qui in Marathone occubuerunt: sed valedicens, avolavit. Hunc ego finem Rex, Demosthenis scilicet, Archia.

ἢ ἀπῆλθε ψυχὴ, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲ αὐτῷ τὸ λῆμμα, πολιτικὴ ἢ πρόνοια, μὴ χεῖρα τῷ πυρὶ ἢ ἐλευθερίας ἔχειν. ἀλλ' ἐμὲ, οἶχεται, βίον ἕξειν τὸ ἐν μακάρων νήσοις ἡμῶν λειχόμενον, ἢ πρὸς εἰς ἀρετὴν ψυχὴν νομιζομένας ὁδὸς, ἐπαδὸς τις δαίμων ἐσόμενος ἐλευθερίου Διός. τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τὸ ἐν Μαραθῶνι στεφανούτων.

Papæ invictum animum, & beatum! Quàm generosum effugium facinus: civilis autem prudentia in manu retinere pignus libertatis. Sed decessit victurus in beatorum insulis, heroum, quam dicunt vitam: aut in cœlum perventurus, ut Deus factus, comes Iovis liberatoris. Corpus verò nos Athenas remittemus, futurum honestius ornamentum patriæ, quàm illi qui in Marathone occubuerunt.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

DEORVM CONCILIVM.

ARGVMENTVM.

Rursum hoc loco Lucianus, deorum gentilium vanitatem, atque stultitiam, more suo deridet: hominumque superstitionem tacitè reprehendit, qui ridicula adeò, atque absurda de illis sibi ipsis persuadeant, ac credant. Est autem festiva quædam imitatio, qua ad exemplum Athenienſis Reip. concilium deorum haberi fingit, super iis videlicet, qui ceu nothi ac peregrini in civitatem ac cœtum deorum irrepsissent. Accusatoris vicem Momus, generalis deorum caterorum fugillator, suscipit: & accusatione peracta decretum à se compositum recitat, quo jubentur Dii, cognitiones divinitatis & originis quisque suæ ad proximum concilium afferre, ut, qui peregrini & adventitii reperti fuerint, è cœtu ac civitate deorum removeantur.

ΖΕΥΣ.

Ἡκέτω τινὰ ἐρίζειν ὦ Θεοὶ, μηδὲ κατ' γωνίας συρεφόμενοι, πρὸς ἃς ἀλλήλοις κρυπτολογεῖσθε, ἀγανακτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀκούσιοι μετέχουσιν ἡμῖν ἢ συμποσίου. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπαδίδοται τοῖς

IVPITER.

Ne susurret is amplius, ô Dii, neque ad angulos coacti, ad aurem colloquamini indignantes plerosque indignos nostri symposii esse participes. Sed quandoquidem his de rebus habe-

ἔστων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος τὸ φαινερὸν τὰ δοκοῦντα οἱ, καὶ ἀποτηρείτω. σὺ δ' κήρυττε ὦ Ἑρμεῖ τὸ κήρυγμα τὸν ἐκ Διὸς νόμον. Ερ. ἄκουε. σιγᾶ. τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν πλείων Θεῶν, οἷς ἔξεστι; ἢ δ' ἐκκλήσις, περὶ τῶν μετοίκων, καὶ ξένων. Μω. ἐγὼ ὁ Μῶμος ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἔσπερ ἔσεως εἰπεῖν. Ζ. τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν. ὥστε ἤδη ἐμοὶ δίκη. Μω. φημὶ τοίνυν δεῖν ἐᾶν ποιεῖν εἶναι ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη Θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι. ἀλλ' εἰ μὴ ἔστι τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεραπεύειν αὐτῶν ἐσόμεθα ἡμῖν ἀποφαύσεσι, ἤδη μέγα, ἤδη ναυτικὸν οἰόμενα ἐρεύσασθαι. ἀξιῶ δ' ὦ Ζεῦ, μὴ περίπασάς μοι δοῦναι εἰπεῖν. ἤδη γὰρ ἂν ἄλλως δικαίμην. ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ ἤδη ἂν καθεσιωπήσαιμι τὸ μὴ κελεῦσαι γενομένων. διελέξω γὰρ ἅπαντα, ἃ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, ἔστε δεδιάς τινα, ἔστε ὑπ' αἰδοῦς ἐπιλαθέσθαι τὴν γνώμην. ὥστε ἔστ' ἐπαχθὴς δικῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πάλιν ἀλλ' ἐπείσθη ἐξεῖναι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ ὦ Ζεῦ δεδὼς μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἤδη ὑποστειλάμενος, ἐρῶ. πολλοὶ γάρ φημι σοι ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρείων, καὶ δύναγται ἐπίσης, καὶ πίνοντες, καὶ ἐσθίοντες ἐπίσης, καὶ θύοντες, καὶ θυηπολίας ὄντες, ἔτι δὲ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θεραπόντας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸ ἀρχαῖον, καὶ παρεπέμψαντο. καὶ νῦν ἐπίσης ἀμφοῖν πεινῶντε, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ἤδη καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μέτριον. Ζ. μηδὲν αἰνιγματωδῶς ὦ Μῶμε, habebitur concilium, quisque palam dicat suam sententiam, & deferat. Tu verò Mercuri, præconium ex lege pronunciato. *Merc.* Audi: tace. Quis ex summis Diis, quibus id licet, in concione vult verba facere? Deliberatio futura est de inquilinis, novisque habitatoribus. *Mo.* Ego Momus, ô Iupiter, si mihi dicendi copiam feceris. *Iup.* Hoc tibi jam concedit præconium. Itaque nihil opus est ut permittam. *Mo.* Dico igitur nonnullos nostrûm malè facere, quibus non sufficit, ut Dii ex hominibus facti sint. Sed nisi suos pedisequos & famulos honore nobis adæquaverint, nihil magni, nihil præclari præstitisse se putant. Posco autem, ô Iupiter, ut mihi liberè loqui concedas: neque enim aliter possim. Imò sciunt omnes quàm libera sim lingua, nihilque eorum quæ malè geruntur silentio præterire soleam. Arguo enim omnia, & palam dico quæ sentio, neminem reformidans, nec meam sententiam præverecundia celans. Itaque molestus videor plerisque, & natura ad calumniandum propensus, publicusque accusator ab ipsis appellor. Sed quandoquidem licet, proclamatumque est, tuque das, ô Iupiter, ut liberè loquar, nihil præ metu reticebo. Multi, inquam, non contenti quòd communis consessus sint participes nobiscum, & ex æquo epulentur, idque cùm sint dimidia ex parte mortales: suos quoque ministros, & sodales in cælum evexerunt, & numero Deorum adscripserunt. Nunc autem æquali sunt conditione, & victimarum participes, quanquam colonarium nobis non persolverunt. *Iup.* Nequid obscurè dicas, ô Mome, sed dilu-

ἀλλὰ σαφῶς, καὶ ἀμφίβολα λέγε, ἵνα μὴ συνιῶμεν. νυνὶ γὰρ εἰς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπται σου ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλοις τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μω. εὖγε ὦ Ζεῦ, ὅτι ἐπαρρησίασαι μοι πρὸς τὴν παῤῥησίαν. ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικῶς καὶ ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον. ὥστε ἐρῶ σοι τὸ ὄνομα. ὁ γάρ τοι γυναικόπαις Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ συροφοινικός τις ἐμπόρου, καὶ Κάδμου γαμετιδοῦς, ἐπειδὴ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστι, οὐ λέγω, ὅτι τὴν μίτραν, ὅτι τὴν μέθην, ὅτι τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾶτε ὡς ἥλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκρήτου ἔωθεν ἀπλησίου. ὁ δὲ, καὶ ἄλλως φαυλίαν εἰσποίησιν ἡμῖν, καὶ τὸ χρεὼν ἐπαχθέμενος πάρεστι, καὶ Θεὸς ἀπόρρητε, τὸ Πᾶνα, καὶ τὸ Σιληνὸν, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους πάνυ, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μὲν, κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς, καὶ χλόινον βαθὺ κρημνοῦται, ὀλίγου τραγὸς ἀμφίβολον ἐστι. ὁ δὲ, φαλακρὸς γάρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς ὑτος. οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κέρατα, οἷα τοῖς ἄρτι χλοηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται, Φρύγας πολὺς ὄπτος, ἔχουσι δὲ ἅπαντες. ὁρᾶτε οἷος ἡμῖν Θεὸς ποιεῖ ὁ χλιδάδας; εἶτα χαυνοῦμεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ὧδε γελοίους Θεούς, καὶ πρᾶξιν; ἐὰν γὰρ λέγεσι, ὅτι ἐγὼ γυναικὸς ἀνήγαγε, τὴν μὲν, ἐπεὶ δὲ καὶ, & apertè, etiam additò mine. Nunc enim ita orationem in medium projeciſti, ut ne per conjecturam, alias aliis tuæ cta accommodent. Oportet autem eum qui liber eſt in loquendo, nihil præ metu reticere. Mo. Euge, ô Iupiter, ſiquidem mi ad loquendi libertatem cohorteris: quod abs te fit animo prorſus regio, & magnifico. Quare dicam etiam nomen. Generoſiſſimus ille Bacchus, ſemihomo, nec materna ſtirpe Græcus, ſed mercatoris cujuſdam Syrophœnicis, nempe Cadmi ex filia nepos, poſteaquam immortalitate donatus eſt, qualis quidem ipſe ſit, non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque inceſſum. Videtis enim omnes, opinor, *quàm* mollis ſit, & effœminatus natura, ſemiinſanus, ſtatim à ſummo mane merum ſpirans. Hic ſodalitium univerſum nobis aſcivit, & adducto choro adeſt, Deoſque fecit, Pana, Silenum, & Satyros, agreſtes *quoſpiam*, & caprarios *multos*, *ſaltatores homines*, & forma horribiles. Quorum hic quidem cornutus dimidiaque corporis inferiore parte capram referens, barbaque promiſſa, parum ab hirco differt. Ille verò, glaber ſenex, ſimo naſo, qui plerunque aſino vehitur, Lydus iſte. Satyri autem, acutis auribus, & calvi ipſi, cornigerique qualia ferè recens natis hœdis naſcuntur cornua: hi gente Phryges, caudas habent etiam omnes. Videtis cujuſmodi Deos nobis faciat generoſus ille? An mirum, ſi homines nos contemnant, cùm tam ridiculos, monſtroſoſque Deos videant? Nam omitto quòd duas etiam mulieres adduxit, alteram quidem quam amat, nempe

Ἀρίαδνῃ ὅσον αὐτῇ, τὴν Ἀριάδνην, ἵς καὶ τὸ στέφανον ἐξωπτίλιξε τοῦ Διὸς ἑστέραν χορεύσ. τὴν δ', Ἰκαρίᾳ δὲ γεωργῷ θυγατέρα. καὶ ὁ πάντων γελοιότατον ὦ Θεοὶ, καὶ τὸ κυνίον τὸ Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀπήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔχοι σὺν τῷ ἐρωνύσ τὸ ξυνοίκιον σκύμνον, καὶ ὅπως ἡδέσπε κυνίδιον. τοῦτα οὐχ ὕβρεις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσεται δ' ὧν ἓ ἄλλας. Ζ. μηδὲν ὦ Μῶμε εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους. ὁρῶ γὰρ οἷ φέρῃ τὸ λόγῳ. ὅτοι γὰρ, ὁ μὲ αὐτῶν, ἰᾶτοι, καὶ ἀλέξησιν σὺν τῷ νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀνθρώπων ἄκων. ὁ δ' Ἡρακλῆς, ἡνὸς ἂν ἐμοὶ, σὺν ὀλίγων πόνων ἐπρίαθ' τὴν ἀθανασίαν. ὥστε μὴ κατηγόρῃ αὐτῶν. Μω. σιωπήσομαι λοιπὸν σὲ ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσ ἓ πυρός. εἰ δ' ἐξῆν ἓ θεοῖς αὐτὸν σε τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθ, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. Ζ. καὶ μὲν πρὸς ἐμὲ ἔξεσι μᾶλιστα. μᾶν δ' ὧν κἀμὲ ξενίας διώκεις; Μω. τὸ Κρήτῃ μὲ μόνῃ τοῦτ' ἀκοῦσαί ἐστι, ἀλλὰ ἓ ἄλλο τ περὶ σοῦ λέγουσ, καὶ πάρον ἐπιδεικνύουσι. ἐγὼ δ' ὅτι σκείνοις πείθομαι, ὅτι Ἀχαιῶν Αἰγειῦσιν, ὑποβολιμαίων σε εἶναι φάσκουσι. ἃ δ' μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρτοι δρέπανον τὸ τοιοῦτον δεδιωμημένον, καὶ τὴν αἰτίαν ἓ νοθεύειν ἡμᾶν τὸ ξυνέδριον, σὺ ὦ Ζεῦ παρέχεις. ὀνητοῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κριὸν παρ' αὐτὰς, ὁ ἄλλοτε ἄλλην χήμαλ. ὥστε ἡμᾶς δεδοίκειν, μὴ κεκρυμμένος τῆς ξυλλαβῶν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ἧς, ἢ τὸ χρυσοχόος τῆς κατεργάσηται χρυσῆν

pe Ariadnem, cujus etiam coronam aſtrorum choro inſeruit: alteram verò Icarii agricolæ filiam. Quódque, ô Dii, eſt omnium maximè ridiculum, Erigones quoque canem adduxit, ne doleret filia ſi non haberet in cœlo familiarem illam, habitamque in deliciis caniculam. Annon iſta vobis videntur in noſtri contumeliam, injuriam, & irriſionem facta? Audite etiam alios. *Iup.* Nihil dicas Mome, nec de Æſculapio, nec de Hercule. Video enim quo tuæ orationis impetu rapiaris. Horum quidem alter agit medicum, & morbis levat ægrotos, eſtque multis aliis anteferendus. Hercules autem, qui meus eſt filius, non paucis laboribus immortalitatem eſt adeptus. Itaque ne ipſos accuſes. *Mo.* In tui quidem gratiam tacebo, Iupiter, etſi multa dicenda habeam: atque ſi nihil aliud, adhuc habent ſigna igne inuſta. Porrò ſi liceret & adverſum te libertate loquendi uti, multa haberem dicenda. *Iup.* Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid me ut inquilinum in jus vocas? *Mo.* In Creta non tantùm hoc audire licet; verùm aliud quoque de te dictitant, tuumque ſepulchrum oſtendunt. Ego verò neque illis credo, neque Achivorum Ægienſibus ſubditititium te eſſe affirmantibus. Sed hæc dicam, quæ potiſſimùm reprehendenda duco, Etenim delictorum hujuſmodi principium, & cauſam cur noſter conſeſſus nothis abundet, tu Iupiter præbuiſti, quum te mortalibus mulieribus commiſcuiſti, & aliàs alia forma ad ipſas deſcendiſti. Ita ut metueremus, ne quis te comprehenſum ſacrificaret, cùm taurus eſſes, vel aurifex aliquis te conficeret, cùm aurum

τὸν ὄνθ. καὶ αὐτὸ Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν χρήσιμον, ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε τὸ θεατὸν τῆς ἡμιθέου τούτου. ὃ γὰρ ἂν ἄλλως εἰπόιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπόταν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μέν, Θεὸς ἀπεδείχθη. ὁδὶ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ, τέθνηκε. καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεὼς, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, ἅπαντα αὐτά. καὶ πάλιν ὁ Θηβαῖος, Διόνυσος μέν, Θεός. οἰσὶ δὲ ἀνεψιοὶ αὐτῷ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι. ἀφ' ἧς ἢ ἅπαξ σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέῳξας τοὺς τοιούτους τοὺς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θηλείας ἐτράπου, ἅπαντες μεμιμήμεθά σε. καὶ οὐχὶ ἄῤῥενες μόνοι, ἀλλ' ὅσαι θήλειαι θεαί, τίς γὰρ σὲ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰάσονα, καὶ τοὺς ἄλλους; ὥστε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν χρόνον. Ζ. μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους ὦ Μῶμε εἴπῃς. καλὸν πάνυ γάρ, εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ἀναιδέσας ἐς τὸν ἥλιον. Μω. σοὶ μὲν μηδὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅτι ὑτὸς σὺ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτου καθεζόμενος, καὶ μισητὸς ἐπὶ τῷ κεφαλῷ σου γεγονώς, θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ ἕνεκα τούτου τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομαι; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν

esses: & pro Iove nobis aut scilicet, aut armilla, aut insuper res. Sed enim hisce semidei lum impleviſti, neque enim ter possum dicere. Reſque ridicula est, siquis ex improv audierit Herculem quidem Deos relatum: Eurystheum tem, qui imperabat ipsi, mortuum esse: ac prope Herc templum, qui famulus, Eur stheique sepulchrum, qui he erat. Rurius Thebis, Bacc quidem Deus est: ejus aute consobrini, Pentheus, Actæ & Learchus, omnium hominu fuerunt miserrimi. Ex quo aute semel tu Iupiter rebus hujusmodi fores aperuiſti, & ad mortalium consuetudinem te conſerviſti, o mnes te imitantur: nec solum mas sculi Dii, sed quod est turpiſſimum, etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchiſen, Tithonum, Endymionem, & Iasonem, alioſque? Itaque hæc omittenda censeo, quæ reprehendere longum esset. *Iup.* Nihil Mome, de Ganymede dicas. Iraſcar enim, ſi adoleſcentem illum, exprobrato genere, moleſtia afficias. *Mo.* Proinde neque de aquila quicquam dicam, quòd & illa in cœlo verſatur, regio ſceptro inſidens, ac tantùm non ſuper tuo capite nidificans, & Deus videtur? an illam Ganymedis causa omittemus? At ô Iupiter, Attis, & Corybas, & Sabazius, unde

1 Τὶς γὰρ ὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην καὶ τὸν Τιθωνὸν καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα καὶ τὸν Ἰάσονα] Sic legit Interpres, &, licet obvium ſit emendare, Iasonem iis accenſet, qui deorum concubitu potiti ſunt, & Medeæ κὐποδύσειν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores à Iove zelotypo fulminatus est. Homerus Odyſſ. ε.

Ὡς δὲ ὁπότ' Ἰασίωνι ὀμείλησε μιγεὶς Δημήτηρ
Ἣ' θυμῷ εἴξασα μιγῆ φιλότητι καὶ εὐνῇ
Νείῳ ἔνι τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεύς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀϊζηκὶ κεραυνῷ. *Palm.*

2 Εὐ-

ἐπεισεκλήθησαν ἄνοι; ἢ ὁ Μή-
δος οὑτοσὶ ὁ μήλους, ὁ τὴν κάνδυν,
καὶ τὴν τίαρον, οὐδὲ Ἑλλάδιζον
φωνῇ. ὅστις οὐδ' ἦν προσίη τις,
συνίησι. τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ
ἕτερον ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μυ-
ριοὶ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ
παραναλίζουσι, καὶ θεοῖς χαίρου-
σιν εἶναι, ὡς ἂν ἐθέλησωσι, τὸν αὐτὸν
τρόπον, ὅνωρ ὁ Ζάμολξις δοῦλο-
ὢν, παρεισεχάφη, οὐκ οἶδ' ὅπως
Ἀθηναίων. καὶ τοι ταῦτα πάντα ὦ
θεοί, μέτρια. σὺ δ' ὦ κυνοκέφαλε,
καὶ σινδόνι ἐσκαλμένε Αἰγύπτιε,
τίς εἶ ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς
εἶναι ὑλακτῶν; τί δ' βουλόμενος ὁ
δεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικί-
λος, προσκυνεῖται, καὶ λέγε, καὶ
προφήτας ἔχει; αἰσχύνομαι δ' ἐνίους, καὶ
πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους,
καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα, οὐκ
οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου ἀναδυόντα
ἐς τὸ μέσον. ἃ ὑμεῖς ὦ θεοί, πῶς
ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ ὁ μᾶλ-
λον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ σὺ ὦ
Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπιδὰν κεφαλὴν κέ-
ρατα φύσασί σοι; Ζ. αἰσχρὰ ὡς ἀλ-
ηθῶς ταῦτα φῄς τὰ περὶ τὸ Αἰ-
γυπτίων. ὅμως δ' ἔν ὦ Μῶμε, τὰ
πολλὰ αὐτῶν, αἰνίγματά ἐστι, καὶ
δὲ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα.
Μω. πάνυ γὰρ μυηθείων ὦ
Ζεῦ δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεοὺς μὲ,
τὰς θεάς. κυνοκεφάλους δ', τὰς
κυνοκεφάλας, Ζ. ἴα φημὶ τὰ περὶ
τὸ Αἰγυπτίων. ἄλλοτε γὰρ περὶ
τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς.
σὺ δ', τὰς ἄλλας λέγε. Μω, τὸν
Τροφώνιον ὦ Ζεῦ, καὶ τὸ μάλιστά μι
δύσκολον, τὸν Ἀμφίλοχον. ὃς σκαι-
ὸς ἀνθρώπου, καὶ μητραλοίου υἱὸς
ὤν, φιλοψευδὴς ὁ γοητεύων ἐν Κιλι-
κίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ

unde nobis accersiti sunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui candyn, & tiaram gestat, nec Græcam vocem sonat: adeò ut si-quis ei præbibat, non intelligat. Itaque & Scythæ hæc videntes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis, quoscunque libuerit, Deos creant, eodem modo quo Zamolxis conditione servus, adscriptus est, nobis nescio quomodo insciis. At sanè hæc omnia, ô Dii, sunt mediocria. Cæterùm tu canino vultu Ægyptie, qui sindone es amictus, quisnam es, ô optime, aut quomodo dignum te censes qui sis Deus, cùm latres? Quid & sibi vult Memphites ille taurus, versicolor, qui adoratur, edit oracula, & prophetas habet? Pudet verò me recensere ciconias, simias, hircos, & alia his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum se inseruerunt. Illa vos, ô Dii, qui sustinetis videre æquali vobiscum honore, aut etiam majore adorari? Aut tu Iupiter, quo fers animo, quòd arietis cornua tibi plantarūt? *Iup.* Turpia profectò sunt quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum ô Mome, sunt ænigmata, non omnino à profanis deridenda. *Mo.* Planè nobis, Iupiter, opus est mysteriis, ut Deos, Deos esse cognoscamus, & cynocephalos eos, quibus canina sunt capita. *Iup.* Missas facito, inquam, res Ægyptiorum: alias enim de his per otium deliberabimus: tu autem de aliis dicito. *Mo.* De Trophonio, Iupiter, quodque me potissimùm angit, de Amphilocho: qui quanquam sceleſti hominis & matricidæ est filius, in Cilicia præclarus ille vaticinatur, multa mentiens, &

γητέων τῶν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαρῦν σὺν ἢ σὺ ὦ Ἄπολλον ἀδιαφθόρως, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἁλαίᾳ ἀσεχρωθῇ, καὶ πφάνης ἔχῃ, καὶ χύτρος ἀνδρὸς ἀπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη δὲ ὁ Πολυδάμαντος ἢ ἀθλητὴς ἀνδριὰς, ἰᾶται τοὺς πυρίτας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ. καὶ Ἕκτορα γοῦσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάου καλοῦσιν ἐν Χερρονήσῳ. ἀφ' ὧν δὴ ἐν τοσοῦτοι μυρίοι μυρίων, ἐπιδέουσι μᾶλλον ἢ ἐπορεχίας, καὶ ἱεροσυλίας. καὶ ὅλως, καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, τὸ ποιοῦντες. καὶ ταῦτα μὲ σοῦ τὸ νόθου, καὶ πατρογεραίτου. ἐγὼ δὲ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, ὅτι ἔστιν παῖδων παρ' ἡμῖν, ὅτι συρίττομαι ὅλως δυναμένων, παύομαι Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ πῶς μοι ἔσει ἡ πολυθρύλλητος δρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἱμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πράγματων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων, ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοχέδια ὄντα, ὅτω τοὺς ἀνοήτους πίστεις, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, οὐδεὶς ὅτι κατ' μυείας ἐκτόμβας ἀφήσῃ, ὅμως τῷ τύχῳ πρόξουσι τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπελώθη. ἡδέως ἂν ἐροίμην σε ὦ Ζεῦ, εἴ πῃ εἶδες ἢ δρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἱμαρμένην. ἴσως μὲν γὰρ ἐν ἀκούεις τὸ τῶν φιλοσόφων ἀφτερεῶσαι, οἶδα, εἰ μὴ ἐν κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύω τὸν λόγον. ἐρῶ γὰρ τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας. ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψαται ἡ παρρησία τοῦ λόγου. πάντως δὲ ἐν τοῖς ἐμοῖς διαλόγοις ἀκούειν σε ἐπίσταμαι: εἰ μὴ ἄρα οὕτω κωφὸς εἶ, ὡς καὶ σεαυτὸν μὴ ἀκούειν. πολλὰ μὲν οὖν ἔτι ἔχω λέγειν, καὶ παύσομαι τοῦ λόγου. ἐρῶ γὰρ τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας. ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία τοῦ λόγου. πάντως

pro duobus obolis præstigiatores agens. Proinde Apollo, nec amplius celebraris: sed jam lapis omnis, omnisque ara vaticinatur quæ sit oleo perfusa, & cornua habeat, cuique vir præstigiator suppetat, quales multi sunt. Nam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febricitantibus in Olympia, & Theagenis, in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & Protesilao, in regione in Cherroneso. Ex quorum item in tantum numerum excrevimus, auctum magis est periurium, & sacrilegium: & nos omnino despicere cœperunt, idque meritò. Atque hæc quidem de nobis, & factitiis Diis. Cæterùm ego peregrina nomina jam audiens, quorundam qui neque sunt apud nos, neque omnino consistere possunt, ô Iupiter, ea prorsus irrideo. Vbi enim gentium est illa multum jactata virtus, & natura, & fatum, & fortuna, nova rerum vocabula, quæ consistere nequeunt, à stolidis hominibus, nimirum philosophis excogitata? Quæ quanquam ex tempore facta sunt, ita simplices ad credendum adduxerunt, ut nemo velit nobis sacrificare, cùm persuasum habeat, fore ut etsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortuna tamen nihilo secus faciat, quæ fato decreta sunt. & cuique à principio destinata. Quare libenter ex te quæsiverim Iupiter, an alicubi videris aut virtutem, aut naturam, aut fatum. Nam hæc te in Philosophorum disputationibus audire scio: nisi ita surdus es, ut clamantes ipsos non audias. Quanquam multa habeo dicenda, dicendi tamen finem faciam. Nam video plerosque qui me dicentem molestè ferunt, & exibilant: sed illi præcipuè quos orationis libertas perstrinxit.

γεν εἰ ἐθέλοις ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσεται μοι ξυγγεγραμμένον. Ζ. ἀναγνωθι. τάχα γὰρ ἄλλως ἠπόρηκα. καὶ δεῖ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ πλείων ὄχλος γένηται.

strinxit. Tandem, si vis Iupiter, decretum de his iam conscriptum legam. *Iup.* Lege: neque enim omnia citra rationem reprehondisti. Et sanè multa ex iis cohibenda sunt, ne amplius augeantur.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἑπόμης ἀγομένης, ἑβδόμῃ ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπεψηφίσατο, ἐ ποσειδῶν. ἐπεστάτει Ἀπόλλων. γραμματεύει Μῶμος ὁ νυκτός. ἐ ὕπνος τῷ γραμμάτῳ ἐπῆν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, ἐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ ἐ βάρβαροι, ἠθελήκασιν ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῶν πολιτείας παρεγγεγραφότες, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸ ἀγῶνιον, ὡς μεῖζον εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλῳ πολυχρόνιον, πολυγλώσσων πλῆν, ἐ ξυγκλύδην, ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, ἐ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἤδη τοῦ κοτύλου εἶναι ἀξίου τὸ πλῆθος τῶν πινόντων, οἰδὲ, ὑπὸ αὐθαδείας παροινοῦντες τοῖς παλαιοῖς τισι, ἐ ἀληθεῖς θεοὺς, ἀφειδέως ἑαυτοὺς ὑβρίκασι τὰ πάτρια, ἐ τὸ τῆς πρεσβυτέρας ἦθος, βαδὶ χθὲς τῇ βουλῇ, ἐ τῷ δήμῳ ξυμπεσόντες μὲ ἐκπλῆξαι τὸ τοῦ Ὀλύμπου ἀεὶ τροπαῖς χειμερινοῖς, ἐλαίᾳ δὲ ἐπηγόμενος τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν, ἐκ τῶν παλαιῶν βουλῆς τῶν ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ, ἐκ τῶν δώδεκα. καὶ οὐ αὐτοῖς, τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπηγομένους, αὐτοὺς μὲν, καθίζειν ὁμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τῷ Στυγὶ. τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ἑκατέρωθι ἄκουσαι, ὅσοι ἀξιοῦσι

DECRETVM BONA FORTVNA.

Consilio legitimè coacto, septima die mensis ineuntis, Iupiter summus erat administrator, præsidebat Neptunus, præerat Apollo, noctu Momus scribam agebat: & Somnus sententiam tulit. Quoniam peregrini multi, non solùm Græci, sed & barbari, etsi nequaquam mereantur nostræ reip. participes esse, adscriptitii nescio quomodo, & putatitii Dii, cœlum impleverunt, ita ut plenum sit symposium tumultuosa turba, garrulorum quorundam & convenarum: defecit autem ambrosia & nectar: ita ut mina jam ematur sextarius, propter bibentium multitudinem. Illi verò præ arrogantia, pulsis veteribus, verisque Diis, semetipsos præter omnem patriæ consuetudinem primis accubitibus dignos censent, & priores in terris honores sibi arrogant: visum est Senatui, & populo ut concilium in Olympo cogatur circa solstitium hybernum, & eligantur perfecti Dii septem arbitri, tres quidem ex veteri curia Saturni temporibus constituta, quatuor autem ex duodecim illis: interque eos Iupiter. Qui arbitri sedeant præstito legitimo juramento, per Stygem: Mercurius autem proclamato præconio, cunctos congreget, qui-

ξυμπλεῖν εἰς τὸ σανίδιον. τὰς δ', ἦκεν, μάρτυρας ἐπαγομένους σὺν μόνοις, καὶ ἀποδείξεις ἐξ ἡμῶν. τοῦτο δ', οἱ μέν, παρέπεμψαν καλῶς, οἱ δ' ἐπιγνώμονες ἐξεβόων τες, ἢ Θεοὺς εἶναι ἀποφαίνοντας, ἢ κατα πέμψειν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἤθεα, καὶ τὰς ἡλικας τὰς προγονικάς. ὧν δὴ τὰς ἀλῶ τ' ἀδικέμεν, & ἅπαξ τοῦ τ' ἐπιγνωμόνων σκεδεθέντων ἐπιβαίνειν ἐρημοῦ, εἰς τ' αὖριον ἐμπεσὼν τῶτον. ἐρχάζεσθ' δ' τὰ αὐτὰ ἐνεῦν. καὶ μήτε τὴν Ἀθηναΐην ἔδ', μήτε τ' Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τ' Ἀπόλλω τοσοῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἕν τι ἐπιλεξάμενον, κιθαρῳδὸν, ἢ κιθαρῳδὸν, ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δ' Φιλοσόφοις προσκεῖσθαι μὴ ἀναπλάττειν κενεὰ νόμισμα, μηδὲ λῆρεῖν ὡς ἐν σόν ἐσαεν. ὁπόσοι δ' νεῶν, ἢ θυσιῶν ἐξεώθησαν, ἐκείνων μὲ καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐσπάθωσαν δ' ἡ Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τ' ἄλλων τινός, [1] ἐκείνοις δ', τάφον χῶσαι τῶ πόλιν, καὶ φάλλω ἐπισῆσαι ἀγαθὸ βωμόν. ὧν δ' τις ἀδικέσῃ ἔ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐξελήσῃ ἐπὶ τὰς ἐπιστάμενας ἐλθεῖν, ἐρήμῳ αὐτὸν καταδικασθέντων. Ζ. τοῦτο μὲ ἡμῖν τὸ ψήφισμα, δημόσιον τὲν ὦ Μῶμε, καὶ ὅταν δοκεῖ, ἀναπινάτω τὸν χεῖρα. μᾶλλον δ' ἄτω γενέσθω πλείους γὰ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροβοήσοντες. ἀλλὰ τωῦ μὲ, ἄπιτε. ὁπόταν δ' κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἥκοντα ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ ita fiat. Complures enim novi, qui sua suffragia non *sunt adjecturi*. At in præsens abite. Cæterùm in concionem accersiti à Mercurio, venite, & afferte quisque indicia manifesta, certaque probatio-

quicunque in confessum [illegible] volunt. Veniant autem [illegible] dictis testibus juratis, certum [illegible] generis indiciis. Atque [illegible] dem hinc sigillatim transeant [illegible] bitri autem expensa causa, [illegible] Deos esse pronunciabunt, [illegible] sua sepulchra, majorumque [illegible] culos ablegabunt. Si verò [illegible] piam ex rejectis, femelque [illegible] trorum judicio secretis, com[illegible] hendatur in cœlum ascendere [illegible] ille præceps in Tartarum [illegible] Præterea quisque fatagat rem [illegible] suarum: nec medeatur Minerv[illegible] nec vaticinetur Æsculapius, [illegible] que tam multa solus faciat Apoll[illegible] sed uno quopiam *delecto munere*, aut vatem, aut citharœdum, aut medicum agat. Porrò Philosophi moneantur, ne rocibula nova fingant, neque de rebus ignotis nugentur. Quicunque autem templis jam, & sacrificiis digni habiti sunt, illorum simulachra subvertantur, quorum loco vel Iovis, *vel Iunonis*, vel Apollinis, *vel cujuspiam ex* aliis substituatur. *Illis* verò *civitas* sepulchrum aggeret, & aræ loco cippum erigat. Quòd siquis præconio non paruerit, & ad arbitros venire noluerit, ille *indicii* causa condemnetur. *Imp.* Iustissimum equidem, ô Mome, est hoc decretum: & qui ita sentit, manum protendat. Atqui potius

1 Ἐκείνοις δ' τάφον χῶσαι καὶ σόλιν ἔ Σόλλω ὑπισῆσαι αὐτὸ βωμόν] Pro Σόλιν, quæ vox est nihili, manifestum est debere legi φάλλω. Sed interpres, qui statuam vertit, nescio quomodo legerit: nam licet φάλλω ab ἵστημι derivari videatur, ipsa vero sit *statua*, tamen statua Latinis dicitur Græce ἄγαλμα, ἀνδριάς, βρέτας, non verò φάλλω, quæ hoc loco *cippus* debebat verti. *Palm.*

1 Ir-

εἰς τὰς ἀπαιδείξεις, πατρὸς ὄ-
ν, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ
ς Θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλαὶ, καὶ
τορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ παράσχη-
αὐτὸν μελήσῃ τοῖς ἐπιτυγχάνουσιν,
εἰ ἐάν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχῃ, καὶ
οἱ ἄνθρωποι Θεὸν αὐτὸν ἡγήσονται.

bationes, patris, matrisque nomen, & unde ac quomodo factus est Deus tribumque & tribules. Quæ quicunque non præbuerit, parum curæ erit arbitris, tametsi ille magnum in terris templum habeat, ipsumque homines Deum esse putent.

ΚΥΝΙΚΟΣ, ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

CYNICVS, ET LYCINVS.

ARGVMENTVM.

Dialogus hic lepidissimus asperam parvoque contentam Cynicorum vitam defendit, mollem atque enervatam delicatorum hominum luxuriam reprehendit. Necnon eadem opera temperantiam, frugalitatem, simplicitatem, denique arctam illam atque angustam vitam laudat. Argumenta quæ ad hoc sumuntur, ex serie plana sunt.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἵππον μὲν οὐκ ἔστιν, πώγωνα δὲ ἔχεις, καὶ κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, ἀλλὰ γυμνοδιέρχῃ[1], καὶ ἀνυποδητεῖς, τὰ ἀλήπτου, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ ἀεὶ τοῖς σαυλίοις τὸ ἴδιον δίκαιος εἶ ὡς οἱ πολλοὶ ἀφ' ἑτέρου μένος, ἀλλοτρίοις ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ ἀναζόμενος ἐπὶ ξηρᾶ δαπέδου, ὡς ἄσημα πάμπολλον τοῦ τὸ τραχύνειν φέρειν; ἀμφότοι δὲ τοῦτο λεπτὸν, ἀδὲ μελανὸν, ἀδὲ ἀηδές. ΚΥ. ἀδὲ γὰρ δέομαι. τοιούτου γ', ὁποῖον ἂν πορισθείη ῥᾷστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πρᾶγμα ὡς ἐλάχιστα παρίσχῃ. τοιούτου

LICYNVS.

Quid tu tandem? barbam quidem habes, & comam, tunicam non habes, nudus conspiceris, ac sine calceis, delecta nimirum vaga, inhumana, ferinaque vita: tum proprio corpore, contrà quàm faciunt cæteri, semper usus incommodè, nunc huc, nunc illuc circumis, & in arido solo cubans, adeò ut plurimum sordium, tritum istud pallium referat: alioqui nec ipsum tenue, nec molle, nec speciosum. *Cy.* Neque enim indigeo. Siquid est hujusmodi ut comparetur facillimè, dominoque minimum exhibeat negotii, id

1 Γυμνοδιερχῇ] An γυμνοδιερμῇ? à γυμνοδιερμῶμαι: id est, *cute nuda sum.* Menag.

2 Ἀπλο-

δὲ ἀρκεῖ μοι. σὺ ἢ θεὸς Θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ ἡ νομίζεις κακίαν πρόσεινας; Λυ. κομψὸς εἶ. Κυ. τῇδ' ἀπελείᾳ, λέγεις; Λυ. κομψὸς εἶ. Κυ. τί σοὶ δὲν ὁρῶν ἐμὲ τῶ πολλῶν ἀπλίστερον λιφιτιμῶντα, τὰς δ', πολυτελίστερον, ἐμὲ αἰτιᾶ, ἢ δὲ σέ; Λυ. ὅτι δὲ ἀπλίστερός μοι μᾶ Δία τῶ πολλῶν λιφιτᾷς δοκεῖς, ἀλλ' εὐτελίστερον. μᾶλλον ἢ πλέως, εὐτελῶς, ἢ λιπαρῶς. λιφορεῖς γὰρ ἀδὲν σὺ τῶ πλουσίων, οἱ τὴν ἡμέραν προφὼ μετρεῖσθαι. Κυ. βλὰξ δὲν εἶ δίδυμε, ἐπεὶ πρότερον ἐλήλυθεν σοὶ παῦμα ὁ λόγος, τί τὸ εὐτελὲς, κομψὸν τί τὸ ἀκριβὲς ἐστι; Λυ. εἶ σοι δοκεῖ. Κυ. ἆρ' δὲν ἀκριβὲς μὲν ἀκούσῃ, ὅσῳ δὲν ἐξικνῆται πρὸς τὴν οἰκείαν χρείαν, ἢ ἄλλό τι λέγεις; Λυ. ἴσως τοῦτο. Κυ. εὐτελὲς ἢ, ὅσῳ δὲν εὐτελέστερον ἢ τῆ χρείᾳ. κομψὸν μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον; Λυ. ναί. Κυ. ἀδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν εὐτελὲς ἐστιν. ἀδὲν γὰρ αὐτῶν ἐστ', ὃ τῇ τὴν χρείαν ἀναπληροῖ τὴν ἐμήν. Λυ. πῶς τοῦτο λέγεις; Κυ. ἐὰν σκοπῆς ἕως ἕ, τι χάριν ἔκρισεν, ὧν δέομεθα. οἶον, οἰκίᾳ, ἆρ' ἀχρεῖ σκέπης; Λυ. ναί. Κυ. τί δ', ἑῶσης; ἢ, χειμὼν; ἆρα ἀχρεῖ αὐτὴ ἡ σκέπης; Λυ. ναί. Κυ. τί δ σκέπης αὐτῆς ἕως Θεῶν, τὸν ἰδιῶτην ἐνέκα, ἀχ ὡς ἀμεινον ἔχειν τὸ σκεπόμενον; Λυ. δοκεῖ μοι. Κυ. πότερ' δὲν, τὼ πόδε κρείσσον ἔχειν δοκεῖ σοι; Λυ. σὸν οἶδα. Κυ. ἀλλ' ὅπως ἂν μαθοις τί ποδῶν ἔργον. Λυ. παρόντος. Κυ. κρεῖσσον δὲν προβεβλῆσθαι σοι δοκεῖσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶ πολλῶν; Λυ. τοῦτο μὲ, σὸν ἴσως. Κυ. ὁ τοίνυν ἀσθενὴς εἰ χείρων ἔχουσι, ἢ μὴ χείρων, τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀπο-

id inquam mihi sufficit. At me Deos dic mihi, putas-ne ea luxu vitium? *Lyc.* Admodum. *Cy.* Contrà in frugalitate virtutem? *Lyc.* Admodum. *Cy.* Quid igitur cùm me videas vivere frugaliùs quàm vulgò faciunt homines, eos verò sumptuosiùs, non illos arguis? *Lyc.* Quia non frugaliùs, per Iovem, vivis mihi, sed egentiùs vivere, imò vitam omnino egenam atque inopem. Nam tu nihil à mendico differs, qui cibum mendicant in diem. *Cy.* Vis ergo videamus (quandoquidem huc processit oratio) quidnam inopia sit, quidque copia? *Lyc.* Si tibi videtur. *Cy.* Nunquid ergo satis *id cuique* est, quicquid ipsius *explet necessitatem*? an aliud quippiam dicis? *Lyc.* Esto istud. *Cy.* Indigentia verò quicquid cuiusquam usui deest, nec eò quò sit necesse, pervenit? *Lyc.* Scilicet. *Cy.* Nihil igitur meis *in rebus* deest. Nihil enim *in his est, quod* necessitatem *non* expleat *meam*. *Lyc.* Quo pacto id ais? *Cy.* Scies si consideres in quem usum eorum quodque paratum est, quorum egemus, ut domus: annon tegumenti gratia? *Lyc.* Maximè. *Cy.* Quid veltis? cujus gratia? annon tegumenti & ipsa? *Lyc.* Sanè. *Cy.* At ipso per Deos tegumento, cujus rei gratia indiguerimus, nonne ut melius se habeat id quod tegitur? *Lyc.* Mihi quidem sic videtur. *Cy.* Vtrum igitur tibi pejus se habere videntur pedes? *Lyc.* Nescio. *Cy.* Atqui hoc pacto didiceris: quodnam pedum officium est? *Lyc.* Ingredi. *Cy.* An deteriùs ergo ingredi pedes tibi videntur mei, quàm aliorum? *Lyc.* Istud verò fortassè non. *Cy.* Non igitur sive deteriùs se habent, sive non, suum officium non præstant?

ζειν; Αν. Ἴσως. Κυ. τὰς μὲν πόδας, ὑδὲν φαίνομαι χεῖρον κεκμηκὼς τῶν πολλῶν ἔχειν. Αν. ἔοικας. Κυ. τί δ', τὰμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον; εἰ γὰρ εἴη κρεῖττον, καὶ ἀσθενέστερον. ἀρετὴ γάρ ἐστι μᾶλλον, ἰσχύς. ἆρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον; Αν. δ' φαίνεται. Κυ. τοίνυν ὥσθ' οἱ πόδες φαίνονταί μοι ἱματίας ἐνδεῖσθαι ἔχειν, ἀλλ' οὐ τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῖσθαι εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἔνδεια, πανταχοῦ κακόν, καὶ χεῖρον ἴσχει οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν, ὑδὲ τρέφεσθαί μοι φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τὰμὸν, ὅτι δὴ τῶν τυγόντων τρέφεται. Αν. δῆλον γάρ. Κυ. ὑδὲ εὖ ῥωννῦσθαι, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ τροφαὶ τὰ σώματα. Αν. ἔστι ταῦτα. Κυ. πῶς οὖν εἰπὲ μοι τούτων ἔχοντων, αἰτιᾷ με, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ φῂς ἄθλιον; Κυ. ὅτι νὴ Δία τὰ φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τὸ θεῖον, γῆν τε καὶ μίσυ καταπηγέως, καὶ οἱ ταύτης ἀπεδείξαντο πολλὰ, καλαθεῖ, ὡς ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἄφθονα, μὴ ὅπως τὰ χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἡδονήν, σὺ πάντων τούτων, ἢ τὸ γε πλείστων ἄμοιρον εἶ, καὶ ὑδενὸς μετέχεις αὐτῶν, ὑδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία. πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὥσπερ δὲ τὰ θηρία. στιβῇ δ', ὥσπερ ἂν ὑφείσῃς, ὥσπερ οἱ κύνες. ὑνὴν δ' ὑδὲν κρείττω τῶν κυνῶν ἔχεις, χόρτος γὰρ παρακεῖσαι, καθάπερ ἐκείνοις. ἔπι δ' ἱμάτιον φορεῖς, ὑδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλήρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀγαπᾷς ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ Θεὸς σὲ ὀρθῶς ἐποίησε. τοῦτο μὲν, ὥσθ' ἕλα ποιήσας ἐμμελλα. τοῦτο δὲ ἀμπέλους ἡδυοίνους. τοῦτο δ', τῶν

stant? *Lyc.* Fortasse. *Cy.* Pedibus ergo nihilo pejus quàm alii affectus videor? *Lyc.* Non videris. *Cy.* Quid verò corpus meum? num deterius quàm reliquorum? Nempe si deteriùs se haberet, esset imbecillius: corporis quippe virtus robur est. An meum ergo debilius? *Lyc.* Non videtur. *Cy.* Neque pedes ergo tegumento videntur egere, neque reliquum corpus: quippe si egerent, malè haberent. Egestas etenim omnino mala, ac pejus habere se facit, ea quibuscunque adfuerit. At ne ali quidem deteriùs videtur corpus meum quod quibuslibet cibis alitur. *Lyc.* Id manifestum est. *Cy.* Neque bene valeret, si malè aleretur, mala siquidem alimenta corpus labefactant. *Lyc.* Hæc ita se habent. *Cy.* Quo pacto igitur, dic mihi, his ita se habentibus, me arguis, vitamque improbas meam, ac miseram prædicas? *Lyc.* Ideo per Iovem, quòd cùm natura (quam tu colis) ac superi terram in communi statuerint, ex ea multa nimirum ac bona ediderint, ut omnia nobis abundè suppeterent, non in necessitatem modò, verùm in voluptatem quoque: tu tamen horum omnium, aut maximæ saltem partis expers es, nec eorum quoquam frueris, nihilo certè magis quàm feræ. Nempe aquam bibis, quam etiam bibunt feræ: comedis verò quicquid offenderis, quemadmodum canes, tum cubile nihilo melius canibus habes, siquidem tibi ut & illis gramen sufficit, pallium præterea circunfers nihilo mendico decentius. Quanquam si tu his contentus rectè sapis, tum Deus profectò neutiquam rectè fecit, primum quòd oves fecit lanatas, deinde vites dulcis vini feraces, ac reli-

ἄλλων ἁπάντων θαυμασίως ποικίλων, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχει μὲ ἡμᾶς σπάνια παντάπασι, ἔχειν δὲ πολὺν ἡδύ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δὲ οἰκίαν μεγάλην, ἔχειν δὲ οἰκίας καλάς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμασίως κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὖ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν Θεῶν ἐστι. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄβιον μὲ, εἰ δὲ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρηται, καθάπερ, οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις. πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀπεστέρηται πάντων τῶν καλῶν. μανία τις ἦδη τοῦτό γε σαφής. Κυ. ἀλλ' ἴσως ἐρᾷς λέγεις. σὺ δὲ μοι εἰπὲ, εἴ τις ἀνὴρ πλησίον σοῦ θύμως, καὶ φιλοφρόνως, ἔτι τε φιλοφρόνως ἐστιῶντο, καὶ ξυλέγοντο πολλοὺς ἅμα, καὶ παντοδαπούς, τοὺς μὲ, ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ, ἐρρωμένους, κάπειτα παντοδαπὰ πολλὰ, καὶ παντοδαπὰ, πάνυ ἁρπάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, καὶ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενοῦσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ τοῦτο, μίαν μὲ χοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε σαφῆναι δύνασθαι, ὑπὸ τε πολλῶν ἐπιτελεσθῆναι μέλλων, οὕτω ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἆρά γε φρόνιμος; Λυ. σὺν ἔμοιγε. Κυ. τί δῆτα, σώφρων; Λυ. οὐδὲ τοῦτο. Κυ. τί δῆτα, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τραπέζης, τε μὲ πολλῶν, καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἓν δὲ τε ἔσχατα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίοι κοσμίως, καὶ τούτου μόνου χρῷτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, τοῦτον οὐχ ἡγῇ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἀνδρα εἶναι; Λυ ἔγωγε. Κυ. πότερον οὖν, συ-

reliquum apparatum varium mirabilem, & oleum, & mel, & reliqua omnia, ut nos ea quidem omnigena haberemus haberemus potum dulcem, haberemus pecunias, haberemus mollem lectum, haberemus domos, & reliqua omnia mirum in modum compara Nam & ipsa artium effecta, Deorum sunt dona. At vivere omnibus hisce bonis privatum, miserum est, etiamsi ab alio privetur quemadmodum hi qui servant in vinculis. Longè verò miserum siquis ipse sese omnibus bonis privet. Et hoc manifesta jam est insania. *Cy.* Et rectè quidem fortasse dicis. Verùm istud dic mihi. Siquis divite alacriter, humanè, ac benignè convivium præbeat, tum hospites excipiens, & multos simul, & omnigenos, alios quidem imbecillos, alios autem robustos: deinde apponens multa, & omnigena, omnia rapiat, omniaque edat, non propiora tantùm, *sed etiam remotiora*, videlicet *invalidis præparata*, ipse tamen valens, quum unum duntaxat ventrem habeat, paucisque ut nutriatur, opus habeat, diutiùs tamen quàm alii multi immoretur, hic vir cujusmodi tibi videtur esse? num cordatus? *Lyc.* Non mihi quidem. *Cy.* Quid verò, num temperans? *Lyc.* Ne id quidem. *Cy.* Quid verò siquis ejusdem mentis particeps, multa illa ac varia negligat, uno quopiam ex *his* quæ proximè appohuntur, electo, cùm satis in suam habeat necessitatem, id decenter edat, eoque solo utatur, cætera illa ne respiciat quidem, annon hunc illo temperantiorem, & meliorem virum putabis? *Lyc.* Ita certè. *Cy.* Vtrum ergo intelligis, an me oppor-

ς, ὦ ἑμὲ δεῖ λίγειν; Λυ. τὸ
ῖον; Κυ. ὅτι ὁ μὲ Θεὸς, τῷ ξε-
ονδε κᾳλῶς οἰκίῳ ἔοικε, δεξα-
μενὲς πολλὰ, κ᾽ ποικίλα, κ᾽ πα-
ρᾳθεμενε, ὅπως ἕκᾳστοι ἀρμόζοντα.
τὲ μὲ, ὑγιαίνοντ. τὰ ᾖ, νοσοῦσι. κ᾽
τὲ μὲ, ἰσχυρᾶς. τὰ ᾖ, ἀσθενῆσιν.
ἰχ ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες,
ἀλλ᾽ ἵνα τοῖς κᾳθ᾽ ἑαυτὸν ἕκᾳστος,
κ᾽ τῷ κᾳθ᾽ ἑαυτὸν, ὅτιπερ ἂν πύ-
χοι μάλιστα δεόμενον. ὑμεῖς ᾖ, τῷ
δὲ ἀπλησίᾳ τι, κ᾽ ἀπερισίᾳ ἁρ-
πάζοντε πάντᾳ, τούτῳ μάλιστ᾽ ἐοι-
κατε, πᾶσι χρῆσθ᾽ ἀξιοῦντες, κ᾽
τοῖς ἀπαντᾶχοῦ, μὴ τοῖς παρ᾽ ὑμῖν
μόνοις, ἀ γὰρ, ἀ δικαίως τῶν
κᾳθ᾽ αὑτοὺς αὐτάρκη νομίζοντες,
ἀλλ᾽ ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπορεύ-
μενοι τὰς ἡδονὰς, κ᾽ τὰ ξενικὰ τῆ
ἐπιχωρίων ἀεὶ προτιμῶντες, κ᾽ τὰ
πολυτελῆ τῆ εὐτελῶν, κ᾽ τὰ δυ-
σπόρεστα τῆ εὐπορίστων. κᾳθόλου ᾖ,
περᾶσμένοι, κ᾽ κᾳκὰ ἔχειν μᾶλλον
ἐθέλοντες, ἢ δίχα περᾶσμάτων ζῆν.
τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, κ᾽ τίμια, κ᾽
δυσαιμοτικὰ διᾳσκευάσμᾳτα, ἐφ᾽
οἷς ἀχάλκευτε, ἀφ᾽ πολλῆς ὑμῖν
ταῦτα κᾳκοδαιμονίας, κ᾽ πελαυνο-
μένης διᾳκύκλῳ. σκόπει γὰρ εἰ βύ-
λει, τὰ πολύσκυλᾶ χρυσὰ, κ᾽ τὰ
ἄργυρᾶ. σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πο-
λυτελεῖς. σκόπει τὰς ἐσθῆτᾶς τὰς ἐ-
σταδασμένας. σκόπει τὰ τούτοις ἀ-
κόλουθᾳ πάντᾳ, πόσων πεῖρᾶ μόχθων
ἐστὶν ἄνια, πόσων πόνων, πόσων
κινδύνων, μᾶλλον ᾖ, αἱμᾶτῶν, κ᾽
θανάτων, κ᾽ ἀφ᾽ φθονερῶς ἀνθρώπων
πόσης. ἃ μόνοι ὁπ᾽ τελέστης ἀπόλ-
λυνται ἀφ᾽ τούτων πολλοὶ, κ᾽ ζη-
τοῦντες, κ᾽ δημιεργοῦντες, ἀλλ᾽ ὅτι μὲ πάν-
χυσι, ἀλλ᾽ ὅτι μὲ πολυμᾳχεῖ ἐστι,
μὲ ἐπιβουλεύοντᾳ ἀλλήλοις ἀφ᾽ τού-
τω, φίλοις φίλοι, κ᾽ πατρᾶσι παῖδες, κ᾽ γυναῖκες ἀνδράσιν.

oportet dicere? *Lyc.* Quidnam? *Cy.* Quod Deus illi præclarè hospites excipienti similis est, ut qui apposuerit multa ac varia, omnigenaque, ut essent quæ cuique convenirent, alia valentibus, alia ægrotantibus, alia robustis, alia invalidis, non ut omnibus utamur omnes, sed ut his utantur singuli, quæ suæ cujusque naturæ conveniunt, & ex his ipsis, quacunque re maximè quemque indigere contigerit. At vos illum qui per insatiabilitatem, atque incontinentiam omnia corripit, refertis, ut qui rebus uti velitis omnibus, & undecunque partis non solis contenti quæ sunt apud vos, non terram, non mare proprium sufficere existimantes, sed importantes ab ipsis terræ finibus voluptates, patriisque rebus peregrina præferentes, sumptuosaque frugalibus, & paratu difficilia, parabilibus. In summa, molestias, malaque potiùs eligentes, quàm molestiis carentem vitam. At isti quidem plurimi ac pretiosi, beatique apparatus, quibus exultatis, per magnam ad vos miseriam, ærumnamque perveniunt. Aurum ipsum tam optatum, argentumque, si libet, considera: considera domus sumptuosas, considera vestes operosas, considera reliqua omnia, quanto negotio emuntur, quot laboribus, periculis, imò sanguine, ac cæde, quantoque hominum interitu: non solùm, quia dum navigant, propter ista pereunt complures, ac dum quærunt, parantque, gravia perferunt. Sed ob id quoque, quòd digladiationes multas pariunt, quodque ob ea insidiantur invicem, amicis amici, parentibus liberi, conjuges maritis.

ὕπνος οἷμαι ἐστὶν ἐλεφάντινος, ἀλλ' ἡ χρυσὸν ἐκδύσασα τὸν ἄνδρα. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ κάλλους ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ ποικίλα ἐκεῖνα καὶ πολλὰ μᾶλλον ἡδονὴν παρασκευάζοντα; τὰ δὲ χρυσοφόρα οἰκήματα, καὶ τὰ μᾶλλον ἀπειρημένα. τὰ δὲ ἀποκόπτουσι τὰ ἀρχαῖα, οὐκ ἀφελόντες τὸ πάθος, καὶ τὰ χρυσᾶ, καὶ τὰ ἐλεφαντίνους καὶ κλινᾶς, τὸ ὕπνον ἡδίω παρέχοντα. ἀλλ' ὄψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, ἐν τῷ πολυτελῶν στρωμάτων, τὰς δυσθυμίας, ὕπνον λαχεῖν οὐ δυναμένας. ἔτι δὲ καὶ παιδοτριβικὰ τὰ βράσματα παρασκευάζει, τρέφοντα μᾶλλον, λυμαινόμενα δὲ τὰ σώματα, ἐν τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦντα. τί δὲ λέγειν ὅσα τῆς ἀφροδισίου ἕνεκα παρασκευάσματα ποιοῦσί τινες, ἐν πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾴδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰ μή τις ἰδίᾳ τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην ἡ μανία, ἣ λεληθοῦσα φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις δρᾶν. ἀλλ' ἤδη ἐστὶ τὰ ὄντα τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκείνων χρώμενοι, ὥσπερ ὁ μὴ πίνειν, ὥσπερ εἴ τις αὐτὸ ἁμάξης ἐβούλετο τῇ κλίνῃ χρήσασθαι, καθάπερ ἁμάξῃ. Λυ. καὶ τίς οὗτος; Κυ. ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅπτοδρυόμοις χρῆσθε, κελεύοντες αὐτοὺς ὥσπερ ἁμάξας τὰς κλίνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν. αὐτοὶ δ' ἄνω καθήκεσθε τρυφῶντες, ἐπὶ ζεύγει, ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώπους, ταύτῃ, ἀλλὰ μὴ ταύτῃ τρέπεσθαι κελεύοντες. καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρίζεσθε. οἱ δὲ τοῖς κρέασι, ἐν μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ ἐν βαφαῖς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, ἀρ' οὐκ ἐν αὐτοῖς ἤδη φύσει χρῶντες τοῖς ὑπὸ θεῶν κεκοσμήσθαι; Λυ. νὴ Δία.

ritis. Sic opinor etiam Eriphylen auri gratia prodidisse maritum. Atque hæc quidem omnia sic. quum tamen vestes illæ variæ nihilo magis calefacere queant, aurata illa ædificia magis tegere, nec pocula illa argentea potui conducant: nec aurei eburneique illi lecticuli somnum suaviorem præbeant. Imò videbis frequenter in eburneo lecto, sumptuosisque stragulis, beatis illis somnum contingere non posse. Præterea omnigenæ illæ circa edulia curæ, nihilo magis alunt, quin tabefaciunt potius corpora, iisdemque morbos ingenerant. Quid autem dicere attinet libidinis gratia quantas moleſtias homines & faciunt & patiuntur? Quanquam facile est isti cupiditati mederi, nisi quis indulgere vult deliciis. At ne hæc quidem insania corruptelaque videtur sufficere mortalibus, sed jam rerum etiam usum pervertunt, singulis rebus ad id utentes, ad quòd minimè paratæ sunt: ut siquis lecto currus loco velit uti, tanquam curru. *Lyc.* Quisnam is est? *Cy.* Vos inquam qui hominibus tanquam jumentis utimini. Nam eos jubetis, ut lecticas tanquam currus cervicibus ferant. Ipsi verò in sublimi residetis delicati, atque illinc homines tanquam asinos aurigamini, imperantes ut hac non illac eant: & ii qui hæc facitis maximè, iidem maximè beati videmini. Tum hi qui piscium carnibus non tantùm ad alimentum utuntur, sed etiam quasdã ex his tincturas moliuntur, eos dico qui purpuram tingunt, nonne & hi præter naturam his utuntur, quæ à Deo præparata sunt. *Lyc.* Non per Iovem, siquidem tingere etiam potest,

ωὸς ἅπαντα γὰρ βάπτειν, ὧν ἐδέησε πορφύρας κρέας. Κυ. ἀλλ' εἰ μὴ ταῦτ' ἔστι γίγνεσθαι. ἐπεὶ ἐκ τοῦ κεφαλῆς δυνατὸν ἂν τις βιαζόμενος, ὥσπερ χύτραν χρήσασθαι. ἀλλὰ μὴν εἰ μὴ ταῦτα γίγνεται. ἀλλὰ πῶς ἅπασαν τὴν τούτων πονηρίαν διελθεῖν δυνατὸν ἂν; τοσαύτη τίς ἐστι. σὺ δέ μοι δίοπ μὴ βούλομαι ταύτης μετέχειν εἰπέλεις; ζῶ γὰρ κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκοῦν ἐκεῖνος, ἀναμὶξ δὲ τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς ἀπλουστάτοις χρώμενος. τὸ δὲ ποικίλων, καὶ παντοδαπῶν, οὐκ ἐφίεμαι. κάπειτα ἡδέως βίον, βραχέων δεόμενος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δεικνῦσί σοι ζῶν, κινδυνεύουσι οἱ θεοὶ καὶ τὰ ἡδέα εἶναι χείρονες, καθ' ἃ γε τὸν λόγον. ἀδύνατος γὰρ εἶσθ). ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέστερον τό, τε ὀλίγων, καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι ἑκάτερόν ἐστιν, σύνισον ὅτι δεῖσθαι πλειόνων. οἱ μὲν παῖδες, τῶν πλειόνων. αἱ δὲ γυναῖκες, τῶν ἀνδρῶν. οἱδὲ νοσοῦντες, τῶν ὑγιαινόντων. καθόλου δὲ πάντα τὸ χεῖρον δεῖται τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖσθαι. ἀφ' οὗτος, θεοὶ μέ, ὑδενός. οἱσθ' ἥκιστα θεῶν, ἐλαχίστων δεῖσθαι. ἢ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα τῶν πάντων ἀνθρώπων ἄριστον, ἥκιστα δὲ ἄνδρα, καὶ θεοὺς ὀρθῶς νομισθέντα, ἀφ' κακοδαιμονίαν ἀφικνεῖσθαι γιγνόν, ἄθλους μόνους ἔχοντα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' ὁ κακοδαίμων οὗτος ἐκεῖνος, ὃς καὶ τὸν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακά. ὁρᾷς αὖ πίνης. ὃς γῆς, καὶ θαλάττης ἦρχεν. ἐφ' ὅ, τι δὲ ὁρμήσειεν, ἅπαντα ἔχων ἀπλήτως πάντων ἐκράτει, καὶ ὑδενὶ τῶν τότε ἐκείνου ἐχρῆτο ὁμοίως, ὑδὲ κρείττονι ἑαυτοῦ, μέχρις ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ

potest, non comedi tantùm purpuræ caro. *Cy.* At non in id tamen est nata, nam & cratere quispiam, si præter naturam detorqueat, ollæ loco posset uti, nec in id tamen paratus erat. Sed quo pacto posset quispiam omnem illorum infœlicitatem percurrere, quæ tanta est? Tu verò me accusas, quòd particeps ejus esse nolo. Vivo autem sicuti modestus ille, his vescor quæ mihi apponuntur, ac frugalissimis utor: variis autem omnigenisque illis non inhio. Ac deinde cùm paucis egeam, nec multis utar, ferinam tibi videor vitam vivere: Dii autem in periculum veniunt, ne & ipsi feris sint deteriores, qua ratione loqueris, quippe qui nulla re indigent. Verùm ut exactiùs intelligas cujusmodi sit horum utrumque, cùm paucis, tum multis egere: considera quòd pluribus egent, primum pueri quàm adulti, deinde mulieres quàm viri, ægroti quàm valentes: in summa, inferiora quælibet præstantioribus plurium indigent. Proinde Dii omnino nullius indigent rei, qui verò ad Deos accedunt proximè, quàm minimis egent. An Herculem putas omnium hominum præstantissimum, quippe divinum virum, Deumque rectè creditum, miserum tunc fuisse, cùm circumiret nudus, pelle duntaxat indutus, harum rerum nostrarum nihil desiderans? At ille miser profectò non erat, quippe qui miseriam ab aliis propulsabat: neque rursus pauper, qui terra, marique dominabatur. Nempe quocunque intendisset impetum, omnes quaquaversum superabat, nec in quenquam sui temporis incidit sibi vel æqualem, vel præstantiorem, quoad ex humanis excessit.

δεῖς στρωμάτων, ἢ ὑποδημάτων λείπεσθαι ἔχειν, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀβρύνεσθαι τοιοῦτον; οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἐλεγχθῆς, ἢ καρτερικὸς ἦν, καὶ κεφαλῆ ἤθελε, ἢ τρυφᾶν οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ τούτου μαθητὴς, ὁ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, ἦν δὲ Ποσειδῶνος ὡς φασιν, ἄρτι δὲ καὶ αὐτὸν; ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, ἢ γυμνὸς βαδίζειν. καὶ πώγωνα, ἢ κόμην εἶχεν, ἣν ἔσεισεν αὐτός. καὶ οὐκ ἐκείνου μόνον, ἀλλὰ ἢ πάντες τοῖς παλαιοῖς ἦσαν. ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν. καὶ οὐκ ἂν ἐκέκτητο ἡ γυνὴ εἷς αὐτῶν ἁβδὴν μᾶλλον, ἢ τὸν λέοντα τὸν ξυρόμενον. ὑγρότης γὰρ, ἢ λειότης σαρκὸς, γυναιξὶ πρέπει ἡγοῦντο. αὐτοὶ δ' ἦσαν ὥσπερ ἦσαν, ἢ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον. καὶ τὸ πώγωνα, κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ ἢ ἵππων χαίτην, ἢ λεόντων ῥῶμα. οἷς ὁ Θεὸς ἀλλαῖς, ἢ κόσμα χαίρειν ἐποίησε πολλά. ὑπῆν δὲ ἢ τοῖς ἀνδράσι τὸ πώγωνα ἐποίησεν. ἐκείνους δὴ ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιοὺς, ἢ ἐκείνοις μιμεῖσθαι βούλομαι. τοὺς δὲ νῦν, οὐ ζηλῶ δ' ἐκείνης τῆς εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, ἢ ἐν τραπέζαις, καὶ ἐσθῆσι, ἢ λεαίνοντες, ἢ ψιλοῦντες πᾶν ὅ τι μηδὲν μέρος, ἢ μὴ δεῖ τὸ λανθάνειν αὐτοῖς, ἢ πέφυκεν ἔχειν ἐῶντες. εὐχοίμην δ' ἂν μοι τοὺς μὲν πόδας, ἀπολῶν ἵππειον αὐτοῖς ἁμφέρειν, ὥσπερ φασὶ Χείρωνος. αὐτοὺς δὲ μὴ θεῖσθαι τριχῶν, ὥσπερ οἱ λέοντες, ὅτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον, ἢ οἱ κύνες. εἰη δέ μοι, γνὼ μὲ ἅπασιν οὐδὲν αὐτοῖς διάφορα ἔχειν, οἷον δὴ τὸ κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥᾳ-

An tu illi stragula putas, calcesque defuisse, tantumque vas ob id mundum obambulasse? Credendum profectò non est. Continens erat ac fortis, & maximè vivere volebat, non inducere deliciis. Quid Thesei discipulus? annon rex erat Atheniensium omnium, ac filius etiam, ut ferunt, Neptuni, & certè tempestate fortissimus? Attamen ille voluit sine calceis esse, nudusque ingredi, barbamque & comam habere placuit ei: nec solum placuit, sed & veteribus omnibus: nempe meliores erant quam vos: atque adeò ne sustinuisset quidem eorum quispiam aliquid hujusmodi, nihilo profectò magis, quàm leo quispiam sese tonderi. Siquidem carnis mollitiem ac lævorem decere mulieres existimabant: ipsi verò sicuti erant, ita viri quoque videri volebant: ac barbam quidem cultum viri ducebant, ut & equorum jubam, & leonum barbam, quibus Deus quædam ad splendorem & ornatum apposuit: sic & viris barbam appoluit. Illos igitur ego æmulor, veteres inquam illos imitari volo: hujus verò sæculi homines non æmulor mirabilis hujus fœlicitatis nomine, quam in epulis & vestibus habent, dum poliunt ac lævigant singulas corporis partes: ac ne secretiorum quidem ullam, ita ut instituit natura, se habere sinentes. Opto autem, ut pedes mei ab equinis ungulis nihil differant, quales Chironis fuisse ferunt. Tum ut ipse non egeam stragulis, ut leones, nec cibo egeam magis exquisito, quam canes. Contingat præterea mihi, ut terra quævis cubile mihi sufficiat: domum verò existimem, mundum: tum alimenta deligam paratu facilli-

mi.

σθαι. χρυσὸν δ', ἢ ἄργυρον, μὴ δεηθείην, μήτ' ἂν ἐγώ, μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδείς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῶν τούτων ἐπιθυμίας φύεται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ φόνοι. κακὶ πάντα, πλὴν ἔχειν ἐπιθυμίαν δὲ πλείονος. ἀλλ' ἡμῶν αὕτη, ἀπείη, καὶ πλειονεξίας μήποτε ὁρισθείην. μειονεκτῶν δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. τοιαῦτά σοι τὰ ἐμὰ πράγματα. πολὺ δήπου διαφέρειν τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ θυμοῦσθαι οὐδὲν, εἰ τῇ χρήσει διαφέρομεν αὐτῶν, ὁπότε καὶ τῇ φύσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω δέ σου πῶς ποτε κιθαρῳδὸν μέν τινα νομίζεις εἶναι, καὶ χρῆσθαι, καὶ αὐλητὴν τὸν δίαν χρῆσθαι, καὶ εἶναι τραγῳδὸν, ἀσθενῆ δ' ἀγαθὸν χρῆσθαι, καὶ εἶναι, μὴ ὅτι καὶ νομίζεις ἀλλὰ τὸν αὐτὸν αὐτὸν οἷόν δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς. καὶ ταῦτα, τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων, εἰ μὲ δεῖ ἐνὸς ἰδίου χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέπει ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦτ', ὅπερ ἀναιδέστερον μᾶλλον τοῖς ἀκολάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀποδύεσθαι ἂν δεῖ μάλιστα ἔχειν. ἐμοῦν τοῦτο ἐμὸν χρῆμα, τοιοῦτόν ἐστι, αὐχμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυποδητεῖν. τὸ δ' ὑμέτερον, ὅμοιον τῷ τῶν κιναίδων. καὶ διαλείπειν οὐδὲ εἷς ἂν ἔχοι, ἢ τῇ χροιᾷ τῶν ἱματίων, ἢ τῇ μαλακότητι, ἢ τῷ σληθῆ τῶν χιτωνίσκων, ἢ τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, ἢ κομᾶν ἐπιζητεῖ ἤδη τις, οὐδὲ πλησιάζειν ἐκείνοις, οἱ σώφρονέστατοι ἂν τοι μάλιστα. καίτοι, τί ἂν δράσειεν τὶς ἀνὴρ τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀσμὴν ἔχων; τοιγαροῦν, τοὺς μὲν πόνους, οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον ἀνέχεσθαι. τὰς δ' ἡδονὰς, οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον ἀπέχεσθαι. χρυσὸν δ', ἢ ἄργυρον, μὴ δεηθείην, μήτ' ἂν ἐγώ, μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδείς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῶν τούτων ἐπιθυμίας φύεται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ φόνοι. κακὰ πάντα, πλὴν ἔχειν ἐπιθυμίαν δὲ πλείονος. ἀλλ' ἡμῶν αὕτη, ἀπείη, καὶ πλειονεξίας μήποτε ὁρισθείην. μειονεκτῶν δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. τοιαῦτά σοι τὰ ἐμὰ πράγματα. πολὺ δήπου διαφέρειν τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ θυμοῦσθαι οὐδὲν, εἰ τῇ χρήσει διαφέρομεν αὐτῶν, ὁπότε καὶ τῇ φύσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω δέ σου πῶς ποτε κιθαρῳδὸν μέν τινα νομίζεις εἶναι, καὶ χρῆσθαι, καὶ αὐλητὴν τὸν δίαν χρῆσθαι, καὶ εἶναι τραγῳδὸν, ἀσθενῆ δ' ἀγαθὸν χρῆσθαι, καὶ εἶναι, μὴ ὅτι καὶ νομίζεις ἀλλὰ τὸν αὐτὸν αὐτὸν οἷόν δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς. καὶ ταῦτα, τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων, εἰ μὲ δεῖ ἐνὸς ἰδίου χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέπει ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦτ', ὅπερ ἀναιδέστερον μᾶλλον τοῖς ἀκολάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀποδύεσθαι ἂν δεῖ μάλιστα ἔχειν. ἐμοῦν τοῦτο ἐμὸν χρῆμα, τοιοῦτόν ἐστι, αὐχμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυποδητεῖν. τὸ δ' ὑμέτερον, ὅμοιον τῷ τῶν κιναίδων. καὶ διαλείπειν οὐδὲ εἷς ἂν ἔχοι, ἢ τῇ χροιᾷ τῶν ἱματίων, ἢ τῇ μαλακότητι, ἢ τῷ σληθῆ τῶν χιτωνίσκων, ἢ τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, ἢ κομᾶν ἐπιζητεῖ ἤδη τις, οὐδὲ πλησιάζειν ἐκείνοις, οἱ σώφρονέστατοι ἂν τοι μάλιστα. καίτοι, τί ἂν δράσειεν τὶς ἀνὴρ τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀσμὴν ἔχων; τοιγαροῦν, τοὺς μὲν πόνους, οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον ἀνέχεσθαι. τὰς δ' ἡδονὰς, οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον ἀπέχεσθαι.

ma. Aurum verò, argentumque ne desiderem unquam, neque ego, neque amicorum quisquam. Omnia namque mala inter homines ex horum cupiditate nascuntur, seditiones, bella, insidiæ, cædes. Hæc omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At hæc à nobis abscedat procul, ne unquam plus satis appetam: minùs verò cùm habeam, ferre æquo animo valeam. Equidem talis ego sum: multumque à vulgi sententiis dissentio. Neque quicquam ergo mirandum est, si ab his differimus habitu, à quibus tantum differimus instituto. Sed te miror qui tandem cùm suam quandam citharœdo vestem tribuas, cultumque, atque adeò tibicini suum, & tragœdo suum: bono viro cultum, vestemque propriam nullam existimas, sed eandem ei cum vulgo habendam censes, idque cùm vulgus malum sit. Quòd si bonorum cultus proprius debet esse ullus, quisnam deceat magis quàm hic meus, qui luxuriosis sit maximè pudendus, quemque illi maximè aversentur? Cultus ergo meus hujusmodi est, squalere, hirsutum esse, tritum pallium habere, calceis carere. Vester verò, cultum cinædorum refert, à quibus nemo vos dignoscere possit, neque colore vestium, neque mollitie, neque tunicarum numero, neque lacernis, neque calceis, neque capillorum cura, neque odore. Nam & redoletis ut illi, vos qui estis locupletissimi potissimùm. Et quidem quid facias, quum vir eundem cùm cinædis odorem oleat? Etenim in ferendis laboribus nihil illis præstatis: voluptatibus verò nihilominus quàm illi

που ἴδιον. καὶ περίφεσθε τοῖς αὐτοῖς, ἢ καιμᾶσθε ὁμοίως, ἢ βαδίζετε. μᾶλλον ἢ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε. φέρεσθε ἢ, ὥσπερ τὰ φορτία. οἰμῶ, ὑπ' ἀνθρώπων. οἰδὲ, ὑπὸ κτηνῶν. ἐμὲ ἢ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποι ἂν θέλωμι. κἀγὼ μὲ ἱκανὸς ἢ μῦς μόνος ἀνέχειν, ἢ θέλω φέρειν, καὶ τοῖς θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διὸ ἄβολός εἰμι. ὑμεῖς ἢ, ἀφ' ὅτου δύνασθε, οὐδενὶ τῶν παρόντων ἀρέσκεσθε, ἢ πάντα μέμφεσθε. καὶ τὰ μὲ παρόντα, φέρειν οὐκ ἐθέλετε. τῶν ἢ λάθητον, ἐφίεσθε. χειμῶνος μὲν ὀχόμενοι θέρος, θέρους ἢ χειμῶνα. ἢ κυβερνᾶσθε μὲν ῥᾴστα, μᾶλλον ἢ κυβερνᾶσθε, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσκόλως, ἢ μεμψίμοιροι ὄντες. αὐτὰ ἢ ἐκεῖνοις μὲν, ἡ νόσος. ὑμῖν ἢ, ὁ τρόπος. καίπερ ἢ ἡμᾶς μεθ' ἡδονῆς, ἢ ἐπακολουθοῦντα ἀλλήλοις ἐπιθυμοῦντας, καὶ πᾶς βιαζόμενοις πολλάκις ἐφ' ὧν πράττουσιν, αὐτοὶ ἄκοντες ὑφ' ὁτου ἐφ' ἑαυτῶν, ἢ μᾶλλον αὐτῶν κρίσει ἢ λογισμῷ πεισθέντες ἀλλ' ἔθει, ἢ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς ἀφέρεται τῶν χειμάρρων φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ ὅπῃ ἂν ἴοι τὸ ῥεῦμα, ἐκεῖ φέρονται. καὶ ὑμεῖς, ὅπῃ ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. παχεῖα ἢ ἀθρόησις τις, ὡς φασι παλαιοὶ ἐφ' ἵππου ἀναβαίνειν, μεμισόμβροι. ἁρπάσας γὰρ αὐτὸν, ἔφερεν ἄφρων ὁ ἵππος. ὅθεν οὐκ ἔπι καταβῆναι, ἢ ἵππου ἡνιοχῆσαι, ἰδιώτην. καί τις ἀπαντήσας, ἠρώτησεν αὐτὸν, ποῖος ἄπιστον. ὁδὲ, εἶπεν, ὅπου ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἄν τις ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε, τάληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐροῦτε, ἁπλῶς μὲν, ὅπου ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ. καὶ

superamini: eadem comeditis, eodem modo dormitis, atque ceditis: imò incedere non vultis, sed gestari tanquam sarcinas ab hominibus, alii verò à jumentis. At me pedes ipsi gestant, quocunque sit opus: atque ego solus tolerare sufficio, & calamitati, quæque Dii obtulerint, non molestè ferre, ideo quia mitis sum. Vos verò propter hanc felicitatem, fortuna nulla contenti estis, sed de quavis conquerimini: ac præsentia ferre non potestis, absentia desideratis, hyeme quidem optantes æstatem, æstate rursus hyemem, in calore frigus, in frigore calorem, prout ægroti morosi semper & queruli: quod in illis facit morbus, id in vobis faciunt mores. Atque hæc ita cùm sint, jam nos in vitam vestram traducere æquum censetis, nostramque corrumpere, quum sæpe malè consulta sint, quæ facitis, ipsique vestris in negotiis minimè circumspecti sitis: nihilque eorum judicio, ac ratione, sed consuetudine cupiditatis faciatis. Quamobrem nihil differtis vos, ab his qui torrente feruntur: illi quippe quocunque fluxus intenderit, eò rapiuntur, & vos itidem quocunque libidines. Ac similiter quidem vobiscum agitur, ut cum quodam qui equum insanum conscenderat. Equus virum correptum abstulit. Hic verò non amplius descendere, equo currente, poterat. Tum quidam obvius, rogavit quonam tenderet: Hic respondit, quocunque huic videtur, equum demonstrans. Quòd siquis vos roget quò feramini, si verum vultis dicere, dicetis in universum quidem, quocunque videatur affectibus: sigillatim verò, interdum

ὦ ζ, ὅπως ἂν τῇ ἡδονῇ. ποτὲ ζ, ὅπως τῇ δόξῃ. ποτὲ ζ αὖ, τῇ λοιδορίᾳ. ποτὲ ζ, ὁ θυμὸς, τὰ ζ, ὁ φόβος, ποτὲ ζ, ἄλλό τοιοῦτον ὑμᾶς ἀφέρειν φαίνῃ. ἦ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν μυεῖς γε ἵππων βιβώντες, ἄλλο πολλαχοῦ, ἐ μεμνημένων πίπτων, φέρεσθε, τοιγαροῦν ἀφέρεσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, ἢ κρημνός. ἴσθ' ὅτι ἀναμεῖναι πρὶν πεσεῖν, ὑπὲ πεσεῖσθαι μέλλετε. οὐδὲ τρίβων οὗτος, ὃ περιβάλλεσθε, ἢ τὴ κόμῃ, καὶ τὸ ἀπῆμα τὸ μὲν, παλαιότατόν ἐσθ' ὁμῶς, ὥστε παρέχειν μοι ζῶν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττοντα ὅ, τι βούλομαι, ἐ σπουδὴν οἷς βούλομαι. τοὺς δ' ἀμαθεῖς, ἀνθρώπους ἐ ἀπαιδεύτους, ἀναδεῖς ἂν ἐθέλοι μοι συνοικεῖν λῷστ' τὸ κῆμα. οἱ ζ μαλακοὶ, καὶ πάνυ πορφυροῦν ἐπιτρίπωνες. συνοικοῦσι ζ οἱ κομψότατοι, ἐ ἐπιεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. ὅτι μάλιστά μοι συνοικοῦσι. τοῖς δὲ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνών. ὑφὲς ζ τὸν καλούμενον ἄνθρωπον, ἢ ἱεροπρεπῆ. τοὺς ζ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν, τύφον νομίζω, ἐ τὸν ἄνθρωπον καταγελῶ. ἵνα ζ μάθῃς οἷόν ἐστ χῆμα τὸ, ὡς οὐκ ἀνθρώποι μόνον ἀγαθοὶς, ἀλλὰ ἐ θεοὶς πρέπον ἐστὶ, ἔπειτα καταγελᾷς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερα σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί. καὶ μὴ μόνον γε τὴν Ἑλλάνων, ἀλλὰ ἐ τὴν βαρβάρων τοὺς ναοὺς ἐπίσκοπ' πῶς εἶεν, πότερα αὖ τοὶ θεοὶ κομῶσι, καὶ γλυφοῦσιν ὡς ἐγὼ, ἢ κομῶσι ὑμεῖς, ἐξυρημένοι πλάττονται, καὶ γράφονται. καὶ μήτοι ἐ ἀναπείσῃς ὄψε τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμὲ. τί ἂν δὲ τολμῴης ποιεῖν τοῦτο δὲ χίμαιρ' λέγειν ὡς φαύλ, ὁπότε ἐ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

dum quocunque voluptati, indum quocunque ambitioni, interdum quòd lucri ſtudio. Quin interdum ira, interdum metus, interdum aliud quidpiam hujuſmodi vos auferre videtur. Neque enim vos unum duntaxat equum, ſed multos inſilientes, aliàs alios, omnes furioſos, avehimini. Auferunt ergo vos in barathrum, ac prærupta. Vos tamen priuſquam cadatis, caſuros vos eſſe neſcitis. At detritum hoc pallium quod irridetis, & coma, habituſque meus tantam habet vim, ut vitam mihi quietam præbeat, utque agam quicquid volo, verſerque cum quibus volo. Nempe ex indoctis, atque ineruditis hominibus nemo me, ob hunc habitum, adire voluerit. Molles autem, etiam procul admodum me declinant. Sed conveniunt feſtiviſſimi, & modeſtiſſimi, & virtutis cupidi: hi potiſſimùm me conveniunt, quia ipſorum conſuetudine delector. Eorum verò fores qui homines vocantur, non obſervo: coronas autem aureas, ac purpuram pro faſtu habeo, hominéſque derideo. At ut cultum hunc intelligas, non bonos modò viros, ſed ipſos etiam Deos decere, atque eum deinde, ſi libet irrideas, Deorum ſtatuas conſidera, utrum videantur vobis an mihi ſimiliores. Neque Græcorum ſolùm, ſed Barbarorum etiam templa circunſpicias, utrum ipſi Dii, ut ego, comati barbatique ſunt, an quemadmodum vos raſi finguntur, atque pinguntur. Quin plurimos etiam ſine tunicis conſpicies, ut me nunc eſſe vides. Quo pacto igitur audeas poſthac hunc habitum vitio dare, quum Deos etiam decere videatur?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ, Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

PSEVDOSOPHISTA, SEV SOLOECISTA

ARGVMENTVM.

Tractat de Solœcismo Lucianus, quem veteres Latini, ut Gellius dicat, Stribiliginem vocarunt, Græci etiam Solœcon, atque ita innuit, haudquaquam ita expeditum, aut obvium cuivis esse, ne nè ac purè dicere, & ab omni vitio sermonis temperare, idque exemplo cujusdam, quem Pseudosophistam, à falsa, ut videtur, scientia atque doctrina persuasione, Solœcistam autem ab ipsa re appellat: qui cùm profiteretur se & loqui purè, & alios in sermone peccantes deprehendere facilè posse, interim ipse etiam illa, quamvis ac manifesta sunt, ignorare fingitur. Ac principio quidem varias solœcismi formas exemplis cùm suis, tum aliorum proponit: postremò autem & quædam explicat, & quod in quo vitium & peccatum sit, ostendit.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

[1] Ἀρ' οἶσθα ὁ γνῶναι τὸ σολοικίζοντας δεινὸς, ὅστις δὲ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατὸς; Σο. ἐμοὶ μὲ δοκεῖ. Λυ. ὁ δέ γε μὴ φυλάξασθαι, ὁ δὲ γνῶναι τὸ ὅτι ἔχοντας; Σο. ἀληθῆ λέγεις. Λυ. σὺ οὖν ταὐτὸς φὴς ὢν σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν πρὸς σέ; Σο. ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην εἰ σολοικίζοιμι τηλικοῦτος ὤν. Λυ. σκοπεῖν δὲ ἱππογε φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο ὀρθῶς, καὶ ἐλέγξαι τὸ ἁμάρτημα; Σο. παντάπασί γε. Λυ. ἴθι νυν,

LYCINVS.

Num qui agnoscere solœcissantem potest, idem etiam cavere potest ne solœcisset? *Sol.* Mihi quidem *ita videtur*. *Lyc.* Qui vero cavere non potest, ille nec agnoscere potest eum qui talis est? *Sol.* Recte dicis. *Lyc.* Tu vero te negas solœcissare, aut quo pacto de te dicamus? *Sol.* Indoctus equidem essem, si cum tantæ ætatis sim, adhuc solœcissarem. *Lyc.* Proinde & alium deprehendere poteris qui hoc facit, & negantem convincere? *Sol.* Omnino. *Lyc.* Age nunc deprehende me solœcissantem. Iampridem enim

1 Ἀ'ταγε] Negarunt multi hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquiunt, nihil habeat salis: sed longe mihi videntur falli, nec attentè hunc Dialogum explorasse. Est enim mirè fabricatus propter varias texturæ significationes. De quibus copiosè Ammonius qui Dialogi hujus sufficiens Interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit *νῦν δὲ διελύσαμεν τὸν διάλογον*. Bourd.

1 Ἀρ'

λοικίζοις; Ἄρτι ἦ
ικιῶ. Σο. σκοπεῖτε. Αυ. ἀλλ'
ρα ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ
τότε ἐπίγνως. Σο. παίζεις ἔχων.
. μὰ τοὺς θεούς, ἐπὶ σολοικίσαις
αθὸν σε ὡς σὺ ἐπισκήψων. αὖ-
ς ἦ σκόπει. εἰ γάρ σε φημὶ δῶκα-
ας κριζανοῦσαι, ἐπεὶ [2] ἃ μὲ οἶσθ' ἃ
uto intelligere posse: quoniam alia quidem nosti, alia autem non

enim solœcissare gestio. *Sol.* Proinde dic. *Lyc.* At equidem jam grave istud commisi: tu vero non agnovisti. *Sol.* Ludis tu nunc? *Lyc.* Non per deos. Nam solœcismo commisso latui te, perinde ac nescientem. Rursus autem considera. Neque enim te nosti.

1 Ἄρτι Σολοικιῶ] Hoc est, *modo solœcissabo.* Quæ locutio jam solœcismo fœdatur. Ἄρτι enim non cum futuro jungebant Attici, sed aut cum præsenti, aut præterito. Ἄρτι ἥξω, inquit Thomas Magister, ἂν εἴπῃς ἀλλ' ἄρτι ἐγήμαμι ἢ ἐφεκόμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: Ἄρτι ἥξω μηδέποτε εἴπῃς ὃν μέλλοντα, ἀλλ' ὃν τῷ ἐνεστῶτι ἢ παρακειμένῳ, ἄρτι ἥκω, καὶ ἄρτι ἐφεκόμην. Vbi male doctissimus interpres Ioannes Nunnesius. Ἄρτι ἥξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam.* Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni.* Quibus significant ἄρτι particulam futuro junctam non carere solœcismo, cæterum præterito & præsenti recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit: *Iampridem enim solœcissare gestio.* quippe qui putarit σολοικιῶ hic desiderantis vim habere, & esse præsentis temporis, cum à themate σολοικίζω sit futurum Atticum. Secundam hujus futuri σολοικιεῖς infra videbis, dum in verbo διῴδυρας referemus Moschopuli verba. Idem male credidit ἄρτι non posse jungi præsenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι πεποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam præsenti jungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι ἦ πάλαι ἢ πάλαι. Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑστέρου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de præterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille ἄρτι, inquit, ὅταν σοὶ μικρὸν, καὶ νῦν δὴ ὅταν παυτόν. Quod igitur hic præcipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δή. Proinde αὐτίκα μάλα σολοικιῶ dicendum. Sic & *modo* futuro junctum invenies. Terent. Andria: *Modo sbo ut apparetur dicam, atque huc renuncio.* Vtriusque exemplum habes apud Aristophanem. In avibus: ὡς ἄρτι δύο τινὲ δικάζειν παύτινε ἐγὼ· καὶ πάνομαι ὥσπερ παιδίον νεῶν δὴ ἀδίκως. Idem in pace: Γ' ὅτ νεῶν ἀκούσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad Iliad. α p. 75. male putavit ἤδη ἦ σολοικιῶ hic legi. Τὸ ἦ ἤδη, inquit, κεῖται δὲ παλαιὸς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπαμφοτερίζοντας τῷ παρακειμένῳ, ὡς ἑστᾶσα ἐστὼ ἤδη γέγωνα ἐγώ. καὶ τῷ, οἳ ἤδη δύο γήμαντ' ἐφθίσατο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἤδη γάρ μοι εἴκοσιν ἔτη ἐστί. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ δ' ἐκεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τοῦτο ἀπερίσκεπτος, ὡς τὸ ἤδη λοίγια ἔρξα ἐσσομένοισι πύθηται. εἰ δέ τινες τοῦτο ἄλλως χρήσουσιν, ἢ δὴ λοίγια ἔρξα ἔσεσθαι ἀπὸ τοῦ, ὄντως δή. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὀρθὸν, ὡς λοιπὸν ἔφασκεν ὁ Ἀχιλλεὺς σολοικισμὸν, ἀντὶ τοῦ ἄρτι ἤδη σολοικιῶ. qui locus etiam à Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidæ locus versus est & intellectus. Recte Matthæus IX, 18: Ἄρτι ἐτελεύτησεν, modo defuncta est, jam obiit. Sic III, 15. XXVI, 53. Ioh. IX, 19, 25. XIII, 38. XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum.* quæ & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Octavia sororis sua filio tantum quod puertiam egressō, deinde ut is obiit M. Agrippæ nuptum dedit.* Idem 94: *Vectores nautæque de navi Alexandrina, quæ tantum quod appulerat.* In Ner. cap. 6. *Nero natus est Antii* &c. XVIII *Kalendas Ianuarias tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. XV ad Atticum ep. 13. *Hæc cum scriberem tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam.* Grav.

2 Ἃ μὲ οἶσθα, ἃ ἦ ὡς οἶσθα] Hunc locum exponit Thomas Magister: Ἃ μὲ ἃ δὴ μὰ εἴπῃς, ἀλλὰ πρὸ μὲν, πρὸ δὴ, εἰ δὲ Ἀχιλλεὺς λέγ. ὡς οἶδα εἰ τὸ παίζων,

μ' οὐκ οἶσθα. Σο. εἰπὲ μόνον. Λυ. ἀλλὰ σὺ νῶϊ σοιολοίκισμί μοι, σὺ μ' οὐκ ἔγνως. Σο. πῶς γὸ, σὐ μηδὲν λέγοντ@; Λυ. ἐγὼ μὲν λέγω, κ) σολοικίζω, σὺ μ' οὐχ ἕπῃ τῶτο δῆῶτα, ἐπεὶ [1]ὄφελον ἐ νῶϊ ἀκολυθῆσαι δυνήση. Σο. γαυμαςὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι κατακολθῆν σολοικισμόν. Λυ. κὴ πῶς ἂν δύναιο τ' ἴνα μαθῆν, τὰς πρεῖς ἀγνοήσας; Σο. τίνας πρεῖς; Λυ. [2]ὅλως ἀγλιχυείας. Σο. ἐγὼ μὲν σε παίζειν δοκῶ. Λυ. ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν τ' ἁμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις. Σο. κὴ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένε; Λυ. λίλικται, κ) σοσολοίκισμα πεποίηκε, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

nosti. *Sol.* Dic modo. *Lyc.* & nunc solœcismus à me emissus est, tu vero non cognosti. *Sol.* Nam quomodo cognoscerem, cum tu nihil dicas? *Lyc.* Ego quidem dico, & solœcisso: tu vero non assequeris facientem: utinam etiam assequi possis. *Sol.* Mira dicis, si nequeam solœcismum quem intelligere. *Lyc.* Quo pacto, si num intelligeres, quando tres non animadvertisti? *Sol.* Quos tres? *Lyc.* Totos recentes. *Sol.* Ego te quidem luxare puto. *Lyc.* At ego te ignorare eum qui in verbis peccat. *Sol.* Quomodo quis intelligat, quando nihil dictum est? *Lyc.* Dictum est, & solœcismus jam quadrifariam commissus, tu vero non cognos-

---

σθαι σωιδιάζων. λίγ@ γὰρ ὡς τὸ ἐναντίον διδάσκαλ@. Ἔ σπται δ' ἐ αὐτὸς ὁ μὲν σοφιςὴν ἐναντιώτατος χ) ἥδιςα ὁδὸν, ἃ δὲ ἐ σαραινῶν· καὶ σάλιν ἐν Τίμωνι. Διδάσκαλον τοῖς διορθώσεις ὃ μὲν σὺν τῇ ἀρχικῇ, ὃ δὲ μετὰ ταῦτα. ἐν αὐτῷ δ' τ@ ἐκλήρωσε τῶτο εἰς φθόνον ἐκείνῳ αὐτῷ. Male legitur in editis φθονερῷ qui alterius dialogi index est. Hic vero Thomas duobus productis locis altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone docet Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. Herodianus *in tertio* ὧν μὲν ἐπιγελᾶς εἶς δὲ ὧν ἐ νεμέζων. Idem in v, ἃς μὲν ἐπῄνεσεν, ἃς δὲ ἐ ψυχαγώγησεν. & in octavo: ἃ μὲν ἐκ ῥᾳθύμησαντας, ἃ δὲ κατανοήσαντας. Ibidem in eodem: δίκῃ σάντα ἐξέκοψεν, ἃ δὲ ἐκ ἐπίμπρασαν. Iosephus: ἃς μὲν πατρῴα φιλία ἐφύλαξεν, ἃς δὲ τὸ αὐτῶ κλέ@. Polybius in primo: ἃς μὲν ἐξέλιπον τὰ σολιτῶν, ἃς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo sexto: ἃς μὲν ἐπέτρεψαν, ἃς δὲ σαρέλυσεν αἰεὶ τι ἐνδεὲς ἢ χρείας ἀναγκαίων. Apostolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦ@, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Ælianus: Οὐκ ἐν ἀπόδοτο, ἃς δὲ ἀπέπτυνον. Græv.

1 Ὄφελον δυνήση] Hic rursus Thomas: Ὄφελον αὐτὸ τὸ εἶδε ἴσως ἀεὶ ἕκατοι μὲν σωτάσσεται, ἢ σαρελλυδότι. οἷς τὸ, ὄφελον κατάδυσθείσαν ἐμὲ γᾶ! μᾶ. Παρελλυδότι δὲ οἷς τὸ σερὶ Θεολόγων· ὄφελόν γε μᾶλλ@ ἐσφεδία. καὶ ἀσταφάτῳ δ' ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδε ἐμελλον σίθε. Ἡ ὁδοτ@ ἐν τῇ σφαίτῃ, μᾶτι ἰδὼν ἐμελλον. quo significat ὄφελον semper cum optativo jungi, quando significet utinam & ponatur pro εἴθε, aut cum præterito, aut cum infinitivo, præsertim cum pro εἴθε ἔμελλον accipiatur. vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνήσῃ solœcismum, hic enim cum conjunctivo conjungitur. *Idem.*

2 Ὅλως ἀγλιχυείας] Id est, *omnes pubescentes*, cum ἀρτιχνώτας *nuper natos*, *sive recentes* dicere debuerit. quemadmodum ea voce utitur in Alexandro, φάσκων, inquit, ἄμυς ἐ τ ἀγλιχύνητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὸν τὸ βρέφ@ αὐτῆς ἀγλιχύνητον. pro quo alibi νεογνὸν, & ἀγλίτονον dicit, de furto

Mer-

γε ἂν ἆθλον κατέπραξας ἄν ἴγνως. Σο. ὐ μέγα μή, ἀναίσθητον ὂν τοῦ ὁμολογήσοντος. Λυ. ἀλλ' νυνὶ ἄγνως. Σο. πότε νυνί; ὅτε τὸ ἆθλον ἤρου σε κατα- ξαι. Σο. ὐκ οἶδα ἔ, τί λέ- . Λυ. ἀρᾷς ἔφης, ὅ γὸ οἶσ- . κἀγὼ κατοίδά γε ἃ τὸ ἔμπρο- ν, ὃ γὸ ἐθέλεις ἔπεσθ. σωπή- ὧν εἴπερ ξυλήσεις. Σο. ἀλλ' ὁ βούλομαι· σὺ δ' ἀδὴν εἶπας ὧν θρωποι σολοικίζοντες λέγουσι. Λυ. χαῖρ νυνὶ ῥηθὲν μικρῷ τί σοι φαί- τοιμ' κακὸν εἶναι; ὅμως ἀκηλέθη- ον αὖθις, ἐπεὶ ὐκ ἄμοιγε ὐδέπω gnovisti. Magnum igitur præmium confecturus fueras, si cognosses. *Sol.* Non magnū quidem, sed necessarium confitenti. *Lyc.* Sed neque nunc cognovisti: *Sol.* Quando nunc? *Lyc.* Quando præmium confeciſſe te dixi. *Sol.* Non intelligo quid dicas. *Lyc.* Recte dicis, neque enim intelligis. Ac procede ſane in anteriorem partem, non enim vis aſſequi. Intelligam enim ſi modo volueris. *Sol.* At ego volo: tu vero nihil dixiſti eorum quæ *homines* ſolent cùm ſoloecismum faciunt. *Lyc.* n tibi hoc quod modo dictum eſt, parvum aliquod malorum vi- letur eſſe? Sed tamen ſequere denuo, quoniam non animadverti-

Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id ætatis eſſet fertur etiam teſtudinem, id ſit chelyn fabricatus in cunis, de qua Aratus:

Καὶ χέλυς ἠΰ· ὀλίγη, τὴν μέν ῥ' ἐν κοὶ παρὰ λίκνῳ
Ἑρμείας ἐτόρησεν.

Vbi recte vertit Cicero:

Inde fides leviter poſita & connexa videtur
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. vulgo ἀκροσδυσύσας *in ſimis fabricatus.* Appianus in Libyca hiſtoria: διάπλουν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ' ἑαυτὸν ἀζηχμένους ἐπιλέκτους τετρακο- σίους. ubi ἀζηχμένους non potuiſſet dicere. *Grav.*

1 Μέγα ἦν ἆθλον κατέπραξας ἄν] Hic μέγα ἆθλον dicendum fuit, maſculino genere. Proprie igitur Lucianus, ἆθλόν τινα τῶν τοῦ βασιλέως ἐπιτηδείων. Idem in fugitivis: Τετραδίκαστον γὰρ ἆθλον οἷα τῶν ἐν μικρῷ ἐπιτηδείων. Et in Deorum judicio: τῷ δ' ἀγῶνι τὸ ἆθλον οἷον ἀναγκαῖς τὸ μᾶλον. Vbi legendum: τὸ ἆθλον, ut præmium ſignificet. Idem in Gymnaſiis recte τὰ ἆθλα διώσαντο ἀναι- ρεῖσθαι. Et in Saturnalibus: καὶ ἆθλα ἀναιρεῖσθαι τὰ ἀλόητα. Quod autem Lucianus ἆθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in ſecundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere præmia. Ἆθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα, ἐπίχειρα, ἔπαθλα & νικητήρια idem ſignificant propemodum. Demoſthenes in epiſtola ad Athenienſes de Ly- curgi liberis: καὶ μὰ γῆρας ἐ φυγὴν ἐπίχειρα τ ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότων ἔχων. Ammonius: ἆθλ, inquit, & ἆθλον διαφέρ. ἀγωνιστικῶς μὲν γὰρ τὰ ἀγῶνα ἆθ- λοι, κύριος δὲ τὸ ἔπαθλον. Paria his ſcribunt Moſchopulus & Thucydidis in- terpres ἀνώνυμ. ἆθλον, inquit Moſchopulus, τὸ βραβεῖον, ἆθλ ὁ ἀγών. Idem.

2 Σωπόων ἂν εἴπερ ξυλήσεις] *Intellexiſſes utique, ſiquidem voluiſſes.* Sic interpretare. Vt σωπόων dictum inuſitate, pro quo Atticus dixiſſet σωπήσας ἄν. Medius ſcilicet aoriſtus pro activo. Micyllus tamen σωπόω putavit eſſe futuri activi primam perſonam, & in εἴπερ ξυλήσεις verbo optandi modo junctō ſoloecismum eſſe. *fore non male.* Nam εἰ indicativo junctum omnino uſitatius eſt. *Idem.*

1 Ἀλ-

μήτηρ. Σο. μὴ τὰς θεὰς εἰκ ἔγωγε. Λυ. ἀλλὰ μὲν μεθῆκα θεῖν λαγώ· πρόχως, ἄφρ' παρῆξας; ἀλλὰ ἐ

tisti cursu digredientem & Ita per Deos, ego quidem *Lyc.* At vero dimisi cur rem celeriter. Num præ

1 Ἀλλὰ μὲν μεθῆκα θεῖν λαγώ] De hoc accusativo Atheneus lib. II. Τρύφων δέ φησι, τὸ λαγὼν ὅτι αἰπατικῆς ἐκ Δαναΐσιν Αἰσχυλικῆς ὀξύτονος μὴ τῷ λέγε. Λύσας ἴσως ἂν τὸ λαγὼν σωσαπάσεσιν ἡμῶν· καὶ ἐν Δαιταλεῦσι λαλα πάλιν τὸ λαγὼν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τῶν λαγωῶν φησιν, ὑπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγός. Ὥσπερ γὰρ ναῦς λεγόντων οὐκ ἀφασιτῶν, καὶ λαὸν λεών, ἕτω λαγὸν ὀνομαζόντων οὐκέτι λαγὼν ἐρᾶ. τὸ λαγὼν αἰτιατικὴ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμυκλαῖ Σατυρικῇ· θωλικὴ ὀνομαστική·

Γέραντοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγὼν ἡ διὰ τῦ ω παρεμπλήσιος φθογγορροθμῷ, λαγὼ παρ' Εὐπολίδι Κόλαξιν ἵνα μὴ παρὰ μὴν βατίδος ἐλαγὼ, καὶ γυναῖκας εἰλίποδας. ἐπὶ δὲ ταῦτ' ἀλόγως κ' ἡ τελευτῶσα συλλαβὴ περισπωμένως φερόμενη. δεῖ δὲ ἐξενεῖκαι τὴν λέξιν. ὑπεὶ δὲ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ἀμόρτων ἐστὶ, πλὴν μετρίστου τῦ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναός, κάλως, νεώς, κάλως. ἔτως δ' ἐχόντων παρὰ μὲν Ἐπιχάρμῳ καὶ Ἡρόδοτῳ, καὶ ὁ δῶν Εἰλώτας φασίσας, εἶτα ἐστὶ πλὴν ἴσως λαγός.

Λαγὼν παρόξας φησὶ δεῖ ὁ Θωλάδικος.

Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ οἱ Ἀττικοὶ λαγοὶ· ὡς Σοφοκλῆς·

Γέραντοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τὸ μὲν τοι ὃ ἐστὶ κατὰ λαγωῶν, εἰ μὴ ἐστιν Ἰωνικὸν πλεονάζει τὸ ω. εἰ δὲ Ἀττικὸν τὸ ω. *Typhon inquit: Aristophanes in Danaidibus* τὸ λαγὼν *accusandi casu acuto tantum accentu, addita ν littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem nobiscum illi rapuit. Item in Epulonibus: Perii dum leporem vello, me quisquam adspicit. Xenophon libro de venatione* λαγὼ *dixit absque ν, accentu circumflexo. Nos enim* λαγὸς *nominandi casu dicimus, & accusandi casu* λαγὸν, *veluti* νεὸν, λαὸν, *quod Atheniensis* λαγὼν, νεὼν, λαὼν, *cum ω. Accusativo singulari* λαγὸν *respondet apud Sophoclem in Amycle Satyrico nominativus pluralis* λαγοί· *Grues, cornices, nectua, milvi, lepores. Accusativo vero singulari* λαγὼν *pluralis nominativus* λαγὼ *scriptus per ω apud Eupolidem in Assentatoribus: Ubi aderant raia, lepores & fœmina inflexis pedibus incedentes. Quidam præter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem qua vocabula in* ος *finiunt, etiam ab Atticis in ω mutentur, retinent tamen eundem accentum, ut* νεὼς κάλως, νεὼς κάλως. *Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus & qui Eleas cecinit. Ionicum est* λαγὸς. *Vt* λαγὸν, *id est, leporem turbatum ferit. Et* λαγοὶ (*i. e. lepores*) *marinum est.* λαγὼς *quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici* λαγὸς *per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, lagoi. Quod non dicunt* πῖακε λαγωῶν, *id est, timidum leporem, si Ionicum est redundat ω, ita cum redundet ο.* Ex quo loco discimus Atticos dixisse λαγὼν in quarto casu, non λαγὸν, ut hic Lucianus. qui & de domo sua: ἀνέῳγεν τὸν λαγών. Herodotus λαγὼν μεγαλοπρεπῶς. Ibid. διδόντα τὸν λαγὼν κύνα. Idem in Polyhymnia: ἐπεὶ γὰρ ἔπιες τὸν λαγών. Herodotus in Thalia etiam λαγωὸς dixit, & in Melpomene λαγὼ in accusativo. Quod autem Athenæus recte observavit Xenophontem τὸν λαγὼ dixisse docent loca subjecta ex venatione: ὅταν δὲ σὺ αὐτὸν εἴσῃ τὸν λαγὼ. Ibidem ὅταν δὲ ἐξεύρωσιν τὸν λαγὼ ἀγεῖν τοὺς κυνας. Et in primo institutionis Cyri: Παῖε, αὐτὸν λαγώ. Et in secundo: Ἀνὴρ δὲ ἐπιπάλλῳ αἴσιος ὡς κατιδὼν τὸν λαγώ. Quæ omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium si Athenæo credimus. Videtur etiam Lucianus in Ὄνῳ pro θεὸν ἀποσολοικίζειν. Libanius certe in ἀπο-

ἔξεστιν ἰδεῖν τ̀ λαγώ. εἰ δ' μή, | sed & nunc licet videre leporem. Si vero non, multi inde lepores
λλοὶ γεγυμνωμένοι λαγὼ λήσουσί σε | facti latebunt te in solœcismo jacentes. *Sol.* Non latebunt. *Lyc.*
τολοιπισμῷ πεσόντες. *Soph.* ὐ | At vero latuerunt certe. *Sol.*
σεσι. *Aug.* καὶ μὲν δὴ ἔλαθόν γε. | Mira dicis. *Lyc.* Tu vero præ
θαυμαστὰ λέγεις. *Aug.* [2] σὺ δ' | nimia eruditione corruptus es, ut
δ' ἄγαν παιδείας διέφθορας, | neque ipsum hoc solœcissantes intelli-

ληρῶντικῷ Ἀγαμέμνονα, inquit, περιδίειν ἄνω ἐ κάτω. Et Gregorius Theolo-
s in priore in Iulianum invectiva, διὰ τ̀ ἀγροῖς δίειν βοῶντες ἐ λέγοντες Χρι-
ανοί. Cæterum pro ἄρα παρῆξας; lege ex MS. Codice, cujus excerpta in meas
anus pervenerunt postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ: ἄρα παρῆξεν. Sane
ræteriit. *Grav.*

1 Πολλοὶ γεγυμνωμένοι λαγοί] Hic λαγοὶ dixisset Sophocles ut vidimus supra. Licet
ausanias λαγὼ ᾖ ἐ ἅλωπας, & οἱ λαγὼ εἰσι κάθυλοι, & Xenophon etiam λαγὼ di-
it in primo institutionis Cyri: Καὶ ᾠδὴς οἷα χαιρέας φεύγειν αἰρῶνται οἱ λαγὼ ἐ
ὲ τοῖς τὰ δίκτυα δυσόρατα εἰσπεπάνυσι ἵνα ἐ τῇ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ὑμ-
τί πᾶσιν ἐυδύ. Quæ male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic casses visu*
fficiles tetendisse, quo in vehementi cursu ipse seipsum incidens convincret. Sed quis
ιæc intelligit? Verte: *Quæque ad loca lepores fugere instituerint, in eis latentia retia*
ntendebas, ut rapido cursu ipse se in retia induceret. Dicimus enim φεύγειν αἰξῆμαι
rofugam adorno, meditor. *Idem.*

2 Σὺ δ' ὑπὸ τ̀ ἄγαν παιδείας διέφθορας] *Corruptus es vel periisti.* passive. cum ta-
men hoc verbum proprie perditi significet. Sic sane docuit Moschopulus: διέ-
φθορε ἤθος τὸ διαφθεῖρον, ἢ τὸ διαφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κόκαις· διέφθορε
τ̀ ὄρχιν. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τ̀ κόρῃ διεφθορώς. Ὅμηρος· φρένας ἠλὲ
διέφθορε, (id est, διεφθαρκε τὰς σαυτῆ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορὼς αἰμ' ἑτέρους ἀτι-
χῶς τολοιπεῖς. Phrynichus: Διεφθορὼς αἷμα τ̀ ἁμαρτόν τινες ἑαυτῶν ὕπω τολοιπί-
ζοντες. δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. Τὸ δ' διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius
ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in præceptis Politicis:
Ἀφιλοῦσι τολὺ τῷ διεφθορέναι αἵματος. Idem in præceptis valetudinis: Τοῖς μὴ
καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι φλῖμα ἐ χολὴν πυέει. Idem in libello si aptus sit
τολοιπόντιον. Διεφθορόσι τιλείως ὑπὸ ἀεχίας. Etiam in Phocione: Ἡ Κάτωνος
ἀεγαιοτροπία ἐπηγωνιάσε βίαις διεφθορόσι. Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διεφθο-
ὸς ἤδη. *Corruptum lac.* Synesius: Ἡν μὴ περίσσωσι οἱ διεφθορότες τ̀ δίαυτον. *nisi judicent qui corruptis sunt judiciis.* Audiamus nunc Thomam Magistrum qui in diversa
est sententia: Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λυκίσκος ἐν τῷ Ἡρακλείς Ἀ-
σκληπιῷ διαλόγῳ· Γ' ἀμφοῖν διεφθορὸς τὸ σῶμα. ἄπαξ δ' ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη. Σοφοκλῆς
ἐν Ἡλίκλεα· τοὺς ὅσας τέ μοι ἐς τὰς ἀπύους ἐλπίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ ἐκ παρασκευ-
ῆς, ἐκ χρόνου. Ἀριστίδης ἐν Περικλεῖ· Ἢ πῶς δὴ Ἀθηναίους εἶκε διεφθαρκέναι. Iosephus.
ἦν δὲ αὐτοῖς ἐ τ̀ διεφθορέναι δοῦ ὀφθαλμὲ συνημμοσμένῳ. id est, captus oculis.
Cleomedes lib. 2. Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ χῦ τ̀ ἐρμιωναίας αὐτοῦ διεφθόρατε passive.
Vtraque significatione utitur Philostratus. In Critia: Τ' τὸ Θεσπαλίας ἐ τ̀ ἐκείνην
ὁμιλίας διεφθορέναι αὐτόν. id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano: ἐκέλευσεν
τύτους λίθους βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτοῦ τ̀ υἱόν. *Iussit Rhetorum imagines lapidibus peti propterea quod sibi filium perdidissent.* Idem in Polemone: φορεῖλιν δ' ἐσ-
φοίτα διεφθορότων ἤδη αὐτοῦ τ̀ ἀδρῶν. Et in eodem: Ὄγκμα ᾖ τοῦ μιμαχίου Οὐά-
ρου, διεφθορὸς ὑπὸ τ̀ κολάκων. Lucianus in Nigrino: ἀκίων διεφθόρτων ἀσμά-
των. quod active & passive potest accipi *audiens corruptas cantilenas, aut corrumpentes.* Idem.

1 Οὐ

ζας καταισθήσῃ. [1] ἢ γὰρ οὐσίαν αὐτῷ τὸ πνᾶ. Σο. πῶς τὸ λέγεις; ἐγὼ δὲ πολλὰς ἤδη σολοικίζουσας κατέπαυσα. Λυ. καὶμὲ τοίνυν εἴσῃ τοῦτο, [2] ὅταν τὰ τῶν παιδίων γλύττα, τὰς πάτδας ἀλαζόνας. ἢ εἰ μὴ νῦν ἔγνως σολοικίζουσά με, [3] μὴδὲ αὐξήσοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσῃ τῷ μηδὲν εἰδότι.

telligere possis. Deest ex præ distributiva vox πνᾶ. Sic quidem non intelligo quæ dicas: ego vero multos loquentes perspexi. *Lyc.* Ita igitur scies tunc, quando quispiam eris, eorum qui mammam adhuc fugunt. Si nunc non cognovisti solœcismum me, neque crescentes pueruli solœcismum facient nihil magis.

1 Οὐ γὰρ οὐσίαν αὐτῷ τὸ πνᾶ] Eundem habet intellectum quem his verbis expressit Ammonius: διάφορα μὲν γὰρ ὑπάρχει, διάφορα δὲ τὰ ἕτερον, τὸ πνᾶ καὶ τὸ ἕτερον idem significet. Nimirum διάφορα cum activum proprie significat, regere post se accusativum. Interpres τὸ πνᾶ putat referendum ad λαγόν. Gier.

2 Ὅταν τὰ τῶν παιδίων γλύττα τὰς πάτδας ἀλαζόνας] Hoc est, *matrices lactentes* ut solœcismo solœcismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum quorum hæc sunt verba: Ἀλαλάζει τὸ ἀλαλὰ μεταπλαττικῶς ἀντὶ τοῦ, ἃ ἀλαλάζει τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως. *Lactat mulier quos peperit & lactent mutationem patiuntur.* Amice igitur Ælianus XIII, 1: Ἡ δὲ ἵππος τῷ βρίφει ἀλαλάσειν αὐτό. *Delectata ipsum adeo ei præbuit.* Et Philostratus Sophista in imaginibus, λέγεται δὲ καὶ τὰ ἀλαλάζειν τι αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἔτεκε. Et Lysias: Ἐπαιδὴ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν ἀπὸ μητρὸς καὶ ἀλάλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis: ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων. *Ex ore infantium & lactentium.* Nec illud male in sacris codicibus: Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo μαιάδειαν ἐπὶ σπείρᾳ καὶ κοιλίᾳ τιτθήνουσαν, καὶ μαστοὶ οἱ ἐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani præceptum vero facit: Μαιαδείαν καὶ κοιλίαν βαστάσασά σε καὶ μαστοὺς ἐθήλασας. Dic igitur τὰ ἐκ τῶν πάτδας θηλαζόντων non autem τὰς πάτδας auctoritatem secutus *Luciani in Antiocho*: Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ ἔστιν θηλάζῃ εἰς τὸ πωλικὸν τρέφει. *De Hippocentauro* agens pullorum instar fugentes. Male Plutarchus in *Romulo* matrem aut nutricem θηλαζομένων vocat, & pueri θηλάζοντες ἀφιᾶσιν τὸ θήλεον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδισίων τε παντὶ παντὶ ἀπέχεσθαι κελεύουσι τὰς θηλαζούσας παιδία γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἐγὼν συμβαλοῦσαμαι δὲ εἰ κυήσειεν ἡ θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐπιγραπτέον ἡμᾶς ἀντὶ τοῦ μεθ' ὑπάλληλον τὸ θηλάζοντα. Ausius δὲ παθητικῶς ὅτι γυναῖκες παρέχουσι γάλα. Attice igitur Lysias in supra posito exemplo. Interpres hic à re longissime aberravit. *Idem.*

3 Οὐδὲ αὐξήσοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσῃ] Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timæo: Σπείρας δὲ καὶ παραξέμψας ἐγὼ παρεδίδουν. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτων θνητὸν ἐκγονον ἐργαζόμενοι καὶ ζῷα δώσετε καὶ τροφὴν τὸ διδόντες αὐξήσετε καὶ φθίνοντα πάλιν δέξεσθε. Cicero elegantissime vertit in libro de universo ut omnia: *Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id quod erit immortale partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & confectos sinu recipiatis.* Sed pro *status* in hoc loco legendum est *satus*. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse ex Græco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero *satus* vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 11, pau-

ἀληθῆ λέγεις. Λυ. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπειδὴ ταῦτα ἀγνοήσομεν, εἰδὲν γνωσόμεθα τὰ ἑαυτῶν, ἐπεὶ δὲ τόδε σολοικισμὸν ἐν ἀπέφυγέ σε. [1] μὴ τοίνυν ἔτι

genti. *Sol.* Vera dicis. *Lyc.* Atqui si hæc ignorabimus, nihil cognoscemus nostrorum propriorum: quoniam & hic solœcismus quem nunc feci, fefellit te. Ne igitur di-

lio ante: *Sic igitur, ut ab his traditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque atur, ut Oceanum salaciamque Cœli satu, Terræque conceptu generatos editosque meremus.* Ibid. *Hæc vos qui Deorum satu orti estis attendite.* Tusc. quæst. lib. II: *ltera animi Philosophia est, qua extrahit vitia radicitus & præparat animos ad satus cipiendos.* Idem de senectute: *Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commerem?* Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobæum: αὐξάνει δ' ικας. Nam illud Euripidis apud Stobæum: καὶ δῶ σοφοῦς μᾶλλον αὐξάνει σοφὸς, alibi apud eundem legitur castigatius αὔξει δὲ σοφός. Est tamen alius locus uripidis, in quo active capitur. In supplicibus: σωλίμους τ' αὐξάνει δίκη. t in illo Zoroastri: μὴ σύρε αὔξανε τὸν εἰμαρμένην. Synesius περὶ φαλάκρας passive dixit: ὅπ τρίχας κὰν τοῖς ζῶσιν ἐστι νεκρὸν, ἀλλ' ὅπ τεθνεώτων αὔξουσι, id est, crescunt. Active autem, ὅτ@ μὴ ἔν κὰν αὐξήσειεν ἡμῖν ἐν τῇ σοφίᾳ τὸν ἥ ἐκλεκτὸν κατάλογον. Synesius idem περὶ θεωρίας· αὔξειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρειν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret quod illud Sophoclis in Traginiis. Τὸν Καδμογενῆ τρίφᾳ, τόδ' αὔξῃ βίστε σολύπονον. Id est, *Herculem alit & auget industria*, Interpres Græcus ita interpretatur αὔξῃ ἀντὶ τῦ αὔξεται. Condonandum autem est reverentiæ sacræ scripturæ, quæ his superstitiosis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios: Αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere significationem quam neutralem. Sed præter superius à me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀ'πολλὼς ἐπόησεν ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠύξανεν, ὥστε ἔτι ὁ φυτεύων ἐστί τι, ἔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quæ subjiciemus exemplis passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80. & XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20. Ioh. III, 30. Colossi. II, 19. II Thess. I, 3. Petrus II ep. cap. uls. αὐξάνετε ἢ χάριτι & γνώσει τῦ Κυρίυ. Iosephus in quarto antiquitatum: Πολλοὶ μᾶλλον αὔξειν καὶ φύεσθαι. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit à Luciano, quem operæ pretium est audire. Τὸ αὔξειν, inquit, ὅτι ἐπιχωρικῶς, οἷον αὔξει ὁ Ἥλι@, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης δὲ τῷ περὶ στεφάνυ. Τὰς διδοξίας τὰ πατρίδ@ διεμαρτύρετον, ταύτας αὔξειν, μᾶ τύτων εἶναι. Καὶ αὔξει ἀντὶ τῦ αὐξεται. Ἀ'ριστείδης δὲ τῷ εἰς Πάμφιλον. Ἀλλὰ & εἰκότως ἠύξησεν ἡ ἀρχή. αὐξάνει ὅτι παθητικὸς τρόπος, καὶ αὐξάνεται τὰ φυτὰ, οἷον αὔξησιν λαμβάνει & αὐξάνομαι ὅτι τῷ αὐτῷ σημαινομένῳ. Ὁ' αὐτὸς Δημοσθένης δὲ τῷ αὐτῷ λόγῳ. Οὔκυν ἐπαίνῳ & ἡ πατρὶς ἠύξανετο. Hic docet αὔξειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat. Αὐξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὐξάνομαι. Hæc quidem Thomæ sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὔξω, & αὐξάνω, passive vero αὔξομαι & αὐξάνομαι, tametsi elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιολογίας passive dixerit & αὔξοντες τῷ πάθες. Et eodem capite active: ἡ οἰκίαν αὔξουσι διδασμοῖσιν. Et in Octavo Λ'λέξανδρος rursus passive: φιλὰ ὑπ' τύτων ἠύξησο. passive. Nec nobis obstare debet unius Aristidis exemplum à Thoma adductum. *Grav.*

1 Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν] Pro μὴ λέγε. Lucianus in amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ παλαιὰ εἶα τὰ ἐρωτικὰ περαίνειν. pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus familiare, haut scio an barbarum in prosa. *Idem.*

1 Πα-

λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ καὶ δεῖν τὸν σολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν, κἀγὼ μέν. Σωκράτης δὲ ὁ τοῦ Μοίψου, ᾧ συνεζήμιώμεθα ἐν Αἰγίνῃ, τί ποιῶν ἔλεγεν ἀντιπαχθὴς, καὶ ἀεὶ ἅλις ἔχων ἀμφισβητοῦντα. ἐπὶ ᵃ πονηρὰ ἔξεισι, τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀπαντήσειέ σοι ἐπὶ τὴν ἡμέραν, ὡς ἐξιών; ἐτέρου δὲ φήσαντος ᵃ ἱκανῶς

dixeris amplius te posse reprehendere solœcissantem, & solœcismum non committere. Atque ego quidem hoc patiebar: Socrates autem qui à Mopsio ducebat, cum quo in Ægina conversatus sum, hujusmodi homo solebat citra invidiam, nemini parcere, quo facilius eum qui hic rogabat, πονηρὰ ἔξεισι? Quis enim, inquit, reperiet tibi hodierna die tanquam exiens? Alio autem dicente, ἱκανῶς ἔχω τοῦ πατρῴου

1 Πονηρὰ ἔξεισι] Hic solœcismus in hoc vertitur, quod πονηρὰ ponatur pro quando vel quo tempore, cum Atticis significet tantum quæ hora? Docet Suidas: Πονηρά ἐστιν ὥρα τῆς ἡμέρας, ἀντὶ τοῦ ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας. ὥρας γὰρ ἐξεπίτηδες λέγουσι. Πονηρὰ ἦν ἐξαρμοστὴ τῆς νυκτός. Τὸ δὲ ἀνταποδίδοται, ὁπόταν; μεσημβρία ἢ ἡ μεσημβρινή. Τὸ δὲ Πονηρὰ ἀπ' ἀπόλεστο, ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀφ' ἑσπέρας, ἀπὸ ἑσπέρας ἐστί. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ποίᾳ ὥρᾳ. παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα. ὑπεὶ ἔστι τὸ πρὸ σκοπῆς. ἐπὶ τὸ ἄπυα. ὑδὲν γὰρ τούτων ἁρμόζει τῇ ὁπηνίκα. Sic hic locus legendus est ex scholiasta Aristophanis, cujus hæc sunt verba: σοῖα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας. ἀντὶ τοῦ ποίας ἐξέπαιζον ἡ καιρῷ. Sic enim legendum ex Suida, non δι' καιρούς. Apud Suidam vero male legitur ἐζήτουν pro ἐξέπαιζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidæ hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πονηρὰ ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. quota est hora diei?) Horas enim sic explorabant non tempora. Quota vero nam cura egressus est? Quod vero huic respondet est ὁπηνίκα. (id est, illa hora.) paulo post meridiem. Illud vero: Πονηρὰ ἄττα ἀπόλεστο, (quando periit?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro ποῖόν τινα χρόνον, quando. Abundat autem illud ἄττα. Quis neque τινα significat, neque ἄττα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὁπηνίκα. In eadem sententia est Thomas Magister: Πονηρὰ, inquit, μετὰ τίνος ὠθεῖ χρόνου. Ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰσὶν δέ τινες, πονηρὰ λοιδορήσεις; ἀντὶ τοῦ πῶς δοκίμους. ὡσαύτως δὲ τὸ πονηρῶν ἐστὶ τὸ πονηρεύεσθαι, καὶ πονηρὰ λέγειν. Πλάτων δὲ ἐν Κρίτωνι· Τί πονηρὰ ἀφίξαι ὦ Κρίτων; ἢ ὀψὲ ἔτι ἐστί; Κριτ. πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. πονηρὰ καλεῖς. Κριτ. Ὀφθῆναι βαδύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι. Μάλιστα αὖ γιγνώσκεται ἐκεῖνος ἀνθρώπων ἀδίκους. Hunc Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει ἡμᾶς αὖθις πρὸς δεῖπνον πονηρὰ; Id est, Cras hac hora. Phrynichus fere eadem omnia: Πονηρὰ, inquit, μὰ εἶπας ἀπὸ τοῦ ὀψὲ ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικὸν· οἷον ἐπί τινος πονηρὰ λοιδορήσεις; ἀντὶ τοῦ ἐν ποίᾳ ὥρᾳ ἢ ποίᾳ μεσημβρίᾳ ὀρθῶς εἶπες. Male vir doctissimus Ioannes Nunnesius haec exponit hic horas esse, & per eas quatuor anni tempora intelligit. cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex subjecta responsione apud Phrynichum apparet, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἤρετό τε παντευθέως τὸν ὑποκριτὴν πονηρὰ εἴη ὅτε τὰ σιλφιώδη ἁλδοῖ, τὸν δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνει ὄσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo: Καὶ πονηρὰ ἰδιωτικῶς εἶσι. Et Aristophanes in Avibus: Πονηρὰ ἐστὶν ἕως τὰ ἡμέρας; ὁπωσοῦν μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro ὀψὲ dixit Lucianus in Electro πονηρὰ· Ἀλλ' οἶμαι κύριος πονηρὰ ὑμῖν τὸ λεγειν εἶναι ἄδοντι. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. Grav.

2 Γκαιὰ ἔχω τὰ πατρῷα] Hoc est, Acquiesco patriis legibus & consuetudini. Cum

ἔχω τὰ πατρῷα, πῶς φῄς, εἶπε; τέθνηκε γάρ σου πατήρ; ἄλλος δ' ὅς λέγοντος, συμπατριώτης ἐμοί, ἐλάνθανεν ἡμᾶς, ἔφη, ἑρμαῖος ὤν. ἄλλος δ' εἰπόντος

Quomodo ais? inquit, an tibi pater mortuus est? Alio autem rursus dicente, συμπατριώτης ἐμοί: Nesciebamus sane, inquit, te barbarum esse. Alio autem quodam

um proprie & Attice hæc verba significent, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρῷα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς ἡμᾶς γενόμενα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἤθη. Divus Basilius contra fœneratores: Τέτηκεν ἐκ τῶν πατρώων ἐκτήσῃ, *postmodum etiam cedes & everteris patrimonio.* Laërtius in Solone: Ὁ τὰ πατρῷα κατεδηδοκώς. Idem in Anaxagora: Ὃς γε τὰ πατρῷα παρεχώρησεν τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dialogis meretricum. Εἰ κύριος γένοιμι ἐκ πατρώων. Ammonius eadem omnia nisi quod παλαιοὶ καὶ φίλοι & ξένοι censet dicendum, non παλαιῶται ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristophanis in Avibus; Πρύμοι πατρικὴς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone: πατρῷον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo: Τιμῶ πάσαν ἀπίνημι τοῖς πατρῴοις φίλοις. Et non longe post τοὺς τε πατρῴους φίλους πρῶτος διαζήλωτ ἄξιον. Et Basilius contra fœneratores: Καὶ σὺ ἐκ πατρῴας ἀπιμνήσθη φιλίας. Moschopulus: πάτρια ἤθη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος ἐκ παλαιὸς κλῆσις. Operæ pretium est & Polluces, qui inter hæc nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτῆσις πατρῴα, παλαικὴ, πάλαι, παλαικὴ. καὶ ἱερὰ πατρῷα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ παλαικά. Suidas vero Thomæ & Moschopulo consentit. vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἤθη scribendum esse dicunt, notandum est τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, præsertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέλαυνε ἡ πατρῴαν ἐξὸν ἐκ δίκαιον ἡ Μηδικὴν μετοδιήτησιν ἑαυτόν, abusus est pro παλαιόν. Sient & Dion in XXIV libro de C. Cæsare: Ἀλλὰ ζῶν τε τινα τῆς ὑπαλείας ἐκ μὰ ἀναληφθέντα, μήτε ἐκ παλαιόν, μήτε ἐξ ὑπηρεσίας τινός, ἐκπέσῃ. *Ac ipse vivus & neque legibus patria, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu se abdicavit.* Vbi male παλαιόν pro παλαιὸν dixit. Recte Suidas in vita Christodori Coptitæ: ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἑλληνικῶς βιβλία ιϛ. πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κα &c. *De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonica* &c. *Eumolpidarum* πάλαια. Cic. ad Atticum. *Grav.*

1 Συμπατριώτης ἐμοί] Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐμός vel μου. Vt hic locus intelligatur adscripsimus Pollucis, Hesychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους μὲν πολίτας ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν. Ἄρχεται δὲ ἐκ συμπαλριώτας ἐνν. Πλάτων μὴν τοι ἐν τοῖς νόμοις ἐκ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἴρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: *δύο δὲ λεγόντων μόνα μαχανὰ, μήτε παλεμίας ἀλλήλων εἶναι δεῖ μάλλον τε ἂν δυλεύσειν ἀσυμφώτερον εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα.* Hesychius: παλριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus: Παλριώτης, inquit, παλριώτα Ἀττικόν ἐστιν. ὡς γάρ φαμὲν πολίτην ἡ συμπολίτην, ἐκ ἀλλικῶτλν ἡ συνηλικιώτην, ὕτω ἐκ παλριώτην ἡ συμπαλριώτην. Καὶ ἐπὶ δηλυκῆ ἡ παλριώτης σπανὶ δὲ κεῖ τὰ παλρια γινομένων. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ σπανὶ αὐτὸν ἐπισπάσασθαι παλριώτης ἕνα. Xenophon etiam παλριώτλν ἕπτων dixit. Ammonius: Πολίτης, inquit: ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δῆλος δήλου. Thomas: Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἀνὴρ τῆς αὐτῆς λόγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολίται inter se dicantur Græci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi. neque

ὁ δεινὰ ἴσι μεθύσης, μητρὸς εἶ-
πεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρᾳ ἢ λέσ-
βῳ, διαλοιδορεῖς, ἔφη, τοὺς λέσ-

dam dicente, ὁ δεινὰ ἴσι μέθυσος Matrisne, inquit, aut quæ do dicis? Alio autem, λέσ-

dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτας, συμφυλέτας, συμφυλίτας, φυλίτης, sed συμπολίτης, πατριώτης, ἀλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec ea Latinos recte dicitur, *concivis*, *coæqualis*, *contribulis*. Hæc barbara sunt, pessimis melioris ætatis scriptores dicunt *civis*, *æqualis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallæ, qui existimavit *concivis* esse vocabulum Latinum. Notavit tamen Pollux Archippum Comicum συμπαλῆτας dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis. quod & Aristophanis Scholiastes annotavit, ad hæc verba in Pace: Ἡ χρησὸς ἀνὴρ συμπολίτης ἐσὶν ἡμῖν. In quem locum scribens interpres: Οὕτω συμπολίτην, ἵνα συμφυλέτην λέγωσιν. Ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ λέγει ὦ ξυμπολίτην τῆδε βοασίσῃ χθονὶ ἐν τῷ παιδὶ γὰρ ἦν ἀγαπητὸς χρεών. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & hæc vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας· Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας ἀλλὰ καὶ εἰς ἀλλοφύλους ἐφιλεῖτο. Et Elianum III, 24: Νεανίσκοι τρεῖς εἰς φιλοφροσύνην ἀφικόμενοι θάνατον συμπολίτῃ κακούργοις συμπεριτρέχοντες. Apud eundem legitur etiam συμφυλέτας ἀπεστεῖλε πρὸς τοὺς συμμάχους βοᾶς χωρεῖν· ἐκεῖ δὲ ἀφίκοντο ἐς τοὺς μὲν ἀποκτείνουσιν, ἐς δὲ ἀπίκτιννε. Quæ vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panethenaico συμφυλέτην· Τοὺς δὲ φορμηδὸν ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo qui ad Ephesios eadem secundo dicit συμπολίτην τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolæ ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου. & epistolæ ad Thessalonicenses: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno nostrum Cytharonem vocat παλαιόφιλον Oedipi: Ἀ'πόμπουν ἄν Κιθαιρῶν' ὡς τάχισθ' ἡμέρα φῶς, καὶ μητρὶ καὶ τροφεῦσιν ἐν γαμηλίοις μ' ἐκεῖσε θήσειν ἐν τελείοις ἡμέραις. *Dies castrinus hanc abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem accipiamus & celebremus, in toque choreas ducamus.* Athenæus Nicostrati Comici fabellam adducit nomine παλαιότης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, æque vitiosa est ac Græca συμπατριώτης. quamvis non ignorem à Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municeps*. Sed de his nimis fortasse multa. *Grav.*

1 Ὁ δεινὰ ἴσι μεθύσης] Solœcismus in eo versatur quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος vel ὁ μεθύσης τοῦ μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύσης γυνὴ, ἀπὸ Ἀ'ριστοφάνους ἐν Νεφέλαις Γοργίᾳ μὲν θύσην, τὴν κεφδακὸς ἐπικρ. Θεόπομπος ὁ Κωμικός. Περιζώσης φίλωνος μεθύσου. Μέθυσος ἡ ὕβρει τῷ ἐρεύγεσθαι ἡδέως τὸ δεῖπνον εἰσπεν. ἐπὶ ἡ Θαλυσιᾶ Διζάντος ἐν τῷ περὶ τῆς λέξεως μελέτῃ. Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μου μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀ'ττικὸς ἐπιμελῶς ἐπὶ μὲν δεχτικῶς μεθύσην λέγε ἐπὶ δὲ μεθυστικὸς. Ὡς φιλόσοφος ἐν τῷ Ἡ ῥητὰ βίβ. Ἐσφ δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀγοήτους ἐργάτα. Ἐπὶ ἡ Θαλυσιᾶ, μεθύουσα καὶ μαίνεται. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI: ὀργὴ πολλὰ γυνὴ μέθυσος. Idem omnino XIX: πᾶς γὰρ μέθυσος καὶ ὀργιλοκίνδυνος πολλαχοῦ. Pollux Menandrum etiam de viro μέθυσος dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V: Ἡ λοίδορος ἢ μέθυσος ἢ ἅρπαξ. Et VI: Οὐτε μέθυσοι οὔτε λοίδοροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσος καὶ πάροινος dixit, quanquam & Phrynichus scribat: Μέθυσος ἀνὴρ ἐστὶν ἁπλῶς, ἀλλὰ μεθυστικὸς γυναῖκα ἢ ἑρᾶς μέθυσον ἢ μεθύσιλα. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt. quare μεθύσης per solœcismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenæum lib. XV: Ἐξ οἴνου δ' εἴρηκεν ἡ μεθύσην Ἀ'λεξις. Vbi recte Casaubonus notavit male non neminem emendare μέθυσος. Et apud Artianum lib. IV, cap. 2. ubi tamen pro

ες? εἶπόν]τος δὲ τινος, λῆμμα πάρεσιν αὐτῷ λέγε τὸ δύο μμ, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεσιν. ἕτερα ἔφη]τος,

Duplicas, inquit, leones. Cum autem quidam dixisset, λῆμμα πάρεσιν αὐτῷ, duplici videlicet μμ: Proinde, inquit, capiet, si quæstus ipsi ineſt. Alio autem dicente,

πρότερον μυθυσῆς τῇ δάμει, legendum μυθύσεις. In his quæ ſtatim apud Lucianum ſequuntur, ἑτέρας λέοντας, διπλασπάζεις, ἔφη τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehendet Soloecismum. Locum eſſe corruptum dudum vidi. ſed quomodo emendandus eſſet nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuiſſet ſubodorari. Abſque excerptis illis vetuſti codicis, quæ modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἑτέρα δὲ ἐκλελοχότας, διπλασπάζεις, ἔφη τοὺς ἐξελοχότας. Attici enim reſpuunt ἐκλελοχέναι. vide quæ notavi de λέλογχα p. 105. *Grav.*

1 Λῆμμα πάρεσιν αὐτῷ] *Lucrum adeſt illi*, cum λῆμμα πάρεσιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique præſentia vel obſtinatio adeſt illi, dicere debuerit. Λῆμμα & λῆμμα auctore Ammonio διαφέρ. Λῆμμα μὲν γὰρ δι' ἑνὸς μ τὸ παράσημα τῆς ψυχῆς (ſic enim legendum eſt non τύχης ut habent edita exemplaria) λῆμμα ᾖ διὰ δύο μμ. hoc eſt, λῆμμα animi præſentiam ſignificat, λῆμμα quicquid accipitur. Si Heliodori Epiſcopi codex emendatus eſt λῆμμα ab illo dictum eſt pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀδυσώπητος in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρεῖόν δὲ λῆμμα τοῦτο. Ioſephus VII ἐλαττοῦσθαι. Καὶ πολλῷ λήμματος πλείονος ἡγούμενος. pro quo Lucianus in Demoſthenis encomio. Ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτῷ τὸ λῆμμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibuſdam libris. Κάπειτα, inquit, λῆμμα καὶ θάνατος θηρσυγίας. *compeſce ferociam & vim.* Ipſum carmen legitur in Stobæo. Quin & in Philoſtrati Heroicis λῆμμα impreſſum eſt pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τῶν Ἀχίλλεως ἐπαλξεῶν φησι. In Dionyſii Halicarnaſſenſis libro VI eadem menda eſt. Τὸ λήμματος καὶ ἀφυδυμίας ἀσυλλόγιστον. Apud Plutarchum in Cæſare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ αὐτὸς ἔφησε. pro λήμματα. Heliodorus tamen in ſexto recte dicit: γλυκαίνει μὲν τὸ λῆμμα, σωστὸν τὸ φρόνημα. Euripides in Oreſte: Μενέλαε παῦσαι λῆμ' ἔχων τυφλώμενον. Idem in Iphigenia: Ὦ λῆμ' ἄριστον ὡς ἀπ' ἀνδρὸς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' εἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id eſt, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράσημα, τὴν προθυμίαν. Ioſeph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ πόνῳ σοφὸς τῇ τάχει καὶ λήμματος. Παράσημα ψυχῆς autem, ut emendandum cenſuimus apud Ammonium, ſæpiſſime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐπικαρτέρει τοῖς δεινοῖς. Ioſephus in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polybius: Ῥωμαῖοι δ' ἀλλὰ σώματος καὶ παράσημα ψυχῆς ὀλίγα δίειν τοὐγκυρήμασι παράσημον. Sed ut revertamur ad λῆμα. Ariſtophanes in Nebulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δικαίῳ τόλμαν. Idem in Ranis: Καθ' Ἡράκλεα τὸ θράσος καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐν τόλμᾳ ψυχῆς λήματι πεποιθόμενοι. *Spiritibus freti*, id eſt, intrepidi pectoris. Ponitur autem hæc vox fere cum adjectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: Ὦ λῆμα θέρσος. Idem in Alceſtide: Καλὸν τὸ λῆμα κἀν ἀνδράσι τὸ σὸν. Idem in Medea: Ἦ μισεῖ τὰ σὰ δὴ λῆμ' ἵππου τυφογενοῦς. Ariſtophanes in Equitibus: Νῷν δεῖ σε πάντα δὴ κράτιστον ἐξεύρειν καὶ λῆμα θέρειον φορεῖν. Vbi perperam Eraſmus legit λῆμμα & interpretatur *& lemma ferre vehemens*, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Ὦ ἀνανδὲς λῆμα. Herodotus tamen ſine laudatione λῆμα poſuit pro præſentia & præſtantia in Polymnia: Ἀπὸ λήματος, inquit, ἐς ἀνδρείης ἐπρατέετο ὑδάμιας ἐούσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νυν καὶ φρόνημα οὐκ ἔστι τοῦτο ἴσον οἱ Πέρσαι. quo utroque in loco perperam μμ impreſſum eſt. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quæſtumque ſignificat, & ſyllogiſmi partem, quam Ariſtoteles

ι πρόσιθι ὁ μείραξ, ὑμὸς φίλος, ἔπιτα, ἴφη, λοιδορεῖς φίλον ὄντα; | cente, προσιθι ὁ μειραξ ὑμος φιλος: Et conviciaris illi, cum

stoteles προσῆκον Cicero *sumtionem* vocat. Hinc componitur dilemma & prolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catanam τὸ λῆμμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque eidem. Lucianus encomio Demosthenis: Λημμάτων μὲν πολλῶν καὶ μεγάλων τῆς οὐσίας, id est, *contemtus magnorum & multorum emolumentorum*. Iosephus lib. A'λώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσει: Idem in XIV ἀφ' ἧς μὴ κατέφερον γήϊνον τὸ λῆμμα. Ne tamen quantum pecuniæ exiorierit cognosceretur. Vbi exemplaria τολμήματα habent. & male Gelenius vertit: *Ne tamen fraus deprehenderetur*. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικρὰ λήμματα μᾶλλον Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἔστιν ὅστις δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων ὅδ' ὠλέσθη.

ι Πρόσιθι ὁ μείραξ ὑμὸς φίλος] Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice *sunt locuti* ὁ μείραξ dixerunt non ὁ μείραξ vel μειράκιος, nisi cum mollem & pathicum redarguerent intelligi. Ita illud intelligendum in vita Demonactis: Ἦκεν δέ τις μειράκιον ὡραῖον, αὐτὸς δὲ παλαιὸν λέγων. *Venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma*. Ibidem in votis: Καὶ μὲν δὴ πάνυ κεκλεῖσθαί μειράκιον ἔδοξέ μοι. Sed præstat hæc ita sese habere ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister: Μείραξ, inquit, ἡ μειράκιον· ἐπὶ δειλοῦ καὶ ἀδόκιμα. μειράκιον ἡ ἀδέτερος πάντως οἱ ῥήτορες λέγουσι. Μείραξ ὡμῶς τοι ἐπὶ θηλυκῆ, ἡ μειράκιον μόνον· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Σὺ δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν ἡ μείραξ. Καὶ πάλιν· Ὦ μειράκιον πονηρέ τῆς ἀγροικίας. Σὺ δὲ μειράκιον καὶ ὑπὸ θηλυ λέγει. Lucianus in Gallo de Danae agens: Ὅτε ποτὲ περίεδη τὰ ἀγρολικῆς ἐκείνης μείραξ. Idem in Νεκυομαντείᾳ· Δύο ἦσαν ὁ μειράκιον· κύκλωπες ἐτοίμως ἔχων. Aristophanes in ἀναπλεύσασι· Ἄγετε καὶ ταῦτας μετὰ σὺ τὰς μείρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὀψιανεῖσθαι ἐᾶν ἡ μείρακας μετὰ σὺ ταῦτα. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραλαβὼν ἡ μειρακίσκε. Lucianus in mercede conductis: Τιμώμενον μειρακίσκον, id est, masculum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μειρακίσκος τις τῶν πάνυ δοκίμων Κνιδίων ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μείραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος ὁ ἀρτίως. Μείραξ δὲ ὁ ἀδόκιμος. Hæc Ammonii sententia de μειρακίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: Μείρακας ἡ μείρακες. ἃ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες ἐπὶ θηλειῶν τίθησιν. Τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειράκιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Vbi perperam Nunnesius vertit: Μείρακας καὶ μεῖραξ *adolescentuli & adolescentulus*. cum sit *puella & puella*, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quæ attulit. Sic & Etymologici magni auctor. quem vide. Et Ælius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dicit Lucianus in Asino: Τὶ μάρτυρα συνδυάζομεν. Et Heliodorus in primo: Τ' ποδί χαίνει αὐτὸν ἡ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακες. Et in X: Τὸν μειράκιον παραλλάττων, excedens ex ephebis, vel ἔφηβον μὲν τὸ ἄρσεν παραλλάξας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in Ἐπαναστάσεσι de masculo dixit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείραξ ἰδιώτης ὄντως θρασύς καὶ βδελυρὸς τὸν παλαιὸν τρόπον. Id est, σωφρονίσαι, ut Scholiastes inquit. *Si adolescentulum videns cupiat & velit hunc subigitare*. Vbi Scholiastes: Μείραξ δ' ἐντεῦθεν λέγεται ἀφυκτικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quæ superius retulimus, sub-

ἔος ἢ τ εἰπόντα, Δεδίπομαι τ ἄν-
δρα, ἐ φιλῶ, φησὶν, ἢ ὅταν τινα
δεδοικῶς, διώξῃ. ἄλλος ἢ εἰπόντος, τ
φίλων ὁ κορυφαιότατος, χαίρειν γε,
φησὶ, τὸ τ κορυφῆς ποιεῖν τι εἰπών. Ἐ
ξορμῶ δὲ τινα εἰπόντα, ἐ τίς ἐστι,
ἔφην, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δὲ

cum sit amicus? Ad eum autem qui dixerat, δεδίπομαι τ ἄνδρα, καὶ φιλῶ: Tu, inquit, etiam quando timebis aliquem, persequeris? Alio autem dicente, τ φίλων κορυφαιότατον: Festivum sane, inquit, quod supra verticem aliquid ultra etiam ponis. Et ἐξορμῶ quopiam dicente: Et quisnam est, inquit, quem ἐξορμᾷς. Ἐξεπιπολῆς autem quodam di-

subjicit: ὃ πρὸς τὸ γωνιακῶς δις ἦδ κινεῖσθαι scilicet respexit. quod verum est. Non enim alio sensu μίσαξ Atticis de masculis dicitur quam Latinum *nubere*. Micyllus ingenue fatetur se solœcismum hic deprehendere non posse. *Grav.*

1 Δεδίπομαι τ ἄνδρα καὶ φιλῶ] Solœcismus hic in eo est quod δεδίπομαι posuit pro metuo, cum sit terreo. Thomas Magister: Δεδίπομαι τ δεῖνα ἀγνοῶ ἐφοβοῦμαι, ἐ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ ἢ τῷ ἐφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅ μεθ ὃ ἐν β Ἰλιαδ. Δειμαίνει δ ὃν ἴοιτο κραναὴν ὃς δεδίσκεσθαι. Aristophanis Scholiastes ad Plutum notat δίδιττε poni pro metuo δεδίπω autem esse terreo. Δίδιττε μὴν ἐγὼ ἀμπελάσας, δεδίπω ἢ ὑπερ τοῦ ἀλπαπιπλῶ σωτανούμενον. Attice igitur dixit Lucianus de luctu: Κύων τῷ χάσματι δεδιπόμενον. *canis rictu sive ore hiatu terrens.* Idem in Philopseude: Καὶ δεδίπεδδε κἀμὲ ἐλπίζων. Et in his accusato: Καὶ μὲν ἔτοι μὰ Δία δεδίπομαι. terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐαυτὸν τ Κίρκωπα καὶ δεδίπεδδε. Iustinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδιπόμενον τὸν χειμῶνας, ubi aliter δεδίότα *metuentem* legitur. *Idem.*

2 Φίλων ὁ κορυφαιότατος] *Amicorum summissimus*, ut Græcum solœcismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὴν λέγε. Τελευταιότατον ἢ ἐδέκμον, ὡς καὶ κορυφαιότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν, ἀ γὰρ πρὸς τῷ ὑπερδίσει καὶ ὑπέρδεσιν δεῖ ἐπιγενέσθαι. εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello quomodo historia sit scribenda: Δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas superlativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus tamen à comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus summopere improbat hanc vocem: Κορυφαιότατον, inquit, ἐκκαλυφάμιλλον ἀγῶν παρὰ φασωρίνῳ. λέγε δὲ κορυφαῖον. *Suppeditat me cum κορυφαιότατον reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur κορυφαῖον.* Simile huic est ἡγεμονότατος à Thoma merito improbatum, & καφαλαιωδέστατον quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς κολωτὴν· Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ἦν Περσίνας ὁ κορυφαιότατος. Idem ibidem: Κορυφαιότατος γὰρ ὢν ἐν ἡλθυναστείᾳ καὶ πίστοις ἅπασι σύμβουλος. Nec Dionysius Halicarnassæus lib. VI: Ἀπορῶ ἢ ἂν γνώμῃ τῷ κορυφαιοτάτῳ τ προεστηκότων τ ἀρχιτεκτονίας αὐτῷ καὶ αὐδάσης. Nec Iosephus: συνελόντων δὲ εἰ κορυφαιότατοι. Idem in VIII Ἀλωσ. συνελόντων ἓξ τ κορυφαιοτάτων. Vtitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustinus Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodianus in fine libri secundi: Τὰ κορυφαιότατα τούτων καὶ σωτήλεται ἔχοντα τ ἐν μέσῳ πυραλήψιον Σεβήρῳ ἐν τοῖς ὑφεξῆς. Et Clemens Alexandrinus Pædagog. lib. I, c. 13: Ναὶ μὰν τὸ κορυφαιότατον. quod est supremum omnium. *Idem.*

3 Καὶ ἐξορμῶ δέ] Ἐξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo. cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus: Οἷον ἐμὲ ὁ ἐμὸς ἐξορμᾷ, inquit, τὸ ἀναζύσομαι ἐγώ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον.

τινος εἰπόντος, [1] ὡς σὺ ἀπὸ τῆς ἱππολῆς εἶπεν, ὡς σὺ ἀπὸ τῆς μιξολύκης. λέγεται δὲ τινος, [2] συνεξαλεῖψαί μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνεξέ-

dicente: subjecit, ὡς σὺ ἀπὸ τῆς μιξολύκης. Dicente quodam, συνεξαλεῖψαί μοι, & ſcrupulum, inquit, Xenophon

Philoſtratus certe Atticos imitatus ſemper illo active utitur in Heroicis: Ἐξῆκε πᾶσιν ἀνίκα καὶ τοῖς χοιρίοις ὠρᾶσθαι. Et in eodem opere: Τὰ Τελαμωνίου ἐξημμένου τοῦ Αἴαντος. Euripides in Iphigenia Aulidenſi eodem loco utramque ſignificationem conjunxiſſe videtur, activam & paſſivam: Κλύουσιν ἐξάρασθαι δὴ γαῖαν σώμασιν ἀνιπτόποδας πάλιν ἐξορμίσαντας ἐκ χαλάστας. Improprie igitur, ſi Lucano credimus: Heliodorus in ſecundo. Καί μοι τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξῳκισται. Idem in IV: ὁ δὲ τὰς ὀφρῦς κάτω ἔφασκεν ἐξαρμηκάναι. Et ſic ſæpius ille ſcriptor, ut & Dio lib. XLII: Αὐτὸς δὲ σφᾶς ἐκ τοῦ γραπτοῦ ἐξορμῆσαι, & ſic idem frequenter, ut & Ioſephus, quin & Xenophon & plures alii, ut egregie offendit incomparabilis Iædæus in Commentariis utriuſque linguæ. Sed ipſe etiam Lucianus hujus præteriti ſui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antiſthenis: Πολὺ τὰ ἄλλα σφέζεσθαι ante alios erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Annibalis: Ἐγὼ γοῦν μετὰ τῶν ἐξορμώντας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari cum Thucydide dicat: Παρῄνουν τε τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ ἐξόρμησιν. Grev.

1 Ἐξ ἱππολῆς δέ τινος εἰπόντος | *Cum quidam dixiſſet* ἐξ ἱππολῆς, *addita præpoſitione* ἐξ, pro quo doctiſſimus quiſque ἱππολῆς *omiſſa præpoſitione.* Pausanias in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσσῃ τελματώδει καὶ ἱππολῆς μᾶλλον. Aristophanes in Pluto: Ταὶς οὖν ἄλλαις γὰρ χύτραις ὑπῆσαν ἀνωπύρου χαμαί. ἡ ταύτης δ' ἦν χαμαὶ ἱππολῆς ἐνεστιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἀνανδρίᾳ ἱππολῆς τοῦτο. Herodotus: Ἐπιπολῆς δὲ ὑπῆσι αὐτοῦ τὸ ἀλλόχρεον. id eſt, *ſuperne magis ſubeſt allychnium.* Valla hic labitur legens ὅτι πολλὴ ἀλλοχρία. id eſt, *cum multa varietas.* Locus extat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον ἑωυτῷ κατασκευάσασθαι ἐπιπολῆς τῆς πυλαίης. Theophraſtus in primo de cauſis: Εἰ καὶ πᾶσι εἰς βάθος κεῖνται, ἀλλ' ἐνίοις καὶ ἐπιπολῆς. Plutarchus in eo libello cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα· παραπετόμεναι φαύλη τοῖς πίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello ἐκ ποίων συνόντων· ἐπιπολῆς φαίνεται τὸ ἐπιεικὲς ἀλλὰ τάχιστα διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. *Sic Attice* Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione: Εὐφυέστερον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς: quod etiam apud Dioſcoridem cum in capite de papavere tum alibi, uti & paſſim apud Græcos interpretes occurrit. Phrynichus hæc, quæ diximus, confirmat. Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσί τινες οἰόμενοι δεῖν τῷ ἐξαίφνης. εἰσὶν ἐξ ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀστόχως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ ταχέως ἐπιπολῆς. Thomas eſt in eadem ſententia: Οὐδεὶς τῶν ἀναλόγων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν. ἀλλὰ ταῦτα χωρὶς τοῦ ἐξ ἐπιπολῆς ἐπιπολῆς. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ἐνεστὶ σοι διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς ἀπαγγεῖλαι μῦθον ἓν τῇ. Θουκυδίδης ἓν τῷ· ἐπιπολῆς τῶν ἄλλων τῇ, de Epipolis agens Syracuſanorum loco cuſtodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit quod aliis vitio dat. Dicit enim in ſecundo veram narrationem: ὡς ἐξ ἐπιπολῆς μόνον ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. Idem.

2 Συνεπέξαπτό μοι) *Iuſſit mihi.* Sic interpretor, non ut Micyllus, *comprimi.* In hoc enim videtur ſoloeciſmus eſſe quod συνεπάσσειν dixerit pro καλεῖν, cum συνεπάσσειν proprie ſit ordines inſtruere, componere. Pro jubere tamen utitur Heliodorus in ſecundo: Ἐπὶ τῶν τοῦ Γύσιδος ἅμα συνεπέτασσε μοι ὁπλίτας τοὺς ἑξήκοντα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χεῖμαν καὶ μᾶλλον ἐπὶ τὴν Θεσσαλίδα συνεπέτασσε τὰ ὑπόλοιπα. Diodorus ſæpe συνέτασσε pro juſſit, & συνετέτακτο pro juſſus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent συνεπάσσειν utentur de ordinibus inſtruendis, ut Xenophon. Apud Ioſephum ὑπεζωλάς τε καὶ λόχους συνεπάσσοντας dixit, id eſt, *mediam ponentes.* Lucianus alio ſenſu in Aſino dixit: συνεπάσσετο ἐπ' ἔργον. *Accingebantur operi.* & Plutarchus συνεπάσσετο πρὸς τὴν ἀράξιν. *ad negotium componebatur.*

Eodem

Θ. ἄλλως δὲ εἰπόντος, Ἐξείσω αὐτὸν, ὃς τι λαθεῖν, θαυμάσιον, ἔφη, εἰ εἷς ὢν ἐξείσῃς τὸν ἕνα. τέρας ἦ λέγοντος, σωφρονίσῃ αὐτὸν, καὶ ἐκκενίσῃ πάντας εἶπεν. ἰώνῃ ἦ καὶ ἐξὸς τὸς σολοικίζοντας Ἀττικῶς παίζειν ἀνεπαχθῶς.

ξαθ. Alio autem dicente: ἐξείσω αὐτὸν, ὅστι λαθεῖν. Mirum, inquit, si tu cum unus sis, ἐξείσῃς. Alio rursum dicente, σωφρονίσῃ αὐτὸν, subjecit, καὶ ἐκκενίσῃ πάντας. Solebat autem & eos qui solœcismum Attice loquendo committebant, eadem festivitate

Eodem pertinet illud Periclis ἀσωτάκτους εἶμι, *imparatus sum*. illudque Plutarchi de Solone: σωτὸν παρεσκευασμένον ὑποβάλλειν τὸ νόμον, *paratum subjicere nomen*. Demosthenes ἀ σωτάκτως ἔχω non *sum paratus, meditatus, instructus*. Græv.

1 Περικλῆν αὐτὸν] *Circumstitus ipsum*. Manifestus solœcismus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπῃς περίσχωμαι ἀ δέομαι. Πῶς γὰρ ὁ εἷς τινα περίσχοιτο; ἀλλὰ περίσχωμαι δεῖται. Λακεδαιμόνιος ὁ ἱππαλέκτης ἐ περίσχωμαι τὰς ἱππικὰς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περίσχωμένην αὐτὸν ποτὲ Κράτητος. Περίσχωμαι etiam fugio, vito significat. Lucianus in fine Hermotimi: Οὕτως ἐκφεύξομαι καὶ περισχήσομαι, ὥσπερ δὲ λυττῶντας ἢ κυνῶν. *Non secus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo*. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: φεύγειν ἀδόμενος τὴν φωνὴν αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φεύγει τοῦτον καὶ περίσχωμαι. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6. Περίσχετο γὰρ μὲ σφόλλοι τ' ἐ λόγων δεινολογίας αὐτῷ μιμητὴ ῥυθμοὺς τε ῥάξωσι τὸ πλῆθος. id est *verebatur*. Idem locus & à Suida refertur cum eo qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος δεῖ καὶ δεῖ θορύζειν περίσχετο μάλιστα. Idem, Suidas ἀλυσκάζειν περίσχεσθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare*. in qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16. & ad Tit. III, 9. vide & Casaubonum ad Athen. Animadverſ. lib. XV, 5. & Andream Dunæum ad Iohannis Chryſoſtomi in epiſtolam ad Titum orationem ſextam. *Idem*.

2 Ἐτίρᾳ δὲ λέγοντος σωπερίστο αὐτῷ] *Iudicio experiebatur*, vel *contendebat*, aut etiam *cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero σωπερίστο αὐτῷ ſignificat, una oriebatur, naſcebatur, ſive gignebatur, quemadmodum διεπερίστο αὐτῷ ſignificat, una interibat, atque diſſolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *judicio experiri* dixit Demoſthenes: Εἰ μὲν ἦν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διαπιτνόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου σωυδικάζετο χρὴ λέγειν, ἀ συωκρίνετο. Συωκρίνεται γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀς ἔχῃ καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἥτις τὸ ἀναιτίον διδάσκει. ἐπεὶ καὶ ὁ φαθὼν ἐν τῷ συωδικᾷ συγκρίνεται ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ δίκαιον, τάδε παρεσκευάσθην ἐγὼ βοηθὸς παρὰ τοῖς δικαιοτάτοις τῶν παλαιῶν. Ἀλλὰ ἀντὶ τούτου παρακάλεσεν, ἐ παρεξετάζεσεν, ἐ παρεπάθησεν. Pro quo & dicunt εἰκάζειν παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συωκρίθη καὶ διακρίθη, καὶ ἀπήλθεν ἴδιον ἅλαδε, πάλιν γὰ μὲν εἰς γᾶν, ἀνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chryſoſtomus in comparatione monachi & Regis: Καὶ παραθεῖναι τοῦ ἀλλήλοις τὰ τε χειρὶ ἀδυμιᾷ παρὰ σολλοῖς τάτε πολλῆς τυγχάνοντα ἀσεδοῦς. Et Lucianus in imaginibus: Καὶ τοι Νηρῆσιν ἐκεῖνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δ' ὅτι οὐδὲ ἐκεῖνα ἐξίων ἢ Ἡ ἐρώνασε παραθεωρεῖν μι. Et paulo poſt: Οὐκ ἂν παρακάλεσεμι ἐκεῖσε θεῶν γωνάσκα φασθὴν. Ibid. Αἰγλίρα δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκείνοις τὸ ὠμικὸς τε καὶ ὄρθιον. Quare minus Attice dixit Athenæus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον πανταλῶς ἀγοραῖός τι φαίνεται πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipſemet Lucianus in Paraſitice: Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτῳ σοφῷ. & Philo: Οὐς ἕνεκα ἀγωνίας ἀδυνὶ ἔστιν σύγκριτος, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus*. Quare minus mirum de Apoſtolo, qui II ad Corinth. cap. 10. inquit: Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτοὺς τισὶ τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem ſententia Phrynichus: Σύγκρισις. Πλάτωνα χρῶνται

ως ὃς γὰρ τὸ εἰπόντα [1] νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, [2] σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρῳ δ' ὡσανεὶ διηγουμένῳ τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος· [3] ἢ δὲ τοῦ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, σὺν ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. [4] καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος, ὡς δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀπιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος, ὡς τὸν ἰχθὺν εἶπε, στιτivitate ludere. Nam adeo dixerat, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ. Tu quit, etiam νῶϊν dices, mus. Alio autem ſerio quippiam eorum quæ in pa acciderant, ac dicente, Herculi μιχθεῖσα: Non inquit, Hercules Ἐμίχθη. Porro dicenti cuipiam quod ret opus καρῆναι: Quidnam ve adeo, inquit, & quod dignum ignominia iſta ſit, abs te est? Et ζυγομαχεῖν, dicente quopiam: Tunc adverſus hoſtem, in

ζυ

συγχέαμεν τὰ τῶν αὐτῶν, σύγκρισις Λεξιφάνης καὶ Μενάνδρου. Καὶ διακωμῳδῶν τινα λοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιλόσοφον, ὡς σαφῶς εἰδώς, ὃ, τι ποτ' ἐστὶν ἡ συγκρισις, ἐγκωμιάσαντα ἀδικίαμ φησίν. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τινὰ τοῦ δὲ καὶ συμβάλλειν κωμῳδοῦντα. Χρὴ δ' ἀντιτάττειν, ὡς παρακάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit concretionem. Theophanes Cerameus, ſupra ſui laudati ciptum ſcriptor elegans, Hom. LVI in feſto S. Procopii, hoc ſenſu poſuit συγκρίμα· Κόσμον λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὡς τι ἐκ μίσων σύγκριμα καὶ σύλληψις. Vertit Franciſcus Scorſius: *Mundus dicitur, quod ex cælo terraque, & his quæ in medio ſunt interjecta, conſtitutum atque compactum eſt.* Male vero Plutarcho συγκρίσεως ponitur pro comparatione. *Grav.*

1 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] Vt ſoloecismo ſoloecismum explicemus: *Nos hoc videtur.* Vbi νῶϊν *nobis* dicendum fuit. quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαμὰ γοῦν τόγε ἀνθρώπου νῶϊν πάντως ζωοδοκεῖ. Idem in Sympoſio: Παρέξομέν σοι φαίνεται νῶϊν. Idem.

2 Σὺ ἔφη καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν] *Tu etiam nobis peccamus dices pro* νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id eſt, *nos peccamus.* Vtrumque hoc *non videtur animadvertiſſe* interpres, ut ejus verſionem legenti conſtabit. *Idem.*

3 Ἡ δὲ τοῦ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] Hæc Luciani verba ex ſequentibus Thomæ Magiſtri erunt intellectu facillima: Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, ἡ δὲ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere conſueſcente, male vero de muliere, quæ cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non eſſe perpetuam argumento eſt illud Parthenii in Eroticis: Τὶς αὐτὸν μιχθεὶς τοῦ ξυνοῦ. Herodotus in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίῳ ἰσουμένην ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐλθοῦσαν ἐς τὸ ζεῖο μιχθῆναι ἀνδρὶ ξείνῳ. Attice igitur D. Iohannes Chryſoſtomus de Babyla martyre: Ποῖος δ' ὁρᾶται μίγνυσθαι μητράσι καὶ ἀδελφαῖς ὅσοι ὁ τῆς σοφίας σοφιστὴς ἀνομοθέτης, de Zenone agens. Sic apud Heſiod. μίχθεις ἐν φιλότητι, frequentiſſime. Homerus hymno in Lunam: Τὴ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Quin & Eſdræ IX Hebræi dicuntur miſcuiſſe ſemen ſanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. *Idem.*

4 Καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος] Cum quidam pro κείρασθαι tonderi diciſſet κα-ρῆναι, quod erat ignominioſum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ ἐκείρω κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τῶν κεκτημένων. Τὸ δὲ κείρασθαι ὡς ἐπ' ἀπίμου. Διζάνιος ὁ ἱστορικὸς τῷ. Οἱ μὲν καὶ δικαιοῦσιν ὑπὲρ τετρακοσίους κεισάσθαι. τὸν μὲν γὰρ ἰδιώτην καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω, πάντας δὲ καὶ ὅτι φορεῖται. Philoſtratus in Heroicis: Τὰν κόμαν ἂν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ τετρώλῳ. Lyſias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ὅτι τοῖς τοῦ τάφου τούτου κείρασθαι τὴν κόμην καὶ πενθῆσαι ἔξω ἐνθάδε κειμένους. Phrynichus aſſentitur Luciano & Thomæ:

Κα-

ωγομαχεῖς; ἐπίρρ. ὃ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸ παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα ἐπὶ τοῦ, ἵνα, ἢ τί βλαμμένε βασανίζονται; ὁ δὲ ἀνήρετό τις δὲ ὁ εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, δὲ Πλάτων, ἵνα, τοῦτο ἐπιδόσεως καλεῖ. ἐρωτῶντος δέ τινος, εἰ ζυγομαχεῖς; Alio autem quodam dicente puerum ſuum morbo decumbentem βασανίζεσθαι: Cujus gratia, inquit, torquetur? aut quid vult ille qui torquet? Περηκόητι vero cum quidam diceret ἐν τοῖς μαθήμασιν, reſpondit: At Plato ἐπιδόσεως vocat. Interrogante autem

καρῆναι enim tradit dici de infami tonſura, κείρεσθαι autem de hominibus. Et Mochopulus: Ἐγκείρω ὁ δεῖ πάππαι ὅτι ἀτίμου κυρός. Nimirum κεκεῖρθαι dicebatur de infami illa raſura, qua utebantur in morionum & ſtupidorum, & γελοποιῶν, qui ad cienados riſus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem rodebantur, cum alii tonderentur. quo alludit Tertullianus de ſpectaculis: *Eos infideles erga faciem ſuam eſſe, quam naveaulis mutabant, & inſuper contumelias alapatum objiciebant: ita de domini præcepto ludentes. Docere ſcilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raſo capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. *Grav.*

1 Συζυμαχεῖν δέ τινος εἰπόντος] Cum quidam dixiſſet ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus. Cum hoc verbum proprie ſignificet apud optimos quoſque auctores tantum cum hoſtibus contendere. Probat hoc quod dixi Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν οὕτω τὸν φίλον, ὡς περὶ ἀδίκου καὶ τοῦ δεῖνα οὕτω τινὸς ἐζυγομάχει, ἀλλ' ἀμφισβήτει, ἤρισεν, ἐφιλονείκει. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχει δεῖ ἐχθροῦ λαμβάνεται, οὐσιαύτως καὶ τὸ ἀδικαζόμενον. Οἷον ἀδικαζόμενον τοῦ δεῖνα, φησὶ τινά. Heſychius in diverſa eſt ſententia, qui ait hoc verbum ſignificare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *cum familiaribus contendere.* quo ſenſu accipi debent Plutarchi loca à Budæo in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert Ariſtoteles III Rhetoricorum, φιλαμον ζυγομαχῶν τῷ καιρῷ pro Thomæ & noſtra facit ſententia, ut & Demoſthenes apud quem ζυγομαχεῖν cum hoſte contendere eſt. *Idem.*

2 Βασανίζεσθαι αὐτῷ τὸ παῖδα νοσοῦντα] Reprehendit hic Socrates eos qui βασανίζειν, quod eſt probare, explorare, quæſtionem exercere, quæſtioni ſubjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & uſurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eoſdem & Thomas redarguit inſcitiæ: Τὸ βασανίζειν, inquit, δεῖ δικαιοσύνης λαμβάνεται, ἢ τοῦ διὰ λόγων, ἢ τοῦ διὰ πυρωτηρίων ὀργάνων. μὴ λέγε ἂν βεβάνισαι ὑπὸ νόσου ἀλλὰ ἐξέτασαι. Suidas paulo aliter: βασανίζειν δὲ τὸ αἰτιᾶσθαι καὶ πυρωθεῖσαν καὶ μαστιγοῦν σημαίνειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πλανῶν ἀναφέρειν καὶ ἀλίσκεσθαι παλαιὸς διὰ λόγων. Adducit tamen idem Ariſtophanis locum hunc contra ſe: Πῶς βασανιῶ. πάντα πρόπον ἐκ πίνακος δίκας, κεκμῶσας ὑστριχίδι μαστιχῶν, δίεργον, ῥιζῶν, ὑπ' ὀλίγ' ἐς τὰς ῥῖνας ὀξὺ ἰσχίον, πλίνθος ἐπιπόδιος. Quæ profecta omnia ſunt πυρωτηρικὰ ὄργανα. locus eſt in Ranis. Contra hoc præceptum facit illud S. Matthæi capite octavo: Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adſtipulatur Luciano & Thomæ Harpocration & oſtendit ex Dinarcho βασανίσας eſſe δεκμήσας, idque eſſe ex voce βάσανος, quæ lapidem ſignificat, in quo aurum exploratur. *Idem.*

3 Περικόπτειν δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν] Quod hic Socrates ait ἐπιδόσεως non περικόπτειν dicendum eſſe, in eo forte illi aſſentitur Plato, Iſocrates, & Philoſtratus pro περικόπτειν, δεῖ δοῦναι λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progreſſionem facere*, procedere ut loquitur Cicero. Diſſentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipſe etiam Lucianus qui ait in Hermotimo: Ἐγὼ γοῦν περικόπτειν ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Paraſitice: Ἐν ἐκείνοις τοῖς τί-

τίχνας προκόπτοντας. Idem in amoribus: Ἐγὼ δὲ οὐκ ὀμόζειν ἄχρι πολλοῦ ἀναγκάσω ἢ ἔχειν ἡμῶν προκόψας. Aristides: Οὗτοι γὰρ ἐν προκόψασι τῇ σοφίας, τοῦτ' ἔστιν ἐμφανῶσι μεγάλα φρονοῦντες. Phrynichus: Προκόπτειν, inquit, λέγεται ... ἐπὶ τοῦ προκοπὴ ἀδίκημον. Suidas: Ὑπίδοσις, inquit, προκοπή, προσθήκη, ἔκτισις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὑπὸ δὲ προκοπὴ παρ' ὑδὲν τὸ ἐλλάτωσις. Hesychius in verbo ὑποσαπρίζειν προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Cobetus interpretatur *præcidere*, vel *præcastrare vinum*, quod tum fit cum vini vires exhauriuntur, ut Plinius ait. tale vinum Theophrasto VI de causis plant. c. 24. ἀκρατὲς, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum ἀπὸ τῆς ὑδρίας: ut pulchre docuit Vir summus Thomas Reinesius magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsæ litteræ manifesta plaga videntur elatæ esse. In Hesychio pro προκόπτειν legitur προκοπίτειν, quæ lexicographi ὑποσαπρίζειν impingere interpretantur. Cum tamen in eodem Hesychio recte legatur ὑποσαπρίσιν ὑποτύφῃ τοῦ σάκκου ἢ προκοπίτειν, *sacco colabat*, ut *præcidebat*. Apud Eustathium ad Iliad. V: Καὶ ὑποσαπρίζειν τὸ ὁδὸν τὸ προκοπτεύειν τὰ ὁραιζόμενα. Τὸ δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τῶ κλοπὴν ἐκπλημμύρα σάκκων. Τὸ ὑποσαπρίζειν est etiam furari in itinere. nimirum προκόπτειν dicitur de iis qui saccos & manticas præcidunt, qui nobis dicunt *Beurs-schneyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τῆ προκόπτειν quam culpat Lucianus. In ea legitur apud Euripidem in Hecabe: Προκόπτοντ' ὐδὲν εἰς προῦχον κακῶν. *quibus nihil prosficimus ad levanda mala quæ sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitigenda.* Herodotus lib. I, voce passiva: Οὐδὲν τῶν πρασσομένων προκοπτομένων *nihil rebus procedentibus.* Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τὐδὲν προκόπτετο τῶν πρασσομένων. Thucydides in IV: Καὶ τὴν ἀρχὴν ἅμα προκόπτοντων. Id est, *nobis augentibus illorum imperium.* Προσδιατεινόντων, ἀντεπιζόντων, ἄγαν προκοπὴν καὶ ὑπίδοσιν ποιούντων. Hæc Thucydidis interpres. Eodem sensu Lucianus in saltationibus verbo ἐπιδίδοναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἀρξαμένην ἐς τοσοῦτο κάλλους ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ χρόνῳ τινὶ καὶ σὺν πολλῇ μήκιστα. Non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, *sed circiter Augusti maxime tempora.* Plutarchus cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτὸν προκόπτοντα ἐν ἀρετῇ, sæpe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim à nomine προκοπή. Εἰδὲ μωρίαν, inquit, αἰ προκοπὴ ποιοῦσιν ἄνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀπεκάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἡμέραν καὶ ἐπιδοσιν ἢ προκοπὴ ἢ καὶ σώζεται. Iosephus etiam utroque utitur vocabulo: Καὶ γὰρ, inquit, εἰ μὴν ἐλάσσονι μὲν ἡ πόλις ἐκ πολέμου τοῦ πρὸς ἐκείνους ἤρξατο. *Neque enim urbs nullis viribus capi potuisset, si murus processisset ut cœperat.* Idem: Εἰς μεγάλων παιδείας προκοπὴν ἐπίδοσιν. Et in I Ἀλώσ. Γίνεται παράδειξις Ἀγαπάτῃ μείζονος προκοπῆς αἰτίᾳ. Idem in X Antiquitatum: Τῶν χαμαιρέτων καὶ σοφίας εἰς προκοπὴν ἡμῖν ἐξέχει ἐκ παιδὸς καὶ τέχνων διετέλει. Diodorus Siculus de Dione, ἀνὴρ ἐκ φιλοσοφίας μεγάλην ἔχων προκοπήν. Cic. XV ad Attic. ep. XVI: *Sed mehercule litteræ meæ nimis mutilæ scriptæ, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret.* Non caret itaque exemplo quod dixit Apostolus I ad Corinth. 4. Ἵνα ἐν τῇ προκοπῇ φανερὸς ᾖ. Et Epistola ad Philippenses cap. I: Εἰς προκοπὴν τῆ ὑμῶν χαρᾶς ἐλάλουν. Utitur eadem voce etiam Heliodorus in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῆ φαινομένῃ λυστηλῇ προσεθεῖσα. Videtur autem hic auctor in pleriſque non satis accurate locutus, quippe qui sæpe peccet in id, quod hic aliiſque in libris reprehendit Lucianus. Improbat iſte in Nesasto διτερῶ pro ἄτερῶ vel ὁ ἕτερῶ, διτερον pro ἑτέρην, & ἄτερον pro διτερον. quæ omnia invenias in Heliodoro. Is in secundo: Θατερον, inquit, τῶ παιδὸν τῆ προσεζύτερον pro ἑτέρου. Idem in VI: Θάτερῶ ἐπιχλιάσας διατέρῳ, ubi dicendum fuit ἄτερῶ, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἐν ᾗ τῶν ἀτερον τῆ εἰς διακονίαν παρὰ τῆ πρώτου ὑπὸ τῆ Ἀρσάκας δοὺ νεὸς διαδιδόντων pro διτερον. Sed de hoc minus miror quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poëtarum, δυοῖν ἓν ἄτερον ἢ τοιαῦτα ποιήσει παρὰ Διονι dixit pro διάτερον. vide & Thomam Magiſtrum, *Grav.*

μελετήσῃ ὁ δεῖνα, πῶς ἂν, ἔφη, λέγοι ἐρωτῶν, εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀπειπόντος δὲ που, καὶ τριταῖος ἐπὶ ταῖς εἴκοσιν, βέλτιον, ἔφη, καὶ σοταικῶς μὴ Ἀττικίζειν κατεράμενον. καὶ τῷ εἰπόντι δέ, τοχάζομαί σου, ἐπὶ τῷ φοίδομαι αὐτῷ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλών; ἀφισᾶν δὲ τινος εἰπόντος καὶ ἐπέρου, ἀφιautem quopiam, *εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα*: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an declamaturus sim, dicis *ὁ δεῖνα*; Volente autem quodam Atticiſmum exprimere, & dicente, *τριταῖος* die tertio: Satius, inquit, foret, etiam hic non Atticiſſare adeo te, quando malum imprecaris. Ad eum autem qui dixerat, *τοχάζομαί σου*, pro *φοίδομαί σοι*: Nunquid, inquit, aberraſti jaculando? Quodam vero *ἀφισᾶν* dicente, & altero

1 Εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα] Vitium eſt in *μελετήσῃ* quod apud Atticos eſt ſecundæ perſonæ, pro *declamabis*. Barbaris vero eſt tertiæ perſonæ vocis activæ ut loquuntur *γραμματικῶν παῖδες*, pro *declamabit*. Meminiſſe hic debet ſtudioſus lector verbum *μελετῶ* tametſi futurum medium uſitatius habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen eſſe aoriſto activo, non medio. Teſtantur hoc Philoſtratus & Lucianus. Philoſtratus in Marco Sophiſta: *Καὶ προκαλεῖται ἔφη καὶ μελετήσομαι.* Idem in eodem: *Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος καὶ ἐθαύμασεν καὶ ἐθαύμασεν.* Lucianus in mercede conductis: *Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τὸν ἡμέρωσεν ἐπὶ τοῦ διήνεκες καλῶς ἐθέντα μελετήσαντα μὲν ἐπὶ δέκα ἢ ἑκατὸν ἀπαιδεύτους.* Et in Demonacte: *Ῥήτορα δέ τινι κρίνετε μελετήσαντι.* Proinde dicendum: *μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας*, ut ab *ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπῄνεσα, ἐπαινέσας*, ab *ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας*. Græv.

2 Ἀττικίζοντός τινος καὶ τριταῖος εἰπόντος ἐπὶ τρίτῃ] Cum quidam *Atticorum amulus dixiſſet in tertia perſona* τριταῖος, quod apud Germanos Atticos eſt ſecundæ perſonæ: quare ſequitur *βέλτιον καὶ σοταικῶς μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον.* Hoc eſt: *præſtaret vel hic te non Atticiſſare mortem imprecantem mihi, dicis enim: mihi moriere.* Ariſtophanis in Nebulis: *Σὺ δ' ἰσχανεῶν τριταῖος, tu morieris.* Hoc quod diximus declarant etiam Thomæ verba ideo à nobis non omiſſa: Τριταῖος, inquit, *ἐπὶ μᾶλλον ὀλίγον μέλλοντος λέγει.* Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ *ἐπὶ μέλλοντος ὑφηγεῖται λέγει.* Τριταῖος *ἄντος ὃν ἀν δέξῃ.* Ἐν Λιξάντος. Εἰ μή τις δέξει μεταδίκη, τριταῖος. ὅθεν καὶ Λυκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ *ἀπαγορεύει.* Græca tamen Platonis exemplaria, quæ ego quidem viderim, *τριταῖος* habent non τριταῖος, ut placet Thomæ. Proinde vitandæ amphibologiæ cauſa dices cum Luciano in Dialogo Terpſionis & Plutonis. *τότε καὶ τριταῖος ἂν χαρίσαιο ἴκασον.* Micyllus hic perperam vertit *ἐπὶ τρίτῃ in diem tertium*, cum vertere debuerit *in tertia perſona*, ſubintelligitur enim *προσώπῳ*. Alioqui *εἰς τρίτην* ut Attice ſubintelligatur *ἡμέραν*, *in diem tertium*, vel *perendie* ſignificat. Syneſius: Εἰς *τρίτην ἥκειν ὑπήχθαι.* Ariſtides: *Καὶ ἦκεν εἰς τρίτην.* Thomas: Οὐ λίγουσιν, inquit, *οἱ ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον.* Heliodorus: *εἰς τρίτην ἐξώρμησεν.* Addit tamen Ariſtophanes *ἡμέρας* in Lyſiſtrate: *ἀλλ' εἰς τὴν τρίτην γ' ἂν ἡμέραν.* Idem.

3 Στοχάζομαί σου] Hic omnes Græci Magiſtri tacent. Apud unum Laſcarem Conſtantinum legitur, *στοχάζομαι φοίδομαι* ſignificat *ἀκριβολογοῦμαι* & *ἀκοπῶ*, præparcum eſſe & miſereri, quod an hic locum habeat neſcio. Ea certe ſignificatione videtur verbum *στοχάζομαι* poſitum eſſe ſecundi Maccabæorum cap. 14. *Καὶ τὸν ἴδιον πολιτῶν στοχάζομενος.* Id eſt, *parcens*, vel *miſertus*, vel *conſulens*, ut vertit interpres illic. *Idem.*

4 Ἀφισᾶν δέ τινος εἰπόντος] Negat hic Lucianus recte dici *δοιᾶν* & *δοιάναι*, pro eo enim dicendum *δοιστάναι*. Thomas: Ἴσταμαι *ἀντὶ τοῦ ἵσταμαι.* Non imitandus igitur

σιωνεν, ἄμφω μᾶ, ἔφη, σὺν εἰδώ. ὁ δὲ πρὸς ὃ τί λέγοις; πλὴν εἰ μή, φησὶν, διπλᾶ χαρίζοι. ὁ δὲ τισὶν εἰπόντος, ψαλδαττίσειν, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ γὰρ λίτερο ἀφιξόμενον: Verum, inquit, non novi. Ad eum qui dicebat πλὴν εἰ μή: Atqui, inquit, dupla gratificeris. Ille autem cum quidam diceret: Psalticum, inquit, verbum est.

igitur Heliodorus ἀνίσως καὶ ἀναλόμβανον, quemadmodum nec illud in epistola πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν ἀσκητάς. ὅπως μὲν πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον ἕκαστος διαζάλλειν πειρᾶται καὶ σωίζειν ἐπιχειρῇ. Sic τὸ ὅρα μὴ διαζαλλέτω legitur in locum eris pro μὴ διαζάνῃ. Diod. Sic. libro 18. Τούτοις μὲν πολλῶν ἐκκλήτων ὑπαρχόντων διεζάκασι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ὅσον καὶ διεζάγη φιλίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ὑπεχώρησαν ἀφεστάναι τῆς πίρρχου τὴν Ἀντιγόνου φιλίας. Polybius: Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις σωίζειν τὸ σωμαλωθὲν ἀσυλίαν ὑπῆρχε σφίσιν. Quo verbo identidem ita utitur Apostolus. *Grav.*

1 Πλὴν εἰ μή] Ideo à Socrate reprehenditur hæc locutio, quod qui paulo curatius locuti sunt πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor est Plutarchus. Cæterum Thomas est in diversa sententia, cujus hæc sunt verba: Ἀμφοτέρα λέγα καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, ἢ χωρὶς εἰ τόδε εἰ καὶ φρύνιχος ἀδίκημά φησιν ἄρχειν Διόμου μὴ τὰ μή. Πλὴν γὰρ φαμὲν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, ἢ ἐπὶ τόδε, καὶ ἐπὶ τὸ εἰ μὴ τόδε ἄτοπον καὶ χωρὶς εἰ τόδε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λακωνικὸν δὲ τὸ βίαν πρόσωπον πλὴν εἰ μὴ σκαπανίαν καὶ ὑφορῶρον αὐτὸν ἀποκαλῶν. Ἐφύλαξε μὲν τοι εἰ χωρὶς τὸ μὴ λέγεσθαι. Lucianus hanc præceptionem suam ipse non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτ' ἂν ἐγὼ ἄλλην ἡμῶν ἀρχὴν ὑφορῶ. Idem in mercede conductis: πλὴν εἰ μὴ κελεύοιτε τὰς Μούσας πλὴν εἰ μὴ ὅπου χρὴν σοι. Idem in ratione conscribendi historiam: Ἐπὶς εἰ μὴ τοῦτο ὑποκλάζοι με. Ibidem: Ἐπὶς εἰ μὴ δίξαδεν δίον. Idem in Imaginibus. Ἐπὶς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι ἢ Ἀθλιωᾶν ὑπείληφας. Et paulo post: Ἐπὶς εἰ μή τινα τοιοῦτον ἀκροάσασθε διζάνιλα εἶναι. Idem in Piscatoribus: Ἐπὶς εἰ μὴ χρὴ Σωκράτη τὸν Εὐρυτου εἶναι ἢ φύσιν ὡς ἢ Μίσωνος ἀπεφάδεν. Demosthenes ὡδὶ πρὸς τὸν Χαλκιδέα πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγωσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τὸ ὡδὶ ἢ τύχης ἔστι δαιμονίου. Sic & Heliodorus in VIII, πλὴν εἰ μήπω Σωματοποιίᾳ ἐστὶ δαιμονίου. Plutarchus in Coriolano, πλὴν εἰ μή τι δόλου ἢ Ἀλικιδέα λόγου φανερὸν πλειόνων ἔρασιν. Idem in Demosthene: Ἐπὶς εἰ μὴ τὰ δία ὡφὶς ἢ ὑπερβάλλουσα λόγου ἡ ἀντιφάνης τοῦτο πίπτειν. Apostolus 1ad Timoth. V. Ἐπὶς εἰ μὴ διαμεμψίμοιρ. Et cap. XV: Ἐπὶς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε. Idem.

2 Ταῦτα ἔφη διπλᾶ χαρίζη] *Hæc*, inquit, *gemina gratificaris*, vel *largiris*. Micyllus *gratificatur* vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmuriensis editor, Ioannes Benedictus, vidit. *Idem.*

3 Τινὲς δὲ εἰπόντος χρᾶδαι] *Cum quidam dixisset* χρᾶδαι pro χρῆσθαι, ut rel *oraculum consulere*. Philostratus in Heroicis: Χρᾶδαι μὲν γὰρ καὶ πᾶς εἶπε παντοίως Ἀχαιός. Herodotus tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ ἔτι αὐτὰς τὰ ἔξεις χρήμασι χρᾶδαι. Ibidem: Ἡ δὲ πυθίη οἱ χρᾶ αἰρέσιος πρόμαλα. Idem in Clio: Τὰς πορδμίας αὐτὸν διαχρᾶδαι. id est, occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶτο ὑπὸ τῆ νόσῳ. Cæterum de χρᾶδαι & χρᾶδ Moschopulus: ἡ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ ἡ χρᾶδαι, ἀλλὰ χρᾶδ. Homerus: Ἤτοι χρησόμενος Θεσπρωτίαν τεμενίσαο. *consulturus.* Libanius in Antirrhetico: Τὸ θεὸν χρησόμενος. *Deum consulturus.* Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicero IX ad fam. *Cum adhibuissem domi meæ Lupas me, & Libonem & Servium consilium suum, qua mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Scio arbitror.* id est, *Cum me & Libonem & Servium, quos in ades meas arcessierat, consuluisset.* Id III de Offic. *Cum prætor esset, collegiumque prætorum tribunis plebis adhibuissent.* id est, *in con-*

ε ἔ ἔκποτε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰ- | dicenti ἔκποτε: Pulchrum, inquit, ἐκπίρυσιν· ὁ γὰρ Πλάτων, εἴς | fuerit ἐκπίρυσιν dicere. nam Plato εἰς

leorum vocassent. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus.* Florus I. 1. *Gemini erant, auspicaretur & regeret adhibere placuit Deos.* Id est, *Deorum sententiam per avia explorare, consulere Deos per aves* χρᾶσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & iquis Flori editionibus legendus. ut præclare vidit Gronovius ὁ πάνυ. vulgo le *adhibuere oracula.* Cic. IV ad fam. 7. *A tuis reliquis non adhibemur.* hoc est *fulimur.* Sed de hac iſtius vocis notione pluribus egit vir doctiſſimus & ingenii gantiſſimi ac ſollertiſſimi Ioannes Schultingius, qui non ita pridem in ipſo ire ætatis, cum magna & præclara minaretur, extinctus eſt, flebilis omnibus, præcipue quibus litterarum interiorum ſalus curæ, candor autem & morum ncitas amori ſunt, in notis in Senecæ declamationes propediem bono publico iendis. *Grav.*

1 Τοῦ δὲ λέγοντι ἔκποτε] De eo Phrynichus: Ἔκποτε ἐπὶ μυθένα πρόπου εἴρηκε, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε ἐπὶ ἔκποτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ ἀδόλως οἱ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν ἐ σωτέπτωτοι τὰς προθέσεις. Et Thomas eadem fere, qui & alibi negat præpoſitionem recte componi cum adverbio. Quare ἔπαλαι, ἔκποτε, ἔμπροσθεν, ἐκπίρυσιν, & ἀπὸ τότε non ſunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ τούτου. Herodianus in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μᾶλλον ἢ λοιπῶν Θεῶν θρησκεύειν. Et paulo poſt: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐσπουδάζουσι πρὸς ἀλλήλους. Xenophon in tertio Inſtitutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κῦρος ὀλιγοστίας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἴποντό τε πάντες ἐξ ἴλεγον. Sic tamen ſacri ſcriptores Matthæus cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν, pro quo Lucianus in Demonacte, ἐξ παυσικείνου ἤρξάμην τιμᾶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσειδον. Invenies apud Matthæum etiam ἀπάρτι, cap. 23: & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9 legitur ἀπὸ πέρυσι. Pollux in primo πρωτέρυσι inquit τέλειον ἔτος τινί. Lucianus omiſſa præpoſitione in Hermotimo: Μακρῷ πω ἄμεινον εἴη πέρυσι. Demoſthenes in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρυσι πρᾶσεῖαι. Xenophon in III Ἑλληνικῶν· ἦμεν μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσι. Plato in Euthydemo πέρυσι δὲ ἢ πρωτέρυσι ἐδέπω ἦμεν σοφοί. male πρωτέρυσι impreſſum eſt. Meliores ſcriptores ſemper opinor ſine præpoſitione utuntur πέρυσι. quare in eo quod ſequitur εἰρωνείαν eſſe cenſeo. Καλὸν ἦν τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσι. Invenies tamen πρωτέρυσι etiam in epiſtola quadam Libanii ἀναμνηκόμενος, inquit, ὃν ὅπως ἤλγες πρωτέρυσι. Ἔπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum quam de Atriano, qui in primo inquit: ἐσλογισμὸν ἦ ἔπαλαι. Vtuntur etiam D. Baſilius & Plutarchus. Ille quidem ad Athanaſium ſcribens: ἦν, inquit, ἔπαλαι σφᾶς ἐ σὺς τιμιότητος ὑπολαμβάνω ἔχεσθαι. Hic vero in Themiſtocle, παρασκευάσας ἔπαλαι παῖδας. Et σφᾶς βοηθεῖας. Τιμωρεμένων ἔπαλαι δὲ καὶ ἀτικῶν. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅτι λοιπὸν τὸ πρᾶσσειν ἐμοὶ ἐν παλαιοῖς. Et Philoſtratus in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ καὶ ἐν παλαιοῦ ἄρα διδόδημέν τε ἐ σοφὸν ἦν ἐ σοφιστής; ΑΜΠΕΛΟΤΡΙΓΟΣ. ἐν παλαιοῦ ξένε. Herodotus: Ἐστέον ἀνακρίνειν ἐν παλαιοτέρῳ. Idem in eodem primo libro: Ἦ γὰρ αὐτὸ μαντήιον ἐν παλαιοῦ ἱδρύμενον. Idem in Vrania: ἄκρον ἤμυτρον τί ἐστι ἐν παλαιοῦ. Pollux in primo: Πάλαι, inquit, φασπάλαι, τερπάλαι. Ariſtophanes in Equitibus: Τερπάλαι κρίνομεν βελτίονα ἐ δίεργοντα. Αλλ. Ἐγὼ δὲ δικαιπάλαι γε καὶ δαδικαιπάλαι, ἐ χαλεπάλαι, ἐ φασπάλαι πάλαι πάλαι. Iam vero de illo ἔκποτε quid mirum à ſcriptoribus ſacris uſurpari, cum ne ipſe quidem Lucianus ab eo prorſus abſtinuerit: Ἔκποτε, inquit in Aſino ſuo, ἐξ ἐμὲ προῆκε ἄλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λίγος ἔτος ἐξ ὅτε παρακύψεως. Athenæus in Dipnoſophiſtis: ἐ ἔκποτε οἱ φέρτεροι καλλίμβοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrianus I ἀνάβασ. ἐ ἔκποτε οἱ Σιδήται ἐκ Σαρδέων ἔζων. Ioſephus: Ἔκποτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀρχέλαος ἐπὶ τὴν ἐλάμβανεν. Idem.

1 Τοῦ

τοπ λέγ. [1] τῷ δ ἰδὲ ἐπὶ Ϝ ἰδὲ ζευμβίε τινὸς, ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. [2] ἀνθλαμβάνομαι δ ἐπὶ Ϝ συνίημι λέγεσθαί τινα ξυνμάζειν, ἔφη, πῶς ἀνθλαμβάνομαι δ λέγεσθαι, φησὶν ἀνθλαμβάνεσθαι. [3] βραδίον δέ, τινα εἰπόντος, οὐκ

εἰς τοπ dicit. Ei vero quidam ἰδὲ: Alia pro aliis, inquit, significas. Cum quidam autem ἀνθλαμβάνομαι pro συνίημι dicerem mirari se ait quo pacto ἀνθλαμβάνομαι λέγεσθαι, dicerem ἀνθλαμβάνεσθαι. βραδίον autem cum te quopiam: Non est fas

[1] Τῷ δὲ ἰδὲ ἐπὶ Ϝ ἰδὲ] *Cum quidam* ἰδὲ pro ἴδε *uteretur.* Haut scio an vere Lucianus ἰδὲ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eo usos, ἰδὲ vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδὲ Attice dici pro ἰδοὺ dubitat Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδὲ de quo Thomas, agit verbum imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἴδε, inquit Thomas, Ἀττικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ Ἴδε. Εὐριπίδης Ἑκάβῃ. Ἴδε μ' αὐθάδρασος οἵα ἔχω κακά. Grav.

[2] Ἀνθλαμβάνομαι ἐπὶ τῷ συνίημι] Cum quidam diceret ἀνθλαμβάνομαι *pro firmo* pro συνίημι *intelligo.* Sic tamen Iosephus VI Ἀ. Περὶ τῶν μὲν γενομένων ἀνθλαβεῖν ἔφασαν καὶ κτύπου. id est, *se sensisse, audisse, intellexisse.* Suidas dictione κολχύλη, κύνες τὸ ὀσμῶν ἀνθλαμβάνουσι. Scholiastes Sophoclis in illud in Ajace Mastigophoro: Καὶ ξυναγκάζω φρενὶ, ἤτοι, inquit, οἶδεν καὶ συνίησι καὶ ἀνθλαμβάνομαι. Suidas Σκλάζειν ἐπεξεργαστικῶς ἡμεῖς ἀνθλαμβανόμεθα, id est, *accipimus, intelligimus.* Vide etiam Budæum qui duobus Alexandri Aphrodisiei locis ostendit ἀνθλαμβάνεσθαι esse sensu percipere & ex Basilio ἀνθλαμβάνεσθαι perceptionem. *Idem.*

[3] Βράδιον δέ τινα εἰπόντος] *Cum quidam dixisset* βράδιον pro βραδύτερον, inquit Thomas, τὸ βράδιον ποιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἡμέραις ἐλάσσον ἢ πατὴρ ἐλλιώσαι οἰκίην. ἐκεῖνα δὲ μᾶλλον Λιζίτης ἐν ἐπιστολῇ. καὶ σπεῖρε βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότατον ὀψίμου. Attice igitur Lucianus in mortuorum Dialogis: Εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. Et Diodorus Siculus: Καὶ ταῦτα μὲν ὀλίγῳ βραδύτερον κατεφέρθη. Audiendus & Phrynichus: βράδιον, inquit, οὐκ Ἡσίοδος μόνον ἔλεγον. βράδιόν τινα φασὶν Ἕλληνες φαεινήν. Plato in Π καὶ Θουκυδίδης ἐν οἷς δυνάμει τάχιστα βραδύτερον. Thucydides in II: Τὸ ὕδωρ τὸ ξυμμενὸν τῶν νεκρῶν ἐπόλυσε βραδύτερον αὐτὸν ἐλθεῖν. Plato in Timæo. Θᾶττον μὲν τὰ τάχιστα φερόμενα, τὰ δὲ ἧττον μᾶλλον βραδύτερον φερόμενα, τῇ δὲ ταύτῃ φορᾷ τὰ τάχιστα φερόμενα ὑπὸ τοῦ βραδυτέρου ἑαυτὸν ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβανόμενα. ταύτῃς γὰρ αὖ κύκλος αὐτῶν ξρέφουσα ἕλικα διὰ τὸ δίχη κῇ τὰ ἑκάτερα ἄμφω περοῖτας τὰ βραδύτερα ἀτὸν ἀφ' αὐτῆς ἔσης τάχης ἰσῇ τὰ τὰ ἀπέφαινεν. Hæc Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem tardiusque majorem, celerius quia minorem, motu unius ejusdemque naturæ, quæ velocissime movebantur ea celeritate vinci à tardioribus, & cum superarent superari videbantur. Gemelli enim orbes eorum quasi helicis inflexione vertebat, quia bifariam contrarie sese precedentia efficiebant ut quod esset tardissimum id proximum fieret celerrimo.* Pamus igitur Attice Plutarchus in Dæmonio Socratis: Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν τὰ ἐμπύλια βράδιον ὑπακούοντων. Sic & loquitur in Pompejo, in Catone majore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliodorus in III, & initio libri VI. Iosephus in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπήλαυον οἱ γονεῖς Ϝ συγατέρα. Notandum porro in Platonis loco Attice dictum esse θᾶττον pro quo minus eleganter τάχιον, & ionicè ταχύτερα dicerentur. Heliodorus in IV: Εἰ μὴ θᾶττον ἐξοίμην. Idem ἐκεῖνα μὲν ἀνοήτως θᾶττον, melius dixit quam in primo καὶ λόγῳ ταχίων γενόμενος. Thomas: Θᾶττον, inquit, Ἀττικῶς, τάχιον Ἑλλήνες. Idem Phrynichus, quare ea verba quæ sequuntur apud Lucianum omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt le-

, ἔφη, ὅμοιον τῷ [1] τάχιον. ἐρεῖν δὲ τινος εἰπόντος, σὺκ ἔστι, τὸ βαρυΐστι, ἢ νενόμικας. λοξα ἦ, τὸ εἴλιγξα λέγοντος, γον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἁμαρτεται. [4] ἵππαδι ἦ ἐπὶ ἵππαδι

inquit, verbo τάχιον. Et rursum βαρεῖν dicente quopiam: Non licet, inquit, βαρυΐστι, quemadmodum putasti. λέλοξα item pro εἴλιγξα dicente quodam: Modicum, inquit, etiam apud quos peccatur. Multis autem ἵππαδι pro ἵππαδι dicentibus, quod

genda (I.) ἐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; *an non est simile?* vel *scilicet non est simile.* ailostratus in Heliodoro: Εἰσκαλέμενος δὲ θᾶττον ἢ ὡετο εἰς τὸ νοσοῦντα ἀπεζάλατο. Lucianus in ratione conscribendi historiam: Θᾶττον δὲ ἓν ἁμαρτίστερον. Idem Toxari Θᾶττον γὰρ τέκνομα ἔκας αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, & mox καὶ θᾶττον ἐσθίω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timotheum: ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε τάχιον. Et ad Hebræos: μᾶλ' ἕως τάχιον ἔρχομαι, ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarchus enim in connubialibus præceptis σύνιστησι δὲ τάχιον ἢ μή τινος ἑτέρου δυναμένης σύγιον ἅμα καὶ πρέφειν ἐπιλάζηθ. Iosephus IV ἐρχαιολογίας· Ἀναλισκομένων τι τῶ ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τὸ σῖτο. Idem: τάχιον ἐξέλθον ἀλύουτες. qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. Dionys. Halicarnass. lib. VI ἀγωνιεῖ ταχίως ἢ φρονιμώτεροι. Herodotus in Melpomene: τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχλιν ὑμῖν. Diodorus Siculus in XX: Καὶ τάχιον μᾶλ' ἔπλεον αἱ τὸ βαρβάρων. Idem in eodem: Τάχιον τὸ προσδοκίας ἀπάντων ἐπιτελεμένην. Id est, *expectatione celerius.* Arrianus in Periplo: Οὐδὲν δὲ κωλύῃ καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἢ ἔχρῆν τότε γῆρας τοσοῦδε ταχύτερον ἐπέρχῃ. Et paulo post: Καὶ γὰρ ἔοὐ κρεῖσσον ἐν τούτῳ τῷ χώρῳ σφαλῆναθ τι ταχύτερον μᾶλ' ἄλλως αὐτὸς ἔτ' Μεγαδίνης ἀνίχεσθαι φθόνου ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herodoti, qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα. quod & Diodorus Siculus imitatus est in XX libro suæ bibliothecæ: Ταχύτερον ἐπεισέπλευσεν αὐτοῖς τὰ σκάφη συγκλυδάτων. Græv.

2 Βαρεῖν δέ τινα εἰπόντα] Idem Thomas docet: Βαρυΐστι, inquit, χρέσιμον, βαρεῖν δὲ ἔχρησον ἀπὸ τῶν δυκιμωτάτων τῶ σκαλιῶν. ἀλλ' ἐπὶ σφαλαιμένων ἢ βεβάρηκα, λέγουσι ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς σκαθμικὰ σημασίαν. Ἀριστοφάνης δὲ τετάρτῳ τῶ ἡρῶν. Οἱ δὲ ἦκον οὕτω βεβαρηκότες οἱ ναῦν. Plato tamen in Sympolio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένος, inquit, ὁ πάνυ μεθυδεὶς τῶ πάνυ (οὐτος γὰρ ἦπνα ἦν) εἰς τὸ τῶ Διὸς κῶπον εἰσελθὼν βεβαρημένος ὤδεν. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρυΐστο κυριώτερον, ἐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βεβῦμαι, ἢ βεβάρημαι. Οὐδὲ ἀλλήν τινα κλίσιν ποιεῖδαι, ἀλλὰ βαρυώμην, ἐ βαρυώμενος. Πολύζιος· Ὁ δὲ ἐξαιτας ἐρεῖν, τὰ μὲν ὑπὸ τῶ ἀβρωσίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῶ ἀλικίας βαρυώμενος. ἔχω γὰρ ἑβδομήκοντ' ἔτος. καὶ οὗδε ὀρθὸν δὲ τοῦτο βαρυωμένῳ ἢ σύλλατον. Improprie igitur Lucianus in Actione: ὁπότε δυκὸν φέροντας βαρεῖτο. Idem.

3 Λέλοξα δὲ τὸ εἴλιγξα λέγοντος] *Cum quidam pro* εἴλιγξα *dixisset* λέλοξα. Ἐξέλαγεν, inquit Thomas, ἐκ ἐλέλοξεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in amoribus, Χαρικλῆς ἐλελίξῃ. Tametsi idem in eodem libello Attice dixit ἐσπράσα σύλλατον εἴλιγξα τάξιν. Idem.

4 Ἵππαδι δὲ ἐπὶ τῶ πίπαδι σολλῶν λεγόντων] *Cum multi dicerent* ἵππαδι *pro* πίπαδι. Sic legitur, sed perperam uti apparet ex Thoma & Luciano in Necsafto: Ἐῶ, inquit, ἴστε τὰ ἀοχάλα τῶ τριῶν μηνοῖν, καὶ τὸ ἀνηρεμία, καὶ τὸ πίπαμαι, ἢ τὸ ἰαχωίειν. Thomas vero: πίπαμαι κάθις ἢ Ρ'ιπόρεον εἶπεν ἀλλὰ πίπομαι. Quare hic pro πίπαδι omnino legendum πίπαδι. Sed ut ad ἵπταμαι redeamus reprehenditur ἵπτατο à Luciano in Lexiphane. Locus infra referetur. De πίπομαι vero & ἵπτα-

πολλῶν λεγόντων, ὅπ μὲ λὸ τ πτίσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. [1] περιτερὸν δὲ πος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀττικοῦ, ℰ τ φάττον ἰρῶμεν ἔφη. [2] φακῶν δέ τινος εἰπόντος, ἐδηδοκέναι, κ) πῶς ἄν, ἔφη, φακόν πς φάγῃ; ταῦτα μὲ τὰ Σωκρατικά. ἐπαινέσομαι δ', εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τοῖς ἄμεινον τῶν σοφιστῶν λόγοις, καὶ γὰ μὲ καλῶ τὰς βελτίσας εἶναι δόξας, σὺ δ' γνώρισον· εἶμαι γὰρ σε κἀγὼ νῦν διωκόσεσθαι, τοιοῦτον μὲ ἐπαινέσοντα τ ἐξῆς λεγομένων. Σο. ἴσως μὲ ἐδὲ νῦν διωξόμαί σε λέγοντος, ὅμως εἰπέ. Λυ. ℰ πῶς

quod λὸ τ πτίσεως quidem bum hoc descendat, manifestum. Περιτερὸν autem dicente quasi hoc Atticum, etiam τ φάττον dicamus, Rursum dicente quodam comedisse. Et quomodo, φακόν aliquis comederit? Sed hæc quidem Socratica illa. Redeamus autem, si videtur, certamen priorum verborum. Ego quidem citabo ea quæ optima videntur esse tota, tu vero cognitionem fac. Arbitror enim te nunc posse, quippe qui multa ordine jam audieris. Fortassis ne nunc quidem potero. te dicente, sed tamen dic. Lyc. Quo modo

ἴπαμαι Thomas. Πίτομαι, inquit, ἀχ ἵπαμαι. Καὶ Λεζάνιος· ἀντὶ τοῦ ἵπ πίτομαι ἀπὸ μακρᾶς ἀμὸν δηλονότι· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πίτομος μᾶλ· ὅπως ἀντὶ τοῦ ἐκπίτομαι, πετόμεν· ἢ αὖ δῆς ὑπὸ τ λόγων ἐκ τοῦ συμλόγου. Phrynichus: ἵπαμαι παρὰ τοῖς ἢ ἄπαξ εἰπ ἐπ καιρῶν ἀ δῆς πίτεδαι ἢ λέγα. Vtitur Lucianus utroque vsu sim, frequentius tamen τῷ πίτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἤδη ποτὲ πετόμεν. Et in Musæ encomio: ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πίτεδ. Idem in libello de ratione scribendi historiam: Καὶ τὰ Περσίκος ἵπ σοῦ τὰ μεδέσιν ἢ ἐκφέρεται ἀδεσπότως. Idem tamen in amoribus dixit, ἐλάττους βούλομ διπλάμεδα. Et in Deorum judicio, ἐξ ἀφυοῦς κεδεπλάμενοι. Ibidem, ὅπου ἦδη σε τοῦ σπουδ συμπαρεπλάμην αὐτοῦ. Heliodorus initio V: Μονὸς διπλασίων ἢ ἐλαχίσ περιμένοντο. Gregorius Theologus Basilio: Τέτταρα δὴ τὰς ἑρμῆδας ἀφ' ἁλὸς ἢ λιμοῦ καὶ παρεπλαγμένους μᾶλλ ἢ ἐρημίαν. Grav.

1 Περιτερὸν δὲ πν εἰπόντος] Adversatur Luciano recta Athenæus Dipnosophist. IX: Ἀττικοὶ δ' ὀρνιθικῶς περιστερὸν καλοῦσι. Λύξις Συρτίχιος. Οἱ δὲ νῦν Ἀφρόδιτος εἶμι γὰρ περιστερός. Φωνικάσι δὲ Τραφοῦσι φασι δοῦ πεμφθῆναι ἀγγέλοντα τ περιστερόν. Idem.

2 Φακοῦν δέ τιν εἰπόντ ἐδηδοκέναι] Cum quidam dixisset se edisse φακοῦν, id est, vasculum olearium cum φακὸν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοῦς pluraliter. φακοῦν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9. Λείζει τ φακοῦν τ ἐλαίν, moxque λήψη τ φακόν. Latinis dicitur *lentisula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubonus ad Athenæum observavit. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακοῦς dixit pro lentigine morbo, ἀλλ' ὥσπερ οἱ φακοὶ τ ζωγράφων, τοῖς ὁμοίοις δ' ἐμπεφυκότες ἐν ἥττοσι καὶ φακοῖς καὶ ἐλαίς τὰς ἀκμὰς ἀναφίκασι. *Rugis, lentiginibus & cicatricibus similitudines referunt.* Quid præterea φακοῦς significet pete ex Hesychio. Nunc Ammonium si placet audiamus: φακοῦ, inquit, φακῆς διαφέρει φασίν. φακοὶ οἱ ὀνομοὶ ἀχ' ἑνικῶς· φακὸν δὲ ἐπὶ μιᾶς τινὸς λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἢ διαφορά. Vitandæ igitur amphibologiæ causa φακοῦ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula, pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores quos Athenæus adducit modo φακοῦς modo φακὸν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturnalibus epistolis, ἃ φακὰ δὲ ὑμῖν σταφιδοτετηκότα ἔξ. Et in Hermotimo, καὶ οἱ φακοὶ δὲ πανῆς. Theophrastus, Dioscorides,

ις δ' ἀκούσας; [1]ἦ γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγγύς σοι ἡ γνῶσις αὐτῶν. modo ais te non posse? Nam cognitionis ipsorum prope janua tibi
ο. εἰ ταῦτα τοίνυν. Λυ. ἀλλὰ εἶπον. aperta est. *Sol.* Dic igitur. *Lyc.*
ο. ἐδέν γε, ὡς τι ἐμὶ μαθεῖν. At jam dixi. *Sol.* Nihil certe
υ. ἐ γὰρ ἔμαθον. Λυ. τί δ' οὐ συνισό- quod ego intelligam. *Lyc.* An-
ετε, εἰ μηδὲ νῦν ἀκηλεθήσεις τοῖς non intellexisti quod dixi ἀνίωχθαι?
εγομένοις; καί τοι ὡς γε τὰ *Sol.* Non intellexi. *Lyc.* Quid
ας' ἀρχὰς ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἴσως igitur patiemur, si ne nunc quidem assequeris ea quæ dicuntur? Atqui secundum ea quæ ab initio
ὧμιλον [2]ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, abs te dicta sunt, ego quidem putabam me equites in campum provocare:

rides, Paulus Ægineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. *Grav.*

1 H' γὰρ ὑπὲρ ἀνίωχά σοι] Ἀνίωχα male dicitur pro ἀνίωκα. Phrynichus: Ἀνίωχα ἡ ὑπὲρ, σολοικισμὸς, χρὴ δὲ λέγειν ἀνίωκα. Contra tamen hoc præceptum ἀνίωχα passive posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχει καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἀνιωχάς. Lucianus ὥσει Γυμνασίων, καὶ ἀνιωχότι τοῖς σώμασιν ἐμπεπίπτων. Idem in votis: ἢν πως ἀνιωχθῇ ὑπὸ τῆ πάλαι καταλάβωμεν. Plutarchus in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύῤῥῳ σκιλλοῦσθαι καὶ ἀνιωχθῆναι φεύγουσι θάνατον. Sic in vita Martii Coriolani, & Sozomenus V Histor. Ecclesiast. εἰ καὶ ἀνιώχασιν. Iosephus in III Originum: Εἰκότως μὲν πάντες ἀνιώχησαν καὶ πύλας. Apostolus I ad Corint. 16: Θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέῳκται αὖτη ἡμῖν ἡ θύρα. Thomas Magister hic dissentit à Phrynicho: Ἀνίωχα δεῖ οὖν παραπαικεῖν ἀντὶ τοῦ ἤνοιχα. Ἀρεσκόμενος δὲ τῷ Παπαδιπαικῷ. Ἱερά τε γὰρ πάντα ἀνίωχα, ἐκ τοῦ ἤ ἱερέων χὴν σωπᾶν, ἐξ οὗ διεφωνεῖτο φεύγειν τὸν θεὸς τοῦ θεὸς ἡ ἀρχαῖον πρέπον. καὶ Δημοσθένης ἢ γράμματα ἐλλιπῆ ἢ ὑπαινίχθη. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνίοχα, ἀνίοχας, ἀνίοχε. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνίοχθε ἀντὶ τοῦ ἠνεῴχθη. Ἀπὸ γὰρ ἀνοίγω, ἀνίωχα, ἀνίωχας, ἀνίωχε. Σωπᾶσθαι δὲ ὑπολαμβάνει τὴν ἀρχαῖον παπαῖσθαι· ὅθεν τινὲς εἰκῇ τοὺς λοιποὺς ἀνεῴχασιν. Λυκιανὸς δὲ τοῦ Μίκυλλος ἢ Ἀλεκτρύων, καὶ ἐκθλιπερεῖ ἀνεῴχθαι τοῖς ἐφθαλμοῖς. &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amipsiam in Mœchis, qui ἀνίωχα active dixerunt. Sic & Homerus Iliad. π. χαλὸ δ' ὑπὸ μὲ ἀνίωγα. Et Herodotus in Clio: Εἰ μὴ ἄπλακτός τε εἶης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδὴς ἐκ ἂν γενεκῶν θύρας ἀνίωγας. Apostolus passive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς ὦ Κορίνθιοι. Idem.

2 Ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina in εις apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum ætatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & ejusdem notæ scriptores fere ῆς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucydidem, Xenophontem, & ejus imitatorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios ejus ætatis scriptores Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium sine contractione fere in εας, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magister: Ἑρμωίας, βασιλέας, ἱερέας καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοὶ, τὸ δὲ σωκρατικῶς ταῦτα λέγειν ἐκ ἔστι ἐκείνων. Plato in Theæteto, unde hic Luciani sumtus est: Ἱππέας εἰς πεδίον προσκαλεῖς Σακράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius est in ἱππεῖς esse solœcismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum præceptiones. Plutarchus & Iosephus modo εις modo ας dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus Plutarchi & Diodori Siculi verba transcri-

σὺ δ' τὰς ἱππικὰς κατιδόντας. ἀλλὰ ἔοικας δ' ἀφροντίζειν τῶν λόγων μᾶλλον, ὃς γε οὐ κατ' ὀφθαλμοὺς αὐτοὺς διήλ-

care: tu vero equites contemplati. Sed videris non curare vehementissime quæ inter nos ipsos

scribens pro ἱππεῖς accusativo semper ἱππίας habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ διχάλικος ὁπλίτας καὶ διακοσίους ἱππεῖς. pro quo Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι διχάλικας μὲν ὁπλίτας, ἱππίας δὲ διακοσίους. Idem Diodorus Siculus: Θηβαῖοι δ' ἀπίστειλαν αὐτοῖς μὲν τετρακοσίους ἱππεῖς καὶ ὁ. Idem Plutarchus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπίστειλαν πρὸς μὲν τετρακοσίους, ἱππίας δὲ ἑκατὸν οἴσειν. Sic & alibi. Illud Luciani quod mox sequitur σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κρίνας ita vertendum fuit: *An tu vocem* ἱππεῖς *notasti vel animad vertisti?* Pro quo Interpres, *tu vero equites cogitasti.* Aristophanes in equitibus: Μετ' ἐμοῦ γὰρ μᾶλλον ἢ λάθῃ διαφυγὼν τοὺς ἱππέας. Idem in Archarnensibus: Ταῦθ' ὡς ἡγαπήσαμεν κατιδόντες τοὺς ἱππέας. Plato in VI de legibus: Χαρεῖς δὲ τοῖς ἱππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ καὶ αὐτοὺς ἔχων ἦκεν ἱππέας καὶ σφενδονήτας. Et in eadem Agesilaus: καὶ τοὺς ἱππέας ἀσπίδας ἀραντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐνθηρίσαντο τῷ τε προσώπῳ σύμπαντι τῇ γραφῇ καὶ τοῖς ἱππεῦσι. Et in eadem pagella. Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἱππέας ἥκοντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Demosthenes I Philippic. Μετὰ τούτων ἱππέας διακοσίους. Idem in III Philipp. Ψήφους, ἱππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ σίτησιν τοῖς ἱππέας πρόδοσιν. Sic & Philostratus in Heroicis, Heliodorus in VIII, Lucianus in votis, & in Toxari, Arrianus in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἀρχαιότητος, Pausanias in Atticis, Plutarchus in Alcibiade, Chrysostomus in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἱππέας, & στρατηγούς. Sic usi sunt jam dicti auctores semper præter Plutarchum & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππέας in accusativo eodem loco typographis adscribendum est, ἱππέας, inquit, εἰς τοὺς ἱππεῖς. Quare viderint Grammatici qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant τομίας, βασιλίας, φονίας, στρογγύλας, τροφίας, γονίας, τοκίας, σίας, κυρίας, κτηρίας, σκηρίας, ὑφαιρίας, ἀρχιρίας, ἰρμιλίας, ἀμφορίας. Sic gentilia Εἰμπρίας, Ἀχαρνίας, φρεαρίας, Μαρπινίας, Χαλκιδίας, Δωριάς, Πλαταιίας, Μεγαρίας &c. Apud Herodianum semper βασιλίας leges nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππίας, τροφίας, φονίας. Apud eundem etiam & Iosephum recte invenitur ἀμφορίας. Sic & Alciphron: Εἰς Δακεδαίμονα τοὺς ἀμφορίας ἐκχέοντας πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri quod Isocrates in oratione ad Philippum habet βασιλεῖς μεγάλας φορτηγουμένας, cum in aliis locis semper scribat βασιλίας, præsertim in ad Nicoclem παραινέσει, sive hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione qua respondetur Philippi litteris γονεῖς pro γονίας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οἷον συμπτώσεις τ' ἀπλοίας κοινὰς δεῖ γονίας τοὺς ξύμπαντας ἡγεῖσθαι. Sic τομίας apud Herodotum Clio cap. 194. & aliis locis ponitur, *costas* navium significans non *mures*: ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costis vide quæ docuit Vir Clarissimus & pereruditus Iohannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Lucianus in votis: Ὥσωφ οἱ βασιλεῖς ὑπερηνέμους τραγῳδεῖ, pro quo alibi semper βασιλίας dixit. In longævis: οἷς σωιδῶ καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ὑπερηύξησας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλίας. Et paulo post: τοσούτους ἰδιωτίμους βασιλέας ἀφροίσῃ. Grav.

1 Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν] Luculentus solœcismus, ut si dicam *inter nos ipsos narravimus*, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Platone in Gorgia. ἀδικῶσι σφᾶς αὐτούς. *Eos injuria afficiunt.* Et Thucydide: Καὶ παρέβαν-

αὐ

μμ. Σο. ἐγὼ μὲ φροντίζω, σὺ δ' ἥλως αὐτὰς διεξέρχη. Λυ. πάνυ γὲν ἄδηλόν ἐστι, τὸ χ' σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον· ἀλλὰ τὸ μὲ δῆλον, σέ γ' ὐδεὶς ἂν θεῶν ἀνοήτως παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλλων. [1] μαντεύεται γὰν οἰκείως πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι. σὺ δ' ὐδὲ τὸ μαντόμβρυον καταπόνησας; Σο. μᾶτερ γάρ ἐμοῦ. Λυ. [2] εἰ ἄρα καθεὶς λανθάνεις σε θεῖον. Σο. ἰσίσιμος. *Sol.* Ego quidem curo, tu vero obscure ipsa prosequeris. *Lyc.* Nempe omnino obscurum est, quod dixi, χ' σφᾶς αὐτὰς, cum de nobis loqueremur. Sed hoc quidem manifestum est. Te vero nullus deorum ab ignorantia liberaverit, nisi fortassis Apollo. Vaticinatur enim ille omnibus interrogantibus. Tu vero neque ipsum μαντόμβρυον intelligis? *Sol.* Per deos equidem. non enim didici. *Lyc.* Si ergo καθεὶς latet te circumiens. *Sol.* Videntur certe.

οἱ πάντες σφᾶς αὐτάς. Omnes enim σφᾶς αὐτὰς tertiæ personæ pronomen junxerunt verbo tertiæ personæ. Male igitur Clemens Alexandrinus Pædagog. II, 1: ἐναργὲς ὑποδείγμασι δεῖται σφᾶς αὐτὰς παριστάντας. Evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21. σφᾶς αὐτὰς ἀγαθοὺς τὸ δημιουργικὸν χρὴ σπίζειν. Nos ipsos ad meliorem vitam componere. *Grav.*

1 Μαντεύεται γὰρ οἰκείως πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι] Recte notavit Micyllus μαντεύεσθαι dici proprie de consulentibus. Æschines: οἱ ἄλλοι ἀμφισβητοῦσι μαντείαν ἀμαυρὰν τοῦσαν τοῦ παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους τὸν μιαθέντα. Herodotus: Μαντεῖα εἰς τὰ ἀπερώτα μαντεύσασθαι ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαιρεφῶν ἐπόλμησε περὶ τούτου μαντεύσασθαι. Xenophon in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moschopulus hoc paulo aliter: Χρὴ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρὸς τῇ βουλῇ. Χρὴ ὁ πρεσβευόμενος ἀντὶ τοῦ χρησμὸν δίδωσι, ὃ χρὴν ἀντὶ τοῦ πρᾶξαι. Χρὴ γὰρ εἴσι καὶ προπερισπᾶται εἰς ν χρῆν. ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censeam omnino χρὰ dicendum non χρὴ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua fit usus, cui peculiare est η, identidem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀπόλλων, inquit, χρησμολογῶν ἐνίοτε οἱ θεοπρόπων χρᾶ τὰ ἐξαμέτρου τίνα. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐκέλευε χρᾶ πάλιν. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σφι χρᾶ τὰ τιμώτερα τούτων. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophonii: Χρᾶ δὲ Μίνωσι ὁ Βοιωτός. Sed pro Moschopulo stat Eustathius ad Iliad. I. p. 625. Γράφουσι δὲ ἐξυπονόητον πρὸς διάκρισιν τὸ χρὴ τοῖς μαντεύεσθαι. οἷον χρὴ μοι τοιαῦτ' ὁ φοῖβος. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur non semper observatur illud Luciani de hac voce præceptum, sed ab accuratissimis & ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στεφάνου: Καὶ τὸ Ἀπόλλωνος τὸ Πύθιον μαντευόμενον. Lucianus in Demonacte: Καὶ μάντι δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ὄντι μισθῷ μαντευόμενον. Idem in Alexandro: Κοσμίνῳ τῷ Βιθυνῷ μαντευομένῳ. Pauloque post: Πεμφθεὶς πάσι τοῖς ἀεικεσφόροις ὡς μαντεύσατο ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiæ, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii in hoc Apollo dicit; Πλὴν ἄλλα ὡσπερεὶ χρὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν. Isocrates in Archidamo: Οἱ δὲ Θεοὶ τοῦ μὲν πολέμου ἀπεφήναντο ἐν ἀνέσει. Libanius in Antirrhetico: Οἱ δὲ ἀνεῖσι παρὰ τοῦ πρόσωπον χρὰ ἴασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ὧν μοῦνα δὴ ἀνέλπιστα ἦν βασιλεῖ. Chrysostomus in Babyla martyre: ἐπέκειτο σοφιστὴς τὰ δαιμόνια χρησμῶν ἀπαιτῶν καὶ ἀξιῶν ἀναιρεῖν αὐτοῦ τὸ χ' γνώμιμον αὐτῷ. Vrgebat, inquit, dæmonem ab oraculis reposcens postulansque sibi ut ille responsum daret iis de rebus quas animo versabat. Idem.

2 Εἰ ἄρα καθεὶς λανθάνεις σε θεῖον] Nam singuli solaci, mi tibi latent circumeuntes.

κατοί γε. Αν. ὁ δὲ καθεὶς πῶς πυθόμην; Σο. οὐδὲ τοῦτο ἴσμεν. Αν. οἶδα δέ τινα [2] μνηστεύόμενον αὐτὴν

certe. Luc. At καθεὶς ἐκ quo pacto præteriit? Sol. Nosse didici. Luc. Nosti autem piam sibi ipsi γάμους μνηστ-

ευόντες. Sic legendus hic locus & vertendus. sensus est singuli qui circa te sunt, à me tibi objiciuntur solœcismi, te fugiunt, à te non animadvertuntur solœcismus versatur in κατ' εἷς. Attice enim dicendum fuisset κατ' ἕνα, Mœris putavit κατὰ εἷς esse participium fecitque locum suspectum de mendo, cum sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio quam hic reprehendit Lucianus sæpe ea scriptoribus. In epistola ad Romanos cap. 12: Ὁ δὲ κατ' εἷς ἀλλήλων μέμ- cabæorum libro III: Οἱ κατ' εἷς δι' ἑαυτῶν συνδραμόντες ἐπεφάνησαν. Matt. Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καθ' εἷς αὐτῶ εἰ: κατ' εἷς, μή τις ἐγώ; Et Iohan. ἐξήρχοντο εἷς κατ' εἷς. exibant singuli. Vbi Beza κατ' εἷς putat positum pro κατὰ εἷς. inde & in quibusdam editionibus scribitur κατ' εἷς, in nonnullis κατ' ἕνα aliis καθεὶς. perperam. κατ' εἷς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro κατ' ἕνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostratus in Heroicis: ἓ κατ' ἐκεῖνα singulos heroas. dicit idem in eodem opere εἰς ἕνα, κοινῇ δέ, inquit, publice & privatim. Idem in vita Herodis: τῷ τε Ἀθηναίων δήμῳ κατ' ἔτος μνᾶν κατ' ἕνα. singulas minas. Plutarchus in præceptis Politicis: κατ' ἐκεῖ κοινῇ. Heliodorus II: κατ' ἕνα συλλεγόντες ἐστοί. Ælianus καὶ ὁ κατ' ἕνα Lucianus Dialogo Martis & Mercurii: Ἐγὼ δὲ ὅπῃ μόνῳ κατ' ἕνα τῶν ἐκείνων. Vbi male legitur: κατὰν ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Platonis & Mercurii: Μελιτοῦσιμαι γάρ σοι ἤδη αὐτὼς κατ' ἕνα ἐξῆς. Basilius Libanio: ἀμφιώμεθα κατ' ἕνα σοι φοιτάζων ἐδὲ Καππαδόκας. Et sic Apostolus quadam more Atticorum in epistola ad Ephesios cap. V: Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ κατ' ἕνα. Et I Cor. XIV, 31. Δύνασθε γὰρ κατ' ἕνα πάντες προφητεύειν. Demosthenes in III Philippica ἕκαστον addit: κατ' ἕνα ἕκαστον ἅπασι πυκνότερον. Idem ἄνδρα addit in Corona: ἓ ὅσον κατ' ἕνα ἄνδρα. Thomas Magister: ἐ κατ' εἷς ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνα δεῖ λέγειν. Sed nec κατ' ἕκαστα recte dicitur; sed pro eo dicendum κατ' ἐκεῖνα vide Budæi commentaria utriusque linguæ. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticæ historiæ lib. XVI, 13. Ἐπειδὴ γὰρ ἄλλα ἄλλα δόγματα ὁ κατ' εἷς ἐπενόμιζον. Eusebius historiæ Ecclesiasticæ X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ κατ' εἷς ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνθρωπεῖοι. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἷς pro ἀνὰ ἕνα. Ioannes Theologus Apocalyps. XXI: Καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀνὰ ἕκαστον. singula porta, aut potius κατ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque κατ' εἷς Lucianum dixisse cum singulari κατ' ἕκαστος, at Solœcistam conjunxisse cum plurali εἰσὶ κατ', quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex fortè hic sit solœcismus. Grav.

2 Μνηστεύόμενον αὐτῇ γάμον] In hunc locum Thomas: ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἀπὸ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. Moschopulus in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ὅθεν ἡ γυναικὸς μνηστεύεται γαμεῖ. Nimirum magistri docent μνᾶσθαι proprie esse *ambire* puellam; sive fœminam, & dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis & fœminis quæ deponendi sunt & nubunt. Attice igitur Euangelium: Μνηστευθείσης δὲ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefasto: Περὶ γὰρ ἐκείνου γάμου ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐπόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνώμενος Σηρέστιον Ὀγχομενίοις καὶ Καλλιδίνης Ἀλιάρτιος. Herodotus quoque in Clio: ταύτῃσι πέμπων ὁ Κῦρος ἐμήνατο τὸν λόγον, θέλων γυναῖκα οἱ ἔχειν τῶν Τόμυρις συνέσσα ἐκ αὐτέων μιν μνάσεσθαι. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & prædivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cujus-

ον; Σο. τί δ' ἐν τοῦτο; Λυ. ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸ μηδόμενον τοῦ. Σο. τί δ' οὖν τοῦτο τἀμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζοι τις μηδόμενος; Λυ. ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἶναι τοῦτο μὴ ὅπως ἴσχ. εἰ δὲ λέγοι σοι παρελθών, ὡς ἀπολείποι τὴν γυναῖκα, ἆρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ; Σο. τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικούμενος; Λυ. εἰ δὲ σολοικίζειν φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐτῷ τοῦτο; Σο. οὐκ ἔγωγε. Λυ. ὀρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σολοικίζοντι τοῦ φίλου. ἀλλὰ διδακτέον

Sol. Quorsum igitur hoc? *Lyc.* Quod necesse est solœcismum committere τοῦ μηδομένου αὐτοῦ. *Sol.* Quid igitur ad meum negotium hoc, si solœcismum committit quispiam desponsens? *Lyc.* Quod ignorat is, qui se scire dictabat. Et hoc quidem ita se habet. Si vero quispiam dicat tibi accedens, ὡς ἀπολείποι τὴν γυναῖκα, num permittes hoc illi? *Sol.* Quid ni permittam si videatur injuria affectus esse. *Lyc.* Si vero solœcismum committere videatur, etiamne hoc permittes illi? *Sol.* Haud equidem. *Lyc.* Recte dicis. Neque enim concedendum amico ut solœcisset: sed docendus

cujusdam, quemadmodum Martialis dixit: *Uxori nubere nolo mea.* Οὐ γὰρ ἀποβλασφημήσει δόξας, inquit, ἐὰν γήμῃ τὴν ἑαυτοῦ ἐμπαροινοῦντα μειράκιον ἐκ παμπήδης ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δεόμενον. Improprie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅσοι ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ὑποπολὺ μνηδόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τὸ μνηστῆρα ἅπαντα φησαγγελλαντα ἑαυτὸν διότι μνηδόμενος ἥκ. Et paulo post: Μνηδίσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτόν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηδίοντο αὐτῷ τριάκοντα ναυτίαν. Moxque in iisdem: μὴ μνηδίσθαι πινας τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodorus in V, Laërtius in Hipparchia, Iosephus Originum Iudaicarum lib. V, & XIII. Activa tamen voce μνηδίειν γάμον legitur apud vetustissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus: μνηδίειν γάμον αὐτοῦ. Apud Euripidem in Iphigenia Aulidensi Achilles dicit: Ἀλλ' ἢ πέπομδα δεινὰ μνηδίων γάμους ὧν ὄντας. Isocrates βελτίονι αὐτῷ μνηστεῦσαι κόρην. Diodorus XX: Ἀξιολογώτατοι τὴν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήσθησαν. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiatur, de puellis & fœminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinæ linguæ locupletes. Nam de Tertulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Adversar. VI, c. 14. non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quæ à melioris ætatis usu longe absunt. Sed hæc inter eruditos jam decisa sunt, ut risum debeant qui aliter sentiant. *Grav.*

1 Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα.] Et hunc Solœcismum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης δὲ Νεφέλαις. Ἀπολιποῦσα γὰρ αὐτὸν ἄχετο. ἐκάλλαγε δ' ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Διζάντιος δὲ Μελίτῃ τὸ λάλαι· ἐκάλλαξε τὸ γυναῖον. Nimirum uxor cum à viro divortit nuntium remittit, dicitur Græcis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere à viro*. vir vero cum repudiat uxorem ἐκκάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimam exegit.* Eleganter igitur Iosephus ἔπεισε τὸν ἄνδρα καταλιπεῖν αὐτῷ γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογίζομαι δὲ ὅτι ἐὰν ἐκκαλεῖν αὐτὰς τὰς γυναῖκας προστάξῃ. pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipse Luc. in I Dialog. Iunonis & Iovis: Ἀπολιπὼν ἐμὲ τὸν ὁμόγαμετῶ. Ibidem in bis accusato: Τὴν νύμφην γαμετῶ ἔτος ἤδη μόνον ὑπολείπει. Plutarchus in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερεί τις τὴν γαμετὴν ὑπολιπὼν ἑταίρᾳ ἢ συζῇ. Attice dixit idem in Romulo: Νόμῳ μὲν δίδως γυναικὶ ὑπολείπειν τὸν ἄνδρα, δίδως δὲ

ὅπως τοῦτο μὴ ποιοῖ. καὶ [1]εἴ τις γε καὶ ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι; Σο. ἐμὲ μὲν οὐδὲν, σαυτὸν δ' ἐπισείλῃν βάλεσθαι; ἢ ἐξιέναι Λυ. σὲ δ' ἀγνοοῦντα τὸ κόπτοντα, ἢ τὸ ψοφοῦντα, οὐδὲν, ὅλως πεπονθέναι δοξομὲν ἀπαιδεύτῳ ὄντι; Σο. ὑβριστὴς εἶ. Λυ. τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ [2]καὶ δὴ ἡδήσομαί σοι ἀληθῶς; ἔοικε δ' σολοικίσαι τὸ

dus potius est, ut hoc ne faciat. Quod si quis autem crepare faciat januam ingressus aut exiens pulset, quid tibi accidisse? *Sol.* Mihi nihil: illum vero vel exisse vel introire. *Lyc.* Tibi ne cum ignorares τὸ κόπτοντα, nec ψοφοῦντα, nihil omnino accidisse putabimus indocto adeo existenti? *Sol.* Contumeliosus es. *Lyc.* Quid dicis? Ego contumelious? Ego nunc ἡδήσομαι qui tecum disputo? Videtur autem solœcismum

ἐκβλῆναι χυτρίνην ἐπὶ φαρμακείᾳ τίνων. Ibidem: ἀπέψαλτο γωνίαν. Hermogenes Sophista: ἔξεστι γαμεῖν ὁθνεῖα βούλεταί τις καὶ ἀποδαλεῖν τὴν ἐπιγαμίαν. Græv.

1 Εἴ τις γε καὶ ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν καὶ ἐξιὼν κόπτοι] Hæc verba bene certe interpres per *concrepuit ostium* & *pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat* & *pulsatur*, eadem est apud Græcos inter κόπτειν & ψοφεῖν. Enarrus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur qui foris essent ut sibi, atque abstinere, ne læderentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt viri doctissimi Turnebus, Cujacius, Muretus, exiturus itaque hoc crepitu ianuam cum dat dicuntur Latinis *fores crepare*, Græcis ψοφεῖν: cum vero introitumis fores percutit ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pulsari*, Græcis κόπτειν; ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Ante igitur dixisset κόπτει τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ ψοφεῖν ἐξιών. Lucianus in Philopseude: Ἐπὶ σὲ κόπτουσι τὴν θύραν ἐκεῖνοι. Idem in fugitivis: Ὅταν ἴδῃ δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. Aristophanes in Ranis: Ἄγε δὴ πᾶς τρόπος τὴν θύραν κόψω. Moxque: Οὐ μὰ Διόνυσόν γ' ἀλλὰ γοῦν τὴν θύραν. Et in Nubibus: Γοῦν τὴν θύραν. Lysias in Apologia de Eratosthenis adulteri cæde: Ἐγὼ δὲ μὴ τὴν αὐλὴν τύπτων ψοφῶν. Heliodorus in I: Τάχα θύρας ὅτι πλείστου ἤχουσιν. Phrynichus addit male quoque κρούειν τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenophontis in Sympolio; Φίλιππος ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶτα τῷ ὑπηρετήσαντι. Et Euangelista: Μὴ ἔρχεσθε ἕξω ἐστέναι ἐκ κρίσει τὴν θύραν. Idem.

2 Καὶ δὴ ἡδήσομαι] Solœcismus est hic, quod καὶ δὴ cum futuro conjungatur, cum debeat cum præsenti jungi. Attice enim dicendum erat καὶ δὴ ἥδομαι. Pollux: Ἄρτι ὁ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ καὶ δὴ ὁ ἐστὶ παυτός. Suidas: Καὶ δὴ, ἀντὶ τοῦ ἄμφοδον, ἀρτίως. Πλάτων νόμων γ. Καὶ δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτου σφόδρα χόντες τοῖς λόγοις, ὅταν ταῦτα ἐπιθυμῶ, καὶ δ' ἐπολεμούμεθα. Καὶ αὖ ὀλίγον ὕστερον νόμων. Πλάτων διαλελυκὼς εἴρηκε ἐπὶ τοῦ παρεῖναι καὶ χρῆναι, τὸ δὲ ἐν τοῖς ἐπιδεῖσθαι· ὃς δὲ πάλαι τὸ πολέμου γαλεπώτατον ὃς φαμὲν εἶναι καὶ δὴ. ἐξεπολεμήθης τὸ πολύτιμον. Καὶ δὴ μὴν ὃς καὶ βάσ' ἐπὶ δίφρου, καὶ δὴ ἐγλαϊε. Καὶ δὴ καὶ φανὰ δοῖεν ἐν ἀκμαίοντοις. Ἐν οἷς Μελέαγρος. Οὐκ οὖν καὶ δὴ μ' ἀποκτείνουσι τάχα. Homerus: Καὶ γὰρ δὴ νῦν ἐστι. Idem: Καὶ δὴ ἐξεπόλεμε δόμων κακὸν ἐκ μεγάλοιο. Eustathius: Καὶ δὴ ἀντὶ τοῦ ἀρτίως· οἷον ἐπὶ τούτου, ὃ καὶ φασι μετὰ τοῦ χ λέγεσθαι σωτάνεσθαι. Euripides Phœnissis: ἄκμὴ δὲ καὶ νῦν στρατὸν ἡμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκμὴ δὲ καὶ νῦν καὶ τὰ πρὸς τύχας κακά. Plato in Gorgia: ἀρ' ἔν γε καὶ δὴ καὶ τὸ λοιδορεῖσθαι. & sic frequentissime cum in illo Dialogo tum in aliis quos libris. In his ge-

δὴ γνήσομαι, σύ δ' οὐκ ἴσως. πάνυ μὲν οὖν φὴς ὁ Ἀθηνᾶς, ἀλλ' τί τοιοῦτον, ἃς τι καὶ μανθάνω. Λυ. Ϲ πῶς ἂν μάθοις; Σο. οἱ πάντα ἐπίλθοις, ὅσα φῄς σοφίσασθαι ἐμὲ λαθεῖν, κἀγὼ παύομαι, ἐπαινῶν σασολοίκισμα. Λυ. μηδαμῶς, ὦ ἄριστε· μᾶλλον γὰρ ἂν ἡσθείμην τὸ ἀληθὲς λόγου. ἀλλὰ σκέψει τούτων ἕξεσί σοι καθ' ἕκαστον αὖθις πανουργίας. νῦν δ' ὑπὲρ ἅπερ τέλος ἦν, εἰ δοκεῖ· Ϲ πρῶτόν γε αὐτὸ τὸ τοῦτο ἅπαξ μὴ δυνοίας, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξετάσωμεν, ὀρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μοῦ Ϝ ὑπερ ἀσυλλόγιστον, ἢ γὰρ ὄντως ἄλογον ἦν ἄν. ἔπεισι τὸ τ' ὕβρεως. ἦν με φῄς ὑβρίσαι, εἰ μὴ ὄντα λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σὲ etiam ipsum γνήσομαι quo nunc usus sum: tu vero non cognovisti. *Sol.* Desine, quæso per Minervam: ac dic potius tale aliquid, quod etiam ego intelligam. *Lyc.* Ac quo pacto intelligas? *Sol.* Si mihi omnia ista percurras quæ modo dixisti à te cum solœcismo dicta, à me autem non animadversa esse: & quo pacto in singulis peccatum sit exponas. *Lyc.* Nequaquam, ô optime. longum enim modo facturi essemus dialogum: sed de horum quidem unoquoque licebit tibi singulatim quærere. Nunc autem alia quædam persequamur, si videtur. Ac primum ipsum hoc ἅπαξ, absque aspiratione, & cum tenui spiritu, utrum recte videatur dictum cum verbo ἅπαξ compositum. Non enim ita præter rationem fuerit. Deinde & τὸ τ' ὕβρεως, qua te à me affectum ais, si non hoc pacto dicam, sed εἰς

autem, quæ attuli, exemplis τὸ νῦν δὲ nusquam junctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὲ γνήσομαι, is solœcismum commiserit. Nec est solœcismus in simplici voce γνήσομαι, quod putavit interpres, sed in νῦν δὲ futuro γνήσομαι hic juncto, ut dixi. Huic simile est ἄρτι συλλογιῶ de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὲ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὸ νῦν, ποσὸν ὀλίγου, ὀλίγῳ ποσέτερον, ποσέτερον & ποσοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μέλλα, αὖθις, εἰσαῦθις, ὅσον ἔπος, ὅπη τάχιστα, ἐκ εἰς μακρόν. Occurrunt tamen etiam loca quædam ubi νῦν δὲ futuro jungitur, contra hanc Luciani & magistrorum præceptionem. Homerus Iliados H· Νῦν μὲν δὴ Ϝ πατρὸς ἀσκηὶ πίσυνος λείω. Et alio loco: Νῦν ἦ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει. & sæpius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III. μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅπῃ θαυμαστὸν ἐδίν. Idem in Phædone: Ω Σώκρατες ὕστατον δή σε σοφιεῖσθαι νῦν οἱ ἐκπαίδευοι. Xenophon IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucydides VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὲ καὶ μᾶλλον ἔσται. Thomas ait etiam νῦν aliquando futuro junctum solœcismum esse. Εἰ παρέσεσθε, inquit, δηλᾶδη τότε τὸ νῦν παθὸν μενον σολοικισμὸν ποιεῖ, ὡς τὸ νῦν σοφὸς γνήσομαι. δεῖ γὰρ ἀ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. *Grav.*

1 Τ' ἐρίζω σι καὶ εἰς σε] Τ' ἐρίζω σι scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε, est cum in tuos amicos, aut quicquid ad te pertinet contumeliosus & injurius sum, Moschopulus eadem docet: Τ' ἐρίζω σε καὶ ἀντὶ Ϝ κῆ πάντα τρόπον ἀπρεπῶς ζω σε. δηλονότι δὲ ὕβρισε καὶ πλημμελῶν, ὡ ἄλλας τινὲς ἐπηρείας. Τ' ἐρίζω εἰς σε ἀντὶ Ϝ ὑβρισικά τινα εἰς φίλον σον, ἢ εἰς τὰ σὰ εἰ σεδείκνυμαι ὡς ἀπερριθαι Ϝ ὕβριν ἐπί σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μήτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺ οἰκέτας. Quod vero Lucianus subjicit ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λείπεται εἰς Ϝ παρεσίαν ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Οὐ μὰ Ϝ ἐμὲ γε κινδυνεύσῃ μένον διαφεύγειν, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς Ϝ παρεσίαν. Lucianus in his accusato: Τ' ἐρίζεις εἰς Ϝ διάλογον. Idem.

φαίλω ἴδιον, ἐγὼ μὲ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ὅτι τὸ μὲ σὲ ὑβρίζειν τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ διαμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δ' εἰς σέ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γένηται ἡ ὕβρις. ὁ γὰρ ὃς τις γυναῖκα ὑβρίζῃ τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει· καὶ ὃς παῖδα καὶ φίλον, ᾧ ὅς τις γε οἰκέτην. πλὴν γὰρ ὅτι τὸ ἀγανακτῶν ἄτης ἔχει σοι, ἐπὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται· οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Σο. κομψεύῃ τὸ διάφορον. Λυ. ἆρ' οὖν ὁ τοῦτο καλεῖς, ὅτι τὸ [1] ταῦτα ἀπαλλάττειν σολοικίζειν καλεῖσιν; Σο. ἀλλὰ νῦν εἰπέμοι. Λυ. αὐτὸ δὴ τὸ ἀπαλλάττειν; Σο. ἐμοὶ μὲ ταὐτὸν λέγειν δοκεῖ. Λυ. καὶ πῶς ἂν εἴη ταὐτὸν τῷ ἀπαλλάττειν τὸ ἀπαλλάττειν, ὅταν τὸ μὲ ἕτερα ἀντὶ ἑτέρου γίνεται, ᾧ μὴ ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ, τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ; Σο. κατέμαθον ὅτι τὸ μὲ ἀπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ δὲ κυρίου λέγειν ἐστί. τόθ' ἁπαλλάττειν ποτὲ μὲ τοῦ κυρίου, ποτὲ δὲ τοῦ μὴ κυρίου χρῆσθαι. Λυ. ἔχει τινὰ καὶ ταύτην κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ [2] ἀπωθεῖσθαι ἀντί τινος, τὴν οἰκείαν ἀφ' εἰς σὲ, contumeliosum proprium id esse ego quidem possum dicere: quoniam quidem ὑβρίζειν, idem est quod pus tuum, sive plagis, sive culeis, sive etiam alio aliquo facto. At εἰς σὲ quando aliquorum contumelia fit. Nam uxorem tuam contumelia fit in te contumeliosus est, & puerum tuum, & amicum certe qui servum quoque. Ne præterquam de rebus ita tibi res habet: quoniam & in re contumeliosum esse dictum est, ut proverbium quemadmodum Plato dicit in Sympolio. *Sol.* Intelligo differentiam. *Lyc.* Nomen igitur & hoc intelligis, quod si dicam, ταῦτα ἀπαλλάττειν, *solœcismum* vocant? *Sol.* At nunc sciam. *Lyc.* Ipsum autem dici debere, ἀπαλλάττειν. *Sol.* Mihi quidem videtur idem utrunque dicere. *Lyc.* At quomodo idem fuerit ἀπαλλάττειν & ἀπαλλάττειν, quando illud quidem est alterum cum altero *commutare*, videlicet id quod rectum non est, cum eo quod rectum est: hoc autem, id quod non est, cum eo quod est. *Sol.* Intelligo quod ἀπαλλάττειν quidem sit id quod proprium non est, pro eo quod proprium est, dicere. ἀπαλλάττειν vero aliquando quidem eo quod proprium est, aliquando vero eo quod *proprium* non est, uti. *Lyc.* Habent quandam & hæc considerationem non injucundam. ἀπωθεῖσθαι autem ἀντί τινος: id est, propriam utilitatem

1 Ταῦτα ἀπαλλάττειν] Moschopulus videtur nonnihil à Luciano *dissentire*: Ἀπαλλάττειν, inquit, τὸ μεταθέτειν τάξιν ἀντιστρέφοντα, καὶ ἀπαλλάττειν τὸ ἀναντία λέγειν. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἀπαλλάττειν ἀντὶ ἑτέρου ἀντὶ ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano: *quod si dicam* ταῦτα ἀπαλλάττειν *solœcismum vocant*, ut vertit Micyllus: sed ὃ τὸ ταῦτα ἀπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc est, *enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt solœcismum committere*. Sic ἀπαλλάττειν est his abuti per ἀπαλλαγήν. *In iis quæ sequuntur in Luciano*, αὐτὸ δὴ τὸ ἀπαλλάττειν, lacuna est sic ex vetere codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὴ τὸ ἀπαλλάττειν εἴ τις ἀπαλλάττει λόγῳ, ἴσως λέγειν λέγειν. Nihil certius. *Grav.*

2 Ἀπωθεῖσθαι τινί] De his ne convenit Moschopulo cum Luciano. Ἀπω-

εν Ϝ ασυδάζοντ@ ἰμφαίν· τὸ ϗ
ἑ τινα, πλὴν ἐκείνῳ περὶ ὃν ασυ-
ζῇ. Ϛ τοῦτο ἴσως μὲν ὑποσυλλέ-
ται, ἴσως ϗ καὶ ἀκριβῶς παρὰ
ι. βέλτιον ϗ τὸ ἀκριβῶς ἐκφέρ-
. ὀρθῶς γὰρ λέγεις. Λυ. τόγε
ν καθέζεσθαι Ϝ καθίζειν καὶ τὸ
ιδιον Ϝ κάθησο, ἆρ' οἶσθ', ὅπ
ενήνοχεν; Σο. οὐκ οἶδα. τὸ κα-
ιδιον καθῆσθαι κάκιστόν σε λέγοντ@, ὡς ἔστι
χ φυλον. Λυ. Ϛ ὀρθῶς γε ἤκουσας,
ἀλλὰ τὸ κάθησο, Ϝ κάθησο ἀφε-
ρεῖσθαι φημί. Σο. Ϛ τῷ σοὶ ἂν εἶη
ιαφέρον; Λυ, τῷ τὸ μὲν πρὸς τ
ησιώτας λέγεσθαι, τὸ κάθησο. τὸ δὲ
πρὸς τ καθεζόμενον, ἧσο ξεῖνε, ἡμεῖς ϗ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἔθλον,

tem ejus qui ſatagit, indicat: cum autem dico περίνα, illius indicat, circa quem quis ſatagit, ſive obſequioſus eſt. Atque hæc quidem fortaſſe confunduntur à quibuſdam, fortaſſis autem etiam obſervantur: melius autem eſt obſervare unumquemque. *Sol.* Recte dicis. *Lyc.* καθέζεσθαι vero à καθίζειν, & κάθησο à κάθησο, ſcis quo pacto differant? *Sol.* Haud ſcio. καθίσθαι quidem audivi te dicere quod ſit alienum. *Lyc.* Et recte quidem audiſti. Sed κάθησο à κάθησο differre ajo. *Sol.* Et quo tandem inter ſe differunt? *Lyc.* Quod κάθησο quidem ad eum qui ſtat, dicitur: alterum autem ad eum qui ſedet. ut, ἧσο ξεῖν', ἡμεῖς ϗ Ϛ ἀλλόθι δήομεν ἔθλον. Rur-

Σπασδάζω, inquit Moſchopulus, φησί σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τ σώματ@, ασυδάζω περί σε ὅταν ἐπιμελώμαι τ περί σε θεραπείαν. Grzv.

1 Ἀλλὰ τὸ κάθησο τ καθησο διαφέρειν φημί] Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθησο dici ad ſtantem, quem jubemus ſeſſum capere, κάθησο vero ad eum, qui jam ſedet, quemque rogamus, ne ſurgat. Thomas eadem tradidit quæ Lucianus: Ἄλλο, inquit, κάθησο καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθησο φησί τινα ἱστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ. τὸ δὲ κάθησο φησὶ τ καθήμενον ἵνα καθῆται καὶ μὴ ἐξανεστὴ ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Ἧσο ξεῖν' ἡμεῖς ϗ καὶ ἄλλοθι δήομαι ἔθλων. Sic lege hunc locum in edito libro ſatis mendoſum. quod vero paulo antecedit, τὸ καθίσθαι κακόν σε λέγοντ@ ὡς ἔστι ἕκτελον. *audivi te dicentem imperativum* καθίσθαι *ſede, vocem eſſe peregrinam vel barbaram*, Luciani forte reſpicit verba quæ in Lexiphane ſuo poſuit: Τὸ ἵπτατο, Ϛ ἀπαντῶμεν@, Ϛ τὸ καθίσθω κἀγὼ μετοικικὰ τ Ἀττικιστῶν φωνῶν. Micyllus ex ſuperioribus Luciani verbis colligit hic aliquid deſiderari. cui equidem non invitus aſſenſero vel propter hæc verba quæ infra habentur. Οὐκ οἶδα οἵου ἐστὶ συγχεῖσθαι ἀνήρ. Σολ. πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντ@. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγχεῖσθαι nuſquam in hoc libello locutus eſt. Nunc viciſſim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθίσθην, inquit Thomas, καθεδεῖς, καθεδήσομαι, καθεδῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτου βέβαρται. λέγε δὲ καθίζουμαι, ἐκαθιζόμην, καθεδοῦμαι, κατεδάμην@, καθίσθαι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus ἐκαθίσθη, καθεδεῖς, καθεδήσομαι καὶ ἐκληθωπικὰ καθεδήσονται ἕκρυκα. Parum igitur Attice Heliodorus in IV: Καθεδεῖς δὲ σκηνίου δείρῃ δυγάτηρ ἤλεγεν. Et Baſilius in epiſtola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθίσθημεν. Lucianus in priore veterum narrationum: Οἱ πλωτῆρες δὲ ἐκαθεδοῦντο ἀσπὶς δὲ πρὸς τραπέζαις. Herodianus in V: Συλλαθεδεῖς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. Ioſephus Ἀρχαιολογίας libro II: Καθεδεῖς ἐπὶ πυρ@ φέρετ@. Idem libro VIII: Καθεδεῖσα δ' ἡ Βαθσαζά. & pluribus aliis in locis. De καθίζω & καθίζουμαι Thomas Magiſter: Καθίζω ἐγὼ καὶ καθίζουμαι καὶ καθίζω ἔπρον. Pollux ſcribit Xenophontem καθίζειν uſurpaſſe pro καθίσαι ποιεῖν. Locus eſt in II ἱπποδρόμων· Καὶ ἀπαγγελλόμενος δὲ Ἀριαῖος ἐκ συνόδου ἐλθὼν εἰς τ θρόνον τ βασίλειον

αὐτὸ δ' μᾶλλον καθιζόμενον. πάλιν δὴ οὖν ἐρώτα, ὅπη τὸ ταῦτα ἀδιαλείπτως, ἀπαρέγκλητα ἐστί. τὸ γὰρ καθίζειν, δ καθίζομαι ἀεί σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν, εἰ μὴ τὸ μὲν ἕτερον ἡμᾶς, τὸ καθίζειν λέγειν. τὸ δὲ μένειν ὑμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθίζεσθαι. Σο. καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε ὅπῃ μάλιστα δεῖ προδιδάσκειν. Λυ. ἐπίτηδες μὲν λέγοντος ὑπὲρ καθηκόντως, ὑπὲρ οἶδα, εἶναι δοκῶ ξυγγραφεὺς ἀνήρ; Σο. πάνυ οἶδα νυνὶ γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Λυ. ἐπὶ καὶ τὸ καταδιαλεῖν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδιαλεῖσθαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν σφῶν ὀλίγην ἔχον. Σο. ποίαν ταύτην; Λυ. ὅπερ τὸ μὲν ἕτερον, τὸ καταδιαλεῖν δ' ἑαυτῷ λέγειν. Σο. καλῶς λέγεις. Λυ. καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἰ μὴ αὐτὸς εἰδέναι σφῶν εἶδος δόξεις. Σο. οὐκ ἂν δόξαιμι. Λυ. ἐκεῖνα τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα, νυνὶ δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Rursum itaque dictum [illegible] qui hæc commutat, [illegible] currit. καθίζω autem [illegible] μαι, num tibi parum [illegible] detur? Siquidem καθίζω [illegible] do, alterum sedere facimus, καθίζεσθαι vero, nosmet ipsos. *Sol.* Et hæc sufficienter prætus es. Atqui dic: ita enim [illegible] tet te docendo præire. *Lyc.* [illegible] me alio pacto dicentem non [illegible] ligis. Non nosti quale sit ξυγγραφεὺς ἀνήρ? *Sol.* Omnino [illegible] ut qui te audierim hæc dicentem. *Lyc.* Quoniam & καταδιαλεῖν [illegible] quidem fortassis idem cum καταδιαλεῖσθαι putasti: ego vero scio differre non parum. *Sol.* Quomodo? *Lyc.* Quod hoc quidem alteri, καταδιαλεῖν autem tibi ipsi fit. *Sol.* Pulchre dicis. *Lyc.* Etiam alia vero multa licet tibi discere, si modo non ipse tibi ficte, cum nescias, videbere. *Sol.* Non videbor facile. *Lyc.* Proin reliqua in posterum rejiciemus, in præsentia autem dialogum dissolvamus.

καθεῖν collocaturos esse. Sic καθίζειν δίκην apud Demosthenem & *Galenum*. Moschopulus: Καθίζω ἕτερον μεταξὺ πικῶς. ὃ καθίζω ἐγὼ ἀμεταξύτως. Καθίσω δὲ ἐγὼ σοὶ μεταξύ, &c. Τὸ καθιεδήσομαι, ὃ καθίδιον θαρρῶ. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω ἐμόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιῶ καθίζειν ἀλλὰ καὶ ἑαυτόν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσας ἑαυτὸν ἄπωθεν ὡς διάτρεπε. Grav.

1 Ξυγγραφεὺς ἀνήρ] Ξυγγραφεὺς, inquit Thomas, ὁ μόνον ὁ συγγραφὰς μενος πολεμίων τινα, ἢτι ἄλλο ἐφ' ἑαυτῷ γλυφόμενον, οἷον ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ χαρτας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφὰς ἐκάλει. Θουκυδίδης· Καὶ εἰσὶν οἱ ξυγγραφεῖς, ἄλλο μὲν εἶδεν. Ammonius quoque pœne eadem habet: Συγγραφεὺς μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτῷ γεγενημένα συγγραφόμενος ὡς Ἡρόδοτος. Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ περὶ ἑαυτῷ γεγενημένα ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam ξυγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii. *Idem.*

2 Τὸ μὲν καταδιαλεῖμαι ἑτέρῳ, τὸ δὲ καταδιαλεῖν ἑαυτῷ] Moschopulus paulo aliter: διαλύω ἐμαυτὸν, καταδιαλύομαι τοῖς Ἕλλησι. Pro Luciano facit illud Thucydidis: Τὰς μὲν ξυγκαταδιαλεῖν ἐν σφισὶν αὐτοῖς τὸ τοῦ διαλλάξαι μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III: Τὰς μὲν καταδιαλυμένας τοῖς Ἕλλησι. Idem.

PHI-

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

PHILOPATRIS, SEV QVI DOCETVR.

ARGVMENTVM.

Vel Luciani, sive alius scriptum hoc fuit, videturis Trajano Cæsari, ob victoriam in Oriente partam, potissimum gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco (nam patriam solum vocat) pericula & clades præsagiebant, quos ipse à principio sophistas appellat: ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelligere videatur. Eò enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Susis, & de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa à Trajano devicta in populi Rom. potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem & Eutropium, & cæteros, qui ejus ætatis historiam scripserunt, videre est. Et hinc alterius tituli caussa est, quo Philopatris dialogus hic inscribitur. Quòd autem ad didascomenum pertinet, fingitur is, qui patriæ fortunæ ac prosperitati tantopere studet, tum ab eo, qui cum sermonem habet, de deo vero & religione recta informari, tum ab iis, qui patria malè ominabantur, ejusdem institutionis caussa, in communem cœtum ac societatem introductus fuisse, Vnde & catechumenus in ipso dialogo infrà vocatur, quo nomine Christiani vocare soliti aliquando fuere, eos quos pietate & religione sua informare nuper cœpissent.

ΤΡΙΕΦΩΝ.

Τί τοῦτο ὦ Κριτία, ὅλον σαυτὸν ἠλλοίωσας, καὶ τὰς ὀφρῦς κατὰ σωτὸν ἤνυκας, μύχιον δ' βυσσοδομεύεις, ἄνω κάτω ἀποβλῶν, κερδαλεόφρονι ἐοικὼς καὶ τὰ ποιητέω, ὄκλος τὶ σὰ

TRIEPHO.

Quid hoc ô Critia? totum te ipsum immutasti, & supercilia deorsum contraxisti, profundum autem quippiam alta mente versas, sursum atque deorsum inambulans, vaframenta meditanti similis, quemadmo-

1 Τί τοῦτο] Non est hujusce Luciani, sed antiquioris alicujus. Multa id arguunt, Primùm ineptiæ stili, cum aliæ omnibus paginis, tum illæ p. 765. φὺ φὺ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici anno Christi CLXXI. ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptisatum significat à D. Paulo. D. Paulus verò martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno XIII. FalliturqueBaronius Neronis anno XII. verba illa hujusce Dialogi

ἀλε παρεκάς; μή πω τερπόμενον πεφήνας, ἢ ἔκφυγεν ἐξ ἅδου ἐλπὶς θῆσαι, ἢ καί τι θεῶν ἐκ φοινίας σωπήτησας; εἶδέ σε γάρ σε πιεῖσθαι οἰκὸς παθεῖν, εἰ μὴ αὐτὸν ἐκπήξεις εἰμὶ ἢ τόσμοι κλυσθῶσι, ὥστε ἐπὶ Δ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω ὦ πολὶ Κρῖτα, ἐκ ἀΐεις ἐμοὶ ἐπιβομβῶν τὰ πολλά, καὶ ἐς βαρὺ χαιτιάσαιτο; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ σκιτεώσαμεν, ἢ καὶ τὰ χθὲς παλαιήσειν ἐπιμένεις; Κρ. ὦ Τριφῶν, μέγαν τινα, καὶ ὑπερμεθύοντα λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὀδοῖς διεκλαμβάνον. Τ ἔτι ἀναπαύζω τὰς ὕβλας, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή πω ἔτι ἀκούσωμαι παῦε, Τ ἀποψύξω σμικρούς, Τ μῦθος τῆς ποιητῆς γένοιτο, ὡς καὶ Νιόβη τοτέ. ἀλλὰ κἂν κεφαλὴν ὠθούμενον ἂν ἐπὶ κεφαλῆς σοβοδιήσας, εἰ μὴ ἐπέκρεμάς μοι ὦ πᾶν. Τ τὸ Δ Κλεομβρότου πήδημα Δ ἀμβρακιώτου ἐμυθολογήθη ἐπ' ἐμοί. Τρ. Η ἐρίκλεες Τ μνημοσύνην σκιᾶν φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κρῖται ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ, καὶ περίβλεπτοι φιλόσοφοι, ἐκ ἐξέπληξάν σε τὴν ἀφόβειαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα

admodum poëta ait: Nunquam genas tibi cœpit. Num ille Cerberum aſpexiſti, aut ſcenam ab inferis huc egreſſam? Num iam deorum alicui conſpectui curriſti? Nondum enimvero accidere conveniebat, ut ipſum audiviſſes mundum obrutum iri, quemadmodum Deucalionis tempore factum eſt? Tibi dico, optime Critia, qui audis, me tantopere inclamantem, & brevi adeò appropinquantem, utrum indignatione aliqua ipſum nos percitus es, *an obſurduiſti*, an verò etiam expectandum te elata manu impellam? *Cri.* O Triephon, magnum quendam & admirabilem audivi ſermonem, multiſque *viis tractatum*. Ac nugas iſtas adhuc memoria repeto, aureſque obturo, necubi etiam amplius audiam talia, & inſania nimia dirigeam, humique poëtis fabula, *perinde ut* Niobe olim. *Quin per præcipitium in caput devolverer* alicubi, veluti *vertigine actus*, *niſi*, ô amice, *inclamaſſes* mihi, adeoque & Cleombroti ſaltus, Ambraciotæ illius, de me fabula ferretur. *Tri.* Papæ, quàm mirabiles iſtæ apparitiones, ſive auſcultationes fuere ſcilicet, quæ Critiam adeò perculêre. Quot enim attoniti poëtæ, & prætigiatores philoſophi, percellere mentem tuam non potuere, ſed

nugæ

logi, Γαλιλαῖοι ἀναφαλαντίας, Φίλιππος, ὃς πρῶτον ἀρχὴν διαβολῆς ἐν ὕδατι ἔπηξε σπυρίδι, adſcribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic à Neronis anno XII. & Chriſti LXIX. ad annum Servatoris CLXXI. pervenire, ſive annis CIII? Atqui etiam poſt bellum Marcomanicum, quin Lucianus hæc aliqua commentatus ſit negari non poteſt. Saperdæ autem prorſus illi ſint, qui propter ea quæ in extremo dialogo iſto, de Babyloniis, Ægyptiis, Perſis, Scythis verba fiunt, hujuſce diſtortiſſimi fœtus parentem, ad tempora imperatoris Trajani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere poſſe, quivis facile lolio non victitans, perviderit. Planè quidem quiqui tam belli puer fuit, Neronis principatu eum ſuſcepit. *Marcil.*

1 Ἀποψύξω] Gloſſæ veteres: ἀποψύχω. *dirigeo.* Menag.

1 Τὸν

γέγονεν ἐπὶ σοὶ. Κρι. πίπαυσο μικρὸν, καὶ μηκέτι περίεσο τῆς σῆς Τριφῶν. ὡς γὰρ παρέσομαι, οὐ ἀμελητέον ἡμῖν παρ' ἐμοῦ. Τρι. οἶδ' ὅτι μικρόν, οὐδὲ καλὸν φθονῶ πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, καὶ καὶ λίαν τὸ δοκοῦν. ὁ γὰρ ἔως, ἐς τὸ ταυρηδὸν ἐπιλείπειν, μὴ τὸ ἄχθος τὰ βάσεως, τὸ ἄνω ἰὼν, ἐς κάτω ὠθοῦσιν, δείσωσιν ἢ καθίσησιν. ἀλλ' ἄπιθι σὺν ταῖς διαῖς, ἐξέμεσον τὰς ὕβλας, μή τι καὶ σὺ πάθῃς. Κρι. σὺ μὲν ὦ Τριφῶν, ὅσον πίλεθρον ἀπάραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεσὼν τοῖς πολλοῖς ἀναφανῇς. καί σε καθέψουσιν, Τριφώντειον πέλαγος καλοῦμενοι, ὡς ἐγὼ Ἴκαρος ποτέρην. ἃ γὰρ ἀκήκοα σήμερον ὑφ' ὑμῶν τῶν τριπανοφρόνων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώλεσάν μου τὴν γνάθον. Τρι. ἐγὼ μὲν, ἀναθρασύνομαι ὁπόσον καὶ βάλῃ. σὺ δὲ, ἄμπαυσον σὲ διαῦ. Κρι. φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τὴν ὕβλαν ἐκείνην. ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ, τῶν δεινῶν βυλλυμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων. Τρι. βαδεῖ δ' ἀναφυσήματος, ὡς τὰς τριφέλας διέρρηξε. ζεφύρου γὰρ ἐπαυίσαντος λάβρου, ἐς τὰς κύμασιν ἐπωδίζουσας, βορέου ἄρα ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς ἀληθῶς καλὸν αἱ ὁλκάδες τὸ Εὔξεινον πόντον οἰκήσουσι, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδόντων ὑπ' ἐμοῦ φυσήματος. ὅσον οἴδημα τῆς ἰλυώδους ἐνέκειτο. πόσος κόμπορυσμός, ἐς κλόνος τὴν γαστέρα σου σεισέφερεν. πολύποτον σαυτῷ ἀναπέφηνας, τοσοῦτος ἀκηκοώς. ὡς καὶ τὸ πραπίδιόν σου, ἐς ἀληθῶς τὸν οὐχὶ ἠκηκοώς. Κρι. ἃ παρεδόξου τι ὦ

nugæ tibi fuere omnia? *Cri.* Desine paulisper, ô Triephon, neque molestus amplius sis. Nequeenim contemnendus, aut negligendus mihi eris. *Tri.* Scio equidem, quòd neque parvam, neque contemptu facilem rem apud te volvis, sed admodum etiam arcanam. Nam & color, & quòd taurinum quiddam tueris, quodque pedibus consistere nequis, sed sursum atque deorsum inambulas, conspicuum te facit. Verùm respira aliquantulum à malis, & nugas istas evome, ne quid patiare mali. *Cri.* Tu quidem, ô Triephon, quantum jugeri spacium extenditur, tantum à me hinc curriculo abi, ne te spiritus in sublime attollat, & supra terrā elatus plerisque appareas. Atqui alicubi etiam decidens Triephonteum pelagus de te nominari facias, quemadmodum Icarus de se Icarium olim. Nam quæ audivi hodie, à ter execrabilibus istis sophistis magnopere ventrem mihi tumefecerunt. *Tri.* At ego quidem retro cursu abibo, quantum etiam voles. Tu verò respira à malis istis. *Cri.* Phy, phy, phy, phy, nugas illas. Heu, heu, heu, heu, consultationes malas. Væ, væ, væ, væ, spei inani. *Tri.* Papæ, qualis evaporatio, ut nubes pervertit. Nam cùm vehemens Zephyrus inspiraret, fluctusque impelleret, boream modò per Propontidem movisti, ut flatu concitatis undis onerariæ naves Euxinum pontum per funes adeant. Quantus tumor in intestinis latuit? Quantus autem tumultus, quantaque agitatio ventrem concussit tibi? Auritum sanè quàm teipsum ostendis fuisse, qui tam multa audieris, adeò ut etiam juxta monstrosum illud: per ungues audiveris. *Cri.* Atqui mirabile non est, ô Triephon,

Τερειφῶν ἀπαγορίαν καὶ ἐξ ὀνύχων. Ε γὰρ κύκνῳ γαστέρα πλήσασα, Ε κεφαλὴν κύησα, καὶ ἀνδρείαν φύσιν, εἰς γυναικείαν σαυργοβατοῦσα, καὶ ὀπὴν γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλόμενα. Ε ὅλως περιττὸς ὁ βίος, εἰ βάλοι πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεί σε τοῦτον κιχάνω τὸν ὀλίγον χρόνον, ἀπόμαθε ἵνα μὴ πλάπαροι τὰ ἅλιον εἰρύσσειν, ἀηδόνες ᾖ, καὶ χελιδόνες εὐηχα κελαδοῦσαι, ἵν' ἡ μελῳδία τῶν ἐρίνεων τὰς ἀκοὰς εὐηδύνασα, τὸ τε ὕδωρ ἠρέμα κελαρύζον, πᾶς ψυχὰς καταθέλξει. Τερ. ἐμοὶ μὲν οὐ Κρῖτία. ἀλλὰ δέδια μή σε ἐπωδὴ τὸ ἡμέτερον ἐσῇ, καί με ὕπνου, ἢ ῥίπτεσον, ἢ ἄλλό τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάσηται ἡ θαυμασία σου αὕτη καταπληξις. Κερ. νὴ τὸν Δία τὸν αὐτέρεον, εἰ τοῦτο γένοιτο ἐπὶ σοί. Τερ. ἔτι με ἐξεφόβησας, ὦ Δία ἐπομοσάμενον. τί γὰρ ἂν δυνήσαιτο ἀμυνόμενός σε, εἰ καταίσης τὸν ὄρνιν; οἶδα γὰρ καὶ σε μὴ ἀγνοεῖν τοὺς τοῦ Διός σου. Κερ. τί λέγεις; ὁ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντως ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀπεσφενδόνησα, σφόδρα καταπεφοβημένον, καὶ τοὺς ἀστεϊσμοὺς, ἔτι καὶ νῦν, τοῦ Διὸς τοῦ ποιητοῦ, τιθανοκρότου, ὃς μεγαλολόγος ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ; Τερ. σὺ μὲν Κερίτια, πάντα παῤῥάμενος τὰ τοῦ Διός. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκρος. ἀλλὰ κύκνῳ ὄντι ἐμοὶ ἐφύετο, καὶ σάτυρος δ' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; Ε εἰμὴ τὸ πορνίδιον σπεῦσον τε χέας ὑπομόσατο, Ε διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἠροτρία, σὺν τῷ

phon, per ungues audisse, & tibiam, ventrem specie & caput parere, & virilem iram in muliebrem effectis ire, deinde & ex *mulieribus* transformari: & in summa digiosa vita ipsa est, si poeticere voles. Sed quia te prius offendi, hocce loco, abeas si vis, eò ubi platani *solem arcent* luscinia autem & hirundines sonora perstrepunt, quò vicinarum avium concentus aures exhilarans, & aqua leniter susurrans animos demulceat. *Tri. Eamus* nè Critia. Verùm illud metuo, ne forsincantatio quædam sit, & quod audisti, & me pitissum, aut portarum obicem aliquem, aut simile quiddam *rerum inanimatarum* efficiat, præclara ista tua consternatio. *Cri.* Ita me amet cœlestis Iupiter, ut nihil tale in te fiet. *Tri.* Amplius etiam terrefecisti me, quum *Iorem* dejeresti. Quid enim *ille* poterit ulciscite, etiamsi *fidē jurisjurandi* transgrediaris? *Arbitror enim* neque te de *Iove* isto tuo ignorare. *Cri.* Quid ais? an non poterit Iupiter in tartarum præcipitare me? An ignoras, quòd deos omnes dejecit à divino illo ætheris pavimento? & Salmoneum, qui contonare ausus fuerat, paulò ante fulmine præcipitavit, & ut petulantissimus quisque est, etiam nunc. A poëtis autem & Titanum victor, & Gigantum interfector carminibus celebratur, quemadmodum & apud Homerum. Tri. Tu quidem Critia, omnia ex percurristi, quæ Iovi tribuuntur: sed si tibi ingratum non est, auscultа. An non Cygnus ille fuit & Satyrus ob petulantiam, imò & Taurus? Ac nisi scortillum istud celeriter in humeros *sustulisset*, & per pelagus effugisset, fortassis araret etiam nunc, ubi in agricolis

ali-

ὅτῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνόβολος σὺ Ζεύς; Ε ἀνὴρ δὲ κεραυνοβολεῖν, τῇ βακτηρίᾳ καπνεύων; τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι σκυθρωπὸν, ἀνδράσι μελανείμοις, Ε τοῖς ἐζοφωμένοις, καὶ ἐς ὀφθαλμοὺς μὴ ἀφίκεσθαι, ἀλλ' ὑποβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πῶς τηλικοῦτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃ ἴσως; τὰ δὲ δὴ ἄστρα, Ε τὴν Ἴριδος, Ε κυοφορεῖν καθ' ὅλου δὲ σώματος, ἐπιχώμομαι καὶ λέγειν. Κε. μῶν Ἀπολωνιάζ' ἐπομοσάμενος, ὃς θρῆνος ἄρσας, Ε ἱστορῶ ὦ γαμέ; Τε. τὸ ψευδόμενον λέγεις; ἐᾶν, Κροῖσον παῦλαν διολωλεκότα, Ε μετ' αὐτὸν, Σαλαμινίους, καὶ ἑπτὰς μυριάδας, ἀμφίλοξα κἄτι μονοδόμους; Κε. τὸ Ποσειδῶνα δὲ πῦ; ἵν' τελαίαν ὦ πεῖν χέροιν κρατῶν, Ε Ἀμφιτρύτι, Ε καθαπληκτικὸν ῥοᾶν τῷ πολέμῳ, ὅσον σινεάχλοι ἄνδρες, ἢ δενδράχλοι. ἀλλὰ καὶ σεσιγήχθων ὦ Τελεφῶν ἐπονομάζεται. Τε. τὸ μοιχὸν λέγεις, ὃς τῷ Ε Σαλμωνέως παῖδα τῷ Τυρῷ, παῦλαν διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, Ε ῥύσης, Ε δημοχαρὴς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸ γὰρ Ἄρη ὑπὸ δεσμῷ πιεζόμενον, Ε δεσμοῖς ἀλύτοις μὴ τὴν Ἀφροδίτης συνεύνην, πάντων τὸ θεῶν ἄλγος τῷ μοιχείαν ὑπ' αἰσχύνης σιωπῶντων, ὁ ἵππιος Ποσειδῶν ἔλυσε δακρυβρόων, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τὸν διδασκάλου διδιόζα, ἢ ὥσπερ αἱ χρᾶες, κόραι ἐξαπατῶσαι. ἐπίκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχολον τοῦτο δεσμωτήριον, οἰκτίρασα τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπελάθησεν. ὥστε καὶ μοιχός ἐστιν, ὡς

aliquem fortè incidisset iste tuus tonitrua faciens, & fulmina jactans Iupiter, & pro eo quod nunc fulmina jaculari dicitur, stimulo impelleretur. Illud autem quòd cum Æthiopibus convivatur, hominibus nigricantibus, & vultum obscuratis, & in duodecimum usque solem ab illis non discedit, sed apud ipsos vino madefactus desidet, idque cum barbam tantam habeat, an non quæso, pudore dignum fuerit? Quòd autem ad aquilam attinet, & ad Idam, & quòd Iridem pregnari per totum corpus solet, etiam dicere erubesco. *Cri.* Quid igitur, num Apollinem dejerabimus, ut qui vates optimus sit, & medicus ô bone. *Tri.* Vanum atque mendacem istum vaticinatorem dicis? qui Crœsum paulò antè perdidit, & post ipsum, etiam Salaminios, aliosque innumeros, obliqua atque ambigua omnibus illis respondendo. *Cri.* Neptunum autem quid? qui & tridentem manu tenet, & in bellis immensum atque terribile quiddam clamat, quantum alii viri mille, aut etiam decies mille: præterea & terræ tremefactor, ô Triephon, appellatur. *Tri.* Adulterum istum dicis, qui Salmonei filiam Tyro, paulò antè vitiavit, & adhuc etiam mœchatur, liberatorque & patronus hujusce modi vitiorum est. Nam Martem cum vinculis premeretur, & nodis insolubilibus cum Venere arctaretur, cæteris diis omnibus præ pudore

silentibus, equestris iste Neptunus exolvit, in lachrymas profusus scilicet, perinde ut pueruli magistros formidantes, aut quemadmodum aniculæ, puellas decipientes. Instabat autem precibus Vulcano, ut solveret Martem. Ac claudicans iste deus, misertus dei senioris & vetusti, liberavit Martem: quare & mœchus est,

ut

μοιχοὺς ἀφοσίζων. Κερ. Ἐμοίγε δή τί; Τερ. μὴ μοι τὸ κακόδουλον, ὦ ἀπλησίαστε Διὸς, καὶ τὸ ἀσυγκωμώδητα ἐπὶ τοῖς μοιχοῖς. Κερ. Ἄρτα δή, καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ ἀξιοδιάχειτά σε, ἀφ' ὧν φθονερὸν ἐγκαλοῦσαν πρὸς σὲ. ὥστε ἐάσωμεν τοῦτο. τὸ Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμηθήσομεν, τὸ παρθένιον, τὸ ἐνόπλιον, καὶ κεφαλῆς ἕξεως. ἢ καὶ τοῦτο τὸ γοργὸν κεφαλὴν ὁπόσοις προβέβληται, τὴν γιγαντολέτιν λέγω. εἰ γὰρ ἔχεις τι λέγειν περὶ αὐτῆς. Τερ. ἐρῶ σοι ἐγὼ τοῦτο, ἢν μοι δοκῇ. Κερ. λέγε, τί γε βλάψ. Τερ. εἰπέ μοι ὦ Κερδῶ, τί τὸ χρήσιμον τῷ γοργόνῳ, ἐπὶ τῷ σῇ τοῦτο ἢ θεᾷ ἐπιφέρει; Κρι. ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ δακτυλιαῖον τὸ δεινόν. ἀλλὰ ἐκκλησιαστὰς ἂν πολεμίους, καὶ ἐπεγλυκὺ τὸν νίκην ποιεῖ ὅταν βλέπῃ. Τερ. μῶν καὶ ἀφ' οὗτο ἡ γλαυκῶπις ἀκροβολίζηται; Κερ. ἐκ μάλα. Τερ. ἐκ ἀφ' οἷς οὐ δύναμθοις, ἀλλὰ τοῖς σώζειν δυναμθοις, μᾶλλον ἡδέως ταῦρον, καὶ αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκροβολίτας ἐργάσωνται, ὥστε τὴν Ἀθηνᾶν; Κρι. ἀλλ' εἰ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρει. Τερ. ἐ τί τοῦτ' ἔσω; ἤθελον γὰρ δῆτα σὲ εἰδέναι, ὡς ἐξόρμηθῶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκότα. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε ὀνόματος. Κρι. αὐτὴ κόρη ἐλήλυθε δύσεσις, καὶ ἐπὶ-

ut qui mœchos conserve[nt]. Cri. Quid igitur, Mercuri[us] Tri. Apage mihi veteratore[m], improbum, Iovis libidi[num] mi servum, ipsum quoq[ue] dine insanientem in [...] Cri. Proinde neque Marte[m] Venerem receptur[um] esse[t] ut qui jam antea abste[nti] impetiti fuerint. Quappropi[ter] sus & hos faciamus. Minerv[am] tem adhuc mentionem fac[ere] virginis videlicet armatæ, & [te] ribilis deæ, quæ & Gorgonis [ca]put pectori applicatum [ha]beat deam Gigantum interfectricem. Non enim opinor, habes, quæ de ipsa dicas. *Tri.* Atdicam [ti]etiam de ista, si mihi respondere voles. *Cri.* Dic, *quidquid* volueris. *Tri.* Dic mihi igitur, Critia, quæ Gorgonis nam[que] utilitas est, & cur pectori gestamen hoc dea applicatum habet? Cri. Vti terribile *quoddam* spectaculum, & quod mala avertere possit. Sed & *hostes* perterrefacit, & victoriam *utroque inclinantem*, quocunque *ipsa* vult, advertit. *Tri.* Num ob hoc ipsa quoque Glaucopis insuperabilis est? *Cri.* Atque admodum. *Tri.* Cur igitur non illis potiùs qui servare possunt, quàm qui servantur, [im]mora adolemus taurorum atque caprarum, ut nos quoque inexperabiles reddant, perinde atque Minervam? *Cri.* Atqui non potest illa eminus auxiliari, perinde ut diis, sed solùm si quis ipsam gestat. *Tri.* Et quidnam hoc ipsum est? Volo enim ex te scire, uti qui inveneris talia, & quam maximè perfectè assecutus sis. Ignoro enim omnia, quæ de ipsa feruntur, præterquàm nomen. *Cri.* Ipsa quidem puella fuit, elegans,

1 Τὴν γιγαντολέτιν θεάν] Τῆς γιγαντολέτιδος θεᾶς dicere debuit. Gorgonis caput, vocare Deam Gigantum interfectricem, non placet. *Menag.*

1 Ἴσως

ς. Περσέως ϗ τοῦτο δίλω
Περσθμήσασ', ἀνδρὸς ἡγυαίου,
μαγικὴν δίφημμένου, ἱπποι-
ς τοῦτο κοσμήσασ', ἄλ-
οἱ θεοὶ τοῦτο ἐχήκασι. Κρι.
ἐ μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ κάλον,
ἀνθρώπων θεοὶ εὐδεῖς εἰσι. ζώ-
ϗ, τί τὸ χρήσιμον; ὠφελεῖ-
ζετο ἐς πανδοκῖον, ἢ κρυφίως
ἐφθείρετο, ἔ κρίνω αὐτὸν ἐ-
ονόμαζε. Κρι. ἡ τ ἄγνοιαν ὡ
θλιώτας, παρθένον διέμενε μέ-
χρι ϗ ἀπόθμης. Τρι. ἔ εἰ τις
παρθένον καραθμήσαι, ταῦτ' χ-
οιτο φόβητρον τῆς πολλοῖς. εἶδα
δ μυρίας ἀμαιλείσι τηνθείσας
ήσω ὑπ' ἀμφιρύτη. Κρήτων δὲ μι
καλέσω. κἀγ εἰ τῦτο ἐχίνοσκον ὦ
καλὲ Κριτία, πόσας γοργόνας σοι
κτήσαγον ὐκ Κρήτης, καὶ σε φρατη-
κάτλων ἀκαθαμφίχθη ἀπακτήσας,
ποιητὴ ϗ, ἔ ῥήτορες, κϗ πολύμε
Περσέως ἐλέριναν, ὡς πλείονας γορ-
γόνας ἐθρυπτόμ; ἀλλ' ἔτ ἀντιμή-
θλω τὲ ϗ Κρητῶν, οἳ πάφον ἐπε-
δείκνυσθ μοι ϗ Διός σε, κἀγ τὰ
τλὼ μητέρα ῥίψαντα δίχμια, ὡς
ἀειθαλεῖς αἱ λόχμαι αὐτὴν ἀμέ-
νησι. Κρι. ἀλ' ὅσα ἐχίνοσκες τλὼ
ἐπαιδλω, κϗ τὰ ὄρνια. Τρι. τ ταῦ-
τα ὦ Κριτία ἐξ ἐπῳδῆς ἐχίνεθ, τάχ'
ἂν κἀγ σὺ τηκεδὼν ἐξλίσκοις ἂν, κϗ
ἐς τὸ γλυκύπικρον φάος ἀπήγαγ-
ἀλλὰ λῆρ, παίγνια τε, ἔ μῦ-
θοι, ϗ ποιητῶν περιτολογή-
ρθμα. ὥστ ἴασαι κἀγ ταῦτα. Κρι.
Η ῥαω ϗ τλὼ Διὸς γαμετλω, ἔ κα-
σίγνητον, ἔ ϗ ἐρᾷ δίχη; Τρι. σίγα
ϗ ἀσελγαίνης ἐπὶ κὰ μίξεως, ἔ τλὼ
σὺ πολλὰ, ἔ χρεὼ σκήπτρ μόλω,
περιφθαμε. Κρι. ἔ πάλ ἐπαμύ-

gans, & amabilis. Perſeus autem, cùm huic dolo caput amputaſſet, vir generoſus & in arte magica laudatus, carminibus illam incantaſſet, in munimentum dii ſibi ipſam retinuerunt. *Tri.* Hoc præclarum olim me latuit, quòd dii hominum quoque indigent. Quæ autem viventis utilitas fuit? meretricabatur nimirum per cauponas, aut latenter vitiabatur, deinde ſe ipſam virginem appellabat. *Cri.* Non per ignotum Deum Athenis: ſed virgo permanſit, uſque ad decollationem. *Tri.* Ergo ſi quis virgini caput amputaverit, terriculamentum hoc ipſum erit multitudini? Novi enim innumeras membratim & per partes diſſectas inſula incircunflua, Cretam illam nomine dicunt. Quòd ſi igitur cognoviſſem hoc, ô optime Critia, quàm multas tibi Gorgonas ex Creta huc attuliſſem, teque ducem inſuperabilem reddidiſſem. Poëtæ autem & oratores, multò me Perſeo antepoſuiſſent, ut qui plures Gorgonas inveniſſem. Verùm res Cretenſium, adhuc memini: qui mihi ſepulchrum Iovis tui iſtius demonſtrabant, & occultas valles, quæ matrem ejus enutrierant, quanquam adhuc viridia ipſa ea arbuſta eſſent. *Cri.* At neſciebas incantationem, & ſacrificia quibus utendum fuiſſet. *Tri.* Si hæc, ô Critia, per incantationes facta ſunt, fortaſſis etiam ab inferis excitaſſet illam, & in lucem dulciſſimam reduxiſſet. Sed nugæ iſta, ac ludicra & fabulæ ſunt à poëtis prodigioſè confictæ. Quapropter & hanc omitte. *Cri.* Iunonem autem, uxorem Iovis, & ſororem eandem, an non recipis? *Tri.* Tace obſecro, propter intemperantiſſimum concubitum, & iſtam ex manibus pedibuſque extentam, curſu prætervehe. *Cri.* Quem-

σημήν με; Τρι. ὑψαμέδοντα Θεὸν, μέγαν, ἄμβροτον, ἀρρένωπα, ἠδὲ πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον, ἓν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία τὰ αὐτὰ νόμιζε. Ζλῶα τοῦτ' ἐγὼ Θεόν. Κρι. ἀριθμεῖσθαι με διδάσκεις, καὶ ὅρκῳ τὴν ἀριθμητικήν. καὶ γὰ ἀριθμεῖς ὡς Νικόμαχος ὁ γερασηνός. ἀλλ' οἶδα γὰ τί λέγεις, ἓν τρία, τρία ἕν. μὴ τῷ πεπαιτηκὼς φῇς τὸν Πυθαγόραν, ἢ τῷ ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα; Τρι. Σίγα πανύργε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια. ἀλλ' ἐωὐδεὶ μετρεῖν τὰ ψυκτὰ ἔχιν. ἐγὼ γάρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ ἀφανίζων πάντων, καὶ τί τὸ σύγκριμα τῶν παιδῶν. καὶ γὰρ ἀφανίζω κἀγὼ ταῦτα ἔπαγον, ἄφαφ σύ. ἀνὴρ δέ μοι γαλιλαῖος σὺν τύχῃ, ἀσφαλαυλίας, ἐπέρρινεν, ἐς τέλος ἀφανὲς ἀγαγὼν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα σκοτισθέντα, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶ μακάρων ἔχια παρεισώδυσε, καὶ ἐκ τῶ ἀστέων χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καί σε ποιήσω ἐγὼ μὴ ἀκήρης, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. Κρι. λέγε ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν. δεῖ φόβου γὰρ ἐσκόμμι. Τρι. ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τῶ Ἀριστοφάνους τῶ δραματοποιῶ ὄρνιθας ποιήματα; Κρι. καὶ μάλα. Τρι. ἴσκε χάσκοντα παρ' αὐτῶ τοιόνδε. χάος ἦν, καὶ νὺξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ τάρταρος εὐρύς. γῆ δὲ, οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Κατ. εὖ λέγεις. εἶπε τί μῶ. Τρι. ἦν φῶς ἄῤῥητον, ἀίματον, ἀκαταγνόητον, ὃ λύσε τὸ σκότος, καὶ τὸν ἀκρατὲς

nam igitur tibi jurabo? Deum altè regnantem, æthereum atque æternum, patris, spiritum ex patre procedentem, unum ex tribus, tria uno tria. Hæc tu Iovem, hunc existima Deum. *Cri.* Numerare me doces, & jurandum, arithmetica tibi est. Nam & numeras perinde ut Nicomachus ille Gerasenus. Neque enim intelligo quid dicas: Vnum tria unum: num quaternionem dicis, Pythagoricum illum, octernionem, an numerum triginta constantem. *Tri.* Tacea, quæ infrà sunt, quæque silentio digna. Non licet *hoc pacto* metiri pulicum vestigia. Ego enim docebo te, quid *sit* universum, & quis fuerit autor omnis, & quæ item constitutio, quod-ve corpus vniversi. Quando autem me Galilæus ille convenit, reclvastet, naso justo præditus, qui in tertium usque cœlum per xerem ingressus est, quæque optima atque *pulcherrima sunt*, inde didicit, per aquam nos renovavit, in beatorum vestigia insistere fecit, & ex impiorum regionibus nos redemit. Ac te faciam, si me audieris, verè hominem. *Cri.* Dic quæso doctissime Triphon. Timore enim quodam jam correptus sum. *Tri.* Legisti-ne aliquando Aristophanis Comici poëtæ fabulam, Aves? *Cri.* Atque admodum. *Tri.* Scriptum ab eo tale quippiam ibi est: A principio chaos, & nox, & tenebræ nigræ erant, & tartarus altus, Nulla autem terra, nec aër, aut polus ullus adhuc. &c. *Cri.* Rectè dicis, quid autem postea? *Tri.* Erat lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, quæ dissolvit tenebras, & informitatem

1 Σίγα πανύργε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια] Senarius. *Menag.*

ἐπάλαισε. λόγῳ μόνῳ ῥη-
τῶς αὐτῷ, ὡς ὁ βραδύγλωσ-
σος ἀπεγράψατο, γῆν ἔπηξεν ἐφ'
ὕδατος. οὐρανὸν ἐτάνυσεν. ἀστέρας ἐ-
φύτευσεν ἀπλανεῖς. δρόμον διεζώ-
σατο, ὃς σὺ σέβῃ θεός. γῆν δὲ τοῖς
ἄνθεσιν ἐκαλλώπισεν. ἄνθρωπον ἐκ
οὐκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παρήγαγε. καὶ
ὁ μὲν οὐρανὸς βλέπων δικαίους τε,
καὶ ἀδίκους, ἐκ τῶν βίβλων τὰς πράξεις
ἐκφορμίζεται. ἀναπολοῦσι δὲ πᾶ-
σι, καὶ ἡμέραν αὐτὸς ἐπέστειλεν.
Cri. τὰ δὲ τῶν μοιρῶν ἐπιτετηδεύκα
ἄπαυστος, εἰ χαρίεντά σοι καὶ ταῦ-
τα; Tri. τὰ ποῖα; Cri. τὰ τῆς εἱ-
μαρμένης. Tri. λέγε ὦ καλὲ Κρι-
τία περὶ τῶν μοιρῶν. ἐγὼ δὲ μαθη-
τὴς ἀκροάσομαι σοῦ. Cri. οὐχ
Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἴρη-
κε;

Ποῖόν δέ τινά φημι πεφυλάχθαι
ἕκαστον ἀνδρῶν.

περὶ δὲ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλείη φύγε
κῆρας,

Ὅστις περ φίλος ἦεν Διὶ κρονίωνι
ἄνακτι,

Ἀλλά ἑ μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν τούτῳ μεταβολάς. ἴσμεν δὲ ἔπειτα,

Πείσιτην ἄσπετά οἱ αἴσιμα, καλλιλώ-
ρῃς τε βαρείας,

Γιγνομένῳ πάσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέ-
κε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξύλῳ ἐποχὰς, ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι,

Ἣν δὲ ὡς ἀόλον ἐκόμεθ', ὃς με σόφρον ὑπέδυκεν.

Καὶ πάμπαν, ἐδέπω αἶσα φίλων ἐς πατρὸς ἱκέσθαι.

tem istam abegit, verbo solo dicto ab ipsa, quemadmodum tardilinguis iste descripsit: Terram firmavit super aquas, cœlum explanavit: stellas formavit fixas, cursum ordinavit, quas tu veneraris ut deos. Terram autem & floribus exornavit, hominem ex nihilo, ad essentiam produxit. Estque in cœlo, aspiciens justos pariter & injustos, & in libris describens cujusque actiones. Rependet autem omnibus, quam diem ipse præcepit. *Cri.* Quæ autem à Parcis agglomerata cunctis sunt: etiam ne illa inscribunt? *Tri.* Qualianam? *Cri.* Ea quæ ad fatum pertinent. *Tri.* Dic mihi ô optime Critia, de Parcis. Ego verò discere gestiens, ex te libenter audierim. *Cri.* An non Homerus poëta celebris ait?

At fatum effugit nemo (mihi crede) virorum.

De magno autem Hercule idem ait:

Nec vis Herculea Parcam vitavit amaram.

Quanquam diis charus foret, & Iovis inclyta proles.

Sed fato, atque ira domitus Iunonis iniquæ est.

Quin & totam vitam, omnesque in ea mutationes, fato constitutas atque ordinatas esse, idem innuit, quum alt: Vbi ille deinde,

Illa feret, quæcunque deus, Parcæque malignæ

Neverunt genito, cum matris prodiit alvo.

Etiam in peregrino solo retentiones ab eadem illa fieri, ut quum Vlysses ait:

Atque uti susceptum placido rex Æolus ore
Miserit in patriam, sed nondum fata sinebant.

ὅστε πάντα ὑπὸ τῶ μοιρῶν γίνεσθ᾽ ὁ ποιητὴς μεμαρτύρηκε. τὸν δ᾽ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν
Θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,
ἀλλὰ μᾶλλον
Αἱματοέσσας ψεκάδας κατὰ χθόνα χεῦαι ἔραζε,
Παῖδα φίλον πεμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἄμειλιξ
Φῦσιν τῶ Τρωΐη.

Quare omnia à Parcis fieri testatus est: Iovem autem filium voluisse
Ab infanda defendere morte, sed potiùs
Sanguineas cœlo guttas demittere ab alto,
Ob natum, quem Patroclus prope mœnia Trojæ
Occisurus erat.

ὅστε ὦ Τριφῶν, ἀλλ᾽ οὐδὲν τοῦτο μᾶλλον ἀφεῖναι τὸν σὸν τῶν μοιρῶν ἐμπλῆσαι, εἰ καὶ τάχα πολὺ σοφώτερος ἐγένετο μὴ δὲ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόῤῥητα ἐμυήθη. Τρι. καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς ὦ κλεινὲ Κρῖτα, διτλῶν ἐπαλείλ τῶν εἰμαρμένων, καὶ ἀμφίσολον; ὡς τόδε μὲν πεπρᾶξαι, τοιῶδε δὲ τινὶ συμπεσεῖν. τῶν δ᾽ ποιησαντι, ἑτέρῳ τινὶ ἐπιτυχεῖν. ὡς ἐπ᾽ Ἀχιλλέως. Διχῶς γὰρ αὐτὸν κῆρες φερέμεν ἐπιπόνοιο τέλοσδε,

Quamobrem, Triephon, ob hæc nihil amplius addere de Parcium lueris, etiamsi fortassis in sublime sublatus fuisses, uni cum præceptore, & arcanis illis imbutus. *Tri.* Et quomodo ipse ut poëta, ô optime Critia, *duplex* allegat fatum & ambiguum. ut qui hoc quidem fecerit, talem exitum fortiatur: aliud autem faciens, in alium eventum incidat. Vt de Achille, quum dicit:

Εἰ μὲν κ᾽ αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Τῶ μοι νόστος μὲν ἀπέσσεται, ἀφθίτος ἔσται.
Εἰ δέκεν οἴκαδ᾽ ἵκωμαι,
Τῶ μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι ἔσσεται.
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχηνόροιο,
Ὃς ῥ᾽ οὐ εἰδὼς κῆρ᾽ ὀλοὴν, ἐπὶ νῆας ἵκανε.
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἁγαθὸς Πολυΐδος,
Νόσφιν ἀπ᾽ ὀξυαλέης φθίσθαι οἳς σὺ μεμάασι,
Ἠ μετ᾽ Ἀχαιῶν ἡυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

Mater ait geminis me ferri ad funera fatis.
Nam si hic persistam, pugnemque ad mœnia Trojæ,
Eripitur reditus mihi: at inclyta fama sequetur.
Sin autem patriam repetam charosque penates
Fama perit, verùm in longum mihi ducitur ætas.
Sed & de Euchenore ait:

Qui non ignarus fati, conscenderat æquor.
Namque huic sæpe senex, Polyidus dixerat ante,
Aut morbo in patria perirum, & inter amicos:
Aut manibus Teucrorum, atque inter Dorica castra.

Οὐχὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ ταῦτα μάχεται πᾶσι, ἢ ἀμφίσημον ἀπᾶσι; εἰ δ᾽ βέλτιον καὶ

An non apud Homerum hæc scripta sunt? aut non ambigua hæc, atque adeò anceps decepto? Quòd

ὡς ἐπεδήσω σοι τὸν λόγον, [1]οὐχὶ Αἰγίσθῳ εἴρηκεν ὡς ἀπεχομένῳ μοιχείας, καὶ τὸ Ἀγαμέμνονος σῶσαι, ἐὰν καθήμαρτεν πολὺν χρόνον, ἐπιβουλεύοντι τοῦτο πρᾶξαι, εἰ καθυστερῶν ἀπαντᾷ τοῦτο καὶ πολλάκις πεμπόμενος ἀναβάλλοιτο, κρεῖττον τὸ πλησίον, ἀναπεπτῆσθαι τὸ δίκης. εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιήσεις, βιώσῃ καλῶς, οὐδὲ σ' ἄχρι τέλους ἀνάτοιο κιχείη. οὐχ ὡς ὡς ἀδικοῦντα σὲ τῶν ποιητῶν, ἀμφίλογα, καὶ μηδέπω ἠφανισμένα, ἅττα ἔασιν ἄπιστα, ὡς καὶ τὸν παῖδα ἐπεραστίοις βίβλοις τῶν ἱερῶν ἀπογράψαι. *Κρ.* εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς ὦ Τρεισφῶν· ἀλλὰ καὶ τόδε εἰπέ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τοῖς οὐρανίοις χαράττουσι. *Τρι.* πάνυ γε, εἰ τύχοι γε χρησὸς καὶ ἐν ἔθνεσι. *Κρι.* πολλὰς γε χαρίεις φῄς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι. *Τρι.* ἀτόμῳ, ᾧ μηδὲν εἶπῃς φλαῦρον Θεοῦ δίχα. ἀλλὰ καταχάρμῳ, πείθου πρὸς ἐμοῦ, εἴπερ ζῇν χρήζεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ δ' ἀρνῇ ὡς δίκαιον ἐξέπλωσε, γῆν ἢ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρεσσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παρέδεξεν, καὶ τὰς πράξεις πάσης ἐναπογράφεσθαι; ἐγὼ σοὶ οἰκίδιον κἀζασκευάσαιμι, οἰκέτιδας ἢ καὶ οἰκέτας ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, ὡς ποτέ σε διέλαθε τούτων πρᾶξις ἀνάξιος, πόσῳ μᾶλλον τὰ πάντα πεποιηκότα Θεόν, οὐκ ἀ-

Quòd si placet, etiam Iovis orationem tibi addam: Annon Ægistho dixit: quòd si ab adulterio & insidiis Agamemnonis sese contineret, fato illi constitutum esse, ut in longum tempus viveret. Si verò in animum induceret, facere ista, mortem effugere non posse? Atque ad eum modum ego quoque vaticinatus sæpe sum. Si occideris proximum morti, condemnaberis judicio, si verò hoc non feceris, vives rectè. Nec te fas, adeò festinam incurrere mortem. An nos vides quàm minimè correcta aut emendata sunt, quæ à poëtis dicuntur? quamque item ambigua & obliqua, nec dum certa sede stabilita. Quare omnia isthæc missa fac, ut & te in cœlestibus bonorum libris inscribant. *Cri.* Bene omnia revolvis Triephon, sed mihi illud respondè: Vtrum & Scytharum res in cælo describuntur. *Tri.* Omnes, Siquidem & inter gentes Chrestus fuerit. *Cri.* Multos sanè scribas in cœlo narras, quando cuncta describuntur. *Tri.* Bona verba, Critia, neque quicquam contemptum aut vile de Deo dextero loquaris, sed Catechumenus existens, persuaderi à me tibi fine, si modò vivere cupis in ævum. Nam si cælum explanavit ut pellem, terram autem firmavit super aquas, stellas formavit, hominemque ex nihilo, ut esset, in lucem produxit, quid mirum adeò, si res quoque omnium ibi describantur? Nam & tu si domunculam aliquam ædificasses, ancillas autem & servos in ea multos congregasses, nunquam te lateret quicquam eorum, quæ ab illis gererentur, quamvis abjectum & vile. Quanto igitur magis probabile est, eum qui omnia creavit, Deum, cuncta expe-

1 Οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ] Lego ἐμοίχῳ Αἰγίσθῳ. Palm.

πειθῶ σὺ δίκαιόν ἀξιοῦμεν ἐκ-
γενέσθαι πρᾶξιν, ἢ ἴσως; οἱ γάρ σε
φασι, Κότταβον τοῖς εὖ φρονοῦσιν
ἐμφύσαι. Κρι. πάνυ τοῦτο λέγεις καὶ
μὲ ἀνιαρόφως ἡ Νιόβης παθεῖν. ὁ
φίλος γὰρ ἄνθρωπος ἀνεπίφθονα. ὥστε
τοῦτον τὸν θεὸν ἀποτρέπω σε; μὴ κα-
κόν τι παθεῖν παρ' ἐμοῦ. Τρι. εἶπερ
σὺ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μοὶ ἐ-
πιτρέψον τι ποιήσῃς σὺ ἐμοὶ, ἢ ἕτε-
ρον μὲ κοῦφον σοὶ φρονεῖν, ἄλλο δ'
εἰπεῖν. ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ διανοήσεσθαι
σεαυτὸν ἀκριβῶσαι ἄρτιον, ὅπως κἀ-
γὼ κρυπτιάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ,
καὶ μὴ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς
ἀηδὼν ὄρνεον ᾠδήσομαι, καὶ τὴν διανοη-
σίαν σου ἔκπληξιν καὶ ἀνήκεστον
λειμῶνα ἐπτερωμένην. Κρι. τί δ'
ἐγὼ τὸ σὸν πατρῷον, εἰ τοῦτο ᾠδήσῃ;
Τρι. λέγε, ὦ φίλε πολίτα· δυ-
νάμει δὲ λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ κρυβδῆ-
σομαι, δίκην αἰακίδων ὑπότε
λήξειεν ἀοιδῶν. Κρι. ἀπῆειν ἐπὶ τὴν
λεωφόρον, ὡμοσάμην γε τὰ χρεμε-
τίσεσθαι. καὶ δὴ ὁρῶ πολὺν πάμπολυ
εἰς τὸ οὖς ψιθυρίζοντας. ἐπὶ δὲ τῇ
ἀκοῇ, ἐφωτῶ τοὺς πλείστους. ἐγὼ δὲ
παρῆνας εἰς ἀπιστίαν, καὶ τὴν χαῖ-
ραν τοῖς βλεφάροις ἐσκιαμμένος,
ἐσκοπιάζον ὀξυδερκέστερον, εἴ πως
τινὰ τῶν φίλων γνοίσομι. ὁρῶ δὲ Κρά-
τωνα τὸν Πολίτικον, παιδόθεν φίλον
ὄντα, καὶ συμπολίτην. Τρι. αἰσθά-
νομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἴρη-
κας. εἶπε τί; Κρι. ἐκ δὲ πολλῆς
σιγῆς ἀναπεισάμενος, ἦκον εἰς τὸ
μέσον. ἐκ τοῦ εὐθὺ χαίρειν εἰπών,
ἐχώρουν ὡς αὐτόν. ἀνθρωπίσκος δέ
τις, τὸ νόμῳ Χαιρέκλεος, εἰσημμένος

peditè, ac facilè percurram, & uniuſcujuſque conſilia & mores animadvertere. *Nam* Cottabis, pro Cottabis, ab iis qui ridiculum putant, habentur. *Cri.* Admodum dicis, & mihi nunc ridiculum accidit, atque Niobe ob oculos ex ſtatua enim *in hominem* conversus ſum. Quare jam de iſtum tibi appono, & juro, ne mali à me nihil patière. *Tri.* Si modò ex corde me diligis, nequid alienum aut *novum in re* facias; Neve aliud celes animum, aliudque loquaris. *Verùm* age mirabilem illam auſcultationem tuam tandem profer nobis, ut ego expalleſcam, & *prorſus* immuter, & non quemadmodum Niobe, obmuteſcam, *ſed*, ut Philomela in aviculam convertar, & mirabilem illam conſternationem tuam *in* prato viridi Tragico quodam modo decantem. *Cri.* Ita per filium ex patre, haudquaquam iſtud fiet. *Tri.* Dic modò, *ac ſpiritu* poteſtatem dicendi *accipiens*. *Ego* verò ſedebo, *Æscidem expectans, dum* cantum finiat ille. *Cri.* Abieram in viam publicam, empturus videlicet ea, quibus maximè opus habebam. Atque ibi video multitudinem admodum magnam, in aurem mutuo ſuſurrantes, audiendi autem ſtudio etiam *labiis* inhærebant. Ego verò oculos per cunctos circumferens, & *manum* ſuperciliis incurvam ſuperne ob-

ducens, inſpectabam quàm acutiſſimè, ſicubi amicorum aliquem contemplarer. Video autem Cratonem Politicum illum, qui mihi à puero uſque amicus fuit, & in conviviis unà conſuetus. *Tri.* Intelligo quem dicis, Inſpectorem videlicet illum, *ſed* quid poſtea? *Cri.* Multis itaque oppoſito cubito dimotis, in anteriorem partem penetravi, & matutinum illud Ave præfatus, accedebam ad ipſum. Cæterùm homuncio quidam, nomine Charicenes, *vide-*

νόσον, βεβλαμμένην τὴν ὄψιν, ὑπόκυανος τὸ χρῶμα... ἀχρὲς ἐμπεπτωκὸς ἐπίπονον ῥῆμα. τοιοῦτος, κυαναυγὴς ἰκτερώδης. ἐπὶ ῥᾳδίως ἐπιφθέγγεσθαι καὶ ἐπὶ μικροῖς ἀθυμοῦντα. ὡς ἐπεῖπον, τὰς τῶν ἐξεστώτων ἀπολειπούσας ἐλεεινὰς ἀποδόσεις. καὶ πᾶσι, πᾶσι τοῖς ἐμοῖς, καὶ τὰ δημόσια, καὶ τὰς εἰσφορὰς ἀξιεῖται, μὴ ἐξιδιαζόντως τὸ τέχνης. ἐπὶ κερδαλεώτερα. οὐ γὰρ αὐτὸν ἦν, ἡδέως τοῖς λόγοις, καὶ τῇ κεφαλῇ τὰ ἀκριβῶν ἐπιτηδευμάτων ἐπεσκίαζεν. ἕτερον ἦν, τὸ δὲ μοι Χλευόχαρμος, περιβόητον ἔχων τὸ πολύσαθρον, ἀνυπόδητός τε, καὶ ἀσκεπὴς, μετέπαιε, τοῖς ὀδοῦσι ἐπικροτῶν, ὡς ἐπιδείξαιό μοι τὸν κεκριμένον, ἐξ ὁρίων ἁλιπλύμβους, κεχαρμένον τὸν κόμιλλον, ἐν τῷ ἀκάτῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς χράμμασιν, ὡς ἔτοιμος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσαι τὸν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, κἂν μὲ τὰ Ἀριστάνδρου, καὶ Ἀρτεμιδώρου, ἃ καλῶς ἀποβήσεσθαι ταῦτά γε τὰ σύνεισι ἐν ὑμῖν. ἀλλὰ σοί μὲν, τὰ χρέα πλησιάσαντι ἁπλόους τὰς ἀποδόσεις. ἔτοιμος ἦν, ἐπεὶ τοῦ ὀβολοῦ γε πεπλησίακε, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορήσας. καὶ ἐμοὶ γε δοκεῖ τὰ ἐπὶ λιμηρὸν πεζεύειν, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδεδεῖσθαι, τοσοῦτον ὀνειροπολεῖν τὸ ἀκριβὲς τὸ νυκτὸς ὕπνος. εἰδὲ, ἀνεκρίνατο ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγόντες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τὰ ἀμφὶ αὐτοῖς μὴ καταγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μὴν κακῶς ποιῶ ἐξερίσας σε, ἵν' εἰπωτί κωμικώτερόν μου, καὶ ὁ κῆ Ἀριστάνδρου τὰ πλημμύρα, καὶ Ἀρτεμιδώρου τὰ Ἐφέσιον ἐξιχνιάσας τοῖς

vetulus, emarcidus, & naſo ſtridens, tuſſiebat primò intimum quiddam, excreabatque languidum. Erat autem ſpurum morte ipſa lividius. Deinde cœpit loqui voce attenuata & exili admodum. Hic, ut antè dixi, inſpectorum relinquit eleipaſmos, & debita fœneratoribus reddet, & penſiones omnes tam privatas, quàm publicas, præterea & eiramangas capiet, non inquirens cujuſque artem. Atque etiam amariora his nugabatur. Illi autem qui circa ipſum erant, delectabantur verbis hiſce, & novitati rerum, quas audiebant, advertebant animum. Alius autem quidem, cui nomen Chleuocharmus, pallium habens admodum putre, ſine calceis, & tegmine capitis incedens, interloquebatur dentibus applaudens, ut demonſtravit mihi malè veſtitus quidam, qui ex montibus advenerat, detonſa coma, in theatro ſcriptum nomen literis ſacris, & arcanis, quòd iſte auro inundaturus eſſet viam publicam. Ego verò inquam, At juxta Ariſtandri & Artemidori præcepta, non ita bonum eventum habebunt hæc inter vos ſomnia. Sed tibi quidem debita multiplicabuntur, ſecundum proportionem penſionis, iſte autem quàm plurimum obolo etiam carebit, tanquam qui multo auro tam dives fuerit. Ac mihi quidem videmini ſuper Leucadem petram, & ſomniorum populum conſopiti, tam multa ſomniare, nocte quaſi in puncto exiſtente. Illi verò cachinnos ſuſtulerunt univerſi, ita ut riſu propè ſuffocarentur: neque ignorantiæ condemnarunt. At ego ad Cratonem converſus, inquam, Num perperam omnia olfeci ut comico modo dicam aliquid, & non juxta Ariſtandrum Thelmiſenſem, & Artemidorum Epheſium inveſtigavi ſomnia? Tum

σήμερον; ἦ δ' ὅς, Σίγα ὦ Κρίτα, εἰ ἐμοὶ πείθῃ, μυσταγωγήσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γιγνόμενα. ἃ δὲ ἄνευροι τάδ' ἐστὶ, ἀλλ' ἀληθῆ. σαθήσονται δὲ εἰς μίαν μεσημβρίαν ταῦτα ἁπάντων δὲ ἐμοὶ μὲν Κράτωνος, καὶ τὸ ἀλιθανὲς τῆς Δηρσίας αὐτῶν καταγνώσεως, ἐρυθρίασα. καὶ συνδραπετίζων ἐπορεύομαι, πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ, ὀρμὴν, καὶ πανταχόθεν σκιδνᾶν, ὀρμήσας μὲν ἐμὲ λάκτιζε, ἐπαίρεσθε, ῥάτζειν ποιήσας τινὰ τοιοῦτος τε, καὶ ἀναπηδήσας ἐμοὶ μὲν καὶ πεπαλαιωμένῳ σκέπην ἀνιμένῳ. εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείνοντες, πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γῆθος ἀνθρώπου ἀναβιβάσαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρᾳ, συλλυρῆσαι. ἔφασκον γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγηθήναι. καὶ δὴ διήλθομεν Σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκῆν αὐλήν. ἀναβάθρας δὲ πλείστας ἀναπεκυκλωσάμενοι, εἰς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου φησί. καὶ δὴ ἄπαντα ἐκπεπλάζον, ὅσα ὁ νησιώτης σκιᾶν νεανίσκος. ἐγὼ δὲ οὐχ Ἑλένην μὲν Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικυφώσας, καὶ καλλωπιωμένους. οἰδὰ, ἰδόντες, γνήσιοι, ἐξαναλύσαι παρεγίνοντο. ἔφασκον γὰρ, ὡς εἴπνα λυχνοὺς ἀγγελίαν ἀγαγόντες. ἐφαίνοντο γὰρ ἤδη ὡς τὰ κάκιστα ἐσχήμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυχνοῖς, ὥσπερ αἱ ποιητρίαι ἐπὶ θέατρα. τὰς κεφαλὰς δ' ἄλλῃ χόντες, ἐψιθύριζον. ἐγὼ δὲ τὰ, ἤρετό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες.

χρηστὸς γὰρ ἂν εἶναι, ἀπό γε τῆς χλήνης

Tum ille: Tace, inquit, Crita. Si enim silentium ages, cætera te sacrorum pulcherrima, & nunc futura sunt. Non ea hæc sunt, sed res ipsa. Ea autem capient in mensem tricitur Mesori. Hæc postquam a diſſem à Cratone, & *luctum* ipsorum mentem cognovissem, erubui, & tristitiam præ me ferens, abii, multis Cratonem accusando. Vnus autem illorum acerbum, & Titanicum quendam obtuens, arreptum me iste, vellicabat, convenientem fecisse & credens, & ab invecto illo numine instigatus: verba autem hæc extendendo, *perfidet* mihi infœlici, ut ad præstigiatores istos homines accederem, & in diem atram, quod dicitur, incurrerem. Dicebat enim se, omnia ex ipsis, quæ ad ista & arcana pertinent, edoctum esse. Atque ita pertransivimus, ferreasque portas, & ærea limina. Multis autem *superatis* scalis, in domum *aurato tatligio insignem* ascendimus, *qualem* Homerus Menelai fingit esse, Atque ipse quidem omnia illa contemplabar, quæ insularis ille adolescens. Video autem non Helenen, mehercle, sed viros in faciem inclinatos & pallescentes. Illi autem ubi me conspexerunt, gravisi sunt, & ex adverso ad nos accesserunt. Dicebant enim, num quod triste nuntium afferremus. Nam ridebantur isti, quàm pessima oppare, gaudebantque tristibus & malis, perinde atque in theatro furiæ. Capita autem inter se juncta tenentes consusurrabant. Postea interrogabant me:

Quisnam es & unde venis, quæ patria, quique parentes
Sunt tibi. Nam frugi quidem esse appares utique ex habitu. Tum

ego: Pauci, inquam, frugi sunt, ut ubique video. Critias autem nomen mihi est, Civitas verò inde, unde & vobis. Vt autem illi in aëre gradientes interrogarunt, quo pacto se res civitatis, & mundus adeò totus haberet, respondens ego: Bene, inquam, habent, & insuper etiam habebunt. Illi autem abnuentes superciliis, haud ita, inquiunt. Malè enim parturit civitas. Tum ego secundum ipsorum mentem: Vos, inquam, supra terram, & in sublime sublati, & ceu ex alto cuncta intuentes, acutissimè & hæc intellectu assecuti estis scilicet. Sed quo pacto ea quæ in æthere sunt, habent sese? Num deficiet sol, & ad perpendiculum luna interponetur? Num Mars quadrangulo aspectu solem aspiciet, & Saturnus ex diametro eundem? Num Venus cum Mercurio congredietur, & Hermaphroditos procreabunt, quibus vos delectamini? num pluvias impetuosas ac vehementes demittent? num densa nive terram insternent? Grandinem autem & rubiginem devolvent? Num pestem ac famem immittent? num vas illud fulminiferum exundat, & tonitruficum receptaculum repletum est? At illi, quasi cunctis præclare gestis; deblaterabant sua ista amabilia, quòd videlicet res statim immutandæ essent, perturbationes autem & tumultus civitatem invasuræ, & exercitus ab hostibus mox superandi. Ob hæc itaque animo conturbatus, & quemadmodum ilex incensa, intumescens, magna voce exclamavi, ô miseri hominum, ne vana adeò loquacitate efferamini, acuentes dentes adversus viros, leonum animos præ se ferentes, spirantes hastam & lanceas, & candicantes cristis galeas. Sed ista in vestrum caput convertantur, quando ita

κρέζητόχητε. ἐ γὰρ εἰσερχόμενοι, τοῦτο ἠκούομεν. ἐ τὴν πολυάχολον μορμολυκίαν κατατρίψητε. εἰ δὲ μὴ μαντείαν, καὶ γοητείαν ὑμᾶς παρίσεσθαι, διαλῶν τὸ τ ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὑρήματα τοῦτο χαλκίδιον, καὶ παίγνια. ἐπίπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τ γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται. Τερ. τί ἦ ποτὲ τοῦτο ἔφησθα ἀ κακὶ Κελτικὰ οἱ κεκερμένοι τὴν γνώμην, καὶ τὴν ἀλήθειαν; Κελ. ἄπαντα ταῦτα παρίδρυμεν, εἰς ἐπίνοιαν τετραμμένοι κακοπφάζητες. ἔλεγον γὰρ ἡλίκης δίκης ἄξιοι ἀφροδίσιον. καὶ ἐπὶ πανύχιας ὑμνῳδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα. Τερ. σὺ ἦ τί ποτὲ αὐτοὺς εἶπας; μέγα γὰρ ἔφησθα, καὶ δυσπορημένον. Κελ. Διόφαντ. σὺν ἀγχίνοις. ἀνεπίπτον γὰρ τὰ κρείττω. τὰ γὰρ ἐκ τῶν ἀσκῶν ἡδυλόγημα ἔφλυε τοῦτο ὑμῶν, ἐπόθεν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτα καὶ σπερεισάγητε. οἱ ἦ, σπουδῇ ὑπομειδιῶντες, ἔξω καὶ παρίεχονται ἐ κλινιδίου. ὦ σὺ ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσὶ ταῦτα ἃ αἰνίσσεσθε, σὺν ἂν ποτὲ ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξεχνεύσητε. ἀλλὰ κρέζαπεσθέντες ὑπ' αὐτῶν, λαμβάνετε τὰ μὴ ὄντα, μὴ ἦ ἡμῖν μόνον. ἀλλὰ ταῦτα μὲ σὺν οἶδ' ὅπως λαμβάνετε, ὀνειροπολοῦντες. Ε τὰ κρείττω βελτίζεσθε, τοῖς ἦ σπουδῇς ἡδεσθε, μηδὲν ὀνίμενοι ἐ βελτίζεσθε. ἔστ ἐάσητε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ σπουδῇ βουλόμενοι, καὶ μαντεύμενοι μὴ σπ ἦ ὑμᾶς ἐς κάρρακας βάλοι; ἀλλ' τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρῶ ἀλ, Ε λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. ὅτοι ἦ ἅπαντες ἵνα ἦ μὴν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμ-

patriam veſtram deprimit. Ce enim in aëre gradientes in viſtis, neque negotioſam maticam perfectè adeò eſtis. Quòd ſi verò vaticin & præſtigiæ huc induxer plex ignorantiæ nomen Nam hæc mulierum ar larum inventa ſunt & Plerunque enim hujuſmodi muliebres curæ proſequ *Tri.* Quid autem ad hæc derunt, ô optime *Critia*, mente pariter, & ſententiis tonſi? *Cri.* Cuncta hæc prærierunt ad cogitationes *illas* inventas & exercitatas confugientes. Dicebant enim, *ſoles decem* abſque cibo perſeverabimus, & ad hymnos tota nocte decantandos vigilantes, *talia ſomniamus.* *Tri.* Tu verò quid ad ipſos dixiſti? Magnum enim & dubium quiddam dixerunt. *Cri.* Confide, nihil ignavum. Contrà enim reſpondi pulcherrimè. Nam quæ vulgo aburbanis, inquam, de vobis *jactantur, quando ſomniatis, hujuſcemodi* ſcilicet proferuntur? Illi autem caninum ſubridentes, extra *lectulum* aliquantum progrediuntur. Ego verò, ſi vera ſunt, inquam, talia, ô ætherii, haud unquam ſanè tutò ea quæ futura ſunt, inveſtigabitis, ſed perſuaſi ab ipſis *nugabimini*, quæ neque ſunt neque futura ſunt. Verùm hæc quidē *neſcio quo* pacto nugamini, ſomniis credentes, & quæ optima ſunt, abominamini, malis autem delectamini, haud ſanè quicquam abominatione iſta promoventes. Quamobrem miſſas facite alienas iſtas imaginationes, & prava conſilia, vaticinia-que, necubi deus vos in malam rem hinc ejiciat, eo quòd patriæ mala imprecamini, & verbis adulterinis illam affamini. At ibi unum eundemque omnes animum habentes, me *multum increpa-*

bant.

σε. καὶ εἰ βούλῃ, καὶ τάχα σοι σοι, ἅπαξ μοι καὶ ὡς φίλῳ ἐνδοῦναι ἔδοκουν, μίχρις ἂν ἡ χρησμὸν λαλιὰ λιθοβόλημον ἀνέλυσε, ἢ ἄξυμπτον ἀπεκάτέστησε. Τρι. μὰ δῶ Κριλία, καὶ μὴ ὑστερικτίσης ἐς εὐθλασις. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξαίσιωτέ μ᾽ ἡ νυνδὶς, καὶ ὥσπερ κυφορῶ. ἀλλ᾽ ἔχθλιον γὰρ τοῖς ἐμοῖς σοῖ λόγοις, ἐς ὕστερ᾽ κωφὸς λυτιῶντος. καὶ εἰ μὴ ῥάδιον ἦν ληδιδιον ἐμπιὼν ἡμεμήτου, αὐτὸν ἡ μνήμη οἰκυρῶσε ἐν ἐμοὶ, μέγα κακὸν ἐργάσῃ. ὥστε ἔασον τέτνας, τῶν ὄχνι λαὶ πατρὸς ἐξαμβλοῦσιν, καὶ τῶν πολυπύμων ὠδὶν ἐς τέλος ἐπιῇς. ἀλλὰ τί τοῦτο; ἐχὶ Κλεόλαος ὅτός ἐστιν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβὰς, σπουδῇ ἦκε, καὶ καπέρχεται; μᾶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ; Κρι. καὶ μάλα. Τρι. Κλεόλαε, μὴ π᾽ ἀδημήσῃς μὲ ποσὶ, μὴ ἦ παρέλθῃς, ἀλλ᾽ ἐλθὲ χαίρων, εἶτά σε μῦθον φέρεις. Κλε. χαίρετ᾽ ἄμφω ὦ καλὴ ξυνωρὶς. Τρι. πῶς ἡ σπουδή; ἀδημονίεις γὰρ ἐπιπολύ. μῶν τι καινὸν πέπραχται; Κλε. πέπτωκεν ὀφρῦς ἡ πάλαι βουλὴν Περσῶν, καὶ Σοῦσα, ἄλειγον ἄστυ. πάντ᾽ ἐξ ἴσου γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας, χειρὶ κρατεῖται δυσεβεστάτῳ κράτει. Κρι. τοῦτ᾽ ἐκεῖνο ὡς ἀεὶ τὸ θεῖον σὸν ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ᾽ αὔξει, ἄγει ἐπὶ τὰ κρείττονα. ἡμεῖς δ᾽ ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὑρηκότες ἐσμὲν εὐχερέστατοι γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τι τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς ἀφθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν ψυχὴν, ὡς ἐγὼ τὰ σὰ. τοῦτο δοκεῖ τοῖς θεοῖσιν, αἰ

bant. Ac si placet, ista quoque tibi addam, quæ me etiam perinde ut statuam, murum reddiderunt, donec me frugi ista tua loquela, cùm jam in lapidem converterer, resolvit, & in hominem rursus restituit. *Tri.* Tace Critia, neque nugas istas longiùs extenderis. Vides enim quomodo intumuerit mihi venter: & quasi uterum gero. Morsus enim sum verbis à te modò dictis, perinde ut à cane rabiosa, ac nisi medicamentum aliquod oblivionem inducens, hausero, atque ita conquiescam, memoria hæc mecum cohabitans & quasi domi apud me residens, magnum aliquod malum procreabit. Quamobrem missos istos facito, precationem à patre incipiens, & celebre illud carmen ad finem apponens. Sed quid hoc? an non Cleolaus hic est, is qui pedibus longum adeò incedit? Seriò autem venit & accedit. Num alloquemur ipsum? *Cri.* Atque admodum. *Tri.* Cleolaë, nequid cursu prætervehare, neque prætereas nos: sed accede lætus, si quidem nuntium aliquod affers. *Cle.* Salvete ambo, ô præclarum par amicorum. *Tri.* Quæ autem est festinatio ista? per multum enim anhelas. Num novum aliquid gestum est? *Cle.* Cecidit supercilium illud olim Persidis Fama celebratum, atque Susa, urbs inclyta, Cadet autem & omnis terrra nobilis Arabum, Valida imperantis dextera & vi roboris. *Cri.* Hoc illud est, ut semper deus non negligit bonos. Sed auget, provehens in melius. Nos autem ô Triephon, pulcherrima invenimus. Sollicitus enim mecum ipse eram, quidnam in morte liberis meis testamento relicturus essem. Nosti enim paupertatem meam, quemadmodum ego tuas res quoque. Hoc igitur sufficit liberis, Dies videlicet imperato-

ημέραν δ' αὐτοκράτορα. πλὴν ἀγαθὸν γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐλλείψει, ἢ ἴδιον ἡμᾶς ἐπαγγελεῖται. Τρι. καίτοι ἐγὼ Χρύσιλλα, ταῦτα καλὰ λείπω τοῖς πένησι, τὴν ἴδιαν Βαβυλῶνα ἀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλωθεῖσαν, καὶ τὰ Περσῶν πλοῖα δούλιον ἦμαρ ἄγοντα, καὶ ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν πανωμένας, εἴθ' ὡς ἀπαγχονισθείσας. ἡμεῖς δ', ἃ τὸ Ἀθήνας ἄγωνα ἐφιεμένοις, καὶ θεσπεσίοις, χάριτας αὐτοῖς ἀποτίσομεν, τὰ δ' ἐμαυτοῦ φημὶ, ὡς καλλιωθέντες τοιούτων κρίτης, ὑπήκοοι γενοίμεθ. τὰς δὲ λοιπὰς, ληρεῖν ἐάσομεν, δρεπανίτης ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, ἐ φρονῶ Ἱππολείδῃ καὶ τῷ παροιμίαι.

Οὗτος ὁ λόγος, νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.

ratoris. Neque enim divitiæ deficient, neque nos populus terrebit. *Tri.* Et ego, Chrysilla, hæc relinquam liberis, urbem Babylonem perditam, Ægyptum in servitutem redactam, Persarum liberos servilem ærumnam agentes, excursiones Scythararum datas, utinam & prorsus præcisatas. Nos autem illum Athenarum agonem ignotum inventum, adorantibus manus in cœlum tendentes, gratias illi agemus, ut *qui digni* fuerimus, hujusmodi potentiæ atque virtuti subjecti esse. Reliquos autem istos, nugari sinamus, contenti pro ipsis dicere notum illud, quod *proverbio* dici solet: Non est curæ *Hippoclidi*.

Hic Dialogus, inter varios Luciani referitur.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

CHARIDEMVS, SIVE DE PVLCHRITVDINE.

ARGVMENTVM.

Neque hic dialogus Luciani videtur esse, id quod Aldus quoque annotavit: & cum ex stylo, quanquam is multo simplicior hic, quam in superiore est, tum ex reliquo totius corporis contextu apparet. Continet autem encomium pulchritudinis seu formæ, tribus orationibus divisum, ut pote à tribus personis in convivio tractatum, quarum priores duæ præstantiam ac dignitatem pulchritudinis commendant, multis ad hoc deorum pariter, & hominum adductis exemplis. Postrema autem etiam vim & effectum illius, ex mutua collatione reliquarum virtutum, & eorum quæ vulgo inter bona recensentur. Cætera plana sunt.

HER-

ΕΡΜΙΠΠΟΣ.

Ἱερισπάτης ἔτυχον χθὲς ὦ Χαρίδημε ποιούμενος τὸν περίπατον, ἅμα μέν, ἐπὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἀγρῶν χάριν βαδίσης, ἅμα δὲ καὶ ἔτυχον γάρ τι μελετῶν, ἐν διανοίᾳ ἦν συχάσαι. σὺν τοίνυν δὴ Πρόξενος τοῦ Ἐπικράτους. ἀσπασάμενος γ', ὥσπερ εἰώθειν, ἠρώτων ὅτι τὸ πρωΐζοι, καὶ ὅπως βαδίζοι. ὁ δὲ, ἅτε μὲν ἥδη καὶ αὐτὸς σὺν θεραπείας χάριν, ἧκεν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ σκηνὴν διεξιὼν ὡς τὸν ἀγρὸν γενόμενος τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων ἐκ τῆς τούτων ἐπιστροφῆς ὀλίγον, καὶ κώφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέσου καὶ μάλιστα γεγονότος ἐν περιουσίᾳ, ἐν Ἀνδροκλείους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τεθνηκότος Ἑρμῆ. ὅπερ βιβλίον ἀναγνὺς, ἐνίκησεν ἐν Διασίοις, ἔφασκε δὴ ἄλλά τε πολλὰ γεγράφθαι ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ καλλίστας ἱστορίας εἰρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ σὺ οἶσθα μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπὸ τῆς γήρως ἐπιλησμόνως. ἄλλως τε γ', ἐν ὀλίγῳ πολλὰ λόγων μετοχετεύσας. σὺ δ' ἂν ῥᾳδίως εἰπεῖν, ἅτε καὶ αὐτὸς ἱστορικώτατα, ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι ὅλον τὸ συμπόσιον ἐσκεμμένος τυγχάνων. Χα. γέγονε ταῦτα ὦ Ἑρμιππε, καὶ μάλιστά γε ὑφ' ἡμῶν ῥᾳδίως ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξίεναι. οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, θορύβου πολλοῦ γενομένου, τῶν τε ἀφιστημένων, τῶν τε ἐπιμιγνυμένων, ἄλλως τε, καὶ τὸ δυχερὲς τοῦτο ἦν μεμνῆσθαι λόγους ἐν συμποσίῳ ῥηθησομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ καὶ

HERMIPPVS.

Deambulabam fortè heri, in ſuburbio, Charideme, ſimul ut ex agrorum aſpectu me aliquantulum reficerem, ſimul etiam quietis & otii gratia, fortè enim tum meditabar quippiam. Obviam igitur mihi fit Proxenus Epicratis filius. Allocutus autem ipſum, quemadmodum conſueveram, interrogabam, unde veniret ſcilicet, & quò iturus eſſet. Tum ille, venire ſe quidem etiam ipſum reſpondet, huc oblectationis gratia, quam ex agrorum aſpectu percipere conſueviſſet, refici autem velle etiam temperata ac levi aura, quæ illos afflaret. Cæterum redire ſe à convivio, quod pulcherrimum peractum fuiſſet in Piræo apud Androclem Epicharis filium, qui ob partam victoriam, Mercurio ſacrificaſſet. Viciſſe autem ipſum in Diaſiis, libro quodam recitato. Commemorabat autem cum alia multa, quæ ibi acta eſſent, urbana & feſtiva, tum verò & pulchritudinis encomia à viris dicta, quæ illum quidem non poſſe referre, oblitum eorum præ ſenectute, præterea non ita multum in dicendo verſatum. Te verò, facilè commemoraturum, ajebat ut qui & ipſe encomium dixiſſes, & cæteris per totum convivium, animum advertiſſes.

Char. Facta ſunt hæc Hermippe, ut dicis, Veruntamen neque mihi facile fuerit, accuratè cuncta perſequi. Neque enim poſſibile erat omnia exaudire, multo tumultu excitato; & ab iis qui convivabantur, præterquam quod ex difficilioribus hoc eſt meminiſſe eorum verborum, quæ in conviviis fiunt. Noſti enim quàm oblivioſos reddant, etiam eos qui alloqui plurimum

τὰς λίαν μνημονικωτάτας. πλὴν ἀλλὰ σὴν χάριν, ὅσον οἷόν τε ὦ, τὴν διήγησιν σπεύσομαι ποιεῖσθαι, μηδὲν ἀξιολείπων, ἂν ἂν ἐνθυμηθῶ. Ερ. τούτων μὲν δὴ ἕνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἰ μοι τὰ πάντα λόγου ἐξαρχῆς ἀποδίδοις, ὅ, τι τὴν ὅσῳ βιβλίον Ἀνδροκλῆς, πόσα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, ἵνα ἂν ἐκεῖνη καταθοῖο τὴν χάριν. Χα. τὸ μὲν δὴ βιβλίον, ἢν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἔκ τινος ἀνέσεως, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ. νενίκηκε δ' Διότιμον τὸν μεγαρέα, ἀντικωμῳδήσαντα αὐτῷ περὶ τὰ ἀσκηθέν. μᾶλλον δὲ περὶ τὰ δόξης. Ερ. τί δ' ἦν τὸ ὄνειρον ἀνέγνω βιβλίον; Χα. ἐγκώμιον τοῦ Διοσκούρου. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὲρ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένον, ταύτην αὐτοῖς καθάπερ χάριν τὴν χάριν. ἄλλως τε, καὶ ὑπ' ἐκείνων ἐγκεκλημένον, ἐπ' ἄκρους ἑστῶτας ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις φανέντων. παρῆσαν μέντοι τῷ συμποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ μέν, συγγενεῖς αὐτῷ. οἱ δὲ ἄλλως συνήθεις. οἱ δὲ λόγου τινὸς ἄξιοι, τὸ, τι συμπόσιον ἦλθον κεκοσμηκότες, καὶ Καλλίας ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγαθήνης, ὁ τρίτος αὐτός. συνηκολούθει δὲ ἡμῖν ὁ Κλεώνυμος ὁ καλός, ὁ δ' Ἀνδροκλέους ἀδελφιδοῦς, μειράκιον ἁπαλόν τι, καὶ τρυφερόν. νῦν μέντοι μ' ἐδίκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. προσῆν δὲ ὁ Φίλων τῷ δὲ καλλὴς ἤρξατο λέγειν, πρεσπεπαιδαγωγημένον ὅτῳ. Ερ. μηδαμῶς ὦ ἑταῖρε, μὴ πρίν γ' ἐγκώμιον

rimum memoria valent. Primen tui gratia, quoad possim, commemorare tibi illa omnia, nihil eorum prætermittens, cunque memoria consequi poro. *Herm.* Proinde ob hanc gratiam tibi habeo. Verùm si mihi totam à principio tionem repetiveris, puta & qui liber fuerit, quem recitave Androcles, & quem, recitato superaverit, postremò & quinam vos, ad convivium vocati ita demum plenam apud me gratiam inibis. *Char.* Ipse quidem liber encomium Herculis est, ex somnio quodam, ceu dicebat, ab ipso compositum. *Victorem* Diotimum Megarensem illum, prospicis, imò verò pro gloria cum eo certans. *Her.* Quid autem libri erat, quod ille recitavit? *Char.* Encomium Castoris & Pollucis. Dicebat autem se quoque, ex magnis periculis ab illis servatum, hanc illis gratiam persolvisse: præsertim, cùm ab illis etiam *confirmatus fuisset*, de summis navium velis in extremo discrimine ipsi apparentibus. Aderant autem in convivio & alii multi partim cognati ipsius, partim aliàs familiaritate juncti, qui verò memoratu digni sunt, quique totum convivium cohonestarunt, laudesque pulchritudinis verbis persecuti sunt. Philo erat, Diniæ filius, & Aristippus Agathenis, tertiusque ipse. Accumbebat autem nobiscum & Cleonymus, formosus ille, Androclis nepos, adolescentulus tener & delicatus, qui mentem tum habere utique videbatur. Admodum enim attentè auscultabat, quæ dicebantur. Primus itaque Philo de pulchritudine incipiebat dicere, facto in hunc modum exordio. *Her.* Nequaquam, amice, ne mihi priùs ipsâ encomia cur-

, ωρὶν ἂν μοι κὴ τὸν αἰτίαν
ῶς, ὑφ' ἧς εἰς τοῦτο ωεσήχθη-
ς λόγους. Χα. εἰκῆ ἀφτερέ-
ημᾶς ὦ ζαθὲ, πάλαι δυνα-
ς τ' ἅπαντα λόγον διελθόντας,
ελλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν
ήσειεν, ὁπότε φίλος τίς ὢν, βιάζοι-
ἀνάγκη γὰ ὑφίστασθ' ἃπερ ὁπᾶν. ἦν δ'
τῆς αἰτίας τ' λόγου, αὐτὸς ἦν Κλεώ-
ας ὁ κωλός. κεκῆμένω γὰ αὐτῷ με-
ξὺ ἐμοῦ τε, & Ἀνδροκλείας & γείτ,
ολὺς ἐγένετο λόγ@ τοῖς ἰδιώταις
ερὶ αὐτῶ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν,
ὑπερεκπεπληγμένοις τὸ κάλλ@.
γεθον δ' ὑπάντων ὀλιγωρήσαντες, κά-
νῦ διεξιόντες ἐλκύμια & μειρα-
ία. ἀγαθὸν ἦν τ ἡμεῖς τ ἀνδρῶν
τῶν φιλοκαλίαν, κὴ ἅμα ἐπαινέ-
αντες αὐτὸς, δρᾶμά τε πολλῆς εὐ-
ίας ὑπελαμβάνοντες, λόγοις ἀπολείπε-
θαι τ ἰδιωτῶν περὶ τ κάλλιστον,
ὲ μόνον τούτων οἰόμεθα σωφρονεῖν, ἀ-
δὲ ἡπιστάμεθα τ περὶ κάλλους λόγου.
ἔδοξεν δ' ἡμῖν, ὅσα ὀνομαστὶ λέγειν τ
ὑπάντων & παιδὸς, μὴ γὰ ἀνέχειν κωλῶς,
ἐμβαλεῖν γὰ ἂν αὐτοὺς εἰς πολὺν τῦ-
φον, ἀλλ' ἅπερ οἰκέτους ὄντας
ἀπείκτους, ὁπᾷ ἔκαστ@ τύχῃ λέγειν,
ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ, ὅσ' ἂν ἀπομνη-
μονεύοι περὶ & σωκεκμένον. κὴ δὴ δε-
ξάμεν@ ὁ Φίλων σφῶτ@, ἤρατο τ
λόγου ἐποιεῖτο, Ὡς ἔστ δεινὸν, εἰ
πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης ἡμέρας,
ὡς περὶ κωλῶν ποιούμεθα τὴν σπου-
δὴν, αὐτῷ δὲ & κάλλους ἀδέκα ποιη-
σόμεθα λόγον, ἀλλ' ἅτε κεφθέν-
μενοι σιγῇ, ὥσπερ δεδικότες, μὴ
λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑφ' ὧν σπου-

exordiare, quam causſam quoque expoſueris, qua adducti, ad hoc argumentum tractandum proceſſeritis. *Char.* Præter rem moraris nos, ô optime, qui tibi jamdudum potuiſſemus: univerſa oratione expoſita, hinc abire. Veruntamen quid agas, quando quiſpiam, amicus exiſtens, tantopere urgeat? Neceſſe enim eſt quidvis etiam amici cauſſa perpeti. Cauſſam igitur quam quæris, qua ad hoc argumentum compulſi ſumus, ipſe Cleonymus, formoſus ille fuit. Cùm enim medius inter me & Androclem, avunculum, ſederet multus ab idiotis ſermo de eo fiebat, qui & reſpiciebant ad ipſum, & ad formam ejus, plus quam obſtupeſcebant. Propemodum igitur cæteris omnibus poſtpoſitis, ſedebant encomia adoleſcentis perſequentes. Nos autem admirati illorum erga pulchritudinem amorem ac ſtudium, & ſimul collaudatis ipſis, ſegnitiem magnam arbitrati ſumus eſſe, verbis ab idiotis ſuperari, præcipuè de pulcherrimis dicendo, quo ſolo nos illis præſtare putaremus. Atque ita de pulchritudine verba facere cœpimus. Viſum igitur nobis eſt, haud nominatim dicere laudes pueri, neque enim honeſtum fore, nam hoc pacto præcipitaturos nos ipſum in majorem inſolentiam eſſe, ſed tamen neque, ut illos, incompoſitè adeò, & ut cuique fortè ſuccurriſſet, ſed ſeorſim ſingulos, quacunque de re propoſita commeminiſſent. Atque ita Philo, primus exorſus, in hunc modum verba fecit: Quàm indignum verò eſt, quòd, cum quæcunque in ſingulos dies agimus, pro iis tanquam pulchris, omnem operam ac diligentiam adhibeamus, de ipſo pulchro ſermonem nullum habemus, ſed perinde ſilentes ac taciti ſedemus, ac ſi metuamus, ne fortè verbum aliquod de iis, pro quibus tantopere laboramus, vel impru-

ἀνέξομαι δ' ἄπαυστα χρόνον εἰπόντες. καίτοι πᾶς τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ δὲ καλλίστου σιγᾷη τὸ ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ σὸ λόγοις καλὸν, συζοίτω κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τἄλλα παρέντας, περὶ αὐτοῦ λίσεν δ' πάλιν ἡμᾶς τὸ ἐκόντα παραμύθιον. ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λίσειν μ' ὡς χρὴ περὶ τούτου λέγειν εἰδέναι, εἰπεῖν δ μηδὲν ἐπίστασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου πειράσομαι διελθεῖν. κάλλας γὰρ δὴ πάντες μ' ἐπεθύμησαν τοῦδε. πάνυ δ' ἠξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δ' τοῦτο τυχόντες τῆς ὑμετέρας, εὐδαιμονίσαντο πάντων δέκα γενέσθαι, καὶ θεοῖς θεῶν, καὶ θεοῖς ἀνθρώποις τὰ εἰκότα πεπαιδευμένοι. τιμιώτερον δ, τὸ γὰρ θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη. διὸ ὁ μὲν, ἀνθ' ἧς ἕνεκα τοῦτο λίσεται τυγχάνει τιμῆς. Ἑλένη δ, διὰ κάλλος χάριν, αὐτῷ τε μεγαλεῖον εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διοσκούροις αἰτία γενομένη αὐτῷ ὡς ὑμέναιον ἀνελθεῖν τοῖς ἄνω γῆν σωτεχθωσμένοις. ἀλλὰ μὲν ὅσις ἀνθρώπων ἠξιώθη τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστι φυγεῖν, πλὴν ὅσοι μετοχήσασι κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τούτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ Δαρδάνου ὕστερον κυπραπηκίαν λίσεται δ πάντων ὑπάτου θεῶν, ὡς αὐτὸν οὐκ ἀναγκάζ συμμετοχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσα ἡγέμονι

imprudentibus nobis excidat, qui ubinam aliquis oratorum peritè utatur, si, cùm de iis nullius pretii sunt, tantoperè intendat, de eo quod omnium cherrimum est, planè conticescat? aut quomodo id quod nobis pulchrum est, rectius quàm omnia alia servari poterit, nisi ipso fine eorum, quæ quotidie loquimur dicere prætermittamus? Verùm ne videar monere quid scire, quo pacto oporteat nos ea pulchrum affectos esse, dicere autem ipsum, de eo nihil potè quod fieri potest, de eo breviter disserere conabor. Nam pulchritudine omnes quidem cupiunt potiri: pauci autem omnino illam sunt assecuti. Qui verò dictum hoc fortè adepti fuere, illi omnium beatissimi fuisse dicuntur, & apud deos, & apud homines meritò honore affecti. Atque hujus rei argumentum tale fuerit. Nam eorum qui ex Heroibus in numerum *deorum recepti* sunt, Hercules, & *Dioscuri*, & Helene, *Iovis sunt proles*: quorum ille quidem, fortitudinis caussa, honorem hunc consecutus esse dicitur. Helena autem pulchritudinis gratia, cum se ipsam in deam mutasse, tum fratribus Dioscuris caussa fuisse, ut ante ipsam, in cœlum ascenderent, iis quæ cæteri vita functi sub terra obvoluti premuntur, exoluti. Quamquam etiam, quicunque hominum fuit gnus unquam judicatus fuit, ut deorum consuetudine frueretur, alium reperire non licet, quam qui pulchritudinis particeps fuisset. Nam & Pelops eadem hac caussa cum diis Ambrosiæ particeps fuit, & Ganymedes ille Dardani, dicitur omnium *summus* deorum ita potitus esse. Quare etiam ipsum neque ullum deorum cæterorum alium voluisse secum venationis hujus, amorem scilicet, participem fieri, sed sibi soli decorum arbitratur esse,

, εἰς Γάργαρον καβαπτῆναι τ
, ἀναλαγεῖν οἰκεῖσι τὰ παιδί-
ὅπως σωίσεται τ ἄπαντα ἐμελ-
λρόνου. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν
περοίητην τ καλῶν, ὡς ἑαυτ
αὐτοῖς ἠξίωσε τ ὑραίων ἀναλα-
σεῖσι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ
ς ὅ, τι τύχοι κυόμενον, σωῆ
ἔφοτε τοῖς ἐρωμένοις. ἔ τοῦτο μ,
υόμενον κύκνον, σωεγχθὶς λή-
ε. τοῦτο δ' οὖν εἰδὼ ταῦρε τὸν Εὐ
ώπην ἁρπάζ. εἰκασθεὶς δ' Ἀμ-
ιτρύωνι, χθονᾶ τ Ἡρακλέα. καὶ
ολλά πε ἂν ἔχοι λέγειν πχνάσμε-
ε Ζ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπιθύμε
υ ζηλόοιθ μηχανωμένω. τὸ δ' ὃν
ελέγχεσιν, καὶ οἷον ἄν πε ἀκυμφόσυ-
ιμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς, ἐ χαρ ἀν-
θρώποιν γε ἡδέως, πλὴν εἰ μὴ τοῖς
καλοῖς. ὁ δ' ἂν τούτοις δημηγορῶν,
ὅτω πεποίητω σοβαρὸς τῷ κριτ
τ Ἑλλήνων ποιητῆ, ἔ θρασὺς, ἢ
κατάπληκτικὸς, ὡς ὁ μ τῇ ωσ-
τέρᾳ δημηγορίᾳ τὸν Ἥραν, καίτοι
ωσότερον παντ εἰωθῶαν ἐπίμωῆ αὐ-
τῷ, ὅμως δ' αὐτὸν ὅτως ἐφόβησεν, ὡς
ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγου εἶπεν τὴν ὀργὴν τ
Διί. τὸς δ' ἄπαντ θεὸς ἐν τῇ ὑσ-
έρᾳ πάλιν οὐχ ἧττον κατέφησε φο-
ῖ γῆν ἀναστάσιν αὐτοῖς ἀν-
θράσι, καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας.
μέλλον δ' σωίσεσθ καλοῖς, ὅτω γί-
νεται πρᾷ, ἔ ἡμέρ, καὶ τοῖς
πᾶσιν ἐπιεικὴς, ὥστ ωσὸς ἅπασι
τοῖς ἄλλοις, ἔ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι
καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιθ τοῖς
παιδικοῖς ἀηδὴς, ἑτέρᾳ τινὸς ὑπε-
κφύνεται χήμ. καὶ τότε καλλίσ-
ε, καὶ οἷα τ ὁρῶντα ωσαγαγέ-

esse, in Gargarum Idæ devolare, atque inde amatium suum, in eum locum, ubi per omne tempus cum illo consuetudinem haberet, subducere. Tantam autem curam ille semper habuit pulchrorum, ut non solùm cœlo dignatus eos fuerit, illuc ipsos attollens: sed & ipse in terram quocunque fors tulit, descenderit, ut cum amatis singulis locis congrederetur. Ac eam quidem ob rem, in cygnum conversus, cum Leda rem habuit, ob eandem autē & Tauri facie Europam rapuit. Assimilatus autem Amphitryoni, procreavit Herculem, multaque alia Iovis vaframenta enumerare quispiam possit, quibus ille eorum congressu, quorum desiderio tenebatur, potitus fuit. Quod autem maximum est, quodque aliquis miretur, cùm ille cum diis versaretur (neque enim hominum ulli conversatus est, præterquam pulchris) quoties inter illos concionem aliquam habuit, ita austerus fingitur à communi Græcorum poëta, ut in priore quidem oratione, Iunonem, quanquam illa antea ubique increpare ipsum consuevisset, nihilominus tamen ita perterruerit, ut ea satis habuerit, quod nihil gravius pateretur, & intra verba duntaxat, illius ira consisteret. In posteriore autem, deos universos non minore terrore affecerit, terram unà cum ipsis hominibus, & mare quoque, in sublime sublaturum sese minatus. At verò quoties cum pulchris congressurus est, ita mansuetus, & blandus, omnibusque æquabilis redditur, ut apud omnes alios, etiam ipso eo, quod Iupiter est depositō, videlicet ne molestus aut ingratus cuiquam eorum, quos amat, videatur, alienam aliquam formam induat, eamque pulcherrimam, & qua maximè putat, intuentem allici posse,

ὥσπερ τοῦτον αἰδῆ, καὶ ἡμᾶς παρίχατε τῇ κρίσει. ἐ οὐκ ὁ μὲν Ζεὺς ἐτο μὲν ἐαυτῷ ἐκρίνε, τὴν δὲ ἄλλων ἐδίδου γνῶναι, ἵνα μᾶλλον ἔχοι δικὴ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς οὐκ ὀκνῆ ἐ κρίνας εἰρῆσθαι, ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐξελαύνῃ σκοπεῖν, πάντως ἂν εὑροι γῆς ταυτὶ πεπονθὸς δηοῖον τ μὲν Ποσειδῶ, ἐ Πέλοπ ἡτημένον. Υακίνθ ἢ, τ Ἀπόλλω, τ Ἐρμῆ ἢ, ἐ Κάδμ. ἐ θεαὶ δ' ἐλάττως ἔσ αἰσχύνοντα φανούμεναι τύτ, ἀλλ' ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐτοῖς ἔχει δικεῖ, τὸ τῷ δίκῃ συμφερομένῃ καλῷ δηλοῦσθαι, παρεχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔπ ἢ, τ μὲ ἄλλων ἀπόντων, ἐκρίθη ὠσεπὶς ἔσ, ὅτ' ἐπὶ ἀμφισβητεῖ, ὡσὶ ἂν ἀρχῇ, ἀλλ' Ἀθηνᾶ μ, τοῖς ἀνθρώποις ἡδομένη τὰ ἐς πολέμους, ὡσ Ἄρεμιν ἐ λεμαχοῦσα ὡσὶ γῆρας. ὡς δ' αὖτως Ἀθηνᾶ κἀκεῖνη δοκχωρεῖ τῶν πολεμικῶν. τ ἢ γάμων Ἥ ἐ Ἀφροδίτη, ἀδ' αὐτὴ ὡσ αὐτὴς ἐνοχλουμένη περὶ ἂν ἐφορᾷς. ἐκρίθη δ' ἐπὶ κάλλ ὅστ τοῦτο φρονεῖ, κἀπιστεῖς ὑπερβάλλεσθαι δικεῖ, ὥστ κἀκ ἡ ἔρις αὐτὰς ἀλλήλας ἐκπολεμώσῃ βλαβερόν, ἀδὲν ἄλο πρᾶξαι αὐτοῖς, ἢ κάλλ. ὅτ' οἰομένη ῥᾳδίως ὅσ ἤξει καθιστήσειν ὀρθῶς, ἐ φρονίμως τῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἄν τις ἐντεῦθεν τὸν ἐ κάλλους ὠφελησίαν. ὡς γὰ ἐλάβοντο ἐ μήλ, ἐ τὸν ἐπιχαρῆν ἀνελέξαντο, ἐκάστη αὐτῆς ὑπολαβόσης εἶναι τὸ μῆλον, μὴ ἢ μιᾶς ἢ τολμώσης τὸν ψῆφον καθ' αὑτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἀφ' αἰσχρᾶς τ ἐτέρας εἶη τὸν ὄψιν, ἀνέχοντας ὠσα

Tantum reverentiæ & [illegible] pulchritudini exhibet. [illegible] solum ipse quidem Iupiter [illegible] chritudine captus est, [illegible] autem deorum nullus, [illegible] magis accusationem [illegible] nere videantur, quàm [illegible] chritudine dicta esse, sed [illegible] diligenter considerare vo[illegible] mnibus etiam diis eadem [illegible] cidisse deprehendet. Vt, [illegible] gratia, Neptunum Pelopis [illegible] captum fuisse. Hyacinthi [illegible] Apollinem, & Mercurium C[illegible] mi. Præterea neque deas [illegible] pulchritudine captas videri, [illegible] hanc quasi æmulationem qu[illegible] dam honoris inter se habeat, [illegible] ta eam quæ cum pulchro alio[illegible] rem habuit, narrare pudet, hominibus sese dedisse. Jam reri, cùm ex cæteris omnibus, unaquæque suæ ac certæ rei præsit, de iis, quibus quæque præest, nulla cum altera contendit, sed Minerva quidem hominibus ad bella gerenda præit, haudquaquam cum Diana de venatione pugnat, eodemque modo & illa Minervæ de re militari concedit. De nuptiis autem Iuno Veneri, neque hæc illi molesta est ob ea, quibus illa præsidet. At contra singulæ ob formam & pulchritudinem eò usque animo efferuntur, omnesque alias excellere sibi videntur, ut cum Eris ipsas inter se mutuo discordes & inimicas reddere vellet, nihil aliud obtenderit illis, quam pulchritudinem, rata hoc pacto facilimè sese hoc quod volebat, effecturam esse. Ac prudenter sanè hoc excogitarit. Animadverteritque vel inde aliquis pulchritudinis potestatem. Nam postquam pomum illud accepissent, & inscriptionem legissent, cum unaquæque suum illud esse censeret, neque tamen ulla cora se ipsam suffragium ferre sustineret, quòd videlicet altera [illegible] prior

ἐμὲ πατέρα, τὸν δὲ ἀδελφόν
τὸν σωτῆρα Δία, ἐπιτρέψασι
δίκην αὐτῷ. ἔχων γὰρ καὶ αὐτὸς
ἐστιν ἀποφῆναι καλλίστη, καὶ
ἀλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν,
βουλίμων ἔν τε Ἑλλάδι, καὶ τῇ
βάρβαρῳ, ὅσοι ἐπιτρέπειν τῷ κρίσιν
ταύτην τοῦ Πριάμου, ψῆφον φαρ-
μὸν καὶ ἀμφιλαφῆ ἐξενεγκεῖν, ὅτι καὶ
νικήσειεν, ἐν σοφίᾳ, καὶ ῥώμῃ
περὶ τὸ κάλλος. τοσούτῳ δὲ
μᾶλλον ἀεὶ περιπίλωτον, καὶ ἀστεῖ-
ον, ἀκούειν εἶναι καλὰ, ὥστε καὶ τὰ
ἐρώντα τὰ ἀσημότερα, καὶ θεῶν ποιη-
τὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθὲν, ἢ ὧν ἐρᾷ
τὰ καλὰ πειθόμενοι ὀνομάζειν. ἦ-
σον ἂν δὴ ἀκοῦσαι λόγου καλοῦ ἢ
ἰδεῖν, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ με-
γάλου Κρόνου. Ἀθηνᾶ δὲ οὐκ ἂν βα-
θείᾳ τριτογενείᾳ τῷ ᾧ γλαυ-
κῶπις καλεῖσθαι. Ἀφροδίτη τε πι-
θήσειεν ἂν ᾧ παντὸς καλεῖσθαι χρυ-
σῆ. ἅπαν εἰς κάλλος πίπτει.
καίτοι ταῦτ' ἐμὸν μόνον ἀποδείξειν ἔχει
πῶς οἱ κρείττους ἔχουσι περὶ τούτου,
ἀλλὰ καὶ μαρτύρια ἐστιν ἀψευδῆ,
ᾧ κρεῖττον εἶναι πάντων τὴν ἀλλων.
οὐκοῦν Ἀθηνᾶ μὲν, ἀνδρίας ἅμα, καὶ
φρονήσεως ἀμοίρειν ἐπιψηφίζει. ἀμ-
φοτέρων γὰρ μετέσχετο τούτων. Ἥρα δὲ
ἁπάσης ἀρχῆς, καὶ δυναστείας αἱ-
ρετώτερον ἀποφαίνει, συνηρμόσθαι
αὐτῇ καὶ τὸν Δία μᾶλλον ἄσασθαι. εἰ
τοίνυν ὅτῳ μὲν θεῖον, καὶ σεμνὸν τὸ
κάλλος ἐστὶν, ὅτῳ δὲ ἀμιμητόν ἐστιν
τοῖς θεοῖς, πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς,
μὴ καὶ αὐτὸς μιμούμενοι τὰς θεὰς,
ἔργῳ τε, καὶ λόγῳ πᾶν, ὅ τι ἔχο-
μεν σωφρονεῖν τῷ κάλλει, τούτῳ μὲ

pior esset, ad Iovem, harum quidem patrem, illius autem etiam fratrem & conjugem deveniunt, litem hanc illi disceptandam committentes. Ille autem cùm & per se ipse sententiam, quænam earum pulcherrima foret, proferre posset, & multi fortes, & sapientes, & prudentes cùm in Græcia, tum inter Barbaros essent, quibus eadem caussa delegari potuisset, Iudicium hoc Paridi, Priami filio commisit, manifestum adeò calculum ferens, quod & prudentiam, & sapientiam, & vires pulchritudo anteiret. Porrò tanto semper studio tantaque cura, formosæ audire expetivere, ut & heroum pariter, & deorum exornatori poëtæ persuaserint, non aliunde magis, quàm à pulchritudine sese appellare. Proinde libentius audierit niveis lacertis Iuno, quàm, antiqua dea, & Saturni magni filia. Minerva autem neque Tritogenia, quàm Glaucopis vocari maluerit. Et Venus, universo etiam redemerit, nominari, Aurea. Quæ cuncta ad pulchritudinem pertinent. Atqui hæc non modò argumento sunt, quo pacto illi, qui potiores habentur, circa hanc se gerant: sed & testimonium perhibent neutiquam falsum, quòd cæteris omnibus, præstantior eadem sit. Proinde Minerva quidem fortitudine pariter & prudentia præstare illam suffragatur, utrique enim harum præsidet ipsa. Iuno autem universa dominatione, atque potentia, expetendam magis esse, sententia sua declarat, in partem etiam Iove tanquam patrono, advocato. Quòd si igitur divina adeò res & veneranda, pulchritudo est, deinde & diis tantopere affectata, quomodo tandem honestum nobis fuerit, si non & ipsi deos imitantes, cùm rebus tum verbis, quibuscunque modis poterimus, pulchritudini patrocinemur. Atque

ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθεὶς τοῦτο τῇ πλώτῃ, ὡς ἐπὶ πλεῖον δ' ἂν τύχοι εἰρηκώς, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν ἐπίστατο τῶν ἀδοκίμων οὐ συμποσίῳ. μετ' ὀλίγον δ' ὁ Ἀρίστιππος ἤρξατο τοῦ λόγου, πολλὰ προτροπὴν Σωκρατικὴν ὑπ' Ἀνδροκλείας. ὁ γὰρ ἐβούλετο λέγειν τὸ μὲν Φίλωνος ὑλακοδιώκτου λέγειν. ἤρξατο δ' οὕτως. Πολλοὶ πολλάκις ἀνθρώπων τὸ περὶ τοῦ βελτίστου, κἀγὼ ἡμῖν συμφερόντων ἀφίντες λέγειν, ἐφ' ἑτέρας πάνυ ὥρμησαν ὑποθέσεις. ἀφ' ὧν αὐτὸς μέν, δεκάσι δοκῶ προσφιλὴς εἶναι, τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς λόγους ἥδιον λυσιτελοῦντας ποιεῖν. καὶ διελήλυθασιν, οἶμαι, περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις. οἶδα, διηγούμενοι τὰ σὸν οὐδέν. ἔστιν δ', περὶ τοῦ ἀδήλως ἀναγκαίου λεγόντων. ὡς ἐγὼ τοῦτο πάνυ καλὸν ἡγοῦμαι, ὅπως τι βέλτιον τύχοιεν εἰπόντες σιωπῶν. ὡς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑμῖς ἐγκύκλιον νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ πᾶν ἀγοίας τῶν βελτίστων κατηγορεῖν τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τὸ σώφρονος οἰόμενον εἶναι παύσῃ, τὸν αὐτὸν λυσιτελεστάτην, ἢ καλλίστην τοῖς ἀκούσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τοῦ λόγου, καὶ μὴ πᾶς ἐστὶν ἂν φαίη κάλλος ἂν ἔχειν ἀκούειν καλλίστην. εἰ μὲν οὖν περί τινος ἑτέρου τοὺς λόγους ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν ἀκοῦσαι ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ. τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχειν τοῖς βουλομένοις ἅπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὡς οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφικοίτο τοῦ λόγου νομίζειν δυσχερές, ἀλλ' ἢν ὅτῳ τις ὁλοσχερῶς ἐπιβάλλῃ, ἀπορίαν ἔσεσθαι τοῦ μὴ ἐλλείπειν τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν ἐῶ τοῖς ἐπιδεικνυμένοις, ἐμοὶ δὲ ἀρκεῖ τὸ μὴ ἐλλείπειν τὸν λόγον, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἱκανὸν ἐπίδειγμα τοῦ μὴ ἐλλείπειν τὸν λόγον ἐστὶν ἐμοὶ τὸ μὴ ἐλλείπειν τὸν λόγον.

hæc quidem Philo, de pulchritudine peroravit, hoc quoque finem addens, quòd etiam his dicturus fuisset, nisi intemperationem in conviviis loquacitatem improbari. Cæterum paulò post statim Aristippus verba facere cœpit, multis antea ab Androcleia vitatus. Neque enim voluit ille proximo post Philonem dicere. Exorsus autem inquit: Multi sæpe homines (inquit) omittentes de rebus optimis & ad bis conducentibus dicere, ad nescio quæ argumenta abripi consuevere, ex quibus sibi quidem famam comparaturos se putant, auditores autem verbis nihil conferentibus obtundunt. Ac dicere solent, alii quidem de iisdem rebus inter se verbis contendentes, alii autem ea, quæ non existunt, commemorantes, alii etiam de iis, de quibus minimè necesse est, verba facientes. Quos sanè decebat omnibus *hisce* relictis, quæ pacto *conducibile aliquid* dicere fortè *possint*, *apud animum* cogitare. *Hos* igitur, quando nunc ego de iis, quæ existunt, nihil sani cognovisse existimo, præsertim cùm aliorum ignorantiam de rebus optimis, reprehendentes in eadem vis incurrere, omnium stultitiæ cujusdam esse puter idem argumentum orationis nitidissimum atque pulcherrimum auditoribus proponam, quæque quivis fatebitur dignissimum esse, quod pulcherrimum quoque vocetur. Quòd si igitur de alia aliqua re verba faceremus, & non de pulcritudine, satis fuisset unum aliquem dicentem audisse, & exinde argumento *eo relicto*, ad alia transisse: nunc autem præsens hoc, tantam dicendi copiam præbet iis, qui de eo orationem instituunt, ut haudquaquam si quis pro dignitate ipsum non tractarit, ob id infeliciter sibi succedisse rem

—; ἄλλοις καὶ ἐκεῖνός τ δωηθῇ —θαλέας ὡς τὰς ἐπαίνους τῆς εἴνου & εἶναι περιφανῆ τύχης. γὰ ὅτω μ ὡς ἐφικατὸς ὑπὸ τῶν πλόνων τετιμημένον, ὅτω ἢ τοῖς ἡρώοις θεῖον, καὶ ἐδιαπάδασιν, ὥστ ἢ τοῖς ὑσὶ οἰκειότατον κόσμον, οἷς μ ἂν παρῇ ἅπαντα ἀγαθὰ κεχορηγημένα, ὧν δ' ἀφίστατο μισθωμένων, καὶ ἀδὲ ἀποσβλίπειν ἀξιωθέντα, τίς ἂν εἴη τοσοῦτος λόγων μεταλαβεῖν, ὡς ἐπαινέσαι ὡς ἀξίως ἔχειν; ὃ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ ὅτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τὰ ἐπαινεσόντων; ὥστε μόλις ἂν τ ἀξίας τύχοι, ἀδὲν ἀπεικὸς & ἡμᾶς ἐχειρεῖτο λέγειν περὶ αὐτῶ, μέλοντάς γε μ Φίλωνα ποιεῖσθαι τὰς λόγους. ὅτω δὴ σμικότερον, & θειότερον τ ὄντων ἐστὶν, ὥστε ἐν ὅσα θεοὶ καλὰς τετιμήκασι, ἀθρόα λείπω. ἀλλ' ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γεγομένη, ὅτως ἐθαυμάσθη ὑπὸ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὡς ἐπ τῆς ἡλικίας ὄσαι ἐκεῖσε, καὶ πνα χρείαν ἐς Πελοποννήσου ἐλθόντα ὁ Θησεύς, ὅτω τ ὥρας ἰδὼν ἡσθῆ, ὡς ὕστερος αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, ἢ δόξης ἀ τ τυχάσης, ὅμως ὃν ἔτι βιαζῆν αὐτῷ, πρὶν ἢ πάντως ἀδιαμφίλεκτον, εἰ παύτῳ αὐτῷ ἐθέλοι συνοικεῖν. ὅτω ἢ Ἀφιδνηθεὶς, τὸ μ ὑπὸ ἢ πατρὸς λαθεῖν ἀπεπῶν, μὴ γὰ ἂν αὐτῷ αὐτὸν ἐκδῶναι πάνυ ἡλικίας ἠμμένῳ, τῷ δ' ὄχλῳ ὑπερφερούσας ἐκείνῳ, ἢ πειρεῖν, ὀλιγωρεῖν arbitrari debeat, sed si post multos alios, nonnihil ad priores laudes etiam ipse conferre potuerit, benigniorem fortunam experiri putetur. Nam quòd manifestè adeò, à superioribus, in honore habitum semper est, ab hominibus autem ita pro re divina, & expetenda, existimatum, omnibusque quicunque vivunt, peculiare ornamentum exiſtit, præterea & eos, quibus adest, ab omnibus amari & coli: illos autem quibus abest, odio haberi, neque dignos quos aspicias, videri, facit, quisnam dicendi facultate præditus tanta fuerit, ut id pro eo ac dignum est, laudare sufficiat? Veruntamen, quoniam ita multis ipsi opus est laudatoribus, ut vix unquam pro dignitate tractari queat, nihil alienum aut indecorum fuerit, etiam nos aliquid de eo dicere conari, quanquam verentes nonnihil, verba facere post Philonem. Adeò autem omnium quæ sunt, veneratione dignissima, maximeque divina res, pulchritudo est, ut etiamsi omittamus dicere, quibus honoribus dii pulchros affecere, superioribus certè temporibus illis, Helena ex Iove nata, in tanta apud omnes homines admiratione fuerit, ut cum adhuc infra ætatem esset, Theseus ob aliam quandam rem in Peloponnesum profectus, conspecta illius forma, in tantam admirationem ipsius venerit, ut cum & regnum haberet maximè tutum, & gloria excelleret nequaquam vulgari, nihilominus tamen putarit, sibi vitam vitalem, ut ille ait, non esse, si illa careret: rursùm autem se omnes alios felicitate supergressurum esse, si secum illam cohabitare contingeret. Atque hoc animo cùm esset, à patre quidem ipsius accipere illam desperavit, neque enim elocaturum ipsum illam, cum nondum ad justam ætatem perveniſſet, cæterùm imperio illius contempto atque despecto, spretisque insuper etiam omni-

ρήσας ἢ καὶ Ἢ σὺ Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κομισάντι αὐτὸ τῆς ἁρπαγῆς καὶ Περίθων Ἡφαιστίων, βίᾳ λαβὼν αὐτὸν ἢ πατρὸς, εἰς Ἀφίδναν ἐκόμισε τὴν Ἀττικῆς. καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ ἡ συμμαχίας πυθομένη, ὥσθ' ὅτου ἐφίλησε τὸ ἄπαντα χρόνον, ὥσπερ καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παρέδωκε γνώσθαι τὴν Θησέως, καὶ Περίθου φιλίαν. ἐπειδὴ ἦλθε κἀκεῖνον ὁ ἄδης γνώσεσθαι, τὴν Δήμητρος μνησθέντα κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ Πλούτωνι, ὅτε ἠθώνιζε παύτης αὐτὸν ἡ πεῖρας ἀποχέσθαι καὶ ἁρπάσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, παύτην πρίασθαι οἰόμενος αὐτὸ καὶ ἥσειν τὴν χάριν περὶ τὴν ψυχῆς, ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσας. ἐπανελθὼν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀπεδημεῖ καὶ αὐτὸς, ἐπειδὴ καθ' ἥβην ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλάς τε, καὶ εὖ γεγονυίας ἐκ τῆ Ἑλλάδος· σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι γυναῖκας αἱ τῆ Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱδὲ, σωφρόνες, ἐμνησθέντες παύτην, τὰς ἄλλας ἁπάσας ὑπερεθέντες ὡς φαυλοτέρας, γνόντες δ' ὅτι ἐκμάχητος ἔσται, καὶ δείσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασι ὅρκον τοῦτον ψήφῳ κοινῇ, ἢ μὴν ἐπικυρήσειν τῆ παύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἢν τις ἀδικεῖν ἰσχυρῷ, ἕκας ὀμόσαι παύτῳ αὐτῆ τῷ συμμαχίαν ἀφαιρούμενοι, ἢ μὲν ἂν ἰδίας γάμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου. ἢ κρίσις δ' ἐπεισήχθησαν αὐτίκα. ἢ πολλαὶ γὰρ ὑπερ ἐλθοῦσαι γνωμένης τῆς θείας περιγραφῆς, ἐπιτρέπουσι τῷ κρίσει Πάριδι τῷ Πριάμου. ὁδὲ, τῇ

bus, qui tum in Peloponneso regebant potentibus, assumpto Pirithoo, raptus socio, à patre reptam in Aphidnam, Attici gionis oppidum asportavit. Ille autem gratiam habuit Pirithoo hoc auxilio præstito, ut ipsius omne deinde tempus ita amicitiam etiam posteris in exemplum meruerit, Thesei & Pirithoi amicitia. At postquam etiam illum oppugnabat ad Plutonis proficisci regnum ambientem filiam Cereris Proserpinam, postquam multis ipsum dehortatus à proposito, ne quid tale tentaret, avertere non potuit, unà cum ipso profectus est, arbitratus debere se hanc illi referre gratiam, ut pro eo etiam animam in periculum poneret. Cæterum ubi hoc profecto peregrè, illa Argos mox rediisset, postquam ætate nubilis facta est, quanquam principes Græciæ, & formosas alias, & ex parentibus præclaris natas, ex tota ea terra ducere uxores sibi possent, nihilominus tamen convenientes, hujus proci facti sunt, cæteris omnibus, perinde ut vilioribus contemptis. Scientes autem, quod non absque certamine ab uno aliquo ducenda esset, metuentesque ne pugnantibus inter se aliquibus, bellum inde toti Græciæ oriretur, de communi sententia in hæc verba jurarunt, quòd omnes auxilium ferre vellent ei, quicunque uxorem hanc ducere dignatus fuisset, neque cuiquam concedere, qui injuria aliqua afficere illum aggressus esset: existimantes videlicet, quisque sibi auxilium & societatem hanc parari. Propria quidem igitur sententia frustrati omnes sunt, præter Menelaum, communis autem pacti experimentum statim dederunt. Non enim multò pòst, cum contentio inter deas de pulchritudine orta esset, disceptatio ejus litis Paridi Priami filio

συμφόρων τ' ἄλλων ἡτιημένης, τ' δικα-
ν δ' ἀναληφθεὶς ψηφίσθαι κρε-
, καὶ διδόσης Ἥρας μὲ, τὴν τ'
ίας ἀρχὴν, τὸν δὲ πολέμοις
λωὰς κρίτην, Ἀφροδίτης δ',
τ' Ἑλένης γάμον, καὶ φαύλοις μ'
ρώποις ψηφίσθαι ἂν ποτε νομίσας
ν ἀλλ' ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ'
δένα τ' ἐπιχωριάμων ἀξιωθῆναι,
σεῖλετο τ' τούτης γάμου. ψηφι-
λένης δ' τ' ὑμεναίων ἐκείνης φανεί-
ας κ' τ' Τρώων, κ' τ' Εὐρώπης
τό τε παλαιὸν κ' τ' Ἀσίας ἐλευθέρας,
ἐχόντες οἵ τε Τρῶες ἀποδιδοῦσι τὴν
Ἑλένην, ἀδεῶς οἰκεῖν τὴν αὐτῶν,
οἵ δ' Ἕλληνες τούτων αὐτὴν ἐκ-
σαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τ' ἐκ
πολέμου, κ' φανείας δυσχερῶν, οἵ
δ' ἐξὸν ἡσυχάζουσι ἀμφότεροι, ἐξὸν
ἂν ποτε νομίσαντες εὑρεῖν ἀφορμὴν
καλλίω πολέμου, ὡς ἧς ἀπολαυσόν-
των. Ἐ γοῦν τ' τῶν αὐτῶν παίδων
σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένων ἐν τῷ
πολέμῳ, ἐξὸν ἀπέχεσθαι μᾶλλον,
ἀλλ' ἐπάγουσι εἰς τοῦτο, ἐξὸν ἐλάττω
δόξαν αὐτῆς οἰόμενοι φέρειν, Ἕ γοῦν
παῖδας χαίρειν, τὸ μαχουμένης
ὑπὲρ Ἑλένης, ἀπολαύειν. Ἐ τί λέ-
γω τῶν αὐτῶν παίδων; αὐτοὶ ἐκεῖ
αὐτοὺς μείζω, καὶ δεινότερον ἐκεκτή-
σθαι Ἕ ἐκεῖ γίγαντας αὐτοῖς γενο-
μένοις πολέμιος. ἐν ἐκείνῳ μὲ γὰρ μεῖ'
ἀλλήλων. οὗτοι δὲ, ἐμάχοντο ἐκεῖ
ἀλλήλους. ἃ τί γένοιτ' ἂν εὐαρεστέ-
τερον δεῖγμα, ὅτου τ' ἀνθρωπίνων
ἀπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ'
ἀθανάτοις κρατεῖ; ὅταν γὰρ ὑπὲρ
μὲ τ' ἄλλων θεῶν ἀπάντων ἐδαμῶ

filio delegata fuit. Qui cum judicio inferior esset, quàm ut inter corpora dearum cognoscere posset, donorum autem cogeretur judex fieri. Ac Iuno quidem offerret illi totius Asiæ imperium, Minerva robur & vires ad bella, Venus autem Helenæ hujus nuptias. Ipse verò contrà secum ita cogitaret, quòd imperia quidem etiam vilibus & contemptis hominibus obvenire possent, Helena autem, non statim ullus posterorum dignus futurus esset, nuptias hujus cæteris rebus omnibus antepositas habuit. Postea verò exorta celebri illa expeditione contra Trojanos, & Europa tunc primum contra Asiam bello concitata, cùm Trojani possent Helena reddita, sine periculo ac metu terram suam retinere, Græci autem hanc illis habendam permittentes, omnibus illis difficultatibus, quæ ex bello & expeditionibus percipiuntur, liberari: neutri consulere sibi ipsi voluerunt, rati non aliam pulchriorem belli causſam, ob quam morerentur, invenire se posse. Iam verò & dii, cùm certò scirent liberos suos in eodem bello perituros esse, haudquaquam illos ab eo absterruerunt, sed ad id ultro proficisci fecerunt, rati non minorem illi gloriam consecuturos eos esse, si pro Helena mortem obiissent, quàm quòd deorum filii procreati essent. Et quid attinet de filiis deorum dicere? cùm ipsi dii majore gravioreque certamine inter se eodem bello congressi fuerint, quam tunc, cùm contra gigantes bellum gessere. Nam in illo contra Gigantes, communibus ac mutuis auxiliis dimicarunt: hîc autem ipsi contra se ipsos arma tulerunt. Quo sanè argumento, quodnam aliud clarius esse potest, quanto etiam ipsis Diis judicibus, cæteras mortalium res omnes antecellat pulchritudo? Nam cùm pro aliarum quidem rerum nun-

τοπαρόπαν φαίνονται διεις χθίντες, ὑπὲρ ἧκλους, ἢ μόνον τὰς ψυχὰς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη & ἀλλήλοις ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι ἦ, & τραυθέντες, πῶς οὐχ ἅπασιν ψηφοις ἐθελήσουσιν ἀπάντων τὸ κάλλος; ἀλλ' ἵνα μὴ δεξιωθῶ ὑπερβολὴ τῆ περὶ κάλλους λόγων, ἐᾶτε ταῦτα ἀφεμένους ἀεὶ, ἐφ' ἕτερον βάλωμεν ἐξήνιαν, ἥδιον ἴσως ἐλάττον ὄν, ὥστε δίκαιον τὸν ἧκλους ἀξίκεσθαι, τὸ πρότερον εἰρημένον, τὸν ἀργάδος Ἱππόδαμειαν Οἰνομάου. ὅσους ἦ ταύτης κάλλους ἀλόντας, μᾶλλον αἱρεμένους ἀπόφυγεν ἀποθνήσκειν, ἢ ταύτης διωκισμένους, τὸ ἥλιον πρόσθεν. ὡς γὰ ἐλάσσους τὸ ἡλικίας ἡ παῖς, & τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ μὲν ἀπολαβὼν τὸν μέσον παρεσκεύασεν ἑαυτῷ, τὸ μὲν ὥρας αὐτῆς ἄλυε, τοσοῦτον γὰ αὐτὴ πρεπῶ, ὥστε καὶ τὸ γεγονὸς ὑπηκόαλο ἀδικεῖν φύσιν, & λαβεῖν τὸν ἀξιῶν αὐτῷ ἔχειν παρ' ἑαυτῆ. βάλεσθαι δ' ἐπιδίδναι πολλοῖς μὲν αὐτῷ τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων φύσιν αἰτίας, μηχανῶ πινα μηχανᾶται τὸ ἐπιθυμίας ἀδικοπέρας. & ὧν ὥετο μεδίως, ὅσῳ ἐβούλετο, κρατήσειν. ὑπὸ γὰ ἄρματι ὡς οἷόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τὸ τάχους ἐξεργασαμένῳ, τὰς δ' Ἀρκαδίας ζώξας ὑπὸ τὸ τότε ταχίστας ἵππους, ἡμιλᾶτο πρὸς τὰς μνηστῆρας τὸ κίρκης, ἆθλον τὸ νίκης παρελθόντως αὐτοῖς αὐτῷ πρῶτος, ἢ περιδῶν τὸ κεφαλῆς ἐπληγίζας. & κίρκι δ' αὐτῷ αὐτοῖς

quam ulla ullo modo inter se fuscordes fuerint, pro pulchritudine autem, non solùm in mortem obtulerint, sed inter se dimicarint, nonnullos etiam vulnerati fuerint non omnibus calculis pulchritudinem cæteris rebus universis anteposuerunt? At enim ne pergam quadam de pulchritudine dicere, circa hunc locum commorantius videamur, ad alium transire volo, haudquaquam ea quæ antè dicta sunt, ad comprobandam pulchritudinis dignitatem, inferiorem, nempe ad Hippodamiam Arcadis illius Oenomai filiam. Quam multos enim ille, pulchritudine hujus captos, ostendit, mortem subire voluisse potiùs, quàm ab hac dissociatos, lucem intueri. Nam postquam adultam ætatem attigit puella, illamque pater non parvo intervallo cæteras omnes anteire conspexit, ipse quoque forma illius captus est. Tanta enim hæc in illa excellebat, ut etiam eum, à quo nata fuerat, præter naturam illexerit. Proinde cùm ipse quidem illam, apud sese retinere cuperet, elocare autem velle ei, qui dignus illa foret, simularet ut hominum accusationem evitaret, technam quandam machinatur, cupiditate sua multò injustiorem, per quam putabat, id quod animo intendebat, facilimè sese conficere posse. Nam currui, quem quoad fieri maximè potuerat, ad celeritatem arte compararat, equis, qui eatum ætate in Arcadia omnium velocissimi erant, junctis, cum procis puellæ, aurigatione certabat, ei videlicet, qui certamine superasset, sponsam illam proponens: qui verò victus esset, illum capite privandum edicens. Iubebat autem etiam ipsam unà con-

scen-

1 Παρεσκεύασεν] Id est, ὑπερεσκεύασεν. Aristides in Panathenaïco: ὑπὲρ βασιλίας παρεσκεύασεν ταῖς ἐπιστολαῖς. Menag.

1 Id

ανακαίειν τὸ ἅρμα, ὅπως ἀπολάμψοι περὶ ταύτῃ, ἀμελοῖεν ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντ' δὲ τῶν ἆθλων καὶ ἥβης, καὶ ζῆν, τὸ μὴ ἐπιπεσόντ' μὲν ζῆν, τὸ μὴ κρατῆσαι τῶν ἀγώνων, ἤ μεθῆκαν τί τῶν βεβουλευμένων, μικρολογοῦντες εἶναι ἐπολαβόντες, τῷ δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλον ἄλλως ἔφυγον ἀποθνήσκειν, ὥστε ἐδείκνυσαν μὴ δὲ πεθνάναι περὶ τὸ κρῖνον ἀμφίβολον. [1] ἐς τοσοῦτον μὲν χρόνου τετρακαίδεκα νίκαι ὁ φόνος. ἔτοι δ' ἐκείνου τὸ ποινῆσαι μισήσαντες ταῦτα, τούς τε τεθνεῶτας ἄμα, καὶ τῷ κόρῃ ἐλεοῦντες, τὰς μὲ, ὅπ τιμῆς ἀπεστέρωντο τοιαύτ, τῷ κόρῃ δ' ὅπ τὸ ὥρας ἐν ᾗ κόρη ἀπολοῖτο, κηδεμόνι τε δέοι, ὅστις ἔμελλε, Πέλοψ δ' ἦν ὄνο, ἀγωνιεῖσθαι. ἄρμα τε χαλίζοντα τῷ κάλλιστ πίχης ποτοιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τὸ κόρης κύριος εἶναι. ἐ γάρ μ, τὸ κηδεμὼν ἐπὶ πέρμασι τὸ νίκης ἀπεκτονώς. ὅπω τὸ δὲ κάλλιστ χρῆμα, ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ πιμώμενοι τὸ πάντων, καὶ θεοῖς ἐωθάσιν πολλαχόσ. διὸ δὴ καὶ ἐμοὶ δοκεῖ ἂν ἔχοι πῆς μέμφεσθαι διηγήσεως, σκοποῦντ λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλιστ διεξελθεῖν. ὅπω μὲ δὴ καὶ Ἀρίσταρχ διῆλθε τὸ λόγον. Εφ. σὺ δὲ λοιπὸς εἶ Χαρίδημε. ὅπος δ' ὥσπερ κρηπίδα τὸ δὲ κάλλιστ κάλλιν ἐπιθῆσ τὸ λόγον.

scendere currum, quò videlicet illi, huic intenti, aurigationis obliviscerentur. Cæterùm cùm qui primus certamen hoc iniisset, successu caruisset, & præterquàm quod à puella, etiam vita excidisset, reliqui cùm ad certamen obeundum cunctari, & eorum quæ semel decrevissent, quicquam detractare futile ac juvenile quiddam esse censerent: rursum autem crudelitatem Oenomai detestarentur, alius alium prævertit moriendo, perinde ac si metuerent, ne non pro puella illa mori possent. Ac processit cedes ea, donec tredecim eorum juvenum interficerentur. At dii, cùm illum ob pravitatem hanc odissent, pariter autem & eos qui mortui fuerant, & puellam miserarentur, alteros videlicet, quòd tantæ rei possessione privati essent, puellam autem, quòd forma sua per ætatem frui non posset, pro juvene eo, quicunque mox certaturus esset (erat autem is Pelops) curam advertentes, & currum illi donant pulchriorem arte factum, & equos immortales, quorum ope puella potiturus, ac dominus illius futurus esset. Et sanè factus quoque est, socero ad terminos victoriæ occiso. Adeò pulchritudo ipsa, cum hominibus divinum quiddam esse videtur, & ab omnibus coli consuevit, tum à diis quoque sæpenumero cum summo studio observata est. Quam ob rem nemo nos meritò reprehenderit, quòd operæ pretium putamus, hæc de pulchritudine disseruisse. Atque ad hunc modum & Aristippus orationem suam peregit. *Her.* At tu etiam restas Charideme: quare fac, ut quasi quandam coronidem imponas oratione tua, pulchris hisce de pulchritudine dictis.

1 Καὶ ἐς τοσοῦτον μὲν χρόνου τετρακαίδεκα νίκαι ὁ φόνος] Non concordat Pausanias de numero procorum ab Oenomao interfectorum, sexdecim enim ponit, quorum nomina videlis apud eum auctorem Heliacorum 2. *Palm.*

Χα. μηδαμῶς ὦ πρὸς θεῶν περιστέρα προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τῷ συμποσίῳ, καὶ τὰ νῦν εἰρημένα. ἄλλως τε, οὐδ' ὅσα προ εἶπον ἀπομνημονεύσαιμι. ῥᾷον γὰρ ἂν τὰς μνημονεύοι τὰ ἑτέροις εἰρημένα, ἢ τὰ αὐτά. Ερ. ταῦτα μὲν δὴ ἐστι, ἂν ἐξ ὀρχῆς ἐπιθυμοῦμεν ἐπιτυχεῖν. εἰ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἡμῖν τὸ λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε τῶν ἀκόσμων. ὅστ' ἂν τούτων ἀποτρήσῃς, κἀκεῖνα μᾶλλον ἴσῃ περιττά. ἀλλὰ πρὸς Ἑρμοῦ, τὸ ἀπαυτὸ λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ὀρχῆς, λάβε. Χα. βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττεσθαι με, τὸ δυχερῶν ἀγαπῶντα. ἐπεὶ δ' οὖν προθυμῇ καὶ τὸ ἡμετέρου ἀκοῦσαι λόγου, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὧδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲ πρῶτον αὐτὸς ἤρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίαν ἂν ἐδόμην συχνήν. ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρημένοις ἐγὼ, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κεχρημένον ὡς προοιμίοις, ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον. ἄλλως δ' ἐπόμενος τῷ λόγῳ χαιρήσειν, ἀλλ' ὑπαυδᾷ καὶ τὰ αὐτῆς ὑμᾶς, ὡς ἐκείνας καὶ τὰς παρῴδους λαβεῖν, ὡς ἄρ' οὐχ ἕκαστον ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστον ἐπὶ μέρους διεξέρχεσθαι λόγον. ἑτέρᾳ μὲν οὖν ἥκει γ' ἂν εἰς σύμποσιον, ἅπαξ ὑμῶν ἕκαστον ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ τοῦτο ὃ τοσοῦτον περιεῖσον; ὥστε καὶ τοῖς ἐπιχωριάζουσιν ἔξω τοῦ νῦν εἰρημένων, τὸ δεῖν ἐπαινεῖν τὰ εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτοῦ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν

dictis. *Char.* Nequaquam, deos quæso, ulterius progredi cogas. Satis enim fit, si tibi, & quo pacto convenerimus, & hæc quæ modo præfertim cum ne illa quidem adhuc meminerim, quæ commemoravi. Multò *cum* liùs ea memoria repetiveris, ab aliis dicta sunt, quàm quæ dixisti. *Her.* Hoc igitur illinc quod ab initio consequi cœpimus. Neque enim *mihi tantopere* orationes illorum ac tuam curæ fuit. Quare si me hac prævaveris, etiam illa frustra laborasse te scias. Sed per Mercurium quæso, totam *orationem, quem*admodum à principio exortus fueris, mihi recita. *Cha.* Satius quidem fuerat, conterum *his* quæ dixi, à difficilioribus abstinere me: attamen quando ita cupis, & nostram audire orationem, in hoc quoque morem tibi gerere necesse est. Proinde hoc pacto ipse quoque verba *feci*. *Si primus* ipse cœpissem *de pulchritudine* dicere, *procemio longo opus haberem*: nunc autem quando post multos alios, qui ante me verba fecerunt, dicturus sum, nihil alienum puto fuerit, si illorum antè dictis, perinde ac procemio usus, sequentem orationem subjungam. Præsertim cùm non *alio* loco, sed hoc in convivio, eodemque die, *orationes* istæ habeantur, ita ut liceat & præteres latere nos, perinde ac si non quisque privatim verba faceret, sed eandem singuli per vices prosequantur orationem. Proinde alteri quidem sufficerent ad laudem utique comparandam, ea quæ vestrûm unusquisque seorsim de pulchritudine dixit. *At* verò hic adhuc tantum supereſt, ut & iis, qui post nos venturi sunt, extra ea quæ nunc dicta sunt, satis laudum ad prædicandam illam ſuppetat. Plurima enim undique circunſtant, quæ & ipſa eam *de* ap-

ἀφήσειν, ὥσπερ ἀνθῶν δύσκολον λειμῶνα, ἀεὶ τὰ φαινόμενα ἄρτι τοῖς ἐπομένοις τὰς δριμύτητας. ἐγὼ οὖν πάντων ἐκλέξας ὅσα μοι δοκεῖ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, ἕως ἂν βραχέων, ὅπως τῷ τε ἐμῷ καὶ τοῖς γενομένοις ἀποδόσω, ὑμῖν τὸ μακρηγορεῖν παραλιπὼν, φράσω κεχαρισμένα. τοῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀνδρίαν, ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν ἀφίκηται δοκοῦσιν, ἵνα μὴ τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν τοῦ, ἀναπαύζωσιν ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς ἀφικέσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ ὧν τ' ἂν ὠφελῶς αὐτοὺς τὰ πράγματα πράττομεν ἴσμεν. καλοὺς δ' ἅμα μόνον ἡ φθονοῦμεν τ' ὄψεως, ἀλλ' αὖθίς τε ἰδόντες, ἀλισκόμεθα, ὑπεραγαπῶμέν τε, ὑφ' ἡδονῆς ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ, δηλοῦντες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν δὲ ὑπακούσαι τις ὥρας δύσκολος, ἢ σωφρονοῦντι τῷ μὴ τοιούτῳ. ☉ τελείως χαίρειν ἂν εἰδείη τῷ πολλὰ σωφρονοῦντι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ' ὁπῶν ἁπαξαπλῶς. καὶ τὸ μὲ ἄκων ἀγαθῶν, ἂν ἂν σέβεσθαι ὦμεν, ἐ περαιτέρω ἀσπάζομεν ἢ τυχεῖν. καθάπερ δ' ἡμῖν ἥδιον ἐδὲ πώποτε γέγονε κρ☉. ἀλ' ἐάν τε τὴν Ἀγλαΐης, τὸ εἰς Ἴλιον ποτὲ σὺν αὐτοῖς Ἀχαιοῖς, ἐάν δ' Ὑακίνθου τὸν κάλλος, ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλος νικῶμεν, σὺκ ἀρκεῖν ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδιότες μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγενομένοις ἀν καταλιπόντες ὑπερβολήν. χρὴ δ' ὡς εἰπεῖν πάντων τὰ ἀνθρώποις σπουδάσματα, ὥσπερ κοινὸν παρά-

opinionem præbent, quasi singula eorum primo loco dici debeant, non aliter atque in prato aliquo floribus fœcundo, ubi semper ea quæ novissimè apparent, carpentes potissimùm alliciunt. Ego verò ex omnibus illis delectis, quæ mihi videbuntur minimè prætereunda fuisse, paucis dicam, ut & pulchritudini debitum suum reddam, & vobis, omissa verborum prolixitate rem gratam faciam. Proinde illi quidem, qui vel ob fortitudinem, vel ob aliam aliquam virtutem præstare nobis videntur, si non quotidie honestis actionibus benevolentiam sibi concilient, & nos quodammodo ad amandum se cogant, invidemus illis magis, undecunque etiam eis negotia, quæ geruntur, minus bene procedunt. Pulchris autem non modò non invidemus formam suam, sed simul atque aspeximus, capimur, & plus quàm amamus eos, neque gravamur, tanquam superioribus, quantum nobis licitum fuerit, & servire quoque illis. Libentiùs igitur quispiam obedierit formoso alicui, quàm imperaverit ei, qui talis non est, majoremque gratiam habuerit formoso, multa jubenti, quàm si nihil quicquam præcipiat. Ac cæterorum quidem bonorum, quibuscunque caremus, ulteriorem assequendi curam nullam gerimus, at pulchritudinis nulla unquam nobis satietas oboritur, sed sive Aglaies filium illum, qui cum Achivis ad Trojam profectus fuit: sive Hyacinthum formosum illum, sive etiam Lacedæmonium Narcissum, pulchritudine superemus, tamen nobisipsi minimè satisfacimus, sed semper timemus, ne fortè videamur apud posteros, ab aliis superati fuisse. Propemodum autem omnium eorum, quæ inter homines geruntur, ut ita dicam, quasi quoddam commune exemplum, pulchritudo proposita est.

Nam

δεῖσθαι τὸ κάλλος ἐστί. καὶ ὥσπερ στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἡμέλητας τὸ στρατόπεδον συνιέναι, ὅτι ῥήτορες τὰς λόγους συνθήσειαν, ὅτι μὴν γραφεῖσι τὰς εἰκόνας γραφέως. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὃν τὸ κάλλος τίλος ἐστί. ὧν γὰρ εἰς χρείαν ἥκομεν ἀναγκαίως, σὺν ἐπιμελείᾳ ἀδίνειν ἀναγκάζει εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τί τοίνυν Μενέλεῳ, ὃ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας τὸ εἶναι, ἢ ὅσον τὰς εἰσπραξομένας ἀπολήψεσθαι. καὶ ἆρα τοῦθ' ὅτῳ πολυτελεστάτας ἅμα κατασκεύασε, καὶ καλλίστας. καὶ γὰρ ὑμεῖς οὐχ ἥμαρτεν. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς ὅτως ἀγαθὸν ἡγεῖτο τὸν κόσμον τούτου, καὶ πῦσι δὲ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιξομένου, ὡς εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ, Διὸς ἂν τοιόδε γ' ὁλυμπίῳ ἐνδύεται αὐλή. αὐτὸς δ' ὁ μειρακίου πατήρ, ὅτε ἄλλα τὰ χρέα μιλήσιαν ἦγε τὰς ναῦς συστρατεύσομένους τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τὰς ὁρώσας ἐκπλήττειν ἔχῃ. καὶ χιδὸν εἴ τις ἐκείνην ἐξεικάζειν βούλεται τὸ τηνῶν, ἀρήσῃ πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τοῦτο συγχώρησιν δὲ παντὸς πλημμέλειας. τοσοῦτον δὲ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τῶν μὲ, ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετέχοντων, πολλάκις ἂν εὕροι τις ἀμάμητα κάλλιον. τῶν δὲ τοιούτων τὰ ἰδίως κεκτημένων, βέλτιόν ἐστι δύρειν ἀδίνειν, ὥσπερ δὲ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀπρόπτερον ἀδίνειν. μόνους γὰρ τοὺς μὴ καλοὺς ἀνομάζομεν αἰσχρούς, ὡς ἀδίνειν ὃν εἴ τις ἔχων τύχοι τελειότητος τῶν ἄλλων,

Nam neque duces negligere pulchritudinem exercitus instruere, neque oratores eadem orationes suas componere, neque etiam pictores, tabulas suas secundum eam depingere. Et quid attinet dicere, quorum finis est pulchritudo est? Quin illa quoque quibus necessariò utimur haudquaquam prætermittimus, quin omnia, quam maximè potest cum summo studio, quàm pulcherrimè apparemus. Nam Menelaus quidem, *non tantum* curavit usum ædium, quantum ut pulchritudine earum ingredientes quasi attonitos redderet. Et ob hoc sumptuosissimas pariter & pulcherrimas eas ædificavit. Neque etiam sententia filius est. Nam Vlyssis filius ita admiratus eas fertur, cùm ad percunctandum de patre, eò loci venisset, ut ad Pisistratum Nestoridem in hunc modum *dixerit*: Talis & ætherii *forsan Iovis aula* renidet. Et ipse *adolescentis pater non* aliam *ob causam minio infectas* duxit naves, cùm unà cum Græcis ad Trojam proficisceretur, quàm ut aspicientes eorum aspectu obstupefacere posset. Et fermè si quis singulas artes perpendere volet, reperiet omnes eas ad pulchritudinem tendere, eamque consequi, pro summo ducere. Adeò autem pulchritudo *cæteras* res cunctas excellere videtur, ut iis, quæ vel cum justitia, vel sa-

pientia vel fortitudine aliqua fiunt, multa alia invenias majori pretio digna censeri: at verò quæ cum hac specie commune aliquid habent, iis nihil quicquam melius invenire licet, ut *rursum* & illis, quibus hæc conjuncta non est, nihil quicquam inhonestius. Quippe solos eos qui pulchri non sunt, turpes vocamus, perinde quasi pro nihilo habendum sit, quicquid tandem aliquis habeat,

in

λως ἐστρημένῳ. τὸς μὲν ἢ ἐπρατευμένοις τὰ κοινὰ διοικεῖν ἢ τυραννίσι ὑποπεπτωκόσιν, τὸς δημαγωγὸς, τὸς δ', κόλακας καλῶ. μόνος δ' τὸς ὑπὸ ταύτῃ δεωάμεϛ γιγομένος, φιλοκάλος τε, φιλοπόνος τε, καὶ φιλόλως ὀνομάζομεν, καὶ κοινὸς νομίζομεν εὐεργέτας, τὸς τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν ὕτω μέγα σεμνὸν καὶ κάλλος ἐστὶν, ὕτω δ' τοῖς πᾶσιν ἐν ἀνθρώπις μέρος τυχεῖν, κέρδος τε νομίζομεν τὸ τούτου τε ἀφικνεῖσθαι δεωηθῆναι, πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἄν τις ἐμέμψαιτο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔτι δ' ἐπὶ τοῖς ὠνούμεθα, μηδ' αὐτὸ τοῦτο ἀνθίστασθαι δεωηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα; τοσοῦτον μὲν δὴ κἀγὼ τὸν λόγον ἐποιησάμην, πολλὰ τῶν ἐόντων μοι τοῦ καλλους εἰπεῖν ἀφελὼν, ἐπειδὴ τὸ σωτήριον ἐπιπολὺ τοῖς ἀπολλυμένοις ἐώρων. Ερ. εὐδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε σωτηρίας. ἐγὼ δ' ἤδη κἀγὼ ἥδιον ἔλαττον ὑμῶν ἔχειν δοκῶ σοι.

in quo cæteros antecellat, si idem pulchritudine careat. Proinde & eos quidem qui vel in repub. degentibus imperio præsunt, vel tyrannorum potestati subjecti vivunt, alteros quidem populares vocare solemus, alteros autem adulatores. Solos autem eos, qui huic potestati subjecti sunt, & admiramur, & cum philoponos, tum philocalos nominamus, adeoque communes benefactores censemus esse, eos, qui pulchrorum procuratores sunt. Quando igitur ita venerabilis res, pulchritudo est, ita autem ab omnibus etiam votis expetitur, & quasi pro lucro putatur, huic ministrare saltem aliquid potuisse, quomodo non meritò reprehenderit nos quispiam, quòd cum tantum lucrum lucrifacere possimus, ultro illud prodamus, ne hoc ipsum quidem verentes, damnum videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego quoque orationem habui, multis, quæ mihi de pulchritudine amplius dicere licebat, omissis, postquam conversationem hanc in longum adeò progressam, videbam. *Her.* Felices sanè vos, quibus tali conversatione frui licuit. Ferme autem jam etiam ego non minus voluptatis, quàm vos, per te videlicet, accepi.

Οὐδ' ὅτῳ δοκεῖ τῷ Λυκιανῷ. | *Neque hic videtur Luciani esse.*

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

NERO, SIVE DE FOSSIONE ISTHMI. Si modò germanus sit.

ARGVMENTVM.

Totus hic dialogus, cujuscunque tandem est (nam Luciani esse non asseri potest, neque prorsus negari) quasi quadam in Neronem invectiva est, qua potissimùm dementia illius exagitatur, quam in Isthmo fodiendo, à quo & tituli ratio sumpta est, tum in ædem Scenicis certaminibus Imperator Romanus exercuit. Estque veluti perpetua facti commemoratio, paucis quibusdam & cæterorum ipsius facinorum exemplis, amplificandi caussa, adjecta. Quæ Musonio philosopho tribuitur, qui Tuscus genere, ut Tacitus ait, cum studia juvenum præceptis sapientiæ foveret, à Nerone postremò, cùm in omnes bonos & claros aquè grassaretur, ob lingua libertatem, ut Suidas addit, interfectus fuit. Quòd si quid hic vitiosum bene redditum videbitur, id Græcorum exemplarium vitio erit tribuendum.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ.

Ἡ ἐρυχὴ δ' Ἰσθμῷ καὶ σοὶ Μυσώνιε, ἀφ' ἧσπερ ὡς φασι γεγονῶτα τῷ Τυράννῳ, νῦν εἰχεν Ἑλλάδα. Μυ. Ἴσθι ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίω ἐνεθυμήθη Νέρωνα. τὰς γὰρ περιόδους τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυμπεσὼν τοῖς ἁλιπλανέσιν, εἴκοσι σταδίων δι' Ἰσθμοῦ ἐπήγματι. Μενε. τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς

MENECRATES.

At Isthmi fossio, quæ in manu, ut ajunt, Tyranno fuit, & tibi Musoni, mentem habere Græcam videbatur. *Muso.* Scito Menecrates, etiam meliora cogitasse Neronem. Nam & circuitus Peloponnesi illos supra Maleam, tollere navigantibus volebat, Isthmo ad viginti stadia interrupto. *Mene.* Hoc autem & empo-

1 Νέρων] Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facilè omnibus vestigiis colligi potest, ac præsertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstite Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrim. *Marcil.*

2 Ἐρυχὴ Ἰσθμῷ καὶ σοὶ Μυσώνιε] Qui potest Musonius hæc ista de Isthmi fossione differere à Nerone interfectus jam olim, ut apud Suidam est, atque alibi? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cùm de Vindice narrat inferius in hoc Dial. Mitto jam stili indolem minimè Lucianicam, aliaque ejusdem generis argumenta. *Idem.*

1 Εἰ

τοῦσας ἄνησι, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάσσῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐκείνας ὀπόσαις ἀγαθὸς καρπὸς, ἵν' τὰ ἐπιθαλάττια προσάπτῃ. ταῦτα δὴ διέξεισι Μυσίνης, βουλομένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι ἔστιν, εἰ μή τι ἀποδύσασθαι λέγειν πρόκειται. Μυ. δίεμι βουλομένοις. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιλμύσοις ἐς ἀηδὲς ὅτου προθυμήσεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀποδύεσθαι. Νέμεται τοίνυν ἐς Ἀχαιὰς ᾠδὰς ἤδην, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πιπτικίναι, μή ποθεν ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἡδέως. ἐβούλετο γὰρ καὶ τὰ Ὀλύμπια, τὸ γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων, στεφανοῦσθαι ᾄδων. τὰ γὰρ πύθια, τότων μὲν ἑαυτοῦ μετρίως μᾶλλον, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος. μὴ γὰρ ἂν μήποτ' ἐκείνου ἐναντίως αὐτοῦ κιθαρῳδεῖν τε, καὶ ᾠδὴν ᾄδειν. ὁ δὲ Ἴσθμιος, ὃν τῷ ἀποδύεσθαι μεγαλοφρόνως ἠγωνίζετο, τόν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ποτὲ Ἀχαιῶν συθμηθεὶς, ὡς τὴν Εὔβοιαν ἡ Βοιωτίας ἀπέτμηδε Εὐρίπου τοῦ πρὸς τὴν Χαλκίδα. ἔτι μᾶλλον καὶ τὸν Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας. τὰ δὲ Ξέρξου, καὶ πρὸ τότων ἴσως ἐνενόησε, μίξασα τῷ μεγαλοφρονεῖν ὅτῳ. Ἐπὶ πρὸς τούτοις, τὸ δὲ ἐμπορίῳ profuturum erat videlicet, & civitatibus cùm maritimis, tum etiam illis, quæ in mediterraneis sitæ sunt. Nam si maritima loca bene habeant, etiam illis quæ interiora sunt, domesticus agrorum proventus sufficiet. Sed hæc narra quæso Musoni, nobis, etenim omnes audiendi cupidi sumus, nisi fiquid aliud est cui tu nunc incumbere cogites. *Muso.* Narrabo, quandoquidem vultis. Nam sat scio, quòd plus etiam gratificabor, iis utique, qui ad injucundam adeò curarum officinam hanc studendi causa venerunt. Neronem igitur in Achajam cantiones ducebant, & illud item, quòd sibi ipsi vehementer persuaserat, ne Musas quidem dulciùs modulari. Volebat autem & Olympia, in quo certamine maximè athletæ nudi certant, cantando coronari. Nam quæ in Pythiis aguntur, eorum pleraque ad se magis, quàm ad Apollinem pertinere putabat. Neque enim neque illum adversus se citharam, aut carmen aliquod movere audere. Cæterùm Isthmus haudquaquam ex illis erat, de quibus hic longè antè cogitasset, sed cùm fortè naturam loci conspexisset, magnificum opus hoc animo concepit, Achivorum videlicet regem, eorum, qui ad Trojam olim profecti fuere, animo proponens, qui ipse Eubœam quoque à Bœotia resecuit, medio circa Chalcidem Euripo immisso. Deinde autem & Darium, ut à quo & Bosporus ponte junctus fuerit, cum is contra Scythas proficisceretur. Nam Xerxis factum, etiam ante ista fortassis animo cogitarat, quod magnificentissimum operum magnificorum omnium fuit. Supra omnia autem hæc, etiam illud

1 Καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δ' ὀλίγῳ ἀλλόλοις ὠθημίξαι πάντας εἶσατο Ἕλλάδα, λαμπρῶς ἰδιάζῃ τοῖς ἔξωθεν] Perobscurè dictum, ac neutiquam Lucianicè. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit καὶ πρὸς τούτοις τὸ δ' ὀλίγῳ ὠθημίξαι πάντας, εἶσατο Ἕλλάδα λαμπρῶς ἰδιάζῃ τοῖς ἔξωθεν. Præter hæc, cogitavit, etiam, quòd si omnes Græcos compendio isto sic inter se permisciſſet,

λίγω ἀκήλοις ἐπιμίξαι πάντας ἐπὶ τῷ Ἑλλάδι, λαμπρὸς ἐπαθλα τῷ ἰξύονι. εἰ γὰρ τύραννοι φύσις, μεθύουσι μέν, ψεύδουσι δὲ ἧττον· ἀκοῦσαι τοῦτο φήσιμι. σκευὴν δὲ σκηνῆς, ὕμνον μὲν Ἀμφιτρείτης τι, καὶ Ποσειδῶνος ἦσε. καὶ ἄσμα, εἰ μέγα. Μελικέρτῃ δὲ, καὶ Λευκοθέᾳ. ἐρίξαντος δὲ αὐτοῖς χρυσοῦν δίκελλαν, καὶ τῷ Ἑλλάδι ἐπιτροπεύσοντος, ἐπὶ τῷ ἀρχῇ ἤξει, πρότερόν τε, καὶ ἀδόμενος, καὶ καθικόμενος τῆς γῆς, τέλος εἶμεν. τοῖς τε τῶν δρχηστῶν περιδρόμοις ὑφηκε λάσιόν τε ξυμπόνος ἀπτᾶς δὲ ἔργα, ἀπὴ εἰς τὸν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλείας δοκῶν ὑπερβεβλῆσθαι πάντα. οἱ μὲν, δὴ ἐν δὲ διατριβῇ, τὰ περιττά τι, καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν. ἡ γραῦς δὲ, τὰ χαῦδη τε, καὶ ἐπίπεδα. ἐδόκιμον δέ πω, ἓν πέμπτην ἡμέραν ὥσπερ ἐζευγμένοι μὼν τῷ Ἰσθμοῦ, κατῆλθε τις ἐκ Κορίνθου λόγος ὅπως σαφὴς, ὡς δὴ ὁ Νέρωνος illud putabat, Græciam tantum quod brevi adeò omnes inter se miscerí possent, conterens splendidè adeò fabulari. Nam tyrannorum quidem ebria quidem sunt, canitur autem alicubi, ubi hanc audiunt. Porrò progressa scenam, hymnum quidem Amphitrites & Neptuni cecinit, canticum quoddam non magnum Melicertæ autem & Leucothoæ. Cum autem aureum ipsi ligonem porrexissent, Græciamque ei tutelæ commisissent, *ad fodiendum* profectus est, plausu cantuque prosequentibus illum tum omnibus. Atque ubi terram, ter operior, tetigisset, deinde & quibus præfecturæ atque *imperii credita* erant, opus unà capessere jussisset, Corinthum redit, Herculis res gestas omnes sibi visus superasse. Illi igitur qui in vinculis fuerant, petricosis atque difficilibus conficiendis exercebantur: exercitus autem, ea quæ terrea ac plana erant, fodiebat. At ubi jam septimum & quintum diem quasi alligati Isthmo *fuissemus*, rumor quidam è Corintho venit, non ita tamen *manifestus, quòd Neronem* præ-

misisset, videretur extraneis Græciam splendidè quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere quemadmodum Iacobus Micyllus interpres qui de non pessimis est, rem gesserit. *Supra omnia autem hæc*, inquit, *etiam illud putabat: Græciam per hoc, quòd brevi adeo omnes inter se miscere possent, contra exteros splendidè adeo stabilitum iri.* Pro Apollo & Musæ Pseudolucianicæ. Ita? ἰσθμεύω est *stabilitum ire*? Haud vidi magis. Miserum Lucianum qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἐγκαθῆσθαι autem Ἑλλάδα hic ψόγου χάριν dixit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens. *Marcil.*

1 Ἀκοῦσαι τοῦτο φήσιμι] Notari debuit asteriscō hic locus, & proclamari, *Hic fossa est ingens.* Idem.

2 Ὁ ἐρίξαντος δὲ αὐτοῖς χρυσοῦν δίκελλαν, καὶ τῇ Ἑλλάδι ἐπιτροπεύσοντος] Relege ἐρίξαντος δὲ αὐτοῖς χρυσοῦν δίκελλαν τῇ τε Ἑλλάδι ἐπιτροπεύσοντος. intelligi vult procos. Achaiæ. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσοντος. Quia principis adventu, finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc in principum in operibus novis, ad C. Suetonii Vespasianum narravi c. III. Videretem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cùm autem aureum ipsi ligonem porrexissent, Græciamque tanquam in tutelam commendassent*, &c. Quid perspicuius? *Idem.*

γνωσιμαχήσαντος τὴν τομήν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους γεωμετροῦντας τὰς πέρας θαλάττης τὰς φύσεις, οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς ἐντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγουμένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαίου, περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδιέναι. πέλαγος γὰρ τοσοῦτο νήσῳ ἐπιχυθέντος, κἂν ὑποβρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἴγιναν. Νέρωνα δὲ, τῆς μὲν τοῦ ἰσθμοῦ τομῆς, οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώτατός τε, καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἤρα μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίᾳ ᾄδειν. ἡ δὲ τῶν ἑσπερίων ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, [1] ὡς τῆς ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε, καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς γὰρ θαλάσσας, ἰσογαίους τε, καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τοῦτο καὶ αὐτοὶ χθὲς ἠκούσατε τοῦ προσπταίσαντος χιλιάρχου. Με. ἡ φωνὴ δὲ Μουσώνιε, δι' ἣν Μουσομανεῖ, καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε, καὶ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λῆμνον προσπλεόντων, οἱ μὲν, ἐθαύμαζον. οἱ δὲ, κατεγέλων. Μου. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως. ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν, ἀμέμπτως τε, καὶ μέσως ἥρμοκε. φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος. μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πως. οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων, [2] ἐπιλεαίνουσι τοῦτον,

pœnituisset Isthmi incisi. Dicebant autem Ægyptios geometras, altitudinem metientes, haud quaquam eandem atque æqualem utriusque maris superficiem deprehendisse, sed cùm eam partem quæ Lechæum aspicit, altiorem judicarent, de Ægina in timorem venisse. Nam si tantum pelagus contra Insulam effunderetur, periculum esse ne illa aquis obruta in profundum demergeretur. At Neronem à fodiendo Isthmo, ne Thales quidem absterriturus fuerat, quanquam sapientissimus, & naturalium rerum peritissimus. Nam incidendi illius majore studio tenebatur, quàm publicè canendi. Sed motus occidentalium gentium, & asperrimus, qui illas nunc excitat & incendit (Vindex autem nomen ipsi est) revocavit ex Græcia, & ab Isthmo Neronem frigidè maria dimensum. Nam æquè altè à terra utrumque assurgere, eandemque superficiem habere, scio. Ajunt autem ipsi & Romanas res paulatim jam labi & declinare. Id quod & ipsi ex Tribuno, qui impegerat, heri audistis. *Men.* At vox Musoni, propter quam Musis ita deperit, & Olympiadas pariter & Pythiadas amat, qualisnam tyranno est? Nam eorum qui ad Lemnum navibus veniebant, alii quidem admirabantur ipsum, alii autem etiam deridebant. *Muso.* At ille, quod ad vocem attinet, neque admiratione dignus, neque risu est. Nam ipsum natura inculpabilem, atque mediocrem formavit. Sonat autem concavum quiddam, non natura tamen, & grave, impendente illi gutture, ac carmina quidem hoc pacto accurata, quodammodo personat. Voculationes autem sonorum lævigant hunc postquam sibi

1 Ὡς τῆς ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος] Melius ὁ τῆς ἐκεῖσε νῦν ἀπτόμενος. Marcil.
2 Ἐπιλεαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ] Melius, ἐπιλεαίνει τοῦτο, ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ

ἐπὶ μὴ θαῤῥεῖ αὑτῷ. χρωμάτων ἢ φιλανθρωπίᾳ, καὶ μελοποιΐᾳ, διαχύσει μὲν δὴ, καὶ κιθαρῳδίᾳ δύσκολος, καὶ ὑποφωνεῖν βαδίσαι, καὶ σῆσαι, καὶ μεζοσῆσαι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιῶσαι τοῖς μέλεσιν, αἰχμὴν ἔχοντ' ἢ μόνῳ ἢ βασιλέα δοκεῖν· ἀκριβῶν τοῦτο. εἰ δὲ μεμφῇ τὸν κρείττονας, φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς ἢ θεμένων ὑπόπτ' ἀφ. καίτοι μυρίαν φοβῶν ἐπηρεμίαν, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελᾷν εἴη. νοῦς μὲν γὰρ ἢ μετρίως πλέον. ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρον διῆκται τῶν ποδῶν ἀναπλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ ἢ τροχοῦ. φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν ἐρυθριᾷ μᾶλλον, ἐμπνεόμενος αὐτῷ ἢ προσώπῳ. τὸ δὲ πνεῦμα, ὀλίγον, καὶ σὺν ἀτοχθῶν τινι δή. Με. οἷόν σε ἀγῶνιῶντος αὐτὸν, πῶς ὑφίεται ὦ Μυσώνιε; τίχνη γάρ τις χαλέζον. Μυ. τίχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ναυπαλαίοντες. ἀλλ' ὑπομίμησαι ὦ Μενέκρατες, τὸ τραγῳδὸς ναυκλεροῦν, ὡς ὁ μὲν ἀπίθανον. ἴσως γὰρ κίνδυνοι ἐν τοῖς τίχναις, ὧν ἐπιτίνουσιν οἱ τεχνάζοντες. Με. ἐ τί τοῦτο Μυσώνιε; σφόδρα γάρ ἀνήκεσ ἢ λόγε. Μυ. ἄκυε δὴ λόγε αὐτίκα μὲν, ὡς ὀφλημάτων ἢ Ἑλλήνων πεπταμένων. ὁ μὲν γὰρ νόμος κειμένε, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε Τραγῳδίαν, ἐδόκει Νέρωνι Τραγῳδοὺς νικᾶν. ἐ παρῆλθον εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, πλείους μέν. ὁ δ' ἠπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων, καὶ δόκιμος ὁ ἐπ' αὐτῷ, ἐ ἐνυμαζόμενος, λαμπρότερα ἢ ἰώμενος ἐπλάττετο, ἐ ἢ σὲ

sibi ipsi non confidit, Chrosmatum verò humanitate & modernæ facili quidem illa, & ad cantum accommodata: tempus est, ire & stare, & eo tranſire, deinde & nutum membris exæquare, hæc accurate facere, ejus est qui pudore eo afficitur, quòd rex rideat. At rursum si imitetur ſuperiorem hui quàm multis ſpectatoribus ſus excidit: quanquam infirmo metu impendente, si *quis ipse* causa rideat. Nutat enim plus æquo, & eum ſpiritum attrahit, ſtat ſummis pedibus diſtentus & refractus, perinde ut ii qui in rota circumaguntur. Iam *verò* natura rubicundus exiſtens, *multò* magis etiam rubeſcit, *cum ipſi* facies incenditur, *ſpiritus autem* modicus, & ægrè alicubi ſufficiens. *Mene.* Qui verò certamine cum ipſo conferuntur Muſoni, quo pacto ſe gerunt? Nam arti gratificantur ſcilicet. *Muſon.* Arti quidem *Muſoni*, *quemadmodum* & *qui luctando ſubſerviunt*: ſed *cogita*, *Menecrates*, *Tragicum hiſtrionem illum*, quo pacto in Iſthmiis, perierit. Paria enim pericula & circa artes ſunt, ſi quí in iis oſtendandis impendio elaborant. *Mene.* Quid hoc autem Muſoni, admodum enim ignarus ejus ſum, quod dicis? *Muſon.* Audi igitur rem abſurdam quidem & inſolentem, attamen in conſpectu Græcorum actam. Nam cùm in Iſthmiis lex eſſet, ut neque comœdia certaret *quiſpiam*, neque Tragœdia, Neroni placuit, Tragœdos ſuperare. Ac prodierunt ad hoc certamen plures quidem. Epirota autem ille, ut qui voce optimè valeret, & ob eam etiam celebraretur, & in admiratione eſſet, clariùs ſolito fingebat, & coronam amare ſe, & nihil

τοῦτο nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant & quidem ψαμμακοσιογάγαρα, quæ in Luciano & Pſeudolucianis notantur; ſed operæ non eſt. Hæc autem qualiacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim ſtilo ætatis meæ verno, nunc παρὰ τὸ ἀδιάφορον exſcripſi. *Mareſi.*

ἐκ ἅρᾶν, καὶ μόδ' ἀκῆσαι πρόπαρον, ἀλλὰ τάλαντα δέκα οἱ Νέρωνα ὑπὲρ νίκης. ὁδί, ἠχρεῖωκέ τι, ἐ μανίας, ἐώχε. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ἐν τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτοῦ δὴ τοῦ παγκράτους τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ τερμάτῃ, πέμπει τὸ γραμματεῖα, κελεύων ὑφεῖναι αὐτῷ τόπον. αὐτὸ δὲ τερατώδες τὸ φθέγμα, καὶ δηλαδὴ ἐκ ἐλίγου, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκλοβάντων τοῖς ἑαυτοῦ ὑποκλῶσι, οἷον ὑποσκηλίζοις τι τῷ ἁρμάτι. ἐ γὰρ δὴ καὶ δέλτος ἐλεφαντίνας, καὶ δίθυρος, προβεβλημένοι αὐτοῖς ἦσαν ἐγχειρίδια, καὶ τῇ ἠπειρώτιδι ἀναχάσκουσι πρὸς τὰ ἐγκάρδια, κατέταξαν αὐτοῖς τὼν φάρυγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις. Με. Τραγῳδίαν δὴ σύ γε, Μυσώνιε, μιαρὸν ὄντα παῖδα σὺ ἐφθαλμοῖς τ' Ἑλλήνων ἐρασσάμενος; Μυ. παιδιὰ τοῦτο νεανία τῷ μητροκτονήσαντι. Με. εἰ δὲ Τραγῳδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινε σκηπὼν αὐτῷ τὸ φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν τρίπους, παρ' ᾧ αἱ ὀμφαὶ σύκηνται, ἀποφράττειν ἤρμηνεν, ὡς μὴ δι' τοῦ Ἀπόλλωνος φωνὴ εἴη. καίτοι γε Πυθίᾳ κεχαλίκασι αὐτὸν, εἰς τὰς ὀρέστας τι, ἐ Ἀλκμαίωνας, εἰς τὸ μητροκτονῆσαι, ἐ λόγου πολὺ δύκλειας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐπμώρησαν. Μυ. ὀδὶ, μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐπμώρησεν, ὑποβλὰξ τοῦτο δ' εἶπε ᾠήθη, πραότερος τ' ἀληθῶς ἀκούων. ἀλλὰ μείζους λόγου, τίς ἡ προσῳδία ταῦς, ὡς ἐπαίρειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐξεφάνησαν γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥστε χρηστὸς εὐφημεῖς. καί τις ὀπαδὸς

hil de ſtudio remittere velle, priuſquam à Nerone decem talenta pro victoria acciperet. At ille exaſperabatur, nam & auditus jam ſub ſcena fuerat in ipſo videlicet certamine. Acclamantibus autem Græcis, Epirotæ mittit ſcribam, qui juberet hunc ſubmittere ſibi ſeſe: ſed pergente eo, & ſupra modum attollente vocem, populariterque ac liberè cum ipſo contendente, immittit Nero in pulpita ſuos hiſtriones, tanquam qui ad hoc negotium pertinerent. Nam & libellos elephantinos, & duplices habebant, quibus præ ſe intentis, veluti pugionibus utebantur. Atque hi Epirotam ad proximam columnam erigentes, guttur ipſius tregerunt, cædentes obverſis in rectum libellis. *Mene.* Tragœdia autem vicit, Muſoni, ſceleratum adeò facinus in oculis Græcorum auſus? *Muſo.* Quid putas? ludus hic adoleſcenti fuit, qui matrem occidit quoque. *Mene.* Si verò inter Tragœdias, hiſtrionem occidit, exacta illius voce, quid adeò attinet demirari, quando & Pythicum os unde voces inſpirare ſolebant, obturare conatus fuerit ut videlicet neque Apollini vox aliqua eſſet? Quanquam ipſo Pythio, recenſente, cum inter Oreſtas & Alcmæones, quibus id, quòd matres occidêre, etiam laudis aliquam famam præbuit, poſtquam id in ultionem patrum fecerant. *Muſo.* Hic autem, cùm nullo modo dicere poſſet, quemnam ultus eſſet, contumelia à deo affectum ſeſe putabat, cùm tamen mitiora, quàm veritas exigebat, audiiſſet. Sed interea dum ſermones ſerimus, quæpam navis iſta eſt, quæ huc propinquat? ut autem boni aliquid afferre videtur. Nam coronati capitibus omnes ſunt, perinde ut chorus quiſpiam, qui fauſtum aliquid nuntiaturus ingreditur. Et qui-

ἀπὸ πρώρας προτείνει τὴν χεῖρα, διακελευόμενος ἡμῖν θαρρεῖν τε, καὶ χαίρειν. βοᾷ τε εἰ μὴ διαγινώσκω, Νέρωνα οἴχεσθαι. Με. βοᾷ γὰρ Μνασώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἅπτεται. Μν. εὖγε ὦ θεοί. Με. ἀλλὰ μὴ ἐπεγχαιρώμεθα. ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις, οὔ φασι δεῖν.

dam ex prora manum protendit quoque, jubens & confidere nos, & gaudere, clamatque si non satis rectè percipio, Neronem periisse. *Mene.* Clamat enim Mnasoni, & manifestiùs utique, quo propiùs terram contigit. *Mn.* Euge ô dii. *Mene.* Sed ne gloriemur. Nam mortuis, ut ajunt, non decet convitiari.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ. ΠΟΔΑΓΡΟΣ.

Ὦ στυγνὸν οὔνομ', ὦ θεοῖς στυγούμενον
Ποδάγρα, πολυστένακτε, Κωκυτοῦ τέκνον,
Ἣν Ταρτάρου κευθμῶσιν ἐν βαθυσκίοις,
Μέγαιρ' Ἐριννὺς γαστρὸς ἐξεγείνατο,
Μαζοῖσί τ' ἐξέθρεψε, καὶ πικρῷ βρέφει
Εἰς χεῖλος ἐστάλαξεν Ἀληκτὼ γάλα,
Τίς τὴν δυσώνυμόν σε δαιμόνων ἄρα,
Εἰς φῶς ἀνῆκεν; ἦλθες ἀνθρώποις βλάβος.
Εἰ γὰρ τεθνεῶσιν ἀμπλακημάτων τίσις
[1] Βροτῶν ὀπηδεῖ, τῶν, ἔδρασαν ἐν φάει,
Οὐ Τάνταλον ποτοῖσιν, οὐδ' Ἰξίονα
Τροχῷ στροβητὸν, οὐδὲ Σίσυφον πέτρῳ,
Ἔδει κολάζειν ἐν δόμοισι Πλούτωνος,
Ἁπλῶς δὲ πάντας τοὺς κακῶς δεδρακότας,
Τοῖς σοῖς προσάπτειν ἀρθροκηδέσιν πόνοις,
[2] Ὥς μου τὸ λυπρὸν, καὶ ταλαίπωρον δέμας,
Χειρῶν ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρας ποδῶν βάσεις,
Ἰχῶρι φαύλῳ καὶ πικρῷ χυμῷ χολῆς,
[3] Πνεύματι βιαίῳ τῷδε διασφίγξον πόρους,
[4] Ἔστηκε. [5] καὶ μεμυκὸς, ἐπιτείνει πόνους.
Σπλάγχνων δ' ἐπ' αὐτῶν, διάπυρον τρέχει κακὸν,
Δίναισι φλογμῶν σάρκα πυρπολούμενον,
Ὁποῖα κρητὴρ μεστὸς αἰτναίου πυρὸς,
[6] Ἢ Σικελὸς αὐλῶν ἁλιπόρου διασφάγος.

Ὥς τε

1 Βροτῶν ὀπηδεῖ] Malim βροτοῖς. Boivin.

2 Ὥς μου τὸ λυπρὸν] Squallidum. Squallens. *Guietus.* Syntaxis est. ὥς τι δέμας μου λυπρὸν καὶ ταλαίπωρον χειρῶν ἀπ' ἄκρων &c. ἔστηκε, καὶ μεμυκὸς ἐπιτείνει πόνους, ἰχῶρι φαύλῳ &c. τῷδε διασφίγξον πόρους πνεύματι βιαίῳ. ἰχῶρι φαύλῳ. i. διὰ τοῦ ἰχῶρος φαύλου. τῷδε διασφίγξον. i. τοῦδε διασφίγξοντος. Accusativus absolutus, cujusmodi passim exempla occurrunt. *Ea re poros stringente ob spiritus violentiam.* Sic pro τοῦδε, itaque legendum est τόδε cum Gueleto, qui tamen non τόδε scripsit, sed τοδὲ, calami, ut puto, ac manus lapsu. *Boivin.*

3 Πνεύ-

TRAGOPODAGRA.

ARGVMENTVM.

Podagra, ceu Dea, poteſtatem carminibus celebrat. Et innuit fabulæ id quod ait Ovidius:

Tollere nodoſam neſcit medicina podagram.

TRAGOPODAGRA. PODAGER.

O triſte nomen, ô & exoſum Diis
Podagra, lachrymoſa, Cocyto ſata,
In Tartari ſpecubus opacis edita,
Erinnys utero quam Megæra ſuo tulit,
Et uberibus aluit, cuique parvulæ
In labra lac ſtillavit Alecto tetræ,
Inominatam quis deorum te dedit
Luci, futuram noxiam mortalibus?
Nam mortuos ſi perpetrati criminis
In luce ſequitur pœna, non erat ſiti
Plutonis atra puniendus in domo,
Proles Imoli Tantalus, nec Siſyphus
Saxo, nec hîc verſandus Ixion rota.
Tuis ſed omnes omnium ſcelerum reos
Aptare decuit membrifragis cruciatibus.
Vt calamitoſum corpus aridum meum
Manibus ab extremis ad infimas pedum
Plantas, ichore tetro; amara cum bile
Per vim retentis flatibus ſtringens poros,
Habet ſe, & inde clauſum acerbiùs dolet.
Per ipſa currit ignea peſtis viſcera,
Carnemque vorticibus populatur ignium,
Ætnæ velut crater facibus exæſtuans:
Aut Sicula vallis æquorearum rupium,

Æſti-

3 Πιθήμοιν βιαίῳ τῷδε] Todî. Guietus.

4 Ἔρημα] Diſtentum eſt. *Idem.*

5 Καὶ μυμικὸς] Poteſt hic legi διδυκὸς, ut pagin. 811. διδυκὸς γὰρ μᾶλλον ἢ μῦς. Longè majorem curam poſcebant Tragopodagra & Ocypus, ſed & majus otium. In nullis Codd. reliquum dramatis Ocypi comparuit. *Boiard.*

6 Ἢ Σικελὸς αὐλὼν ἁλιπόρφυρος διαπρήσιος] i. Fretum Siculum Mamertinum, in quo Scylla & Charybdis. *Guietus.*

Ὅπου ψυσξίλικα κυμαπύμβ⊙,
[1] Σήραξι πετρῶν σκολιὸς εἰλεῖται κλύδω.
[2] Ὦ δυσέκμοιρον πᾶσιν ἀνθρώποις τέλ⊙,
Ὡς εἰς μᾶτλω σε πάντες ἀμφιλαλοῦμεν,
Ἐλπίδι μᾶλλα μωρᾷ βυκολούμενοι.
Χο. Ἀνὰ Δίνδυμον Κυβέλης
Φούμες ἴυγξον ὁλολυγᾶν,
Ἀπαλᾷ πελάσσιν Ἄτῃ.
[3] Καὶ πρὸς μέλ⊙ κεραύλα
[4] Φρυγία κατ' ὄρεα Τμώλα,
Κώμοι βοῶσι Λυδοί.
[5] Παιπτολῆμας δ' ἀμφὶ βόπτροις
Κελαδοῦσι Κρηταὶ ῥυθμῷ
[6] Νόμον ὃν Κορύβαντες.
[7] Κλάζει ὃ βελόθυσα σάλπιγξ
Ἄσει κρεκομένα θήρᾳ
Πτολεμαίαν ἄτλω.
Ἡμεῖς δ' στὶ Ποδάγρα,
Πρώτοις ἴαχ⊙ ὠὴ ὠφις
Μύσῳ πελάμμ οἴκτιος,
[8] Ὅτε πᾶς χλοηθήσει
Ποίαις τέθηλε λειμών,
[9] Ζεφύρου δ' ἀνθρία ποσῖς
Ἀπαλοῖς κομᾷ πετάλοις.
[10] Ἀδὲ δύσαμος κατ' οἴκους
Μεσόπων θροεῖ χελιδών,
[11] Καὶ νύκτερ⊙ κατ' ὄλαα
Τὸν Γτιω πάνυ ἀκερύοις
[12] Ἀτδὶς χροὶς ἀηδών.
Πο. ὦμοι πόνων ἀρωγὸν, ὦ τέλτα ποδὸς
Μοῖραν λελοιχὼς βάκτρον, ἐξέρεισόν μι
Βᾶσιν τρέμουσαν, καὶ κατίδωσον τελοῦσαν,
[13] Γχν⊙ τὸ βαιὸν ὡς ἐπιστήσω πόδα.
Ἔλαιρε τλήμων γῆς δυμύων ἄπο, [14]

1 Σήραξι] Σήραγξι. Guietus.
2 Ὦ δυσέκμοιρον πᾶσιν ἀνθρώποις τέλ⊙] Χρῆμα, res. Podagra fil. Ian.
3 Καὶ πρὸς μέλ⊙ καραύλα] Idem.
4 Φρυγία κατ' ὄρεα Τμώλα] Omnes alii Lydiæ Tmolum montem adscribunt, & jure: fuit enim vicinus Sardibus ad meridiem; Sardes vero fuisse Lydæ metropolin inter omnes Geographos & Historicos constat. Vt tamen aliquid pro Luciano dicam, usus est Phrygiæ nomine latissime sumpto, cujus confinia cum Lydia numquam fuerunt certa & stabiliter constituta. Nam sic Strabo lib. 13: τὰ δὲ ἐξῆς εἰς τὰ νότια μέρη πρὸς τούτοις τοῖς ἐμπλοκὰς ἴσχει μείζει φησὶ Τέφρα, καὶ Φρύγια καὶ τὰ Λύδια ἔτι τὰ Καρικὰ ἔτι τὰ Μύσων συνδιατείνει ἄνω, συνάπτοντα εἰς ἄλληλα. Eum vide, ubi plures rationes reddit talis confusionis. Addet Lucianum promiscue Phrygiæ & Lydiæ nomina sumpsisse, quando idem in sequenti versu κῶμοι βοῶσι Λύδοι. Palm. [14]

Ebbus inevolubilibus: ubi fluctuans
Semota ruinas unda scopulorum ferit.
Incomprehensum ô mentibus mortalium
Malum irritis te ut mitigamus fotibus
Omnes, immidum stoidi spe fallimur.
Ca. lega Dinermi Cybeles
Pargas dulcisone voce
Tenero frequentant Atti.
Ad tibicinem cornum
Phrygiæ, iuxta ga Tmoli
Comum excercent Lydi.
Et in armonite furentes
Solenne Cretenses
Numerum Curetes,
Clangente Mauri feroci
Tympano, tumultus
Canentes scelos.
Sacram podagra
Miserum famulus
Lacerat ter luctus,
Vipeream trucidans,
Pestem per omne, gramen:
Zephyro florentibus arbores
Tenera cum regignunt:
Nemus cum mundo mœstis,
Hirundo cantat per ædes:
Noctua perque sylvam
Picaque ridens Attica
Immodulato ingerit.
Pa. O qui labori Bacule fers opem meo,
Summum extremi pedis, gradum
Fulcimentem, dirige & nobis iter,
Tantisper, ut innitar solo, vestigia:
Et me impatiens excita de lectulo:

1 Σήραξι] Σήραγξι. Guietus. Et
2 Ὦ δυσέκμοιρον πᾶσιν ἀνθρώποις τέλ⊙] Χρῆμα, res. Podagra fil. Ian. Sed ἀνθρώποις adverbium sine casu. Guietus.
3 Καὶ πρὸς μέλ⊙ καραύλα] Eorsom. Idem.
4 Φρυγία κατ' ὄρεα Τμώλα] Omnes alii Lydiæ Tmolum montem adscribunt, & jure: fuit enim vicinus Sardibus ad meridiem; Sardes vero fuisse Lydæ metropolin inter omnes Geographos & Historicos constat. Vt tamen aliquid pro Luciano dicam, usus est Phrygiæ nomine latissime sumpto, cujus confinia cum Lydia numquam fuerunt certa & stabiliter constituta. Nam sic Strabo lib. 13: τὰ δὲ ἐξῆς εἰς τὰ νότια μέρη πρὸς τούτοις τοῖς ἐμπλοκὰς ἴσχει μείζει φησὶ Τέφρα, καὶ Φρύγια καὶ τὰ Λύδια ἔτι τὰ Καρικὰ ἔτι τὰ Μύσων συνδιατείνει ἄνω, συνάπτοντα εἰς ἄλληλα. Eum vide, ubi plures rationes reddit talis confusionis. Addet Lucianum promiscue Phrygiæ & Lydiæ nomina sumpsisse, quando idem in sequenti versu κῶμοι βοῶσι Λύδοι. Palm.
5 Παιπτολῆμας δ' ἀμφὶ βόπτροις] Τὸ δ' delendum videtur. βόπτρους, clavis.
6 Νόμον ὃν Κορύβαντες] Eorsom. Idem.
7 Κλάζει ὃ βελόθυσα σάλπιγξ] i. Plena, gravida. Idem.
8 Ὅτε πᾶς χλοηθήσει] i. Χλοηφόρεσι. Idem.
9 Ζεφύρου δ' ἀνθρία ποσῖς] Ἀνθρία. Idem. Si legas ἀνθρα cum Guieto, lepidum erit: ἀνθρία enim est ἀνθρίσκος, non ἀνθρίσκη. Nam ita poscit ratio versus Anacreontici ἀνθρίσκος ἀνακάκτιζε. Sed fortasse nihil hic mutandum, ut sit Trochaychys pro lambico iambum.
10 Ἀδὲ δύσαμος] Legitur. Guietus.
11 Καὶ νύκτερ⊙] Νυκτέρις. Idem.
12 Ἀτδὶς χροὶς ἀηδών] Τηρών. Idem.
13 Γχν⊙ τὸ βαιὸν] Βίαιον. Idem.

1 Καὶ

bus inevolubilibus: ubi fluctuans
ofa ruinas unda ſcopulorum ferit.
mprehenſum ô mentibus mortalium
um irritis te ut mitigamus fotibus
nes, inani dum ſtolidi ſpe fallimur.
Iuga Dindymi Cybeles
yges ululante voce
ero frequentant Atti.
tibiæque cantum
ygiæ, ſuper juga Tmoli
mum celebrant Lydi.
in armis tum furentes
lenne Cretico euan
umero canunt Curetes.
langitque Marti feroci
uba prægravis, tumultus
anendo bellicoſos.
ed nos tui Podagra
lyſtæ tibi ſacramus
ieunte vere luctus,
bi pullulat vireſcens,
ratum per omne, *gramen*:
ephyrique ſpiritu arbores
eneras comas regignunt:
Nuptiiſque hirundo mœſtis,
Hominum canit per ædes:
Nocturna perque ſylvam
Philomela flens Attica
Iryn canendo luget.
Pod. O qui labori Bacule fers opem meo,
Sortite partes tertii pedis, gradum
Fulci trementem, dirige & nobis iter,
Leviaque, ut innitar ſolo, veſtigia:
Et membra patiens excita de lectulo:

Et

5 Παραπλῆγας δ' ἀμφὶ ῥίπτροις] Τὸ δ' delendum videtur. ῥίπτροις, clavis. ἀμφὶ, circum. adverbium ſine caſu. *Guietus.*

6 Νόμοι δ' ἐν Κορύβαντες] E'ν fort. *Idem*

7 Καὶ ζῷ ὃ βρίθουσα φάλαγξ] i. Plena, gravida. *Idem.*

8 Ὀτοπάζ χλοποίκεσιν] i. Χλωροποίκεις. Idem.

9 Σεμόμ ὃ Σίνδρα σποαῖς] Δίνδρα. Idem. Si legas Δίνδρα cum Guieto, legendum etiam erit σποαῖς, non σποαῖς. Nam ita poſcit ratio verſus Anacreontici ſeu dimetri cataletici. Sed fortaſſe nihil hic mutandum, ut ſit Tribrachys pro Iambo pede. *Boivin.*

10 A'δὲ] Leg. ἄτε. Guietus.

11 Καὶ νύκτερ] Νυκτέρις. Idem.

12 Α'τδὲ γόοις] Γοῶσ'. Idem.

13 Γ'χνη ἀβαυν] Βέβαυν. Idem.

[1] Καὶ λεῖπε μελάθρων τὴν ὑπόρροφον τίγλα.
Σκίδασσον δ' ἀπ' ὄσσων νύχιον ἐρεβος βάθος,
Μολὼν ἡγοῦμαι. Ἐ. ὦ θεὸς ηλίε φάος
Ἀθηναίων αὐγαῖς, πανδημεὶ φαιδρὸν ἀστέρι.
[2] Δικαίως γὰρ ἤδη τοῦτο θεὸς πίμπλημι φαίς,
Ἐξ οὗ ζόφῳ συγκλείεις ἠλίου δίκας,
Εὐναῖς ὑπ' ἀτρώτοισι τείρουσα δέμας.
Ψυχὴ μὲν ὧν μοι, καὶ προθυμία πάρα,
[3] Βαπτὶς ἀμείβειν ἐπὶ ἡμέρας ἀρμαμάξαν.
Δίκας δ' ἴσασι θεοί, οὐκ ὑπαρξεῖ πόδοις.
[4] Ὅμως δ' ἐπείγου ἡμῖ, μηνύσουσι ὅτι
Πτωχὸς πανδικεῖν, ὡς ἐπαπειῶ μὲν οὐ θέλῃ,
Καὶ μὴ δικαίᾳ, τοῦτον ἐκ τεκμηρίου πάθῃ.
Ἀλλ' εἶα.
[5] Τίνες γὰρ οἵδε βάκτρα νωμῶντες χεροῖν,
[6] Κάρηνα φύλλοις ἀκτίνας κρύπτοντες,
Τίνα δαιμόνων ἄγυιαι κωμάζουσιν χορούς;
Μῶν Φοίβου παιᾶν, σὺν λαμπάσι στέφη;
Ἀλλ' ἐ στέφουσι δελφὶς φύλλῳ δάφνης.
[7] Ἢ μή τις ὑμῖν βακχίου κωμάζει;
Ἀλλ' οὐκ ἔπεσι κισσίνη σφραγὶς κύκλου.
Τίνες ποθ' ἡμῖν ὦ ξένοι βεβήκατε;
Αὐδᾶτε, καὶ πρόσθεν ἡμερτὴν λόγον.
Τίς δ' ἐσσι, ἵνα ὑμνέωσε, λέξατ' ὦ φίλοι.
Χο. σὺ δ' ὦν τίς, ἡμᾶς, καὶ πόνων, προσεπέπεις;
Ὡς χαίρω σε βάκτροις, καὶ βάσις μιμνέσθω,
Μύσπη ὀρῶμαι τ' ἀνικήτου θεᾶς.
Πο. Εἰς εἰμὶ κἀγὼ τ' θεᾶς ἑπάξιος.
Χο. Τὰν μὲν κυπρίαν Ἀφροδίταν
Σὺν ἐρώτων προπόλοισιν ἀπ' αἰθέρος,
Ἀνεδρείψαθ' ἡσύμιον ἅρμοναν
Ἁλίᾳ σὺν κύμασι Νηρεύς.
Τὰν δ' Ὠκεανὸν ἀγέλᾳ παλαιᾷ
Ζηνὸς παρακοίτιν Ὀλυμπίᾳ
Δώκαλέσαν, ὥρισε κόλπος

Ηρα,

1 Καὶ λεῖπε μελάθρων] An λείπε. sic versus rotundior videtur. *Guietus.*
2 Δίκαιον γὰρ ἤδη τοῦτο θεὸς πίμπλημι φαίς] Φάος. f. *Idem.*
3 Βαπτὶς ἀμείβειν] i. Pedes alternos ponere. *Idem.*
4 Ὅμως δ' ἐπείγου] Syntax. μηνύσουσιν ὅτι, ἂν πτωχὸς πανδικῶν παρακαλῇ, καὶ μὴ δικαίᾳ, τοῦτον πάθῃ ἐκ τεκμηρίου. Nota θρασύτητος insolentiam. πάθῃ pro, δεῖ πάθειν. ea est vis adverbii ὅτι, quod abundat sæpe, ut in Euang. Ioan. cap. 18. ὡς δὲ εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι ἐγώ εἰμι &c. pro, ὡς δὲ εἶπεν αὐτοῖς τοῦτο, ἐγώ εἰμι &c. Sic in hoc Luciani loco, videtur τὸ, μηνύσουσιν, ὅτι πάθῃ ἐκ τεκμηρίου, dictum pro, μηνύσουσι τοῦτο (supp. τὸ παρομιαζόμενον) πάθῃ ἐκ τεκμηρίου ὁ Παδικηγόρων &c. *Benius.*
5 Τίνες γὰρ οἵδε] Male hæc reddidit interpres cum ibi ἀκτίνας sit ἀκτὶς, id est

linque culmen ædium sublimius:
gramque ab oculis excutiens caliginem,
odi foras: & ad rutilum solis jubar,
uram serenam spiritu læto trahe.
er quinque namque præterière jam dies,
sole quum procul in tenebris abditus
composito in lecto cubans distorqueor.
adest animus, adest voluntas sæpius
Ut in pedes me conjiciam, fores petens,
Sed corpus imbecille vota deserit.
At anime propera, pauperem podagricum
Sciens esse, & inter mortuos hunc ponito,
Obambulare qui nequit, licèt velit.
Sed eia.
Quænam ista turba est, qui manu fustes tenent,
Cincti coronis frondis Acteæ caput:
Cujus celebrant ebrium Dei chorum?
An Phœbe Pæan numen extollunt tuum?
At Delphica nulla cingit illos laurea.
An fors canitur laus aliqua Bacchanalium?
Sed non adest signum comis hederaceum.
Age qui, vel undenam venitis hospites,
Exponite nobis, veraque fateamini,
Et quam Deam canatis amici dicite.
Cho. At tu quis es, vel unde nos interrogas?
Vt enim baculus, grestusque nobis indicant
Mysten videmus insuperabilis Deæ.
Pod. Vnus quidem sum: sed Deam non dedecens,
Ch. Venerem sacræ Deam Cypri,
Ex ætheris ortam semine,
Nutriit in æquoreis aquis
Nereus decentem fabricam,
At Thetis in lato sinu,
Oceani lunonem in alveis,
Olympii uxorem Jovis,

Nu-

sambucus, cujus foliis podagrosi singuntur caput cingere, quia sambuci folia σφόδρα ψυχικὸς βοηθεῖ μὴ σίαπ@ παυσείν, ἢ πραγεία. ita Dioscorides; nec multo aliter *Plinius* & *Sammonicus* in capite *de podagra pellenda*

Parva sabucus item hircino collita sevo,

Boichartus de Animal. S. S. part. 2. l. 2. c. 6. *Alm.*

6 Κάρλινα φύλλοις ἀκτίας κατεσχισμένοις] Optime Boichartus animadvertit hic *sambucum* esse interpretandum; nam præter adductos, ab eo auctores confirmat id Marcellus de Medicin. cap. XXXVI. *ad podagram frigidam sambucum quoque cum axungia, & brassica cinis cum axungia impositus plurimum juvat.* Iisdem pene verbis Scribonius Largus de composit. medic. cap. XLI. de podagra frigida. *Idem.*

7 Ἢ μή πι ὑμῖν@ βακχεῖον κωμάζον] Βακχεῖον. Guietus.

Ἦρεν, ἐπθλώατο Τηθύς.
Κορυφαῖσι ἧ κραπὶς σὸ ἀφθίτῳ,
Ἐλόχωσι κήρης ἄτρομον φυὰν
Κρονίδης. μεγ' ἄελ ὀλυμπίῳ,
Τὰν ἐχεκύδιμον Αἰήταο.
Τὰν δ' ἡμετέρων θεὸν ἀλδίαν,
Ὁ γέρων λιπαρρεῖσιν σὺ ἀξηλάας
[1] Πρώτων ἐλόχωσιν Ὀφίων
[2] Ὅτ' ἐπαύσατο μὴ σκότιον φάος,
Ἀνίτιλέ τε λαμπὶς ἠὼς,
Καὶ παμφαὴς ἀελίω στίλας,
[3] Τότε καὶ Ποδάλειρος ἰφθίμη κρότος.
Οὔτι γὰρ λαζόμενοι σε πεκεῖσα
Μοῖρα, Κλωθὼ τότ' ἔλωσιν,
Ἐλάσαντ' ἄπαν στίλας ὑρχηθῆ,
Μέσα δ' ἔκτυπεν εὐδὴ αἰθήρ,
Τητὸ' ἀγλαμάτοις σὺν μαζοῖς
[4] Ἑπόλεο ἐμπίψαο Πλειστων.
Πο. [5] Τίπι δ' σὺ τελεταῖς ὀρκάζῃ σεσαπόλως;
[6] Χο. [7] ἀχ αἷμα λάβρον σεσχίομεν λὸπ σώμα σιδάρῳ,
Οὐ τερενὸς ἀφίτε λυκίζετ' τροφεῖσιν αὐχλῶ,
[8] Οὐδὲ πολυκρότοις ἀσπαλάοις πίτυλον ἐπτε;
[9] Οὐδ' ὠμὸ λακιστὰ κρέα σιτέμεθα τωύρων;
[11] Ὅτε ἧ πτελίας ἔαεν βρύῃ τὸ λειπὸν ἄνθος,
Καὶ πολυπέλαδος κόσυφος ἐπὶ κλάδεσιν ᾄδει,
[12] Τότε λῷ μιλίων ὀξὺ βέλος πίπτηγε μύσας,
[13] Ἀφαυὸς, κρύφιον, δύσνυκος ὑπὸ μυχοῖσι γύαν.
[14] Πόδα. γόνυ. κνημίλλω, ἀσπαλάλυς. ἰχία. μηρός.
[15] Χεῖρες. ὠμοπλάτη. βραχίονες. κόρυνα. καρπός.
Ἐθίζ. νέμε. Φλέγ. κραπὶ. πυγοῖ. μηλάσγ.
[16] Μίχρις ἂν ἡ ἠὼς τ' πόνον λάπφυγεῖν κελεύσῃ.
Πο. [17] Εἰς ἄρα κἀγὼ τ' κνημιχμασμένων
[18] Ἐλαθον ὑπάρχων; τοι γὰρ ἱκέτευ σεβάμενος

Δαὶ

1. Πρώτων ἐλόχωσιν Ὀφίων] Hesy. λοχθίῃ, πίπλῃ, χρυτῇ. Guietus.
2 Ὅτ' ἐπαύσατο μὴ σκότιον φαος] Illud φάος, ferri non potest, scripsit Lucianus χάος. Boivin.
3 Τότε καὶ Ποδάλειρος ἰφθίμη κρότος] Hic versus & sex sequentes spurii videntur. Guietus.
4 Ἑπόλεο ἐμπίψαο Πλειστων] Εὔολεο leg. videtur. *Idem.*
5 Τίπτ' δ' ὲν τελεταῖς ὀρκάζῃ σεσαπόλως] Hic versus senarius videtur. ὀρκάζῃ. initiat. *Idem.*
6 Et sequentes] Σατυρικὰ μέτρα. Idem.
7 Οὐχ αἷμα λάβρον σεσχίομεν λὸπ σώματος σιδάρῳ. i. Non acie gladii sanguinem profundimus. σεσχίομεν. pro σεσχίσμεν. Idem.
8 Οὐδὲ πολυκρότοις] Πολυκρότοισιν. Idem.

9 Οὐδ'

utrivit ulnis candidam,
immuſque divûm Iupiter
ſt virginis interritam
nixus indolem vertice,
'urbas moventem Palladem.
ed hanc beatam Deam
'rimam cubitis Ophion ſenex
n delicatis protulit,
Quum deſiit tenebroſa lux,
Auroraque orta eſt lucifera, &
Sol cuncta luſtrans, tum ſimul
Se vis Podagræ protulit.
Te prodeuntem ex ilibus
Parcæ, abluit Clotho: ætheris
Riſitque vultus ſplendidus,
Cœlo ſereno detonans.
Hancque in papillis nutriit
Pluto beatus lacteis.

Pod. Sed qualibus ſacris miniſtros excitat?

Ch. Ex ore ferreo ſanguinem non fundimus:
Non illigatur flexibus colli pilus,
Nec terga talis perſtrepunt ſonantibus:
Nec fruſtra crudæ paſcimur carnis boum,
Quum vere tenuis pullulat flos ulmeus,
Merulaque ramis inſidet loquacula,
Sagitta myſtis tunc acuta figitur,
Subitque clanculum artuum penetralia.
Pedem, genu, cavoſque nodos oſſium,
Taloſque, coxas, crura, ſcapulas, & manus,
Brachiaque, carpoſque, artuum & cavernulas,
Depaſcitur, vorat, urit, inflammat, tenet,
Mollitque dum Dea linquere membra juſſerit.

Pod. Ex initiatis unus ergo, & neſcius,
Eram: proinde mitis accedat Dea. Si-

9 Οὐσ' ὠυξ λακιςᾶ] i. Diſcerpta. Heſy. λακίζῃ, ῥηγνύῃ, ῥήσῃ. λακιδᾶται, ῥαγῆναι. Quietus.

10 Σιτάμιδα] Σιτάμιδα. Idem.

11 Οʼπτὴ πῶλίας] Οʼπότε. Idem.

12 Τότε διὰ μαλίων] Τότε, τότε διὰ μαλίων &c. *Idem.*

13 Αʼφαιὲς περίφοιον, ὀδυκὸς ὑπὸ μυχοῖσι γύῃσι] Διαδυκὸς. Idem.

14 Πήδα. γόνα. κοτύλια. ἀςραγάλας. ἰγδία. μηρούς] Γʼγδʼ, ὑδὲ μηρούς. Idem.

15 Χείρας. ὠμοπλάτας. βραχίονας. πήχεα] Κήχενα. Heſy. κήχενα τὰ ἰσχία & τὰ ἰλύια. i. τὰ ἀρθρα. Idem.

16 Μίχεις δὲ ἡ θεὸς ἐ κόνον ὑποφυγεῖν] Αʼπαυρυγεῖν fort. ut ſtet verſus. vel ὑπεκφυγεῖν. Idem.

17 Εʼς ἄρα καὶ] Αʼρα. Idem.

18 Ελαδον ὑπάρχων; τοι γὰρ ὑκάτω ἀρθμιὸς] Εʼλαδον ὑπάρχων; ὑκάτω τοι ἀρθμιὸς. ἀρθμιὸς, i. θυμιὸς. Idem.

Δαίμων φασῖσι. σοὶ δ' ἐγὼ μύσεις ὁμῶ,
Γῆν καὶ ἄερα τὸ πεδιχρῶν ἄδην μίλῳ.
Χο. [1] Σίγα μ' αἰδὴς, καὶ νεώτιμος ἴσω.
Καὶ πᾶς πεδιχρῶν, δύφημείτω.
Γῆ [2] πρὸς θυμέλας κλινοχαρὴς
[3] Βαινέ δαίμων, σκίμπτοι βάσιν σπειζομβρῆ.
Χαίροις μακάρων πολυπαοῖτη,
Καὶ σεῖς πρόπολοι ἴλαοι ἔλθοις,
Ὄμμαθ' Φαυθρῶ. δείης δ' πόνοις λύσιν ἀκέσασα,
Ταῖς δ' εἰαριναῖς ὥραις.
Πο. [4] Τίς τὸν ἀνίκητόν με διακόπτει πόνων,
Οὐκ οἶδ' πεδίχρεω τ' ἐπὶ χθονὸς βροτῶν;
Ἦ ὅπ λιβάνων ἀτμὶς ἐξιλάσκει,
Ὅτ' χθὶζ αἷμα βωμίοις πυρ' ἐμπύροις,
Οὐ καὸς ἀλέα σκέπερμης ἀγάλμασιν.
Ἦ ὅπ Παιὰν φαρμάκοις νικᾷ θεούς,
Πάντων ἰατρὸς τ' ὢν ὑρανοῦ θεῶν.
Οὐ παῖς ὁ Φοίβου πολυμηδὴς Ἀσκληπιός.
Ἐξ οὗ γὰρ ἐφύη σκῆπτον ἀνθρώπους ἔχω,
Τολμῶσι πάντες τύμβοι ἐκβαλεῖν θεόν.
[5] Κυκῶντες ἀεὶ φαρμάκων τεχνήματα.
Ἄλλο γὰρ ἄλλῳ ἐπ' ἐμὶ πειρᾷζ τέχνῳ.
Τρίβωσιν δρόγλωσσα, καὶ σέλπα μοι,
Καὶ φύλλα θριδάκων, καὶ τομμάων ἀνθράχνιον.
Ἄλλοι, σχάσιον. οἱ δ', πολυμηγείτονα
Ἄλλοι, κνίδας τρίβωσιν. ἄλλοι, σύμφυτον.
Ἄλλοι, φακὴς φέρωσι τὰς ὠμὰς πλεμφύτας.
Σπαφυλίνου ἐφθόν. οἱ δ', φύλλα κρεστικῶν.
[6] Ὑοσκύαμον. μήκωνα. βολβὸς. σίδια.
Φύλλιον. λίβανον. ῥίζαν ἰλλεβόρου. νίτρον.
Τῆλι μετ' αἴγα. γυείνιν. κολλάμφακος.
[7] Κυπαρισσίνιν κιτίδα. χύλον κελδίνιν.
Κορύμβης ἀπίφθα φύλλα. χύλον ὠμὰ Γάρυ.
Σπυρᾷδας ἐρπὰς αἰγὸς. ἀνθρώπου κόπρον.
[8] Ἄλυρα κυάμων. ἄιδος ἀσὶς λίθα.
Ἔψυσι φρύνης. μυγαλᾶς. σαύρας. χαλᾶς.
Βατραχῶν. ὠὰ ναίνας. τραγελάφου. ἀλώπεκος.
Ποῖον μίπελλον ἢ πικείρατον βροτοῖς;

Τίς

1 Σίγα μ' αἰδὴς] Leg. Σίγ' αἰδὼς καὶ τέτιμο ἴσω, ὦγα. i. μὴ κακίσῃς ἴσω, & τίνιμο. Arntzenii. Guietus.

2 Πρὸς θυμέλας κλινοχαρὴς] Hᵉ. θυμέλας. i. βωμέν. Idem.

3 Et sequentes sic distinguito:

βαινέ δαίμων, σκίμπτοι βάσιν
σπειζομβρῆ. χαίροις μακάρων
πολυπαοῖτη, καὶ σεῖς πρόπολοι
ἴλαοι ἔλθοις, ὄμματ' φαυθρῶ.

Νῦν

aulque cum myſtis ego hymnos ordiar,
litum podagricis modulaturus melos.
. Tranquillus æther eſto nunc:
nguis faveant podagrici:
i nixa baculo, diligens
ectos, ad aras it Dea.
ılve Deûm mitiſſima,
amulis veni mitis tuis,
'ultu ſereno: vereque hoc
Vos libera doloribus.

Podagra.

Quis eſt hominum, cui non ego inſuperabilis
Regina morborum Podagra nota ſim?
Quam nulla placant thura fumigantia,
Affuſus aris nec cruor ardentibus,
Suſpenſa templis divitum aut donaria.
Nec ipſe Bæon omnium cœleſtium
Medicus deorum vincere pharmacis poteſt,
Phœbi-ve doctus filius Æſculapius.
Mortalium ex quo ſiquidem fuit genus,
Omnes meas vires retundere geſtiunt,
Omnemque turbant pharmacorum induſtriam,
Plantaginem terunt, apiique ſemina,
Foliaque lactucarum, & agreſte peplion,
Et marrubium amnicolamque potamogetona:
Alii Cnidas terunt, aliique ſymphytum,
Lentes paluſtres, paſtinacamque illinunt
Coctam, foliaque perſica, atque hyoſcyamum,
Bulbos, papaver, malicorium, pſyllium,
Thus, atque radicem ellebori, nitrum, merum
Cum fœnogræco, gyrinen, collamphacon,
Gallam cupreſſi, pollinem hordeaceum,
Crudæque crambes folia, gypſumque ex garo
Capræque ſimum monticolæ, ſtercus viri,
Fabaſque molitas, Aſii florem lapidis,
Alii rubetas, quoſque araneos vocant
Mures, lacertas, atque muſtelas coquunt,
Ranas, hyænas, tragelaphos, vulpeculas.

Cujus

δλης ξ πάντοις λύσιν ἀκαίαν,
ταῖς δ' ἐπαοιδαῖς δέρεις. Guietus.

4 Τίς ἀνίκητον] Syntax. τίς βροτῶν ἢ ὅτι χθονὸς &c. *Idem.*

5 Κυκῶντες] Podagræ remedia. *Idem.*

6 Τ'σπυρμον. μίκωνα. βολβούς. σίδια] Σίβδια. f. *Idem.*

7 Κυπαρισσίνων κνίδας] Κνιδίας. Idem.

8 Ἄλθος κεκάμων. διθ@ Ἀσίου λίθου] Pulverem, an ſirum è lapide derafam? *Idem.*

Τίς ἀχὴ χρυσός; θεῖον ὑ δίνδρα δάκρυ;
Ζώων ἅπαντων, ὀστᾶ. νεῦρα. δέρματα.
Σπλαρ. αἷμα. μυελὸς. ὄρνυ. λιπαρ. γάλα.
Πίνουσι οἱ μᾶ, τὸ ἀφ' ἑστάναι ἄκρον.
[1] Οἱ ζ, τὸ δ' ὀκτώ. τὸ ζ δ' ἑπτὰ, πλείονες.
[2] Ἄλλο ζ πίνειν τὴν ἱερὸν, πρὸ πείρης ζ.
[3] Ἄλλο ἐπ' ἀοιδαῖς ἐπιζητῶν, ἐμπαίζε ζ.
Γεδαῖο ἕτερον μᾶρον ἐξάδε λαβών.
[4] Ὁ δὲ, θεραπείαν ἴλαθι ὦδε τ κράνης.
Ἐγὼ ζ, τούτοις πᾶσιν εἰμώζειν λέγω.
Καὶ τοῖς ποιοῦσι ταῦτα, καὶ πειρωσί με;
Εἶτ' ἀπαντᾶν μᾶλλον ὀργιλωτέρα.
Τοῖς ζ φρονοῦσι μηδὲν ἀνίξειν ἐμοί,
Ἤ ποτ ἴχω νῦν, ἀμφὶς τι γίγνομαι.
Ὁ γὰρ μιζαλαῶν τ ἐμῶν μυσηλεων,
Πρῶτον μὲ λύγις ὑστεμεῖν διδάσκει ζ,
Τέρπων ἅπαντας, ὑτραπέλως λέγων λόγους.
Πᾶσιν δ' ὀργᾶται μὴ γέλωτο, καὶ κρύτα,
[5] Ὁ τι ἐπὶ λυτρᾷ φερόμενο βαστάζε ζ.
[6] Ἄτιμ γὰρ, ὦ εἶπεν Ὅμηρο, ἦδ' εἰμ' ἐγώ;
Βαίνετ' ἐπ' ἀνδρῶν κρᾶτα, καὶ βάσεις ποδῶν
Ἀπαλὰς ἴχνεα. ὦδε ζ τοῖς ποσὶς βροτῶν,
Ποδάγρα καλεῦμαι, γιγαμβὴν ποδῶν ἄκρα.
Ἀλλ' εἶα μοῦσα πάντες ὀρχίαν ἐμῶν,
Γεραίρετ' ὕμνοις τὴν ἀοίκητον θεάν.
[7] Χο. ἀδαμαντίνοις ἦδο ἔχυσι κόρα,
[8] Πολυοδενὲς, ὀβελισθύμε θεά,
[9] Κλῦε σῶν ἱερῶν μειράκων εὐοπᾶς.
Μέγα σὸν κράτο ὀλβιόφρον Ποδάγρα.
Τὰν, καὶ Διὸς ὠκὺ πίφευκε βέλο,
[10] Τρομεῖ δὲ σε κύμαθ' ἁλὸς βαθείης,
Τρομεῖ βασιλὶς εὐρὺν αἰδᾶς.
[11] Ἐπιδεσμοχαρὲς, καὶ κλινοβατές.
[12] Κωλυσοδρομᾷ. βασσαραγάλα.
Σφυροπεσικτύρα. μυσιαψευδύφα.
[13] Δοιδακωφοβᾶ. γονυκλαυσιχρύσια.

1 Οἱ ζ τὸ δ' ὀκτώ. τὸ ζ δ' ἑπτὰ πλείονες] Trajectio. legito. Οἱ δὲ τὸ δ' ὀκτὼ τὸ δὲ δ' ἑπτὰ πλείονες. Guietus.

2 Ἄλλο δὲ πίειν] Hic versus & 3. sequentes Nothi. *Idem.*

3 Ἄλλο ἐπ' ἀοιδαῖς ἐπιζητῶν, ἐμπαίζε ζ] An ἐπαοιδαῖς. i. ἐπῳδαῖς ἐμβάπτων. an περιάπτων, amuletorum. *Idem.*

4 Ὁ δὲ θεραπείαν ἴλαθι παρὰ τ κράνης] Ἔλλαβε, sed versus spurius videtur. κράνης. an τ κρανείας. an à calva. Hesy. κρανία, κεφαλή. κρανίον, τὸ. Idem.

5 Ὁ τι ὀπὶ λυτρᾷ] γρ. Ὁ τ' ὀπὶ τᾷ λυτρᾷ &c. *Idem.*

6 Ἄτιμ γὰ, ὦ εἶπεν Ὅμηρο, ἦδ' εἰμ' ἐγὼ] Ἄτιμ γὰρ ὦ Ὅμηρ' ἦδ'

is metalli, haud facta sunt pericula?
s non probatus succus, & lachryma arboris?
malium omnium ossa, nervi, tergora,
ps, cruor, medulla, lotium, merda, lac?
i remedium quatuor ex rebus bibunt,
i quidem ex octo: exque septem plurimi:
us bibens sacram, repurgari studet,
t carminibus animum adhibens illuditur.
læus excantat fatuum nactus alium:
rsus alius à fonte remedium petit,
mnes sed illos jubeo plorare: atque sic
entantibus me, occurrere iracundior
oleo: sed in me excogitantibus nihil
litem & benignam præsto me: nam qui meis
ommunicat mysteriis, primùm statim
oqui docetur suaviter, dehinc jocis
Oblectat omnes: cumque risu cernitur,
lausuque cunctis, fertur is ut in balneum.
Quam dixit Aten ille Homerus, illa sum:
Caput virorum calco: plantas occupo
edum tenellas: cumque sim παιδῶν ἄχος,
Vulgo podagra dicor. At meorum agite
Mystæ orgiorum, canite non victam Deam.

Chorus.

O nympha ingenium adamantinum habens,
Multipotens, animo Dea valido,
Audi vota tuorum supplicum.
Magna potentia, vis tua magna,
O regina opulenta Podagra,
Quam Iovis horret pernix telum,
Quamque profundi fluctus pelagi,
Quam rex Orci trepidat Pluto.
O gaudens nodis, lectigrada,
Cursivetans, talorum tortrix,
Calcicrematrix, male humitanga:
Ossitremenda, genufraga, pernox,

Ar-

ἐπ' ἐμ' ἰχώ. Idem. Si cum Guieto ponas εἶτα post Ὀμφᾷ, scribendum εἰφ', propter spiritum δασὺν, qui sequitur. quod Guietus non advertit. *Boivin.*

7 Ἀναρχτὶ] *Guietus.*

8 Πολυδινῆς] χ' ἑλικοδινῆς. Idem.

9 Καὶ] Καὶ. Idem.

10 Τρομεῖ δ' ὁ κύων θ' ἁλὸς βαθείης] An βαθίης. Idem.

11 Ἐπίδεσμοχαρὴς] Ἐπίδεσμῳ, ligamen. idque vulnus obligatur. *Idem.*

12 Κολυσπάρμα] Κολυσπάρμα &c. *Idem.*

13 Δυσδυκωφίζει] Δυσδυκωφίζει &c. *Idem.*

[1] Περικονδυλοπωρφίλα.
Γουνυκμψιπίκυρτα Ποδάγρα.
Ἄγρι. δίαιτοπα, κρισίμῳ γὰρ λώτησις ποδί.
Ἄκμη. ἵππος γὰρ σὸν ἱππότην φέρω,
Ἀλλ' ἴσι πρᾶξις τ' λόγων σαφέστερος.
Ἐγὼ γὰρ ὡς ἔπραξας ἠρέμᾳ ποδί,
Πόλεις ἰχνεύων, πάντας ἡρόνων δόμους
Μαθεῖν σοφῶν, εἴπερ σὺν ἐμοὶ τιμᾷ κρότος.
Καὶ τ' μὲ ἄλλων, ὕσυχον εἶδον φρένα,
Νικωμένων ἄνακτα σὸν βίᾳ χερός.
[2] Δύο ἦ τοῖδε φῶτε τολμηρὼ ἀρχοί,
Ἐφεζέσθην λαοῖσι, κἠκ κατωμύτου,
[3] Ὡς σὸν ἴσι σὺν κρότος σεβάσμιον,
Ἀλλ' ἴκελον βροτῶν σε γήσεσι βίᾳ.
[4] Διόπερ κραταιῶς σωσοχιμάσας δίσμῳ ποδὸς,
Πεμπαίῳ ἦκα, τοῖδε λιφύσας δύο.
Πο. Ὡς κραιπνὸς ἔκπης ἀγλαὸν ὄκισί μοι.
Τίνῳ ἦ κἠ γῆς ὄρια δυσβάτα λιπὼν,
Ἥκεις; σαφῶς μοὶ σὸν, ὡς ἴδω πάχος.
Ἄγρι. ὥρην μὲ ἔλιπον πέντε βαθμῶν κλίμακος,
Ξύλων πρίμνησιν λιφλύτοισιν ἁρμοχαῖς,
Ὅθεν με δίχτυ κορδυλαμῶδες πίδαι.
[5] Σκληροῖσι ταρσοῖς ἀντρεῖδαι κρύμασιν.
Ὅπερ λιφύσας ἴχνεσιν ἀλγεινοῖς ἐγὼ,
Ἐρωμρίῳ χάλικι εἰσέβην ὁδόν,
Καὶ δυσπάτητον ὀξέσι κέντροις λίθων.
Μεθ' ὧν ὀλίζω ὠκύπεσον λείας ὁδοῦ,
Ἔπαυδον εἰς τοσοῦτο. λιφλύτης δέ μου
Ἔσυρεν ὀπίσω πηλὸς ἀσθενῆ σφυρόν.
[6] Δι' ἧς περῶλα, νόπῳ σὺν μελῶν ἱδρὼς
Ἔῤῥεῖ, βάσιν μου σαθρὰν σκλυομένου.
Ὅθεν με δίχτυ πᾶν δέμας κεκμηκότα,
Πλαπτὸν μὲ κέλευθος, ἀλλ' σὸν ἀσφαλές.
[7] Τὰ μὲ γὰρ, ἔνθεν, πάσι' ἐκεῖθεν ὀχήματα,
Ἤπειγεν. ἐνάσκαζεν. ἕως ἐς τρίχιν.
Ἐγὼ ἦ τοιοῦτον ἐλαφρὰ κυφίζων πόδα,
[8] Δίχμιον ἔβαινον εἰσόδῳ πίζων πτελῶ,
Ἕως ἀπήνη ἀδιαφάμη τροχήλατος.

Mi-

1 Περικονδυλοπωρφίλα] An πυρικνδυλοπωρφίλα? ſuprà σφυρὸν ποδὸς, humor craſſus in articulis, tophus. *Guietus.*

2 Δύο δὴ τοῖδε] An Syri medici, de quibus infra? *Idem.*

3 Ὡς σὸν ἴσι σὺν] Οὐκεῖ. Idem.

4 Διόπερ] Εἰερωτικῶς. Idem.

5 Σκληροῖσι ταρσοῖς ἀντρεῖδαι κρύμασιν] Sic ir texpunge. Σκληροῖσι, πρὸς ἀντρεῖδαι, κρύμασιν. ordo; πίδαι ἀντρεῖδαι τοῖς ταρσοῖς, σκληροῖσι κρύσ. Idem.

6 Δι'

culos cruciandi cupida,
rigenuflexa, potens Podagra.
Nuncius.
nina peropportuna te fers obviam,
li, neque enim tibi nuntium fero frivolum,
ſocia verbis ipſa res adjungitur.
m civitates dum tuo juſſu, pede
nto peragrans, ſcrutor omnes per domos
imquis tuam non hîc colat potentiam:
ios tuarum vi manuum ſat repperi
egina domitos, mente bona quieſcere:
udaculi ſed hi duo temerarii
præſente turba dejerabant acriter
enerabilem non eſſe tuam potentiam,
ed ejiciendam de genere mortalium,
Quare potenti vinculo tenens pedem,
tadia duo emenſus venio quinta die.
Pod. Quam ſubitus ades ô nuntie velociſſime.
Sed queis relictis inviis oris venis?
Clarè refer quò celeritatem intelligam.
Nun. Quinque graduum ſcalas reliqui primitus,
Tremulaſque luxatis trabium compagibus:
Deinde ſternax me excipit mox area,
Duris renitens ad pedes impulſibus.
Quod iter ubi confeci gravibus veſtigiis,
Stratam ſilicibus ingrediebar ſemitam,
Ituque ſcrupulis acutis aſperam.
Hinc incidens in lubricam, & planam viam,
Dum propero progredi, ſolutum retrahit
Calces malè firmas ilico cœnum retro:
Quà traſeunti liquidus & membris mihi
Sudor fluebat, æger ut feſſum gradus
Deficeret. inde laſſus omni corpore,
Latam quidem, ad tutam minùs inſiſto viam:
Variis & hinc, & inde me vehiculis,
Vt currerem, cogentibus; & urgentibus.
Quare celer iter ſublevans ſegnem pedem,
Tranſverſus occurſum fugiens, ceſſi loco,
Donec citis quadriga tranſiret rotis:

My-

6 Δι' ἡμερῶν τιν] Sup. ὁδὸν. Guietus.

7 Τελμώδες ἐξόδου, πλὴν Ἐνθάδε. Idem.

8 Δίχωμα ἰέναι εἰσόδου πίζαν τινὰ] Εἰς ὁδὸν πίζαν τινὰ, fort. πίζαν, i. qua pedibus tantum iri poteſt. *Idem.* Guietus legit εἰς ὁδὸν. Atqui ſenſus ſine correctione apertus eſt. Interim, inquit, dum tranſirent currus, greſſus oblique fieri, per anguſtum ſolum aditus cujuſdam. Nam πίζα eſt nomen ſubſtantivum, quo præter cætera, ſignificatur ſolum, plaga, regio. Nec vero verbum βαίνειν exigit additam præpoſitionem, quippe eleganter dicitur βαίνειν ὁδὸν &c. *Boivin.*

Μύσης γὰρ ἂν σὺς, πολὺ τρέχειν σὺν ἔθνεσι.
Πο. σὺν οἷς μάτην βάλλεις σεαυτὸν ἐν δίκαις
Ὀρθῶς πίσσαντι, τῇδε σῇ σοφίᾳ
Γ' ὀπίσω πρὸς ἀλισκώσου χάριν.
Ἐγὼ δέ σοι δώσημι γνησίους τόδε,
[1] Ἐξὸς τριστὰς πιερίδη κύφον πόνον.
Ἡμεῖς ἦ μικροὶ, καὶ δεῖοις ἐχθίστοις,
Τίνες ποτ' ὄντες, καὶ τίνων πεφυκότες,
Τολμῶσι Ποδάρκεως ἀθλημικῶς πρωτεῦ;
Τῆς, οὐδ' ὁ Κρονίδας οἶδε νικῆσαι βίᾳ.
Λίγατ' ὦ κρίνεσι. Ἐγὼ γὰρ ἤρων ἐγὼ
Ἐδάμασσα πλοίσιος, καὶ γ' ἐπίστασθε σαφῶς.
[2] Περίαμος ποδάρκης, ποδαρκὴς ἂν ἐκαλίζετο.
[3] Ἔθνεα δ' Ἀχιλλεὺς ποδαρκὴς ἂν, ὁ Πηλείδης.
[4] Ὁ Βελλεροφόντης ποδαρκὴς ἂν, ἐκπεπτηκώς,
Θηβῶν δυσώδης Οἰδίπους, ποδαρκὴς ἦν.
[5] Ἐκ τῶ Πελοπιδῶν, ποδαρκὴς ἦν ὁ [6] Πληξίππης.
[7] Πάνυ γ' ὡὸς ποδαρκὴς ἂν, ἔρρε τῆλε.
[8] Ἀλλ' ποδάρκης, Θεσσαλῶν ἦν ἡγεμών.
Ὃς ἐπὶ τῷ ἵππου Τροπαίλα τῷ μάχη,
Ὅμως ποδαρκὴς ἂν, καὶ πονῶν, ἔρρε τῆλε.
[9] Γ' ἡδέως ἄπαλλε λιερὰ δὲ Οὐδυσσεῦ,
[10] Ἐγὼ κατέπιφνον, σὺν ἄνακτι τρυγόνος,
[11] Ὡς, ὅτι χαιρήσεπες ἀ δυσδαίμονες,
Γ' ὅπη πάθητε κάλλιστα οἷς διδάσκετε.
[12] Ια. Σύρει μὴν ἐσμὸν, σὺν Δαμασσὸς τῇ χθονὶ,
Λιμῷ ἦ πολλῷ, καὶ πενίᾳ πεφορτισμένοι,
Γῆν, καὶ θάλασσαν ἐφέπομεν πλανώμενοι,
Ἐγκομὸν ἦ χέλυσμα πατροδόρητον τόδε,
[13] Ἐν ᾧ παρηγορεῖμεν ἀλγύνταν πόνους.
Πο. Τί δὴ τὸ χέλυσμα, καὶ τίς ἡ σκόλη, φράσον.
Ια. Μύσης με σιγᾶν ὤρκωσ', σὺν ἴσ φράσω,
[14] Καὶ λοίσθια ζητοῦντος εὑρεῖν πατρός.
Ὃς ἔπαξε κιθάριν Φαρμάκη μέγα θέσος,
Ὃ καὶ σὺ παύσει οἶδα ἡχέσαν μόλις.
Πο. Εἶτ' ὦ κρεάρβι, καὶ κακῶς ὀλεῖσθαι,

[illegible]

1 Ἐξὸς τριστὰς] Sic, τριῶν ἡμερῶν ἐξῆς. Guietus.
2 Περίαμος ποδάρκης, ποδαρκὴς ἂν, ἐκαλίζετο] Καλλίζετο. Idem.
3 Ἔθνεα δ' Ἀχιλλεὺς ποδαρκὴς ἂν] An quod nullum eorum sit in talo? Idem.
4 Ὁ Βελλεροφόντης, ποδαρκὴς ἂν ἐκπεπτηκὼς] An quia à Pegaso excussus, aut forsitan fregit? Boivin.
5 Ἐκ τῶ Πελοπιδῶν ποδαρκὴς ἦν ὁ. Guietus.
6 Πληξίππης] Πλειξίππης. Idem.
7 Πάνυ γ' ὡὸς] Φιλοκτήτης. Idem.
8 Tres, qui sequuntur versus, suspecti. Idem.
9 Metrum non constat, nisi legamus Λάρτου ἦ Ὀδυσσεῦ, aut aliquid simile.

es enim tuus nequibam currere.
Non ista gratis gesta rectè res erit,
uncie: tuæ nanque promptitudini,
m rependam gratiam pretio pari:
um istud esto præmium triennio
dolores perpeti tantùm leves.
vos sceleſti Dii & inviſiſſimi,
nam, vel à quibus parentibus editi
letis obniti Podagræ potentiæ,
us superare vim nequit Saturnius?
us dicite peſſimi. Quoniam heroas ego
amplurimos domui, sapientes ut sciunt.
amus pede celer ille, canitur podagricus,
riit podagra Peleo Achilles fatus:
Bellerophontes podagricus me pertulit,
tenſque Thebarum Oedipus podagricus,
: ex Pelopis podagricus erat Pliſthenes.
t filius Pæantis etiam podagricus
laſſi imperavit: fuit & alius celer
ux Theſſalorum, qui simul atque prælio
ictus ceciderat Proteſilaus, præfuit
laſſi, podagricus licèt, & æger foret.
hacæ quoque principem Laërtis filium
lyſſem ego, non spina necuit trigonos.
Nunquam ergo gaviſuri ô calamitoſiſſimi
Pœnam patiamini meritis veſtris parem.
Med. Syri quidem genere Damaſceni ſumus,
Multa fame verò coacti, & inopia
Terram, & mare peragramus, errantes, vagi.
Habemus autem quod pater unguentum dedit.
Per hoc mala conſolamur ægrotantium.
Pod. Dicas quod unguentum & quis apparatus hîc.
Med. Myſtæ eloqui me ſacramentum non ſinit,
Nec ultimum morientis edictum patris,
Qui juſſit hanc celare nos vim pharmaci,
Quod ſævientem te quoque ſcit compeſcere.
Pod. An igitur ô execrabiles, malè perditi,

Vllius

Λαίρτης dicitur aliquando pro Λαέρτης. Soph. in Ajace μαστιγοφ. Ἀλλ' ἐμὲ δ' οὐκ Λαερτίου δίδορκεν ὀφθαλμὸς &c. *Boivin.*

10 Ἐγὼ κεστίμφορον, ὡς ἀκριδῶς τρυγόνος] Piſcis. *Guietus.*

11 Ὦ τε, ἔπη] Vt. *Idem.*

12 Ἰα. Σύροι ὦμοί] Ἰατροὶ. Idem.

13 Ἐν ᾧ παρηγορικὸν] Δι' ἧς. nota Phraſin. *Idem.* Ἐν ᾗ, pro δι' ἧς. Phraſis Hebraïca. dicunt enim Hebræi, *in*, pro, *per*. Conteres eos in virgâ ferreâ. Plalm. 2. *Boivin.*

14 Καὶ λοιδορία] Λοιδορία. Guietus.

[1] Ἔστι τις οὐ γῆ φαρμάκων δρᾶσις τόση,
Ὁ χειρίδιον, οἵδε τλῶ ἐμὲ πασσυβίως;
Ἀλλ' εἶα. τῶνδε [2] σύμβασιν συνθώμεθα,
Καὶ πειράσομεν εἴ τι φαρμάκων δίνῳ
ὑπέρτερον πέφυκεν, εἴτ' ἐμοὶ φλέγειν.
Δεῦτ' ὦ συνθρῶσκαὶ πάνθ' ὅσα πονήματα
[3] Βάσσοι, παίρεσθον τὸ ἐμὸν βαρυδρόμητον,
Πελάζετ' ἄσσον. κἀγὼ σὺ μὲ ποδὸν ἄκρας
Φλέσμασιν πρησὶς δακτύλων ποδὸς ἄχει.
Σὺ δ', ὀφρυοῖς ἔμβαινε. σὺ δ', μηρῶν ἄπο,
[4] Ἑς γόνατα λείβοι πικρὸν ἰχώρων βάθος.
[5] Τμεῖς δ', χειρῶν δακτύλοις λυγίζετε.
Πο. [6] Γόμ' ὡς ἔπαξας, πάντα σοι διδράκεται.
Κεῖνται βοῶντες οἱ παλαίπυροι μόγις.
[7] Ἅπαντα γῆα σφοδρολῇ φρεβλύμενοι.
Πο. Φίρετ' ὦ ξένοι μήδαμῶς ἀτρεκίσητον;
Εἰ χρεὼν ἐμὲς φάρμακον τόδ' ὠφελεῖ.
Εἰ γὰρ σαφῶς τόδ' ἔσαν ἀλύξειν ἐμοί,
Λιπὼν γαῖαν, εἰς μυχὰς εἶμι χθονός,
Ἄϊστος, ἄφαντος, πύμασα περίρρυτα βάθη.
Ια. ἰὼ ἰὼ χείρισμα, καὶ χαλᾷ φλογμὸν πόνου.
Οἴμοι. παπαῖ γα. τέρμονες. διόλλυμαι.
Ἅπαν τὸ πυρμαγὲς γῆθεν ἀσκόπως κακόν.
Οὐ Ζεὺς κεραυνὸν τοῖον αἰωρεῖ βέλος,
[8] Οὐδὲ θυελόεσσ' τοῖα μαίνεται κλύδων,
Οὐδὲ φοβητὴ λαίλαπος τόση βία.
Μὴ κύρσαιον πορθεῖ με δῆμος Κερβέρου;
[9] Μή τις ἐχίδνης ἰὸς ἀμφιβόσκει μ',
[10] Ἢ Ἀλφηστικὸς ἰχὼρ κεντεύρου πέπλος;
Ἐλέαιρ' ἀπαστα. φάρμακον γὰρ ὄντ' ἐμὸν,
[11] Οὔτ' ἄλλο, δυνάστην σὺν ἀναχαλῶσιν δρόμῳ.
Ψήφοις δ' πάσαις, πᾶν ἔθνος νικᾶς βροτῶν.
Πο. πανσυδὶ βάσσοι, κἀγὼ πόνος μειώσατε
Τῶν μεπυνθάνεσθε εἰς ἐμὴν ἔριν μολεῖν.
Γιγνωσκέτω δ' πᾶς τις, ὡς μόνη ἐμὴν
Ἀτέλεστος ὕσα, φαρμάκοις ἐ πείθομαι.
[12] Χο. ἄτε Διὸς βροντῆς, Σαλμωνέος [13] ἔριστι βία,

1 Ἔστι τις οὐ γῆ φαρμάκων δρᾶσις τόση] Δυνάμεως, efficacia. *Guietus.*
2 Σύμβασιν] Proprie, conventionem παρὰ τὸ συμβαίνειν, convenire. *Idem.*
3 Βάσσοι, πάρεσθον] Adlectæ, comites. *Guietus.*
4 Ἑς γόνατα λείβοι πικρὸν ἰχώρων βάθ@] Πάθ@. Idem. Scribendum, ἀχὼρ, ut metrum constet. *Boivin.*
5 Τμεῖς δ' χειρῶν δακτύλοις λυγίζετε] i. Torquete. *Guietus.*
6 Γόμ' ὡς] Βαστασει. Idem.
7 Ἅπαντα γῆα σφοδρολῇ φρεβλύμενοι] Impressione, petitione. *Idem.*
8 Οὐδὲ θυελόεσσ' τοῖα μαίνεται κλύδων] Taliter. *Idem.*

Vllusne usquam tanta vis est pharmaci,
Meam quod immanem vim sciat compescere:
Sed fine pacisemur, ge tali fœdere,
Et experiamur anne rursus pharmaci
Futura sit superior ac flammæ meæ.
Huc ô severa fratum caliqué convolantia
Tormenta præsidem ex re saniæ
Ocyus adeste: tuque soleas infimas
Pedum sub ipsis atque digitos urito,
Tu calcibus imis, profundam tu riges,
A femoribusque genua talem felleam:
At vos manicem repente digitos flectite.
Ton. Ea imperata angula fecimus tibi.
Iacent, ac eque clamitant gravissimè,
Per omnes tori membra tuis complexibus.
Pal. Irrecusamus hospites verissimè
Vobisce morti tantum hocce pharmacum.
Nam si quam ei inesset adversum mihi,
Meridiem relinquens ibo sub terræ sinus
Occulta, & ignota, in profunda Tartara.
Med. Eo narramus, flammæ dolores nec levat.
Hei mihi, pape miser discrucior, intereo,
Omnia popularur membra mea cæcum malum,
Non Iupiter ferit tale telum fulminis,
Non tam hic procella sævit æquoris,
Non tam potens vis est turbinis,
Aut intima ex fundo morsus Cerberi?
Num rictus fœdissimæ membra mea depascitur?
An tenuis sanie tincta Nessi sanguinis?
O Dei miserere: nam neque meum pharmacum,
Nec ullus inhibere poterit cursum tuum,
Verùm sed omnium omnibus es suffragiis.
Pal. Desinite nunc tormenta, dolores cedite,
Medicina cœpta litis illos pœnitet.
Et sciat quisquis me solam omnium
Imperfectam, & immedicabilem Deam.
Chor. Ceu Iove Salmoneus certare volens tonitribus

9 Μή τις ἐχίδνης] Tic. Idem. Sic Horat. in Epod. de allio. Num viperinus &c. unde etiam defamphisse videtur Lucianus, quod de Centauri veste sit. nec. Eadem fere Horatius:

Nec murena beneris efficacis Hercules,
Inarsit aspersus. Boivin.

10 Ἢ Ἀλφηστικὸς ἰχὼρ κεντεύρου πέπλ@] Τῆ Νέσσ. Guietus.
11 Οὔτ' ἄλλο] Hexameter μείωρος. Idem.
12 Χο. ἄτε Διὸς] Hexameter μείωρος. Idem.
13 Ἔριστι] Ἤριστ. Idem.

Fu-

8 Ἀλλ'

ius usquam tanta vis est pharmaci,
am quod inunctum vim sciat compescere:
i sine paciscamur, age tali fœdere,
experiamur anne virtus pharmaci
tura sit superior an flammæ meæ.
ac ô severa statim undique convolantia
ormenta præsides meæ vesaniæ
cyus adeste: tuque soleas infimas
edum sub ipsos usque digitos urito,
u calcibus insili, profundam tu riges,
femoribus ad genua tabem felleam:
At vos manuum repentè digitos flectite.
Tor. En imperata singula fecimus tibi.
lacent, miserique clamitant gravissimè,
Per omnia torti membra tuis complexibus.
Pod. Intelligamus hospites verissimè
Vobisne prosit illitum hocce pharmacum.
Nam si palam sit istud adversum mihi,
Mundum relinquens ibo sub terræ finus
Obscura, & ignota, in profunda Tartara.
Med. En unximus, flammæ dolores nec levat.
Hei mihi, papæ miser discrucior, intereo,
Omnia populatur membra mea cæcum malum,
Non Iupiter fert tale telum fulminis,
Non ulla sic procella sævit æquoris,
Non impetuosi tanta vis est turbinis,
An asperos sustineo morsus Cerberi?
Num virus Echidnæ membra mea depascitur?
An tunica sanie tincta Nessi sanguinis?
O Dea miserêre: nam neque meum pharmacum,
Nec aliud inhibere poterit cursum tuum,
Victrix sed omnium omnibus es suffragiis.
Pod. Definite nunc tormenta, dolores cedite,
Mecum quia cœptæ litis illos pœnitet.
Et norit unusquisque me solam omnium
Illachrymabilem, & immedicabilem Deam.
Cho. Cum Iove Salmoneus certare volens tonitribus

Fu-

9 Μή τις ἰχῖδνας] Τῆς. Idem. Sic Horat. in Epod. de allio. Num viperinus hic cruor. inde etiam desumpsisse videtur Lucianus, quod de Centauri veste ait. nam ibidem scripsit Horatius:

Nec manus humeris efficacis Herculis,
Inarsit afflatus. Boivin.

10 Η' διαζεύγνυς ἰχῶρι κεντρώδει πέπλον] Τῆ Νέσσου. Guietus.
11 Οὔτ' ἄλλο δυνάσσῃ σὺν ἀναστήσας δρόμον] Inhibere. *Idem.*
12 Χο. Οὔτε Διὸς] Hexametra μέλεα. Idem.
13 Η'μενοι] Η'μεσε. Idem.

[1] Ἀλλ' ἴθασι ψολόεντα δαμεῖσα θεᾷ φρένα βέλος.
[2] Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ σείτυρος Μαρσύας,
[3] Ἀλλὰ λιγὺ ψάλλοι κεῖνα θεᾷ δέρμα Πύθιος.
Πένθος ἀείμνηστον δ' ἔρεν τοκῆς ἔχε Νιόβη,
Ἀλλ' ἔπι μυρομένῳ, ποχέῃ πολὺ δάκρυ Σιπύλῳ.
[4] Μαινὶς δ' ἀράχνη, Τεταντίδος ἦλθεν εἰς ἔριν,
Ἀλλ' ὀλίσθοισι τύποις, καὶ νιφὶ ἴπι μήκωνι πλέκει.
Οὐ γὰρ ἴσον μοιχῶν ἀρεταῖς, ἠπόσῳ ἐστὶ μεγίστων,
[5] Ὡς Διός. ὡς Λητῶς. ὡς Παλλάδος. ὡς Πυθίου.
Ἤπιον ὦ πάνδημε φέρεις ἄλγημα Παιήων.
[6] Κὤφοι. ἑλαφρόν. ἄδετμον. βραχυέλαιον. ἀνώδυνον.
Εὔφορον. εὐλήκυθον. ὀλιγοθρανές, ὠκυέπαθον.
[7] Πολλαὶ μορφαὶ τῶν ἀπυχόντων.
[8] Μελίτῃ ᾗ πόνων, καὶ τὸ σωθῆναι,
Τὰς πολυκρῶνας ἀδμυθείωμεν.
[9] Ὅλην δύσυμος ὦ σωναύκληρε λήσεσθε
Πόνων, εἰ πὲ δεκηθέντ' ἐσκ ἐτελέσθη,
[10] Τοῖς δ' ἀδικήτοις, πόρεν εὗρεν ἰητός.
Πᾶς ἀνεχόμενος τῶν παχόντων,
Ἐμπαιζομένῳ, καὶ σκαπτόμενος,
Τοῖον γὰρ ἔφυ τόδε πρᾶγμα.

1 Ἀλλ' ἴθασι ψολόεντα δαμεῖσα θεᾷ φρένα βέλος] i. Καταπαθὲς φρένα δαμεῖσα. Guietus.

2 Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ σάτυρος Μαρσύας] Spondiacus μείωμα. Idem.

3 Ἀλλὰ λιγὺ ψάλλοι κεῖνα θεᾷ δέρμα Πύθιος] Τὸ Πυ in Πύθιος hic corripuit. Idem.

4 Μαινὶς δ' ἀράχνη, Τεταντίδος ἦλθεν εἰς ἔριν] Ε'c. Idem.

5 Ὡς Διός. ὡς Λητῶς. ὡς Παλλάδος. ὡς Πυθίου] Spond. μείωμα. τὸ Πυ in Πύθιος hic producitur. Idem.

ΩΚΥΠΟΔΕΣ.

Ὠκύπους, Ποδαλειρίε, καὶ Ἀσκληπιὸς ἰηθείτω, καὶ Ὑγίεια, καὶ δαίμονες ἅλφιφάρων, γυμνασίων τε, καὶ κυνηγασίων μὴ ἀμελῶν. πολλάκις γοῦν τὰς ἐχομβρίας ὑπὸ τῶν ἀτίγκτων Ποδάγρας, κατηγίλας, φάσκοντάς τινας εἶναι τὸ παίζειν. ἢ Διὸς τοίνυν ἀγαπητῆ, καὶ ἅλφ πολὺν χρόνον, τὴν δύσινους φέροντος, καὶ δρυμάδας, ὑπλίτας ἄλλας τινὰς θεός. Ἢ μὰ σελήνην δεσμώτης, ὑπόκειται σοι Θεσσαλός. Οὐδὲ χρῆς, συνίσκιον ἐξ ἐπιχρείων ποδαγρῶν, συσελεγχόντων τὸν Ὠκύπουν. Τὸ δὲ πρᾶγμα, τῶν πάνυ ἀσεβῶν. Τὰ δὲ δράματος αἴσιος, Ποδάγρα. Ὠκύπους. Τροφοὺς. Ἰατρός. Πόνος. Ἄγχαλος.

Περι-

nigero periit repressus numinis jaculo.
nituit Phœbo congressum Marsyam satyrum,
ando cutim circum canit ejus suave Pythius.
tis habet luctum memorem quoque fœta Niobe:
inque & adhuc lugens Sipylum rigat uda lachrymis.
æonis ad lites Arachne, quia Pallada vocat,
rdita, nunc scelus id testantia stamina plicat.
npar enim est divorum affectibus humana vis,
t Iovis, ut Latonæ, ut Palladis, utque Pythii.
lites, atque leves, celeresque, brevesque dolores,
edari, ferri, facilesque abstere, & invalidos,
Neve graves pedibus fer, ubique Podagra celebris.
Multæ sunt Formæ miserorum:
Sed podagros morbi soletur
Exercitium & consuetudo.
Quare eritis socii immemores cruciatuum.
Æquo animo, si placita non fiant,
Nec placitis iter inveniar Deus.
Quisquis es hic cui morbus gravis est,
Te ludi, riderique feras,
Nam hæc hujus natura rei est.

6 Κῦφον. ἰλαφρόν. ἀδρίμυ. βραχυκλαῖς. ἀναδυωσι] Leg. videtur; ἀφ' ἀναδυωσι, ita ut το δυ, in ἀναδυωσι comprehatur. *Guietus.*

7 Et sequentes] Ἀναπαιστοί. Idem.

8 Μελίτην ἢ σώτειραν καὶ τὸ σωτῆρας] Consuetudo, assuetudo. *Idem.* Magis congrua esset oratio, si legeretur μελίτη. Boivin.

9 Ὅστις δ' ἀθύμως ἂν συμπαίζη κληροι] Σύγκληροι. Sic autem versus distingue

Ὅστις δ' ἀθύμως ἂν σύγκληροι
Λύσει δὲ πόνων. Guietus.

10 Τοῖς δ' ἀδικήτοις, πόθεν σῦρον δώσ] Εὖρε. Idem.

OCYPVS.

Ocypus Podalirii, & Astasiæ filius fuit, pulchritudine ac viribus præstans, gymnasiorumque & venationum in primis studiosus. Hic cùm sæpe videret eos qui à rigida Podagra detinerentur, irridere illos cœpit, dictitans nihil esse prorsum quòd dolerent. Indignatur itaque Dea, ac pedes illius invadit. Qui cum initio constanter ferret, ac morbum detrectaret, tandem à Dea totus prosternitur, & supinus decumbit. Scena quidem seu actio fabulæ intelligitur esse Thebis. Chorus autem ex popularibus ejus loci podagricis constituitur, qui omnes Ocypum pariter coarguunt. Fabula est ex iis quæ pro valdè urbanis habentur: interlocutores fabulæ sunt, Podagra, Ocypus, Nutritor, Medicus, Labor, Nuntius.

Προλογίζει δὲ ἡ Ποδάγρα.

Δοκῶ μὲ ἐν βροτοῖσι, καὶ δυσκίνητος
Ποδάγρα κέκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις πάθος·
Δεσμῶ γὰρ ὠκυέλοισι τοὺς πόδας βρόχοις.
Ἥρωσιν εἰσβαλοῦσα μὴ τοιαῦτα,
Γελῶ γὰρ τοὺς πληγὴν ὑπ' ἐμοῦ,
Καὶ μὴ λίχνοις [2] ἀτρεκῶς τ' συμφοραῖς,
Ἀλλ' εἰς μαζίσιν ὠφέλησιν [3] ἐξησκημένους.
Ἅπας γὰρ [4] αὐτὸν βακχεῖ ψυδρεσμῶν,
Ὡς ὑγιεινὸς, ἢ [5] ὠφελῶν τοι βάσει,
Λίχνῳ φίλοισι μὴ φράσας τὸν αἴτιον.
Ὁ μὴ λίχνος γάρ, ὡς δοκῶν λαθεῖν πολὺς,
Χρῶ δέ γ' ἔρπων, μιλυῷ κἀπὶ μὴ θέλῃ.
Καὶ πότε δαμασθεὶς ὀνομάσας μιν τάχομαι,
[6] Πᾶσι θριαμβῶ ἐμβεβάσκων φίλοις.
Πόνῳ δέ μοι συεργός ἐστ' [7] ἄκος τόδε,
Ἐγὼ γὰρ ἐδὲν εἰμι τάδε δίχα μόνη.
Τᾶδ' ἐν δίκῃ με, καὶ φρενῶν κρατεῖτε,
Ὅτι τ' ἄπασιν αἴτιον πόνου κακῶν,
Οὐδὲις κακέργοις λοιδορεῖ βασανίσμασι,
Ἀλλὰ κατ' ἐμοῦ πίμπρασι δυσφόρους δρόμους.
Ὡς δεσμὸν ἐλπίζοντες συφυγεῖν ἐμόν.
Τί τοῦτο φλυαρῶ, καὶ λέγω τίνῳ χάριν
Πάρειμι, μὴ φέρουσι τοῦ ἐμοῦ χολήν;
Ὁ λίχνος δόλιον γυναικῶν ὁ θρασὺς Ὠκύπους,
Φρονεῖ καθ' ἡμῶν, [9] μηδὲν οὕτως μέ π λίχνον.
Ἐγὼ δ' ὑπ' ὀργῆς, ὡς γυνὴ φθεγξάμην,
Ἀντέδωκα τοῦτον ἀτραπόδοις δύσχρως,
Ὡς ἦν ἔθος μοι [10] κοὐδὲν ὅπου τυχεῖν,
Ἦδη δ' ὁ δεινὸς [11] πάνυ λαπαρὸν τόπον,
Καὶ τοῦ βάσιν νυγμοῖσι τρυπᾷ τοῦ κότου.
Ὅδ' ὡς δρόμοισιν, ἢ πάλαι πλέξας ἴχνος,
Πλανᾷ γέροντα παιδαγωγὸν ἄβλεπτον.
[12] Καὶ κλεψίχολα ποδὸς πῆς ἰχνεμβρύου.

1 Ὑπ' ἐμοῦ] Leg. videtur ἐμοῖσιν ὕπο. Guietus.
2 Ἀτρεκῶ] Τ' ἀτρεκῶ fort. *Idem.*
3 Ἐξησκημένους] Paratos. *Idem.*
4 Αὐτὸν βακχεῖ] Sibi ipsi adulatur. *Idem.*
5 Ὠφελῶν] Ὠφελῶς leg. omnino, si ratio sensus habeatur. *Idem.* Guietus sensui medetur, non metro cum legit ὠφελῶς. quid si legamus, ἢ ὠφελῶς βάσιν. Bolvin.
6 Πᾶσι θριαμβῶ ἐμβεβάσκων] i. Quasi in triumpho gestatur, i. deridetur. *Guietus.*
7 Τῶν κακῶν] Malorum, quæ facio. *Idem.*

Ἐν

Proloquitur autem Podagra.

Gravis hominibus, & inauſpicati nominis
Podagra vocor, mortalibus dirum malum,
Quæ vinculis aſtringo nerveis pedes,
Ingreſſa clam ſub artuum compagines.
Ridere verò ſoleo eos quos torqueo,
Dum proloqui veram mali cauſam haud volunt,
Aliamque fictam in promptu habent, qua ſe tegant.
Quilibet enim ſe decipit mendacio,
Luxatum alicubi, aut graviter alliſum pedem
Dum dictitat, veramque cauſam ſupprimit.
Quod enim ipſe celat, & latere alios cupit,
Hoc tempus invito arguit eo pòſt tamen.
Ac tum domitus, veroque nomine me vocans
Geſtatur ab amicis, triumphus omnibus.
At verò ad hanc rem, adjutor eſt labor mihi.
Neque enim ſine hoc ego ſola quicquam potuero.
Hinc mordet illud, mihi & ferit præcordia,
Quòd author ille cùm mali ſit omnibus,
A nemine petitur maleficis conviciis:
Sed imprecationibus diris petor,
Quaſi hoc modo mea effugere poſſint vincula.
Cur iſta nugor, nec ferens iram meam,
Non dico cujus gratia huc advenerim?
Etenim Dolon generoſus audax Ocypus
Effertur in nos, noſque dicit eſſe nil.
Irata verò, læſa ceu morſu mulier,
Læſi viciſſim hunc non medicabili malo,
Vt moris eſt mihi, pedis petere articulos,
Ac nunc quidem dirus Labor locum eum tenet,
Plantamque terebrat infimam ſtimulis ſuis.
At ille, ceu curſu, aut palæſtra, offenderit
Pedem, magiſtrum decipit, miſerum ſenem,
Sed bilioſum, ægrè movens captum pedem,

Pro-

8 Ὁ γὰρ Δόλων γενναῖος, ὁ θρασὺς] Δόλον leg. videtur φερωνεῖ δόλον. Guietus. Guietus legit δόλον. vulgatâ lectio magis placet. Notum omnibus Dolonem fuiſſe πόδας ὠκύπατον. Boivin.

9 Μαδὴν εἶναί μέ τι λέγων] M' ἴπ. Guietus.

10 Κατδάλλει] Articuli. *Idem.*

11 Πόνος] Dolor. *Idem.*

12 Καὶ κλιθίχωλον πόδα πᾶσις ἰχνεύμενον] Κλιθίχωλον. ἰχνεύμενον ἰκνεύμενον leg. fort. i. νοσοῦντα. Heſy. ἰκνεῖται, ἔρχεται, νοσεῖ, καὶ θεραπεύεται &c. ἰκνεύμενον, pro *ἰκνούμενον*, Æolicè. i. à morbo petitum, qui à morbo petitur, tentat. *Idem.*

Δέσποτα αὐτὸς ἐκ δόμων [1] προσείρχῃ.
Ὠκυ. πόθεν σὺ ὁ δεινὸς ἐξ ὁδοῦ στρατηλάτα,
Ἀτρομήτωρ, ἄβατος, ἄστολος πόνου;
[2] Τέτρω γ' νεῦρον οἷα τοξότης ἀνὴρ,
Βέλος προπέμπων, [3] κἀμὲ λέληθε βιάζῃ,
[4] Τὸ δ' ἐνιόντων ἔρχεθον τοιχεῖ χρόνῳ.
Γερ. ἔπαιρε σαυτὸν ὦ πέπον, ἐξ κύφιον,
Μή πως μι πίπτῃς, προβεβάλῃς δ' ἐν χολῇ ὄν.
Ὠκυ. ἰδὲ κρατῶ σε δίκα βάρος, ἐξ πείθομαι.
Καὶ τ' ἐνοῦσα πόδα πρὸ πρὸ, κἀμὲ πρόπεμπε.
[5] Νεοτέρῳ γὰρ αἰὲν ὁ παῖσιν ἀεὶ,
Ὑπερίτης ἀδυνατῶν ἐπιζήζων γέρων.
Γερ. [6] Μὴ, μή π παῖσε μᾶρε, μή με κερθῇ.
Μή μ' ὡς νέον κόμπαζε, τὰτ' εἰδὼς, ὅτι
[7] Ἐν παῖς ἀνάγκαις πᾶς γέρων ἐσὶ νέος.
Πείθε λέγουσ. [8] τὸ πέρας ἀεὶ ὑπανασάσσω,
Ἔχρη ὁ ἀγέσθυς. σὺ δ' ὁ νέος, πίπτεις χαμαί.
Ὠκυ. σὺ δ' ἂν σφαλῇς; πίπτωκας ἄπον ἂν γέρα.
Προθυμία γὰρ, ὁ χρόνου παρέπῃ.
Περᾶξις δ' ταύτης, ὅπόταν ἴσαν ἰόντοιν.
Γερ. Τί μοι σοφίζῃ, καὶ λέγεις οἷα τρέπῃ
[9] Πόνον ἀσῦλῃ σὺ ποδὸς κοίλου βάσιν;
Ὠκυ. Δεδόκησιν ἀσκῶν, κὖφον ὡς πρὸ πόδα,
[10] Τρέχων ἔσπιλα, κἀγὼ σωτεμίχθλου πόνου.
Γερ. [11] πάλιν τρέχ', ὡς τις εἶπεν, ὃς κρεμάμου,
Πόρτιν πάλιν κυρίαν ὑπ' ὠλίνας.
Ὠκυ. σὺκοῦν παλαίσαν, ὡς θέλαν [12] παρεμβολὴν
[13] Βαλεῖν, ἐπλάγιον. τοῦτο δὲ πίσδυέ μοι.
Γερ. ποῖος φαλάντης γίγνομ, [14] ἵνα παρεμβολὴν
Βάλλαν σὺ πλαγίας; [15] ἐξεκυκλοῖς ψεύδλογος;
Τὸν αὐτὸν ἡμεῖς ἴσμεν λόγον ποτὲ,
Μηδὲν λέγοντες τῶν ἀληθέων φίλον.
Νεῶ δ' εἰσορᾷς ἅπαντα ἐξ.

0

1 Προσείρχῃ] Προέρχῃ leg. *Guietus.*
2 Τέτρω] Τείτρ leg. *Idem.*
3 Καὶ λέγειν βιάζῃ] Στένειν leg. videtur sub. ἐνόν. *Idem.*
4 Τὸ δ' ἐνιόντων ἔρχεθον τοιχεῖ χρόνῳ] Dolores extremi, i. senectus, ad tempore veniunt. i. processu temporis dolores intenduntur. *Idem.*
5 Νεοτέρῳ γὰρ αἰὲν ὁ παῖσιν ἀεὶ] Ἐν παῖς ἐσ' ἀεὶ, sic ratio versus patebit. *Idem.*
6 Μὴ, μή π] Συ. f. *Idem.*
7 Ἐν παῖς ἀνάγκαις] Videtur interpres non intellexisse hunc versum. Sensus est:

Morbo subactus juvenis, instar est senis.

per ἀνάγκας hic intellige πάσ' τ' νόσων ἀνάγκας. ἀμφίσολίαν autem sic resolve: πᾶς νέος, γέρων ἐσι, omnis juvenis instar senis est. est tamen & alius sensus: semper cogente necessitate, senes fungi juvenum vice. *Boivin.* ‖ Τὸ

progreditur infelix domo ipsus hoc foras.
Œcy. Sed unde acerbus venit in pedes dolor
Hic absque vulnere, me nec ire, stare nec sinens?
At nervum, ut arcu quis sagittas emovet,
Intendo: iniquus ingerit vis proloqui,
Cedit dolentem animum jam tempori.
Nar. Attolle temetipsum fili, & alleva, cadens
Ne forte, tuque cadues, me dejicias.
Œcy. En tuo more sique pondere, & tibi pareo,
Ægro pedi insistens, dolorem que opprimens,
Nanque necesse erit, pueros inter, est,
Obmurmurantes murmuder, invalidus senex.
Nar. Ne, ne quid horum stulte, ne mihi objice:
Iurrealire me me facere, illud sciens,
Quod verum est, quando est opus, quivis senex,
Ac cocce curvus: animum hoc si subtraham,
Senior erit, ac juvenis cades humi.
Œcy. Lasaris expers tu senex labens cadis:
Sapientem parata mens est voluntas semper est:
Sed rectis opus haud quaquam in eo itidem vigent.
Nar. Sententias cur dicis, haud quonam modo
Plantam occurrit hic tui pedis labor?
Œcy. Locando cursu, dum levem pono pedem,
Carrera retorti, & me implicavit hic labor.
Nar. Denno igitur curre, uti monebat, qui sedet,
Barumque sub pondere sellit hispidus.
Œcy. Dum inficior ergo, ceu volens parembolam
Iacere, hanc plagam tuli: mihi tu hoc credito.
Nar. Quasi fruiti miles, ut parembolam
Iaceres, plagam ferres? refers mendacia,
Eadem ista diximus aliquando nos quoque:
Fraudem remittere am amico nemini.
Ac nunc videt ut cuncta, *deest quidpiam.*

Qua[illegible]

1 Τὸν αὐτὸν ἡμεῖς ἴσμεν λόγον ποτὲ] Leg. videtur; πᾶς χέρας ἐν ὑπανασάσσω. quid si; πᾶς γέρων ἐσι, vel ἐ χέρας &c. *Guietus.* Τὸ πέρας ferri non potest. addi posset ἀεὶ ante ὑπανασάσσω, si senectutem meam, id est, senectutis ἀεὶ ante ὑπανασάσσω. vel ἐ γέρων ἐσὶ δ' &c. *Boivin.*
2 Πρόσθ' ἐλθὲ] Πρόσθ' ἴθι. *Guietus.*
3 Ἐν παῖς ἐσ' ἀεὶ, ἐξ σωτεμίχθλου πόνου] Ἐ σφαλᾷ leg. videtur, pro ἐσφάλλω autem ἐσ' ἀεὶ, sic ratio hic locum non habet. *Idem.*
4 Ἐξεκυκλοῖς ψεύδλογος] Proverbiale videtur quasi remedium sit in simili malo iterum currere. Vide Erasm. Proverb. denno currere. *Idem.*
5 Παλαίσαν] Le croc en jambe. i. pedis interjectus. *Idem.*
6 Βαλεῖν, ἐπλάγιον. Idem.
7 Ἵνα παρεμβολὴν βάλλαν σὺ πλαγίας] Ἵ'νa leg. ordo; Ὑπὸ φαντάσης γίγνομαι, ἵνα σὺ πλαγίας βάλλαν παρεμβολήν. Idem.
8 Πλαγίας εἶπε] i. Tergiversaris. *Idem.*

greditur infœlix domo ipſus hoc foras.
Cy. Sed unde acerbus venit in pedes dolor
c abſque vulnere, me nec ire, ſtare nec ſinens?
nervum, ut arcu qui ſagittas emovet,
tendo: iniqua cogit & vis proloqui,
edit dolentium ultimum jam tempori.
Nut. Attolle teipſum fili, & alleva, cadens
le fortè, tu qui claudus es, me dejicias.
Cy. En teneo te abſque pondere, & tibi pareo,
Egro pedi inſiſtens, doloremque opprimens,
Nanque juniori turpe, pueros inter, eſt,
Obmurmurans miniſter, invalidus ſenex.
Nut. Ne, ne quid horum ſtulte, ne mihi objice:
Iuveniliter ne me laceſſe, illud ſciens,
Quòd juvenis eſt, quando eſt opus, quivis ſenex,
Ac crede dicenti: ultimum hoc ſi ſubtraham,
Stabo ſenex, at tu juvenis cades humi.
Cy. Laboris expers tu ſenex labens cadis:
Siquidem parata in ſene voluntas ſemper eſt:
Sed res & opus haud quaquam in eo itidem vigent.
Nut. Sententias cur dicis, haud quonam modo
Plantam occupavit hic tui pedis labor?
Cy. Ludendo curſu, dum levem pono pedem,
Currens retorſi, & me implicavit hic labor.
Nut. Denuo igitur curre, uti monebat, qui ſedet,
Barbamque ſub tonſore vellit hiſpidus.
Cy. Dum luctor ergo, ceu volens parembolam
Iacere, hanc plagam tuli: mihi tu hoc credito.
Nut. Qualis fuiſti miles, ut parembolam
Iaciens, plagam ferres? refers mendacia,
Eadem iſta diximus aliquando nos quoque:
Fatendo veritatem amico nemini.
At nunc vides ut cuncta, *deeſt quidpiam.*

Qua-

2 Τὸ πέρας ἂν ὑπαστάσου] Leg. videtur; πὰς χέρας ἂν ὑπαστάσου. quid ſi; πὰ χέρ' ἂν ὑπαστάσου, vel ἢ χέρα &c. *Guietus.* Τὸ πέρας ferri non poteſt. addi poſſit Guieti conjecturis, γήρας ἂν ὑπαστάσου, ſi ſenectutem meam, id eſt, ſenectutis mex opem tibi ſubſtraxero. vel ἢ γήρονθ' ἂν &c. *Boivin.*

9 Πὼ δ' ἐφοῤῥλθη] Πεφοῤῥλθη. Guietus.

10 Τρίχων ἕστιλα, & σωμιμίχθω πάντα] Ἐσφιλα leg. videtur, pro ἰσφάλλω autem uſurpatum τὸ ἕστιλα hic locum non habet. *Idem.*

11 Πάλιν τρέχ'] Proverbiale videtur quaſi remedium ſit in ſimili malo iterum currere. Vide Eraſm. Proverb. denuo currere. *Idem.*

12 Παρεμβολὴν] Le croc en jambe. i. pedis interjectus. *Idem.*

13 Βαλεῖν] Βάλλειν. Idem.

14 Ἵνα παρεμβολὴν] Hʼv leg. ordo; Ποῖ& τραπώμεις γέροντας, ἵν σὺ πληγὴς βάλλων παρεμβολὴν. Idem.

15 Περικυκλοῖς] i. Tergiverſaris. *Idem.*

1 Ἐλε-

Ο. πόνο· δ' [1]ἐλελίξας ἐμμελῶς λέξον φίλοι.
Ια. ποῦ ποῦ κυβέρνα κλεινὸν Ὠκύπους φίλοι,
Τὸν πόδα πονοῦσα, κἀμὲ βάσιν παρεμβύσου;
[2]Γατρὸς γὰρ ὢν, ἕκλυον ὑπὸ φίλης νόσου,
Πάσχουσα δεινὰ τοῦτον ἐστόχου πάθη.
Ἀλλ' αἰτὸς ὕπνος ἰσχὺς ὀμμάτων ἐμῶν,
Κεῖται κατ' ἀὐτὸς ὑπλο· βεβλημένο·.
Ἀπαλλάξομαί σε σοὺς λιτὰς. κ) σὺ,
Τί τοῦτο λέξον Ὠκύπους πέλας.
Εἰ γὰρ μάθοιμι τυχὸν, ἴσως ἰάσομαι
Τὸ δεινὸν ἄλγος, ᾧ πάθους τῶν συμφορῶν.
Ὠκυ. ὁρᾷς με σωτῆρ, κἀμὲ πάλαι σωτῆρ ἔλκει,
[3]Σάλπιγ[γ]· αὐτῆς ὕσον ἴχνη σωτῆρ ἔλκει,
Δεινὸς πόνο· με ᾧ ποδὸς δεξιᾶ κρατεῖ.
Δεινὸν ᾧ βῆμα, κὐχ [4]ἁπλοῦν τῷ ποδί.
Ια. πόθεν; τί πεπόνθαν; μάνυσον. ἢ πώρ τρέπει;
[5]Μαθὼν γὰρ ἀληθείαν ὁ ἰατρὸς ἀσφαλῶς,
Κρατῆσον σθένοις. σφάλματος ᾧ μὴ μαθὼν.
Ὠκυ. θρόμβον τιν' ἀσκῶν, κἀγὼ τὸ χεῖλος γομφοπηγῶν.
Ἰσχνῶς ἐπλήγην ὑπὸ φίλων ὁμιλίκων.
Ια. πῶς ὧν ἀυδὴς ὁ παῖρεσι φλεγμονὴ
Τόπου κατ' αὐτὸ, κἀν ἔχοις τιν' [6]ἐμβροχήν;
Ὠκυ. [7]οὐ γὰρ στέγω τὸ δεσμὸν τ' ἐρεθισμ.
[8]Εὐμορφίαν ἄχρηστον ὡς πολλὰς κακῶν.
Ια. τί ὧν δεικνύσι, κομίζεσθαι σε τὸ πόδα;
[9]Ἢν γὰρ παρόχῃς μοι, χαρίσασθαι σε χρεών,
Ὡς τοῖς τομεῦσι πλεῖστον αἷμα σε κτανῶν.
Ὠκυ. ποίησον εἴ τι κρεῖσσον ἐξευρεῖν ἔχοις,
Ἢ' λύσῃ δεινὸν ὦν ποδὸς πάυσης πόνον.
Ια. ἰδὺ σιδηρᾷ χαλκῇ ἐπὶ φέρω τομὴν,
Ὀξεῖαν, αἱμοδίψιον, [10]ἡμιρόχυλον.
Ὠκυ. [11]ἴα. ἴα.
Τρ. σῶτερ, τί ποιεῖς; μὴ τύχοις σωτηρίας.
Ὀλοὰς [12]σιδηρᾷ πατρὸς ἐπιβαλεῖν πόνον.
Μηδὲν κρατεῖσθω, σωφρόνει κρατῶν ποσί.
Ψευδὴς γὰρ ἔκλυες, ὧν ἔρχον ἀκέσασθαι.
Οὐ γὰρ πάλαισιν, ἢ θρόμβοισιν ὡς λέγᾳ,
Ἀσκῶν ἐπλήγη. τοῦτο γὰρ ἄκυρόν μοι.

Ἐλ-

1 Ἐλελίξας] Ἐλίξας. *Guietus.*
2 Γατρὸς γὰρ ὢν] Γατρὸς ὢν γὰρ f. *Idem.*
3 Σάλπιγ[γ]·] Quasi, τὸ, Σωτῆρ ἔλκ·, σάλπιγγα notet; sit σάλπιγ[γ]ά·. Idem.
4 Ἁπλοῦν] Planum. *Idem.*
5 Μαθὼν γὰρ ἀλήθειαν] Γὰρ, abundat, si metri ratio habeatur. *Brunck.*
6 Ἐμβροχὴν] Irrigationem partis affectæ, quæ fit appositione lanæ, seu linteoli liquore aliquo medicali tincti. *Guietus.*
7 Οὐ γὰρ στέγω] i. Ferre non possum. *Idem.*

1 Εὐ-

assanſque facilè, intorquet huc illuc labor.
d. At ubi, ubi, amici, reperiam inclytum Ocypum,
pede laborantem, & vacillantem gradu?
:dicus ego accepi ex amico quopiam
emi dolore eum, ſtare propter quem nequit.
d ipſus hìc propè jacet ante oculos meos,
ratus ſupino per cubile corpore.
ılvere jubeo per Deos te, ac tuum, *hic deeſt aliquid.*
quid iſtud Ocype dic mihi ſtatim, *hic etiam deeſt aliquid.*
i fortè enim cognoro, tollam forſitan
ravem dolorem, cum mali cauſa gravi.
Ocy. At me vides ô Soter & Soteriche,
Tubæ ipſius nomen gerens Soteriche,
Sævus dolor pedem mihi arrodit malè,
Greſſumque timidè facio, & haud planum pede.
Med. Vnde, aut quid accidit, expedi, aut quibus modis?
Nam medicus audiens rem ut eſt, dempto metu
Meliùs adit, non audiens errat ferè.
Ocy. Dum exerceo curſu, & arte me gymnaſtica,
Me ſauciavit quiſpiam coætaneus.
Med. Cur ergo non eſt triſtis inflammatio
Inibi, nec ulla mitigans rigatio?
Ocy. Quoniam haud amo, ex lana illigata vincula,
Vt quæ afferant deformitatem inutilem.
Med. Quid ergo tibi videtur? incìdam pedem,
Nam ſi hoc feres, ſcias licet, quàm plurimum
Exhauriam tibi ſecando ſanguinem.
Ocy. Fac quicquid invenire nunc novum potes,
Vt me hoc pedum dolore liberes citò.
Med. Et ſectionem acutam, & æriferream,
Cruoribibulam, ſemicurvam infero tibi.
Ocy. Sine, ſine.
Nut. Soter quid agis? tibi-ne accidat Soteria.
Adhibere ferriſatum laborem ſuſtines.
Malumque, nil planè ſciens, infers pedi.
Deceptus etenim audiſti opera, quæ audiſti modò.
Nam neque palæſtra iſte, neque curſu, ut dictitat,
Certando læſus eſt: id ergo ex me audias. Prin-

8 Εὐμοιρίαν] Ἀμοιρίαν legit interpret. ſed τὸ εὐμοιρίαν pl. ordo; ἢ σίγμα τὸ διπλοῦν, εὐμοιρίαν ἀχρεῖον &c. Appoſitivè; i. ἡ σίγμα τὸ διπλοῦν τῇ ἐμοιρίᾳ, ὅ ἐστιν εὐμοιρία τὸ σκολιὸν κακὸν, τὸ μὴ σίγμαν ſcilicet. ἐκεῖνο μὲν ἴσχειν ἐστὶν εὐμοιρίαν, καὶ τὸ ἴσχειν διπλοῦν εὐμοιρίαν, vulgi opinione. Sed fortaſſe τὸ τροφίμου verba ſunt non Ocypodis ægroti. *Guietus.*

9 Ἀγκὰς παρέσχης μοι] Τοῦτο, fort. pro, μοι, leg. *Idem.*

10 Ἡμισίγλωσσον] An ſemicircularem? *Idem.*

11 Ἐα. ἰα.] Interjectio, non verbum, ut interpres exponit. *Idem.*

12 Διδηξάμενον] Διδηγμένον. Ibid. ὠδύνην. i. dolorem. *Idem.*

2 Καὶ-

Ἦλθεν μὲ δὴ τοσοῦτον ὑγιὲς σὸ δέρμα.
Φεῦ, φεῦ ἔ πολλά, καὶ πάνυ ὁ δυστυχής,
[1] Κλίνιλλ' ὕπερθε κράτα πεσών, ὑπνοῦ μέτα.
Ἔπιζε νυκτὸς δυσπίστους, σκοτούμενον,
Ὡς δαίμονι πλαγεὶς, [2] καὶ πάντα φόβον λαβὼν.
Ἔλιξε δ' οἶμοι, πόθεν ἔχω κραδίᾳ τόλμαν,
Δαίμων πίτνα κρατῶν ἔχω πεδὰς;
Πρὸς ταῦτα νυκτὸς ἀνακραγὼν μέτα.
Ὁ ποῖα κῆρυξ ἐξεφοίτησ' ἐκ πόδα.
Ἐπεὶ δ' ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπικεν,
Οὗτος σεσῆλθε, χεῖρα θεὶς ἐμοὶ πικρὸν,
Θρῄκιον, πυρίσταν, ἐπ' ἐμοὶ βάζων.
Ἀ' πρὶν δέ σοι κρυπτὰ, πάντ' ἐξόσομαι,
Τὰ δεινὰ κρύπτων τ' νόσου μυσήρεα.
Ὠκυ. Γέρων μὲ ἀεὶ τοῖς λόγοις ὑπαλίζει,
Καὶ χαίρομαι τὰ πάντα, μηδὲν θέσιν.
Ὁ δ' ὧν ποιῶν τε, καὶ φίλοις ψυδῆ λέγων,
Πεπαῖντ' ἔοικε, μορίχλῳ μορσιμῴῳ.
Ια. πλανᾷς ἄπαυστος. ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων λέγεις,
Λέγων, ποιεῖν μὲν. ὃ δ' ποιεῖς, οὐκ λέγεις.
Ὠκυ. πῶς δ' φρόσου σοι ταῦθ' πάθος τὴν συμφορᾶν;
Πάσχων γὰρ, οὐδὲν οἶδα, πλὴν φονῶ μόνον.
Ια. ὅταν ἀφορμᾶς δ' ἔχῃ πνοὴ τις τ' πόδα,
Πλάσασ' τολειπὸν ἐς θέλ' κενὸς λόγους,
Εἰδὼς τὸ δεινὸν, ᾧ σαυτὸν δικτυεῖ κακῷ.
Καὶ νῦν μὲ ἀκμὴν εἶς.
Ἐπὰν δ' καὶ τ' ἕτερον ἀληθῆσῃς πόδα,
Στένων, δακρύσεις. ἢν δέ σοι φράσω θέλω.
Τοῦτ' ἐσ' σκεῖνο κἂν θέλῃς, κἂν μὴ θέλῃς.
Ὠκυ. πόδ' ἐσ' σκεῖνό γ' εἰπὲ, καὶ τί [3] κλαίζεις.
Τρω. ἔχ' μὲ ὄνομα συμφορᾶς γέρων διπλᾶς.
Ὠκυ. Οἴμοι. τί τοῦτο; λέξον ὦ δόμων γέρον.
Τρο. σὺ δ' τίνα μὲ, δ' φονεῖς, δρᾶν ἔχ';
Ὠκυ. ποδὸς μὲ δρᾶν ὄνομ' ἔχ' καὶ πῶς λέγεις;
Τρο. τούτῳ σὺ σεσάθης ἐπὶ πλὴ δεινὸν ἄχαο.
Ὠκυ. καὶ πῶς μοι τ' δύσκιον ἦτι;
Τρο. δεινότατ' γὰρ οὐδενός.
Ὠκυ. σωτὴρ, τί λέγεις; τί δέ με;
Ια. ἄφες με μικρὸν. ἠλόγημαι σὲ χάριν.
Ὠκυ. Τί δ' ἐστὶ δεινὸν, ᾧ τί συμβέβηκέ σοι;
Ια. [4] Εἰς δεινὸν κἀχώρησεν πόνων ἥλιξ ποδός.

Ὠκυ.

1 Κλίνιλλ'] Κλίνης. Guietus.
2 Καὶ πάντα φόβον λαβεῖν] F. καὶ πάντας φόβ@ λάβεν. Idem. Guietus legit καὶ πάντας φόβ@ λάβεν. Si metri ratio habeatur legendum, πάντα. Boirin.
3 Κλαίζεις] Κλάζεις. Guietus.

ipio enim, ſanus quidem venit domum,
autem edens multum, & bibens miſer,
s ſuper lectum cadens, ſomnum capit.
ıde excitatus nocte, clamat, dæmone ut
:ulſus, omnes unde corripit metus.
ebat autem, unde hoc malum mihi? heu miſer,
taſſe dæmon potitur aliquis pede.
Stu inſuper ſolus quoque reſidens thoro,
ı præco lamentando proſequitur pedem.
ubi diem jam gallus intonat tuba,
ceſſit, & triſtem mihi impoſuit manum,
ɔrans, febricitans, corpori innitens meo.
bi verò, quæ dixit priùs, mentitus eſt,
eva hæc volens morbi tegere myſteria.
cy. Verbis ſenex armatus omnis ſemper eſt:
il jactitans non, aſt opere præſtans parum.
ſam qui dolet, falſumque amicis diſſerit,
imilis edenti maſtichen famelico eſt.
Med. Deludis omnes tu, aliaque aliis implicas,
)icens dolere te, aſt ubi doleas, tacens.
Ocy. Sed quomodo morbi tibi cauſam eloquar?
Jam doleo, verùm quod doleo, tantùm ſcio.
Med. Quando abſque cauſa quiſpiam dolet pede,
?oſthac inania verba fingit ut lubet,
Sciens grave illud, quo implicatus eſt malo.
Atque is etiamnum. *hic deeſt aliquid.*
Vbi verò & alterum pedem invadet dolor,
Flebis gemens, at dicere unum tibi volo,
Hoc illud eſt, nolis, velis, hoc illud eſt.
Ocy. Quid illud autem? quod-ve nomen eſt ei?
Nut. Nomen quidem habet, è duplici factum malo.
Ocy. Hei mihi quid hoc? dic obſecro te, dic ſenex.
Nut. Ab eo loco principium habet ubi nunc doles.
Ocy. Quantum ergo dicis à pede initium habet.
Nut. In fine ſævæ nomen huic Agræ adjice.
Ocy. Quo me ergo pacto miſerum adhuc?
Nut. Eſt ſæva nempe, nanque parcit nemini.
Ocy. Soter quid ais? quid me autem?
Med. Paulum ſinas me, negligor tui gratia.
Ocy. Quid hoc mali autem, aut quid tibi accidit grave?
Med. In grave malum incidiſti, & inſanabile.

Ocy.

4. Εἰς δυτὸν κἀχάρεσσον σόνον ἦλθες σοδός] Εἰς δυτὸν ἦλθες ἀχάρεσσον σόνον σοδός. Guietus. Guietus ut metrum reſtituat, legit, εἰς δυτὸν ἦλθες ἀχάρεσσον σόνον σοδός. At ne ſic quidem metrum conſtat. ſpondæum enim in quarto pede ejuſmodi Iambi ſtare non patiuntur. legendum itaque
Εἰς δυτ|ὸν ἦλ|θες σόνον|, ἀχά|ρεσσον | σοδός|. Boivin.

z Xe-

Ὠκυ. Οὐκοῦν με δεῖ θᾶττον ἐξαστλεῖν πόνον;
Ια. [1] Χωλὸς μὲν ἂν ᾖς, ἀλλ' ἴσα, μὴ φοβοῦ.
Ὠκυ. Τί δ' ἐστὶ χεῖρον;
Ια. ἀμφοῖν ποδοῖν σε συμπεδηθῆναι [2] μόλις.
Ὠκυ. Οἴμοι. πόθεν μοι κακὸς εἰσῆλθεν πόνος
Ποδὸς δ' ἄκρου, καὶ μὰ συμπάσχει πικρῶς.
Ἢ πῶς ὅλως πέπηγα, μεταβῆναι θέλων.
Δειλαίνομαι δ' ὅπου μεταστήσω πόδα
Νήπιος, ὁποῖα βρίθω ἄφρων φοβούμενος.
Ἀλλ' ἄθυμά σε ὧδε χαῖν' ἐωτὴν ἐχρῆν,
Εἴπερ πύχνα σὴ δυώδεκα, μηδὲν φλυαρῶν,
Θεραπεύσει ἡμᾶς. εἰ δ' μὴ, δοίχομαι.
Πάσχω γὰρ ἄφρονος. κοὐ ποδῶν τοξεύομαι.
Ια. τὰς μὲν πλανήτας ἐξελεῖν λόγους ἐμοὶ,
Τὰς τ' ἰατρῶν τ' ὀμιλίαν μόνον,
Ἔρχῳ δ' μηδὲν εἰδότων σωτήριον,
Τὰ πάντα σοι πάσχοντι, σωθῆναι φράσω.
Ἀφαυχὲν ἦλθες ὧδε τὸν εἰς πάθος κακόν.
Οὐ γὰρ σιδηρόπλαστον ὑποδύσῃ βάσιν,
Σ' τοῖς κακώροις σύριγξι τηκεμήσεον.
Δεινὴν δ', καὶ κρυφαίαν εἰς πάντας κακὸν,
Ἣ ς σὺν αὐτῷ ἄροιτ' ἄχθος ἀληπάτου φύσεως.
Ὠκυ. αἰ. αἰ. αἰ. οἴμοι. οἴμοι.
Πόθεν μοι, τυπτᾷ τ' πόδα κρυπτὸς πόνος.
Δίξασθε χεῖρας τὰς ἐμὰς ἀπὸ ῥ' πεσεῖν,
Ὁποῖα σατυροι βακχίας ὑπ' ἀλίτας.
Τρο. Γέρων μὲν εἶμι. πλὴν ἰδοὺ σοι πείθομαι,
Καὶ τ' νέοι σε χειραγωγῶ πρίσβυς ὤν.

1 Χωλὸς μὲν ἂν ᾖς] Hᵉr. Guietus.
2 Μόγις] i. Manette. τὸ συμποδισθῆναι &c. Idem.

Nunquid me oportet claudicantem vivere?
Tu claudus ut sis, nihil id est, ne-ve hoc time.
Quid pejus autem?
Iacêre utroque te impeditum pede manet.
Hei mihi novus hic unde me invasit dolor,
Utero pede huicque compatitur malè?
O-ve penitus modo obrigui, ut ire hinc volo?
Timido verò dimovere pedem nimis,
Altus, quasi infans derepentè exterritus.
Id obsecro te per Deos Soteriche,
Ita siquid ars potest, mihi non invidens
Medeare: alioqui pereo: nam malum latet
Intus: pedesque ceu sagittis transfodit.
Med. Equidem remota ambagine verborum procul,
Hac qua medici alii solent uti modò,
Opsaque re nullam salutis ferre opem,
Cuncta patienti breviter exponam tibi.
Principio inevitabile in malum miser
Planè incidisti: non enim compactilem,
Verroque fictam pede subisti compedem,
Sed sævam & abditam omnibus prorsus malam,
Cujus hominum natura non tulerit onus.
Ocy. Heu miser, væ væ mihi.
Vnde hic mihi tacitus pedem terebrat dolor?
Suscipite me manibus priusquam concidam,
Perinde uti Satyri sub ulnas Bacchicos.
Nut Equidem senex sum: at ecce tibi pareo tamen,
Iuvenemque te longævus ipse manu rego.

Cætera desunt.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς ἑαυτῆ βίβλον.

Λυκίνους πάλαι ἔγραψε, παλαιά τε μωρά τε εἰδώς,
Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦντα σοφά.
Οὐδὲν σὸ ἀνθρώποισι ἀλφεσιβοίην ἐπὶ νόημα.
Ἀλλ' ὃ σὺ θυμοῖζεις, τοῦθ' ἑτέροισι γάλως.

Εἰς ἀσώτους.

Τὸν παιγνικὸν πλοῦτον νίκων ὃν θήρατο Μενίππου,
Αἰγυπτίοις εἰς ἀκριτῆς ἐξέχεαν δακτύλους.
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλων ὡς εὕρετο
Ἤδη καρφαλέην τεπόμβων πενίην,
Καί μιν δακρυχέοντ' ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὴν
Θῆκε δυσατρεγέος εἵνεκ', ἐπιμελέως δύς.
Αὐτὰρ ἐπὶ θήρηνι πυρὶ ἐλπίδα ἤλυθε πλοῦτον,
Αὐτίκα τοῖς αὐτοῖς ἐφείδετ' ὀδακτύλοις,
Γαστρὶ χαριζόμενον πᾶσαν χέρα ὑπὸ κύμονι,
Τῇ δ' ὑπὸ τῷ μιαρῷ γαστρὶ μαργοσύνῃ.
Οὕτω μὲ θήσατο τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον, οὐκ ἐπὶ κεῖνοι,
Ἀλλὰ δυσατρεγέος εἵνεκα σεῖο τε καὶ ἀλεκτρυὼ.
Ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ὦφελ
Τοῖς ἰδίοις, εἰναι πρὸν σὺ ἀλωτρίοις.

Εἰς τὸ ἀνθρώπινον βίον.

Θνητὰ τὰ τ' θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
Ἢν ᾖ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρεξερχόμεθα.

Εἰς αὐτάρκειαν.

Ὡς πεθυξόμενον τ' ὧν ἀγαθῶν ἀπέλαυσε.
Ὡς δ' βιασόμενον φείδετο σῶν κτεάνων.
Εἰ δ' ἄνηρ σοφὸν ὄντα, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας,
Φειδεῖ καὶ δυσκόλῳ μέτρον ἐφαρμόσατο.

---

1 Διαρειδὴν] Scribendum videtur διαρειτόν. Menagius.

LVCIANI EPIGRAMMATA.

In ſuum ipſius Librum.

IACOBO MICYLLO Interprete.

Lucianus ſcripſi hæc, antiquaque ſtultaque doctus:
Id quoque enim ſtultum eſt, quod tibi valde ſapit.
Nil homini certum eſt, nec voto vivitur uno:
Sed ridens, eadem hic elevat, ille probat.

In Theronem prodigum.

LVSGINIO Interprete.

Cùm juvenis Theron bona, filius ille Menippi
Patria inexhauſta perderet ingluvie:
Dives opum quidam dolet hinc accedere duram
Pauperiem, patri junctus amicitia:
Et miſerum lachrymis ſic conſolatur obortis:
Sume animos, dos eſt en tibi ſumma gener.
Ille ubi jam præter ſpem partas, ſorte novata,
Senſit opes, priſcum concipit ingenium.
Omnis in hoc labor eſt, ventri ut famuletur inerti
Per fas atque nefas: ſic periiſſe juvat.
Hinc inopem rurſus ſocer arguit, omnia retro
Dum fluitare videt, forteque lapſa ſimul.
Jamque madent genæ, & luctu miſer omnia complet.
Nec Theron, ſed dos jam dolet, & ſoboles.
Heu nimium ſerò didiciſſe juvat, aliis non
Eſſe bonum, quiſquis non fuit ipſe ſibi.

In vitam humanam.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Omnia mortales fugiunt mortalia cùm ſint:
Et ſi non fugiunt, nos tamen hæc fugimus.

In ſufficientiam.

VENATORIO Interprete.

Vtere divitiis veluti jamjam moriturus:
Ceu ſis victurus, tu quoque parce tuis.
Ille ſapit verè, qui res perpendit utraſque:
Parcus erit certo tempore, largus erit.

Εἰς μικρὸν βίον.

Τοῖσι μὲ εὖ πράττουσιν πᾶς ὁ βίος βραχὺς ἐστι.
Τοῖς δ' ἡμῖν, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

Εἰς ἔρωτα.

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μεγάλην χλόην, ἀλλ' ἀγελάστους
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἴσθ' ὁ ἔρως ποιῶν.

Εἰς χαίροντας.

Ὡκεῖαι χαίροντες γλυκυμύθοισι, τὴν δ' βραδυπόδη,
Πάσαι χαίρεις κενεὴ, μηδὲ λίζηθι χαίρειν.

Εἰς ἀχαρίστους.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθηκος ἐστὶ τετραμμένος, εἰς ὃν ἀπάσας
Ἀντλῶν τὰς χαρίτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

Εἰς Θεούς.

Ἀνθρώπους μὲ ἴσους λάβοις. ἄτοπόν τι ποιήσας.
Οὐ λάβοις δ' Θεοὺς ὧδε λογιζόμενος.

Εἰς κόλακας.

Οὐδὲν τῶν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπου κεκρυμμὸν ψυδόμενον φιλέειν.
Οὐ γὰρ ἴθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
Ὡς φίλον, οὐ τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Εἰς μυσήριον.

Ἀῤῥήτων ἐπέων γλώσσῃ σφρηγὶς ὑπικείσθω.
Κρείσσων γὰρ μύθων ἡ κτεάνων φυλακή.

Εἰς πλοῦτον.

Πλοῦτος ἀ τ' ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθὴς.
Τἄλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κτεάνων.

Τοῦ

1 Ὡκεῖαι χαίροντες γλυκυμύθοισι, τὴν δὲ βραδυπόδη,
Πᾶσαι χαίρεις κενεὴ, μηδὲ λίζησθε χαίρειν.

Dixi in hunc sensum, in Poëmatiis meis Græcis, Epigrammate ad Guillelmum Lamonium, Principem Senatus Parisiensis:

Ἡ χαίρεις ὦ κενεὴ μικρὴ, χαίρεις ἐστὶ μεγίστη·
Καὶ ταχέως δίνει, ἐστὶ χαίρεις χαίρειν. Menagius.

In breve evum.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Vici brevis est etiam longissima vita:
Tempus at immensum est, unica nox misero.

In amorem.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Mortales non lædit amor: mens crimen amori
Impingit sceleris luxuriosa sui.

In gratias.

LVSCINIO Interprete.

Munificus gratare citò, quò dulcior adsit
Gratia: nam longa mox perit illa mora.

In Ingratos.

LVSCINIO Interprete.

Rimarum plenus perdit tua dona scelestus:
Si sapis, integro vina reconde cado.

In Deos.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Mortales si fortè latent tua crimina nequam:
Quod tecum reputas non latet hocce Deos.

In Adulatores.

OBSOPOEO Interprete.

Nil homine invenit natura nocentius illo
Quàm qui sinceram fingit amicitiam.
Non hostis vobis ultrà, sed habetur amicus,
Talis: & hac ista lædimur arte crebrò.

In Mysterium.

OBSOPOEO Interprete.

Fac arcana premat tacitæ custodia linguæ,
Sermonum custos est mihi major opum.

In Divitias.

SLEIDANO Interprete.

Nobilis est animi thesaurus, nobilis ille
Postrema quisquis parte locabit opes.

Τόνδε πολυκτήσιον, καὶ πλούσιόν ἐσι δίκαιον
Καλέζειν, ὃς χρῆσζ τοῖς ἀγαθοῖς δικαίως.
Εἰ δέ τις εὐ ψυχροῖς καθεσήκεσιν, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύει ἀεὶ πλοῦτον ἐπιζήμιον.
Οὗτος οἰκεῖα μέλισσα πολυτρήτοις σὺν σύμβλοις
Μοχθήσει, ἑτέρων θησαυρίσαι τὸ μέλι.

Εἰς τύχιον.

Ἀρχὸς Ἀχαιμηνίδα χθονὸς ποτ', νῦν δ' Μετάπων.
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρης βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ σκεῖνος ἔχειν με πόλ' φῦθ', καὶ πάλιν ἄλλος
Οἴσει, σὺμὶ δ' ἅλως εὐδόνος, ἀλλὰ τύχης.

Εἰς δύτυχεῖς.

Μὴ πλούσιον, φίλος εἶ θαρρεῖς, φίλος εἶ μακαρίσεσι,
Καὶ σε ῥηϊδίως ἕκλυον εὐξαμένων.
Ἢν πλούσιος, εὐθὺς ἴσ σοι φίλος, ἀλλ' ἄρκει πάντα
Ἐχθρὰ, τύχης τι ῥοπαῖς συμμιζ ξεκαλόμενα.

Εἰς φρόνησιν.

Ἢ βραδύπους βουλὴ, μετ' ἀμοίνων, ἣ δὲ ταχεῖα
Λίην ἐφελκομένῳ πλὴν μετόπισθε ἔχει.

Εἰς βίον.

Ἐξ ἄρας μόχθοις ἱκανώτατος, οἳ δ' μετ' αὐτὰς
Γηράμασι δεικνύμενος, ζῆθι λίγυσι βροτοῖς.

Εἰς βόρεον.

Εἰ ταχὺς ἐς τὸ φανῆν, καὶ ὠκὺς δρόμον ἀμβλὺς ὑπάρχεις,
Τοῖς ποσὶ σὺ πρῶτα, καὶ πέτρῃ τῇ πάροιθε.

Εἰς ἀδύνατον.

Εἴς τι μόνον νίπτοις δέμας Ἰνδικόν; ἴχνια τέχνης,
Οὐ δυνάσῃ ἀνοφελὲς νύξαι καθαλόσσης.

Εἰς

Es erit verè, qui fidos inter amicos
Largiter effundit parta labore bona.
Ingenium quisquis defraudat, opesque tenacem
Congerit in testam, quo numerare queat,
Alis apes, frustra studio complebit avaro
Vascula, mox fuco diripiente favos.

In Fortunam.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Fundus Achæmenidæ quondam hic fuit, inde Menippi:
Nuncque hunc, nuncque alium rursus adibit herum.
Iam se olim hic dominum ratus est, nunc retur & ille.
Illius at sola est fors hera, nullus herus.

In Fœlices.

VITO APERMACHIO Interprete.

Si non delinques, tibi diique hominesque favebunt.
Præstabunt faciles quæque precatus eris.
Ast ubi peccaris, cessat favor, omnia plena
Sunt odii, facta & fors aliena tibi.

In prudentiam.

SLEIDANO Interprete.

Sit mora consiliis. Nam si moderamine tractes,
Prosunt: ut stultè præcipitata nocent.

In Vitam.

VOLATERRANO Interprete.

Sex horæ tantùm rebus tribuuntur agendis:
Viveque post illas, littera ζῆν monet.

In Edacem.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Si properè comedis, si tardo poplite curris,
Ore velim curras, & pedibus comedas.

In Impossibile.

SLEIDANO Interprete.

Æthiopem quid stulte lavas? Nam splendida nunquam
Nox fuerit, lumen sole negante suum.

Εἰς δυσώδεις.

Οὔπω χίμαιρα τοιοῦτον ἔπνεε κακὸν ἡ καθ' Ὅμηρον,
Οὐκ ἀγάλη ταῦρον, ὡς ὁ λόγος πυρέσσει,
Οὐ Λῆμνος σύμπας, οὐχ ἁρπυιῶν τὰ σφίσιστα,
Οὐδ' ὁ φιλοκτήτης πᾶς ἀποπεπόμφος.
Ὅ τί σε παμψηφεὶ νικᾶν πλείστιλλα χιμαίρας,
Σηπηδόνας, ταύρους, ὄφεις, Λημνιάδας.

Εἰς τύχιλον.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δυνάσται, κἂν ᾖ παράδοξα.
Τὰς μικρὰς ἀπάγει, τὰς μεγάλας καθίζει.
Καὶ σὲ τὸν ὀφρυῶν, κἀμὲ τὸν φαλακρόν,
Κἀν πυζαμὰς χρυσᾶ τάμπεζά σοι παρίχῃ.
Οὐ θρύον, ἐ μαλάχιον ἄνεμος ποτέ, τὰς ἢ μικίσας
Ἢ δρύας, ἢ πλατίνους, οἶδε χαμαὶ καθέζειν.

Εἰς βρέφος.

Παῖδά με πυζαίτηρον ἀπηδὲς ὑμὴν ἔχουσα,
Νηλεὴς αἰδὼς ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις. κἀμοὶ χαρὰ βιότοιο μετίσχῃ
Παῦρα, κἀμοὶ παῦρα τὰ βιότοιο κακά.

Ἀπὸ ναυηγῶν.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κορυνθῷ, καὶ Σαμοθρῃξὶ Θεοῖς,
Σωθεὶς ὑπὸ πελάγεσι Λυκιακοῖσιν, ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ὑπὲρ κεφαλῆς. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Ἀπὸ γυναικῶν.

Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπερβίον ἀσπίδα Μήδων,
Λαὶς ἧκεν ἐφ' ἱππείῃ λητίδι λίνῳ.
Μήτηρ οἰκτίρθη ὑπὸ γήρᾳ, καὶ τὸ ἔλεξεν
Ἀνθετὸ σοὶ Παφίῃ, τὸ νεότητι φίλον,
Ἧς γὰρ ἰδὶν συκῆ πολιῆς ἀπαλωτέα μορφῇ,
Τῇσδε σαωσχιμάρῳ καὶ σιδέσιν τύπον.

Εἰς

In Fœtidos.

BAPTISTA PIO Interprete.

Nonides non tale malum ſpiraſſe Chimæram
Trigeminam, aut tauros credidit ignivomos,
In omnem Lemnum, volucrum excrementa ſororum,
Aut Philoctete vulnera dira pedis.
Adicio quare populi Teleſilla Chimæram
Vince, boves, ſanies, Lemniadas, volucres.

In Fortunam.

Io. SCEIDANO Interprete.

Multa poteſt fortuna, vel inſperata, potentes
Dejicit, ac tenues ſubvehit illa viros.
Illa ſupercilium tibi protinus auferet, & ſi
Aurifero madeat flumine tota domus.
Ventus enim malva, limoſaque abſtinet ulva,
Sed veteres ornos exagitare ſolet.

In Infantes.

VRS. VELIO Interprete.

Quinquennem rapuit puerum immiſerabilis Orcus,
Curarum vacuum nomine Callimachum.
Sed me flere cave. Nam paucos ut brevis annos
Vixi, ſic vitæ pauca ſiniſtra tuli.

De Naufragis.

VRS. VELIO Interprete.

Glauce, tibi & Nereo, Inoque tibi & Melicertæ,
Et Neptune tibi, & quos Samothraces habent:
Servatus pelago Lucillius, hanc ego tonſus,
Nil aliud quum ſit, dedico cæſariem.

De Mulieribus.

Io. BENEDICTO Interprete.

Quæ profligavit ſcutatos Græcia Medos,
Præda fuit formæ Græcia Laidicæ.
Sola ſenecta illam domuit, gratumque juventæ
Tum ſuſpendit anus Cypri tibi ſpeculum.
Cujus enim canæ veram odit cernere formam,
Obſcuratam odit cernere & effigiem,

Εἰς ἄγαλμα Ἀφροδίτης, τὸ ἐν Κνίδῳ.

Τλὼ Παφίλῳ γυμνὸν εἶδες ἴδιον, εἰ δέ τις εἶδεν,
Οὗτος ὁ τλὼ γυμνὸν σπουδάρτος Παφίλου.

Εἰς τὸ αὐτό.

Καὶ μορφῆς δείγμα τῆς ἀθικτοκλεὶς ἄγαλμα
Κύπρε, τῆς μορφῆς φίρτερον εἶδος ἔχεν.

Εἰς ἄγαλμα Ἠχοῦς, ὡς αὐτὴ τῆ Πανός.

Ἠχὼ πετρήεσσα ὀρῶν φίλε, Πανὸς ἑταίρη
Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ἀσπαζομένη.
Πανθείην τομέων λάλον εἰκόνα, πυκνὸν ἐδὲ
Παίγνιον, ὅσσα λάγνις, πῶπα πλόον ἄκαδε.

Εἰς ἀγωνιστάς.

Οἱ σταδιονίκην τ' πυγμάχην σάλπιγγ' ἔθηκαν
Ἄκτη, κύδεα δ' οὐκέτ' ἐπαυομένοις.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πᾶσαν ὁσὴν Ἑλλὰς ἀγωνοθέτην ἄμιλλαν
Πυγμῆς, Ἀνδρόλεως πᾶσαν ἀγωνισάμην.
Ἔσχον δ' ὁ Πίσσης μ' ἐν ἄκτοις, ὁ δ' Πλαταιεὺς,
Ἐν βλίφαρον, Πυθοῖ δ' ἄκρον ἐφίσταμαι.
Δημοσθένης δ' ὁ πατὴρ ἐκηρύσσετο σοὶ πολίτης,
Ἀρεί μ' ὁ γραῖαν ἢ νικῶν, ἢ κλεινόν.

Εἰς γραμματικούς.

Γλαῦξ γραμματικὴ φυσίζοε, ἴλαθι μῦσε,
Φάρμακον εὐφρόνη μιῶν ἄεισε θεά.
Ἐχθὲς γὰρ καί σοι σοφικλείδα δυσπνοέοντ',
Καὶ βωμὸν θυίαν μήποτε δηλήσομαι.
Καὶ γὰρ σῦ μισῶ μ' οὐδὲ, μυσῶ δ' ἀλάστορα,
Καὶ λιμάσεις, πάντων δίκτυον γραμματικήν.

Εἰς

In Statuam Veneris, quæ est in Cnido.

IOHANNE BENEDICTO *Interprete.*

Li nuda Venus visa est: si visa sit ulli,
s vidit, nudam qui statuit Venerem.

In eandem.

Eodem *Interprete.*

fero Cypri tuæ tibi sculpta imitamina formæ:
Forma nam melius nil mihi Cypri tua.

In Statuam Echûs tanquam à Pane.

CORNARIO *Interprete.*

n Echo in petris habitans ego, Panos amica,
Comparibusque sonis omnia quæ recino.
ris imago loquens cujusvis, agricolis sum
Deliciæ, audis quæ tu loqueris abiens.

In Pugiles.

IOHANNE BENEDICTO *Interprete.*

Hic pugil à sociis positus certaminis Apis:
Quòd nulli fecit saucia membra viro.

In Idem.

Eodem *Interprete.*

Quodcunque instituit certamen Græcia cæstus,
Hoc inter pugiles Androleos subii.
Restitit una mihi Pisæ auris, & una Platæis
Palpebra: me Python funerat exanimem.
At pater, ut functum stadio, mutilum-ve reportet,
Civibus armatur Damoteles sociis.

In Grammaticos.

IOHANNE BENEDICTO *Interprete.*

Grammatice, *inventrix victus*, & Musa faveto:
Quæ fers Mæonio carmine dulcis opem.
Quàm tibi debuerant offerri splendida dona,
Atque non usquam destituenda sacris.
anque tui, plenæque viæ, pontusque refertus,
Littoraque, ô cunctis commoda Grammatice.

In

Εἰς δυσώδεις.

Δείπνα πολλὰ λαλῶν ὀζοστόμος ἐξορχιστὴς,
Ἐξίσαλ' ἡχ ὄρκων, ἀλλὰ κόφων δυσόμῳ.

Ἔρως δεσπότης.

Ἀκόπελος ἡ Ἔρωξ, ἡ ὠία μακρὸν ἐδώτῃ,
Εἴ τις σοὶ τελέθοιτ' ἀλαυόμματος ἀδὶν ἄρωτις,
Δεσποτικὸς ἐμὸς ἐστι. ὁ μανυζὶς, χάρις ἴξῃ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμμα τὸ Κύπριδος. ἢν δ' ἀκάτιγις τον,
Οὐ γαμιὸν τὸ φίλαμμα, τὸ δ' ὦ ξίνε, κἠμὲ πλέον ἔξεις.
Κἢν δ' ὁ παῖς ἐρέσσαμις, ὃν εἰκότ' παῖσι μάζοις τον.
Χρῶτα μὲ ὑ λάυκης, πνεῖ φ' εἴπελος, ὄμμαξι δ' αὖτὰ
Δερμάλα, κἠμὶ φλογέτζω, κακὴν φρένις, ἀὺ λάλαμις.
Οὐ χαὶς ἔσυ νείφ κἠμὶ φθίζαι. ὡς μέλι, φασά.
Ἢν ἢ χρλαῖ, νέος ἐσὶν ἀνάμερος, ἢπερόπλοῖς,
Οὐδὲν ἀλαθάίσιν δόλιον βρίφος, ἄχρια παίσθῃ.
Ἐσυλόκαμον τὸ κέρσιον, ἴχῃ δ' ἐπαμὸν τὸ σοέσπερον.
Μικκόλα μὲ τλίῳ τι χρύσιμα, μακρὸς ἢ βάλλῃ,
Βάλλῃ μ' εἰς Ἀχέρωξα, κἠμὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲ τάχα σῶμα, νέος ἢ οἱ ἐμπεπύκασμαι,
Καὶ πτερύγες ὅσυ ὄρνις, ἰφίτατον ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σταλάγχοις ἢ κάλῃ),
Τόξον ἴχῃ μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τ' ὄξα ἢ βέλιμνον.
Τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλιμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖ).
Καὶ χρύσιον τοὶ νῶτα φαρέτρεον. ἴνδοθι δ' εὖῦ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κ' ἐμὶ τιτράσκῃ,
Πάντα μὲ ἄχρια, παίζα. πολὺ πλείαν ἢ αἱ κατῇ
Βαιὰ λαμπὰς ἰοῖσι, τ' ἄλιαι αὐτὸν εὐαίθῃ.
Ἢν τύ γ' ἴλῃς τλῶον, δαμάσας ἄμα, μεδ' ἱλάσῃς,
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἢν γελάσῃ, τύ τιν ἴλκε, κἠν ἢν ἰθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε. κακὸν τὸ φίλαμμα, πὶ χείλεα φέρμακον εὖῦ.
Ἢν ἢ λέγῃ λαθεῖ πάντα, χαριζόμενη ὅσσα μοι ἔπλα,
Μὴ τι θίγῃς πλάτα δῶρα, τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπ).

Τέλος δευτέρου Ε Δυκιανοῦ
μέρους.

In Fœtidos.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

s odore gravi, non ſacris dæmona verbis,
Exorciſta olido depulit ore loquens.

Amor Fugitivus.

BONAVENTURA VULCANIO Interprete.

miſſum Venus inclamabat ſaucia natum,
cquis mi in triviis errantem vidit Amorem?
lle fugax meus eſt. dulce index munus habebit,
baſiolum Veneris. quòd ſi ipſum adduxeris, hoſpes,
Non tibi baſiolum ſimplex dabo; at amplius addam.
Plurima ineſt puero nota, qua dignoſcere poſſis.
Non albus faciem, ſed totus flammeus, acres
Scintillant oculi, mala mens, oratio blanda,
Lingua animo diſpar, ſuavis vox mellis ad inſtar
Irato, mens intractabilis & fera. fallax,
Verſutus puer, & mendax, immania ludit.
Criſpicomum caput eſt illi, facieſque proterva.
Eſtque puſillimanus, ſed longè ſpicula mittit.
Mittit in ipſum Acheronta, & regem figit Averni.
Nudus membra volat paſſim, ſed tecta latet mens.
Aliger inſtar avis, nunc hunc, nunc involat illum,
Fœmina maſve ſiet, ſedem ad præcordia figens.
Parvulus huic arcus, nervoque aptata ſagitta.
Parva ſagitta quidem, ſed quæ æthera tendit ad uſque.
Parvula poſt tergum pharetra aurea; at intus amari
Sunt calami, quibus improbus & me ſæpe laceſſit.
Omnia ſæva illi, ſæva omnia, ſævior illa
Parvula fax, ipſum ſolem qua ſævus adurit.
Hunc tu ſi capies, vinctum duc, nec miſerare.
Si flentem videas, ne decipiare caveto.
Sin ridet, tu ſtringe trahens. Si ſuavia porgat,
Tu fugito: oſcula dira, & labra infecta veneno.
At ſi dicat, Habe hæc, Tibi cuncta hæc largior arma,
Ne attigeris. fallax donum, tincta omnia flammis.

FINIS.

PALINVRVS

ARGVMENTVM.

Duo hi dialogi sequentes, Luciani non sunt, neque gratiam, sed quia à doctis Italis, cum Lucianicis eidem annexos accepimus: ne horum quidem lectione fraudari nos voluimus, præsertim cùm ad exemplum Lucianicorum duo effecti & ipsi essent.

Interlocutores: *Palinurus, Charon.*

Pal. OBsecro te ô Charon, fine me ut jam navim conscendam. *Cha.* Quis me appellas? *Pal.* Ego navita quondam tuus, quem nuper viventem transvectasti, Æneæ Trojani Palinurus. Tu ne ille es, qui apud portus Velinos inhumatus jacebas? *Pal.* Ille ipse sum. Sed crede cœlestium nutu hùc me transvehar, quorum prodigiis longè lateque actæ finitimæ gentes, & ossa mea jam expiaverunt, & tumulum mihi, tumuloque inferiæ solennia statuerunt. Quare te oro, ô justissime Charon, per eadem ut ingrediar, sic prospera semper sit navigatio tua, sic illæsa navis tua atque incompercussa. *Cha.* Rem justam petis, Palinure, ingredere, ut libet: vos verò tam confertæ umbræ, quid fatigatis me precibus? quid fatigatis? quænam hæc vis desiderii? Expectate tantisper, dum transfluvium hunc porto, regrediar quamprimum. *Pal.* Habeo tibi Charon, immortales gratias, qui me his tandem erupuisti è malis, qui me dira hac tandem, qua detinebar transferendi cupidine liberasti. *Cha.* Amo te equidem, Palinure, tum propter Æneam regem, quem mihi nominasti, qui & super omnes, quos unquam viderim, mortales, visus est mihi singulari quadam præditus pietate, tum propter meum etiam, quod olim commune fuit tibi, magisterium: par enim sibi quisque parem affectat, delectatque magis, quæ inter pares fit, vel confabulatio vel vitæ actio. Afficiebar porrò non modico dolore, quum videbam jamdudum te in citeriore hac ripa errantem, incertumque sedis tuæ. Neque licebat tibi succurrere, propter legem mihi datam, ne quenquam, nisi humano priùs corpore, transportem. Sum enim ego minimus inter inferos habitatores, subjectusque alienæ potestati, cui parère non tam pulchrum mihi, quàm aliàs necesse sit. Gaudeo autem nunc & lætor, quòd ea aliquando se forsitibi obtulerit, qua & tuum implere desiderium, & meum relevare dolorem (salva lege officii mei) possim. *Pal.* Imò ego non minùs propter te dolebam, ô Charon, quia perspiciebam tot te graves assiduosque labores perferentem sine ulla relaxatione. Neque enim me latet, quot quantisque periculis solent navium gubernatores, qui nihil aliud in vita, quam

tionem exercui: atque ita exercui ut nihil illa gravius, nihil tatius contingere mortalibus putem: propter quod credibile tibi videri poteſt, ſi angebat me utique fatigatio tua, repetenimo antiquas, quas juvenis etiam ſuſtinebam nauticas fatigameas: quarum experientia jam edoctus ſciebam probè pari tuo condolere. *Cha.* Fruſtra propter me dolebas, Palinure, nihil moleſta mihi eſt ars mea. *Pal.* Quid ais? *Cha.* Aio grane habere & jucundam artem meam. Vides ut cruda viridiſque tus eſt mihi? nemini haud unquam ab ipſa, qua jam omnium ſupero, longæva ætate mea pertæſum me eſſe laboris mei, qui idie inſto alacrior atque valentior: ſed intelligo cur tu aliter tibi uadeas. Eſt enim communis hic morbus mortalium, ut ſortis quemque diſtædeat, vivatque contentus nemo ſtudiis ſuis, laut verò longè, ac beatiores exiſtiment omnes, qui diverſas à ſe atque actiones ſequuntur, verùm falluntur maximè opinione ſua. n ſi rectè intueri velint, cognoſcent perſpicuè nullum eſſe in vita um ſtatum qui non magnis ſcateat miſeriis, quem non magnæ veſque perturbent undique moleſtiæ & vexationes. Et ſi detur aliundo ut alter in alterius ſtudia transferatur, quàm videas tunc ſua que levia videri, quæ priùs præ gravitate accuſabat, contraque ea viora quæ priùs levia videbantur. Itaque ſi benè conſideres, Pali-e, non eſt ita gravis mea conditio, ut cenſes, neque propterea òd nauclerus ſim, ſum eo mirabilior. Sed tu (ut video) ſequeris os errores mortalium, ego verò integritatem tantùm, judiciique ri lucem ſecutus, dego contentus ac lætus ſorte mea, neque adibo mihi calamitatem, quòd deſudem quotidie navigando & deiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum, qui mecum ſiul ultimas ſedes colunt, me eſſe beatiorem, non ipſos judices Mi-em, Rhadamanthum & Æacum, quanquam magna omnes emiant poteſtate, non ipſum Ditem: quanquam ſceptro potens ſit, que regna iſta moderetur. Sunt nanque & illi ſui labores ſuæque oleſtiæ, & majores fortè, quo & majore regiminis ſarcina preuntur. *Pal.* Potes de te tibi Charon perſuadere, ut libet, mihi nim de me nunquam perſuadere poteris, quin ars noſtra ſine ulla omparatione cæteras laboribus & periculis excedat. Quod liquiò tibi probarem, niſi quòd vereor tædio te afficeret fortaſſe longior arratio noſtra. *Cha.* Imò ſumma me afficeret recreatione. Nam & delectat me tecum ſermocinari, & navigantibus etiam magnam animorum refocillationem afferre ſolent hujuſmodi confabulationes. *Pal.* Quando igitur non eſt tibi injucundum, proſequar ſuſcepti ſermonis noſtri rationem, ut intelligamus, non eſſe duriorem ullam, quàm nautarum ſortem: quod tibi facilè perſuadebo, ſi animadvertas, quos æſtus & frigora tolerare eos, quos perhorreſcere tonitrus & fulgura, quibus perfundi imbribus, qua ventorum rabie agitari quotidie neceſſe ſit. Si cognoſcas quoties eos torqueri fame & ſiti, quoties ſqualore etiam teterrimo conſumi contingat; ſi attendas habita-

bitationem eorum instar carceris supellectilem, vel nullam didissimam, strata dura, cibaria aspera; potum immundum, indumenta spurca, incommoditatem rerum omnium, insomnes, & sub divo semper, & inquietas. taceo perpetuum quoddam eorum exilium. Quos patriæ eorum exteros progenitos, palantes, ignaros quietis, privatos omni (quo nihil est dulcius) conjugis soboliſque fructu ac jucunditate: quis nostrum, longeque omnium mortalium miserrimos esse judicet? Prætereo Scyllam, Charybdim, Syrtes, Symplegades, tot navigantibus maris pericula. Omitto tempestates, quibus quicquam est tristius, nec horribilius, quibus & ad summum usque descrimen quotidie jactantur, quatiuntur, & (quod sæpe cidit) submersi tandem obruuntur. In qua re nemo est, qui ipse magis, quàm ego, testis adhiberi queat: qui cùm multis sæpe quassatus tempestatibus, tum ea maximè quæ me ex Sicilia in Italiam navigantem invasit, tam sæva atque horrenda, ut horrori sit adhuc mihi ejus recordatio. Non possum certè (ut par esset) explicare acerbitatem illius tempestatis, sed quanta extiterit, ex hoc facile conjecturam facere potes, quòd Æneam ducem, cujus summa constantia & animi fortitudo ubique decantatur, vidi ego contremescentem graviter atque ingementem, extentisque ad cœlum manibus beatos longè inclamantem eos, quibus ad Trojam occidere contigisset, lamentantemque pari ab eorum morte ac fortuna, à Diomedis gladio se ereptum extitisse, crudelem equidem diem illum fuisse omnibus ultimum, neque ex numero nostro quenquam patavi eversurum. Non ipsum Æneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, grandævumve Aletem, quorum naves longè disjectas ad summumque penè exitium adductas, nescio quæ vis illa, nisi divina liberavit. *Cha.* Non incognita *mihi narras: hæc ea ipsa die* rescivi. *Pal.* Quo id modo? *Cha.* Quo id modo rogas? An acrem illum fidumque Orontem ignoras, ductorem Lyciæ navis, is quidem tunc submersus concessit ad me, illico exponens mihi ex ordine omnia, quæ tu differuisti, implorans deinde opem, rogitansque multum, ut se ulteriore in ripa fisterem, quòd nunquam passus fui, quum inter fluctus adhuc corpus suum sine sepulchri honore jactaretur. Nunc agit se se circum hæc stagna mœstus, atque errabundus: vidisti illum? *Pal.* Et tum vidi, & unicum meorum solatium habui, dum tantisper in ripa moratus, pari cum eo detinebar infelicitate. Nec enim falsa de tristi ejus interitu retulisti, cujus adhuc imago subit mihi, dum excussum è puppi, contortumque ter eum æque circumactum, horrendum, à fluctu rapidus tandem æquore vortex absorpsit. Sanè quod ad me pertinet, nihil edisseram: qui licet eam evaserim tempestatem, amarum tandem aliquando etiam vitæ meæ finem inveni, excussus & ipse, pariter atque jactatus inter undas (quod deerat) insuper ferro præterea obtruncatus. Ex quo nec tantùm mihi timui, quàm Æneæ, meo, ne tantis undis surgentibus, spo-

ta magistro navis deficeret: hæccine eorum deliciæ, opes, uillitas, sic illis vivitur, sic moritur. Tui nunc & aliorum de- studia, & artes, contendeque, si libet, majorem esse etiam ri miseriam & calamitatem, qui patrias incolentes suas, uxo- que ac filiorum societate beati quiescunt, gaudent, ludunt, antur, amicitias colunt, exercentur commodè, habitant ma- cè, vestiuntur cultè, convivantur lætè, cubant molliter, ju- dos suos ac geniales agunt dies. Adde qui in urbibus optimates & narii magnam sibi vendicant autoritatem, habenturque summo recio atque honore, qui jus dicunt, qui causas agunt aliorum, fasces gerunt, qui ducunt exercitus, qui vel assistunt principibus, principes ipsi magni illustresque sunt. Quibus nec optabilius quic- am in vita esse video, neque beatius. *Cha.* Falleris longè Pali- re, nam quos beatiores esse arbitraris, miseriores illi sunt ulla sine abitatione. Neque enim negaverim sortem subjectam esse nauta- m magnis malis: sed ita subjectam, ne comparatione aliarum, æ majoribus etiam gravantur incommodis, minùs certè misera dicanda sit. Quid enim tristius (ut ad tuos veniam) qui patrias suas olunt, quid miserabilius, quàm domi suæ agere, & ita agere, ut icundiorem aliquando quàm vitam mortem optes? Quæ ulla major alamitas, quàm circundari urbem hostibus, ingruere bellum, vo- tare tela, stringi enses, perfodi muros, fremere tormentis, saxo irui domos, tremefieri & concuti? quemque fame sitique deficere, orrumpi aërem, occupari mœnia, spoliari templa, dirumpi patri- monia, publicari bona, incendia parari, malos exultare, bonos torqueri, affici conviciis, expelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, trucidari filios ante parentum ora, vim pati uxores, stuprari gnatas. Videntur an hæc tibi mala, Palinure, & an his quæ tu meministi, ulla ex parte comparanda? *Pal.* Quàm ve- ra narras, ô Charon, quàm nunc vel audiens ista perhorresco. Venit enim mihi in mentem, gravis illa & deploranda patriæ meæ desola- tio, Trojæ inquam, tam præpotentis olim atque prædivitis, cujus eversione nihil credo referri posse crudelius, aut lachrymabilius, tantaque fuit calamitatis ejus magnitudo, ut longè plura etiam atque tristiora quàm tu suprà memoraveris, sibi contigerint: quæ si velis, omnia tibi, ut rem certiùs agnoscas, explicabo. *Cha.* Haud opus est, Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hæc omnia non secus ac tu nota atque comperta habeo. Nam & mihi renuncia- verunt, ut quæque adventabant animæ, ex illo bello profectæ. Ni- hil certè, ut nunc tu dixisti, pervenit ad aures meas crudelius aut la- chrymabilius. *Pal.* Faxo ut jubeas, sed advertas Charon, gravissi- ma licèt hæc sint, rariora tamen contingere, quàm ea nautarum, quæ suprà exposui. *Cha.* Referam ergo alia frequentiora, & ex ipsis quidemmet civitatibus, quarum relatio augebit etiam earum miseriam. Vade oro, & per civitatem, plateas porticusque discurre, quid aliud offendes, quàm oblatrantium maledicta, insimulationes

pestilentissimas, optimi cujusque dilacerationem, quid non ploratorum insidias, invidentiumque venena. *Diverte* mo sum, & artificum, mercatorumque tabernas ac conventus vel aliud deprehendes, quàm sermonum nebulas, fucos, ac deceptionesque manifestas. Transfer dehinc te in fora pub desque judiciaria: quid aliud audis, quàm undique omn strepitu ac clamore misceri? Quid intelliges aliud, quàm cas minum compilationes, furta, grassationes, conspirationes, tiones? Quæ alia occurrent tibi, nisi litigatorum jurgia, & tiones, testium perjurationes, causidicorum prævaricatione dicum corruptiones, præsidum ambitiones ac rapinæ? Quos s obviam tibi habebis, quàm exultantes improbos, lugentes bono pressas viduas, proculcatos pupillos, egentes *prostratos*? Attolle altiùs oculos, & atria principum perscrutare, quam non videbis sentatorum exaltationem, speculatorum acceptionem, *militum* ciam, fœneratorum voracitatem, quæstorum improbitatem: quam s potentum hominum in tenuiores vim atque insolentiam? *Quas* a concussiones? quas non populationes? quos non *innocentes* accusa crimari, carcerari, proscribi? *Pal.* Gravia hæc nimis ac *miserabilia*. *Cha.* At restant alia, quæ *non minùs tibi graviora & miserabiliora* re buntur. *Pal.* Perge. *Cha.* Quæ fortassis etiam graviora & miserabiliora judicabis, quoniam domestica ac frequens magna est eorum pœnis Pal. Fare. *Cha.* Nolo tibi Palinure afferre in medium *graves longasque* artificum & negotiatorum labores: non eos quibus afficiuntur agrorum cultores, *non* quibus *milites*, non quibus *causidici*, *cæterarumque* disciplinarum sectatores, æstus, algores, *inediam*, peregrinationes, anxietates vel pericula, vulnera, cædes, *districtas habitationes*, infinitaque agendi, cubandi, vescendi *incommoda vel fastidia*, lassitudines, vigilias, sollicitudines, odia, & *infamationes*. Nam si complecti cuncta sermone meo atque exequi voluerim, tot tantaque dicenda se offerent, ut præ longitudine malorum ac mole, citiùs navigatio nostra quàm oratio finem possit invenire. Omittam itaque & commemorabo tantum, quas inter domesticos *parietes*, tum servorum, tum uxorum ac filiorum molestias ac turbationes pessimas perferre solent, qui gubernationi præsunt rei familiaris. Cujus si ita ut navalis expertus, facilè quicquid dicturus sum, ne etiam tacente, & intelligeres & approbares. Nam servorum primò in dominos semper prompta maledicta, furta, impositiones, *fugæ*, arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentiam, edacitatem, somnolentiam, tarditatem, ignaviam: nemo est qui non videat magnam afferre his, qui patiuntur, infelicitatem. *Deinde* filios quorum amore nihil dulcius esse fertur, quanta animi cum amaritudine aspiciant parentes, vel ægrotare, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, satis existimo etiam te intelligere. Quàm verò gravem & anxiam credis esse eorum vel partu*rit*ionem, vel educationem, vel institutionem? Quoties pro *eis bonos parentes* ge-

re, ſuſpirare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas perturne affici, dum quos progenuerunt, immenſaque adeò cura anunt, vel parum ſibi audientes, vel rebelles ac inteſtos, poſtea hacontingat, quæ dolenter eos ferre arbitraris, dum inſani & veſes ſunt, dum hebetis & craſſi ingenii, dum effœminati & moldum dilapidant & evertunt patrimonia, dum nullo bono operi udio intendunt, dum per præcipitia vitiorum omnium vitam duſuam? Quid de uxoribus loquar, quas dos tumidas, genus intes, forma ſuſpectas, deformitas reddit inviſas? Quarum linnihil perniciosius, quarum audacia nihil prodigioſius, quarum probitate nihil execrabilius. Quæ jurgiis ſemper & contentioniſobtundunt viros, quæ ſemper conqueruntur, ſemper exproant, ſemper inſidiantur. Quibus quum deſint cætera, nunquam men lachrymæ, gemitus, & ſuſpiria: quæ cæca ſua, qua tantum dent ornamentorum ambitione exhauriunt opes, labefactant doos, cogunt maritos in malos quæſtus, in dira ſcelera. Non refero rpiſſima adulteria, quibus nec punitur minus, nec peccatur magis uicquam, ea quanto dolore afficiant bonos conjuges, nemo ſatis nquam, meo judicio, enarrare poſſet, ſed magnum doloris argumentum præſtant, & graviſſimas cædes, & ingentia, quæ ſæpè propter corruptas uxores, bella exarſerunt. *Pal.* Hoc plus, quàm velem, ſcio: nam arduum illud, quod ego vidi, Græcorum & Troanorum bellum propter Helenæ raptum, in eam excrevit rabiem, quam nulla mundi regio ignoravit. *Cha.* Quæ toti mundo manifeſta ſunt, ea tantùm noſti Palinure, at ſi ſingula, quorum nihil me latet, intelligeres, adducereris in tantum ſtuporem, ut ſtupeſcens, etiam præ miſeratione conjugalem vitam lachrymares. *Pal.* Hui quid narras? *Cha.* Narro quæ quotidie video, & pertracto. *Pal.* Ergo connubia putas polluta & coinquinata? *Cha.* Minimè, id nunquam dixerim. *Pal.* Atqui multas memini me vidiſſe ea præditas honeſtate, ea religione ac vitæ integritate, ut divinum quiddam magis quàm humanum redolere viderentur. *Cha.* Et multas utique ejuſcemodi eſſe confiteor, ſed eas quidem, quæ optimis honeſtiſſimiſque ortæ parentibus, ebiberunt à primis annis ſobrios & caſtos mores: quæ ſanctis parentum ſuorum exemplis educatæ vitam inſtituerunt, peccare caſtigatæ, ſapienter ad manſuetudinem edoctæ, ad pietatem, ad fidem, ad divinum cultum; ad rectum compoſitumque regimen rei familiaris. Quæ ſe à thiaſis, ſaltibus, jocis: quæ ſe à ſpectaculis, ab immodeſtiore cultu, ab licentiore colloquio abdicarunt. Cæterùm quæ contra ſanctitatem, quæ malis inſtitutis, perverſiſque parentum exemplis imbutæ, molliter vixerint, aſſuefactæ deliciis, atque turpi ocio, quæ nihil niſi ſaltare, canere, fides pulſare didicerunt, quæ præterea oculis ſuis auxerunt matrum præſertim obſcœnitates & immunditias. Haſce qua fide & integritate eſſe putas erga maritos? Illabuntur ſiquidem tanquam venena tenellis mentibus parentum exempla, inde rarior etiam, quàm reris, eſt hy-

hymenalis honestas: quò qui eas vel emendatis instituant mores sancto invitent exemplo, parentes simul rariores habeantur. Nec postea in publicum quæque etiam procaciores, aperta fronte gressu, quasi pudicitiam ipsæ consecrasse videantur. Et quæ intra cubile probra gesserunt, cùm vestem induerint, illa cuncta atque occultasse existimant. Vosque ea, vanum vulgus, imperitis, vera ducentes esse arbitramini. At ego nihil quam quod habet de eis judico, nuda enim hîc omnia atque aperta sunt. Non hîc teguntur maculæ, non pallio obnubuntur scelera, exertosque ac nudatos, rerumque omnium vacuos prorsus hunc ingredi oportet. Quicquid in vita malè tentatum maleque actum est, hîc frontem ipsa demum gestatur, dispoliatur, ostentatur. Quare non rum tibi videatur, si quorumcunque nota habeo crimina, quorumcunque etiam nudas, ita ut prædixi, transveho umbras. Quæ proinde ingentem video earum turbam, quæ cum impudicitiam ægè apertam ostendant suam, pudicissimæ tamen in vita habeantur. Quantas secum in maritos fraudes gerunt, quot simulationes, quot proditiones, quantam hypocrisim, quot aliorum obscenos amores, quot pollutiones, quot supposititios partus, quot mentitas contritiones, quot alieni seminis susceptas messes. At, quod ridiculum magis est, lugent postea ignari mariti hasce sibi extinctas uxores. Laudant inter cœtus & prædicant, quasi pudicitiæ principes. Statuunt mausolea, plurimi quoque epigrammata condi, orationes scribi, & pronunciari curant in laudem ac memoriam castitatis fideique earum sempiternam. An hæc tristia & amara esse censes, Palinure? Et an comparationem ullam habere putas, cum his nautarum, quæ ea severitate & acrimonia recensuisti, ut cætera læta, fausta, deliciarumque plena (si tibi fides daretur) existimanda essent. *Pal.* Haud equidem tanta in civitatibus privatisque domibus, quanta modò enumerasti mala regnare credidissem. *Chm.* Ita proficit inexpertos sermonem aliquando inire cum his qui multarum rerum usum atque experientiam habent. *Pal.* Ita fit. *Chm.* Quid si animadvertas labores quos præferunt nautæ, corpori magis quàm animo infensos ire, concedes amplius etiam sententiam meam. Nam hujusmodi res duræ assiduo quodam usu & assuefactione mitiores fiunt, & quodammodo domantur, quas verò ego memoravi, cùm animum magis affligunt, non ita usus & assuefactio mitigare atque edomare potest. *Pal.* Conferio tibi jam, gaudeoque in eam lucem te illustrante perveniſſe, ut intelligam tam magnam aliorum & majorem etiam, quàm nautarum miseriam. Sed illud non possum intelligere, quin principes sæpe ac magni viri, non dicam, nautis, sed cæteris insuper quibuscunque mortalibus beatiores sint. *Chm.* Cur? *Pal.* Quoniam omnibus abundent atque affluant bonis. *Chm* Quibus? *Pal.* Honore, gloria, opibus, deliciis, amicis, potentatu, imperio. *Chm.* Hisce? *Pal.* Hisce & multò pluribus. *Chm.* Erras. *Pal.* Errorem hunc optassem in vita mihi. *Chm.* Deliras. *Pal.* Maluissem ita delirare, quàm tus cum sententia sapere.

Cha. Quid, si nihil illis miserius? *Pal.* Quid, si nihil beatius? *Cha.* Haud unquam hoc mihi demonstrabis. *Pal.* Non tibi ii beati videntur, qui quicquid ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? quibus convivandi, cubandi, ungendi, lavandi, ludendi, venandi, aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper facultas est? Quibus quotquot velint concubitus fœminarum, quotquot veliint equi, canes: quibus tot sunt servi, tot exculta palatia, tot munitæ arces, oppida? Qui tantum possideant auri, gemmarum, vestium, suppellectilis? Quibus audiant omnes, adsurgant, inclinent? quos populi vereantur, timeant, laudent, decantent? Qui leges dictitant, mandent, exerceant, proscribant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos, trucident rebelles? *Cha.* Non est tam magna, ut existimas Palinure, eorum beatitudo. Non parit certè fastidium tanta bonorum continuatio, tantaque affluentia: neque sapit tantũ, quæ non aliquando intermittitur voluptas. Præterea quomodo eos tu beatos judicare potes, qui tantis opibus atque deliciis suis nunquã fruuntur cum jucunditate, nunquam cum gaudio? Qui in tanta rerum copia nunquam exhilarent se, nunquam relevent animum, nunquam exultent? Qui tanta licet bonorum ubertate redundantes, tristitia tamen semper obducantur, sollicitudine prẽmantur, anxietate torqueantur? Non tibi multò optabilior videtur privatorum conditio, quorum & vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendes, majores sunt? Quos summa semper condit hilaritas, mulcet festivitas, explet alacritas? Quantam putas afferre delectationem communis, quæ cum uxoribus & filiis vita exigitur. Dum cubant tutè, vescuntur lætè, jocantur modestè? Quàm dulcem esse arbitraris amicorum inter se & æqualium parem vitam, domesticum usum, frequentem conventum? Quid eorum amore suavius, confabulatione gratius, curis melius atque commodius? Quantum credis lætitiæ & exultationis habeant eorum convivia, ludi, cantus, solationes? quantum dilatent animos & permulceant? quantum emanet mellis, cujus nec stillam principum aliquis degustavit? *Pal.* Haud intelligo Charon, hanc quam refers, regum tristitiam atque anxietatem, qui inter risus tantùm, blanditias, jocosque versentur, quibus semper psallatur, canatur, plaudatur: & quicquid ad transigendam hilarem vitam excogitari potest, exhibeatur. *Cha.* Etiam ut video judicas Palinure, quæ oculis tantum patent, quo errore decepti mortales, plurimùm seduci solent: sed quod certum afferre possunt judicium, exteriora corporis, quæ velamenta quædam magis sunt veritatis? Aut quid certi promittere & ostentare potest frons hominum, quæ plures quàm Proteus species mentiri, atque in plures mutare queat? Considerandæ sunt secretæ animi fibræ: perscrutandæ sunt interiores mentis latebræ: quas si pervidęre ita ut frontem, posses, proh dolor quantam ibi malorum turbam: quantam formidinum atque strepitationum aciem introspiceres? quot angores, sollicitudines, suspiciones? quot pestilentes morbos & perturbationes?

quanta aperirentur ulcera, quot plagæ & cædes, quot insidiæ essent, & telorum infinita genera, quæ nec somnos eorum nec cibos placidos, nec opulentiam dulcem, nec imperium nec delicias jocosque lætos esse permittant. *Pal.* Nescio an hæc eorum qui dominantur mala, sed cur illis contingant non capio. *Cha.* Contingunt tanta propter graves inimicitias atque odia, quæ continuè cum finitimis civitatibus, cum subditis populis, cum sibimetipsis etiam gerunt: quo fit ut ingrescentibus odiis, increscentibusque injuriis, quibus quotidie afficiuntur, neque, necesse sit illos torqueri & affligi graviter, confidere nec suspicari omnia possunt, extimere muscas etiam (ut ajunt) volare, gaudere & lætari nunquam, tristitia & mœrore detineri sese. *Pal.* Adducis me facilè, ut credam, suspectas eos habere finitimas civitates, cum quibus & infensa odia confiteor, propter continuas quæ exercentur bella, & dominandi libidinem, quæ plurimum accenduntur. Cum suis verò quibus imperant populis, nihil accidere possum, nisi amatorem & dulcissimam pacem? Porrò si cum finitimis sint inimicitiæ: si oriantur bella, ac demum etiam *augeantur imperia*, subducuntur oppida, profligantur acies, spoliantur & captivantur hostes, populationes magnæ fiunt, trophæis decoratur patria, victoriis celebratur, triumphis extollitur. Ob quæ & principum gloria, & urbium ornatus, & inimicorum timor, & populorum inter se lætitia, atque erga principes fides & amor crescit. *Cha.* At tantùm narras quæ prospera sunt & læta, ac quæ frequentibus accidunt adversa & tristia prætermittis, quasi semper eos *pates* debellare hostes, potiri victoria, triumphis exultare, *nunquam* verò vinci, prosterni, agros suos populari, *bona sua diripi, & è suis* se oppidis dejici, sed majora hæc prætereamus, *de minoribus tantùm* dicatur. Quippe si conferas quas strages suorum & cædes sustinent, comperies longè majore damno quàm lucro partas eorum victorias constare, discussâque ratione decessisse plus illis quàm accessisse. His adjicias ut populorum etiam suorum odia, nedum finitimorum intelligas, quòd ad inferenda bella, & persequendos hostes *opus illis* est ingenti & munito exercitu, multo navigio, longa armorum & machinarum præparatione, quæ quum magno & inæstimabili constent sumptu, nec proprii suppeditent reditus, necesse est novis rectigalibus vexare populos, novas inducere præstationes, novas segetarias, augere tributa, multiplicare onera, exhaurire æs omnium, eradi marsupia, imò viscera pauperum, parvos atque magnos diripere, spoliare, conculcare. Inde fit, ut quum invisos manifestè se cunctis intelligant, suspectum tum sibi incipiant habere quemque: nullius fidei, nullius amicitiæ credere, conjectari omnia in malam partem. Habet enim hoc in se pessimum malefactorum *conscientia*, ut quos injuria affecit, nunquam revocari in amicitiam, nunquam mitigari & ad veniam moveri posse putet: proinde magis insurgitur, graviores itur in injurias, hunc proscribunt, illum carcere includunt,

, quorundam patrimonia publicant, alios jugulari aut strangulari
it, voluntate pro ratione utuntur: eorum quoque quos tantis læ-
it malis cognatos, affines, amicos, socios, servos, quasi fidei suæ
dentes persequuntur. Tum cæteri qui chariores etiam videbantur,
npla aliorum proponunt sibi, acuuntque ipsi non minùs odia. Nam
minùs rebus suis ac saluti suæ timent. Ita pedetentim civitas omnis
ignatur, obmurmurat, rapitur ira, odiis incenditur, coquit
ras cogitationes, nova concilia molitur. Mox eò deveniunt, ut
c intelligentes videant, quantæ ruinæ quantoque præcipitio subja-
ant, quàm tenuissimo quasi quodam filo pendeant imperia sua.
inc cernas eos pallere, tristari, consumi, expavere omnia, tor-
ieri scelerum suorum conscientia, quæ prima est pœnarum omnium,
mere hostium insidias, civium conspirationes, domesticorum pro-
itiones, oppressorum vindictas. Tunc securum nihil existimare,
isi quòd vi ac ferro teneantur. Propterea non credunt se tutò cui-
quam, non ministris, non necessariis, non germanis, quorum ma-
orum etiam quàm aliorum authoritatem magis formidant, arcent
e ab aspectu & præsentia omnium, cingunt se fossis & aggeribus,
claudunt se arcibus, quasi ad perpetuos damnati carceres, custodibus
etiam tanquam ad expeditionem belli paratis ut obsidere eos putes,
circumvallantur. Nihil illis dulce, nihil apertum, nihil jucundum:
dormiunt cum magna inquietudine, cum majore etiam vigilant.
Terret illos conventus hominum, angit solitudo, timent colloquia,
timent salutationes, timent dona, suspecti illis aditus, suspectæ sellæ
suspecti cibus & potus: qui nec etiam nisi prægustati sumuntur,
suspecti pellicum & item uxorum thori. Quibus mirum est, cur sine
cujusquam prægustatione congrediantur: ipsos verò, quorum se cu-
stodiæ commiserunt non minùs extimescunt, quibus quum carere
nequeant ob tutelam suam, eo magis augetur eorum timor & mise-
ria, quo armatos pro firmiore illos præsidio esse necesse sit. Quare
alienigenas & barbaros homines, atque abjectissimos quosque sibi de-
ligunt, eosque frequentiùs comitantur, dejiciunt sæpius ac exter-
minant, quò saluti suæ (& si non alia, at saltem hac via) consulere
possint. Quid fœdius & ignavius dici queat, quàm hominibus im-
manibus, flagitiosis se committere: suos verò, prudentes, sobrios,
justos spernere atque devitare. Quanta ista tyrannorum felicitas, quos
continuus & ingens semper angore afficit metus, quo non modò ani-
mi graviter excruciantur, sed cuncta insuper dulcia mundi dona fu-
gantur & dissipantur. Quantæ istæ eorum deliciæ, quanta gaudia:
qui tranquillitatem nunquam & pacem sibi, ne dicam populis suis,
aut hostibus concesserunt, expertes omnino tam sanctissimi atque
omnium dulcissimi boni. Quænam ubertas ista bonorum, quæ di-
stracti aliunde, neque sciant, neque visant, neque pertractent, ne-
que gustent unquam. Quanta ista imperii bona? quæ quum ipsi videre
& attrectare non possunt, committant necesse est aliorum curæ & gu-
bernationi, ignari rerum suarum, nescii omnium fermè, quæ sub

se geruntur, fraudati quotidie & decepti, ab his præsertim, qui ceteris auxerunt: quibus tamen quum se credant, quot mala criminationes, quot facinorosorum falsas commendationes, quoties eorum fidem sequuti, bonos pro malis, malos pro bonis habuerunt, atque hos beneficiis, illos pœnis afficiunt? Quodque grauissimum, quoties ipsis etiam videntibus, hi quos tantum extulerunt, in sententia sua in foro quoque lædunt, concutiunt, opprimunt, vexant, laniant. Quid mirum, si exardescunt postea populorum odia, si factatur postea eorum status atque desolatur? quanta ista, quæ optanda imperia, cum quibus & servitutem pessimam degant, tantis perturbationibus, tantis insidiis, subjecti ipsis etiam, qui subjecerunt: constricti quasi quibusdam regni compedibus: claustra arces, quasi magni alicujus criminis rei: coarctati instar ferarum, exclusi ab omni, quæ foris capitur recreatione, privati libertate, quæ est tam dulce & omnibus optabile bonum, non hominibus modo, sed ceteris insuper quibuscunque animantibus: cujus privatione, quid est quod tristius aut infelicius contingere possit? *Pal.* Non credo Charon bonos aliquos mitisque & moderatæ naturæ *Tyrannos esse*. *Cha.* Imò multos credo, sed tanta est dominandi libido, tanta ardor, tanta nescio quæ pestis ingenita, ut quos semel invaserit, *licet* summa quanvis bonitate præstantes, adeò illiciat eos, *illecebraque* depravet, ut vita potiùs quàm imperio, quod jam occupaverunt, carere possint, vel ad conservandum, vel ad amplificandum contendunt unguibus dentibusque: ac propterea nemo est tam bonus tyrannus, cui conservationis, amplificationisque suæ gratia multis non magnas inferre injurias, atque ob eas illatas *non plurimum* timere, plurimas ut pati anxietates contingat. *Pal.* Miror cur tantis in malis, quæ plane ita, ut narrasti, vera *esse puto*, *appetant tantopere* mortales imperium, nisi id fortasse *faciunt cupiditate honoris* & gloriæ. Quid nimirum tam præstans atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quas modò expositi miserias. Dulce quippe est mandare aliis, præferri omnibus, eminere, præcellere, venerari, timeri, suppliciter exorari, assurgi sibi, via decedi, inclinari cervicem, flecti genuâ, audire laudes suas, & rerum bene gestarum decantationes. Quæ quum & divina numina plurimum capiant, facilè intelligi potest, quantum & his quoque mortalium mentes capiantur. *Cha.* Quæ tantum capere potest Tyrannos ullius honoris aut gloriæ exhibitio, qui se certò invisos omnibus esse sciunt. Açambus si laudentur, si audiantur, si sibi assurgatur atque inclinetur, intelligunt palàm vel assentationis, vel timoris caussi id fieri. Quare non est ita dulcis, ut putas, hujusmodi honoris & gloriæ externio magis quàm exhibitio. At verò dulcior is est, qui in privatos homines ab amicis & benevolis honor exhibetur, propter aliquod eorum egregium facinus, aut excellentem virtutem. Vera ista gloria, verus iste honor, ac dignus quidem, quo & divina numina capiantur. *Pal.* Nullam ergo video caussam, cur tantopere *imperii* deli-

de-

natur, defiderataque conferventur: nisi quòd habendi cupido, tantum trahitur humanum genus, in his maximè expletur. Quò quisque plus auri, agrorum, ædificiorum, oppidorum, acrere possit, nullo parcit labori, quantumvis magno & intolera-. Neque ullus tam amarus labor, quin propter quæstum & majon rerum cumulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes is possideant, super omnes & beatiores videntur, licet cætera eis stia sint atque peracerba. *Chn.* Neque istud quidem affert ullam atitudinem, nam in primis non efficit divitem major abundantia, d minor cupiditas. Qui enim parvo contentus est, id tantùm cupit, uod necessitati vitæ sufficiat: Is abundè est locuples, propter honeum: quod facilius implere potest desiderium, quod quum & imleverit, liberatus est ab omni, qua alii rapiuntur, habendi anxieate. Qui verò, quantum libet, dives plura concupiscit, pluribus ndiget, quia perseverante acquirendi insatietate efficitur minus voti compos. Quo enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas, neque finem unquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est judicandus quisque, vel locuples multitudine, vel pauper paucitate divitiarum: sed vel rerum magis implemento vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi dives, qui minùs habet, quàm necesse esset: quare quum necessitatem sæpius magnam patiantur, qui tantam imperii molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt privatis hominibus: quibus licèt tenues sint opes, at necessitatibus saltem suis vel pares, vel superiores. Taceamus graves, quas quotidie expiationes vel rapinas perferunt à quæstoribus suis, & ab his maximè, quorum fidei magis credunt: qui, quo majora etiam nacti sunt imperia, eo majora utique furta, majoremque proinde rerum suarum diminutionem patiuntur, à quibus privatos saltem homines liberos esse constat. Qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus verò curas & labores, quos in administrandis tantis opibus, gubernandoque tanto potentatu tolerare eos oportet, quorum fortiores quàm Herculis humeros necesse est ad sustentandam tantam molem: plures etiam quàm Argi oculos ad tantam rerum varietatem pervidendam atque distribuendam, plura quoque quàm Iani aut Vertumni capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta, cùm hostium tum populorum suorum, quæ illis negotia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? quæ tanta soliditas, quæ non concutiatur? quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cujus est tanta valetudo, tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parum audeat polliceri? Cujus est adeò æquabilis & moderatus animus, adeò perseverans? quin tam multis tamque continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantùm, qui hæc ultima loca colimus, loquamur. Verùm putas, Palinure, beatiorem esse vel me, qui pauper-

rimus ſum omnium, qui nihil præter hanc, quam cernis, exiguum lintrem poſſideo: vel Plutonem tam lati, tamque immenſi regni rannum: intelligo, etſi taceas, quale de hoc ſis judicium præ- crede mihi, minimè meum cum ſuo ſtatu commutarem. Pal. *Cha.* Quia lætus ago, & ſumma cum quiete. Non ullius re- gero, niſi transſvehendi haſce huc deſcendentes animas, & re- vandi incolumem hunc faſelum meum, ſolicitudinem. Le- cam tibi qui quid eſt, quod me gravet. Quum enim propter re- tem fatiſcat aliquando rimis, curare me oportet, ut reſtitua- tegritati ſuæ. Quare eum conſuo ſæpius, & obſtruo, ſi quic- ram eſt: hæc omnis mea cura eſt, hic omnis labor. *Ac Pluto,* tantis divitiis ſuis, ac regno tanto nunquam lætatur, nunquam e- .cit, tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus, *imm-* tum ſemper habet ubique animum: hinc fertur, illinc rapi- omnibus intentus locis, omnibus occupatus miniſtris, huic maxi- illum terret, alios acciri jubet, metum illi omnia *incutiunt:* nec terræ hiatus, nunc motus formidat. Sæpe illum trepidare cogit ha- pas Phœbi, ne ulla ex parte irradiet regno ſuo. Sæpe & *fulmen* ma- gni fratris, ne penetret averna atque labefactet: quoties *vidi* ego illum, dum rebus ſuis timet, injectum ſummo curru peragrare omnem hanc regionem, luſtrare fines, ſcrutari omnia *diligenter,* aſcendere etiam in ſuperum orbem, circuire terras, pervestigare quodcunque periculum perferre poſſet, nihil omnino incanti & in- explorati relinquere: quæ cum multis in locis, ar maximè ea ſolet efficere in terris Siciliæ, quæ magis etiam eum terrent, propter ma- gnas reluctationes Typhœi gigantis, quibus *totam conquaſſat illam* patriam. Nam poſtquam ipſe auſus fuit bella *inferre cœlo, injecere* ſuperi ejus corpori Trinacriam, ſub qua *ab omnibus undique* monti- bus preſſus & gravatus, conatur ſæpe *ſe attollere, impoſitaque tibi* rejicere. Proindeque magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut hæc loca noſtra concutiat graviter, & tremefaciat. Cogita nunc quàm læta & optanda ſit ſors hujus inferni tyranni, cujus tot dividitur ani- mus curis, tot propellitur tumultuationibus, quem tot oporteat præ- cavere pericula, tot diſpenſare miniſteria, omnia percenſere, omnia corrigere, omnia vel ipſe gubernare, vel aliis gubernanda commit- tere. Attende rogo, & vel ex hoc uno collige ejus felicitatem. *Nam* ſi me deficere contingeret, huic naviculario miniſterio, quod ita neceſ- ſarium eſt, ut vides, neceſſe eſſet eum vices meas ſubire: ne alio- quin deficiente portitore, regno ſuo malè ſuccederet. *Pal.* Hoc pro- fectò non modò verum eſſe video, ſed manibus etiam ipſis (ut ajunt) tango. Nam ea nocte, quâ aliàs ſomno gravatus è *puppi in mare* ex- cuſſus fui, id continuo ſenſit Æneas meus, qui errantem ſine ma- giſtro navem intelligens, gubernavit eam tota ipſa nocte, non indigna- tus, quòd quæ ſceptrum geſtare ſolebant, remum etiam manus at- trectarent. *Cha.* De magno ejus germano nihil loquor: non me la- tet, quantos & ille labores ac curas ſuſtinet: *ſed id præcipuè dico,*

quum

a temeritate Phaëtontis totus penè orbis conflagraſſet: quantum regno ſuo timuit, quantum tota cœli mœnia circuit, & ne labefactatum viribus ignis corrueret, exploravit. Prætereo terfratrem, moderatorem undarum, cujus plurimæ etiam ac maæ curæ non facilè explicari poſſent, ſed præſertim quæ ſub illa que Phaëtontea conflagratione ad ſummum penè uſque exitium toto regno ſuo eum affecerunt. *Pal.* De hoc poſſum, quod alis meis vidi, afferre teſtimonium: vidi equidem tempore illius, em ſuprà retuli, horrendæ apud Siciliam tempeſtatis commotum viter Neptunum, & ex alto proſpicientem vocaſſe ad ſe Eurum & phyrum, increpatis acriter eis pro tanta ſuſcitata tempeſtate, acaſſe ocyus omnia atque tranquilla reddidiſſe. Quod argumenm præſtat mihi evidens, plurimarum, ut inquis, ac maximarum, uòd omnia in latiſſimo imperio ſuo paria ſint, curarum ſuarum. *Cha.* Dic oro Palinure, putas-ne jam beatam eſſe tyrannorum viam? *Pal.* Minimè. *Cha.* Optares-ne vivens eorum ſortem? *Pal.* t quid optarem, in quo nihil omnino optandum eſſe manifeſtè inelligo? *Cha.* Ergo certo eos arbitraris miſeros? *Pal.* Non miſeros nodò, ſed omnium etiam miſerrimos. *Cha.* Mirum quòd modò os tanta frui beatitudine prædicabas. *Pal.* Quid mirum, ſi cæcus audet tenebras, quas poſtea luci reſtitutus damnet? *Cha.* Vis ut & alia eorum mala tibi referam? *Pal.* Reſtant item alia? *Cha.* Et alia & graviora. *Pal.* Quid audio graviora? haud unquam iſtud credam, poſſe his, quæ modò dixiſti, gravius aliquid addi. *Cha.* Credes, quum audieris. *Pal.* Dic ergo. *Cha.* Vides ut appropinquamus jam ripæ, non poſſum longiora tecum jam facere verba. *Pal.* Rogo te mi Charon, ne fallas avidiſſimam expectationem meam. *Cha.* An cæterarum umbrarum quas in littore reliqui avidiſſimam etiam expectationem vis ut fallam? *Pal.* Non diu moraberis, perge ô mi Charon. *Cha.* Imò diutius, quàm ſoleo, demoratus ſum: ſed lentus etiam navigavi propter te, cujus fabulatione delectabar. *Pal.* Age ergo, ut facis, lentiorem protrahe navigationem, ut quæ reliqua ſunt dicenda, proſequi poſſis. *Cha.* Ea tandem tanta eſt tibi audiendi cupiditas? *Pal.* Tanta. *Cha.* Morem tibi geram: qua in re illud te ſcire velim, quod plurimum miſeram reddit mortalium vitam, inſtabilitas ſcilicet, & ruina rerum. Nam certum nihil & permanens in vita quiſque ſibi polliceri queat. Quomodo is beatus cenſebitur, cujus ſummam quantumvis & plenam beatitudinem minima omnis diſturbatio violare & auferre poteſt? Sanè quum omnia apud mortales infirma atque mutabilia ſint: nulla tamen infirmior ſors eſt, atque mutabilior quàm tyrannorum, quorum etiam quum major ſit exaltatio, & ſublimata magis ſtatus altitudo, magis eſt proinde (quum mutari eos contingit) caſus & ruina. Inde tantæ tyrannorum proditiones, everſiones, trucidationes, ut nemo eorum fere unquam evaſerit, qui non vel regno depulſus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & peſſima morte cæſus

vel

vel peremptus sit. Quis talem eorum vitam optabit qui pro temporis felicitate (si tamen illa felicitas appellanda sit) tam misera, tamque amaro fine consumatur? Horret animus dicere, ne credas iis tantùm mortales subjectos malis esse, sensimus tamen magnam partem aliquando nos inferi. licet tam valida nobis constet civitas tam firma & præpotens, atque omnibus undique præsidiis circunsepta. Non possum sine dolore meminisse illius dici, miserandi heros ille fortissimus hæc regna penetravit, perfregit hæc vastavit regem, exterruit reginam, quam & antè socii ejus rapere uxori erant, abstraxit Cerberum, vinctumque eum catena, tumultu vi in orbem duxit, concussit loca omnia, trepidare omnes fecit atque ipsos judices fecit: me quoque non modicum læsit, quæ recepta cymba conto hoc meo percussit, impulsumque graviter ingenti diam paludem exturbavit: timui equidem tunc desolatum imperium totum. Credidi tunc supremum Plutoni finem adveniisse regni sui: neque minùs illum cum conjuge in prædam duci ad superos quàm tartareum canem: sed paulo humaniùs cum eo actum est quàm opinabar. Nam tandem sibi ac regno suo bene consultum est, neque tamen ita consultum est, quin tricipiti custode suo, qui tam perneccessarius erat, spoliaretur. Quòd si opinionē meam, quæ communis erat, fata coæquassent: tunc cernere fuisset, utrum beatior vel meus vel Plutonis, tanti regis status esset. Ego quidem nihil ambigo, privatus fuissem hac navicula: hoc enim habeo tantùm, quod adimi mihi possit, privatus etiam fuissem rege meo: sed quorquot alios voluissem reges, proculdubio invenissem, qui ministerio meo indigentes, servitium meum perlibenter sibi delegissent: & fortasse hoc lucri fecissem, quòd pro vetusta & attrita, qualem hanc intueris, novam mihi & magis solidam lembum acquisissem. At Pluto quantas opes, quantos honores, quantum regnum amisisset? quantam in egestatem, quantam in calamitatem decidisset? Qui neque par aliud regnum, uti parem ego, vel meliorem navim: neque parem alium famulum, uti parem ego, vel meliorem dominum inveniisset. Excedo jam modum dicendi: sed si tempus sineret, narrarem & quibus olim curis vexatus, quantoque timore percussus propter bella Gigantum fuit summus Olympi rector. Cujus narratio majorem etiam augeret eorum, quæ supra dixi, malorum confirmationem. *Pal.* Haud opus est exemplis mihi. Nam nemo mortalium fuit, qui majora quàm ego unquam viderit eorum malorum exempla. Quid enim extitit his temporibus Troiano rege majus, quid opibus suis cumulatius? Quid operibus munitius & pulchrius, & quid demum exitu tantorum bonorum tristius, quid crudelius, quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduum & longum bellum, tot cruentas mortes natorum suorum. Vidit everiam funditus & incensam urbem. Vidit latrantem conjugem, captivas nurus & filias, populationem tantarum divitiarum: ipse quoque, quod ultimum restabat illi senectutis suæ solatium, Pyrrhi crudeliter confossus, & crudelissima morte consumptus est. *Cha.* Quis melius me

hoc

iovit, qui cunctos hac scapha transvexi. A quibus & omnem ca-
tatem suam certatim perdidici. Notus est abundè mihi Priamus,
s cognito acerbo casu, non potui non dolere. Notus est Troilus,
Hector & Deiphobus, nota est cætera tot filiorum ac nepotum
a: noti innumerabiles, qui illo bello perierunt, Trojani pariter
raii duces. Nota est infinita, quæ tunc occidit, populorum ma-
Nullo memini tempore longiorem interfectorum multitudinem
descendisse, quàm illo, quo ita lassatus fui, ut præ multitudine
nibus transvehendis minimè hæc cymba sufficeret planè. Quid
is est tibi monitore, ad aperiendas eorum miserias, quas tu sub-
tas oculis tuis habuisti? Quòd si pro angustia temporis liceret (jam
im video propiùs nos applicare ripæ) narrarem & millia aliorum ty-
nnorum, ex quibus crescret etiam magis tibi opinio eorum cala-
itatis. Nam illud possum, quod certo scio, tibi verum confirma-
, nullum ferè me vidisse unquam tyrannorum huc descendentium
lescendunt porro omnes) qui non vel alicujus veneni infectionem,
el magnas ulcerum cicatrices, & sanguinolentæ alicujus mortis
orrida signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necatos,
onfossos, cruentatos, trucidatos. *Pal.* Quis nunc se tantis in ma-
is tyrannum unquam esse optabit? quis imperia assequi quæret, quæ
am certiùs certo cognosco, magis fugienda etiam, quàm Medu-
eum caput. *Cha.* Audisti quibus apud superos tyranni malis tor-
quentur: sed si intelligeres quæ hîc apud inferos graviora etiam illis
parantur, perhorresceres & longè magis eorum sortem. *Pal.* Ergo
& alia hîc tyrannis parantur. *Cha.* Credis Palinure, scelera quæ
patrant mortales hîc aliquando impunita esse? *Pal.* Hoc modò a-
nimadvertebam. *Cha.* Animadvertendum est igitur tibi quod-
cunque in vita peccatur, pari demum post mortem & respondente
peccatis pœna puniri. Nam ut capias quod dico: si tu Palinure,
artem tuam navicularìam vivens malè exercueris: si in dominum
tuum mali quicquam vel cogitaveris vel commiseris: si inaudiens
dicto suo extiteris, invenies hîc tibi præparatas his quæ deliqueris, similes pœnas. *Pal.* Nihil profectò Charon, scio, quod malè egerim vel in dominum meum peccaverim, nisi somnolentam illam dormitationem meam, qua negligentiùs certè, quàm debeam, me gessi. Nam magno in periculo navim simul & dominum, quem vehebat, meum reliqui, nisi vigilantior ipse & cautior meliùs sibi consuluisset: sed pœnarum satis tum ob hoc crassum peccatum meum etiam in vita recepi. *Cha.* Recipies etiam in morte. Ibis enim quum è navi te dimisero, ad severos judices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Ducent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina tua. Videor verò videre, quali te judicabunt pœnæ subjiciendum. *Pal.* Quali? *Cha.* Parem peccato tuo tibi pœnam statuent. Nam quum somno peccaveris, æterno etiam te somno damnabunt. *Pal.* Dormiam ergo in æternum? *Cha.* Ita puto: nisi gravius sit aliud peccatum tibi.

Pal.

Pal. Sic mites habeam judices, ut non sit gravius aliud [illegible] Nullam ergo nisi somni pœnam patieris. *Pal.* Non hæc [illegible] mihi videtur. *Cha.* Neque asinis etiam & bobus, ac magis [illegible] cellenti aliqua virtute præditis viris gravissima existimat [illegible] Quas verò, dic, pœnas perferent tyranni? *Cha.* Audis [illegible] tes & lamentantes voces, tot horrificos planctus, tantum [illegible] ferri, tot tractus catenarum? *Pal.* Delectabat me adeò [illegible] tio tua, ut his minimè animum intenderem: *sed quid* [illegible] triste atque horrendum, quod præ horrore pœnæ aures mea [illegible] non possunt? *Cha.* Sunt hæc quæ audis, tormenta *tyran* Nam quum illi in vita carcere quenquam incluserint, spoli[illegible] flagellaverint, trucidaverint, in summum luctum, in [illegible] egestatem & calamitatem deduxerint, damnati *sunt etiam* [illegible] ruptis judicibus, ad perferendas pares pœnas. Ideo teterrim[illegible] que carceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, *cæli* [illegible] tim, ac mille atrocissimis mortibus cruentati, tantos edunt, [illegible] tos audis, gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clam[illegible] res atque ejulatus. *Pal.* Dic etiam mihi Charon, *an his* [illegible] plectuntur, qui magni atque primarii tyrannis assistunt? *Cha.* Pro[illegible] fus iisdem. Nam suasu & consilio eorum maximè *commissa* [illegible] tyranni scelera sua. *Pal.* An & in vita illi beati? *Cha.* Ne[illegible] tyranni, quibus assistunt, nam iisdem quoque malis [illegible] eadem enim sunt in eos populorum odia, majora *etiam* [illegible] eædem curæ, eadem pericula: & quod miserabilius est, dej[illegible] tur sæpe à tyrannis suis, & vel carcere vel morte aliquando pessima afficiuntur. *Pal.* Tanta est ergo, tamque *generalis* omnium [illegible] mitas. Vllam verò prorsus esse putas *hominum sortem*, quæ beat[illegible] duci possit? *Cha.* Imò beatos aliquos non *nego fuisse mortales*, *sed* perraros tamen. *Pal.* Quos perraros? *Cha.* Qui amore virtutis & literarum contempserunt cætera mundi bona. Quin se innocuos, puros, castos, integros, incorruptos conservantes, extulerunt animum altiùs ad gustandam divinam excellentiam, humana quasi sordida & abjecta relinquentes. Nam virtus per se tam dulcis, tamque jucunda res est, ut incredibiles amatoribus suis afferat voluptates. Tam nobilis & præstans est ejus possessio, ut summa quadam uberrate ditet possessores suos. Quam qui verè est assequutus, nihil præter literarum studia dulce, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantum prædulcia sibi bona stabilia perpetua, *incorrupta* [illegible] eligit, custodit, amplectitur. Reliqua verò mundi supremo [illegible] dem gustu amara, infirma, momentanea, corruptibiliora [illegible], mendaciora hilo, inaniora hilla, jejuniora papis volantibus, [illegible] comtemnit, abjicit, conculcat. Contentusque seipso, ac hosce[illegible] simis suavissimisque studiis suis totum nihil mundum *ducit*, [illegible] tem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, lætus & jucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamque stultas, & [illegible] trò sibi quæsitas anxietates, tot ineptias, tot cassos labores, tot [illegible] cu-

nemini nocet, nemini molestus est. Laudant eum omnes, cant, admirantur, benevolentia complectuntur, favore prosantur: quàm verè hic beatus est, qui conscientiæ suæ innocentia egritate fruitur? Quod primum est & dulcius omnibus, bonus cuique sui, nullo timore angitur, nulla angustia torquetur, non t largas (quibus caret, quasque nihili facit) divitias sibi à potenbus eripi. Non timet à quocunque se lædi, qui nec quenquam fisse certò intelligat: quàm verè hic felix est, qui tot tantisque otus curis & periculis, tantarum vacuus perturbationum, sibi per aliisque jucundus, lætetur semper, & omnibus quotquot sunt ndi honestis, & his etiam, quæ cœlibum communes sunt, peratur voluptatibus: qui humanioribus sanctioribusque deditus studis, contemnat omnia, contemnensque omnia possideat. Nam is ssidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, sed cui nihil deiat. Porrò illi nihil deficit, qui nihil concupiscit. Concupiscens tem nihil, contemnit omnia, contemnensque ita id assequitur, od desiderat. Desiderio verò suo frui, ea demum vera & sola beatudo; beatorumque omnium plenitudo est. *Pal.* Hi ergo quum ihil mali egerint, pœnarum & nihil patiuntur. *Cha.* Nihil prorus: imò propter transactam bene vitam, meritum magnum assenuuntur. *Pal.* Quod? *Cha.* Vel cœli fiunt incolæ, communicantue æternùm illis cœlestibus bonis. Vel si huc descendant, mittuntur n Elysium: qui locus est quietis ac delitiarum, ubi sedes fortunatæ, campi aperti, læti, omnium omnino pœnarum expertes. *Pal.* O si mihi ad mortales redire aliquando contingeret, inclamarem quàm magna possem voce, admonerem pro suo quemque officio & dignitate, accusarem tantam laborum frustrationem, tantam curarum vanitatem, tot corruptas opiniones perversaque judicia, sed quàm maximè increparem, qui vel magistratu quopiam magno, vel imperio cæteros antecedunt, ostenderem tanta, quæ antea ignorabam: sed te docente nunc intelligo, mala eorum gravissima, dictu horribilia: revocarem omnes à vitiis, ab inferendis injuriis: ad meliorem victum, à superflua agendarum rerum cura: incenderem desiderio virtutis, laudarem innocentiam, prædicarem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, graviter, castigateque vivendum, ad se cognoscendum, ad contemnendum tot caduca, & somni cujusdam vel umbræ magis similia mundi bona, invitarem ad honestas artes, ad ingenuas exercitationes, ad studia literarum, ad spem ac contemplationem divinæ bonitatis. *Cha.* Et rectè fanè: sed vides & ripam attigisse, egredere jam. *Pal.* Et jam egressus sum. Ad judices eo, placidam opto tibi semper navigationem: salve ô Charon, & vale. *Cha.* Et ego ad reliquas umbras redeo. Placidos opto tibi semper judices: salve ô Palinure, & vale.

VIR-

VIRTVS DEA

Interlocutores, VIRTVS. MERCVRIVS

Mercurius.

VIrtus Dea per epistolas oravit modò, ut ad se irem: perconter quidnam me velit, illico ad Iovem *redeo*. Salve Mercuri: ago tibi gratias, quandoquidem tua pietas atque benignitas efficit, ut non penitus despectus omni cœtu Deorum sim. *Mer.* Expecto quid narres: tu modò breves narrationes facito: nam edixit ut confestim ad se redirem Iuppiter. *Vir.* Etiam-ne tecum nobis non licebit *nostras* querimonias ponere? Quos igitur habebo ultores injuriarum, si non modò ipsum maximum Iovem, verùm & apud te quem semper in primo loco habui, colui, observavi, condolendi facultas negatur? *O me* miseram, ad quos confugiam? Vnde auxilium petam? *Mercurius*, cùm ita despiciar, malo esse truncum aliquem, quàm *deum*. *Mer.* Tandem effare, dum præbeo operam. *Vir.* Videri, quàm sim sæva & fœda? Hoc ita ut sim, efficit fortunæ deæ impietas atque injuria. Aderam sanè ornata apud Elysios campos inter veteres illos amicos: Platonem scilicet, Socratem, Demosthenem, Ciceronem, Archimedem, Polycratem, Praxitelem, & ejusmodi *viros doctos*, qui me, dum vitam agebant, piissimè atque *religiosissimè* coluêre. Interea loci cùm jam non pauci salutatum ad *nos advolassent*, è vestigio fortuna dea insolens, audax, temulenta, *procax*, *maxima armatorum* turba consepta atque stipata, *properans ad nos*, *jactabunda*. En, inquit, plebeja, tu-ne majoribus diis adventantibus non ultrò cedis? dolui injuriam nobis immeritis eo pacto fieri. Ac nonnihil ira concitata, inquam, neque tu maxima Dea his verbis me plebeiam efficies, neque si majoribus cedendum est, tibi turpiter *cedendum* censeo. Illa verò illico in convitium sese effert adversum me. Prætereo hic quas contumelias in me primùm dum hæc inter nos geruntur, effuderit: idcirco Plato philosophus cœpit contra nonnulla de deorum officiis disputare: Illa excandescens, apagite hinc verbo, inquit, Non enim decet servos deorum causam suscipere; *cœpere* & Cicero orator plura velle suadere, at ex turba armatorum exit, Mercuri, Antonius præpotens latera illa sua digladiatoria ostendens, gravissimumque pugnum in os Ciceronis injecit: hinc cæteri metu amici perculsi metu, fuga sibi propere consuluere, neque enim Polycletes poplites periculo, aut Phidias scalpro, aut Archimedes horoscopo, aut cæteri inermes adversus audacissimos armatos eosque prædis atque homicidiis suetos bello ad sese tuendos valebant. ergo me infelicissimam ab ipsis diis omnibus qui tum aderant atque hominibus de-

rtam, pugnis ac calcibus totam confregêre, veſtes meas diripuere, atum proſtratam reliquere, demum abire ovantes. Ego verò ita ſecta, cum primùm licuit conſcendi huc, ut I. O. M. his de rebus rem certiorem, jam quidem mihi ut intromittat expectanti menlapſus eſt, dumque id ut impetrem, omnes deos exeuntes atque euntes precor, novas ſemper aliquas excuſationes audio. Aut enim is ajunt vacare, ut in tempore cucurbitæ floreſcant. Aut curare ut pilionibus alæ perpulchræ pictæ adſint. Quid? igitur-ne verò alid ſemper habebunt negocii, quo nos excluſas teneant ac flocci dant? Tum etiam & villicus ſuſcepit curam dudum, ne cucurbitæ pereant. Nos tamen neque diis neque hominibus cordi ſumus. is ob res te iterum atque iterum precor, obteſtorque Mercuri, qui mper apud deos ipſos interpres extitiſti, & ut cauſſam hanc meam ſtiſſimam atque piiſſimam ſuſcipias. Ad te confugio, te ſupplex o, in te omnis mea ſita eſt ſpes atque expectatio. Da quæſo, opeam, ne dum à vobis excludor, ipſis quoque mortalibus ſim ludirio. Nam erit quidem dedecus deorum ordini, ubi homunculi me metſi infirmam deam flocci pendant. *Mer.* Audivi: doleo verùm ro vetere noſtra amicitia unum admoneo, duram nimis atque diffilem cauſſam te adverſus fortunam ſuſcepiſſe. Nam & Iupiter ipſe, ut cæteros omittam Deos, cum & ob accepta beneficia nimium fortunæ debere ſentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad cœlum diis aſcenſum præſtitit: atque ubi velit, valens ſua armatorum manu ejiciet. Qua de re, ſi ſapis, inter plebeios deos ignota, quoad fortunæ odium extinctum ſit, latebis. *Vir.* Æternùm latitandum eſt, ego & nuda & deſpecta abeo.

IOANNIS GEORGII GRAEVII
Notae ad tom. II. LVCIANI.

AD EIKONES.

Pag. 9. Ἀρετῇ (sc. κεκοσμημένῃ) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις τοιούτοις ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur.* quam male, imo quam ridicule locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! *Quid enim* verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis illis ligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐν πᾶσι τοῖς ὅροις ἐστίν. Verissime. & *aliis ornamentis, quae sunt in re* (sc. foemina *perfectissima*. quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dictum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum ὅρος & περὶ ταῦτα rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πρὸς ὅρον, ὅρος πενίας esse *summam amicitiam, summam paupertatem*. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα τοιοῦτοι ὅροι ἐστίν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima.* Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo.

In eadem pagina, Καὶ τὸ γλυκὺ μέλι ἁπαλὸν ἀπὸ τῶν γλώττων ἐπὶ τὰς ἀκοὰς, ἢ ἐπὶ τὴν πολιὰν γέροντος οἷον ὁ Ὅμηρος ἀναπέτεται. Sic Mſ. Vulgo καὶ τὸ, γλυκὺ μέλι ἁπαλὸν, quod tamen non damno. Statim idem codex, καὶ πρᾴως ἐναδυόμενον εἰς τὸν ἀκοὸν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim ἐναδύεσθαι *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox λαθύεται p. 10. καὶ ἢ κηρὸς ἐπιφροῦδὴς τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ λαθύσεται σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera oblitis, per ceram etiam cantus penetrabit.* ἐναδύσεται, quod in editis extat hic est ἀπροσδιόνυσον.

Pag. 11. Obscura & insulsa est versio horum verborum; ἔστιγε τοῦτο, καὶ χαριέντως συντιλεῖσθαι, καὶ ἐν τοσαύταις καὶ πολυειδέσι πρὸς πολλὰ ἁρμοττούσαις αὐτὸ αὑτῷ ἀνομοιοσχήμοσι, *Hoc enim perexile esse & more graphico absolutum, tot formas, & multiformi quidam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere.* Haec Latina quis sibi intelligat? Quid est *more graphico.* verte totum locum: *hoc enim perexile esset, & more pictorum factum;* (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφανίαις erat factum, necnon ter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *Tanta fabrica, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat* (utrum scilicet alte-

10

pulchrius sit) *ex multis perficere* scilicet decrevi. Totus locus est interpungendus: Σκόπει δὲι δὴ καὶ τὰς ἄλλας. ἢ γὰρ μίαν ὥσπερ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδείξαι διέγνωκα, ἢ ἵππον γάρ τινα, καὶ γραπτῶς συντιλεῖν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀπεργάσεσθαι αὐτὸ αὑτῷ ἀνταμιλλώμενον. ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἢ τινα γὰρ τῶν καὶ γραφικῶς συντιλεῖν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere*. Plin. in p. *imagines exscribendas pingendasque*. Martialis: *scriptum testudine sigma*. hoc est pictum, sed ἀνταμιλλᾶται, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. ἀνταμιλλᾶται est aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνταμιλλώμενον scribit ἀνταμιμώμενον.

Pag. 12. Ὀλύμπιος est Pericles. Diodorus Siculus. lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνεπίσευσε λαβεῖν τῷ δεινότητι καὶ λόγῳ. διὸ καὶ αἰτίαν ὀνομασθῆναι Ὀλύμπιον. Plin. xxxv, 8. *Olympiumque ab eo pictum*, sic pulcherrime hunc locum ex Mſſ. emendavit sagacissimus Fridericus Gronovius, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis*. Sic & Val. Max. v. 10. *Non sine causſa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit Christophorus Colerus, ejecto vocabulo *Iovis*. Non longe post Mſ. Ἀτλικωτέρως legitur in Mſ. ἢ γὰρ ἴσον ἢ ὃ ἐγγὺς ἀληθείαν ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρὸσα τῶν Ρωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienſium respublica, & ista praesens Romanorum potentia*. Edit. ἢ γὰρ ἴση, non male. sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. ἢ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat*. Vtitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναί τι τηλικοῦτον ἄξιον, μηδὲ ἐγγὺς, ὅπου μὴ δὲ ἄλλο τινα γυναῖκά γε ἔσεσθαι. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam*. Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse*. Cic. in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum*.

Pag. 25. Ἀλλ' ἐᾶν τις ἕως τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extulerit*. Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex ἕως τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐπιβιβάζῃ. ut apud Latinos *provehens*.

Pag. 27. Miratur Marcilius quos Lucianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro imaginibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum scribat Herodotus illum fuisse mutum; non surdum. sed ego miror Marcilium hic haerere. Quis ignorat mutos esse quoque surdos: Imo surditatem esse causſam mutae linguae. Qui surdus natus est, loqui non potest. Vnde enim sonos vocum litterarumque percipiat. Fuerunt tamen nostro seculo cum in

Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt mutos et non posse et pronunciare. de quo extat elegans dissertatio Georgii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi nati in terris, non nati, sed morbo caliqueve facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a se remotos, & mussitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Videbant sonum, non audiebant.

Pag. 38. In Toxaride: Ἀ. Ἀχίλλεως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, ἢ Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τῶν ἄλλων ἐπαινῶ. In his verbis τῶν ἄλλων non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpretatur, ac si legisset τὸν ἄλλων, quia in τῶν ἄλλων nulla sententia fuit.

Pag. 39. Turbatus est ordo colloquentium, qui sic conturbandus est. Μν. Ὦ λέγεις. καὶ μεμάθηκα ὁπόσου ἐπρίω. ΠΑΝΤΑΓΑΘΟΣ. Τὸ κεφάλι δικεῖ. ΑΓΑΘΟΠΟΔΑΙΜΩΝ. ὅτι λέγω. &c. deinde μὲν ὄφελον ἀπιστεῖν. Μν. ἐμάνημεν, εἴ τι καὶ ἔχεις ἐπὶ νεκίας; ΠΑΝΤΑΓΑΘΟΣ. τί ἡμεῖς τῶν θεῶν; ΑΓΑΘΟΔΑΙΜΩΝ. ὡς ἀγαθὸς ὁ Φίλιππος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba ΑΓΑΘΟΠΟΔΑΙΜΩΝ. λέγε Mnesippo convenire.

Pag. 43. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν χρύσεον, ἐνα *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum* τῶν χρύσεος est ad auri colorem accedens, subaureus, sicuti dicimus, pallido inferius τῶν χρῶς subpallidus, non convenit pertinere veni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων.

Pag. 48. Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ δύσαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐπαγόμενος ἢ ζώστρας. scribendum σώαμίδας. Est enim ab σῶμις. In eadem pagina paullo ante fine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς παῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον δῆτα ἀμαθόντες τὰ σφῶν τὰ ἐν διαθήκαις. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num ἀμαθάνω est *agnoscere*? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτήσοντες τὰ σφῶν τὰ ἐν διαθήκαις, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam ἀμαιτέω non memini apud quenquam inveniri. sed ἀπαιτέω Luciano est familiare.

Pag. 49. De Menecratis filia deformi, ὃν οὐδὲ μιᾷ πάσης τῆς ὕστερον ἢ πρόσθεν, οὐδὲ τῆς νεωτέρας ἐκείνης ἡξίωσεν ἂν τις τῆς ὄψεως ἕνεκα ῥᾴδιως ἀνάσασθαι, ὅτου κακοδαίμονα ὄντα τὸν ὄφιν. *Quam neque omni quidem patris substantia, quam ante miseram possederat, dignatus fuisset, quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset tam infelici.* Sic Erasmus vertit. Non est mirum nullum τῆς ὄψεως hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Mf. τῆς ἀγαθῆς. *obscurorum, ex ima plebe.*

Pag. 54. Narrat cum quidam victorum in carcere Aegyptio limam esset nactus, qua λάθρᾳ τι τῶν ἄλυσιν, ἣ ἐδέσμει ἡμᾶς, τῆς κλοιᾶν εἰς αὐτὸν διεσθίειν, καὶ δηλαδὴ ἄπαυδᾶς. Erasmus cum in-

polatore Salmuriensi : *Catenam insecuit, qua ordine adstringitur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis primum non intelligo quid sit ἔ κλοιῶν εἰς αὐτὸν διεφθαρμένων, multo minus versionem Erasmi *cyphonibus in eam insertis.* ἐρώμην est *quaero, interrogo.* sed legendum ex Mss. διειργμένων. culis, quibus singuli seperatim ligati erant, eos dirimentibus. λοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut supes ad tomum primum ostendit. Cur *cyphones* verterit Erasmus, o equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec accesserunt, interpretatus sit, *trabem*, τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ετούσας ἔ δεσμῷ δυλαττομένῳ ἐξεμοχλεύσῃ ὡς ἀὐτὸ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδήσθαι. *Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vincirentur.* imo *eadem catena.* solebant vincti interdum uno trefve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5. *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus : *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (sc. insertis) *dirimentibus* (sc. catenatos,) *solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae majori.

Paullo post pag. 56. rectius Mss. καὶ αὐτὰς ἂν σοι τὰς λόγους διεξελθεῖν πολλὰς, καὶ ἀγαθὰς ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias, αὐτὰς quod in editionibus est hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλον ῥήτορ μυόμορον *sis malus orator*, pro vulgato φαῦλον ῥήτορ φαιόμορον. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθὰς καὶ βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθὰς καὶ γναίους φίλους. *tam bonos & generosos amicos.* nec spernendum quod sequente pagina in hoc codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστί. *verus ne quis gubernator sit.* in editis est ἀγαθός.

Pag. 58. Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖτο δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας ἐπιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est.

Pag. 59. Delenda est distinctio in his verbis : καὶ τὰς ἁμάξας καταλαμβάνοντες, αὐτάνδρας τὰς πολεῖτας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρας ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἅμαξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur : *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum*

ipsis hominibus, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim cum versabantur.

Pag. 67. Ὁ ὁμόσκυθος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλάνοις ait Erasmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ita non est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem Ὅμηροι τοῖς Σκύραις ὁμόσκυοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scyrii.* Σκύη Graecis saepe sunt arma.

Pag. 73. Καμπύλῃ τὴν ξίφει ὑπολαμπηῖς τὸν ἰγνύῳ. *adactio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύα, aut τὸν ἰγνύαν dicitur enim *ignya* & *ignys*.

Pag. 77. In asino Καὶ ὅτι ἀργύρεον ἱκανὸν ἔχει. Cur ἔχει, & non ἔχῃ, ut τείφῃ, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editiones etiam Florentinam consentire in hoc vitio tolerando nollem.

Pag. 78. In κλοπεύλῃ nihili est τὸ ἅμα in his *verbis* τὸν ἐν τῇ πόδας, ἅμα κατ' ἰξύν δήσας σύριγξ, Bene Mſ. ἅμμα κατ' ἰξύν δήσας, *vincula ad ilia alligans.*

Pag. 86. Ὦ τῆς ἀκρίτου τῶν πολλῶν περιεργασίας. *O intempestivam eius curiositatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecos melioris notae scriptorem occurrere, quamvis περιεργάζεσθαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας.

Pag. 88. Os dicit asino fuisse vinculo occlusum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὅτε ἔσχε τότε, καὶ ἔμεινα ἔνθα. *Iamque tunc fieri, ubi mansi.* Quomodo stetit, cum tantopere properaret. *lege: ἐπεὶ ἔβω τότε. Tum sic obdurato ore procedebam.*

Pag. 112. Ἡ δὲ καταχρήσατό μοι δεινῶς. *Scribe: καταχρήσατό μου δεινῶς.*

Pag. 114. In Iove Confutato, elegantius in vetiri codice scribitur: Δοκεῖ σὺ ἂν μοι δικαιότερον ὁ τὴν κλωθὼ μεγαλοψυχοτάτην, ὡς καὶ αὐτὸν σε ἀνάγκασον αἴρεσθαι ἐκ δ' ἀτιμίας, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ δ' καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe justiorem causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fisco, sicut piscatores in arundine pisces.* Vulgari ἀνιᾶσθαι, quod quidem ferri potest. sed Mſ. lectio facile prae hac Graece doctis ita probabit.

Pag. 120. Γ' κἀγὼ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῂς ἐπὶ μαθεῖν χρήσιμον εἶναι τὰς θυσίας, χρησιμεῖν δὲ τινι, ἢ ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis causa facta fieri: verum bonitate quadam hominum quod praestantius est, colentium.* Sic recte interpres *colentium* sc. Deos. Nihil hic moverem, nisi Mſ. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐμενούντων, pro χρησιμεῖν hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123, idem codex pro ἡ περιμαχεσίρειτις, scribit θυσίας χαριζόμενος.

Pag.

g. 128. In Iove Tragoedo, scribe ut in Mſ. habetur ὦ χρῶ δί σε παρεισάς. Eſt ex Iliad γ. v. 35. ubi eſt μιν quod omnium eſt um. mox ſcribe ex Euripidis Oreſte, ἥς σοι ἀν ἄχθος, idem codex: πῶς χρὴ γὰρ οἰκέτου ἐρᾶς. Mox ὡς τοι ὑποφραγεῖν exponit vetus ſcholion ineditum ὑπεραγωνιᾶν. quod eſt ſibus tragicis reſpondere, & quaſi ſecundas agere. Neutrum um verborum Lexici annotarunt. Iupiter ἐπεραγωνᾷ, illi vero poterant ὑπεραγωνιᾶν.

Pag. 133. Coloſſus Rhodius propter ingentes ſumtus in ſe factos ἀποθεώσεως inter deos vult vindicare, Conſulit de hac re Mercurius Iovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτόν γὰρ ἐμοί γε τὸ τοῦτο. ῥᾳθ γὰρ ἐς τὸν ὕλλον ἀποβλέπομαι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δ' ἀναλίσκων ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκωται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὸν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitiſſime vertitur: *Quid facto opus Iupiter? Nam hoc iudicare difficile eſt. Nam ſi materiam rependero, aeneus eſt. Verum ſi ſupputem, quot in eo fabricando impenſae fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & cenſum equeſtrem inveniam.* Oedipus ſit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equeſtris cenſus faciunt ad impenſas, quas conſumſerunt in Rhodio Coloſſo erigendo? non plus ſane, quam tenuis & deſpectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixiſſet, ſibi quoque inter primi ſubſellii deos locum deberi, reſpondit, illam viſuram quoque multi auri poſſeſſorem Apollinem σὺν τοῖς ζυγίοις καθημένοις, inter zygitas ſedentem, hoc eſt tertiae claſſis Deos, quia ipſius templum ſit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male ſecum agi, μὴ πάνυ εἰς ἄκρον ἀνακληθῆναι. Si non inter imi ſubſellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera ſunt ex republica Athenienſi petita, in qua Solon ſecundum cenſum diviſit in quatuor claſſes cives. Tertia claſſis erat τῶν ζυγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magiſtratum poterant adſpirare, ſed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite cenſi.* Eandem tranſlationem retinet in ſequentibus, & affirmat ſi ſumtus ſint reſpiciendi in coloſſum impenſi, eum ſuper πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὸν ἱππάδα ἂν εἴη. hoc eſt eum ante primi & ſecundi ordinis Deos ſedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis deſcriptione primae claſſis cives, qui ex ſuis poſſeſſionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum ſimul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὸν ἱππάδα ſc. πλοῦτος, hoc eſt quod tributum equeſtrem penderent, hoc eſt equitem cogerentur alere in uſum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tributum ſemitalentum. Hi erant ſecundae claſſis cives. Hanc diſtinctionem civium Atticorum lepide Lucianus tranſtulit ad Deos. Vide Polluc.

VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & *Aristidis*, & Meurs. Ione Aristotelis sententiam refellentem.

Pag 136. Cum Iupiter conquestus **esset**, *de sordibus* M. qui ex naufragio servatus cum diis **promisisset** hecatombe tantum gallum senio confectum, & **quatuor grana** thuris, ὁπ ἀποθύσειεν, τῷ ἀνθρακι, μὴ δι' ὅσου ἀκρας τῆς ῥινὸς ὀσφραίνοιτο τὸ θυμιώμενον, *ut in pruna statim extingueretur, & quo* nares feriret fumus ex illis natus. Mss. ὀσφρῆται. Sed. Legen ται. Idem quidem est quod ὀσφραίνεται, Sed Grammatici runt malle Atticos ὀσφρᾶται, quam ὀσφραίνεται.

Ibid. Narrat Iupiter se venisse in **Poecilem**, & ibi varios hoc inveniisse, alios sub dio, alios valde **clamentes**, ἐπὶ τῶν θρόνων. *in cathedris sedentes.* Sed Mss. ῥήτορας, & *quidem* rectius. Θῶκος est Poëticum, quo Homerus aliique **sunt** usi, sed **non** scriptoribus pedestribus proprium, & **notat sellam**, *contra* quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem.

Pag. 140. Momus ad Iovem: εἶτ' οὐ βραχὺ ὄψει παλαιὸν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμασίους, κεκατακοπτομένους ὑπὸ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνεδρους. Benedictus. *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damasios, suffocatosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sine *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emendo sine mora ex Mss. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros victos, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποφράττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII, 15. ἀποφράττειν τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius *pag. 153.* cum Momo intempestiva interpellatione *obtudente Deos*, Iupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἀποφάττεις ὦ Μῶμε. quod non est, *tu me cas nos Meme*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Meme*, ut Terentius in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo pag. 157, hoc verbum ex Mss. reponendum est, ἤδη γάρ σε τοῦτο ἐστιν ὃ ἀποκτενεῖ, *ego te hac tosta interficiam.* Vulgo frigidius, ἀπόψυξει. Paucis versibus ante: τὶ δ' ἄλλα κῆ ῥᾶν εἰρήσει, ὡς ἂν τύχῃ ἐκαστα πεπραγμένα. Melius Mss. διαπεπραγμένα. *ut quaevis forte tractata* a vi fluminis scilicet. διαπεπραγμένα pertinet ad ἕκαστα. sed in his quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς ἀτοπους πέμπειν, prae se fert τὰς πομπὰς πομπὰς. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem statim & hic Mss. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare vestrarum esse partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας κατεπιμίμνων, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνον ἐπιμίμνων

fus

sacrificia in epulis comedentibus. cum nunc partem sibi vindi- sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genio- Luciani est convenientius.

ag. 141. Ex Mſ. legendum, ἤτοι κηραυνὸς, ἢ ἄλλη τις μηχανὴ. ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνός τις, ἢ ἄλλη μηχανῆ.

ag. 147. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστι, ὁ ἀγοραῖος, Ἐφ. τὸν Ποικίλον. πίτυλος γάρ ἀναπίτωλησις, ὁσημέραι σκυτοτόμος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ. Sic scribitur in antiquo codice, pro in vulgatis habetur ἀνατωλατόμος, quod quidem & ipsum idem tat, sed alterius est interpretatio, Tritius scilicet substitutum minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est. Itaque pice est fertus, cum quotidie a statuariis exprimatur*, sc. ejus forma, opter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forensis*, ia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam* cujus crebra apud veteres mentio. Vide sarpocrationem, & quae ad illum notat Vallesius, nec non Meursii Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox sequentia, τύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιτύμενος, τρίτον τι καὶ μετάρσιον. ὡς ἔοικε δὲ μοι γάλκου ἀμφὶ σώματι ταλαντεὶς παρήρτο μιμητῇ τῇ τέχνῃ, σφυρηλάτα χαλκῆ πᾶσαι ἐκτετυπώμενος. Vertunt; *tum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur balthaeus.* Illepide sane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicujus Tragici, quamvis in responsione Iovis pro παύω ἃ Ἑρμαγόρᾳ βίλιπτε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβίζων. Μιμητὴ τέχνη, est ars quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Iove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας.

Pag. 149 Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui se ipsos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut apud Cic. 1. ad fam. 9; alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπάγγελτος, sed illud tamen exquisitius.

Ibid. Manifestum mendum est in his verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare, ἀνάγκλω. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τίς σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα ἅ, ὁποῖά ἐστι, καὶ ἐλεθμενίως καὶ ἐπαινῶν, οἰόμενος τὶ δὴ δείξειν τοῦτο εἶναι, καὶ σοφοὶς ἀλαζόνας αὐτοὺς ἐκφανῶν. Interpretes: *Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unum-*

quodque immutari providentia. Atqui non permut[at] dem ſervant ordinem illi ſyderum motus, temporum [et] quae enumeravit alia. ſcribendum ſine dubio, ut eſt in [Ed.] τάξιας, regi, adminiſtrari providentia. Sic paullo [ante] cles quaerebat, ἀεὶ ὑπό τινι ἢ θεῷ τάττεται ἡ τ ὅλων [φύσις]. *Hoc igitur univerſum nulla ne providentia regitur?*

Pag. 151. Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπιστρ[έφειν] χρείας τ' ἀμαθίαν, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκυρον αὐτῷ τ[ὴν] ῥητορεύσομεν. Sic lege & interpunge. ἄκυρον pro vulgata ἐῇ, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi editione pographorum vitio eſt omiſſum, & τόπι ex Mſ. *repoſui.* [Ed.] *ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum cogi[tur] quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.*

Pag. 152. In verſu Euripidis pro ὑγιεῖς ὁ ἀγκύλαις Mſ. [Ed.] ὁ ἀγκύλας. Mox in alio verſu ὅπως ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque piter ſit.*

Pag. 153. Τῶν πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηλθεῖ. Mſ. [Ed.] ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν.

Pag. 154. Ἀλυπίλας ἦ, ἀδὲ ἄλογον ἀδὲν τι ἔχειν ἐ[ν] χρείαις ἦν αὐτοῖς. In Mſ. hic adduntur non nullae [Ed.] *non utile omnino & neceſſarium ſit ipſis ad navigationem.*

Pag. 159. In Gallo ὦ γᾶν πρὶν ἀναπεῖλαι τ' ἄλιον μέσα κρυπτὸν [Ed.] ἐράσσατο. Mſ. ὦ γᾶν πρὶν ἀνίχειν τ' ἄλιον μέσα σχεπτὸν ἐρέσσαι. leg. ἀνίχειν. ſed perinde eſt ſive ſequaris editos, ſive Mſ. Sic [Ed.] inferius idem codex pag. 160. Ὁπόταν ἀνίχοι ὁ ἅλιος, *pro* φαίνοι.

Pag. 163. Ἦ Πυθαγόρας ὄντι δαιμονικάτῳ καὶ τὸ ἴσον ἰσχύειν κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὼ κεφαλὼ καὶ παῖδας ἐδήδοκεις. *Aut ſi Pythagoras peccaſſe, & aeque impium fuiſſe, ſi fabas ediſti, ac ſi patris caput comediſſes.* Nimirum, quia Pythagorei a fabis abſtinebant, quod illorum magiſter eas parentum capitibus eſſe ſimiles docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixiſſet in pera ſua non niſi fabas eſſe, quas nolit edere Pythagoras, reſpondet hic: Δὸς μόνον, ἄμα δὲ νεκροῖς δίγμα ἔμφυτον γὰρ, ὡς φασὶν ἔσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκέων ὀδοῦσι. *Damodo. Apud inferos aliae ſunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere ſimilitudinis.* ubi neſcio cur interpretes vertant κεφαλὰς teſticulos. quamvis non ignorem alio[rum] quoque tradere cauſſam cur Pythagoras fabis abſtinuerit, quia virides fabae ſimiles ſint ἀνθρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίων πράσει. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom.

Οὐδὲ μὲν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασεν κύαμον καὶ τὸ ἐπίλλυσι,

Γ' οὐ τοι κυάμους τρώγειν, κεφαλάς τε τοκήων.

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans,

non quod parentis capiti sit simile, ut velit ille versus. Idem bas atque caput patris edere.

g. 164. Καὶ μέταλλα ἄλλα χρυσίου πεποιῆσθαί μοι δοκεῖς. Inter: & *solidas auri venas mihi videris adduxisse.* Μέταλλα ὅσα πολλά. *totas auri fodinas*, aut *auraria metalla*. Metalla Latinis Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. Justi- de Philippo VIII, 2: *Auraria in Thessalia, argenti metalla in acia occupat.* Sic *damnari ad metalla.*

Pag. 165. Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθίς σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τῶν ἐκείνου παραγωγὰ, καὶ ἀναμερυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. tinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est *reducere*? io id est *educere, producere.* Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si veti coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.*

Pag. 166. Σκιᾶς ἐπισκοπῶν, ὁπόσα πους τὸ σκιάδιον εἴη. *Subinde aspiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic Salmurienfis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐπεκμετρεῖσθαι τὸ καιρὸν τὸ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδεῖ, ὡς καὶ σκιάδιον κάλουν. καὶ ἤδη ἀπεῖδεν, εἰ δεκάπουν τὸ σκιάδιον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & σκιάδιον vocabant. Et σκιάδιον decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἤδη ἀπόδει *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις:

Σοὶ δὲ μελήσει

Ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ σκιάδιον λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

Tibi vero curae erit, cum duodecim pedum umbra erit ad laute prandendum ire.

Ibid. Ἀπέχομαι κομψῶς μάλα ἐσκιμμασμένῳ, ἀντρέψας τὸ τελαμῶνιον, ὡς ἐπὶ τὸ καθαρώτερον γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μεταβολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus, amiculum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα σύμμετρος καὶ κόσμιος, τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τῷ ἀναβολῷ. *Cultu decorus, atque ornatus, incessu ac pallio modeste compositio.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένῳ σύμμετρος est qui incedit pallio decore composito.

Pag. 168. Εἶπε μηδενὸς ἀντιλέγοντος πλησίον καταπεσὼν αὐτῷ, ἐμὲ καταπαλίνησι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. In Mss. ἐπικαταπαλίνησι. quod

quod minime damnandum. *Cum, inquit, nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto recumberemus.* sic hic locus interpretandus. Ὁ μετ' ἐκεῖνος, sunt qui eidem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest.

Ibid. scribendum, ἄκρατ' ἦν ἡδὺ καὶ τὸ σύμπαν. sic Mſ.

Pag. 169. Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographo profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, ut scribitur χαλίππαν ὁμοίαν, pro χαλέποσιν ὁμοίαν. & ὥστε μὲ καὶ ζεύγνυσθαι ἐσφήκωσε, pro ὀσφήκωσε. Sic enim apud Homerum v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba.

Pag. 170. Ὅτι τὸ ἔνδον ἤψων τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους ὃ ἐν τῷ ἐμπαλών. *Cum duobus extorum fruſtis injectis legatum quaererem saturnalibus.* ἕψω quidem mutuatur ſua tempora ἥψων, ſed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut ἐκ χειροπληθῶν παιδίων docuerunt. Itaque pro ἤψων malebam olim ἥρπασα, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum eſſe ἤψησα, & pro παρφάγη. ſed ἀλλᾶντες, ſunt *botuli*, *farcimina*, non intellino.

Pag. 171. Ἐπεὶ ἦ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα ἅ τε νόμος Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πίναξι, ὁ τὸ τρύβλιον περιελίχων. ἅπαντα ἐξελαύνῃ, ἀλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος. Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec eſt quae pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα ἅ τε νόμος. Salmuriensis quidem interpres mihi infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus.* Ita ἐκεῖνα ἅ in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἐξελαύνειν aliud eſt ut ſtatim videbimus. Cur omiſit τὰ ῥάκια τὰ πίναξι, ὁ τὸ τρύβλιον περιελίχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quiſquam verſari? Nec melius Eraſmus: *At simul ac mortuus eſt nuper, universis illis opibus juxta leges* Simon ille, *qui cerea patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura ostreque circumvestitus.* In his nulla eſt ſententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα ἅ τε νόμος addendum ἦλε, quod vitio librariorum intercidit, aut ſimile quidem. In ſequentibus quoque aliquid periit ὁ τὰ ῥάκια τὰ πίναξι nihil habent unde pendeant, & nihil ſignificant, ſed ex Mſ. haec jactura egregie ſarcitur, qui in his verbis unum aut plura verba periiſſe luce meridiana clarius edocuit, quamvis & ipſa συνέχεια & ratio ſatis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus ſcribitur: Ἐπεὶ ἦ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα ἅ τε νόμος, καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιελίχων τὰ πίναξι, ὁ τὸ τρύβλιον περιελίχων, &c. Pulchre ſane & vere. Sic igitur locum totum ſcribe & verte: ἐπεὶ ἦ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα ἅ τε νόμος * ... Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιελίχων ἅπαντα ἐξελαύνῃ πίναξι, ὁ τὸ τρύβλιον περιελίχων ἀλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος. *Poſtquam vero pridie mortuus eſt,*

* ἦλε.

mnia illa secundum leges cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis is indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehi- purpurea*, & *coccinea veste amictus.* ἅσμενος ἐξελαύνει est & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν est subaudito ἵππον, *equi-* ut apud Latinos *vehere* sc. se equo, pro *vehi* frequenter le- , sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλασε ἐς ἤθεα ωτῦ. *equitavit ad suam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis elgis est uitrijden. Hysginus quidem color differt a coccineo, i sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen ineus verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, e coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. le Salmas. exercitat. Plinian.

ibidem. Non reprehendo vulgatam, αἱ ἢ ἀπιλᾶσιν ἀνελεῖν αὐτὰς· l magis tamen probo libri veteris scripturam, in qua αἱ ἢ ἀπιλᾶ- ἀνηρτήσειν αὐτὰς. *Minantur se ipsas suspensuras.* Hae sunt & inae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipso Lu- ano non unum est exemplum.

Pag. 172. Εἶτα ἄκνει ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τῶ ψηγμάτων ἥκειν ἐς βίον, ἐξ ἐκείνε ἐπιπροσθῶ. Salmuriensis: *Itane neglexi infe- e vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus.* ed ἥκειν ψήγμασιν ἐς βίον significat ne *frusta importare in vitam?* i editione Basileensi Graeca 1555 legitur, ὀλίγων τῶ ψηγμάτων ἥ- ειν. Constat sane ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Hero- otum ὦ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* ὦ ἥκων φρενῶν pud eundem *sum prudens.* Sed dum semper ὦ aut πάρα, ad- junctum habet. Quod concise dicunt ὦ ἥκειν τῶ χρημάτων, in- tegrum est, ὦ ἥκων ἐπὶ πολὺ τῶ χρημάτων. Sed hic habere lo- cum non potest, ne nunc dicam ὀλίγου legi in Mss. Florentina, Aldina, ceteriisque editionibus. In Florentina vero editione scri- bitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φίρειν. Et legendum ἥκειν φίρουσα. *Omissi ferre invitam.* Est loquen- di genus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἥκω φέ- ρων est *fero.* Isaeus: ὁ γενόμενος διαθήκας ἥκων φέρων. *non adfert factas testamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud Ho- merum, infinita talium locutionum sunt exempla.

Pag. 173. Scribe: ἐγὼ ἢ τοσοῦτός σοι φημὶ ὑπερφυὴς μηδὲν γίνεσθαι τόπ. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Grae- cae μηδὲ.

Ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας ὅπω διίθηκα τὰς κατ' ἐκεῖ- να ἑλληνας, ὥστε ἦδον ἤδειν με. Interpolator: *Et cum in Italiam rur- sum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidisset in ultimis verbis la- bem haerere, censebat legendum esse, ὥστε ὡς ἦδον ἰδεῖν με. Sed um immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε ἦδον ἦγον με. *ut me pro Deo ducerent*, seu *haberent.* & vere me vidisse Ms. postea declaravit qui eandem servavit scripturam.

Pag.

Pag. 175. Mſ. Μακρὸν δ' ἂν χρόνον χαλεπαίνεσθαι ἔοικε

Pag. 177. Οὔτε πράγματα ἴχνει λογιζόμενος, ἢ ἀκαίροις καιροφυλακίαις ἐνοχλούμενος, ἢ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος Vertunt: *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis beris.* Sed cui perſuadebit πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι eſſe trahi? ne dicam τὸ λογιζόμενος eſſe in eadem ſententia inſicite, & in ultimis verbis eſſe ἀπροσδιόνυσον. Optime πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος. *Et talibus curis diſtractus, curis preſſus* μεριζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei particeps fieri* ſunt exempla.

Ibid. Ἑσπερινὸς ἢ δειλὸς ὀψιὰν, λυσιμελὴς ἢ δεξιός. *Vesper ſurgit crepuſculo, & ſi libuerit, lavaris.* Praeſtat ſententia. Duplex enim erat veſpera prior, & ſerior, Veſpera prior tim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, ἑσπερία, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. ἔστι καὶ ἡ ὥρα ἡ μετὰ δεῖπνον ὥραν, ἡ μετὰ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum. Veſpera prior, a quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ μετὰ δεῖπνον ὥραν ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. Δείλη πρωία, ἡ μετὰ ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt circa prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.*

Pag. 178. Ἢ Διονύσιος καθαλυθεὶς τῆς τυραννίδος, εἰς Κορίνθου γραμματικὸς διδάσκει. Salmurienſis: *Aut cum Dionyſius tyrannide abiit ac Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magiſtratum* dicitur is, qui ſponte illum deponit, & exuit ſe ipſe dignitate: *Abrogatur* vero magiſtratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide.* Sed Mſ. non inſicite. ἢ Διονύσιος καθαιρεθεὶς τῆς τυραννίδος εἰς Κορίνθου γραμματικὸς διδάσκει, μετὰ πολλὰ τὸν ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionyſius, poſtquam extincta eſt tyrannis Corinthi Grammatiſta docet, poſt tantum imperium pueros ſyllabas connectere cogens.* γραμματικοὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios ſcriptores interpretabantur. προαναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo praecabulum praeceſſit. Sed mox rectius in illo exaratur: πρὸς τὴν ἀπειροκαλίαν ἐκείνου καὶ βίου, quam in vulgatis πρὸς τὴν ἀπειροκαλίαν καὶ βίου, *quale illud vitae genus eſſe olim expertus es.* Nam πρὸς καὶ non bene junguntur.

Pag. 179. Cum recenſuiſſet regiarum divitiarum apparatum, ſubjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς τρυφῆς παρασκευὴ ὑπερβαλλόντως μεγάλη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, ſupra quam credi queat, ingens.* Quid ſit *tragoedia principatus* ingens, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum reliqua ſque regius omnis apparatus, *ſupra modum ingens*: τραγῳδία τυραννικὴ eſt *regii faſtus choragium*, omnia, quibus reges ſuperbiunt, & ſuam oſten-

nt potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut superius mus.

. Alios consensis tectis aedium magni aestimasse, si illis li- idere τὺς προπέμποντας, τὺς ἑπομένους, *anteambulones*, & *sequentes*. Optime Mss. τὺς προπεμπόντως qui ante me pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντες, est *praeites*.

d. Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐγκαλῷ χρυσῷ καὶ ἐλέφαντι ξυνηρμοσμένῳ, *Aut Iupiter ius partibus decorus, auro & ebore compactus*. Sed unde pen- χρυσῷ καὶ ἐλέφαντι. Mss. σὺν χρυσῷ καὶ ἐλέφαντι. quis dubitet cribendum?

id. Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cum Colossis atuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus s nihil videatur, nisi vectes, clavos, stipites, καὶ πίτυλα ὑπό- ν, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam*. sed Mss. πίτυλα, καὶ πηλόν, & *picem*, & *lutum*. ὑποπηλῷ est vocabu- nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πήλινον. quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ndit quoque ubi Micyllus dicit, ἀδίκως ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ ρόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἷσπερ εἶσι τὰ ὀχήματα. *Nondum ostendisti um, & clavos, & vectes regni*.

Pag. 181. In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris codi- ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παραλιοῖτο τὸ σμι- ν, καὶ ἀμφίβολον τὸ τομῆς τὸ ἐπὶ δύο, ὀλίγον τι ἀμαξαῖον δακτύλου παρίστα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi est, ut paullulum aberret smilion, deflectatque a recta incisione, sumum secantis digitum exiguo tingat sanguine*. Ἀμαξαῖον non conuitur cum secundo casu. sed legendum ex Mss. ἀμαξαῖα τὰς δακτύ- ς ἐπιμόνως ὀλίγον π. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum ericulum est, si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione recta, igitos leviter secando vulneret*.

Ibid. Regi scenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπί- ισιον κόμην. *eburneis capulis gladios, & comum ventilantem*, sic nterpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσεισις est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile move- tur. Pollux IV, 19. ubi agit de personis Comiicis: τῷ δὲ ἐπισείσῳ πρα- πάτῃ ὄγκῳ, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τῷ χερσὶν μέλλοντι, καὶ τῷ κόμῳ, ἐπι- σείοντι αἱ τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίσεισις, & jactabundo, est color & coma niger, moventur* seu *vibrantur capilli*. Philostratus in imaginibus describit Cyclopem χαίτῃ ἀπα- σείοντα ὀρθῇ, καὶ ἀμφιλαφῆ πίτυν δίκην. *jactantem rectos crines & multos instar quercus*. Talis ἐπίσεισις κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in antiquitatibus Curiosis Gallice editis.

Ibid.

Ibid. De hiſtrionibus Regis perſonam gerentibus, Ἀλλὰ χίνεται προσκόψας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καὶ πεσὼν ἄλλῃ παρέχε τοῖς θεαταῖς. *Quod ſi quis, qualia plerumque cidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat profecto movet ſpectatoribus.* ſic interpretantur. In Mſ. p κρούσας habetur κενεμβατήσας; & pro παρέχε, παρίχει. Vo rarum eſt κενεμβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi ut cad ut ſi quis putet ſe per ſcalas, illis ablatis, ex editiore loc dere, neceſſe eſt ut cadat. Plutarchus in Flamino, cum Graecos in ludis Iſthmiis, praeconis vocem qua liberos juſſerat, tanto excepiſſe plauſu, ut corvi ſupervolantes in deciderint, cauſſam hujus rei reddit: αἰτία ὃ ἐ ἀέρος εὐρυ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρηται, ἀφαπτόμενος ὑπ' αὐ ἀπερείδῃ τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλισθήμα ποιεῖ, καταῖ κενεμ *Cauſſa eſt diviſio aeris: cum enim multa & elata vox maritur viſus ab ea non ſuſtinet volucres, ſed facit ut decidant, ac iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum eſt ſolum, ſ inſiſtunt, ubi eſt hiatus, ſicut in foſſis, & puteis. Non vero ſcena plana illos hiſtriones, de quibus loquitur, cadere, ſed de ſ tiore loco in humiliorem & depreſſiorem, *oſtendunt ſequentia*, totum corpus gravi illorum κενεμβατήσει lapſu vulnera, & v lari ait. Hujus vocabuli vim cum non cuperent ſcio, ſubpoſ runt notius & tritius προσκρούσας. Fuiſſe vero in theatris non unum locum, ubi hiſtriones poterant praecipites *cadere in inferiorem loca*, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis lib. IV. c. 19* ubi agit de theatri partibus.

Pag. 182. Dicit Alectryon: Nullam vitam *humana tranquillitate* eſſe, ſi modo ſit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρείαις ἐμμετρημένῳ, *naturalibus duntaxat cupiditatibus & uſibus circumſcripta*. Sed quis dixit ἐμμετρία, aut ubi legitur ἐμμετρημένος? Nuſquam quam in hoc loco, qui merito ſuſpectus fuit viris doctis. Mſ. noſter ſcribit ξυμμετρημένῳ. Optime. Thucydides lib. 2, ὧν οἷς δεδώμηται τὸ ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐτελεύτησεν ξυμμετρίᾳ. *Quorum vita ſimul & mors felicitate circumſcripta eſt*, hoc eſt qui viri & morientes fuerunt felices.

Ibid. Καὶ μὲν τοιχωρυχεῖν με σπουδαγκάσεις; Laborare hunc locum vidit Marcilius. ſed remedium praeſentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, εἰμὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις. *Nam tu me compelles parietes perfodere?* Praecedentia vero verba ſic adhibenda ſunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clauſis foribus?*

Pag. 185. Locus eſt qui me diu torſit, praeſertim cum nihil in antiquo libro mihi eſſet praeſidii ad eum emaculandum. Nim inquisitum eſſe nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ ἐ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὐτὸς ἀφελόμενος ἀπαίτησιν τὰ κατ' ὄμφακα. Vertunt: *Alienarium ſcrip*

calceis affuenda obrodet, ebibetque. Sericè aut Scythice si ineres locutus esset aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid n *ebibet*? quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis : coria *calceis affuenda*? κατάμμυξα sunt soleae, quae calceis pinguntur, & pedibus teruntur. At pro λάπτειν si legas, ut sine io legendum λάπτῃ, omnes tenebrae discutientur, quae lon hunc reddiderant inexplicabilem? πτύω est sordibus inquino, culo, λαπτύω est sordibus purgo, emaculo, Hesych. λάπτῃ, ρυπᾶται. πᾶν γὰρ ὁ ῥυπὸς. λαπτιᾶται est *sordibus purgatur*. πᾶν enim *est sordes*. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit m Henricus Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπιᾶται, & te Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententi igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum leas obrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas credarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur.

Pag. 184. Περὶ τ ἱκπωμά ἴσιν ἃ πάνυ ἐπιμελὴς. Typographi vium esse ducerem, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scriendum enim περὶ τ ἱκπώμα ἴσιν ἃ πάνυ ἐπιμελὴς.

Ibid. Τὰ ζ ἱκκαίδεκα οἶδι Σώσυλ@. Mss. unam vocem, quam & xigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὰ ζ ἱκκαίδεκα ἴδεν, οἶμαι, Σώσυλ@. *At sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam e dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cognoscere. Paullo inferius: σιώπησον ὦ Μίκυλλε μὴ κλέφωσόν πε ρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est *in furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere.

Ibid. Σοὶ γὰρ ὄμοι@ ἐγὼ καὶ τὰ τρόβλια ὑπὸ μάλης ἔχω. Elegantius & ἀστειοτέρως Mss. τὰ τρόβλια ὑπὸ μάλης ἄπτερα ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui.

Pag. 185. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἤδη φροντίδων, ἀναλογιζόμεν@ τὰς τίλτους, καὶ τὰς δακτύλας κατακλινῆναι. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλας κατακλινὰς, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατακλινὴν ὅλ@ ἀπεπτηκὼς ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus est curis.* Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occalluisse, callo fuisse obductos*, sive *callo indurnisse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*.

Pag. 186. In Icaromenippo. Valde fallor, aut scribendum est longe a principio: πάλαι γάρ ἐπικροῶμαί σου τὰ σκιλήτας, ἐν ᾧ τὰ φορυκὰ ταῦτα σκιδνᾶς πολλὰ, καὶ ὑπερπηδᾷς καὶ πυξινίζοντας. *Et enim jamdudum te sequens audio soles & ridicula illa, stadia quaedam & parasangas tanquam pereg. jactantem.* Vulgo legitur σταθμὰς mansiones. sed σκιδνᾶς & σάγγας rectius junguntur quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Sic emendatum malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim in Gelenianis libris.

Pag. 188. Verba haec Menippi non assecuti sunt Erasmus & Murienſis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὰ περὶ τὰ πράγματα ἀσχολίαν τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας ἡγούμενος, ἀνακύπτειν ἐμοὶ, καὶ τὸ πρὸς ἀκριβολόγον ἐπιρρέμβω, interpretantur: *Contemptis eorum studio, adjectoque animo ad ea quae sunt vere bona, assurgere, & ad universi naturam suspicere jam conatus.* ἀσχολίαν τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας ἡγούμενος, non est *adjecto animo ad ea quae sunt vere bona.* sed haec significant cum praecedentibus καταφρονήσας τῶν περὶ τὰ πράγματα σπουδῆς, & *earum rerum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere jam.* ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & ἀπέχεται a negotio & re quadam.

Pag. 191. Καὶ τὰς ἐκεῖ ἐνὸς αὐτῶν ἀφαλεγμένας κατηγοροῦντας. Interpres: *eos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* αὐτῶν delendum videtur, si Graece loquutus est Lucianus, uniſemper accurate & emendate locutus est. In Mſ. est αὐτὸν. quod nec ipſum hic locum habere potest.

Pag. 194. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀπαωρήσας vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus.* sed ἀπαωρᾶν est *avellere, avertere. Forte* legendum ἀναπλᾶς hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolasſem.* Inferius in hoc catalogo: ἀφικόμενος ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸν Δία μετ' ἐς Αἰγίοχον Διός. *me ipſum mevens evolavi ad Iovis Aegiochi domum.*

Ibid. Leg. τὸν τῶν ἱππολάων Θρηκῶν. ex Iliad. γ. v. 4. non ἱππομόλων ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus.

Pag. 199. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι. Erasmus: *ubi erant convivia cum sit, alibi erant convivia.* Sic Aristoteles in Oeconomico quem usus est ἄ pro *alibi.*

Pag. 201. Scribe τῆς μυρμηκιᾶς μᾶλιστα ἐφικόμενος. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ὁπὴ, & mox ἐπεπόμην ἐμαυτὸν εἰς Αἴγιον Διός.

Pag. 203. Vide ineptias interpretum haec verba ὑπωπτεύομεν γὰρ ἐνυχῆ τὸ παροίδεξόν μου τῶν ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω παῖδα ὀφθῆναι ἀφίξεσθαι ἀφανίδειαν, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιφερομένης, sic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua versione nihil sani. nesciunt ὅσον

ἤδη, & ἤδον ὄντα eleganti idiotismo Graecis significare *jam paulo post*, quod dudum observavit magnus Budaeus. Vertes: *babas enim eos non nihil nec opinus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros esset.*

Pag. 206. Non absurde Mſ. ἐνετείλατο τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum.*

Pag. 207. Censeo Lucianum scripsisse τὰς τῶ Ἡσιόδε Θεογονίας ἐκεῖνα ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* non ἃ Θεογονίας, ut vulgo legitur.

Pag. 112. In his accusato Mſ. pro ἀλλ' ἴσον κινήσας τὸ ὦς, φασι χολὴ ἄγων. scribit ἀλλ' ἴσον ἀλφαίνοντας τὸ ὦς, φασιν, χολὴ ἄγων. *Non tantum otii habens ut aurem inveniat*, hoc est, *tangat.* ἀλφαίνω & ἀλφάνω est invenio.

Ibid. Ἄριστα κρίνα, τὴν χολὴν εἰς τὸ αὐτὸ ἵησιν. Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo.

Pag. 213. Nec haec verba coeperunt interpretes, εἰ γὰρ μόνοις τοῖς κεφαλαίοις τῶν ἐμῶν διοικήσεως, ὑετοῖς, καὶ πνεύμασι, καὶ πυρὶ, καὶ ἀστραπαῖς αὐτὸς οἰκονομικὸς ἦν καὶ ἀβασάλευτος πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπολαύων. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, cum curarum parte sublevato, quiescere mihi licet.* αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes. *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.*

Cur pag. 114. in omnibus editionibus est μερμηρίζω? quis enim nescit μερμηρίζω Homericum esse verbum?

Pag. 216. Αὐτοχείδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἀθροίζονται. Mſ. ἀθροῖσαι. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti aberrant.*

Pag. 218. Mſ. Αὐτὴ μὲ σκιτώδη τιν ἐπὶ δ πάγυ κρῆναι. *Tu vero hic in colle consideto:* male in editis κρῆναι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest.

Pag. 220. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτάτων ἀθελαχολεῖ. Vertunt, *imprimis quibus nihil rerum necessariarum curae est.* Πεθελαχολεῖ est verbum quod Graecia non novit, nec nosse potest. lege, ἀναγκαιοτάτων πρὸς ἀσχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit.*

Pag. 221. Ὁ μισθὸς ἐξισοθελαπάσης δίκης. *Mercos pro quoquo judicio*

tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis jubebatur. Pollux Onomast. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῆς ἡλιαστῆ εἰς μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni causſarum merces ex oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοί γὰρ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ μαχῆται ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia dimicare ſi ſunt.*

Pag. 222. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσασθαι, οὕτω δὲ τὰς δεῦρο συντιν. *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimat. Hae autem poſtea judicabuntur.* Non rejicio hanc ſcripturam mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν. *priores prius expediamus* ſc. cauſſas.

Ibid. Παλαιὰ ἀλλὰ καλὰ ἐνδίκα. Sic Mſ. *verumtamen ſortire dicta.* Editi, παλαιὰ ἀποκλήρα.

Ibid. Τὴν δὲ πρὸ τῆς ὑστεραίας ἥδη Ἀθήνηθεν ὁ Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσωμεν. ſic Mſ. Ἀθηναῖος. Vulgo ὑστεραίας.

Pag. 223. Οὐθεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συκοφαντεῖν πάνυ. *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer videtur ſcripſiſſe ὁ φανερῷ. Et nunc firmat Mſ. in quo. οὐθεὶς ἐθελήσει ἐγκαλεῖν φανερῷ συκοφαντεῖν μέθῃ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.*

Pag. 224. Dicitur ebrietas ὥσπερ πάντα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ἅρπασα. Vertunt *praereptus cum eſſet adhuc adoleſcens tenellus.* ſed reponendum ex Mſ. πρόσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad ſe rapiens ſeu attrahens adoleſcentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo c. 26. dicit, ὡς ἑαυτὸν ἕλκυσαν, & ſtatim, προσαγαγοῦσα αὐτὸν τοῖς πολλοῖς.

Pag. 227. Παλαιὰ ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὸν ἐρωτᾶτε, οἵας ἂν οἴεται γένεσθαι τὴν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμίτεον Θησέα, εἰ πρόσειτιν τῇ ἡδονῇ ἕπεσθαι τοὺς πόνους. *Verumtamen illud ab ipſa quaerite, quales putet fuiſſe noſtrum Herculem & Theſeum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, ſed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inſerere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὸν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προσειτιν in illo, ut & Anglicano ſcribi πειθόιτης. *num perſuaſa a voluptate, ut illudat ad Herculem Prodicium apud Xenephontem*, cui voluptas omnibus modis perſuadere conabatur, ut ſua ſequeretur cultra

Pag. 228. Καὶ μὰ Δία ὅπερ κεφάλαιον τῶν πόνων τοῦτο διδάσκουσιν εὐδαιμονίαν λαβεῖν αὐτοῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ἐμοίγε ἀπέφυγε. Vertitur: *Et quam laborum caſus, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones & labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur καὶ μὰ Δία ἐπὶ κεφαλαίῳ, τῶν πόνων. ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ eſt *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco ſic vertes: *Et quam ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem eſſe, pro nugis habens, ambiguos illos ſermones,*

& Labyrinthis similes evitavit. quamvis vulgatam non damnem, sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput* seu *mam omnium laborum, ait esse, pronugis habens.*

id. Ὥσπερ ἐκάτερω ἐπὶ τὴν Ἕλλην βωμὸν ἐπὶ τὸν ἱκέτην καταφυ-, sic rectius Mſ. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tamm ad misericordiae aram confugerit.* editi: φύγοντα, ſed tum confugiebat, ſed ante confugerat.

ag. 230. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτὸν κατεδικασάμην. Male interpretur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum demnent quia non obiecit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, eſt *dimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8.

Ibid. Ἐρήμην λύειν, eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum endi facultatem dare.

Pag. 232. Αὐτὸν ἢ τὴν γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ. Mſ. αὐτὸς δὲ.

Pag. 233. Ἕνοχος τῇ κακώσεως non eſt *vexationis* obnoxius, ut vent interpretes, ſed *malitioſae deſertionis reus.* Pollux Onom. lib. III. : ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀποπεμπάς, καὶ ἀποπέμπης δίκη. καὶ κακῶν, καὶ δίκη κακώσεως. πρωικός, ἴτης. καὶ τὸ ναυτικὸν, λιπόλειψις, καὶ δίκη τοῦ ἀνδρὸς λιπολείψιον. ineptiſſime ab interprete Latino πονεῖν & κάκωσις, *affligere*, & *flictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non poſſunt certi Latine, quia lingua Latina caret vocabulis quibus propriatem harum Atticarum locutionum exprimat: recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & λιπόπτερος dici de viro, qui repudiat uxorem. κακῶν & κάκωσις de eo qui eam deſerit. ſicut contrario λιπόλειψις de uxore, quae virum deſerit, ſive nuncio remiſſo, ſive, ut puto, malitioſe, & ſine cauſa. De τῷ ἀπολείπειν, vide quae notavi olim ad Soloeciſtam. Quamvis δίκη κακώσεως ſit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adverſus liberos, & pupillos. Vide Harpocrationis Lexicon.

Pag. 235. Ἐς γὰρ τὴν Ἀκαδήμειαν, ᾗ εἰς τὸ λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ ἀφελόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα ἀφαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων. &c. Vltima ſic leguntur. In Mſ. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγομένους, ᾗ ἐπαινεῖν καὶ χαίρειν οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων. *placide diſputantes, laudes & planſum non deſiderantes.* quae Luciani eſſe nemo inficiabitur.

Ibid. Dialogus dicit ſe ἀναβαίνειν ὑπερέω τοῦ οὐρανοῦ. ſed ὑπερέω ſimpliciter ſignificat *ſuper coelum*, vel *in coelo*. Mſ. ὑπὲρ τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ. *ſuper coeli dorſum*, hoc eſt ſupra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus ſublimibus loquitur, παραφθεῖ, τῷ μετεωροβατεῖν.

Pag. 236. Οὔτε πεζὸς εἶμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα. Interpretes: *Neque pedeſtris, neque ſublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non eſt Graecae loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετεωρα βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius,

legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse [illegible] ὑπὸ τῶ μέτρων βάθημα. neque in metris incedo, hoc est neque sa- sa, nec poëtice scribor : genus meum dicendi non est q- lorum, qui oratione soluta utuntur aut philosophi, aut o- aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque m- Mox καὶ ὑπὸ τῶ συνεχῶν ἐρωτήσεων κατασκληρύνομαι, non est, e- pretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exficcatus, jejunus, macilentus, de qua voce superi- nihil notavi. Paullo ante repone particulam ἢ suo loco, ex q- ciderat, πάνυ γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν Δίφιλον τοιοῦτον ἐμοῦ.

Pag. 237. Οὔτε μὴ τὰ ἰσχνὰ ἀκίνητα ἢ λιτὰ καθήμενος ὡς συμπερολογοῦμαι. *quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argu- non soleo.* Mſ. pro τὰ ἰσχνὰ ſcribit τὰ γλίχος & pro καθή- συμπερολογοῦμαι, legit, καθήμενος συμπερολογοῦμαι. Digitum v- verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque συμπερολογοῦ- qui haec annotem.

Pag. 242. In Parasito, definitio artis habetur : τέχνη ἐστὶ σύστη- ἐκ καταλήψεως συγγεγυμνασμένων ὡς τὸ τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ. Sic ſcribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mſ. inter- pretes vertérunt : *Ars est quae constat ex perceptionibus exercitis & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Vbi est in Grae- co *consentientes*. Dein quid Latinis sint *coexercitatae* nemo dixerit, Verte : *Ars est corpus perceptionum*, quae *exercitae* sunt ad *finem utilem vitae finem*. sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones. pag. 292. quae non exercentur, aut *non fuerunt* ex- ercitae vide pag. 243. ubi hanc explicat *definitionem*.

Pag. 245. Τὸ χρήσιμον ἴσμεν. *Sic se restituisse ait Bourde- lotius.* & sic Mſ. qui addit ἄλλο, τὸ χρήσιμον ἄλλο, *sed ἴσμεν* retinendum esse constat ex Homeri Odyſſ. ι. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet in altero mox versu legendum πλεῖον πρα- τίζει, ut & extat in Florentina.

Pag. 248. Τῷ δὲ Παρασίτῳ ἔστι μὲν ὅτε [illegible] ὅτε δ' ἐγκλήματα ὑπὲρ ὧν ἀπολογοῦμαι ἀχρεῖα, καὶ πάνυ ἴσως. *At vero parasito nunc eoquus est, &c. neque pecuniae quo quibus causam dicere gra- tur.* Sic interpres : non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἄπιστος. lege ex Mſ. ὑπὲρ ὧν ἀπιστοῦσιν ἀχρεῖα. *neque pecunia, quae amissa con- cietur.*

Ibid. Ἀ'πηλθε καλῶν, ἅμα τε πρὸς ὑμᾶς ἢ διδασκάλων. sic recte Mſ. vulgo ἐκ διδασκάλων.

Pag. 249. Sine dubio quoque scribendum ὁ δ' παράσιτος ὕστερος ἦλθε τῷ προφῶ ἅμα τῷ ἀρξασθαι τὸ τέχνης. *At parasitus simul atque artem orsus est*, victum habet. ἅμα τῷ ἀρξασθαι est σὺν τῷ ἀρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι.

Pag.

g. 257. Ἀλλὰ τί δὴ τοῦτο εἰσιέζειν, ἔχοντες αὐτὸν ἐξεδείγμεθα. : pendet εἰσιέζειν? scribe ex Mf. ἀλλὰ τί δῆτα τοῦτο εἰσιέζειν; sed opses eas iſta comparare.

id. Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore nere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δὲ τις ἐξῆλθε, φημὶ τοῦτον λελιμμένα τὴν τάξιν ὑπηρέτειν. *Quod ſi quis exiit id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid epit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. belliſſime παρατάξῃ. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* ἐξῆλθε eſt *inſtruxit in acie.*

Pag. 259. De Socrate, cum ex proelio in palaeſtram aufugiſſet. λοῦ γὰρ αὐτὸν ἀστεῖόν τινα ἰδὼν μὴ μετρίως κομῶντα καλλιόρμων ἀφεῖζειν, ἢ σὺν Διονυσίῳ τῷ Σύρῳ χαίρειν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae ſic verterunt: *Ipſe multo urbanius videbatur, cum adoleſcentulis ſedendo ſe ſe ornare, & ſecum verſantibus captiunculas componere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam idivit Socratem ſe ornaſſe, aut pueros ornari in palaeſtra, ubi nui corpus exercebant? Vide ſequentem dialogum de gymnaſiis ubi non ornaſſe in iis, ſed pulvere commaculaſſe dicuntur. Adde ἐφαίζειν non ſignificare *ſe ornare*, ut volunt interpretes. Omnia ntt abſurdiſſima. Cogitabam olim pro ἀφαίζειν legere παίζειν, *udere cum pueris*, nam ſic & alibi locutus eſt. ſed poſtea in Mſ. deprehendi veram ſcripturam, in quo legitur ἀφείζειν, ſed ſcribendum ἐφείζειν, *garrire.* Eſt in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδεραστίαν. Nam ἐφείζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, Homerus Iliad. Z.

ἔνθ' ἄρ' ἔμελλε
Στείψας' ὁν χώρης ἔδη ἢ ἐφείζοι γυναικί.
quando jam erat
Digreſſurus e loco ubi cum ſua colloquebatur uxore.

Et Iliad. χ.

Τῷ ἐφεζέσθην ἔπι παρθένῳ ἠϊθέῳ τε,
Παρθένῳ ἠϊθέῳ τ' ἐφείζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, cum virgo adoleſcenſque.
Virgo & adoleſcens confabulantur inter ſe.

Hinc ἡρέμα eſt blandus mulierum ſermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de ceſtu Veneris:

Ἔνθ' ἦν μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ἐπιπνοὴ
Πάρφασις.
Ibi eſt quidem amor, ineſt deſiderium, inſunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ἐπιπνοὴ πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία ἐρωτικὴ, colloquium quod praeparat, hoc eſt animum ad amandum & conſuſcendum incitat. Idem: ἔστιν αἱ γυναῖκες, αἱ χαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμοιοῦσαι τοῖς ἀνδράσι, ἐπὶ τὸ ὁμιλεῖν ἡδέως καὶ σωφρονικῶς. ἐξ οὗτος ἡ ὀαρίζειν

ζειν λέγεται, τὸ τὰς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blandi[tiarum]

Pag. 270. In Anacharside : ἐπὶ δὲ παλαί ὑπό γε , ἀλλὰ ἐν τοιούτῳ βαθείᾳ ὑποδεδλλόμενοι ὁ τῇ ἐρύγματι ἐπικαλύπτω[μαι] λως, Sic Mſ. non τῷ ἐρύπτωσι, ut editur. *Sed hi nunc in [lar]tam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergun[t]* post dicit ἐπιπάττειν τῷ κόνει. Haphen intelligit. de qua *Martial.* ep. 67. *Et flavescit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, vide imprimis ditissimum P. Fabrum in Agonistico 11, 2, & 5, & 22.

Pag. 284. Οἱ δημόσιαι πᾶσι πρόσταττον ἀναγινώσκειν μεγάλοις [τ]μησιν ἅμα ἀναλεγομένοις. sc. νόμοις leges, *quae magistratus [de]scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur : μεγάλοις κεκαμμένοις γεγραμμένοις. In Mſ. vero μεγάλοις κεκαμμένοις ἀναγινώσκουσιν, [ut] omnino scribendum est.

Pag. 289. Υ'πογλαυκὰ τάφου. Mirum hoc manifestum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mſ. sed & in interpretis libro recte legatur τάφροι.

Pag. 296. Recte Mſ. μηδ' ἀπαγρεύσειν τινὸ τῶν ἐναντίων, ἢ τραυματίαν, ἢ δ' ἄλλως δυχερῶς. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant :* sic non male interpres, sed male vulgati codices μὴ ἢ πρὸς ἀγρεύσειν. Nam quis usus est τῷ πρὸς ἀγρεύειν, aut quid potest significare ? Paullo ante ἀλλ' ἐντεῦθεν μάχεσθαι ἐκέλευε παγρύσιος. *usque ad extremam animi defectionem.* Et 297. μὴ ἀξιοῦντες ἀπαγρεῦσαι ζῶντες.

Pag. 300. De luctu. Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προσκεῖται. *Quodque est gravissimum praejacet Acherusia palus.* sic interpres. sed scribendum ut Mſ. πρόσκειται, *Acherusia palus adjacet.*

Male vertunt pag. 301. Ἐρινύες, πομπαί. *Furiae*, poenae. Cum sit, *Erinnyes*, *Furiae.*

Pag. 302. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε. *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset *Tantalus in ipsa palude ipse stat.* legendum αὖος. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex.

Pag. 305. Οὐ ἢ σωφροσύνη διαστρέψει. *non pervertet concubitus*, sed rectius antiquis liber οὐ ἢ σωφροσύνη διαστρέψει. *non te dimovebit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. παστρέπειν est *avertere, abducere.* διαστρέφειν *distorquere, corrumpere.*

Pag. 308. In Rhetorum praeceptore : ἐρωτᾷς ὁ μειρακίσκος ἐκεῖνος ἐμὲ γάμου γένοιο καὶ τὸ συμπόσιόν τοῦτο τῇ παιδικῇ ἄοιδῇ. σαφῶς οὖν [ut]

δέξῃς. *Scisciteris adolescens quo pacto Rhetor evadere, & vehementissimum illud, vulgoque celebratum nomen sophistæ ipse censeri queas.* Sic interpres. Sed in Mſ. eſt πάνυ μὲν ἄνομα venerandum *illud quod ab omnibus colitur nomen.*

Pag. 313. Εἰτά τι σε κελεύει ζηλῶν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, λαβὼν ὑποδείγματα ἀφελεῖν τὸν λόγον, ὑ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῶ ἀλλαχοῦ ἐργασίας ἐστὶν Ἡγησίου, καὶ τὰ ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτου. ertunt: *Inde te priſcos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetuſtae sunt conſtructionis, Hegeſii, Cratetis, Neſiotae.* Primum vertendum *Hegeſiae.* Ἡγησίας enim Magneſius intelligitur ille orator qui ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Chariſii voluit ſimilis eſſe, ac ſe ita putavit Atticum, ut viros illos prae ſe pe nes agreſtes putaret. *At*, inquit Cic. *quid eſt tam fractum, tam imminutum, tam in ipſa, quam tamen conſequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lyſiam voluiſſe imitari, ſed particulas incidiſſe, numeros infregiſſe, & concidiſſe, non minus ſententiis peccaſſe, quam verbis, ut non poſſit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit eum principem fuiſſe ſtyli Aſiatici, & corrupiſſe receptam conſuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem Strabo lib. IX: Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ ἔνδον τὸ τριαίνης ἔχον τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τῦτο Θησεῖον. ὑ δύναμαι διελθεῖν καθ' ἓν ἕκαστον. *Video arcem, & quod in illo eſt tridentis ſignum. Video Eleuſinem, & ſacrorum ſum myſtes. Ibi eſt Leocorium, hic Theſeum. Non poſſum enarrare ſingula.* Dein legitur in Mſ. Καὶ τὰ ἀμφὶ Κράτητα καὶ Νησιώτου, quod eſt verius. Fuit quidem Crates Trallianus Rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV. in Cratete, ſed is fuit obſcurus. Critias vero celebris fuit diſcipulus Socratis, corruptus a Theſſalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixiſſet de Themiſtocle, Pericle, Cleone, *huic*, inquit, *aetati ſuppares Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidi ſcriptis, qui ipſe tum fuit, intelligi maxime poteſt. grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breves, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri.* vide Philoſtratum lib. I. de vitis Sophiſtarum in Critia. Per νησιώτου vero intelligit Gorgiam Leontinam ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia inſularum maris mediterranei fuit maxima, is fuit Empedoclis diſcipulus, & principatum inter antiquiſſimos Sophiſtas tenuit. Vide Philoſtratum lib. I. de Sophiſtis, & Plutarchum in vitis Rhetorum.

Ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὴν ἀλιπαρίαν, ἀναγκαῖα πᾶσι, καὶ ἀπαραίτητα φησί. Interpres: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, & ſqualorem, haec omnia neceſſaria, & inevitabilia dicet.* Squalor non deſideratur in ſtudioſis eloquentiae. Mſ.

λιπαρὰς assiduitatem. quod reponendum. superius idem mendose codicis antiqui delevimus.

Pag. 315. Φαίη ἂν τις πρὸς σὲ αὖθις πως ἀπαπαπαμβδ- ἐπ λοιπὸν τὴ κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐπαίνου. Vt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam dem- & tenerum illud ac jucundum subridens.* Vbi est in Graeco Theod. Marcilius legit ἀπεπαπαμβδ-, *dimota nempe a fronte coma*, inquit. sed Mſ. legit ἐπιπαπαμενδ-, hoc est *capite* mittens pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed ipse pulchrior & comtior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπιπάλλ χώμενος dicitur, qui barbam comit & pandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister calvaster, ideoque dicit ἐπίσου ἐπ λοιπὸν τὴ κόμης. *Mox pro* ἰδίδι Mſ. αὐτὸς ἰδίδι.

Pag. 316. Ἔτι μέντοι ἀ Κλυτίε μέλημα οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλωσον. Interpres insulse: *solum o gloriolae studium ea, quae dico, perquere, ac omnia imitare.* Num κλυτίε est *gloriola?* Vertit *O Cyprii deliciae*, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλίσιν ἐμοὶ, pro homine quem amamus tenerrime. sic μέλημα cura, propositio tibi curae est. Clytius est Rhetoris nomen.

Pag. 319. Τὸν ἀράβδωνα ἢ ὠνήμενον. Mſ. τὸν ἀράβδωνα ἢ ὠνημενον pro *arabo dicunt* πρωτίμενον. Πρωτίμενον, ἐπιτίμενον, ὄρτιμον, ὠρτιμένος, est *mulcta*. sed ὠρτιμία ἡ, & ὠρτίμενον ἡ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀράβδων, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen τιμὴ sit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, ὠνιμᾶν pluris aestimare, *non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam, videntur enim tum* temporis non emendate loquentes ὠνίμιον *dixisse, quod penditur* pro re emta ante τιμῶ, ante justum pretium.

Pag. 323. Μητὸς ἢ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίε τινος. Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum.* Haec natus sum inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἄμφοδ- & ἄμφοδον est διοδος, *bivium*, non ἀμφοδίτις. Sed moror. leg. ut Mſſ. ἀκεσεμένε ἐπαμφοδίτιδι ἀνδ-, *quae fuit sartrix hominis venusti.*

Pag. 328. De Coroebo in scholiis Mſſ. lepida legitur historia. Κόροιβ- ἐστ- μωρός τις λιπομημονεύτης. ὅτε γοῦν πόλιν ἁρπάζουσιν οἱ ἀπελθόντες συγκαθεύδουσιν τῇ ἀλόχ τ πρὸς πενθερὸν αὐτῆ φόνον, ἡνίκα ἐκόμισεν παρθενίδιον αὐτῶ μίχρις ἂν τ γυναικὸς ἀψαμένου τ ὕπνου συνέχοντος. καὶ σὺν ἄλλοις ἀπολυθέντος, εἰ μὴ τῦ μοχθηροῦ ἀδελφὸς καθαψηθείσης, ἅπερ τῶν κοινωνίων ἓν χαίρει γένος. Nullam caussa cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. ι. p. 413. edit. Basil. eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae.

Ibid. Rectius Mſ. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀμφοτερωθεν κριθῆναι τὸ λάχανον. *primos illos homines ex Attica terra olerum in-*

provenisse. Vulgo γῆς omittitur itaque vertit interpres *in* s. τῆς absorpserat γῆς.

§. 333. Ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὴν vertunt *circa forum plenum* La- alde obscure. potius dicendum fuisset, *circa tempus fori ple-* uo frequentissimum est forum, circa meridiem nostris merca- us omtrent de Beurstijdt.

§. 334. Ἱερωσύνης. Non possum quin adscribam hic, quae argine veteris Codicis hîc sunt adnotata ἱερωσύνη. εἰα εἰκὸς τὸ ἱερωσύνη φησὶ ἰκλιπεῖν ἀ πρόκλ⊙ ὑπομνηματίζ, οἷς ὁ πτοκόπι⊙ ἀν- πάγκαιον πᾶν δίκαιος ϗ γενναίως.

ad pag. 339. ubi mentio fit Polycleti, miror veterem Luciani oliasten Mf. notare Polycletum fuisse pictorem, non statuarium, que se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur à ciano, nisi forte sit alius Polycletus. Verba enim sunt. Γεγ- ὁ πολύκλει⊙ ἄστε ϗ ὁ Εὐφρόνιος, ϗ πῶς ἀγαλματοποιὸς ὢν ζωγραφεῖ, ἠκμακὼς ἢ μήπω ἕτερος ἀπ⊙ ὁ πολύκλει⊙. Verum quis scit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & ejus Cano- m, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres. vide in. xxxiv, c. 8. & de Canone sive norma Polycleti, Galenum de ppocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. phranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat vide . xxxv, 11. Critiae quoque Plinius meminit.

Pag. 341. Scribe Ἀγανακτῶ ἐὰν μὴ κῦ κριτὴς ἐφ' ἱερῶν πλείω ἐ- ται indignatur *nisi stato tempore eximiis victimis pascatur.* Sic cribendus Mf. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν invito Graecae linguae genio. vertitur satis inepte: *nisi in empore justorum sacrificiorum epulis excipiatur.* Ἱερὰ sunt victi- nae, hostiae & eorum exta, quae diis adolentur. Τίλεια ἱερὰ unt eximiae hostiae, quod ἱερὰ ῥέζειν Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, *sacra facere, victimas caedere.* apud quem etiam legi- tur ἱερὰ τέλεια. dicuntur & ἱερεῖα, hostiae, inde ἱερεῖα sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. 2. ὑπὸ ἱερείᾳ caro fuilla, Athen. lib. 1. τροφὴ τῶν γεγωνῶν ἱερείων *caro tenerarum pe- cudum.* Sic & ἱερεύειν & θύειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. fic & *sacrificare* apud Plinium lib. 28, 19.

Pag. 343. Ὦ πυρετὸς, οἷ⊙, κρύσταλλ⊙ σφυδρότερος. Benedictus: *Febris, o qualis! incendio certe vehementior.* Mf. ὦ πυρετὸς, οἷος κρύσταλλος σφοδρόζ⊙ς, θερμότερος. *Febris, tanquam incendium vehe- mentissimum, ardentior.*

Pag 349. Ad ista verba στιλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαινῇ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμ- φίεννυσι. & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχάς haec adjecit ὅτι κ τὰς ψυχὰς θνητὰς ἔστι εἶναι, ἄστε κὴ τὰ σώματα.

Pag. 360. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σο- φίαν. *Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili* sa-

λιπαρὸς assiduitatem. quod reponendum. superius idem recte codicis antiqui delevimus.

Pag. 315. Φαίη δὲ πειρᾶσθαι σοὶ αὐτὸς ἐπιτιμᾶν ἔτι λοιπὸν ἡ κόμη, καὶ ἐπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν εἶδος. *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam ac tenerum illud ac jucundum subridens.* Vbi est in Graec. Theod. Marcilius legit ἐπιτιμᾶσθαι, *dimota nempe ea, tempora*, inquit. sed Mſ. legit ἐπιτιμᾶν, hoc est expo mittens pectendo ſcilicet & comendo, non diſcipuli, ſed pulchrior & comtior videretur, majoreque polleret auctor Sic in Anthol. ἐπιτιμᾶσθαι κόμην dicitur, qui barbam comam pandit. Diſcipulus non multum comae amiſerat, ſed magister calvaſter, ideoque dicit ὀπόσον ἔτι λοιπὸν ἡ κόμη. Mox pro ἰδέαν Mſ. αὐτὸς ἰδέαν.

Pag. 316. Ἔτι μόνον ὦ Κλυτίε μέλημα εἰς ἀρετὴν, ἢ ζῆλον ἐμόν. Interpres inſulte: *ſolum o gloriolae ſtudium es, quae ego quere, ac omnia imitare.* Num κλυτὸς eſt *gloriola?* Vere Clytii *deliciae*, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φίλημα pro homine quem amamus tenerrime. ſic μέλημα cura, propria bis curae eſt. Clytius eſt Rhetoris nomen.

Pag. 319. Τὸν ἀρραβῶνα ἢ ὠνούμην. Mſ. τὸν ἀρραβῶνα ἐπρο arabo dicunt ὠνούμην. Περιμένω, ἐπιμένω, φυλάσσω, ὠνοῦμαι, eſt *mulcta*. ſed ὠνοῦμαι ἢ, & ὠνοῦμαι ἢ ἀρρογativa, ut conſtat ex Suida, & Heſychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum eſſe pro ἀρραβών, quod a politioribus improbabatur. Cum tamen πρᾶσις ſit pretium, & πρίασθαι pretium intendere, ὠνεῖσθαι pluris aeſtimare, non reprehendam duco vulgatorum librorum ſcripturam, videntur enim quidam temporis non emendate loquentes ὠνούμην dixiſſe, quae poſtea pro re emta ante πρίω, ante juſtum pretium.

Pag. 323. Ματρὸς ἢ ἀκεστρίας ἐκ' ἀμφοῖν τοῦτος. Vertere *Mater vero ſartrice, in bivio quodam natus ſum.* Haec natus ſum inquiunt interpretes, ut ſententiam conficiant. In Graecis non habentur. Dein ἄμφοδον & ἄμφοδος eſt ἀμφὶ ὁδὸς, *circum, non* ἀμφοῖν. Sed moror. leg. ut Mſſ. ἀκεσείας ἐπιφοίτου ταύτης, *quae fuit ſartrix hominis venuſti.*

Pag. 328. De Coroebo in ſcholiis Mſſ. lepida legitur hiſtoria. Κόροιβος ἀπὸ μανίας τῆς λιπαρωτάτης. ὅτε γοῦν ἐγκρίνεται ἀνελέσθαι συγκλυζούσης τῆς λάβ τ πόλεως πυρὸς φύσει, ἐφ' ἑαυτὸν παρελθὼν αὐτῷ μέλλει ἂν ἡ γυναικὸς ἀνάγκη ἐπὶ ἔσωθι συνέλεσθαι. καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολήξειν, εἰ μὴ τῷ κρανίῳ ἐπιφανῆναι, ὅτε τῶν κρανίων ἢ γάμων γόητος. Nulla certa ſa cur haec interpretemur. Apud Euſtathium in Odyſſ. ἐμμανὴς edit. Baſil. eadem hiſtoria legitur, ſed tribuitur Margitae.

Ibid. Rectius Mſ. τὰς ἀρχαίους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφυομένους πρώτους τὸ λέγεσθαι. *primos illos homines ex Attica terra ipſos prognatos.* Vulgo γῆς omittitur itaque vertit interpres *in Attica.* vi abſorperat γῆς.

Pag. 333. Κατὰ πλατεῖαν ἀγορὰν vertunt *circa forum plenum* Latine valde obſcure. potius dicendum fuiſſet, *circa tempus fori pleni*, quo frequentiſſimum eſt forum, circa meridiem noſtris mercatoribus omnium de Europa.

Pag. 334. Ἐγγυᾶσθαι. Non poſſum quin adſcribam hic, quae in margine veteris Codicis hic ſunt adnotata ἐγγυᾶσθαι. ἐπὶ εἰκὸς τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἰδιωτῶν ἀρρένων ἀντιμηχανίζει, οἷς ὁ πρωτοπλ. ἀναφέρεται τῶν λόγων καὶ γαμεῖν.

Ad pag. 339. ubi mentio fit Polycleti, miror veterem Luciani Scholiaſtam Mſ. notare Polycletum fuiſſe pictorem, non ſtatuarium, itaque eum intelligere, qui in ſtatuariorum numerum referatur a Lucano, nili forte ſit alius Polycletus. Verba enim ſunt. Γεγράφηκε πολλὰ ὁ αὐτὸς καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πᾶς ἀγαλματοποιὸς πᾶς ὁ ἀκριβὴς, ὑπερβολὴ παρ' ἑτέρου ἐστὶν ὁ πολύκλειτος. Verum quis neſcit Polycletum Sicyonium Angeladae diſcipulum, & ejus Canonem, & tot ſtatuas, quas in coelum extulerunt veteres. vide Plin. xxxiv. c. 8. & de Canone ſive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & ſictor fuit, uti ex eodem Plinio conſtat vide lib. xxxv. 11. Critiae quoque Plinius meminit.

Pag. 341. Scribe Λυκαιεῖ ἐν μὲ τῷ ἱερῷ ἐφ' ἱερῶν πλείστων ἐκατὸν ἐσφαγμένων. *Lycaeo in templo Graecae linguae genio. vertitur ſatis inepte: niſi in templo Lycaeo ſacrificorum epulis excipiatur.* Ἱερὰ ſunt victimae, hoſtiae & earum exta, quae diis adolentur. Τίλεια ἱερὰ ſunt eximiae hoſtiae, quod ἱερὰ ῥέζειν Homero eſt, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, *ſacra facere, victimas caedere.* apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. dicuntur & ἱερεῖα, hoſtiae, inde ἱερεῖα ſunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. 2. ὠμὰ ἱερεῖα caro bubula. Athen. lib. 1. πρὸ τ πολλῶν ἱερεῖον caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερεύειν & θύειν non tantum eſt ſacrificare, ſed & macture. ſic & *ſacrificare* apud Plinium lib. 28, 19.

Pag. 343. Ὁ ὑπατικὸς, οἷον, κρύσταλλος σφυδόπτερος. Benedictus: *ſtrenue, ſanctiſſime! incendio certe vehementior.* Mſ. ὁ ὑπατικὸς, οἷος πρὸς τὸν ἐνδρῶδες, ζηλώτυπος. *Febris, tanquam incendium vehementior, ardentior.*

Pag. 349. Ad iſta verba σπλάσσεται πτερυγικὰς ἐσθῆτι μελαινῇ, notat ſagax Scholiaſtes ineditus, veteres ſolitos cadavera nigrae veſti involvere. ὅτι, inquit, τὰς ψυχὰς οἱ παλαιοὶ μελαίνας σκιὰς ἐκάλουν, & ad ſequentia, μετὰ ταῦτα τὰς ψυχὰς haec adjecit ὅτι τὰς ψυχὰς ὑγρὰς ὄντας αὐτοὺς ἔλεγον, ὥστε καὶ τὰ σώματα.

Pag. 360. Μεμφίτης ἀπὸ τ ἱερῶν γραμμάτων, γραμματικὸς τῶν ἐπιχωρίων. *Memphiticus vir, quidam ex ſacris illis ſcribis, mirabili ſa-*

r provenisse. Vulgo γῆς omittitur itaque vertit interpres *in ica.* τῆς absorpserat γῆς.

ag. 333. Ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὴν vertunt *circa forum plenum* La- valde obscure. potius dicendum fuisset, *circa tempus fori ple-* quo frequentissimum est forum, circa meridiem nostris merca- ibus omtrent de Beurstijdt.

ag. 334. Γεφυρικὸν πνεῦμα. Non possum quin adscribam hic, quae nargine veteris Codicis hîc sunt adnotata γεφυρικὸν. οἷα εἰκὸς τὸ μεσημβρινὸν φυσᾶν ἰουλιανὰ ἀπὸ πρόβλου τοῦ πανυπερφέρη, εἰς ὃ πρόκειται ἀνεμῆγνυται πάνυ δικαίως καὶ γοναίως.

Ad pag. 339. ubi mentio fit Polycleti, miror veterem Luciani holiasten Mss. notare Polycletum fuisse pictorem, non statuarium, aque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a uciano, nisi forte sit alius Polycletus. Verba enim sunt. Γεφυ- ὁ πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πᾶς ἀγαλματοποιὸς νῦν ποιεῖται, γεωμετρῶν ἢ μηδὲν ἕτερος ἀπὸ ὁ πολύκλειτος. Verum quis escit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & ejus Cano- iem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres. vide lin. xxxiv, c. 8. & de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat vide ib. xxxv, 11. Critiae quoque Plinius meminit.

Pag. 341. Scribe Ἀγανακτῶ δὲ μὴ καθ' ἡμέραν ἐφ' ἱερῶν πλείων ἐ- σθῇ indignatur *nisi stato tempore eximiis victimis pascatur.* Sic scribendus Mss. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν invito Graecae linguae genio. vertitur satis inepte: *nisi in tempore justorum sacrificiorum epulis excipiatur.* Ἱερὰ sunt victi- mae, hostiae & eorum exta, quae diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ sunt eximiae hostiae, quod ἱερὰ ῥέζειν Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, *sacra facere, victimas caedere.* apud quem etiam legi- tur ἱερὰ τέλεια. dicuntur & ἱερεῖα, hostiae, inde ἱερεῖα sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. 2. ὑὸς ἱερεῖα caro suilla, Athen. lib. 1. τροφὴ τῶν νεογνῶν ἱερείων *caro tenerarum pe- cudum.* Sic & ἱερεύειν & θύειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. sic & *sacrificare* apud Plinium lib. 28, 19.

Pag. 343. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷον, καύσων σφοδρότερος. Benedictus: *Febris, o qualis! incendio certe vehementior.* Mss. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καῦσος σφοδρόζων, θερμότερος. *Febris, tanquam incendium vehe- mentissimum, ardentior.*

Pag 349. Ad ista verba στιλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαινῇ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμ- φίεννυσαν. & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχάς haec adjecit ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς ὤοντο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα.

Pag. 360. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, γεωμέτρης τὴν σο- φίαν. *Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili* sa-

ſapientia. ſic Benedictus. Meminit & alibi ſcribarum Aegyptiorum, in libello de ſacrificiis, ubi cum Prophetis eos confert & Appul. Metam. 11. *Tunc ex his unus, quem cunctis Graecis dicebant, pro ſeribus aſſiſtens, coetu paſtophororum, quae ſanctii collegii nomen eſt, velut in concionem vocato*, ut fuerunt ſacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum ſapientiam colebant, aliiſque muneribus ſacris fungebantur. Sic & in Saturnal. Macrobiis. p. 466. recenſet inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματέας. Nec repudio lectionem editam. In Florentina tamen legitur ἱερογραμματικῶν, ſed in Mſ. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto mutandum eſſe, ut ſit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν ἠσκημένος. Ita mirabili ſacrarum litterarum ſapientia praeditus. ſacras litteras vocabat illam myſticam Aegyptiorum ſapientiam, *quae non nisi* initiatis tradebatur, & circumſectis, magiam ſcilicet, & litteras Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum aliosque habentur.

Pag 352. Ἐγὼ δ' ὅτι μὲν δακτύλιον ἅγιον ἔχω, Ἀπόλλωνος δὲ πυθίου εἰκόνα ἐκτετυπώσθαι τὸ σφρηγίδος, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων φησὶν πρὸς ἐμὲ, ὃ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω πρὸς ἐμαυτὸν μεγαλορρημονεῖν. Benedictus: *At non dico me ſacrum annulum habere, cum ſigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum ipſe Apollo loquutus eſt, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἄπιστα Mſ. ἀπιστῶν ſcribit. Sic autem interpretare *hunc locum: At non dico me ſacrum annulum habere, cujus ſignum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipſo elate loqui, ne tibi videar me oſtentare, & jactare.*

Pag. 365. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν σὺν τῷ ξ λείπεις. *ut qui leonis exuvio ſit indutus*, bene interpres. *Nec rejicio hanc ſcripturam.* nam & ſic alibi loquitur Lucianus. Non fruſtra tamen in antiquo codice Mſ. legitur σύνιτην. Nam ſicut apud Homerum eſt εἵτην *indutus eſt*, ſic & σύνιτην hic accepit, ſi haec ejus manus eſt, Lucianus. Nam Poëticis verbis ſaepe, ſed ſuo loco, uti hunc ſcriptorem nemini latet.

Pag. 371. In Electro, τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἁπλοῦν ἀνθρώπου, καὶ ἄμυθον, οὐδὲ ὡς ἀληθῶς πρίστει. *Mea vero dicendi ratio quam ſit ſimplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipſi inſit modulatio.* Haec eſt verſio Salmuriensis. Sed in Mſ. eſt ἄμυστος pro ἄμυθον, quod magis probo, & verto: *meam videtis oratio quam ſit ſimplex & inerudita*, ſic ſua ipſe per modeſtiam elevat, & quam nihil *in ipſa ſit canori.* Sic enim recte verti puto οὐδὲ. Vt Crassus apud Cic. 111. de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum.* Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius qui ſe illi contubernalem, in conſulatu fuiſſe narrabat, canorum oratorem, & volubilem*, &c. *fuiſſe dicebat.* Vbi *volubilis* eſt, cui facile profluit oratio. Plutarchus de audi-

tione,

, sic circumscribit, *τὴν φωνὴν ἠμελλημένως καὶ κρουσμάτων, ἀκριβείαν ἐφθόγγου. Vocem accuratis quibusdam sonis ac mol- & modulationibus eduleare.* Μόδοι pertinent ad poëtas, non ratores. Quonium tamen Sophistae suis orationibus adsper- ant fabulas, non contendam, si quis pro Vulgata stet acrius. ag. 386. Perinde quidem est sive legas, ut in editis habetur *καὶ λίτλους ἀεὶ*, sive, ut in Mss. extat, *καὶ ἀπολίτλους ἀεί*. Vtrum- e enim significat *libros versas, evolvis*, utrumque verbum hunc ud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. sed cum *ἀπο-* *λίτλειν*, quod hic codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, edibile est librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie *ἀπολίτλειν* dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequen- bus mox ineptissime vertitur, *καὶ ἀγκυλὰς καὶ ἐξοκτίλους, coagmen- as, spolias*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Char- ae enim glutine jungebantur, deinde frontes librorum circumci- ebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana pur- urea, cui plerumque litteris aureis index libri inscribebatur, ut e- udite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum pag. 52. ide quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando.

Pag 399. De non temere credendo calumniae: *ὅτι Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κἀκεῖνα καὶ ταῦτ' ἐ πάνυ φρενήρης τις ἂν.* Salmurienfis: *Tum Ptolemaeus ut qui praeter cetera non esset admodum prudens.* In hac versione *κἀκεῖνα* omittitur, inepte, etiam si *φρενήρης prudens* expo- nas, opponuntur *κἀκεῖνα* & *ἐ πάνυ*, ineptius interponitur & fine sen- tentia *καὶ ταῦτα*. Locus laborat cui suffragante Mss. sic sanitatem reddes: *ὡς ἂν κἀκεῖνα ἀλλ' ἐ πάνυ φρενήρης τις ἂν. qui quidem valde sed non in omnibus desipiebat.* Nam *φρενήρης* etiam est *παραφρων*, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, quum & hic locus Sui- dae & Etymologici magis sententiam firmet. Nam si hic *φρενήρης* est prudens, quam quaeso sententiam ex Graecis verbis conficias. Quid enim est? *qui quidem summopere, & in aliis non omnino aut non valde prudens erat.* Sic neminem sanum loqui, nec sanus juret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & *φρενήρης* esse *imprudens*.

Pag. 400. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, *ὅσῳ λίαν μεζόνων ἐπὶ τοῖς μεγίστοις, tantopere poenituisse eorum quae egerat*; an quod in Mss. est, *ὅσῳ λίαν αἰσχυνθῆναι ἐπὶ τοῖς μεγίστοις, tantopere puduisse factorum.* nec tamen codicis antiqui scri- pturam testatam feciisse lectoribus poenitet.

Pag. 425. *Γ' ἀκτυπήσων ἱλαρᾷ καὶ κωμικῇ σκευῇ κρᾶλα σκευ- ωρῆ πᾶα καὶ μίαιμα τραγῳδίαν.* Salmurienfis interpolator: *plenam affectibus tragoediam in se commovet.* Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: *agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triste patientem.* Sed tamen *σκευωρῆς* non est *triste patiens*, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. *Περιπαθὴς ἐν τοῖς ὕψεσι* apud Athenaeum lib.

lib. 1. Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur & deditus obsoniorum valde avidus. Ἐμπαθὴς τραγῳδία est tragoedia in eum, de quo agitur. ὑποκριτὰς τραγῳδίαν, Graecus solens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & olim conjeceram, & nunc in Mss. meam conjecturam reperi deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγῳδίαν *tragoediam agendam* ἱστριόνων est propriam histrionum fabulam agentium in scena de ὑποκριτὴς est histrio. In Pseudologista pag. 442. πάνυ ἐπιτήδειον τὴν ὠδὴν τὸ εἶδος, ἃ σοὶ τὸ ἱμάτιον. *consentaneum*, τοῖς ὀρχησταῖς συνεπιμαρτυρῆσαι, καὶ συνεπιμαρτυρῆσαι ἀξιῶν ὦμην. Salmurienſis: *Ea meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro juvenum cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupis.* Vltima verba non recte vertuntur. ὑποκρίνασθαι non est *respondere* sed est hoc loco *secundas agere* seu *facere*. sic interpretandum *cum histrionibus secundas faceret, & gregis dux esse cuperet.* Plautus Asin. II, 1. *Iam nunc secundas mihi facis.* Proprie autem *agere* de histrionibus. Petron.

Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur,
Filius hic, nomen divitis ille tenet.

Grex Romanus in antiqua inscriptione de pantomimis. Ὄρχησται autem dicebantur pantomimi, ut *cantores* histriones. Nodum tamen locus est ab omni mendo purgatus? Quid enim μίμου πλέως *tragoedia*. Cujus rei erat plena. Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse μίμου μίσους *plenam odii*. Et sic totum locum vertendum *agentem sub persona laeta & comica tragoediam valde asperam & plenam odii. aspera tragoedia* ut apud Sueton. *in Augusto*: *asperrimae litterae.* sed *sub persona* ut apud Mimum Syrum:

Heredis fletus sub persona risus est.

Clarissimus Vir Iacobus Tollius, conjecit legendum esse πρὸς μίμου. quod non improbo.

Pag. 436. In Pseudologista, ex Mss. ὁ τότε γελάσας ὡς ἀληθῶς ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ. *Is qui tunc in Olympia nisi simpliciter supposititio Pythagorae.* Vulgati τοῦ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ *supposititio isto Pythagora*, inquiunt interpretes, quod quid sibi velit nemo dixerit.

Pag. 438. Εἰπὲ γάρ μοι σοῖς παιδίμοις καὶ Γεννυλλίδος, καὶ τοῖς Σιβύλλοις. Benedictus: *Dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben.* absurde. Recte vidit Palmerius παιδίμοις esse Veneris epitheton, nimirum est quae Lucretio dicitur *Vulgivaga Venus.* Hinc & in Mss. legitur πρὸς δ' Παιδίμου, καὶ Γεννυλλίδου. Hinc & Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις.

Ὡς ἡδὺ μέλος ὦ πότνια γεννυλλὶς
Καὶ θυλυφριῶδες, καὶ κατηγλαϊσμένον.

Quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effeminata & lascivia. Sed tamen Γεννυλὶς etiam legitur apud eundem in Nubibus;

Ἡ δὲ καὶ μύρῳ, καὶ μύγμα τριβολιτικὸν μέγα,
Δακτύνης, λαφύγμῳ, κωλιάδος, γαστριμίδος ſc. ἔλῃ.
Haec vero unguentum, cracum obſcenae baſia,
Et ſumens, & Craphium, & Venerem, & Geneſyllidem olet.

intur eſſe dii ſive Deae praeſides generationis. Vide antiquas lia. Recte vero κυβέλην docti viri emendarunt. Non eſt Ve- ſed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis *Cybebe* tur. Nam & in inſcriptionibus, & in antiquis membranis ſic ellatur, ut apud Phaedrum in codice Remenſi, ut olim mihi ndit vir dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, Regi Daniae eſt a conſiliis. Is etiam ubicunque *Cybele* legatur id Poëtas ſecunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis oribus, reſcribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*, quod veriſſi- um, & in Prudentio jam emendavit Nicolaus Heinſius. Illius au- m hic meminit propter ejus amorem erga Attin, & quia laſciviſſi- a fertur fuiſſe, ut ipſe Lucianus in dialogis Deorum indicavit.

Pag. 440. Ὁ δὲ ἑβδόμῃ, ἣν ἄνατες οἱ παῖδες τὸ πρῶτον ἑβδόμῃσι, ἐπὶν τὸ παῖς ἀναληφθῇσι ὑπιζῇ. Interpres: *Rurſus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri ſeptimis diebus, ille etiam in ncionibus luderet.* Hae ſeptimae dies non ſunt ſabbata, quorum ueton. in Tib. meminit *Diogenes Grammaticus diſputare ſabba- is Rhodi ſolitus, venientem, ut ſe extra ordinem audiret, non ad- iſerat: ac per ſervulum ſuum in ſeptimum diem deſtinerat*, ut xiſtimat vir magnus. ſed ſeptimos dies cujuſcunque menſis, quos hebdomades lunae dixit Gellius xv, 2. Illi dies ſacri erant Apolli- ni, quia ſeptima luna Thurgalionis natus erat, ut conſtat ex He- ſiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludebant. Septimus quoque dies poſt recens na- tum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo no- men ei imponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocrationem in ἑβδομεύειν. Sed haec ſeptima dies huc non pertinet, ſed illa ſeptima menſis. De qua vide viros doctiſſimos Meurſium Graecia feriata in ἑβδόμῃ, & Seldenum de jure naturae & gentium III, 17.

Pag. 448. Ὁ πάππος Τίσιον τὸν πίχλον οἶδα, ὡς τὸ Διονύσιος ἤρξατο αὐτὸς ἐπιδείκνυσθαι. Tiſiae ars eſt Sophiſtice. Fuit enim Tiſias inter primos Sophiſtas, quem Ariſtoteles. περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixiſſet omne omnis artis principium eſſe tenue ac difficile, ſed illo reperto, facile poſtea creſcere & augeri, quod & factum ſit in orationibus politicis, Τισίας μὲν οὖν τὰς πρώτας Θρασυμάχου δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον. *Tiſias quidem poſt primos* ſc. *Sophiſtas, Thraſymachus autem poſt Tiſiam, Theodorus autem poſt hunc.*

Pag. 467. Γ' φοινικὴ γαῖα φασὶ τὸ ἔθνος Mſ. γένος ut paulo ante πᾶν ὅλον γένος ἐπὶ. totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi, quin & in-

interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Tragicum notarunt.

Pag. 469. Vti legendum censuerant viri doctissimi Ὁ δὲ σπλὰς, sic legitur in Mſ. ut tam foeda menda diutius non toleranda.

Pag. 482. De dipsadibus, causſam inextinguibilis sitis ex: ex morsu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex ſententia medicorum τὸ ἰὸν ὑγρὸν, ὑπὸ τῆς δίψης τῆς πάσης ἐξυπνίσαν τὸ θερμὸν, χρήσιμον ὡς τὸ εἰκὸς πρὸς τὴν ἐπιοῦσαν δίψαν, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀναλῶσαν τὸ ὑγρόν. *crassum cum sit venenum, quando postea potu madefactum, commovetur, humidum, ut verosimile est, redditum, & latissime fusum.* sic interpres, nec male. Sed pro ὑπὸ τῆς δίψης δεδόμενον, elegans vetus codex, ὑπὸ τῆς ἐνδιψιλιζομένου πότου, *abundanter potu irrigatae.* Nam ἐνδιψιλιζω est largiter & copioſe praebeo.

Pag. 485. Ἀλλά μοι δοκῶ, καὶ πρὸς θεοδίης μὴ ἀνεχόμενόν τὸ ἐκείνου ἀγαλμάτη ἔσω, ὁμοίως καὶ αὐτὸς πεφθεῖν πρὸς ὑμᾶς. Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferunt iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per iſtum ſtatuarium juravit? Mſ. optime & certiſſime ἐπὶ φιλίᾳ, per Deum amicitiae & *amoris praesidem.* Oſtenſurus magnitudinem ſui erga eos ſtudii per φιλανθρωπίαν, cujus & alibi meminit, jurat, ſe illorum majore indies flagrare ſtudio, quo ſaepius eos videat, eo ſaepius videre deſideret. vide Suidam in φιλίῳ. At εἰκὼν ἀγαλμάτη eſt ſimilitudo a feris ſumpta.

Pag. 488. Palmerius conjecit legendum eſſe τὸν λιμένα πρὸς ἀναπαυτικὴν ἀπόλαυσιν. ſic editio Florentina: *male in Mſ.* & editis ἀσυλλογίας, ut recte doctiſſimus Palmerius *vidit.*

Pag. 494. In navigatione: Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος οὐ χρησιμος, ἡ δὲ ἐκεῖ παρέπλεον τυφωνίς. Salmurienſis, *Cetera enim ornamenta, picturae, veli parasium flammeum.* Quid παρέπλεον Graecis, Latinis *parasium* ſit, quaerant quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione reſcribendum cenſeo ἡ ἐκεῖ παρχείων πυρσωνίς. Nam παρχείων fuit ſumma pars mali, per quam funes traducuntur teſte Servio. Paullo poſt in hoc ipſo dialogo: τὴν τινὰ λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκόρων τὸν ἕτερον, ἐπιπεπτωκέναι τῷ παρχείῳ, *Stellam quandam ſplendidam, Dioſcurorum videlicet alterum, in carcheſio conſediſſe.* vide Polluc. l. 9. Macrob. lib. 10. *Navis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem* πάσσαλον dici, *ſummam vero partem carcheſium nuncupari.* De τῷ πλέονι & παρχείῳ idem notavit Pollux, ſed de carcheſio addit, illud aliter etiam dici φλασκίον, & θεωρίον. Fuerant autem carcheſia picta & minio illita, ut flammei eſſent ſplendoris. Apul. xi. Metam. *Malus inſurgit, pinus rotunda, ſplendore ſublimis, inſignis, carcheſio conſpicua.* Sic edit. veteres. *Sed recentiores: ſplendore ſublimis, inſigni carcheſio conſpicua.* ſed quid ſplen-

dor

facit ad ſublimitatem? Puto legendum: *ſplendore ſublimi in-ſis, carcheſio conſpicua.* h. e. qui malus in ſublimitate, ſeu in ::umine ſplendet, conſpicuum carcheſium ferens. Catullus:

Lucida quæ ſplendent ſummi carcheſia mali.

Pag. 502. Dicit Adimantus, ſe, ſi ex voto diteſcat, curaturum ::i ut in promtu ſint falſamenta ex Hiſpania, vinum ex Italia, ::eum ex Hiſpania, μέλι ἡμίπυρον τὸ ἄπυρον, *mel vero noſtras ſine ne*, ut non male interpres, hoc eſt, mel Atticum quod ſine fumo olligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor eſt Strabo lib. XI, ::ui id vocat ἀκήρατον, alii ἄκαπνον, & Plin. lib. XI, 15. *Cum exi-iuntur mella, apes abigi fumo utiliſſimum, ne iraſcantur, aut ::ſae avide vorent.* &c. *Rurſus nimio fumo inficiuntur, quarum in-::riam celerrime ſentiunt mella, vel minimo contactu roris aceſcentia. ::it ob id inter genera ſervatur quod acapnon dicitur.* Latini ſcripto-::es poſteriores appellarunt *mel ſine fumo*, ut docuit ὁ πανν Reineſius ib. III. Var. lect. 4. hoc vero noſtro eſt μέλι ἄπυρον.

Pag. 592. Scribendum vel puer videat, etſi Mſ. fileret, εἰ τί τὸ ἐγκλεῖον ἀπαιθραυσθήναι ἐμπεσοῦσα εἰς τὸν πυρόν. *quid prodeſt in py-ram inſilientem conflagrare?* In vulgatis eſt contra τὸ γραμματικῶν, ::anones ἐμπεσών.

Pag. 602. Καὶ ἤδη ἔτι ὁ πίπτων ὑπὸ τῶ κρύους. Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae ſcripturam: καὶ ἤδη ἔτι ὁ πίπτων ὑπὸ τῶ κρύους. *& nihil eſt, quod non concrevit gelu.* ſed pro ἔτι mallem ἐστί.

Pag. 615. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκχοι γινόμεθα. Non moverem huic ſcripturae controverſiam, niſi pro κυμβάλοις ſcribendum moneret Mſ. τυμπάνοις. Nam quamvis & cymbalis uſi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & ejus ſacerdotibus. Hinc & ipſa Dea & illius Prophetae ſemper cum tympanis conſpiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec ſunt omnia.

Pag. 624. Μὴ ὁ σῖτος φθειρίζοιτο. Benedictus: *ne frumentum vermibus corrumpatur.* Nulla eſt vox apud Graecos φθειρίζω. ſed eſt diſpeſcenda, ut in Mſ. φθειρὶ ζίοιτο, hoc eſt *verme ſcateat.* ſed tamen puto legendum φθειρῶν ζίοιτο, ut alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζίοντας, *vermibus plenus.* quamvis & φθειρὶ poſſit ferri.

Pag 631. Γευσάμενοι καθεζῶντες. Syntaxis quartum caſum poſtulat. Rectius itaque Mſ. γευσάμενα καθεζῶντες, ὡς ἂν μὴ ὁ τὸ συνδειπνοῦντα ὠθῆ αἰσθάνεσθαι τ. *eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil poſſit accuſare.*

Pag. 643. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιβρίψας πάλιν ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν ὑπαίθριον τῆς αὐλῆς. *gladium autem extemplo per feneſtras in aream projeciſſe.* ἐπιβρίψας hic non poteſt locum habere. legendum ἀποβρίψας, quod & Mſ. prae ſe fert.

Ibid. Ἐπιφωνήσας τοὺς γείτονας, ὑφ' ὧν ἀναστάντων τὸ θηρίον, σωθῆναι αὐτόν. Benedicti interpretatio haec eſt: *vicinos advocaſſe, a*

quibus revulsa fera fuit servatus. Quid Graecis sit ἀναπάλλειν & Latinis *refellere feram*, nec ego, nec quisquam dixerit. ne dicam ἀναπάλλειν nusquam esse refellere. Nec dem Bourdelotius ad hunc locum, ut apud Petronium, *cupientis exire belluae*, loquitur de Poeta Eumolpo, ut bicine. Sed haec sunt ἀπροσδιόνυσα, & ad Lucianum illu nihil plane faciunt. In Mſ. nihil est praesidii, in quo legi que ἠρέμα, sed veram lectionem servavit nobis editio Fl in qua verissime legitur ἀναπάλλοντα τὸ ἠρέμα, revulsis, e ribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paullo ante L ostendit: τὸν δὲ πάχης ἀναχάσκοντα ἐπιλείσαι τε τοῦ ἤρω. *Illum statim surrexisse, & fores clausisse.* Hae fuerant a vicinis gendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi manibus & aedibus

Pag. 645. Ἡδὺς γάρ ἐστι τῇ μετουσίᾳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτοῦ Benedictus vertit: *Iucundus enim est adolescenti, & cum gratiam versatur.* inepte. verte *ad obsequium.* Sic enim L dicitur per ἀφημισμὸν illud obsequium turpe, quo quis corpo sui copiam facit alii, ut Graecis χάριες. Plutarchus in Ero χάριες δή, ὦ Πρωτογένης, ἡ δὲ ἡλικία ὑπεξίς τοῦ ἄρτι πρὸς τὸν ἄνδρα κέκληται. *Mi Protogenes, χάριες ab antiquis dicuntur obsequium erga virum.* Sic & χαρίζεσθαί τινι est *concedere aliquo.* Hesych. χαρίσασθαι δοῦναι. λέγεται δὲ καὶ γαμοῦντες χαρίζεσθαι τοῖς συνοῦσιν ἑαυτὰς παλλάδιον. χαρίσασθαι est *dare.* Dicuntur *mulieres χαρίζεσθαι quae ad concubitum sui copiam faciunt.* Hinc puella ἄχαρις, cujus flos virginitatis nondum est delibatus.

Pag. 658. De Dea Syria κεφαλὴ ἵππου. *Id ipsum quoque* docet Cyrillus lib. 11. tom. 11. in Esaiam, & *Procopius in* eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cujus *rei meminit Propheta in initio* dicti capitis qui quod Lucianus vocat *caput papyraceum, ajunt ollam* fuisse papyraceam, cui Alexandrini injecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare quibusdam sacris ritibus adhibitis, &, affirmare illos qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres quas dicat Ezechiel VIII, 15. lugere *Thamuz* qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris *lib.* 11. cap. undecimo. vide & Bochardi Phaleg. IV, 2. tom. 1.

Pag. 661. Χάσμα μέγα ἐγένετο. Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione extructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabat, & in quam quotannis placentam e melle & farina projectam *fuisse* ait apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, doctrina & dignitate conspicuus, mihique natalibus, cum in viris esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sentiam, de quo alias plura.

Pag.

ag. 662. Ἄτης ὁ γάρ λύδος Vulgatius Ἄτις dicitur Luciano que in aliis locis. Hesychius notat Ἄτις a Lacedaemoniis vo- Ἄτης, τὴν Ἄτταν φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam ης dicitur.

ag. 663. Ἡ μισία μὲν γυνὴ] Haec culta fuit in urbe Phaenices Iop- alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulie- formam prae se ferens, nihil piscis habens. vide magnum Salma- m in Plinianis exercitationibus.

Ibid. Καὶ ἐλεφάντων κέρατα] *Et elephantum cornua.* Vulgo *ele- antum dentes* dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse non ntem contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV. Hist. im. 31. & XIV, 5. sic & in sacris litteris Apoc. XVIII, 12. cornu buitur elephanti, & Martialis lib. I. ep. 19, de elephante taurum in- rficiente:

Qui modo per totam flammis stimulatus, arenam
Sustulerat raptas taurus in astra pilas.
Occubuit tandem cornu potiore petitus
Dum facilem tolli sic elephanta putat.

ic istud epigramma legendum, vulgo sine sensu legitur, *cornuto rdore petitus.* Mss. *cornuto dore*, hinc facile videre licet scriben- um esse *cornu potiore* hoc est fortiore, meliore cornu sc. elephantis, uam est cornu bovis.

Pag. 682. Φυλάξαντες ὁ ἑπτὰ ἡμερῶν ἀριθμὸν. *Observato septem ierum numero,* Ms. ὀγδόης ἡμερῶν ἀριθμὸν. *novem dierum numero.*

Pag. 686. Τὸν δὲ δεξιᾷ ἵδρυται τῆ Πτολεμαίων νεώ. *Hunc in templo Pto- emaei ad dextram collocatum esse.* Ms. τούτων Πτολεμαίων νεω. lego. Τὸν δὲ δεξιᾷ ἵδρυται τῆ Πτολεμαίων νεώ, ut & legisse videntur interpretes. Pto- lemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22.

Ibid. Καὶ πάσχειν τὸ ἴδιον τὸν δόλιχον νενικηκότος. Vertitur: *cui idem accidit ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus.* Cur non? *cui idem accidit ac illi, qui in stadio vicit.* Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum.* Sic & statim καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς νενικη- κὼς τὸν δόλιχον τῶν ἔπων, inepte vertitur, *& tu certe mihi videris ver- borum dolicho devicto*, cum sit vertendum *& tu mihi videris in car- minum stadio vicisse.*

Pag. 691. Μόνος γάρ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἐμψυχον, καὶ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. Benedictus: *Acutique so- lus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit.* Quae sit *malleo fabricata oratio* doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur non vituperatur. Plutar- chus de oraculis Pythiae: ὥστε ταυτὶ μὲ τὰ ἐσφυραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γνῶθι σαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀπόδεχεσθαι, καὶ χαυνοῦσιν οὐκ ἦττον ἢ τὴν βαμμολοχίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον ὄντα καὶ ὀλίγου δεόμενον ὑγιοῦς, & quae sequuntur. *Sicuti praecepta sapientum*

quae proſcribuntur, noſce te ipſum, & illud, ne quid nimis. Admiramur & admiramur valde ob brevitatem, quod ſapientes ſolidam complectantur ſententiam in paucis verbis, ſive ſine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut eſt in Mſ. ἐμπεπυρευμένην καὶ σφυρηλατῆσθαι παρὰ τὸ λόγου. *Vivam & ſolidam orationem.* Vtraque vox qua laudat orationem Demoſthenis eſt tranſumta ex ſtatuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur & ſpirare, cum ſingulari artificis ingenio ſic ficta ſunt, ut videantur non ſtatuae, ſed viva animantia. Claudianus IV. Conſul. Honorii, quamvis loquatur de veſtibus acu pictis:

Vivit opus, multaque ornatur jaſpide cultus,
Et variis ſpirat Nereia baccha figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὁλόσφυρα & ὁλοσφύρητα, ſunt ſolida, compacta, plena, non conflata. Plin. Hiſt. Nat. XXXIII, c. 4. *Aurea ſtatua prima omnium nulla inanitate, & antequam ex aere aliisque illo modo fieret, quam vocant holoſphyratam, in templo Anaitidis poſita dicitur.* Eſt igitur σφυρήλατος oratio, ſolida, plena gravibus ſententiis, in qua nullus eſt inanis verborum ſtrepitus: *cui opponitur oratorum inanis ſententiis verborum volubilitas*, ut vocatur ab Auguſto.

Pag. 693. Γνησιώτατος ἂν εἴη ὁ Περικλείους. ἐκείνου μὲν γὰρ τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς κέντρον ἀκροώμενοι, καὶ ἀκηκοέναμεν, ἀλλ' οὐκ ἐρῶμεν, ἄλλον ὡς ἐπὶ τῷ φωσφόρῳ ἀδὴν ἐμμονὴν ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὸν ἅπαντα χρόνον βάσιμον καὶ κρῖναι. In hoc loco nihil ſani ſi attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic ſatis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & ſuadelae quoddam calcar accepimus fama, ſed orationem ipſam non vidimus. Vnde conſtat ejus nihil praeter opinionem ſtetiſſe, nec temporis probationem & judicium ſuſtinere potuiſſe.* Quam multa hic ſunt in Latinis infarta, ut ſententia naſcatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male ſunt verſa! Primum ὁ Περικλείους, num eſt Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum eſt ἱκανὴ. *Sufficiet tibi Periclis* ſc. eloquentia, ſi conferatur cum Demoſthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, ſed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐκ ἐρῶμεν, *ſed ipſum non vidimus?* quem nam? Periclem? non mirum ante tot ſecula placida compoſtum quiete: ſed nec de Pericle locutus erat; ſed de ὁ Περικλείους, de eloquentia Periclis; Itaque recte Mſ. & editio Florentina nec non Baſileenſis: ἀλλ' αὐτὸν γε οὐκ ἐρῶμεν. *ipſum non vidimus*, ſc. eloquentiam. Nulla enim oratio ejus poſteris eſt prodita. Verba quae ſequuntur, obſcurius vertuntur: ἄλλον ὡς ἐπὶ τῷ φωσφόρῳ ἀδὴν ἐμμονὴν ἔχοντες. Salmurienſis: *Vnde conſtat ejus nihil praeter opinionem ſtetiſſe.* Pejus Melanchthon: *Quare conſtat eas praeter actionem, nullam habuiſſe ſolidam ac durabilem laudem*, ſc. orationes. Et ſic Latinus quoque Interpres videtur legiſſe.

isse. Num φαντασία est *actio*, quod Melanchthoni placuit? ro ἔχοντες Mſ. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν ἀδύνατον ἔχοντα, ἀλλ' ὧν ἐξαρκέσαι. *quae praeter imaginationem nihil quod duret habet, nempe quae non potuit ſuſtinere temporis examen & judicium, quamvis* ἔχοντες ferri aeque poſſit, ac ἔχοντα, hoc eſt, ex qua Periclis loquentia nihil ad poſteros eſt tranſmiſſum, nihilque ſupereſt quam illa imaginatio, illa ſpecies, quam animo informamus, ic concipimus, de ejus fulguribus & tonitribus quibus miſcuiſſe Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demoſthene: φαντασία, hic non eſt illa Oratorum, ὅταν ἃ λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν. *Cum ſcilicet ea quae dicis, quaſi enthuſiaſmo & vehementiore motu correptus videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere.* ut eam definit Longinus de ſublimi dicendi genere. cap. 14: ſed illa qua rem auditam cogitatione informamus, οἷον autem non pertinet ad φαντασίαν, ſed ad ῥητορικὴν.

Pag. 695. Πάσσαι τοῦ ζωγράφου. Veriſſime ingenioſiſſimus & amiciſſimus Menagius emendat πασσοῦ. Ejus emendationem, ne quid dubii ſuperſit, firmat Mſ. & editio Florentina.

Pag. 697. Οὐ Βοιωτίας, ἀλλ' ἴνθά τι παρ' ἡμῖν λαβόντες. Haec verba in Salmurienſi verſione ſic prioribus annectuntur, ac ſi Archiae eſſent, cum ſint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda ſunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum ſcilicet potuiſtis capere vivum.

Pag. 698. Οὐ φακίας ἢ πῶλον ἔχομεν. ſic quidem etiam Mſ. ſed Palmerius vidit ſcribendum eſſe πῶλας, veriſſime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii inpoſterum ſit relictum editoribus ad veram lectionem reſtituendam.

Pag. 727. Ποτὲ δ' ἄλλό τι τοιοῦτο ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται. *Interdum aliud quidpiam hujuſmodi vos auferre videtur.* Mſ. non male ἐκφέρειν δύναται. *vos auferre poteſt.* Sed illud etiam tolerari poteſt.

ADDENDA.

Pag. 379. ad indoctum. Εἰ μὴ τὸ διαζευχθῆναι ἢ κατακαυθῆναι αὐτὰ τιμαλφοῖο, ἢ συμζύλως ἂν σίας ὄλη τὴν ἐξίτηλον παρακαμζάνειν; Benedictus: *Niſi inde conjicias quod arroſi ſint ac mutili: tineaſque his dijudicandis in conſilium adhibeas?* Miror hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σίες non ſunt tineae, ſed σῆτες. Nam quod non nulli ajunt σῆτες quoque inveniri, ſaltem in caſibus obliquis, falluntur, & videntur hoc loco corrupto eſſe decepti. Gloſſae veteres: Σὶς, ὁ σῆψ, *haec tinea, robigo.*

Pag. 380. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἴχε ξυλλαζὼν ἐκεῖνα τὰ τῦ Δημοσθένης, ἴσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῦ ὁ ῥήτωρ ἐγράφη. Vertunt: *ſi hoc es animo, age conquire quaecunque Demoſthenes orator propria manu ſcripſit.* Num κῦ δὴ ταῦτα eſt Graecis *ſi hoc es animo?* Videtur ſcribendum: καὶ δὴ ταῦτα ἴχε, *Habe ſane ipſa, conquiſitis quaecunque Demoſthenes propria manu ſcripſit.*

Pag. 380. l. 33. leg. ὃν εἰς διδυμοτοῦχον. Ibid. l. 35. hoc eſt, qui vivi.

IACOBI GRONOVII

Notæ ad

LVCIANI

Tomum II.

Pag. 11. Γραφικῶς συνπλεκθὲν &c.] Officio interpretum scuriſſimus eſt hic locus, ſi quiſquam in toto Lucia... Nam præterquam quod ille graphicus mos, quem ex ... tor eo adoptat Benedictus, in Latino *ſermone* ita ... vide quem admodum hæc periodus contraria ſit proxime ... Quum enim nunc velint dici perexile eſſe tot formas & multitudi... quiddam ex multis perficere (quod eſt una pictura diverſum quid... dam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligere eum velle depingere omnium animæ virtutum unam *imaginem* ... dem ad archetypum, etiam, ut debet inde ſequi, unum. At prof... ſus eſt adverſa loquentis mens: qui quum præmiſiſſet εἰκόνα μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συνπλέσαι, pro defenſione hujus ſuæ vole... tatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi consu... tudine confectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe par... tium, & multiforme quiddam ex multis perficere ipſum ſecum cer... tans*, vel cujus multiformis imaginis *ſingulæ partes ex præſtantiſ... ſimo* ſumptæ & ſimulatæ, de *præſtantia & imitationis perfectio...* ne dubium judicium facerent) pergit, *quid facere velit, ſed omnes virtutes animæ, ſingulatim quæque imago*, (h. e. ſic facta, ut in... tegram picturam unaquæque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animæ dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam ex... primeret, ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel co... loris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam *tabulam* conferebat. Id in depingendis bonis animæ negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. Καὶ ἐκ πολλῶν εἰκὼν μία non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed con... jungi omnes quatuor voces, ſejunctæ ab præcedentibus & ſequenti... bus, quæ apponuntur, ut in tomo primo pag. 530. dixit ξυναιρεῖς, ἐν τῷ μιᾷ ἐκφράσει. Vbi vide noſtra.

Pag. 27. Τὸν Ἰφέα ἐξύπτιον δεδρακέναι Ϝ Λυγκέως] *Hanc lectio...* nem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Iphnea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet *transpo...* ſitas literas pro Φοῖα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fa-

ari historia & quidem propter oculos, qui fuerunt excœcati.
g. 32. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam
ic editione video admissum ineptissimum in versione errorem,
n ab prioribus acceperunt, *iis quæ in vita sunt*, quum & res ipsa
ræca postulent masculinum.
ag. 41. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐβελήσει τις] Erasmus: *etiamsi*
s *admodum leviter concupiviſſet*. Benedictus: *etiamsi vel minimum*
cupiviſſet. Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur
pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi*
l *exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo di-
aretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere,
am adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo par-
m quid vellet impendere.
Pag. 42. Διάβροχον ἤδη τὸ ἔρωτα] Ridicule interpres uterque *jam-*
ue amore illaqueatum, quasi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano.
erte *madefactum ac mersum amore*. Et quæso cur nunc aliter con-
derant, quam in Bis accusato. ὃ γὰρ πέλαγος ἦν ἀληβρόχος τῇ μίξῃ.
Pag. 43. Τίνα αὐλεῖον ἀποκλείειν] Hic quoque, ut alibi, absurde
ertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis
ecte vertant ista κλῄουσι ἠκιστὰ καὶ βοὴ καὶ ἡ αὐλιὼ ἠράσατο, *do-*
nusque janua exterior effringitur: sicut pessime de gymnasiis pag.
270. ὁ τοῦ αἰθρίου τὸ αὐλεῖον reddidit Benedictus *in atrio*, quum Op-
sopæus accuratior *in aulea area*. Sequente pagina vides minime verti
Græca in illis ἔωθεν δὲ οἱ ῥαβδοῦχοι παρῆσαν, *ut autem diluxit, mi-*
lites aderant, quod factum ab interpretibus, quia incredibile vi-
debatur ῥαβδούχους officio lictorum functos, quum intelligen-
di sint prætores haud dubie accincti satellitibus & lictoribus. Stu-
pidior ἀβλεψία est interpretis Salmurienſis in pagina vicina ναύκλη-
ρος ὁ μεγαλικὸς scribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in
hac editione mutari debuit.
Pag. 45. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα. καὶ τοῦτον ἑταῖρον
αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic di-
stinguunt, & vertunt, *& cum ipso Damon Chalcidenſis, ejus ami-*
cus. In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον, Distinguo &
verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδέα καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ,
& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidenſem, (æque ut Euthydi-
cus) *amicum ejus*. Sic solent, quum duo in eodem conveniunt.
Pag. 48. Ἀπὸ πελάτου πάντα, ὧν εἶχε] Toto genere confusus &
absurdus in his est interpres posterior. Ita enim videseum vertisse,
ut dicat filiam datis quinque talentis quæ habebat elocavisse. Quæ
talia plane non sunt in Græcis; & si dedisset in hanc rem talenta quin-
que, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hæreditariis bo-
nis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accura-
tior Erasmus: *& matrem alit Eudamida, & filiam non ita pri-*
dem elocavit, ex quinque talentis, qua poſſidebat, duobus in pro-
pria filia dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita super-

erat talentum unum in alimenta matris Eudamidæ, sapiente ratione.

Pag. 49. Ταῦτα πρὸς τὸ Ζηνόθεμιν ἀναδύεσθαι] Verterat erasmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii **futiliter** dep. in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Caro posteri.

Pag. 51. Ἀκαπαλδικὸ κῦ τὸ Νεῖλον ἴσχυσεν ἤδη μᾶσαι] Addit Erasmo Benedictus *sextum jam mensem adverso Nilo nav.* Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis feciſſet, q. oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? *sed* non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navig. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in p. regrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando pe. verſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterr. cœperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Ka non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ip. Lucianus in Iove Tragœdo ſcribens, τὸ δ' ἄλλα κῦ ῥᾳδίως ἐφίστασ, ἃ τῶν π μ ἐδὴ κῦ ῥᾳδίως ἐπεχωρεῖ τῷ Δάμιδι.

Pag. 60. Διηρμένους τὰς ἀκοντίδας] Iamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perſeverare in mala interpretatione *denſatis telis*, quod poterat quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Græcorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manifeſtus levaſſent haſtas *velut* tranſtiri, quod fieri ſic ſolet. Vtique pag. 70. Ἥλωσιν ἀμὲ τὸ πτολίεθρον, τ πόδα διηρμένῳ non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gradu*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas νῦν τοῦτο ζάριν ἔχουσα ſidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum *qui ſic venit*, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire *quaſi ſoluturum λύτρα, non* ob ſe dedendum.

Pag. 71. Ἡμεῖς μὲ ὖν κατάγωγὴν, ἣν ἐπὶ τῷ λιμένι ἐπεψάμενοι, καὶ ἔ πολὺν ἐς αὐτὴν μεταπεμψάμενοι ἠγόρασζομεν] Ad hæc ita notavit Pater. Vertunt jam ab Eraſmo *res quas dam importatas in portu ſpectaſſemus, in eumque è navi ſubduxiſſemus, emimus.* Immo κατάγωγὴ, καπήλυμα, παιδικεῖον, οἴκημα, quod ſibi viderunt, coe duxerunt, compararunt & eo ſarcinas depoſuerunt ipſi ἀγοράζοντες, hoc eſt, in forum urbis profecti. Heſych. ἀγοράζειν, καπηλεύειν. Ariſtophanes Ἀνασῳζομένῃ pag. 860. Lugd. edit. Ἀγόρασόν τ' ὀ τοῖς ὁπλοις ἱξῆς Ἀσπιγείτονι. Thucydides lib. VI. pag. 314. Καὶ ἐπιβάντες ἠγόρασζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiaſtes perinde ut Heſychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78. ἔχει δ' ὧν τοιῦτον Græcam veſtem, ἠγόρασζε. Et cap. 164. καὶ μὴν λακωνικὴ τε ἀνδρὸς κατάγωγὴ ἀγοράζουσα, κτείνεται. Euterpe cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, etſi hic verum negotiantur.

Pag. 78. Ἡ Πάλλαντρα ἄρα μὲ καὶ δέδυκυῖά μου κατέκαιεν οἰκίαν] Interpretes omnes *oſtenſaque domo pulcherrima*. Immo, ut com-

mo-

diſſime notavit pater, κοιτῶνα, ut præceſſit, cubiculum & im dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide Caſaubum ad Theophraſt. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed abiliter pag. 112. οἱ μὲ πρόπυλοι, αὐτὸ τὸ πλησίον τοῦ ἔξω δωμάτιον ἐκαλοῦντο, ubi inepte vertunt *in propinquo veſtibulo*.

Pag 79. Ἐγὼ Ἀβρόια εἰμι, εἴ πνα τῆς σῆς μητρὸς φίλη ἀκήκοεις] elligunt, *ego Abræa ſum, amica ſi qua unquam fuit tuæ matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire ices Græcæ, quæ ſimpliciter ſonant, *ego Abræa ſum, ſi quam atris tuæ amicam* forſan *audis* vel auditi eo nomine, ut poëta, *ando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belidæ nomen Palaedis*.

Pag. 80. Ἡ δὲ, ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακρὸν ὅσις σοῦ ἐσκέψατο. ἡ δὲ σφοδρὰ καὶ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi nei agiliter moventur.... Illa impudens & vultu grata puella, ugeris, inquit, adoleſcens*. At non poteſt ab Luciano veniſſe hic rdo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos ſe invicem ſequentes nchoet, ea notatione, ut ſignificet perſonam loquentis. Et quæ iſta ſui laudatio eſt? Immo etiam hæc ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Græcis. Præclare has turbas ſanavit ac reſtituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὴ μὲ ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακρὸν &c. ut ſint verba laudantis juvenis, dicentiſque *lumbi quidem tui agiliter mov*. Sic omnia hæc plana. Verum ſequentia mire adminiſtrantur illa, καὶ τὸ λοιπὸ τῆς παρρησίας ἀδύνης ἀπολαύσῃ ἀεὶ ἀνίξη, ubi Baſileenſes vertunt, *cujus curam haud facile ſuſtinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile ſuſtinebis*, quæ nihil faciunt ad ſcopum & plenam captato luſu Palæſtræ enormitatem. Pater adſcripſit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipſa curationis voluptate irrigatus ſemper ſuſtinebis*. Niſi plane oxymori ſpeciem in vulgata lectione agnoſcere velimus, & ab ipſo curationis dolore irrigatum dicat, ut *licet* dolore plenus & miſer ſit, ſemper tamen adhuc velit: quod judico veriſſimum.

Pag. 81. Τὰ μὲ ἄπω γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculiis exuta*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictæ, non colligatæ in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integræ, (ut Athenæus lib. 14. ſcribit ἀμφάλας dici τὰ ῥάγμασι τῶν κελύφων αὐτὰ καθ' αὑτά.) *alia ſoluta* foliis non amplius cohærentibus ſed abruptis, *alia in ſerta plexa*. Sic certe procedunt Græca. Paulo poſt pro ἴμβροι τὸν συμπόταν pater annotavit πλὴν συμπότην; & ſane ſic jam habent interpretes.

Pag. 83. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγε] Quum in Baſileenſi editione harum vocum verſio eſſet prætermiſſa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, conſtringe*. Vt laudo curam, ſic quale dicterium poſſit eſſe ἄμμα σφίγγειν, quæ ſunt

voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed λέγει ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo λεγει οἱμαι ἡ Ἀτλικὴ παιδοτριβέσει ἡν. Et alibi. *Aliud dicit.* Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebat constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, πρῶτον ποιῶσιν, οἱ μὲν αὐτῶν προπαλεκόμενοι &c. licet hæc quoque ta species luctæ.

Pag. 84. Καὶ ἡ Πατροκλεία βάσκανος ὅσον τυγχάνει εἰς τὰ πήχεα] *Sed hera mea fascinandi artem callet.* Sic Benedictus tota hæc periodus omitteretur in editione Basileensi. Et ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto abest non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, *sed hera mea valde invida est erga artificium suum*, & studiose abiecondit, sustinet, ut quisquam ejus fiat conscius aut particeps.

Ibid. Πίπτοι πρὸς τὸ ἐρώμενον] Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad suum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἐρώμενον. Vtique prudentius in Gallo pag. 181. *puto ab eo non amatum.* Est enim in Græcis differentia.

Pag. 90. Ὁ δὲ ἀπῄει κάτω τὸ θάνατον ὀρχούμενος] Capiunt, opinatur, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam tamen obnubilent interpretes. Basileenses *mors illi attulit lassum tarde*, læviſſime. Benedictus *ille vero infra delabebatur mortem saltans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non eadem præcipites. Verte simpliciter *ille deorsum abibat mortem saltans.*

Pag. 102. Τοῖς ξίφεσιν ἐπίμονος τὰς πήχεις] Non *debeo* hunc locum inobservatum prætermittere, quia sunt eædem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi *pagina 475. nec tamen nunc* πήχεις aliter vertunt, quam *lacertos*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio qui intelligantur hæc præcedentia, τῶν κεφαλῶν κάτω ἐπὶ τὸ αὐχένος ἑλίσσοντες, ubi Basileenses, *caput subtus guttur ligantes*, Benedictus *depressa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari potest, & Græca exigunt *inferne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti.

Pag. 112. Εἴτε καὶ ἀνύσαι τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μή] Benedictus *sive aliquid, sive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses *qui parum curans mei jactura* &c. quos verissime adiecerunt centeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod ἀπολλύω perdo & detero, parum curans, *si quam mei partem illa minueret* ac corrumperet, *nec ne.*

Pag. 137. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opinor, *breviter, nihil aliud quam in universum nos non esse*; quæ quidem singula unde colligat, præsertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa *nihil aliud quam nos non esse dicens.* Atqui ipse

actor & nunc & in principio teſtatus eſt multa ab eo dicta eſſe ovidentia. Rurſus ſi nihil aliud quam deos non eſſe dixit, robavit igitur, atque ita nihil profeciſſe diceremus. Sed certe robavit ſtatuas fictas ab hominibus, & ipſum lovem fuiſſe hom. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, nnuit, ſic eum probaviſſe aut ἀδυνείαν Deorum aut non-proviiam *non ſecus ac ſi prorſus nos non eſſemus*, dicens homines iis cogitare debere nihil aliud quam ſi penitus non eſſent.

ag. 142. Ἀλλ' ὁ σὶ χρὴ τὰ ποιοῦντα ἐφιέναι] Ridiculus eſt Beneus, quum ab Opſopœo verbum Græcum vertente per Latinum *nittere* ſic abit, ut putet id notare *mandata dare* vel *injungequum* in Toxari pag. 58. καὶ ἐφεῖναι δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τοιῶν τὰς συνθήκας εἰσίναι ipſe clare viderit recte id verbum ab Opſopœo nptum eſſe.

Pag. 144. Δάμιν αὐτοσόσωπον καὶ δ' αὐτῦ λέγειν] Neſcio utrum ſopœus omiſerit rectius ſecundæ vocis interpretationem, an fenationem ſuam indignius prodiderit Benedictus, non ſatis conerans vim ejus & ideo interpretans male *præſentem*. Nam æque æſens futurus erat Timocles, ſi advocato ſuo ad aurem adſtaret. ficacia utique Græcæ vocis longe alia & major eſt, & ſatis ab ris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Lane, quia ipſe Lucianus per ſequentes voces δ' αὐτῦ eam expliuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & ſine ſimulationis elamento & proprio ore atque ingenio diſſertaturum, ut αὐτοσόσωπον καὶ in Timone pag. 76. edit. Salmur. tum ob alios reſpectus, tum cui σοσωπεῖον abeſt. Infra in Gallo ſimile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φησὶς ὁ Δωδώνη αὐτόφωνος ἐμαντεύετο.

Pag. 145. Κόμη ἀνασεσεμμένη] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *criſpata coma*, quæ nihil ad vaticinantes. Baſileenſes clarius *comarum ſemet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. Heliodorus libro III. dicit πάντα κόμιλλον ἀφανίσας καὶ τὰς κατόχας μιμούμενος.

Pag. 146. Μακρὰν χαίρειν φράσας τοῖς πραγμάσι] Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Alino. καίτοι τοῖς ἀσχημόνοις κεφαλαίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo. ὁ Ἀχιλλεὺς ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πάνυ φράσαντες.

Pag. 147. Ἐπύγχανον μὲν ἄρτι χαλκεργῶν, ὑποπιπράμενον πρίονι καὶ μετάφρενον] Vt mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Græcis, quæ ſunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *æra*, & ideo

ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod quum de se jactaret statuâ Hermagoras, ultro satis intelligendum præbet id ferri bros ærarios. In sequentibus vero & vana & nulla *in Gra*tio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax aeculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *cum allitus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam sam habens.*

Pag. 149. Ἐγὼ γὰρ καὶ ἄκων ἐξέρρηξα] *Contingit enim, ut cepta sint* Benedictus: *jam enim alias inceptæ sunt* Opsopæus sanequam non efferunt vim loquentis. Verte. *Potest enim ter* (quam scilicet munere providentiæ) vel *temere* & fortu *cepta* &c. Nec vero in præcedentibus illa αὐτὸ τοῦτο τὸ ζητούμε ἁρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quæstionem ripis*, vel cum Opsopæo *tu quidem quæstionem discerpis*, sed pro gumento latenter arripis & producis id ipsum quod quæritur, & fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic expe nendum putavit Henr. Valesius in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit *in versione* τὴν ἀπαιδευσίαν; at recte Opsopæus *ac laudibus efferas.*

Pag. 163. Η' ἐκάλεις, δεινόν τινα φῆς τὸ ἔρωτα δὲ ἐννοῶ. ἀλλ νὸς ὢν &c.] Pater voci octavæ adscripsit ὀνείρου, quum manifestissime appareat ex sequentibus auctorem scripsisse vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia *talia sunt*, ut ad τὸ ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus simillimus est Livianis illis XXVII, 27. *L. Calius triplicem res gesta ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert.* Vbi possem suspicari τὸ *ordinem* venisse ex permutatis & *contractis literis pro rationem.* Sed simile exstare video *in* Varrone *lib.* I. *R. R. c.* 12. *Sin cogare secundum flumen adificare, cavendum ne adversum eum ponas*, quasi putasset se scripsisse *fluvium* vel *amnem.* Item in Vitruvii præfatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum adificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Cæterum sequentia verba καὶ ὅσον ἐγὼ τῆς πλησιοχώρου τὸ ὕπνου imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi præscriptas habeat somnium.* Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quæ quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit.

Pag. 171. Ἐγὼ μὲ ἰδὼν σφοδρόν] An non σφοδρόν? Vt infra in hoc libello. ὥστε ὁπόταν πρόσοιμι, οἱ μὲ πολλοὶ σφοδρύνουσι.

Pag. 177. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κεφαμμύων κεφαλίδας] Quum sic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus vertens *& maenida piscioulo*, & Benedictus *vel maenide*, quum Lucianus clare ibi numeri

ietate ſubindicet unam mænida ad cænam ſatis non eſſe, ſed æ non niſi mænidas pares eſſe. Vnde & brevem mænam dixit ialis.

g. 188. Ἀ*κήεργε ἦν τὰ ὠκύπτερα*] Benedictus *celeres erant ſine penna:* At nulli bono iſtæ celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam n erant penna.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *ala* vel *e volatiles.* ſic p. 193. Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς πυκνὰς πᾶς ὑφασκεδάσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad pag. 647. i primi.

ag. 191. Τῶν ὡς τοὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεχθέντων ἠσπάζοντο] Apt ſt prorſus Eraſmum, quem ſequitur Benedictus, legiſſe *αὐτὸ*, id omnino requiritur.

Pag. 194. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀπεπάσας] Quomodo aut hæ voces ine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid c facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem uere, *quum plurimum è nubibus attraxiſſem*, atque nimia uvitate gravarer.

Pag. 200. Ἡ Ἀ*χαρνῆσι παλίμπαις κεκτῆσθαι*] Puerilem ſane plagam mentur interpretes licet viri doctiſſimi, tamen teterrime in omnibus litionibus hîc de Acarnania ſomniantes: tanquam Acharnæ, regio ttices, adeò carbonibus ſuis ſit obſcura, ut debuerit ab illis ignorari.

Pag. 203. Ἐ*δόκει μοι ὡς εἶχον δρόμῳ εἴσω παρεῖναι*] Benedictus *mii ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus *mihi viſum eſt protinus ita ut eram introire.* Notiſſima formula tam Græca quam Latina.

Pag. 205. Καθίσας ἐν ἑαυτὸν ἐπὶ τὸ πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad ἡγεῖσθαι, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſediſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Græcis, quod non oportuit.

Pag. 221. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχειμι, ὀσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούειν] Non conſtat his conſtructio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούειν.

Pag. 226. Ἀ*δελφὴ τοῦ παρόντος δίκης ἐστὶν*] Ab Eraſmo Benedictus accepit *quaſi quadam ſoror præſentis cauſæ eſt*, captata elegantia, ut mihi videtur, præter mentem Luciani, qui ſi tale quid intellexiſſet, ſcripſiſſet quoque ὥσπέ τις ἀδελφή. Sed nunc ſimpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro æquali & ſimili, ac plane ut infra, ὑφαπλήσιον γάρ τι καὶ τῶν ἔοικεν εἶναι.

Pag. 259. Ὥστε ἤδειν τί μοι δοκῶν χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τύχῃ κατεψεύδου τῶν ἀνθρώπων] Apparet quidem hæſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit Opſopæus, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Iovem nequaquam voluntas erat hac illis illudendi gratia*

ex-

exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratiæ arti tuæ conciliare, tantos viros falſis contumeliis afficiendo. Ex his omnibus dictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit *Itaque parum gratiæ tuæ conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* Atqui eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Vtique in præcedendo teſtatur ſe hæc eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis: nullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc cum noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam *interpretes*. Nam manifeſte Græcæ voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo mihi videaris, gratificans tuæ arti, in illis viris mentiri.*

Pag. 263. Ὡς ἄξιον γε φιλοσόφου τινὸς ἰδεῖν] Aliter videntur gaſſe interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum ſit facinus*: certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi ſint, & potius Lucianum intelligere debeamus, ac ſi dicat, adeo ut ſit operæ pretium, ut mereatur & dignum ſit huic adjacens philoſophi cauſa adſpici, ob maximam inde exſtituram diverſitatem.

Pag. 265. Ὥσπερ τὸ μάλιστα νῦν ἐν Ἕλλησι φιλοσόφων (τῶν γὰρ ἐν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων ἄλλο δέρεται ἐπ' αὐτῇ τῇ δίκῃ concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in editione Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet omiſſis illis inepte & abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut etiam nunc hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere?* qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod dicet) *alius quidem in cathedra ſedens ut judex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero* &c.

Pag. 294. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου] Quia video tetrum errorem in Salmurienſi editione in hanc propagari, putavi *monendum* male in Latinis legi, *ut in igne & ligno uſu venit; quem ſi modo attendat*, quilibet facile corrigat. Paulo poſt *non ſufficit* verſio eorum ἃ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἰμαι τὰ ῥίζης ἀνεφύη, ubi Latina habent *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod poteſt eſſe longiſſimum, ut altiſſime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. denſum, robuſtum, ut tantam ex ſe præbeat flammæ materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem τοῦ φυτοῦ & λύχνου eſt principium ipſius ellychnii. Aliena eſt hic conſideratio radicis in arbore & frutice.

Pag. 300. Ἀδελφιδοῦς δὲ βασιλέως Αἰακὸς ἦν] Iam notaverat Cognatus Æacum eſſe Iovis filium, Plutonem vero regem diverſa pro Lucianus fratrem Iovis. An hinc ergo non ſatis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus eſt regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter ſit patruus, alter fratris filius? Immo ipſa Græca vox debuerat eos admonuiſſe.

Pag 301. Γλαυκῶν καὶ τῶ χάσματος ἐξελήλυθεν] *Vertunt, alta trans territoſque in ſpecum redigit.* Immo plane contrarium indicant Græca, ut non tam redigantur in ſpecum, ſed abigantur, ter-

antur ipſo ſpecu, non ſcilicet tartareo, ſed oris Cerberei, adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab inda ulterius fuga.

ag. 308. Τὸ σμικρὸν τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα] Hæc duo in unam coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod ex vetuſtis s exſpectandum. Interim ſolitus fui hic legere πάνδεινον, quod abulum in Philopſeude quidem uſurpat auctor ad malum πάνδεινα χειν ἱερόσυλον ὄντα, ſed in bonum occurrit & quidem in hac ipſa teria in Rhetorum præceptore πάνδεινόν τινα εἰ τοῖς λόγοις ἀγωνίν.

Pag. 311. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω] Augent interpretes *in eminenti io ſedet.* At non utique, quum ſic loquuntur Græci, de ſolio inligunt: & ipſe paulo ante citatus Cebes, quum de Beatitudine it, ὑψηλὸν agnoſcit non de ſolio, ſed de loco, ubi illa fingitur orari, & in illo ὑψηλοῦ, quod ſtatuit eſſe ἀκρόπολιν τῆς εὐδαιμονίας, iſta καθῆσθαι ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non reſpexit l ſolium, ſed ad ſitum loci, unde mox inquit. ὅσοι δὲ σὺ ἱερὸν ἐπιθυμοῦν δηλαδὴ ὀπτάχεσθαι ἐπὶ τὴν ἄκρον, quæ quidem ἄκρον eſt demonſtrata niſi in ſolo hoc ὑψηλοῦ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia.

Pag. 323. Μητρὸς ἢ ἀκτερίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός] Puto ab eodem errore hæc corrupta eſſe, qui tomo 1. pag. 400. fecit ἐπ' Εὐφρανδίου pro ἐπαμφοδίου. Certe enim vulgata non ſatis bene ſe habent, quæ quidem fient optima, ſi legas ἀκτερίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoſcit ὑποπαρθενίας, licet hi apud poëtas præcipuos quoque exſtent. Sed maxime miror, cur mox illa συνὼν τινι κεκραδαμένῳ καὶ γλιχομένῃ ἱερᾶς interpretentur *cum infelici, ſuavi tamen amatore*, quum certiſſime talis ſit inſuavis, & putidum eſt hæc corrigere, quæ nullius, niſi horum interpretum, oculos fugere poſſunt.

Pag. 328. Σπαρτὸς τινας ἀναβεβλαστηκότας] *Sativos quoſdam progerminaſſe.* Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eoſdem æque ac ab Græcis Spartos appellatos fuiſſe diſcimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam ſua verſione obſcurare. Idem occurrit tomo 1. pag. 802.

Pag. 335. Ἐν Γλαυκίᾳ τῷ Ἀλεξικλέους] Video verti *in Glaucia Alexiclis filio.* At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonſtrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorſus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit ſemel conceptum amorem, donec potiretur amato. At hæc omnia, quæ narrantur, contigerunt in domo Glauciæ, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adjutor dicit ſe ἄγειν ἐκεῖνον μέχρι πρὸς αὐτὴν & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύξαντες εἰς αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας nempe ejuſdem, vel quod tandem ipſa Chryſis ἐπίσῃ κάπλωσεν τὴν ὀργὴν καὶ εἰσελθοῦσα verſata eſt cum Glaucia. Itaque εἰς Γλαυκίαν nunc accipe, ut circa finem harum

rum insaniarum ὁ Ἀμφιλόχου, ὁ Εὐεργέτης. Præterea qui Lucianum publico dederunt, vereor ut bene contra libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ar mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ar ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis neq

Pag. 349. Καὶ ἀποστατέοις ἐς τὰ κεφάλια μυκτηρωμένοις rienſi editione ſimul & in hac ipſa vitiose edi video in Latin *nis in capitis adfictis*, ignorans utrum ſic præſes ejus & editio fionis de induſtria ſcripſerit ac interpolare voluerit Th. Mo nem, an eam ipſam retinere, quæ eſt *in capita*, ut ſit typo ror. Certe neutrum placet. Neque enim Græca *id* modo adſum fiſſe eos perſonas vel larvas in capita, ſed clare rumpit tales, quæ in ſpeciem ſimul & formam cranii vel *calvariæ* mortui capitis fictæ eſſent.

Pag. 351. Ἀλλὰ δίκῃ ἡμῖν ἐπελεσθήτω τὴν οἰκίαν ἐπισκευ Et quæ venuſtas in hoc Luciani ἐπισκευῇ, quod tamen nuc narrationibus niſi venuſtiſſimum ſubjicit, reſidebit, ſi clau domus aquâ referta? Immo an claudi poteſt? Perijt *omnis* ingenium, quod reſtitues ſcribendo ἐπιλυσθήτω, ſed, inquit, correbit domum horum aquaribrum hauſtu refertam mergi Res ipſa dictat.

Pag. 355. Οὐ γὰρ ἄλλως ἐπιδείκνυσθαι βούλομαι ſimiliter *liter hiſtoriam edere velim.* Sic Salmurienſis. *Sed* per bono hic illud *aliter*? Immo, *non quod temere* & turbiter *narratione me oſtentare volo.*

Pag. 357. Οὐ δυσλαβὲς κατὰ μέσον εἰς ὑποβολὴν πεποι Reddunt interpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non *animadvertentes*, *quemadmodum* ipſi evertant prorſus hanc *ſuam narrationem. Si enim fuit* talis, hoc eſt, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Vtique ſic debuiſſet addere auctor acclivem fuiſſe in medio. *Sed* clarius ſe deſtruunt per ea, quæ mox ſequuntur, quum ſtatuunt eum locum talem fuiſſe alteri æquatum: Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoſcuntur, ſed unius modo facies deſcribitur. Quid quod in fine hujus ipſius paginæ ἐκατέρωθεν interpretantur *ex utraque parte*, & recte. Nempe ἑκάτερος eſt in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri æquavit aggerando. In ſequentibus Latine reddenda difficilior ratio eſt. Dicit Lucianus ample ſatis, Κρηπῖδα μὲν ὑπὸ τοῦτο ἅπαν τὸ ἔργον βαλόμενος, καὶ ἡμικλίνη ἐπὶ τὸν τοῦ ἐμβρύου ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος. Id deſcribendi genus quum Salmurii proximum tautologiæ exiſtimaretur, vide qui comperit & contraxerit ſua, *poſito operi firmiſſimo fundamento*, *qui* inſtructi *ædificii certitudinem confirmaret.* At religioſior in his Græcus æquare voluit Græca *firmamentumque munitiſſimum* ſuturo *operi ſubjiciens*, *fundamentorum poſitione ſubſtruendi* ut-

tudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito cenſemus hos ..ifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuiſſe ..e rivum aut fontem, ad quem ſpectans alterum latus fuit de.., ut ſolet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* l marginem ripæ, qui extollendus erat) *quidem firmiſſimam o.. operi ponens, & fundamentorum poſitione ſtabiliens ſecuritatem ..onenda ædificationis* Crepidinis firmitas vel maxime requireba.., ne deinde preſſa ventrem faceret & extrinſecus paulatim ce..is ruinam toti operi afferret.

..bid. Πυλῶν μὲν ὑψηλὸς] Conſuetudo fere & ſenſus communis ..orum inſignium tutos ab reprehenſione facit hos interpretes, ..m πυλῶνα vertunt *veſtibulum* : ita ubique id fieri deprehendo. ..d quæ ſimilitudo Græci πυλῶνος ad Romanum veſtibulum? & ..axime hujus, qui dicitur fuiſſe ὑψηλὸς, & ἀναβάσεις ἔχων, & ..ος μέγιστον ἢ ὄροφος, quæ omnia ab Romano veſtibulo ſunt alie..ſſima. Res ipſa clamat. Sequentia ſic diſtinguenda ſunt, εἰσὶ δὲ τρεῖς ..ις τρυφὴν παρεσκευασμένοι οἰκημάτων (βαλανεῖον δὲ ὃν κρὴ τοῦτο ..επωδέστερον) χαμέυσαι τε φωτὶ πολλῷ καὶ λαμπομένῃ τὴν χορήσιν. Et ..erte; *ad lavam verò conclavium ad delicias comparatorum (quip.. & hoc balneo aptiſſima) venuſti & multa luce fulgentes receſſus.* ..ulgo enim vides arenas ſine calce. Et ſicut nunc οἰκήματα non ver..mus *ædiculas*, (ut inepte interpretes, & jam alibi monere de..uimus) ſed *conclavia*; Sic quoque οἶκος, quæ vox frequenter ab ..ucIano in hac deſcriptione uſurpatur, non *domus* aut *habitatio* ver..i debuit (& quæſo quot ab illis domus hic ſupponuntur?) ſed cu..biculum aut conclave, aut œcos, ut eam vocem in iſta ſignificatione propriam ſibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipſum paſſim non obſervatur. Denique quum dicit εἰκόνες λίθου λάλου utique non ſufficit, ſi cum Salmuriensi reddas *marmoreas imagines* (an credidit marmor non eſſe nili candidum?) ſed potius cum Opſopæo *ex albo lapide*.

Pag. 358. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μάλιστα] Cur ſic potiſſimum loquatur auctor, & non maluerit ὑπ' ἐμοῦ αὐτοῦ, plane non capio, quum nihil vel præcedat vel ſequatur, unde iſtud fœmininum dependeat. Sed eſt vitium, legendumque ὑπ' αὐτῆς, orto errore, ut videtur, ex codice majuſculis literis ſcripto, & illic confuſo charactere Τ & Γ.

Pag. 359. Ἐξόδιός τε πολλαῖς πθυρωμένοι] Non notant hæc verba, ut credidit Benedictus *multis januarum egreſſibus munitum* (& quæſo quid eſt *muniri egreſſibus januarum*?) ſed ut recte Opſopæus, *multarumque januarum egreſſibus patens*.

Pag 360. Μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ὑπὸ πορφυρίδι] Fieri non potuit, quin dum hæc ſic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingenioſe iſta verterunt *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo prædicantur ab auctore, cujus

verba sic distingue ἀναδιδῶσι, ἐσθῆτος, & verte *vestitum, purpureis in veste.*

Pag. 361. Τῶν δὲ ἐπιζῆν κελεύσας αὐτὸν τὸ ὄνομα τῶν ἐκείνων ἐπυνθάνετο, *cui vertunt, quo nomine earum dominum vocari cognosceret*, & moneat vel jubeat auctor, sed narret speculatores consuluisse cari earum dominum.

Pag. 362. Οἱ μὲν δὴ τῆς δέρης ἀφιστῶντες] Interpres *principium quidem attingunt*; qui si esset Luciani sensus, scripsisset ἐς τὴν δέρην. Sed innuit *alii omnino non recte* recte attenderunt in Fugitivis pag. 598. Ἀ ἔρην δὲ ἀπὸ τ δέρης. Et in Sympolio pag. 646. Ὡς πρὸ δὴ τῆς δέρης παρεμβάλλ

Pag 373. Οἱ στρατιῶται ἐσπεῖρε τὸ ἀκρόκολον] Vertunt *ut vici apicem, ut est locustarum*; quod unde potuerunt eruere De cervice nihil est in Luciano. Et qualis quæso cervix locustæ Certe Lucianus ullam esse prorsus has voces negat, quæ verebant, *non agnata* reliquo corpori, *ut est locustarum*, non continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, ubi caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce cum corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis ita & quieta. Paulo post etiam potuit vocem φολίδας interpretari, quam per vocem *cortices*, præcipue quæ squamatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverat. Tum ὑπὸ τὸ εἰσερικὸν reddidit insciter, *non aculeo*, quasi non hujus significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus.

Pag. 385. Εἰς τὸ Ἔδεσσαν ἐμπεσόντων ἐκέλευσεν ἐς τὸ μέλαθρον πυθέσθαι] Exhibuit quoque interpres *in nigrum prorsum*, nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan flumen, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Melæ fluvio. Vide Geographos.

Pag. 389. Καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος ταττόμενον] Benedictus, *qui mendacio subditi sunt*. Cedo, quos tales intelligam. Quin etiam quum conditionem hujusmodi innuit auctor, utuntur casum tertium; ut in principio Fugitivorum. ἀξιῶν γὰρ ὑπ' ἐμοῦ πεισθῆναι. Et rursus: Κρίτωνα ἐπιχαρῆναι καὶ ὑπὸ τοῦ κινδύνου πεῖσαι. In Revivisentibus. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ εὐσεβείᾳ τέχνῃ πεπλασμένοι, Anthusius apud Basileenses, *& si qui alii hoc modo mentiti sunt*, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle interpretem, *& si quis alius eorum, qui post vocem* ψεῦδος *nomen rerum habent*. Tales enim sunt illi, qui præcedunt Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Revivisentibus in verbo multis præpositio φιλο.

Pag. 419. Ἐβλαβη ἀθυμίαν κ' τὸν τῇ λοιπῇ μεγαλαυχίᾳ] Fracidit

t Melanchthon in vertendo *ad reliquam funeris magnificentiam tem voluit*. Et sequitur prompte Benedictus verba hæc ipsa sic imens, quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, quum nulla sus in Græcis fiat mentio illius funeris. Quin etiam μεγαλυ- non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Græcis ad n exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio gnificentiæ funeris potest hic locum habere. Majora desideran- , quæ habebis, si recte vertas mecum *ad reliquam rerum suarum gnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mor- tes*. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo ciisse Deum.

Pag. 425. Πεμπαθῆ πινα καὶ γέμοντα τραγῳδίαν] Quum simpli- ter & pari vocum ordine reddidisset Melanchthon *agitque lata & mica facie tragœdiam meram & nihil non triste patientem* : Be- edictus illud nudum γέμοντα gravatus *plenam affectibus tragœ- iam* dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lu- ianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam rationem, ut legatur κακῶν γέμοντα. Quod omnino nequeo pro- are, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam quum dicit Lu- ianus καὶ γέμοντα τραγῳδίαν, simul tacite intelligit *plenam* eorum asuum, qui solent esse proprii tragœdiarum. Quod ipsum solent sæpe omittere. Sic paulo ante dixit μετὰς ὑπονοίας, non addito quibus rebus essent repletæ. Sic in Symposio. ἢ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδορῶντο καὶ ὑπερενεπίμπλαντο καὶ σκεκραίγασιν. Vtique nec hic spe- ciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro 1. de prælio ad Ægates dicit, nunc πρὸς Ἄννωνα ποιήσεται τὴν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυπηκὰς δυνάμεις καὶ πρὸς τὴν γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲ γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχερῶς διέκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Græcos in aliis verbis.

Pag. 445. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας] An hæc paria esse possunt illis, quæ apponuntur ab Micyllo & Be- nedicto *ac lingua perinde ut manu uti decrevisti?* Certe sic illi peni- tus omittunt voculam ἀντὶ. Quæ quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim καὶ ἂν τὴ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, *& quid lingua æque ut manu uti decrevisti?*

Pag. 462. Παρεργον τοῦτο τὴ ἐπὶ Γοργόνας πλήσεως] Benedictus, *atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas*, An credimus sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius edi- derat Micyllus, *atque hoc parergon quoddam, sive extra propo- sitam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum.* Ex Benedicto oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut *vo- latus* sit genitivo casu.

Pag. 463. Ἄτω δ' ἀντίθυρον, Ἀθηνᾶς νεὼς πτερόεντος] Sane quidem

post vocem tertiam video in editionibus poni parvam diſſ[illegible]. non ſecus ac ſi inde ſupponere deberemus viros doctos, c[illegible]derunt vel interpretati ſunt, in Græco ſermone agno *vi[illegible]*, cujus ſecunda inclinatio foret τὸ ἀντήρεος. Sed nunquam [illegible] diæ progredi potui, credens illos ſatis bene voces Lucian[illegible] raviſſe. Itaque quum puer eſſem, inſiſtens illorum ver[illegible] ſcripſiſſe auctorem ἄνω πῃ ἀντήρεος Ἀθηνᾶς ναὸς, *in media ſuperiore parte obverſum oſtio templum Minervæ poſitum* ; que hujus cogitationis nunc pœnitet, eo magis quod hunc videam ab viro doctiſſimo infra pag. 637. ſic tractari, quaſi τὸ ἀντήρεα aut potius τὸ ἀντήρεα legendum eſſet : quorum utrum non eſt immune vitii ; quum nec prius bonam efficiat ſententiæ ſyntaxin, nec etiam poſterius, quum ſi μέσος fuerit ἀντήρεος, [illegible] fuerit neceſſe id rurſus exprimi ; ſed recte dicit in medio par[illegible] fuiſſe ἄνω ædem Minervæ ἀντήρεον. Quin etiam quum illic [illegible] Lucianus ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πλῆθος, non debet ſuppon[illegible] pro ἀντίθυρον τεῖχος, qui nullus illic legitur, ſed ἐς ὃν ἀντήρ[illegible] ſcilicet κλιτῆρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus præ[illegible] ſiſſe illic manifeſte legimus.

Pag. 468. Πρὸς τὸ εἰς μάκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸ πάσης γῆς, ἐ[illegible]λάττης διαστῆσαι, γῆρως ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτῆς οἰκουμένῃ [illegible] ἤδη, καὶ γέροντα] Sic diſtinxit Benedictus, addita ineptiſſima verſione *longiſſimam ac pleniſſimam tota terra marique dominantem ſenectutem, jamque in ſuo ſolo regnantem & ſeneſcentem* aſſumſit. Quid enim ? an Lucianus, terſus ille & liquidus, dicet ſenectutem dominantem terra marique ? Porro cur jam *in ſuo ſolo* regnat ? [illegible] etiam ante regnavit in alieno ? Nihilo *melius prior* Opſopæus & *longiſſimam ac pleniſſimam tota terra marique dominantem ſenectutem, jamque in ſuis locis regnantem & ſeneſcentem conſequamur*. Fatue de ſe vel aſſequutis vel conſequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare ſonant verba, & ratio inculcat. *quo ad longiſſimam ac plenam ſenectutem veniat terra univerſa ac maris dominus, orbi ſuo imperans nunc jam ſenex*. Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui jam erat ſenex, maturam quoque adepturus eſſet ſenectutem.

Pag. 470. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου] Probo magis Opſopœum vertentem *Antipater patre Iolao genitus*, quam Benedictum poſteriorem omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolum in hiſtoria Macedonica audierat. Nam licet id ita ſit & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuiſſe, quod in ejus nepote, filio ſuo renovavit.

Ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐπλεύσατο, βιάσας] Sic diſtinguunt viri docti, & ad hunc diſtinctionis canonem formant quoque verſionem, quaſi Lucianus annotari vellet eum in Ponto mortuum fuiſſe, quod mihi ab hoc ſermone alienum videtur, & diſtinguendum eſſe φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐπλεύσατο βιάσας &c. Ar[illegible]ſi-

im Coelitem fugiens in Pontum, mortuus est. Quam fugæ quum adnotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni ci conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Na- . Πρόσωθεν ἤδη τῷ ἐπὶ Κοίλῳ Διὶ τὸ ὄρειπες. Et alibi plu- hac constructione dicentur, quum persuaserint sibi viri docti re hanc poni in quarto casu, sed temere.

g. 488. Οὐκ ἀπορήσω ὅτῳ ποτὲ πειπκῆς ἀγνολογίας] Recte essus est hunc locum Palmerius; Sed an procul dubio tetigerit im, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad ratam scripturam propius accedat αἰπολογίαν, quomodo ipse est quum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίαν, quod ille onebat. Quin & significatio vocis meæ huc melius convenit, odo examines, & ejus efficaciam ex Quintiliano huc compares.

ag. 489. Χρησιμωπάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιθ. Λυ. τῦτο μὲν &c.] Sic procedit hic locus in editionibus. Sed quid priora ver- aciant ad præcedentem periodum, haud facile quis dixerit. Ne- sum est omnino, ut persona Luciani his omnibus præponatur, ppe cujus manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere icinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab abesse Hesiodum, quum pastoralia quædam monita conscriberet. igitur posthac mutandæ editiones. Λυ. χρησιμωπάτη ἐν τ. β. μ. ιζοιθ. τῦτο μὲν ὦν &c. Paulo ante etiam interpres vocem ὅτῳδηλῦν- vitiose accepit pro singulari accusativo *quum præsignificavi*, quæ men est pluralis & referenda ad ὅσα. Opsopæus ad ipsum poema scio qui retulit *poemate successus manifestante laborum.*

Pag. 490. Ἐπὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀναπτίη, ὡς ἂν φθάνοι ἐμὲ μέσον λέγων] Vnde potuit Benedictus venire ad talem versio- em *quasi quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit?* Est enim ræterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem lon- e melius expressit Opsopæus. *At si quis & ea quæ tu jactas, illi ad- cribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit.* st enim omnino hæc vis ejus loquutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa ὡς ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ ὅτῳ αὐτῷ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris.* Et rursus pag. 602. ὥστε ὡς ἂν φθάνοις κηρύτλων, *ne igitur præconium enunciare cunctaris.* In Symposio 634. ὥστε ὡς ἂν φθάνοις ἐκῶν ἡμᾶς, *Itaque omnino nos excipies.*

Pag. 492. Περιγυμνῶσαι τὸ πλοῖον] Benedictus *navim circumagenti.* Quod quis intelligat? & quanto melior Micyllus, *per navigium circumcirca prasunte.*

Pag. 497. Εἰ ὅτῳ τυλάχιστά τις λογίζοιθ] Benedictus, *si quis ad minima usque supputarit.* Ergo putavit ille maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus ejus, &, si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit *etiamsi quis communiora tantum computaret:* quæ tamen ver-

ſio ſubobſcura eſt, dum vix dicas utrum *communiora* [illegible] talenta, an ſubintellecto *lucra*. Certe videntur Græci [illegible] duodecim redigi talenta, ſi quis craſſo modo colligat, [illegible] mum, non ſummum quis ſubduxerit, ſi non accuratiſſime [illegible] in rationem mittantur, ſed rudius generaliuſque ediderit.

Pag. 499. Ὀλίγοι ἔσαν ἡμιστάδιον τὸ πρὸ Δίπυλα ἐπιλαψ.] *paulo ante dimidium ſtadium quod uſque ad Dipylum ſuper-* [illegible] cyllus *paulo ante quam ad Dipylum perveniemus, circa ex-* [illegible] *hemiſtadium*. Neſcio cur illis ſic placeat obſcuris eſſe & [illegible] quum clare dicat *vel exiguum ſemiſtadium, quod ante* D[illegible] erit nobis progredientibus reliquum, *adſumam*. De morte Fe[illegible] ni. ἀλλ' ὅσον ἐλίγοι ἐκ πρίψασπες τὸ κρᾶκλισεως.

Pag. 506. Ἀ ετπωιδὶ ἡμπορε, καὶ πᾶς πολεις ἀτειχίσας λαΐνε ῥᾳδίως ἀφυλάκτους ἀπολιπόντες] Sic quoque Benedictus *captas civi-* [illegible] *bus immunitis, & præfectis ibidem facile relictis*, quam M[illegible] pariter dediſſet *ac civitatibus nullo defendente captis, præ-* [illegible] *ibidem facile relictis*. Mihi ea ratio loquendi videtur abſurda, & diſtinguendum eſſe λαΐνε πᾶς ῥᾳδίως, ἄρχοντας λέπλ. Sic enim & [illegible] lent ſcriptores loqui & ſenſus communis fert. Mox longe [illegible] vertuntur illa καὶ τὸ Θρᾴκιον καὶ ὀρεινὸς Κιλικίας ὑπερπλεῖ [illegible] *oram maritimam videlicet & montanam*. Si enim ἐρεινὸς [illegible] ἐράλιος, non poteſt ferri *ora*: & cur non ſimpliciter *mari-* [illegible] *ac montanam Ciliciam?*

Pag. 514. Οὐκ ἐξεπίμπρά σε παῖσαι μωρίνουσα] Neſcio quid ſibi Benedictus *qui obductus te a ſtultitia cohibeat*. Interim probo Ne-cyllum, *qui te indutum a ſtultitia cohibeat*.

Pag. 523. Ἀλλ' εἴ τινα ζητεῖτε χρῶν] Non opinor *iſta notare* aut bene verti ab utroque interprete *Sed ſi quam unum invenire poſſem*, aut ut alter *habere*, quod nullius ponderis eſt in hac oratione; verum *ſed utinam invenirem vetulam*: quo ſenſu frequenter ea particula etiam ab Luciano ſumitur. In Prometheo. Εἰ δὲ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, παῦσαι.

Pag. 564. Τελχιλίων ἐξηκόσιος] Vertunt *tribus nummorum millibus redemit*, in quibus vocem ſecundam ſubducta linea notavit Pater, qui haud dubie voluit intelligi τριχιλίων δηναρίων. Et merito. Quum manifeſte ſic intelligere appareat ipſum Lucianum ex pag. 544. ubi Charmides ait, καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνοντα, καὶ τῶν ἑκατὸν χιλίας αὐτίκα σὺν εἶχον διδόναι, ubi interpres ſimpliciter *mille nummi*, ſequum intelligat δραχμῶν, quomodo vertit in Pſeudologiſta pag. 449. πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξίτισε *ſeptingentas & quinquaginta drachmas*: Et ex Aſini loco manifeſtiore, καὶ πεντακοσίας μοι στατῆρας ἐκόπτε Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt *quingentas & viginti drachmis Atticis*. Sic ergo debuerunt quoque, pag. 611. in Saturnalibus ἐκ τελάντων γ καὶ μυριάδων, ubi vertunt *talentis & decem nummum millibus*.

Pag. 576. Ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης ἐν Ἰνδοῖς λέων [illegible]

ὸν φησιν] Egregias hic agnoſce interpretationes. Opſopæus, *i Oneſicritus claſſis Alexandrinæ gubernator ait, cum Indum item, ſicut fama eſt, conſpexiſſet.* Benedictus, *ut Oneſicritus andri gubernator, cum Calanum, ut ajunt, conflagrantem ſet.* Vidit ergo Benedictus Opſopæum largiorem eſſe, quam ntur Græca, & verbum φησὶν notare non niſi alterutrum poſſe zet vel *ſicut fama eſt.* Quid decrevit ergo is ipſe? nempe acce- ro *ut ajunt*, pravo ſane judicio. Non enim magis ajunt Cala- n conflagraſſe, quam Oneſicritum id vidiſſe. Sed & vide, le comparativa loquutio pendeat. Scribit Benedictus: *Illi enim inſiliunt in ignem ut Oneſicritus Alexandri gubernator*, quaſi vero Oneſicritus inſiluiſſet. Quin immo Lucianus Oneſicritum unum ctorem hujus hiſtoriæ citat, & ideo non poteſt imperfecta multi- linis ac rumoris citatio locum habere, & plane ſufficere debet, ſi rtas, *ut Oneſicritus Alexandri gubernator viſo Calano ardente refert.* axime miror Benedicti iſtam verſionem placuiſſe Tan. Fabro, tam inute ſingula hæc quondam recognoſcenti.

Pag. 577. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσας αὐτὸν] Certe Benedi- us, etſi in priorum ſententia aberrarit, in poſterioribus voces, rout ſunt, expreſſit, quod Tan. Faber prorſus non facit, cujus ver- o plane par foret Græcis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπηδήσας ὑπὸν, cum extra ſpem non ſit, quin ex igne ſit reſiliturus. Nedum it admitti poſſit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπη- δήσας. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem ſcripturæ corrigendum eſſe & pro μὴ ἀναπηδήσας, reponendum μὲ ἀναπηδή- σεσθαι. Nam in ſententia verbi μὲ ἀναπηδήσεσθαι idem Faber toto cælo errat, quum rectiſſime Benedictus reddiderit.

Pag. 581. Κατόπιν δ' ὁ κηρύκων ἀγὼν] Notavit pater quoque hîc conjecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea cavere- tur, juſſit inſpici Ciceronis epiſtolam ad Luccejum. In ſchedis no- tavit videndum Scaligerum in Græca Euſebii pag. 420. Fabrum priorem in Agoniſtico pagg. 293. & 294. Et ſane quomodo latuerunt illa in extremo Demonacte, εἰπὼν ὡς τὸν παρόντα τὸ σταγόνιον τῶ κηρύκων πάλαι, Λήμῃ μὲ ἀγὼν τῶ κωμίσων ἄθλων Ταμίας, Καίρος δὲ πολλὴ μηκίτι μίθειν?

Pag. 582. Πλὴν τότε τοῦτον ἐπήνεσε] Plane non neceſſaria tem- poris illa definitio, & opinor ſcripſit πλὴν τόγε τοῦτον. Sic alibi.

Pag. 590. Ἐγὼ δὲ ὀλίγ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον] Quæ verſio hæc eſt, quam nobis offert Benedictus & ſequitur Faber? *caterum ego neque ipſe ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid eſt? aut quomodo ad Græca? multo melius & rectius Opſopæus *caterum ego quoque illum non ita multos ante dies conſpexi.*

Pag. 615. Ὡς ἀγείροιεν τῇ μητρὶ] An hi dies adhuc patiuntur, ut ſceat Græcas iſtas voces ſic Latine verſas conſpici *ut Cybela matri ſſe adjungant?* quum jam pag. 681. in Syria Dea ἡ πολλαὶ μῆτις οὐ τατίν

τυπτὸν δ' ἴεγυν τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείροντες recte ut vides & alii rint: quum apud Maximum Tyr. differt. tertia μαθὼν τὸ ἀγειρόντων διαφέρουσα, οἱ δυσὶν ὀβολοῖν τὸν πρόσχυτον verterit Cl. Heinſius, *ſimilem mendicis illis, qui in trivias gunt, & duobus obolis obvio cuique ventura prædicunt.* Pſeudomanti has voces ὥσπερ οἱ τὴν μητέρα ἀγείροντες τῶν ζοντες verterant *eorum more qui a Cybele Deorum matre veniunt.* Cur non ſervant eundem tenorem? Certum ἀγείρειν habet additum caſum tertium, illic agi de collecticuniaria & capturis: ſin, eſſe congregationem hominum, potius cenſeo referendum locum Maximi Tyrii, quum proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut oſtendit Creſollius in theatro Sophiſtarum libro III. Præcipue vero tur, quum legem Saturni mox ſequentem λοιπὸν δὲ τὸν λαμβάνειν Κρονίοις λαμβάνειν μαθὼν τοῦτο ἐξέσω intelligunt *rationem gere ab iis qui res curant Saturnalitias, ne id quicquam ſa* Quid enim? an putant Lucianum conſtruere verbum cum caſu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus 623. Ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται? Immo omnis Græcia; quæ interdum & quarto caſui id verbum nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium.

Pag. 616. Τῇ ἢ πρὸ τῆς ἑορτῆς] *Caterum ante ſollennitatem.* Non ſufficit: nam & quum ſtatim in præcedentibus dixit ἐν ταῖς ἑορταῖς, etiam notavit tempus ante ſollennitatem. Verte *tertia die ante Soll.* Nam clare diſtinguit inter *longinquius & magis propinquum* tempus.

Pag. 618. Πάντες πᾶσι συμπίνουσιν, ὦ ἑταῖρε, σπάνιος δὲ πλουσίῳ? An non ſcripſit auctor πένης πᾶσι? *Nam illud confutationem* inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut ſi velint, primi invadere poſſint calices, ſed & remittere id poſſint Vtique πένης non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur

Pag. 636. Διδάσκαλος ἦν ἐκεῖνος δ' Ἀθηναίοις, ἐκεῖνος δὲ Ζήνωνι Ita per ſuas diſtinctiones inepte diſcerpunt editores in Græcis ea quæ conjungenda ſunt. Ergo & Benedictus *Ariſteneti Zenonis filii præceptor.* Quo quid obſcurius? & quis aliter hæc adſpiciat, quam facientia Ariſtænetum filium ac diſcipulum, Zenonem vero patrem? At plane hæc ſunt inverſa. Et quanto præclarior Eratini *quod eſſet Zenoni Ariſteneti filio præceptor*? Id retine, & tolle ex Græcis importunum comma.

Pag. 639. Ὁ δὲ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς] Fieri nequit, *ut ſi quis benedicti verſionem intuens Herculem Pholenſem*, ullo modo concipere poſſit ea Larina facta eſſe ex his Græcis, qui ita eximium illum Leonardum Auguſtinum deduxit, ut monuimus in præfatione ejus gemmis præfixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia eſt hujus putidi commenti origo. *Nam hoc*

Erasmus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum.*
640. Δεξιῶς πάνυ ὁ Ἀριστοφάνης τῇ παροιμίᾳ ἐνέγκας] retantur *inducta dextre admodum temulentia.* Desideratur qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At mihi scopus est, *tolerante Aristaneto admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro 1. Ταῦτα χαριέστερον ὕβριός τε καὶ παροινίας ἐστὶν, ἧς τοσαύτην ἀνεχόμην.

645. Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπόρθμοις πεδ.] mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe ab ipsis abfuisse, quum hunc locum tractarent, facile colligas. Enim in Græcis distinguunt, sic in Latinis Benedictus *Hæc terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pinues habens*, Erasmus *Calydon quidem hæc Pelopii regio soli, Qua parte sævum spectat adversa fretum.* Atque ita Calydon ope illorum ex Ætolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distingue & verte, Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδὶ ἴχνεσι δίδυμα. *Hæc terra est Calydon, Pelopia terra in transmarinis*, objacens Peloponneso trans fretum, *habens campos uberes.* Res ipsa clamat.

Pag. 647. Αἱ ἐπιστολαὶ ἐμοῦ πρεσβύλαι] Verterat Erasmus *ideoque quam ipsa epistola graves sint ac seniles.* Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolæ*, contra prorsus quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirmæ scripturæ, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa.

Pag. 650. Ἰχθὺς οὐ πυγήν] Insigne exemplum, ut error soleat augeri & quotidie invalescere. Verterat Erasmus *piscis Tagenicus.* Id eodem modo retinuit Benedictus: Sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Græcam vocem postremam quoque incipere ab majusculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet.

Pag. 656. Ὁκόσα ἰόντα ἐμοὶ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω] Vter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans *Quæcunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio*, an Micyllus, quem postremus fere expressit, *Quæcunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam*? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ἱστορέω putat verti posse *incipio narrationem.* Quæ sunt utraque ab vero alienissima. Distingue Τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δ' ἐξ ἱρέων ἐδάην, ὁκόσα ἰόντα ἐμοὶ πρεσβύτερα ἐγὼ ἱστορέω, ac verte *& ex iis refero, alia quidem cognoscens quæ ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum*, ea nempe, *quæ meis annis antiquiora commemoro.*

Pag. 683. Καὶ τὸν πατρόθεν οἶκον ἀνηγόμην] Mirifice interpretes,

quorum prior *& quod ex patria cujusque venit, id domum recipit*, citerior *atque hoc è patria domi recipiunt*. Imo *patribus*, majoribus, *in domibus* & familiis suis *retinent*. Illa & conjunctio hospitalis ab patre propagatur in filium & exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *mentis ἐπαινέσεως*, sed datis & fusis libamentis.

Pag. 685. Οὕτως ἂν ἐφῶ, δεῖ μὲν μοι καὶ ἐς ἑξακόσια] Salmasius interpres accipit, ac si mutetur persona, & quum antea tus fuerit Therſagoras, nunc incipiat Lucianus: unde vocula hic præcipue efficacem omittit in verſione, quam vides ei *vero, ut dixi, deambulatione opus habeo*. Hanc ſententiam ſit ab Melanchthone, qui prorſus eodem modo *Tum ego: Ei hi opus eſt deambulatione*. Sed profecto non ita eſt, & continua persona Therſagoræ, qui quum ante jam dixerat de ambulatione τότε διόμην, id nunc repetit dicens, *Quod igitur antea etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, ut bat, venio hunc ſalutare optans*.

Pag. 689. Ἀφῆκα μὲν ὦ μοι πρεσβῆ πάντας τοὺς ἐγκωμ. ὃν ἂν ἁμαρτεῖν νομίζομεν] Turpis macula ex Salmurienſi editione in hanc propagatur, dum ſic editur, quum voces illæ ad quæ pertineant ad ſequentia, ad quæ retulit etiam interpres, ad miliſſime vertens *idque encomium non diſtrahendum putat*: neque enim ἁμαρτεῖν eſt diſtrahere, ſed ſuſpendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium non exiſtimarem prætermittendum eſſe*. Sic ex eadem Salmurienſi paulo ante video editum monſtroſe Σμυρίαν pro Σμύρναν.

Pag. 720. Ὀλίγων ἧττον τροφῆς δέομεν, νῦν δὲ πολλῶν ὑπερβαίνομεν μέλλων] Benedictus *pauciſque ut nutriatur opus habeat, diutius tamen quam alii multi immoretur. in qua interpretatione* ſequutus eſt auctorem Thomam Morum, dubito an Græca rite conſiderantem. Certe res ipſa non patitur, ut in his ſit juſta oppoſitio; nec ſi vir valens diutius, quam ægroti multi, immoretur convivio, propterea ſic culpari poteſt, ut hic poſtea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, quum τὸν πολλὸν putarunt dici maſculine; ſunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi a Græcis. Verte, *pauciſque ut nutriatur opus habeat, quum a multis* ſi multa deglutierit, *futurum ſit ut enecetur*.

ADDENDA.

Pag. 9. lin. 13. Μῦθον ἀντὶ μύθου] Lindenbrogius apud Menagium Amœnitat. juris civilis c. XXXIX. in *Mutuum* legendum putat *μοῖτον*. *ἀντὶ μοίτου*. Almeloveen.

Pag. 10. lin. 35. Παρεσκιξηγάς] Sic interpres vertit. Quomodo legerit nescio. Forte legendum est *παρεξισῆσαι* à *παρεξίσταμαι*, & erit, *ni nos vernacula lingua dicimus tu ſeras ravi*. Palm.

Pag. 20. lin. 10. Μὴ καὶ ὑπορρύσῃ μέφυσιν ἐμπερπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *o* (calceo) *mihi inambulanti os abſtuſet*. Verte: *ne inambulans, pronas in os, ruſtum, cadam*. Sic infra: ὅμως ἂ τρέχοντε ὑπαχῶν, ἢ ἐμποδίσας ὑπορρεῖ. *Imagius*.

Pag. 27. lin. 13. Γρνία] Φινία legendum omnino videtur. *Idem*.

Pag. 41. lin. 1. Καὶ σίφλοι ἡμικάρπτοι] Martialis: *A te vexatas, male tenerum*. Idem.

Pag. 41. lin. 1. Καὶ μῆλα πνὰ ἐκδηλοδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget Theocriti in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore sic ait:

Ἤρατο δ' ἔτι ῥόδου ἁ μάλοις ἔτι καὶ νύσις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις.

licet poma morſibus amaſiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. Palm.

Pag. 41. lin. 31. Ἡ δὲ, πολλὰς ἤδη νέας ἐκπεραχλάσασα] Ἐκλεραχλίζειν τὴν ὥραν. *perdere juventutem*. Plutarchus de liberis educandis. *Menagius*.

Pag. 43. lin. 33. Ἐπικαλαμησάμενοι] Ἐπικαλαμησαμένομοι, legendum omnino videtur. *Idem*.

Pag. 44. lin. 25. Ἀπάγουσι παρὰ Λακεδαιμονίους ὃς ἄρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἀρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus lib. 13. his verbis: Ἐπεισκρίνας ἡγεμόνας (οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἐκάλουν.) Ii suos præfectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quæ tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut ex ipso dialogo patet, proconsularis erat provincia, & à proconsule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ἰακιζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit, nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quæ Laconissmum redoleat, nec ipsum nomen Μναισιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ὅτι τὸ ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Græci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent speciem quandam regiminis & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos & sine jurisdictione suprema, sed morum & δίκης curam habentes. Id mihi suadet Budæus in commentariis suis, qui hæc ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι οὐ εἰς τὸ δοῦ ζῶν ἀνατιθέντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς id, quod Romæ Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos, nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; niſi ſic ſit, cur ita loquutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. *Palm*.

Pag. 48. lin. 35. Εὐάμιδα] Εὐδαμίδαν. Menagius.

Pag. 51. lin. 24. Τὸ λέοντος] Leones Scythia non habet. *Idem*.

Pag.

ADDENDA.

Pag. 115. lin. 35. Πατρὶς ἡμῖν, Πάτρα φ' Ἀχαΐας] Locus Pa[illegible] Photium in Bibliotheca. *Menagius.*

Pag. 194. lin. 13. Γ'ωστικὸν Θρίγκει] An *γνωστικὸν* [illegible] displicet. *Idem.*

Pag. 306. lin. 30. Ὁ ἢ Γυδὸς, *ὑάλῳ πεχεῖ*] Lege *ὑάλῳ πε[illegible]* tius *πεμχύῃ*. Id est, *vitro incruſtat.* Indi mortuos in cruſtatile [illegible] rodotus & Diodorus Siculus. Peſſimè Interpres: *adipe ſuillo obliniunt.*

Pag. 379. lin. 34. Ἡ μὴν ὁ πιστὸς] Τὸ ἡμὴν hic locum habere non [illegible] legendum ἢ μὴν? Id eſt, *revera, omnino.* Heſychius: ἢ μήν. ὄντως.

FINIS.

LVCIANI

Rerum in ſecundo Tomo memorabilium

INDEX.

A.

ABAVCHAS 73. ejus amicus Gyndanes ibid.
Abradatæ conjux formoſa 8. continentiæ exemplar. 13
æa Luciani matris amica. 79
otonum meretrix. 515
idemia in utramque orationem paratus 223. pro ebriętate & pro ſe verba facit. ibid.
ademicum eſt nihil ſtatuere poſſe. 106
cuſatores & judices ſimul eſſe, abſurdum 22. verus acculator palam arguit. 409
cherontica palus prima mortuos excipit. 300
chilles fluvium tranſiliit, & cæde Phrygum turbavit 383. Hectorem interfecit ibid. Lycaonem interfecit & Aſteropæum ibid. illi animum intendit viſus armorum 453. inter virgines abditus fuit 526. duobus fatis illum agi 772. ejus equus verſus recitans. 159. Achilles Hectorem occidit 261. à Paride occiſus. ibid.
Acino uvæ ſublatus Sophocles. 475
Acis ancilla Meliſſæ meretricis. 523
Actæon diſcerptus à canibus 560. 612. omnium hominum miſerrimus 712
Adimantus Myrrhinuſius 491. amoris maſculi arguitur ibid. ejus votum 496. & ſeq. 499. & ſequent.
Adoleſcentia per ſe ad voluptatem prona 690
Adonis ab apro offenſus, & ubi lugeatur 658. fluvius Adonis 658. 659. quotannis cruore infici putatur 659
Adorare Perſico more 505
Adraſtus à ſue abemans Croeſi filium necat 123
Adulatoris & laudatoris differentia 27
Adyrmachus Machlynæ dux 63
Æacus Plutonis patruelis 301. cuſtos inferorum ibid.
Ægyptia lens 200
Ægyptii agricolantes 199
Ægyptii libri de terriculis 347
Ægyptii aquæ ſacrificant 152
Ægyptiorum templa 8. ſuperſtitio 30. Ægyptiorum templis, qui ſimiles ibid. Ægyptii divinis nominibus utuntur ibid. primi hominum cultum divinum inſtituerunt 657. ab iis hunc acceperunt Aſſyrii ibid. varia animalia pro diis habuerunt 718
Ægiſtho quid prædixerit Iupiter 773
Æqualitas in omni re juſta 406. res eſt jucundiſſima & convivio congruentiſſima 628
Æſchyli pugillares Dionyſius comparavit 387. ebrius tragœdias componebat 691
Æſchines Socratis ſocius imitandi peritiſſimus 12. Æſchines Socraticus fuit paraſitices ſtudioſus 254. Dialogos conſcripſit ibid. Æſchines Rhetor meticuloſus 257
Æſculapius Apollinis filius 142. aſcriptitius Deus 140. ex alienis malis, proprias ſibi moleſtias contrahit 212. ejus imago in balneo poſita 357. fulmine periit 562. medicus eſt 711
Æſopus fabularum ſcriptor 193
Æthiopem lavare 394. Æthiopes nigri 767. diei ſacrificant 159
Aetion 6
Agamemnon cum quibus dis comparetur 29. Vinolentus 687
Agaſonis inhumana petulantia 237
Agatharcydes ſcriptor Aſiaticæ hiſtoriæ 474
Agathocles Stoicus de mercede diſcipulum in jus vocat 198
Agathocles Samius in quod diſcrimen inciderit 422. Agathocles Siciliæ tyran-

rannus 95 annos vixit 468
Agathoclis & Diniæ amicitia 40
Agathobulus 570
Agathon tragicus poëta 315
Agoræus ad Pœcilem ſtans 147
Ajax non fuit adeo magnus 173
Alani eadem lingua & cultu cum Scythis utuntur 67
Albus corporis color unde 6
Albus color mulieri convenit 257
Alcamenis pulcherrimum figmentum Venus hortenſis 4
Alceſtis ex inferis rediit 301
Alcibiades diſertiſſimus fuit 125
Alcidamas Cynicus non vocatus ad convivium accedit 638. convitiator acerrimus ibid. per jocum dictus catulus Meliteus 642. inter claros oratores 690
Alcmæon laudatur quod occiderit matrem 803
Aleâ plerique victum parant 608. plerique contrà res deperdunt ibid.
Alexander Theſſalus ab uxore è medio ſublatus 297
Alexander medicus 590
Alexandri modeſtia 19
Alimenta mala corpus labefactant 719
Alys fluvius una nocte circumductus 356
Athos montem quidam vult ad Alexandri imaginem efformare 19
Amabiles incantatione fiunt qui ſunt odio digni 522
Amaſtris urbs Pontica 71
Amantis indicia quæ ſint 534
Amatoris inſani actiones 42. deformis multa dat, nihil formoſus 530. Amatores læſi, amare deſinunt ibid.
Amazon innixa haſtæ 4. quid pulcherrimum habuerit 5
Ambrotia Deorum cibus 207. Amicus liberis & uxoribus antepoſitus 74. amici vulgares quales ſint in utraque fortuna 36. ut eos ambiant Scythæ 57. unus homo ſunt iiſdem dolentes & gaudentes 63. Amicorum paria 38. 40. 45. 47. 49. 51
Amicus eſt ſolus fidus quo compotore utimur 250
Amicitiæ nomen eſt paraſitices principium 250
Amizocas 58
Amoris ſigna 129. moleſtiæ 542. amorem puerorum doce Socrates
Amoris occulti ſigna
Amoris duæ ſpecies
Ampelis meretrix
Amphion
Amphilochus in Cilicia qu ticinetur
Anacharſis gymnaſia Gra hendit 269. & ſeq. qu 277. reprehendit & ludi moniorum certamina 2
Anacreon Lyricus 85 annos v
Anarchus Alexandri paraſi
Anchoram ultimam navigant appellant
Androcles Epicharis filius fi ſiis libro recitato vict tio de pulchritudine
Angina cur quidam dicti
Animæ optimæ imago
Animæ violenta mort rant
Anniceris Cyrenæus
Annulus Gygis quid effic 511. annulus ex ferro pro factus 338. annuli opt
Anteas Scytharum rex 90 annos v
Antia Bellerophontem ſolicitavit
Antigonus medicus
Antigonus Philippi filius monoculus annos vixit
Antigonus filius Demetrii 80 annos xit
Antigonus filii uxorem adulterio viti
Antiochus Stratonicæ noverc
Antipater Macedo 80 annos vixit
Antipater Demoſthenem ſibi adhu ptavit
Antiphilus Alopecenſis 51. Diocl filius 53. quomodo liberos jus calamitas
Antiphilus pictor Apellem calumnia
Anubis ex ſolido auro conflatus
Anubis templum compilatur
phili ſervis
Anus cur amentur
Anus Theſſalæ plerique

s petra inacceſſa viſa 312
s 6. in eum calumnia 398
diſia 554
mortuo quid faciant Ægyptii 658
o oracula obliqua reddens 143. em ſe dicens 144. quæ præcede- it oraculum ejus 145. ejus verſus apud Admetum ſervivit 121. illi rba non naſcitur 208. quibus in cis oracula habeat 212. Apollinis ycii templum & ſimulachrum 272. bi barbatus pingatur 677. mirum jus oraculum ibid. ſolus ignorantia berare poteſt 755. vates & medicus 67. varius & mendax ibid. Hya- inthum amavit 786
ollodorus orator Pergamenus Augu- ſti præceptor 82 annos vixit 475
ophradi ſimilem eſſe, quid innuat 432
ophras quid ſit 438
ppendicula irridentur à medico 331
ri Calydonii tergus oſtentant Tegea- tæ 386
qua communis Ægyptiis 152. ob a- quæ potum Seres dicuntur diu vivere 467
Aquila viſus eſt acutiſſimi 196. quæ- nam putetur ingenua ibid. Iovi fa- miliaris 203. Aquila Iovis 712
ad Aras confugiunt quibus vis infertur 156
Araneus muſcæ inſidiator 374
Arabiæ regio quàm ſuavem odorem ſpi- ret 675
Arbaces gladium educens in Arſacem 198
in Arcadia nullus philoſophus 220
Archias quid mandati accepiſſet ab Anti- patro 697
Archibius medicus philoſophum increpans 167
Archilochus poëta cujas & qualis 432
Archimedes quid arte ſua præſtiterit 355
Archiplani Scytharum duces 59
Arena cur in certaminibus uterentur 290
Areopagitarum in judiciis mos 281. no- ctu cauſas judicant 460
Aretæus, Eudamidas, & Charixenus amici 47
Aretes modeſtia in rebus ſecundis 13
Arganthonius Tarteſiorum rex 150 an- nos vixit 468
Argoæ navis carina loquuta 160
Ariadne à Baccho in cœlum adducta 710. 711
Ariarates Cappadocum rex 82 annos vi- xit 470
Arignotus Pythagoricus 346. dæmo- nem abjecit 347
Supra Ariphradem fama 434
Ariſtides in paupertate diem obiit 125. in Themiſtoclem conſpiravit 428
Ariſtæchmus Ætolus 550
Ariſtænetus philoſophus qualis 539. Ze- nonis filius 636. ejus filiæ epithala- mium 651. 652
Ariſtander Thelmiſenſis, Artemidorus Epheſius 775. juxta Ariſtandri & Ar- temidori præcepta ibid.
Ariſtippus Cyrenæus Dionyſii paraſitus 254. ob Ariſtippum virtus & molli- ties contendunt 229. 230
Ariſtobulus Caſſandrenſis hiſtoricus no- naginta annos vixit 474
Ariſtogiton Armodii paraſitus & pauper fuit 262
Ariſtonicus Marathonius qualis vir 700
Ariſtophanis laus 236
Ariſtoteles orſus eſt paraſiticam 255
Ariſtoxenus muſicus Nelei fuit paraſitus ibid.
Arma in pace ferre non licebat Athe- nienſibus 293
Armenii gens bellicoſa & ſagittandi pe- rita 506
Arrogantia Perſica 454
Arſaces interficiens mulierculam 198
Arſacidis nulla pulchri ratio 453
Arſacomas 62. ejus amici Macentes & Lonchates ibid.
Artaxerxes Mnemon 86 annos vixit 471
Artaxerxes alius Perſarum rex 93 an- nos vixit ibid.
Artem cujuſvis conditionis homines ad- diſcere ſolent 239
Artis definitio 242. cuivis ineſt labor, timor &c. 248. ſordidæ artes vix ne- ceſſaria ſuppeditant 597
Artium effecta Deorum ſunt dona 718
Aſander Boſpori rex inedia mortuus eſt 93 annos natus 472
Aſinus lyram auſcultans 380. 555. aſi- nus Cumanus 597. ex aſino conſpe- cto

&to 105. ex asini auricula 111
Aspasia meretrix prudentiæ exemplum 12. 174. fuit Colossæ magnitudinis 13
Asphodeli pratum apud inferos 301
Assentatores quales vitandi 16. assentatoribus gaudentium exemplum 17. aliud ibid. & 18. assentator quomodo laudet 26. ejus finis aliquid accipere lucri 26. 27. exemplum ibid. quibus notis dignoscantur à se invicem laudator & assentator 28. assentatores Dionis 40. quam sint potentes, indocti exemplo ostenditur 389. item Pyrrhi Epirotæ ibid. assentatoris vis in bonum virum 411. 412
Astarten, lunam esse putant, Sidonia lingua 657
Assyrii columbæ sacrificant 152. ab Ægyptiis doctrinam de Deo acceperunt 657. unde notas inustas habeant 684
Ate 14
Athenarum laus 689. classis præfectura fuit summa dignitas ibid.
Athenienses causas agens 199
Athenienses irritores in sermonibus 279. eorum urbs antiquissima 280. adversus Eumolpum & Hippolytam fortiter se gesserunt 292
Athenienses sine Demosthene, Anianenses & Thessalos esse dicebat Philippus 703
Athenodorus Augusti præceptor, cujus precibus patria levata est vectigalibus 82 annos vixit 473
Athotæ 130 annos vivunt 467
Atimarchus quidam per ignominiam vocatus 446
Attalus Philadelphus Pergamenorum rex 82 annos vixit 470
Attalo filius venenum porrigens 198
Attica crepida qualis 317. Attici soli primi homines olerum more è terra emersêrunt 328. Attica paupertas 601
Attis ex solido auro conflatus 132. fuit Lydius, primusque sacra fecit Iunoni 662
Auditores si deessent Lycinus ad columnam vel statuam verba faceret 635
Aures fide minùs dignæ quam oculi 461
Avrum se amare dissimulans odio habetur 604. auri cognitio [illegible] ri laus ex Pindaro 164. [illegible] laus 171. quam [illegible]

B.

Bacchæ Euripidis 7
Bacchis meretrix
bacchus Iovis filius 134. [illegible] Deus 140. vinum præbet [illegible] carmina componendi mos [illegible] quomodo exceptus quam [illegible] Indos militaret 360 ex quo [illegible] fiaret ejus exercitus ibid. [illegible] currus ibid. qualis & [illegible] lum ejus, ignis 361. habet [illegible] in Lesbo ubi templum est Ophi[illegible] put 385. fulmine perit 562. [illegible] riam est profectus 633. [illegible] Græci erigunt ibid. ejus parentes, patria &c. [illegible]
Baculus Cynici Protei [illegible] 566
Balneum in usu post Iovis [illegible] ejus præclara constructio ab Hadriano 356. & seq.
Baptæ 333
Barbam, comamque habebant veteres 724. barba cultus viri, ut equorum juba ibid.
Barbari non elegantiæ, sed opum amantes 454
Barcetis 66
Bardylis rex Illyriorum 90 annos superans 469. fama supra Battam Chium 434
Basthes & Belitta amici 61
Batalus tibicen 391
Batrachion cocus 350
Battus sophista 391
Beatum est neque fitire, neque esurire, neque algere 365
tanquam Bellerophon librum circumferens 388. periculum Bellerophontis 427
in Bello fernum gestare satius quam aurum 169
Belittas & Basthes amici 61
Bendis ex solido auro conflata 132
Berœa Macedoniæ urbs populosa 101
Bipennis dictus est Cleodemus perpeticus 515
quæritur cur Boni plerique degant in paupertate, mali contra 131. bonorum

arm post vitam fœlicitas 726
ri viri à malis perduntur 411
ia quot cum malis comparentur 721
orum varietas data non ad neceſſitatem modò, ſed ad voluptatem 719.
ona alia pro valentibus, alia pro ægrotis, alia pro aliis creata 721
norum quorundam caducorum enumeratio 511
ni in vita infœlices 614. eos non negligit Deus 779. bonorum in vita ſtatus infœlix 139
os deus eſt Memphitis 152
oüm carnes aſſæ mugiverunt 160. boves ſolis ſerpſerunt & aufugerunt ex verubus 622
oſporani pendebant tributum Scythis 62. eorum mos in perendis puellis ibid.
Bosporum Darius ponte junxit 799
Brachmanes apud Indos fuerunt longævi 466. philoſophiæ ſtudioſi ibid. tolerantiam oſtentabant 576. ſalutato ſole oriente pyram conſcendunt 586. fœlix hominum genus quibus inſtitutis vivant, utque igni pereant 594. Gymnoſophiſtæ dicuntur ibid.
Branchus in rupe ſedens 463
Bubonum ſanationes 332
Bulim & Sperchim Lacedæmonios admiratus Xerxes, cùm poſſet, non occidit 701
Bupalum malitia ſuperans 483

C.

Caneus aliquando fuit fœmina 175
Cadaver apud Ægyptios oppignerari ſolitum 306
Calmidis Soſandra 4
Calanus conflagravit 576
Calceus pede major 20
Calliades pictor Ampelidis ſcorti amator 535
Callias fuit diriſſimus 125
Callimedon proditionis arguitur 706
Callinus librorum ſcriptor 391
Calliope 12
Calliſtratus inter claros oratores 690
Calumniarum mala 306. 396. tractatus de calumnia à p. 396 ad 432. ejus imago 398. definitio 404. in ea quot ſpectandæ perſonæ 405. Calumniator conſideratur ibid. unde originem habeat 412. qui fiat ut veritatem opprimat ibid. quis potiſſimum ei ſit obnoxius 412. 413. unde petantur colores ejus 414. quænam ſit efficaciſſima 417. ejus artium enumeratio 422. ingenium hominum illa audienda gaudet plerunque 423. conſideratur is apud quem ſit delatio ibid. & ſeq. Calumniari etiam juſto accidit 428. homini familiare eſt in hoc labi ibid. quid debeat facere qui audit calumniatorem 431
Candaulæ quid acciderit 96
Canis perfecta laus 26. canis in balneo 264. canis virtutes 598. vitia ib. non ex canis podice, ſed ex aſini anxietate 117. Canis ſyderis effecta 278. Canes elephantis Indicis proceriores 342. Canis in balneo 382. non deſinit corium arrodere quum ſemel cœperit 392. canis in præſepe 395
Cantharus philoſophus 605
Carbatinæ Hyperboreorum calceamentum 335
Carbones fient theſaurus 503
Carceris incommoda 52 & ſeq.
Carneades recentioris Academiæ princeps 85 annos vixit 473
Caſſandræ genarum rubor decorus 6
Caſſiopea 18
Caſtalius fons divinus 490
Caſtrandi mos à Combabo ortus 671
Caſtrati veſtem muliebrem geſtant ibid.
Catechumenus 778
Catena Iovis 119
Cauſa indicta nemo damnandus 142
Cauſidicorum merces triobolus 225
Cebes Thebanus imagines ſcribebat 310
Cepa, Peluſiotis eſt Deus 152
Cerberi officium 448. Cerberus in oratione 448
Cercyon, Sciron, Piryocamptes, aliique viatorum cædibus inſolescentes 140
Ceres panem exhibet 207
in Certamine ſpectanda pars nuda &c. 421
Cerva pedibus velox 331. leones cervis velociores ibid.
Ceſti vis 771
Chæreas ſcorti Muſarii amator 531
Chæreæ nuptiæ in dialogo Lapitharum.
Chaldæi ultra centum annos vivunt 467

cur hordeaceo pane vescantur ibid.
Chariclea Demonactis uxor meretrix 40. 41. ab amatore suo trucidata 44
Charicenus qualis homuncio 774. 775
Charinus scorti amator 522
Charmides amator scorti 542
Charixenus, Aretæus & Eudamidas amici 47
Charops Æginetа Cinædus ditissimus 125
Chelidonium meretrix 539
ad Chelidoneas cur ab Africo tempestates concitentur 494
Chironis pedes ab equinis ungulis nihil differebant 724
Christianorum sapientia mirabilis 565. eorum studium, erga Peregrinum 567
de Christo nonnulla 566
Chrestus idem dictus pet contemptum 773. Christiani sibi persuaserunt se immortales fore ibid. aliaque de illis in seq.
Chrysarium mulier venefica 516
Chrysippi syllogismi frigidi 205. 81 annos vixit 473
Chrysis amata à Glaucia 335. meretrix 336. 534
Cibus & potus corpori tantùm conveniunt 172. 173
Cicadam ala comprehendere 432
Cilix latro 399
Cinædorum cultus 725
Cinyræ mores 315. templum Veneri dicavit in Libano 659
Civitatis loca quænam sint 263. ea sectatur paralitus ibid. civitas quid sit 282
Classis præfectura, summa dignitas Athenis 689
Claudos auspicato die veteres aversabantur 441
Cleanthes Zenonis discipulus 99 annos vixit 473
Cleodemus peripateticus 330. 636. dicax & bipennis dictus ibid.
Cleodemus Critoni venenum præbuit ut patrem necaret 648. Discipuli sui uxorem stupravit 647
Cleolaus longum gradiens 779
Cleombroti Ambraciotæ saltus 764
Clenocharmus malè vestitus 775
Clinias Architelis & Erasiclæ filius 541
Clinias orator phialam suffurans 198
Clio
Clonarium meretrix
Cochlis meretrix
Cœna absoluta quid habeat
Cœna exequialis
Colonarium persolvere solet nuitur
Colophone & Delphis parx. mnia ad vaticin andum
Colossus immensus à Rhodiis
Columba apud quos sacra
ultra Colum vivere
Comam & barbam haöchaet
Coma est indicium nobilitatis 492. eam religant Pallacidæ consecrare tur
Combabi historia 666 &
Comitas majorum erga tur 14. hi soli invidiam
Communes res nova pu nare sapientiæ est magi
Comœdiam cum dialog cianus 237. cur apud gerentur comœdiæ
Comœdis cur liceret cavillari rum in theatro habitus
unus ex Comicis trigalatus
Comparatio elegans
odi memorem Compotorem
Consolationes pauentum mortuis libera 307
Consilium res sacra 309. 392
in Consultatione non ætatis sed boni communis habenda est ratio
Convivam facimus eum qui nobis et familiarissimus
Convivium victorix 570. convivii splendidi descriptio 168 &
ante Convivium lavandum quum et linea sex pedum 617. dicteria convivüis apta
Copia quid sit
e Copto Memnon auditus
Coraci à Scythis vocati Pylades & Orestes, & cur 36. quid Scythicè vocabulum notet
Corinna meretrix
Corœbus
Corporis virtus est robur
Corporis pulcherrimi imago ut comparari soleret apud

æ 286
tarnicum certamina apud Athenien-
es 295. cur instituta 296
thurni metaphorica significatio 440
tetis orationes quales 313
atinus poeta comicus 97 annos vixit
475
taton politicus 774
re, ida Attica qualis 317
reten ses Iovis sepulchrum ostendunt
328. 712
Critias Nesiotes 339
Critolaus peripateticus ultra 82 annum
vixit 473
Criton à Cleodemo venenum accepit ad
necandum patrem 648
Crobyle meretrix 528
Crœsus Persis risum exhibens 178. ab
oraculo delusus 124. bonis excidit
503. ab Apolline deceptus 767. Crœ-
si filius 27. eum esse mutum dolet
pater 180
Cronosolon sacrificus 613
Ctesias Cnidius mendacii accusatur 327
Ctesibius historicus 124 annos vixit 474
Cumæus asinum conspectum non sa-
tim agnovit 434
Cupido luteus à mago factus 336
Cupido plus habendi malorum multo-
rum causa 725
per Cybiben 438
Cyclops quidam dictus, cur 446
Cycnos non esse tam canoros ad Erida-
num 371 & seq. illorum fabula ibid.
Cydias dives 510
Cydimacha 50
Cypni fluvii laus 451
Cyllenii Phaleti sacrificant 352
Cymbalium tibicina 545
Cynæthus Demetrii assentator 27
Cynætho adulantior 28
Cynici perstringuntur 717 & seq. de eo-
rum vita lege totum Cynicum.
Cyrus major 100 annos natus obiit 470.
causa mortis ejus 471

D.

Dædalus 14. ejus fabula accommo-
datur prospera fortuna bene uten-
tibus 15. alia accommodatio 128
Dæmon à mago abjicitur 337. 338. va-
ria lingua loquens ibid. niger ibid.
dæmone abjecto domus reddita habi-
tabilis 347
Dætymones vocati parasiti 246
Damis Epicureus & Timocles Stoicus
acerrime contendentes 137. 147
Damon & Euthydicus amicorum par
45
Dandamis 58. ejus amicus Amizocas
ibid.
Darius Bosporum ponte junxit 799
Decrianus 77. sophista Pataræus ibid.
Deformis mulieris descriptio 516
Delphinum erga quosdam officia 500
Delphis & colophone parata ad vatici-
nandum omnia commoda 144
Demades Rhetor meticulosus 257. jo-
cus ejus in id quod aquam biberet De-
mosthenes 691. Macedonum fuit a-
micus contra patriam 706
Demænete Lucrati marito post mortem
apparet 345
Demetrius Sunienſis Cynicus 51. ejus in
Antiphilum amor ibid. hominum fi-
ctor 338. raptum indocto librum la-
cerat 388. 389
Demetrius Calliſtianus 469
Demetrius Platonicus apud Ptolemæum
accusatur 417
Democriti de animabus post mortem
sententia 349. 104 annos natus in-
edia mortuus est 472
Demodocus 460
Demonassa Corinthia tribas 525
Demonax inter Ephesiorum primatios
40. ut occisus 44
Demophantus fœnerator frigidus sorti
amator 535
Demosthenis sententia de reprehensio-
ne 141. Demosthenes ad bellum in-
eptus 257. 258. abjecto clypeo aufu-
git ibid. Thucydidis historiam octies
exscripsit 380. Demosthenis & Ho-
meri collatio 687. Athenæ patria 689
castitas & literarum studium 690. o-
rationis textura & sententiæ 694. a-
quam potus orationes componebat
691. lucernam olebat ejus oratio ibid.
aliæ ejus laudes ibid. & seq. auro in-
expugnabilis 697. beatam esse ur-
bem cui civis hujusmodi obtigit ibid.
quanto præsidio fuerit patriæ 698.
confertur cum Themistocle & Pericle
699. in Calauria mortuus 700. ob
Hyperidis calumniam exulavit, sed
honorificè postea rediit 700. 701.

omnibus aliis oratoribus anteponitur 701. consilio & prudentia commendatissimus 702. quanti faceret ipsum Philippus Macedo ibid. quid fecerit in Philippum ibid. contra ejus eloquentiam erigi trophæum non posse ajebat Philippus 703. eum Aristoteles ad Alexandrum & Antipatrum ducere solebat ibid. Aristotelis judicium de ipso ibid. pro patria mori statuit ibid. furebat amore patriæ 704. veneno se interemit 707
Demylus faber 344
Dentes serrato ebori similes 7
Derceto Semiramidis mater 662. ejus imago in Phœnicia qualis esset ibid.
Desideriorum inæqualitas 726
Deucalionis fabula 660. ejus tempore aquis obrutus est mundus 764. quæ de eo dicuntur ad Noë referenda videntur 661
Deus pater Filius & Spiritus unus ex tribus 770. in cœlo est, & quid ibi faciat 771. Deus creator omnia scit 773, 774. Deorum denominationes sortiti 30. de Deo variæ Ethnicorum opiniones 191. Deorum cultus inanis 120. obnoxii sunt Parcis 121. à se invicem differunt ibid. plerique sunt ex auro, argentove conflati ibid. curas & calamitates sustinent 128. Dii inquilini & ancipites 207. Dii omnia possunt 504
Dii varii variarum gentium 152 & seq. in eorum convivio quid quisque præbeat 207. quid agant inter convivandum nonnulli ibid. unde aliquando laudentur 694
de Diis factitiis decretum 714
Dii Ethnicorum ad Æthiopas comessatum euntes 149. Dii Ethnicorum pro cottabis habentur 774
Dextra apud Scythas in pœnam amputatur victo 38
Dialogus Philosophiæ filius 232. ejus usus 235. conqueritur quòd malè usurpetur à Luciano ibid. cum eo comœdiam junxit Lucianus 237
Diana conquesta se ad Oenei convivium non vocatam 151. ejus aræ in Tauris 153. ejus festa in Ægina 498. venationis est præses 786
Dianæ Ephesiæ templum quem in finem incensum 574. Diana de Oeneo conquesta
Dici adventantis signum
Differens & indifferens
Dinias cujas & qualis
Dinomachus Stoicus
Diogenes Seleucensis 88 annos
Diogenis de gloria dictum
Dionicus scyphum in pompa
502. Dionicus medicus
Dionysius literas docens
Dionysius à Stoa ad voluptatem
fuga 226. Dionysius tyrannus
eptam tragœdiam fecit 387. ide
schyli pugilares cur comparar
Dionysodorus Rhetor 636. omnes
convivio pronuntiabat
Diotima mentis acie &
13. Diotimus ludi magister
Diotimus Megarensis
Diphili in Etœmoclem
Diphilus cognomento labyrinthus
Scorti amator
Dipsas serpens
Dirci descriptio
Disciplinas sine bonis moribus
desse 648. Disciplinarum
quid 283. Disciplinis vacui
nes ut sint patriæ utiles
Discipulos à Stoicis non
vincula tradi
Discoracis opus
Divites magis sunt improbi quàm boni
608. eorum vitia 616. non sunt
rè felices ob voluptates aliasque
cias 624. eorum vitia & mala
Divites multos habent affectas
vitiis indicia 78. etiamnosiis
quàm pauperes 171. plerique sunt
fœlices
Divitum miseriæ 176 & seq.
Divitiæ incertæ 503. earum mala
ob curas fugiendæ 624. earum nulla
utilitas si tesle careant 626.
conciliant
Doctis gemina portio in
dari solebat
Dodonæum templum compilatum
Dolicho victoriam adeptus
Dolorem in mediis non esse
Domus laus
Domus in tegumentum
Doncas meretrix

ño ſcortator bonis exhauſtus à Myrale 553
ris meretrix 517
mylus dives & avarus 170. 171
oſe meretrix 539

E.

Ebrietatis lis contra Academiam 222. 223 & ſeq. ebrietas, flagitiorum defenſio 447
Echecratis pocula levia 501
Echinum manibus accipere 237
Echo probris à Pane peti ſolet 221. quid eam eſſe putent idiotæ 452
Educatio juvenum apud Athenienſes 282. 283
Eduliorum varietas cauſa morborum 722
Effœminati deſcriptio 391
Egeſtas eſt mala, ac pejus habere ſe facit ea quibus adfuerit 719
Eiramangas capere 775
Electri fabulæ refutatio 369 & ſeq.
Eleipaſmi inſpectorum 775
Elenchus veritatis & libertatis amicus & Deus 434
Elyſius campus eſt bonorum ſedes 301
Empedocles ſapiens 195. corbonario ſimilis ibid. clam inſiliit in Ætnam 560. 562
Epeus equum ligneum fabricavit & conſcendit 356
Epicharmus poëta comicus 97 annos vixit 475
Epicteti lychnus quanti emptus & quem in finem 386
Epicurei atomi 200. providentiam negant 210. 213. 227
Epigramma majus eſſe ſcrinio 689
Epiurus Mymales meretricis amator 553. 554
Equi laus 27
Equus Medicus centauro ſatus, cappaphorus 381. ubi commodè currat 456
Eratoſthenes Grammaticus, poëta, philoſophus, geometra 82 annos vixit 476
Erichthonius è terra editus 328
Eridanus fluvius 369
Erigones canis inter ſydera 711
Eriphyle auri gratia maritum prodidit 722
Eris malum in convivium projecit 649
Eruditionis finis 283
Eſculentorum delectus ſecundum regiones 502
Ethnicorum Deorum vanitas 139
Ethnicorum variæ opiniones de Deo 191
Etœmoclis philoſophi ad Ariſtænetum epiſtola 644. canus homo & gravitatem præ ſe ferens 646. cur ad cœnam ab Ariſtæneto non invitatus ibid.
Euangeli Tarentini in Pythiis calamitas 384
Eubatidæ domus Corinthi 347
Eubœa reſecta à Bœotia immiſſo Euripo 799
Eubiotus Leucanoris frater nothus 67
Eubuli ingenium indicatur 703
Eubulides inter claros oratores 690
Euchenoris fatum 772
Eucratis obſcœnitas 185. ejus uxoris adulterium ibid. Eucrates quidam celebris mendaciis gaudens 329. Dinonis filius vir ſapiens 338. Eucrates Pyrænſis qualis vir 700
Eucritus fœnerator 635. Eucritus adoleſcens amator Corinnæ meretricis 530
Eudamidas Aretæus & Charixenus amici 47
Eumelus Eleus citharœdus 384
Eumolpus Thraces ducens Athenienſes aggreſſus 292. à Philoſophia edoctus 595
Eunuchum nanciſci inauſpicatum 441. Eunuchus fuit Philæterus Pergami rex 470
Euohe militare ſignum Bacchi 362
Euphorbi coma Gratiis aſſimilata 30. auro intexta 169. Euphorbus à Menelao occiſus 173
Euphranor 6
Eupolidis Comici laus 236
Euripides Archelai paraſitus 255
Europam Phœnices templo honorarunt 657. ejus fabula ibid. nummus in ejus honorem ibid.
Euryſtheus miſſo ſervo Hydram, Stymphalidas aves, Thracios equos, & Centauros ſuſtulit 140. Herculi imperavit 712
Euthydicus, & Damon amicorum par 45
Exequialis cœna 307

F.

Fabarum esus à Pythagora interdictus 162
Fabrorum mos ligna ad regulam adæquantium 197
Fabularum commentum reprehenditur 327. quid commodi Græcis afferrent 329. fabularum interpretes apud Arabas fuerunt longævi 466
Faciei ob mala immutatæ exemplum 53
Fagus oracula edens 160
Fama bona unde capienda, ad doctrinam 391. fama supra Ariphradem, Mithonem Bastam 434
Fatum & fortuna potentia numina 119. fatum est quod omnia facit 123. fati necessitate alios bene, alios male agere, ac proinde nec præmio nec pœna dignos esse 126. ejus persuasio facit ut cultus divinus contemnatur 714. inevitabile 771
Febrium periodicarum profligationes 332. curantur à statuis Polydamantis & Theagenis 714
Felices esse deos negatur 211
Ferarum in nocentes immissio in Amastri 72
Ferrum in bello gestare satiùs quàm aurum 169
Fictilium sufficiens usus 639
Filius erga patrem qualis sit 477
Filium qui afficit contumelia, contumeliosus est in patrem 760
de Finibus contendentes desisi 200
Flagris se mutuò cædunt Lacedæmonii & cur 296
utra vita Fœminæ an viri sit suavior 175
Formicæ Indicæ aurum effodiunt 172. 622. quid facere soleant formicæ 200. 201. formica est camelus, proverbium 619
Fratricida fuit Gosithres 471
in Frugalitate est virtus 718
Frugi ex habitu videri 776. pauci sunt frugi 777
Fulmen uno ictu occidit 601
Funebres orationes & ludi 307
Funiculus nimium intensus abrumpitur 521
Furiæ Plutonis ministræ 391

G.

Galea Orci
Galilæus cui tribuitur quod compe.it
Gallus assessor Mercurii 160. ortum solis canat
Gallus adolescens in avem mutatur
Gallus Mercurio sacer 182. ... ma dextra longissima quam ... beat ibid. Gallorum gallinacc... certamina apud Athenienses ... instituta ibid. Galli Rhet... Attin imitantur 663. cur ... liebrem sumant 671. de ... stratione &c. agitur ibid. ... dunt 681. quando se ... quid in castratione faciant
Ganymedes adscriptitius Deus 140. ... pulchritudinem talis factus
Garamantes ubi habitent 482. ... venatio
Genicularium luctandi genus
Gentium quarundam mores ...
per Genetyllidem
Geryon quid denoret 75. ejus ... bani ostentant
Getæ belligerantes
Glaucias Alexiclis filius ut amore Chrysidis est captus 335. quomodo ea ... potitus
Glaucus laudatus
Gloriam consequitur, qui gloriam contemnit 24. ejus amor cur necessarius 295. solus inevitabilis
Glyceræ vox blanda 315. 316. meretrix
Gniphon fœnerator
Goæsus 115 annos vixit
Gorgias sophista 108 annos vixit ratio cur tamdiu vixerit
Gorgone inspecta quid accideret
Gorgon fuit puella elegans & amabilis 768. 769. fuit deorum munimentum
Gorgona meretrix
Gorgus vir agrestis
Gosithres Artaxerxem fratrem ...
Graculus Æsopi
Græcia quàm ampla
Græci philosophiam facilè ... 595. qui primi ex iis ipsam ...

t ibid. Græcorum vituperium quòd
eclarè de amicitia loquantur, at eam
ercere nesciant 37
ernator bonus in tranquillitate non
gnoscitur 57
oti in varia mensa dubitant quid pri-
ium edere debeant 692
rus insula ex Cycladibus una 44
gis annulus quid efficeret 229
mnasia reprehendit Anacharsis 269
& seq. irridet 219. eorum utilitas
271 & seq. cur in ea nudi veniant
295
ymnosophistæ iidem ac Brachmanes
apud Indos 594

H.

Hæmus mons Thraciæ 682
Hebdomam quem olim apellarint
440
Hebrus Thraciæ fluvius 682
Hectori sacra faciebant in Ilio 714
Hegesii orationes quales 313
Helena 15. non fuit pulchra quantum
ait Homerus 173. fuit anus tempore
Trojani belli ibid. à Theseo rapta
ibid. ob pulchritudinem inter deos
relata 784. à Theseo amata 789. ra-
pta juvante Pirithoo 790. plurimos
procos habuit ibid.
Hellanicus Lesbius historicus 85 annos
vixit 474
Hemitheon Sybarita libidinosus 391
Hephæstionem qui non colebat, odio-
sus Alexandro 419. quis illi post obi-
tum honor sit habitus ibid.
Heraclea via lapidea 2
Hercules Iovis filius 134. quædam ejus
facta 140. ascriptitius Deus ibid. car-
nes præbet 207. quid laboribus effe-
cerit 227. laboribus immortalitatem
adeptus est 711. Ogmius dictus est à
Gallis 365. ejus apud eosdem effigies
ibid. & seq. Geryonis boves abegit
366. quid significet effigies ejus apud
Gallos 366. 367. quicquid peregit,
orationc, non vi peregit 367. se cre-
mavit 562. quare se cremarit 576.
pingitur subsirato pallio in cubitum
jacens 639. Pholensem Herculem ut
pingant 639. nulla re indiguit 723.
ob fortitudinem inter deos relatus
784
Hercules heros Tyrius, non ille decan-
tatus 657
Hermagoræ versus 147
Hermaphroditus natura mixta est 377.
utrumque membrum habet 527
Hermodorus Epicureus pejerans 198.
contritus 206
Hermotimi Clazomenii animam in
corpus ejus redire solitam 376
Hermon Epicureus 636. Castoris &
Pollucis sacerdos 637
Herodotus mendacii accusatur 327. Ly-
xi filius 461
Heron nomen senis nautæ 494
Herophilus Cynicus in fornice dormiens
198
Hesiodus ex pastore poëta statim factus
310. ei musæ apparuerunt 379. poë-
ta præstantissimus 486. Heliodi de
scriptis judicium in tractatu qui disser-
tatio cum Heliodo inscribitur à p. 486
ad 491. pastor superbus 610
Hieron Syracusanorum tyrannus 92 an-
nos vixit 468. 469. annos 70 regna-
vit 486
Hieromeniæ tempore nemo punicbatur
210
Hieronymus historicus 104 annos vixit
474
Himeræus poëta 22
Himeræus Phaleræus qualis vir 700
Hipparchus Hypatensis 77. avarus ibid.
ejus uxor maga peritissima 79. in cor-
vum mutata 85
Hippiæ laudes 356
Hippocratis statua ænea quid faciat 341
Hippocrenen inquinare 380
Hippoclides non laborabit 368
Hippoclidi non est curæ 780
Hippodamiæ historia 792
Hippolyta Scythica adversus Athenienses
militavit 292
Hircum coleatum Pani sacrificant Athe-
nienses 219
Histriones extra theatrum quales 514
Homeri loci 118. 131. 135. ejus scripto-
rum fides in dubium revocatur 173.
fuit camelus ibid. mendaciis poëtin
conspersit 327. in Ptolomæi templo
promissis capillis est depictus 686. e-
jus patria, genus, ætas ignota 688.
non constat an Hesiodus eo sit anti-
quior ibid.
Homo Dei imago 31. homines ex

alto conſpecti ſunt formicarum inſtar 200
Hominum ſcelerata vita deſcripta 197 & ſeq.
Honeſtum ſolum in bonis ducens facilè fert contumeliam 645
Hordeacco pane Chaldæi cur veſcantur 467
Horarum cœli officium 147
Hortenſis Venus 4. quid in ea fuerit pulcherrimum 5
Humanarum rerum vanitas deſcripta 188
Hydriam Demoſthenis reliquias Antipatro attulit Archias 697
Hyemalis inamœnitatis deſcriptio 612
Hymnis meretrix 551
Hypata 76
Hyperboreus ſupra aquas ingrediens, & in aëre volans 335
Hyperides Rhetor ad bellum ineptus 257. 258. fuit Demoſthenis infenſus 700
Hyſpaſines Characus 85 annos vixit 471
Hypſicrates Amiſenus hiſtoricus 92 annos vixit 474

I.

Icarus 14. dilapſis alis decidit 188. ejus fabula accommodatur fortuna proſpera male utentibus ibid. alia accommodatio 178. ab eo mare dictum Icarium 765
Idiotæ modeſti in convivio contrà quàm Philoſophi 649
Idomeneus Agamemnonis paraſitus, 260
Ignis flatu accenditur 294. ſacrilegis & homicidis convenit 575
Ignorantia multorum malorum cauſa 396. 431. 593
Ilias malorum 649
Ilienſis Tragœdos conduxit 438
Imago Sapientiæ & Intelligentiæ 12. Prudentiæ ibid. Benignitatis & humanitatis 13. caſtitatis ibid.
Imaginis muliebris perfectiſſima deſcriptio 1 & ſeq.
Imperatores quinam optimi 354. eorundem exempla 355
Impii ſuorum ſcelerum dant pœnas 573
Inæqualitas injuſta 406. in rebus humanis
Quædam quæ Inauſpicata vocabantur
Incantatio ad amorem conciliandum qui fieret 524. incantationes adverſus venenum ſerpentis ad convocandos ſerpentes
Indifferentia pudenda dicebat Aristo 570. 571. pecunias inter media ponebat Stoicus Zenothemis
Indigens omnium maximè
Indigentia quid ſit 510. quibus minor-ve contingat
Indorum Machlæorum ſitus 551. quid accidat iis qui de fontibus quibuſdam ſacris biberunt
Inedia mortem ſibi conſciverunt quamvide in Macrobiis
Inferiæ ſepulchris inferuntur
Inſomnium ſomni interpres
Interitus multæ viæ
Intueri rem ex intervallo quid ſignificet
Invidiam ſoli fugiunt qui cum eadem comiter ſe gerunt 14. in quos invehuntur qui contra agunt ibid. cui invidiæ ſint invidiæ
Ioëſſa meretrix 549. ejus amatores ſui
Ion Platonicus 330. 636. qualis fuerit ibid. regula vulgo dicta ibid.
Iophontes Sophoclem patrem deſipientiæ accuſans &c. 478
Iovialia per multos annos ab Athenienſibus intermiſſa 204
Iovis ortus ad deos 135. 136
Iphigenia initiat Orſtem & Pyladem 35. ab iis abducitur ibid. 37
Iphneus cæcus 690
Iſæus inter claros oratores 386
Iſidis capillos Memphitæ offerunt 496
Iſis cognomen navis 491
Iſidorus Characenus hiſtoricus 381
Iſmenias ſeptem talentis tibias emit 381
Iſmenodon Bœotia tibicina 527
Iſocrates præ timiditate ſuggeſtum quam conſcendit 257. quomodo & quo ætatis anno mortuus ſit 476. 671. inter claros oratores eſt 690
Iſthmiorum præmium, pinus corona 573
Iſtiæus grammaticus 636. carmina recitans in convivio 441

foſſione quid intenderit Nero 798
amiis nec comœdia nec Tragœdia
are licebat 802
m officium tam reum quam acto-
a audire 407
Philius 39. quis ſit 150. deri-
tur quòd ſit mortuus 154. in au-
m mutatus 170. terram deſpectans
4. quid de eo ſentiant homines
24. ubi vota audiat 203. quot
uantiſque negotiis diſtrahatur 213
ſequent. divitias & regna largitur
28. nullo deleſtu id facit ibid. ſcom-
nate perſtringitur in id quod transfor-
matus eſt in aurum & taurum 711.
712. 766. apud Æthiopas 12 dies
convivatus 767. per totum corpus
prægnans factus ibid. quantum gau-
deat pulchritudine 785
randi mos per canes, anſeres, pla-
tanos 191
ſtitia in terras à Iove denuo mittitur
215
uod Iuſtum eſt bonorum maximum
dixit filius Sophroniſci 215
xion quid fecerit in deorum convivio
632

L.

Labor Epicuro malum videtur 229. ejus utilitas 287. 288. 294. ex laboribus bona germinant 312
Labyrinthus cognomentum Diphili 636. filii Zenonis præceptor ibid.
Lacedæmonii pila certant 296. aliud certamen ibid.
Laches Areopagita 532
Lachrymis qui non flectitur, lapis eſt non homo 546
Lacon loris cæſus 199
Laio datum oraculum 124
Lamprias ſcortator 520. Thaides amator ibid.
Lapidis Heraclei vis 2
Latona Evagoræ uxor 30
Laudatores ἀνάξιοι 25. mentiri nolunt 27. laudis modum quem obſervet ibid. laudator & aſſentator unde dignoſcantur 28
Laus nimia moleſta 16. quatenus ſit tolerabilis laus ibid. laudem non agnoſcere modeſti eſt 24. laudari nolens, laude in primis dignus ibid. eſt libera 25. quomodo laudandum ibid. & ſeq. laudis argumentum à patria reſtè ſumitur 689
Lezna meretrix 525
Learchus omnium hominum miſerrimus 712
Lecticas tanquam currus cervicibus qui ferant 722
Lectus magnus ex Indica teſtudine 114
Lechythio fugitivus 605
Leges majuſculis elementis ſcriptæ apud Athenienſes 284
Lemnia Venus 4. quid in ea pulcherrimum 5
Lenarum artes in adoleſcentes 41
Leonis pelle ridiculam ſimiam circumferre 329. 330. Leonis vis ad remedia 331
Leontichus medicus 330
Leoſthenis elogium de Demoſthene 691
Lesbia poëtria 13
Lethe fluvius memoriæ infenſus 301
ſupra Leucadem petram conſopiri 775
Leucanor Boſpori rex 62
Libamina neſpuunt Scythæ ibid.
Libanitis 379
Liberi primi impenſiùs amantur à matribus 269
Libidinis horrendæ fictum exemplum 112. libidinis gratia moleſtias faciunt & patiuntur homines 722
Libidines torrentis inſtar ferunt 726. item inſtar furentis equi ibid.
Libri quomodo ornarentur 387. quem inde docti capiant uſum 394. liber triceps ibid.
Libyæ auſtrale latus arena eſt 481. cur inhabitabilis 482
Linguæ adverſus quendam oratio 445
Lirioëſſa vox, hoc eſt, florida 367. liria ſunt flores ibid.
Lonchates 62
Longævorum catalogus 467 & ſeq.
Lucianus maſculo amori obnoxius 1. 2. adoleſcens formoſus 79. in aſinum muratus 85. Cinædo venditur 101. olitori 106. ſervo ditiſſimi Theſſalonicenſis 108. devoratis roſis formam humanam recipit 114. ejus fratres, ſtudium & patria 115. ejus calumnia adverſus philoſophos 190. in liberalibus diſciplinis verſatus eſt 466. parcus laudator fuit 21. ejus cum Palæſtra congreſſus 81 & ſeq. ſub Syri nomi-

nomine dicit quantum à Rhetorica nobilitatus fuerit 231 & ſeq. Iudicium vulgi de ejus orationibus 362. ejus ſenilis oratio qualis 368 & ſeq. ejus de ſua oratione modeſtum judicium 230. Syrum ſe videtur dicere 388 230. 231
Lucta in luto fit 272. & cur 289
ratio Lugendi mortuos 303 & ſeq. adverſus hujuſmodi luctum, increpatio 304 & ſeq.
à Luna ad ſolem quantum ſit ſpacii 186. eam incoli quidam dixerunt 190. quid illi attribuerint philoſophi 201. ejus labor perpetuus 211. ejus multæ formæ à mago oſtenſæ 336
ad Lunam cadentes ſuſcipit Syrus 337
Lupus fruſtra inhians 167
Luſtrationes quibus rebus fierent 334
Lutum cur certantibus ſubſterneretur 290
in Luxu eſt vitium 718
Lycæna meretrix 546
Lycamben malitia ſuperare 433
Lychnis gemma cur ſic dicta 676
Lychnus Epicteti ter mille drachmis emptus 386. Lychnus extinguitur facile cui deeſt materia 294
Lycurgus Rhetor ad bellum ineptus 257. 258. Lycurgus Lacedæmoniis quando leges tulerit 297. Lycurgus legiſlator 85 annos vixit 476
Lynceus 27
Lypaën quid metaphoricè ſignificet 440
Lyra meretrix, Daphnidis filia 529
Lyſias Cephali filius 453. Lyſias ſcortator 545
Lyſimachus rex Macedoniæ 80 annos vixit 469. ei filius inſidias ſtruens 197
Lyſionis domus à meretrice everſa 42
Lyſippus Neptunum æneum fecit 132

M.

Macentes 62. ejus amici Arſacomas, & Lonchates ibid.
Macharam propriam contra ſeipſum acui iniquum 233
Machlyenſes 69
Magi merces quatuor minarum 337. mulieris magæ merces 524. Magi cur fuerint longævi 466. 467. Magicæ actiones uxoris Hipparchi 84 & ſeq.
Magidium pſaltria
de Magni cum parvo co[illegible] tia
Mali poſt vitam infeli[illegible] vita inulti 139. poſt [illegible] 301. in vita felices
Malo alieno ſapientis [illegible] Nihil paſſus es mali, [illegible] buas
Malthace meretrix bland[illegible]
Malvæ foliis cædere
Mano Arabibus impera[illegible]
Margites
Mariti lege fiunt omnia bona [illegible]
Maris tranquillitas a[illegible] dum 457. Maris jactan[illegible]
Marſyæ tibiæ
Maſiniſſa Mauruſiorum rex [illegible] xit
Maſtera Leucanoris Boi[illegible]
Mater filiam ad ſcortan[illegible] 521. 528. Matris defe[illegible] formoſiſſimus
Mazza Leucanoris filia
Medicus irridens uſum appendicu[illegible] & incantamentorum 331. Medici peritus accerſendus ægro, non citius 354. imperiti magis ſua ornat quàm periti 394. Medicorum eſſe naturam rerum ſcrutari 485. Medicus morbum ægroti ignorans, alium curat 694
Meduſa ſaxifica
Megalopola uxor præfecti equorum
Megilla Lesbia Lexnæ amatrix
Melampus acumine auditus excelluit
Melampygus
Meleager fame contabuit
Meletas declamationes vocant
Meliſſa meretrix 521. ejus & Chæreæ diſſidium ibid. & ſeq.
Melitæus catulus, ſcomma in Alcimantem
Mellis in dolio periit Minois Ejus
Memnon dictus oriente ſole clamare è Copto auditur
Memphitæ Iſidis capillos [illegible]

Mem-

s bos eſt Deus 152
in ad utilitatem prolatum lau-
326. alius contrarium vitupe-
327
Luciani herus 111
tes mulctatus facultatibus 49.
habuit deformiſſimam ibid.
as ultro venit 638. ejus ædium
ritudo 796
i pulchra domus ſuſpicitur 452
us quibus alis acceptis in cœlum
it 188. 193. Cynicus acerrimus
236
lauda & ficulna 382
riæ lis ob Diogenem 230
ntiendum impellentes cauſæ 326
toris Sidonii conſilium Alexan-
datum 311
arius non callebat multas linguas
4. Deorum facundiſſimus 160.
183. veterator, improbus Iovis
idinoſiſſimi ſervus, adulter 708.
is imagines quædam duplices 160.
us officia quædam 217. quando-
ie eſt in inferis 301. Logius 445
cadmum amavit 786. Mercurius
c Venus congreſſu ſuo faciunt her-
maphroditos 777
eretrix ad tinnitum argenti accurrit
337. ejus ornamenta 454. quid ſo-
leat facere 516. Meretrici res gra-
viſſima prolem alere 517. pauperes
hac arte plerumque victum quærunt
521. italci poteſt: ſed contumeliam
rependere non debet ibid. quomo-
do conciliandum odium adverſariæ
meretrici 524. quid faciens diteſce-
re poſſit 529. qui grata ſit amatori-
bus ibid. Meretrices prudentes ver-
bis non credunt 532. amare mere-
tricem non decet 541
Meretriciæ actiones 41. 42. meretri-
cis potenter allicientis hypotypoſis
80
Meriones therapon Idomenei 262
Meſori menſis nomen 776
Micyllus ad cœnam ad Eucrate invita-
tus 166. ejus ſomnium 168
Midas fame petiit omnibus in aurum
converſis 501
Midias ſceleratus ditiſſimus 125
Miltiades proditionis ſuſpectus 428.
429. ejus fama ſupra Bithonem Sy-
baritam 434
Minervæ attributa 708. cur geſtet Gor-
gonem ibid. præſes bellorum 786
Minos Cretenſis bonos honore, malos
vero ſupplicio afficit 126. Creten-
ſibus leges tulit 297. Iudex Infe-
rorum & Iovis filius 301. prædixit
filium in mellis dolio periturum
489
Mithres ex ſolido auro conflatus 132.
candyn & tiaram geſtans 713
Mithridates Ponti rex Ctiſtes cognomi-
natus 84 annos vixit 470
Mnaſcires Parthorum rex 96 annos
vixit 471
Mnaſon 341
Mneſitheus ſedecim diis gallum uni-
cum immolavit 136
Modeſtiæ exemplum 16. in rebus ſe-
cundis ſervanda 14
Modica petens à Deo impetrat 118
Momi oratio ad Deos 138. ſemper
aſper & objurgator 141. mores ejus
709
Monumentorum vanitas 307
Mors in libertatem aſſerit 121. quibus
neceſſitatibus liberet 305. putatur
eſſe ſummum malum 307. mortuis
ad vitam non datur reditus 299. 300.
lavandi mos 302. item ungendi,
coronandi & veſtiendi ibid. luctus
pro illis 303. Lugentur non ſua ſed
ſuperſtitum cauſa 304. pro illis ludi
& funebres orationes 307. Mors ve-
lociſſima quæ igne infertur 574. o-
mnibus hominibus eſt vitæ terminus
687. mors quæ vacat turpitudinis pe-
riculo eſt honeſtum effugium 707
Mortis genus inuſitatum in ventre ju-
menti 95
Moſchion ſcortator 544
Mulieres decet lævor & mollities 724
Mulieris ſumma laus 15. mulieres
gallos concupiſcunt, eas etiam Gal-
li 368. Mulier aſini amore capta
112. mulieris ſufficiens ornatus quis
454. ejus pulchritudinem minuunt
ornamenta 458. Muſca formoſa
mulier 376. alia poëtria 377. alia
meretrix ibid.
de Mundo variæ ſententiæ 191
Muneri uni vacandum eſſe innuit
716
Murus ligneus quem inexpugnabilem
eſſe reſpondit Apollo 707

Muſarium meretrix 531
Muſcarum encomium 372 & ſequent. muſca olim fuit formoſa mulier 376. alia poetria 377. alia meretrix ibid. Muſcæ variæ ibid. ex muſca elephantem facere ibid.
Myrmidones è formicis nati 201
Myronis opus ſtatua diſcum jactans 339
Myrtale meretrix 553
Myrtium meretrix 517
Myrto cædere 380

N.

Navis ingentis deſcriptio 493 Nauſicaa moderatè rebus ſecundis uſa 13
Nautarum differentia 155. nautam per antennas currere turò, & per funes aſcendere mirum 493. nautarum judices eſſe 578
Neanthi fatuitas erga Lyram Orphei 385
Nectar potus deorum 207
Nefaſtus dies quis ſit 439. cur inſtitutus ibid.
Negationes duæ unam faciunt affirmationem 168
Nemeorum præmium corona apii 272
Neptunus Laomedonti ſervivit 121. marinam remp. adminiſtrat 141. mænidas præbet 207. Salmonei filiam Tyro ſtupravit 707. Martem liberavit ibid. Pelopem amavit 786
Nero matricida, quid coram Græcis ſceleris commiſerit 803
Neſiotæ orationes quales 313
Neſtor 27. fuit paraſitus Agamemnonis 260. eloquens ibid. decem tales optabat Agamemnon ibid.
Neſtor Stoicus, Tiberii præceptor 92 annos vixit 474. Neſtor Cænei & Exadii fuit paraſitus 261. per tria ſæcula vixit 466
Neuris ancilla Droſes meretricis 540
Neuroſpaſta dicta pudenda lignea 664
Nicomachus Geraſenus 770
Nilus ut depingeretur 311
Niobe lachrymans in lapidem converſa 30
Nireus 17
Nix frigore ſuo pedes cujuſdam putrefecit 382
Notas inuſtas cur habent ſervi 11
Nova pulchritudinis ſpecies minifici in rebus communibus ſapientiæ eſt non exigua 1
Nox in cœlo cur adſit, cur adfit 1
Numæ Pompilii laus à virtute, ſupra 80 annos 12
in Nuptiis non convenit obmutuire quid de iis ſentiat Ion 65. præſes eſt Venus

O.

Obolus ori mortui indi[illegible] eſt trajectionis mercis oboli variarum generum
Olmeum inquinare
Obſoleta quædam vocabula
Ocream capiti, tibiæ galeam
Oculo altero intuentes [illegible] liùs æquant
Oculos ſibi eruendos [illegible] amicum ſervet
Odii in meretricem adversum conciliandi ratio
Oeneus Dianæ oblitus
Oenomaus Arcas puer Hippodamen & quid ad collocandam filiam
Oenopion pincerna
Officio non debet deeſſe quiſquam etſi ſexcenti obſtent morbi 167
Ogmius à Gallis Hercules dictus 361
in Olympia ſingulis quinquennalis ſacris Olympia ſingulis quinquennalis ſacris Jovi fiebant 205. in Olympia Jovi fiebant 205. in Olympia ſtatui 440. à quo in Olympiam adducta ſit aqua
Olympii tibiæ
Olympicis victoribus non licebat de tuas corporibus majores erigere
Olympiorum præmium, oleagina corona
Olympius cum Aſpaſia converſatus
Oneſicritus in ignem inſilit
Opus exordientibus eminus ſignum ponenda facies
Oracula ambigua
Oratio longior in conviviis
Orationem effigie Manii, Gra-

Hercules, Galli depingunt 366. 367
Hercules in senectute perfecta est 367
Hercules oratione non vi peregit labores ibid. oratio tricuspis 368
Hercules an ad habendam orationem facundus 452 & seq.
Hercules debet cibo & potui parcere 49.
Heres captare solent judicum benevolentiam 281. opus habent afflatu divino 687. Oratores, Luciani temporibus, Demosthenis orationes paucis mutatis declamabant 135
Hippocrene galea 229
Hippocratis desertor capite mulctatur 507
Hippocratis piscator tridentem Neptuno ereptum ereripuit. 141
Hippolytes Thoantem occidit, & Scythas Amazonios 35. cur ob cæsam matrem laudatur 803. Orestes & Pylades cur à Scythis colantur 34. iisdem sacrificia instituunt 32. illi Iphigeniam & deam Dianam reducunt 35
Homerus cæcus Cedalionem portat 463
Homeri infræni finis infœlicitas 450
Hyacinthyam à Borea fuisse amatam negatur. 328
Hydra rodeciden malitia superare 433
Hydrus Orpheus 10. ejus mors 385. ejus lyra suspensa in templo Apollinis ibid. ejus lyra quid præstiterit ibid.
Hyperboreus Orpheus Thracius à Philosophia edoctus 595. in Argo navigavit 604. à fœminis Thraciis discerptus 612

P.

Pacate Apellis 6
Palæstra ancilla Hipparchi imprudens 80
Palamedes in Palamedem calumnia Ulyssis 428
Pallenenses comam ad pubertatem usque religant, eamque senes nutriunt 492
Pammenes discipulus Etœmoclis 644
Pamphilus Myrtii meretricis oblitus 517
Pannychis meretrix 536
Pan qualis 218. 219. Opem Athenienses bus tulit 218. habitat infra Pelasgium 219. hircum coleatum illi sacrificant Athenienses ibid. est pastor, saltator, bellator 220. Bellonem probris solet incessere 221. eum ex Arcadia Marathonem venisse negatur 328. ei fons apud Indos sacer 363
Panos descriptio 710
Panathenæorum præmium, oleum 272. 273
Pancrates magus Memphiticus 350
Pancratio quomodo certent 272
per Pandemum 438
Pangæi magnitudo 200
Pannum lacerum extrudere 441
Parasiticam esse artem 242. ejus definitio 245. ars est omnium optima 148. est præstantior philosophia 263. Parasiti vitam esse beatam 245. Parasiti tempore Ulyssis vocati Dæmones 246. fuerunt heroës præstantissimi 259. 260. parasitus therapon appellatus 262. amat eos à quibus alitur ibid. eosdem defendit 262. 263. In bello animus 262. quale sit cadaver 263. in venatione audacia ibid. gloriam temnit, & pecunias 264. animi vacat perturbationibus 265. de parasito non est qui victu indiget ibid. castitas 266. ornat divitem 267. stipat 268
Parcarum potentia 118. nomina 118, 119. singula per deos faciunt 122. unicuique genus mortis decernunt 141. non mutantur 615. omnia faciunt. 772
Paris Achillem occidit 261. ejus judicium 790. 791. oportet ut Parricidæ & impii scelerum suorum pœnas luant 573
Pars utraque audienda in judicio 407
Parthi gens bellicosa 506. sagittandi perita ibid.
Pasiphaes adulter 113
Passo qualem equum pinxerat 695
Patræ Achaïæ urbs 115
à Patria laudis argumentum sumitur 689. patria nihil dulcius 477. ejus encomium à pag. 477 ad 482.
Patroclus ab Euphorbo occisus 173. fuit parasitus Achillis 261. ejus præstantia ibid. facta quædam. ibid. ejus cadaver hinc atque illinc attrahebant 652
Paucis dicta recordari facile 28
Pavonis in florente prato ostentatio 456
Pauperes iniquo animo ferunt opulentiam

tiam divitum 620. item eorundem contemptum 621. pauperum obsonia ibid. quomodo divitum felicitatem augeant 628. & seq. novam rerum partitionem semper petunt 631. importunæ pauperum petitiones ibid. ingratitudo ibid. scelus à paupere commissum excusatur 448. pauperum commoda 176. pauper nec sapiens esse, nec finem voluptatis consequi potest 247
Paupertas Attica 601. paupertatis malum per sui festi tempus corrigit Saturnus. 613
Peches apud Ægyptios sunt parvi pueruli 311
Pede latiora dicuntur, quæ excedunt 25. pedibus illotis ingredi 316. pedes frigore putrefacti in nivibus 382. pedes lignei eorum in vicem positi. ibid. pedum officium ingredi 718
Pelias putans se posse repubescere 17
Pelichus dux Corinthius 339
pro Peloponnensi regione qui pugnarunt cur ridiculi perhibeantur 200
Pelops ob pulchritudinem inter deos versatus 784. Hippodamiam obtinuit 793
Pelusiotis cepa est Deus 152
Penelope Icari filia continentiæ exemplar 13
Pentheus à Bacchis discerptus 560. 612. omnium hominum fuit miserrimus 712
Perdiccas Agathoclem Samium liberavit. 421
Perigrini, seu hospites, qui sunt viri boni, quo in pretio habeantur apud Scythas 32
Peregrini mors 559. & seq. cognominabatur Proteus ibid. ejus vita 564 & seq. novus Socrates dictus 567. Peregrini bonorum pretium 569. Phœnicem se transnominavit 578
Periclis uxor Aspasia 172. qualis oratio ejus 693
Persæ igni sacrificant 152
Perlarum reges in acie medii esse solent 506
Perspicuè dicendum & cur 143
Phædra ut privignum accusavit 669
Phœdrus Myrrhinusius 453
Phaethontis fabula refutata 369 & sequent.
Phanias incantationibus [illegible] revocatus
Phanomachus dives [illegible]
Phaon formosus
Pharia turris
Phemius
Pherecydes historicus 85 [illegible]
Phidias opus emendat 21 [illegible] cherrimum opus, Lem[illegible]
Philæmidis libri 445. mendicat
Philæterus primus Pergami [illegible] eunuchus & 80 annos vixit
Philebus emptor Lucani
Philemarium meretrix 545. de ejusdem nomine
Philemon comicus, vita [illegible] nonagesimo anno vitæ
in Philippi Macedonis [illegible] invehitur Demosthenes
Philinus præstantissimus [illegible]
Philo Diniæ filius 712. [illegible] chritudine verba
Philocles
Philocrates Rhetor [illegible] ejus ingenium indicatur
Philoctetes sagittas habens
Philosophorum variæ opiniones de [illegible]na 201. quibus notis cognoscantur 163. vanitas doctrinæ illorum [illegible] & seq. mores quales 202. item 201 variæ sectæ ibid. quibus sint similes 209. quis inter eos primas partes ferat 209. Momo similes ibid. infinitus numerus ibid. simulata probitas 216. quàm sint boni 218. quasi semi boni ibid. Pani adsimiles barba 219. in disputando vehementia 220 & seq. illorum hypocrisis 228. quidam parasiti esse cupiverunt 253. eorundem exempla ibid. & seq. philosophus nullus in bonum prodiit 257. ignavi fuerunt omnes 258. quale sit philosophi cubile 263. illius color ibid. in convivio est ut canis in balneo 264. [illegible] studio tenetur ibid. Item pecuniarum ibid. variæ philosophorum mortes 267. falsorum philosophorum descriptio 593. 597 & seq. philosophi colebantur negotiose 596. eorum varia in convivio [illegible] tia

649. pugna & cædes 653. excogitarunt nova vocabula quæ deriuntur 714
ſophia & Rhetorica propter ſuam æſtantiam, ſcientiæ vocatæ fuerunt 51. alius aliam philoſophiam eſſe ntendit 252. diverſæ philoſophiæ id. una tantùm eſſe poteſt. ibid. hiloſophia Iovem appellat patrem 93. cur in terram à Iove miſſa 594. d barbaros primùm ivit ibid. ad ndos primum ibid. inde in Æhiopiam & Ægyptum 595. poſtea Babylonem ibid. &c. conqueritur quod ſervi ad ſe transfugerint 596. eam addiſcere longum 597
iloxenus cur à Dionyſio in Latomias conjectus 387
hocion in paupertate diem obiit 125
hœbis meretrix 524
hœnix avis Indica ſenio confecta rogum conſcendit. 578
hœnices divini negotiatores 34. viam ſtellis notantes 186. 187
hrenetici & medici contentio 642 & ſeq.
Phryges Lunæ ſacrificant 152
Phrynonis ingenium indicatur 703
Pictoriæ lis ob Pyrrhonem 230
Pictores & poëtæ ἀνθίθυροι 25
Pilæ certamen apud Lacedæmonios 296
Pindari verſus 165. alius locus 358. alius locus 689. alius 693
Pirithoi & Theſei amicitia in exemplum abiit 790. eorum ad inferos deſcenſus ibid.
Piſces ubi putentur ſacri 662. magis mutus quàm Piſcis 159
Piſtillum aquam hauriens 350
Pittacus 100 annos vixit 472. 473
Pityne fabula à Cratino edita 475
Pityocamptes, Cercyon, Sciron, aliique viatorum cædibus inſolescentes 140
Platonis leges frigidæ dicuntur 205. fuit ad parſitandum inhabilis 254. ejus alatus currus 325. philoſophorum ſanctiſſimus 81 annos vixit 473
Plus vident multi quàm unus, etſi ſit Phidias 22
Plutonis etymon 300. ſorte ipſi manium regnum obtigit ibid. dominus inferorum 301
Plutus è tenui filo pendet 503
de Podag. vide Tit. Tragopo.
Pœnæ Plutonis miniſtræ 301
Poëtæ veritatem non curant 150. ἀνθίθυροι ſunt 25. afflati à muſis vera canunt, & ſecus 118. ſunt liberi 689. à poetis non exigendum ut omnia perfectè ſibi reſpondeant 488. libertas & fingendi licentiæ poëticæ propria ibid. ad eam furore eſt opus 687
Poëtica ars quodam fato accedit 250
Polemo Stirienſis 538
Polemonis ab ebrietate ad Academiam tranſitus 223
Polybius Lycortæ filius quo caſu 82 anno ætatis obierit 474
Polycrates bonis excidit 503
Polydamantis athletæ ſtatua febricitantes ſanat 714
Polygnotus 6
Polymnia 12
Polyprepon phrenitide laborans 642
Pontus ante Pyladem & Oreſten, atque adeo Argonautas intactus 33. 34. cur inhoſpitum appellarent 34
Porcellus Acarnanius 533
Poſidonius Apamenſis Philoſophus & hiſtoriæ ſcriptor 84 annos vixit 473
à Poſſidere de ſumpta Philoſophorum nomina 602
Potamon orator 90 annos vixit 475
Præmia certaminum 272. 295
Praxias nauclerus 532
Preces variæ variorum hominum 205. quando preces pro toto anno concipiant Romani 436
Priapos Baccho Syri erigunt 663. priapi 300. ulnarum Baccho dicati 672
Principium non eſt cujus non eſt una perceptio 253
Principio quid eſſet 770
Privignus Stratonices eam amavit 665
Proditores patriæ perdere volebat Antipater 697. 698
Promiſſiones admirandæ quamplurimis videntur incredibiles 310
Promotum vel rejectum 229
Procœmio uti non licebat apud Areopagitas 281
Proſerpina Domina inferorum 301
Protei Cynici baculus talento emptus 386.

386. Proteo rerum marinarum peritior 494. vates fuit 578. ejus mutationes 695
Proteſilaus ex inferis rediit 301
Proteſilao ſacra faciebant in Cherroneſo 714
Providentia negata à ſophiſtis 120. Damide Epicureo 137. Timocle defenſa ibid. Item 148 & ſeq. argumenta ad eam probandam 82. & 149. argumentorum refutatio ibid. & ſeq.
Proverb. 22. 25. 89. 93. 108. 117. 134. 144. 129. 346. 348. 377. 380. 391. 521
Pſeudalexander 389
Pſeudonero ibid.
Pſeudophiloſophorum deſcriptio 593. 597 & ſeq.
Pſeudophilippus 389
Pſoram fricari jucundum 237
Ptolemæus cum ſorore rem habens 197. parum prudens 399
Ptolemæus Lagi filius regum ſui temporis ſœliciſſimus, vixit ſupra 80 annos 170
Ptolemæus Philadelphus ejus filius ibid.
Pudenda lignea, dicta neuroſpaſta 664
Pugilares Æſchyli car comparavit Dionyſius 387
Pulchrarum rerum nulla eſt ſatietas 486
de Pulchritudine oratio Diniæ 783
Purpura ex piſcibus capitur 722
Pylades & Oreſtes occidunt Ægiſthum 462. Pyladi & Oreſti ſacrificant Scythiæ 32. quid apud Scythas fecerint 33. heroës habiti apud illos 34. cur in admiratione ſint illis 35. templum conditum & ſcriptum in eo de iis elogium ibid. picturæ pro iiſdem ibid. cur eos Scythæ venerarentur 36. cur vocati Coraci ibid.
Pyrallis ſcortum 545
Pyramides umbram non præbent 51
Pyrrhi Epirotæ dementia contracta adulatorum aſſentatione 389. hæc dementia quomodo & à qua repreſſa ibid.
Pyrrhonis in morem hærere 206
Pythagoras in Euphorbum transformatur 172. in præclaris diſciplinis exercitatus 178. quomodo & ubi inſtitutus ibid. ejus aetas 174. cur non conſcripſerit ejus ſectatores ibid. ejus Miletia ibid. fuit Crotonæ 175. reliquæ ejus Metem

Pythagoræ inſtituta quædam ſtatuerit non edenda eſſe fabes ibid. & 174. in Gallia fivit 161. ejus metempſych
Pytheas proditionis arguitur
Pythiorum præmium, pœna

Q.

Quaternio, Pythagoricus
Quinquennale ſilentium Pythag

R.

Rabidi canis morſus
Recurrere ſatius quàm
Regia dignitas bonorum caput
Regium eſt de regno diminuere
Regum incommodi 510. 514 &
Regibus ſunt aures, oculique
Remedia quædam abſurda 331. oportet bonos viros bona cum ſpe Remp. defendere 687
Reprehendere facile cuivis 141
Reſurrexit quidam poſt vigeſimum diem 314
Retractationem ſcripſit Himerius poeta 23
Rhadamanthus inferorum judex, Jovis filius 307
Rhea ſacra ubi & à quo inſtituta 69
Rhetor nullus in bellum prodit 537. omnes gloriam amant 264. amant pecunias ibid. eorundem mos perturbationes 265. eſt infra negotiorum poëtices 310
Rhetoricæ *laus contra Syrum* 331. ut corrupta eſt 234. quid quibuſdam dicta 237. eam vocant ſcientiam, quia pulcherrima eſt ars 351. alii ar tem bonam, alii malam ſentiunt ibid. 88

eſt operoſa 302. 309. claros reddit 9. ad Rhetoricam dux viæ 310. ejus ago ib. qualis initiò videatur 312. alis utraque ad eam via ib. viæ aſpe- ad eam deſcriptio 313. & ſeq. viæ ad ndem planæ deſcriptio 314. ad viam nc planam ducentis oratio ibid. odius ſophiſta Cynicus 51 odii Coloſſum immenſum ſtruxe- ant 133. 194 ododaphne conjugium cinædi cogno- nen 446 odope mons Thraciæ 602 ſu ſuffocatus eſt Philemon 475 bur eſt corporis virtus 719 omanas res labi ajebant Neronis tem- pore 801 oſæ ex lauro ſylveſtri naſcentes 88. præ- ſtigiis mutatam formam reſtituunt 86 oxanes labia 6

S.

Sacerdotis ſummi habitus 679
Sacerdotes variorum officiorum 679
acra civitas eſt in Syria 656. cui ſacra ibid. quæ ſacra ibi celebrent ibid. quid faciat qui eo primùm venit 683
Sacrificiis veſcuntur Dii 207
Salmonei pœna 766
Samippi patria & votum 504
Sanitatis imago in balneo poſita 449
quinam Sapientes ſint laude digni 354
Sappho exemplar jucunditatis vitæ 13
Sardanapalus effœminatus regnavit 125. ejus mores 315
Sardonius riſus 93
Sati ex draconum dentibus Thebani 328
Saturnus Iovis pater in inferis vinctus 121. divitias & imperium dare non poteſt 607. quot dierum ſit ejus imperium ib. quid interea fieret 608. quid dare poſſet 609. quæritur an vera ſint quæ de ipſo & Iove dicuntur ibid. reſponderur ad hoc 610. qualis illo regnante vita 611. talis ludebant ejus tempore ibid. qualis pingatur 614. patrem Cælum execuit 615. ejus tempore quàm fœlicia eſſent omnia 620. quibus rebus indulgerent per feſtum ipſius 623
Saturnalium tempore quid facerent 608. alea ludebatur ib. quid item fieret 609. licebat ſervis dominos impunè conviciis inceſſere 610. quare tunc par ſervorum & liberorum honor 611. leges Saturnalium 615. & ſeq. quid fieret dum celebrabantur 623
Satyris fons facer apud Malchæos Indos 363
Satyri quales eſſent 710
Satyrio nomen ſcurræ 642
Scarabeus philoſophus 603
an Scientia à recta ratione abducat 648. 649
Sciron, Pityocamptes, Cercyon, aliique viatorum cædibus inſolescentes 140
Scribæ ſacri apud Aſſyrios fuere longævi 466
Scorpionum duplex genus 483
Scurra qualis adhibitus convivio Ariſtæneti 641
Scythæ Oreſti & Pyladi ſacrificant 32. nihil amicitia melius arbitrantur 36. arcu valuerunt 37. eorum laudes ibid. pœna victo apud eos 38. bella apud eos perpetua 57. quo pacto faciant amicos ib. quot admittant 58. eorum juramentum ib. conſuetudo apud eos defendendi in tergore bubulo 64. Acinaci ſacrificant 152. in plauſtris errantes 199. viros bonos vita functos colunt 32. cur id faciant ibid. viros præclaros quamvis peregrinos, pro indigenis habent 35. patres vita functos devorant 37. pro agreſtibus & feris habiti ib. quanto melius amicitiam colant quàm Græci ibid. formoſiſſimas pellices eligunt 51. in dicendo phaleras verborum non adhibent 56. putant contumelioſum eſſe Deo vinum libare. 62. eorum divitiæ in pecoris & plauſtrorum multitudine conſiſtunt 63. illorum ſupplicandi genus maximum 65. Scythæ & Alani eodem cultu & lingua utuntur 67. Scythæ puniunt eos qui læſerunt 274. cur ſemper in armis ſint 293. ad uberiora paſcua ſubinde ſe transferunt 639
Semiramis matri Decreto templum ædificavit 662. ejus ſignum columba 676. juſſerat ſe Iunone poſthabita coli 678. morbo ad ſui cognitionem redacta ibid.
Senis decrepiti deſcriptio 304. Senes repueraſcere vulgo dicunt 613. ſenecturis imbecillæ hypotypoſis 368
Sepes quidem dictus ob barbæ ſpinoſitatem 446
Sepulturæ varii modi 306
Seres ad 300 annos vivunt, & cur 467
Serpentum demulſiones 332. eorum diver-

diversæ ſpecies 334. effecta ibid. ſerpentes flatu magi incenſi ibid. ſerpentum diverſæ ſpecies 483
Servi dominorum honeſta & turpia norunt 80. non debent domini manum expectare, ut officium faciant 106. iis convenit color niger 257. ſervum qui contumelia afficit, in dominum eſt contumelioſus 760
Servius Tullius 80 annos ſuperavit 468
Servitus gravis eſt & intolerabilis 597
Sicyonia ſolea 317
Sidonii mercatoris conſilium Alexandro datum 310
Sileni fons ſacer apud Indos Machlæos 363. ejus deſcriptio ibid.
Simia eſt ſimia etiamſi aurea gerat inſignia 380. ſimiam mane nancilci inauſpicatum 441
Simmiche meretrix 522
Simonides Ceus ſupra 90 ann. vixit 475
Simonis cujuſdam mentio 170. 171 is nomen diſſyllabum voluit fieri tetraſyllabum 183. ejus cura ad conſervandas opes deſcripta ibid.
Simylus Chalcidenſis nauclerus 45
Sinathocles Parthorum rex 97 annos vixit, ſeptem regnavit 471
in Sinum non ſpuere 498
Sirenum modulatio 19
Siſinnes & Toxaris amici 71
Siſyphium pondus 501
Smyrna Ionicarum urbiū pulcherrima 3
Socrates imitandi peritiſſimus 12. undecim viris traditus eſt 125. injuſtè damnatus 215. & ſeq. ejus ex bello fuga 259. docendi quam pugnandi ſtudio magis tenebatur ibid. ad platanum docens 453. ei amicos in carcere appingunt 585. eum occiderunt idiotæ 593
Socrates calvus & ventricoſus 343. apud Athenienſes calumnia peritus. 428
Sol maſſa candens dictus 190. ab eo vapores attrahi 190. 191. 202. ejus labor perpetuus 211
Solea Sicyonia 317
de Solecismo à 728 ad 763.
Solonis laudes 277. 100 annos vixit 472. 473
Solum currentem vincere facile 22
Somnii portæ duæ 164. ad omnes devolat 212
Somniorum ſuper populū conſopiti 775
Sophiſtæ nomen celebratum 308. centauris comparatur 595
Sophocles poëta tragicus 95 annos 475. in jus vocatus ab [illegible] &c.
Sors ſæpè volvitur
Soſandra Calamidis
Soſylus equiſo
Spadonem veteres domo ejiciebant inauſpicatum putabant nam
Spartinus Medus pede e cossyphus
Spectra audito æris ferive tinnitu 337. ſpectrum ſemiſtadiale 341. 342. aliud juvenis pulchra veſte amicti 344. alia quæ domum inhabitabilem reddebant
Sperata non faciunt, plerumque ſperata faciunt dii
Sperchim & Bulim Lacedæmonios Xerxes admiratus non occidit
Sphenopogones Comœdiarum quæ
Sponſa obvelabatur 637. à ſponſo ſtipabatur
Statua noctu apparens
Statuæ Polydamantis & Theagenis fabricitantes curant 714. statuæ erigerentur Olympiis 20. ſtatuæ numinum [illegible] numina 28. ſtatuæ quæ movetur, ſudant, oracula edunt 659. ſtatuæ variæ earumque effectæ 338. 339
Stellas aquam potare
Stentorem clamore vincere
Stesichorus Lyricus 85 annos vixit 476
Sthenebœa priv ignum ſuum pudicitiæ tentatæ accuſans
Stoa heptaphonos 588. ſtoa voluptati litem intendit 222. 226
Stoicorum mores 226. [illegible] illorum naturæ repugnans 229. verbula miſera tantùm habent 647. ſimulant pecunias contemnere
Stratonices ridiculum factum quæ cuidam eſſet ſuam comam laudare vult 18. uxor fuit regis Aſſyriorum 661. à privigno amata ibid. Combusta more capta 367. de ea dicuntur de Phædra &c.
Sthrutiones in Lybia ingentes
Suberibus ſervati Euthydicus & Theron
Sycophantæ fora & judicia ſectantes
Sylla multos libros Athenis in [illegible] advexit
Syllogiſmus commutus, accerſi, accersi

644. frigidi Syllogiſmi Chry- 205
ea per pagos circumferri ſolita
ejus tibicen quid agat 102. quid ibid.
51. proſæ ſcriptor 230. 231. ex
æſtina cadentes ad Lunam ſuſcipit 337

T.

ales 100 annos vixit 472. 473
Talus Cretenſis 340. talorum lu-
s temporibus Saturni uſitatus 611
tali pœna 302
lilinguis, fortè antonomaſticè Mo-
s intelligendus. 770. 771
quinius ultimus rex Romanorum
ltra 90 annos vixit 468
rtarus locus ſub terra profundus 299.
ejus rex Pluto 300
geatæ apri Calydonii tergus oſten-
tant 386
lamonis filii Teucer & Ajax 261
mpla qua ratione condiderint vete-
res 454. templorum variorum enu-
meratio 657. & ſeq.
eræus rex 92 annos vixit 471
ergora direpta ſerpere viſa 160
Terra ad Lunam quantum ſit ſpatii
186. terra quàm ſit parva 194
de Terriculis non loquendum coram
juvenibus 351. 352
Terrores Plutoni miniſtrant 301
Teſtamentum Eudamidæ 47
Thaidis vox blanda 315. 316. mere-
trix 515
Thales Mileſius una nocte Alym cir-
cumduxit 356. ſapientiſſimus & na-
turalium rerum peritiſſimus 801
Thamyris 460
Theagenis de Peregrino dicta 561. &
ſeq. is vocatus Neſtor 580. ſtatua
febricitantes curat in Thaſo 714
Theano magnanima 13. moderate u-
ſa rebus ſecundis ibid.
Thebani ex ſerpentis dentibus, fati, natique 328. oſſa Geryonis oſtentant 386
Themiſtocles calumnia petitus ab A-
riſtide 428. idem proditionis ſu-
ſpectus 428. 429
Theopompus ob Tricaranum in judicio
agens 448
Therapon paraſitum ſignificat 262
Theres Dryſorum rex 92 annos natus
obiit 469
Theſſagoras quibus faciei indiciis co-
gnoſcendus 685. poëta ibid.
Therſites 27. quali corpore fuerit 383.
vecors 604. carbones fient Theſau-
rus 503
Theſeus maleficos in itinere excidit 140.
laboribus quid effecerit 227. ex inferis
rediit 308. Herculis diſcipulus: rex A-
thenienſium Neptuni filius, pedibus
nudis, barba, comaque prolixa 724
Theſmopolis philoſophus 167
Theſpis Thebanus citharœdus 384
Theſſalæ anus pleræq; incantatrices 522
Thoas ab Oreſte occiſus 35
Thraces Zamolxidi ſacrificant 152. Eu-
molpum ſequuti adverſus Athenien-
ſes 292
Thucydidis hiſtoria octies à Demoſth.
exſcripta 380
Thyeſtes à fratre circumventus liberos
edit 610
Tibiæ tuba, cymbaliſque dulciores 373
Tibicina Cymbalium 545. tibicina
Parthenis 556
Tibiæ Timothei 381. Iſmenias tibias
ſeptem talentis emit ibid.
Tigranes Armeniorum rex 85 anno æ-
tatis obiit 471
Tigrapates Lazorum princeps 62
Timæus Tauromenites hiſtoricus 96
annos vixit 474
Timocles Stoicus pius 143. diſertus
apud diſcipulos, apud multitudi-
nem timidus &c. ibid.
Timolaus ſpectaculorum amans 491
Tinniunt aures illi de quo fit mentio 536
Tireſias fuit fœmina 175. nocuit illi
dixiſſe utra vita viri an fœminæ ſit
ſuavior ib. uſque ad ſex ætates vixit
466. ex muliere vir factus 527
Tiſias 448
Titanicum obtueri 776
Tmuis diu fuit ſervus 323
Tragœdiæ cur publicè apud Athenien-
ſes agerentur 284. unde illarum ma-
teriæ 397
Tragœdorum habitus in theatro 285
Tribas mulier Lesbia 525. quid face-
rent tribades 526. & ſeq.
Tridente Græciam interficere 448
unus ex comicis Trigaleatus 605. 606
Triobolus cauſidicorum merces 223
Triptolemi fabula damnatur 328
Triſtitiæ cauſæ 265
Trœzenii ante nuptias Hippolyto ſa-
crandos capillos tondent 684

Tryphæna meretrix 542
Turris Pharia 194
Tyrannorum ingenia ebria sunt 800

V.

Vaticinii autem quomodo experirentur 212
Veneficæ merces 524
Venus Cnidiorum pulcherrimum Praxitelis opus 3. hæc statua amata 4. Venus ex albo lapide à Praxitele facta 133. Venus horrenſis 4. Cnidiæ capitis descriptio 5. ejus cum Marte adulterium 161. & seq. cum Mercurio congrediens hermaphroditos facit 777
Venus myrtum præbet 207. publica & cœlestis 531. nuptiarum præses est 786
Ventus & Acinacis apud Scythas Dii 58. ventus vitæ causa ibid. ventorum nonnulli usus. 212
Verba alata sunt 461
Veritas est remedium adversus mendacia 353
Vestis Indica mollior Græca 373. vestis in tegumentum comparata 718. vestium varietas 725
Via tritissima est turissima 694
Victoria, in convitiis sita, disputantibus 148. victoriæ convivium 510
Victorum in certaminibus æstimatio 273. 274. quid ad coronam illis accedat 277
Ad Vigilandum cadendi metus multum facit. 674
Vindex, nomen ejus qui Neronem ab Isthmo revocavit. 801
Virilia sibi amputavit Combabus 667
Virtutis & mollitiei ob Aristippum contentio 229. virtus etiam apud hostes in pretio est. 701
Visus magis quàm auditus afficit 460 ejus voluptas potentissima. 460. 461
Vita humana omnium minimum tranquilla 182. vitam mediocriter bonam qui vixerunt ubi à morte collocentur 302. vitæ necessitates 305. ad vitam producendam utilitates quæ sint 467. ut vita humana in ignorantia, indeque ortis malis versatur 593
Ulyssis facta quædam 245. apud Phæacas parasitum egit 246. ex inferis rediit 301. quid ad redimendos socios fecerit 326. 327. aures cera obturatas habuerunt 628
Vngentodorus
Per Vngues audire monstr[illegible]
Vniversitas hæc sine g[illegible] navis, esse non potest [illegible] creatione
Vocis præclaræ descriptio
Voluptas bonũ ab *Epicuro* [illegible] eam detorsit ad se à Parati[illegible] sit ibid. secundum volup[illegible] quid facere debeat 247. [illegible] bris voluptas pleroque pe[illegible]
Vota varia variorum hom[illegible] tum pro opulentia 496. pro re[illegible]
Vrbes ex alto visæ formic[illegible] miles 201. venerabi[illegible] Deorum sunt patriæ
Vulcanus claudus & mechanicus
Vxores juxta Platonis [illegible] bent esse communes 651. [illegible] ibid. Vxorem amittere min[illegible] quàm filium rex quis[illegible] repudiare licet, si [illegible] 757. qui uxorem com[illegible] in virum contumelios[illegible]

X.

Xanthus Achillis equus [illegible] tans 119
Xenocrates Platonis discipulus [illegible] nos vixit 473
Xenophanes Dexinis *filius 91* [illegible] vixit 473
Xenophilus musicus Pythagoricus philosophus *105 annos superavit* ibid.
Xenophon Gryllifilius *90 ann. vixit* 474
Xoes diu fuit servus. 323

Z.

Zamolxis Scytharum Deus conditione fuit servus 713
Zelotypia signum amoris 534
Zelotypiæ effecta 536
Zelotypi dolore afficiuntur 534. 535
Zelotypi gestus & actiones 535
Zeno Stoicorum princeps 98 annos vixit 473
Zenothemis Massiliensis formosus & procerus deformissimam uxorem habuit 49. ejus in Menestratem [illegible] dium
Zenothemis Stoicus 636. ingurgitat se cibis 638
Zirim qui exclamavit apud *Samnites* non occiditur 60
de Zopyro Darii dictum 117

FINIS.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ.

SCHOLIA

IN

SECVNDVM VOLVMEN

LVCIANI.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Εἰκόνες.

Pag. 1. Mſ. in 4. Αὐτῷ τῷ μίτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μίτρῳ, τῇ αὐτῇ ὠδμυθίᾳ. ἴσι δὲ παροιμιῶδες.

Κἂν τῶν Παιδίων ἅπῃς] Τῶν Περσῶν, ἤτοι τῶν ἀηδόνων.

Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας ὑπὲρ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται.

Τῷ Θρᾳκεῖ] Τῷ Ὀρφεῖ.

Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, ὑπὸ αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ.

Οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλων ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς καὶ Εὐριπίδη εἶναι φασι, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθάραν, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως.

Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα, εἰδεχθεστάτη Σαπφὼ μικρόν τι μέλαινα ὁρωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδὼν, ἀμόρφοις τοῖς πίλοις ἐπὶ μικρᾷ τῇ σώμᾳ ἐπειλημμένη;

Οὐδὲν τραχηλοῦ] Οὐ σωματοποιητὸν ἢ μετ' ὑπερβάσεως γιόμβου, ἀλλὰ εὐδιάβατον καὶ ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον.

Τὰ περὶ τῶν εἰκόνων.

P. 16. Mſ. in 4. Ὁ λόγος ὅτι ἀνεπιγραφὴ ἦν εἰς Πάνθειαν τὴν Σμυρναίαν, γυναῖκα Οὐήρα τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαινεῖ ἐστὶν, ὅτι καὶ εἰκόνες ἐπέγραψεν.

Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας] Εἴληπται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τῆς πλείονι ὄσῃ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἀνθρωποφυὲς τοῦ σωρίσματος, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν πρόπαξεν, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῇ ποσῷ, τὸ μὲν γὰρ πλείονα ὄσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας ὀλίγας.

Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλοκάμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσήμως ἂν ῥηθείεν.

* Hic legebatur Euterpe, ſed cùm jam hoc haberetur nomen, deeſſetque Terpſichore, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam obliſum. Licèt non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec præſtantiſſimi Poetæ diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes, & Terpſichores inventis ſatis conſentit cum Epigram. CXXXVIII. *Lapidis* ad quod vide *El. Vinetum*.

Παραληρεῖν με] Ἀντὶ τοῦ διαβάλλειν, συγκρούειν.
Τῷ Καστίππιον] Τῷ Κηφισιλλῇ χαμαιτυπῷ.
Ἡμᾶς δ' Ἀλεξάνδρᾳ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν φρονεῖν Ἀλεξάνδρᾳ.
Μὴ ὑπὲρ τὸ πόδιον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτεινόντων ἑαυτοὺς παρ' ἰσχύν. ὃ ποιεῖν φιλοῦσιν οἱ αὐχμηρότεροι.
Ὀξυηκόστεροι] Ὅτι ὁ Μελάμπους ὀξυήκοος.
Μᾶλ. in fol. Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων· κάλλους γυναικὸς ἀπορροιάδες συνεσις. [περὶ τῆς Θειανοῦς ἀπὸ συγκρίσεως τύπος.] ἔκκαυσι πρὸς παιδὸν συγκρίσεως· Ἀπλέγμασι τοῦ τοιούτου καὶ τοιούτοις τοῖς λόγοις, ἐν συνῳδοῖς τηλικούτοις συγκρίσεις. [διὰ δὲ μαστίγων] ὑπερμεγέθης ἐλεφὰς ἐπλήγη, ὀδελίσας καὶ ἀθετήσας παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἑπτά.

Τόξαρις ἢ Φιλία.

P. 32. Mᾶλ. in 4. Οὐκ ἂν φθάνητε] Ἀντὶ τοῦ πύχησθε ἂν πάντες ἐπὶ ὁμοίᾳ διαπαλαίσαι.
Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ ὑπὸ τῆς συνηθείας πεπιζόμενον ἐκδέρεσθαι.
Ἐκ τῶν ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἱερᾶκας ἢ ἄετοὺς μετιόντι τινὶ λέγει.
Καὶ μοὶ ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους.
Ἐν πόσῳ τινὶ] Ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ μεταξύ.
Ὑπερήμεροι] Ὑπερήμερον, ἐπὶ πάσης διαφθορᾶς λέγεται.

Λύκιος ἢ Ὄνος.

P. 76. Mᾶλ. in fol. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. [λευκὸν] ἀπολιπὼν [τὴν ψῆφον] τὴν φύσιν. [ἐπεμβὰς.] ἀναιδὴς. σκληρὸν. διὰ τὸ ἰσθμὸν, ὁ ἐστὶ ὁρμῶν. τοιοῦτος καὶ ἀναιδεῖς. [γρηῢς] φοβερὸς. [ἐπὶ κρίσει] παρεῖας. [ἄμμος] ὄγκος. [ἀθρόοι] πολὺ, μέγα, διαψελὲς, πλῆθος. [καθαψήσασα] καθαπτοῦσα. καπαψηλαφήσασα. [ἐπιπολῆς σαυτῷ ἐκείνου ἀπράπτων ὅσον ἦν] ἔπαυλις ἡ οἰκία ἀπὸ τοῦ αὐλίου παιδίων· αὔλιος δὲ ἡ κρίτη. [ἀναλογίζῃ] ἐκνοίσῃ τὴν ψυχήν. [σκιδάζει] χαμηκοιτέων. [σπερδόνιον γελῶντες] Σαπρὸν πῆσις ἀπὸ τῆς ἡφαιστείας σήλας. ἔνθα βοτάνας γίνοιτ' ὄμοιαι σίλιναι. ἂν οἱ γόμφοροι ἀπομαδῶσι καπνῷ μοι, ἀκυσίως γελῶσι, καὶ ὅπου πλουτῶσι. Τιμαῖος δὲ φησιν ἐκεῖ ὡς τὰς ὑπὲρ ἴσης μητρότητας γυναῖκας αὐτῶν θύειν τῇ Κόρῃ. γελῶντες καὶ τυπτόμενοι ξύλοις, καὶ πᾶσι ἀχαριεῖ κρημνὸς καταθέντες, ἐν σπερδονίῳ γέλωτι ἐκλιθῆ. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θησαυροὺς μεμαντευμένοι γελῶσιν ἀκυσίως ἀπὸ τοῦ νοῦ τῆς παιδιᾶς ἀφορῶντες ἀπὸ τῆς πλουτοῦσι, ὅθεν ἡ παροιμία. [καλαδίᾳ] χοινίκι. [ἰδιάζει] ἐπιπλάζῃ [θήκη] τοῦ. [καταχώσει] οἰκίαι [δεχεῖαι] μεγάλαι. [λαφύσσοντας] διαπορθμεύοντας. [κακιῶν] παρεμβόλους. [ἐκφανῆ] ἐκ συκῆν. [συκῆν] συκῆν. [τυρεῦσαι] καθυποδύεσθαι. [ἄσηλος] μέγα πέτρον. ἀχώρητον. [τέλμα] τὸ πηλῶδες καὶ πλάσμα ὑδατῶδες. ἢ βάθρα. Ἱστιαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. [πεφυκὸς] φύρα, μολύνω, ἐκβρίχω, συγχέω, παρέσω, μιγνύω. [ἀπεμάσθη] ἐκ παρακλήθη. [ὁμιλῶ] πλῆθος. [ἀγέρωχον] ἀνδρεῖον, εὔτομον, ὑπερφέρον. [ἀγέρτοις] ἀλικιώσιν, ἀπατεῶσιν. [ἐπραπεύσατο] ἐνέπαιξε.

πτελῶ] Φυλακιῶ. [πίπειν.] δέδοικοιεῖν. [ὑστεραῖοι] αὐόγιον. [ἀνέκειτο] ὕδειν. [μελίπηκτα] εἴδος πλακοῦντος. [μόπυι] σινάπυι. [κατηχεῖν] κατηχῶ, ἀποτρέπομαι, παραινῶ αἰπατικῆ. κατηχῶ δὲ αὐτὸ χρῶ τῇ γενικῇ. [ἡ πορεία] ὁ καιρὸς τῆς πορείας. [χαμευνίον] παρὰ τὸ χθὼ μικρῷ εὐνή.

Ζεὺς Ἐλεγχόμενος.

P. 117. Mf. in 4. Πάνυ μὲν δή] Τοῦτο καθ' Ὁμήρου ἠπόρησεν. εἴτ' ὁ τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τὸ μείραν, εἴτε ἰσοδυναμοῦσιν ἀλλὰ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀνάγκης, ἐποίησε τὸν Δία..... ὡς αὐτὸν ἀναρπηθῆναι δυνάμενον.

Μετεῖναι] Ταπεινὸς, ἐπιεικής.

Οὐδὲν γὰρ οὕτω] Πλατωνικὸν τὸ ῥητόρημα.

Καθήσειν] κρεμάσειν.

Τῶν λίνων αὐτῶν] Τῶν Διὸς ἀπόλλων ὅπ ἡμεῖς οἱ θεοὶ ἐσμὲν ἡμῶν τιμιώτατα μοιρῶν ὁ Καικίλιος ἐλάλησε.

Τῷ βίᾳ] Τῷ δυνάμει.

Τὰς θυσίας φησὶ] Δηλόνοτι ὁ λόγος.

Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς ἵν' ᾖ καὶ ὅπερ ἀσφαλίστερον ἐπεκτενόμενον μὴ ὀκνήσῃς.

Ἀντίδοσιν] Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀμαλῶν τὰς θυσίας ἀπολείπουσιν.

Ἰμονίαν παθεῖς] Ἰμονία λέγεται τὸ χοινοῦν εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἀνέλκυσιν. ἰμονία λέγεται καὶ ἡ ἀφ' οὗ κάδος ἢ τινος ἄλλου ἀφῆ χοινὶς ἄντλησις. διὸπερ καὶ ἰμᾶς λιγέτας, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χοινίον.

Ὁ Προμηθεύς] Λίγυσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυπτεν καὶ οὐκ ἠθέλησε δοῦναι τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Καυκάσου ὄρους, καὶ ἐποίησεν ἀετὸν ἐσθίειν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ.

Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ δὲ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγνωκὼς ὡς εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ γενομένων τὴν βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπεὶ δ' ἔμελλεν ἴσχειν ἰδίαν κατηθίειν αὐτὸν. τοῦτο ἐποίησε δύο ἡσίς, τῇ Ἅδῃ καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα ἡ γυνὴ δὲ Κρόνου, δίδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ δὲ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπίνων, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῆς βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμὸς βαλὼν αὐτῷ ἐν τῷ περιτάρῳ ἀπέῤῥητο.

Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν ἀδελφὸς ὢν δὲ Διὸς τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτοῦ, ἐβαλλόσησε μὴ καὶ ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτὸν. γνοὺς δ' ταῦτα ὁ Ζεὺς τότως ἐπεμελήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τῷ δουλεύσαι τῷ Λαομέδοντι.

Παρὰ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ὢν δὲ Ἀπόλλωνος, ὃς τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὡς μυθολογοῦσι, τοὺς καθηκόντως ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐκεραύνωσεν αὐτόν. ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας τοὺς εἰωθότας κατασκευάζειν τοὺς κεραυνοὺς κατέτοξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐπέτηξε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτου δουλεύσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος, ὢν βασιλεὺς Θεσσαλίας.

Ε' ἀκμῇ] Ἐν βραχεῖ τῷ. λέγεται ἡ ἀκμὴ ἐπὶ φορᾶς τοῦ πλοίου τοῦ μηδὲ καρῆναι μήτε βραχέως δύνασθαι.

Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φῂς] Ἀντὶ τοῦ κῦ τοῦτο.

Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ἄρα τοῦ Ἄτυος αἰχμὴ σιδηρᾶ τεθνήξοι. φοβηθεὶς δὲ, ἀποστέλλει τὸν παῖδα ὑπὸ κῦ πολεμίων ἀπολεῖσθαι, ὅπως μὴ τότε παρελθεῖν τὸ ὄνειρον σύνοιδε σίδηρος. συὸς ἡ κῦ τὴν χεῖρα φονεύσῃ, πιστεύσας ἔπεμψε τὸν παῖδα. κἀγὼ σὺ τὴν ἀρετὴν Ἄδραστος εἰς τὸ ἀμπεύσασθαι, μὴ κῦ ἐξ συός, αὐτὸς μ' ἄμφαρτε, σιαυρεῖ ἡ τ Κροίσου υἱόν.

Ἄλοκα] Τὴν αὔλακα, ὃ ἐστι ἀροτριωθεῖσαν γῆν, λέγει ἡ τὸν γαμικόν.

Ἀποσαφοῦντες] Φανερώντες.

Ἄρτια κρία] Ὁ Κροῖσος ἤλπισε πιεσθήναι τὸν ἁλόντα μηκέτι ἐν πόλιν, μίξαι ἄρτια κρία κἀγὼ λύσ χιλιάντης, ἕψαι αὐτὰ καὶ ἐσθίειν ἁπλῶς πάντα ὡς αὐτὸν κἀγὼ ἐρωτῆσαι αὐτὸν τί ποιεῖ; ὁ ἡ ἀπεκρίνατο Οἰδμή μ' ἐς φρένας ἦλθε πραπιρέσιοι χιλίοισι Ἑψομένοις σὺ χαλκέα ὀρνιθείοισι κρέεσσι.

Διηγηλημένον] Ἐν ἐπίμοιρ ἔχων.

Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβωνίδης τοῦ δήμου, καλλίας ὡς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γήμας ἡ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, Κελεὴ ἀδελφὸν, αὐτῇ μὲ ἐπισπᾶται ἑταίρας. τὸ ἡ Καλλίου ἐπιεικὲς λόγου χάριν ἀτελεῖν. κἀγὼ συνήμερον τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόν ὄχλου τινὸς ἐπιτελεῖν. κἀγὼ βαδίζων εἰς τὰς τῶν ἑρασῶν αὐλὰς, τὰς καλλίστας τῶν συλλεγόμενον, ἵνα μὴ τῶν ἑρασῶν. αὐτῇ ἡ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπιμίγνυται Ἀλκιβιάδης Ὀδρ τὰς νόμας. ἔτ ἡ Ἀγάθ συκοφαντεῖτο, ἤτοι ὡς τὰς μικρὰς ἀκμῆς συκᾶν. ἢ ὅτι λάθ Ἀγάθ χωρὶς ὦν.

Παιδοβῆ τοῖς ἔνδεκα] Οἱ ἔνδεκα ἄρχοντές εἰσιν Ὀδρ Ἀθηναίοις, τὰ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐπισκοποῦντες. κἀγὼ τοὺς συκοφάντας ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὲ ὁμολογῶσι, θανατοῦσι ζημιοῦσι. ἐὰν ἡ ἀμφισβητῶσι, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. κἀγὼ ὁ εἷς ἂν κεφαλῇ περὶ αὐτὸν ποιῶσι. κἀγὼ εἴ τις ἄλλ κακοῦργος θανατᾷ, οἱ ἕνδεκα τοῦτον Ὀδρ παραλαμβάνουσι.

Τί δὲ κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ ἡ δὲ ἐκεῖνον.

Τιτυὸς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Λητὼ γυναῖκα οὖσαν ἡ Διός, μητέρα ἡ Ἀπόλλωνος κἀγὼ Ἀρτέμιδος. κἀγὼ ἀφ' τοῦτο κολάζεται σὺ τῷ ᾅδῃ, αὐτοῦ γὰρ σὺ τῷ ἑβδόμῃ ἐξαπλωμένος, ὀδυνᾶται μένος σὺ γύπες τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι.

Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα.

Mſ. in fol. Ζεὺς ἐλεγχόμενος. Βάπτωσις] ὁ ἀφ' πυρὸς πίπτων ἐγγὺς ἁλόμενος. [τὸν σὸν ἀδελφὸν] ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν ἡ Διὸς, καὶ φίλιος ἡ Διὸς ἀφ' τὸ βαρέως ἀγαγεῖν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μὴ κἀγὼ ἀπὸ ὑποπτέρου αὐτὸν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς τὸν βουλόμενον ἐπιμαρτύρασθαι ἡ δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι τῷ Λαομέδοντι. [μισθῷ πεντακοσίων ἡ] πάντα γυναῖκας κἀγὼ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἐπόρευσεν. εἶτα ἀδύνατον ἡ ἐμπαρθῆναι κἀγὼ τυχεῖν ἀφ' τὰς μισθούς. [κολασθέντα] πάντα μεταπεῖσαι. [σκέπαρνον] ὁ πέλεκυς κἀγὼ τὸ ξύλον, ἀφ' τὸ σκάπτειν τὰ ἄκρα.

[καὶ δείξας] ἐγκλησιάζω. [τὸ χάρτοι] Ϝ ἕνεκεν. [διηγευμ] αὐτὶ Ϝ σύμφυσχάλη κρατῶν ὥσπερ τὸ δρῦν. [ἀτεκνολοπίζοιθ] ης ἀνὴρ ἐναρίζω ἀτεκνολοπίδη ὡς αὐτὸς. [τὰ δὲ κάκεῖνο] αὐτὶ ἐκεῖνον. [ἐφικνῆσται] ἐφάπθοιζα κρίλαμβάνεσθαι. [ἀγαπήσομμ.] εὐδησόμεθα.

Ζεὺς Τραγῳδός.

p. 127. Mf. in 4. Ἡ τραγῳδία πολέμου συμφορᾶν. ἐπεὶ δὲ σὺ ἀφορᾷς τῶν ὁ Ζεύς ἐστιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγικὸν ὑποπτεύεις. Ἀφ' τὸ γὰρ καὶ Ἀφ' ἑαυτῶν τραγικῶν Ἀφελέμ) αὐτὴ Ἥρα καὶ Ἀθήνη. καὶ τὸς ϗ Ἀφ' ἑαυτῶν ὡς αὐτὰς ὑπακούει).

Ω᾽ μεγαλοσμικρόφυδε] Ἀδιανόητος ὅλος ὁ τόπος, ὡς καὶ Ϝ Διὸς καὶ τραγῳδεῖν ἀγνοοῦντος.

Χ᾽ ποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν Ϝ ὑποδραματουργεῖν ποιεῖ μεφέρει). δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὸ ὑποκρίσεως ὅλης, καθάπερ, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τόπων εἰρημένα λαμβάνων καὶ φέρων, καὶ τοῖς οἰκείοις αὐτὰ πάθεσιν ἁρμόττων, ἅτε τοῖς ὕδη πεπραγμένοις ἁρμοζόμενα.

Ε᾽ πὶ ξυρᾶ ἔχηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἀκάτῳ ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, ἀφ' τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ξυρὸν ἴσχειν.

Τὰ νέρτερ] Τὰ κάτωθεν λεπτὰ κρεμαχθήσεσθαι. ἐκεῖσε γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Γίγαντες ἐδέθησαν.

Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. ἐπειδὴ δὲν ὁ Ζεὺς τραχὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος ϗ καὶ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ στεφανίται. ὑποκρίνονται δὲν οὗτοι τὰς τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας καὶ Θυέστην, καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικεία κρυπτομένη ὀλιγωρίᾳ καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑποεισέρχονται σῴζονται, ὑποκρινομένη ἐξαπατᾶσθαι τῷ Διὶ ὑπατίζοντι.

Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν.

Ἀλλ' ὅτι ἀγνοήσιτον] Τὸ ἀγνοήσιτον, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται). σκηπτὸς δὲ ὅτι ὁ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τι πράττειν καὶ μὴ τοῖς δεχομένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ.

Ἀλλ' ἐς Διὸς ἴλητε πάντες] Πρὸς τὴν λοιπὴν δεισιδαιμονίαν μᾶλλον ϗ μωρία τῆς τῶν λιθρημένων θεῶν, καὶ Πριάπου τινὰ θεὸν εἶναι Ἕλληνες μεμυθολογήκασιν. ὃν οἱ μὲν αὐτῶν τοῦτον φασὶν εἶναι τοῦ Διονύσου, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δηλονότι Περσέως κεκλημένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν μητέρος ϗ ἡ Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μιλησίας δὲ ὁ Παυσανίου ἐρασθῆναι Ἀφροδίτην τὸν Περσέα λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν. καὶ ἐρρῖφθαι αὐτὸν εἰς τὰς λεμένας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδέπω αἰδοῖ ἐκκεκόφθαι. ἔχει γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην καὶ χαστέρα καὶ αἰδοῖον, λεχθῆναι ϗ ὑπ' αὐτοῦ ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτὸ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ χαστέρος καὶ μίξεως, ἄμεμπτον ἐξ ἑαυτοῦ βίον.

Πάγχυ νήνυμοι] Ἀνόνυμοι.

Οἱ Φιλίου μ᾽] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι.

Ἡ Βει-

Η Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲν Βενδὶς, Θρακία θεὸς. ὁ δὲ Ἄττης οὗτος οἱ λόγοι ἐκ πλειόνων παρίστασιν φασίν. Μίγδης, Περσικὸς, ὁ Ἄττης οὗτος ὁ μὲν Μίγδων, ὁ αὐτὸς δὲ τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ Διὶ ἐπεὶ ἂν οἱ βάρβαροι πλάττωσι σκήπτρον, εἰκότως καὶ πολυτελῶν τῶν θεῶν κατασκεύαζον. τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβονται, τὸν υἱὸν τοῦ Διονύσου. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ψηλυφίαν ὑπὸ Ῥέας τοῦ τῶν θεῶν μητρὸς. ἐφ' ᾧτε ἱερώμενον αὐτὸν ὑπάρξαι. ἔνιοι δὲ καὶ ἀὸν αὐτὸν ὄντα δι' εἰλίνην παθεῖν αὐτὸν φασι. τούτου ἱερασάμενοι γάνυπες ὀπτημύμοι σφέτερον τὸ γεννητικὸν ἄρθρα ἀπετέμοντο· ἀλλὰ τοῦτο καὶ οὗ παίζεται τοῦτο τῷ πάντων δυνάμενον, ὡς τοῦ Ἄττιν πεπηδεῖσθαι ἀνάγκης, ἁρμοδιώτατοι δὲ εἶναι λέγοιντο, καὶ ὁ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπικαμφοτέρῳ τοῦ μύσει ἐξεπιζόμενος.

Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἴλεων Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ὡς καλὴν, αὕτη δὲ ἦλθε σεσηδῶσα, ὅσον οὐ δὲ ἐνόμισε.

Πάνυ λημῶ] Λημὸν δὲ ἐστιν ὁ οὐ τοῖς ὄμμασι ῥύπος.

Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δὲ ἐστὶ λίθος παρ' Ἀθηναίοις ἀγάλματα ποιούμενος.

Πραξιτέλ] Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὃς τὴν ἐν Κνίδῳ τὴν Ἀφροδίτης ἄγαλμα.

Τὰς κάλαπας] Τὰς καλάθους φασὶν. εἰσὶ δὲ οἱ πανάλωτοι οἱ λαπτόμενοι αἱ τοῦραι.

Ἐν τῇ ψηφῳ] Θέσις σκαλεύντος δὲ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ τὸν στέφανον ἀπὸ δὲ ψηφίσεν, ὃ ἐστι μισθοῦ δωλοῦσι τεχνίτας. καὶ σκαλεύειν λέγει ἀντὶ δὲ τοῦ πανηγυρίζειν τὸν γάμον.

Ἴσα πλίσμοῦ] Δαπανήματος.

Ὑπὲρ τὰς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρας διηρέτο τὸν πάντα τὸν τῆς πόλις τὸ Ἀθηναίων. οἱς πεντακοσιομεδίμνους, οἱ τὸν ἴσον καὶ πλέοντα. εἰς ἱππεῖς, ἕπου πλείονες. οἱς ζεύγνυσι, ἢ ὑπόνους. οἱς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰπὼν δὲ ἀνωτέρω τὸν Ἀφροδίτην οὐ πανηγυρίσαι εἰς τὸ ψηφικὸν τέλεον, οἱς πεντακοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτο οἱς πλέοντας.

Τὴν πύκα] Πύξ λεγόταν ἡ σκαλαθὶς τὸ Ἀθηναίοι παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν αὐτῇ.

Ἀλλ' Ἡράκλες] Εἰώθασι οἱ ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες, ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως δὲ ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία ἐπαίνου ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τὸ ψηφον σφυρηλάτου.

Ὦ Ζεῦ τῶν Ἑλλήνων σωτῆρες] ἀντὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων γλῶσσα.

Εὐτραπεστάτη] Εὐφυεστάτη.

Πρῦσαι] Ἀντὶ δὲ πρεσβεῖαι.

Διαμιλλεῖς] Βραδύνεις.

Πεπαρώνηται σοι] Ὑβρισταὶ σπάσας.

Ὀλιγόρως] Καταφρονητικῶς.

Πρὸς τὴν Καφηρίαν] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἴσχει μὲν ἰδίως ἡ Εὐβοία τὴν ἔξω πελάσση Καφηρία. Καφαρεὺς δὲ λεγόταν τὸ πρὸς θαλάττης καὶ τὰ αἰγιαλοῖς τραχὺς καὶ πετρώδης, σκοπίλοις διειλημμένον, καὶ ἐπιφανὲς χειμῶσι καὶ τοῖς εἰς ἀπόβασιν ἀπορώτατον, ἅτε κρημνοῖς ἀποτόμοις καὶ τοῖς ἅλοις πικροῖς, ἵνα καὶ διαφθείρει τοῖς ἀνέμοις ναυαγίαν.

ὕδρ[ου], ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ ἀσβόλης σκόπελος, ἢ ὅποτε κύμασὶ πάντοθεν ἀνεμοὶ Καφηρεὺς ὧν κῆμ' αὐτὸς. κῆμ ἴσως εἴρηται Καφηρεύς, ἀπὸ δὲ καπνοειδοῦς ἀνιόντος, κἀφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ Ὁμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀχαιμένιδα δῖον ἀγὰ κεκαφηότα νίκην, οἱονεὶ ἀνιόντα, ἤτοι τῷ δὲ πολεμικὰ ἀγῶνι καμόντι ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τῆς χαρᾶς αὐτῷ τὰς ἀναπνευστικὰς πόρους κατούρυσας, κῆμ δὲ σεσηπότας ἐπιπᾶσαι τὸ πνεῦμα καπνίζοντας, πυρὶ ὃ δὴ καὶ ἤλαθον τελείως ἀπεπνευκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκτοθεν ἀπαίρειν πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν λύτρῳ χαρᾶς σύρυχοείαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι σεσηπέρχῃ τῇ σύστασι δὲ συμπάσῃ τῶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τῆς ἀσβόλης σκοπιᾶς τῆμος ἀμέτρως σκεδασθέν.

Ἐν Κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν πόλει· ὁ δὲ ἔξω τῶν τείχων, ὃν καὶ ἐν τῇ πόλει λίγα πρόσθεν.

Τῶν μικρολογίαν] Τὴν σκνιπότητα.

Ἡ δὴ κηρυζῶσα] Ὑπὸ δὲ γηρᾶς μύξας σκλίσασα, κόρυζαν δὲ αἱ ὕες.

Τῶν ἐρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν.

Ποικίλλω] Ποικίλη γὰρ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, σκαλεῖτο δ' ὕτως ἐκ ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας.

Καὶ διατινομένης] Ἀμφισβητουμένης.

Ἐπισυρόμενον] Ἐπισύρας, χαλάσας.

Τὸν Ἐπικήριον Δάμιν] Ἐπικήριοι καὶ Στοικοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικήριοι, ἄνευ προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοικοὶ ὑπὸ προνοίας.

Τὸν ἐπιτελῆ] Τὸν ἄξιον δὲ ἐπιτελεύσεως, τουτέστι πλουσίως.

Σαρδόνιον ἐπιγελᾶν] Σαρδόνιον γέλως λέγεται, ὁ ἐν ὑπερβολῇ γινόμενον.

Παρημαρτῶν] Συνακηλεθῶν.

Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγει ὅτι καθεζομένοις ἐκ συνεδρίου κηρὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἑκάστῳ γνώμην εἰσφέρειν, ἀνίστασθαι ἐρῶν ὁ τι κῆμ ἔχοι.

Τῶν πλείων θεῶν] Νόμος ἐκέλευσε παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ἔτη γεγονότας, κῆμ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. ὅτε ἐξῆν ἢ δημηγορῆσαι, ἢ ὅτι τοὺς ἀπείρους ἢ ὅτι τοὺς ξένους, ἢ ὅτι τοὺς μὴ κατηλεθρῆσι τὴν ἔννοιαν ἡλικίας. τὸ δὲ γεγόμενον παρ' Ἀθηναίοις, τῶν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποπτεύειν.

Ἢ θεοὶ πάλαι ἀπόκρυφοι ἦσαν φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, κῆμ

* Hæc omnia de Caphareo Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quæ verior, licèt iple eam latis non intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοῦ σκότους ἐκεῖ καθῆκον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe Καθηρεὺς eſt Græce quod Καφηρὸς fuit linguâ Phœnicià, nam ut καθαίρειν ſignificat *expiare*, *luſtrare* apud Græcos, ita etiam lumitur apud Phœnices כפר *Caphar*. Sic nimirum ſcopulum, aut navale hoc Euboez vocaverant qui cum Cadmo ex Phœniciâ in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan. Lib. 1. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non eſt aſſecutus.

ἀπελαύνειν λεγομένων, μηδεὶς ὑποβλεπομένου δ' λέγοντος ἐπὶ τὸ πρᾶγμα διέξιωμεν.

Καὶ μαντῶν θεμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τῶν ἀνδρῶν τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἔμαντεύοντο, καὶ τὰ Ἄλιν.

Τὸν Ἄλιν] Κροίσῳ τῷ τὸ Λυδῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ στρατεύοιτο ἐπὶ Λυδίαν καὶ Κῦρον, δ Περσῶν βασιλέως, ἀπεκρίνατο. ὅτι διαβὰς ὁ Ἅλυς ποταμὸς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. ἐδόκει, ἀγνοήσας πίαν ἀρχήν, διαβῆναι τὸν Ἅλυν ἰόντα ἀπολέσειν.

Ὡς θεὶη Σαλαμὶς] Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι λόγων ἔχοντος τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων, τοῦτον τὸν χρησμὸν. λέγουσιν οἱ Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος τοῖσιν, ὅτι ἐν μάχῃ φησὶ θεῖα τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν αὐτῇ πίπτειν ἐμέλλον Ἕλληνες, πολιορκεομένων Ἑλλήνων, ὡς τὸ Περσῶν στρατεύματος ἦν πλῆθος.

Δεῖν ἀμαρτεῖν] Ἀρκεῖ, φησὶν, ἁμαρτεῖν

Τῶν παρεγγράπτων τούτων] Παῖδες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐγγράφοντο. εἰ πρὸς μὴ ὢν πολίτης ἐγγραφῇ παῖς εἶναι, διαιρεῖσθαι ἐκάλουν. ἀφ' οὗ τοῦτο παρεγράπτους ὠνόμασε.

Εἰ γὲν μὴ ὁ Θησεύς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν, ὁ Πανδίονος τοῦ Πελοπόννησον συνεκδυδόντος Αἴθρᾳ τῇ θυγατρὶ δ Πιτθέως ἐβίασε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς παραγενόμενος, πολλὰς λῃστὰς οὐρῶν, πάντας ἀπέκτεινεν ὁ τῆς τύχης μόνος.

Τὸν Σκείρωνα] Λῃστὴ ἴσον ὄντοι καὶ τῷ ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς ὢν ἀναγκάζει τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῇ θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζει εἰς θάλασσαν ἐρίπτει, καὶ ἡ χελώνη ἐδεσμεύη κατιοῦσι.

Πιτυοκάμπτου] Πιτυοκάμπτης ἦν, καὶ ὅτε λῃστὴς ἦν, ἔκαμπτε πίτυς, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κάμπτειν οἱ δ' ἀκαπτόμενοι ἀπώλλυντο.

Καμπτόμενον] Τὸν Ἡρακλέα.

Καὶ κνισᾶ] Καπνὸν οὐ τοῖς βωμοῖς ἀπεπέμπετο.

Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ ὅτε ἄλλους ἐν τοῖς ξένοις, καὶ παλαίειν ἠνάγκαζε. καὶ τὸν ὃ βιαιότατον διέφθειρε, καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ἔπεφ, τοῦτον Ἐλευσῖνα. διέφθειρε δὲ παλαίστης καταπαλαίσας αὐτὸν εἰς πάλιν, πάλιν Θησεὺς, Θησεὺς δὲ καταπαλαίσας αὐτὸν σοφίᾳ τοῦτον. παλαιστὴς γὰρ ὢν ἦν Θησεὺς καὶ μεγάλῃ τινὶ καὶ ῥώμῃ χρώμενος εἰς τοὺς παλαίστας. ἐν ᾧ καὶ ἔπρεσβεύσατο εἰς Κρήτην Δημοφῶν. ὅτε ἀπεστάλη, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας μένειν, εἰ δὲ ἀντέπιναν, ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε.

Καὶ Φάλαρις ὁ Ἀκραγαντῖνος ὅτε χαλκεύοντας ἐπιτίθη κόλασιν Βύρσης ἦ ὁ Αἰγύπτιος, ὅτως ὁμοῦ ἦν, ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐώκει.

Ὁ δὲ Ἐχίδνης τῆς Ἡπείρου βασιλεὺς πυρωθῆναι ἐκέλευσε. Διομήδης ὁ Θρᾷξ. ὅτε ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους. καὶ ὡς σκαπτὸς ἔκαλλιεργεῖτο.

Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφεται σὺν Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλείας ἐστὶν ἣν Πελοπόννησος, καθ' ἣν καὶ ἀγὼν ἐπλέετο τὰ Ὀλύμπια.

Μέτ

ἀῶν ἑκάτερον] Η' μνᾶ ἓξ δραχμὰς ἴσχ· ἡ δ' Ἀττικὴ μνᾶ ἑπτὰ μοῖς ρ', ὡς φησὶν ὁ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κόλαξι, διπλοῦν δὲ ἓξ ρ' μοῖς, καὶ ἐπιφέρει. κόλαξιν οἶνον ἓξ ἑπτὰ μνᾶν. ὁλονότι μνᾶν ἑπτὰ καὶ τὰς ἑξήκοντα ρ' δραχμάς. ἡ μήτοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς ἕξ. καὶ ἐπωδελία τὸ ἕκτον δ' τιμήματος.

Γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ὅπου μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ κόλπος πόλις Εὐβοίας. ἐξ οὗ οἱ πλέοντες Ὠρεῖται λέγονται.

Ἐρήμης] Ἐρήμη λεγομένη νῆσος ὑπεναντίως τῇ δίκης ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθέντων ἐρήμων. ὅτε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τὸν ἀπολειφθέντος ἐρήμων.

Θυνιῶδες] Ἐκάστοτε τὰς θύννας ὁ λόγος ἀμοιρεῖν νικᾶν, ἀλλὰ φεύγειν ἀναιρεῖσθαι, εἰκότως τὸ φονεῦσαι τὸν Δάμιν θυνιῶδες ὀνόμασεν.

Ἀμφιέλεσιν] Ἀμφισβητήσιμον.

Ἐς τὸ δωδέκατον] Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυσάσης τὴν Κρόνου ἀρχῆς.

Χαλεπὸν γάρ] Γελοιῶδες, ἀσύντον.

Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ ἐν τῷ ἑνὶ ἐγράφοντο ἅμα τῇ γεννήσει, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, νίκης τὴν ἐνόμου ἡλικίας ἀνοῦσθαι. τοῦτο δὲ καλεῖτο Ληξιαρχικόν. ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ ἔμελλον ἐγκύκλιοι τότε τὰ πατρῷα ληξιν, τουτέστι δὲ κλῆρον τὴν ὑπαρξίαν. ληξιαρχικὸν δὲ καλεῖτο καὶ πατρῴα κληρονομία. ἐπειδὴ τῶν ὀρφανῶν καλουμένων, ἵνα ἐπιτρόπους παρεπιμπλῶσι τὰ πατρῷα. ὡς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ ἐφθείρωσι τὰ τῶν ὀρφανῶν, εἶτα ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδῶσιν οἱ ὀρφανοὶ ἑαυτοὺς, ἵνα αὐτοῖς ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντες, ἀναλαμβάνωσι τὰ πατρῷα. τὸ δὲ ἓν τὸ τῆς λήξεως, ἤτοι τὴν ἑαυτῶν ἀρχὴν κληρονομίας. τοῦτο νῦν συνῆψε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεύς, ὡς εἰ καὶ ἄμικτος εἰ, καὶ τοῦτο αἰτιᾶται, τὸ μὴ ἔχειν εἶναι σοι λήξιν, ἀλλ' ὃν ἔξεστι. πάλαι γὰρ τὴν αὐτεξουσιότητα ἐπλάττετο, ὡς καὶ ὑπὲρ ἄλλων καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναι σοι λήξιν καὶ γνώμην εἰσηγεῖσθαι τοῖς βουλομένοις. τὸ δὲ ὁλίγον ἔδει τὴν ἐπὶ Κρόνου βουλὴν ὦν, ἀντὶ δὲ χειδὲν τὴν ἐπὶ Κρόνου τοῦ βουλεύσαντος θεῶν. ἐκτὸν γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς καὶ Ἡρόδοτος δοκεῖ τοῖς Ἀλικαρνασσεῖ.

Ἐφιέναι] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν.

Γέλωτα ὀφλισκανεῖ] Γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ δὲ γελᾶσται.

Τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτος ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλας δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας διαγωγὴν τῆς βασιλείας ὑπ' αὐτοῦ καὶ δὲ Διὸς δὲ ἰδίᾳ ὑβληθὴν εἰς τὸν Ταρτάρου, καὶ μὴ τοῦτο, ἄλλην συνέζη βουλὴν δὲ Διός.

Ἐν τῇ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ὑπὸ Ἀμφικτύονος ἱερὸν ἐν Μούσαις ἐλέγετο.

Βατιεύειν] τὸ ὑπὸ τὴν συνήθειαν βερβιεύειν. ὁ Βάτ[illegible] ὁ ἐτ[illegible], ὃ κατὰ Κυρηναίους ἀποικίας ἠγήσατο, μοχλικὸν τὸν ὄν, διὸ τοῦτο καὶ τοὺς μὴ δυνατοὺς, μηδὲ τραχεῖς κεχρημένους * καὶ ἀδόκιμος, βατιεύειν φασίν.

* Hæc quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τὸν γλάττοντα καὶ ἀποπεπαιμένους φθεγγομένους καὶ, quæ voces imperiti Librarii negligentiâ

Συνεῖναι μὴν δ] Λέγει δ' διδάσκειν, σοφοποιεῖσθαι.

Λοξὸς ὢν] Λοξὸς παλαιστὴς ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' τὸ λοξὰ μᾶλλον φαύλα καὶ ἀήθη. χείρων δὲ ἐν τῷ ἀποτεινόμενος ὀνόματος χειρώνης ἂν εἴη, ἀπὸ δ' ἀπαφῆς.

Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κυψέλη γὰρ ὁ Ἀνδρῶν βασιλεύς, ἐπὶ πλίνθους ἀποσημαίνει.

Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσι τοῦτο. εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν Δελφοί, οἱ Φωκῆς, οἱ δὲ Κολοφῶνος ὁ Ἀπόλ-

Κίτιμα χθονὸς ἀσπάσθης] Μανιώδης. οἱ γὰρ Κορυβάντες ἐκμανεῖς ἐν τῷ Ῥείᾳ. * κατὰ χώραν γ, μανιώδη, Φοβερόν.

Οὐκ ἄσιτα κρέα] Κυψέλη γὰρ ἀπόπειραν λαβὼν δ' ὁ Δελφὸς τῆς εἰ ἀληθὴς εἴη, ἐπεὶ τοιοῦτο. ἀποστέλλας εἰς Δελφοὺς ἀπέστελλεν, ἔχει αὐτοῖς ἐντολὴν ἡμέραν. μὴ τὸ ἀφικέσθαι καὶ τοιοῦτον τὸν ἐκεῖσε ἐπιτρέπειν τῶν Πυθίων τὸν ἀφικόμενον ὑπὸ Κυψέλης; ἐπεὶ δὲ τὸν τοιοῦτον ὁ Κυψέλης. λέοντα εἰς λεοντᾶν ἀποκαλεῖ, ἐπὶ χρόνοις καὶ χύτραις συγκαθεύδων, καὶ τὸ λέοντα τὸ ἐπὶ τοῦτο ἐκεῖνο ἠψῆσθαι. ἅπερ ἀκούσας ἡ Πυθία ἀνεῖλεν ὡς ἐπαγγέλλεται. μάλιστα δὲ χαλκῆς κριὸν. ὁδοῦ μὲν ἐς Φρύγας ἦλθε κομιστόνους χαλκῆς.

Θεμιστοκλέης] Καὶ γὰρ μὴν ὁ Θεμιστοκλῆς σωφρονεῖν δ' ἐν τοῖς χρηστοῖς. ὅτι τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ Ξέρξεω ἐμαντεύσατο Ἀπόλλων ἄμεινον αὐτοῖς ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος μὲν ξύλινον σοὶ δώσουσι Ζεὺς, καὶ, ὦ θεῖε Σαλαμὶς λιπὼν ἡ τέκνα γυναῖκάς. ὡς δὲ μόνῳ Θεμιστοκλέης ἀνεφέρετο ἐ ταῦτα χρησμός, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσαφέστερος ἦν. τοῦτο καὶ τὸν Ἀθηναίων μὲν. ὅτι σαφέστερος τοῦτο δ' χρησμὸν εἶπεν, ὡς μὴ λάβῃ Θεμιστοκλῆς ἐξηγητήν.

Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι] Ἐπιδὴ ἄνθρωπος ἦν, ὡς λέγουσι, πρόθυμος γῆς, καὶ εἰς ἀρχὴν μετῴκησεν.

Ἡρακλεῖς ἰὼ] Τοῦτο εἰωθασιν ἐν θαυμασμῷ λέγειν. ἔστι δὲ ἐπιφώνημα σκληκόν. σκληρὸν μὲν δὲ τοῦτο εἰς Ἡρακλέα.

Καὶ

tiâ omissæ, faciunt ut credam alibi alia deesse, quæ Apolline indigerent conjectore.

* De hisce videndus Strabo Lib. x. Ex quo, advocatâ & Phœniciæ linguæ ope, paucis indicabimus qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes *fuerunt* Intellites primorum Phrygiæ Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est, antiqua Græciæ fama docet, idemque apparet ex ἐπιθέτῳ κατὰ quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cherub* dictus a fortis, ut multis probat Vir Doctiss. *I. Spencerus* de Ritualibus Mosis Legibus p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur אבירים quod idem significat. Indidem Corybantes ἐνθουσιασμοὶ dicti sunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebræe כרוב *Cherub* & כביר *Chebir*, unde *Cabiri Dei*, unum idemque significant, ut idem offendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & *Cherubini* & Ægypto orti, audo ibus Herodoto & Strabone, quibus adjungas licet *Sanchoniathum* & *Eusebium*. 4. Idem dicebantur esse cum Curetibus qui fuerunt etiam viri fortes, Hebræis כרתים, ut offendit Bocharrus. Verum ista χαίρειν, donec *Mythicorum Temporum Historiam*, ἐξάμενος, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias.

καὶ δεσμῶς Βοιώτιοι] Εἰς ἀμφοδίαν ἐσκάφησαν οἱ Βοιωτοί. ἀφ' ἧς καὶ ἐφημία Βοιωτία ὕς. ἐπεὶ δὲ Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γαῖρε, ὡς πάνυ ἐπίσκωπ. τὸ μὲν γὰρ σοφαὶς..... ἐπὶ..... τὸ δ' ρον εἰς ἀμφοδίαν αὐτὸν λάσυρά ἐς Βοιωτόν.

καὶ σοσίτε τὴν σοὰν] Τάχα δὲ τῇ σοᾶ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ σοὶ γράμματα ἐγράφησαν. διὰ τοῦτο φησὶν, ὁ Μαραθώνιος, Ἀθηναῖοι Πέρσας νίκησαν. Κινδυνεύουσι δὲ εἰς τὸ ἀφεστάναι τὸν Μαραθῶνα καὶ Περσῶν. Μελτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. Λάμυρά δὲ καὶ τὰς κατ' αὐτὴν κώμας ὁπόσας, ὡς συχνόπολιν τούτων μεμνημένων ἀδύνατον ὂν δημηγορίας, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν ὁ χυδαῖος ὁμιλεῖ. ὥσπερ καὶ τὸ ὅτ' φησὶ Λάμπαιζεν ὁ τοῦ Ῥητόρων Διδασκάλου.

Εὖγε οἰκηθεὶς ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ὁμοίως τῇ σωφρονίστῃ, οἷον ἡ μαρτυρία. καλῶς δὲ ἐχρήσατο αὐτῇ, εἰδὼς ὅτι τῶν θεῶν οὗτος ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν.

Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς ἀγοραῖος ἐπικαλεῖτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ὁ ἀγοραῖος ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε ὁ Ἑρμῆ, τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ.

Πίπης γὰρ ἀναπέπλασαι] Οἱ γὰρ ποιηταὶ τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἅτινα εἶχον ἐπεπλάτυνε τὸ ἄγαλμα ὁ Ἑρμῆς πίσσῃ καὶ ὕσπερ ἐμβάσεσιν τὸ αὐτῷ σκεύασμα, ἵνα σῴζῃ αὐτὸ ποιήσωσιν.

Ὑποπιπράμμων] Πίσσῃ πλατύνων.

Δάμιν τε καὶ] Μίλωνος εἰσεῖν Ἑρμῆ Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ἃ ἐλέγετο τὸ πρῶγμα νοήσας, ἀνακρίνει αὐτόν.

Κεκραγόντες] Τὰς τὰ μεγάλα κράζοντας.

Εἰπάλλαι] Οἱ σὺν πολλῷ.

Ἀκροβολισμός] Ἐπὶ ὅτε πρὶν συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις.

Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὖδον ὄντες οἱ ἄνθρωποι. ἵν' ἡ σχετλιαστικὴ ἐπίρρημα συναλληλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μετέχηοι τοῦτο ποιεῖν· αὐτοῖς δὲ δοκήσουσιν.

Κηλεῖν] Θέλγειν.

Καὶ συμπέρχονται] Σὺν ἐπὶ πλωρῆς.

Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα.

Ὀνειρόπαμπα] Παίζει τοῦτο Ὄμηρος ἐπὶ τοῦ Διὸς εἰπὼν. καλῶς δὲ πάνυ τὸ Ὄμηρον αὐτὸν καὶ τὸ Ἑλλήνων ἤνεγκε μάρτυρα.

Σῶκος ἐρμηνεύς] Οὕτως ἐκάλεῖτο ὁ Ἑρμῆς οἱονεὶ Σωσίοικος.

Οἱ τραγῳδοὶ] Οὕτοι ὑποκρινταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῆ τραγῳδίᾳ δράματα.

Χειρίδες] Τὰ χειρῶν λεγόμενα μανίκια.

Καὶ τὰς ἐμβάδας] Ἐμβάδας μὲν τὰ ξύλα ἃ βάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φαίνωσι μακρότεροι. πεδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐληλιμμένα ἱμάτια.

Σκύθαι μὲν] Φερεκράτους Σκύθαι ἀναπήσαντες, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὄγκου ἀκινάκαι ἐδρύσαντες σιδηροῦ θυσίας ἐπιτείους ἀναστήσαι ἐβούλοντο, καὶ ἔπεσον, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι ὁ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα.

Ἀμφιχὶς] Ἐκ δύο μερῶν ἡ χὶ καὶ τοῦτο βοᾶι. ἀεὶ μὲν γὰρ ἐλιττο, ὅτι τ Ἄλιν ἀμφιβαὶς τὴν δχὶν περιβαλλομ. ἀμφιδιέξιον. γράφεται ἢ ἀμφήρης, ἐν ᾗ ἀφ' ἑκατέρου ἐρμ.

Οἱ εἰσὶ νῦν τ Ἑρμῶν ἕνεκα] Οἱ Ἑρμῆ πεφιλημένοι καὶ παρὰ τὰς ὁδὸς ἱδρυμένοι. ἄνω δὲ εἰς τὸ ἄκρον εἰς πεφαλὴν ἐκτυπ. μεμιμημένον τ λίθον. εἰσὶ τε μὲν ἐν τοῖς σωροῖς οἱ χὶ ἡ κεφαλὴ τῶν ἀνθρώπ, ἔστι δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. ἀνάπαιστος Ἑρμῆς αὐτὸς πεφιλημένος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμῆν τ λοιπὸν εἶναι. ἐσήμηνεν δὲ τὸν βίον, ὃν ἀβλαβῆ ὁδοῦ παντὸς, ἀγορᾶς καὶ μὴ λόγων περιόδους, καὶ τοῦτον ἀληθῆ ὡς ἐβούλετο πάντ ἀπεσάφησε χάριν. εἰ τοίνυν σωφρονεῖ ἡ ἐποιήτρια, ὡς ἐκ τῶν πρὸ φίλοις, ἥτις τοῖς τῶν ἀστῶν ἐμοὶ οὐδὲν ἧττον ἢ βίᾳ ἐπιμένειν ἐρᾷ καὶ ἀπιστεῖν ὁμοίως κατὰ ἀβλαβῆ μένειν.

Ὁ Σαρολαιὸς] Ὁ ἀπὸ Σάρδεων. τὸ Σάρδεσι γὰρ ὧν τὰ Κροισείλεια.

Τὸ ἀμφιδίξιον] Ἀμφιδέξιον λέγεται ὁ ταῖς δεξιαῖς χερσὶν ἐπιδεξιῶς χρώμενος. ἀμφιδίξιον δὲ εἰ τοῦτο τὸ ἐκ τῶν εἰς μισεῖν ἐπιμμένον.

Ἐδὴ αὐτὰ] Ἐδὴ τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἐδάζ.

Ἐν ταὐτοῖς] Ἐν γὰρ τῇ σωτηρίᾳ τῶν περιτειμένων ξυλίνων ἐπὶ πλείστοις.

Ἀλλ' ἐξ ἀμαξῆς] Ἐν τῇ ἑορτῇ τ Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἁμαξῶν καθήμενοι ἐκωμῳδῶν ἀλλήλους καὶ ἐλοιδοροῦντο ποικίλως ἐν σκηνήσιν ἐπὶ τ ὑφεστικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἁμάξης.

Τάφον πιὰ] Τάφος ἐν τῇ Κρήτῃ. καὶ ἐπιγράφεται οὕτως ὁ Διὸς τάφος, καὶ εἰς αὐτὸν τῶν λοιπογράφων.

Καὶ ἐμπιτολᾶς] Λέγεται οἱ μὲν τὰς μεγάλας καὶ μέσας καλοῦσι ἐσυς. εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα κορυφάκια, φασὶ καὶ ταῦτα εἰλκύεται.

Πρῶτον] Τὸ χοινὶν εἰς ὁ ἐστιν τ ἐστί.

Ὁ χοίνικος] τὸ δ' ὡρᾶς μίσης ἡ ἀπίσχνη αἱ ἄγκυραι. ὁ δὲ τ ὡρόπαιδος ἐστὶν δχὴ. χοίνικος ἢ ἑλέγετο, ὅτι χοῦς πεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπιτήσαντο τῇ ἄκρᾳ. τύχα τὸ τελοῦν εἰς χοῦν ἀπικνιζόντες, ἢ ἔτ ὁμοιότητα χαλκοῦ, ὡς ἀσκληπιὸς αὐτοῖς ἡ ναῦς ἀφετηρία, τέρμα χοῦς ὑπεριόντος τ κυμάτων.

Διμοιρεύτου] Διμοιρεύτης ὁ ἔτ διμοίρου τ τετάρτου ἄρχων. τελμοιρεύτης ἢ, ὁ ἔτ τρίτου μέρους ἄρχων. ἵνα ἢ ἐλέγετο οἱ μὲν τὸν τετάρτου μέρους λαμβάνοντες τοσοῦτον. τῷ μὴ εἶναι τὴν φαντασίαν δριστὸν τέλειον.

Τὸν δὲ κατακολουθοῦσαν] Πάντα ταῦτα λέγ ὡς ἐπεμβαῖν τ τοῦ τελοίου σκιῶν, ἃ μετιοῦσα κῶς ἐπὶ ἀνθρώπ νοκτίον. ὅτι εἰ μὲν ὀφελοῦσι καλῶς πράττειν, ἀτυχῆσι. οἱ ἢ ἀδικοῦσι, ὠφελοῦνται.

Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης καὶ Φαίδων, Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφοτεροὶ ἐπ' δρετῇ διαφέροντες. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ ῥήτωρ ὢν.

Ὅστις ἢ ἀγαθὸς] Ὁ μὲν Καλλίας ἦν, ὡς Κρατῖνος Φησὶν, Γλαύκωνος ὢν, τὸν ἐπίκλην Μελιτιῶν, πλούσιος καὶ παχυπλοῦς καὶ νεανιεύεσθαι ἀφορμὴν ἔχων, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς οὓς συγκρούεται ὁ Κρ-

κωμωδεῖ, ὡς ἵνα τὸ κατέχρεση. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ἐπέτρεσαν, καὶ ἐπιχαρῆναι αὐτὰς εἰς τὸ χαίρειν ὅτι ὑποθήκας ἔθεν καὶ Μένανδρος, ἀσκῶν χρεῖον εἰώθει λέγειν τὸ ἀσκοπόνειν. κωμωδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος καὶ ὡς Φόκυλον γυναῖκα μοιχεύουσαν καὶ πέλαγος δοῦναι εἰς τὸ μὴ κεκλῆναι. ὁ δὲ Μειδίας ἀρτυσάκοπος ἢ πλακούντων, ἐφεσπλαγὴς καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κύβαλον, καὶ τὸ δημοσθενοσφιγῆν. ὁ δὲ Σαρδιανάπαλος ἦδος ἢ Ἀνακυνδαράξης ἢ Μήδου. καὶ λοῦς Ἀστυρείων τρυφὴ πεπραμένος καὶ γυναιξὶ τ πάσαις βίον εὑδαιμονῶν. διὸ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἡ τὸ Ἀστυρείων κατελύθη δύχθ.

οἴχεται ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόλεως.

κατὰ ῥᾴδιον ἀφοχωρεῖ] Κατὰ ῥᾴδιον φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπορούντων ὁ λόγος. ὅτε ἀφ' ῥοῦμα φερόμενοι, τὰ ἴδιον πλοῦν ἀπίασιν. διότι δὲ ἀπὸ πλοὸς τὸ παροιμιάζεται. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῇ πλησίστιον ἐχρήσατο.

Τῶν ἱερῶν φασιν ἀγκυρᾶν] Ἀγκυρᾷ ἐπὶ σὺ τῇ νηὶ τῇ μεγίστῃ ἀφῆκεν ἱερόν. αὐτὴ δ' ὅτι μέγας καθάβοι κίνδυνος, πλοῦσιοι βάλλονται. εἰπὼν δὲ τοῦτο, ὡς μέλλων πλούσιον εἰπεῖν ἐπιχειρημάτων τὸ πάσαν μέγιστον.

Ἐμὶ τυμβώρυχα] καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα εἰς ὕβριν τραγῳδίας. τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς ὑπωμένοις.

Οὐ φέρων καθετρυφῶν τα] Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ καθαλαζονεύεται.

Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς ἢ συρφετὸς ὁ σύρφαξ.

Ἐπὶ δ' Ζωπύρῳ] Τὸν Δαρείου πολιορκοῦντα τὴν Βαβυλῶνα, καὶ μὴ δυναμένην παραλαβεῖν αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτὸν καὶ ὥστε καὶ τὴν ῥῖνα, καὶ μαστιγώσας ἑαυτὸν, φοσηλὴς τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς παρὰ Δαρείου τοῦτα παθών· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καὶ πιστεύσαντες αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ παρέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ ἀφ' τούτου ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἠδικόμην σεσωσμένος ἔχειν τὸν Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

Mſ. in fol. Ζεὺς τραγῳδὸς. ἀπλοικᾷ] ἀπλεύσαι, ἀπλῆ. [ἐπὶ τῇ ἀκῇ] ἐπὶ τῇ ἀκμῇ. [ὠόνυμοι] χαῦνοι. τετρῖσιν ἀνδρῶν ὕμνων. [συνίασι] χαῦνοι συνίασι. [ἀφοπιπτεῖν] χαῦνοι) ἀφολμαπτοῦσιν. [πλατύνδην] ἀφισύνδω, ἀπὸ δὲ κατ' ἐκλογὴν. πλατύνδην δὲ ἀπὸ δὲ πλάσεως. [ὁ Μίδρης] ὁ Μίδρης ἐστὶ ποδὸς Πέρσαις ὁ ἥλιος. [κωφοτέθραπται] Ἀνοήτως. [λημῶ] λήμης ἔχω· λημη δ' ἐστὶν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος.

Οὖνεις ἢ Ἀλεκτρυών.

P. 157. Mſ. in 4. Διάτονον] Ὀξύτονον.

Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν οὖλον κώδιον] Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα ἀφ' ἵππου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφυλάττεν ἄυπνος· εἰς τὸ αὐτὸ τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δέρος. ὁ Φρίξος μὲν ὢν δ' Ἀθάμαντος παῖδες δ' παιδαγωγὸς, * ὃς Κελεὸς ὀνόμασε δρομ. τυγχάνων δ' ἐν τῇ Κολχίδι γῇ καὶ ἐκπεσὼν καὶ ἐπεὶ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον εἶχε τὸ δέρος, διδοὺς εἰς φυλακὴν ὑπὸ δράκοντος φυλασσόμενον. ἐφ'

* Ita fabulam de aureo vellere satis frigidè ἀμυθολόγησεν Heraclitus *de incredibilibus* c. 24.

ἀφ' ὁ ὕστερον ἔλεγον μὴ τ' ἄλλων Ἀργείων λοιπὸν ἐς ἓξ ὄντ' κἀκ τοῦ Ἄργος λοιπὸν καλεῖσθαι, εἶπε Μηδείας τ' ἔκγονος τὸν βασιλεύοντ' τότον ἀδελφὸς ἦ Ἄψυρτυ, ὃς ἐπαπίσας τὸν πλόον ἔδιωκε, ἀφ' τ' εἰς Ἔφεσον αὐτὸς ἐλθὼν ἀφ' τ' πλοῦς, Ἄψυρτον δὲ τ' ἀδελφὸν λοκτείνας κἀκ ἄλλους ἐν Ἔφεσοι, αὐτὸ τε τὸ θεοῦ λαβὼν κἀκ εἰς τὸ Ἄργος ἦλθε.

Παράγραφε περίξεις] Ἐκ πλόου, φησίν, περιτεμεῖ τὸν πλοῦν γὰρ τὸ τῆ σκοπιᾶ ὄρη ἀφορμῶν.

Παρ' οὐδὲν ἔση] Τὸ οὐ τῆ σωτηρίᾳ ἀσφαλῶς ἔσῃ· οὐ τὸ ἐν τῷ φόβῳ σώσεσθαι πιστεύσας ἑαυτῷ. τῶτο ἦ τὸ παρ' οὐδὲν, παρ' οὐδὲν λεγόμενον ἐπὶ τῶν ἥττονα τὸν περιστέλλοντα ἀδρὸν τῆ μὴ τοιοῦτον. συμβαλλόμενοι μόνοι τοῖς μὴ τοιούτοις οἱ κρίνοντες παρέχουσι, καὶ οἷς οὐδὲν ἀφέλιμον ἐπιπλέον εἶναι τὸ συμπεσεῖν ἐκείνοις τὸ παρ' ὃν κ' ἀφ' οὗ ἔλεγεν] ὁ ἦ νῦν, ἀφ' ᾧ ὀφείλομεν ἐπιγνῶναι κ' παράγειν πιστικός. ὃ, σοι τοῦτο τῶν ἀναγκαίων τρόπον ἐστὶ σοι. κἀκ Πλάτων τὸ συμπόσιον, σύντομον ἐρχόμενον, ἀφ' οὗ ἐστὶ δεῖπνον μέλλει ὁ τοῦ δεῖπνον, ἀλλ' ἐώρα.

Ὦ Ζεῦ παράσχοι] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τ' παραγωγὴν τ' λόγου λεῖν. οἷον δίχ' ἡμέρας ξένον, ἐκάλεσεν Δία ξένον, ὅτου κἀκείνου τ' Δία παράσχοι, τ' ἀπολύκηδα τὰ πάροντα. πάροντα δὲ λέγει, πάντα φησὶ τ' ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι.

Ἀποτρόπαιος] Ὁ ἀποτρέπτικός.

Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδίωκτα τὰ κακά. ἀλεξίκακος ἦ ὁ Ἑρμῆς ὡς πολλὰ τ' ἐν τῷ πότῳ κακὰν ἐκποιεῖν.

Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς.

Εἰ δὲ ἐχαυνῶσιν] Σκιρτήσειν, φυλάξαι τὸ ἀνοήτως.

Ἢ τ' ἄγγος τοῦτο] Τοῦτο μέρος δὲ πλοίου, λέγει δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐν ᾧ ἔπλεον ἔπλεον. τῶτο ὡς λέγουσιν ὁ τοῦτο ἐλαφ. κρατῆσαι ἦ λέγει δὲ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου φηγὸς ἐστὶ ἱερὸς. ἐξ ἐν ἐμαντεύετο.

Λαβόντα] Ἀγκοινίσαντα.

Φίλον χαίσετο τοῦ Ἀρᾶ] Λέγει ὅτι ὁ Ἀφροδίτη τ' Ἥφαιστον ἐχαιδεύσατο. κἀκ ὁ Ἄρης τοῦτ' ἐμέμφετο. κ' κρατῆ ἦ τὸ ὡς, ἐν ᾗ ὅτου, κ' ὡς ἐγκρατεῖς κἀκ ὡς ἐγκρατοῦς, κἀκ ὡς κρατοῦσι τ' ἐσωτικόν.

Οἰφλόν] Τὸ ἐξὸς καὶ τ' ὠδεῖ ὄφελον τ' μὴ τὸ χαλᾷ τῶν ὠδῶν σαι, εἰ βοᾶτε ὀφλόν.

Ἑκτυπόπιζοι] Ἐξω τ' τράπεζης.

Εὐφορβὸν χαίνοιβ] Οὕτω ἐς ἐν τ' Τρώων. ὃς τε κἀκ σῦν ἀγέλη τ' Πάτροκλον ἐπλαξεν.

Ὦ Μησαύχιε παῖς] Μήσαυχος πατὴρ ἐν Πυλάρῃ. κἀλεῖ δὲ τὸν ζων Μησαύχιε παῖδα τ' ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν.

Αἰνὴ Σαμίᾳ Ταιναρίδι] Σάμος πόλις ἦν ὅθεν ὁ Πυθαγόρας. Ταινάρ δὲ, πόλις Βοιωτίας. ὁθεν ὁ Μίκυλος ἦν ὠκαμένης.

Ἢ Πυθαγορείου π] Πυθαγόρειόν ἐστι τῶτο τὸ δόγμα, ἵνα τὸ σῶμα κυάμους, τοῦ φαγεῖν τῶν κυάμων δὲ πατρός.

Ἀναπεπτερύγη] Τὰ ἀποπεπτερύγωτα ἀνεμιμνήσκη.

Οὐκ ἀπέρρι ἐμὲν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπεγορεύσθη.

δὸν

πεῖόν τινα φῆς] Μίαν, ἡμιμαῖον.

ἐρεὲ τὰ ἐσπαραμμένα ἤδη πηδᾶ] Φαυλότερον ἐλάνετο, ὅς τις ἐπήδα τῶν ἄλλων ἔν τῷ αὐτῷ σπαρτίοντι τὰ πόδας καὶ τύτους πηδώντων, καὶ τὸν ὑστερ τὰς τὰ πάνυ ἐπήδησεν. ὑμερόπησεν ἢ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑστερ τὸ ὠρασμένον τί ποιώντων, ὑστερ τὰ ἐσπαραμμένα πηδᾶ.

πνοιή] Ἀ πομφόξη.

ῶν ἐλεφαντίναν] Λίγει Ὅμηρος ἀφ' μὲν τὰ ἐλεφαντίνων πυλῶν τὰς ὑδεῖς ὀνείρους ἔρχαθ, ἀφ' ἢ τὰ κερατίνων τὰς ἀληθεῖς.

Γυφλὸς αὐτὸς ὤν] Γ'ορεῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲ καὶ διὰ γενεᾶς τυφλὸν, τὸ σύμπλωμα ὅτομα τύτων γενέσθαι, ὁμήρες καλέντων Δωρείων τυφλός. Η'εβδὶ μέντοι τὰ Ὁμήρε χρόφον βίον, ὅτε ἀπὸ γενέτας φλὸν ἐγορεῦ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενεᾶς κατὰ ὦ Ἀ'πίκην, καὶ κεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσε τὸν ὄψιν ἀπολέσθ.

Παῖδε ὦ Μίδα] Λίγεται ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος, ὅπ ἠύξατο πᾶν φάγμα ἃ ἂν ἅψηται χρυσᾶν γένεαζ. φασὶ ἢ ὅτι καλὸ τύτε ἀπέθανε, ἐπ αὐτῷ χαρὰ ἡ τροφὴ ἧς ἤπλετο χρυσῆ ἐγένετο.

Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Η' σύντεξις ὅτως. ἄριστον μὲ τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς φθίνει τὸ τῶρ ὡ νυκτὶ ἀφανίζεσθ κ' τῶν ἐχεχθῆ ἢ πλάτυ.

Γ'εωδιφρυγμένον] Ἀντὶ ἢ μεθύον.

Εὐκράτης] Οὕτως ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλάτων.

Σὺν τριβακελ] Ε'ν πυρί.

Η' πλουσίαν] Ρίζης ὡς πυρετῶ.

Οὗ ἕνεκεν ἐγὼ] Η'νίκα δύο πυλαίωνα ἀθλητά, κρίνεται τις ἔξοχον ἄλλων, ὀφείλων τῷ νικῶντι πυλαίσαι. κρὶ ὁ τοιῦτος κολάζεται ἕνεκεν, ἀντὶ ἢ ἡτιμάνθ ἀστραγάλων.

Εἰς ὑπερβολὴν κυρίαν] Καρῆναι * διόμβρων.

Ὀπωπὼν τὸ φαιχεῖον ἔτη] Στοιχεῖον ὀστοῦν λίγε τὸν ἢ ἡλίε σκιάν. ἐώθασι γὰρ ὀρίζειν ἡνίκα τυχὸν ἡ σκιὰ γένηται πεντάπηχυς, συναλθῆν. ὅτως ἢ ἐώθασιν οἱ παλαιοὶ κολεῖν τ' ἥλιον, ἢ τὸν σκιὰν τὸν ἀπὸ ἢ ἡλίε. τοιῦτο ἢ τὸ λεγόμενον, ὥστε βραδὺς κ' τὸν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπαυλίζοντες πνί, κρὶ τὸ βραχύπουν τ' ὥρας μακρὸν κρὶ ἀπέρωθεν ἡγῶν.

Ε'περιεδομένου] Ε'περιπλεομένου.

Εἰσὶ γὰρ κρίτων λύκοι χαιρὼ] Παροιμία ἐπὶ τ' ἐλπίζοντων τί, κρὶ περ' ἐλπίδας ἀποτυγχανόντων.

Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν ὡσπίνεν ἐστὶν ἡνίκα τὶς ὐ ἀρίστῳ ἀπὸ τ' δαιτὸς αὐτῦ φιάλης πίων μέρος, τὸ λοιπὸν παρέχει φίλῳ, κρὶ τὸν φιάλον χαριστόμενος.

Ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ] Τῆς Δανάης ἢ Ἀκρισίε. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ὢν ἢ Ἄργες, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμενος ἀπὸ τ' θυγατρὸς αὐτῦ Δανάης φονεύσ αὐτόν. κρὶ ἀφ' τύτε φοβηθεὶς, ἀπέκλεισεν

* Scriptum hîc fuit κερν additâ supra contractionis notâ, unde conjicere proclive erat legendum κερῆναι, licèt Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κέρασθαι.

αὐτὴν ὁ χαλκεύς. καὶ ὁ Ζεὺς ἐφοβήθη αὐτῆς, μετέβαλε δὲ αὐτὸς εἰς ἄ καὶ ἔφηκεν αὐτὴν, ἀναλαβὼν λέβητα ἐκ δώρου.

Ἔτνος] Πυτάρεμα.

Τοῖς Κρητικοῖς] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Κρήτων. τόπος δὲ τραπέζης ὁ συνηθείας λαμβανόμενος.

Καὶ ὑσμινοθαφῆ ἀμπεχόμην] Ὑσμινὸν ἔσθος ἄνθος ἐστὶν βαθύτερον, ἴσως δὲ τὸ ἀπὸ χαιρείου σύμμικτον βαπτόμενον.

Ἀλυσγῆ] Πορφυρᾶ.

Ὦ ταν] Ὦ ἑταῖρε.

Κάμηλος] Χώρα Περσική.

Περιέρμοι ἄοικος] Περὶ τούτου φησὶν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν Πανδαρείων μύθων. οἷς καὶ ζητῶν ἐν ἐκ τῶν, ἵνα ὁ Μητσέρχης ὁ πατὴρ ὁ τῆς ἄκλης μοι οἰκον, τοῦτον ἔπεσι μέ.

Τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτῆς] Ὁ γὰρ Εὔφορβος τὸν Τρῶον, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς Ἐλένην.

Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καλῶς σοφιστὰς ἐκάλεσεν τοὺς ἀπατεῶνας καὶ τοὺς λόγους.

Καὶ σὺ τοῦ μέρους] Καὶ σὺ μέρος φησὶ κρατεῖς ἔσῃ, ἐπειδὴ κρατεῖς Κρητικὸν καὶ ἄλλων.

Ἀλλὰ γὰ Τειρεσίης σοι ἐμοὶ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσι, πρὸ τῶν Θηβῶν ἐκομίζετο. κἀκεῖθεν ὁρμώμενος μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα.

Ὁ Ἐλάτης ταῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς ὑπὸ τούτου, ὡς φασι, γυναικὸς ἐρράφθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἢ ὃς οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ, εἰ μὴ ὁμοίᾳ αὐτῇ ὑφ' ἑαυτοῦ ποιήσειν ὁ βάλλει. ὁμόσαντος δὲ Ποσειδῶνος ὅτι ἄνδρα μὲ ποιήσει. ὁ δὲ λαβὼν ὄρνεα τέσσαρα εἰς ἑνὸς ἐπιπηδήσαντα, λέγεται δὲ καὶ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλόμενον, τὴν γενναιότατον γενέσθαι· ὑπὸ μὲν τούτου καὶ μὴν ἀλῶναι Ἐλάτης ἀλισθήναι.

Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνεισηγήσατο] Ἐπὶ συμφέροντι γενομένῳ. ἐμφισβητησάντων γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῶν λογικῶν κρίσιν ἔχει), ἄνδρες ἢ γυνή; καὶ ἄλλων ὑπαρχόντων τὸν Τειρεσίαν ὡς ἱστορικὸν ὄντα ἐπὶ τοῦτο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς συναπλάσαν ἡ γυνὴ ἐκ πάντα ἑρπετῶν), καὶ ὠργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν.

Ποτιωμένῳ] Ὀνυχομένῳ.

Ὦ Διοσκόρω τὼ ἀνομοιότητε] Καὶ τοῦτο ἱστορικῶς ἀναφωνεῖ, τὸν Διόσκουρους ὄντας Δία καὶ Τυνδάρεων, ὡς ἐκεῖνος λέγει, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τοῦ βίου ταπεινῶν ὑποπέσῃ, ὡς οἱ λοιποὶ γῆς εἰς τὴν θάλασσαν μεταποιούμενοι.

Οὐδὲ οἰσυΐνῳ ἀσπίδι ἔχων] Τοῖς λοιποῖς δὲ οἰσυαῖς. οἰσυᾶ δὲ ἐστὶν ἀσπὶς βοείη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ γοητεῖα.

Τονῶσι] Κατασκευάζουσι.

Κατηχαλάζησας] Κατήχησας.

Διαπυκτεύων] Λίπτε δὲ ἀλληγορικῶς καὶ ἐξαπατᾶν. ἐπεὶ ἡ οἰκτίστη ὡς πολλὰ ποιοῦσιν τὸν οἷς τὸν ἀνταγωνιστὴν βαλεῖν ἐπιχειροῦσι ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μόνον μηδὲ οἷς ἄεθλα δίδωσι τὸν πτῶσιν πίμψωσι.

Σαπέρδιον] Εὐπλεῖς βρῶμα λεπτὸν ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων

[illegible] ἀπὸ Διὸς τῆ ἀφύσει ἤτοι ἐγκεφάλειον ἢ τῶν σκύρων διειρμένα κηλάμοις χρῶ. ἔνιοι δὲ σκιρρώδη εἰρήκασι τὸ ὀπ συὸς πέρκης, ὃ νῦν χοιρίδια καλοῦσί φασι καὶ χρῶν. μακὸς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδός τί τ κηλωνης μακροτερεύοντος.

Ἐσκυτελαμένου τὰ πλευρά] Ἀντὶ τ κεχαλυδεὶς ἀπὸ τ βασιλείας. Ἐπήσας δὲ αὐτὸν ὁ Κύρος, ἠβέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μὴ τοῦτο ἔσωσεν ἔσωσεν.

Γεγραφδίας πᾶσας] Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ πεζογραφδίᾳ κεῖται ἐστι, εἰκότως ἐγγράφδιον τ ἑαυτῆ κάμπτον σκάλεσιν.

Τὴν ἐφεσρίδα] Τὸ φορυμμον ἔξωθεν ἱμάτιον.

Ἦν Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν.

Καὶ τὰς γλυφὰς] Τυτέστιν, ὅπου ἡμῖν εἶπας τὴν ὕπνον ἔνδυτ τ ἀγχίς συμφορᾶς.

Τὸν Πέρσιν δ] Ἀρξάξιος Πέρσας βασιλεύοντος, Κύρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀπατήσας βιαλόμενος λαβ Κλεάρχου πολὺν σωρὸν ἐκτοπίδων. Περδίκκης, Πτολεμαῖος καὶ Σίλανος, οὗτοι οἱ τρεῖς λαβόντες ἦσαν Ἀλεξανδρῶ. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας στωδιώκη Ἀρταξάρξου τὴν βασιλείαν μετ' Ἀλεξανδρὸν ἀδελφεὸς ὄντα τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρξεν Αἰγύπτου. καὶ Σίλανος δὲ ἐπὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ λέξιππος.

Καὶ ἀμάρτοι τ τομῆς] Τὸ ἐξῆς τ ἐπ' εὐθὺ τομῆς.

Κύρου ξενολογῶν] Ξένους φραπώδως στωάγων καὶ ἰδίας ἀναπηνύσμου.

Καὶ ἄλλου Παρμενίου ἐπαινύσμου] Τὸν Φιλίππου λέγει, τοῦτο γὰρ φασὶν ὃν ὁ Παρμενίων, πάνυ ἡυδοκίμει.

Ὁ Τίβιος] Οἰκείτω ὄνομα.

Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ κεκαλλιέλως τοῖς φυσικοῖς τ ζώων ὄρεξι, τὰ τ ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἥρμοσε. τῇ εἰς τὰς ἡλικίας ὠλεοντικὰ δ ἵππου, τὸ δὲ τελείως ἄπληστον. τῇ τ βατοφάγων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῇ κατὰ τ κολακείαν καὶ γοητεύδη τὸ σοφιστικόν. τῇ δηλικὰ τ κακίαν, καὶ πάντες ὅτιος ἐν σοφιστικά, τὸ μαγειρικόν. τῇ δὲ ἐχίαν ἑτοίμως δ ἀλεκτρυόνος τὸ τ κινεδίας ἀκόλαστον.

Τῇ γυναικὶ ἰλλόβιον] Ἐνάντιον τὸ ἐν τῷ λόβῳ ὃ ἐστι τῷ δ' αὐτὸς ἄκρῳ βαλλόμβιον.

Οὕτως ἀναθῶσι] Μετὰ τρυφῆς δαπανῶσι.

Σίλφιν] Σίλφη ζώδιον ἐοικὸς κανθήρῳ. λέγεται δὲ καὶ τίφη, ἐμπὶς δ ζώδιον ἐοικὸς κώνωπι χειρόμυον ἐν τοῖς ὕδασι.

Τὸ λυκαυγὲς αὐτό] Τὸ ἑωθινὸν ἔτι μικρᾶς σκοτίας ὕσης.

Mſ. in fol. Ὄνειρος ἡ ἀλεκτρύων. κέρας βοῶν κοῖλα.] Ἀδὰ Ὀμήρῳ τοῦτο ἐστὶ τὸ Γλίχ βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὡς οἱ ἐπαίροι δ Ὀλυσσέως σφάξαντες ἦσαν, αἱ βύρσαι δ καὶ τὰ κρέα ἐκπῶντο τε καὶ ἐδόαν, ὥσπερ ζωῆς ἐούσης αὐτοῖς. [ἡ τὸν παυδωδικτικὸν ὄνειρον] κακῶς σὺ ποιῶν. ἄμφω γὰρ πεπτώδη καὶ εἰς φάσμα ψιλὸν ἀποπλέοντα. [σὺκ ἀφανῶς] ἀλλὰ σαφανῶς καὶ ἐκακώσας. [ὑποδιεφθαρμένου] μιξόμενον. [πότος] πότου πικροξυτέρας μὴ σημαίνῃ τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δ αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν δηλοῖ. [ὦ τὰν] ὦ τὰν σημαίνῃ τὸ ἑταῖρε. καὶ γίνεται ἀπὸ τὸ ἕπω, ὃ σημαίνῃ τ συζῆν. κοσυγητοῖσι ἕπεσιν. ἐξ αὐτῆ γίνεται ἑπτεύω, ὡς

μίγνυσθαι μιγνύειν, καὶ σὺν συγκρίσει εἶναι. καὶ ἡ κλῆσις καὶ ἡ ἔνωσις βούλῃ δὲ ἔστιν. [οἰσυίνιλω] οἰσυίνη ἡ ἐκ λύγων ἠρτημένη τροφὸς παρὰ ποιηταῖς ἐν ᾧ ὅτι καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κιττίδια τοιαῦτα ἐρμηνεύλω] τῶν ἀριστῶν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσύα δέ ἐστι ἀκανθώδης βάτος πλέκειν τὰ χοντία. [ἐπικεῖς] τὰ ἐπικεῖς τρίβωνα δηλοῖ, παρὰ γαλάταις, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπικὴς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον. λέγεται ἐπικεῖως ὅδε ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ τὸ ἐπικὲς, ὡς ὁ λωδωκὸς ὁ Δημοδείης, ὃ μὲν ἀλλ' ἐπικεῖως τοῦθ' ὃ δύσκριτόν ἐστι, ἀντὶ δὲ πάνυ δυσμαχήτατόν ἐστι. [λυπεῖ δ' τὸν μὲν Λυκόφρονος ὧν.].... τὸ Φίλιππον λίγμ. τοῦτο γὰρ φασὶν ὃν ὁ Παρμενίσκος ἡδυσμῷ. [κεντμβατήσας] κεντμβατεῖν εἰς κενὸν ἐλαύνειν. καὶ ἐπὶ ῥητῶν. [καπυπυρσεύλω] καπυπυρσεύλω καὶ ὁ σπουδάρχης μετέφερεν ὃν ὡδὶ ἀνθρωπίνως εἶναι νομίζῃ.

Ἰχαρομβίιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.

P. 186. Mf. in 4. Ἰχαρομβίιππος ὁ σκεῖρθρος ἐπιχάρης ἀλφ μβ.....

Ὑποκείμενοι εἰς Ἴκαρον τὸ Δαιδάλου ὑποφερόμβος..... καὶ περίεργον καὶ φασματώδες. εἰς Μενίππου τὸ Κυνικὸν φίλιππ..... ὃς Πατέρων ὑπάρχων τῶν Λυκίας, καὶ τῶν Ἀτ.... ὑποκειμένων χαπαῖος ἰὼ καὶ συγκεκραμένος τὸ σῶμα ... ἀδόκιμος, ὡδὶ τῶν ὄψιν, ὅσα σοὶς ἄρσην ὑπέσπασεν ὑπ.... ἄν.... ὥστε εἰ πίστις ὕπνου Φιλοσράτου τοῦ Τυρίου τὸ Ἀπολλωνίου ἐπ.... ἀπαρεάφοιν βίου, καὶ ὑπὸ ἐμπύσεως ἐφωδίασεν, τῷ Κόρινθον ἐπ.... πονήσαν. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ σοὶ εἶτ' ἐχρῆν Ἀπολλωνίου τοῦ σοφιστοῦ γε ἀνθρώπου, ὅμοιος, φασὶν, ὁμοίως σωφρόνως. καὶ τὸ δ' βίον λοιπὸν ἐπ.... ποσπάσας ἔχρησε τούτου περιτείας τε συγχαίρων, καὶ εἰς μεγάλ' ὑμᾶς ἀφορίας τῶν χολῶν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ πατὴρ Λυκίσκος φασὶ βλογήσαι τοῦτο δὴ τὸ συπᾶς αὐτοῦ σφηνεμόν, καὶ ὑπερφίλως περατώσασθαι, συζύγνυσι τούτῳ τὸ Ἴκαρον, λίνου λίνῳ σπαίρων, εἰς ἃ περιμιαζόμβοι φάσκουσι.

Σταθμός] Μονή.

Ὑποξενίζοντας] Ξένους καὶ ἀγνώτους ἀφιλιγμβίους.

Παρασπάσας ὅλως] Ὁλοκλήρως.

Πάρεστι ἐξ ὑποκωῦ] Ἀπὸ δ' ὑποκωῦ πεσών.

Τὸ πῖρα πίστεως] Ὑπὲρ, ἀφ' τῶν πίστεων.

Ποδοσφεῖς] Ὀμβίους.

Οὔτε παιδικὸς] Ἐρώμβιον.

Παρασπάσας] Μήτροι Περσικὸν ὁ Θεοδοσάσης, ὁδὸς σταδίου λ' ἢ σταδίου, ἐσχύμα ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, σταδία ζ'. τινὲς δὲ τὸ δρομικώτερον δίκῃ βάλοντες σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἡ. ἄλλοι ζ ζ'.

Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Τῷ Φρυγὶ. ὁ Γανυμήδης ἰὼ Φρυξ μαινομβόσπερμος. τοῦτο ἠρώδη ὁ Ζεύς. καὶ μεταβαλὴς εἰς ἀετὸν, ἥρπασε αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον.

Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος] Ἴκαρος ἦν ἰὼ δ' Δαιδάλου. ὃν ὑπὸ πατρὸς καὶ

...ωτης. ὡς παῖς ὁ Γκρεγος ἀτελῆν εἰς ὕψ, & κάρυ λυθίη...
...ῶν, εἰς τὴν ἡλικιαν ἴπισι. καὶ ἀπ' αὐτῦ ἐκλήθη Γκρεγος
...ς ὁ Δαιδαλ...ς, μικρὸν ἰπιτάδη διάφημα. ἀλλ' ὕτ... αὐτὸν
... αὐτὸν ἔφη ἀναδιδακίναι τ' ἐργαῖον.
...κύπλερας] Τὰ ἄκρα τ' πλερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ κωλαλίγοντα.
...εῖς ὠλίναις τὰ πλερὰ] Σὺν αὐλοῖς ὠλίναις. ὠλίνας δὲ λίγυσι
...ὰς ὥμυς.
...ξασσι] Ὁρμήσασι.
...ὴ ἀπέκμαρζα λιῖ] Ἄδηλα.
...ς οἷόν] Ὡς δυνατὸν.
...ρατειρχίας] Μαζιολογίας.
...ῶν χαμαὶ] Ἀντὶ τ' ἀληθῶς.
...ρμονογώμων] Ἀνόητος.
...ύδρον μὲν] Σίδηρον πεπυρωμένον.
...τεκτείνετο] Καπποδίαζε.
...ψηράς πῆς] Γ' ψηράς, ὑγιαλὰ λίγοντες. ἁρμονογώμονες δ', ἀ-
...ια φρονοῦντες.
...ξίων μιτεωρολέσχης τι] περὶ τ' ἀραίων φιλοσόφων.
...δίνασι] Ἀντὶ δ' σὺν ἰσχύσι.
Εἰ σὺ γειτονίας ἐσι] Εἰ γειτονεῦσιν ἀκάλοις, καὶ πλησιάζουσιν.
Τίσι σ' ἀκούσεως] Εἰς Πλάτωνα αἰνίτ...) καὶ Ἀριστιλῆ.
Ἢ τὰς περὶ δ' πέρατός τι] Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τὸ καὶ τὸν
...ειρίαν, αἵπα εἶναι φασιν οἱ μαθηματικοὶ τ' δ' παντὸς γενίσεως. δ'
...ρμ...ν μ' εἰδοποιοῦν...ν καὶ ἐπ' ἐσίαν ἄγον...ν τὰ ἡμέτερα ἢ θεοερ-
...γ...ν. τ' δ' ἀπειρίας, ὁδὸν τῇ γενέσῃ ἐσιδιδύσης, καὶ ἀπαζωπυρώσης
...δη πρὸς πολλὰ ἀπεκλινόμενοι καὶ κεκμηκὸς τ' γνομένων τῇ ἀσθε-
...λείᾳ τ' ὕλης, καὶ βίᾳ πάλιν ἄλλα σπέρματα παριχμένης τῇ ἐσίᾳ
...λιχθῆ τ' ἀφθάρτῳ καὶ ἀπειράντῳ τ' κινήσεως.
Ἀ'ελμὸς πις ὁ θεὸς λιῖ] Πυθαγόρας λέγ.
Οἱ δ' κ' χειῶν] Σκεπτικοὶ λέγ.
Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μασσία ἀποτείνε) τάχα.
Τοῖς δ', τὰ δόγματα] Τὰς Σκεπτικὰς λέγ.
Ἔπ δι, οἱ μὲν] Ἀ'ριστιλῆ ἀφγελᾶ.
Εἶτα καὶ σθενοῦν] Ἐπικυρείους φησί.
Τὰς περιωσκήτας] Γεγηρακότας.
Ἀπχιὰς] Πάνυ.
Ἔπρ... δὲ μεθυμός] Λοιδορμὸς.
Λαβάς ιας] Κρατήματα.
Γ' μιτῆν] Ὄρη τ' Ἀ'λπικῆς.
Ἔπ δ', οἱ μὲν ἀσώματοὶ καὶ ἄμορφοι] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ
αὐτὸν τ' θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματον ἴφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταύτης
κωδωνεύοντες.
Δορυφορήμασι] Δορυφορήματα κωλεῖται τὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κω-
φὰ σθόματα, ἅπερ σωεισέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δ' οὐδὲν
ἀφλίγεται κρούπερ οἱ δῆλοι.
Γ' ψιθυρισμὸς π] Ἐν ὕψ βρυντῶσιν, ὅ ἐσι ὑπερηφάνοις.

Αἴσωπος ἀπὸ τῆς κῆ ἡγεμόνος] Ὁ μυθοποιὸς. ἐπὶ τῆς ἀ. ἐφ' ὃν τὸν κάμηλον αἰσώπῳ ἀφελεγμένον τῷ Διΐ.

Εἶτα ὅπερ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη ἐστὶ Ἀρκαδίας. τὸν Ταΰγετον δὲ τὸ Λακωνικῆς, ὁ δεξιᾷ τῆς Σπάρτης.

Κάμηλος] Κοπλαμένη.

Ἀπὸ ἐπὶ τὸ Ὄλυμπον ἀκαΐας] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει ἐρεστρᾶς ἢ Πηνειοῦ καὶ τῆς Θετταλικῶν ἐπὶ Τεμπῶν. ἔστι δὲ ὑψηλὸν καὶ μέχρι Πέλας διατείνομενον.

Τῶν ἱπποπόλων Θρᾳκῶν] Τῶν περὶ τὰς ἵππους ἀσκουμένων.

Καὶ ἄχρι μὲν τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδου χαλκοῦς, ἡλίου ἀνακείμενος, καθ' ὃν καὶ αὐτὴ νῆσος ἡλίου ἐστίν. ἦν μὲν πηχῶν τετταράκοντα ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου ἢ ἀγαλματοποιοῦ τῆς Φέρου πύργος καὶ τῆς ἐπὶ πόλῃ Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρείας φησὶ πτερώσων, σταδίαι τῷ πλόῳ, ἐπὶ πολὺ δὲ ἔστι καὶ ἀπὸ ῥᾳδίας μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὲν καὶ ἁλίσκοιτο, νυκτὸς δὲ πυρσὸς. ὡς ὃν οἱ πλέοντες ἀπαλλάττωνται, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς ἢ Παφιτοπόλις ἔρκεσι ἀφθείρειας. μετὰ δὲ σπάγματα μὴ Ἀλεξάνδρου ἢ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀλλὰ σωτῆρος ἢ Σωφράτου ἢ Κνιδίου. ὃς καὶ ἐπέγραψε τοῦ πύργου ἐπὶ τῷ Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτῆρσιν, ὑπὲρ τῶν πλωτήρων.

Καθ' ὑπὲρ Λυγκέως] Ὁ Λυγκεὺς ἐστὶ λέγεται. ἔστιν ὁ Λυγκεὺς, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν.

Σπεδὲ πλέοις] Ἀνάπλεις.

Ἐπὶ τὸ ἡμιοδόλιος] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τὸ ἡμιοδόλιος, ὡς λίθου διὰ πυρός.

Ἀ πρ] Ἀπὸ δὲ.

Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τὸ Ἐνδυμίωνος ἐρωθέντος τῆς σελήνης αὐτὸν αὐτῇ, καὶ ἀφ' τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς τοῦ τῶν σελήνην ἀφέντων, καὶ ὃ Ἐνδυμίωνος ὄμνυσι.

Νῦν γάρ δὴ λαμπὰς] Ὀφθαλμιᾷ, λέγει γάρ ὁ συναγόρμος τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ῥύπος.

Καὶ μὲν πυρὸν σοι] Ἐν σοὶ ἐστι, φησὶ, τὸν ἵνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι.

Κατ' ὀλίγον ὑπαπὸν] Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος.

Πβλεμαῖος μὲν σωσίγα] Πβλεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος ἢ τὸν Ἀλεξάνδρου, ὅτος Ἀγαθοκλέα τὸν ἡνίκα Ἀλεξάνδρεια ἐπαναστάσεως ἐπὶ ἀπέκτεινε.

Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ] πορνείῳ.

Τὴν ὀφρὺν κατηλουμένος] Διατεθρυμμένος, πεπερασμένος, σωσάμενος ἄλοιφαν γάρ τὸ σωτηρίδιον, ἢ τύπτεσι.

Τερωπολὴν] Τέρψιν.

Ἐνεργὸν ἦν] Δυσχερές.

Εἰλαπίνας] Εὐωχίας ἄρεσαι.

Τὴν Γετικὴν ἀποδύσαμι] Τὴν τῶν Γετῶν * χώραν. οἱ δὲ Γέται εἰσὶ μέν

* Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano.

καὶ ἐχυρὸν ὁ Ῥωμύλον κατεσκευάσατο καὶ μέχρι φόρου ἀπαντῶν ἐπεσπάσατο Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραιάνου ὕστερον ὕπατος ἐξολοθρεύθη Δεκεβάλου βασιλεύοντος, ὅστις τὸ παῖ ἴδιος ὡς πατροκτόνῳ ἐξεδράκας. ἐκάστῳ ἢ ἴδιος ἐπιτηδεύματα λέγε.

Ἐξῶ τ᾽ ὠδῆς.

Κυκλικὸς τις ὁ κυκλικὸν ὑτῷ] Κυκλικὸν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ φύτου καὶ ὕδατος συγκείμενον. ἐπειδὴ ὧν Ἀπολλὼν λέγε ὡς πολυχρονίαν τ᾽ βίον, ἀφ᾽ τοῦτο αὐτὸν κυκλικὸν ἐκάλεσεν.

Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἢ ἢ Οἰνόη ἀπὸ Οἰνώνης. Ἀχαρνῆσι δὲ, ὡς Ἀθήνησιν. καὶ χαίρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθηναῖος, ὡς καὶ πολλαχοῦ] Φάκης, ὁ ὄμβος. φακῆ ἢ ἡ ἐψητὸς ὄσος.

Κωπαϊδείου] Περὶ τῆς Κωπαϊδείας γῆς ἠμφισβήτουν ἀμφότεροι Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς πεντηκοσίας ἀφ᾽ ἑκατέρων μόρας μάχας, καὶ τὸ νικῶν τῷ εἶναι τῆς χώρας. μαχομένων δὲ, πολὺν τελῶν πάντες ἀπόλοιτο. δύο Ἀργείων καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου δεξάντων Ἀργείων νικητήρια, καὶ ἀφ᾽ τοῦτο ἀκμὴ χωρηπότων, Λακεδαιμονίων ἐπὶ χωρίας μιᾶς, τὸ νικητήριον ἐκείθη, Ἀργείων νικησάντων καθεκείνους.

Ἐκ φέρων] Τρίχα.

Ἐν μυρμηκιαῖς] Τοῖς τ᾽ μυρμήκων τόποις.

Ἐκ γὰρ Πάγασον] Τὸ Πάγασον ὄρος ἀφ᾽ Φιλίππου ἐν τ᾽ Μακεδονίᾳ, χρυσᾶ μέτωπα ἔχον.

Ἐκ Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς δ᾽ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσεν. λέγεται ὑπὸ θεωρῶν τὸν αὐτὸν χρόνον ἀλιζανθῆναι, νύξαντα τοῦ Διός. ὅθεν δὲ μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ ἀφ᾽ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται.

Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ τὸ δέρμα τῆς αἰγὸς, ἀντὶ ἀσπίδος, βαστάζειν. αἰγίοχος ὧν, ὁ αἰγίδα ἔχων.

Βαρὺ γὰρ ὑδὲν ἢ μὴτ φέρειν δύ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀφικνεῖσθαι ἐστι. ἐὰν μὴ χρεία ἔσῃ βαστάσαι τι.

Οἱ δὲ ὅτι ἂν ἔκησε ἐπινοήσῃ] Ἀναξαγόρας τοῦτο λέγε ὁ Φυσικός.

Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔκησε βίον] ἀλλὰ κἀντεῦθεν ἰδὼ αὐτόν. τὸν ἐπὶ σκηνῆς κατοικίαν λέγε. εἰ μὴ θριμέως καὶ τοῦτο λέγε θρεμματικῶς ὡς ἐπὶ σωλῆνος ἔκησε τὸν ἄνθρωπον ἀφ᾽ παντὸς, ὅτι ἄλλως μένοντος, ἄλλως δ᾽ ἐξιόντος δοκεῖν.

Ἵνα μὴ δόξω] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπως.

Δεινὸν τε καὶ πτοηδὲς] Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δ᾽ οἱ παλαιοὶ θεοί.

Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρνήσαιμι.

Χρημοτήσεως] Διοικήσεως.

Διεσταλμένου τοῦ λόγου] Ὑπὸ διαφορᾶς δεξᾶς ἀνθηλημένου.

Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὦτος πρὸς τὸ Ἐφιάλτης] Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν ζηρομχοι ὄντες, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβῆναι.

Τὰ Διάσια τοιοῦτόν ἐστιν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπετέλουν μετὰ πανηγύρεως, ἄγοντες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὃ τεῖχος ἐστὶν ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου Διὸς οὐ Ἀθήνησιν, ἀλλὰ μεγαλουργίας χάριν τῆς Ἀθη-

Ἀθηναίων χειμάσαι εἰς τὴν ἡμετερόπολιν, πλεῖον δὲ τ' ἐκεῖ παζόμενον, ὡς ἦλθ' ὁ Κυζίκου τύραννος, καὶ οὐκ ἂν σπουδάσαι φῶ, εἰ μὴ Ἀθηναῖος ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίους ἀποκλησπλάδετο δὲ ἔργων.

Ἐν Δωδώνῃ νεών] Δωδώνη πόλις ἐν Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν μαντεῖον.

Παίζεις ἔχων ἔφη] Τὸ ἔχων φησὶν ἐνίοις κεῖται μετὰ φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλεῖ τὸ ξένα.

Ὑπὸ δὲ καπνῷ δ' ὑσπῶν] Ἔνθα ἐπαλεῖτο τὸ Ὀλύμπια ἐν Διός.

Τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι, ἐν μένοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγου, ἀστοῦντες καὶ πω συνθεσμοῖ σοφισμαπάδεις ὄντες, καὶ ἐδεῖτο ἧττον δ' Πλάτωμων τὸ χρεώδες ἐπιφαίνοντες, ἀρχὴ κεῖνη καὶ ἀπεπίστευε ἀνθρώπων μεταχειρίζειν σεσημασμένα τύτοις, λέγ τὸ ἀσφαλὲς ἄκαρπον.

Τὸ Ἀκαδημικὸν ἐκεῖνο ἐπαινῶν] Οὐκ ἀκριβῶς τὸν Ἀκαδημικὸν Πυῤῥωνείοις ὅτι Ἐφεκτικοὶ ἀπὸ μέσης Ἀντιοχοῦ. ἀπαδιάστατοι τύτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἐστι ἐκεῖνον δὲ Πείσωνα ἐν τοῖς ὑποτυπώσεσι, ὑπάρχον γὰρ τῶν τῆς ἐσοχῆς ἐσπάλλον λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁ πατὴρ παρέχειν αὐτοῖς ἐγκ.

Κατέκλινε δ' ἐπὶ τὸν πάππον] Ἐξ αὐλῶνων γὰρ ἐπὶ μ.

Ἐκ δὲ ὑσπῶν κρανῶν] Σὺν αὐτῷ τῷ λίθῳ.

Καὶ ὁ Σειληνὸς κρέθακτο] Κρέθακτο ἐστι ἡ μὴ μάζης ἔρχεται.

Διαστρυβλᾶθ'] Θορύβου καὶ πραγμάτων ἐπλησθῆτο.

Καὶ τὸν πρῶτον ὠδῖνα] Τὸ ἄρσεν μὲν ὕδωρ.

Ὑποδεδριγμένος] Ἀντὶ δὲ μεθύων.

Ὑπόμβρου] Δυσθανάτου.

Τετυφωμένου] Ὑπερήφανου.

Τῶν ἐπιχειρέων] Τῶν εἰς ὀλίγον ἔρχεται.

Ἐς νέωτα] Εἰς τὸ ἑξῆς, ὅτου τὸ ἐπερχόμενον ἔτος.

Ὑπὸ δὲ Ἑρμᾶ] Ἑρμᾶς ὁ ὁ Κυλλήνη παράβρος.

Mſ. in fol. Ἰκρομμίσπος ἡ ὑστερισφελος ἀκπίλαπτόνα] ἐλατὸς ἐστι τὸ ὅλον ὁ πχνίτης ὑπὲρ τὸ λόγου πᾶν τῶν σωίσηε μόνε, Δικαιοῦ κρίσιν ἄθλον τόμε. λαπᾶς θεὸς πόφυκεν ὁ θεὸς ἄφ. [πλεξωθαι] παῖς πλέρυξι τὸν ἄωθα πλώτλεν, ἢ πλέρυγα κπεν. [ἀφελῶν] τῶν ἀμετρολῶν ὑπαυθα ἐπὶ δ' αὐτῷ σημαινομένῳ παρὰ ἐφ' ᾧ καὶ τὸ τῷ Προμηθεῖ σοφίτερον. [ὑδρησπάμβ.] περίκαμ, καπαδυλοῖς. ὅθεν ὑδρησπάμβ., ὑδρωλιῶν, ἕλαν, καπφίναν. ὑδρησπάσμβ. ἐτώπιον συρήσμβ. [χάλοιος.] χάλοις καὶ ἀφέρυσι. χάλοι. μὲν γὰρ ὁ χάλως ἄξι. χαλοὶς δὲ, ὁμοπαῖος. [καὶ ὅσον ὠδὶ πω πώδες ἀθρόπας ἀφίζεται.] ὁμοι τὸ δ' Εὐριπίδε ἐκεῖνο. ἄξιφ δ' Οὐδυσσεῦς, ὅσον οὐκ ὠδὶ. ἐλθ ὁ καὶ οὐκ εἰς μακρὸν. [καὶ Ἐφιάλτης.] Ὧτος καὶ Ἐφιάλτης ἐλθὼν τὸν ὄρθρον ἀπελθέτω. καὶ δὴ ὄρη ἐπιβήτης ἄλλα ἐπ' ἄλλα ἀπλο-

τες τύτες ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος ὅτος· ἡδίστη ἀλήθεια.

ὑσικῆι Φιλόσοφοι ὁπτὶς Θεσσαλοὶ Ἀλοίως παῖδες, πρῶτοι ἀναμε-
περεχθῆναι τὰ τῶν ὑρανίων σώματα ἀπὸ τ γῆς, ἐχρωντότε τοῖς ὀ-
ἰψηλοτάτοις τ Θεσσαλίας εἰς τὸ τὸ καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ. σωί-
αὐτὰς σκεῖδεν πεσεῖν καὶ ἀπολακεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πλάσθη,
εἰ * Δημω.... [μύρᾳ] ὁ κάρπος τ μυρσίνης. [ὁ Μῶμος] Τέτον τ
ἐν ὁ Λυκιανὸς θεὸν ὑποπτεύει μεμφόμενον τὰ γιγό-
[διεπερᾶτο] θορύβε καὶ παρεχῆς ἐπλήρᾶτο. [τῶν ἐκ χειρίας]
ατος ἀλίγον εἰρηνῶν εἰς τὸ ἐξῆς ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἐστὶ δὲ
δηλωλικὸν ἐπίρρημα & μέλλον. & μὲν γὰρ παρωχημένω δηλω-
τὸ πέρυσι, & δὲ ἐνεστῶτο τὸ τῆπε, & δὲ μέλλον ἐς νέωζ.

Δὶς κατηγορέμενο, ἡ Δικασήρια.

2ᾳ. 211. Mſ. in 4. Ἀφλωιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες.
ς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ & μὴ δρμᾶς ἀμελοῦντες τ
ν ἄπᾳ. τὸ γὰρ βλακεύειν, ἐπὶ τ μὴ θρύπτειν π ἐπιτελούντων
τῶν.

ὲ σαφῶς τ σὺ τῇ Νεμέᾳ βυκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος σὺ τῇ Κορινθιακῇ
& * * Τρητὸν λεγόμενον, & Ἡρακλῆς τ λέοντα φονεύσας, τὰ Νε-
ἐπιτελῶντ καταρξάμε. σὺ ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ, ὡς τὸ Ἡρακλῆ τ λέ-
καταρξάσαντ, οἱ βυκόλοι ἀρχυπόστατοι καὶ φιλοπρόμοις ὄντες,
ὡς τὸ μὴ παθεῖν ὑπὸ τὸ λέοντο τὰ βυκόλια.

Γ' ὑρῶ] Σήψεως.

Ἐ'ωλος δίκης] Ἔωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτο, ὁ μὴ δωπαιόμενο τῇ
ύτῃ ἡμέρᾳ. ἑωλος δὲ δίκης λέγ τὰς φυλαττομένας.

Καὶ μᾶλιστα ὁπόσ] Καὶ μᾶλιστα ὅσῳ εἰσὶ & τεχνῶν. οἷον ὅτι χρήμ-
ατικὴ κρείττων ἐστὶ τῆς ἐλευθερικῆς, ἢ ῥητορικὴ χρηματικῆς.

Ὑπρμέρες] Παροξυνόμενος τῷ προθυμίᾳ, τυτέστι λίαν & σπου-
δάζοντες.

Ἐξκλησίαι ἐφίντων] Ἐκκλησίαν ἐποιοῦντο.

Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀνωθεν.

Παρὰ τὰς σημὰς ἡμᾶς] Σημὰς ἡμᾶς τὰς Ἑλληνίδας· τύτων & τὸ ἱερὸν
πλησίον & Ἀρείᾳ πάγε.

Ὁ & Σωφρονίσκε] Τὸν Σωκράτ τὸν λίθ.

Μηδὲ τ ἀλεκτρύονα] Ὃ γὰρ Πλάτων ὲν τῷ Φαίδωνι τ θάνατον Σωκρά-
τες διηγόμενο, εἰσάγ αὐτὸν ὲν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέπον τῷ
θανάτᾳ τῷ Ἀσκληπιῷ τ ἀλεκτρύονα ὃν συνετάξατο.

Διεῖπον] Παρήγγελλον.

Παιδοτριβᾶ με] Γ'διοποιεῖ.

Περιπεξιώσ] Ἀπὸ τόπε ξηροδεχθῆναι.

Ἐκλιθῆναι πάλαι] Ὅτι τὸ κολεθῆναι αὐτοκελεῦ συντάττε.

Δώσοιεν] τὸ ἀνάκλυζον βάμμα.

* Sic ſcriptum eſt in Codice Mſ. An hic autem intelligatur Δημοδίνης Thrax Grammaticus de quo Suidas, an alius, juxta cum ignaritiſſimis novi.

** Legebatur unâ voce παρατρητον, ſed liquet ex Pauſania in Corinthiacis locum fuiſſe Nemeæ vicinum qui Τρητὸς dicebatur. Vide Sylburg. Ed. p. 111.

Τῷ πύκνι ὁρᾶσι] Τῷ ὀκκλησίαι τ Ἀθηναίων ἀεὶ τὸ κ πάγος ἦ ὑψηλὸς τόπος ἀφ' ὃ τὸ πανηγύριν ἢ συναγωγὴν ποιοῦσι.

Τὸν Παπὶ Ἠ Διονύσι] ἁρμόζουσι ὡς ἴδιον ἡῶν ἐπιτείνει αὐτόν.

Τὸ Παρθενίου] ὄρος Ἀρκαδίας.

Γ'πὸ ἦ τὸν Δαπό Φ] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κ ἡ Ε'κυθῶν, ἀ δὲ ἰωτῶ ἦλθεν, ἀλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγὸν. ὁ γ Μαραθῶνα, ἡνίκα ἦ Ἀθηναίων.

Σπηλυγγα] Σπήλαιον.

Γ'πὸ Ἠ Πελασγικῦ] Τόπος Ἀθήνας ἀπὸ Πελασγῶν τῶν αὐτοῦ των, χρήσιμος καὶ λιμὴ Ἠ ἐ.

Ἀπωσαμὴν Φ κυδίμου] Πόλεμον, λέγει ἦ Πάν συμμαχήσας Ἀθηναίοις τὸν Μαραθῶνι, πολλὰς τ βαρβάρων ψυχὰς ὠσάμενος.

Ὄρειος γάρ ἔγωγε] τὸν ὄρειον διαπεμπόμ Φ.

Ἀσπὶς] πολεμικὴ.

Μετρὸν ὦδες τ ὄρθιον] ἀντὶ Ἠ εἰπὶ τὸ μεῖζον καὶ ὀξὺ τ φωνῆς. ἐς ἀκρίβειαν ἔγραψε τὸ τ Φιλοσόφων τὸν παῖς λιθολογικῆς ἐπιστήμης πλάσμα.

Τεθήπασι] Θαυμάζουσι.

Ἄλις ἔχοιμι] ἀντὶ Ἠ ἄλις ἔχον, ἤγουν δρακόντων. ἔστι γὰρ τὸ λεῖπον ἐν τῇ συμφορᾷ ὑπολαμβάνεται. ὁπότε μήτε κατ' ὀχῆν ἐστι πᾶν ἀντὶ ἰατρικῆς ῥήμα Φ· οἷον ἵππ Φ ἦ ὁπότε εἰσῆλθε, πᾶν πᾶμα ἐργάζεται, ἀντὶ γὰρ Ἠ εἰσῆλθεν.

Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτικὴ.

Κατὰ Ἠ ῥήτορ Φ] Ὁ ῥήτωρ ἴστος ἑαυτὸς, πανοῦργος δεινὸς.

Κακώσας τὸν Σύρον] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τ ῥήτορα.

Καί μοι ἤδη κάλῳ αὐτὸν] Εἰσελθὼν πολίτην τὸν δικαστήν, εἰσιόντα τοῖς δικασταῖς.

Ὅπ τὸν χρυσὸν κέκραμαι] Ὅπ οἱ Στωϊκοὶ ὡς κεφαλὰς ἅπαν δίολλα καὶ παρμβόλους, ὡς οἱ Μοναχοὶ νεῶ.

Μορμολυττοίην] Ταραττίην.

Ἀφωσιάσαι] Φυγεῖν.

Ὅπ μηδὲ τ ἱερῶν φείδεται] Διὰ τὰς Ἐπικληρίας ὑπὲκειτο ἀρχὰς μὴ ὄντως, ἠδικῶ δὲ περιεδόντας.

Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς· Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες.

Τῷ ἐλίᾳ βωμῷ] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις Ἠ ἐλίᾳ, * ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον.

Τὰς μὲν ἀγκύλας ἐκείνῃ λόγους] Τὰς σοφιστικὰς, λίαν δ' τὰς συλλογισμάς.

Τελχὶς ἔλεγεν οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθὸν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ ὅτι πρὸ ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφωρίζοντο, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι τὸ πρώτως εἶναι αὐτὸν καὶ ὑφ' ὃ βλάπτεσθαι καὶ ὠφελεῖσθαι. ὥσπερ εἰ θερμαντικόν τις ψύχος τ νόσα ἀπαλλάττει, καὶ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τ ὠφελείας. καὶ τῶν ἰλι-

7

* Hìc ſcriptum fuit ἰλαῖᾳ, quòd nempe Librarius dictanti minùs attentus affines ſonos τῷ Η & τῷ ΑΙ confuderit. Vid. Præfationem præfixam primi Voluminis.

καθὸν κρεῖττον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα ἀφετέον, τὸ οἱονεὶ ἀφιλῶν, ἢ ὧν ὄντως ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὴ ὧν ὑπολήψει. Ὁμοίως τύπος κακοῦ εἶναι τὸ τοιοῦτον. τὸ παρ' ὃ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ κακόμυθος τυφλός. καὶ τὸ καθ', ὡς ὁ χαλκοῦς ὑπαιθρος ἀφαυκτρεύσεις. καὶ τὸ πρότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἕνεκεν πίνοις αὐτὸν σκόδρα ἀναρῶς ἔχειν. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν, τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν; τὰ δὲ ἕκτος. περὶ σῶμα, ἢ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε καὶ ψυχὴν, οὔτε. ὥσπερ ὅσοι φιλίαι μὲν περὶ ἡμᾶς ἢ τινα χρίσιν οὐκ ἔχουσι τοῦ μηδὲ σεὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ ἀναδαίοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἔρετας. ἀναλόγως οἷς καὶ τὰ κακὰ τριττὰ ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τὰ διαθέσεις, ὡς τὰς ἕξεις· τὰ δὲ ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα τὰ οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατ' ὠφελίαν ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρόνησις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ σωφρονήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κίνησις, ὡς φρόνησις, καὶ φλονεργὸς, καὶ φλόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν, μὴν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τὰ τελικὰ καὶ τὰ ποιητικά. μὴν ὁ φρόνιμος ἀνὴρ καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ φρόνησιν καὶ διάρρωσις, καὶ τὰ σωφρονήσια τελικὰ μόνον. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὸν εὐδαίμονα καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμεναι. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν κακία τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας ποιοῦσιν καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων καὶ ἐκβρὰς, ποιητικὰ κακῶν· λύπη δὲ, καὶ δυσελπισία, καὶ φόβος, καὶ φρενικὴ περιπάτησις καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον. αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὸν εὐδαίμονα καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμεναι. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν κακία τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας ποιοῦσιν καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων καὶ ἐκβρὰς, ποιητικὰ κακῶν· λύπη δὲ, καὶ δυσελπισία, καὶ φόβος, καὶ φρενικὴ περιπάτησις καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον. αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὸν εὐδαίμονα καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμεναι. καθὸ δὲ ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα, οἷον ὑγίειαν, πλοῦτον, πτῶσιν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοῆσαι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον, τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ πεντάπηχυ ἢ δίπηχυ ἔχειν τὰς τείχας. ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶ κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχνὸν, ὑγίειαν, αἰσθητήρια δριότητα· παρὰφυσὶν δὲ, νόσον, ἀδένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα. οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν καὶ σώματος. καθὸ ἡ μὲν

ἐπὶ φάσεων φυσικῶν διελκεῖ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνεργούντων. τὸ δὲ τρίτον καὶ πληρώσεως διελκοῦν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τὰ διαφόρων λεγόμενα τὰ μὲν πρωτογενέα, τὰ δὲ παραπαγόμενα, τὰ καὶ τὰ πρωτογενέων, τὰ μὲν τῇ ψυχῇ εἶναι, ὡς δύφυια, φρόνησιν, εὐξυνεσίαν, μνήμην, ἀφροσύνας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. τὰ δὲ τῷ σώματι ὑγίειαν, ἰσχύν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια. σύνθετος δὲ ἐστι πάντων σύμμετρος, ἀποδεκτὸς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ ὅμοια. τρεῖς δὲ παραπαγόμενα φασὶν ἀναλόγως τοῖς πρωτογενέσι, καὶ ἀπὸ τούτων καὶ τῶν τελῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδιδόντων τὰ οἰκεῖα μέρη. εἶναι γὰρ παραπαγόμενα, ἀφυΐαν, ἀπροσηκίαν, δυσμαθίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα· τῷ δὲ σώματι, κακεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν, καὶ τὰ τούτοις, πήρωσιν τεκνοποιίας, καὶ φθόρησιν τοῦ αἰσθητικοῦ, καὶ τὰ ἄλλα δὲ τὰ πρωτογενέα, καὶ παραπαγόμενα, τῷ μὲν ψυχῇ, φασὶν συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· τῷ δὲ σώματι, λύκησιν, καὶ κακεξίαν, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον. σύνθετος δὲ ὅσα δύπλῆ ὁρᾷ, καὶ μεσίμνου τῶν φθειρόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεσθαι χρείαν, ἐπείπερ ἀνοήτων ἀπόδοχή· τὸ δὲ ψυχῆς κυβερνητικὸν ὅσης ἔστι καὶ τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν καὶ φύσιν ἀγαθὰ καὶ κακὰ σώματα, τὴν ἀξίαν ἔχειν τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τὸ σύνθετον ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερέχειν τῆς δὲ σώματος δύφυίας, καὶ ἐπὶ τῶν ἀπολαυστικῶν, ἐπὶ τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς κινητικῆς ἔσαν, ὅσα καὶ φύσει, καὶ ἀφορμὰς ἔχειν, τὸ δὲ κατὰ φύσιν, ὡς νόσος. ἡ δὲ ἔξις ὁρμῆς, ἐνίστασθαι τὸ περίπατος, ἢ δρόμους ἔχειν τοὺς τοίχους. καὶ ἐπὶ τῶν καθ' φύσιν ἐπιτυγχανόντων, τὰ μὲν ἐπὶ πᾶσι καὶ φύσιν ὡς νίκησις ἡ σχέσις κατὰ τὰς ἀπειρημένας λήψεις μεμιγμένη, οἷον ὑγίεια καὶ εὐαισθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἕξιν μετοχὴν ἔχειν, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τὰς ἀπειρημένας λόγους· οἷον χεὶρ δεξιὰ, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ εὐαισθησις μὴ πεπηρωμένη πάντα ἔχειν τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἔστι, φασὶν, τὰ δὲ καθ' φύσιν ἀλλοτριωτικὰ καὶ τὰ κατὰ φύσιν δὲ ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ καὶ ἀφορμητικῶς ἐπ' αὐτά, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίκειμαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, λιπὴ, κάλλος σώματος· τὰ δὲ ἀπὸ ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, καὶ ἀνενδεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καθαρτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα καὶ τὰ ὅμοια. μᾶλλον δὲ τούτων δὲ ἑαυτὸν αἱρετὸν εἶναι ἀπὸ ὁ μὴ πλοῦτος, ἀφ' ἡμιφωνῶν ἢ ὑγιεινὸν ἢ πέλας, ἢ δὲ δόξα, δὲ ἀλαζονεία, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δὲ ἑαυτὰ αἱρετά.

Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν μὲν τὸ πόνον, καὶ τῶν ἡδονῶν ἢ ἀρετῶν, πάνυ μὲν δή.

Τῶν δὲ ἄιδες καιρίων] Τὴν δὲ ἀδὲ ἀφελεφαλείαν. λέγουσι, ἐπὶ τοιούτων φέρων οὐκ ἐπὶ ἐφαίτεθ.

Οὐχ ὡς ἀνθρίαν αὐτῷ χρόμενον] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, κόσθριανὸν χρῆναι τῷ σώματι.

Τὸ δεῖνα μὲν τοι] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθαμεν λέγειν τοιοῦτον· ὅτου καὶ τῶν ὄντος τὸ δεῖνα εἶπον, ἵνα διὰ τῶν ὀνόματος ἀγήσας, καὶ ἀορίστως ἀφανίσῃς, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσι. λέγει γὰρ καὶ ἀφορισμένως εἰπεῖν μὲν ὅτου τὸ τρίσβολον εἶναι, ἀλλὰ τὸ δραχμὴν ἐχθὲς γὰρ διὰ τὸ δύπλεῖς τὸ τρίσβολον.

φθονον] Τὸ Διογένους τοῦτο λέγεσθαι ὑπὸ δεκαρραβδικοῦ φθονηθῆναι φησί.

Πύῤῥων ζ'] Ὁ Πύῤῥων ζώγραφος ὢν τοσοῦτον, μόνον μὴ τοῦτο ὅσον ἐφ' ὧν, ὅτις οὐκ οἶδεν ὅπως χρὴ ἀναιρεῖν τὰ ὄντα.

Ἄπολον] Παλαιόν.

Κάνδυν σοδιδυκήν] Γ' μόριον Περσικὸν. ὅπινες λέγουσιν Ἀρκαδικόν.

Αὐτὸν ζ' τὸ γενικῶτερον] Γενικώτερον λέγει τὸ διάλογον, ἐπὶ τοῖς ἐνυβρίσασι τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν. μάλα σπουδαίως ἡ βαθεῖα ἡσυχία τοῦτο.

Τὸ ἄμεστον] ἄνευ ὕβρεως.

Ἡ πρότερος πολὺς] πρότερον μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν καὶ μάλιστα τῶν πανηγυρικῶν σὺν ἡδονῇ τέρπειν λαλουμένων, καὶ τὸ ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, παραῤῥηγνυμένων χειροβιώτων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς Δημοσθένους τοιοῦτον οὐδὲν, ἀλλά τι ὡς ἔπος τὸ ἀνηλεήτως γινομένων τῶν λόγων. ὃν οἷς ποτε ἀστεῖον ῥηθῆναι, μειδιάσαι μόνον καὶ τὰ χείλη διάσαι. τὸ δὲ σφόδρα Δημοσθενικὸν μόνον καὶ εἴ που βραχύ τι διηνεκὲς ἐπισπάσαι τῶν χειλῶν, ἐκεῖνο τοῦτο κωμῳδήσιον ἐξανιστᾶν.

Περὶ τῶν κακώσεως νόμοις] κάκωσις ἐστὶν ὅταν μὴ δίκης καὶ τῶν ἀμφισβητούντων ᾖ περὶ τὸ ἴδιον γένος ἢ τινα γυναῖκα.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταῦτα] τὸ φορτικὸν τοῦτο καὶ νέαν ῥητορικὴν ὁ ἐπὶ τῆς ἐπαγγελίας καυμῳδικῆς διεξερχόντων λέγει. διὸ καὶ πᾶς ῥιζικὸν αὐτὸ ἀπεικάζει καὶ τῷ τύπτειν δύπτεσθαι διὰ τὸ τοὺς παρέσεις αὐτοὺς χαίρειν τοῖς κώλοις, καὶ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς ποτε τοιούτοις ἄθλοις. τὸ μηδὲ μεθύοντας καὶ κωμάζοντας εἰς τὰς χρεμιάσεις τοῖς λόγοις οἷς ἐπιβλακείας καὶ χαυνολίας μεβλαμβάνῃ. ὑδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥηθέντα, ἀλλὰ δι' ἐπανορθωτικὴν δι' βίν. τὸ δὲ ἴσως σὺν συμβουλαῖς τε καὶ δικαῖς. καὶ εἴπερ ἄρα σὺ ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν χρεστῶν κατορθώσεων, ἢ τῶν σὺν τοῖς πόνοις ἀσπαλιανόντων, καὶ κώμοις λαμπρῶς ἐκπελύντων, καὶ γάμοις ἐπιφανῶς εἰσταμένων.

Καὶ τυφόνων κατηγορίας] Διὰ τὰς ταῖς λεγομένας * μελέτας ἐπιτηδεύοντας, σὺ ἧς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶν), καὶ τὰ ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα.

Ὁ Δήλιος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει] κατακεκώσται ὁ ῥήτορας ὁ Δήλιος, ὅτι.... Δήλιος ἀνηρετόρα καὶ κεστομίνα. τοῦτο γὰρ τὸ φιλοσόφων Δήλιον ἀλλότριον.

Καὶ τὸ μὴ τραγικὸν ἐκεῖνο] Ἐν οἷς τὰ Πλατῶν τοιαῦτα σόφως ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γυναῖκας τοῖς Δήλιοις ὑποβακχεύματα, εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν τούτοις καλεῖ. ὥσπερ ἐμέλη κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ δὲ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον σατυρικὰ δ', διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρόπαιγα προσπείρειν Δήλοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι δ' ὀργάς, οὔ τε κωμῳδίαι γέλωτες καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δ' μεθύοντες ἀεὶ καὶ ὠδοκαθαιρόμενοι εἰσάγονται), καὶ ὡς τῇ ἀλλοκότῳ δ' σώμῃ τῷ μορφῆς. ἔτι καὶ ὁρμητικὴ ὡς σωφροσύνης αἰσχρᾶς. ἐπεὶ τοίνυν κίχρη) καὶ τοιούτοις Λυκιακὸς Δήλοις ὡς ἐπὶ δ' συμποσίῳ αὐτῷ τ' Ἀλκιβιάδῃ εἰσάγει καὶ πάνυ

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani ævo dixerunt. Vide quæ contra eas habet Petronius initio.

ἔλεγε δὲ φιλοσόφου, εἶπε τοῦτο, ὡς σοῦ τοῖς κακοῖς καὶ τῇ σαυτοῦ κακίᾳ διεσκόμμα τὰ αὐτά. καὶ τὸν ἰατρὸν δὲ, καὶ [illegible] ἔφη θαλαττοῦσθαι. τὸ μὲν ἰατρὸν ὡς χλιανόν, τὸν κακὸν ἀπαλοιδορήμενον. τῷ τε γὰρ ἰατρῷ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ τῷ μίσει χρήσασθαι φησὶ δεῖν τὸν Λακεδαιμόνιον ἀνδρα. Κυνικοὶ γοῦν φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδοροῦντο. τοῦτο γὰρ πάντας ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος εἷς ἦν.

Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀναπτέσθαι [illegible] λόγῳ λέγουσι, ἵνα ὁ μέγας ἐν ἀγορᾷ Ζεὺς, πτηνὸν ἔρως [illegible] ἀφορμὴν τοῦ λέγειν ἔνεκα. τῷ γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν ἀντὶ τοῦ ἀληθῆ τρόπον, οὐκ ἄλλο ἄλλο, ἢ ὀκνηρὸν καὶ ψηλὸν ἐκεῖνο τῆς μεγαληγορίας.

Τὰ θεῖα τοῦ πολέμου] Τὸ δ' Θρᾴττης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ δὴ καὶ ἀπίσκωψεν εἰς Θάλητα τὸν φυσικόν.

Ὧν ὧδ' ἐμάχοντο τοῦτο] Τὸν Ἀτταλισμὸν φησὶ καὶ τὸ δ' λέγειν αὐτὸν διαμεμελισμένον. ἡ γὰρ φασιν ὡς Σύρος ἐν βαρβαρικῶν τὸν [illegible] λόγον βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαθεῖν καὶ σολαικίσαι, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησε τῇ λέξῃ Πλατωνικὸν τρόπον.

Τῷ πτεροπαμένῳ ἄτῳ φέρῃ] Ἐπὶ τῶν δικαζομένων ἐστὶ τοῦτο. ἢ μὲ ὠλήρης, ἢ δὲ πτερυπαμένη. ἐδίδετο δὲ τοῖς μὲ πλουσίοις ὄρνις, τοῖς πτωχοῖς ἢ πτερυπαμένη. καὶ μάλιστος τοῦτο λέγει ὁ Τιμόρχης. τῶν γὰρ πτερυπαμένων, ἀξιοῖ Τιμόρχου ἀγόρευε ὁ ῥαψῳδὸς ὁ λόγος αὐτῷ ἀπειδής, ἀλλ' ὧν πάντως καὶ πτερυπαμένων Ταυτῶν δεῖται ἀξιοῖ.

Περὶ Παρασίτου. ἢ ὅτι τέχνη ἡ Παρασιτική.

P. 239. Mſ. in 4. Μὰ Δία] Ἡ δικαιοσύνη συνοικειοῦμένη ἐν τῷ ἄρτιον, καὶ ὑδὲ σωφροσύνη.

Εἰ γὰρ μὴ οἱ οἷόν τε εἶναι] Εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε ἐστὶν κακὸν εἶναι, ἀλλὰ, φησὶ σὺ φῄς, βέλομαι κακὸς εἶναι, ἵνα γὰρ ἐκ τοῦ ἐστὶ. ὡς τε μὴ ἀγαθὸν μοι τοῦτο δεκτὸν ὑπόθεσιν ἀπ. ὡς ἐκεῖνα καὶ σωτηρικὰ ἐπὶ τὸ κακὸς εἶναι. ἢ ὅτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲ ἀ ὡς τε εἶναι ὁ βέλομαι, καὶ ἀλλὰ ἀπ' χειν βέλομαι ὡς μηδὲ δεκτὸς παρ' χειν ἀγαθὸν, ἀπλῶς μέ τις τοῦτο ὑπολάβῃ, ἀλλὰ ἀγαμαχῶ ἀλλ' ἐν καὶ τοῦ ἐναντίου γνώμῃ τὸ τοιοῦτον ὑποδεδόμενον ἐπιτυδάμενος, καὶ πλέον ἢ ἀξιῶ με δεκτὸς εἶναι.

Παρασιτικῆς] Ἀπολύσει.

Πάνυ] Εἰρωνικῶς.

Καθάπερ αἱ πανηγυρικαὶ χόρταγ] Πλεονάζῃ ἀπλῶς ἡ ἀπαγγελία μὴ, καθάπερ μὴ σαφῶς· ἤρκῃ γὰρ καὶ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι ἢ μίᾳ ἀπαγγελίᾳ, ἤτοι ἡ πρώτῃ, ἢ ἡ δευτέρᾳ.

Παρὰ τὰς κεκτημένας αἱ τέχναι] Καὶ μᾶλλον ῥᾴστοις διὰ τοῦτο ἐστὶ τέχνες ἀπὸ φυκιάς καὶ.... αὐτῆς ἐμπειρίας.... πρώτας ἢ πλησίον παρὰ τῶν ἐνεργειαν κεκτημένων. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· ἢ ἡ τῶν ἐλεγκτικὴ καὶ ὀρχηστικὴ ἀντῆς, ὑδὲν γὰρ αὐτῶν τῆς ἐπεργείας ἔχει τὸ πρῶτον μὲν, ὑδὲς φθόνος ἐ ὁμιλητῆς, ὑδὲ γὰρ ὑπ' ἀν-

ελων πτχιῶν , ᾧ τὸν βίον διήγεσε συνειλημένας. Εἶπε δ' ὅτι καὶ ἡ Δημοσιακὴ τῆ μηδεμίαν ἴξιν ἐπιφέρ) Δημοσίᾳ λαλεῖ πομένη ... ς αὐτὸς σεμνύνων αὐτῷ ἀπεφήνατο τὸ αὐτάρκες σ..... ἡ τῆ ... ἐξοστρακιζομένη.

Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπ] Εἰς τὰς Ἐπικηρείας αἰνίτ), οἳ πλᾧ ᾧ ἀγαθῷ ἡ δουλῷ ἀπεφήναντο.

καὶ δὲν Ἐπικήρᾳ μέλ] Σημειῶ διὰ τῶν σύνταξιν ὄμοιον, τῷ μελή- δὲ μοι ἴπποι. οὐσία γὰρ, ἡ γενικὴ συνίπεξε τῶτο, ἀντὶ ᾧ προϊόντως, δὴς ἰξίαν).

δὲ τὰς ἄλλας πτχίας μαθήσοιτο] Τὰς βαναύσους λέγ πτχίας. γὰρ αὖτη πολεμεῖ χάριν βίᾳ τοῖς κεκτημένοις μεταχειρίζον).

ἔχοληῆ δῆλον] Σημειῶ διὰ τῶν σύνταξιν ἀντὶ γὰρ ᾧ ἀδιπῶς ἡ ἀμφι- των κεῖ).

Φιλοσοφίαν δέ πς] Ἐντεῦθεν ἀμαύρᾳ τ Ἀναξαγόραν καὶ τ Παρμενίδην τες ἔλεγον ἐν τὸ ὅλον καὶ ἄπειρον. εἰπὼδ.... καὶ τὸν Ἀ ελεατίλλω τῶν ἑαυτῶν δίξαν... πεπ... διὰ συλλογίζεν γενναίως τῇ φυσικῇ ἀκροάσ, καὶ διὰ δογμάτων, καὶ ἔλεγον τρία ὕλα..... εἴδες.... * τ δὲ δύο καὶ εἴδες. καὶ ἡ μὲν ὕλη, ἀεὶ ὑποκειτη λέ.... τὰ δύο ἐξαναγκης τὸ ἀφ' ἑάυτ γὰρ ὅτ ἐξαναγκης τέρησις ἐσκ ἔτι, καὶ τερήσεως ὕσης, ται ἔτι εἴδες. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρῳδῷ διδάσκ ἐν τῇ..... βιβλίῳ ἐν τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτ ἐσκ ἔστ ἴτ, ὡς φυ- κικὸς γὰρ τύτοις..... διὸ τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψαν φυσικὸς, ᾧ μᾶλ- λον δὲ ὡς θεολόγους.

Ὡς ἔοικε Δημοσίοις] Τὸ ἐξῆς ἀδέ εἰσιν ὡς, ἔοικεν, οἱ Στωικοὶ διάφερ- ρον δόγματα ἐχόντες τοῖς Δημοσίοις.

Ὅμοια δοκεῖ γενέσ τῇ Νικίᾳ] Ἡ γὰρ μίμησιν Θουκυδίδης ναυμαχίας τ Ἀθηναίων καὶ τ Λακεδαιμονίων ἐπὶ Συμακούσας γενέσ, καὶ κατανα- μαχηθήναι ὑπὸ Γυλίππ ᾧ Λακεδαιμονίω.

Ἀρ' οὐχ' ὁ μὲ τὸ σῶμα πρῶτον] Ἅπαξ καταρᾶται οἰνοποσίᾳ καὶ μίξῃ τὰς ὀφθαλμὰς διαφθεῖρσι καὶ..... ἐκκεκραγὼς, δόξῃ δυμενὴς τις εἶναι, ἀ μόνοι καὶ ἔσχ, ἀλλὰ παρόφρων καὶ παρόφρε. κατὰ τὰς λυσ- σωδίας τῶν Κυδῶν. ὃς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκίαν κατεπεφορτίσθ καὶ κατερρα- γησαν τῷ γνάμῳ.... δὲν γενναῖον. οἱ ὥστε διδαχθ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν πρώτων ᾧ πολέμ βῶν. ῥᾳδίως ἂν γένοιτο..... δὲ τὸ βραχύτα- τον ὑ..... μείνας πλαπα..... ἀ μᾶ Σωκράτης..... ὕτ τῶν ἐπὶ Δηλίῳ..... ἀλλ' αὐτός τε ἀ..... αν καταλαμβα..... καὶ ἄλλως ὑπερφέρων τ μάχης καὶ ἀλῳσώζων..... τῖος τε καὶ δύχρὸς ἐ σκιλιτίδης, ἅπ φιλόσοφ.

Δείψαι τῶν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αἰνίτεται τῦτο παθόντα.

Ἀλλὰ Θρᾳξὶ ἐ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένης.... Σκυθίδ γὰρ ἦν.

Φιλό-

* Hic videtur deesse σίρησις, & paucula quædam de materia & forma, quorum jacturam non ægre ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunæ plures quæ forte inde duntaxat natæ quod Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic pessime erant scripta.

Γ πᾶρχε γάρ μοι ὦ φίλη Ἀδράστεια] Δεσπόμενη ἡ Ἀδράστεια τ λητοῖς μεγάλα καυχωμένοις ἐπιφυομένη. ἐπεὶ δὲ πᾶρχε μοι γατα ὁ μισθὸς ὅτ᾽ διδάσκαλ᾽, ἀτὰρ σωμελίασομεν᾽ μετα, ἀειφήμησι νῦν ὕτις αὐτῶν, ἤτοι ἐπεδοκίσατο.

Ἀλλ᾽ ἤδη τοῖς Διὸς] Ἐντοῦθεν ἀναπρίπτον ἐδὲ ὡς Πολεμῶν σύρξ ὁ παρὼν λόγ᾽, ἴσα Κάσπος ἀδελφὸς Πολυδεύκε φ ἴτ᾽ ὁμώνυμος, ὁ ἀφσυγόμ᾽ ῥητόρων ὀδοδάσκαλ᾽.

Μὴ τῶν παίδημον] Τῶν Ἀφροδίτων φησὶ. ὅμοιον δὲ τοῦτο λέξ τῶν πεσημασμένων αἰχρότητα τ χρεὼς, ἢ λέξ τὸ ἀκαιρ κρ τοῦτο μ᾽ τ ἄλλων κακῶν ἔχειν ἀπόγονα, ὁ μιμεῖ᾽ κρ ναποδαλλε᾽ κρ τὰς ἄλλας διδάτκ.

Καὶ χαῦν] Γρ φι᾽ κρ χάρεν ἀ σμικροῦ ἐπιτιμῶ᾽ αὐτ.

Mſ. in fol. Ῥητόρων διδάσκαλ᾽. ἃ μῶμ᾽] ἃ δὲ μὴ ἐπι. ἀλλ᾽ μῶ᾽, πλὴ ᾽. εἰ κρ Λυκιανὸς λέγ᾽ σὺ τῶν τοῦ οἶδα εἶπ᾽ πλ᾽. ἀρχαῖζον. κρ πάλιν ὁ Τίμων, δεδεὸς ἅπασι τοῖς διαιτῶσι. φ φεῖπ᾽ ὀραχμὰς, ᾧ δὲ μίαν, ᾧ ᾽ ἡμιπέλεκκον. ὁ δὲ αὐτὸς ἐπ᾽ λέγ᾽ τοῦτο ὁ τῷ Ψωλοσολοικιῶ αὐτῷ. [λαρύγγιζε] λειπτέον ταλαττίνειν τῶν φωνῶν κρ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθ᾽, ἀλλ᾽ ἐπιτεῖνε ἐπερῶπερον τῷ λάρυγγι χρῆσθ᾽. [σκόλοψι] σκόλοψ ἐ᾽ ἐπιγαίῳ τῷ πέλῳ, ᾧ τὸ κολάπτω κόλοψ, ᾗ τὸ χ κρ σκόλοψ τὸ διχισμένον κρ ἀπεξυμένον ξύλον. [Κάρε Κάρε ᾧ ἐπιτομώτατ᾽ τοῖς ὕποις τῶν πηγῶν κατακλᾶς λύῃ] κίλυφ᾽ τὸ ᾧ ὠὸς λέπος. [Φελλῶν] * Φελλὸς ὄρ᾽ φ γίνονται βώλοι ὑπερμεγάθεις. ὁ δὲ τόπος τ ὄρεσι Φέλλος κῶμ᾽ κυρίσμῳ τ σωμάτων. [κρ τὰ πλάσματα] τὰ ψυδίσαθ᾽ μ᾽ τ ἀνυπερβάτ᾽ ἐπαγγελίας.

Φιλοψευδὴς ἢ ἀπίστων.

P. 326. Mſ. in 4. Οὐδὲν ὧδε ἔπος] Λίτι δ᾽ οὐδὲν ὧδε τ λόγον, ὃν ἐρῶμεν.

Εἶτα τὸ χείλεσι] Αὐτὸς καθ᾽ ἑαυτὸ κρίνει ἄμφ τῶν τε διξίων.

Καὶ ὡς ὁ γυναικός τις] Ὡς Πρόκνη κρ Φιλομήλα κ Καλλιόπ. ἡ μ᾽ εἰς ἄρκ᾽. Πρόκνη δὲ κρ Φιλομήλα εἰς ὄρνεα μεταβληθῆναι.

Τοῦτο Κορδόνα πρὸς] Ὁ μὲν Κόρδων μισῶν τις γυναικῶν ἀπεμνημονεύτησ ἄνθρωπος· κρ ὕτις, ὥστ᾽ γυναῖκας ἀγαγὼν μὴ ἐν ἐλεᾷ συνοικεῖν δήσας αὐτῇ λέγ᾽ τ εἰς τὸν πηγεσὸν αὐτὸν Φόβον. κρ ὕτως ἐγένετο τ ἀνθρωπον παρηνεῖν αὐτὸν μήχρις ἂν τ γυναικὸς σκεψαμένης τὸ ἀγαθὸν ᾗ δύνῃ συνέχεσθ᾽, κρ τὸν ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τ μεῖον ᾗ ἀν

* De hoc Italiæ monte nihil, quod equidem scire potuerim, apud Græcos invenitur. Plinius præterea negat in toto Italia nasci fuber Lib. XVI. c. 1. dicet Theophrastus in Tyrrhenia nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Cæterum hic absurde ex pro fuber desumi dicit cùm sint arbores planè diversæ. Videtur potius apud Græcos φελλὸς idem significasse ac φλοιὸς, & fuber κατ᾽ ἀντονομασίαν dictum esse, ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum.

Περὶ πένθους.

99. Mſ. in 4. Τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν] Αὐληταὶ γὰρ σωτηρίαλ πίνῃ τ ἀποιχομένων, ὡς δῆλον καὶ ἐκ Θείᾳ Εὐαγγελίᾳ.

Ῥητόρων Διδάσκαλος.

08. Mſ in 4. Νέος ἦν] Φασὶν ὡς εἰς * Πολυδεύκη τὸν ὀνομαστολαπτεπόμνον Λυκιάνου, τὸν τρόπον τ λόγου. τί χρὴ μᾶλλον ἢ ἐκεῖνο τὸ ἐπιγραφόμενον Σοφιστὴν, συκοφάντην ἢ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀκόσμως τοῦτο τοῖς φήσασιν εἰρῆσθαι. ἐπεὶ καὶ συγχρόνω ἄμφω ὄντε καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τὸν Αὐτοκράτορος.

ἐσπῇ] Τῶν βάσιν.

οὐ μὴν πείθεται] Συνήθης τοῦτο καὶ ποιητὴς καὶ λογογράφοις μάτοις χρῆται ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ , εἶπε πείθεται. τοῦτο ἢ ἔχως ἔτυχε γένεται, ἀλλ' ἴσως μετὰ ρίσεως ἢ ἔντονα σημαίνει, οἷον ἄλλα σε κελεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν. μὴ τοῦτο ποίει, καὶ ὡς ἐν Θεολόγῳ Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν πω. ἀντὶ γὰρ σωτηρικὰ τὰ ἀπορώμενα κεῖται.

γωνα] Ἀγαθὸν τραγῳδίας ποιητὴς, εἰς μελανίαν σκωπτόμενος. ἑλήμων] Ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίπονος. οἱονεὶ ἐπράξαμεν πολλὴν φρονῆσ

χιδὴς] Πολυχιδὴς, τὸ ὧν τρίκτον. ἐμβάδες δὲ, παρ' ὑφ' ἡμῶν κ. καὶ δῆλον ἀφ' ὧν πίλοις αὐτὸν ἐστερίσκειν τοῖς λόγοις, ἢ ἐπὶ ἄλλα γένοιτ' ἂν τοιοῦτον.

ον φάρμακον ἡ ἀναισχυντία] Δεμέας ἄρα ὁ βωμολόχος καὶ λόγῳ κρίνετο τῶν ἀναισχύντων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τοῦ ἐγκεκρισμένου ἀρετῶν. τὸ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτιον, λῆρος . ἐν δὲ τὸ γοργὸν καὶ πυκνὸν, εἰς τὸ ἄκαιρον ἀποσκῶψαι. ἐν δὲ τὸ τ καὶ ἐλαφρὸν καὶ ἐν πᾶσαν ἰδίαν ὑμεναχέλεσθαι, εἰς ψυ ἀν διέβαλε.

πᾶσι ἢ ὁ Μακηθὼν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡγεμόνι ἱστόρηται, ἢ ἐκ τῶν Περσῶν μάχη. Περσῶν μὲν Δάτιδες ἠγωνίσω, Ἀθηναίων ἢ θε. ἐν ἢ ὁ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τὸν κεφαλὴν ἀφαιρεθείς, νεκρὸς εἰσήκει ὑπὸ τ πρὸ τ πόλεμον προθυμίας, ἀλλ τι πάθρμον. ἢ Ἐλληνότητι ὑπὸ Ξέρξε μαρύρωσις, καὶ ἢ ἐν Ἄθω διῦ ἢ θαλάσσα εἰσρυεῖσα πλοῦτον ἀπηρώσατ τ ἰσθμὸν τοῖς ἀφέσι, καὶ ὅσα ἄλλα.

μηρὸς παπαιτέσθω] Οὐκ ἄμεινον τοῦτο τὸ μιαρὸν καὶ καταπλῆκτον τ μηρὸν παπάσσειν δέχεσθαι εἶναι.

ουζε] Λαρύγγιζε.

ux non tantùm ſcripſerat Onomaſticon de quo hîc noſter, ſed etiam ones, alioſque ejuſmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Soſ ur auctor eſt Suidas, unde ſibi Sophiſtæ, quatenus in malam parox ſumitur, nomen meruit. At ſi eidem Suidæ crederemus tempora enirent, cùm Lucianus ſub Trajano, ut ait, vixerit, Pollux verò o & Commodo Impp. Verùm Suidam erraſſe oſtendit Voſſius de cis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in poſterum addetur Scholiaſtæ noſtri.

Υ̓πῆρχε γάρ μοι ὦ φίλη Ἀθηναία] Δώμαντι ἡ Ἀθηναία ἐλπὶς τοὺς μεγάλα καυχωμένους ἐπιφωνεῖν. ἐπεὶ ὁ παρὼν λόγος ἐστὶ μιμητὸς ἔτους· διὸ καὶ ἀναπλάττομεν τὸν μιμητὴν, ὥσπερ ὑπομιμνήσκοντες τῶν ἔτους αὐτῷ, ἅτοι ἐποίησεν.

Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς] Ἐντεῦθεν ἀναπέμπεται ἡ ὡς Πελοπίδου σύρριζ ὁ παρὼν λόγος, εἶτα Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ ἔτους ὁμώνυμος, ὁ Διὸς συγγόνου ῥητόρων διδάσκαλος.

Μὴ τῷ παιδημῷ] Τῷ Ἀφροδίτῃ φησὶ. ὅμοια δὲ τούτοις Διὸς τῷ πρωτογκωμίῳ αἰχρότητα τ̓ χρεὼς, ἡ Διὸς τὸ ἀσυμπαθὲς καὶ τὸ μὴ τ̓ ἄλλων κακῶν ἔχεσθαι αὐτάρκεια, ὁ μισθὸς καὶ τὸ ὑποβαλεῖν καὶ τὰς ἄλλας διδασκ.

Καὶ χαρεὶς] Γεγράφθαι καὶ χάρεν ὁ σημειοφόρος ἐπισημαίνεται αὐτό.

Mſ. in fol. Ῥητορικὴν διδασκαλόν. ἃ φὴς] ἃ δὲ μὴ ἔστιν, ἀλλὰ μὴν, πικὰ ϗ. εἰ καὶ Λακεδαιμόνιος λέγει σοφιστὴν σὺν ἄλλοις ἦν καὶ ἐκεῖνος ἀστυδωζῶν. καὶ πάλιν ὁ Τίμαιος, διὸς ἄτοπα τοῖς διαιτωμένοις ἐν τῇ ὀρεινῇ χώρᾳ, ᾧ δὲ μέλει, ᾧ ϗ ἡμιπλάστου. ὁ δὲ αὐτὸς ἐν ἄλλοις λέγει τοῦτο ὁ τῷ Ψευδοσαλακίσῃ αὐτῷ. [λαμπρύνει] λαμπρύνει τῷ φωνῷ καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεται, ἀλλ' ἐπιτεθειωμένως τῇ λάρυγγι χρῆται. [σκόλοψι] σκόλοψ ἐξ ἧς ἐπηρείσθη τῇ πέτρᾳ, ὥσπερ τὸ σκόλοπα ϗ σκόλοψ, ἢ ὥσπερ τὸ χόρτος καὶ σκόλοψ τὸ διηκισμένον καὶ ἀπεξυμένον ξύλον. [Καίτοι ἐγὼ Κάρα ἔ ἐπιγινομένην τοῖς ὕπνοις τῶν πηγανοπαλαίστων λύφη] κέλυφος τὸ ἔ ὠὸν λέπος. [Φιλῶν] * Φίλλας ἐστὶ καὶ γίνονται πολλαὶ ὑπερμεγέθεις. ὅτε δὲ τίκτει τ̓ ἐπὶ γῆς Φίλλας ὡσεὶ κυφισμὸν τ̓ σωμάτων. [καὶ τὰ πλάσματα] πλάσσεσθαι μ̓ τ̓ ἀνυπαρκτῶν ἐπαγγελίας.

Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν.

P. 326. Mſ. in 4. Οὐδὲν ὡσεὶ ἔπος] Ἀντὶ ἔ οὐδὲν ὡσεὶ ἔστι ἡ οὐδαμῶς.

Εἶτα τὸ χείρισον] Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν κρίνει ἄμεινον τοῦτον εἶναι.

Καὶ ὡς ὅτ' γυναικός τις] Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλομήλα ἐ Ἰλλὰς ἢ μὲ εἰς ἄρκτον. Πρόκνη δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεα μεταπλάττεται.

Τοῦτο Κορδίου τοὺς] Ὁ μὲν Κόρδιος μισεῖ τὰς λοιδορούμενος ἄνθρωπος· καὶ ὅτους, ὥστε γυναῖκας ἀγαπᾷν μὲ ἂν εἰλικρινῶς δόξαι αὐτῇ λέγειν τ̓ εἰς τὸν πένητα αὐτὸ φόβον. καὶ ὅτους ἐγὼ ὅσον παρηγόρησεν αὐτοῖς μέχρις ἂν τ̓ γυναικὸς ἐπιψαύσῃς τι κακὸν, ὃ δύνῃ συνέχαιρε, καὶ σὺν ἄλλοις ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μισεῖν ἐ

* De hoc Italiæ monte nihil, quod equidem scire potuerim, apud scriptores invenitur. Plinius præterea negat in *tota Italia* nasci fabes Lib. xviii. licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat Lib. iii. c. 16. nisi fit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licèt legisse hos apud Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Cæterum hic abundat de fabes. Videtur potius apud Latinos φιλλὸς idem significasse ac φλοιὸς, & fabes quæ *integumenta* dictum esse, ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, post illum *I. Harduinus* ad locum Plinii laudatum.

ψηθῆσαι. ὅτω τῷ πρωτείῳ τότε ἡ γάμος γενέσθ. ὁ δὲ Μαρμαρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύμβαλα μετρεῖν ἐπιχειρῶν.

ὃς τὴν Ἐτίας, ὦ Τυχιάδη] Τῷ Ἐτίᾳ εἰς ἄρκτον παρέλαβεν, ὡς κάκ αὐτὸς πυνθανόμθ., καὶ τὸ ὠθχειρεῖν ἐξ τὸ ἰφιτίᾳ ἐχάρης αὐτοκρατῶν.

καὶ παναρέτους] Ὅπ πρ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκφύσης θαυμάσιος, πάμπαν ἄπαυστος.

ἀτεχνωκότες μου] Καπεχωκότες πολλῷ τῷ ἄνοιαν. αἰπατικὴ ἀνενικῶς Ἀττικῶς.

καὶ ἅλας φασὶν ἐκκρίσεις τὸν ἅλον] Παροιμία ἐπὶ τ ἀσυμφόρως φερομ πεφυκότων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τ ψευδῶν εἰρημ τῷ λίχνῳ λίνον ἐπλεις.

καρδαπίνας] Καρδατίνας, τὰ ταχέα καὶ πειθηνικὰ ὑποδήματα, ἃ Δρύοπας φασίν.

Δημαινέτω] Γράφε καὶ Δημέω.

Πολυκλείτου γὰ] Γράφους ὁ Πολύκλειτ ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ. καὶ ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται μαχόμενος.

Ἀλλὰ τὰ Δαιδάλου πεχνήματα] Τάχα δ μήτιν εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλ ἄγαλμα εἰργάσατο αἰσχιστίλις, τῶν ἀφ αὐτὸ πάντων ἀγνοτῶν συμβεβληκότα τὸ ποδὶ ἀποπλάντων, πάρεχε φήμιν, ὡς Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. *

Ἠμισταδιαίας] Πεπηχυῖα ὀργυιάς.

Πεφίκειθ] Γράφεται, κρατεῖθ.

Ἀκριβῶς ἐπάρκει] Γράφεται, ἱκανῶς ἐπαρκεῖ.

Ἐπιμετρήσουσ] Ἀντὶ τ ἀφανίζ.

Οὕτω περίσσια διεξιόντ] Ἐπὶ τ ῥητόρων ἡνίκα τὸ παραύξον ἐπιτείνεσθαι ἐδύ κ πλέον..... ἄνωθεν ὑπὲρ τὰς πα..... ἐκφέρειν τ μέσης ἡ ῥητόρ ὄγκος..... δι' ὧν τὴν αὐξίαν ἡ ῥητόρ πλοῦτον ἀπ.... χαίσιν. ὃ κ ἀσ..... ἐ τὸ ἀσκηνίον ἐκ..... χανῶν δύο μεσημεσίζομ..... ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεὸς κ ἥρωας εἰσφέρ..... ρυθμὸς, ὥσπερ λύ..... φέρουσας τ ἀμ..... ἐ τύπτω παιδὸ..... ὡς ἡ χρὴ ἀπιέναι τὸ δρομένοις. ἐπεὶ θεὸς δὲ πάντα τῇ ἅρμᾳ ὡς μὴ ἀδύνατον εἶκ..... ἡ ἐ ἐπὶ πάντων τε..... ἀφοδοίαις ἐ..... ρωντας τινὲ συμβ..... ἐπικράτησαν τ ἐκ μή.

Ἐσθῆτι μελαίνῃ] Ὅτι τὰς νεκρὰς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφίεννυσαν.

Ἕωλον] Τὸ ἴωλον λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἡ χθεσινῆ, καὶ ἐπὶ ἡ ἄλλη διαφθορότος.

Ἐς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτ. ἐς ἣν φασι τὴν Γῆν ἀφικνομένην Ὅσιριν τ ἰδιαπαζητεῖν. μυθῶσι δὲ αὐτὸν διασπαρχθῆναι, τὴν κόμμιν ἑαυτῆς ἑκάστ, παρ' ἣ καὶ Κοπτὸς ἀνορθώθη ἡ πόλις. ἐδίκευσε ἡ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἀπορόν π τρίχων πλῆθος; ὥστε ἐξ ἀνθρώπ κεφαλῆς εἰκάσαι. †

* Idem habet *Palaephatus de Incredibilibus* c. XXII. & *Tzetzes* Chil. I. c. 19.

† A Graeculis hoc fictum, qui prius debuissent offendere Isidem Graecè locutam

Ἐν Μακ.] Ἀμφίλοχός τε οὐκ ἐᾷ ἐκεῖ τὸ μεμάστιγα. Mſ. in fol. Φιλοψευδὴς ἡ ἀπιστῶν. ὑδὲν ἐκεῖς ἔπος τῶν ἠπὶ ὑδὲν ὡς τὸν λόγον ὃν εἰρήμεν. [Κορυβάντες] τοὺς ἐν τῷ μανῆς τὰς ἀπομηνιούσας ἄνθρωπος, καὶ ὕπως ἂν ἐκ ἀγαγὼν, μὴ ἂν ἐλέας ἐγκαθεύδησον αὐτῇ ἐξὸ τὸν ὡς ἐμὲν αὐτῇ φόβον. μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἐκεψαμένης ὃ δύνησωίγκας, καὶ σὺν ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τὸ μέρος καταψηφίσασ. καὶ ἔτι τῷ κριτικῷ ἐ χάρις τοῦ χειρ. ἐ γίτης μανῆς καὶ αὐτὸς τὰ κύμβαλα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. [καὶ ὁ σὺν ἐκκρύσις τ ἦλον] περιοικία ἐπὶ τ ἀσυμφόροις ἀσυμφόρων, ὡσπερ καὶ ἐπὶ τ ψευδῶν τὸ λίνον λίνου στεφάσθαι εἴη πίνας] καρδαπία τὰ τραχέα καὶ πολυειδικὰ ὑποδήματα, ἃ ἔνιοι λαας φασι. [τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων] τοῦτο δὲ μετὰ ἔτη, ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἄγαλμα ἐργάσατο ἐστιτιλές, ἐ ἐκ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὸ θεοῦ ἀκριβέστατα, πεποίηκε ὡς τὰ ἐ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. [ἐκλαμβάνειν] καὶ ἐπὶ ἐ χθιστινῆ, καὶ ἐπὶ ἐ ἤδη διεφθαρμένοις. [μιλαίνας] ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰς νεκρὰς μελαίνας γυναῖκας ἐφόρουν.

Ἱππίας ἢ Βαλανεῖον.

P. 354. Mſ. in 4. Τῶν σοφῶν οἰκείας] Οὕτω καὶ Φαικ. Τὸν σοφὸν σοφὸς ἀνήρ, τέχνας δ' ὁμότεχνος.

Περίνοια] Τέχνη μηχανικὴ.

Mſ. in fol. Ἱππίας ἢ βαλανεῖον· ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίως τῷ λόγῳ κυλίδει. Τὸν σοφὸν σοφὸς ἀνήρ, τέχνας δ' ὁμότεχνος. [καὶ λίθος μάδαι] ὁ Ἀρχιμήδης τὸ Σικελίᾳ ὡς κατασκάσαι τὰ χαλκᾶ πλοῖα πρὸ τοῦ πόλεμα, ἅπερ ἀπώλεσαν ἀπικρὺ ἐ σύστασις σὺν μάχῃ. ἐπ' αὐτειλαμένου ἐ ἡλίου ἐ ἐσφενδόνων τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἐπικλωμένας ἐσὺς τ χάλκα, ἐξῆλθον ἐξ αὐτῶν πῦρ ἐφ' ἑαυτὰ τὰς ἀπὸ τ ἀκτίνας τ ἡλίου. [ἀφόδων] ἀφοδος ὁ λάκκος.

Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος.

P. 359. Mſ. in 4. Ἐμβάδι] Εἶδος ὑποδήματος.

Ἐπτερον ἢ πτερωτὸν] Εἶδος Παιᾶνος.

Καὶ τὸ μὲν σύνθημα ὧν ἄπεστι τὸ δοῦ] Λέγει τὰς ὑποφαγὰς ἐκ λὸν ἐ εἰδὸς εἰκάζ τὸν Ὑμέναιον. ἔδειξε καὶ τὸν Παιᾶνα ὁ τοῦτο μιμησάμενος τὸν Στιλβίωνα παίζοντα. κακῶν τοῦτο, εἰ μέλλει τ αὐτὸν εἰς ἐ ζῆν λίωνα τοῦ Ὑμεναίου.

Μὴ μὲ κουφίσαιτε] Μαίνεσθε.

Mſ. in fol. Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος· κῳδάριον.....] Εἶδος ἐσθῆτος καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως ἀναπλήσασα πυρρίχας. [μίτρα] κεφαλὴ ἐπὶ μετώπῳ ἀκρῳ. χρυσοῦν ἔχουσα ψέλιον, δεξιᾶς ἀὶ ἐκ τοῦ βραχίονος

cutam. Sed solent, etiam barbarorum nominum, Etymologias Graecas dare.

† Stulta haec historia jam lecta est in altero Scholiasta, & quod mirum est, ubique eadem planè erant mendа, ut μάεσθαι pro μέλεσθαι, unde constat eos utrumque ex eodem fonte hausisse.

ον. [πεζαίτερος] μεγαλοκέφαλον. [ἐπισύξαντες] τράσαντες. [ἐνημένοι] σκοπαζόντες.

Προλαλιὰ, ὁ Ἡρακλῆς.

65. Μς. in 4. Ταῦτά μ] Ἀντὶ τοῦ κ τοῦτο.

ὁ γῆρας] Εὐριπίδης.

Τίνες ποιηταὶ] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸ λυρικόν.

ποκλείδης] Παρομοία ἡ φορτικὴ Ἱπποκλείδη, ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ δεδιδαγμένων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κ τὸ ἀνεκφόρητον μετενεχθέν.

Περὶ τῆς ἠλέκτρας ἢ τῶν κύκνων.

369. Μς. in 4. Ἀλλὰ μαρτύρομαι] Ἀντὶ τοῦ βιβαιοῦ.

Μύας Ἐγκώμιον.

372. Μς. in 4. Κωμῳδοῦσι καὶ ἐμπίδων] Ἕτερον κώνωψ ἐμπίδων. Ἐπεὶ τοι Ἀλεξάνδρου ὁ κωμικὸς τὸν αὐτὸν φησὶ κώνωπας καὶ ἐμπίδας, Νεφέλαις.

Ταρβεῖν] Φοβεῖσθαι.

Μς. in fol. Μύας ἐγκώμιον· ἐμπίσι] ἐμπὶς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου. [κρυπλήδιοι.] κρυπτηδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι. [πίτυθος τὸν μύαν ποιεῖ] ὥσπερ ἡ φερὶ τοῖς ἐγκωμίοις φιλοσοφοῦσιν μῦς ἐστὶν ἀφίστατος τοῦ δήμου λιπαρῶς, ὅταν δὲ καὶ αὐτὸς ἐπιλάβηται, βωμολόχος, οὐδέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ κωμῳδεῖν ἐς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ἐς μύας.... [ἐρεχθεῖδος] ἡ φλυαρία ἀπὸ τοῦ ἔρεχθαι τὸ ἔρεν ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν.

Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνάγνουν.

P. 378. Μς. in 4. Ὡς ὕστατα εἰκάσαι βιβλίον αἰτήσας πατ, Λυκιανὲ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τοῦτο δεξιώματι δι' ἀϊόνος ἀμείψω αὐτόν.

Καὶ συμβόλους τοὺς σοφούς] Ἀπὸ τῶν ἐξείας τοῦ σοῦ σημαινούσης τοὺς ζητοῦντας.

Ὅσα ὁ Καλλίνικος ἐς κάλλος] Καλλιγράφοι ἔστι γεγόνασιν ἄριστοι Φιλαινίδης] Περσαλεξάνδρου.

Ἑλικῶνα μὲν] Ὄρος ὅπου αἱ Μοῦσαι ἀφορμίζειν λέγονται.

Συληρὰ ἀνδρὶ καὶ δασεῖ] Ἔοικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος ὅστις καὶ Δαμασκηνὸς, ὅσον λέγει ὁ Λιβανίπιος ἔικασε.

Μυρίνη ἄν] Ποταμοί εἰσιν ὅστις πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἑλικῶνος ὁ δὲ Ἑλικὼν, ὄρος ἐστὶ Βοιώτιον, ὅπου τὰς τῶν Θεσπιέων πόλις κατοικεῖ, ἐνῇ ὁ Ἔρως, ὃν Ἀλκμαίωνος ἐξήρασεν, ἵνα μισόγυνον περγὸν ἴδοιεν. φησὶ δὲ Ἑλικῶνα δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμοντας Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὸν ποιητικὸν σοφὸν λαβεῖν.

Καὶ ὑποκαλλόμενον αὐτὸς] Οὕτω γάρ φασι τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπιχωριάσαι τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν.

Ἀγαθὸν ὂν ταῦτα] Προσυπακουστέον τὸ χαίρειν ἢ ἔνεκεν, τίνος ὃν ἄγαθὸν χαίρει, ἢ ἕνεκεν.

Ὁ Ἰσμηνίας] Ἰσμηνίας ὅτου καλύμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς

[κενοφωνικὸς] δηλονότι πρὸς γραμματικὸν τὸ ἐπιπλαίτιον καὶ θεολόγον. [κόρδαξ] λίχνον λέξιν, μεγάλως. [Φρενήρης] ὁ φθόνος. [ἰαύει] ἡσυχάζει πρέσβυς. [ἥλιστον] λοιπὸν καὶ ἀφανὲς ἡμῶν τὸ πάντας πιέζειν. [τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν] τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν συνέζευξεν, ὡς ὁ Μάγνης Συλοκάκης * λέγει Λέοντα τὸν βασιλέα ἐπιζεύξαντα τὴν Θεοφάνους πολλὰ καὶ προφυλάξη δεξιὰν σύμπνοια, ἵνα καὶ ἀκαὶ, ἵνα μέση εὐδαιμονίᾳ ψωδόμῳ. [τὸ ἀψύκτορον] παρὰ ἄψ ὁ σημαίνει τὸ ἐψῆσαι καὶ τὸ κρῦναι, τὸ εὖ ἕψεσθαι καὶ κρύον λαμβάνειν, καὶ πολὺς πλησμονή. καινοπρεπὴς τὸ χῆμα. οἷον γὰρ ὅπως τὸ καινὸν καὶ κεκωμιλημένον.

Ψυδολογικὸς, ἢ περὶ τῆς Ἀπροφάδος.

P. 431. Mſ. in 4. Καὶ Γενεσυλλίδων] Εἰς ἀφροδίσια σκῶψαι βελόμενος τὸν κακοδαίμονα τυρὸν, τοῖς πιεῖσι αὐτὸν ὀνόμασιν ἀρχαῖς διέγνωκε. ἀ φθόνος ἡ αἰσχρῶς Ἀφροδίτης ἱστὶν ἐπίπεπτα.

Θάτερον τῶν πεπτῶν] Κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μηδὲ ἡ εὐθεῖα θάτερος, ἀλλ' ἄτερος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἑτέρου σύγκλειφθεὶς ἀτερος λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατικὴ. ἀεὶ γὰρ αὖτη τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μείωσιν, φθόνος βάρβαρον δυικὸν τὸ τριὼ ἐπαγόμενον. ὡσαύτως δύσφημον καὶ τὸ ἀπιτιμία. τίς γὰρ χρεία δὲ τῆς προθέσεως, μηδὲν πλέον δὲ τῶν δηλουμένων; τὸ δὲ τοιχύνειν, καὶ ἀλόγως. ἐπὶ χέω μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύνω δὲ ὑδάτων ἐγκέκραται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥστε δὲ τὸ τέταμαι. ἀ γὰρ ἔστι τέτημι, ἀλλὰ πάντα βασύτονον, ἀφ' ἧς τέτομαι ἴσως ἀνελέχθη. ἔχει ἡ μετοχὴ πεπόμενον, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαὶ πεπόμενον ἐπὶ δίκαις. πέπυσμαι δὲ, ἀδυμῶς, ἀλλ' ἡ ἔοικε πέπυσμαι, ὡς δὸς δὸς ἵστημι, ὡς καὶ δὸς δὸς ἕστημι λεχθεῖν ἂν ἔοικεν.

Ὁ πρὸς τὸ Τισίᾳ τῷ τέχνῳ] Τισίᾳ τοῦτο λέγει δὲ Κόρακος δὲ Σικελῶν μαθητὴς. τέχνῃ γάρ μοι τοιοῦτον ἐν αὐτῷ καταφρονεῖσθαι δοκῶ, ἀγνοοῦντων εἰρήσεσθε.

Ὦ παιπάλημα] Παιπάλημα ὁ πάνυ γε ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ὡς ἐπὶ ἄλυδρον τοῖς κακοῖς σωπαλιεσμένον καὶ συμπεπλεγμένον. νῦν δὲ τοῦτο βάλεται τὸ γλωσσαλγεῖ τοῦτο δηλοῖ. ἐκκὰ τὸ κακὸν τὸ ἀνενδοτον μισητὰς, ὥσπερ ἄλυδρον ἀφεπτεσμένον κίναδος ἢ ὅτι ποιῶν, ὅτι παλιὸν, ἐπὶ τὸ τῶν εἰδῶν κινεῖν.

Mſ. in fol. Περὶ τῆς Ἀπροφάδος καὶ Τιμοφύλου Ἀπροφάδου] Ἀπροφάδους ἡμέρως καὶ Ἀπροφάδας ἁπλῶς καλεῖσθαι τὰς στεφανωμένας. παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τινάσδε. ἔδει ἐν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν κατάρχοντα καθεδεῖσθαι ἔξω φέρειν τῆς πόλεως καὶ οἰδίνας αὐτοῖς τῶν ἀπόρρητα δίκαια· ἐξῆν γὰρ αὐτῷ ἀπὸ πάντων στεφανωμένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν στενῶν τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἃς πύλας ἐκάλουν Ἀπροφάδας. [γεγωνότερον] φανερώτερον. [τὸν Ἀφροφάδιον] Ἀφροφάδης ὅτου λοιδο-

* *Magiſtri* fuit ſumma dignitas in Aula Conſtantinopolitana, de qua Vid. *Meurſium* in Lexico Græco-barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Iſauricus, vel Copronymi filius, quærent quibus per otium licebit. Interea hinc liquet Scholiaſtam noſtrum ſaltem ante 1229 annos non vixiſſe, quandoquidem tum regnare cœpit Leo Thrax.

η, ὡς ὅτι ἴχνι ὁ Μίδας ὦπα. ἢ ὅτι μακρὸν ὦπα ἔχει. Ἀφ' οὗ καὶ τὸ
μακρόβια ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὅτι τὸ ζῶον ὦπας δύναται, ὡς καὶ
μακρότων ψόφων αἰσθάνεσθαι. *

ὁδόπαι] Δηλονότι πραγμάτων τ' ἐπαναστάσεως τῷ Θεοδότῃ.
πάνυ φρενήρης τις ὢν] Σημειῶ πῶς τὸ κέρδει κεῖται.
δὲ] Ἀντὶ τοῦ ἔρευνα.
ὁ καρτυρῶσι] Γράφεται ὁ καστόρασι.
ἀθεμιστῆς] Ἀντὶ τοῦ ὁ ἐρημωδός.
μελανείμων] Ἢ μετάφορα μελανείμων.
καὶ ἀμερεῖς] Ἀντὶ τοῦ μεδὲν μέρος κατειληφώς.
νοεῖ δὲ] Φακυλίδης.
ἀκέρω μῦθοι ἀκύσας] Ἀττικὸς σολοικισμός.
ἢ τοῦ ἀκύτητος ὀργῆ] Αὐτὸ πῶς τὸ ὂν φάσκεις, Λυκιανέ.
ἐγὼ ὁ μὴ χρηστὸς] Οἷον τοῦτο εἶπας ἀληθέστερον.
συλλαμβάνοντες] Ἀντὶ τοῦ συσταλαμβάνοντες.
σκαληνὸς] Γράπλης ἐν τῷ ὁ τόπος μῆκος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σθένος
ὀχυρός, ὃν νῦν λάκκον φασί.
τοῦ Στρατονίκης] Τῶν Σελεύκου Στρατονίκων λέγει, ὃς ἦν υἱὸς Σελεύκου
τοῦ υἱοῦ ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρησάσθαι τῷ υἱῷ.
ἐρᾷ ἢ νοσεῖ ἄλλης καὶ εἰς αὐτὸ μηχανᾶται τὸ ἀνιᾶν οἱονεὶ εἰς τὴν Στρατο-
νίκην ἔρωτα, διὰ ἀμηχανίαν γὰρ τοῦ πατρὸς μηχανᾶται Σελεύκου ἀφ' ἧς
Ἀντίοχον, εἶτα σοφίᾳ τοῦ ἰατροῦ γνωσθέντος τοῦ παρεῖναι τὸν νόσον
τοῦτον, ἐπεξέρχεται ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ.
Λαθραίως] Καινοπρεπὲς τὸ χῆμα.
Ὅπου πολλάκις] Οἷον νῦν πνεῖς, Λυκίνε, καὶ τὰ καρδίας ὥσπερ ἀλα-
θῆ μέρη παρὰ πᾶσιν ὑπόκεισαι τῶν ἀληθόντων.
Πεπισμένων ἀφροδολῶν] Εἰς τὴν Γωσηφαϊνίπεσθαί μοι δοκεῖ.
Οὐ] Κακῶς σοι δοκεῖ, ὦ † ὁσμωνεῖν. ὁ γὰρ εἰς Γωσηφὸ λόγος αἰνίττε-
ται εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτῷ πέπονθεν εἰς τὴν
Προίτου γυναῖκα Ἀντειαν, ὡς φησὶν Ὅμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν
πεφονευκὼς αὐτὸς, ὡς πολὺ ἦν τὸ ἐν μέσῳ ἀφόρητον.
Ὧν τῷ δὲ Σειρήνων μύθῳ χαίρω] Οὐκοῦν τὸ δὲ Ὀδυσσέως περὶ Σει-
ρήνων, ἀλληγορικῶς λέγεται ἢ μᾶλλον αἰσθητῶς, ὡς φησὶν Ὅμηρος.
Φιλοσοφίας ὑποκειμένου] Τὸ λόγιον τοῦτο τούτων ὑποκειμένου
τοῦ δὲ ἀφ' ταύτης ἀφροδισιάζω αὐτῷ. ἐχθρὸς δὲ ὢν ἀεὶ Θεμιστο-
κλῆς Ἀριστείδης ἀφ' οὗ συναυτοῦ πρεσβύτης. πευθεὶς Ἀριστείδης, βου-
λόμενος, φησὶ, ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν Θεμιστόκλεους τῷ ἐχθρῷ ἀπολέσθαι, ἵνα μὴ δι-
κάλιν αὐτῷ ἐπανιόντες ἀναλεψόμεθα.
Ms. in fol. Περὶ δὲ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν ἀφροδολῇ· οὐ σκότῳ] ἀντὶ τοῦ
ἀσκιάζεται καὶ ἐπικρύπτεται καὶ ἐπισκοτίζεται. ἄγνοια γὰρ ἡ νὺξ λέ-
γεται. [ἐπιτραμμένου] ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπὴν τοῦ κατὰ Φοινίκην χώ-
[κε-

* Similia legas apud laudatum jam Palæphatum.
† Sic clare legitur in Ms. Videtur hoc Scholion alterius esse Grammatici auctori præcedentis Scholii contradicat. Quid sit ωσμινθῶ planè ignoro, fortè legendum sit ἑρμηνῶ, i. interpret, quo nomine præcedentem Scholiam appellaret hujus Scholii auctor.

[πεπαιστικῶς] δηλονότι πεπαιγμένως ἢ ἐπαιδιάπτως καὶ [κόρδαξ] λέγεται λίαν, μεγάλως. [φρενήρης] ὁ φρονιμος. [μέγιστον] λεπτὸν καὶ ἀξιοφανὲς ἐμφατικὸν ὁ παπίας [τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν] τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν ἐσχε ὡς ὁ Μάγερ Συλοκάκης * λέγει. Λίσιος ἦν βασιλεὺς ἐπιξένιος Θεοφάνης πολλὰ καὶ προφυτεύθη διέξιον σύντομα, ἀπὸ καὶ εὐδοκιμοῦν ψωδόμβρος. [τὸ ἀψίκορον] παρὰ ἀψὶ ὁ παρὰ θίνος καὶ τὸ κόρος, τὸ εὖ ἦχος κόρον λαμβάνειν, καὶ παρὰ τὸ κορέσαι ἐπὶ τὸ χεῖμα. οἷον γὰρ ὅπως τὸ κρύος καὶ κορεσθῆναι

Ψωδολογησὶς, ἡ παρὰ τῆς ἀποφράδος.

P. 431. Mſ. in 4. Καὶ Γενετυλλίδων] Εἰς ἀφροδίτην ταῦτα· μάρτυρ τὸν καταδεέστερα τυγχανεῖ, τοῖς πιστοῖς αὐτὸν ὀνόματι διέγνωκε. ἀ παθηλὸς ἢ αἰσχρὸς Ἀφροδίτης ἐστὶ ἐπίθετα.

Θάτερον τῶν πειρατῶν] Κακῶς γὰρ τὸ ἅτερον ἀπὸ τῆς εὐζηλίας ἅτερος, ἀλλ' ἄτερος. ἀπὸ γὰρ ἕτερος ἑτέρου λέγεται, καὶ ἄτερος ἡ αἰτιατικὴ. ἀεὶ γὰρ ὡς τὸ ἀκηλιθεῖ. τὸ δὲ πρὶν μείωσιν, παθηλὰς βαρέως ἐστὶ τὸ παραμύθιον. ὡσαύτως δύσφημος καὶ τὰ ἀπτικά. τίς γὰρ μισητικὸς, μηδὲν πλέον δὲ νῦν δηλοῖ; τὸ δὲ πειρατικὸν, καὶ ἐπὶ χέρσου μὲν ἐπίσης ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύτρα δ' ἐλέγετο Ἑλλὰς γλαῦξ, ὥσπερ νῦν τὸ πέτομαι. ἡ γὰρ ἐς πέτομαι πέτου βαρύτονον, ἀφ' ἧς πέτομαι ἴσως ἂν λεχθείη. ἐκ μετοχῆς, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαὶ πτερόμενοι ἅπαν δίκαιον; τὸ δὲ, ἐδόμως, ἀλλ' ἤδεως ἐπάρμην, ὡς λάβ' ἔπαρμαι, ὡς ἔχω λεχτίν ἂν ἔσαιμι.

Ὁ πότε τὸ Τισίᾳ τῷδε τέχνῳ] Τισίᾳ τούτῳ λίαν δ Κισσὸς λῶ μαθητῇ. τέχνῳ γάρ ἐστι καὶ ὁ αὐτὸς καὶ σοφιστὴς καὶ τῶν εἰρχασθῶν.

Ὦ παιπάλημα] Παιπάλημα ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος ὡς ἄλυρον τοῖς κακοῖς συναλλεσθῆναι καὶ συμπαίζειν ἢ ὃ τοῦτο βάλεται τῷ γλωσσαλγεῖ τούτῳ ἐλλὸ. ἀλλ' ἐστὶ μισητέος μισητέως, ὥσπερ ἄλυρον ἀφιερωμένον κιθαρῳδῷ ἢ ὡς ὅτε παλῶν, ὃ δὲ τὸ τῶν αἰδῶ κινεῖν.

Mſ. in fol. Περὶ τῆς ἀποφράδος καὶ Τιμάρχου λοιδορίας ἡμέρας καὶ ἀποφράδος ἁπλῶς καλοῦμεν τὰς συμφοράς. ῥήτωρ δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἰσοτίμου τοιαύτης. Ἦρξε ἐν τοῖς Ἀθηναίοις τῶν κεῖρον καταδικαζομένων ἔξω φέρειν τὰ τόλεως καὶ δίκην ἀπήνεγκε δίκιλον· ἐξέρχεται γὰρ αὐτῶν ἀπὸ πάντα συμπεσόντων τελεῖν, ἢ ἐστὶ ἀπὸ τῶν στενῶν τοῖς ἄκοις πολίταις, ὡς παρὰ τὴν λοιδορίαν [γεγωνότερον] γεγωνότερον. [τὸν Ἀελφοφόδιλλον] Ἀελφοφόδιλλος ἐστὶ

* *Magistri* fuit summa dignitas in Aula Constantinopolitana, de qua vid. *Meursium* in Lexico Græco-barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Tzes. Isauricus, vel Copronymi filius, quærent quibus per otium licebit. Inter hinc liquet Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, doquidem tum regnare cœpit Leo Thrax.

τας ἀεὶ γυναικὶ συνῶν, κιθαρῳδὸς δὲ ὢν. Ἀριστοφάνης, Ἀριφράδης μὴ πονηρὸς ἀλλὰ τῦτο μὴ βάλῃ). ἴσι δ' ὁ μόνον πονηρὸς, ὁ χαρ ἂν ἡδόμενον, ὁδὶ πανοῦργος, ἀλλὰ καὶ σφοδρόν τι. τὸν γαρ τῦ γλώττης αἰσχρῶς ἥδει. τυπτέσι τὸ εἰδοῖον ὃ ἀνθρώπε καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης γε Πολύμητος καὶ Οἰωνίχος ἀρίστοποιεῖ. καὶ πολυμήτις καὶ τὴ κωμῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι. εἴ τις ἂν τοιῦτον ἄνδρα καὶ σφόδρα λάττε), μὴ ποτε ὢν ὃ αὐτῦ πίνται ποτηρίῳ. καὶ ὡδὶς, Ἀριφράδες εὖσται λαρῶν. [μίπτιδις ποσὶν] ἀνίπτοις ποσὶ, ἀντὶ ὃ ἀτετοίμοις, καὶ ἐς τινὸς ἀσχολούμενος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ ἐξαίφνης ἀφικνυμένων. [βδελυρία] αἰσχροποιία. [αὐτὰς] μαπαίως. ὁ χαρ σοφιστὴς] Τίμαρχος. [χαιδιάζειν] ἥτοι χαίδια λέγειν, τα μὴ μετὰ κέψεως γινόμενα. [ἐπήμυσε] ἐπιῶσηται. [ἀφῆλιξ] πρεσβύτης. [ἠτιάσατο] ἐμέμφθη. [κύφωσις] κύφωσις ξύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τὰς τενοντίδας τῶν κακοδούλων ἵνα μὴ δύνωνται * ἀνακυψαι. Ἀριστοφάνης Πλάτῳ, ὦ τύμπανα, ὦ κύφωσις σὸν ἀρίξεται. κύφωσι δὲ ἐν δεσμοῖς ξύλινοι οἱ μὲν κλοιὸν οἱ δὲ καλοιὸν ὀνομάζουσιν, ἔνιοι καὶ ὁ πούραρος ἀνθρώπου, κύφωσι πίεσε) ὃ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφωσμὸς ἐπὶ τῶν τιμωρῶν. Ἀρχέλοχος δὲ, ἀντὶ ὃ κακοῦ καὶ ὀλεθρίου. ἔιρηται κύφωσι δὲ τὸ ἀναγκάζειν τὰς δεσμίους κύφειν. ἐὰν δὲ τις βασυνόμενον τὸ ὢν ὃ νόμα παρ' ὑδὲν ποιήσηται, ὀδόασθαι ὢν κύφωσι ὡς τῷ ὀχείῳ ἡμερῶν κ'. ἐπιβρεόμενον μέλιτι γυμὸς καὶ χαλκὴ, ἵνα ἡ μελίττας ὃ μῆνας δέπνον. ὃ δὲ χρόνος διεξοδεύεται κατὰ κρηνῶν ὠχέας, τολμᾷ γυναικεῖαν ὠδεῖ καλούσας. [νεαιεύεται] νέα ἔργα ποιεῖ, κομπάζει) καινὰ τολμᾷν ἐγκαυχᾶται. [ὃ Σινωπεὺς] Διογένης. [βιαπῶν] σωματοῦντα. [Τριακαίδεκα] Τεκμαίρεται φρυγιλοῦσι ὃ Ἀργείας ὕτω λεγόμενον. [τεγλαῶχιν] τεγλαῶχινα τόξα τείχωνα. [ἀπέργει] κακῶς τὸ ἀπέργει εἶπε. [τὸ τελῶν μηνοῖν] τελῶν μὲν ὢν ὃ ἡλιος βαρύτερον. δύσκολος ὃ τελῶν ἐπαγόμενος. ὥστε πάλιν δύσφημον καὶ τὸ ἀπρεπὲς. τὸ γὰρ χρεία ὃ στρεπτικὸν μεθὺν τολμᾷ ὃ μὴ δηλοῦται; τὸ δὲ τοῦ ἐκχύσεως καὶ ἀδιόρθωτον, χύσις γὰρ σὸν ἐπίσω) ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις. ὥστε ὑδὲ τὸ πίπτομαι. ἀπὸ γὰρ ἵστημι, ἵ' εἶτα πίπτομαι, ὡς ἵσταμαι ἵσταμαι, ἀλλὰ πίτνω. ἀφ' ὃ πίτομαι ἴσως ἂν λεχθείη, ἃ ὃ ἡ μετοχὴ ὁ πιτόμενος ὡς ἂν Εὐφρονίου Πλάτων, τὸ δὲ πιτόμενον πινὰ δώκεις. ὁ μὲν πίτνομαι, ἀλλ' ἡ ἀσθένεια ἐπέρασμα ὡς λέγει ὃ ἵπταμαι ἀφαπλησίως τῷ ἵσταμαι. [Ἀθρασία] θάμβημα εἶναι λέγει ταύτην τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. [Τισίᾳ] Τισίᾳ λέγ' ὃ κήρυκος ὃ Σικελὸς μαθητὰ. πάλαι γὰρ τὸ τιθῦτον καὶ αὐτὸς κατασκευάσμενος τινα πρεσβύτην ἐργάσατο. [τὸν Καμφέλιαν] λίμνην Φασὶ τὴ Καμφελίτη πόλει ὑπεκειμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ. ὧν βλωμένοις Καμφελιαίοις μετοχετεύσαι, ἔλεγεν ὁ Θεὸς μὴ κινεῖ Καμφελιαν. οἱ ὃ Θηβαῖοι ὑπερεκύσαντες ἐξελάσσησαν, ὀφθὴ παροιμία ἔιρηται ἐπὶ ὃ καθ' ἑαυτῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν μελλόντων. πινὲς ὃ φασὶ φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὸν Καμφέλιον, ἃ τὰς κλάδους ἀσθενοῦσιν

* Erat in Mſ. prima duntaxat hujus vocis ſyllaba, ſed reliquas ex Suida ſupplevimus, indidemque quædam in ſequentibus manifeſto corrupta emendavimus: utrobique enim res iiſdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione ſatis liquebit. Superiora etiam de Ariphrade ex Suida emendata.

στρον ὄζειν. [τὸ παιπάλημα] παιπάλεμα ὁ παντὸς πόνος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἄλκυρον τοῖς κακοῖς συμπαλαισμένον, τὸν συντετριμμένον. τῦν δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν δηλῶν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνειδῶν ἢ ὀνειδῶν ἄτρεπτον ἄλκυρον λέγει τὸν ἀφυπτερωμένον. κίναιδος δὲ ὁ τὰ ποιᾶν, ὅτε πάσχει, ἐπὶ τῶν αἰδῶ κινεῖν.

Περὶ τῆς οἴκης.

Pag. 450. Mf. in 4. Ἀλέξανδρον μὲν ἐπηύξησεν] Ὅτι Ἀλέξανδρος ὑπὸ Κύδνου λουσάμενος, ἠρρώστησεν, ὡς φησὶν Ἀρίστων. Σπεύσων δὲ ὁ μαχαιροφόρος ἰσχνὸν τὸ ποτοῦ Κύδνου, ὅπερ λέγει ψυχρὸν τὰ παχυνόμενα τῶν ζώων ἰᾶται ἐμβαίνοντος τοῦ ῥίγους τὸ ῥίγος.

Τοῖς Ἀρσακίδαις] Ἀρσακίδας τοὺς Περσῶν φησὶ βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάκου δὲ πολλοστοῦ τινος γενέσθαι ἔλεγον.

Καὶ τὰ τῶν τοίχων χρώματα] Τὰς γραφὰς φησὶν, ὅτι τοῖς ζωγραφίαις ὑφ' αἷς αὐθέντων καὶ φυτῶν μιμήματα εἰργάσατο, καὶ ὅτι πάνυ ἄλλο.

Διολισθάνουσι τῶν κυμάτων] Ὡς καινοῦ σου αἱ ἐξολισθήσεις, Δικαιεύ.

Καὶ ὁ δὲ Ὁμήρου ἀκήρ σκιῶν] Εἰς Πάτερον Ἀλέξανδρον, ὃς φησὶν Ὁμήρου, Ἀλέξανδρον ἡρωϊδή, ὁ λόγος φησί.

Τῶν Γοργόνων καὶ] Ὅτι αἱ Γοργόνες καλλαὶ καὶ δύμορφοι ἱστοροῦσι οἱονεὶ ἀπιλίδων τὰς ἀνθρώπους.

Ἀνύβυσος] Ὡς λαὶ ἡ δύσεις, ἡ ἀνύβυσος.

Μακρόβιοι.

P. 465. Mf. in 4. Ὁ Σελεύκου] Ἐπὶ τοῦ Σελεύκου καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῷ ποταμῷ.

Mf. in fol. Μακρόβιοι. συμβαλεῖν] ἀμφιέννυσθαι. [σύνεσκον] πλεῖν ἦσαν] πλεῖ εἰς τὰς Ἐλλήνας ἀντὶ τοῦ Ἑλλήνων ἐστί. πλεῖ εἰς τὰς ἀνδρας, ἀντὶ δὲ ἀνήρ ἐστι. πλεῖ εἰς σύνεσκον ἦσαν, ἀπὸ δὲ σύνεσκον ἐστὶν ἐπ. ὅτως γὰρ φασὶν οἱ Ἀττικοί. [κατέρρεψε] ἐπλούτησε. [κατεχθεὶς] ξενοδοχηθείς. [σῦμα] ψυδράκιον, ψόφος. [καὶ δεκαπενταέτεσι] ἑαυτὸν λιμοῦ ἡ ἀγχόνη ἐξάγων. [ποτιμώμενον] ἀνιώμενον, ποτιμώμενα δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δείνα παθήσεως ἐπιτόνως.

Διάλογος πρὸς Ἡσίοδον.

P. 486. Mf. in 4. Εἰς ὃν καιρὸν πνα] ὑπόθεσις δὲ εἰς ὅπως ἄλλα καιρὸν, ἵνα περιφαλῇ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς σὺ τοῦ εἰ κὴ λέγε μηδὲν ἄλλο. ὁπόταν οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἓν ἄλλο ὑπερβάντες ἔπεσον, ἐπὶ χεῖ Ἑρμοκράτης πιστεύειν.

Καὶ βδύλλειν] Ἀμέλγειν. καὶ βδυλλοῦς τὸ ἀμολγεῖον.

Καὶ πάνυ ποιμενικὸν ἐρρηται σοι] Ἀντὶ δὲ ἀπλῶς εἶπεν καὶ κῆ ποιμενικὸν δύηθειαν.

Mf. in fol. Διάλογος πρὸς Ἡσίοδον ἴδιος] Θείου πνεύματος πνεῦμα. [σὺν ὧν μοι] δύναιτ' ἂν. [βδύλλειν] ἀμέλγειν. [συνδυλεύειν]

δάλαμος τὰ τῶν ηλάμων ἀποξύσμασα ἢ σκόλοπες, ἢ ἐπιξερασία ἀκελεῶν. σκινδάλαμος τοῦτο ἴσως ἐπὶ μὲν εὐδείας ὀξύνει. * σκινδαλάμους ἐν λεπτολογίᾳ. Ἀριστοφάνης Συκοφίλαις, λόγῳ ἀκελεῶν σκινδάλαμος μηδὲν σοφόν. [κατακλίζεσι] κλινῶσι. [ἐπίσαλος] ῥιπτόρι[illegible].

Πλοῖον ἢ δύχαι.

P. 490. Mſ. in 4. Οὐκ ἐγώλεγον] Κρᾶσις ω ηι ε εἰς τὸ ω ι ηι ε ἔλεγον.

Τῶν κεραμέων ἐπειλημμένον] Τὰ νῦν κέραια λεγόμενα διὰ τοῖς ωτικοῖς ἀ ηι κέρκος καλοῦσιν οἱ πλακοῦς.

Τὸ ἱερὸν τὸ περάσιον] Τὸ ἀρχαῖον.

Καί τοι τίς αὐτὴ μὴ δὲ ἐκνίσης εἰπεῖν] Ὡς μήτε ἀπορρήτου ὄντος τῆς μυσηρᾶς ἀμυήτου ἐξειπεῖν. τοῦτο δὲ αὐτὸ ἀποκλείοντος φασὶν ὡς οὐκ ἔξον σοι ἐδὲν ὧδε ἡμᾶς ἦχον λαπρύνειν, εἶτα ηι ὃ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀπορρύπτειν ἀνακινδυνεύσαι, τὰ ὧδε ἡμᾶς σκυφίσειν ηαθίστη], μεμυημένα δὲ ηι αὐτοὶ, ηαὶ τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τελετῶν, ὧδε οἰκεῖον χρὴν ἐρεῖς.

Πρὸς δὲ λαχανᾶν τις λοιδορεῖ] Ναυλικῷ.

Καὶ ἐς Αἴγινα] Ἑορτὴ ἐν Αἰγίνῃ.

Ὑπερμαζᾶς δὲ] Λέγει τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἄγαν πενίας ὀξαμένων πλυτεῖν, ἔπειτα σοβαρῶν ἐν τῇ συνήθει τέως ἐνορώντων ηι ὑπερεπλυνον, εἶτεν ηαὶ ὑπερμαζᾶν λέγει ὡς μὴ πλέον μᾶζης ὧδε δ' ὑποροφήσαι, τοιοῦτο ηαὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔπαξε λόγιον ηαὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν κυφῶς φερομένων ηαὶ ἀλαζονευομένων φησὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸ ηόλπον πλύνειν, ὃς ηι λέγει τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπλύσιος σκωπτικῶς ὀνομάζει.

Καὶ τερπνὸν ἄλλο παιδίον] Μελικέρτῃ φησὶ τὸ δ' Ἰνοῦς παῖδα, ἐπιδιώκειν δ' Ἀθήναιος αὐτόν.

Οὐ σκύφον ἀλλὰ σισύφιόν τι βάρος] Τῷ γὰρ Σισύφῳ πίτνον οὐ ᾄδει ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ.

Οἷος ἦ ἐξ Γαλείας] Ὃν Φαλήρεον φασί. τὸ ηάτω ἦ Γαληείας δὲ ὧδε τὰ Γάδειρα λέγει. πολλὰ γὰρ ἐπεῖχεν ἰχθύων περίχη ἐηαμίζετο, ἰχθύας φερούσης ἀ ηῦ τὴν ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλῷ ηαὶ τῷ μεγέθει ηαὶ τῷ λίπει τὰς ἄλλας παρευδοκιμοῦσας.

Πρὸς τὸ ἐφίππιον] Τὸν ἀστράβην φησὶν, ἤτοι τὴν ἐφεδρείαν, ὧν νῦν σέλλαν φασί.

Ἀντίπατρον πολὺ ἔασον] Ἀλεξάνδρου τοῦτο δὲ ἰσοφίας, ηαὶεῖνος γὰρ περιώμνυσε τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον αὖτ' αὐτοῦ ηαταλείπει.

Ἐξαύλου γὰρ οἴμηι σοι] Ἐξ ἐσθῆτος, εἴρηηε γὰρ ἤδη αὐτοὺς ὀπόσων ἐσθῆτα ἀπέχει ἂν ἀφικομένην ἡ ηενὴ μακεδονία.

Παρφιληηυθὼς τῷ γνώμῃ] Οἷον μωσαϊσηῶς.

Τῷ ἀεὶστρῳ πεφορτισμένος] Ἐπὶ τῆς ὀρίστρας δακτυλιοφορούσης.

Mſ. in fol. Πλοῖον ἢ δύχαι· ηαλάμης.] ηαλάμη ηαὶ ηάλαμος, οἷνος ἢ ηριθῶν. [εὐδιδηὸς] Σημειοῦ τὸ εὐδεδηὸς, ἀντὶ δὲ εὐδιεδμένον.

* Videtur hic omissum quod extat apud Suidam: ὅθι ἦ ὃ πλαγίαν παρεξύνει.

[κρώβυλον] κρώβυλος εἶδος πλέγματος τῆς τριχῶν, ἀπὸ τοῦ εἰς ὀξὺ κατελῆγον. [κόμμι] χάραξ. ὀρθὸν ξύλον. λέγεται δὲ καὶ [κίνδυ κατὰ τὸ] κατὰ μικρὸν ῥαπτὸν καὶ δίπλευρον ἱμάτιον. ἔστι καὶ καθ' ὅλου τὸ ἱμάτιον σύνολον κίνδυν καλοῦσι καὶ παλαιοὶ καὶ νεώτεροι.

Μύρτιον καὶ Πάμφιλος καὶ Δωρίς.

P. 515. Mr. in 4. Ὁ Ἀλωπεκῆθεν] Δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς Ἀντιοχὶς ἡ Ἀλωπεκίς.

Φίλιννα καὶ ἡ μητὴρ.

Καταλιπῶσα] Αὐτὸν ἁπλῶς εἰς τὸ Λαμπτρεῖον καὶ ἐξελαθεῖν αὐτὸν. ὡστὸν ἢ λιποπλοκὰς τοῦτο γινόμενον. ἀλλ' ὕδωρ τὸ νυκτὸς αἰμῶν καὶ ψευδὲς μετ' αὐτῶν καταλιπῶσα.

Δώριον καὶ Μυρτάλη.

Ὦ Διοσκόρων] Ὡς ταύτας τὰς Διοσκόρους καλεῖ. ὅτι γὰρ ἐπῆρε ἐλίγοντο τῆς τελείας.

Δάπηδες] Τάπητες. ἀφ' οὗ τὸ ἐν δαπέδῳ φάτνας.

Κρωβύλη καὶ Κόρινna.

Ἀθλιότατα] Ἀθλιώτατον λίγουσι δυϊκῶς ἐπὶ τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ἀποτυγχάνουσιν.

Μυσάριον καὶ ἡ μητὴρ.

Σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ] Ἀλῶα, ἑορτὴ ἐστὶν Ἀθήνησι μυστήρια ἐπιτελουμένη, Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῶν ἀμπέλων καὶ τῇ χαρᾷ ᾗ οἶνος, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος ᾗ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ἔχειν τὰς ἄλως ποιεῖσθαι.

Συμβολῶ] Ὁ ἔργον.

Παννυχὶς, Δορκὰς, Φιλόσεμνος καὶ Πολέμων.

Διμοιρίτης ὢν] Διμοιρίτης, τούτῳ ἰδίως τὸ τελώνιον ἐπιδιδόασιν, ἐπειδὴ τοῦτο δίμοιρον ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ δὲ τοῦτο λαμβάνων φασὶν διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δὲ τις καὶ τραπεζικὴ ἀρχὴ ὡς ὁ λοχαγὸς, ἀφ' οὗ παρ' ἄλλης τραπέζας δύο μοίρας λαμβάνων. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταύτὸ φασι. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας.

Ἰόεσσα, καὶ Πυθιὰς, καὶ Λυσίας.

Θεάγγου] Θεάγγης ἐπικείμενον λίθος τοῖς ἐξοχαῖς τῶν οἴκων.

Τῶν Πηνείων] Πηνεῖον, τὸ κεφαλοδίσμιον καὶ ὑπόζωμα τῶν ποδῶν.

Περὶ τῆς Περεχίνης τελωνῆς.

P. 559. Mr. in 4. Τὸν μὲν ποιητὴν οἶδα] Οὐχ ὅτι ποιητὴς ὁ Πίμ-

ν ⊙ ; Διὰ τοῦτο ποιητὴν οὐκ αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικόν τι γμα διεξέρχεται μεγάλης συμφορᾶς αἴτιον ἑαυτῷ, καὶ οἷα οἱ τραγοποιοὶ πλάττουσι· διὰ τοῦτο καὶ διαβολῆς ὑπηνιγμένον σκηνικῆ γμα ⊙, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγῳδίας εἰσαγωγέα.

λιέφυλα, βαφαινίδι] Τὰς μοιχὰς γὰρ τοιαύτῃ ἀποτίνειν τοῖς παροῦσι ἔθος ποιεῖν. ἐπεὶ γὰρ ἑάλω μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, πλουτοῦσαν, βαφαινίδα τῇ πυγῇ δι' μοιχεῖ πάνυ ἀδρὰν ἔνεμον.

Θαυμαστὴν σοφίαν τῆ Χρισιανῶν] Θαυμαστὴ μὲν ἦν, ὦ μιαρὲ, καὶ ἐντὸς ἐπέκεινα γνώμης ⊙. εἰ καὶ σοὶ τυφλῷ οὐκ καὶ ἀλαζόνι τὸ καλὸν αὐτῆς ἀνεπίσκεπτον καὶ ἀθέατον.

Σέβεσθε τὸν ἄνθρωπον] Τὸν ἀληθῆ θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον. τὸν δὲ σαυλὸς, ὦ λῆρε, ποιητὴν.

Τὰς Ἑλληνικὰς ἀπαρχὰς σῶν] Μιαρὸν κεφαλὴ, ὃς σὺ βορβόρου ἑτερὰς καὶ ταύρους καὶ χρυσᾶς θυσίας καὶ δρμὰν ἀξίας, καὶ μὴ καὶ τὸ ἄλλον ὃν κατέχεας λῆρον σὺν τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, τῶν τοιούτων σὸν ἀξίας φῆς παρεδόσεως.

Τὸν δὲ ἀνασκολοπισμένον] Οἷα ληρεῖς, ὦ κατάρατε, κατὰ δὲ σωτῆρ ⊙ Χριςὸ; ὃς καὶ τότε ἔπεκεινα, ἀθανάτου σε διδαξόσῃ καλάσεως, ὡς διδάξαιτο, καὶ τὰ ἡμέτερα λαβεῖν βούλοιτο. ὦ τῆς ἀπειρόκακε συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης μιαιφονίας σύντροφε λίας, μιαρὲ, καὶ ἀκόλαςε, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου καλάσεως!

Τῶν Παιανιῶν Πόλις] Παιανιεὺς ὡς ἔοικεν Περιχείρ ⊙, ἀπὸ Πάρου τῆς νήσου.

Εἶτα τῆς πόλεως ἀπαρεσκομένης] Καὶ πῶς εἰ παλαιολείας Περιχεῖρ ⊙ σὺν ἀπεκλήθη διὰ τῶν Παιανιῶν τῆς παλαιοκτονίας, ἀπειτιμώνων δὲ διὰ τὴν παλαιοκτονίαν, ὡς ἔφης, ἀφιεμένων τούτοις ἀρχῶν; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαντεῖς πάσης ἀρετῆς σκώπτων, καὶ διαβολῆ.

Καὶ μάλιςα τῷ βασιλεῖ] Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, εἰμὴ, λέγε.

Τῶτο τῷ Μυσικῷ] Κυνικοὶ καὶ ὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι. Ἐπίκτητον μὲν ἴσμεν, Στωϊκὸν οἶδα. Δίωνα δὲ τὸν Πρυσαέα, ὡ καὶ ἐπώνυμος ὁ Χρυσόσομος, ὃς καὶ λόγους ἐκδέδωκε ἱκανῶς παιδαίους τοῦ ὄντος καὶ παντοίας ἀφελείας μεσοὺς.

Ὁ ὢν Παπᾶν δᾶδα ἔχων] Τὸν Θεαγένην λέγει. ὢν Πατρῶν δὲ τῆ Πελοποννήσου.

Τὸ κεκαθαίμενον Πρωτέως ἐλπίζεις] Πρωτέως μὲν τάχα καὶ συγγνωσὸς, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνωμῇ, ὕπα τὸν βίον λαπλίπων. σὺ δὲ τίς δὲ τρόπος ἀγαπᾷ), λόγων μὲ ἐμπεφορυσμένων, ὧν ὑπὸ χείρας σαγηνεύσας, τοῖς ὕθλοις δὲ καὶ μαγολογίαις τῶν ἐαυτοῦ κόσμῳ;

Δεμοπέτου.

P. 591. Mſ. in 4. Ἑπτὰ σὺν τοῖς ἀπόντων] Τὰ ἑπτὰ λεγομένης σοφῶν. Πιτάκου, Βίαντος, Θάλητος, Περιάνδρου, Κλεοβούλου, Χίλωνος, Σόλωνος.

Καὶ ἄλλοι σὺν Σάμῳ] Ἐκ Σάμου, Πυθαγόρου τοῦ Μνησάρχου. ἐξ Ἐφέσου

σιν Ἡρακλεῖσιν. ἐξ Ἀσδήρων Δημόκριτον. ἄμφω ἦ Φυσικὰ [illegible] ἤρην.

Τὸν Γαδωνίδην] Κολάκων οἱ θεραπεύσαντοι ἄνοι.

Μσ. in fol. Δορπίτην· τὸν ὀπισθόδομον] ὀπισθόδομος μέρος τοῦ πολίτου τῶν Ἀθηναίων, ἵνα ἐν τῷ ταμιείῳ ὀπισθεν ἦ τὸ Ἀθηναίων, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. [ἵππια ἐκ τῶν ἀπάντων] οἱ ἵππ[illegible] τακοὶ. Βίας. Θαλῆς. Περίανδρος. Κλεόβουλος. Χίλων. Σόλων Σάμιος Πυθαγόρας. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδήρων. * [illegible] ράκλειτον. [ἄβδοι] Δημόκριτοι. [ἀμυδροὶ] ἀφανεῖς, σκοτεινοί. [ἐπιμαχος] ἀκροβολίσιος. [ᾠδφορα] ᾠδφορα, χρήσιμα, οἰκεῖα, ἀναγκαῖα ἐπιτήδεια. [γλίχεσθε] παπεινᾶς. [ἰσαμὸν] ἀναλίσκοντοι [ἐς χρεὼν πομὸν] ἐς τὸν τῶν χρημάτων σύλλογον. [χρηματίζειν] χρήματα κολάζειν. [κολαστὸν] τιμωρητὸν. [αὐτοκράτορας] βασιλεῖς. [μέγα ζητοῦμεν. [λειοτελῶ] τελεσίουργον λέγει.

Τὰ περὶ Κρόνου.

P. 606. Μσ. in 4. Ἔγωγε ἂν ὡς ὀργίζεσθε] Τὸ ἐξῆς ἔγωγε ἂν ἡσυχίας ὡς ὀργίζεσθε γᾶν ἴφειτο μοι.

Οὐπότε ἡ χὰν ἐπίγει] Χειμῶνος γὰρ τὸ Κρόνια ἄγεται.

Νόμοι Συμπόσιοι.

Οὐπόσιν τὸ σιτίον ἐξάπινα ἦ] Τῶν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἕως τῶν μέσων περιφερομένων λέγει σκιάν, ὅτι γὰρ αὐτῶν σιτίον ἐστὶν.

Ἐπισκιαί] Κρυπταί.

Ὡς ἦ νῦν ἔχομεν] Ἐπὶ τῶν μικροῦς μεγαλαυχομένων ἡ παρρησία.

Οἱ σφηκοπώγωνες] Σφηκοπώγωνες εἰσὶ τὰ μεμιαδία δύο εἴδη ὁ μὲν ἄλλαντος, ὁ ἦ οἰκίτης. ὁ μὲν ἀλλάντης ἀσαφαλεστέρας ὄφεις ἀποστατικός, ἀξυλόνεος. ὁ ἦ οἰκίτης ἀκμάζει καὶ ὄγκου ἴσχει οὐχὶ κακὸν καὶ πλατὺν κοιλαινόμενον εἰς περιφορᾶς ξυλοῦς, πλαγὸς, ἐρυθρὸς, σχεπαστὸν ἀγγεῖον.

Κρόνος πλησίοις χαίρειν.

Ψύττα κατατείνασα] Ψύττα ἐπὶ τῆς ταχὺς ἀπόδημος πάσης.

Οἱ πλησίοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.

Οὐργὴν καὶ μίσος] Ἦτοι παροιμίας ἢ ὅσα ἤκουσε.

Μσ. in fol. Κρητοσόλων Γεροὺς· ἀρπάλων] ἀρπάλων. [ἢ δ' ὃς] ἤτοι αὐτός. [ἀλλοίως] αὐτὸς. [βάκηλος] βάκηλος μέγας μὲν, ἀσθενὴς δὲ καὶ γυναικώδης. ἀνδρόγυνος. ἀκόκκυπος. [Νόμοι] ἀρχαῖοι δομεδίων, τροφῶν, σύφορσίων, πόρων. [Ἐπισκιαί Κρητικαί· ἐμβάπτει] πλεξίλαι ἀμβάλλουσι ὑπὸ τὰς πλοκὰς ἵνα φαιῶσι μακρότεροι. [ἐφαλλερχίδα] πορφυρᾶν χλαμύδων. [χίτωνα] εἶδος μίτρας. [σπαθῶν] σκαλέκων [πτίσι καὶ κίσσις] κίσσι καὶ κίσις, ἦκυ, ἀγγεῖον ὃ ἐν τὰ βύσματα κατὰ καὶ ἰμάσπα. πικὰ τὸ τ' αὐτὸ ἦ θ. κίθη γὰρ, οἱ δὲ περιφερεῖς κατὰς ἱστικτήνατο ᾠδὴς ἀνδρῶν ὑποδοχὴν. [τῇ λοπαδὶ παραμείβεται.] [illegible] φεστιν ἐπιβάλλοιμεν, τῇ λοπαδὶ διλοιόν, ἢ τῷ πίνακι. [ἀνδυσμὸν] ἀνα[illegible]μ

* Hic omissum Δημόκριτον.

οἶνον. [ἀπὸ δ' γλαῦκας διαβήσεται] ἀπὸ τὰ λαγμὸς τ' σαφυλῆς ἀρὴν ἐπηθῆ. [τ' τε ἄλφιτα] ἄλφιτα εἰδὸς ἴτερον σκυβασμῶν, καὶ ἀλφιτοπώλης ὁ τοῦτο πωλῶν. [φίλαυτος] ὁ κενόδοξος ὁ ἑαυτὸν δῆθεν φιλῶν ἢ πάντα πράττων ἑαυτῷ χάριν. [κρύος ἐμοὶ τῷ πιωπάτῃ χαίρειν. ἀκοῦσαι] μαλακιωθεὶς. [κορυβαντιάσαι] μανῆναι. [ποτιεῖν] ποτίσαι, ἀναπηδᾶν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν τὰς Θεὰς, δυσφορεῖν, ἀναπηδᾶν. [κεφαλὴν] βαρύμβοι ἀπὸ μέθης οἶνου. [κρύος ἀλγεινὸς χαίρειν. ἔναγχος] ὠθ' ὀλίγου. [καταχυώσκειν] λοιδορεῖν. [φιλοφροσύνης] φιλικὰς δεξιώσεις. [φιλοφρονεύεσθαι] δεξιώσεσθαι, ἢ ἀσπάσεσθαι. [κεκμύοντες] κεκμυόντες, τυφλοῖν ὀφθαλμὼς κλείοντες. [σκαπτόμενον] ἢ αἱ ἀφῦαι κηλάμενοι διαπεπαρμέναι καὶ τετρωχωμένων σκαπτόμενον ἐργάτην. ἢ τὰ ὕεια τεμαχίζεσθαι ἀγέλαι * Παφλαγόνες φασὶ. [οἱ πλείστου δεῖν ἐργάτην χαίρειν. Γαστρίζεσθαι.] γαστρίζεσθαι, λαιμοτομεῖν τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ ἐμὲ χρείαν γαστριμαργεῖν.

Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.

P. 633. Mf. in. 4. Συμπόσιον] Ἡ Λαπίθαι ἐπιχείρησεν. ἐφ' ὁμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ δ' γάμων δ' Περιθόου τετιλεσμένοις. κἀκεῖ δ' οἱ Κένταυροι μεθυσθέντες, εἶτα παῖς τ' Λαπιθῶν γυναιξὶν ὑβριστικῶς πηδήσαντες, μέχρι τραυμάτων καὶ φόνων προέχωρησαν. ἀφ' ἃ καὶ εἰς ἀντολεμον προέπεσαν ἅπαντες. τ' Λαπιθῶν γὰρ τις γάμους ἐπιτελῶν, σὺν αὐτοῖς πᾶσι τ' Λαπιθῶν, καὶ πᾶσι τ' Κενταύρων, εἰς ἣν τ' Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθυσθείς, τῷ νύμφῃ ἐβιάσατο. κρατήσαντες δ' αὐτὸν οἱ Λαπίθαι, ἀπέτεμον αὐτῷ τὰ ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα. καὶ σὺν τούτοις συνεκρατήθη Λαπίθαις καὶ Κενταύροις.

Καὶ ἀναμνῆσαι] [Διεξιὼν τὰ κέχρηται τούτῳ ἀπὸ τ' πολέμων ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ ὑποθέσει μεταβαλών. ἐπὶ μὲ γὰρ τ' πολέμων ἔξω φασὶ βέλος, τὰς λιπτέρα τυγχάνοιεν βολῆς. σύντομα δ' ἢ, ἐπειδὴ σὺν τῇ ἑστιάσει πόλεμος μεθυόντων συνεβάλη. εἶτα τάκεῖ μεμνημένα διηγεῖται καθ' ἡσυχίαν πρὸς αὐτὸν, παίζων φησὶ ὅτι διηγεῖται ἡμῖν παρὰ δεῖπνον ἅτε διοχλούμενον τ' πεφαγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες δ' χρεισιν πολέμου καὶ τ' σὺν αὐτῷ παρουσίας.

Καὶ πολλὰ τῶν ἑωλοκρασίαν] ἰώνικα συνέπινον ἀλλήλοις παρ' Ἀθηναίοις οἱ νέοι, ἐπὶ ἐκάστῳ κρατῆρι οἶνον ἐπίνετο. καὶ εἴπερ σκαθοῦδησι μὴ πιὼν τ' ἴδιον κρατῆρα, πρωὶ κῆ τ' αὐτῷ κεφαλὴν ἐξεχάνετο, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία. ἑωλον γὰρ τὸ χθιζινὸν. εἴρηται δ' σὺν τούτοις μεταφορικῶς, ἀπὸ δ' ὕδατος.

Ἀμυδὶ] Ἀνάδ' μῦσιν καὶ κλείσιν τὸ στόμα.

Μηδὲν πρὸς ὀργὴν] Τὸ μηδὲν πρὸς ὀργὴν καὶ τὸ ἀλλ' ὕπως μὴ πρὸς πολλὰς ἐρεῖς. τὰ δύο κῶλα ἐλλείπουσι τ' αὐτοπαλῶν ῥημάτων κατ' ἴδιον ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ χρείης ἐμοιγε. τὸ δ' τὸ σκόπει.

Καὶ πολλὰ καλῶσιν] Μάχαιραν.

Ὁ Λαεύγινθος] Λαεύγινθος ἦν οἴκημα σκηνικὸν τόπων. καὶ ἐπειδὴ σκηνικὸς ἦν ὁ παῖς ζητήσει, ἀφ' τούτου ἐπικληθὲν Λαεύγινθος.

Αἱ

* Ita clarè legebatur in Scholiaste noſtro. Etymologici magni Auctor habet ἰούσης.

Αἱ γυναῖκες] Σημεῖόν ἐστι τοῦ γάμου οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας μᾶλλον τραπέζης τοῖς ἀνδράσι συνιστῶσαν, καὶ ἀναπεσούσας συνδειπνεῖν τοῖς ἀνδράσιν, ὅπερ ἐστὶ σημεῖον.

Διεδιάζετο] Ἠμφισβητεῖτο.

Τῶν Αἰακιδῶν] Τῶν Διοσκούρων. Αἰακὸς γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ Αἰακοῦ τοῦ Διὸς ἱερὸν αὐτῶν.

Χυμοὺς] Ζωμούς.

Καὶ πίμμασι] πλακοῦσι.

Καὶ κωρυκείας] Ἀρτύμασι.

Ἐκ θεοπῆς] Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου.

Ὅ, τι] Οὐκ εἰπολογικὸς συνδεσμος τὸ ὅπ, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἀντὶ τοῦ ὃ. τὸ, τί παρέλιπον ἀφεῖναι, ἀττικῶς εἴρηται.

Ὑποτυθρύζοντες] Ὑποτονθορύζοντες.

Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόλον] Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βολὴν τὴν μεγίστην. ὁ Λυκιανὸς δὲ παρῳδήσειν αὐτὸ ὑπέσχετο ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι λίαν βαθὺ τὴν κρουνὸν εἶναι βολὴν δὲ ἐνταῦθα ἀλλὰ βόλον ἐστὶ κυρίως τὸ ῥυτῶδες, ὃν καὶ ἀφῆκε τὸ ἐπομένων παρέσχεν κρουνὸν ἐπιπολῆς.

Τῷ φόλῳ] Φόλῳ ἐμοίησε τὸ Κεντεύειν εἰς. παρ' ὃ ἐξεπαίχθη Ἑρμοκλῆς.

Περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ] Ἐκινεῖτο, περιεφέρετο.

Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ δὲ μεταξύ, ἢ αὐτὶ δὲ ὡς ὅτε τοῦτο ἴσμεν.

Παῖς ἐκαλεῖτο] Γεράφεται καὶ καλεῖτο.

Ὀρεωκόμῳ] Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων.

Προπίνω σοι] Σκῶπτ τὴν σύνηθειαν, φασὶν οἱ Ἡρακλείδης ὁ νῦν ἀρχαϊκῶς φαμὲν εἰς τὸν αἰσθόμενον τοῦτ, ἢ τὸν ὁμοιον. δὲ γὰρ λίαν φασὶν ἐσθίοντα ἢ σῶν ὑγιείας. ἢ φασὶν βασιλέως. ἢ φασὶ Μαρείας τοῦ Διοτόκου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὁμοίως.

Οὗτος ὠρχήσατο τότε κωμικὰ ..... κοινῶς μὲν τὰ εἰς κῶμον ἀναβαίνοντα τοῦ χορὸν ἀσμάτων. ἰδίως δὲ τῷ ῥυθμῷ ..... λύσις χορὸν σκιλικὸν ἢ κυκλικὸν χόμματος καὶ καθαπερεύλλελος ἦσαν σταῖς τοῦ χοροδιδάσκου, ὅταν δὲ καὶ εἷς τὸ ἄκρον ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ, ἔλεγον λινά.

Μελιτοῦσι] Τὸ ἐκ Μελίτης, ἔστι δὲ σφυρὶς καὶ μικρὸν καὶ λεῖον, οἷα περὶ ἡμῖν τὰ.....

Παρεκδύσας ἑαυτὸν] Μεταστηνώσας, καταβλίσας. βύσσον γὰρ τὸ φόρεμα.

Ἡ Ἀθάνασα] Ἀθάνασαν δαίμονα τινα λέγουσι τῆς μάγα καταχθονίους ὑποπεμπούσας.

Ὁταν αὐτὸν] Ἀπολωλότα.

Ἐν τῷ Ἀνακείῳ] Ἱερὸν τῶν Διοσκούρων. οὕτω δὲ λέγω Ἀνάκειον σφόδρα τὸ ὑπερῳκοδομημένον, ὅπου ἀπὸ κοινοῦ συμποσίου] ποιεῖ, ἢ ἐπὶ τῶν ἱερῶν τοῦτο οἱ δίφθογγον. καὶ ἑκάστη σφόδρα ὑπερῳκοδομημένον, οἷον Ἡρακλείου· ἄθλου. Χαριτείου, Ἀνακείου, Ἀνακτορείου, Βασιλείου, καὶ Μουσείου ἔργον.

Πελοπὶς χθονὸς] Τῆς Πελοποννήσου λέγει. αὕτη δὲ ἐπὶ Καλυδῶνι, ὁ τῆς ἀτιμίας πορθμὸς τῆς Πελοποννήσου, πεδιάδος καλλίστης ἔχουσα.

Αἰχμητὴς αἰτίαμος] Ἢ κρατησχύτας ἢ ἀκοντιστάς.

Οἰνεὺς] Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τῷ ἡνίαν τὴν Ἄρτεμιν οὐκ ἀπάλιστ. ὅστερ ἡ Ἀριστοφάνης τὸν Τιμοκλέα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς οὐ εἰρωνείᾳ ἂν τοῦτο ὁ Ἕρμῆς.

Ὁ Μελέαγρος] σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος ἅμα τῇ μητρὶ, καὶ κατὰ αὐτὸς ἐμαράνετο. τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συνέζωπτε λαμπὰς, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Μελεάγρῳ, ὅτι ἐφ' ὅσον ἅπτεται ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε δὲ, φησὶν τὸν Ἀταλάντην σύμμαχον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσε τ Καλυδώνιον κάπρον, ἐρᾶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ὀργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεῖοι. καὶ γενομένης μάχης, ἀνεῖλεν αὐτοὺς, ἐπὶ τούτῳ ὑπῆρξε ἡ Μελεάγρου μήτηρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφῶν, καὶ πληθύσασα, ἐσβέσει τὸν λαμπάδα. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς Ὠ Οἰνέως.

Κατασκέδασον] Ἐπίχυσον.

Ὡς λάφυσιν] Γράφεται λάφυσιν.

Τὰ μεθύσματα] Οὐ πάντων τοῦτο τῶν μεθυόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν μὴ ἐκκεμένως καὶ ὑποσπόντως φιλοσοφούντων. ὡς ὧν καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι τὰ μὲν ὑγραίνει τῶν ὑποστάσεων, τὰ δὲ ἴδιον ἀπάλισεν.

Ἀτινὲς] Σωιχεῖς.

Εἰς ὃν Πηλέως] Ἐν τῷ γάμῳ ὃν Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Ἔρις μὴ κληθεῖσα, ἔβριψε μῆλον ἐν τῷ μέσῳ, ἐν ᾧ ἐγράφη, ΤΗι καλῇ τὸ μῆλον. ἠμφισβήτησαν δὲ τούτου Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκέλευσαν δοῦναι τῷ Πάριδι, ὑποκριθεῖσαι ἡ Ἀφροδίτη, ἐγκρίσασα τῷ Πάριδι ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην. δι' ἣς ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος.

Τὸν ζῆλον] Πῶ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ ὃν γυναικὸς ἐρᾶν; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. * λέγεται γὰρ πλεῖστ τὸν λέξιν ἐπὶ ὃν μοιχεύειν καὶ ἐπὶ ὃν φθονεῖν. οὕτω δ' ἐπὶ ὃν ζηλοτυπῶν τυπίσι ὡς γυναῖκας μοιχευούσας Δυσίας ἐν τῷ κ' Παντολέοντ.

Ἀπόνῃ] Γράφεται ἀπόνῃ.

Πιμελισέρα] Λιπαρωτέρα.

Χρησῷ μόλα] Ἀγαθῷ ἀντὶ μεγάλῳ.

Εἶτ' ἀπολογήμῳ] Κηδεμόνι καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόλῃ.

Πονήρα] Ἀντὶ βαρεῖα.

Ταινίας] Στεφάνους ἤτοι φασκίας.

Ἡ ἱλιγγὶα] Ὅλα τὰ ἱλιγγία χωλὰ καὶ τοῦτο χαίρει εἶναι ἐπ' αὐτοῖς κινηθῆναι χάλωσα ἐξεπίτηδες, καὶ τοῦτο Δημιανὸν ποιήσαντ ἐς πολίσνα ὕβρει ὃν Συμποσίου.

Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν] Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγάλῳ λόγῳ κινηθῆναι μάχην μετεξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, ἐπὶ τοῦ ὃν Πατρόκλου σώματι.

Εἶτ' ἀπολογήμῳ] Κηδεμόνι καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόλῃ.

Περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ.

P. 656. Mſ. in 4. Ἀλεκτρυὼν] † Πότερον ὄρνις ἢ ἄνθρωπος οὕτω καλούμενος; ὄρνιθι γὰρ τὶ σωφρονιστικὸς μισθὸς καὶ τοσοῦτος; ἢ πῶς ὁ τῇ λίμνῃ, καὶ πείσας μηχανῇ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος οἰκήσῃ;

* Potuit adjicere poni & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Æſchine obſervarunt Harpocration & Suidas.

† Vid. notam *Palmerii* ad p. 638.

Mſ. in fol. Περὶ τ̃ Σοφίης Θεῦ· τ̃ Διονύσ.] τ̃ Διονύσ. ἀπὸ ἄχνης οἱ Ἐλαῖται, Φαλοῖς ἐπίκλην αὐτῶν. Φαλλὸς ἦν ὑπὸ [illegible] ἐπὶ τὰ αἰδοῖα ἀνήρ. καὶ τῶτο ἐξεστίζοντο ἐκεῖνοι ἐν τοῖς τραγῳδοῖς καὶ τοῖς αἴσχεσι μικροῖς, καὶ ἐξορχῆσθαι ἐκέλευε τὸν Διόνυσον, τῶν ἡ τιμὴν ταύτην ἔχει τ̃ Διονύσ. λέγε καὶ ἐν ταῖς Σικελίαις τ̃ Κάτανα ἡγεμὼν γενέσθαι ὁ Διόνυσος. ἐπὶ λιμὸν ταύτην ἐξηνέγκατο τὴν θ̃ Διόνυσ. ἐξεπλάνησεν ἡ τότε καὶ ἐς Πελοπόννησ. πολὺς ὢν λεγόμεν. ἔρωτα τ̃ Διονύσ. καὶ ὑπὸ ἔρωτος αὐτ̃ τὸν μανῆναι καὶ παιδοφθορῆσαι αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ἐκ τ̃τῶν. λέγ. αὐτ̃ ὁ Πελοπόννησ. ὅτι ἐν Λέσβῳ ἐστὶ καὶ Σικελία. καὶ ἐπλάγη ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅτε παρῆν ἐν τῇ Λέσβῳ. καὶ ἐκ τ̃τῶν ἔρωτα αὐτ̃ ἔσχεν αὐτὸ καὶ ὁ Πελοπόννησ. καὶ πέπεικε. λοιπὸν δὲ ὁ Διόνυσος, ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐπῶν αὐτὸν ἐξέλιπον, αἰδοῖον ἐξόλιον ἐν αὐτοῖς ἐξόλοις ἐπλέκετο, καὶ ἐκ τ̃τῶν ἐκάλουν αὐτὸν Πελοπόννησ. διὰ τοῦτον τὸν αἰτίαν τὸν Φαλλὸν ἐπάνω τ̃ Διόνυσ. Φαλλοὶ δὲ εἰσὶν ὅτου πάντες. ἐν Φαλλοὶ δὲ ὡς τὸν μικρὸν ἐπ' ἀκρίου ἀπεδείκνυμεν.

Δημοδόκους ἐγκώμιον.

P. 685. Mſ. in 4. Ἀπὸ δὲ πάντως.] Ἀπὸ δὲ πάντως.

Πολὺ μᾶλλον ἐστὶν] Ἡ πολυσάρκεια ἐφαίνετο αὐτὸν ἀπὸ τ̃ Δημοδόκου, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς λέγει αὐτὸν ἐφαίνετο ἐνσαρκότατος, καὶ ὅτε, ὡς λέγει πάλιν ἀφανεμμένος, ὅτε καὶ ὁ Πλάτων τὸ φαινόμενον ἔλεγε λέγειν.

Τῶ τὸν ἁλίκιον] Διὰ τὴν τ̃ ἁλίκιον ἰσχνότητα, καὶ τὸ τὸν ἁλίκιον ἰσχνότητα. ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐπὶ τ̃ ἐστίασιν τῶν ἄρθρων ὑπερηλικίαν, εἰώθασιν Ἀττικοὶ τὸν ἐπὶ ἀσθενείᾳ περιλιᾷν, συνεσταλμένην γάρ τὴν λιτὴν, εἰ μὴ γάρ τὸ θ̃ ἦν, λελιᾷν τὸν τὸν, καὶ ἔστι ὅτε, καὶ πίπτοντας τὸ θ̃ ἰσχνότητα τὸν ἁλίκιον, συνεσταλμένην γάρ τὸν τὸν, ὁ καὶ Φαυλίππου. εἰ τὸν ἁλίκιον οὖν, ἐλείπετο τὸ θ̃ ἰσχνότης ἄρθρου ἐστὶν ἐπὶ ἀσθενείᾳ λεγόμενον ὅτε, καὶ πίπτοντας τὸ θ̃ ἰσχνότητα τὸν ἁλίκιον. ἐγκεκλιμένου δὲ ἐστὶ τοῦτο θ̃ ἐστίασις καὶ φίλοι Ἀθηναίοις τὸ ἄρθρον ἐλλείπειν τὰς πτώσεις ἐφιέντες, οἷον γάρ ἀφικνεῖται φασὶ τὸν βασιλέα, καὶ ἐφικάλλει βασιλεῖ.

Διαπεπείσθαι δὲ πᾶν] Ὅτι κῦ τοῦτο κεκτῆσθαι Ὅμηρ. Δημοδόκους.

Τὰ μεταξὺ] Ὅλη πεπύκασι τὴν Διομήδη τ̃ Γλαύκῳ ἁρμόσας ἐπὶ τῆς μάχης διεξοδικῶς ἀναγωνιζόμενοι τ̃ λόγου.

Γέμειν ἡ χρυσοῦλακος] Ἀρχὴ τοῦτο τῶν Ποδάρκους θ̃ μελοποιῶν ὁμοίων.

Ἀλλ' οἱ ἐλάπτε πάντων] Ἀλλ' οἱ ἀλάπτε ζωγράφους Δημοδόκῳ εἴκασλλ' ἐγὼ δὲ τὸ ζωγράφους.

Παιᾶν ἄναξ ἑκὰς] Παιᾶνα τὸ ἰατῆρα, ἐπικουρητέον ἢ οἱ ὕμνοι τ̃ θεῶν ἰατῆρα, ἐκεῖ μὲν δὲ ἀπεμφαίνοντα πάντως, οἷον ἀπὸ τῶ ἐμοῦ ἀπὸ πανδαίλου.

Mſ. in fol. Δημοδόκους ἐγκώμιον Ἑρμοῦ.] Ἑρμοῦ λέγεται ὁ Δίκτυς. παραλέγεται δὲ λοιπὸν θ̃ Ἑρμοῦ, Ἑρμοῦν καὶ Ἑρμοῦ. ἀπὸ τ̃ παλαιοῦ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἐφόρουν τῶν ὁδῶν ὄντας τὰς ὁδὰς ἐχρῶν τ̃

κὴν εἴ πεθέλοιεν ἄνες ὧν πᾶϊς ὀδὸς πὰς αἰτίας ἀνεπίθυν, κὴν δὸ Ε'ρμεῖ πατρωνομάζοντ' ἐρμᾶϊον κὴν ἕρμαιον. [ψυχαγωγίμιον] ψυχαγωγίμιον, πρᾶον. [δέλιχρα] δέλιχρος ὄνομα δρόμου ὅσσῳ ἐν ὀκτὼ σταδία. ὁ σταῦθ' Ὁμήρῳ συγκεκλιν Δημοθόϊλω κὴν δείνοσι μεγάφῳ αἰς ῥήτορας χάϊεν κὴν τὸν βίον δὲ σημύνῃ Δημοθένης ὁ διαλέξῃ τὰς ἐπαίνους αἰσφέρων. [καπηρώδων] φοβυμένω. [ἐνθυασμὸν] ἐνθυασμὸς λέγε, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐκάμπῃ ὑπὸ ἔ θεῖ. κορδακισμὸς] κορδακισμὸς ὁ αἰσχρὸς τ μίμων ψόφο. * [ἀνειμένος] κλελυμένο, παρειμένο. [κομᾶν] κόμᾳν τρέφειν. [Φρύνης] πόριον. μετπλοθεῖν] ἀσκεῖν. [σωτῆρων] συμπλόκων. [ωθίργα] ωθίργα πλοῖον Γαδειρίτης φησὶ, ἵνα ωθύργῃ τι χίνῃ] ἀντὶ ἔ πλοῖον. [ναίομεν] ἔρχεσθαι.

Θεῶν Ἐκκλησία.

P. 708. Mſ. in 4. Μηκέτι τονθορύζετε] Ἀντὶ ἔ ὑποδύνω γογγύζετε. τονθορύζειν γὰρ τὸ γογγύζειν.

Οἷς ἔξεστιν] Τὸ, οἷς ἐφεῖται ἀφ' πὶς ἡλείας κὴ τὸν ἔρωτα. ὁ γὰρ ἐξὸν ἡλείας δημηγορεῖν.

Οὔτε τὼ μίτρᾳ] Μίτρα ὁ γυναικεῖο τ κεφαλῆς ἀναδεσμὸς· λέγεται ἡ μίτρα κὴ ωθραπρίδιός πς ὅπλισις ἀλυσιδωτὴ ωθ ἔ ἧττον φυλακή πς κὴ ἀσφάλεια.

Ὁ δὲ φαλακρὸς] Τὸν Σιληνὸν λέγει.

Τὼ ἢ Ἰκαρίᾳ ἔ γεωργῷ] Ὁ Ἰκάριο ὅτο Ἀθηναῖος ἐγεώργ γεωργὸς· τοῦτο φασὶν τὸν Διόνυσον δῶναι τὸ κλῆμα πρῶτον. ἀφ' ἧ Ἰκαρία, ἡ πρώτη ἄμπελο ὀνομάσθη, κ' ὁ χῶρο ὁ σπειρῶσα τὸ φυτὸν· ὅτο ὁ Ἰκάριο ἔδωκε ποιμέσι ἔ καρπῶ πιεῖν Ἀτθικοῖς. ἓ πόντες νομίσαντες τὰς λοιπὰς ὅτι πεθήκασιν οἱ βαθεῖ τῷ ὕπνῳ ἀφ' τὼ οἰνοποσίαν κακῶς ἐχθέντες, ἀπεκτόνασι τὸν Ἰκάριον, νομίσαντες φαλάκρον φάρμακον δεδωκέναι, ἃ μόνον τοῖς κεφάλοις, ἀλλὰ δὴ κὴ τοῖς ὑγρηγορῶσι κὴ τῇ μέθῃ βαπτόμενοι μανίας ἐμποιητικόν. ὅτω μ' ὧν τὸν Ἰκάριον ἀπεθανέτην. ἐπεὶ ἢ κατέγνωσαν ἀπὸ τ μέθης, τὸν Διόνυσον χόλον αὐτοῖς ἐμβαλεῖν τοιόνδε. ἐλθὼν γὰρ ωθὸς αὐτὰς σὺν χήμασι ἁρμᾷ παιδὸς, ἐξέμηνεν αὐτὰς ωθὸς ὁρμὴν μίξεως. κὴ δὴ ἐπιχειρούσας αὐτὸν ἀφθέγξατο. ὦ μᾶ δῶν ἀφανὴς ἐγένθ'. οἱ ἢ, ἅτε δὴ σκέπης ὑποχομένης τὸ καθ' ὁρμὴν αὐτοῖς ἐᾶν ἐπλήσατο. ὁρμήκεσαν ἄχρι κτήσεως. κὴ δὴ μεμνήκεσαν ὕστως ἀεὶ σὺν τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατάπαυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες ἐφ' ᾧ ἐξιλασάμενοι τὸν θεὸν, τοιαῦτα κῇ χρησμῷ πεποιηκότας πᾶλαι χήμασι, κὴ ἀνθ' ἑαυτῶν ἀναθέντες ἐπώσαντο τ μανίας.

Οὔτε Ἀχαιῶν Αἴγιον] Αἴγιον κὴ Ἑλίκη κὴ Βύρα κὴ Ῥύπαι κὴ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν, μικρὸν ωθ ἔ Κεφαλλῆ κάλπαι κατηγκυρὸν τῶν Ἐχινάδων νήσων, ὡς ωθὸς τὴν ἐώ. αἱ δὲ λοιπαὶ ἀφαλάσιοι, τῆς ἐπὶ Κορίνθῳ φερούσης Ἑλίκης, κὴ τὰ ἱρεῖπιά ἐστιν ἰδεῖν ἀφ' τ αἰγιαλόν. οὕτη ἢ πᾶσαι ἡ πόλις ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θαλάσσῃ, σεισμῷ πάλαι τῦτο παθοῦσα.

* Sic ſcripſi, erat enim μίμων nullo ſenſu, cùm *Heſychius* nos doceat Κορδακισμὸς εἶδος τ τῶν μίμων γελοῖα κὴ παίγνια.

Η' Ε'λλάδιον ἡμῶν γένη] Ε'λλάδιον, τὸ σύστημα ἐξ τῶν ἐπῶν λοιδοῖς.

Καὶ μητρολώβ ὡς ἂν] Ἀλκμαίων γὰρ ὢν ὑὸς Ὀικλέως ὁ Ἀμφιάρεω τὴν μητέρα ἀπέκτεινας, ἐπλανᾶτο καὶ πάσης γῆς, ἐπὶ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς κεχολωμένου. χρήσαντος δὲ αὐτῷ τὸν πόλεμον ζητεῖν γῆν εἰς ἣν τοὐνικαυτα, ἥτις ἔτι νεὸς τῆς μητρὸς ἐστὶν ἐπιφανής. σκέψασθαι μὴ ἐν ἀλλαχῇ δύνηται, ἦλθε καὶ εἰς τὰς Ὀ Ἀχελῶου. ἠλιθιος γὰρ ἦτος ἀεὶ ῥέων, καὶ τὰς Ε'χινάδας νήσους ἐκ λασσαν ἀπολύσας, ὥστε] ἀλλὰ αὐτῷ ἐφθονήσατο ἔτι τὸ τελευταῖον ἐπὶ καὶ γῆν ἀναδεῖξαι ἥτις ἐκείνῃ σῶμα ἀνθρώπου ὑπεδείξατο, καὶ ἐπειδὴ ἔσται τῆς Ὀ μητρὸς φόνου. καὶ δὴ προσθέσας καὶ κατοικίσας ἐν κατοικίδα γῆν. * Καὶ ἐξ ἐκείνου τῶν ὑῶν Ἀκαρνᾶνος, Ἀκαρνανίαν τὸ πρὶν ὀνομάσαι.

Φιλοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστής.

Γ. 728. Μ. in 4. Βελόμην ἅπαντα εἰδέναι τὰ σόλοικα. ἐὰν Λυκιανὸς βελόμενος εἰσήγαγε σολοικίζοντα, καὶ ἐξ τοῦτο ἐπιδείκνυσιν αὐτὸν ὀνόμασεν. ἐπειδὴ ὢν ὁ Λυκιανὸς σολοικίζων, ἵνα ἐκεῖνο τὸν φιλοσοφιστὴν ἐλέγξαι τὸν σολοικίζοντα.

Ἆρα ἐξ σολοικιᾶ] Τὸ ἆρα μέμφεται ὁ συνάπτων. ἐστὶ ἄρα λέγεται ὅτι σολοικιᾶ.

Ἀ' μὴν οἶδ', ἢ δ' ὅ] Ε'γὼ μὲν ὀκνῶ τὸ μὴν, τὸ ὅ,

Τὰς τοιὰς ἀγνοήσεις. τὸ ὄφελον] Οὐδέποτε μέλλοντι ἐπιτίθεται ὁ παρεμφάτων, ἢ ὑποπτεύων, ἀλλ' ὑπερῶν ὀφείλω, ἢ ἀπειλῶν ἢ δίκτικὸν, ὑπάντως καὶ παρεχρήσατο. ἔδει δὲ εἰπεῖν ὄφελον ἀγνοῆσαι δυνηθῆναι. καὶ μᾶλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν ἐπάναγκες ὂν ὀφείλεται νῦν αὐτὸ μέλλοντι συντίθεται. Διττῶς δὲ ἐν τῇ ἐπὶ σολοικίσας. διὸ καὶ λέγεται τρὶς σολοικίσας.

Μέγα δὲ ἔθλον] Ε'πὶ δὲ ἀγῶνος ὁ λέγεται ὃ ἔθλον.

Καὶ ἐφοίδησα εἰς τὸ ἐμφοβῆσαι] Κακῶς ἐξ εἰς ἐμφοβῆσαι ἐφοίδησεν. ὁ γὰρ λέγει ὃ ἐφοβήθην] τί ἐμφοβῆσαι ἄκλα. κακῶς δὲ καὶ εἰς ἐμφοβῆσαι ἐπὶ ἐφοίδησε φησί.

Μεθύσκα ἐξῆν λαγὼ] Καὶ τοῦτο σολοικεῖ γυναικὶ χρῆναι ἀντὶ εἰθισμένῃ, ἁλαγὼς ὃ λαγὼ ἡ γυνὴ, ἡ δ' αἰτιατικὴ ὢν λαγὼ μετὰ ὃ νῦν, ἀλλ' ὁ χωρὶς ὃ νῦν.

Μὴ δ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κωλύσωσιν] Ε'πειδὴ φησὶ ὁ ἐφέστα τῷ σολοικισμῷ εἰς τινα ἐσολοίκισε. τοῦτο χάριν ἐστὶ ἵνα τὸν σολοικίζοντα.

Τῶν τὰς τίτθας ἠλαζόντων] Η' τίτθη ἠλάζη. ὁ ὃ ἀντιφίλων ἐν τοῖς παιδίοις ἠλάζη.

Ὁ-

* Hoc fuit initium Mſ. in 4. in quo videtur linea aut aliquid amplius deſſe.

† Hic aliquid deeſt, quod ſuppleri poterit ex Pauſaniæ Arcadicis, ubi hanc Alcmæonis habet Hiſtoriam. p. 492. Ed. Sylburgii. Cæteroqui Καπωτίαν non meminit.

‡ Videtur ἀπαρεμφάτῳ hic abundare. Vid. not. Ol. Grævii ad p. 99.

Οὐδὲ ἀϋξάνοιτο παίδια] Αὐξανόμενα γὰρ ἤδη εἰσὶν παιδικῶς, ἀλλ' οὐκέτι συνεργατικῶς.

Οὐδὲν γνωσόμεθα] Ἄφελε γὰρ καὶ τὸν δυνητικὸν σχηματισμὸν ὃν ἂν· οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, εἰδὲν ἂν γνῶμεν εἰδὲ γνωσόμεθα. ἐν δὲ διαλλῆ συσταλείκασιν, καὶ τῇ ἐπιφ τὸ ἄν, καὶ τῇ τὸ μέλλοντ@ ἐφ' ᾧ γνωσόμεθα. εἰδέποτε γὰρ τοῖς δυνητικοῖς μέλλουσιν συντάττουσι.

Τὰ τοιαῦτα ἴλιγγι] Πόσας παίδας ἔτεκες.

Πηνίκα ἔξεισι] Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἔμεσον, οὐκ ἐστῶτ@ γὰρ. τί ἂν φαῖεν ῥαιτᾶς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν;

Τὰ πατρῷα] Πατρικὰ ὅπλα ἔπαιρε, τὰ δὲ πατρὸς λέγεται, ζῶντος δὲ πατρός. ὅπλα τὰ πατρῷα, πεθνηκότος.

Πατρολώτης] Οὐμοῦσος γὰρ ἤδη εἰσὶν, ὁμόγλωσσ@, ὁμόθρονος. τὸ δὲ πατρολώτης, ἐπὶ βαρβάρων. οἱ βάρβαροι γὰρ ἔτως ἀπόλεις φασὶ, ἀνεῖ δὲ πολίτης. καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ε'λλήνων ἐν τοῖς νόμοις, τὸ πατρίον ἐχρήσατο.

Μεθύσης] Μέθυσος γὰρ ἀπὸ μεθύσης.

Λῆμμα πάρεστι] Λῆμμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἐνὸς Μ.

Οὐ μείρομαι] Τὸ μείρομαι ἐφ' φασὶ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡδώσης. ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειράκιον λέγουσι.

Πρὸς τὸν εἰπόντα] Τοῦτο σύμβολόν ἐστι παθητικόν.

Σωσιπάτρᾳ μοι] Ἐπὶ τραυματίδι γὰρ τοῦτο ἀφῆκεν.

Περίεστι αὐτὸν] Γ'ενεαλογήμλω γὰρ ἤδη εἰσὶν ἡ μετῆλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περίεστιν ἐπὶ δὲ κύκλου λέγεται πᾶν περιττόν.

Σωσικρίνει αὐτῷ] Σωσιδικάζετο γὰρ ἤδη εἰσὶν, ἢ ἀμφισβητεῖ, ἀλλ' ἐ συσικρίνεται. τὸ γὰρ συγκρίνειν, ἐπὶ δὲ πυκνῆς ἡ δοκίμη χρῆσις τῶν Ε'λλήνων εἶδεν.

Νεῖ τοῦτο δικεῖ] Τὸ γὰρ νεῖ, δῆτα καὶ αἰπαλικῆ. ἀλλ' ὅπ καὶ δολικῆ. τὸ δὲ δοτικῆ, δολικῆ ἀπαιτεῖ. κακῶς δὲ παίζων αὐτὸν εἴρηκεν. ὡς σὺ κὴ νῦν ἐρεῖς ὡς ἀμφιπίνομεν, ἤδη γὰρ εἰπεῖν καὶ νῦν ἀμφιπίνομεν ἐρεῖς τυπτῶν ἡμᾶς, ἀλλ' ἐχ ἡμῖν.

Μιχθεῖσα] Ἐμίχθη γὰρ ἄνδρ φασὶ γυναικὶ, ἐχὶ γυνὴ ἀνδρί.

Καρῆναι] Τὸ κείρασθαι ἐπὶ δὲ κτημίνης. τὸ δὲ κουρῆναι, ἐπὶ δὲ ἀπήμως, καὶ μετὰ ὕβρεως.

Συμμαχεῖν] Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλίως ἀφελεγμένων ἐριχιλεῖν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, συμμαχεῖν ἢ ἀφιλονικίζειν.

Βασανίζειν] Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῶν δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων ἀφ' τιμωρητικῶν ὀργάνων.

Εἰ μιλτιάσει] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Α'ττικοὶ ἐπὶ τῶν ῥήμασ@ τούτω οὐσιαστικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα, ἐ γάρ φασι μιλτιάσω, ἀλλὰ μιλτιάσομαι.

Τεθνήξει] γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ δὲ τελέτων, ἀλλ' ἐ τεθνήξη ἐπὶ δύτερα.

Σπαχάζομαι] Τὸ γὰρ σπαχάζειν, ἐπὶ δὲ ἀκολούθως τάττεται τῷ βαλλω, ἢ δὲ πτοᾶσθαι.

Χρῶν] Χρῶν γὰρ λέγουσι Α'θηναῖοι.

Ἔκτομα] Ἐξότε γὰρ τὸ δύκιμον.

Ἀπιλαμβάνομαι] Τὸ ἀπιλαμβάνεσθαι, Ἀπίσχεσθαι ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιλαμβάνεσθαι τάπιπτε. μᾶλιστα ὁ Πλάτων.

Ὃ γὰρ φαμὲν ἐπὶ ἑνὸς] Εἶρηται καὶ ἀνωτ. ἐπὶ τῆς δὲ ἐν ψυχῇ, φησὶ γὰρ.

Διωρίσασθαι] Βούλεται τὸ νῦν μάθον τιμᾶσθαι· ἐπὶ ὧν τὸ διωρίσασθαι λαμβάνει, ἐπιλαμβάνεται αὐτῶν, ὡς μὴ συνιέντος σολοικίσαι δοκεῖ.

Τὸ ἀνίσους] Βούλεται μὴ λαμβάνειν ἐπὶ πολλῶν ἀλλ' ἐπὶ δύο μόνων, οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆται γὰρ μᾶλλον καὶ ἄλλοις πολλοῖς ὁ Πλάτων ἀκολούθως τῷ Φαίδωνι. ἀνίσους δὲ λέγει ἢ ὅτι ὡς τὰ πάνυ σχεδόν.

Ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] Καὶ τοῦτο ἀπὸ συνηθείας. ἔστιν γὰρ εἰς πεδίον φαμὲν καλεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ ἵππους.

Μαντεύεις] γοῦν] Χωρὶς τοῦ ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεις ἢ ὁ Πρωτέας.

Εἰ ἄρα καθ' ἕν] Οὐ γὰρ καθ' ἕν, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον δὲ λέγει.

Τὸν μητρυιόμορον αὐτῷ] Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μητρυιὰς. ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς τὸ πατρός. πατὴρ μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναικὸς, μητρυιὰς δὲ γυνή.

Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα] Ἀπολείπει γὰρ γονεῖ τὸν ἄνδρα ἐπὶ. ἀνὴρ δὲ γυναῖκα οὔπω, ἀλλ' οὐδέπω.

Νῦν ψοφεῖν τὸν ὄγκον] Κόπτει μὲν γὰρ τὸν ὄγκον ἔξωθεν ἰσχύς, ψοφεῖ δὲ ἔσω.

Νῦν δὲ] Πλατωνικὸν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως. ὥσπερ ὃν τὸ αὐτὸ λέγει ἀκριβεστέρως ἢ σημασίας δὲ εἰσῆκτο, μάλλον καὶ ἡ αὐτὴ λέξις σημασίας, ὅτε καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς τὸ γενησόμενον ἀσυνάρτητον, ἃ μὴ σολοικίζει ὁ χρώμενος ὅτως.

Mſ. in fol. * Ψευδοσοφιστὴς ἢ σολοικιστὴς· ἴσως οὖν μάθοιτις εἰδὶ πῶς μὲν δὲ ἀν σοφίσοιτο. ἃ γὰρ αὖρητικὰ ἔχει ἄν, καὶ ἐρᾷ ἄν. λέγει τοῦτο γὰρ τὸ ἄν, ἵν' τι τοῦ εἰσιόντος καὶ παρακειμένου, ἵνα μέλλοντα δηλώσῃ. μέλλοντος δὲ ὄντος εἰς χρεία δὲ ἄν, σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἐνικὸν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. [Λῆμμα.] Λέγει δύο Μ. τὸ λαμβανόμενον. Λῆμμα λέγει ἑνὸς τὸ ῥητόμενα. [Μείωξ] ψευκτικῶς λέγει. ἐπὶ δὲ ἄρτιος τὸ μεριζόμενον [διαιρετὸν] λέγει· σαφῶς δὲ ἐγὼ ἄλλοι, ἃ τὸ φοβούμενον. [κορυφὴ] ἡ κεφαλή. τὸ δὲ κορυφαῖον, ἃ δὲ χρῆται ἐπὶ τὸ κορυφαιότατον. † ὥσπερ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων. Σικελιώτης δὲ ὁ Σικελίας οἰκῶν ξένος. ὅτω πάντες, καὶ πελάται. [Ἑξῆς] σημαίνει τὸ διαλυτὸν ἕτερον καὶ ὁρμηθὲν πεῖν. ὁρμᾶται δὲ ἐγὼ αὐτός. [φεύγει] τὸ φεύγει δηλοῖ τὸ φεύξεται αὐτῷ. πῶς δὲ εἰς ἄν, φεύξεται αὐτὸ ἔφησεν. σύνεσιν καὶ λέξεσιν φασὶν οἱ φιλόσοφοι τὸν ἕνωσιν καὶ διάλυσιν, ὡς φασὶν ὁ τῇ συνηθείᾳ τῶν αὐτόπτων. ἢν συνιέναι ζητοῦσι ἴδε εἰπεῖν. ἢ ἀμφισβήτ. [βοηδόν] διὸ πειστέον. βραδίστερον πρὸ Ἔλλησι. [τὸ λίλοιχα] τὸ λέλοιχα Ἀτθικῶς ἔλληχα φασὶ, ἢ τὸ λέληφα εἴληφα. [φακὸν] φακὸς ἐπὶ ἑνὸς ἔφη] καὶ ἀμέ. [ἱππεῖς] οἱ ἱππεῖς συνεμάχουν] λέγει δὲ ἱππέας, τοὺς ἱππεῖς ἢ ὑφασὶ, ἀλλὰ τοὺς ἱππέας, οὓς φασὶν τοὺς ἱππεῖς οὐκ ἐνόησας. [Ἀτ.] τὸ ἄτιλα δυσνόητον ἀλλὰ τοῦτο,

* Hæc ultima fuere Scholia in Mſ. in folio.

† Hic videtur deeſſe vox παντοῖος, licet nullum lacunæ veſtigium appareat in Apographo.

ψιλαξόμην δὲ τὸ πολ. λιγόμην ἢ μετὰ τῦ ἴπαρ φιλῦ ἵνα δηλοῖ τὸ πο. [κρεοδαλῦσαι] Γεωργός ἐν τῷ Εὐαγόρ. κρὴ τῶν τῶν ὕλλα ...στελῆ τῷ μιγάλῳ κυπεβύλλοιν. εἰκ ἀσφαλὶς δὲ τὸ τῦ Λυκιοπῦ.

Φιλόπατρις ἢ Δεισιδαίμων.

Mſ. in fol. Βυσσοδομεύοις] βάθυς σκέπτη. [πτικρόχολον] Κίρδεσον. [ἀποψύξω] ἀπολυθῶμαι, ξηρανθήσομαι. [ἀξίγνωθι] διδάγματον. [ἐπιστρατεύζετο] ἐπείρας ἀφοσίλαβεν. [ὀκ νικῶδη] νεκρῶν. [ἀναφανδαστίας] φαλακρὸς. [φᾶς] θεὸς. [ὁ βεβδύλλοσ] Μωσῆς. [ἀοίδιμος] ἔνδοξος. [ἴ] αὐτὸν. [χνομίνῳ] ἀνθρώπῳ. [τὸν ἠὸν] Σαρπηδόνα. [φλαῦρον] φαῦλον ἢ κᾶφον, κακὸν. Ἀμφίρη γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐπὶ τὸ μικρὸν κακὸν. φαῦλον δὲ τὸ μίζα. φλαῦρον ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρὸν. [κόπαδος] παιδιὰ. [ἀπευθύνεται] ἀπαρτορδύσω. ἀπολίζομαι. [παπ]ήνας] σκοπήσας. [κακοημὼν] κακὸν καὶ σύμφορα ἴχων. [ἑαυ]ῦς] ἔφη σκῆνος. [Μισμὲ] Αὐγυστὸν. [λοπὸς] ἀσθένεια. [ῥήτρῳ] ῥήτερα, συνθήκας, λόγοι, γάμοι, ὁμολογίας, ψηφίσματα, συγχώνευσις. [ὁ πρεσβύτης] Πρεσβύλος.

ΤΕΛΟΣ.

S

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

SCHOLIA

IN

VOLVMEN PRIMVM

LVCIANI.

Nunquam hactenus edita.

Recenſuit & Notulas adjecit

JOANNES CLERICVS.

LECTORI

S. P. D.

JOANNES CLERICVS.

Eorum qui, poſt inventam artem Typographicam, primi ex Codicibus MSS. Veterum ſcripta ediderunt, ſæpe quidem miratus eram diligentiam; ſed nunquam, fatebor im, tanta viſa erat ac nuper, cùm manum admovi ſce, quos habes, LECTOR, Scholiaſtis Luciani. ertè ab iis qui ex Codicibus non emendatioribus, quàm ſtri erant, ut ſine dubio plurimi fuerunt, ingentia vomina typis mandarunt, Herculeos oportuit exantlari ores, ut quæ edebant duntaxat legi poſſent. Hîc enim rè fuit Augiæ ſtabulum purgandum fimo, quem imeriti aut oſcitantes librarii huc immensâ copiâ conceerant. Menda nimirum intelligo, quæ tam multa uerunt, ut in integris paginis ſæpe tot eſſent quot vocabula. Accentus, diſtinctiones, apices, orthographia, eliquáque omnia quæ ad καλλιγραφίαν pertinent adeò erant neglecta, ut mendorum multitudine oculi hebeſcerent, ne jam loquar de iis mendis, quæ vel in codicibus unde noſtri ducti fuerunt erant, vel ex oſcitantia Librarii voces ſimiles confundentis nata ſunt.

Apographum quod habuimus ab Illuſtri Viro ISAACO VOSSIO à quatuor deſcriptum fuit Librariis, quorum unus duntaxat & legendi & ſcribendi peritus fuiſſe videtur, reliqui tres ſæpe fortaſſe neſcivere quod erat in exemplari legere, & per notas ſcripſere non modo vocabula nota, verum etiam nomina propria aliáque ſimilia, interdum adeò imperitè, ut ne iteratâ quidem aliquoties lectione mendum tolli poſſet.

Sed nequid diſſimulemus, videtur vel hoc noſtrum Apographum, vel illud ex quo ductum fuit, dictatum

fuisse à librariis verò exceptum aure, aut non satis cautâ, aut minùs peritâ. Si quæras unde hæc anim[illegible] derit conjectura, tribus verbis rem expediemus. Animavimus vocales & diphthongos affinis soni [illegible] confusas fuisse, ut H, I & Υ; ΕΙ, ΑΙ & Ε; Οι, [illegible] & Ι; Ω & Ο, quod aurium duntaxat, non oculi vitio, contingere potuisse videtur. Idem & ex aliis quissimis Mss. libris colligere est, in quibus paria pæ occurrunt menda. Ita in eximio illo Codice Alexandrino quem Carolo I. Britanniæ Regi misit olim Cyr Patriarcha Constantinopolitanus, sæpe legitur ὅλως pro ἔλεῳ, πληρώσῃ pro πληρώσαι, ἐξηρεύνησεν pro ἐξηρεύνησα ἀντάμειψις pro ἀντάμεψις, aliáque similia. Qui ante novem hosce annos Oxoniæ edidit Psalterium juxtà exemplar Alexandrinum, testatur in Præfatiuncula ei præfixa idem cerni in perantiquo Codice Mss. Bibliothecæ Comenianæ, in quo liber Geneseos Græcè habetur. Verùm idem fatetur se non vidisse, unde tam mira scribendi ratio esset orta. Consuli hanc in rem potest Vir Eruditissimus J. R. *Wetstenius* in Orationibus de Linguæ *Græcæ* pronuntiatione, ubi pluribus probat similitudinem soni feciſſe ut promiscuè usurparentur Υ, *I & H, quod innumeris* exemplis ostendit, non ex libris duntaxat petitis, *sed etiam* ex Nummis & Marmoribus. Vide præsertim *Orat.* VIII. ubi ex Salmasio invicta hujus rei affert argumenta.

At quorsum ista? inquies. Ne scilicet quæ hîc *in* accentibus, aliisque minutiis occurrent menda, ea mihi, BENIGNE LECTOR, quasi oscitanter in hoc negotio versato attribuas, cùm certè pro uno quod hîc occurret, centena aliquot sint emendata. Tot erant ut oculorum aciem retunderent, & meorum & Typothetæ, unde mirum non est si quædam ex tanta copia superſint. Præterea cùm quicquid est hujus operæ deproperandum fuerit festinante prælo, per tempus non licuit Lucianum legere, atque singula Scholia ad pa[illegible] ejus referre. Satis magnus fuit labor evolvendi Mss. Co-

dicis

vicis ut integra in unumquemque Dialogum Scholia eo ordine disponerentur, quo nunc in Editionibus nostris dispositi sunt Luciani libri. Planè enim alio collocati sunt in nostro Apographo, & sæpe pejore, cùm Apologiæ libellorum aliquot illis ipsis libellis, in quorum defensionem scriptæ sunt, præponantur. Tituli librorum etiam in Scholiastarum altero ita erant confusi cum verbis Luciani, quæ in Scholiis explicantur, ut vix satis distingui possent. Atque hinc factum est, ut Scholia quædam in librum *Quomodo scribenda sit Historia*, suo loco, nempe p. 31. omissa, sint quærenda. p. 45. Sed quod in hac Editione deest aut peccatum fuit facilè emendabitur in altera.

Cæterùm quod dictum est de mendis hinc sublatis, id intelligendum de iis quæ manifesta erant, non de iis quæ Critico acumine difficulter emendari possunt. Posteriores hujus generis menda religiosiùs tractavimus, nec quicquam mutavimus, nisi addito in notis monito, ne viderēmur sensa nostra pro antiquis obtrudere Scholiis. Hanc in rem usi sumus potissimùm Suida & Etymologico Magno, in quibus obscuriorum vocum plurium explicationes extabant iisdem verbis expressæ atque apud nostros Scholiastas. Unde conjicere est vel hosce vidisse eosdem Grammaticos, quorum legimus observationes à Suida & Etymologici Magni Auctore excerptas, vel horum labore usos, quorum ope multa feliciter, quod præfiscini dixerim, restituimus. Monuimus aliquoties ex iis aliquot in Scholiastis nostris verba omissa fuisse, & alia imperitissimè scripta emendavimus. Verùm cùm id subsidium deesset variis in locis, quæ hiulca sine dubio sunt, iis manum medicam adhibere, solis nixi conjecturis, ausi non sumus.

Citamus hîc duos Codices *Mſ. in fol.* & *Mſ. in* 4. sed cave credas id ad Archetypum referri, ignoramus enim quâ formâ fuerit, & cùm parum interesset quâ ratione Scholiastæ nostri distinguerentur, discrimen ex forma Apographi nostri fecimus.

Aliquando Interpretibus noſtris aſſentiri non nimus, quod notulâ aliquâ interdum teſtari ſum qua apparebit Chriſtianos Grammaticos præpoſt quando peccaſſe zelo, quod tamen ideò non dicam quaſi ſcriptores hoſce contemnamus, cùm liqueat ſatis genti viros fuiſſe eruditos, & qui Luciano non imm lem navaverint operam. Quicunque eos diligentius evolvent fatebuntur quædam hic haberi, quæ non in paſſim alibi inveniantur, quod obſervavit Clariſſimus *Grævius*, cùm eruditas in Solœciſtam ſcriberat notas, quas in hac Luciani Editione habes textui ipſi ſubjectas. Imò licèt zelo quodam intempeſtivo in Lucianum invehantur aliquando *Scholiaſtæ* noſtri, apparet eos non ita fatuos fuiſſe, ut in ſuo Codice delerent libellum *de Peregrini morte*, uti in pleriſque factum datâ operâ teſtatur *Tan. Faber* διὰ τὸ ἐν τέτῳ ἀποκώπλειν εἰς τὸν Χριστιανικὸν. Sunt & hic in illum libellum Scholia quædam, licèt irâ ſint tincta, non inutilia.

Nihil ſupereſt monendum, niſi iteratâ poſt Editionem Lectione me inveniſſe hic menda quorum brevem ſubtexam catalogum, additis obſervatiunculis aliquot, quarum poſtmodum in mentem mihi *venit*. *Vale*. *Dabam* Amſtelod. Idibus Maiis. CIↃ IↃC LXXXVII.

Emen-

Pag. 1. In Scholiis in *Nigrinum*. Mſ. in fol. in interpretatione vocis πυρσὸς lege ex *Suida*: λαμπάδις, πυρκαΐαι, λαμπτῆρες, ἐκπωμάσεις, non φυκπωμάσεις, ut in Mſ. vitioſè habebatur.

In eadem pag. lineâ antepenultimâ pro κώλυ Typothetæ errato lege πάλιν.

In Scholiorum in eundem librum lineâ ultimâ ἐκτενομένω ſcriptum erat, ſed legendum ἐκτεινομένω. Confudit Librarius hic ſonum ΕΙ cum ſono Η ΕΙ.

Pag. 6. lineâ 10. Schol. in fol. *Timonis*. Pro ἠωρητικὸν legitur in Luciano θεωρικὸν, & quidem meliùs, ut apparet ex Suida & notis Burdelotii & Barlæi ad p. 150.

Pag. 7. lin. 7. Pro ἀπίλυον lege ἀπίλαυον. Ib. lin. 13. pro ἐξαιτῆ lege. ἐξαιτεῖται, ſonus Η & ΕΙ confuſi fuerunt, ut & linea 26 Υ cum ſono Η, ſcriptum enim eſt Λύδαν pro Λήδαν.

Pag. 8. Pro λειμῶας lege λειμῶνας lin. 6. Scholiorum in Dial. Apollonis & Bacchi. Referendi ſunt Dialogi Deorum ad p. 185. non ad 125, ut eſt perperam notatum.

In Scholiis verò Dialog. Jovis & Amoris pro φινάλη, φιάλη.

Pag. 9. In Schol. in fol. lin. 5. legendum Εἰλιθύαν non Εἰλιθύαν ed lin. 12. legendum τὸ Ταὼ θεόν. Dicitur enim etiam ὁ δεσπότης, ut docet *Stephanus in Ethnicis*, & obſervandum hodie in Codicibus noſtris legi ἀπὸ Ϝ Ταωγέτου. Verùm mihi non conſtat an Attici ſolerent cùm præpoſitione ἀπὸ Nominativum conjungere. Certè Grammatici magno conſenſu notant unicum caſum, Genitivum nempe, ei conjungi.

Ibid. lin. 19. Μυθολόμῳ lege μυθολόμῳ.

Pag. 15. In Scholiis in libellum περὶ θυσιῶν lin. 12. pro θεοὶ *Dii* legendum θεῖοι *avunculi* fratres Althææ, Theſtii filii. In ultimis hujuſce paginæ lineis videtur exſtare fragmentum ſcriptoris alicujus Veteris de connubio Cambyſis & Atoſſæ. Non abhorret ab Herodoti ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licèt bis hujus Atoſſæ meminerit.

Pag. 16. lin. 19. Pro ὑπῆναι lege ὑπεῖναι, ex Etymologico Magno.

Pag. 18. lin. 11. Pro ὑπεφαπτίζω lege ὑπτεφαπτίζω; & lin. 22. pro παλώθην lege παλάθην.

Pag. 21. lin. 12. ἀντὶ τλῶ lege ἀντὶ Ϝ.

Pag. 22. lin. 10. Ἔδυσι lege ἔδησι. lin. 30. ἴμπαλον lege ἴμπαλιν.

Pag. 24. lin. 5. Pro μακάρες quod bis in ea linea occurrit, legendum μακρέων.

Pag. 25. lin. 10. Pro ἴτη lege ἴτῃ.

Ibid. lin. 36. Pro πάνυ lege πάνυ.

P. 26. lin. 8. κατακομχδία lege κατακομψδία lin. 9. κατακομψδία lege κατακομψδίαν.

P. 27. lin. 22. ἐξαρχεῖ lege ἐξορχεῖ.

P. 29. lin. 22. Συγκείνατε lege συγκείνετε.

P. 31. lin. 18. Ἀπωλώλειτε lege ἀπωλώλειτον.

Ibid. lin. 25. Pro ὄτις lege ὅστοι.

P. 33. lin. 1. Pro ἔλπτοι lege ἔπλετον.

Menda accentuum, aut omissi I subscripti visum non est notare, quod possint facilè à quolibet emendari. Idem porrò præstandum fuisset circa Scholia in Volumen Secundum, quod jam præstitimus in Scholiis Primi. Verùm meliùs in altera Editione fiet, monebo tamen p. 8. lin. antepenultimâ pro σπαγίδης legendum σπαγγίδης, ut et in Etymologico Magno.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Περὶ τῆς Ἐνυπνίου, ἤτοι βίου Λουκιανοῦ.

Pag. 1. Mſ. in 4. Ἀρχὴ] ἡ ἑτέρα ἀδέ πως] ὅτι χάριτας τοῖς φανεῖσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς συστυπωμένα φέρων, καὶ τὸν φαεσφόρον ἕωσφορον. ἄρα τὸν ἕωσφορον τὸ εἰρημένον ἄστρον ταχέως ἐξημερῶσαι, καινὸν τοῦτο.

Mſ. in fol. Περὶ τῆς Ἐνυπνίου, ἤτοι βίου Λουκιανοῦ διδάσκειτό μοι] διδάσκημά τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον [ἤτοι φίλοις] ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζειν συνηγορῶν καὶ τάττις βοηθῶν ἐν ταῖς ἔριδες [εἰ δὲ μὴ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γέγονε.] τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος τοῦ ἐν ταῖς οἰκίαις τιμίου ἀπορρῶν, ὡς οἱ ἀδιπόρει καταδύσεσι.

Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

Pag. 13. Mſ. in 4. Προσπαίσματι ἐπαίνῳ] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀπικόμην ἐπαινῶν εἶπας τὸν Σύρον καὶ σὲ Σαμοσατέων. μυκτηρισμὸν γὰρ αὐτὸν τοῦτον ἔπαινον τίθησι.

Μετεωρολέσχαι] Οἱ φλυαρῶντες τὰ μετέωρα.

Πρὸς Νιγρῖνον ὁμιλητήν.

Pag. 19. Mſ. in 4. Εἰχόμην] ἀντὶ τοῦ ἴσχομαι.
Ἀρχαῖον] ἀνόητον.
Θλίεσιν τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶτοῦ λέγει τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν.

Mſ. in fol. Νιγρῖνον, ὦ φίλε φιλοσόφων ἄνδρες ἐπιτυχεῖν] ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον ἐν δοκῇ σωτάσαι]. [διαμνημονεύουσι] ὅσον τὸ μνημονεύουσιν ὡς αἰπαλικὴ σωῆψεν. [ἀπατυλίπαν] σημεῖόν τὸ ἀπατυλίπαν, ἀντὶ τοῦ ἀπελίπαν κείμενον. πυρσόν τινα] κυρσόν, λαμπτῆρες, φυκτζελίμ [θλίψεσι τοῖς οἰκέταις] ἀντὶ τοῦ λέγει τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. [ἀσθενῆμεν] ὅσον ὡς αἰτιατικὴ τὸ ἀσθενῆμεν σωέπεξε. [μεταλαμβάνουσιν] ὅσον τὸ μεταλαμβάνουσιν αἰτιατικὴ σωπεπαγμένον. [ἀλλ' οὐδὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν εἶναι διωμολόγηκε.] Λουκιανὸς καὶ τὰ πλάσματα. ἄρα Ἀχαιμενίδου μνημόνευμα πάντα. νῦν Μενίππου. καὶ κύλιν ἐξ ἑτέρου βάσιμον εἰς ἕτερον. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἔχειν με πάντα *. [καὶ ἀσθενῆσαι τὸ αἰδέσιμον] ὀρθῶς τοῦτο καὶ ῥᾳθυμίαν καὶ μὴ εὐδίας εἰς δέον χρῆσθαι τοῖς πλέονσιν, ἃ γὰρ ἐχρῶ φιλοσοφίαν μᾶλλον τῶν

* Eſt Epigramma hoc Tom. 2 p. 138. inſcriptum εἰς τύχην, unde mendoſiſſimè hîc deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt πάντα addi ἓν τοῖς ἐμοῖς ἔπεσιν, cum deſit finis hexametri verſûs & totus pentameter.

τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τῆς πατρῴου ὑπάρξεως τῆς κλήσεως, ἀλλ' τὸ ἀχόλιας ζῆσαι τὸν, ἀλλὰ μὴ κεκλημένον ἐπ' ἄλλο ἄλλο ἀπ' ἐ-ρεσι, ὥσπερ ἡ Φθονηρία τὸ δ' ἀργὸν πάσχουσης. [καὶ τὸ ἔμεσον ἐ-] κλησίας ἐ τὸ ὁπ τούτοις τοῖς χρήζουσι φιλείας. ὥσπερ ἀπ-ἐαν δ' Κράτης τοῖς ἄλλοις ἀρᾶσι μαλεσθαι τὴν κῆ Ἀργὸν κλη-ὁ κατὰ Κράτητα Νικρίου τὸ φιλοσοφεῖν, ὁ δ' ἐκ ἐκαλε-κρουσεν ἐπιτιμείου αὐλοῖ. [τὸ ἐδιοῖς] ἐδὲ ἐδιοῖς, καὶ ἐφ' ὁσοις τοῦ-τοις καιρὸν ὁρίσασθαι, καὶ ὅτι μέχρι δ' φάσυγ-, καὶ τοῦτο ἐπι-ποσαρον ἐακτύλων μᾶλ- σαλοσμένη. [ἐπιλίγδην] ἀκολδ ἐπίσιμ-

Δίκη Φωνηέντων.

P. 45. Mſ. in 4. Ἐπὶ ἄκρου] Ἀριστόχου Φαλαικός] Πεσσὸν ἐδόμης ἰσαμένη, γραφὼ ἐγὼ τὸ σίγμα τοῦ τὸ τῶν ἐπ' ἴστε φωνῶν, βίας παραχάττει ἁρπαγῆς, ἀφαιρέσεις λέγει πάντως τὸ ἀκόλου-σ ἀφαιρούμενον.

Καὶ καπαιέγ-] καπαλείγ-, καθερχόμενον.

Οὐκ ἀγάπα] οὐκ ἀσκόμ-.

Κισσίας] κίσσις γὰ φασὶ, χρώφεται καὶ κεφαλίδ-.

Μόχις] μόχις οἱ Αἰολικοὶ, μόλις ἡ κοινὴ.

Ἐν ἴσῳ ἢ κεῖται δ' φιόδ' ἀντὶ δ' διλώσεως κεκτεῖσθαι τὸ ὄνομα, ἀπὸ τελουσικὸν ὕσης τὸ ἀφοῦσις, ἀλλ' οὐ ἴσῳ πλατυσμένης τὸ ὄνομ-

Γεύζεται] χρῆσις γὰ λέγεται.

Ταὐτὸς μὲ τὸ μέρ-] ἀντὶ δ' ὅσον τὸ κατ' αὐτό.

Ἐν τῷ γραφείῳ] γραφεῖον μὲν γὰ φασὶ γράφεσθαι, τὸ ἐπιγρά-μενα.

Λυσίμαχ-] ὅτι- γὰ πρῶτ- ἤρξαθ' τὸ δ' σίγμα εἰς τὸ τῶν μ-βολῆς, τίτταρα καταβαλόμενοι εἰκεῖν καὶ τέσσερα.

Ἀθανασίου τοῦ σωτῆτος] ἀντὶ δ' λαπτεσίμενον. ἐ ἔτι καὶ τὸ ἀφιλὶ-ἀπαλικὴ σωτῆρος Ὀμήρ-, ἐπεὶ μάφιλεσθί μ αὐτόν.

Τίμων ἢ μισανθρώπ-

P. 52. Mſ. in 4. Ἄπαντ- γὰ τῶν λῆρ-] ὅτι δ' ὅλη, ἡ μὴ μόνον ψόφ- κοινικῶν ὀνομάτων.

Θερμυργὸς] θερμυργὸς, ὁ ἐ-ξακριβωμέν- καὶ πείσλιμ-.

Πολλὰ καὶ τὰ ἀδίκων] εἴποτ' ἄλλοτε μᾶλιστα τοῦ τότου χρεία τὰ λαν-θανόντων ἡμάτων. καιρὸς γὰ ἄρα σοφοῦς ἐκάστῳ ἀλλήλ-τὸν ἐνα-σιν ἐπιφέρ-.

Ἐννὰ κιβώτιον] ὡς ἐπὶ δ' Νᾶϊς ὁ καθαρμὸς λέγει.

Ὡς βαδημόπαιπες] ἀντὶ δ' μὴ βοῆς δραμόντες.

Οἱ δὲ, καὶ αὐτὸ σει] ὁμοίως συνάξεις ταύτῃ τῇ σὺ τῇ ἱερεῖ δ' * ἀκ-γμα

* Locus extat Matt. xxviii, 17. *Et videntes eum adorarunt*, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ ποτε, tum propter alias rationes, tum quòd, ut ait, rarum fit omnino istud οἱ δὲ illorum significatu, hoc est, pro *quidam*. Verùm & sic sumitur ει c. xxiv, 3. ut ex collatione Marco apparet, nec adeò rarum est apud bonos scriptores, & quæ mutandæ aliæ ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si veramus, *quidam non dubitaverant*, uti observavit H. Grotius.

μὲν Μακηδόνες συγγραφῇ, τῇ οἱ ἦ ἰδίᾳ τινί. ἀντὶ γὰρ ἧ πιὲς, τὸ οἱ ἦ τινί.

Ἰόσσοι Φαίδοντες] τῶν ὀπύρωσιν ἀφ' ἧ Φαίδωνος τοῦ δηλοῖ, ὃς ἀφ' ἧ Δοκαλίωνος τὸ καθαλυσμοῦ. δοκεῖ δέ μοι καὶ τῶν ἰδίαν γραφὴν ἀνεπισήμαντον τὸ ὀπυρώσιος διαπλεῖν, ἀλλὰ ἀφ' Σοδόμων τοῦ φαύσεως.

Ἰ'πὲρ τὸ Ἐ'πιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι] ὑπὲρ γὰρ τὸ Ἐπιμενίδην. ὁ Ἐπιμενίδης Κρὴς ὢν χρησμόλογος ἐκλήθη, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγον, γνοὺς δὲ ἔτη ὑπνώσασθαι, ὅτω μὴ ταῦτα ἀναγνῷ ἀφανὲς ποιήσας καὶ κεκτημένον τῶν ἀφάτων, εἰς χρησμόλογον, τὸ σὺν τοῦτο λοιπὸν ἀπιέναι.

Πιναρεῦς] ῥύσιον.

Οἱ λάφυρα] ἀντὶ τοῦ οἱ ἡδεῖς.

Ἢ ὑπὸ τὸ Οἴτης] ὑπὸ τὸ Οἴτης, ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τὸ Φωκίδος ὄρος ὕψηλον, μὲν καὶ πυφυκὸς φλόγας ἀνιέναι, πῶς ἂν τοῦτο λέγοι τις; ἔοικε μοι ὅτι ὑπὸ Ἡρακλῆς τὸ πλοῦτον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλοκτήτου ὁλοσυτῶσθαι.

Τὰ ἀφάσια] ἱερᾶς Ἀθήνης ὅτω καλυμένης ἰῶ εἰώθεσαν μὴ συγνάπτειν πυλεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ, ἔοικε ἦ καὶ τοῦνομα τοῦτο ἀπὸ ἧ ἀφανίσειν τελεῖν.

Ἐς τὸ Ἀνάκειον ἀφασκήψας] τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ὑπαλεῖτο. ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο.

Ἀγαπάτησαν] ἀντὶ τοῦ ἀρκεσθῆναι.

Περιέμενοι] ἀμελητεί

Δικρόανοι] δίκροα πλοῖα ἅπερ ἐστὶ στενὰ, ἀλλὰ διηκημένα οἷς ἐφάπτου ἧ σωροῦ. ἢ κῦ δύο ἢ κῦ πλέα. τοῦτοις ἦ καὶ λικμῶσιν οἱ παῖς ἄλωσιν.

Καὶ ἀποδράσαι] ἀποδράσαι παρ' αὐτῶν ἀντὶ ἧ ἐξ αὐτῶν.

Σκόπελον γὰρ ὦν Ζοῦ] παίζει ὡσεὶ τὰς ῥήτορας ὅτω στενὰς κεχρημένους, ἢ καὶ ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλοικόν.

Θεσμοφόρου] θεσμοφόρῳ τῇ Ἑστίᾳ, ἐπαρχηνδούσῃ γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παντάχοθεν.

Καὶ λαφυστόμενον] ἀντὶ ἧ λαφύστιας καὶ ἐξαυλείας ἀφαχωρίμενον.

Ἀφαιρύμενοι] παθητικῶς ἀκυσίου ἀντὶ ἧ στερύμενοι.

Τὰ κύμβου] τῆς ἐπιῤῥοῆς.

Ἐ'πισπὼ ὑπ' ὕπληξ] καὶ τὸ σπεύχειν τὰς κιγκλίδας μοχλοῦ, ἰῶ δοτίους λάμιαν φασὶ, ὕπληγα καλεῖ.

Ἐς τὸ ἄπαξ] ἀντὶ ἧ ὁλόλυγα.

Περάας βρόχον] βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίᾳ ἀνάψαντας ἑαυτὺς ἀπολύσαι ἧ ζωῆς.

Χρυσόχειρες] χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις ἐφειμαζόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' ὑπερβάλλουσαν, χειροπληθῶς τὸ χρυσοῦ ἀφαιρούσας.

Ἀλλ' ὁ Πλούτων] αἰνίττεται εἰς τὸν ἀπὸ τῆ πλουτάντων πλουσίων ἀφαιρεθησόμενος τὸ κλῆρον, ταύτη δὲ καὶ ὑπὸ ἧ Πλούτωνος φασὶν αὐτοῖς τῶν ἀπὸ τῆ χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολῶν.

Αὐτὶ δ' πῶς Πυρρίᾳ] εἰκείκῳ τοῦτα δ' ἐξὸ τοῖς πολλοῖς τῆς.
Ἀπιρόκαλο] σημεῖω τὸ ἀπιρόκαλο πᾶς ἐχρῆσαδ' ἀπὶ τοῦ δ' καλέ.
Οἶδα γὲ τινας] τὸ Θεόγνιδος Ἀλαπαίζῃ.
Αὐτοπρόσωπον] αὐτὶ δ' αὐτὸ χρῆμα.
Ἀμέλυτίοντες] αὐτὶ δ' μὴ ἐχοντες, ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλάπτειν τὰ μεγάθη τ' κακῶν, ἢ συνυπακτέον τὴν εἰς ἀφέλειαν, ἐπ' ἀκίνητα τῆς εἰς τὰ πλησιόντα, οἱονεὶ σκοτοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς δ' βλέπειν ἀλωλεκότες.
Λαθὼν ὁ τύφο] τύφο λέγ' τὸ οἱονεὶ ἀκπεπαυμένον χρόνον, ὃν ῥᾴδ' τ' ἐαλωκότα τῇ παθῇ τότε τ' βελτίονα φρενῶν, καὶ μετ' ἐκείνης συμφερόντως αὐτῇ ἐπισάμενον, παρ' ὃ κἀμὲ τοῦτο ἐόντα τὸ καὶ τύφω γὸ ὁ Φλίαρος κἀγὼ καίω Φασὶ. σύνδρομο γὰρ τοῦτο καὶ ἡ ἀκαιονπαίδευσι γὰρ οἱ πὶ τύφω σοφιζόμενοι. * τῷ μὴ δεῖ εἶναι ἐχόμενόν γε σοφῇ ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦτοις ἡ ἀφιλοσοφίᾳ ἐπισπέρχει μεγαλοψυχίαν, τὸ δὲ πολλὰ ἀπαίδευτα. τὸ δὴν ὑποδυομένη φιλανθρώπου, ἀκαιρίαν τε μαλακίας συνίσησιν, αὐτοῖς ἀκπαίζεσθαι πρέπειν ἑαυτοῖς, τὸν χρόνον καὶ ἡλικίαν, ἀλλὰ τὸν ἀσπούδαστον ἀποδαλλομένη. σύμφημι τοίνυν λοιπὸν, ὕβρεως τε καὶ ἀπάτης. τὸ μὲ γὰρ ἄλλων ἀλλ' τ' πολλῶν, ἐπιδέχεσθαι ἐχόντων. τὸ δ' τὸ παράλογον τ' αἰσχύνης κρατύνειν ἀναπείθοντας, πῶς καλῶ τε καὶ σωτηρίῳ τῶν ἀσυναρμοσίας.
Ὑπερβολῇ τάχα ἢ Κλείτει] Ὑπερβολῇ ὅτ', ὡς Ἀνδροτίων ἐν τῷ Ἀτθίδι φησὶν ὁ Φανοδήμου ἀλλ' Φαυλόστρατος. ὁ δ' αὐτὸς καὶ λιμηνικὸν αὐτὸν καλεῖ..... Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένιον αὐτὸν εἶναι τοῦ Δαρείου βάλλει. ἐπὶ τούτῳ δ' καὶ τὸ ἔθος δ' ὀρθρισμὸν καταλῦσαι, καὶ Φρυγὰ ἀντὶ τὸν εἶναι, Φρυγὰ εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. Κρατῖνο δ' ἐν Ὥραις ὡς παρελθόντες νέοι τὴν βίβλον μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, Θεόπομπο δ' φησὶν ἐν Σάμῳ ἐπιβαλόμενόν τινα ὑπὸ τ' Ἀθηναίων ἐκβοηθεῖν ἀπαιρεῖσθαι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτὸν εἰς σύριγγα βληθῆναι, βιαζόμενον εἰς τὸ στόμα. ὁ δὲ Κλείτ δημαγωγὸς ὢν Ἀθηναίων ἐσθῆτας αὐτοῖς ἐπὶ τὸ ἔπ. ὃς πρῶτο δημαγωγὸ ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματο, καὶ ἐλοιδορήσθη, ῥητὸν ὃν ἄτοπο ἦν, καθὼς Θεόπομπο ἱστορεῖ, συνελκυσθῆναι Ἀθηναίων περιελθόντων τὴν ἐκκλησίαν σχεδὸν ἐχόντων, καὶ κελεύσαι αὐτὸν ἀναβαλέσθ' τ' συκοφάντην, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θησίᾳ, καὶ ξένιον εἰσιὰν μέλλοντα, καὶ ἀβαλόμενον τὴν ἐκκλησίαν. ἐνθυμίσκος δ' εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν, καὶ τῶν ἑηλοῦντων αὐτὸν ἀναβοῆσαι τὸν αὐτὸν Μιτυληναίοις ἐπιστολὰ. ὕστερο δ' Μιτυλήνης ἁλόντος ὑπὸ Πάχητο δ' στρατηγοῦ, τῶν μὲ ἐκπεφευγότων ἡμέρᾳ συμπίπτ' τὴν ἑορτὴν ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων, τοὺς μὲ ἐπὶ τῶν δικαστηρίων παῖδες δ' καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθ'. καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο λαβόντα ἐπὶ τ' πορείαν, τ' δ' νυκτὸς ἐπιόντες ἐλόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθήνησι Λεσβίων, καὶ δέκα παλάντοις αὐτὸν χρυσοῦν μεπλόντων, ἀπέδοσι πάλιν τ' δῆμον καὶ τριήρη πάλιν ἄλλην δοῦναι ἀντὶ τὸ ψηφισμα. ὅτι Θουκυδίδης, ἐπίσης δ' καὶ τῇ τῶν Λακεδαιμονίων εἰρήνης Φιλόχορός τε καὶ Ἀριστοφάνης τὸν θεὸν ἀρχὴν εὑρεῖν. Ἀριστοφάνης δ' ὁ γρ

* Videtur legendum ἃ μὴ δεῖ ἔχειν. ut ſenſus ſit: *qui volent habere quæ oportet, eas importunas invadet ſuperbia*, &c.

στερ ρδμον αὐτὸν λέγ ἡ δημηγορήσαι, εἰς τὴν ῥᾳσύτητα αὐτῦ ἀποσκώπτων. ὃ τοῦτο τὴν ὄψιν ἐν ὀργαλέῳ, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς. εἰχε δὲ καὶ ωνὴν μεγάλην. βυρσοδέψιν ἢ αὐτὸν λέγειν, ἢ ὡς βυρσοδέψᾳ ὑόν. ὃ ς αὐτῷ ἐπὶ παιδὸς τὸ ἐπιτηδεύμενον μεταχειρισαμένῳ, σκωμωδεῖται ἢ ἐπὶ μαντείας ἐξεπλάσαι ἢ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα καὶ ἐστελλόμε ικηθεὶς τοῦτο Βοιωτίδα, ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου.

Ἀνέξομαι γάρ σε] σκῶπτ πῶς ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν οὐκ εἰς τὸ ἀνέ ομαι δέσποτας τὴν πᾶσιν, ἀλλ' αἰπαλικῶς ἀπεῖπας, οἷον ἐλίγα λίγου πέσε. ἴσως ἢ τὸ ἀνέξομαι, ἀντὶ δὲ εἰσδέξομαι, ἢ συγχωρῆσαι σοι ληφθῆ.

Καὶ φίλοι Κορύβαντες] ἢ μᾶλλον τὰς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ὑπαλλαγῇ ἐμβοᾶτε, ἀλλ' ὡς ἐπὶ συδαλίζω καὶ μανιάδι δῆθεν τῷ συγκρόμῳ.

Ἡ μᾶς μὲ τῷ Πάνι τούτῳ] ἐπὶ τοῖς ἰσχαπαῖς γὰρ καὶ τοῖς ἱερομυέργοις τὸ χωρίον εἰώθασιν Ἕλληνες τὸ Πᾶνα ἱδρύεσθ.

Ἢ ἔλεσε βωμός] ἱδρύθη γὰρ παρ' Ἀθηναίοις ἐλέου βωμός, ἐπὶ συμπαθείαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοὺς προκαλῶν.

Ἀπροφάσι ἡ ἡμέρᾳ] ἔσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι πάντ καὶ δρόμοι, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ὃ παῦσαι ὑδὲ σπεῖπε ὧν ἴις πινα ὑδὲ καθάπαξ φίλος ἐπιμίγνυθ φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρεμοάπτα ἐῶ αὐτοῖς. ἐπλεῖτο δὲ τοῦτα αὐτῖς κῦ τὸ φουρμάρεον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήκιζον τοῖς καρχηδονίοις. καὶ πᾶς ὅτος ὁ μὴν ἀνεῖτο τοῖς καθιερωμένοις μὴ συνιστῆ πάντων σχοίνων ἕτερον τρόπον. ὧν καὶ τὰ ἀρχαῖα συνάγοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. ὁτοῦθεν καὶ πάλαι πινὰ τὰ ἀπαίσια ἀποφράδας ἐκάλουν. οἱονεὶ ὁ δὲ φράσας τίς, μὴ ἢ σοφιστικῶν ἄξιον σοφίσας δὲ ὑπερφάλαντων κακίαν.

Ἢ τάχα τοσοῦτον ἐδυνομήσωμεν] ἀντὶ δὲ ἢ τοῦτο μόνον ἐδυνομήσωμεν.

Γλαυκέα ἐστὶ τὸ φάσμακον] ἐπίχυτο τὸ αἷμα.

Ἀνθρωποι κατέαξε δ κρανία] καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, αὐτὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον δ ἄρτε, ἔπιον δ οἴνε, ὕτως δὲ καὶ κατέαξε δ κρανία.

Καὶ τῇ ἡλιαίᾳ κῦ φυλὰς] δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ ἡλιαία εἰς ὕπαιθρον ἐσηκοδομήμων τ δικαστῶν. παρ' ὃ κ ἡλιαία ἐκαλεῖτο, ἐπὶ τὸ ἡλιάζ τὰς ἐκεῖ ἀθροιζομένας.

Κεραμῶν σὺ τῇ δεξιᾷ] κεραμεῦν μὴν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διΐ. ἀκτίας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι.

Τὸν ἐπισῳόδομον ὀρύξας] ὡς ἱερόσυλον Μακεδόνα τοῦτο, φησὶ ὁ ἐπωδόδομ ἱερῶν. τὸ ὄπισθεν ἢ δ' αὖθις ὅτως ἐλίγμθ.

Καὶ Σωφρονίσκ] οἷον τοῦτο πέπαικεν ὁπὸ δ Σωφρονίσκε παροιδήσας.

Καρύκης τὸ χάλκεον] βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματ ἢ κηρύκη.

Τὸ μυττωτὸ καζαλίπω] μυττωτὸς τίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντιθίμενον σκάλαι ἢ ὑποτίμμα Μᾶ σκορόδου, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Εἰρήνῃ. ἔοικε ἢ μυττωτὸν τ ὑπὸ τ κριᾶν ὁ τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν. ὃς δ ζωμὸ ἐκλελοιπόν, τῷ τριδολίῳ προσκόπτει.

Καὶ ἡ ῥητίνη προσηλοῦτο] ὑδὲ Ζόξις, ἢ καὶ Παῤῥάσι ὅτως ἡμῶν

Mf. in fol. Τίμων, ἐμισάνθρωπος] [illegible] τὸ ἀνθρώπων καὶ μεγάλων, παρὸσον οἱ τὸν μισόκακον ζηλοῦντες ὑπερβάλλουσιν. [ταπεινοκομῶν] μεταδίδους τοῖς δεομένοις ἐπίχειρα, τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ αἰτήσεις. [εἰ εἰ] τὸ εἰ ζῶπα αὐτὸ δὲ πῶς κείται. [ἀνερράπισας] ἀνεκτήσασας. [ἡ παιδευτικὴ παιδευτικὸς. ἀλείπτης. διδασκάλος. γυμναστής. [κόκκυξι] πολύρριζη καὶ τὰ ἑξῆς. σχῆμα εἰσὶν ἰσοκατάληκτον [illegible] μέσον, ἢ καὶ τάσεσι. [ἐπισκήψας] ἐπιτιμήσας. [ἀγαθὸν σύνεργον] τῆς πτίλου ἡλυκὸν δέσμα γραπτὸν ὄν. [ἀφίσημεν τὸ ζητούμενον] ἐπιτυγχάνομεν δηλαδὴ τοῦ Ἀθηναίων πόλις καὶ τὰ ζητούμενα. καὶ μάλιστα καὶ τὰς γραφὰς Δημοσθένους. ἀφ' τῶν πραγμάτων ἐπὶ πλεῖον ἐξιστορεῖ καὶ ἐπαινεῖ πικρὸν λέγειν καὶ χωρὶς φιλοπμίας, μὴ καὶ ὑβρίζειν καὶ βλασφημεῖν, ἐλλιπὲς τὸ ἐγκωμιαστὸν καὶ μάχας καὶ πληγάς. ἐδόξασε δὲ τὰς τιμὰς αὐτοῦ ἵνα ἔσεσθαι ἔχωσι τὸν οἰκεῖον τόπον, μὴ ἐσχολάζετο φυλάττειν καὶ σῶζειν βλασφημεῖσθαι, μήτε μὴν ὑστεροῦν λοιπεῖσθαι τῆς ζωῆς. ἐπειδὴ ὁ ἐλεεινὸς οἱ πίπτης τὸ πλησίον, πολλὰ καὶ ἐπίμυκε μειδιάμματα, τὸ δὲ τοῦ σολομὸς ἡ πόλις παρεῖχεν οὐκ ἔτι κρινῶν ἐκφύσεως. Δραχμὴ εἰ ἐπιμόνον, καὶ ὅτι πολίου ἐξὸν δύναμαι δραχμῆς, ὅτε ἐλάττου. οἱ αἰτοῦντες πλείστοι ἀφ' τὴν χρυσὸν πλεονεκτεῖν, μᾶλλον οἱ πένητες ἀφ' [illegible] ζοιτο, ἔοικεν δὲ ὁ ὑπερκείμενος κλαὺς Δημίας τῶν τοιούτων ἐγκλημάτων παρ' Ἀθηναίοις ἀφαιρούμενος. εἰσήγαγε τὴν τῶν ἔξω δ' Τίμωνα λοιπὸν πάντων, ὡς αὐτήσαι αὐτὸ τὸ πᾶν τῶν χρεῶν ἀφαίρεσιν, καὶ ἀλλοζώνως παρηγορήθη. [ἀγχιστοῦς] ἀγχιστεῖς καὶ ἀγχιστεῖς ἢ συγγενεῖς, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ αἵματος καὶ ἀνεψιοὶ καὶ ὅσων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω δ' πλησιάσασι. οἱ δὲ ἐξ ὧν κατὰ συγγενεῖς μόνοι, οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λεγόμενοι. [βεβιωμένων] ἀφ' ὧν καὶ μετρεάζεσθαι, ἢ σωφρονεῖν, ἐγκρατεῖς. καὶ βραβευτὴν ἐπαίρειν, βραβεῖς ἢ ἐδὲς μύρα, ὧν χειμάρρα αἱ γυναῖκες μέχρι ἔσχον. [σκάκκων] κοινὴς Ἀθήνησι καλλίστη κοσμικὴ σωφρ. [ἐξαπορησόμενοι] ἠπίστων τι ἐν οἷς ἔλεγον ἀφ' δ' πλούτου.

Ἀλκυὼν ἢ περὶ Μεταμορφώσεων.

P. 168. Mf. in 4. Καὶ γεγηκὼς] ἀπὸ δ' γέρων.

Γωναῖκ' ἐμοῖς] ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης, Ξανθίππην καὶ Μυρτώ.

Ἀνίφικε] ἀδύνατα κατελήφθησαν.

Προμηθεύς.

P. 179. Mf. in 4. Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] τὸν Προμηθέα φιλάγυιον Ἐπιμηθέως τὰς αὐτοῦ δημιουργήσαι.

Ἀπ-

Α᾽ποτομεῖται γὰρ] ἀποτίμητα, μηδενὶ μέρει ἴσα διάδασιν.

Ε᾽γχειρισθείς] ἐμπεσόντες.

Ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετέ] ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν Διός. ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως. ἦσαν δὲ τῶν διωχθέντων ὑπὸ Διὸς καὶ θεῶν, ἀφ᾽ οὗτοι τοὺς καλεῖ.

Ε᾽πιμησειμίλου ἄτη] ἄξιον ἂν ἐμέμφετο ἕλεγεν, Προμηθέα δέ ἐστιν ὡς φίλοι ἐρῶσι σωφρόνως τῶν βιαίων, ὥστε καὶ τὰς συμφορὰς αὐτῶν ἀπίλυον. τὰς δὲ μέλλοντας ἐρασμίους τοῦ πολιτικῶν καλῶν, τοιαύτη δυσερᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων.

Ε᾽ώλου] ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές.

Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιεῖ] ἔφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δίκης ἐπὶ ἄλλο δικαστήριον ἐτάσασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον. φησὶ δ᾽ ὅτι ἀνωφελής σοι ἔσται ἡ ἔφεσις. μὴ γὰρ τῶν ψήφων Διός, οὐδὲν πείσῃ ἄλλο δυνάμενος, ἔφεσιν δὲ οἱ ἀκούοντες φασὶν ἡνίκα ὁ κελεύσας μεῖζον δικαστήριον ἐξαιτῆται.

Η᾽ ἐξέτασις] ἀντὶ τοῦ ἡ παραίτησις.

Εὐδαιμονέστερον] τὸ ἥδιον δηλονότι.

Ταῦτ᾽ ἔστιν] βαρύτητος ὁ λόγος.

Α᾽κμῇ δ᾽ ἔσαν. γράφει καὶ ἀκμῇ] ἀντὶ τοῦ ἀκραιφνὰς ἦσαν, ἀπείρατοι, ἀκήρατοι.

Μᾶλλον δὲ Διὸς μὴ καὶ Α᾽πόλλωνος] κατ᾽ εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία.

Παρεῖμαι αὐτὸ] ἀντὶ τοῦ ἐξεπίζοιμι, συγκείοιμι, ἀναβάλοιμι. γράφεται δὲ καὶ ἀνέτερῶμαι.

Διατρίβω] ἡ ἀφτιὸν σύνταξις, τὸ ἄτεσιν σημαίνει καὶ τὸ κατὰ χολὴν ἀπόλαυσιν.

Α᾽ρὰ μὴ τοῦδε] τοῦτο πάντα ὁ Ζεὺς λέγει, δι᾽ Εὐρώπην τοῦδε, δι᾽ Α᾽ντιόπην σοῦτος, ἀφ᾽ Λύδου κύκνου.

Ε᾽ναυσιμόμου πνοὰς] ἄψαντος.

Ε᾽άων] τῶν ἀγαθῶν.

Κνισσᾶν] θυμιᾶν.

Ω᾽τίνησο] εὐφράνθητι. ἀμύνασο.

Οἶδα ὡς ἐξ καὶ δέκα] ἐξ καὶ δέκα. τὸ ξ᾽ ἀτίλικῶς ἐφυλάχθη. οὐτοι γὰρ ἐπὶ τοῖς τῶν χρόνων σωθέσεως τὰ πλὴν φυλάττουσι τῶν ἁπλῶν.

Οἶσθα ὦ Ε᾽ρμῆ τὸν Οἶπα] λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Οἴπιδος, ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος. ὡς δὲ ἐμάνθανε τὴν Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὴν Δίαν ἦφη. ὅπερ ἐὰν συγγένηται τῇ Οἴπιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γινόμενος ἀναιρεῖσθαι, ὡς ἀνελεῖς σὺ τὸν πατέρα σου Κρόνον. καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς ὅπερ ἀληθῆ εἶπεν, τὸν μὲν Οἶπα ἔζευξε τῇ Πηλεῖ, τὴν Προμηθέα δὲ Ἡρακλείοις τισὶ δεσμοῖς ἔλυσεν.

Μέ. in fol. Προμηθεὺς σιβαίνειν] σιβαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τόπον δέ τινες εἰς σ πλάσαι πιεῖν, πίλειν δὲ ἐκ τοῦ σκώπτειν. δηλοῖ δὲ καὶ χλευασμὸν ποίημα, παρὰ τὸ ἀφυσεῖν τὰς ἴλυας, καὶ ἀφυσύρειν τὴν χήμαλε τῶν ὀφθαλμῶν. ἴλυοι γάρ οἱ ὀφθαλμοί, παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι αὐτοῖς τὰς κόρας· [ἄλλως] σιλλαίνειν μυλλαίνειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν καὶ μυλίζειν. σίλλος γὰρ ὁ μῖμος, καὶ ὁ μῶμος, καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. καὶ ὁ τοῦτα γράφων σιλοχαράξει [ἢ κωδύλλης· κωδύλος] κόδυλον τὸν τὴν κόμψιν τῶν δακτύλων, οἱονεὶ κωδύλοι ὄντες.

αὐτὸν ἀὐτὰς δὲ ἡ πάμψις τ θλακτόλαν ἐγγένεσθαι. ἡ κνάλαξις ἐς τὰ κατὰ δόμον τ ῥαπιζομένων. κνὰξ γὰρ σπερμᾶν τὰ μέρη τῶν.

Θεῶν Διάλογοι.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

P. 125. Mſ. in 4. Καὶ Πρίαπον] ὁ Πρίαπος ὑπεσημείωτο ὑπὸ ἐμιόλιον δ λοιπὰ σώματος· οἵτινές φασι τ Πρίαπον εἶναι τ Διονύσου, ἐπιζηλώσαι αὐτῇ τὴν δίκην Πριάπου καλεμένου. ἄλλοι μὲν Διονύσου, μᾶλλον δὲ Ἀφροδίτης ἢ Διόνης. Μακρόβιος δὲ ὁ Παπιανὸς τὸν Ἀφροδίτου τ Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης ἦσαν. ἢ ἐπὶ τῷ ἀπολειφθῆναι ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τ μηδὲν αἰδοῦς ἐχομένης. ἐχέφρων δὲ, φησὶ, καὶ μεγαλόφρων, καὶ γαστέρα, καὶ αἰδοῖον. λεχθήσεται δὲ ἐπὶ πολὺ τὸ μεταξὺ τὸ ἄγαλμα αὐτὸ, ὡς ὁ κρατῶν γλωσσαν καὶ γαστέρα τὴν αὐτὴν ἀμαμπᾶν ἔξει τ βίον.

Ἔρωτος καὶ Διός.

Χρυσίδας] χρυσὸς κύβδιν, ἡ χρυσῆ φιάλη, ἄστρα ἐ ἐξ ἀρχῆς, ἀγγελίας.

Ἥρας καὶ Διός.

Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάπησε Δίαν τὴν Δείονος. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτῆς ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἔδνα, συνεσκεύασεν ἐμπεσὼν ποιήσας, καὶ χαμίσας πυρός, ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν, ἐξ οὗ ἐμφανεστάτης ἐπιλαβὼν αὐτὸν τιμωρεῖν. ὁ δὲ Ζεὺς μισήσας αὐτὸν, καὶ λαβὼν ἰδίῳ * ἱδρῶτι ἀφῆκε μεταδιδοὺς αὐτῷ τ ἀθανασίας. ὁ δὲ κλαύσας ἂν ἠρᾴδη Ἥρας, ἢ ἀπήγγειλε τ Διὶ. ὁ δὲ ἐκέλευσε πάντα ἀπέκτασε νεφέλῃ τὴν Ἥρᾳ ἢ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἄνθρωπα ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' ὧν Κενταύρους. ὁ δὲ Ζεὺς ἐμμανὴς, καὶ ὑπερπόρου προσῆλθε δίκας τ Ἰξίονα, ἀσκὸν φορίας ἀφ' ἅρμα κατασκάψαν καὶ λίθοις, χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας.

Ἀπαγε μὴ ἄφρασιν] σεσολοίκισται μὲν Ἀττικῶς. ἄφρασιν γὰρ καὶ ἄφρας ἔλεγον. ἵνα δὲ τοῦτο τὸ σὺν τῇ συνηθείᾳ μὴ κρύπτῃ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, μὴ εἰς κακὸν φέρῃ.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

Ὦ Γανύμηδες] ὡς ποιμένα ὁ Γανυμήδης μόνον ἐγκαταλέγει τ Πάνα. οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν.

Ἡφαίστου καὶ Ἀπόλλωνος.

Κολάσεως ἐμπίπλης] τὰ τ χορδῶν ἐπιτόνια.

Καὶ μεγαλαύλα] σαφῶς τετράγωνα, ὑπόκυφα, δίχωμα ἐφ' ἑκάτερα τ κλίμακος κύφους.

Γλαφυρὸν] ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβοῦς, λαμπρὸν. τὸ σημαινόμενον γλαφυρόν.

Ἐγ

* Ita clarè in Mſ. legebatur. Fortè emendandum διακαθείρας, hoc est *lustratum dimisit*, lustratus enim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzetzes Chil. 13. Hist. 223. qui dicit socerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, non Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum.

Ἥρα καὶ Ζεύς.

τὸν γῆν Γ' κρέλλον] ἔκπιπαν ὡς φαρμακίαν. δόμισσα γὰρ μεθυσθῆναι φαρμακευθῆναι ὑπ' ἐκείνης.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Γῷ δορατίῳ σε λαβεῖσα] προσυπακουστέον τὸ λαβεῖν ἡδικῶς ἀκὶ ἀφελῶς.

Γῷ πάλε] Παλ.

Στρατηγικῷ] γράφε γραπτῷ.

Mſ. in fol. Ἔρως καὶ Ζεύς· ἄλλα με δεῖ μαχαιρίδιον] μετὰ φασιανοῦ μίγνυται. Ἥρα καὶ Ζεύς· ἀπτερηλυμένῳ] σκλύτῳ καὶ ἀπαλ, ᾧ μαλακῷ, ἀσελγεῖ. Ἥρα καὶ Ζεύς· Ἡφαιστος καὶ Ἀπόλλων· ἤδη μύλαι καὶ ἐπίτροχα] πολύκομψα, παιδιαὶ, δύτροφα λα, ἀπατηκά, ἐπίτροχα ἠπειγμένα παχέως· [Ἡφαιστος καὶ Ζεύς· τῷ Εἰλιθυίᾳ] τὸ πικτισσῶν ἢ· [ὑπὸ τῇ μηνίγι] ἢ ἐγκεφάλῳ ὑμένι· [πῤῥικίζῃ] σολλὸν ὀρχίζῃ [ἐλήνησας ἤδη αὐτῷ] ἤδη κατὰ χάμαι κυκνείαν συ: ψας μοι αὐτῷ [Ἑρμῆς καὶ Ἥλιος· αὐτοὶ χαὶ] χαίρε] μόνοι χαὶ· [μὴ πίεσαι] χαίρε] μὴ ἀπέσαι· [Ζεύς, Ἡρακλῆς, Ἀσκληπιὸς· ἐ ἀγώρτης] παίστης, φιλοκερδὴς· [τὰ τέκνα καὶ τῷ γυναικὶ Μηχάνῃ] τέκνα δ ρακλέης, Οὐτις, Θησεύμαχος, Δημοκήων, ἐ Κρεοντιάδης· [τῷ ξυμμαχίαν] τῷ συμμάχων· [Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων. ὁ δὲ ἀπὸ τ Ταυγέτου] αὐτὸ δ Ταυγέτου· ἀπλικὴ γὰρ συμπήξια τῦτο· αὐτὶ γενικῆς εἰς οὖ ἰαν πελαμβάνειν· [ἐπαπωμῶν] αὐτὶ δ ἐληλυθμὸν μίχα, ἀπὸ δ ἐπαπάομαι, ἐπαπωμῶν δὲ αὐτὶ δ ἐπακολυθησάντα ὡς συντεῦθα μικρὸν ἀπὸ δ ἕπομαι· ἔτι δὲ ποιητικὸν, συντάσσεται δὲ γενικῇ. [οἱ αὐτοὶ ἀποτμίαι] ἀτυχία. [Ἀναφρόδιτός εἰμι] ἀηδὴς καὶ ἀνεπίχαρις· [Λητῶ καὶ Ἥρα· καζητήσεσθαι] ἀπατᾶσ. [πρατεύομαι] ψευδολογῶμαι, ἢ γαμαστὰ καὶ παροίδοξα μυθολογῶ. [Ζεύς καὶ Ἥλιος· ἀφηνιάζουσιν οὖς] τὰς χαλινὰς ἀπορρίπτουσι. [Ζεύς, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἥρα, Ἀθήνη. Πάρεις ἐ ὄπως] σκοπεῖτε. [καλαύροπα] καλάβρον ἐπὶ ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὡσάσκαμβος. ἰὼ ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ ἀμάλης ἀποσκιρτῶσα. [καμὶ καυηφόρον] Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος φησὶν ὡς, Ἐλαχθονίῃ βασιλεύοντος, πρῶτον καταφυσαι αἱ ἐν ἀξιώμασι παρθένοι, φέρειν τὰ κανᾶ τῇ θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς συμπαιδευταῖς καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Ποσειδῶν καὶ Τρίτων.

Pag. 237. Mſ. in 4. Ἀπ' Αἰγύπτου δ θείου] καταπεύσασθαι δὲ αἱ Δαναΐδες θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησί, ἐν ἄδῃ ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀνθ' ὧν τὰς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας διεχθησασθαι σὺν τῇ θεᾷ.

Ὁ Δαναὸς δὲ] τούτων τ πεντήκοντα πατὴρ.

Νότος καὶ Ζέφυρος.

Ὦ Ζέφυρε τῷ πομπῇ] πομπὴ ἡ ἀποπεμψις, καὶ ἡ πέμψις ἐν τῷ Θουκυδίδῃ.

Δικαῖον] σκέλιον ὁ Κρῆτες ὅτω καλέσθρον.

Ἡ ἐκ τούτου ἀχθεῖτο] ὁ γὰρ νότος ἀπὸ τῆς Λιβύης πνεῖ. ἔνιοι δὲ Αἰθιοπίς. *

Mſ. in tol. Δωρὶς καὶ Γαλάτεια. ἀλλ' οὐ πάντως ἐφεστικὸν ὁ τῆ κλίσεως. [Δωρὶς καὶ Θέτις· ἐπαχθεῖσαι εἰς χαλκᾶν τινα μοῦν] ἐν παρεῖναι ἐφύλαττεν. [Τελέτων καὶ Νεκρικὸς· ἐπιτελῶν τὸν ἀρτὸν] κόπτειν ἀφεικμένον.

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

P. 262. Mſ. in 4. Διογένης, καὶ Πολυδεύκης] Ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἀφαιρεῖται βέλτιστα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐπικούρου ἐφ' ἕξ ἀνθρώπους καὶ ἀφ' οὗτος Νεκρικὸς εἰσαγόμενος ὡς ἀληθῶς ἀναλεγόμενος, ἐν τῷ νεκρικῷ αὐτοῦ σύγγραμμα. *** Πολυδεύκεα] σωθεὶς Κάστωρ ὡς ἀπόθανεῖται ὤφελε, εἶναι θνητὸν, τὸν δὲ Πολυδεύκεα ὡς ἐκ Διὸς ἀθάνατον. ὅτι δὲ ἐπελέξατο ὁ Κάστωρ ἐλύπησε ὁ Πολυδεύκης. καὶ ὁ Ζεὺς ἐπαινέσας αὐτὸν ὡς λέγουσι, ἐπέτρεψεν ὥστε τὰς δύο ζωὴ μίαν ἔχειν μίαν ἡμέραν. [Πολυδεύκης] ἄμφω μὲν ἔχειν φησὶ Διὸς διδόντος, ἐκ Ἅιδου ἀναπαύεσθαι καὶ ἀναπαύεσθαι τοῦ..... πεπληρωμένου. ὑπερβολὴ δὲ διδόντος μὴ ἂν εἶναι ἀθάνατον διὰ παντὸς ἀποτεθνηκότα. μὴ δὲ..... τοῦ πρὸς ἀθανάτους συναπαριθμεῖσθαι, ἀπιμελέσθαι σφίσιν αὐτὸν πάντως..... ὑπερημερεῖν, ὁ μὲν τὰ θνητὸν, ὁ δὲ τὰ τοῦ ζῆν πλάσμα ἄλλως τε καὶ συ..... ἀνθρώποις ὡς ὁ μῦθος φησὶ καμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο σὺ πάθῃ ἀπὸς πολυδεύκεα ἀ..... ὃς δῆλον αὐτὸ τὸ τίμιον δὲ λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον ἀποθνῄσκειν.

Ἐκάτης δίκτυον] Τῇ Ἑκάτῃ δύνασαι ἐπιθύειν τοῦ δὲ πολλοῦ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ, καθαίρουσι τοιχεῖν τῶν ζώντων. πρὸς δὲ ἀκρα καὶ ἀπαλλαγὴ τοῦ μὴ ἐν λόγῳ τῇ δαίμονι πᾶσιν ἀνιᾶσθαι, ἔργῳ δὲ λαμβάνεται λύπης. τί δὲ ἂν καὶ δαίμων ὢν τοῦτον στέφοιτο; ἐπεὶ πίνων λύει δὲ ἐκπνοὴ τοῦτον Μίνιππος ἀμφὶ φασὶν ὡὰ πάθημα ἀπιθάνως τοῦτο, ἀλλὰ παιδὶ αὐτόν.

Εἶτα ὁδοῦλον ἔχοντας ἥκει] Ἐπίτηδες γὰρ Ἕλληνες ὁ τοῦ πλησίον δὲ πεθνηκότων ὁδοῦλον, τὸ νεῶλλον δῆλον δὲ Χάρωνα.

Πλούτων ἢ περὶ Πενίπου.

Ἐγὼ δὲ Κροῖσος.] Λυδὸς ὁ Κροῖσος, Φρὺξ ὁ Μίδας, Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος.

Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.

Σαρδανάπαλος] λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἐμφρόνιος, κατά τινας δὲ τρυφερὸς.

Περιεργάσει.] Εἰς λεπτὸν διηγήσῃ.

Καὶ τὰ βασιλέα εἶδον.] τὸν Πλούτωνα.

Καὶ ὁ δὲ Κλεινίας] Ἀλκιβιάδης.

Ὡς

* Hæc verba quæ proximè præcedentia sequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi unde petita sint liquet.

*** Hic lacuna erat in Mſ. sed in qua multa deesse non videntur.

κύων δ' ἐδὲν ἧσον κύαμβι.] κύαμος· ψῆφος οἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βυβλίοις βουλὰς κατεσκόαζον.

Μενίππου καὶ Τειρεσίου.

καθαπέρ τινα βλάκα] εὐήθη. ἀνόητον. ἕρηται ἀπὸ ἰχθύος ὀμφίου, ἀχρεῖος ἢ ὅτου ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆναι.

Πλὴν ἀποκρεῖ] ἀντὶ δ' ἀφελοῦς.

Μενίππου καὶ Τροφωνίου.

Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος ἐστὶν ἥρως δ' παρ' Ἑλλησι τομιθῆναι θεὸς, ἡλαιον τι ζοφῶδες ὑπελθὼν, λιμῷ σπεῖσι διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν λίαν κατέφρεψε. οἱ δ' ὑπὸ τῷ τοιούτῳ ἀπηλαίωμενοι μαντείας χαλεπώτατα εἰσέχουσι ἀπαριθμοῦσι τὰς ὄψεις, καὶ ἀηδεῖς διετέλεσι καὶ ὠχροὶ καὶ σκυθροὶ τὰ ἀπαντῶντα τῆς ζωῆς τρόπον. ἀφ' ὧν ἐπικρατήσειν παροιμία κατὰ τῶν ἄχθος ἐχόντων καὶ δυσπειθούντων, καὶ ἀνατροπτῶν εἰς Τροφωνίου μεμφόμενον.

Φίλιππος καὶ Ἀλέξανδρος.

Καὶ Γέρρα.] Περσικὸν μὲν ἐστι ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα. καὶ χρησιμεύει καὶ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε θερματινὸν, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης ἐπέρρον ἐλέγετο.

Μυδῶντα] Κρέοντα, σεσηπότα.

Συνηνέχθης] Συνανεστράφης.

Τοξάρια] Ἀκόντια.

Καὶ τελπόδια] Μικρὰ ἀσπιδίσκια.

Κάνδυν] Ἱμάτιον.

Ἄνδρα καὶ γάμους] Καλλισθένην καὶ Λύσωνος.

Οὐ δεδιώξας] Οὐ διαλύσας. ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων τοῖς συνεδριεύουσι συνεβούλευε τοῖς πόλεσιν.

Ὀξυθράκης] Ἔθνος.

Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] τὰς ἐλέφαντας λέγει.

Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.

Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα ὃν μεθυσὸν διοχυμένων τῷ δόρατι διέπειρε. Καλλισθένην ἢ τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαν συγκαθειρχθεὶς τῷ Ἀλεξάνδρῳ διεφθάρη.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

Τροπωτῆρα] Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην δεσμός.

Καὶ ἀκέραν] Ἀκέρα ἡ βελόνη ἢ μείζων, ὅθεν τὸ ἀκεραίως ἤτοι συρράπτειν τὰ διερρωγότα τῆς ὀθόνης. τοῦτο γὰρ ἀκέραν φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἡ πήτησις ἡ ἁπλῆ καὶ ἀκέραια καὶ ἀκεσὸς ἡ νῦν ῥαπὶς καλοῦσι. χρὴ δ' εἰδέναι ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς τούτους τοὺς ἐργασίας.

Ἀθρόως] Ἀθρόων τινῶν καταλεγέντων.

Τὴν ὑπέρα] Ὑπέρα τὸ δ' κέρας δ' ἰσχίον ὁ ἀνώνυμος καὶ λεγόμενον. χαίρει δ' ἀπὸ τούτου παροιμία, ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ μὴ δεῖ κρατούντων.

Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.

Ἄνω δὲ πεπαμένη τέτταρα] Παρομοία ἐστὶ λεγομένη ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς ὀφειλόντων κίνεται, ὅταν πολλῶν χορῶν παρόντων, ἐκ τῶν τριῶν ἕνα ἢ, κατὰ τὸ μᾶλλον χωρεῖν.

Ἀποκυλίνδει] κατακυλινδεῖται.

Σιμύλου καὶ Πολυγοάτου.

Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγεται, γέλωτα ἐνεποίησε τῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐφιλοτιμήσατο αὐτῷ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μεῖον αὐτὸν εἰς νεότητα.

Χαρίωνος καὶ Ἑρμοῦ.

Ἔππλα] Τὰ ἐξεπιπολῆς σκεύη οἷον ἐπιπόλαια κτίσις, καὶ ἐπιπλαστὴ πλοίζεται, ἀπὸ σῶν ἴγγλων.

Πειτηκεύθω] Ναῦς ὑπὸ πειτηκῶν ἢ ἀνδρῶν κατεπλάτυνεν.

Τῷ κπάδρᾳ] Κπάδρα, ἡ τὸ τοῦγον δυσωδίαν λέγει εἰωθὸς πάσχειν μιαίνειν. ἴσως δὲ καὶ κπάδρα λέγει τῷ πάτερα.

Καὶ βαρβαρισμός] Ἐν ᾧ ἁμάρτοι περιφερόμενον τὸ λέγειν χαίρειν ἐκέκευ. ὡς τὸ οἱ δὲ δύο * σκό..... καὶ τὰ ἐπιπλάστα.

Δεδημιένος] Πεπορδημένος.

Χαμαιτυπεῖα] Πορνεῖα.

Κράτητος καὶ Διογένους.

Τὸ ὁμηρεινὸν εἰπόντος] Ὅμηρος εἰσάγει παλαιόνους Ὀδυσσέα καὶ Αἴαντα. φησὶ δὲν Ἰλίας ὡς Ὀδυσσεὺς, ἢ κυφίσιν με ἐκκυφίζει σπ. αἰσχύνεται δὲ ὁ Λυκιακὸς διὰ δ' ἰσχύν, ὡς δ' Ἀριστίων λέγει. ἢ κυφίσει με, ἢ κυφίζει σε. τυπτήσειν, ἢ ἀσθενήσειν με, ἢ ἀσθενήσει σε.

Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντιπέρα Κίρρας ἐστὶ Κορινθιακὸν κάλπης ὁ Σικυών, ἢ ἡ Κίρρα ὄρος ὀξὺ κατὰ τὴν Φωκίδα.

Σπίγαν ἢ δωματίους] Δίκας, βασίλεια.

Ἐκ κοπίδος] Ἐξ ἀγελαίας.

Διογένους καὶ Ἀντιφάνους καὶ Κράτητος.

Εἰς τὸν βυβῶνα] Βυβὼν ἀπὸ τῆς γαστρὸς τόπος.

Ξεναγὸς] Ὁ ξένους φαπάσσας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς τὸ πέλαγος.

Ἀποκληκίναι] Καπεύσαι.

Τὸ χρεών] Εἱμαρμένον.

Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀννίβου.

Βάρβαρον ὄν] Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἀπογεγονέναι τῷ Ἰλιάδι.

Ἐποιησάμην τὰ ἀρχῆς] Τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν ἤγετο, καὶ Πάρθων ἐχειρωσάμην.

* Videtur hic aliquis locus citatus fuisse.

Νίρεως καὶ Θερσίτης καὶ Μενίππου.

Ὅμηρος ὑπὸν ὁ τυφλὸς] Ὅμηρος γὰρ τὸ ὑπὸ Σκύμνης Νιρέα ὑπνῶσι ἀφαιρόντας εἰς κάλλος μεταφέρει Ἀχιλέα.

Ἀλαπαδνὸν] Ἀσθενῆ.

Ψεδνὸς] Μαδαρὸς, ὀρφανόθριξ.

Mſ. in fol. Πλούτων καὶ Ἑρμῆς· ΘΘαπίτωσαν] ΘΘαπίρχοντας. [Ἀμέλησον ὦ Πλούτων] τὸ ὦ τῆ σωνηθείᾳ ὑπόμενον. [Ἀλέξανδρος, Ἀννίβας, Μίνως, Σκιπίων· παρῶσι ἄρχιν ΔΔιδάσκαλον] ἀλλὰ καὶ σὺ Λίνου. * ἀλμήκησιν καὶ κάρη ΘΘς τὸν ΔΔιδάσκαλον ΔΔ πολέμια λαβὼν, ἃ κατειργάσω, εἰργασω. [ἀγαπᾷν ἄρχειν] κατέχειν ἀρχεῖαν [καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καθαιρεθέντας. [Μένιππος καὶ Ἑρμῆς· νέηλυν ὄντες] νέηλυς ὁ νεωστὶ ἐλθών. [Καὶ σὲ ἀνεμίσητον εἶναι] Ὅμηρος, ἀνέμιστος Τρῶας καὶ ἀκνημίδας Ἀχαιούς. [Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοιῇ δὲ ἀμφὶ γυναικὶ πολλὰ χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

Μένιππος, ἢ Νεκυομαντία.

P. 324. Mſ. in 4. Ἀκρόδρυα] Ἀκρόδρυα λέγουσι τὰ φοινίκων τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἀμυγδάλων καὶ τὰ ὅμοια.

Ὑποτονθρύσας] ὑποπτῶς λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας.

Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν ναῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται.

Ἀσφοδέλου] Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν, ἀσφοδελὸς ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀρίσιππος] Ἀρίσιππος ὁ τοῦ Φιλοσόφου ἀπὸ Κυρήνης. ὁ μεμνημένος θείνως τε περὶ ἡδονῆς καὶ τῶν μακαρίων.

Καὶ σφίγλαι] Σφίγλαι τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ σφιγγω τὸ κάμπτω.

Ἡμιτάλαντα τῶν καιρῶν ἐδίδου] Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας, ὡς ἐπὶ δισμοῦ ἢ τριῶν τοσουτέγκας δίκαι ὑπεβαλλέσθη ἡδονὴ τοῦ ἀκρίτου.

Ἀπὸ τῶν ἐμβάδων] Ἐμβάδες κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλαττα, καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξισταρσμένας ἢ ὡς μείζους ὑψοῦ τὸ χέμμυον ἄγειν.

Εὐπαραλυσώτερα] Εὐπαρακεκαλυμένα, σκοτεινὰ, μικρὰ, ἀφιγγῆ, παρακεκαλυμμένα, λάθρα γινόμενα.

Ἐπεὶ δὲ γὰρ] Τάχα τὸ Αἰακὸν ἐπίσημον Ἕλλησι παῦται δικάζειν τοῖς Νεκρικοῖς τὸ ἢ ὀνόματος ἕτοιμον ΔΔαγόντες εἰς σωτηρίαν. βάλλονται γὰρ καὶ ΔΔὰ τὸ αἰάζειν τὸ Αἰακὸν ὀνόματος. Ὁ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀπιχαμένοις τοῦ τάφου, παρόδοις αὐτοῖς ΔΔιδόσθαι.

Τὸ μῆκος ὁ πλέον ποδὸς] Καὶ γὰρ ἐπὶ τὸ πυρὸ ΔΔπλουμένων μόνος πεδιάδων τόπος ἡ ἀσωδὸς ἐπίκλ.

* Videtur Græculus hîc pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe, ſed ex portentoſis ab imperito Librario adjectis vocibus quænam ex fuerint divinabunt ſagaciores.

Καὶ ἤτοι παρεχρησάλησε] Εἰς τὰς τὰ σώματα παρεχόμενας ἑταίρας, καὶ παίζει τὰς τὰ ἐπιτρέμοντα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις.

Ἐδείχθη δὲ μοι] Γνωσ ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου, σπουδαῖον ὄνειρον, καὶ τοῦτο παίζει. τα ἢ τ ἄλλων βασιλέων ἐστὶ, τοῦτ ἢ τῶν χύτρων παρὰ τὰς τελούσας ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο λέγεται.

Ψήφισμα.

P. 338. Mſ. in 4. Καὶ συνεβουλεύσατο] Ἠπείλησεν. ἐφοίβησε.

Ἕνεκα τῆ Τερψιάδι] φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τὸ τῆ αὐτῆ Τερψιάδι μόνῃ φρονεῖν τ ἄλλων ἁπάντων Νεκρῶν.

Πρὸς τὸ χωρίον ἢ ἄλλα] Εἰ ἢ ἄλλα ζοφερώτερον τὸ χωρίον ἦν, πῶς βλέπων τὰ δακτύλω ἐφίστανες, καὶ τὸ μὲ παίζομενον τοῦτο. ἀντὶ ἢ οἰμαι τῇ παιδιᾷ ὡς τι σὺ Τερψιάδι ἀφανίστερον τι καὶ ἀσαφέστερον ἢ σὺ τοῖς ἄλλοις μυστείοις χρησμῳδούμενον.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῶντες.

P. 341. Mſ. in 4. Ἢ σφάσασθαι εἶναι] Ἀντὶ ἢ ἐρίπτειν, ἐπὶ ἐκείνῃ κώπῃ εἶναι.

Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ σὺ τῇ σωματεία χόρτος.

Τὰς Ἀλώσεις ἡμᾶς δύο] Ὧν καὶ Ἐφιάλτην.

Mſ. in fol. Χάρων ἢ Ἐπισκοπῶντες παρὰ ἢ ἄδη] Πλησίον ἐστὶ Θετταλὸς] ὁ Περσεπόλεως. [πτερωτὸς] ὁ τεῖνος καὶ τοῖς πτερὰ ἐπ ὤψεως. δὸς ἢ πέζω τὸ τεῖνος καὶ ἕλκε. ὁ μέλλων πέζειν. ὁ πεζοπορῶν πέζας. ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔπεζον, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πεζὸν καὶ τὸ ἀναπεπλασιασμένον πεπεζόν. [ἢ σφάσασθαι] ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. [ἐκπεσόντες ἡμᾶς.] ὡς παλαιστὴν λέγεται. [ἐπεμένουσι] λειπόμενοι ἀπὸ. [σφάλλονται] ἀποτυγχάνουσι [ὀλίγον ἢ σοδὸς] τὸν λεπτὸν τὸ χοινίον, τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἰσίον [ἡμᾶς δύο κ αὐτὸς] Ὧν καὶ Ἐφιάλτην. [καὶ ἤκιστα ποιητικός.] ἀδόμενος ποιητὴς ἐστὶν. [οἰκοδομητικῆς] οἰκοδομῆς. [σωτηρίσαντες τ κρημνὸν.] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ δὲ κριτὸν, σωτηρίσαντες τὸ κρημνὸν. ἐ γὰρ θεὸς πάντα ἡμᾶς ἀπαθεῖς σωτήσεται. ἔπαθον τῶν ψυχῶν. ἐκτρίψω τὸν λαὸν. ὅτως ἂν καὶ τοῦτο ὦσιν αἰσθητικὸν ἓν ἀλλοδήναι, ἀλ ἐκεῖ φιλόσοφοι Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ ἔφασαν ἢ ἄρτι, ἐπεὶ ἢ οἶνος, ὅταν καὶπαῦθα σωτηρίσαντες τ κρημνὸν [Τορμὸν] εἶδος ξύλου τροχήλατε, ἢ τὸ σκάμμον ξύλον, καὶ ἀδίκαστε ὄρθον [ἐκόντ ἀκόντ τ ραψῳδῶν] * ὅτι μελάτου ὁ ζωγράφ ἐχρήσατο τ μὴ Θάσιον ἰμᾶντα. τὰς ἢ ἄλλας ποιητὰς τὰ ἰμμιστρώμια ἀονομάσας. [φίνη λιθ ἢ σταδίᾳ μέσῃ] σταδίων ὁ τόπος ἢ ἀγώνων, καὶ μιᾶ π ἢ μιᾷ. ζωὴ καὶ σ σταδία ποιῆσαι μίλιοι. Μίλωνα τοῦτο φέρει καὶ ἄλλα ἐ ἐξ τὸ σῶμα ἀλκῆς ἐμπλήσαι. φασὶν αὐτὸν πυθομένου αὐτ μεθέντα τ

* Libuit hic relinquere lectionem Mſ. Codicis ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic eſſe nomen Pictoris, néve in nos menda quæ tolli non potuere conjicerentur. Legendum eſt ὅτι Γαλάτου, ut liquet ex Ælliano V. H. Lib. XIII. c. 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciſſim Ælianum illuſtrabitur adverſus eos qui fruſtra eum emendare conati ſunt.

ὁμιλητῶν τὸ οἰκίας. ἧς ὑποτύπωσις πᾶς ὁ τόπος ὑποδείξει τὸ πονηρὸς ἡ οἰκίας τὸν τόπον προσοικίζων, ἐπείρας τὸ σύ-
, καὶ ἑαυτὸν ἀκέρσιον ὑπεξαγεῖν. λέγεται καὶ τοῦτο, ὅτι καὶ ὁ
ῷ αὐτὸν ἀπήλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλλῳ πιὰ παρατυχὸν κορμοῦ
χάλαρ, ὃν βιαζόμενον ὡς τὸν Δία σῶσαι, τὸν σῶσαι μὲ σωσεῖν,
ὁτὸν ὃ ὡσεὶ χειρὶ τῇ συμπλώσῃ τ μέρον ἀφύκτῳ πάγῃ ἡνίαν
ατέρξαι θοίνῃ. [τὸν τὸ τρισσὸν.] ὑπακουστὸν τὸ ἔχυπαν [ἀοίδι-
ον] ὑμνητόν. [ἀδειλτηρίαν] μωρίαν, ἀνοιαν. καὶ ἔρμιον] ἕρμαιον
, ὄρμημα ὡσπερ ξύστον. τὸ δὲ Ἕρμα, κτητικὸν, ὡσπερ ἄστυ.
λλοι ὃ φασὶν ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμεῖον ἐστὶ καὶ Ἑρμεῖος σκηλίψ
ι, ἀλλ' οὐχ Ἑρμαῖος. [ἐφεδρίδα] διπλοΐδα. [ὄμα παρῳδὸς] καὶ-
ὡς γε ἄλλοι ἄδοις ᾠδῶν. [Τῶν δὲ πλησίον ὁ Χάρων ὁρᾷ] τοὺς μισ-
θοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ὡσαιτοῦντας. [χρῆσαι] χρήσασθαι. [ἀγ-
ελάων] ἐπιόντων. [πομφόλυγας τὸ ὕδωρ] οἷον ἐμφυσᾷ παρῳδήσιμον.
ὦ γεννάδα] ὦ γενναῖε καὶ εὐγενέστατε. [πεθήκασι] πεθᾶσι. [ἀνεχά-
ψω] φανερῶς γέγραφε.

Περὶ Θυσιῶν.

P. 361. Mf. in 4. Περὶ θυσιῶν] Ὁ σκοπὸς συκοφαντῆσαι τοὺς Λευκιανοὺς καὶ Δραπετίδας τὸ Ἑλλήνων θυσίας ποιεῖσθαι. τὸ γὰρ θεῖον οὐ δεῖται θυσιῶν. σύγκειται ὃ διάλογος, ὅλον γὰρ τὸ λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προσώπου. ὁ ὃ διάλογος ὡσαύτως ἔχει διάφορα Δαλείου μόνα ὡς ἄλλα.

Τὰ γὰρ αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσε Οἰνεύς· ἔτος θύσας τοῖς θεοῖς, τοὺς Ἀρτεμιν ἐπιλάθετο. ἡ ὃ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσεν κῆ τὸ Καλυδῶνος κάπρον ὅστις πολλὰ ἀνεῖλεν· ὕστερον ὃ, κατ' αὐτὸν συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν ὃ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας.

Καὶ μὴν Μελεάγρου μητὴρ ἐγκύησα σὺν τοῦ Μελεάγρου λάμπον πῦρ. καὶ ἔμαθεν ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσῃ Μελίαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς ἄπεστιν. ὅτι ἔτι ἐφορώθη ὁ κάρφος, ὁ μελίαγρος τ Ἀταλάντης ἐρᾶν, αὐτῇ τὰ νικητήρια δίδωκεν. ὀργισθεῖσαι ἐπὶ τούτῳ οἱ Θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τ Ἀλθαίας ἐπ' αὐτοῦ τ κάπρον ἐφόνευσαν ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτοῖς, καὶ ἔχον πόλεμον ὡς Μελίαγρον. ἀνεῖλεν ἂν αὐτὸς ὁ Μελίαγρος. καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία Δῇ τοὺς ἀδελφοὺς, ἔσεσεν τῶν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελίαγρος.

Ἐν ἀρχῇ τ Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστιν ὧν ὁ τοῦ ἡρωικοῦ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν κἀκεῖ εἰστιᾶτο ἡμέρας δώδεκα.

Ταύρων ἐνίκα] Ὁ γὰρ Νέστωρ ἀπὸ Γ Γλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐνίκα βοῶν θυσίαν τοῦ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει αὐτός. ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἐννεάκις ἐνίκα.

Υἱεῖ τῷ ἀδελφῷ] Καμβύσης ὁ Κύρου Γ Περσῶν ἐγκρατὴς τ ἀδελφῆς Ἀτόσσης, ἠρίκα τὰς βασιλικὰς δικαιοῖς, εἰπὶς ἐστὶ νόμος κωλύων τ βιαλόμενον ἀδελφῆ ξυνοικεῖν· οἱ ὃ ἀπεκρίναντο, νόμον ὃ μηδένα εἶναι ὃς κωλύει ἀδελφὸν ἀδελφῇ ξυνοικεῖν. ἄλλον μήτοι νόμον. ὃς διατίθησι τοῦ βασιλεύοντος Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ τι βούλεται. καὶ ὅτε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

Οὐτε

Οὔτε τ' ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος] Εἰς ὃν κεῖται ὁ Διὸς ἄγαλμα.

Τὴν Πισαίαν ἱππικὴν] Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἠλιακῇ ὁ Ὀλυμπιὰς ἄγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατεσκάσατο Φειδίας, στὰς ἐναντίον τοῦ ἐλάφατος ἐπλεῖτο. Ἀφ' ὃ καὶ πεντετίσαι μόνον ἐπιτελεῖν ἀνθρώπους χάριν τοῦ ὀλυμπίου, εἰς ὀλυμπίαδα ἔτεκεν ὁ ἀριθμός, ὡς πρὸ ὀλίγου τούτου εἶπον τῶν Πισαίων ἱππικὴν.

Καὶ περιῤῥικνῆσαι] Τὰ ὕδατα δι' ὧν ὁδηγεῖται οἱ ἵπποι λοιποί.

Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μίσιος] Ὁ Ἄπις ὁ τοῦ ἀγέλαος τοῦ Αἰγιαλέως βοῦς ἦν καὶ ἶχνη τινὰ ἴδια σημεῖα τοῦ ἡνιόχου ἐνεστήσατο σύμβολον.

Τὸν Νίσου ἶχνος πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς ἦν, ἶχνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης, ἀπώλετο ἡ πόλις ἡ ἐβασίλευεν.

Mſ. in fol. Περὶ ὑποδῶν. χιτωνίσκους] δυκερωτίσκους, ἐμπεστίκτους [ἄντικα] στρώματα [καὶ ὑποδέ δ' ναυσιθόμους.] ναυστιθόμους, τὰ λεπτὰ, ἃ τὰ ναυτικὰ στρατὸς ναύσιθόμους καλεῖ). [κάξοφακισθῆναι] ἐξομαλισθῆναι.] ὑπηρέτας λέγει) τοὺς δίκην σκευοφόρων καὶ μίξεως. [ὑπηρεσίαν] λατρείας. [ὑπηρετῶν] ὑπὸν τὸ γένειον, ἀπὸ δ' ὑπήνην ὑπηνᾶν. καὶ ὑπηνώτης ἀνὴρ ἀκμαῖος. [περιῤῥωστήσαι.] τὰ ὑδατα δι' ὧν ὁδηγοῦνται οἱ ἵπποι μέλλοντες. [ἐξαμαρτάνει ἀσύστερον] διαγεγραμμ. [καὶ Νίσου ἶχνος πλόκαμον] βασίλειος Μεγαρέων πόλις.

Ἀναβιῶντες, ἢ Ἀλιεῖς.

P. 389. Mſ. in 4. Ἐπεὶ δ' ὡς ὁ ἁλιεὺς τὸν ῥήτορ' ἔφη] Διαφέρεσθαι δὲ Φιλιππικοῖς τοῦτο φησὶ τοῖς τὸ νοῆσαι ἰσοκρατικὸν ποιοῦσι..... ἢ τὸ σύζυγον, ὅτι ἀπλοῦν δύναται).

Εὖχε γὰρ ἄν] Αἱ γὰρ εὐ..... τὰ ἀδύνατα συμβάλλουσι).

Καὶ τελέσαντες ἐρώμενοι] Ἀριστοφάνους ἡ λέξις. σημαίνει δ' τοὺς ἐκ γυμνασμένους πρὸς πάγκρατιν, καὶ ἀφ' ἁπλῆς πάλης ἐπελεκτοῦντας.

Περὶ αὐτῶν κωμῳδίας] Διονυσίοις γὰρ μεγάλοις ἐφέστη τὰ δίκαστα πρώτοις κωμῳδοῖς. Ταῦτα δ' ἦν δὶς ἔτους ἐπιτελεῖσθαι, ἔαρος καὶ φθινοπώρου. ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια. φθινοπώρου δ', τὰ μεγάλα.

Ἔτι καὶ Μένιππον] ὁ Μένιππος ἦν κυνικὸς ἀφ' οὗ φιλόσοφοι καὶ τὸ σκευὴν φύσει κεχρημένοι γνώμῃ καὶ ἐλεγκτικῷ καὶ δακτικοὶ, καθάπερ τὸ κύνα καὶ ἀμφιλόσοφος μετὼν, ὡς καὶ αὐτὸς φησὶ διάλογόν τινα ποιήσας.

Λίχα ἤδη σὺ τοῦ μέρους] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ δὲ τὸ σὺν μέρει. ἢ γὰρ ἤδη ὁ καὶ σὺ ὕδωρ λαβὲ δὲ διηγητικὸν ἀμφορέως. ἴσως γὰρ ὡς τῶν πολλῶν ἐπιχειρεῖν βουλόμενοι τὰ ἀπορρήτων φυλακεῖς οἱ διηγηταὶ τῶν ἱερῶν, ὑδρίας ὕδατος πληρώσαντες, διὰ τοῦτο ἀφιστῶσι παντὰς τοὺς ὕδατος ἔκροισιν, κελεύοντες τὸ ῥηθὲν λέγειν· ὁ δὲ λαβὼν τὸ ὕδωρ ἀφίησι δ' ὃ μὴ πίνει, ἵνα μὴ εἰς μέτρον τὸ ὕδωρ τὸ λεγόμενον ποιήσωμεν τὸ λεγ.

Ἢ τάττε τ' ἐπιόντ' ἐμοί] Διορίσας δ' κυνικὸν.

Ἐκμαθὼν τάχιστα καὶ ὀρχούμενος] Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυῤῥίχη, σύντομον.

Εἰρε-

Ἡρακλῆς φησὶ καὶ πίθηκος] παροιμία ἐπὶ τῶν πάντα παρηλαγμένων πεπραγμένων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ ὅτι ἀνδρείαν ἔχουσι καὶ καταγέλαστοι καὶ πάντα τὰ ἀνδρείας ὑποκρίνεσθαι εἰσαγόμενοι.

Ἔνιοι δὲ καὶ κῦ τὸ Τάλῳ τάδον] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ὁ ἐν Κρήτῃ πολλὰ πεπραγμένος. τὸ δὲ Ἀνάκειον τὸ Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται.

Καὶ ἄρτος τὸ αὐτοπυρίτης] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ χειδίως πεπυρωμένος, ἢ ὡς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ ἀσοδίᾳ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φασίν.

Ἀλλὰ χρυσίον τυτὶ] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες αἰσθάνεσθαι. τὸ μύργον, ὡς τρυφᾶν εἰωθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς δὴ τιζόμενον ὡσάσπαν ἐπὶ τὸ σεμνύτερον καὶ τὸ ὑπήνιον. οἱ κῦνοι δὲ δῆγμα χρῆς ἀκαίρως καὶ ἀηδίως λέγεται.

Ἀνύσασα καὶ ὀλίγον δ' χρυσίῳ] ὡς δεῖπνον τὸ ἀνύσασα Ἀττικοὶ μάρτυρι. ἐπὶ γὰρ καὶ παίζοντες ἔχων φασὶν, καὶ ἔχοντα εἶναι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρῆκται.

Ἀλλ' ἠνίδε πολλὰς ὧν τὰς ἰχθῦς ὁρᾷ] Ἀττικὸν ἐπίφθεγμα τοῦτο καὶ ἐρωτηματικὸν ἐπὶ δεικτικῆς ἠνί. τὸ ὁλόκληρον οὐκ ἐπιφέρει.

Ἐπιτάλᾳ τῷ ἄγρᾳ] Προσυπακουστέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, ὥσπερ καὶ τὸ ἄλλ' ὅπως μὴ πολήξῃς. ὡσαύτως γὰρ τὸ ἐπίσπευ.

Mſ. in fol. Ἀλισὼ ἡ ἀπαβιβῶσα. λακισὼ] χισὼ. [ἀμείλικτα] ἀηδέστατα. [παροιτησάμενοι] παρῃτεῖτο, παρεκάλει, συγγνώμην εἶχεν. [πρὸς ὀργὴν] ὀργίλως. [παρακρουσάμενος] ἐξαπατήσας. [ἐς πεδίον τὸν ἵππιον] ἐς πεδίον τὸ ἵππιον, παροιμία ἐπὶ τῶν, ὁπηνίκα λάβοιεν συέχοντας, ἐξιέντων τὸ τοιοῦτον ὃ λύσιν μὴ δεχεῖ παρέχειν βραχέως καὶ ἄνισον. τόδε ἔστι μέγα καὶ ὡς ἐπίδειξιν σωτῆρον τῆς ἐπιζητουμένου δυνάμεως, τί κατακλληλότερον ἵππου πεδίῳ, ὡς τὸ τῶν οἰκείων ἐπιδείξασθαι χρεών; παρεμβάλλει τοιαύτῃ παροιμίᾳ καὶ ταύτην, ὕδωρ βατεροῦ καὶ λυδὸν περίμμασα [τὸ ὡς δίκης δ'] προσυπακουστέον κατὰ ψηφίζεται. [καὶ τὸ δίκαιον οὐ τῇ χειρὶ πεμπόμενον.] οὐ τῇ βιαζεται, οὐ τῇ δυνάμει. [κεχαλασμένοις] λιθοβολήσαντες. [ὕδατος μεμαλαθέν] * Γέτον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δίκαιον ἐπέχειν βαλόμενοι τὰς ἀπεργάτας φλυκτίδας τοῦ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐμπλήρων. καὶ ἀφ' ὧν ἀφαιρήσαι παρεῖχον τὸ ὕδωρ ἔκρουσαν καὶ οὐ δέχεσθαι τὰ ῥητορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν σταθῇ. ἔστι δὲ ὧν ὡς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸ λόγου ποιεῖσθαι, οὐ σπάνιον καὶ ἀγωνίας τῶν δημηγοριῶν. ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε σὺ τῷ ἐμῷ ὕδατι. [ἀλεραπόστω.] ἀστείως κατακεφρονημένῳ. [σὺ κεραμεικῷ] ἀπὸ τοῦ κεραμεῖς κεραμέως κεραμέως γυναικὸς, γίνεται κεραμεικός. καὶ συναιρέσει κεραμεικός. [καὶ σὺ τῇ Ποικίλῃ] ἡ ποικίλη στοὰ ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις. σκαλεῖτο δὲ ἔστιν ὅτε τὸ ποικίλης σὺ αὐτῇ ζωγραφίας. [ὡσανεῖ] πρᾶον. [ὁ κῦ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰρ ἀρχιτέκτων ἦν. Ἑλληνικὴ παιδεία ποσῶς

* Huic ſimile ſcholion, iiſdémque pænè conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam conſenſum alibi obſervare eſt, quo fit ut credam duos hoſce ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe.

[illegible] Φιλίππῳ Ἑλλάδ[illegible] Ζήνων [illegible] Κ[illegible] Κρίτων καὶ Κ[illegible] καὶ μάλιστα Κ[illegible] Σ[illegible] [illegible] Περικλ[illegible] Ἑλλ[illegible] [illegible] ἐπὶ τοῦ ξενίας [illegible] Ἑλλ[illegible] [illegible] [illegible] Διονυσίας [illegible] [illegible] ἐξεργ[illegible] ἀπέδοσαν. Ἀθηναῖοι [illegible] Ὀλυμπ[illegible] [illegible] λέγει οἱ πολλοί. [π[illegible]] [illegible] [ἀπ[illegible]] [illegible] [ἀλαζονείας] πιθ[illegible] χλευασίας. [illegible] [τὸ Πελαργικόν] Πελαργικὸν τεῖχος Ἀθ[illegible] ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ [illegible] Ἀθηναῖον τὸ ἱερόν. [illegible] [Τέλος] Τέλος [illegible] [Ἐπ[illegible]] [illegible] Ἐπ[illegible] [illegible] λέγεται ὁ μέχρι τῆς [illegible] [Οἰκία] [illegible] τὸ συμπλέκειν. [ὁ ἐκ Πειραιέως] Πειραιεύς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμὴν. καὶ κλίνεται πειραιέως. * ἀπὸ τοῦ [illegible] καὶ πλεονασμῷ [illegible] πειραιεύς. [illegible] ἀμοιβαῖος, [illegible] [illegible] Πλάτων. [illegible] δύο [illegible] συναλλάττων τὴν [illegible] [illegible] λέξιν, εἰ δὲ βάρβαρον, καλῶς ἐν [illegible] [ἀπὸ δὲ Λυκείου] ἐν τοῖς [illegible] Ἀθηναίοις γυμνάσιον ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεμιστοκλῆς [illegible] Περικλῆς [illegible] ποιῆσαι τὸ Λύκειον, φ... ** [illegible] Περικλέους [illegible] ἐπιστατοῦντος αὐτοῦ [illegible].

Pag. 370. Ibid. Εἶναι πρᾶτις, [illegible] [illegible] ἐπὶ δὲ [illegible] λέγει, καὶ ἐπὶ τῶν ἐν [illegible] [illegible] [Θεὸς [illegible]]

* Piræeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat [illegible], ut ostendit Meursius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, & nuper edito a Doctiss. Viro *I. G. Grævio*. Vid. Cap. 1.

** Legendum [illegible], cujus nomen supra p. 9. occurrit. scripsit [illegible] [illegible]. Vid. *Voss. H. I. Græcis.* & Suidam in [illegible], ubi idem ex [illegible] narratur.

ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας σπεύδειν τὴν διξίδα αὐτῦ μήρου τὸν οἶδεον. [ὅτος ὁ τὸν πόρον ἐξαρτημῶν.] Διοξένης δὲ ὁ Σινωπεύς τὸ μὲν Εὔξεινος Πόντος, Ἑξωμίας καλεῖσθαι, διότι ἑξωμίδα φορᾷ, καὶ ἐς ἄμμος παρέχῃ γυμνὸς ὁμιλεῖν. [Τίμαιος] περὶ δὲ καὶ ἥμισυ. [ἔρημον.] παραγεγραμμένον. πεποιημένον. [ἢ σπεῦδε τούτων] κοσμίζῃ, δεσμᾷ, μηνίζῃ. [ἐπιμήν.] ἀναιδῆ, καὶ ἀναίσχυντον. [καὶ τηχές.] ξένον τὸν κατὰ πάντων οἶκον. [ἀδεσπότων] τρυφερώτερον, ἀπαλώτερον. [Πεμμάτων] πλακουντίων. [ἰρανίζεσθαι τῷ ἐρανίῳ.] συλλέγειν καὶ σωματροίζειν. [ἐπικήριον] ἐπιζωνάτιον. [τὴ δὲ ὀλύθυμη.] ντὶ δὲ πᾶσι, ἐστὶ δὲ καὶ τῦτο Ἰωνικὸν, ἐκεῖνοι καὶ Ἔφεσος Ἰάονες, Ἔφεσον δὲ Ἰοφάκλειτον. [κυκεῶνα.] κυκεὼν ὁ πολλῶν βοτάνων συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ δὲ κεκύφθαι καὶ κυκεών. [ἀμφεθέμην] συνδιαμαχόμην. [χείρας.] ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμός. λέγεται δὲ καὶ ὁ πυσμαίνης, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. [τὸν σωμύλον.] φλύαρον, παιγνιαλόγον, ἢ ἑφορᾷ τὸ λόγων ἐπαπατῶνα. [ἐμύων μὲ σοι τὸν κύνα.] Κέρκερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος. ὅτος καὶ κυνὸς, ἢ χοὸς, ἢ πλατάνου, ἢ πηγῆς ἄκυα, τοιῦτον. οἷς * μέγιστος ὅρκος ἅπασι λόγοι κύων ἐπὶ τυχὴν. Κερβερῶν Χείρων. τοιῦτοι οἱ Σωκρατικοὶ ὅρκοι. [λιχνεία] λαιμαργία. [τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω.] ὅπ τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ὅτως ἀφελῶς τὸ λόγῳ ἐπιφέροντες, ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τι βυλομένων τῇ ἀοριστίᾳ δὲ ὀνόματος, τὸ ὠσκειμένον. . . . . λᾶπες. [φιμὸν] τὸν δεσμὸν καὶ χαλινὸν. [ἀγωῦτος] ἀγωνίστου. [ὠφελεκλῆς.] ὠφελαμβάνοντα, ὠφελοῦντα. [βραδὺς γὰρ ναῦς] ῥάδυμος ὠνόμασε δὲ καὶ τερπνὸν καὶ δὴν τὸ τεῖχος, ὁ ἐστερημῶν δὲ ζεῖν ἤγουν τεῖχειν.

Κατάπλους καὶ Τύραννος.

P. 422. Mſ. in 4. Τινὲς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. σύνταξαι ἐν ποιεῖ τὸ Χάρωνα ὡς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ ὡσσοδιαλειπόμενον.

Εἶεν] Ἔστι καὶ αὐτὸ δὲ ταῦτα μὲ δὲ ὕπως. ἐπιβάρημα ἀφορισιῦν. ἐπὶ γὰ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον ὡσοεί ζῇ αὐτὰ. ἔφ᾽ ᾧ καὶ ὠφελεσύσεως, ἀντὶ δὲ ἄρα δὴ, ὡς σύνταξαι.

Ἄντλον] Τὸ σὺν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ.

Ἀναζωγήν] Ἀνάπλουν.

Παρακέκρυφα] Εἴ τι εἶχεν ἐχιτιμῶν ὑφάιμι. ὅπως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς ναύταις τὸ ὠφακέκρυφα, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀφθαλμὸν τῇ κεφαλῇ συμβαλεῖν.

Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβόλῃ. τροπωτῆρ δὲ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν.

* Sunt duo verſus ex Cratini Chironibus petiti, ſed corruptiſſimi, ſic legendi, ut liquet ex excerptis Grotianis. p. 493.

Οἷς ὦ μέγιστος ὅρκος ὀμνύναι τινὰ
Κύων. ἢ ταῦτα μὲν, Διὸς ἢ σπάνιν.
Quibus juſjurandum maximum in te qualibet
Canis eſt & anſer: nam Deos non nunciparo.

Ἀμφιελυτόν ἐστι] Περὶ ἑαυτὸ ὅτι τὰς βόας λέγει.
Ἐφηδοι] Ἐφηδοι καλοῦ] οἱ ἀπὸ ἑδ ἐπῶν τίος ἔχει τὸ ὄνομ.
Ἡ λέγει] Ἐπειδὴ ῥητορικὴς ὁ Ἑρμῆς ἴδιον λέγ.
Καὶ κλοπεύς.] λέγει] γὰρ τῶν κλεπτῶν ἐστὶν ὁ Ἑρμ.
Ἀσφόδελ.] Εἶδος βοτάνης.
Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω ἐπικρ. καὶ τοῦτον ὄν ἀμφιπίζ.
Καὶ χαί] Τὸ ἐπιχάρμιον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον.
Καὶ πόπανα] Εἶδος πλακοῦντ.
Καὶ σὺ ἀρίσημα] τὰ ἀποφερόμενα τοῖς νεκροῖς ἐκ τιμῆς ἕνε.
Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα.
Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα.
Σοβῶν] διώκων.
Διδυμάονα] Τὸν τέρατον λέγει Μεγαπένθη.
Γελῶντα] Μίκυλλον πίνακα.
Ἕνα δὲ τινα] Τὸν κωφὸν λέγει ἐξημμένον καὶ βασιζόντα.
Νήμασι] λέγεται γὰρ ὡς ὁ ἀτεκνίας τρίφυτο ὁ Κλωθὼ τὸ τῆς ἐκείνου ζωῆς, ὡς συμπληρώσας τὸ τῆς ζωῆς ἐκείνου χρόνου τὸ πρᾶτ.
Ἀντρεύδην] Ἀντροειδῶν.
Εὐάγγελος] Ἀγαθός.
Λογιζομένη αὐτὴν] Ἀναθυμοῦντ., μετρῶντ.
Λαθών] Ἀγνοηθείς.
Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν ἡ τὰ γενόμενα μὴ ἐγκόπτουσα τρόπαις, διὸ καὶ ταύτην λέγουσι ἀποδιδόναι τὰς ἀπολειπούσας ἡ Ἑρμῆ.
Τὸ φάμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ ἐστὶ Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ φάμιον, ἀφ' οὗ τὰς νεκρὰς εἰς τὸν ἅδην κατέρχεσθαι.
Ἐνέδης] Ἐνέλιπεν.
Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ.
Ὁ Λίνος] Υἱὸς λέγει Διὸς, κιθαρῳδὸς, ὡς φασὶν, ἐπίσης τῷ Ὀρφεῖ χθονίοις ἐπισκοπεῖν.
Ἅλις σοι] Ἀρκέτω.
Παρελόμην σε] Παρηρέθμησεν.
Σιωπᾷς] Νοήσας.
Αὐθαιρέτου] Ἐξ ἰδίας γνώμης.
Ταπεινοῦ] Ἀφανείας.
Ὀλιγοχρόνιον] Γαθυμίαν.
Διαμέλομαι] Βραδύνομαι.
Τῆς ἀναγκαίας] Τῆς καλῆς ἄγρας.
Οὐφακίας] Ἀνιψήτους, ὁ ἐστι μικρᾶς.
Βεβυσμένοι] Πεφορτωμένοι.
Ἀρόμενον] Κυρίσσοντα.
Ταχυροί] Ταχύπτες.
Τετρυχημένοι] Ἐψημένοι ἐκ τοῦ ἀσκοῦ καιροῦ.
Ἀποβάθρων] Οὕτω καλεῖται ὁ ἐκ πέτρας τόπος, ἐφ' οὗ ἐπὶ τὸν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα.

Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸ Ἀθηναίων ἐξεπολέμωσαν τειχίσαντες τὴν Δεκέλειαν περὶ αὐτούς. οἱ πλεῖστοι δὲ τῶν Λακεδαιμονίων πλὴν τῶν πολιτῶν μὴ πᾶσι, καὶ ὡς ἑκάστοις τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων δὲ τῶν τειχῶν, καὶ χωρὶς μετ' αὐτὰς Εὐκλείδου ἄρχοντος ἵνα μὴ πολεμίοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποιήσαντο ὥστε τὰ τοῦ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. τοῦτο δὲ λίαν τοῦ, ὅτι τῶν πάνυ χρόνων ἀναζητήσω τὸ βιβλίον.

Ἐκ τυμπάνου] τύμπανον ἐστι ξύλον, ὃ φ τὰς καταδίκας ἐφόνευον.

Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ὁ τοῦ τῆ Ἑκάτης δεῖπνος, τοῦτο καθαρθέντας εἰώθασιν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν περὶ Ἕλληνα θεῶν. ἀλλ' δὲ λίαν ὁ οἷς καθήκουσιν.

Τὸν ἄτταλον] Ἀντὶ τοῦ ὅλον τὸ ἄτταλον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλαυσεν.

Ἐπίδασσε] τυτθὸν ἄνειλε εἰς τὸ πλοῖον.

Οὐ πολὺν χρόνον] Εἰς Πραστσίλαον ἀποσκάπτη.

Οὐκ ἂν ἐξήκοι] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. ὅτου καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τοῦ παρελθόντος.

Ἄρρεν] Ἔδυσεν.

Ἐπισήμως] Ἐσφραγισμένως. Γλυκέως. Ἀττικοὶ ὑποκορίσματα ἄττα ὡς ἐπὶ παιδίων εἰσὶν ἐπιεικῆ, ἀμφίδρομον. φιλίππου. ψυχίδιον. σφύδρον. ἐρέπτον. πόλιον. χρυσάφιον. καὶ πάντα ὅσα τῇ τοῦ ὑδατέρου φωνῇ καὶ ἡλικίᾳ χάριν καταχρεώτατα. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἀνάγλυφος ἐμμένει Ἀττικῶς μεμίμηκε δὲ νῦν καὶ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν φάνιον ἢ ἀσφάτιον. ἄττα δὲ μᾶλλον τοῦ ἐνικῶν μόνον κλίνεται.

Ἐπιδιώσει] Ἐπιζήσεται.

Καὶ μικρόν τι πρὸς] Καὶ πρὸς τούτοις.

Ἀπίφθη] Εὑρέθη.

Εὐγωμοῦν] Εὔλογον.

Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον.

Ἀπαγωμαι] Ὑποτάξω.

Αὐτυσδοῦν] Ὀνομα κύριον.

Ἐγκαλαλογήσει] Συγκαθελκύσει.

Τίς γὰρ ὧν φίλος] Διὰ τοὺς τοῦτο πάσχοντας τῶν τυράννων ἐμφανίζει ἀδύνατα. καὶ ὅπερ ἀδὲς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες αὐτῶν, ἢ καιρὸν ἐξεπιδήμιοι.

Ἀποδυτικὰ εἴδη] Εἴδη Ἀττικῆς ὕφης ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρωδῶς γινομένων. ἀντὶ μὲν τοῦ ἐκεῖσε, ἐκεῖ ἀπέχουσιν δύο τάφοι ἔρριπται, εἰσὶν ἐκεῖ τάφοι μοι ἀποδυτικὰ εἴδη. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐκεῖ τοιχοῖ μοι ἐξεμάτθη, τοῦδε καὶ τοῦδε ἔπεσα, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἄρκα τῷ γοναῖ δύο ἔπεσα.

Ἐκπασασμῷ] Ἐκπύρας. ἀσφαλισμῷ.

Ἀποδῇ] Ὑβριστικῶς ἀφοδιάζει.

Ἐξέτεινας] Ἐπήγαγες.

Καὶ κῆ κοῦρις] Καὶ κῆ τὸ κεφαλῆς.

Πλατὺ χειμψάμῳ] Τὸν ὦ τῷ σώματι σωματοειδῶς πλύσιον.

Ἐκπιμπράμῳ] Ἐκαύμῳ, ἐμπιπράμῳ.

Γλυκέως] Ὑποκοριστικῶς τὸ Γλυκερίας Ἀθηναίαν ἴδῃ. αὐτὴ γὰρ τοῦ

ἡλυκὸν ὀνόμαζε ἅτινες ὑποκορίζονται. τὸν δὲ φθεμίσαν λέγοντες ἐπὶ τοῦ, καὶ τὸν ἀπαξίωσιν ἀπαξίωσιν.

Ὧν ἐλαττοῦμαι] Καὶ τοῦτο θρασυτικὸν τὸ μὴ σωστικῶν ἐστὶ λέγειν, ἀλλ' ὑποτιμεῖσθαι, οὐδεὶς ὅτι ὄντως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἥττων τὰ λάκις ἐλάττονα γίνεσθαι ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου δὲ λόγου.

Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ οὗτος ἡρώς ἐστιν, ὡς λέγουσι, δὲ Δίκης. ἐδίκαζε δὲ παρὰ δὲ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς τὰς δὲ παλαιὰς πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιπληξίας δίκης.

Εἶσω δὲ πυλῶν] Τυπτέσι κῦ δὲ πυλῶν.

Προσεπαπάλωσε] Εἰς παλαιὸν ἦθος, ἀντὶ δὲ ἀνεπαίσθησε.

Ἀγλαΐσηται] Ἀντὶῦ ὀρκιεῖται, ἐπιπλήττων.

Οὐ τύμβῳ] Ἔθαπτον.

Περσὶ χθὼν] Κρατεῖται.

Προστετηκυῖα] Προστετηκυῖα. προσπεκεῖσθαι. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα.

Καὶ τὴν ἐλθὼν ἄπαξ] Κἀκεῖνον ἔλθοντα Ἀδύσσειαν ἐπὶ, τὸ ἐρωτᾷ.

Ἡ δὲ Κύκλωψ] Ὁ Κύκλωψ φησὶ τὴν Ὀδυσσέα σὺ τοῦ σπηλαίου δεσπότην, σοὶ χαριζόμενος τοῦτο ὅτι μὴ πάντων ὕστερον σε ἐδίωκεν. τοῦτο δὲ καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν, ὅτι ἐρ' ὅσον ὁ Θάνατος γένεται, τί μεμέλετε ἀναβιώσεως ὕστερον; ἅπαξ λέγει τὴν Ὀδυσσέα, ὅτι γὰρ ἑαυτὸν Οὐτιδανὸν ἀφαιρεῖται τὸν Κύκλωπα.

Ἐκ λαμπτῆρα] Τὰ λόγου ἐπὶ δὲ πάνυ λαμπροφορούντων. σὺν τὸ δὲ ἐκπεπόδα καὶ μόνον δὲ κύκλου. ἐπ' εὐθείας γὰρ πεσὼν τὸν πυρὸν αὐτὸν εὐθεῖαν λαμπρὸν δὲ κέντρου ἐκφέρει λαμπρὸν λέγει, λαμπρὸν δὲ τὸ περιλαμπρόφορον λέγει ἐκ λαμπτῆρα.

Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες.

Οὐ συνοικίσω] Τὰ τῶν ἐνοικικὰ λεγόμενα.

Εὔζωνον ὦν] Ὁ ταχὺς καὶ ἐξίως βαδίζων.

Κρηπίδα] Ὑπόδημα.

Ἑς τὸ ἔμπαλον] Τυτέσι ἐσκιπόν τοῖς χαμαίνοις ἐν τῇ ζωῇ.

Οὐ γὰρ οἶσθ' ὅπως] Καινοπρεπῶς τοῦτο οὐκ οἶδε γὰρ ἐπως εἰσεκίνησεν. ὁ δὲ ἐ γὰρ οἶσθ' ὅπως εἴρηκε.

Εἰς τὸ σῶσον ὁρᾷν] Τυτέσιν ἐχ ὡσεῖ οἱ παλαιοὶ ἀς τὰ ἐκείνου ἐφεύρον, ὡς ἐπιθυμοῦντες δὲ φωτός.

Ἀπίκναί με] Ἀντὶ δὲ τοῦ προτέρου με ἐς τὸ ζῶν ἀνεπλή. ἢ ἐπὶ τοῦ τοῦ ἐλεινοῦ καὶ ἐλεεινοῦ, καὶ οἰκτρῶς ἔχειν ἐκεῖ, ἢ ἀντὶ δὲ ἀπώλεσεν ἢ διέφθειρεν· ὅτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῇ φράσει τούτῳ.

Καὶ ἢ κύπτος] Ὁ κριτὸς.

Ἀπίκναί με] Ἐφόνευσέ με.

Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ δὲ μέτρῳ μεγάλῳ. ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἴσῃ ὑπὲρ τὸ ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τριῶν δακτύλων.

Ἐξυπλώζων] Ἀντὶ δὲ τείνων τὸ τραχήλου καὶ τὸ σῶμα ἐξεκαλέμβῃ ἅμα, καὶ τὰς ἰδίας ἅμας ἐξεικονιζόμενος, ἢ ἐπὶ γαυριῶν καὶ ὑπερφάνως ἐξεπατῶν.

Ἐτεθήπει] Ἐθαύμαζεν.

Ἄγχιστα ἰὼν] Ἀντὶ δὲ ἐγγύτατα. πλέον πάντων πλησιάζων.

Ἐλα-

Ε'λογίζετο] Η'γείτο.

Καὶ ἀναμήσηται] Α'ναπαύσηται.

Ε'ωλον] Χλοηνὸν.

Κολχίδων] Ὅτι ἡ λακωνικὴ κύλιξ τῶν ἄλλων διδυμαντέρα. ἢ ὅτι κεῖ πρῶτον παρὰ τοῖς κωμικοῖς εὑρηῖ τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο.

Τὰ πορθμεῖα] Πορθμεῖα λέγει τὸ μισθὸν τοῦ ὑπὲρ τοῦ διαπερῶσαι διώβολον.

Α'ναπηδήσας] Α'πονήσας.

Καὶ κωμῳδοῦντος εἶναι] Ε'πὶ τῇ κωμῳδίᾳ κωμῳδοῦντος.

Εὑρῆρες] καλῶς κωπηλατῶν.

Ε'ρετμῶν] Κώπαις.

Η'] Α'ρα.

Πυθήσῃ] Τρυφήσῃ.

Εὐτελοῦμεν] Ε'πικελασμὸς ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πολλῶν ὀχλουμένων, ἤτοι πορθμεῖον διαβαίνοντων, ἢ εἰς στίλαγγος ἀφίσεις μεμίκτων, τὸ δύσπλοον σωμεῖον τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι.

Υ'ποκελεύσαι δίκην] Ὡς οἱ τοῖς πολίοις λίχνοι οἰόμενοι κελεύσαι, οὐδὲν δὲ λέγει τοιοῦτον ἀλλ' ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ αὐτὸ ῥέμβεσθαι, ὥσπερ καὶ ὅτε τῶν ὀβολῶν τῶν πολίων μὴ τὰ περαίας ἐπὶ τὰ ἴσα ἀναφέρωσι.

Η' καθ' ὕδατος] παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγματι. τὸ γὰρ καθ' ὕδατος χρᾶφειν, ἀδύνατον.

Η' τῷ] Η' πῖνε, ὃ ἐστὶ ἰάζου τοῦ.

Εἰ καλεῖν] Πορνῶν.

Μίκκος] Οὗτος δὲ ὁ Μίκκος Κορίνθιος ὢν ὑπερφέρων κύλικας κατ' αὐτόν.

Τὰς Σήρας] * Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δέ φησι Σήρας οὕτως, ἅπτεται ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία δ κεκμένη ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς πτιόντας τὸν μέτοξον. Διαπαίζει δὲ τὸ χωρίον τοὺς λέγοντας ἀδυνάτους τοὺς τῶν ἀλόγων ψυχάς.

Πρόπαππον] Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο· ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ πάνυ. ἀμφω γὰρ ταύτην σημαίνει.

Δαδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα.

Τὰ Ε'λευσίνια] Ε'ορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Α'θηναίοις τὰ Ε'λευσίνια, ἐπιτελεῖσθαι Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγίνοντο αἰσχραί τινα τῶν Ε'λευσίνων μυστήρια, ἃ διὰ ὁ Λουκιανὸς σκωδικπαίζει.

Τισιφόνη] Τισιφόνη, μία ἐστὶ τῶν Ε'ρινύων. Ε'ρινύας δὲ λέγουσι θεὰς τινας ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον.

Πρὸς τοῦ πατρὸς] Ε'νορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς; λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ρ'αδαμάνθυν τὸν Δία.

Σπυρίδας] Σπυρίδας καλοῦσι τοὺς οἰκέτας τοὺς ζωμοὺς, ὡς ἀχρησίους. εἰς τοῦτο δὲ ἀφορῶν ὁ κυνικὸς, τοὺς σπυρίδας ἐγκόμιον ὠνόμασεν ἑρώτησεν.

Πολ-

* Locus occurrit p. 438. Vbi juxta Benedicti Editionem Σύρας legitur, cum in Bourdelotiana legatur Σῆρας, quæ lectio confirmatur à Scholiasta.

Πομὰ τ' σακκωμένοις] Φρονίμως αἰνίττεται πάνυ ὡς ὁ Σοφοκλῆς καί τι ἴχνος ἀρχαίου ἀμφέτηκε, δυνατὸν λέξ τ' ποιητικὴν λαμβάνειν.

Ἐμπολήσας] Κερδάνας, σωκάξας.

Περικαλῶ αὐτόν] Περὶ τῶν ἄλλων βάλε, σοφίσμα.

Μακάρας] Μακάρας νήσους λέγουσιν, ἔνθα λέγουσιν αἱ τ' ἐκεῖ ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θάνατον.

Ἀνεπιχαρῶς] Μηδεμίαν χαρὰν ἢ σύγκρισιν ἔχων.

Ἐμπερονῶν] Ἐνυβρίζων.

Ἀστραβομυκτὶ] Μὴ μύων τὰς ὀφθαλμούς.

Κενὴ ἰὼς εἰσὶ] Ψόφους κάτω ὡς ἔπος εἰπεῖν.

Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ.

Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβαλόμενον.

Καινοῦργον] Τὸ ἀπροσδόκητον.

Προσκαλῶ μοι] Καὶ τοῦτο εἰς πλείονας τ' Ἑλλήνων ἐπίσης καὶ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπαιξεν ὡς ἐμπαίζων λόγον καὶ κλίνω μορφὴν ὀνόματος παρέλαβεν.

Ἐς τ' Πυρφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς κατοχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλάς, φύλακ' Ἅιδου.

Χάρεν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ δύχαρες ἔσομαι. τὸ γὰρ εὐχαρὲς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται.

Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν, ξένια ἐστίασε τοῖς θεοῖς ὁμοτράπεζος. καὶ ἀκούσαν τὰ λελαλημένα παρ' αὐτοῦ, κατηρχήσω ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ ἀπὸ τούτου οἱ θεοὶ ὀργισθέντες τηλαυγέσιν αὐτὸν ἐν τῷ ἅδῃ. Στορῶν γὰρ δίνην πεπληρωμένην κακῶν, καὶ ποταμὸς Τάρταρος, ἅδιν αὐτῶν δύνασθαι γένεσθαι. αὐτὸς γὰρ ἀσεβὴς ἐπὶ φεύγειν.

Μεμνημένος] Ἀναλογιζόμενος.

Περὶ τ' ἐπὶ μίσθῳ συντόντων.

P. 443. Mſ. in 4. Οἱ ὡς τοὺς ἱερεῖς] Οἷον τὸ παλαι οἱ τεκτήνασσοντες αἰθρηποι σκέχριλλο χήμαλι ὡς τοὺς ἱερεῖς κεκλήκαμεν, καὶ τῶν αὐτῶν τύχω ὀλοφυρόμενοι.

Δοκεῖ γάρ μοι σὰ πομᾶν] Οἷον τὸ ἐκόπτης εἶναι ἄκρος λοιφέσιος ἐλεγήσειν.

Σκήλοπος] Σκήλοψ ὀξὺ ξύλον.

Πᾶς γὰρ αὖ ἡ πτίλη διδυμημένος] Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο. ἔστι τι εἰπεῖν, ὕπτ ἔρξαι δύνασαι, γλάσσα δέ σοι δεδεῖσθαι.

Εὐχὴ γὰρ ἄν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπὶ τὰ δίωκτα ἐσπάσθαι.

Καὶ πεῖσαι ἐμοῦμαι] Τὰς ἐγκιγμυασμένας τινὰ σχάγμασι, καὶ λέγ πολλῆς θείας ἐλληνικὸς, Ἀφροφάνα ἢ λέξις.

Τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης. ὧν ἔνιοι καλοῦσι μυοφλωτον.

Εὐπερύφοις] Ἀνδράσιν εὐκατεργάστοις. εὐδαίμοσι. πλουσίοις.

Γλιχῶ] Ὅπου ἐν τῷ καρδίαν τρόφος γένῃ, ἐπικαλυπτὴ αὐτὸν ὃ καλοῦσιν ἵλιγγον.

Καταδικάσας] Ἀντὶ τοῦ κατηγορήσας.

Ὁμ-

Ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅπόν τινι συμβῇ, λεγομένη τὸ ὀρνίθων γάλα. *

Ὁ δὲ ἀπεκτισάμενος] συναποικισάμενος, ὑποκτισάμενος.

Φιλοτησίαν] Φιλοτησία ἐστὶν ἡνίκα τις τὸν δεῖνα, ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πάνυ, τὸ λοιπὸν παρέχῃ φίλῳ καὶ τῷ φιάλῃ χαριζόμενος.

Ποτνιώμενον] Δυσφορῶντα. μὴ εἰμαγῆς ἀθυμοκολλᾶτα.

Τίμιος ὢν] Τίμιος ὁ ἥμερος. καὶ ἀτίμητος ὁ ἀνήμερος.

Καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον συνηκόντων λέγεται. Ὁ γὰρ Μανδρόβουλος ἔτος εὑρὼν ποτὲ ἡσυχάζοντα ἐν Σάμῳ, χρυσᾶν συβοᾶν ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τὴν δὲ δευτέραν ἔτη δεκαπέντε, τὴν δὲ τρίτην χαλκᾶν.

Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι συνήθης ἦν παλαιοῖς Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι σκληκιάζειν.

Νεαλέστερον] Σημαίνει δὲ νεοττὸν ἰσχνὸν καὶ λίχνον. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεοττὸς ἁλιοθεὶς

Διψῶσα κεκραγάνα] Τὸ ἐξῆς διψῶσα κεκραγάνα ἐπιμελέστερον, ὡς ἐπίσημος ἦσα καὶ κορυφαία.

Ἐ᾽ώλυε πιὸς] Χρησιὸν ψυχρὸν. ματαίως. ἀνωφελῶς. ἀνεσχορῶς.

Προστιμιτρῆντες] Ἀντὶ δὲ καὶ δεῖ δὲ εἰκότως ἐπισκηπτοῦντες.

Ἐ᾽φεφίδιον] Μανδύαν πικὸν. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον τοεῖν.

Βριθυόμβοι] Ἀλαζονόμβοι ἢ λυπόμβοι καὶ δυχεραίνοντες. βρίθυον δὲ μῦρον τὸ παχύ, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρίνθος, ὃ ἔνιοι κόσσυφον καλοῦσι.

Θυλάκια] Θυλακος ἡ ὀρτοθήκη. θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπερόλμοι, γυμνασίων εἴδη.

Ὁ Κέβης σκεῖνος] Σημεῖα τῶν Κέβητος εἰκόνα ἔχει δὲ αὐτὸν ἐν τῇ πίνακι ἐν βιβλίοις.

Ἀπολογία.

P. 481. Mf. in 4. Ὀσράκις φησὶ μεζαπεσὼν] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυφασίστως μεζαβαλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῖς πεσεδουμένων.

Τὸν Σάλαθον σκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης.

Τὸ δὲ σὸν τὸ πρὸ μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ δὲ πάνυ ἄτοπον, ἢ καὶ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν.

Ἢ ἀμύγδαλον] Ἢ ἀμύγδαλος.

Καὶ ὅπ οὐκ εἰς τὸν κόλπον πλύσας] Παροιμία εἰς τὸν κόλπον πλύσῃ ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ πεπυρωμένων. τὰς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένας καὶ τὸν αὐτὸ μεγαλόφρονας οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πλύνειν ἀλλὰ πόρρω. ὡς καὶ ἡ χυδαία λαλία μακροπλύσας καλεῖ ἀμυσύρουσα, ὁ δὲ ἰσχνὸς ἀπὸ μεγαλαυχήματος, φαυλεῶν ἐφ᾽ οἷς τὶς τῶν πάνυ μισοφερῶν κατηγορεῖ ψεύδεις.

Ἀμφιλαφῆ] Ἀμφιλαφὴ ἀντὶ ἀφθονίας, πολλῆς καὶ ἀγλαοπληθοῦς.

Καὶ μείζονί γε τὸ μικρότερον] Τῷ μείζονι ἴλῳ τὸ μικρότερον.

* Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetæ, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ τυγχάνει οὖσα, ὡς καὶ παροιμιάζονταί τινες ὀρνίθων φέρειν αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur hæc gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam.

Ἐπεὶ οὖν ἂν φθάνοι τίς] Ἀντὶ τοῦ πάχυσι ἄν πάσας ἐκεῖ τοιαύτας πτοήσειας.

Καὶ τὸ μέρος συνδιαπεσόμθ] Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἐμᾶς ἦκεν, καὶ τὸ μέρος ἡμῶν συμπεσεῖται.

Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ τοῦ παντελῶς ἐν Ἀλεξάνδρου Εἰρήνῃ, ἀπαξάπαντα κεχαμένα πόρρω.

Τῶν λευκῶν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνίκειτο, λευκὴ πλήρης, ὥστε τοῖς ἡττωμένοις, ἡ μέλαινα καὶ ἡ ἡττᾶσθαι.

Ἐκεῖνόν αὖ εἶη μοι] παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλα κεχαφρονηκότων καὶ ἐπεμελεμένων ἀμφοτέρων.

Mſ. in fol. Ἀπολογία ὡς ἔτι ἐπὶ μισθῷ συνόντων ῥήτορι] ἀντὶ τοῦ συνόντων ἐμοὶ ἀπολογίαν. Παραγγέλλουσι δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις Ἕλλησι τοῖς ψηφίσμασι. ἐν Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκοῦργε νόμος ἦν ἐν χρῆσθαι πάντας· οἱ δὲ ῥήτρα, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμμασι καὶ ῥητοφυλακίας τὰς συγγραμματοφυλακίας. [ῥυθμοί, ταξεις ἁρμονίας καὶ ἁρμογὰς τῆς ἁρμονίας, μέλη· εὔφροσυνον. [τῶν ἄλλων κατακαλεῖ] ὁ νῦν. ὥσπερ ἐμπαλαιόχαλκον καὶ χαυλιῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς τοῦτο μισθοῦσθαι κατακομψεύει. [ἐδύνεσθ] ἐδύνεσθαι τὸ γῆρας ἀπολιτεύεσθαι, τοῦτο κατακόπασκε. ἀλλ' ἢ βωμολόχα εἰς τοιαῦτα κρίνουσι ὡς ἐμπείρως ἀπαιδευτίας καὶ φεύγοντες ἀπολογίαν, λέγει ὅτι ἐν Σικελίᾳ ἐκαλοῦμεθα φασὶ μιμάμβους αὐτούς. τάχα γὰρ Σωκράτην ἐξέλεγχε ποιεῖ ὅτι Πρόδικον τὸ * Κεῖον καὶ τὰς κατ' αὐτὸν ἀπολεγχήσεις, ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπόδραμες γλωσσαλγίαν. ἀλλὰ γὰρ καλεῖ ἐν τοῖς Ὁμήρου λυκάονας ἀπὸ δόρατος τὸν πίνακα. τοῦτο μὲν ἐν εἰσαγωγικοῖς. ὁ τοῖς δὲ ἐν Πολιτείᾳ ἐπιπλάσας ἑτέρας ἐλευθερίας ἀγωγὰς, καὶ τὰς λοιπά. [ἠλίθατον] ἠλίθαθον, ὑψηλὸν, ἄθαθον, ἢ ὅταν ὑψηλὸς πάντα βάθη. Στησίχορος δὲ τὸ ἄθαθον ἠλίθαθον τὸ βαθὺ λέγει. ἴσως δὲ ἠλίθαθον ἀπὸ τοῦ δάσους ἠλίθατον φασιόμβου. [κρησφύγετε] τὰ ἔσω τοῦ χειμῶνος ἔνια καὶ ὀχυρώματα. οἱ δὲ φασι Κρητῶν τοὺς πρώτους ἄρξαι Μίνω τοῦ βασιλέως κρητῖνοι, ἔφυγον εἰς τὴν νῆσον, ἐξ οὗ ἐκεῖνοι ἐνομοθέτησαν κρησφύγια. [κρησφύγια] † φρούρια τινὰ ἐν τοῖς λεγόμενα. ἢ σπουδαιότερα οἱ νησιῶται τὰ Μίνωα φεύγοντες, ὅθεν τῶν Κρητῶν αὐτὰ εἶπε. τὸ δὲ κρησφύγετε χρήσιμον τοῖς φεύγουσι δὲ κρύπτεσθαι, τὰ ἔσω τοῦ χειμῶνος ἔνια καὶ ὀχυρώματα. [ἀνεμώνη] τὸ ἄνθος. Δῆλον τὸ τὸ φυλλοειδὲς ἐλάχιστον εἶναι πάντι ἀνέμῳ. [μισθαρνοῦσι] μισθαρνοῦσι οἷον τοὺς ἐπὶ τῷ μισθῷ ἀντιπαλλαττομένους. ἢ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐρασία.

Τὰ περὶ τὸ ἐν τῇ ἀθηναγορᾷ σπαράγμα.

P. 494. Mſ. in 4. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλεγόμενος] Αἰνίγματι τινὶ τῶν παλαιῶν ἀποστρέψας αὐτὰ μὴ ἐνδυναμοῦ, χαίρε, εἰ δὲ ἐπιτέρπει, ὄλεσον.

Παραλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπαλήλων, ἢ ὅλως ἀπὸ τῆς λύρας.

Τὸ πεπαγγελμένον] Ὅπερ τὸ ὡς τῇ συμπαθείᾳ λεγόμενον ἐπιπλάσας συμ-

* Sic manifestò legendum, licèt sit in Mſ. σοφιστὴν † κύων. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit.

† Voces aliquoties repetitæ variisque modis expositæ, ostendunt hæc esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel à pluribus hæc Scholia scripta fuisse.

ἐνμέσολον ἢ ὡς ἀλήλης Πυθαγορείων ἀναγωγικὸν καὶ τούτῳ ἐν ταῖς ἑταλαῖς ἐχρῶντο ὁ ἴσι τοῦτο.

Ἄλλο ἄλλο σκεύεσι τὸ ἄλλοι] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τι ἄτοπα ἀγωνιζομένων.

Mſ. in fol. Γ'πέρ δ' ἐν τῇ ὡσαυτοῦ] πλείσματος ἐπήρεασε.] λάβλιν. [ἀπὸ σφακτηρίας.] τόπος Λακωνικὸς. [σκολιὸν.] τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν, ἵνα ὕπως αὐτοπλεῖς, * Γ'μαίνειν μὲν ἄνεσιν θυητὸν ἀνδρί, Δύπτερον δ' ἄνεσιν φιλὸν γενέσθαι, Τεῖτον πλουτίσειν δόλως, Καὶ τέταρτον ἡδέως μὴ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροιμία· ὠδὴ ὡς φησὶ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς, δύο γένη ἦν ὠδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἑνὰ ἑξῆς. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνειστώτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὁ δὴ καλεῖται ἀφ' ἑνὸς τάξις σκολιὸν. ὡς δὲ Ἀριστόξενος Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τίθεσι πρὸς μέρος, ἑξῆς μυρίανας ἔχοντες ἦδον γαμικὰς καὶ ἐρωτικὰ τύποτε. ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ γίνεται ἀφ' ἑνὸς τίθεσι τῶν κλινῶν. [ἐν ὅσῳ.] πόλλ.

Ἑρμόπμος ἢ περὶ αἱρεσέων.

P. 502. Mſ. in 4. Οὐ γὰρ πάντως ἀπὸ πόλιν] Τὸ παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκεῖνο. ὁ πάνυ ὄνειδος εἰς Κόρινθον ἔδ' ὁ πλοῦς.

Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, θεὸν θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλοίοις.

Ἀρήτην ἐπὶ τὸ πάνυ λύπην καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένην.

Ὡ Λυκῖνε ὡς τὸ Ἐ'σίας] Φίλον ὄντα καὶ τὸ Ἐ'σίας ἐχαρκῆ. αὖτη γὰρ καὶ ὡς τὸ ἐναγὴς ἡμᾶς ἐσιῶται καὶ ὡς φιλίαν αὐτῆς συνάγει ἀφ' τοῦ κατ' οἶκον ἐσχάρας τοῦτο ὡσμυθημένη.

Ἦν μὴ φοίνικος ἔτη βιάῃ] Φοίνικα, τὸ Ἀρχέδιον λίγα πλῆθον.

Σύγχα μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ οὗ χὼ λέων.

Ἰδὼν οὖν χα λέοντος ἴγνω ἂν] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον ὃς ἐστὶ σοφισματώδης ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ στρέφων χρησίμως ἀναλαμβάνει, πλὴν ἐστὶ καὶ μεμεικτὴ γνῶσις αὐτοπίστου καὶ ἀληθοῦς καὶ μηδὲν δ' καθόλου δυομένη. ὡς φέρε δ' ἀριθμὸς μέρη ὁ δύο καὶ τέσσαρα, ὁ δ' τούτων συνεκλικὸς ὁ δέκα ὡσπερεῖ, ὡς καὶ δ' δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, καὶ ἐκείνου ὁ μύρια. ὠφέλιμοι κωλύσει τὰ τοῦ δέκα μὴ ἐπιστρέφοντα ἰδιώτην μὴ δὲ γε τῶν ἀριθμῶν ἧς φύσεις αὐτοῖς, τοῦτο γὰρ ἐπίσταται ἀπαρεγκλίτως ὡς μία καὶ μία δύο καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε ὁ πάνυ γενναῖος ὁ ἀφεστὼς τὸν λόγον τὸ τοιοῦτον λόγον ὡς εἰ μὴ τὸν καθόλου τὸν ὅδε ὠφέλει τὸν κατὰ μέρος. τἀναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, ὁ τῶν κατὰ μέρος ἀθροισις ὡσπερ γνῶσιν δ' καθόλου λεγομένην καθ' ἑαυτὴν ὑφιστάμενην. τοιοῦτη καὶ ὁ σοφὸς ὑμῶν Ἀριστοτέλης περιπεσμάτα τὰ ἑαυτοῦ λόγων φησὶ

* Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clemens Alexandrinus Strom. Lib. 3. & Athenæus Lib. 15. paulò aliter quidem, ſed eodem prorſus ſenſu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *Henr. Stephano* collecta. Cæterùm hæc obſervatio Scholiaſtæ noſtri circa carmina quæ *Scolia* dicebantur, totidem ferè verbis habetur apud Suidam, unde craſſiſſima aliquot menda ex noſtro ſuſtulimus, interquæ erat omiſſio vocis περίπτω, & quòd pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cùm ſit apud Suidam *Phyllis*, reliquimus quòd non conſtet utra harum lectionum alteri ſit præferenda.

τὰ, καθόλου ὅση ἡ ὁ τῶ λίσπῳ ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρ[illegible] γοα[illegible] λοχίας τῶν Φιδίαι καὶ μὴ τὸ ὅλον εἶδος, τὸ γὰρ μέγεθος [illegible] μέρει ὑδὲν ἀπολείπει ἐμπεδῶν, εἰ ἦ καὶ ἀπαλοχίαν ἀναιρήσεις τι ἔλαττο, ἢ ὡσὲ ἄλογον σαυτὸν σκευωρήσεις; καὶ τῶν ὄντων ἀπίστων ἐκπαθῶν ζωλῶς καὶ φθόνῳ ὑδεὶς σοι τὸ σοφῆς τιμήσεις ἐπαινέτης. ἀλλ' ἐπεὶ τὰς λύπας ἀναπεμφθήσῃ ὡς λυπῶν τῷ ὄντι καὶ ὧν καὶ καθόλου κρίνῃ Υ φίσηται, ἐπεὶ μὴ δέ τις φύσις ἔ καθόλου.

Ε πιρρεῖ γὰρ κ τὴν παροιμίαν] Ἀλλὰ μὴ γὰρ ἐξιωτλοῦμαι ἡ ἐ πιστρεῖ, τῦτο ἡ παροιμία.

Ὅπ φαρμάκῳ] Ὅπ ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε.

Τῷ ἐπιτραπέζιῳ ὕδατι] Τῷ ἐπὶ τ τραπέζης καθεσμένῳ, ὁ λέγ τὸν ἰσοτρόπιμον καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τ τραπέζης ἐπὶ χρεῶν μόνον καὶ τ ἐπ φανείας ἐπαινεσηκὸς τῷ δικτάλῳ ὀχετηγῦντα αὐτὸ φιλεῖ ἐπαγ γειν φύσεως ὑπάρχον καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πφυκότα.

Πάχνοι ἦ αὐτὸ καὶ οἱ τὸν κινδυνὸν καὶ μανικείαν] Κατὰ καιρὸν ἡ κ τὰς ὕπνας πολὺ ἐγκοιμώμενη δύβαιμονίᾳ, τοιαῦτα τοὺς ἐνθουσιῶντας ἐμποιοῦσα, εἰς τηφλὼ καὶ δύστηξίαν ὅσα ὁ παρὰν διέξεισι λογ[illegible] ὡς καὶ μανικείαν μ ὄσαν ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τῶν ἀπόλαυσιν ὑποβαλλομ, εἰπ ἦ μανδὲν ἐσὲς ἔχει καὶ βέβαιον, ἀλλὰ μ ἔ ὕπνος κ τὴν ἀκριβῆ ἀφίπταζ. τοιῦτο καὶ τὸ ἔ θεολόγῳ Γρηγορίᾳ, κενὴν μανίαν τὴν Ἀθήνας ὀνομάζει, ὡς κατ' ὑδὲν τ ἐν ὕπνοις δύστηξίας λέξοντας.

Τὸ σύφαρ] Ἤγουν τὸ δίερμα.

Ἀμελήσαντες ἔ ὁλκᾶ] Ἀμελήσαντες ἔ ὁλκᾶ ἤγουν ἔ σώματος, λέγ ἔ ὁλκὸς καὶ τὸ σῶμα ἔ ὅρμος λέπ ἔ ἵλκω. λέγ] ἑλκὸς καὶ λέπ τῦτο ἴχνος, ἤγουν ἡ κοινῶς σύρμα ὥσπερ πᾶς καὶ τὸ μέρος ἔ σαρκὸς ἐπὶ τὸ λέπ τῦτο ἴχνος.

Τὰς ἄμας πλίπων] Πλίπων, ἀντὶ πλίσσων, ὅ περί, τ ἄκρης λέγ] ὅθεν πλοσάντ τὸ ἔνδυμα τ ἄκρης.

Mſ. in ſol. Ε μόπα ἡ περὶ αἱρέσεων. κρὸν ἑαυτῷ] Ἐπικεκύτης. [εἰς νέωζα] μέλαν. [ἀγχίμαλα] ἴσα ἔγγρα ἔ ὁμαλά. [τὸν Χαιρεφῶνα] ὅτι φυσικὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πυθ[illegible] Χαιρεφῶνα σκυτρίψαντα εἶπεν, ἀνδρῶν πάντων Σωκράτης σοφώτατ[illegible]. [κρυπτὰ] μυστικά. [ἀφέρειαζ] ἀμαυρόχαζ. [ἐσπύμβροι] ὀρθόμβροι. κ φρατρείας] συντάγμαζ. ὑπερδιατεινόμβροι] φιλονεικῦντες. μὴ πικραίνεσθαζ ἄλλῳ ἀνδρός.] τῦτο περὶ Διῶνος ἱσρῆσαι ἔ Πρυσέως. ἐν καὶ λέγ τῦτο κατ' ἀνθρησιασμὸν Χρυσόστομον ἀνόμασεν. [τὸ ἦρε κ μίμησις ἀπίστου] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τῦτο. [παραδεδειγμένῃ], ἤτοι ὑπὲρ δόξαν ὑποφαίνεσ[illegible]. [ἐρμαιον] τὸ ἀσφαδόκητον κέρδος. [ἀπέχρη] ἐρκέ. [εἰ ὁ ἐπιγνώμων] εἰ δὲ τῦτο τὶ καὶ αἱ τῶν αὐτοῦ ὑπὸ σῦ λεγόμενα ἀμφιβολίαι. [λαθὼν] ἀφορμὼν. μέμψαι. ἐπαφῶν. [ὥσπερ ἔ ὡς Εὐκλείδης ἀσχ[illegible] ἀσχαθέντων.] * Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τὸν Ἀθηναίων ὁπλιτικὸν ὅρμοι λ τυρέννους ἔφασαν περὶ αὐτοῖς. εἰ τινες παραλαβόντες τινὰς ἔ πολιτῶν μετὰ τῦτον κακῶς ἐχρήσαντο τῇ λοιπῇ, κωλυθέντων ὑπ ἔ τυρέννων, καὶ χαμαίνια μετ' αὐτὰς Εὐκλείδη ἄρ-

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujuſmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter.

σνλ@ , ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολίται συνθήκας ἐποίησαν , ὥστε τὰ ὡς Εὐκλείδε ἀνιξίπαξα εἶναι. τὸ δ' ἂν λίγῳ ὅτι τῶν πάνυ παρόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον ἀ βάλομαι. [Ἀφελλάτοιεν] Ἀφέροιεν. πεύεργε] πεύεργε πρὸ ἔργε συμφέρον πλέον Ἰσοκράτης φησίν. ἵνα πεύεργε τὰ χίνητα ἀντὶ δ πλέον ἐπενηγμένον. [πλημμέλημα] ἁμαρτήματα. [κῴδιν] μέτρον οἰνηρὸν χαυλὸς ὑπὸ Σολέων. κεφάμιον ὑπὸ Ἰώνων. [δημίῳ] τῷ κολάζοντι τὰς ᾠδὰς μυς. [κερδῶ] ἀλώπεκα. [ἐπενηνεγμένον] ὠφελημένον, ἡδονῆς. [Διὸς ὀκ μηχανῆς ἐπιφανεὶς] ἐπὶ τῇ ᾠδῇ δόξαν ἡν ᾠδόλογον. οἱ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν ἀσύμφορον εἰς τὴν σκηνὴν ἡ τόλμα ἄτε συγχυθήναι τὰς πράτας πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἐλεεῖν τὰς ἠτυχίαις δέξασθαι, ὡς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισῆσαι τὰς πεποιηκότας καὶ ᾠδυνομήσωσθαι εἰώθασι θεὸς εἰσάγειν ὀκ ἐπ' αὐτοῖς ἡ σκηνῆς ἁρμαμένας. ἀλλὰ ἐξ ὕψους λύσ τιν@ μηχανῆς ὡ ἔδλεπον μὲν πρότερον οἱ θεατὴν κατ' ἀκείνην ἢ τὴν ἡμέραν ὁ Φοῖβ@ ἐδείκνυε τὸ δ' θεῖ πρόσωπον, καὶ δ κατὰ σολὸν δ ἁρμαν@ , ἐλέγετο ὁ θεὸς λύσ μηχανῆς.

Ἡρόδο@ ἢ Αἰτίων.

P. 571. Mſ. in 4. Σημειῶσαι ὡ τοῦτο τῷ λόγῳ ἐξηφάνευ ὡς ἐπιδεῖξαι ὡς ἄχαν ἀπλικίζοντες ἑαυτῷ θελειρασθῶ λόγους.

Οἰκοθεν ὁμ τ Καρίας] Ἡ Ἀλικαρνασσὸς χαρ τ Καρίας.

Ὅπ ωβ ὄφελ@] Ἀντὶ δ οἱ μέλλουσι καὶ ἀξιοφελιμώτατοι.

Παρεληλυθήτι με] Ἀντὶ δ συγκείμαι, ἐξετάζομ.

Mſ. in fol. Ἡρόδο@ ἢ Αἴτιον. ὁμ τ Καρίας, ἡ Ἀλικαρνασσὸς γδ τ Καρίας [ἐγλίχατο.] γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γυνικὴ καὶ αἰσπατικὴ. [φέροντες] πάροχος ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα τὸ ζεῦγος λέγεται καὶ οἱ παρόντυμφοι , ᾠδὲ τὸ παροχεῖσθ τοῖς νυμφίοις ἐπ' ὀχήμασι χαρ τὰς νύμφας ἤγεν. [ὀχάναν] λώραν , ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. [θελειργασμένη] θελκτικὴ. κατασκοπεῖ. βέλτιστον ποιεῖ. [αὐτοὶ τι ὄν.] οἱ μέλλουσι καὶ ἀξιοφελιμώτατοι. [ᾠδυνήτι] συγκρίνεται.

Ζεῦξις.

P. 577. Mſ. in fol. Ζεῦξις ἡ Ἀντίοχος· στυρακίδη.] χαρακτικὰ. [δὶς τοσαύτας] δισμυρίας [πλάσεσιν.] τοξικὴν. [ψελικὴν] πίζον. [πτερυγόντων.] ποιὸν ἦχον λαοπλεύντων, δίφρῳ δ' ἀνεκυκλέλιζον.] αἰρόμβοι, καὶ ὡς γὰν φερόμβοι, καὶ σωστρίβομβοι ἦχον ἀπιτέλεν. [ἐπαιώνιζον.] ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκη [ἀνίδειν.] ἐστεφάνων.

Ἁρμονίδης.

P. 585. Mſ. in 4. Εἰπέ μοι ἔφη ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει τὸ ἔφη καὶ θελτίου ἐστὶ Ἀθηναίων ἔθη.

Mſ. in fol. Ἁρμονίδης· γνώμων.] γνώμων λέγεται ὁ σωστὸς , καὶ κανονικὸν π μηχανικὸν, καὶ χῆμα γαμετικὸν. [ἐπιδεικνύμενος] ἢ ἐπιδεικνύμενος ὑστερωτέρων, ἢ ἐπιδείκνυμι ὁμ δυκικὸν. [ὁ πολυψηφότατ@.] δύο γὰρ ψήφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειτο λυδικὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. [ἀπώνιμα] ἀδίδακα.

Σκύθης ἡ πρόξενος.

P. 591. Mſ. in 4. Καὶ ἐξετάσεις αὐτῶν] Ἀντὶ τοῦ ἐξέτασις καὶ χάσοις.

Mſ. in fol. Σκύθης ἡ πρόξενος ἐπέμφθη] Ἐκακόηθες. [ἐν Φοδελῇ.] τὰς ψόφους φοδούμενος, τρέσας ἀεὶ λάς. [κίνησιν τόκου. [Διλήγητος] Διλήγησε. εἰς ἐθνικὸν ἄγοντα, καὶ ἀποστέλλω, καὶ ἀπάτλω. [καὶ ἐξετάσεις.] ἐξέτασις αὐτῶν ἐστι μηχανικὸς] δημηγορικὸς ἐστι ὁ ψόφος ὅταν πολλὰς χιλιάδας παιδείας δὲ καὶ λόγου δεόμενος.] τὰς ἀεὶ Δημοσθένης λέγει ἐπὶ τοῦ Υπερείδου, Αἰσχίνου καὶ τὰς λοιπάς. [Κλεπτίδα] Ἁλισκόμενον.

Πῶς δεῖ ἰσχύειν συγχαίρειν.

P. 600. Mſ. in 4. Εἰ ὃ μὴ αὐτὸ μὲν καὶ τότε] παρεσκεύασε ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦτο μὲν ἐπανορθώσεως τυγχανόντων, μένειν ὃ ἀναγκαῖον ἐστὶ μεμερισμένον.

Καὶ λαμπρυνόμενος ἐπὶ ἴσοις ἀξιοῦσθαι βούλεται] Αἰσχρὸν ἀπὸ χοινικῶν.

Οὔτε δεκάτην καὶ νόμον] Ἀτέκνῳ ἢ σύντροφος. τὸ γὰρ ἐπὶ πᾶσι λέγεται Ἀττικῶς. αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον φασὶ δ' ἄρτον, καὶ κρατῆρα δ' οἶνον.

Ἔτους πυὸς] Ἔτος πᾶν ὅσον ἱερεχθέα.

Σατυρῶσι λέγει] Σάτυρον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσι.

Ἐπιφθέγγου] αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμφιβαλόντων τὸ ἐπιφώνημα.

* Ἀληθινῶν Διηγημάτων α.

P. 639. Mſ. in 4. Οἱρῶν ἤδη] Τάχα εἰς Πλάτωνα λέγοιτο πλαχὺ καὶ ἀκαχὲ μυθολογοῦντα, μᾶλλον δὲ τοῦ τῆς πολιτείας, ἢ περὶ τῶν ἐν ἅδου διεξιόντα.

Καὶ δύο πυῖς] Εἰς Ὄμηρον λεπτολογοῦντας ἀλλὰ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους τοῦτο μυθοποιοῦντος.

Καὶ διπλῆ] λῶ] Τὸ πλέθρον ἔχει πήχεις ρ. πήχεις ξ.

Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες] Σείριον τὸ ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον ὃ λέγουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ τὸ λάμπον δ' καυσωνῶδες ἐπιτείνει αὐτῆς σειρίους τοὺς αὐχμούς.

Ἑκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, περιβόλου· οἷς ἀ παιδίσκαι ὄνοι, ὃ δὲ ἐπιμαίνεται τοῦτο πᾶσι σκληπτικοῖς τοῖς ὑπ' ὑπόνοιαν ἔχουσιν.

Ὅσαι δ' Ῥοδίων Κολοσσοί] Τελάκτων πήχεων, ἐξηντλῶ δὲ λῶ ὅλος ὁ Κολοσσὸς πήχεων.

Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο] Σημεῖα ἀφ' τῶν σύνταξιν ὄφελε δ' ὕτως. Θῆς ὃ δ' τεῖχος καθαιρεῖτο, ἁμᾶς τοὺς σκληκαλύπτας ἀπέπεμπε ἀλλ' ἐπειδὴ ἰσχὺς δ' ἐπεκράτει φόβῳ τὸν πλησίον μὴ σφίσιν χαίειν.

Γίνονται ἐπὶ ἀεὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὶ λιχμῶντες λεπτοὺς ἀπὸ σὰς ἐκ δρακοντίων ὀδόντων ἐκφύντες.

Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότῳ ἀφ' τὸ ἀεὶ Σκυθῶν

* Hic erat titulus in Mſ. cùm in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Res eodem redit.

τῶν τοῦτο ἱστορέμενον περὶ τὸ βοτάνης, ἧς καταμάθης ἂν ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πάντας τοὺς ἀνθρώπους οἱ περιληφθέντες Σκύθαι τῷ πνιγεῖ, μεθύσει ὡς λόγος λέγει.

Γ'γνύαις] Ὅτι μὲν γὰρ γνύα ἡ δύθεια εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ γνὺς· ἀφ' ἧς καὶ γαῖρ τοῖς γνύσι χαιροκακία ἢ λίγατα τὸ ἐξόπισθεν ἢ καλάμη σκέλος.

Κλειτὴ ἐστι] Εἰς τὸ ὑπό τινων περὶ τῶν Θαλατίων σπαρχῶν ἱστορούμενον ἀφαπίζῃ.

Σκόλοπας] Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ μέμνηται τῶν φαλλῶν τῶν ἐφ' ὧν καί τινες ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ ὕστερον τελακησίων ἀργείων τὸ ὕψος.

Τὰ πύρεια σωρεύσαντες] Τὰς πυρεκβολίτας λίθους λέγει.

Κορύθων ἐδέοντο] Τὸ δὲ Ὁμήρου ἀφαλὰ περὶ Διομήδους, τὸ δαὶ ἐοὶ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάμαντα.

Ἀληθινῶν Διηγημάτων. β.

P. 666. Mſ. in 4. Πῦρ ἀναπαίοντες] Εἶτα βαμβαλόχρα σὺν ἴμεσιν ὁ πάππος Θαλπόμῳ τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς ἐκ καταλυθέντος τέλεον ἀπωλόλεκεν; ὥστε ἀπίθανον ἡ πλάσις δοκεῖ τὸ τῇ φύσει συμφορον.

Εὐαωθῆς] Γραφὲς δύαντη.

Περιεκίχνω] Ἀντὶ δὲ περιέχαν, ὑπείληφε, περιέβαλεν, περιελίκμαζεν.

Ἐ'γανάμην] Κατὰ κοινὸν τὸ ἠγασάμην.

Καὶ εἰς τὸ τῶ μακρόθεν συμπόσιον] * Εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἐοικεν ἀγύρτης σοφήτης ἀφαπίζειν, ἐφ' οἷς αὐτὸς περὶ Ἱερουσαλὴμ ὑπ' ἐχθρῶν ἡμέρας σωτηρίας ἀλληγορικῶς διεξῆλθον.

* Hallucinatur hic Græculus noſter dum Lucianum carpit zelo intempeſtivo. Sic locuti ſunt antiquiſſimi Græcorum Philoſophi, qui etiam beatitudinem poſt hanc vitam ſub convivii imagine deſcripſerunt. Ita Empedocles de æternis juſtorum contubernio:

Ἀθανάτοις ἄλλοισιν ὁμίσσιοι, ἵνα τραπέζης
Εὖνις, ἀνδρείων ἐχέων ἀπόκηροι, ἀτειρεῖς.
Convivia reliquis illis immortalibus olim
Abſque malo & triſti ducent formidine vitam.

Hunc ſimilatus Epictetus dixit in Enchiridio c. xxi. de eo qui in ſapientia multùm profecerit: ἴσθι ὅτι ἄξιός ἐστι θεῶν συμπότης, *eris aliquando dignus qui admittatur in convivium Deorum.* Hinc nata etiam eſt fabula Ixionis circumſtantia, quem fingunt convivam fuiſſe Deorum, quâ locutione nihil videtur ſignificatum aliud quàm beatiſſimum fuiſſe Regem. Idem finxerunt de Tantalo qui de ſumma felicitate dejectus eſt, etenim, ut Pindari verba uſurpem, καταπίφαυσκε μέγαν ὄλβον ἐκ θεῶν δόσιν, *magnam felicitatem concoquere non potuit* Olymp. Od. 1. Hinc, ut hoc obiter moneam, apparet Græcos ex Hebræis iſta mutuatos non eſſe, uti Veteres quidam dixerunt, quandoquidem multò ultrò citrò hujuſcemodi locutionibus uſi ſunt quàm iis noti eſſent Hebræi, qui ſub Alexandri demum ſucceſſoribus in Græcia diſtinctiùs innotuerunt. Certè multa de immortalitate animorum dixerunt Græci ante Seleucidarum tempora, clariora quàm quæ poſſunt ex antiquiſſimis Hebræorum ſcriptoribus hanc in rem afferri.

Ἄρδην ἵπταμαι] Τὸ ἐξαπίνης ἄρτι καὶ ἐγγὺς ἀφανισμοῦ.

Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὸ ὑπὲρ Θουκυδίδου παροιμιῶδες ἐπιστάζ.

Διακηκόοτα] Εἰς τὸ περὶ Βερενίκης περιβλεπόμενον τοῦ Ἀπελλοῦ ἀφροδίσιον.

Τὰς ἢ Ἀναδυομένας] Οὐκ ἀκριβῶς ἄρα τὰς Ἀναδυομένας τῆς Ἱππαρχείας σωφρόνης Λυκιανός.

Ἢ μᾶλλον] Ἀντὶ τοῦ ὄντως.

Καταγέλαστον] Σημεῖωσαι ἀφιστάμενον σύνταξιν, τὸ γὰρ γενόμενον ἐπὶ τῶν παθητῶν. οἷον καταγέλαστόν σου τὸ φλυαρεῖν. ὁ δὲ καὶ αἰτιατικῇ ἐνέδυκεν. καταγέλαστον τὴν ψυχρολογίαν. ὅτου δὲν Ἀττικῶς ἡ ἐπιφορά. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τὴν κοινὴν συντροφιὰν ἢ τὸ καταγέλαστον, αὐτὶ τοῦ γελᾶν ἢ ἀφανισμὸν ἐλπίζειν.

Οὐδὲ τυφλὸς ὢν] Γέγραπται γὰρ τοῦτο Ἡσιόδῳ ἐν τοῖς Ὁμηρείοις.

Παγκρατίῳ] Πάλαι ἀφ' τὸ πλησιαῖς βάλλειν τὰς πυγμαχίας, ὁ ἐκεῖθεν ἀναμιτὸν παγκράτιον ὄντα ἀπὸ τοῦ ἐν ἄμφω βίᾳ, ἀπὸ καρτερᾶς πάλης μόνον.

Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἰσχυρίσματα ἀφανοῦς.

Παρεμβάσεως] Τὸν ἄκρως βυλομένων ἐκπλήττειν εἰς τὸ μὴ ἐν Ἑλλησὶ φανῆς ἀπαίτμησι τὸ * παρεμβάσεως ὄνομα.

Ἐπιπᾶς] Δεῖ γράφειν ἐπιπᾶς, ἀλλ' ὡς ἐπιμηκῶς, ἀπὸ τοῦ ἐπιπᾶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπιπάζειν τὸ ἐφέλκεσθαι σημαίνει.

Ἐποτνιώμην] Γράφεται ἠνιώμην.

Οὐ παρήμην] Οὐ παρῆν ὡς ἐν ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ πρώτη γραφή.

Μείναις δὲ] Ἐπήλαξε τὴν σύνταξιν. τὸ μὲν πρώτον ἦτοι τὸν χρόνον χρησάμενον, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσαντα. ἦτοι μὲν γὰρ τὸ μείναις σημαίνει τὸν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιμονῆς. ὡς δὲ καὶ τὸ πρῶτον Ἀττικοί. οἱ δὲν πλείναις ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί.

Πάτερμις τοιγάρ] Γράφεται πάτερμις καὶ τοιγάρουν.

Καὶ μισησάς] Εἶπα σοί βωμολόχε γνώσῃ, ἃ ἐποφείλεται τοῦτο ἐπιτίμιον;

Μήκαπες] Καταλλήλως πάνυ ἐπλάσθη, ἀπὸ τῶν ἐν ἀνάγκαις πόλεσι ὑστάτων πύργων καὶ νεκροπυλῶν.

Κελύφη καρύου] Κελύφους.

Ἐλάθομαι] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως.

Οἱ γὰρ ἐσὶς τὸ νεώς] Εἰς τὸν Ἀκαρῆ † μάθοις ἂν παροιμίαν διατείνει.

Τὸ ἀλάβαθον] Γράφε ἀπορρίψαι τὸ ἀλάβαθον.

Ἢ πιεσον εἶναι] Ἀντὶ τοῦ ἄπιεσον ἴχνη βυθοῦ.

Ἐξεχωνεύοισι] Γράφε διελθεῖν.

Χάσμαν μεγάλων] Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μυσίαν καὶ τὴν ἰσυθμὸν λάσιον ἀφεῖσαν χρηστὸν ἐπιφοίτησιν ἐπισκοπῆσαι αἰνίττεται.

Ἕλπω]

* Ex Xenophonte, Pollucе, & A. Gellio notum est vocem hanc esse Persicam & significare *circumitionem*. Occurrit etiam in Ecclesiastæ libro scripto, ut vinis doctis credimus, post captivitatem.

† Iterum imperite Lucianum inculat Scholiastes, notum enim est hoc dictum esse ex Bacchi fabula.

Ἔλπεσιν] Ὡς ἐπὶ κωδίῳ τὰ ἄκρα τῆ ὀθόνης παθαίπαξ ἅρπαι, παίζων

Ταῦτα μὲν μέχρι τῆ ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ πλῶ ψαθίσθαι μὴ δ' ἀνυποστάτω ἐπαγαλίσαι.

Δύο μὲν] Ἄγαν ἐμφερῶν καὶ τὸ τῆ βλακείας πεδίον ἀποκλίνειν παραγραπτέον), τὰς δύο τῆς οἰκείας πόλεως πύλας, καὶ τέτταρα, τὸν μὲν σιδηρᾶν εἶναι καὶ κορτερᾶν, τὸν δὲ κεραμέαν καὶ πολὺ τὸ δύβρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεί τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς δρῶσι καὶ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κῆ τὸ κορτερὸν καὶ ἀμετακίνητον σεσήλωνται). καὶ ὅπου ἂν μετακυλίεσθαι πέφυκε ὅσοις ἀβελτερίαν ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος οὐίφυται, τοῖς δὲ κῆ μετακινητὸν ἂν τὸ τῆ ἐλπίδων ἀσάθμητον, ὅσοις τῆ ἀβελτερίαν τῆ ἔμφρονος γνώμης οὐκέ ποτε τῆ καίρια ἀνευρεῖν ἀβεγένητον, καὶ τῆ τοιοῦτον ἀπαλλαγῆναι μηχανίαν φρονήσεως. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν κατάληψις τῆ φρονήσεως καὶ τὰ ἑαυτῆς ἀξιοπαθήματα. ἄλλως τε καὶ κεραμέαν τὴν πύλην εἰκάζειν ἀνέπαλαι. δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῆ σύνεσιν διέρχῃ) καὶ φρικώδη. ἄρκει γὰρ τῆ ὕπνου καὶ αὐτὰ οἷα ἦ). εἰ δὲ καὶ πλῆτος καὶ δέξαι, τοιαῦτα καὶ τὰ κατ' ὄνειρον ἀλλὰ τὰ μὲν δυχερῆ τῆ ἀνιῶντα καὶ εἰς ἀμηχανίαν ἄγοντα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐφέσιμα, τῆ ἡδονῆ κῆ εὐφραίνοντα..... νεκρὸν τε καὶ ἀναπόβλητον.

Ἀποκηρυττόμενος.

P. 707. Mſ. in fol. Φιλοκερδόντων] Διακερδόντων. διαμαχόμενον ἐθείρχω. [παρόλεγε.] παρολέγουσι λέγουσιν ἀρτικῶς οἷτ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης τὸ παρόλεξον, κῆ ὃ οὐκ ἄπτις ἀσυνδικύσει. οἷον ἦ πολέμιε τὸν παρολέγειν, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παρολέγος. παρολόγως ἦ τὸ ἀναλήπτως λέγε καὶ ἀδῆ ἀσυνδικάσε. [καθ' ὃν ὕστερον μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται.] σύτασθαι οἱ ἀγῶνες, ὁ πρώτοις δ' ὁ λέγαι τῆ νομίμως ἐπιχειρεῖ. ὁ δ' ἀντίδικος μὴ δικεῖν τοῖς νόμοις ἀξ ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν. [καὶ ἀνεξέτασεν ὠδὶν κατακλείσαι).] ὅσα πᾶς δ' σύτασθαι λέγων τὸ ἴδιον ἦ λόγ γνώμης τοχασμῷ ὑπεμφαίνῃ, καὶ ὑπ ἀσὶς τῶν τοχαστικῶν ἢ κατηγορίας προῖσαν, ᾗ τοχαστικῶν τῶν ἀπολογίαν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ νομίμως κέχρηῃ) καὶ ἀσὶς τῶν τοιούτων ἀπαίτησιν. [ἐξαγόμενοι.] ἤτοι ἔξω ἦ ἀγῶνος. [ἁλισκόμενα] καταλαμβανόμενα κεγυτέρμα, ἢ ὑπαίρμα.

Φαλαρὶς Πρώτη.

P. 731. Mſ. in fol. Πάρεδροι.] Πάρεδρος ἦ δεῖνος. παρεδρεύῃ ἦ τῷ δεῖνι τὸ ἄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς, ὥσπερ καὶ τὸ συνοίκης γενικῇ, συνοικεῖ ἦ, δοτικῇ. [προσγενέσθαι] ἀποτεθέσθαι. [αὐξήσεσιν.] ἀκριβῶς καὶ αὐξησιν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἦ αὐλητικῆ τὸ τρόπον, καὶ μή πως διπλόϊν ἔχοιῃ, μὴ δ' ἐπισυλλαβὰς ἦ ἔχῃς, ἀλλ' οἷον ἀπὸ ἐκφύω ὑπάρχοιῃ οἷονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένη ἀλλότριον τὸ ἀσυβλίδιον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ πυκνὰ ὡς ἐπίπαν καὶ σύνθημα, ἃ βούλῃ σημαίνειν τὸ αὐξήσεσιν, σημαίνῃ γὰρ τὸν τε αὐ-

τὸν

πολῶν καὶ ἄδολος καὶ ἀληθὴς τικὸν, καὶ τὸν ἔτι μὴ ἐν πλοῖ, ἢ τὸν πλοῖον, καὶ σκότιμος καὶ αὐτόματον. Μάκερ ὃ ὃ σὺ τῷ αὐτῷ μεμετικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνει φησὶ καὶ τὸν Λακεδαιμόνιον Ἀπόστολον. [παύσιμι] κατα παύσιμι. διὸ ἡ λέξις ἐστὶ ἐπιγραφὴ ἐπὶ μὲν τῷ ἑτέρῳ λέξιν τὸ παύσιμι. [ἐξάπαν ὃ τοῦτο σημαίνει τὸ ἐξάπαν ὃ τρόπον. ὃν εἰ μὴ μὴ ὃ τρόπον χρῆψεις ἑαυτὸν φιλῆ. εἰ ὃ χωρὶς ὃ τρόπον ὀξύνεται μόνον, χρᾶσθαι γὰρ μετ' ἀνάγκης. [ἐξάσμιλω.] ἐφιλεμίλω. [ἀπεπέπον] ἔχω ἀνεμέμφετο [καλῶ, ἡ δὲ νέα λαὸς συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἀθροισμα τῶν ἐπιγνωσιν καὶ παθητικῶς καὶ μετὰ χαιρᾶς. [δημοβοινίαις] παῖς ὃ ἐκ χάις, βοὸς. [ἡ ἰφθέων.] ἴφθεοι λίγοντες οἱ μέχρι τῶν ἐσχάτων τῶν χαίνοντες. [ἐπαιζόντο.] σωπῶσι. [σὺ τὸ χαίρειν] ἐπὶ τῷ χαιρῶν ὀνικῶς αὐχαίρετος μετὰ ὑμῶν ὁρμωμένος καὶ φοβούμενος λέγειν ὃ δὲ αὐτὸ χαίρειν ἢ εἰσαῦτις φοβούντος. [φοβούμενος] ἐπὶ ὀφθαλμῶν ποιήσεως. [μεταβαλόμενος.] μεταπεμψόμενος. [πάλαι χαιρόντων τυχόντως σοφῶς.] Περίανδρον φησὶ ὃ Κυψέλου ὁ τῶν ἑπτὰ σοφῶν, Κορίνθου ὁ τύραννος. τοῦτο καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται ὁ Δεσβίος ὁ νέκειτο τοῦτο, ὑμᾶς κρύπτ. ἢτοι ὃ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν λαβόντα μέρος ἀ καὶ αὐτὸς Πρὸς ἀνίκητ ὃ ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου, τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβάσιμ ὃ ἀλιγίαν. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, μηδὲν ἄγαν. Πιττακοῦ Μιτυλήναιου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, τὸ ἀρχαῖον πέλαγος. Βίαντος Πριηνέως, οἱ πλείονες κακοί. Θάλητος Μιλησίου, ἐγγὺς παρὰ δ' ἄπα.

Φάλαρις. β.

P. 741. Mf. in 4. Πεῤῥιξιν ὧν] Πεῤῥιξιν ὁ ὅλως πόλεως ξένος ἰδιώτης, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὤν, πεῤῥιξιν ὃ καὶ ἰδιώτης καὶ ἀστέριξιν πανοῦ ἀμφίρ. πεῤῥιξιν μὲν, ὁ φαύλως πολίτης πως ἀπὸ πολίτου κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιῶτις δὲ ὁ ἰδίων ξένος. ἀστέριξ ὃ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὀπάσω πατ' ἄν ἀστὸ τὸ ἔθος. οἱ ἔτεροι τὸ ῥητὸν πεῤῥιξίους καλοῦσι τοὺς παροικίτας τοὺς πλάτους, οἱ γένοι ὃ καὶ ἴσως ἀπὸ δὲ καὶ τοὺς πεῤῥιξίους συναναπλήσω τοῖς..... εἰσὶ πεῤῥιξίοι παροικίται..... παρέλκοντα τοῦτο..... τῶν μὴ ἐκπεμπομένων τῇ κελεύσῃ πεῤῥιστάντων ἕτεροι ὃ πεῤῥιξίους φασὶ, τοὺς κ' ὅλως πολίτους πεῤῥιστὰς ὅλων πόλεων μισθίους. ἰδιῶτις ὃ, τοὺς ἐκ πολίτου χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόχης τυχόντας ὁμογνώμονας, καὶ πολίτους πλάτους ἀπέχωσιν· οἱ φαύλοι ὃ, καὶ σφραγίδας ἀλλαξίους δίκιστοις, καὶ σύμβολα πιὰ ποιεῖσθαι. ἵνα μὴ ἂν πέμπωσιν ἀγγέλους ἢ ὕλης ἢ ἐκείνης πεῤῥιδέχῃ ἄτερος ἀφ' σύμβολα. φασὶ ὃ καὶ Δρυόπιον ἔτι τὸν κ' πόλεων ἀλλάξαι φιλοπρωτεύσαντα, ὡς Διονύσιος Γλαύκου. ξένος δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐὰν τι ἀγάπης ἕνεκα, ἐὰν τι ἐγκωμίου. τοὺς ὃ ἰδιοξένους, ὡς ὁ οἰκίας τοὺς ὑποδεξαμένους, ἢ συμπράξει τι τῶν χρειῶν ἢ μισθοῦ τῶν ἄλλων. .....

Ἀλ-

Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

P. 746. Mſ. in 4. Ω᾽ φίλτατε Κέλσε.] Οὗτος εἰς Κέλσος, ὁ τὸν κατ᾽ αὐτῶν μακρὸν φλυαρίαν συγγράψας βιβλίοις. ᾧ ἐπιστέλλων ἀπροσκέπτως ὁ συγγραφεὺς Ὠκεανὸν, μεστὸν ἀπείρου σοφίας καὶ δυσπειθείας ἐξυφασμένῳ λόγῳ καὶ λήρῳ ἀποφήνας ἐπιμελεῖσθαι αὐτῷ συνέδωκε.

Καὶ Ἀρριανὸς δ᾽] Ὁπ Ἀρριανὸς κ᾽ τ Σισαρῶν ἦν. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἐπίκτητος ὁ Σταικὸς ἐν τῷ ἡδικῷ φέρεται), * κ᾽ τοῦτον ἦν.

Οὐ Μινύαιο μόνον] πόπερον τ Ὀρχομένιον Μινύαιο, ἢ καὶ Ὀμήρου μνημονεύει Ὀρχόμενον φασκὼν Μινύαιον, ἢ τ Βοιώτιον.

Υ᾽πὲρ τῆς Κίρκαπας] Οὗτοι οἱ Βοιωτίας διέτεμνον, Οἱ χαλιεῖς ὄντες γένος. Σώφρων καὶ Τερβαλὸς ὀνομαζόμενοι. ἱπποργοὶ καὶ ἀρχοὶ, ἀπ᾽ αὐτῶν καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπολιθῶσαι δ᾽ αὐτοὺς Ζεὺς ἀγορᾶς δὲ εἰς πυθικὰς μισθοδαλεῖν φησὶν Ἀλκαῖος. Ὁ δ᾽ Εὐβοεὺς ὡς ποιητὴς καὶ παιδάρτης ὢν ἦν καὶ ψευδὴς εἰσάγεται. ὁμοίως καὶ ὁ Φρυνώνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βοᾷ). ὁ Ἀγησίδημος δ᾽, μιαρὸς καὶ κατάπυγος εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ᾽ οὗ καὶ ὁ πυκνὸς Ἀγησίδημος κεκλῆται), τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ Σώφρων.

Καὶ ἀδελφοὺς ὄντως] ψευσυπακουστέον κἀνταῦθα τὸ κατὰ πόσον. οἷον καὶ ἀδελφοὺς ὄντως κατὰ πόσον πλατῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γαίας.

Κασκίων τ᾽ ἦ λόγων] Ἐπὶ τ᾽ εὐπλειστάτων μέντοι τοῦτο λέγεσθαι φασιν.

Μὴ ἀλλ᾽ ἀσθαδῶς] Τὸ, μετοιωνισὶ δὲ εἶπεν μόνῃ τῇ μορφῇ ἀλλ᾽ ἀσθαδῶς εἶναι ἀμφιφέρεται τὸ μὴ ἀσθαδῶς εἶναι.

Οὐδὲ ἐς κόρον ἦ φωτὸς] Οὐδὲ ἐς κόρον ἦ φωτὸς δεχόμενον, Ἀττικὴ ἡ συνέκτεινε. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναῖοι. οἷον ἔφαγον τοῦ ἄρτου, κατέφαγον ἦ κρεανίου.

Ποιητὴς εἶχεν] Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ συμβολικῆς ἀληθείας ἐξύνυσι τὸ ποιητὴς ὁ.

Σκύλακος ἦ τοῦτο] Σύνηθες ἦ λεγόμενον θεραπαίνης.

Τῷ γὰρ σελήνῳ] Εἰς τ᾽ Ἐνδυμίωνα ἀναβλέπει τ᾽ λόγον. ὃς κ᾽ βάκχος ἂν, ἐρασθεὶς τῆς σελήνης μυθεύεται).

Δίης] Ἢ τοῦ Διός.

Λιπίδῃ ἐπεῖρε ὅπλα] Ἔφη γὰρ τ᾽ Λίπιδον τοῦτον ὁ Ἀμφίτρυων κατοικεῖν Ἐπικύρου ὄντα.

Ὦ Ἀλέξανδρε τ᾽ δεῖνα] Ἵνως σὺ δέξαι ἦ ἀνδρὸς ὄντος τοῦτο τὸ κύριον παρησήσεσθε.

Ἀλλ᾽ ἐδὴ γὴν ἀσὶ γῆς] Γῆν ἀσὶ γῆς τοῦτο εἴωθε λέγεσθαι Ἀθηναῖος, ἀπὸ ἦ κ᾽ πάσης τ᾽ γῆς, ὃ φαμὲν τόπον ὁ τόπε.

Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς ἀληθὴς ὁ ἐπικαλῶν τ᾽ αὐτῷ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγκυμονασάμενος Λουκιανὸς τ᾽ Ἐπικύρου αἱρέσεως.

* Fallitur Græculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam*.

Σαβαρδακχάμηλε] Ἀπολλοιοῦχος ὁ ἀπορρίπτης ὀβελίσκους.

Μὴ σύγε πλοίβηις] Ἀπὸ παροιμίας παροδηγικῆς τις λέγεται Διόνυσον.

Ὡς Ποδαλειρίη υἱός] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τιθεῖσι τινες, ἀλλὰ παίζων ὡς λύκο Ποδαλειρίου, ἢ ἐπεὶ ὁ ἕλκων τὸ χόνδρον. ὁ δὲ σπουδὴν ἀφῃρέθη τὸν ποδός.

Περὶ Ὀρχήστεως.

P. 784. Mſ. in 4. Μὴ ἄρχισιν ἄρχε] Ἀντὶ τοῦ καὶ σίλλους λαβών. ὀφείλε γὰρ μὴ ἄρχε εἶναι αἰτιατικῇ. σημειοῦ δὲ ὅ μὴ οὐ τὸ τέλος φήσειν. τὸν δὲ καὶ ἡ Ἀττικὴ συνήθεια δοκεῖ μόνοις χρῆσθαι ἀναλύσει, ὅτε καὶ ἐπὶ ὅ ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ τὸν χορὸν ἀλυκοῖς ἐπάρασθαι λέγουσιν ἄρθρα ἀστεϊόμενοι.

Καὶ μὴν τοῦτο Δήλιε πλάτων] Φασὶ γὰρ τὸν Δῆλιον τὸν ἡττον ἀφ' ὅ τ Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεννηθέντα πλανᾶσθαι, κἀ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, ἐκεῖ πὰς Κυκλάδας ἀθροισθῆναι ἀλλαχῆ νῆσον. Λητὼ δὲ ὑπολειφαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα, ἀδίνι γὰρ αὐτὴν κίναι γῆς ἐπίπαγον ὄντα ὑπολιμένα δὲ ὀργὴν καὶ ἀπιλὰς Ἥρας, ἔφη ἡ ἄλλης καὶ μίαν τῶν Κυκλάδων ἐρρίζωθαι. Διὸ αὐτὴν μὲν Δῆλον ἐκλεθῆναι, ἀπ' ἄλλης γραφῆς τῆς ποιήσεως. αἱ δὲ ἐκεῖ αὐτὴν κυκλάδων αὐτῶν, Κυκλάδες. καὶ ἰὼ τὸ λοιπὸν τάχα ἱερὸς Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ὁ καὶ πὶς Δῆλον ὕμνῳ.

Καὶ τὸ μέσον ἡ γῆς] Λίγυστοι οἱ Δελφοῖς ἀμφελλὸν εἶναι ἐπὶ ὅ ἱδρύσθαι ὅ νεὼ, καὶ πρὸ αὐτὸν χαλάσθαι λίθο σπογγίτους λίθους. καὶ τοῦτο ὄφασκον τὸ μέσον ἀπείρου ἡ γῆς.

Οἱ μὲν, ἄλλοι πυνθάνοι] Τοῦτο ὁ παροιμία, ἀπ' οὐ παροιμίας μετείληπται ἡ ὑδὶ φασὶ ὡς τ Διόνυσον.

Λιγυμίην κακοζηλίαι] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερβεβλημένον τὸ μέτρου βάλλουσιν ἄλλοι ψυχρολογίαν ἴφασιν.

Mſ. in fol. Περὶ Ὀρχήσεως· καὶ ὡσαύτως] ὡσαυτῶς ἡ ὡσαύτως. [ὑμιλίης] ὑμιλία. ὁ βαμὸς, λέγει ὅ ὑπο. ὑμιλία δὲ συλλόγου. [λειτουργίαις] λειτουργία καθαίρεσις ἡ δημοσία ὑπηρεσία.

Λεξιφάνης.

P. 818. Mſ. in 4. Τυπὸν π] Χορὸν δηλοῦσιν τὸ σχῆμα τοῦτο ὑπορήματος. πίνυσιν. τύπτε. νίνιζε. ὡς ὁ λέγει ὅ χθὲς χρόθεται χθεσινὸν, ὥσπερ λέγει ὅ τύπτε, τυπτόν, σημαίνῃ ὁ τὸ ὑπόπτερον, ἤγουν τὸ λέγει αὐτὸ ἔστως. τὸ ὁ νεοχμὸν, τὸ καινὸν, σημαίνῃ, ἀφ' ὅ τὸ χρῆσθαι νεοχμῶ. καὶ ἔστι ἀπὸ ὅ νεὸν καὶ ὅ ἔχω νεοχὸν, καὶ νεοχμὸν παλαιστικῶς ὅ μεταφέρεται τῇ λέξῃ Θουκυδίδης.

Κυψελίδωσιν] Κυψέλη λέγεται καὶ ὁ τῶν αὐτῶν ῥύπος. λέγει ὁ τὸ περιττὸν ὑποσημαίνει ἀχλὸν τὸ ἀπίστατον, τὸν ὁ τὸν ῥύπον ἀκτινα.

Πεδοῖ κατάβαλε] Γένος ἀπὸ ὅ αὐτὸς πέδη κατάβαλε.

Ἡ κυψελίς] Οὕτως ὁ ῥύπος τῶν ὤτων λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ ὀφάκινον ἀχλὸν ᾧ τὰς ἄρτας λεπαίνεται. ὁ ᾧ καὶ ὁ Κορίνθιος πορ-

Ὁ δὲ πηλὸς ἀπὸ τῆ μυτῆς κατακρυβείς, Κύψελος ὀνομάσθη. μορφὴ δ' ἐστὶ ἡ κυψελὶς καὶ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύπτειν τὴν ἐλαίαν ἐρρίπτουσαν.

Εὔαρχος] Τὸ μὲν ἄναρχος, τὸ κακῶς ἄρχειν ἔχων, ἄλογος ἦ, τὴν ψυχὴν ἀνάρμοστος. ἄλιξις ἦ καὶ ἀόνυμος, τὸ ἀπεικότως ὀνόματος καὶ λέξεσι κεχρῆσθαι.

Σπαδὲ σλιγγίδα μοι] Σλιγγὶς, ἡ ξύρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον ὅτῳ κατακλᾶν. φασὶν ἀπὸ ταινίας λίγα ὀθονίας. ῥύμμασι τὸν σίκυον ἢ καὶ τὸ ὑστερον. ἐχρῆντο γὰρ καὶ πίτυρα οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ λυτροῦ. ναυτιλεῖν, τὸ βασταζειν ἄχθη. ὁ ἐπὶ λυτρῷ ἦ, ὁ ἀντὶ τῆ σωτηρίας βαλανικὸν. ἐγγυοδήκτη ἦ ὁ κιβώτιον, ἀφ' ᾧ ἔστι ἀσφαλῶς καὶ ἐχεγγύως κατατιθεσθαι.

Ἐλινύσεις] Ἀντὶ δὲ ἐπίσχεις, καταμενεῖς.

Οὐκ ἀνάρρως] Ἀντὶ δὲ παρδίας δυνάμενος.

Τὸν τρῆμι] Οἱ μὲν τὸν τρῆμα τὸ ὕδρας· οἱ δὲ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ δοχῆς δὲ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταύρου καλοῦσιν. ἐπὶ δὲ καὶ χαμαιλεὼν ἔχον ἐπανειληφὸς, ὄμματα ῥαφῆ.

Ἐπ' ἀσπάδης] Ἀσπάδη τὸ σάγμα ὅτῳ ἡ σίλλα. τὰς δὲ τὰ σεσαγμένα ζῶα ἐλαυνούσας ἔοικεν ὁ καπηλόπους ἀσπαδηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρμαμαξηλάτας· εἰώθαμεν καλεῖν τὰς ἐλαυνούσας τὰς ἅμαξας, οἱ πρὸς τῷ ἁρμαμαξιτῷ ὑποξεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀσπάδων ὡς Ἀθηναῖοι, τὸν ἄζυγον φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ᾧ ἐχθίμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀσπαδηλάτας τοὺς ἀπαδοὺς τούτων φασί.

Ἀσκωλιάζειν] Ἀσκωλιάζειν δὲ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα ὕπνον κινεῖσθαι. δὲ ἦ ἐστὶν ἄλλεσθαι. μηνόποδι γὰρ τὶ ἄλμα εἰς κίνησιν ἐξελίσσοντι, ἢ ἅλμασι; ἀσκωλιάζοντι δὲν ἀντὶ δὲ μηνόποδι πηδῶντι.

Σιωπηλωρυχίσας] Τὴν θεσμὸν φθόν. τὰς δὲ τόφους τῆ ἰμᾶ πηλὸς κατασκευάζοντας.

Καὶ ὅτι κεύμασιν ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῶ κρύος γινόμενα ἐγκεύμασι εἰς δὲ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρύμασι δὲ, τὰ δρότερα ἐξεργασμένα πέδιλα. σκάνδικες καὶ βερέκυνθα, εἶδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, στιππύον ὄσπριον. δὲ ἐδάρην δὲν ἔρριον ἀντὶ δὲ ἀνεσύρην, ἐτρίβην δὲν ὑποταύρου, ἤτοι τοῦ τρήματος. λεπιδόπαλις ἦ, ἡ τὰ ἀλειμμένα ὕστερα, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα παλαίσια. οἱ δὲ ἰατρεῖον λέπιδον φασὶ καὶ δὲ δὲ ὦῶ ὠχρὸν χρυσοκολλήσης δὲ τὰς δίπλεῖς ὑπερφυσικῶς πεπτάσκων. σίλλη δὲ καὶ πυελάτης ἐγκρυφίας δρτοί εἰσιν. ὁ μὲν σὺν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας, ἐπὶ τῆ ἀποδαψιλεστέρου. γήπια δὲ τὰ κεφάμινα. ὁ οἰδὼν δὲ δὲ διστεγοχήλιον, ἀπὸ τῆ ὑπισθεν κρίας. λαγάνιον ἦ, δὲ ὑπὸ δὲν τροχήλου, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλων δέ ἐστι, ὁ ἀμφοτέρων τὰς ὀφθαλμὰς. ἠδύνειν ἦ, τὸ κλάζειν ἤτοι μαγειρεύειν καρδόπους ἢ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα ἐστὶ σκάφη. ξηρολιφεῖν δέ ἐστι, δὲ ἄνευ λυτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνάμπτα ἦ, τὸ δὲ σπιωλεῖν τὴ σκάφης ἤτοι δὲ ἀφελογίαν μίσον ἐπανειληφὸς καινόν λέγει, ὁ τὰς ἅμαξας δείκνυσι τῆ ἑαυτὸ σκιαπόλου ἦ δὲ μίσον καὶ κοῖλον δὲ αὐτὸ ἀφελογίαν λέγει. κεφαμίζας ἦ, τὰς σύγκλυδας οἰμᾶν καὶ συζητισύδεις φησί. βύζλα ἦ, ἐπιῤῥιπτοῦσα-

πᾶς ἀκυρῶσαι τὸ εἰσιὼ λέγ᾽ τὴν σωίχειαν ἢ ὄχλου κρὴ τὴν τῶν ἐξαιβιβυσμῶν ἐσπίαν ἢ αὐλῆν τὸ κρὴ αὐλίζεαζ. τῶτο γαὶ ὁ κ. τ. σημαίνῃ. τὰ κόρα ἦ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνῃ τρὶ ἐκ μῶν. σκαρδαμύττειν ἦ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακὰ τὰ ὄμματα φησὶν, ἀντὶ ἢ φαρμακῶ ἤτοι ἰατρείας δέᾶζ.

Διαιθῶσαι] Ἀντὶἢ κρλυμβῆσαι.

Γρυποπώλαι] Ἔτα ἦ ὁ τὰ ὀπλᾶ σκληρὰ ἔχων, παρὸ τὸ ἐ ὑτὰς ἦ Ἀθηναίους ὠνόμασε φασὶ τῶν ἀνόμων.

Λαγάνιον] Ἀμβροσιῶται κρὴ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ ἢ σχάλλα ἕως τῶν βοῶν ἀγρίμων χάλασμα κρὴ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραγχιῶν. ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἰτωνίτης. ἐπὶ ἦ Ἰτύρης πόλις Σικελίας. ἴσως ἦ ὁ βοὸς λέγων λαγάνιον, ἀλλὰ ζῶον ἕτερον τὸ ςηθύνιον. ὃ τῶν βοῶν ἦ ἄχρηστον τῶτο τὸ μέρος ὁ κρὴ λαμύρελλα φησί.

Ὠχρίμω ψύτῃ] Ἀντὶ ἢ ταχίνῃ δραμὸν.

Λαπυγῶν κρπάδων] Εἴδος παιδιᾶς ὁ κρπάδων, τοιῦτο. μέσου ἑστῶτος χάρακ ἄνωθεν ζυγὸν κ᾽ κορυφὴν ἐπικειμένου. κρλεγόντων ἦ ἑκατέρων ἑζυγὸς πλάσιγγα φέρειν. ἀνθρώπειόν τινὰς πλάσιγγα ὑπονοεῖν. ὁ κρπάδιζειν τίνων λαβὼν εἰς τὸ σῶμα ὑγρὸν ὁπῶν οἷον ἢ ὑσσῶπ. ἢ πλήσας τὰς γνάθους, ἀφίησι τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν ςαγόνα ἕ ὑγρὸ κ᾽ ἓ πλασίγγων. εἰ ἦ διξάμβαι κρίλαι ὧσιν κρὶ κρλεκόμβαι τὸ ἐπὶ κ᾽ τὸ ἐπικρεμεῖν ἓ ὑγρὸν φέροντα κ᾽ τ᾽ ὑπεκείμβαν ἀναπαίσαι κρὶ κρίσασθαι ἀνὰ μίαν ἑκατέρᾳ κατὰ τὴν ἐπροζυγίαν τὰς ἀναπαίσεις ἦν ἀπτπλῆσαι ὃς ὠφελεῖ τὸν ἔρωτα. ὡς τῶν παιδίων κρπαζόντων. ἐρωτικὴ, γὸ ἡ παιδιά. εἰ ἦ τῶν πλασίγγων ἐ λαπὶ ἐξεκείτω, ἡ πᾶσα δεκεῖ ὁ ἐρὼν, κ᾽ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἐκπλήττεσθαι. κρλεῖ ἦ τὰ ἀνθρώπεια μόνας. οἱ ἀκρεβεῖς ἕτεροι δὲ τὰς κρπάδων ἐξηγλευκότες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κρπάδων, κρλακτὸν, κ᾽ ἑξυδατῶν. ὁ μὲ κακτὸς, τοιῦτός ἦν τὶ οἷονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἐνδεικτὸν ὁ ἐκκλίνετο μόνης ἐφ᾽ ᾧ ἴδῃ πτοῦν τὴν καλλικαλλομβὸν πλάσιγγα ὡς Ἀντιφάνης φησί. μνησθεὶς σου τῶν καλλικτῶν κρπάδων. ὁ ἦ δὶ ἑξυδατῶν τοιῦτος. ἀγγεῖόν τ᾽ λυτρειδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὕδατος ἐπῆκτο. ἐξ-ἐκ ζωμένων ἐπικλινόντων, ἅπερ ἦν κατακλύσει ταῖς ἀπὸ τῶν σκωμάτων προσπεσούσαις λάπταις ὁ ἀγὼν πλάσιγγας ἦ, τὸ ὑπεκείμβον ἄκρα τὸ μικρὸν, τὸ πτακίσκιον λέγ. ἐὰν ἦ μόνον τύχῃ αὐτῆς ἐπὶ ἓν μᾶλλ πεσοῦσα. παρῆλθε ἦ ὁ κρπάδων εἰς τὸ συμπόσιον, λπὸ τῶν ἀπὸ Σικελίας αὐτὸν εἰσαγόντων. τοῖς ἦ τῶτο κυκλοτερὲς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον πλίνθος ἓ κρπάδων, ἔχοιεν ἐξ ἴσου τ᾽ λαπῆσαι ταῖς λάπταις βάλλειν κρὶ ἀπὸ νίκης ἀφιλοτιμεῖσθαι. ὅτου βάλλειν ὁ μὴ ἐφιλοτιμεῖτο, ἀλλὰ κ᾽ ὁ κηλᾶς. ἐπὶ γὸ ἓ ἀριστερᾷ ἀγκῶν ὁ τὰς ἑαυτῶν ἐπιρείσας, ὑγρᾶς ἀφίει τὴν λάπταν, ὡς ἐνίοις μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κρπαδίζειν, ἢ ἐπὶ τῷ ἀκρατίζειν. δοκεῖ δ᾽ μοι κρὶ τὸ ἐν τῷ σωτηρίᾳ κρπάζειν ἀπὸ τούτου βαρβαρὸν κ᾽ ἀπὸ..... ἐρῆσθαι.

Ὡς ῥιδακίνας] Εἶδος ἄρτων αἱ ῥιδακίναι.

Ἀπυρυθριάσαι] Ἐπίπηδες ὁ παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι τῆναι λέγ τὸ γελοῖον. βάλιτται δ᾽ αὐτῷ σημαίνει τὸ, τὸ ἐρυθριᾶσαι, ἤτοι τὸ αἰσχυ-

πῆ

δες τῶν ὀφθαλμῶν ἀπηρθρόαν· λημώλειον δὲ, τὸ συὸ λήμμις φησί. ἢ τὸ διεργὸν τὸ ὑγρὸν ὃ κἂν μὴ λέγωμεν, δῆλον.

Ἀπηνθημμένοι] Ἀντὶ τοῦ λυπουμένοι. ἐοίκασι γὰρ αὐτὸς ταῦτα τοῖς μαλοῖς κακῶς ποιῶν ἀφαιρεῖσθαι· ὡς καὶ σοφόν μὴ ὑπάρχοντος μάλιστα, αὐτὸς σοφίσασθαι δύσκολα ἀφελεῖσθαι.

Σωστρεβέντες] Ἀντὶ τοῦ ἀπλήλους ἀφρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀπήλους, ποιεῖν εἰώθασιν ἐπὶ τῶν παιδίων οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ τῶν τῶν ἡττημένων. ἔνθεν καὶ καταιωνισάμενοι, εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίζαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἐν τῷ συμποσίῳ. ψυχροβαφὶς δέ, τὴν ψυχρὰν φησὶ πύελον, ἣν ἡ φησὶ ὑποδύντες ὡσὶ διλοῦσιν τὰς κόρυς κυδιόωντες ὑπὸ τοῦ ὕδατος κολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμενα, ἀντὶ τοῦ σκεπτιζόμενα. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύραν τὸ κτένιον φησὶ, κήπιον δὲ καὶ σκάφιον εἴδη κυρίως.

Ὁ πλαδίας μὴ] Δίφορος, ἢν ἀναπαύρας φησὶν. ἀσκώπης δέ, ὁ δύστηλος κορέσσασθαι, συμφορῶν δὲ ἀφαιζίσαι εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἄρασθαι.

Δίχηλαι ὖεσι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἡδέα ὄντα καὶ ἐδώδιμα. ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ χηλίδες τὰ ἀπὸ τῶν χηλῶν τῶν ζώων εἰς μῦκης ἀφαιρούμενα φησὶν ἀκροθίνια.

Καὶ τοκάδες ὑός] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκυβάζειν οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρωμᾷ π. συγκήπτοντες πολλὰ κρία καὶ τυφὸν καὶ ὕδατος αὐτοῖς βρώμασι.

Καὶ λοβὸς ὃν παγήνῃ] Λοβὸς ὃν παγήνῃ, τὸ ἧπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ παγήνης. μυπίως δὲ ἐκ πίμμης ἀφὸ σκορόδων καὶ πιπῶν ἄλλων. μελιτηδίτην δέ, οἱ ὃν μέλιτος πλακοῦντες. ἀπαδὲν δὲ ἀλεκτρυόνα, ὃν παρηβηκότα. λεκανομάμμια δὲ βᾶν, τὸν τὸ γνῶμον λιπαδιλόντα, ὃ ἐστιν ἐδώδιμα ἀπὸ γενέσης.

Ἀδυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀφὸ κυρδάμης καὶ σχάσεως, ὡς λυπικῶ δὲ κρειλίας χρῆσθαι τούτῳ φασὶ τοὺς βαρβάρους.

Θελάμη] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ ὕπος καὶ ὃ εἰς..... σὺν διασκάμμασι βρῶμα. ὡς καὶ νῦν τοὺς ἀσαφίδας τὶ ποιῆσαι εἰς αὐτὰ συσκιάζοντες αὐτοὺς, ἀμέλει καὶ τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸν νῦν ἐπὶ καὶ μελιτηδίτην παρασκευήν, οἷ εἰσὶν οἱ νῦν λεγόμενοι πάστοι.

Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ ἀφοριζούσας τῶν ἄλλων· ἔστι δὲ ἱπποκρὴ τὸν καλιδωνίτην ἄρτον.

Δελφινίδας τραπέζης] Οὕτω λέγει δηλονότι τὸ δελφίνιον τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν.

Κρυψιμίτοπος] Ὁ ἀφὸ μίγδης ἐκ τοῦ ἀνακλᾶσθαι τὸ μίτωπον λεπερύσεων. μυστοργικὴ δέ, ἀπὸ Μιστορίς τινὸς ὑπαλοῦς τοῦτο κατασκευάσαι τοῦ εἴδους τῶν ποτηρίων. ἃ ἦσαν καὶ τοῦ ῥυθμοῦ μειζάλων ἔχοντα τὸν λαβεῖν· ἀφ' ἃ καὶ σύλαβα αὐτὰ κέκληκε. καὶ βομβυλιὸς δὲ τὸ τροχύλον, εἶα τὸ νῦν πλακίνια. διερυπτάδα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, οὐχ ἥκιστα δὲ τύπου ἐξεσκαστμένα. γηθοῦσι δὲ τὰ ὀστράκινα λέγει σὺν χαδὶ τὰ βαθέα καὶ πλατέα. σύαμα δὲ τὰ λειοτοιχεῖα· ἀνεμιαφόρησα δέ, τὰ ἐλαφρότατα ἀφὸ λειότητος. Διὸ ἐπήγαγεν ὑμενόφρακα. κύμβια δὲ, τὰ τροχύλα μὲν, βαθέα δὲ καὶ φικλίδες τὰ τροχύλα καὶ ἀξαθῆ. γραμμοτικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσας ἔχοντα. κυκλίκιον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ κοτυλη-

πλά-

πλότου τῶν χειλῶν. ἀκροδόρυξ ὁ, ὁ μέσους τοὺς μυδῶν. ἀκροκώμιον τό, ὁ σωφρονῶν ἀπὸ τῆς ἀκμῆς ἡλικίας. χρυσοπλόκαμος ὁ, ὁ χρυσοκόμης. λείριον, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγῃ ἀπὸ τοῦ κάλλους εἶναι, παρὸσον τὰ ἄνθη λείρια φαμὲν· ἰμάσθια τὰ ἱμάτια, ἀπὸ τοῦ τοῖς λουτροῖς τὰ ἱματισμάτα. πέδιλος τὰ ψίλια. ἄδικον ἡμέρωμα νῦν ἄλογον τῶν ἀκρατῶν ἔχοντα ἢ δικαιικὰς λόγους. ἰχνηλατῶσα ὁ, τοῦ λέγειν τοιοῦτον ἐγλῶττιον. ὀπτὸν ὦν ἀνόσιον, ἀπὸ τοῦ δικαίους ἄνδρ᾽ τῶν ἀπεχομένων ὁσίων. ἄκρητα τὰ καινὰ, οἷς ἀδεῖς ἐχρήσαντο. ἀνόσιον ὁ, ὁ λιπὸν τὰ λατρικὰ ἰμάτια. ἀρρήτοισιν ἐκπέπλοις ἀμφιέσαι εἶπε τοὺς πλεκτοὺς ἀπὸ τῶν μυρεψικείων αὐτῶν.

Γ᾽ποδέσεις] Τὸ ἐπὶ σανιδίᾳ μιλιάριον.
Ε᾽πίτριπτα] Ἀντὶ δ᾽ ἀπίπιπτα.

Βαμχειρίδι] Εἶδος ἐσθήματος μυρόδους. πυδεκτόπη ὁ, τὸ πάμπαν. τελεσπίτεμα ὁ, ὄργανον μυστικὸν, ὅπως λάβῃ δ᾽ χείμενον ἐγκεκλεῖσθαι.

Λείρια πολὺ εἰκότως] Ἡ τοιγυναικεῖον κόσμον ἐξ εὐθημέρου πεποίηται καὶ ἀνθινὸν καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρόαν τοιοῦτον, ἐπὶ τοῦτο τῇ ὁμοιότητι τοῦ ὄψεως. Διὸ καὶ λειριόχροα ὅπλα Σοφοκλῆς φησι, ἢ ὥσπερ λείρια φαμὲν τοὺς ἀλλοιοχίτωνας ἀμφιέσαι δ᾽ ἀντὶ τοῦ ἐνδῦσαι. εἴρηκε δὲ τῶν ἀπὸ λείρια τὸν δ᾽ ἡλίου κόσμον. οἷς ἐοικότως ἐχρήσατο καὶ παρέλκοντως.

Λ᾽μαχίᾳ] Ἀντὶ δ᾽ κοινοῦ τοῦ τρόπου· ὅσον δὲ τὸ ἀκρωλόφου, ἀντὶ δ᾽ ἐξυβρίζοντα, ἀκροβύστου τοῦ φαντάσου, πρεσφρονοῦντα, καὶ ἡ ἀκρωμάλλος παῦρος φησὶ τοὺς ἐξοκειρωθέντας, καὶ τοὺς ἀκάλλους ἀπὸ γυναικότητος ἀθετεῖσθαι, κορπάδιον δὲ καὶ ἀσελάριον, καὶ πολυκίνητα ἀλύσεις εἶναι, αἱ μὲ χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δ᾽ ποδῶν. τὰ δ᾽ ἐμβρόθια, δ᾽ χαλκοῖς ὑπτίοις πάσλαστα. οἷον τὸ ὑπτιόδουπον καὶ παρέλκοντα ἀ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκεφὴς δὲ, τὸ ὀρθοῦν φασὶν ἔτι ἐκτετάσθαι. ἡσυχλία ὁ, ἢ ὡς ἄν τις ἄπαν ἡσυχολογίαν. παίζωμεν δ᾽ ἐξ ὑπονοίας τὸ ἀπηγχρίσθαι. ἀλλάξ ὁ, ἀντὶ δ᾽ ἐπιγόνῳ ἐμφθίσι. τὸ δ᾽ βασσαρικὸν, οἱονεὶ ἀλωβρίχιον, ἢ βαῦ καλῶν καὶ συμφθόγγων ἀλφ δ᾽ παιδιζόμενον ἀδολαλεῖ. σωιχὴς ὁ τῶν φάρυγγα, ἀντὶ πεπιεσμένῳ, πεπτιλιμμένῳ. ἀναφλάττει ὁ, ἀντὶ δ᾽ αἰχμαῖς τὸ αἰδῶν ἐ πο..ῆς γαμετῆς. ἡμμένος ὁ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως ἀσπάζεται τινα, σκαπάλευε ὁ, ἀντὶ δ᾽ Σκόπα ἔργου. τῶν ἀσιτούντων γὰ καὶ ἀπὸ ἀκαλήπτου πόνων.

Λαὶξ πεπόσεις] Ἐπὶ τῶν οἰκειμένων μὲν συμφορᾶς, ἀπράλοιος δὲ τοὺς ἐνδύνους λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ὁ τραγῳδὸς Σοφοκλῆς, ἡ μὰς ποτ᾽ ἂν χάοις᾽ ἂν ἀσφαλὴς, πόλις σὺ γὰ τοὶ μὲν δίκαια καὶ τὰ σύφορα λέγοντι πεπεῖσθαι, κατὰ δ᾽ ἀνὴρ λαβὼν πεπεῦργα χρεῖον ἔργα παιδὸς φόλιν.

Τὸν μέλανα καὶ χιονόφυκτον] τὸν μελανὸν καὶ αἰχρὸν, ὅτου ὁμωνύμου. ὅτοι γὰ χίον καὶ μάρτι ἐλάμβανον δ᾽ μὴ ἐπὶ χείμου ὁνομαζομένου.

Πυρρυθμίκους] Προσπαιγμὸς οὗτος.

Τρ-

Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυρῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα.

Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν δρυπέας· αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν λάβρύνωσι ἢ δένδρα ἢ σκιάζοντες ὄντες ὑγρὰς ἦ, τὰς κολυμβητὰς λέγει. ὀξύσερκος ἦ τὸ ἐξεσμένον εἴλυψιν ἔχειν. πλακοῦντα ἦ ἐξ ἐπίρρυγχος ἐγκεκορδυλημένον ὃν ἀφὸ τοῦ κῆ προλείδη εἶναι, οἱονεὶ ὡς κροκύλον ἀπεδέδμενον. ὃ ἡ νῦν σεμίδαλις χορτὸν λέγει. παιδεύσοσκον ἦ τὸν διδάσκαλον· διέμπλεον ἦ τοῖς πολλοῖς πίνοις ἐπιτεθειμένοις.

Συνυθλήσομεν] Συνυθλήσομεν, ἀντὶ ἢ φλυαρήσομεν.

Δηλοῖ] Ἀντὶ ἢ λέγειν ἐπιθυμεῖ.

Εὐφορεῖσθαι] Ἀντὶ ἢ φορᾷ τῷ πνεύματι φερομένοις, ἀκροκυματοῦσαι ἦ, τοῖς μετεώροις τοῖς κύμασιν ἐπιδιολισθήνουσαι· ἔπειτα ἦ ἰχάδες ἦ ναυσιπόδες, τὰ σιδηροβόλια φασί.

Πλεῖ κῆ νεῖ κῆ θεῖ] πίπαικται τῷ κακοδαίμονι τὰ ἐφεξακτικὰ τῶν πλοίων κῆ πλέον ἐπὶ τὸ ἀπὸ τῆς ληφθείσης εἰκόνος τῆς τελαρμένης νεώς. τὸ δὲ πόδαιον πίνειν δεικνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὡς λαβοῦσα αὐτὸν ἐβδελογλύτησεν.

Καταρραμμένου] Καὶ τοῦτο πέπαικται ἀποσκωπτικῶς εἰς τὸν ὁμοφυῆ ἐαυτοῦ· κοινὸν γὰρ τοῦτο κῆ κατ' ἐξοχὴν τὸ καταρραμένη.

Καὶ πάντα ὁμοία ἐμοί] Γνῶσι ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.

Μνησάρχη] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, ἀφ' οὗ τὴν πενταετῆ σιωπὴν. ἐπίσης ἦ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ ἐξ αἰδεσιμωτάτην, ἀναίχυντον εἶπε, ἀφαιρῶν τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, κῆ ἀπελομένην τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακερένων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀπιδόμην ἦ, ἀντὶ ἐξ ἐπέτρεμον. κῆ τοῦτο ἦ ἀφαίρεσιν τίθεικε τὸν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀπιδόμενος ἐπὶ ἐξ ἀπὸ θεῶν κινουμένου, ἤτοι φοβηθέντος κέντρου. ῥιναυσήσειν ἦ ἀντὶ ἐξ τοῖς ῥισὶ κατασκλήσειν, ἐπειδὴ γὰρ τοῦτο ῥιναυλήσαντες, ἤτοι ἀφ' ἕ ῥινῶν ψοφήσαντες ἐπὶ ἀφυσυρμοῦ πινῶν κῆ χλοΐνη. ἀκριβέστερον ἦ, ἀντὶ ἐξ ἐπιχείσειν τῶν κατασμηνίων πάχυσιν.

Γκταρ ἐμμένεις] Πλατωνικὸν τοῦτο κῆ σημαίνει τὸ ἐγγὺς. κῆ τὸ σκορδίνεται, σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης ἀφυπνοῦσαι.

Σιληπορδία] Σιληπορδία ἀφὸ σύφορνι τὸ τρηνιᾶν κῆ ἀβρύνεσθαι. ἔοικε ἦ δὲ τοῦτο λαβὼν ἕ λέξεως ἐπὶ τὸ κακόμαθον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν ἀφ' τοῦ δύσφημον τῶν λέξεων κῆ τὸ μέγα ἐπὶ τούτοις φορεῖν, ἐξαγωγὰς αὐτῷ τοῦ χαστροῦ, κῆ ἐπὶ τῷ ἀπαυδῶσιν ἤδη τὸν ἄγνων ἐπίλαθος. πολλοῦ ἦ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἰκὸς κῆ τὸν ψόφον ἀμίτιον ἔσεσθαι.

Mſ. in fol. Λεξιφάνης. νεοχμῷ] κοινὸν. [ἀνέγνωκε] ἀνελόγισε. [πιδὶ] χαμαί. [ἢ δ' ὅς] εἶπεν αὐτός. [ἕλλω θέρεσθαι.] ἁλίσκεσθαι κῆ αὐχμῷ ἁλίσκεσθαι κρεμάννυσθαι. [ἐλαπύσεις] βεβρυθιεῖς. [σὺν δύπερος πι] ἀντὶ ἐξ πορδίσεσθαι δύναμαι. [τρέμειν] τρέμειν, οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας. οἱ δὲ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἰσχίος ἐξ βαλάνου. [ἄνδρα] * τὰ χίλια τῆς ποτιμῶν λέγουσι ἀφὸ τοῦ εἶναι αἴτιγμα κῆ διεφθαρμένος. τὰ ἀναζώμενα

f λέγει

* Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in Mſ. fuit, relinquere ut inde apparet iterum inſciti Librarii, quæ tanta fuit, ut niſi aliunde ſuppeteret ſubſidium quid ſibi voluerit Scholiaſtes ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt quòd

λέγ[ει] Δ[ιὸ] τὸ ὑστερον παπίλιας μᾶλλον εἰ τὸν ἀνεμῶν ὄζον κατα[βρεχόμενον] δύσκλειστα λάχανα. [σκανδίκων καὶ βραχύτατα.] μᾶλλον εἰσὶ σκάνδικες καὶ βράκανα. [καὶ χρεῶν] ὄφειλον. [λαπαλίδι] λεκιθοπάλις ἢ τὰ ἀλληλεσμένα ὄσπρεα, ἤτοι τὰ βεβιγμένα· λέγουσι, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ ᾠὸν ὠχρὸν. [χυμαντὴν] χυμοπάλις δὲ ὁ τὰς ὑδαλεῖς ὀπώρας πάσας ἕψων. [κυρτάτῃ] κυρτὴν δὲ καὶ ἐγκυρφίαν ἐπὶ τῇ ποσθᾷ ὠνόμασεν. [τὰ πλατὺ] πλατὺ πυπερέα. [γήτεια] τὰ κράμβα. [οἶδον.] ὠδοποιεῖ χλόην ἐπιτήδειον. [λογάνιον] λογάνιον δὲ ὑπὸ τῶν πάλαι καὶ μᾶλιστα τὸ βοῦν. [σιλφίῳ] Δ[ιὸ] φροῦδα τὰς ἐφηλικίας. [ψύπα] τὰ χρώματα. [κατατείνει] ἐπιτείνει [ἡδύνει] σκωλύζειν, ἤτοι μαραίνειν. [καταδάπτει] κατεσθίει. [καθαίρειν] ἡδυσμένας] ἄρτυς. [ξηραλείφους] ὧν λαμβάνουσι φειδωλὰ ἐλαίῳ. [ὁ γνώμων σκιάζει μέσου τοῦ πόλου] ὃ σύνηθες μέσον, ἤ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. [βύζειν] ἐπιβύρσασθαι γὰρ τὰς ζειδὰς σημαίνει. κρεμμύοις δὲ τὰς συγκύδας καὶ σιφλιτούσας καλεῖ [δυσπαῶ] ἀμβλυόπιον. [ἱππηδολωθεὶ] ἐτάραξεν. [κατατάσσει τι] τὸ ἐρώτημα διαφέρει. [λημμελέους] σκωλαμένους. [σίκυοι] ὑγροὶ. [ἀπηθήμβροι] διηθυσμένοι. [Ἐξύομεν] σκαπτίζομεν. [κατὰ εἴδος κυρῶς.] σκιάφιον. [ἄδες κυρῶς.] ἄδες κυρῶς. [ἀσκηρῶς.] ἀσκηρὰς σπάνει κρεώδεσθαι. [σκιλίδες.] τὰ διὰ τῶν σκιλῶν τῶν ζώων μικρὰ ἐμβρύωμα, ἅπερ φασὶν ἀκρουάρια. [ἀδυράκκη.] σκώληκα ἀκανθώδη Δ[ιὸ] καρδάμοις καὶ πηγάνῳ. [ἐμβρυδέχει.] τρίωμα ἐστὶ τῆς τῶν ζώων ἐσκυλισμένου. [λοδὸς] ἡ πάχη. [μιλιτῶν] οἷα μέλιτος γλυκύτητα. [ἡ ἄλευτρυὼν ἡδὺ] τὸν πεφθηκότα. [ἐπωπεῖ] κλιβανίτην ἄρτον. [λιπαγωγόν] τοῦτο γνώμῃ διαβολῆ. [κιττομυσγὴς] ἀπὸ τοῦ Μυτιλήνης ἐσκυλασμένου. [βομβυλιὸς] στρογγύλος. [διηρεύκυκλα] τὰ κρέατα ἐν αἷς χύναις δὲ τύπον ἐξηρτυσμένα. [γηλατῆ] ἐστράκινα. [δρυχαλὶς] βαθεῖα καὶ πλατεῖα. [ὄξυμος] λεπτοχειλὲς. [ὠτιοειδὴς] ἐλαφρῶς Δ[ιὸ] λεπτῶς. [γραμμαπτὰς] τὰς γραμμὰς ἔχοντα. [κεκνῶσι] κνησθεῖσα στρογγύλα καὶ βαθέα. [φιαλίδιὸς] στρογγύλα καὶ ἀόζα Δ[ιὸ]. [τριλίκιον] τὸ δεχόμενον, ὃ πατρολούστρῳ τὴν κεφαλήν. [διαιτᾶσι] ὧν δ' πλείσιν τὸ σῶμα. [κύκλησί τις] εἰσφέρει. [διυφλῶσι] ὁ σπόγγος, λέγει δ' τὰς δίκας διφῶν τὸ ζητεῖν. [χρυσοτίκτων] χρυσίζων. [ἰλλάδια] σώπια. [πίδας] ψίλια. [ἄδικος ἡ ἡμέρα] τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. [καὶ ἄλοιγος ὡς ἂν ᾖ ἐχεγλωττίας ὕπνος] δικανικὸς λόγος μὴ ἔχων ὑπνον, ἀργὸν ποιοῦσι τὴν γλωττίαν. [ἄχρηστα] κακά. [ἀτίφατα] λάθρα καὶ καὶ λίπτα.

Εὐνῆχος.

P. 840. Mſ. in 4. Ὅλως ἀμφίξαι] Ἐπὶ τῶν ἄχαν ὑβριστῶς εἰρημένων

quòd quæ hic eſſe debebant ad verbum apud Suidam legantur: τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνθρακι λίγυσι, διὰ τὸ ἰῶδες, καὶ δριμύ. Τ' περίδια δὲ τὰ ἐπιχάσματα λέγει, διὰ τὸ ὑστερεῖν τῶν ὀδόντων. Ἄνθρακα, μᾶζαν τινὰ ἐκ Hoc quidem ſatis liquet ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces quæ ſ oſcitantia Librarii hic natæ ſunt, latet vox γαστρίδιλας cujus fine dubi Scholiaſta interpretatio tradebatur, quæ quomodo omiſſa fuerit & vox à loco ſuo mota quærant acutiores.

ς χρωμένων ἔφυτευ τοῦτο. καὶ γὰρ ὁ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν θεώντες, ἢ ἄμφω τι πεφώνηκε, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀκροώμενοι εἶναι, ὥσπερ ἀκόλουθος, ἀφ' ἧς παρῆμεν τὰ ἐξ ἀμφοῖν. ὅτῳ δὴ ἐν ἐκείνῃ ἔοικε τὸ ἐπὶ τῷ σώματι ἀδιακόλυθον εἶναι ἢ εἰωθότῳ, ὅλως εἰπεῖν ἐξέστη.

Καὶ κῦμα τὸ πάτριον ἐγίγνετο] Εἰς Ἀριστόφανες ἀποσκώπτει, ὃς καὶ ὁ σοφιστὴς δύσκολός μέντοι ἦν καὶ δύσμιμος ἀληθῶς.

Εἶτ' ὁ Ἀριστόφανες] Γράφει ὁ Θεμιστοκλῆς.

Ἄρα σὺ ἄθροις ἔχων] κωμῳδοῦσιν τοῦτο. καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν ἐς φύσιν.

* Τῷ Ὁμήρῳ ἀοιδῷ] Ἐξ ἀφροδισίων δὲ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὁμήρῳ μέτρῳ ἐνέτεινεν.

Mſ. in fol. Εὐσεβεῖς· ὑπερδιαπεπυρμένοι] ὑπερφιλονεικοῦντες. [διαφέρηθ] διεμάχηθ. [ἀμφήεσσι] ἐπιφιλόνεικοι. [μεταποιεῖται] ἀντποιεῖται. [βακηλὸς] βακηλὸς μέγας, ἀόκνιος, γυναικώδης. [τὰ μαθήματα τῶν ὁρμῶν βάλλ' ἐς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. [ἀνδρίζεσθαι] ἀνδρίζω τὸ ἀνδρὸς τὶ ποιῶ.

Περὶ ἀστρολογίας.

P. 847. Mſ. in fol. Γυμνασιώνη] δύγμα. [ἐπικορίσσι] ἐπιτηδῶσιν. [ἀνεμώλιον] μάταιον. [ἀφυὴ] ἀδικία. [δύμοιρίη] δύκλησις. [ἐσημήνατο] ἐσημειώθη. [ἐμήσατο] ἐμηχανήσατο. [ἀναφανδὸν] φανερῶς. [ἀπαθαλίη] φρενοβλαβίη. [ἐπιείκη] μέτρια. [ἀτρεκέως] ἀκριβῶς. [ὑποθήκας] διδάξας. [πτηνῆσι] κερκυναῖ. [οἰνωπήτη] ὀκνηρᾷ [Ἀφροδίτης κῆ † τοπαιος] ἐξ ἀφροδισίων δὲ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος ὃν Ὁμήρος μέτρῳ ἐτέρησεν. [ἄρμῳ] φροντίδα. [χρείη] πρόνοια. [σφετέρῳ] οἰκεῖον. [κάρφια] κάρφη, ξηρὸς καὶ κενὸς χόρτος. [δύμοιρίως] ῥᾳδίως.

Δημόσιος βίος.

P. 857. Mſ. in 4. Οὐ μὲν ἀνίκητος] Ἀντὶ τοῦ ἀποχειδιάσας.

Τὸν Σιπυλίτα] Τὸν Διόνυσον.

Ἀγανακτήσαι] ὃ εἰκότως] Σημεῖόν γὰρ τὸ περιῆσον καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν πλέον εἶναι ἔχειν συμπέρασμα. καὶ τὸ αἰσχρῶς πως καὶ τὸ ἀφροδίσια σπερμάζειν.

Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἀπέπεμψε. καὶ γὰρ δακτύλιος λέγεται καὶ αὐτός.

Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τιμήκειν] Οὐ γὰρ ἴδιά ἐστιν ὅπου τῇ Ῥωμαίων ἐπιμεῖναι μοι πολιτείᾳ. ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἄλλως, ποῖα πρὸς εἰσαγάψαι αὐτὸν φρατρία, ὃν πολλῶν φρατέρων τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης. οἷον Οὐιτέλιον, Φλαβίαν, Ἀδριανόν, καὶ ἄλλων πλείστων. ἐπὶ γὰρ πᾶσιν ἐπολιτογραφήθη εἷς ὤν. ἀλλ' εἴωθε ἄρα ὕστερος ἐχρῶν εἰπεῖν

* Hic nulla quidem apparebat in Apographo noſtro lacuna, ſed cùm verba hæc habeantur in libro *de Aſtrologia*, liquet deeſſe quædam in hunc librum ſcholia.

† Sic ſæpe corrupta fuere verba Luciani, quæ ſemper quærere per otium non licuit. Hic legendum τῷ Ἄρι ut videre eſt pag. 854.

τῇ Ῥωμαίων εἰσχέαψατο πολιτείᾳ. ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀνέρος ἐμβαίνετο καὶ αὐτὸς ὁ ἐπὶ Ῥωμαίων βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ ἐπὶ ταῖς τούτου περιδήλου, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἐπισκώπτων, ὡς μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἑλλάδα βαλλόμενον εἶναι.

Καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα] Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες πλεῖστα καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκώπτει.

Ἀντὶ τῆς βακτηρίας] Εἰς τὸ ῥάβδον διασύρει ὡς ὑπηρέτας ἐπιμένον.

Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γὰρ εἰώθαμεν τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες, οὐ λέγειν λέων ἐστί.

Δρωπακισθῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσιν ἐπιμεῖναι. εἴ τι αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τί αὐτὸν γὰρ τὸ περιτίλαι, τὸ δρωπακίζειν ἐστὶ δὲ ἄμφω, τὸ τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾶν χρίσματι.

Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ εἰς Πέρσας ναυμαχίᾳ πελέκει πρὸς Περσῶν τὴν χεῖρα ἀποκοπείς.

Ἐλέου τὸν βωμόν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας κηρύττει Ἀθηναίους πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησί, τοιοῦτον ὠμὸν πρᾶγμα θεάσασθαι.

Ἔρωτες.

P. 873. Mſ. in 4. Ἐρωτικῆς] Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τοῦ ὅλου αἰτίαν, οὐχ οἷά τέ ἐστιν ἀποστῆναι τὰ εἴδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τὸ τοῦ ἑκάστου ἰσχύει ἀνίπταφα, ἀλλ᾽ ἡ θατέρου παρουσία, ὡς πρό τινα ἄνεισι προσθήκην τὸ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπτου ἤδη ἐνεργείας. ταύτῃ γε δὴ καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἑκατέρων ὑπαλλαγῇ, σώζεται καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνον τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ ἐπιόντος, τῇ τῶν ἐναντίων προσθήκῃ.

Οὐ γὰρ Ἡλιάδες] Διὰ τὴν Πασιφάην ἐπεὶ ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη.

Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ καὶ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἐχθρὸς Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀπεχθεῖς αὐτὰς ποίησαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν.

Δικρότων] Δίκροτος ἡ δύο εἰρεσίας ἔχουσα.

Βιάζεσθαι γυναῖκα] ταύτην τὴν Φιλαινίδα ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιρίστριαν καὶ τριβάδα.

Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν.

Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πάντα πρός τι τέλος ἡ φύσις ἀφώρισεν. ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπινόησε πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι κατάρατε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις πρὸς παιδοποιΐαν. ἡ τῶν βρωμάτων ποικιλία, τὴν συμμετρικὴν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζώου σωτηρίαν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. ἀλλ᾽ ἐπὶ κεφαλήν σοι τὸ δύσφημον. ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαντα τὴν φύσιν θεόν.

Κωλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, ἃς εἰκὸς τοὺς θεατὰς διασύρειν τὰς χλιδώσας τῶν γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ᾧ τινι καὶ τούτῳ διασύρουσιν, ἔοικέ μοι, τὰς ἀφόρους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ κἀκείνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν Πάριν, δι-

λόγ

τὸ Φρυγίας κωμῳδοῦσιν εἰς Λακεδαίμονα, ἄλλοι Ε᾽λένῃ τῇ Μενελάου. Καὶ σὺ δ᾽ ὦ Χαρίκλεες] Ἦ ὅτι Χαρίκλεια ἡ Κορίνθου. Ἀθηναῖος Καὶ Δικαιοφάνης φησὶ τὴν νικῶσαν ὁ διαιτητὴς ἄγειν ἐπὶ δεῖπνον. ἡ δὲ Κόρινθος μὲν ἀπακειμένης Ἀφροδίτης. διὸ καὶ πολλὴ ἡ Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηναῖοι δ᾽ ἡ παιδεραστία νομίσαντι. ἤτοι τῇ κῷ φιλοσοφίᾳ καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῆς ὕλης μιᾷρᾳ καὶ ἀβδελυκτῇ.

Mſ. in fol. Βυκηλᾶμμη] κατατρύχομαι. [ἄλας] πλανήσας. [ἀκκισμοὶ] ὀρθοπαίησιν. [ὑπαγώγ] ὑπάγων. ἐγγύτερον. ὀρθοφαῆν. νεοσὶ κινάμενοι. τὸ ὠδὶ ὀλίγα καὶ μετ᾽ ὀλίγον. [ἴναυλοι ἔχω.] ἐ ὠδὶ πολλῷ μεμηδυκέναι. [ἄρυσαι.] λαμβάνεις. [δικεῖσθαι] δίκεσθε δίνη. πλοῖα μοίρη ἐστίν. ἃ καὶ δίκεσθε κατατεκάσασθε. πολὺ δὲ καὶ σὺ πρύμνης καὶ σὺ ἐ πρῴρης ἑκατέρωθεν πηδαλίοις † ἴχνυτο. ὅπως αὐτοὶ τε μὴ μίσθρεφόμενοι καὶ ἐπιπλίωσι καὶ ἀναχορῶσι. καὶ τὰς ἐναντίας ὁ τῇ ὀρθοπλοΐᾳ καὶ λαύπλῳ αὐτῶν σφάλωσι. [ἀκαρῆ] ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξὺ. ὃ οὐκ οἶσθα χεῖρε. * ἀκαρῶς ἐπίρρημα ὁ βραχέως ἄρα, ὡς ἀτόμῳ. [ἔφαλον] ὀδοντολαστίαν. [ἀκαπεμόμβῳ] ἀναπαίσας, ἀπακαπίσας. [κομμωπικὸς] κομμωτικὸς, ἀπὸ δ᾽ κόμης οἱ δὲ ἀπὸ δ᾽ κόσμου κόμμος ὁ κεκομμένος. πρὶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ὀρθεριείας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν ἀδύτερος. [ἐσίασιν] συμπόσιον. [ἀψιμαχίαι] συναφαὶ μάχης. [ἀνάγειαζ] ἀνάγειαζ λέγομεν τὸν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχῃ. [ἀπείρου] ὀδυσγενέσθαι. [σφελῶν] νεάζων. αὔξων. σφύζων. βρύζων. δύσμορτῶν. ἀκμαζόντων. ἀνθῶν. [κλωσὶν] κλάδοι. [ὥρια] καπνίσεις. [ἄγωνα] ἀκμαῖα. [ἀμφιλαφίς] ἀμφιλαφὶς κατάκλισις ἑκατέρωθεν, βοηθήμων. ἀμφιλαφῆ τεχνικὸν καὶ σοφιστικὸν. ἀμφιλαφὴς μεγάλη ὅτι ἀμφοτέρωσις χαρσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. [ὀδὶ λελησθόν] λάθρα. [ἀντίτυπον] ὁμοιότιον. [ζάκηρος] ζάκηρος. νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεύς. ἢ ἔ ναὸν σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ καίρειν παρ᾽ Ἀττικοῖς. [αἰσχύσεις δέκησιν] αἰσχύνη. καθαρότης. λατρεία. [Θεσπιάδας] πόλις. [ἀποτίναεθε] ἐκτίνεσθε. φιλονεικεῖτε. [σωτηρφὶς] ἑστιασμένον. [ἠρεύμεθα] ἠγαπώμεθα. [ἀμάλᾳ] ἀβρὸν τοῦτο. [ἐπωρίχθη.] ἐπιθύμησεν. [Δεκελείας] τόπος. [ἐπιτιχιζομένης] ἐκοπτομένων. [ὀξείας] παχέας. [τριβῶν] τριβάδες αἱ πεῖς γυναῖξιν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, ὅτε ἐν Φλειασίοις. [παλαιόμβῳ] ἀγωνακτήσας. [Λυκείῳ] τόπος. [ἐπήρειαι] ..... ἄλγημα. [ἀκδεικυόμβῳ] ἐκδικούμενος καὶ ἐπιδικούμενος παὐτὸν· ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ τις ἢ λόγῳ φιλονεικῶν δῆλος ἢ ζηλοῦντος. [Θηρομένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ μαθητὴς Πρόδικος ἔ Κείος. ὃς ἐπικαλεῖτο Κόδριος. [πεδ᾽ πη] τοῦτο τ᾽ τόπου. [κατωφρυάμβῳ] ὀφρύσι μετέωρος.

Hæc propter confuſionem Mſ. Codicis loco mota refer ad pag. 600.

Mſ. in fol. [Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. ὁμοιῶδον] μιμεῖσθαι τὸ ᾄδειν,

† Legendum videtur ἴχνυτο, hoc eſt, *ſiſtebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas* qui habet ἔσκυτο, quod vertit *inſtructa erant* Æmilius Portus.

* Legendum ex Suida, διακεῖραι, *quod non poteſt ſecari*, niſi forte ſcripſerit Scholiaſtes χερσὶ λαμβάνεσθαι.

ἡλικῶν, ἐπιπολῆς δὲ αἱ λεπτότητες αἱ δὴ † ἡλιοῦν εἶπε. [τὸ τῷ Σωτείρῳ] * τῷ Εὐριπιδικῷ λείῳ φησὶν, ἤτοι τὸ ἐναντίον τῷ κρύῳ. [ἀλεξ] ἀλεξεῖν. [ἀλύνει] ἀλύνειν ὀρθῶς καὶ ἄπαξ μόνη. παροιμιάζεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιχωμένων, καὶ ἀδείας ἄξια πλήττων. [σίσυρα] οὐκ ἄλλως παλλάκην [παρασυρίδας] εἶδος μάτρας Περσικῆς οἷον ῥαπίδια. [τὸ Σαμόσατα] Σαμοσατεύς ὁ Λουκιανός. [ὁ Μαδίας] Μεσοποταμίας. [χαλκοῦς μεσοῦς] Εὐάνθης δὲ τὸν καὶ Ἴκκος καὶ Γοργίας καὶ Θέων. [ἐλάμ Κνῆ Τιτόρμου] † Τιτόρμου τοῦ βασιλέως φασὶ στρατεύειν τὸ Κρητικὸν Μίνω μεγαλοφρονοῦντα ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ὁμώνυμον ἔθνος. ἐπεὶ μὲν οὖν ἦν μικρὸς Τιτορμὸς τὸ σῶμα ἰδίᾳ, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτὸν ἰσχυρὸν πάνυ. ὁ δὲ Τιτορμὸς ἔλαχε μαθὼν μέγα ἰσχύειν. καλέσας δὲ εἰς τὸ Ἔντευξιν καὶ ξενίσας αὐτὸν, λαβὼν μίσχον λίθου, καὶ σχὼν μὴ ἔλαττον αὐτοῦ, ὅσα ἐκεῖνος δὶς καὶ τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἔχειν ἴσως εἰς ἡμέραν. καὶ πάλιν ἀσκήσαντα ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν * ὡς ἔπος, αἴρων καὶ καταβάλλων, καὶ ἔρριψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον † ἐκόμισεν. εἶτα ἐπὶ τῷ μηλέᾳ πάλιν ὁ Τιτορμὸς. καὶ τὸν μίσχον ταῦτον ἄχρουν ὄντα λαβὼν ὁ ποδὸς. καὶ ὁ μὲ ἀποδῶναι μὲ ἐδυνήθη, ἀλλ ἐβάστασε. παρελθὼν δὲ ἕτερος τὸ ἴσον καὶ ὁμοιοπαθείας ὁ ποδὸς ὁμοίως ἐκίνησε. ἔφασαν μὲν ὁ Μίλων καὶ ἐρρωνὸς τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο. ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρακλῆν ἐποίησας; σὺ δὲ μὴ θαύμαζε λέγοντα τὴν παροιμίαν, ἀλλὰ σὺ δὲ Ἡρακλῆς. [κάνδυ] χιτὼν ὁ Περσικός. [χειμαζίζεται] χειμάζεσθαι καὶ τὸ στράγγιγγα χεῖσθαι σημαίνει καὶ τὸ στράγγιγγα κολάζειν, ὡς καὶ χειμάζει ὁ βυλὴ καὶ ὁ δῆμος. χειμαζίζεσθαι δὲ τὸ χειμάζεσθαι συνεχῶς. [λοπάδι] λοπάς. * τὸ βρῶμα καὶ ἡ περιεχομένη ἐξωτὴ δ κρομύων λέπις, ὃν τινες φασι. δεῖ μέντοι Αἰσχύλου λέγοντος, ὀξὶς ἡ πᾶσα καὶ λεπὶς δὸν καὶ τὸ κύτος κολλᾷ μέγιστα.

† Adde hic ex *Suida* τὸ παγγελία, & lege Σεῖνι ἀντὶ τοῦ Σωτεῖρι quod sequitur. Quid faciant ad *Simpensem* Philosophum, *hoc est, ad Diogenem*, hæc verba Scholiastæ me ignorare fateor. Vereor ne *aliunde hæc translata fuerint*, licèt alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro lacunionis vestigium.

† Tota hæc historia verbatim petita est ex *Æliani* Variæ Hist. Lib. XII. c. 22. si pauca excipias.

* *Ælianus* habet ὅσον ἐπ' ὀργυιᾶς ἑκατὸν in Editionibus, sed in Mſ. est πυγμαίου, ut hic habet noster.

† Est apud *Ælianum* ἐκύλισεν.

* *Suidas* λέπιον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multùm differt ἀπὸ τοῦ λοπάδι, quod apud Siculos præsertim *patellam*, apud Atticos præterea *operculum*, *cupulam* significat.

TELOS.